

Hổ Lang Chi Sư

Contents

Hổ Lang Chi Sư	5
1. Chương 1: Trung Đội Mãnh Hổ, Tiến Lên!	6
2. Chương 2: Đánh Thắng Trung Quân	9
3. Chương 3: Chém Tướng	14
4. Chương 4: Chỉ Một Trận Đã Thành Danh!	19
5. Chương 5: Cô Ý Làm Khó	24
6. Chương 6: Chỉ Có Ta Là Người Mà Thôi!	28
7. Chương 7: Đông Chinh	32
8. Chương 8: Phô Trương Rầm Rộ	37
9. Chương 9: Đơn Độc Xuất Quan	42
10. Chương 10: Lửa Cháy Thanh Vân Sơn	45
11. Chương 11: Tử Thủ	49
12. Chương 12: Chủ Động Xuất Kích	54
13. Chương 13: Huỳnh Đệ! Chiến Hữu!	58
14. Chương 14: Đột Phá Vòng Vây	62
15. Chương 15: Đánh Ngược Trở Về	66
16. Chương 16: Liên Tục Đột Kích	71
17. Chương 17: Người Này Quả Thật Không Đơn Giản!	75
18. Chương 18: Luyện Tướng	80
19. Chương 19: Châu Chấu Đá Xe	85
20. Chương 20: Trận Chiến Không Cân Sức	89
21. Chương 21: Dự Định	92
22. Chương 22: Hoả Thiêu Tuyệt Vọng Cốc	96
23. Chương 23: Sói Đi Ngàn Dặm Ấn Dê	100
24. Chương 24: Quấy Nhiều Không Ngừng	104
25. Chương 25: Tham Mưu Trưởng Điên Rồi!	108
26. Chương 26: Thanh Danh Tương Lai Vang Dậy!	112
27. Chương 27: Ngắm Ngâm Tranh Đoạt	116
28. Chương 28: Tên Này Cũng Không Phải Là Kẻ Tốt Lành!	120
29. Chương 29: Chuẩn Bị Rút Lui	124
30. Chương 30: Chức Trách Của Quân Nhân	128
31. Chương 31: Thí Tốt	131
32. Chương 32: Vu Không	135
33. Chương 33: Tầm Mắt Chiến Lược	139
34. Chương 34: Viện Quân Đến Rồi!	144
35. Chương 35: Tư Đồ Duệ Thần Cơ Diệu Toán	147
36. Chương 36: Đoạn Hồn Sơn	152
37. Chương 37: Đón Tiếp Long Trọng	156
38. Chương 38: Trọng Giáp Thiết Kỵ	160
39. Chương 39: Soái Kỳ Của Tư Đồ Duệ	165
40. Chương 40: Phản Kích Trong Tuyệt Địa	169
41. Chương 41: Va Chạm Kịch Liệt	173

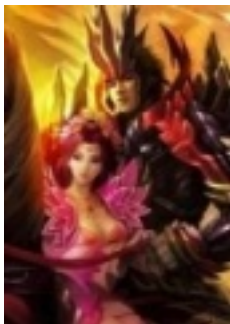
42. Chương 42: Phá Quan Mà Ra!	177
43. Chương 43: Yên Trường Không	181
44. Chương 44 Thân Giữa Vòng Vây	184
45. Chương 45: Cần Phải Bắt Sống	187
46. Chương 46: Một Kịch Kinh Thiên	190
47. Chương 47: Tử Trận Sa Trường	193
48. Chương 48: Chạy Trốn Giữ Mạng	197
49. Chương 49: Đau Thương Và Tuyệt Vọng	201
50. Chương 50: Chỉ Cần Ta Ở Đây!	203
51. Chương 51: Chân Tướng	207
52. Chương 52:	210
53. Chương 53: Nô Lệ Man Nhân	214
54. Chương 54: Mang Theo Lương Thực	217
55. Chương 55: Hồ Bào	220
56. Chương 56: Mãnh Hổ Vương	223
57. Chương 57: Mây Động Khắp Nơi (Thượng)	227
58. Chương 58: Mây Động Khắp Nơi (hạ)	231
59. Chương 59: Dẫn Dụ	233
60. Chương 60: Đầu Người, Toàn Là Đầu Người!	237
61. Chương 61: Vây Săn	240
62. Chương 62: Cũng Là Một Nhân Tài	243
63. Chương 63: Dã Tâm Của Mạnh Hổ	246
64. Chương 64: Lương Thực	250
65. Chương 65: Gừng Càng Già Càng Cay	253
66. Chương 66: Trong Cơn Nguy Cấp	257
67. Chương 67: Hề Là Nam Nhân Thì Ra Trận!	260
68. Chương 68: Cối Xay Thịt (một)	264
69. Chương 69: Cối Xay Thịt (hai)	266
70. Chương 70: Cối Xay Thịt (ba)	269
71. Chương 71: Cối Xay Thịt (bốn)	272
72. Chương 72: Giăng Co	275
73. Chương 73: Bẫy Rập	279
74. Chương 74: Quân Kỹ Nghiêm Minh	283
75. Chương 75: Vị Hôn Phu Của Thanh Hạm Quý Nữ	287
76. Chương 76: Gậy Ông Đập Lưng Ông	291
77. Chương 77: Nhất Định Phải Cứu Đám Người Này!	296
78. Chương 78: Đại Trượng Phu Có Chuyện Nên Làm Có Chuyện Không Nên Làm!	299
79. Chương 79: Huyết Chiến (thượng)	303
80. Chương 80: Huyết Chiến (hạ)	307
81. Chương 81: Thương Vong Nặng Nề	311
82. Chương 82: Có Thù Phải Trả	314
83. Chương 83: Toàn Quân Tiêu Diệt	319
84. Chương 84: Mạnh Hổ Trở Về Thành	322
85. Chương 85: Sắc Xuân Trong Hồ Tắm....	326
86. Chương 86: Binh Sĩ Nông Dân	329
87. Chương 87: Hút Máu	333
88. Chương 89: Đồn Điền Thanh Ngưu	336
89. Chương 95: Đánh Cuộc	340
90. Chương 96: Cối Ngựa Bắn Cung	345
91. Chương 97: Nữ Nhi Lệ	348
92. Chương 98: Dấu Vết	353
93. Chương 99: Liềm Dao Kỵ Sĩ Đoàn	356
94. Chương 100: Cối Ngựa Bắn Cung	360
95. Chương 101: Muốn Chạy Thì Đã Muộn	363

96. Chương 102: Buồn Vui Lẫn Lộn	367
97. Chương 103: Chuyển Biến Đột Ngột	370
98. Chương 104: Ghen Ghét Đố Kỵ	375
99. Chương 105: Chắc Chắn Xảy Ra Chuyện!	379
100. Chương 106: Tính Kế Với Nhau	382
101. Chương 107: Gầy Dựng Lại Quân Đoàn Tây Bộ	386
102. Chương 108: Vận Mệnh Của Mạnh Hổ	390
103. Chương 109: Quân Đoàn Mạnh Hổ	394
104. Chương 110: Lập Túc Vào Kinh	398
105. Chương 111: Đêm Trước Ngày Vào Kinh	403
106. Chương 112: Giết Người Cướp Của	407
107. Chương 113: Thập Lý Pha, Yến Trường Không	411
108. Chương 114: Ngũ Hổ Chiến Trường Không	415
109. Chương 115: Hoả Thiêu Thập Lý Pha	418
110. Chương 116: Anh Hùng Đế Quốc	422
111. Chương 117: Tiệc Rượu, Công Chúa	425
112. Chương 118: Dâm Phụ? Sắc Lang?	428
113. Chương 119: Học Viện Quân Sự Hoàng Gia	432
114. Chương 120: Giảng Bài Trong Học Viện	435
115. Chương 121: Giông Tố Nổi Lên	439
116. Chương 122: Hai Người Quả Phụ	442
117. Chương 123: Hay Là Mạnh Hổ Đi...	447
118. Chương 124: Giết Chết Hai Người Này!	451
119. Chương 125: Người Có Can Đảm Hay Không?	456
120. Chương 126: Kinh Hồn	459
121. Chương 127: Trường Mao Cự Tượng	463
122. Chương 128: Thoát Khỏi Miệng Hùm	466
123. Chương 129: Người Sẽ Thích Ta Sao?	470
124. Chương 130: Ăn Miếng Trả Miếng	473
125. Chương 131: Chuyện Này Vẫn Chưa Xong!	477
126. Chương 132: Tra Tấn	481
127. Chương 133: Tra Ra Hung Thủ	485
128. Chương 134: Chuyện Mạnh Hổ Phải Làm	489
129. Chương 135: Nguyên Làm Thân Trâu Ngựa	494
130. Chương 136: Thi Đấu Chiến Xa	498
131. Chương 137: Vô Dịch, Dâng Hồn	501
132. Chương 138: Thăng Chức Quan Chỉ Huy	504
133. Chương 139: Nỗi Giận Của Mông Diễn	508
134. Chương 140: Mượn Dao Giết Người	511
135. Chương 141: Tầm Nhìn Chiến Lược Của Tất Điều Tử	515
136. Chương 142: Nỗi Lo Của Tư Đồ Duệ	519
137. Chương 143: Đế Quốc Minh Nguyệt	522
138. Chương 144: Trong Vòng Mười Ngày Chiếm Được Hà Nguyên	526
139. Chương 145: Đang Đêm Tập Kích	530
140. Chương 146: Bỏ Thành	534
141. Chương 147: Tuyệt Đối Không Thể	538
142. Chương 148: Chiến Lược Thanh Châu	542
143. Chương 149: Chia Quân Ba Đường	546
144. Chương 150: Tranh Chấp	550
145. Chương 151: Lựa Chọn Khó Khăn	554
146. Chương 152: Đêm Trước Ngày Chia Quân	558
147. Chương 153: Một Phen Vây Diệt	562
148. Chương 154: Thiên La Địa Vọng	566
149. Chương 155: Đế Quốc Minh Nguyệt Có Hy Vọng Trung Hưng	574

150. Chương 156:	Luyện Binh Thực Chiến	578
151. Chương 157:	Nếu Như Trọng Thương, Ất Có Dũng Phu!	585
152. Chương 158:	Cái Giá Phải Trả Để Trở Thành Lão Binh	589
153. Chương 159:	Huyết Chiến Hắc Phong Khẩu	596
154. Chương 160:	Thất Bại Trong Gang Tắc	599
155. Chương 161:	Thất Bại Nặng Nề	606
156. Chương 162:	Quân Đoàn Mạnh Hổ Cũng Không Phải Dễ Chọc!	610
157. Chương 163:	Có Thù Phải Trả	614
158. Chương 164:	Tiêu Diệt Mạnh Hổ	618
159. Chương 165:	Quân Đoàn Định Châu.	622
160. Chương 166:	Sát Hổ Khẩu	630
161. Chương 167:	Nhược Điểm Chí Mạng Của Mạnh Hổ	634
162. Chương 168:	Chớ Chọc Tới Ta!	641
163. Chương 169:	Tiểu Quả Phụ Đang Khó Xử	645
164. Chương 170:	Mạnh Hổ, Lần Này Tiện Nghi Cho Người!	649
165. Chương 171:	Đánh Thắng Tây Kinh	654
166. Chương 172:	Mở Ra Hổ Khiếu Quan	658
167. Chương 173:	Hậu Sinh Khả Uý	662
168. Chương 174:	Tăng Quân Tây Bộ	667
169. Chương 175:	Có Phiền Phức Lớn	672
170. Chương 176:	Cối Xay Thịt	676
171. Chương 177:	Mục Tiêu Tây Kinh, Thắng Tiến!	679
172. Chương 178:	Mạnh Mê Phá Thành, Trận Đầu Chiến Thắng	695
173. Chương 179:	Giết Chết Tướng Tài, Thắng Trận Thứ Hai (thượng)	712
174. Chương 180:	Đánh Chết Tướng Tài, Thắng Trận Thứ Hai (trung)	718
175. Chương 181:	Đánh Chết Tướng Tài, Thắng Trận Thứ Hai (hạ)	725
176. Chương 182:	Tập Kích Chiếm Hùng Quan, Thắng Trận Thứ Ba (thượng)	731
177. Chương 183:	Tập Kích Chiếm Lấy Hùng Quan, Thắng Trận Thứ Ba (trung)	739
178. Chương 184:	Tập Kích Chiếm Hùng Quan, Thắng Trận Thứ Ba (hạ)	748
179. Chương 185:	Chuyển Biến Bất Ngờ, Thắng Trận Thứ Tư (thượng)	752
180. Chương 186:	Chuyển Biến Bất Ngờ, Thắng Trận Thứ Tư (trung)	760
181. Chương 187:	Chuyển Biến Bất Ngờ, Thắng Trận Thứ Tư (hạ)	764
182. Chương 188:	Giương Đông Kích Tây, Thắng Trận Thứ Năm (thượng)	773
183. Chương 189:	Dương Đông Kích Tây, Thắng Trận Thứ Năm (hạ)	781
184. Chương 190:	Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết, Thắng Trận Thứ Sáu (thượng)	789
185. Chương 191:	Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết, Thắng Trận Thứ Sáu (trung)	792
186. Chương 192:	Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết, Thắng Trận Thứ Sáu (hạ)	800
187. Chương 193:	Tuyệt Không Bỏ Mặc, Thắng Trận Thứ Bảy (thượng)	809
188. Chương 194:	Tuyệt Không Bỏ Mặc, Thắng Trận Thứ Bảy (trung)	817
189. Chương 195:	Tuyệt Không Bỏ Mặc, Thắng Trận Thứ Bảy (hạ)	829
190. Chương 196:	Độc Kế Của Sử Di Viễn	840
191. Chương 197:	Đổi Trắng Thay Đen	847
192. Chương 198:	Yến Vương Thân Chinh	858
193. Chương 199:	Kết Thúc Tây Chinh Thế Nào Đây?	862
194. Chương 200:	Giăng Lưới Chờ Săn.	869
195. Chương 201:	Phản Con Bà Nó!	879
196. Chương 202:	Che Trời Qua Biển	884
197. Chương 203:	Che Trời Qua Biển (hạ)	889
198. Chương 204:	Ngày Mai Đăng Cơ	893
199. Chương 205:	Cát Cự	901
200. Chương 206:	Giao Dịch Một Chuyến Cùng Mạnh Hổ	905
201. Chương 207:	Mông Khác Lên Núi	911
202. Chương 208:	Bí Mật Về Kinh	921
203. Chương 209:	Bão Táp Lạc Kinh	929

204.	Chương 210:	Thủ Đoạn Lôi Đình	937
205.	Chương 211:	Chó Cùng Rứt Giậu	940
206.	Chương 212:	Trường Chinh	944
207.	Chương 213:	Chiến Lược Của Sử Di Viễn	947
208.	Chương 214:	Ve Sầu Thoát Xác	956
209.	Chương 215:	Kỳ Binh	960
210.	Chương 216:	Cướp Ngựa	964
211.	Chương 217:	Giết Ngựa	967
212.	Chương 218:	Chia Quân	971
213.	Chương 219:	Án Binh Bất Động	976
214.	Chương 220:	Gừng Càng Già Càng Cay	980
215.	Chương 221:	Nhạc Mông Ta Cũng Không Phải Là Vô Dụng!	984
216.	Chương 222:	Thống Soái Quân Sự Tài Ba	989
217.	Chương 223:	Xuống Ngựa Chịu Chết	995
218.	Chương 224:	Nhất Cử Lưỡng Tiện	1004
219.	Chương 225:	Bó Tay Chịu Trói	1008
220.	Chương 226:	Áp Giải Thị Chúng	1017
221.	Chương 227:	Võ Sĩ Giác Đấu	1024
222.	Chương 228:	Hoa Báo Tề Anh	1029
223.	Chương 229:	Giác Đấu	1035
224.	Chương 230:	Văn Vô Thành	1042
225.	Chương 231:	Kế Hoạch Cứu Viện	1046
226.	Chương 232:	Dương Đông Kích Tây	1055
227.	Chương 234:	Thật Sự Sống Rồi!	1065
228.	Chương 235:	Ta Không Dùng Được...	1069
229.	Chương 236:	Ngọc Hồ Vương	1076
230.	Chương 237:	Bộ Lạc Hùng Ứng	1083
231.	Chương 238:	Vào Trướng Làm Nam Sủng	1087
232.	Chương 239:	Đại Mạc Ứng Phi	1090
233.	Chương 240:	Người Là Mạnh Hổ Sao?	1098
234.	Chương 241:	Nội Chiến Trong Báo Tộc	1102
235.	Chương 242:	Hữu Nghị	1105
236.	Chương 243:	Bất Ngờ Đột Kích	1109
237.	Chương 244:	Tin Từ Đại Hoang Nguyên	1112
238.	Chương 245:	Loạn Trên Đại Hoang Nguyên	1116
239.	Chương 246:	Quyết Chiến	1119
240.	Chương 247:	Hợp Quân	1122
241.	Chương 248:	Đại Thắng	1125
242.	Chương 249:	Liên Hợp	1128

Hồ Lang Chi Sư

Giới thiệu

Nguồn: 4vn. eu Dịch: Hạo Thiên Hồ Lang Chi Sư, huyết tẩy thiên hạ! Một sư đoàn dũng mãnh như hổ, g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-lang-chi-su>

1. Chương 1: Trung Đội Mãnh Hổ, Tiến Lên!

Tiếng kèn rõ và to vang dội cả một vùng, một cánh quân thân khoác chiến bào màu đỏ từ trong pháo đài Thiên Lang mạnh mẽ tràn ra, đến khoảng đất trống trải trước pháo đài bình tĩnh triển khai trận thế. Giữa trận, một cây đại kỳ đón gió cuộn cuộn tung bay, trên nền cờ đỏ tươi ngạo nghễ một biểu tượng hình vòng tròn màu vàng chói mắt.

Sắc vàng chói ấy chính là biểu tượng của đế quốc Quang Huy.

Cách đó vài dặm, một cánh quân khác sớm đã bày trận sẵn sàng chờ đợi.

Cánh quân xông ra từ trong pháo đài thân khoác chiến bào màu đỏ, cánh quân ngoài mấy dặm kia thì khoác chiến bào màu đen. Nhìn từ xa lại, một vùng rộng rãi hoang vu giống như bị bao trùm bởi một tầng mây đen dày đặc, âm trầm làm người ta cảm thấy ngột thở. Giữa trận của cánh quân kia cũng tung bay một cây đại kỳ bắt mắt, trên nền cờ đen nhánh nổi lên một vầng trăng sáng đẹp rất tinh khiết.

Vầng trăng sáng ấy là biểu tượng của đế quốc Minh Nguyệt.

Đế quốc Quang Huy và đế quốc Minh Nguyệt là hai đại cường quốc ở thế giới Trung Thổ.

Mấy trăm năm qua, vì mưu đoạt bá quyền của thế giới Trung Thổ, hai đại đế quốc này đã đánh nhau vô số kẻ, nhưng chưa bao giờ thực sự phân thắng bại. Ít nhất cho đến bây giờ hai đại đế quốc này vẫn ngang ngửa với nhau, bên này cũng không làm gì được bên kia.

oOo

Một mảnh hoa tuyết từ trên trời chậm rãi bay xuống đáp ngay vào cổ Mạnh Hổ, chỉ trong chớp mắt đã tan thành giọt nước, cảm giác lạnh thấu xương làm cho thần trí đang mê muội nhất thời thanh tỉnh lại. Quay đầu lại thật nhanh, tầm nhìn của hắn có thể quan sát được hết khinh trọng bộ binh của đế quốc Quang Huy, những tấm thuẫn to dày cộm nặng nề san sát như tường, những thanh chiến đao phát ra ánh sáng lạnh lẽo, vô số thanh trường mâu chìa thẳng lên không, giống như răng nanh của mãnh thú nhe ra, toát lên vẻ âm u lạnh lẽo....

Ba liên đội trọng trang bộ binh của đế quốc Quang Huy đã chính thức triển khai, sau lưng của trọng trang bộ binh là đám cung tiễn thủ thần sắc lạnh lùng. Ở cả hai cánh của đội hình còn có hai liên đội khinh bộ binh, Mạnh Hổ là một thành viên trong đó, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là đảm bảo cho hai bên sườn của ba liên đội trọng trang bộ binh được an toàn.

Mạnh Hổ chậm rãi thu hồi tầm mắt, ánh mắt sắc bén lại lướt qua vùng bình nguyên hoang dã ngay trước mặt.

Cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt triển khai trước đó ba dặm, cũng với đội hình giống như đế quốc Quang Huy, trọng trang bộ binh phía trước, cung tiễn thủ theo sau, khinh bộ binh ở hai bên cánh. Một sư

đoàn ước chừng hai vạn quân đang chỉnh tề đều bước, tiếng kèn lệnh thét vang, hội tụ thành một dòng chảy cuộn cuộn, chậm rãi áp sát về phía đại quân của đế quốc Quang Huy.

Mạnh Hổ hít một hơi khí lạnh như băng, dùng sức siết chặt chiến đao trong tay, trong con người đen nhánh đã dấy lên sát ý điên cuồng cháy bỏng. Mạnh Hổ thích chiến tranh, thích mùi vị của máu tươi và giết chóc, đối với hắn, chiến tranh như là hít thở vậy, nếu không có chiến tranh, vậy thì coi như hắn sẽ chết vì không có đường khí!

Một hồi kèn hiệu tiến công vang lên, đế quốc Quang Huy cũng bắt đầu chậm rãi tiến về phía trước.

Chen chúc trong dòng người chật chội, Mạnh Hổ cũng chậm rãi tiến về phía trước, phóng mắt nhìn quanh, trước sau phải trái tứ bề đều là đầu người nhấp nhô, bước chân như sóng thủy triều vang dội cả một vùng, mơ hồ có thể nghe được những tiếng thở dốc nặng nề của bọn tân binh. Trận đại chiến sắp tới, bọn tân binh vừa mới bước ra chiến trường này sẽ phải đối mặt với cuộc chiến đầu tiên rất là quan trọng, nếu như thiếu may mắn, đây có lẽ cũng là cuộc chiến cuối cùng trong đời bọn chúng.

Hai cánh quân đã bắt đầu tiến vào tầm bắn của cung tiễn thủ lẫn nhau.

Đội cung tiễn thủ của cả hai bên gần như cùng lúc dừng lại, sau đó dưới sự hô hét của chỉ huy bắt đầu giương cung lắp tên, từng mũi tên sắc bén chia xéo lên không. Sau khi chỉ huy của chúng ra lệnh một tiếng, từng loạt tên thoảng chóc vọt thẳng lên không, đan dày đặc thành một trận mưa tên, sau đó mang theo tiếng rít đầy chết chóc từ trên cao hung hăng lao xuống.

Mượn quán tính mạnh mẽ từ trên không lao xuống, sự sắc bén của mũi tên thậm chí có thể dễ dàng bắn thủng cả giáp sắt.

Hai mắt Mạnh Hổ híp lại, lạnh lùng nhìn từng đợt tên từ trên không lao xuống không ngừng, có hai mũi thậm chí xẹt qua sát da mặt của hắn, đuôi mũi tên bằng lông chim cọ sát vào da mặt đau điếng. Gần như chỉ sai lệch một chút nữa thôi, mũi tên nhọn hoắt kia hẳn là cắm thẳng vào mặt hắn, thế nhưng tuy tình hình nguy hiểm như vậy, Mạnh Hổ lại không hề chớp mắt dù chỉ một lần!

Là một lão* binh từng vào sinh ra tử không biết bao lần, Mạnh Hổ hiểu rõ mục tiêu ưu tiên ‘chiếu cố’ của các cung tiễn thủ luôn luôn là trọng trang bộ binh ngay giữa trung quân, mà không thể nào là khinh bộ binh ở hai bên cánh. Đại đa số tên chỉ rơi thẳng xuống đầu của bộ binh giữa đội hình, chỉ có một số rất ít rơi xuống đầu khinh bộ binh ngoài hai cánh.

(* : Lão binh: lính lão luyện, lính cũ, không phải là lính già, ngược lại với tân binh là lính mới.)

Nếu như dưới tình huống này mà còn bị trúng tên, vậy chỉ có thể tự trách mình kém may mắn mà thôi, còn có thể nói gì được nữa?

Mặc dù như thế, vẫn không ngừng có những tên khinh bộ binh không may trúng tên, vừa lăn ra giãy dụa trong vũng máu, vừa phát ra tiếng kêu rên trước khi chết. Mạnh Hổ đối với việc này giống như không nghe không thấy, hơn nữa cũng chưa từng có ý muốn dừng lại cứu người. Không kể là giết người hay bị người giết, cái chết vẫn là mục đích của chiến tranh, đánh nhau thì phải có người chết mà thôi, không có việc gì đáng ngạc nhiên cả.

Cho dù là muốn cứu người đi nữa cũng phải đợi sau khi đánh nhau kết thúc, nếu đang giữa lúc hai bên đang đánh nhau kịch liệt mà cứu người, kết quả rất có thể là không thể cứu được, ngược lại còn bồi thêm tính mạng của mình một cách vô ích. Mạnh Hổ từng chính mắt thấy qua một màn bi kịch, một tên tiểu đội trưởng vì cứu binh lính trúng tên ngã xuống mà đánh mất sự cảnh giác vốn có của mình, kết quả bị một mũi tên của cung tiễn thủ địch quân bắn trúng đầu.

Chiến tranh cho đến bây giờ không cần phải mềm lòng, mềm lòng chỉ có thể chết nhanh hơn một chút mà thôi.

Trong chiến tranh chỉ cần lạnh lùng tàn nhẫn, có đủ lạnh lùng tàn nhẫn mới có thể sống sót đến lúc cuối cùng.

Tên bay như mưa, không ngừng có người trúng tên rồi ngã xuống, mặc dù bị cái chết uy hiếp, nhưng quân nhân hai nước vẫn chỉnh tề tiến bước đều đều không nhanh không chậm y như trước. Quân nhân hai nước

đương nhiên biết đi nhanh về phía trước thì có thể nhanh chóng qua khỏi đoạn đường đầy chết chóc này, thế nhưng bọn hắn không thể làm khác, bởi vì một khi tăng tốc độ nhanh hơn, sẽ rất khó giữ vững đội hình nghiêm chỉnh không rối loạn.

Ở thời đại dùng hàng nguội, bộ binh ỷ lại vào đội hình ngoài sức tưởng tượng, một nhánh bộ binh nếu như đánh mất đi sự nghiêm chỉnh của đội hình, sẽ trở nên không chịu nổi dù chỉ một kích. Đây chính là đạo lý về một bó đũa và một chiếc đũa, một chiếc đũa sẽ rất dễ dàng bị bẻ gãy, một bó đũa thì rất khó!

Tên bay xuống đường như không bao giờ dứt, chẳng qua không đến bao lâu, binh lính hai bên rốt cục đã giáp lá cà với nhau.

So sánh một cách tương đối thì hai đạo quân cũng giống như hai khối sắt hung hăng va chạm vào nhau thật mạnh. Trong chớp mắt, hoa máu rực rỡ tung bay đầy trời, tiếng va chạm leng keng của binh khí, tiếng kêu rên của binh lính, tiếng quát tháo của quan quân, còn có tiếng kèn lệnh từ xa vang lên cao vút cùng với tiếng trống trận thùng thùng, tất cả hợp lại thành một giai điệu sắc mùi chết chóc...

Giờ phút này, sinh mạng con người ti tiện như rác rưởi.

Mạnh Hổ cầm chiến đao trong tay, thần sắc lạnh lùng nhìn chăm chú chiến trường đầy tiếng ồn ào.

Quân lính hai bên mặc dù đã giáp lá cà với nhau, thật ra chém giết kịch liệt chỉ có bọn trọng trang bộ binh ở giữa, khinh bộ binh ở hai cánh vẫn không tham chiến. Ở thế giới xa lạ này, khinh bộ binh chỉ là một bộ phận phụ không quan trọng, thật sự quyết định sự thắng bại của cuộc chiến luôn luôn là bọn được huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị kỹ càng- trọng trang bộ binh.

Trước khi trọng trang bộ binh còn chưa phân thắng bại, chuyện duy nhất khinh bộ binh có thể làm là đợi chờ trong nhón nháo và hồi hộp không yên.

Cho đến khi trọng trang bộ binh của một bên đánh tan bên kia, khinh bộ binh của bên chiến thắng mới có thể ồa lên toàn bộ, thừa thắng truy kích. Trăm ngàn năm qua, chiến thuật như vậy đã trở thành chiến thuật tiêu chuẩn của hai bên, gần như là tất cả các học viện quân sự đều đem chiến thuật như vậy ra tôn sùng là chiến thuật kinh điển nhất.

Không thể nén được, Mạnh Hổ nở một nụ cười lạnh lẽo.

Chiến thuật như thế nào, binh chủng loại nào cuối cùng cũng phải chết hết, chỉ có nhân tài mới có thể sống mà thôi!

Cho tới bây giờ không ai quy định trọng trang bộ binh mới là chúa tể của chiến trường, cho tới bây giờ cũng không ai quy định khinh bộ binh chỉ có thể phối hợp trình diễn trên chiến trường mà thôi. Huấn luyện và trang bị của khinh bộ binh mặc dù còn xa mới có thể theo kịp trọng trang bộ binh, nhưng cũng không có nghĩa là hoàn toàn không thể làm gì được. Nếu như áp dụng chiến thuật thích hợp, khinh bộ binh theo đó có thể đánh bại trọng trang bộ binh, cũng có thể hoàn toàn quyết định thắng bại của một cuộc chiến.

- Mặt trước ổn định lại, không được lui về phía sau!

- Không cho lui về phía sau, ai trái lệnh... Chém!

- Mặt sau giữ vững đội hình, không được náo loạn!

Tiếng rống giận dữ như tiếng sấm vang lên, Mạnh Hổ nghe thanh âm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy liên đội trưởng Lôi Minh vùng tay hét to, vừa duy trì đội ngũ ổn định, vừa động viên những tên tân binh lần đầu tiên ra chiến trường. Làm như vậy rất là cần thiết, nếu như không có lão binh khích lệ và ủng hộ, bọn tân binh này rất có khả năng phá vỡ toàn bộ đội hình.

Trong mắt Mạnh Hổ không khỏi thoáng qua một tia ảm áp, nếu không nhờ Lôi Minh, lúc này sợ rằng Mạnh Hổ đã hoá thành một đồng xương khô. Mùa Đông năm ngoái, Mạnh Hổ không biết vì sao lạc tới thế giới xa lạ này, lúc ấy hắn bị thương rất nặng, hơi thở yếu ớt, nếu không nhờ Lôi Minh cứu giúp, Mạnh Hổ đã chết từ lâu.

Trong một năm qua, hai đại đế quốc vẫn không bộc phát chiến tranh với quy mô lớn.

Hôm nay, rốt cục hai đại đế quốc cũng đã bộc phát chiến tranh với quy mô cấp sư đoàn tại biên giới hai bên, đã đến lúc báo đáp ân cứu mạng của Lôi Minh.

Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt Mạnh Hổ đã lướt qua khắp chiến trường, rồi dừng lại ở đại kỳ của đế quốc Minh Nguyệt đang đón gió bay phấp phới ở đội hình đối diện. Mặc dù không nhìn rõ lắm tình hình dưới đại kỳ, nhưng Mạnh Hổ có thể cảm giác được quan chỉ huy của đế quốc Minh Nguyệt chính là ở chỗ đó. Chỉ cần chặt đầu của hắn, trận này đế quốc Quang Huy chắc chắn thắng, cũng đủ bằng vào trận chiến này mà có công lao tấn thăng lên làm một tên tướng quân.

Danh hiệu tướng quân là mơ ước của mỗi tên quân nhân của đế quốc, đương nhiên cũng là giấc mộng đẹp của Lôi Minh.

Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, với ánh mắt sắc bén như dao nhìn đám binh lính đang đứng nghiêm chờ lệnh phía sau, lớn tiếng quát:

- Các huynh đệ, đầu tên quan chỉ huy của địch đang ở phía trước, ngay dưới cây đại kỳ Minh Nguyệt, các người có gan đi theo ta lấy hay không?

- Có!

Cả trung đội hơn hai trăm tên binh sĩ ầm ầm đáp lại, bọn họ đều là lính của Mạnh Hổ, lính của trung đội Mãnh Hổ.

Trần ngập hào tình từ lồng ngực Mạnh Hổ cuộn cuộn kích động, ai nói khinh bộ binh chỉ có thể làm con chốt thí trên chiến trường? Binh lính của Mạnh Hổ hẳn cũng không phải là chốt thí! Lính của Mạnh Hổ hẳn mặc dù chưa được trang bị kỹ càng, nhưng bọn họ có được sự huấn luyện nghiêm khắc, lại cũng có được ý chí rất ngoan cường, bọn họ mới là chúa tể trên chiến trường.

Chậm rãi vung chiến đao trong tay lên, mũi đao sắc bén chỉ về lá đại kỳ Minh Nguyệt đang đón gió bay phấp phới phía trước, Mạnh Hổ ngửa mặt lên trời hét to:

- Trung đội Mãnh Hổ, tiến lên!

Chú thích:

- Nhân vật chính tên là Mạnh Hổ, có ngoại hiệu là Mãnh Hổ, trung đội của hắn cũng lấy tên là trung đội Mãnh Hổ.

- Một quân đoàn = 4 sư đoàn = 20 liên đội = 100.000 quân. Một liên đội có 5000 quân, lại chia ra thành đại đội, trung đội và tiểu đội.

- Khinh bộ binh: bộ binh trang bị nhẹ, sơ sài.

- Trọng trang bộ binh: bộ binh được trang bị tận răng, về chiến thuật cũng giỏi hơn khinh bộ binh.

2. Chương 2: Đánh Thẳng Trung Quân

- Tấn công...!

- Tấn công...!

Hơn hai trăm tướng sĩ ầm ầm đáp lại, bám sát theo sau Mạnh Hổ, giống như một bầy sói đói khát phát hiện con mồi, hướng về phía quân của đế quốc Minh Nguyệt ở đối diện mà đánh tới.

Lôi Minh đang chỉ huy mặt trước thấy vậy thất kinh, lớn tiếng quát:

- Hổ Tử ngươi muốn làm gì? Mau trở lại!

Đang giương đao vọt vàng tiến tới, Mạnh Hổ nghe tiếng quay đầu lại, cười với Lôi Minh một cái, sau đó dẫn đầu giết thẳng vào giữa trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Một tên tiểu đội trưởng của đế quốc Minh Nguyệt tiến lên nghênh đón, vung chiến đao lên chém xéo vào cổ Mạnh Hổ. Mạnh Hổ thoáng nở nụ cười lạnh như băng, ánh sáng của đom đóm lại muốn sánh với ánh trăng hay sao? Nhanh như ánh chớp, chiến đao trong tay Mạnh Hổ loé lên như điện xẹt, tên tiểu đội trưởng của đế quốc Minh Nguyệt chỉ cảm thấy cổ họng mát lạnh, máu tươi nóng bỏng đã phun ra như suối....

Một đao lấy mạng, chân Mạnh Hổ tuyệt đối không dừng chút nào, giống như mãnh hổ hạ sơn tiến nhanh về phía trước.

Hai tên quân đế quốc Minh Nguyệt giương đao tiến lên, cố gắng ngăn cản bước tiến của Mạnh Hổ, không chờ chiến đao bọn chúng bổ ra, thân hình cường tráng của Mạnh Hổ đã dùng thanh thế cuồng bạo mà mạnh mẽ húc vào người bọn chúng.

Hai tiếng kêu trầm đục vang lên, hai tên lính của đế quốc Minh Nguyệt đã quy xuống tại chỗ, trên mặt hai tên lộ vẻ ngây ngốc, máu tươi đỏ sẫm từ khoé miệng, khoé mắt, lỗ tai, lỗ mũi trào ra, sự va chạm vô cùng mãnh liệt vừa rồi đã làm vỡ nát ngũ tạng lục phủ của bọn chúng.

- Hồng...

Mạnh Hổ ngửa mặt lên trời thét lên một tiếng, giống như hổ gầm giữa núi rừng, chấn nhiếp ngàn quân.

Phía sau Mạnh Hổ, hơn hai trăm khinh bộ binh như hình với bóng, thề chết xông lên, cả trung đội Mãnh Hổ hơn hai trăm tướng sĩ tạo thành một mũi đột kích như mũi dùi, tựa như một con dao lóc thịt sắc bén hung hăng xuyên thẳng vào đội hình của khinh bộ binh bên cánh trái của đế quốc Minh Nguyệt.

Thấy trung đội Mãnh Hổ như hổ lạc đàn dè giết thẳng vào trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, máu trong người Lôi Minh bắt đầu sôi sục, tất cả bắn khoăn đều gạt hết sang bên. Đột nhiên, Lôi Minh giơ cao chiến đao trong tay, tiếng thét giận như sấm nổ thoáng chốc vang dội thình không:

- Liên đội Lôi Minh... Toàn quân xuất kích! Giết!

oOo

Pháo đài Thiên Lang. Trên vọng tháp cao chót vót.

Khinh bộ binh cánh phải của đế quốc Quang Huy xuất kích đã khiến cho cả chiến trường hỗn loạn rất nhanh, đang ở vọng tháp theo dõi cuộc chiến, Triệu Nhạc không khỏi cau mày, quay đầu lại trợn mắt nhìn tham mưu trưởng Diệp Vấn Thiên, trầm giọng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Khinh bộ binh cánh phải vì sao xuất kích? Có phải muốn làm loạn hay không?

Triệu Nhạc là tổng đốc Tây Bộ của đế quốc Quang Huy, cũng là quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ.

Tham mưu trưởng Diệp Vấn Thiên không dám nhìn thẳng vào mắt Triệu Nhạc, thấp giọng nói:

- Đó... Định Tây hẳn là sẽ không hạ quân lệnh hoang đường như vậy, có thể là khinh bộ binh cánh phải tự ý xuất kích mà thôi!

- Tự ý xuất kích?

Triệu Nhạc buồn bực hừ một tiếng, cũng không biết hẳn tin hay không tin vào lời giải thích của Diệp Vấn Thiên.

- Hay là ...

Diệp Vấn Thiên dò hỏi:

- ...Lệnh cho Định Tây rút quân đội về pháo đài trước đã?

- Rút lui trở về?

Triệu Nhạc lãnh đạm nói:

- Hiện tại khinh bộ binh cánh phải đã lẫn lộn với quân cánh trái của đế quốc Minh Nguyệt cùng một chỗ, đại quân còn rút lui được hay sao?

Diệp Vấn Thiên nghẹn lời.

Dưới tình huống bình thường, khinh bộ binh trên chiến trường có hai chức năng, chủ yếu là bảo vệ an toàn cho hai cánh của trọng trang bộ binh, thứ hai là sau khi trọng trang bộ binh chiến thắng thừa dịp đuổi giết quân địch, làm tăng thành quả chiến thắng. Bất quá có đôi khi khinh bộ binh còn phải gánh chịu chức năng thứ ba, đó là vào lúc cần thiết đứng ra làm con chốt thí!

Nói ví dụ, nếu như chủ soái của một bên phát hiện tình hình bất lợi quyết định lui binh, thì sẽ cho trọng trang bộ binh giữa chiến trường rút lui trước tiên, sau đó để cho hai cánh khinh bộ binh tập trung vào giữa, ngăn cản sự đuổi giết của quân địch, hy sinh khinh bộ binh hai cánh để bảo toàn cho trọng trang bộ binh.

Cho nên như Triệu Nhạc vừa nói, bởi vì khinh bộ binh cánh phải đã lẫn lộn với quân của đế quốc Minh Nguyệt, đã không còn cách nào tập trung vào giữa để ngăn cản truy binh. Nếu như ra lệnh cho ba liên đội trọng trang bộ binh của đế quốc Quang Huy rút lui, chỉ dựa vào khinh bộ binh cánh trái không đủ để ngăn trở quân của đế quốc Minh Nguyệt truy kích, cho nên nếu nhắm mắt lui binh, hậu quả thật là không dám tưởng tượng.

Diệp Vấn Thiên đang không biết nói sao cho phải, chợt có tên bộ tướng giật mình hô nhỏ:

- Thế công của nhánh khinh bộ binh cánh phải nọ hình như rất sắc bén!

- Sao?

Triệu Nhạc và Diệp Vấn Thiên nghe vậy đồng thời quay đầu lại, ánh mắt nhìn về cánh phải chiến trường. Quả nhiên, một nhánh khinh bộ binh quy mô chỉ có một trung đội không ngờ đã thọc sâu vào trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, tuy rằng đột phá trong vạn quân nhưng thế tiến lên không hề giảm, tốc độ vẫn giữ nguyên như vậy, tối đa thời gian uống một chén trà là có thể đánh xuyên qua cánh trái của quân đế quốc Minh Nguyệt.

Mắt Triệu Nhạc thoáng chớp sáng ngời, nếu như khinh bộ binh cánh phải thật sự có thể đánh tan khinh bộ binh cánh trái của đế quốc Minh Nguyệt, trung quân của đế quốc Minh Nguyệt không phải đã bị hở sườn hay sao? Hơn nữa, một khi khinh bộ binh cánh trái của đế quốc Quang Huy đã tan tác, trọng trang bộ binh ở trung lộ muốn rút lui cũng không dễ dàng được nữa...

- Hay lắm!

Triệu Nhạc tay vuốt cằm, thấp giọng lầm bầm:

-...Trận đánh này cũng có chỗ hay lắm!

oOo

Ở trung quân của đế quốc Quang Huy.

Diệp Định Tây tức đến nổi sắc mặt tái xanh, hẳn là sư đoàn trưởng tạm thời của sư đoàn đang xuất chiến, tham mưu trưởng quân đoàn Tây Bộ Diệp Vấn Thiên là thúc thúc của hắn, Binh bộ đại thần của đế quốc Quang Huy Diệp Hạo Thiên là phụ thân của hắn.

Hiện tại, Diệp Định Tây chỉ là sư đoàn trưởng với tính chất tạm thời thay thế khác mà thôi, chỉ có đánh thắng một trận này, hắn mới có thể thực sự trở thành sư đoàn trưởng sư đoàn số Ba của quân đoàn Tây Bộ. Vậy mà bây giờ, sự xuất kích ngoài ý muốn của khinh bộ binh cánh phải đã làm rối loạn chiến thuật mà hắn lập nên, hơn nữa rất có thể phá hư chuyện tốt của hắn, làm sao hắn có thể không tức giận?

Quay đầu lại nhìn trừng trừng tên tham mưu trưởng của mình, Diệp Định Tây lớn tiếng quát hỏi:

- Khinh bộ binh cánh phải xảy ra chuyện gì? Ai hạ lệnh cho bọn chúng xuất kích?

Tên tham mưu trưởng hoảng hốt đáp:

- Đại nhân, không ai hạ lệnh cả!

- Không ai hạ lệnh?

Trên mặt Diệp Định Tây thoáng nổi lên một nét âm trầm, trầm giọng nói:

- Lôi Minh thật to gan, dám tự tiện xuất kích!

Tên tham mưu trưởng thấp giọng hỏi:

- Đại nhân, bây giờ phải làm sao?
- Làm sao bây giờ?

Diệp Định Tây mắt lộ vẻ hung dữ, hùng hổ nói:

- Bây giờ còn có thể làm gì, liên đội khinh bộ binh cánh phải đã lẫn lộn với quân của đế quốc Minh Nguyệt, quân ta hiện tại chỉ có thể tiến tới, không thể lui về phía sau được nữa! Truyền quân lệnh của ta, bảo khinh bộ binh cánh trái lập tức phát động tiến công, toàn quân xuất kích, coi như là một tiếng trống hăng hái tinh thần đánh bại quân địch!

Diệp Định Tây dù sao cũng xuất thân từ danh môn thế gia, tuổi trẻ như vậy mà có thể bò lên địa vị cao, cũng không phải chỉ là hoàn toàn dựa vào gia thế, thật ra cũng có chút tài năng, cho nên chỉ nhìn qua một cái đã hiểu rõ tình thế. Bởi vì khinh bộ binh cánh phải đã xuất kích, quân của đế quốc Quang Huy đã không còn đường lui, chỉ có thể liều mạng cùng địch một trận.

- Sao?

Tên tham mưu trưởng thất thanh hỏi lại:

- Toàn quân xuất kích?
- Còn ngần ngại ra đó làm gì vậy, lỗ tai người điếc rồi sao?

Diệp Định Tây giận dữ quát:

- Đi đi, truyền lệnh cho nhanh!
- Dạ!

Tên tham mưu trưởng giật mình bừng tỉnh, linh mệnh mà đi.

oOo

Ở cánh phải chiến trường.

Mạnh Hổ một cước đá bay tên lính cuối cùng của đế quốc Minh Nguyệt đang chắn trước mặt hắn, trước mắt đã hoàn toàn thông thoáng, đội hình bên cánh trái của đế quốc Minh Nguyệt đã bị đột phá. Quay đầu nhìn lại, trung đội Mạnh Hổ tử chiến này giờ còn lại hơn trăm tên tướng sĩ vẫn đang dũng mãnh tiến lên, theo sát hắn. Quả không hổ là lính do Mạnh Hổ huấn luyện hơn nửa năm trời, không ngờ lại chém giết mở được một đường máu giữa ngàn quân!

Phía sau cách đó không xa, Lôi Minh đã dẫn cả liên đội phát động tiến công. Dưới sự tiến công như cuồng phong vũ bão của trung đội Mạnh Hổ và liên đội Lôi Minh, đội hình bên cánh trái của đế quốc Minh Nguyệt đã gần hỏng mất, nếu như trung đội Mạnh Hổ đột kích thêm một lúc nữa, đội hình bên cánh trái của đế quốc Minh Nguyệt chắc chắn tan rã.

Mạnh Hổ lại nở nụ cười lạnh như băng, tất cả chuyện này đã nằm trong dự liệu của hắn.

Sự xuất kích đột ngột của trung đội Mạnh Hổ hoàn toàn trái ngược với lý luận chiến thuật kinh điển mà thế giới Trung Thổ vẫn tôn thờ. Không ai nghĩ đến trung đội Mạnh Hổ lúc này có thể xuất kích, quân của đế quốc Minh Nguyệt trở tay không kịp, hơn nữa trong quân cũng có không ít tân binh, nếu như trung đội Mạnh Hổ được huấn luyện nghiêm chỉnh mà vẫn không đột phá được quả thật là xấu hổ.

Thế nhưng, mục tiêu của Mạnh Hổ cũng không phải là khinh bộ binh cánh trái của đế quốc Minh Nguyệt. Nếu như lúc này đánh ngược lại một kích nữa, đương nhiên có thể đánh tan tác đội hình của khinh bộ binh cánh trái của đế quốc Minh Nguyệt, đế quốc Quang Huy cũng sẽ thu được thắng lợi. Nhưng nếu là như vậy, trận chiến này nhiều nhất đánh cho đế quốc Minh Nguyệt tán loạn mà thôi, mặc dù đế quốc Minh Nguyệt chiến bại, cũng sẽ không có quá nhiều tổn thất.

Dĩ tâm của Mạnh Hổ dĩ nhiên không chỉ có như vậy, mục tiêu của hắn là toàn quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Chỉ có đánh cho quân xâm lấn của đế quốc Minh Nguyệt thua nặng nề, mới đủ sức làm cho ân nhân cứu mạng của Mạnh Hổ, Lôi Minh, tấn thăng trở thành tướng quân.

Lôi Minh chỉ là một liên đội trưởng của một liên đội khinh bộ binh của sư đoàn số Ba, trực tiếp tấn thăng làm sư đoàn trưởng nghe như có chút hoang đường, nhưng Mạnh Hổ cũng biết chuyện đó không đến nỗi là người si nói chuyện mộng. Chỉ cần hắn có thể lấy đầu tên quan chỉ huy của đế quốc Minh Nguyệt, trợ giúp cho đế quốc Quang Huy đánh bại quân của Minh Nguyệt đế quốc, sư đoàn trưởng Diệp Định Tây cố nhiên không thể từ chối được, Lôi Minh tám chín phần mười cũng có thể có cơ hội tấn thăng làm tướng quân.

Cho nên nguyên nhân trong đó, nói trắng ra là kết quả của đấu tranh thoả hiệp nội bộ mà thôi.

- Hồng...

Mạnh Hổ đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, lại vung thanh chiến đao lưỡi đã quàn lại, mũi đao nhắm thẳng vào lá đại kỳ Minh Nguyệt ở bên trái phía trước mặt. Tiếng hò reo long trời lở đất từ phía sau Mạnh Hổ vang lên, trung đội Mạnh Hổ còn lại được hơn trăm tướng sĩ phẫn khởi vung chiến đao trong tay theo, tất cả mũi đao không ngoại lệ đều chỉ thẳng vào lá đại kỳ Minh Nguyệt.

Đến giờ phút này, giao chiến giữa hai bên đã quẩn lầy nhau thành một cục, gần như tất cả binh lực đều tham gia chiến đấu, cũng chỉ còn lại chừng hai trung đội cận vệ quân canh giữ dưới lá đại kỳ Minh Nguyệt kia, chỉ cần đột phá giết sạch cận vệ quân, Mạnh Hổ đã có thể vọt tới trước mặt tên quan chỉ huy.

Chỉ cần vọt tới trước mặt tên quan chỉ huy, như vậy, trận chiến này cũng đã kết thúc!

oOo

Pháo đài Thiên Lang. Trên vọng tháp.

- Hay lắm!

Triệu Nhạc nhin không được cất tiếng khen:

- Cánh trái của đế quốc Minh Nguyệt sắp tan rã!

- Sao?

Triệu Nhạc còn chưa dứt lời, Diệp Vấn Thiên bên cạnh đột nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc, thấp giọng nói:

- .. Nhánh khinh bộ binh kia muốn làm gì vậy? Lúc này bọn họ chỉ cần đánh ngược lại một kích, quân bên cánh trái của đế quốc Minh Nguyệt sẽ tan rã hoàn toàn, sao ngược lại chạy vào giữa trung quân của đế quốc Minh Nguyệt?

-... Mấu chốt của chuyện này...

Chân mày Triệu Nhạc mới vừa giãn ra rất nhanh cau lại, trầm giọng nói:

- Muốn đánh thẳng vào trung quân đế quốc Minh Nguyệt sao? Chỉ bằng vào hơn trăm tên khinh bộ binh, cũng không tránh khỏi là không biết tự lượng sức mình!

- Đánh thẳng trung quân?

Diệp Vấn Thiên hít một hơi khí lạnh, lại quay đầu nhìn về phía nhánh khinh bộ binh kia, trong mắt không khỏi toát ra một vẻ khác thường. Nhánh khinh bộ binh kia nếu như thật sự có thể phá tan trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, không nghi ngờ gì nữa đã trực tiếp quyết định thắng bại của trận chiến này, làm cho quân xâm lấn hèn hạ của đế quốc Minh Nguyệt có thể lâm vào cảnh toàn quân tiêu diệt.

Nhưng vấn đề là, chỉ bằng vào trăm tên khinh bộ binh, thật sự có thể phá tan trung quân của đế quốc Minh Nguyệt hay không?

Lần này binh lực công kích pháo đài Thiên Lang chỉ có một sư đoàn của đế quốc Minh Nguyệt, sư đoàn trưởng Tư Đồ Bưu là mãnh tướng thanh danh hiển hách tại thế giới Trung Thổ. Năm xưa ở biên giới Định Châu, Tư Đồ Bưu từng trên chiến trường một mình một ngựa đánh với tám tên kiện tướng của đế quốc Tinh Hà, kết quả tám tên kiện tướng của đế quốc Tinh Hà ba chết năm bị thương, mà Tư Đồ Bưu không

bị tổn thương dù chỉ một sợi lông! Từ sau trận chiến ấy, con nít của đế quốc Tinh Hà nghe đến tên Tư Đồ Bưu ban đêm không dám kêu khóc!

Chỉ bằng trăm tên khinh bộ binh, chỉ sợ không đủ cho Tư Đồ Bưu chém giết.

Cũng khó trách Triệu Nhạc nói bọn họ không biết tự lượng sức mình, theo như Diệp Vấn Thiên thấy, nhánh khinh bộ binh kia tiến công vào trung quân đế quốc Minh Nguyệt quả thật không khác gì đi chịu chết.

oOo

Trung quân của đế quốc Quang Huy.

Lần này, Diệp Định Tây đã bị chọc giận đến lỗ tai bốc khói:

- Khốn kiếp, ngu ngốc, heo, heo ngốc!

Theo cách nhìn của Diệp Định Tây, nhánh khinh bộ binh đó nếu như đã đột phá được cánh trái của quân đế quốc Minh Nguyệt, nên đánh ngược trở lại một kích, hợp cùng liên đội Lôi Minh nhanh chóng đánh tan khinh bộ binh cánh trái của đế quốc Minh Nguyệt, sau đó hợp cùng trọng trang bộ binh ở trung lộ đánh tan trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt, đó không thể nghi ngờ là chiến thuật ổn thoả nhất.

Tuy nhiên, nhánh khinh bộ binh họ không ngờ lại đánh thẳng vào trung quân của đế quốc Minh Nguyệt!

Bọn chúng muốn làm gì? Muốn đánh một phát phá tan trung quân đế quốc Minh Nguyệt hay sao? Thật là nực cười!

Nếu như muốn đi chết cũng không sao, sự sống chết của nhánh khinh bộ binh kia Diệp Định Tây cũng không thêm quan tâm, thế nhưng chuyện làm cho Diệp Định Tây tức giận chính là nhánh khinh bộ binh kia tự tiện hành động đã ảnh hưởng tới tiến trình chiến sự. Nếu như vừa rồi nhánh khinh bộ binh kia có thể kịp thời đánh ngược lại một kích, đội hình bên cánh trái của quân đế quốc Minh Nguyệt chỉ sợ đã tan nát, chỉ cần như vậy, quân của đế quốc Quang Huy cũng có thể nắm chắc thắng trận một cách ổn thoả.

Thế nhưng hiện tại, nhánh khinh bộ binh kia tự ý một mình rời khỏi cánh phải chiến trường, rõ ràng đã thấy cánh trái của đế quốc Minh Nguyệt sẽ hỏng mất, không ngờ lại dần dần ổn định được cục diện trở lại, ánh hào quang thắng lợi vừa xuất hiện lại dường như vừa rời khỏi Diệp Định Tây, cũng khó trách hắn bị chọc tức đến phải quát lên như sấm, mở miệng mắng to như vậy!

3. Chương 3: Chém Tướng

Tư Đồ Bưu đột nhiên đứng dậy từ trên chiến xa, mắt lộ vẻ khó tin, đội hình của khinh bộ binh cánh trái không ngờ lại bị khinh bộ binh của địch đột phá, hơn nữa binh lực đối phương nhiều lắm cũng chỉ có một trung đội. Không tới hai trăm người lại có thể đột phá trận hình của cả một liên đội đầy đủ năm ngàn người bên cánh trái hay sao?

Khinh bộ binh của đế quốc Quang Huy từ khi nào trở nên lợi hại hơn cả trọng trang bộ binh?!

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Tư Đồ Bưu quả thật không thể tin tưởng đây là sự thật. Càng làm cho Tư Đồ Bưu không dám tin tưởng vào mắt mình, sau khi nhánh khinh bộ binh của địch quân đột phá trận hình bên cánh trái xong, không ngờ lại trực tiếp đánh thẳng vào trung quân của bên mình.

Bọn chúng muốn làm gì vậy? Chỉ bằng vào hơn một trăm tên khinh bộ binh, cũng vọng tưởng muốn phá tan trung quân của mình sao? Chuyện này thật quá nực cười, dám coi mình là thư sinh trói gà không chặt hay sao? Dám coi cận vệ quân của mình là nặn bằng đất sét hay sao? Nếu nói về lực chiến đấu của hai trung đội cận vệ quân, cận vệ quân của Tư Đồ Bưu thậm chí hơn xa trọng trang bộ binh, vậy thì trăm tên khinh bộ binh kia liệu có địch nổi hay không?

- Cung tiễn thủ chuẩn bị...

Cận vệ đội trưởng Tư Đồ Phong giơ chiến đao trong tay lên cao khỏi đầu, đang muốn ra lệnh bắn tên thì bị Tư Đồ Bưu ngăn lại.

- Chậm đã!

Một nét hung ác toát ra từ khoé miệng, Tư Đồ Bưu cười hung hãn:

- Không ai được bắn tên cả, bản tướng quân muốn tự tay thu thập bọn đầu đất này!

oOo

Mạnh Hổ tay cầm chiến đao chạy rất nhanh trên chiến trường.

Đao phong cuộn cuộn như thối sắt bên tai, đất dưới chân như thủy triều lui nhanh về phía sau, hơn trăm tướng sĩ của trung đội Mãnh Hổ đã không theo kịp bước chân Mạnh Hổ, bị bỏ thật xa ở phía sau. Bất quá lá đại kỳ Minh Nguyệt đang đón gió tung bay phấp phới cũng không còn xa nữa.

Dưới lá đại kỳ Minh Nguyệt, gần năm trăm tên cận vệ quân thiết khôi thiết giáp nghiêm trận chờ sẵn, giống như chúng tinh phủng nguyệt bảo vệ một cỗ chiến xa màu đen ở giữa, trên đó một viên đại tướng thẳng đứng ngạo nghễ oai phong. Viên đại tướng này đội thiết khôi màu đen, người mặc trọng giáp màu đen và chiến bào màu đen, mà ngay cả áo choàng tung bay theo gió cũng là màu đen, cả người chìm trong một mảng hắc ám, giống như một vị tướng đến từ Cửu U địa ngục.

Đón nhận ánh mắt hung ác của Tư Đồ Bưu, trong mắt Mạnh Hổ đột nhiên nổi lên sát cơ cuồng bạo.

Cận vệ quân đông nghìn nghịt từ lúc nhìn thấy Mạnh Hổ đã thối lui, trong mắt của hắn chỉ còn lại cây đại kỳ Minh Nguyệt, lại còn một viên đại tướng đứng ngạo nghễ dưới cây đại kỳ Minh Nguyệt kia, cái đầu đó, chính là hắn đang muốn lấy!

Gió Bắc rét căm căm, tiếng trống trận vang lên từng hồi.

Không đợi toàn thể tướng sĩ của trung đội Mãnh Hổ phía sau đuổi kịp, Mạnh Hổ đã không chút sợ hãi một mình xông thẳng vào trung quân đế quốc Minh Nguyệt.

oOo

Pháo đài Thiên Lang. Trên vọng tháp.

Đồng tử Triệu Nhạc thoáng chốc co rút lại, bởi vì hắn thấy được một màn chấn động nhất từ lúc sinh ra tới giờ.

Một tên trung đội trưởng khinh bộ binh không ngờ lại dám đơn thương độc mã xông về phía gần năm trăm cận vệ quân của đế quốc Minh Nguyệt. Không nói những chuyện khác, chỉ về mặt dũng khí, người này đã đủ để ngạo thị thiên hạ. Không biết từ đâu, trong lòng Triệu Nhạc bỗng thoáng qua một tia run rẩy, người này nếu có bản lĩnh sống qua khỏi hôm nay, nhất định sau này sẽ là một viên mãnh tướng ngạo nghễ thiên hạ!

oOo

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

- Aaaaaaaa!

Một tên tiểu đội trưởng không chịu nổi kích thích như vậy, hét lớn một tiếng từ trong trận giục ngựa chạy như điên ra, thanh đao cán dài nặng nề trong tay xuất ra nghênh đón Mạnh Hổ. Tiếng vó sắt gõ xuống nặng nề vang lên giữa một vùng hoang nguyên lạnh giá, phát ra tiếng lộp cộp dồn dập, phảng phất như tiếng trống từ địa ngục vọng lên.

Người ngựa hai bên vừa tiến tới lập tức đã va chạm.

Mạnh Hổ hừ một tiếng nhỏ, hai chân dùng sức dậm lên mặt đất, thân hình cường tráng trong khoảnh khắc bay lên cao, một đạo hàn quang mang theo tiếng rít chói tai xẹt ngang vai hắn, chỉ sai một ly là thanh đao cán dài của tên tiểu đội trưởng đế quốc Minh Nguyệt đã có thể chém đứt vai phải của Mạnh Hổ.

Tên tiểu đội trưởng trong lòng thầm kêu một tiếng đáng tiếc, muốn quay đao chém ngược lại thì đã không có cơ hội nữa.

Thân hình Mạnh Hổ bay lên đã tới trước mặt tên tiểu đội trưởng, khom gối thúc vào giữa mặt tên tiểu đội trưởng. Chỉ nghe phốc một tiếng vang lên, đầu tên tiểu đội trưởng đã bị miếng sắt bảo vệ đầu gối Mạnh Hổ chạm vào mà vỡ vụn ra, trong khoảnh khắc, một chùm hoa máu bay tung toé giữa trời.

Một kích đã đập vỡ đầu tên tiểu đội trưởng, Mạnh Hổ thuận thế lật nhanh tay phải một cái chụp lấy dây cương chiến mã hung hăng ghì mạnh, chiến mã đang đà vọt tới hí lên một tiếng đau đớn rồi dựng thẳng thân trước lên cao. Thân thể tên tiểu đội trưởng mất đầu từ trên ngựa rơi xuống, thân hình Mạnh Hổ lúc đó mới an nhiên từ trên không trung hạ xuống, vững vàng ngồi trên lưng ngựa.

Phì phì...

Chiến mã trắng kiện bị thân hình nặng nề của Mạnh Hổ đè lên đột nhiên trầm xuống, lùi lại liên tiếp mấy bước khó khăn lắm mới ổn định lại. Tiếng thở vang lên hồng hộc trong mũi, chiến mã dùng sức quơ quơ cái đầu to lớn, Mạnh Hổ vuốt vuốt cái bờm đầy lông láng mượt của chiến mã, chậm rãi giật cương, hướng về cây đại kỳ Minh Nguyệt cách đó không xa vùng chiến đao lên...

oOo

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

- Hay lắm, thoát nhìn dường như cũng có chút lợi hại!

Ánh mắt Tư Đồ Bưu lúc này dường như cũng nóng rực lên, tay phải giơ cao hét lên một tiếng:

- Mang đao ra!

Lập tức cận vệ quân mang một thanh khảm đao sống đầy hình thù cổ xưa đưa tới tay Tư Đồ Bưu.

Tư Đồ Bưu tiếp nhận khảm đao nhưng không có ý muốn chủ động xuất chiến, hẳn chính là tướng quân thanh danh hiển hách, thế nhưng đối phương bất quá là một tên vô danh tiểu tốt chưa từng nghe danh mà thôi. Nếu như vô danh tiểu tốt muốn khiêu chiến tướng quân, trước tiên phải có năng lực đột phá giết chết cận vệ quân, còn phải đánh bại thị vệ thân tín Tư Đồ Phong của hắn mới có thể được.

Nếu như người ngay cả điểm ấy cũng không làm được, vậy hẳn ta căn bản không xứng đáng là đối thủ của Tư Đồ Bưu hắn!

oOo

- Hắc!

Mạnh Hổ hét lớn một tiếng, hai chân dùng sức thúc mạnh vào bụng ngựa, chiến mã bị đau nhất thời hí dài một tiếng, bốn vó tung bay chạy như điên về phía trước.

Cận vệ quân của Tư Đồ Bưu phản ứng cực kỳ nhanh chóng, bất quá chỉ trong nháy mắt, hai tiểu đội trưởng thương đã bày trận xong xuôi, bày ra một bức tường mang đầy khí tức tử vong lạnh lẽo trên con đường Mạnh Hổ đang xông tới. Mạnh Hổ nếu như tiếp tục giục ngựa vọt về phía trước, sẽ lú đầu vào một cánh rừng tử vong do hơn trăm cây trường mâu hợp thành.

Chiến mã đã qua huấn luyện nghiêm chỉnh không chút sợ hãi mang theo Mạnh Hổ vọt thẳng về phía trước, trong phút chốc chiến mã sắp sửa chạm vào rừng mâu, Mạnh Hổ ghì mạnh cương, chiến mã nhất thời bay lên trời, khó khăn lắm mới vượt qua cánh rừng tử vong kia.

Trên chiến xa, khoé miệng Tư Đồ Bưu giật mạnh, thuật cỡi ngựa của người này dường như có chút giỏi hơn ta tưởng tượng.

Thế nhưng rất nhanh, vẻ khiếp sợ trong mắt Tư Đồ Bưu đã bị thay thế bằng sát cơ hung hãn, thuật cỡi ngựa xuất sắc thì đã sao? Kịch vui lúc này vừa mới mở màn mà thôi!

oOo

Mạnh Hổ cả người lẫn ngựa từ trên không rơi xuống, quán tính quá mạnh mẽ làm cho chiến mã không chịu nổi sức nặng, kêu lên một tiếng đau đớn rồi khụy xuống. Mạnh Hổ trên lưng ngựa lập tức bị hất văng xuống đất lăn lông lốc mấy vòng, tình cảnh cực kỳ chật vật. Mạnh Hổ vừa bắn người dậy, sát cơ lạnh lẽo kèm theo tiếng rít gió chói tai từ sau lưng đã tới.

Kinh hãi quay đầu lại, hai cây thương đen nhánh như măng xà xuất động đâm tới, mũi thương sắc bén còn cách yết hầu Mạnh Hổ chỉ hơn thước. Mạnh Hổ thậm chí có thể cảm nhận khí lạnh phát ra từ mũi thương, giờ phút này, khoảng cách tử vong đã cận kề Mạnh Hổ.

Không hổ là Mạnh Hổ, vào lúc sinh tử lâm đầu cũng không có chút nào bối rối.

Thân là một tên lão binh, Mạnh Hổ biết rõ một chân lý không thể bàn cãi, ở trên chiến trường muốn có thể sinh tồn, người phải vĩnh viễn duy trì sự tỉnh táo. Chỉ có cố gắng giữ được tỉnh táo mới có thể trong giờ phút lâm nguy xuất ra phản ứng chính xác nhất. Trên chiến trường, bất cứ một sai sót nào dù là nhỏ nhất cũng phải trả giá bằng cả tính mạng mình.

Sống chết ngay trước mắt, Mạnh Hổ lại an nhiên bất động, hần bình tĩnh tự cứu mình.

Hai cây thương đen nhánh kia gần như không phân biệt trước sau lướt sát qua cổ Mạnh Hổ, lưỡi thương sắc bén làm xước hai đường máu nhỏ trên da hần, Mạnh Hổ mặc dù bị thương một chút ngoài da, nhưng đã giữ được tính mạng. Nếu như vừa rồi Mạnh Hổ có chút bối rối, né tránh về phía trước hoặc sau, như vậy giờ này hần đã trở thành vong hồn dưới mũi thương của Tư Đồ Phong.

Tư Đồ Phong nhìn chăm chú tên khốn chưa từng nghe qua tên tuổi trước mặt, hần không thể nào tin nổi dưới thế đâm tạt sát của song thương, tên này lại còn có thể trấn tĩnh như thế. Sống chết trước mắt, hần thậm chí không né không tránh, an nhiên bất động, chẳng lẽ tên này có thần kinh bằng thép hay sao?

Tư Đồ Phong là con nuôi của Tư Đồ Bư, cũng là thị vệ thân tín của Tư Đồ Bư. Một thân võ nghệ của hần được Tư Đồ Bư chân truyền, hơn nữa sử dụng song thương rất là thiện nghệ.

Thương thế đâm hụt, Tư Đồ Phong biết được chuyện không ổn, nhanh chóng muốn lui về phía sau thì đã chậm.

Mạnh Hổ vừa mới an nhiên bất động đột nhiên trong chớp mắt đã động, khuỷu tay có miếng sắt bảo vệ đã đề lên song thương, với tốc độ kinh người trượt nhanh về phía chỗ yếu hại yết hầu của Tư Đồ Phong. Bởi vì thương thế đã hết tầm, lúc này hai người đã gần sát nhau, Tư Đồ Phong thậm chí không kịp có phản ứng gì, khuỷu tay kia cũng đã nặng nề đánh vào cổ họng của hần. Tư Đồ Phong rõ ràng nghe được một tiếng rắc vang lên, chợt cảm thấy trước mắt tối sầm, hoàn toàn mất đi ý thức.

Một khuỷu tay đó của Mạnh Hổ đã đánh gãy cổ Tư Đồ Phong, liền thuận thế đoạt lấy song thương, bồi thêm một cước thật mạnh vào thi thể Tư Đồ Phong, cả người lại bay lên. Trong sát na Mạnh Hổ bay lên, mười mấy thanh trường mâu sắc bén đã từ bốn phương tám hướng đâm tới, trong đó có một thanh trường mâu gần như xẹt qua sát lòng bàn chân Mạnh Hổ, suýt nữa đâm trúng mắt cá chân của hần.

Vào lúc này, không đợi thân hình Mạnh Hổ từ trên không rơi xuống, gần trăm tên cận vệ quân đã chen chúc ào tới, đồng loạt giương trường mâu trong tay lên. Hơn trăm thanh trường mâu hợp lại thành một rừng trường mâu dày đặc sắc mùi chết chóc, chỉ chờ thân hình Mạnh Hổ hết đà từ trên không rơi xuống, sẽ đâm cho hần trở thành cái sàng gạo.

Giữa không trung, Mạnh Hổ lạnh lùng nhìn qua đám trường mâu bên dưới dày đặc như rừng, miệng lại nở nụ cười lạnh như băng.

Quát to một tiếng, đại thương trong tay trái Mạnh Hổ nhanh như tia chớp từ trên không quật xuống, thoáng chốc đã đóng đinh một tên cận vệ quân vào đất. Mũi thương găm xuống đất vài thước, thế nhưng đuôi thương vẫn còn cao hơn mũi trường mâu trong tay bọn cận vệ quân một đoạn. Mạnh Hổ nhắm chuẩn thời cơ, chân phải vẫn nhún nhảy không ngớt trên cán thương, cán thương làm bằng sắt ròng thoáng chốc bị ép thành hình cung.

Trong chớp mắt, thân hình Mạnh Hổ lại bắn thẳng lên cao.

Mượn sức đàn hồi của đại thương, thân hình Mạnh Hổ trực tiếp vượt qua tầng tầng vây giết của bọn cận vệ quân, mạnh mẽ rơi trên chiến xa của Tư Đồ Bư. Sai lầm to lớn của Tư Đồ Bư cuối cùng đã cho Mạnh Hổ cơ hội giết hần, nếu ngay từ đầu Tư Đồ Bư hạ lệnh cho quân cung tiễn thủ bắn tên một lượt, Mạnh Hổ dù cho có khả năng thông thiên triệt địa cũng chưa chắc gì thoát khỏi đám loạn tiễn kia, đừng nói đến chuyện giết Tư Đồ Bư.

Giờ thì hai người đã trực tiếp đối mặt với nhau...

Đồng tử Tư Đồ Bưu co rút lại, hẳn không thể nào tin được, tên vô danh tiểu tốt kia không ngờ lại thật sự có thể xông qua ngăn chặn tầng tầng của năm trăm cận vệ quân, đánh thẳng tới trước mặt mình.

- Ha ha ha, giỏi, cũng có chút bản lĩnh!

Tư Đồ Bưu ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, khảm đao trong tay chỉ xéo về phía Mạnh Hổ, oai phong凛冽 quát lên:

- Người trẻ tuổi báo tính danh đi, đao Tư Đồ Bưu ta không chém hạng vô danh!

- Mạnh Hổ!

Mạnh Hổ khẽ quát lên một tiếng, không nói thêm một câu thừa nào cả, tay vung một thương ra đâm thẳng vào ngực Tư Đồ Bưu, hơi gió phát ra từ mũi thương lạnh như băng, tiếng rít tê tê vang lên. Tư Đồ Bưu hừ lạnh một tiếng, khảm đao trong tay đã chờ sẵn liền chém xéo ra, muốn đánh bay đại thương trong tay Mạnh Hổ. Đối với lực lượng của mình, Tư Đồ Bưu tuyệt đối tự tin.

Chỉ nghe vang lên một tiếng đinh thật lớn, Tư Đồ Bưu cảm thấy hổ khẩu tê rần, khảm đao trong tay suýt nữa vọt khỏi tay.

Đáng sợ hơn nữa, thương thế của Mạnh Hổ tuy bị va chạm mà lệch đi, nhưng mũi thương vẫn đâm ngay vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai Tư Đồ Bưu, không nghi ngờ gì, lực lượng của Mạnh Hổ lại càng mạnh mẽ hơn Tư Đồ Bưu. Tư Đồ Bưu sợ mất cả hồn vía, không còn dám giữ hình tượng của một vị tướng quân, thân hình vội vàng lộn ngược về phía sau chiến xa. Cuối cùng mặc dù miễn cưỡng tránh được trường thương xuyên qua người, nhưng cũng bị ép rút khỏi chiến xa, đầu khô cũng rớt, cả người lộ ra vẻ vô cùng chật vật.

Vừa xấp lại, đại tướng của địch quân đã bị Mạnh Hổ đánh cho chật vật không chịu nổi như vậy, trung đội Mạnh Hổ đang đánh giết rất khó khăn giữa trung quân của đế quốc Minh Nguyệt đồng thời rộ lên tiếng hoan hô long trời lở đất, từng người đều phấn khởi tinh thần, vốn chỉ một phần võ nghệ không ngờ lại xuất ra được tới ba phần bản lĩnh. Nhìn lại cận vệ quân của Tư Đồ Bưu, sĩ khí bị làm nhục nghiêm trọng, dưới sự chênh lệch về tinh thần như vậy, hơn trăm tàn binh của trung đội Mạnh Hổ không ngờ lại chém giết bất phân thắng bại với cận vệ quân của Tư Đồ Bưu.

Bất quá, điều thật sự quyết định thắng bại của cuộc chiến phụ thuộc vào trận đấu giữa Mạnh Hổ và Tư Đồ Bưu.

Chỉ một hiệp đã bức Tư Đồ Bưu rút khỏi chiến xa, không để cho đối phương kịp thở, Mạnh Hổ đã sớm búng người lên, đại thương trong tay nhanh chóng đâm ra lần nữa, trực tiếp đâm vào sau lưng Tư Đồ Bưu. Tư Đồ Bưu trong tình thế bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục lăn trên đất hai vòng mới có thể miễn cưỡng tránh được trường thương thế của Mạnh Hổ. Tuy nhiên không đợi hắn đứng lên, đại thương trong tay Mạnh Hổ lại đâm tới nữa...

Trên chiến trường cho tới giờ không có chuyện mềm lòng, thừa lúc người rớt xuống giếng quảng thêm tảng đá, đó vĩnh viễn là quy tắc sắt thép của chiến trường. Tư Đồ Bưu đã bị Mạnh Hổ đánh cho rơi vào thế hạ phong, Mạnh Hổ đương nhiên sẽ không để cho hắn lật ngược tình thế. Là một tên lão binh thân trải trăm trận, Mạnh Hổ đương nhiên có biện pháp chuyển hóa ưu thế thành thắng thế.

Quả nhiên, sau khi miễn cưỡng tránh được năm thương, Tư Đồ Bưu rốt cục đã không thể tránh được trường thứ sáu của Mạnh Hổ. Khi điểm hàn tinh ngay trước mắt nhanh chóng phóng to lên, Tư Đồ Bưu đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Khí lạnh thấu xương đâm thẳng vào cổ họng, trong nháy mắt đã lan ra khắp toàn thân. Trong tuyệt vọng, Tư Đồ Bưu rõ ràng thấy tên 'vô danh tiểu tốt' kia ung dung giơ lên một thanh chiến đao lưỡi đã cong quăn, lại ung dung cắt xuống cổ họng mình, trong khoảnh khắc, bóng tối vô tận đã bao trùm lấy hắn...

Tư Đồ Bưu thật ra bị chết rất oan uổng, hẳn chỉ vì kiêu ngạo và khinh thường nên đã phải trả một cái giá đắt bằng chính sinh mạng của mình. Nếu như không phải có lòng tin mù quáng với năng lực bản thân, nếu chịu từ bỏ phương pháp đánh mạnh đỡ thẳng, băng vào kinh nghiệm sinh tử chiến trường hơn hai mươi năm của hắn vượt xa Mạnh Hổ, thắng bại cuối cùng quả thật rất là khó nói.

Tiếc là, trên chiến trường vừa xuất hiện chữ ‘nếu’ thì tất cả đã kết thúc!

Mạnh Hổ một đao chém rụng đầu Tư Đồ Bư, uốn mình nhảy lên chiến xa, cầm đầu Tư Đồ Bư vào mũi thương giơ lên cao, ngửa mặt lên trời mà gào thét.

Tướng sĩ hai bên gần như theo bản năng dừng tay lại, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Mạnh Hổ, tập trung vào thủ cấp Tư Đồ Bư máu chảy ròng ròng. Trong giờ phút này, trên chiến trường đột nhiên im lặng như tờ, chỉ có tiếng gào cuồng bạo của Mạnh Hổ điên cuồng vang vọng khắp cả đất trời, thật lâu chưa dứt...

4. Chương 4: Chỉ Một Trận Đã Thành Danh!

- Mãnh Hổ!

- Mãnh Hổ!

Hơn trăm tên tướng sĩ của trung đội Mãnh Hổ sau một hồi tử chiến còn sót lại trước tiên hoan hô ầm lên, ngay sau đó, toàn thể tướng sĩ của đế quốc Quang Huy cũng hoan hô tiếp theo đến long trời lở đất. Trong tiếng hoan hô cuồng nhiệt ấy, quân của đế quốc Quang Huy phát động công kích cuồng mãnh như nước thủy triều về phía quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Tư Đồ Bư vừa chết, quân của đế quốc Minh Nguyệt tinh thần sa sút nghiêm trọng, miễn cưỡng ngăn cản chỉ được một lát rồi hoàn toàn tan rã, như tảng băng lộ ra dưới ánh mặt trời.

oOo

Pháo đài Thiên Lang. Trên vọng tháp.

Nhìn quân của đế quốc Minh Nguyệt chạy bán mạng khắp nơi, trong lòng Triệu Nhạc nổi lên muôn vàn cảm thán.

Thắng rồi, quân đoàn Tây Bộ rốt cục thắng trận rồi, hơn nữa còn thắng rất nhẹ nhàng thoải mái.

Suốt tám năm qua, kể từ khi tên Tư Đồ Duệ kia đảm nhiệm chức Tổng đốc Thanh Châu của đế quốc Minh Nguyệt tới nay, giữa xung đột của hai nước ở đường biên giới, quân đoàn Tây Bộ của Triệu Nhạc không chiếm được chút tiện nghi nào, bại trận cũng không ít. Thê thảm nhất là trận đại bại ở hạp cốc Hà Tây ba năm trước, cả sư đoàn số Bốn bị Tư Đồ Duệ bao vây như chuột, toàn quân tiêu diệt.

Đó là sỉ nhục suốt đời khó quên, cho đến hôm nay, quân đoàn Tây Bộ của Triệu Nhạc còn chưa khôi phục lại được biên chế của sư đoàn số Bốn.

Bây giờ, rốt cục Triệu Nhạc đã đòi lại được món nợ cũ. Một trận thắng hôm nay, Triệu Nhạc cũng đã giết chết cả một sư đoàn của Tư Đồ Duệ, không kém lúc trước là bao. Hiện tại hẳn có thể hợp tình hợp lý yêu cầu Binh bộ phải phục hồi lại biên chế của sư đoàn số Bốn. Tư Đồ Bư cũng đã bị giết càng làm cho Triệu Nhạc cảm thấy vui vẻ hơn nữa, Tư Đồ Bư chính là em ruột một mẹ sinh ra của Tư Đồ Duệ.

Triệu Nhạc rất muốn chứng kiến tận mắt, khi lão đối thủ Tư Đồ Duệ nhìn thấy thủ cấp của Tư Đồ Bư thì trên mặt sẽ lộ vẻ gì?

- Ha ha ha....

Nghĩ đến đây, Triệu Nhạc không thể nhịn được đắc ý trong lòng, đột nhiên ngửa mặt lên trời nổi lên một tràng cười cuồng dại.

Tham mưu trưởng Diệp Văn Thiên chưa từng thấy Triệu Nhạc vui vẻ như vậy bao giờ.

Cho đến bây giờ, trước mắt Diệp Văn Thiên vẫn còn hiện lên thân ảnh hùng tráng ngửa mặt lên trời cười rộ, còn có chiếc thủ cấp máu chảy ròng ròng. Thật là không dám tưởng tượng, hết thấy dường như không phải là sự thật, chỉ là một tên trung đội trưởng.... Không ngờ lại thật sự giết chết Tư Đồ Bư! Đây chính

là Tư Đồ Bưu, mãnh tướng thanh danh hiển hách của thế giới Trung Thổ, không biết có bao nhiêu danh tướng đã chết trong tay hắn!

Trong chớp mắt, giữa đôi mày của Diệp Vấn Thiên thoáng qua một vẻ u ám, quân đoàn Tây Bộ quả thật là danh tướng xuất hiện như mây.

Tiếp sau Triệu Nhạc, lại có một viên danh tướng ngang trời xuất thế, xem ra chuyện chính trị của đế quốc đang rối loạn vô cùng, sự xuất hiện của người này cũng không biết là phúc hay là họa?

oOo

Truy kích cuối cùng cũng kết thúc.

Quân của đế quốc Quang Huy vẫn đuổi giết thẳng qua khỏi biên giới của nước mình một hồi rồi mới chịu gióng chiêng thu binh. Cuối cùng, chỉ có không đến hai đại đội của đế quốc Minh Nguyệt hợp binh lại chạy về đến Thanh Châu, quân xâm lấn của đế quốc Minh Nguyệt gần như toàn quân tiêu diệt.

Trên đường về ca khúc khải hoàn, tất cả tướng sĩ của đế quốc Quang Huy đều ưỡn cao lồng ngực.

Nổi uất ức chôn giấu trong lồng ngực suốt tám năm qua, hôm nay rốt cục cũng được phát tiết ra. Giờ phút này, các tướng sĩ của đế quốc Quang Huy cảm thấy vô cùng thống khoái, cảm giác lúc này còn tốt hơn cả cảm giác của một gã nam nhân suốt tám năm trời phải lòn cúi trước nữ nhân, hôm nay rốt cục có thể trước mặt nữ nhân trở nên hùng dũng, cảm giác này dùng một chữ 'sướng' mới có thể hình dung!

Đêm xuống, pháo đài Thiên Lang liên hoan cuồng nhiệt thâu đêm.

Tổng đốc hành tỉnh Tây Bộ kiêm quân đoàn trưởng quân đoàn Tây Bộ Triệu Nhạc hạ lệnh khao thưởng ba quân, thậm chí ngay cả khinh bộ binh cũng được chia phần rượu thịt. Mạnh Hổ và trung đội Mãnh Hổ của hắn trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, nhất là bọn khinh bộ binh, lại càng như nước thủy triều thay phiên nhau vọt tới trước mặt hắn mời rượu. Bọn khinh bộ binh này bình thường cũng hay chịu sự khinh khi của trọng trang bộ binh, nhưng hôm nay rốt cục đã có thể ngẩng cao đầu.

Bọn trọng trang bộ binh các ngươi thật là vô dụng, xem đi! Trận Thiên Lang hội chiến lần này, không phải là nhờ vào khinh bộ binh chúng ta mới có thể đạt được thắng lợi cuối cùng sao? Một đêm này, gần như tất cả mọi người đều bán tán về công lao của Mạnh Hổ chém chết đại tướng của quân địch Tư Đồ Bưu, cũng thi nhau đoán xem hắn sẽ được thăng chức như thế nào...

oOo

Phủ của Diệp Vấn Thiên.

Chú cháu Diệp gia dĩ nhiên không có tâm tình đàm luận về Mạnh Hổ và trung đội Mãnh Hổ của hắn, bọn họ quan tâm hơn đến lợi ích của Diệp gia.

Diệp Vấn Thiên nói với Diệp Định Tây:

- Lần Thiên Lang hội chiến này quân ta toàn thắng, tuy nói là bởi vì biểu hiện xuất sắc của liên đội Lôi Minh và trung đội Mãnh Hổ mới có thể chém đầu tướng địch, dẫn đến thắng lợi. Thế nhưng, người thân là sư đoàn trưởng tạm thời của sư đoàn xuất chiến, phần công lao to lớn này không ai có thể phủ nhận được. Lúc này, Triệu Nhạc có muốn thoái thác cũng không thể tìm được lý do, đây gọi là phải xuôi theo thời thế, Triệu Nhạc có không nguyện ý cũng phải chịu mà thôi.

Diệp Định Tây nói:

- Thúc phụ, Triệu Nhạc cũng không phải là một kẻ vô tích sự, nếu như con có thể thuận lợi lên làm sư đoàn trưởng của sư đoàn số Ba, không lẽ hắn cũng không có biểu hiện gì sao?

- Đó là đương nhiên!

Diệp Vấn Thiên lãnh đạm nói:

- Triệu Nhạc cho tới bây giờ cũng không khi nào chịu thiệt thòi, lần này Diệp gia chúng ta cho hắn ăn quả đắng như vậy, hắn sẽ tuyệt đối không để yên cho chúng ta. Nếu như thúc dự liệu không sai, hắn nhất định

sẽ nhân cơ hội đưa ra đề xuất xây dựng lại sư đoàn số Bốn, cũng lấy đây làm điều kiện trao đổi với phụ thân người.

oOo

Hành dinh tạm thời của Tổng đốc.

Trong khi chú cháu Diệp gia đang bí mật thương nghị, thì Triệu Nhạc cũng đang nghị sự với tham mưu trưởng tâm phúc của hắn là Trịnh Khoa.

Nhìn qua cửa sổ, bọn tướng sĩ uống say như chết nằm rải rác khắp ngoài doanh trại, Triệu Nhạc có chút bất đắc dĩ nói:

- Đây quả thật là ý trời, Thiên Lang hội chiến đã thắng, việc Diệp Định Tây làm chủ sư đoàn số Ba cũng không có cách nào ngăn cản được. Nhưng đương nhiên chúng ta cũng không thể cam chịu như vậy, Diệp Định Tây muốn làm sư đoàn trưởng cũng được, thế nhưng thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí, Diệp Hạo Thiên phải đem biên chế của sư đoàn số Bốn trả lại cho ta.

Trịnh Khoa thở dài một tiếng, buồn bã nói:

- Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi!

oOo

Phủ của Diệp Văn Thiên.

Diệp Định Tây hỏi:

- Thúc phụ, nếu như Triệu Nhạc thật sự nắm được biên chế của sư đoàn số Bốn, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Đáp ứng hắn!

Diệp Văn Thiên nghiêng răng nói:

- Thật ra thúc phụ và phụ thân người đã thương lượng kỹ càng, chỉ cần người có thể thuận lợi làm chủ sư đoàn số Ba, lúc cần thiết sẽ mang biên chế của sư đoàn số Bốn trả lại cho hắn.

- Đem biên chế của sư đoàn số Bốn trả lại cho Triệu Nhạc?

Diệp Định Tây không hiểu, hỏi lại:

- Thúc phụ người không phải vẫn phản đối phụ thân làm như vậy hay sao?

- Lần trước khác, lần này khác!

Diệp Văn Thiên nghiêm nghị nói:

- Tình hình bây giờ đã không còn giống như năm ngoái, năm ngoái lúc này hoàng đế bệ hạ long thể vẫn còn kháng kiện, nhưng bây giờ thì... Theo tin của thái y lên tiết lộ ra ngoài, lâu thì nửa năm nhanh thì ba tháng, hoàng đế bệ hạ sẽ cõi rồng về trời!

Tuy Diệp Văn Thiên không nói tiếp, nhưng Diệp Định Tây đã biết được hắn muốn nói gì. Lão hoàng đế băng hà, tân hoàng đăng cơ cũng là chuyện phải mất ít nhất nửa năm, mà trong thời gian nửa năm ấy, nếu như đem biên chế của sư đoàn số Bốn trả lại cho Triệu Nhạc, Triệu Nhạc có thể làm được chuyện gì đây? Không lẽ hắn có thể chỉ trong vòng nửa năm ngăn ngừa mà huấn luyện ra một nhánh tinh binh hay sao?

Chỉ cần tới nửa năm sau, rất có thể Nhị hoàng tử có thể thuận lợi leo lên ngôi báu, lúc ấy, Triệu Nhạc còn có thể ngồi ở chiếc ghế Tổng đốc hành tỉnh Tây Bộ hay không còn là một dấu chấm hỏi to tướng.

- Bất quá....

Diệp Định Tây đột nhiên nói:

- Sau khi sư đoàn số Bốn gầy dựng trở lại một lần nữa, chuyện lựa chọn sư đoàn trưởng chúng ta phải tranh thủ hết sức, nếu không thể dùng người của chúng ta, cũng tuyệt đối không thể dùng người của Triệu Nhạc được.

Sau khi trầm ngâm một hồi lâu, Diệp Vấn Thiên mới lên tiếng:

- Nếu như điều người từ hành tỉnh khác đến, Triệu Nhạc nhất định sẽ không đáp ứng! Trong Tây Bộ quân đoàn người có tư cách để chọn không có mấy ai, sư đoàn số Một và sư đoàn số Hai đều là người của dòng họ Triệu Nhạc, bị hấn vo tròn bóp méo trong tay. Người của hai sư đoàn ấy không thể nào dùng được.

Diệp Định Tây nói:

- Những liên đội trưởng của sư đoàn số Ba gần như là người của Diệp gia chúng ta, chỉ có tên Lôi Minh kia không nghiêng về bên nào cả. Tên này mặc dù là bộ hạ cũ của Triệu Nhạc, nhưng xuất thân hàn vi, vẫn bị thế lực của Triệu Nhạc bài xích và chèn ép. Hấn ở vị trí liên đội trưởng đã khur khur mười mấy năm rồi, nhưng trước sau vẫn không có cách nào tiến thêm bước nữa.

- Ủ!

Diệp Vấn Thiên nhẹ nhàng gật đầu:

- Ta xem người này rất là thích hợp, hơn nữa đại thắng Thiên Lang, trung đội Mạnh Hổ dưới tay hấn cũng lập công lớn, cứ để cho hấn thăng chức sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn, về tình về lý đều có thể nói được, Triệu Nhạc có muốn từ chối cũng không có lý do gì.

o0o

Quân doanh, bên đông lửa.

Tất cả mọi người đều đã uống say như chết, chỉ còn lại Lôi Minh và Mạnh Hổ cùng nhau đối ẩm.

Lôi Minh uống một ngụm cạn sạch chén rượu nhạt, đột nhiên cất tiếng thở dài một hơi, thoáng có chút tiếc hận nói:

- Hổ Tử, lần này thật là tiếc quá, bằng vào công lao chém chết Tư Đồ Bưu của ngươi, nếu như trực tiếp tấn thăng liên đội trưởng cũng không có gì là quá đáng, nhưng vấn đề là ngươi bất tuân quân lệnh tùy tiện xuất kích.... Tội danh chống lệnh trên chiến trường quả thật là không nhẹ, ôi, thật là đáng tiếc!

- Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm!

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Ngươi hãy quan tâm chuyện của mình...

- Ta?

Lôi Minh tự giễu nói:

- Ta thì có gì đáng quan tâm? Tuy nói rằng lần này cũng có chút công lao, nhưng ta đã là liên đội trưởng rồi, đời này xem như đến đó là hết.

Lời của Lôi Minh nghe có phần nhụt chí, nhưng cũng không khác sự thật bao nhiêu.

Lôi Minh hiện tại đã là liên đội trưởng, nếu như thăng lên một cấp nữa chính là sư đoàn trưởng. Sư đoàn trưởng có danh hiệu là tướng quân, một khi trở thành tướng quân, đó chính là bậc quyền quý của đế quốc. Đừng thấy giữa liên đội trưởng và sư đoàn trưởng chỉ cách nhau một cấp, nhưng một cấp đó cũng như con hào rộng khó có thể vượt qua.

Hoàn toàn không có chỗ dựa sau lưng như Lôi Minh, chỉ là bình dân mà muốn vượt qua con hào rộng ấy, thật còn khó hơn cả lên trời.

Mạnh Hổ nói:

- Lão Lôi ngươi đừng nhụt chí, nếu như ta nói không sai, lần này ngươi có thể lên làm sư đoàn trưởng!

Lôi Minh lắc đầu cười khổ:

- Hồ Tử người lại nói hươu nói vượn gì đây?

Mạnh Hồ nói:

- Người không tin?

Lôi Minh cười khở không nói.

Mạnh Hồ nhàn nhạt nói:

- Vậy cứ chờ xem, trong vòng mười ngày tất sẽ có kết quả!

oOo

Hành dinh tạm thời của Tổng đốc.

Triệu Nhạc hỏi Trịnh Khoa:

- Về việc chọn người cho sư đoàn số Bốn, người có ý kiến gì không?

Trịnh Khoa trầm tư, sau một lát mới nói:

- Về việc chọn người cho sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn, Diệp gia nhất định sẽ không dễ dàng buông tay, ty chức cho rằng sách lược ổn thoả nhất chính là chọn một người mà cả hai bên đều chấp nhận, chỉ cần có thể xây dựng lại sư đoàn số Bốn một lần nữa là ổn, đại nhân ngài xem như vậy có được không?

- Vậy...

Triệu Nhạc hai mắt híp lại, chợt hỏi ngược lại Trịnh Khoa:

- Người có chọn người nào cụ thể chưa?

- Người cụ thể?

Trịnh Khoa thấp giọng đáp:

- Thật ra có một người, ty chức cho rằng đó cũng có thể là người duy nhất mà cả ngài và Diệp gia có thể chấp nhận, hẳn là Lôi Minh của sư đoàn số Ba.

- Lôi Minh?

Triệu Nhạc ngẫm nghĩ một chút:

- Trung đội Mạnh Hồ đã lấy thủ cấp Tư Đồ Bưu, hình như là thuộc liên đội Lôi Minh phải không?

- Không sai!

Trịnh Khoa cung kính đáp:

- Mạnh Hồ là một tên trung đội trưởng thủ hạ của Lôi Minh.

- Vậy...

Triệu Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Chỉ cần Diệp gia có thể chấp nhận, vậy chức sư đoàn trưởng có thể thuộc về Lôi Minh. Bây giờ nói đến tên Mạnh Hồ kia, người này chính là một viên mãnh tướng khó được, chỉ bằng vào công lao hắn giữa trận tiền chém chết Tư Đồ Bưu, trực tiếp thăng lên liên đội trưởng quả thật có thừa. Bất quá hẳn không tuân theo quân lệnh đã tự tiện xuất kích, tội danh chống lệnh trên chiến trường cũng không nhỏ chút nào, người thấy phải sắp xếp như thế nào cho thích hợp?

Trịnh Khoa nói:

- Theo ty chức nghĩ, không thể làm nhục chí ba quân tướng sĩ.

- Tên khốn người...

Triệu Nhạc cười khở lắc đầu nói:

- Nói với ta còn phải chờ lại ba phần hay sao?

- Nếu vậy ty chức xin mạn phép nói thẳng ra.

Trịnh Khoa mỉm cười nói:

- Nếu như nói về năng lực, Mạnh Hổ đủ sức đảm nhiệm chức sư đoàn trưởng!

Ánh mắt Triệu Nhạc thoáng chốc trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Người nói cái gì? Đủ sức đảm nhiệm chức sư đoàn trưởng?

- Tuyệt đối có thể đảm nhiệm!

Trịnh Khoa nghiêm nghị nói:

- Mới vừa rồi ty chức đã đi tìm lão Lô, theo như lão Lô nói, Mạnh Hổ chẳng những võ nghệ cao cường, hơn nữa lãnh đạo binh sĩ cũng rất có bản lĩnh. Thủ hạ dưới tay hắn, trận đánh hôm nay chính ngài cũng đã thấy, trung đội Mạnh Hổ nhân số lên đến hai trăm, nhưng Mạnh Hổ chỉ cần gọi một tiếng, bọn chúng đã dám giết thẳng vào giữa chốn nghìn quân, còn dám chủ động công kích cận vệ quân tinh nhuệ của Tư Đồ Bưu. Đây là đảm lược đến mức nào, khí phách đến mức nào? Nếu nói tấn công tự sát cũng không phải là không đúng, lực hiệu triệu của Mạnh Hổ trong lòng thủ hạ có thể thấy đã được thể hiện rõ ràng.

- Điểm ấy ta cũng thật không nghĩ tới!

Triệu Nhạc mắt lộ vẻ ngưng trọng, thấp giọng nói:

- Theo như người nói, tên Mạnh Hổ này chẳng những là một viên mãnh tướng khó được, lại càng là một đại tướng hiếm có !

Trịnh Khoa thần sắc thoả mãn nói:

- Một ngày nào đó, người này có thể trở thành danh tướng một đời!

- Danh tướng một đời?!

Trong mắt Triệu Nhạc thoáng hiện ra vẻ khác thường, một lúc lâu sau mới dần dần biến mất, hắn hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Nếu đã như vậy, người lập tức đi thăm dò lai lịch tên Mạnh Hổ kia, trước khi chưa tra được rõ ràng, tạm thời để cho hắn ở sư đoàn số Bốn, giao cho hắn một liên đội khinh bộ binh, trước hết hãy xem hắn có thể làm được gì cho một liên đội khinh bộ binh cái đã!

Trịnh Khoa thần nhiên nói:

- Sắp xếp của đại nhân như vậy thật quá ổn thoả!

5. Chương 5: Cố Ý Làm Khó

Sau một phen thương lượng, Triệu Nhạc và Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên đã đạt được một hiệp nghị cả hai bên cùng chấp nhận. Diệp Đình Tây chính thức trở thành sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn, mà Triệu Nhạc cũng thuận lợi khôi phục lại biên chế của sư đoàn số Bốn. Sau thất bại thảm hại nhục nhã ba năm trước, quân đoàn Tây Bộ rốt cục đã khôi phục lại biên chế bốn sư đoàn hoàn chỉnh.

Không ra ngoài dự liệu của Mạnh Hổ, Lô Minh quả nhiên được thăng lên làm sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn đang bắt đầu quá trình xây dựng lại, con hào rộng mà lúc trước nhìn như khó có thể vượt qua, đã chính thức vượt qua. Lúc nhận lệnh bổ nhiệm, Lô Minh thậm chí không dám tin tưởng đây là sự thật, cho đến khi quan viên Binh bộ từ đề đô mang kim kiếm có khắc quốc huy để quốc trao tận tay hắn, hắn mới dám tin tưởng hết thảy đều là sự thật.

Mà Mạnh Hổ cũng thuận theo đó mà được lên làm liên đội trưởng của liên đội số Năm khinh bộ binh của sư đoàn số Bốn.

o0o

Thủ phủ Thanh Châu của đế quốc Minh Nguyệt.

Trong đại sảnh của phủ đệ Thanh Châu Tổng đốc Tư Đồ Duệ đã đầy ắp người, tất cả quan quân từ cấp liên đội trưởng trở lên của quân đoàn Thanh Châu cũng đã tập trung toàn bộ đến nơi này. Chỉ bất quá mọi người ai cũng gục đầu, không dám thở mạnh một tiếng, không khí trong đại sảnh có chút căng thẳng, làm cho người người đều cảm thấy khó thở.

Tư Đồ Duệ chấp hai tay sau lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào một cái bàn kê giữa đại sảnh, thật lâu cũng không nói câu nào.

Trên bàn giữa đại sảnh có một cái hộp gấm, nắp hộp mở toang, bên trong có một cái thủ cấp mặt mũi trông thật là dữ tợn. Thủ cấp nọ tự nhiên là của Tư Đồ Bưu, đây là do Triệu Nhạc sai người mang tới, mục đích là muốn thị uy với lão đối thủ Tư Đồ Duệ này.

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, một tên quan đầu tóc bù xù, hình dung tiêu tụy được cận vệ quân của Tư Đồ Duệ đưa vào trong đại sảnh.

Thấy Tư Đồ Duệ, tên quan kia liền quỳ rạp xuống đất, lết lên phía trước một đoạn, vừa khóc lớn vừa nói:

- Tổng đốc đại nhân, ty chức vô năng, ty chức vô năng, hu hu hu...

Tư Đồ Duệ hốt nhiên giơ tay phải lên, tiếng khóc của tên quan kia lập tức ngưng bật.

Chậm rãi xoay người lại, Tư Đồ Duệ lạnh lùng nhìn chằm chằm tên quan kia, bình tĩnh hỏi:

- Dem sự tình hôm đó trên chiến trường hết thấy từ đầu đến cuối nói qua một lượt cho ta!

Tên quan kia không dám giấu diếm bất cứ điều gì, đem hết thấy sự tình hôm ấy kể lại một lần, đến lúc cuối cùng, thần tình buồn khổ lắc đầu, nói với vẻ sợ sệt:

- Giết chết Nhị tướng quân hình như chỉ là một tên trung đội trưởng của khinh bộ binh đế quốc Quang Huy, bộ hạ của hắn có kêu lên mấy tiếng Mạnh Hổ, đây là danh hiệu của hắn...

- Điều tra lập tức!

Không đợi tên quan kia dứt lời, Tư Đồ Duệ lạnh lùng rít qua kẽ răng một câu lạnh như băng:

- Lập tức phái người tiềm nhập vào trong hành tỉnh Tây Bộ của đế quốc Quang Huy, bằng bất cứ mọi giá phải điều tra ra lai lịch của tên này!

o0o

Thủ phủ hành tỉnh Tây Bộ của đế quốc Quang Huy, thành Tây Lăng.

Lôi Minh chỉ ngồi có nửa móng, nhấp nha nhấp nhồm trong đại sảnh của phủ Tổng đốc huy hoàng. Nhìn lại Mạnh Hổ ngồi kế bên, mặc dù chức quan thấp hơn Lôi Minh, nhưng ngồi một cách vững vàng trầm tĩnh, khí định thần nhàn.

Lôi Minh và Mạnh Hổ sắp sửa đi đến nơi sư đoàn số Bốn đóng quân để nhận nhiệm vụ mới, trước khi đi đương nhiên được phép đến phủ Tổng đốc từ biệt Triệu Nhạc, thuận tiện nghe Tổng đốc đại nhân dạy dỗ một phen. Đây chính là điều lệ của quân đội, Lôi Minh ở quân đoàn Tây Bộ đã hơn hai mươi năm, quy củ ấy đương nhiên rất rõ ràng.

Tiếng bước chân không nhanh không chậm vang lên, Tổng đốc hành tỉnh Tây Bộ Triệu Nhạc cùng tham mưu trưởng tâm phúc Trịnh Khoa đi theo đồng thời xuất hiện.

Đang ngồi, Lôi Minh vội vã đứng lên, Mạnh Hổ bên cạnh cũng thông thả đứng lên theo. Ánh mắt Triệu Nhạc chỉ lướt qua Lôi Minh một chút, lúc chuyển qua người Mạnh Hổ liền dừng lại. Mạnh Hổ với ánh mắt ung dung đón nhận ánh mắt sắc bén của Triệu Nhạc, không lộ vẻ muốn tránh đi chút nào.

Triệu Nhạc vì chuyện nhỏ nhặt không thể bắt bẻ đành gật đầu, vui vẻ nói:

- Ngồi xuống cả đi!

Dứt lời, Triệu Nhạc liền ngồi trên chủ vị, Trịnh Khoa ngồi xuống một bên, sau khi Lôi Minh và Mạnh Hổ tạ ơn Triệu Nhạc, lúc này mới ngồi xuống.

Chờ cho hai người ngồi xuống, thần sắc Triệu Nhạc đột nhiên trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Bản Tổng đốc vốn không muốn nói lời thừa, lần này sư đoàn số Bốn một lần nữa xây dựng lại, bản Tổng đốc cố ý đem địa điểm đóng quân chuyển qua Hà Tây, hy vọng các người có thể hiểu được nhục trước mặt sau, ngã xuống nơi nào thì phải đứng lên ngay nơi đó!

Lôi Minh đột nhiên đứng dậy, thần sắc kích động đáp:

- Xin Tổng đốc đại nhân yên tâm, mặt tướng quyết không phụ kỳ vọng của ngài!

Triệu Nhạc hài lòng gật đầu, đứng dậy nói:

- Ủ, bản Tổng đốc chỉ muốn nói với các người một câu như vậy, cụ thể hãy để Trịnh đại nhân nói với các người!

Dứt lời, Triệu Nhạc lập tức rời khỏi.

Đợi cho Triệu Nhạc đi xa, Trịnh Khoa đột nhiên cười nói:

- Lão Lôi, người đừng đứng nữa, ai chẳng biết là người cao, mau ngồi xuống đây nói chuyện!

Lôi Minh cười hăng hắc hai tiếng, cũng ngồi xuống.

Triệu Nhạc đi rồi, Lôi Minh cũng sẽ không câu nệ như ban nãy, dù sao, Lôi Minh và Trịnh Khoa quen biết cũng đã lâu. Lúc Trịnh Khoa vừa gia nhập quân đoàn Tây Bộ, nhận chức quân nhu quan mà Lôi Minh vừa để lại, khi đó Triệu Nhạc và Lôi Minh đều giống nhau, cả hai người đều là liên đội trưởng, bất quá đó là chuyện mười mấy năm rồi, từ sau khi Trịnh Khoa liên tiếp thăng chức, hai người cũng rất ít khi qua lại.

Chờ cho Lôi Minh ngồi xuống một lần nữa, Trịnh Khoa mới đổi giọng trịnh trọng nói:

- Lão Lôi, có chuyện ta phải nói cho người biết!

- Chuyện gì?

Lôi Minh đỉnh đạc nói:

- Người cứ nói!

Trịnh Khoa nói:

- Sư đoàn số Bốn mặc dù xây dựng lại từ đầu, nhưng Tổng đốc đại nhân chỉ có thể cấp cho các người trang bị và nhân viên của một liên đội mà thôi. Hơn nữa, trang bị là dành cho khinh bộ binh, lương thảo và vật tư cũng chỉ có thể cấp trước một phần... Các người có thể mang qua hai trung đội lão binh từ bên sư đoàn số Ba, trung đội Mạnh Hổ cũng nằm trong đó.

Lôi Minh đối với chuyện này hiển nhiên chưa có chuẩn bị tư tưởng, nghe vậy một hồi lâu vẫn chưa thể lên tiếng.

Trịnh Khoa vỗ nhẹ vai Lôi Minh, nói có vẻ thành thật:

- Lão Lôi này, có một số việc các người không biết, Tổng đốc đại nhân cũng có chỗ khó khăn, hắn cũng muốn sớm ngày xây dựng lại một sư đoàn số Bốn đầy đủ. Hắn cũng rất muốn cấp cho đầy đủ như những sư đoàn khác, nhưng thực tế không cho phép Tổng đốc đại nhân làm như vậy!

- Ta hiểu rồi!

Lôi Minh nghiêm nghị đáp, thật ra hắn chẳng hiểu gì cả.

Mạnh Hổ đang ngồi bên cạnh đột nhiên khẽ cười kín đáo. Cái gì mà Tổng đốc đại nhân có chỗ khó khăn? Lời nói ấy căn bản chỉ là đánh rắm, Triệu Nhạc thân là Tổng đốc hành tỉnh Tây Bộ, nhân số dưới tay mấy trăm vạn người, muốn chiêu mộ một sư đoàn có gì là khó khăn? Còn về vật tư, trang bị, trong kho quân giới của Tây Lăng chất cao như núi, đừng nói một sư đoàn, cho dù trang bị cho hai sư đoàn cũng còn dư!

Triệu Nhạc sở dĩ sắp xếp như vậy rõ ràng là cố tình muốn làm khó Lôi Minh, dĩ nhiên, nói một cách khác là muốn khảo nghiệm Lôi Minh, xem hắn có đảm nhận được trách nhiệm sư đoàn trưởng hay không. Nếu Lôi Minh có thể đảm nhiệm, như vậy, bốn liên đội còn lại có thể nhanh chóng bổ sung cho đủ biên chế, còn như Lôi Minh không thể đảm nhiệm, như vậy Triệu Nhạc có thể đường hoàng mà thay đổi người khác.

Chuyện này bên trong nhìn như rất mập mờ, thật ra vẫn có thể dễ dàng đoán được, đây chính là kết quả của đấu tranh chính trị.

Đương kim hoàng đế tuổi tác đã cao, hơn nữa từ đầu mùa Xuân tới nay vẫn bệnh liệt giường, chuyện này tất cả mọi người trong đế quốc Quang Huy đều biết.

Lúc này đế quốc Quang Huy có thể nói là phút lặng yên trước cơn bão táp, sự tranh chấp giữa mấy vị hoàng tử đã bắt đầu nóng hổi lên. Diệp Hạo Thiên cầm đầu Diệp gia có thể nói là người của Nhị hoàng tử, bởi vì mẹ ruột của Nhị hoàng tử là Diệp quý phi là bà nội của Diệp Hạo Thiên. Còn Triệu Nhạc là người của vị hoàng tử nào, Mạnh Hổ tuy chưa biết được, nhưng cũng có thể xác định, Triệu Nhạc tuyệt đối không thể nào là người của Nhị hoàng tử, nếu không sẽ không tranh đấu đến chết đi sống lại như vậy với Diệp gia.

Diệp Định Tây làm chủ sư đoàn số Ba, sư đoàn số Bốn xây dựng lại, đây đều là kết quả thoả hiệp giữa cuộc đấu tranh của hai hệ phái. Cho đến việc Lôi Minh được đảm nhiệm chức sư đoàn trưởng sư đoàn số Bốn, cũng là kết quả thoả hiệp giữa hai hệ phái. Về điểm này, lúc Thiên Lang hội chiến vừa mới bắt đầu, Mạnh Hổ cũng đã dự liệu.

Nguyên nhân chính là vì Mạnh Hổ đã tiên đoán được kết quả này, hắn mới có thể mạo hiểm đột nhập vào trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, chém chết Tư Đồ Bư ngay giữa trận tiền. Hắn làm như vậy là đã tính tới một phản ứng dây chuyền, đưa Lôi Minh thăng lên địa vị cao- sư đoàn trưởng.

Hôm nay, mặc dù Lôi Minh đã được thoả nguyện lên làm sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn, thế nhưng chức sư đoàn trưởng này cũng không phải dễ dàng gánh vác. Bởi vì đây là kết quả thoả hiệp của Triệu Nhạc và Diệp gia, giống như câu nói: ngoại không nhìn nội cũng không thương, hai bên không ai đối xử tốt với đứa trẻ không may này cả, nhưng nếu có sai sót, sẽ bị bất kỳ một trong hai bên bắt nạt.

Như trước mắt, Lôi Minh còn chưa đi nhậm chức, Triệu Nhạc đã bắt đầu cố ý gây khó khăn cho hắn. Xây dựng lại một sư đoàn nhưng chỉ cấp cho một liên đội, hơn nữa lại là một liên đội khinh bộ binh có lực chiến đấu kém nhất, lương thảo vật tư cũng chỉ đáp ứng cấp cho một phần, đó không phải cố ý gây khó khăn thì là cái gì?

- Hiểu là tốt!

Trịnh Khoa chấm dứt, có vẻ hàm mộ nói:

- Mặc kệ nói như thế nào, hôm nay ngươi cũng đã là một tên tướng quân thống soái thiên quân vạn mã, đại danh của ngươi cũng đã được khắc vào trụ Tượng Quân ngoài Khải Hoàn môn ở đế đô, trăm ngàn năm sau, sử sách của đế quốc tất nhiên cũng có lưu lại thanh danh và công trạng của ngươi!

Lôi Minh ồm ồm cười một tiếng, há miệng nhưng chẳng biết nên nói gì.

Ánh mắt Trịnh Khoa bỗng chuyển sang Mạnh Hổ, nói:

- Mạnh Hổ, một trận đánh ở pháo đài Thiên Lang thật là rực rỡ, ngươi và trung đội Mạnh Hổ của ngươi đã đánh một trận mà thành danh, hiện tại cả đế quốc đều bàn tán về ngươi. Tổng đốc đại nhân cũng rất xem trọng ngươi, nói ngươi trong tương lai có tiền đồ vô hạn lượng, vẫn hy vọng sau khi ngươi đến sư đoàn số Bốn hãy công tác cho thật tốt!

- Tổng đốc đại nhân quá khen, Mạnh Hổ bất quá chỉ là một kẻ thất phu mà thôi, thật là xấu hổ!

Giọng nói của Mạnh Hổ mặc dù nghe qua không mất vẻ cung kính, nhưng vẫn lộ vẻ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, Trịnh Khoa không có cách nào khác hơn là phải đem những lời đã chuẩn bị sẵn đến cổ nuốt ngược trở vào. Vốn là hắn muốn nhân cơ hội này lung lạc Mạnh Hổ, nhưng bây giờ xem ra, người ta cần bản là không muốn giao thiệp cùng hắn, Trịnh Khoa đành phải dừng lại.

- Thời gian không còn sớm nữa...

Mạnh Hổ liếc Lôi Minh một cái, lạnh nhạt nói:

- Lôi tướng quân, chúng ta nên lên đường thôi!

6. Chương 6: Chỉ Có Ta Là Người Mà Thôi!

Pháo đài Hà Tây trấn thủ ngay hạp cốc Hà Tây, cùng với pháo đài Thiên Lang ở mặt Bắc được coi là hai quan ải lớn nhất ở biên giới phía Tây.

Đối với toàn thể tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ mà nói, hạp cốc Hà Tây là một chỗ còn đọng nỗi thương tâm. Ba năm trước đây, sư đoàn số Bốn lọt vào vòng vây của ba sư đoàn đế quốc Minh Nguyệt tại nơi đây, kết quả toàn quân tiêu diệt. Trường thảm bại ấy chấn động cả đế quốc, ngay cả cơ hội xây dựng lại sư đoàn số Bốn cũng bị Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên mượn cớ mà cắt đứt tài nguyên viện trợ.

Trên giáo trường, đám tân binh của sư đoàn số Bốn đã tụ họp xong, Mạnh Hổ đang bắt đầu huấn luyện.

- Ta tên là Mạnh Hổ, là trưởng quan của các người!

Mạnh Hổ hai tay chắp sau lưng, đứng sừng sững như quả núi trên đài duyệt binh.

Hôm nay là tiết trời mùa Đông, thế nhưng trên người Mạnh Hổ chỉ khoác một chiếc áo mỏng manh, từng khối cơ bắp của cánh tay đều lộ ra trong gió lạnh thấu xương. Thanh âm của hắn như tiếng sấm vang dội lừng lẫy trước giáo trường, làm cho màng nhĩ của đám tân binh đau nhói, đám binh lính đứng ở hàng cuối cùng cũng có thể nghe được rõ ràng thanh âm của hắn.

- Chỉ có ta là người mà thôi, đối với ta, các người không phải là người!

Câu nói thứ hai của Mạnh Hổ suýt nữa làm cho đám tân binh sắc nước bọt của chính mình.

Bọn lão binh đang duy trì trật tự ở cửa quay đầu lại, lấy ánh mắt thương hại nhìn đám tân binh trên giáo trường. Bọn họ đều là lão binh của trung đội Mạnh Hổ do Mạnh Hổ mang qua, biết rằng những lời này của Mạnh Hổ tuyệt đối không chỉ nói suông mà thôi. Lúc ở trung đội Mạnh Hổ, bọn lão binh này đã từng bị Mạnh Hổ giáo huấn rất thâm, bọn tân binh này coi như gặp nạn.

- Trong mắt bản trưởng quan, các người chỉ là một bầy dê, lại còn mềm yếu hơn cả dê nữa!

Lời giáo huấn lãnh khốc của Mạnh Hổ vẫn còn đang tiếp tục.

- Đã vào liên đội Mạnh Hổ, những ngày an nhàn của các người xem như chấm dứt, bắt đầu từ hôm nay, các người phải nghe lời của ta. Ta bảo các người đi hướng Đông, các người không được đi hướng Tây, ta bảo các người lên núi, các người không được xuống nước. Tóm lại một câu, các người là một bầy gia súc, bản trưởng quan muốn thu thập lúc nào thì thu thập, các người không có quyền chống cự, ngược lại chỉ có thể biết điều mà phục tùng!

Tất cả đám tân binh trong mắt đều lộ vẻ giận dữ, bọn họ đều là thanh niên nóng nảy, ai lại muốn bị người khác khinh rẻ như dê cừu? Ai lại muốn người khác coi như gia súc muốn thu thập lúc nào thì thu thập? Dù cho người là trưởng quan cũng không thể khinh rẻ người khác như vậy!

- Không phục, phải không?

Ánh mắt sắc như dao của Mạnh Hổ lướt qua khắp giáo trường, hung hăng quát lên:

- Ra đây, bản trưởng quan đứng ở chỗ này, chỉ cần các người là con người, đều có thể lên đây thử xem! Chỉ cần có người đánh ngã được bản trưởng quan, bản trưởng quan sẽ đem tất cả lời nói vừa rồi thu hồi vào trong bụng, hơn nữa quỳ xuống đất kêu hắn một tiếng gia gia, lại đem chức trưởng quan này nhường lại cho hắn, thế nào?

Nói xong những từ cuối cùng, Mạnh Hổ gần như lớn tiếng gào lên, giống như một con hổ hung hăng bị chọc giận, trong mắt lộ ra vẻ hung ác. Khắp cả giáo trường không có một tiếng động, đám tân binh mặc dù trong

lòng không phục, nhưng Mạnh Hổ dù sao cũng là trưởng quan, bọn họ thực sự không dám khiêu chiến với quyền uy của trưởng quan.

- Không ai dám lên sao?

Mạnh Hổ cười khẩy nói:

- Xem đó, các ngươi đúng là một đám cừu dê, phé vật!

- Ta lên!

Dưới đài duyệt binh đột nhiên có tiếng quát to vang lên, rốt cục đã có người kèm chế không được nữa.

Tiếng quát chưa dứt, một bóng người cường tráng đã bay lên không, uốn mình lao thẳng tới Mạnh Hổ đang đứng trên đài duyệt binh. Trong mắt Mạnh Hổ không khỏi thoáng qua một tia lạnh lẽo, hắn vẫn không nghĩ trong đám tân binh lại có hảo hán can đảm như thế, bất quá chỉ có can đảm không thôi thì không đủ. Bằng vào chút thân thủ như vậy cũng dám khiêu chiến quyền uy của hắn, đúng là không khỏi có chút không biết tự lượng sức mình.

Không đợi tân binh nọ bay tới trước mặt, Mạnh Hổ quát lớn một tiếng bay lên tung ra một cước ngay vào giữa ngực tân binh kia. Chỉ nghe 'bành' một tiếng trầm trầm, tân binh bay ngược về với tốc độ còn nhanh hơn khi bay tới, té rất nặng nề trên mặt đất, tức thì thất điên bát đảo, mất một hồi lâu cũng chưa có thể phục hồi tinh thần lại.

Một cước kia của Mạnh Hổ mặc dù xem qua rất trầm trọng, nhưng thật ra rất có chừng mực.

Dưới đài duyệt binh đồng thời vang lên tiếng thở mạnh, tất cả đám tân binh trong mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ. Bọn chúng giờ mới nhớ ra viên trưởng quan này chính là người đã từng xông vào giữa chốn thiên quân vạn mã chém chết đại tướng của địch quốc Tư Đồ Bưu thanh danh hiển hách, mãnh tướng như vậy, bọn binh lính nhãi nhép như bọn chúng làm sao có thể địch nổi?

Mạnh Hổ hừ một tiếng bực mình, đằng đằng sát khí quét nhìn khắp cả giáo trường một vòng, hung hăng quát hỏi:

- Còn ai dám lên nữa hay không?

Dưới đài duyệt binh im lặng như tờ, đến nỗi tiếng kim rót cũng có thể nghe thấy, Mạnh Hổ hỏi liên tiếp ba lần, không một người nào dám lên tiếng nữa. Lúc này hắn mới giơ tay chỉ một ngọn núi ở xa hét lên:

- Rất tốt, nếu các ngươi thừa nhận chính mình là cừu dê, bây giờ hãy làm theo lời ta nói. Có nhìn thấy đỉnh núi kia hay không? Tất cả chạy bộ đến đó, không tới đỉnh núi không được quay về quân doanh!

Đám tân binh dưới đài dạ ran lên một tiếng, bắt đầu nhắm hướng ngọn núi kia cầm đầu chạy đi.

Phủi phủi tay vào hông, Mạnh Hổ xoay người định rời đi, vừa quay về đột nhiên bắt gặp tân binh khi nãy vẫn nằm trên giáo trường, hiện tại đầu óc còn quay cuồng chưa phân biệt rõ phương hướng. Mạnh Hổ không khỏi bực mình hừ mũi một tiếng, quát lên với tên lão binh trực nhật:

- Đem tên khốn này treo lên cột cờ, bỏ đói ba ngày! Dám khiêu chiến quyền uy của bản trưởng quan, muốn làm phản sao! Hừ!

- Dạ!

Hai tên lão binh trực nhật mặt lộ ra nụ cười hung ác, bước lại đem kẻ xấu số kia treo lên cột cờ, nhìn động tác của hai tên lão binh này cực kỳ mau lẹ, có thể biết được trước kia bọn chúng thường xuyên làm những chuyện hành hạ người như thế này, thật là không có biện pháp, ai bảo bọn họ là lão binh xuất thân từ trung đội Mạnh Hổ cơ chứ!

oOo

Rất nhanh đã đến trưa, đã có một số tân binh lục tục trở lại giáo trường, trải qua mười dặm đường trường không nghỉ, bọn tân binh này tên nào tên nấy thở hồng hộc như trâu, vừa về đến giáo trường đã nằm lăn ra trên mặt đất, sải tay sải chân, ra vẻ có đánh chết ta cũng không ngồi dậy nổi, trông thật là vô lại.

Nhìn đám tân binh trên giáo trường nằm ngổn ngang đầy đất, Mạnh Hổ lại nở nụ cười lạnh lùng quen thuộc. Là một tên lão binh bao phen vào sinh ra tử, hẳn đương nhiên có biện pháp thu phục đám tân binh này, năm đó hẳn là tân binh không phải cũng từng bị lão binh thu thập như vậy hay sao?

Đáng tiếc là Mạnh Hổ không thể trở về thế giới kia, gặp lại tên trưởng quan từng hành hạ hắn khi xưa...

Mạnh Hổ phát tay, lập tức quân trực nhật và hoả đầu quân đã mang ra mười cái nồi to và mười cái sọt to lên đài duyệt binh. Trong nồi chính là cháo loãng, còn trong sọt là bánh bao, mùi thơm ngát của bánh bao và cháo loãng lập tức hấp dẫn sự chú ý của đám tân binh. Đám tân binh này vừa mới thở hồng hộc mệt gần chết, lập tức đứng lên cả đám, nếu không phải Mạnh Hổ vẫn đứng trên đài, cả đám đã xông lên một lượt mà tranh đoạt.

Nụ cười trên khoé miệng của Mạnh Hổ càng đậm hơn, lớn tiếng quát hỏi:

- Đói không?

- Đói!

- Muốn ăn không?

- Muốn!

Gần như tất cả tân binh đã trở lại giáo trường đều ầm ầm đáp lại. Cả bọn lấy ánh mắt thiết tha nhìn Mạnh Hổ, chỉ hận không nghe được hắn ra lệnh ăn cơm ngay lập tức. Bọn tân binh của sư đoàn số Bốn này cũng không phải là bọn ngốc, bọn chúng đến đây đã được mấy ngày, nhưng chưa từng ăn được một bữa no nê. Mỗi người chỉ được ăn nửa chén cơm và hai cái bánh bao, sao có thể no đủ được chứ?

- Vậy các người còn chờ gì nữa?

Đám tân binh còn đang ngơ ngác nhìn Mạnh Hổ, đột nhiên Mạnh Hổ quát to với bọn chúng:

- Chờ đám cừu dê kia trở về giành với các người sao? Các người đúng là một bầy dê xuân ngốc!

- Ách...

Đám tân binh trước tiên là ngạc nhiên sững sốt, thế nhưng chỉ trong chớp mắt đã hồi phục tinh thần lại, sau đó hoan hô một tiếng vang trời, đồng loạt phóng lên đài duyệt binh. Cả đám tranh nhau bê cháo loãng và bánh bao mà chạy, có mấy tên không may chạy quá mau, không cẩn thận ngã lăn ra đất, nhất thời bị đồng bọn dẫm lên, đau đến kêu cha gọi mẹ, nhưng căn bản không tên nào thèm để ý đến chúng.

Khoảng chừng nửa giờ sau, số tân binh còn lại cũng lục tục trở về, nhưng lúc đó đừng nói đến bánh bao, ngay cả cháo loãng cũng không còn một giọt. Đám tân binh về trước cũng đã ăn uống no đủ, cả bọn nằm lăn ra trên giáo trường phơi bụng lên trời.

Số còn lại khoảng chừng hơn ba ngàn tên thật là thê thảm, bọn chúng từ sáng đến giờ chưa có hạt cơm nào vào bụng, đã sớm đói đến hai mắt mờ đi. Bọn xấu số đáng thương này nhìn chăm chú Mạnh Hổ đang đứng trên đài duyệt binh, trông cậy vào trưởng quan có thể thưởng cho khẩu phần ăn, nhưng bọn chúng đã thất vọng rất nhanh, vì trên nét mặt Mạnh Hổ, ngoại trừ lãnh khốc ra chỉ còn lãnh khốc!

- Các người nghĩ không công bằng, đúng không?

Mạnh Hổ nói một câu rồi dừng lại, đưa tay chỉ đám tân binh đã ăn uống no đủ đang nằm phơi nắng trên mặt đất giáo trường, nói tiếp:

- Cũng cùng là tân binh vừa nhập ngũ, cũng cùng chạy tới ngọn núi kia, dựa vào cái gì mà bọn họ có thể ăn uống no đủ, còn các người phải uống gió Tây Bắc?

Rất nhiều tên tân binh về trễ hay chưa cướp được thức ăn liên tục gật đầu.

Mạnh Hổ nói tiếp:

- Có phải các người nghĩ rằng, đúng ra bọn họ phải chờ các người về tới, sau đó cùng nhau ăn cơm, để hoả đầu quân chia cho các người mỗi người một phần: một chén cháo nhỏ, hai cái bánh bao? Bởi vì những đội

quân khác cũng làm như vậy, cho nên chúng ta cũng phải làm như vậy, đó mới gọi là công bằng! Có đúng hay không?

Đám tân binh chưa ăn cơm gặt đầu lia lịa như gà mổ thóc, thấy rằng trưởng quan nói như vậy thật là chí lý.

Về mặt Mạnh Hổ dần dần trở nên hung ác hẳn lên, đột nhiên hét to:

- Vậy các người thử nói ta nghe, hai chữ công bằng này viết như thế nào?

Đám tân binh ngơ ngác nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

- Để bản trưởng quan nói cho các người biết vậy!

Mạnh Hổ hung hãn quát lên:

- Trên thế giới này cho tới bây giờ chưa từng có công bằng, có những người có thể ăn sung mặc sướng, mỗi ngày đều có rượu thịt no say, nhưng có những người ngay cả ăn cũng không được ăn no, chỗ ở cũng không có. Có những người vợ đẹp thiếp xinh cả một đoàn, mỗi đêm ngủ với một người thay phiên đến một năm mới giáp, lại có những người ngay cả con dâu cũng không cưới nổi cho con mình, ban ngày thở dài, ban đêm than ngắn... Vậy có công bằng hay không? Chớ má!

Đám tân binh muốn cười, nhưng phát hiện ra cười không nổi, cảm giác như có tảng đá đè nặng trong lòng, thật là hoảng sợ.

-... Trong quân đội, hoả đầu quân có thể chia phần ăn cho các người, có thể làm chuyện công bằng, nếu ra chiến trường, hoả đầu quân có thể chia mạng cho các người được hay không? Họ có thể quyết định các người ai sống ai đi chết hay không? Nếu hoả đầu quân bảo các người đi chết, bảo người khác sống, các người thấy có công bằng không?

-... Người nhất định sẽ thấy không công bằng, bởi vì ở trên chiến trường, sinh tử của các người chỉ có thể do một mình người quyết định, chỉ có thể do một mình người tranh đoạt. Bởi vì mạng của ai cũng là mạng cả, không có mạng của người nào quý hơn mạng của người nào, trên thế giới này không ai có thể quyết định sinh tử của người khác!

-... Cùng một đạo lý như vậy, ở trong quân đội, phần ăn của các người cũng chỉ có thể do các người đi tranh, đi đoạt, không có bụng người nào quý hơn bụng của người nào, muốn no bụng phải nhớ, chỉ có thể dựa vào chính mình! Ta mặc dù là trưởng quan của các người, nhưng cũng như vậy không thể quyết định để cho ai no ai đói!

-... Bắt đầu từ hôm nay, bản trưởng quan đặt ra quy củ nghiêm ngặt cho các người! Trong liên đội Mạnh Hổ của ta, người không có bản lãnh phải chịu đói bụng, muốn no bụng, phải bỏ sức ra tranh đoạt! Đoạt không được? Đó là do người không có bản lãnh, người đáng phải chịu đói! Ta có thể thương hại mà cho các người ăn cơm, nhưng trên chiến trường, địch nhân của các người có thương hại các người hay không? Bọn chúng có vì thương hại các người mà tự cắt đầu của chúng dâng lên cho các người hay không?

-... Đàn dê xuân ngọc các người có phải trong đầu chứa đầy đậu hủ hay không? Hiện tại các người là binh lính, là quân nhân, không còn là nông phu nữa!

Lời của Mạnh Hổ vừa lãnh khốc vừa tàn nhẫn, bên trong đó thậm chí sắc mùi máu tươi.

Rất nhiều tân binh sau khi nghe lời giáo huấn của Mạnh Hổ, ánh mắt bắt đầu thay đổi, trong mắt bắt đầu lộ vẻ hung hăng.

Thế nhưng chiến tranh không phải là như vậy sao? Chiến tranh cho tới bây giờ là trò chơi dơ bẩn nhất, gian lận nhất trên thế giới này, quân nhân là nghề nghiệp đầy máu lạnh, tàn khốc nhất trên thế giới này. Thân là quân nhân, đánh giặc và giết người chính là sứ mạng của bọn họ, thân là một tên trưởng quan, Mạnh Hổ phải nghĩ hết mọi biện pháp huấn luyện binh lính thành cỗ máy giết người máu lạnh.

Nhưng làm thế nào để đám nông phu vừa buông liềm cắt lúa trong tay xuống lại có thể trở thành cỗ máy giết người máu lạnh?

Chuyện cần phải làm có rất nhiều, nhưng quan trọng nhất là phải đánh thức thú tính trong lòng bọn chúng. Mạnh Hổ sớm dĩ định ra quy củ 'tranh ăn' cho liên đội của hắn, chính là muốn đánh thức thú tính nguyên

thủy nhất từ dưới đáy lòng bọn chúng. Mạnh sống yếu chết, khôn sống đại chết, cho đến bây giờ vẫn là quy tắc bằng thép của thế giới này, một cánh quân muốn trở nên hùng mạnh, dĩ nhiên cũng phải tuân theo quy tắc này mà thôi.

7. Chương 7: Đông Chinh

Thủ phủ thành Tây Lăng hành tỉnh Tây Bộ của đế quốc Quang Huy. Phủ tổng đốc.

Triệu Nhạc phái người cho đòi tham mưu trưởng tâm phúc Trịnh Khoa vào phủ, hỏi:

- Lôi Minh và Mạnh Hồ ra đi đã hơn một tháng, liên đội số Năm của sư đoàn số Bốn bên đó tình hình thế nào rồi?

Sắc mặt Trịnh Khoa thoát nhìn có chút cổ quái, trong lúc nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào.

Chân mày Triệu Nhạc thoáng chốc cau lại, thấp giọng hỏi:

- Như thế nào, có xảy ra vấn đề gì không?

- Vấn đề thì không có!

Trịnh Khoa cười khở lắc đầu nói:

- Bất quá có một ít tình huống của liên đội số Năm, ty chức thật sự không biết nên nói thế nào!

Triệu Nhạc nói:

- Vậy cứ nói từ đầu!

- Vậy cũng tốt, ty chức nói từ đầu vậy!

Trịnh Khoa gật đầu, cười khở nói:

- Tên Mạnh Hồ kia luyện binh quả thật có chút oai phong, tân binh của liên đội số Năm vừa tới quân doanh không đến ba ngày, hắn đã định ra quy củ, một ngày ba bữa phải do chính mình tranh đoạt, nếu có năng lực thì có thể ăn uống no đủ, không có năng lực thì phải chịu nhịn đói mà thôi!

- Cái gì?

Đôi mày Triệu Nhạc càng thêm nhú chặt:

- Đây là quy củ cái rắm gì vậy? Vốn tiêu chuẩn lương thực của quân đoàn này không cao, về điểm này, khẩu phần lương thực của các tướng sĩ cũng miễn cưỡng lấp đầy bụng. Mạnh Hồ đặt ra quy tắc như vậy, có người ăn được no, có người phải chịu đói bụng. Nhịn một hai lần cũng không việc gì, nhưng thời gian kéo dài không phải là gây ra tai nạn hay sao, vậy có gây náo loạn hay không?

- Tai nạn chết người thì không có.

Ánh mắt Trịnh Khoa có vẻ kỳ quái:

- Mạnh Hồ này rất có oai, tướng sĩ trong doanh nếu thật sự không tranh đoạt được phần ăn, có thể xuống nhà bếp làm công, hoặc đi vào chuồng chăn dọn, miễn cưỡng cũng có thể có cơm ăn, bất quá, tiêu chuẩn rất là thấp kém, căn bản không khác gì thức ăn cho heo!

- Cái gì cái gì? Chuồng nuôi heo? Nuôi heo?

Triệu Nhạc nghe xong trong đầu mờ mịt, mê hoặc hỏi:

-... Đó là chuyện gì vậy?

Trịnh Khoa cười khở nói:

- Đó là những trò màu mè do Mạnh Hồ bày ra, hắn ở nơi đóng quân của sư đoàn số Bốn bày ra chuyện chăn nuôi, nuôi không ít trâu dê các loại gia súc vân vân..., à còn nữa, hắn lại lập ra cái gì đội vận chuyển, dân

chúng gần đó ai có hàng hoá gì to lớn nặng nề cần vận chuyển khuân vác, đều có thể tìm quân đội giúp đỡ, bắt quá làm xong cũng có chút thù lao.

- Loạn rồi!

Triệu Nhạc sắc mặt đã khó coi, giọng nói giận dữ:

- Nói như vậy hơn một tháng qua, liên đội số Năm chưa từng được huấn luyện nghiêm chỉnh hay sao?

- Vậy thì không phải!

Trịnh Khoa lắc đầu nói:

- Chăn nuôi là chăn nuôi, đội vận chuyển dù sao cũng rất ít người, phần lớn binh lính có thể cướp được cơm ăn, cho nên sự huấn luyện của liên đội số Năm cũng không hề gián đoạn, hơn nữa chế độ huấn luyện so với những liên đội khác còn gian khổ hơn, không thể tiến hành huấn luyện theo đội ngũ.

Nghe được liên đội số Năm huấn luyện cũng không gián đoạn, sắc mặt Triệu Nhạc trở nên dễ coi hơn một chút, lại hỏi:

- Không luyện đội ngũ? Vậy bọn chúng đang luyện thứ gì?

Trịnh Khoa nói:

- Chạy đường dài!

- Chạy đường dài?

Triệu Nhạc ngạc nhiên nói:

- Mỗi ngày đều luyện như vậy sao?

- Vẫn luyện như vậy!

Trịnh Khoa nói:

- Bất quá mấy ngày gần đây lại có thay đổi, vốn là cả ngày chạy đường dài, bây giờ là buổi sáng chạy đường dài, xế chiều lên núi đi săn.

- Đi săn?

Trầm tư suy nghĩ hồi lâu, Triệu Nhạc lắc đầu, trầm giọng nói:

- Trước mắt cứ mặc kệ bọn chúng, ta bảo người tra lai lịch của hắn, tra được thế nào rồi?

Sắc mặt Trịnh Khoa bỗng nhiên nghiêm túc trở lại, trầm giọng nói:

- Ty chức đã tra xét, bất quá thu hoạch được không nhiều. Chỉ biết là hắn được Lôi Minh cứu mạng vào mùa Đông năm ngoái, sao đó ở lại liên đội Lôi Minh, bắt đầu từ một tên binh sĩ quen, chỉ một năm sau thăng lên trung đội trưởng, những chuyện này thật ra Lôi Minh đã sớm nói với ty chức, những chuyện khác thì không điều tra được gì cả!

Triệu Nhạc cau mày nói:

- Như vậy...

Trịnh Khoa thấp giọng nói:

- Có lẽ đúng như trên lý lịch viết, hắn là con nhà thợ săn trong núi...

- Người gây thơ quá!

Triệu Nhạc lãnh đạm nói:

- Người nghĩ thợ săn trong núi có thể dạy ra đệ tử như vậy sao?

- Dạ!

Trịnh Khoa mặt toát mồ hôi nói:

- Ty chúc ngu độn!

- Bỏ đi!

Triệu Nhạc đột nhiên thở dài, khoát tay áo nói:

- Chuyện này người tạm gác qua một bên, chuyện gấp trước mắt là phải đối phó Diệp gia. Để đồ vừa truyền đến tin tức, hoàng đế bệ hạ bệnh tình lại nặng thêm, về chuyện quan trọng này, chúng ta tuyệt đối không được phạm chút sai lầm nào!

- Dạ!

Trịnh Khoa thấp giọng nói:

- Ty chúc sẽ nghĩ biện pháp gấp mắt vài vị trong sư đoàn số Ba một phen.

- Ủ, việc này phải tiến hành cho mau, tuyệt đối không được để cho sư đoàn số Ba thật sự rơi vào trong tay của Diệp gia.

Triệu Nhạc ngừng một chút, lại hỏi:

- Được rồi, Thanh Hạm đâu?

Trịnh Khoa ngạc nhiên nói:

- Tiểu thư ra ngoài đi săn, đại nhân ngài không biết sao?

- Ra ngoài đi săn?

Chân mày Triệu Nhạc cau lại thành hình chữ Xuyên (川), cười khổ nói:

- Nha đầu này, thật là không để cho người ta yên lòng!

Trịnh Khoa trấn an:

- Đại nhân không cần lo lắng, tiểu thư võ nghệ cao cường, hơn nữa còn có Thanh Y vệ đi theo bảo hộ, sẽ không có chuyện gì đâu.

oOo

Thủ phủ Thanh Châu của đế quốc Minh Nguyệt, phủ Tổng đốc.

Quân sư Đỗ Dự của quân đoàn Thanh Châu thần sắc nghiêm trọng tiến vào thư phòng của Tư Đồ Duệ. Đang nhắm mắt dưỡng thần, Tư Đồ Duệ nghe tiếng bước chân biết là ai rồi, nhắm mắt lại hỏi:

- Chuyện đã điều tra xong chưa?

Đỗ Dự vẻ mặt xấu hổ, thấp giọng nói:

- Thật là xấu hổ, ty chúc cũng không thể tra rõ toàn bộ lý lịch, chỉ biết là người này họ Mạnh tên Hồ, ngoại hiệu là Mãnh Hồ, vốn là một tên trung đội trưởng khinh bộ binh của sư đoàn số Ba quân đoàn Tây Bộ đế quốc Quang Huy, hiện tại đã thăng lên làm liên đội trưởng khinh bộ binh của liên đội số Năm sư đoàn số Bốn, những chuyện khác không điều tra rõ ràng được.

- Sư đoàn số Bốn?

Tư Đồ Duệ đột nhiên mở mắt ra, thông thả nói:

- Cũng là nhờ Triệu Nhạc thắng trận Thiên Lang, Diệp Hạo Thiên phải có chút biểu hiện, nhưng không biết sư đoàn số Bốn này đóng quân ở đâu?

- Sư đoàn số Bốn đóng quân ở pháo đài Hà Tây, bất quá hơi kỳ quái, đóng ở pháo đài Hà Tây dường như chỉ có một liên đội khinh bộ binh, hơn nữa tuyệt đại bộ phận là tân binh, còn bốn liên đội còn lại hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu cả!

Đỗ Dự dừng một chút rồi lại nói tiếp:

- Theo như tác phong trước sau như một của Triệu Nhạc, nếu đã gây dựng lại sư đoàn số Bốn, hẳn nhất định sẽ điều một phần lớn lão binh từ ba sư đoàn kia qua làm thành lực lượng nòng cốt của sư đoàn số Bốn, sau đó mới tuyển thêm tân binh. Chỉ có như vậy, sư đoàn số Bốn mới có thể nhanh chóng hình thành lực chiến đấu, và ba sư đoàn kia cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều. Nhưng hiện tại cách làm của Triệu Nhạc lại hoàn toàn không phải như vậy, thật không biết hắn muốn làm trò gì đây!

- Triệu Nhạc làm trò gì chứ?

Tư Đồ Duệ lạnh như băng nói:

- Chuyện này không phải quá rõ ràng sao? Tên sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn kia không phải là người của hắn, Triệu Nhạc không yên lòng mà giao quân đội cho tên kia.

Đỗ Dự lại nói:

- Từ khi lão hoàng đế của đế quốc Quang Huy lâm bệnh nặng đến nay, cục diện chính trị rung động kéo dài, tranh chấp trong triều đã lan đến hành tỉnh Tây Bộ. Có nhiều dấu hiệu cho thấy, trong vài tháng nữa nước bên kia tất có biến cố trọng đại, nhưng lúc này đúng là cơ hội ngàn năm một thuở để xuất binh.

- Ủ!

Tư Đồ Duệ trầm giọng nói:

- Người nói rất có đạo lý, nói cho người biết một tin tốt, Tịnh Châu, Ứng Châu mỗi nơi hai sư đoàn, ba sư đoàn trong quân đoàn cận vệ, Vân Châu thêm ba sư đoàn nữa, đại quân tổng cộng mười sư đoàn toàn bộ đã đến địa điểm tập hợp chỉ định, hết thảy đều đã chuẩn bị xong, đã đến lúc Đông chinh!

Vào đầu năm nay, Tư Đồ Duệ sớm đã tiên đoán được cục diện chính trị của đế quốc Quang Huy sẽ xuất hiện biến chuyển lớn, đã đề nghị hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt âm thầm điều động quân đội chuẩn bị Đông chinh. Hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt đã phê chuẩn đề nghị của Tư Đồ Duệ, tính toán điều động binh lực ba quân đoàn xâm lấn đế quốc Quang Huy, Tư Đồ Duệ tất nhiên được bổ nhiệm làm quan chỉ huy của quân Đông chinh.

Vì muốn tránh tai mắt của đế quốc Quang Huy, Tư Đồ Duệ bảo Tư Đồ Bư suất lĩnh sư đoàn số Một không ngừng tiến đến pháo đài Thiên Lang phát khởi tiến công mang tính chất quấy rầy, để yểm hộ cho các quân đoàn Tịnh Châu, Vân Châu, Ứng Châu, cận vệ quân tụ họp tại Thanh Châu, kết quả làm hao tính mạng Tư Đồ Bư, sư đoàn số Một cũng toàn quân tiêu diệt.

Tư Đồ Bư bỏ mình và sư đoàn số Một bị tiêu diệt khiến cho Tư Đồ Duệ hết sức đau lòng, hối hận không kịp.

Lúc này nghe nói hung thủ chém chết Tư Đồ Bư đang ở pháo đài Hà Tây, quốc cừu gia hận đồng thời nổi lên trong lòng. Tư Đồ Duệ chậm rãi đứng dậy, nói rõ ràng từng câu từng chữ với Đỗ Dự:

- Lập tức cho khoái mã đến trước Hà Nguyên, bảo Thác Bạt Đảo trong vòng năm ngày công chiếm pháo đài Hà Tây, mười ngày sau, bản Tổng đốc muốn đến hạp cốc Hà Tây lấy thủ cấp Mạnh Hổ tế vong linh Nhị đệ!

o0o

Pháo đài Hà Tây, nơi đóng quân của sư đoàn số Bốn.

Buổi sáng luyện xong thể lực, đám tân binh của liên đội số Năm liền bị Mạnh Hổ bắt lên Thanh Vân sơn săn thú. Săn thú chính là một kỹ thuật rất linh hoạt, nhất là săn tập thể, rất tốt cho ý thức phối hợp đoàn đội, nếu như trong lúc phối hợp không hiểu ý nhau, sẽ rất khó săn được thú lớn.

Mạnh Hổ muốn huấn luyện cho bọn chúng ý thức phối hợp đoàn đội.

Quân đội là gì? Quân đội là một tập thể, là vô số binh lính bình thường tạo thành một tập thể khổng lồ, một cánh quân muốn mạnh mẽ, người phải đem từng binh lính trong tập thể này hợp chung lại một chỗ, chỉ có ghép chung bọn họ lại thành một tổng thể, mới có thể hình thành một hợp lực, mới có thể trở nên không có gì không thể phá.

Quân đội của thế giới Trung Thổ cũng đang luyện ý thức phối hợp đồng đội, bất quá bọn họ có nhiều hình thức thông qua huấn luyện đội ngũ mà hoàn thành, không phải giống như Mạnh Hổ, dùng đi săn mà huấn luyện.

Sự thật bằng máu đã chứng minh một chân lý: một sư đoàn tinh nhuệ thực sự chỉ có từ thực chiến mà hình thành, chứ không phải là nhờ huấn luyện mà thành! Mạnh Hổ không phải là Tổng đốc hành tỉnh Tây Bộ, lại càng không phải hoàng đế của đế quốc, hắn chưa có quyền dẫn liên đội số Năm đi luyện binh thực chiến. Cho nên hắn chỉ có thể luyện binh dưới hình thức gần với thực chiến nhất, mà đi săn, không thể nghi ngờ là hình thức gần với thực chiến nhất.

oOo

Đêm xuống, đám tân binh lên núi đi săn đã lục tục trở về.

Huấn luyện đi săn này chia ra từng tiểu đội làm đơn vị mà tiến hành, phần lớn tiểu đội bình thường chỉ săn được một ít gà rừng, thỏ hoang... thú nhỏ mà thôi, cũng có vài tiểu đội về không, chỉ có một tiểu đội là săn được thú lớn, hơn nữa là một con gấu đen trưởng thành. Hôm nay trời cũng đã tối, nhưng vẫn còn một tiểu đội chưa trở về.

Mạnh Hổ chờ đến lúc không kiên nhẫn được nữa, đột nhiên một tên tân binh quần áo xóc xếch, ánh mắt hốt hoảng chạy xộc tới trước mặt của hắn, thở hồng hộc nói:

- Trưởng... trưởng quan...không...không tốt rồi, có chuyện lớn rồi!

Mạnh Hổ hừ một tiếng trầm trầm, quát hỏi:

- Từ từ nói, có chuyện gì?

Tên tân binh nọ dùng sức hít sâu một hơi, gấp giọng nói:

- Tiểu đội chúng ta bị người bắt giữ rồi!

- Người nói cái gì?

Mạnh Hổ thoáng chốc hai mắt tròn tròn, lạnh lùng nói:

- Tiểu đội các ngươi bị người ta bắt giữ? Ai ăn gan hùm tim gấu dám can đảm bắt người của sư đoàn số Bốn? Nói, rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

- Là thế này.....

Tên tân binh nọ đã ổn định được tinh thần, nói tiếp:

- Lúc xế chiều, tiểu đội chúng ta đang săn ở phía Tây cánh rừng già, vốn đã giết được một con nai, không ngờ từ đâu đột nhiên xuất hiện ra một đội nhân mã, lại nói con nai kia là do bọn chúng săn được. Kết quả là hai bên cãi nhau âm ỉ, cãi một hồi dẫn tới đánh nhau, nhưng đối phương quá đông người, khoảng hơn một trăm người, tiểu đội chúng ta người quá ít nên không chống nổi, đã bị bọn họ bắt giữ tất cả, ta thừa dịp bọn họ không đề phòng mới lén trốn được về đây.

- Tập hợp tập hợp!

Không hỏi câu nào nữa, Mạnh Hổ lớn tiếng hét to:

- Tất cả tập hợp!

Tiếng còi bén nhọn thoáng chốc vang dội cả giáo trường, nghe thấy tiếng còi, đám tân binh đang tụ tập trên giáo trường tán gẫu như bị kim đâm vào mông nhảy dựng cả lên, sau đó bọn quan quân các cấp bắt đầu hò hét loạn lên mà tập trung tại giáo trường

8. Chương 8: Phô Trương Rằm Rộ

Triệu Thanh Hạm đang buồn bực trong lòng, tâm tình lúc này của nàng vô cùng không tốt.

Triệu Thanh Hạm là con gái độc nhất của Triệu Nhạc, thân phận của nàng ở hành tỉnh Tây Bộ, thậm chí cả ở đế quốc tôn quý vô cùng. Bởi vì nàng nhất định sẽ thừa kế tước vị của Triệu Nhạc, Triệu Nhạc chính là một trong bốn Đại Công tước của đế quốc, đó là quý tộc thanh danh hiển hách gần như kề sát với hoàng đế và thân vương.

Bởi vì thân phận tôn quý, Triệu Thanh Hạm từ nhỏ được nuôi trong nệm ấm chăn êm, tạo thành tập tính coi người như cỏ rác.

Nửa tháng trước, Triệu Thanh Hạm tốt nghiệp thuận lợi từ học viện quân sự Hoàng gia, bởi vì trong học việc cực khổ đã lâu, cho nên vừa về tới hành tỉnh Tây Bộ, nàng lập tức triệu tập ‘bộ hạ cũ’ tới Thanh Vân sơn đi săn để giải buồn.

‘Bộ hạ cũ’ của Triệu Thanh Hạm phần lớn là con gái của bộ hạ Triệu Nhạc, đám nữ nhân này từ nhỏ đã cùng vui chơi với Triệu Thanh Hạm, cùng nhau tập võ, lớn lên cũng thuận theo đó mà trở thành vệ sĩ thân tín của Triệu Thanh Hạm. Bởi vì Triệu Thanh Hạm thích mặc áo xanh, cho nên vệ đội của nàng tất cả cũng mặc áo xanh theo, lâu dần thành danh hiệu Thanh Y vệ.

Thanh Y vệ mặc dù chỉ là cánh quân của nữ nhân, cũng không phải chỉ để trang trí cho đẹp, các nàng vẫn có chút bản lãnh thật sự.

Bất quá, người ta thật sự kiêng kỵ chính là thân phận của Thanh Y vệ, không chỉ là Triệu Thanh Hạm không ai dám trêu chọc, mà ngay cả xuất thân của những tiểu thư là thủ hạ của nàng, dù là bất cứ người nào cũng không phải là người bình thường có thể trêu chọc đến. Càng huống chi cả bọn lại ở chung với nhau như vậy, cho nên ở hành tỉnh Tây Bộ, Thanh Y vệ căn bản có thể tung hoành mà không cần kiêng nể ai cả.

Nguyên nhân chính là thế, cho nên Thanh Y vệ mới quen tính kiêu ngạo coi trời bằng vung.

Chính như hôm nay, không biết từ xó xỉnh nào chui ra một tên binh sĩ đầu to khốn kiếp không biết chết sống, chẳng những dám cướp đoạt con mồi với Thanh Y vệ, không ngờ còn dám nói càn, lại còn nói những lời lẽ có chút hạ lưu, thật là muốn làm phản. Triệu Thanh Hạm nổi giận lên đã ra lệnh bắt luôn cả đám binh sĩ khốn kiếp kia về doanh trại.

Triệu Thanh Hạm còn đang tức giận, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Quay đầu lại, đội trưởng Thanh Y vệ Ngô Quân Di đã yếu điệu thướt tha đi tới. Ngô Quân Di là con gái cưng của Ngô Kỳ Đạt, sư đoàn trưởng sư đoàn số Hai của quân đoàn Tây Bộ, nàng và Triệu Thanh Hạm cùng sống chung từ nhỏ tới lớn, mặc dù không phải là tỷ muội nhưng tình thân hơn tỷ muội.

Đi tới phía sau Triệu Thanh Hạm, Ngô Quân Di thấp giọng nói:

- Thanh Hạm tỷ, lũ khốn kia đã khai rồi.
- Sao? Lũ khốn này là người của sư đoàn nào vậy?

Triệu Thanh Hạm thản nhiên quay lại nhìn về phía doanh trại của Thanh Y vệ cách đó không xa.

Trong doanh đốt đèn sáng sủa, ba bốn mươi tên lính tội nghiệp bị trói lại thành một xâu, hai tên trong đó nói lời xằng bậy lập tức bị treo lên cây. Hai tên nữ binh của Thanh Y vệ tay cầm roi da thỉnh thoảng quát lên người bọn chúng, trong không trung yên tĩnh, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng kêu thảm thiết thê lương, rất động lòng người.

Ngô Quân Di nói:

- Chúng là người của sư đoàn số Bốn.
- Quả nhiên là người của sư đoàn số Bốn!

Triệu Thanh Hạm cả giận nói:

- Xung quanh pháo đài Hà Tây chỉ có một liên đội của sư đoàn số Bốn đóng quân mà thôi, không nghĩ tới đúng là bọn hăn, hừ!

Ngô Quân Di nói:

- Thanh Hạm tử, bọn người kia thật là quá ghê tởm, chưa nói đến chuyện ngang ngược tranh đoạt, lại còn mở miệng ra toàn là những lời ô uế, đây là bộ dạng của quân nhân để quốc sao? Binh lính dưới tay mà có bộ dáng này, liên đội trưởng của bọn chúng nhất định không phải là thứ tốt lành gì, chuyện lần này không thể bỏ qua dễ dàng được, nhất định phải giáo huấn bọn chúng một phen cho thật nặng.

- Tiểu thư, không tốt rồi, không tốt rồi!

Một tên nữ binh Thanh Y vệ đột nhiên thở hồng hộc chạy tới, vội la lên:

- Đội tuần tra vừa mới báo tin về, nói là bốn phía doanh trại đột nhiên xuất hiện ra một cánh quân lớn, chúng ta đã bị bao vây!

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Tên nữ binh Thanh Y vệ vừa dứt lời, bốn bề vùng hoang dã tối om đột nhiên dậy lên tiếng hò reo như nước thủy triều, chợt có một cây đuốc được châm lên, Triệu Thanh Hạm và Ngô Quân Di đột nhiên phát hiện, một cánh quân đầy cả núi rừng đang hướng về phía doanh trại của Thanh Y vệ chậm chậm ép tới, thanh thế của cánh quân này cực kỳ to lớn, ít nhất cũng có tới bốn, năm ngàn người.

- Nguy rồi!

Ngô Quân Di thất thanh nói:

- Không lẽ là quân của đế quốc Minh Nguyệt hay sao?

- Không thể nào!

Triệu Thanh Hạm trấn tĩnh hơn Ngô Quân Di, trầm giọng nói:

- Đây nhất định là quân của sư đoàn số Bốn, ta đoán rằng tên liên đội trưởng kia nghe tin xong liền dẫn người tới. Tên liên đội trưởng này không ngờ lại phô trương rầm rộ như vậy, trong mắt của hăn còn có quốc pháp quân quy hay không? Không ngờ lại điều động đại quân thuộc hạ như vậy.

Ngô Quân Di nói:

- Thanh Hạm tử, vậy phải làm sao bây giờ?

-Không cần sợ!

Triệu Thanh Hạm thấp giọng nói:

- Chúng ta đi gặp tên khốn kiêu ngạo này!

oOo

Giữa tiếng hò reo long trời lở đất, hơn bốn ngàn tân binh của liên đội số Năm từ bốn phương tám hướng như nước thủy triều tràn đến, vây kín sơn cốc nơi Thanh Y vệ lập doanh trại đến một con muỗi cũng không thể lọt ra ngoài.

Dưới ánh đuốc sáng ngời, đám tân binh ai nấy đều giơ cao chiến đao trong tay, trong mắt đầy vẻ kích động vô cùng.

Đứng thấy lúc bình thường trưởng quan lạnh lùng thô lỗ, một bữa cơm cũng không để cho bọn tân binh ăn được ngon miệng, ngược lại làm cho chúng phải tranh nhau đến vỡ đầu chảy máu mới có cơm ăn. Nhưng trưởng quan dù sao vẫn là trưởng quan, trong lòng hăn vẫn hay để ý tới từng điểm gút mắc nhỏ nhất trong lòng bọn chúng, cho nên vừa nghe có một tiểu đội phải chịu thiệt thòi, bị người ta bắt giữ, hăn lập tức xuất động cả liên đội đến đây ra mặt thay cho bọn họ.

Phóng mắt nhìn khắp cả quân đoàn Tây Bộ, có trưởng quan nào chịu vì vài chục tên lính quèn mà điều động binh lực cả một liên đội ra mặt mạnh mẽ như vậy? Nghĩ tới đây, đám tân binh trong lòng nhiệt huyết trào sôi, hiểu được chỉ có trưởng quan của mình là tốt nhất, đi theo một trưởng quan như vậy chỉ có thể nói là xứng đáng!

Được một đám lão binh tiền hô hậu ủng, Mạnh Hổ sải từng bước dài đi tới trước doanh trại của Thanh Y vệ, lớn tiếng quát to:

- Người ở bên trong nghe đây, đám người lúc ban ngày các người bắt giữ chính là người của sư đoàn số Bốn chúng ta. Ta không cần biết ban ngày đã xảy ra chuyện gì, kỳ hạn cho các người trong thời gian một cây nhang phải thả người ra, nếu không, đừng trách chúng ta không khách khí!

- Thả người!

- Thả người!

- Thả người!

Đám tân binh đang bao vây doanh trại của Thanh Y vệ ầm ầm hưởng ứng.

Không cần biết ban ngày xảy ra chuyện gì, kỳ hạn cho các người trong thời gian một cây nhang phải thả người, lời này nghe có tức không chứ? Lời Mạnh Hổ thốt ra nghe thật là tức giận, lại thêm tiếng thét của bọn tân binh, rất có khí thế cáo mượn oai hùm.

- Càn rỡ!

Trong doanh trại bỗng vang lên một tiếng quát vô cùng kiều mỹ, chợt có một bóng người xinh đẹp yếu điệu từ bên trong đi ra. Thân hình người đó cao thon thả, khoác trên người một cái áo giáp sắc màu xanh cực kỳ vừa vặn, không làm mất đi khí thế oai hùng, lại thêm thân hình nữ nhân mềm mại đẹp để phô bày ra thật ôn nhu, có thể nói là một kiệt tác vô cùng hoàn mỹ.

Đáng tiếng là trên mặt người đó cũng có đôi đầu khôi màu xanh, không thể thấy được mặt của nàng.

Bóng người hoàn mỹ kia đương nhiên là thiên kim của Tổng đốc Triệu Thanh Hạm.

Ngô Quân Di theo sau Triệu Thanh Hạm, yếu điệu quát lên:

- Biết chúng ta là ai không? Lại dám càn rỡ như thế!

- Mặc kệ các người là ai...

Mạnh Hổ lãnh đạm nói:

- ... kỳ hạn cho các người trong thời gian một cây nhang phải thả người!

Triệu Thanh Hạm cả giận:

- Nếu như bản tiểu thư không thả người thì sao?

- Nếu vậy bản trưởng quan không khách khí!

Mạnh Hổ dứt lời quay đầu lại, lớn tiếng quát:

- Đôn Tử, bắt đầu tính giờ!

- Dạ!

Một tên tân binh cao lớn mạnh khỏe nghe tiếng liền bước ra khỏi hàng, tên này chính là tên tân binh ngày trước khiêu chiến quyền uy của Mạnh Hổ, sau khi bị treo lên cột cờ bỏ đói ba ngày lập tức bội phục Mạnh Hổ sát đất. Đôn Tử lấy trong ngực áo ra một cây nhang, dùng đuốc đốt lên, sau đó nhìn chằm chằm vào đội nữ binh Thanh Y vệ, ánh mắt lướt từ trên xuống dưới, tranh thủ rửa mắt một chút.

- Người!

Triệu Thanh Hạm cả giận:

- Người cũng không chịu hỏi xem ban ngày đã xảy ra chuyện gì sao?

Mạnh Hổ lãnh đạm nói:

- Không cần thiết!

Triệu Thanh Hạm lửa giận đã bốc cao:

- Người vẫn không chịu nói lý sao?

Triệu Thanh Hạm cho là mình đã rất khách khí rồi, thế nhưng đối phương càng ngày càng kiêu ngạo quá đáng.

- Nói lý?

Mạnh Hổ ngửa mặt lên trời cười to:

- Ha ha, sư đoàn số Bốn chúng ta từ trước giờ chưa biết nói lý là gì, chúng ta chỉ tin tưởng vào quả đấm mà thôi, ai mạnh thì người đó thắng, mau mau thả người!

- Thả người!

- Thả người!

- Thả người!

Tân binh bốn phía ầm ầm đáp lại, thanh thế làm cho người ta phải sợ hãi.

Triệu Thanh Hạm bị chọc tức đến cắn răng nghiêng lợi:

- Người... các người đây là cố ý đến đập phá!

- Đập phá?

Mạnh Hổ lãnh đạm nói:

- Coi như là vậy đi, vị tiểu thư này, thời gian của các người không còn nhiều đâu!

Triệu Thanh Hạm cũng không biết, Mạnh Hổ quả thật là có chủ tâm đập phá, mượn cớ phát huy.

Bằng không hôm nay Mạnh Hổ cũng sẽ không dẫn cả liên đội tân binh để đối phó Thanh Y vệ chỉ có hơn trăm người kia, vở kịch hôm nay, căn bản là Mạnh Hổ muốn diễn cho toàn thể tân binh xem mà thôi. Thông qua chuyện hôm nay, Mạnh Hổ muốn để lại cho đám tân binh này một ấn tượng ban đầu: liên đội số Năm chính là một tập thể hoàn chỉnh, từng người bọn chúng đều là một phần tử trong liên đội số Năm.

Chỉ cần là binh lính của liên đội số Năm, bất kỳ ai bị khinh thường, cả liên đội số Năm sẽ làm chỗ dựa cho hắn, thay hắn ra mặt!

Cũng đạo lý này, nếu như trên chiến trường, chỉ cần hắn là binh lính của liên đội số Năm, không cần biết là hắn bị bao nhiêu địch nhân bao vây, không cần biết cục diện hiểm ác đến mức nào, cả liên đội số Năm sẽ không bỏ rơi hắn.

Tóm lại một câu, Mạnh Hổ muốn tìm cách làm cho đám tân binh phải nghĩ mình là người của liên đội số Năm từ trong xương tủy, cứ như vậy dần thành thói quen, cánh quân như vậy coi như là đã hoàn thành bước huấn luyện đầu tiên. Sau này trên chiến trường, chỉ cần cờ hiệu của liên đội số Năm vẫn còn, cánh quân này sẽ không loạn.

Đương nhiên, thực tế cũng chỉ là gần như không loạn mà thôi, nếu như muốn mang đám tân binh này luyện thành một cánh quân như hổ như lang, ‘thắng không kiêu, bại không nản, cho dù thân ở hiểm cảnh như thế nào đi nữa, cũng phải tử chiến với địch nhân tới cùng’, còn cần phải trải qua vô số trui luyện tàn khốc trong thực chiến, để cho bọn chúng trui luyện trong máu lửa thành một đội quân có linh hồn bằng sắt thép!

Đình!

Triệu Thanh Hạm rút ra hai thanh trường kiếm sắc bén, giao nhau trên không trung, thoáng chốc phát ra một tiếng va chạm giữa kim loại thanh thủy dễ nghe. Trong chớp mắt, hơn trăm tên nữ binh Thanh Y vệ đã từ trong doanh trại tràn ra tạo thế giằng co với tướng sĩ của liên đội số Năm bên ngoài, kiếm bạt cung giương, không khí trở nên khẩn trương hẳn lên.

Triệu Thanh Hạm hừ nhẹ một tiếng, khê quát:

- Bản tiểu thư cũng muốn xem, ai dám giương oai ở chỗ này!

Miệng Mạnh Hổ nở một nụ cười, quay đầu lại nhìn cây nhang vừa cháy hết trong tay Đôn Tử, đột nhiên giơ trường đao trong tay lên phát thẳng về phía trước, lớn tiếng gầm lên:

- Đã đến giờ rồi, bắt hết cho ta!

Ngô Quân Di nóng nảy tiến lên phía trước một bước quát to:

- Thiên kim của Tổng đốc ở đây, ai dám càn rỡ?

Đám tân binh đang chuẩn bị tiến lên bắt người nghe vậy theo bản năng dừng bước lại, đồng loạt quay đầu nhìn Mạnh Hổ. Chuyện quan trọng như vậy, nhiệt tình của đám tân binh này đã được Mạnh Hổ hoàn toàn khơi dậy, chỉ cần Mạnh Hổ ra lệnh một tiếng, đừng nói là thiên kim của Tổng đốc, đến công chúa của đế quốc họ cũng tiến lên bắt như thường.

Thần sắc trên mặt Mạnh Hổ vẫn lạnh lùng như trước, lớn tiếng quát lên:

- Thiên kim của Tổng đốc thì sao chứ, bắt cho ta!

Ở giây phút quan trọng này, Mạnh Hổ dĩ nhiên sẽ không lùi bước, cũng không thể lùi bước. Bởi vì một khi lùi bước, tất cả cố gắng từ trước đến giờ coi như là đổ sông đổ biển, sau này muốn bọn tân binh nhận mình là người của liên đội số Năm từ trong xương tủy, sẽ rất khó khăn.

Hướng chi, Mạnh Hổ cũng không xem thiên kim của Tổng đốc vào đâu cả, bắt quá chỉ là một tiểu thư ỷ lại vào thân phận quyền thế mà thôi, có gì phải kiêng kỵ?

Ngay cả như Triệu Nhạc, người khác sợ hấn, Mạnh Hổ cũng không sợ hấn.

Nếu không phải vì Lôi Minh, Mạnh Hổ đã sớm rời khỏi quân đoàn Tây Bộ, rời khỏi đế quốc Quang Huy. Bằng vào một thân bản lãnh của Mạnh Hổ, đến đâu lại không thể an thân lập mệnh? Lại không thể khai sáng ra một sự nghiệp huy hoàng?

Triệu Thanh Hạm không khỏi có chút bối rối, trước ngày hôm nay, nàng vẫn không dám tin tưởng quân đoàn Tây Bộ không ngờ lại có một tên liên đội trưởng phô trương rầm rộ như vậy, không ngờ lại hoàn toàn không xem thiên kim của Tổng đốc như nàng vào đâu cả. Bốn phía đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai của bọn nữ binh Thanh Y vệ, Triệu Thanh Hạm vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy rất nhiều tên nữ binh đã bị đám tân binh như lang như sói vật ngã trên cỏ. Bọn nữ binh này mặc dù thân thủ không kém, nhưng không thể chịu nổi đối phương quá đông người, cứ hơn mười tên tân binh xúm lại là một tên nữ binh cần bản không thể nào chịu nổi.

- Khốn kiếp!

Triệu Thanh Hạm tức giận đến nổi thân thể mềm mại run lên, xuất kiếm đâm vào hai vai Mạnh Hổ.

Khê hừ một tiếng, thân hình cường tráng của Mạnh Hổ không lùi mà lại tiến, không đợi song kiếm của Triệu Thanh Hạm đâm trúng thân thể của hắn, chiến đao trong tay hắn đã nhanh như chớp xuất ra. Chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, đầu khôi của Triệu Thanh Hạm đã bị đánh bay, thoáng chốc lộ ra khuôn mặt vừa giận dữ vừa xinh đẹp, hai má lúm đồng tiền đầy vẻ nghiêng nước nghiêng thành, mái tóc màu vàng trong làn gió đêm nhẹ nhàng xoã tung ra, trông như thiên nữ tán hoa, xinh đẹp đến mức làm cho người ta nghẹt thở....

Triệu Thanh Hạm như bị điện giật, sắc mặt vốn hồng hào thoáng chốc không còn giọt máu.

Triệu Thanh Hạm đương nhiên nhìn ra được, tên liên đội trưởng kiêu ngạo này rõ ràng là đã đao hạ lưu tình, nếu như hắn muốn giết nàng, lúc này nàng đã sớm phơi thây ngay tại chỗ.

9. Chương 9: Đơn Độc Xuất Quan

Trong suốt đêm qua, Triệu Thanh Hạm, Ngô Quân Di và hơn trăm tên nữ binh Thanh Y vệ gần như không ngủ, cứ ngồi như vậy cho đến khi trời sáng. Thứ nhất là phòng giam này lạnh như hầm băng, thật sự là không ngủ được, thứ hai là các nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu qua ải khuất như thế, không có ai còn lòng dạ nào ngủ cả.

- Thanh Hạm tử, tên khốn kia thật sự quá ghê tởm...

Ngô Quân Di nắm tay lại thành quyền, tức giận nói:

- ... Không ngờ lại dám bắt chúng ta, lại còn dám nhốt chúng ta lại ở một chỗ một chỗ như thế này, lúc trở về ta phải nói cho Triệu bá bá biết, để người thu thập tên khốn kiếp ghê tởm này mới được!

Triệu Thanh Hạm mặt mày xanh mét, tay mân mê đôi môi anh đào mà không nói gì.

Tên liên đội trưởng của sư đoàn số Bốn này thật là khốn kiếp, chưa nói đến việc hắn không chịu nghe nói lý, lại còn phô trương rầm rộ, biết rõ nàng là thiên kim của Tổng đốc còn dám bắt người, hắn quả thực dám coi thường quyền uy của Tổng đốc Tây Bộ hay sao? Từ nhỏ đến lớn, Triệu Thanh Hạm đã gặp qua rất nhiều loại người, nhưng chưa từng thấy nam nhân như vậy.

Phòng giam bỗng vang lên một trận tiếng bước chân hỗn loạn, Ngô Quân Di và hai tên nữ binh vội vàng đứng dậy tiến tới cửa sổ nhìn xem. Chỉ thấy bên ngoài sắc trời đã gần như sáng hẳn, một đội hoả đầu quân mang hơn mười nồi cháo loãng còn bốc khói, còn có hơn mười sọt lớn bánh bao vừa đi ngang qua phòng giam.

Dưới ánh mắt chăm chú chờ đợi của Ngô Quân Di và hai tên nữ binh, đội hoả đầu quân vội đi ngang qua phòng giam, mang cháo loãng và bánh bao tới giữa giáo trường rộng lớn, sau đó đặt cháo và bánh bao trên mặt đất. Tên hoả đầu quân cầm đầu lập tức thổi còi, chỉ trong chớp mắt, tiếng còi chói tai vang lên đã xé toang sự yên tĩnh của buổi sớm mai.

Sau đó, Ngô Quân Di các nàng thấy được một màn khó có thể quên từ lúc sinh ra cho đến bây giờ.

Tiếng còi chói tai còn chưa dứt, quân doanh bốn phía xung quanh giáo trường đột nhiên sôi động cả lên, trong khoảnh khắc, vô số bóng người từ trong doanh mãnh liệt xông ra, tựa như thủy triều chen chúc xông đến giữa giáo trường, xô đẩy nhau cố gắng tiến về phía mười nồi cháo loãng và mười sọt bánh bao.

Đám binh lính này ai nấy mặt mày hung tợn, mắt lộ hung quang, giống như bầy trâu điên hùng hục xông về phía trước.

Có một tên lính rất dễ dàng tiến tới bên cạnh nồi cháo, vẫn chưa kịp ăn, đám binh lính phía sau đã chen chúc ủa tới, muốn gạt hắn sang bên cho trống chỗ. Lập tức tên lính kia nổi nóng, cầm cái bầu trong đó đựng đầy cháo loãng còn bốc khói nghi ngút, quay lại tưới lên đầu mấy tên hung hăng đứng gần hắn nhất, lập tức cả bọn kêu vang lên thảm thiết.

Cuộc chiến tranh đoạt bánh bao cũng nhanh chóng tiến vào hồi quyết liệt.

Một tên tân binh vội tới đầu tiên đến giữa giáo trường, không nói gì nhiều lập tức ôm lấy một sọt lớn bánh bao rồi xoay người chạy như điên ra khỏi giáo trường. Thế nhưng rất nhanh hắn đã bị một tên tân binh khác lưu ý, lập tức kéo theo hơn mười tên khác đuổi tới. Mười mấy tên lính giống như đang săn thỏ, lập tức đã dồn được tên ôm sọt bánh bao kia vào một góc chết, một trận mưa quyền rơi tới tấp lên đầu hắn, sọt bánh bao bị trút hết ra ngoài mặt đất, sau đó bắt đầu tới màn tranh đoạt bánh bao.

Tên tân binh bị đánh như tử gục trên mặt đất rên rỉ, cũng không đánh lại cái nào. Chờ cho đám kia ủa qua tranh đoạt sọt bánh bao hắn mới từ từ nhổm dậy, trên mặt lộ vẻ đắc ý nhìn bốn cái bánh bao đã bị đè bẹp dưới thân mình, khoe miệng lộ nét cười gian xảo rồi bắt đầu nhai ngấu nghiến.

Triệu Thanh Hạm cũng bị tiếng ồn ào làm cho kinh động, không nhận được tò mò cũng đi tới cửa sổ xem thử, một tên nữ binh tự giác lui ra nhường chỗ cho nàng. Thấy được trên giáo trường diễn ra một màn như vậy, Triệu Thanh Hạm quả thật không dám tin ở mắt của mình. Nàng từ nhỏ sống trong nhung gấm lụa là, làm sao chứng kiến được những cảnh tượng tàn khốc đến như vậy?

- Thanh Hạm tử, đây là loại người gì vậy?

Ngô Quân Di thấp giọng kinh hãi nói:

- Cả bọn không khác gì lang sói cả, sao lại có loại binh lính như vậy?

- Không có gì kỳ lạ cả, có tên trưởng quan như vậy thì binh lính của hắn cũng như vậy mà thôi!

Triệu Thanh Hạm còn chưa dứt câu, hai tay đột nhiên nắm chặt lại, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập.

Nhìn theo hướng ánh mắt ghê tởm của Triệu Thanh Hạm, Ngô Quân Di nhìn thấy tên khốn kiếp ghê tởm kia. Tên nọ dưới sự tiền hô hậu ủng của một đám binh lính như lang như hổ, ung dung cất bước đi lên đài duyệt binh, tiếng còi bén nhọn chói tai lại vang lên lần nữa, đám binh sĩ còn đang ăn cháo loãng bánh bao lập tức ngừng lại.

oOo

- Đàn dê kia, cho các người biết một tin tức xấu!

Thanh âm lạnh như băng của Mạnh Hổ truyền khắp cả giáo trường, rót vào lỗ tai từng người rất rõ ràng:

- Quân đội của đế quốc Minh Nguyệt đang tới gần pháo đài, nếu như các người không muốn chết, nhanh chạy đi lấy binh khí, rồi lên trên tường quan sát tập kết!

Mạnh Hổ nói xong xoay người bỏ đi, không ở lại thêm phút giây nào nữa.

Bọn binh sĩ trên giáo trường giải tán ngay tức khắc, nhanh chóng chạy tới kho binh khí, không khí cả toà quân doanh trở nên rất khẩn trương, trong không khí bắt đầu tràn ngập sát cơ lạnh lẽo.

Triệu Thanh Hạm bị giam trong phòng cùng bọn nữ binh Thanh Y vệ lập tức trở nên bồn chồn nóng nảy.

Pháo đài Hà Tây và pháo đài Thiên Lang được xưng là hai đại hùng quan ở biên giới phía Tây, nhưng bản chất hai cái lại khác xa nhau.

Pháo đài Thiên Lang là pháo đài chân chính, một người thủ vạn người công, pháo đài Hà Tây lại không giống như vậy.

Hạp cốc Hà Tây kéo dài hơn ba trăm dặm, chiều rộng từ Bắc chí Nam gần trăm dặm, trong hạp cốc còn có một cái khe chiều rộng mấy ngàn mét xuyên qua. Nếu như muốn xây một cái hùng quan hoàn toàn cắt đứt ngang qua hạp cốc, khối lượng công trình thật sự quá khổng lồ, hơn nữa, lượng quân đội đóng ở đây cũng phải rất nhiều, nếu không không thể bảo vệ cả toà pháo đài như vậy.

Bất đắc dĩ, đế quốc Quang Huy phải lùi một bước, xây một toà pháo đài chắc chắn ở chân Thanh Vân sơn phía Bắc hạp cốc.

Về mặt chiến lược, hiện tại pháo đài Hà Tây rất khó trở thành một tấm bình phong thực sự, nhiều nhất cũng chỉ có thể dùng để cảnh báo trước mà thôi, bởi vì trên Thanh Vân sơn cứ cách mười dặm lại có một cái đài Phong Hoả, một khi đại quân của đế quốc Minh Nguyệt thật sự xâm lấn, có thể dùng phương pháp đốt lửa truyền tin nhanh chóng đưa tin tức tới Tây Lăng, thậm chí đến cả đế đô.

Cho nên, một khi đại quân của đế quốc Minh Nguyệt áp sát, pháo đài Hà Tây sẽ lâm vào vòng vây. Triệu Thanh Hạm các nàng đang lo lắng liên đội số Năm không thủ vững nổi pháo đài cho đến khi viện quân đến kịp.

Triệu Thanh Hạm đang lúc nóng nảy không biết làm sao thì sư đoàn trưởng Lôi Minh của sư đoàn số Bốn thân sắc đây về vội vã vừa chạy đến.

Chuyện tối hôm qua Lôi Minh cũng đã biết, nhưng hắn chỉ nghĩ là Mạnh Hổ bắt quá đem quân đi đàn áp tư nhân vệ đội của cường hào nào gần đó mà thôi, cho nên cũng không suy nghĩ quá nhiều. Thế nhưng sáng ra mới biết không ngờ Mạnh Hổ lại bắt thiên kim của Tổng đốc cùng với Thanh Y vệ. Hắn biết đây không phải chuyện đùa, liền kinh hãi tất tả chạy nhanh đến thả người.

Bước nhanh tới trước phòng giam của Triệu Thanh Hạm và bọn Thanh Y vệ, Lôi Minh rống to:

- Còn không mở cửa cho mau?

Sư đoàn trưởng đã hạ lệnh, tên lính canh giữ phòng giam cũng không dám trái lời, bước nhanh tới mở khoá thả người.

- Người chính là sư đoàn trưởng sư đoàn số Bốn?

Cửa sắt phòng giam vừa mở, Ngô Quân Di là người thứ nhất vọt ra, yếu điệu quát lên:

- Có biết đã gây ra đại hoạ hay không?

- Hiểu lắm thôi.... Hoàn toàn là hiểu lắm thôi!

Lôi Minh gấp đến nỗi mồ hôi lạnh toát ra trên trán, luôn miệng giải thích:

- Chuyện tối hôm qua là hoàn toàn hiểu lầm, Mạnh Hổ hẳn nhất định không biết thân phận của Thanh Hạm tiểu thư, nếu như hắn biết, tất nhiên sẽ không lỗ mãng như thế...

- Vậy thì người làm rồi!

Ngô Quân Di lãnh đạm nói:

- Tên kia căn bản vẫn biết thân phận của Thanh Hạm tỷ!

Lôi Minh cứng họng:

- Vậy....

- Đi thôi, chuyện tối qua sau này hãy nói!

Triệu Thanh Hạm tỏ vẻ không vui trợn mắt nhìn Ngô Quân Di một cái, hỏi Lôi Minh:

- Lôi tướng quân, quân đội Minh Nguyệt đế quốc thật sự đã đánh đến đây hay sao?

- Đúng vậy!

Lôi Minh trên mặt hiện lên một tia sầu khổ, ngưng trọng nói:

- Quân đội đế quốc Minh Nguyệt quả thật đã đánh tới, hơn nữa lại dùng đại quân tiếp cận.

Triệu Thanh Hạm nghiêm nghị nói:

- Lôi tướng quân, Thanh Y vệ cũng là quân nhân của quân đoàn Tây Bộ, nếu như có thể, chúng ta cũng muốn tham dự cuộc chiến bảo vệ pháo đài Hà Tây.

Lôi Minh vốn muốn từ chối, thầm nghĩ Triệu Thanh Hạm chính là con gái độc nhất của Tổng đốc Triệu Nhạc, vạn nhất nàng có bề gì ai gánh vác nổi trách nhiệm này đây? Nhưng nghĩ lại, nếu như pháo đài Hà Tây thất thủ, Triệu Thanh Hạm cũng không thể nào thoát được, liền gật đầu đáp ứng:

- Cũng tốt, bắt quá các người nên theo sát ta!

oOo

Mạnh Hổ sừng sững đứng trên tường quan, thần sắc lạnh lùng nhìn đại quân đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến.

Tiếng bước chân dồn dập từ phía sau vang lên, quay đầu lại, Lôi Minh đã dẫn Triệu Thanh Hạm và bọn nữ binh Thanh Y vệ nhanh chóng lên trên tường quan. Thấy ánh mắt sắc bén của Mạnh Hổ, Triệu Thanh Hạm bực mình hừ lên một tiếng thị uy, trợn mắt nhìn lại hắn, Mạnh Hổ thì nở nụ cười nhàn nhạt đầy vẻ châm chọc.

Rất nhanh, Triệu Thanh Hạm đã không còn lòng dạ nào mà tức giận Mạnh Hổ nữa.

Sau khi thấy đại quân đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến, Triệu Thanh Hạm cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, nói:

- Quân của đế quốc Minh Nguyệt có binh lực khoảng chừng ba liên đội rưỡi! Một liên đội trọng trang bộ binh, hai liên đội khinh bộ binh, lại còn ít nhất ba đại đội cung tiễn thủ, lao binh*, cùng với quân vận lương.

(*: Lao binh: bộ binh nhẹ chỉ được trang bị sơ sài bằng lao dùng để phóng. Có nhiệm vụ quấy nhiễu quân địch khi trận đấu mở màn.)

- Trời ơi, binh lực kém quá xa!

Ngô Quân Di than khóc sụt sùi:

- Pháo đài Hà Tây chỉ có một liên đội khinh bộ binh của sư đoàn số Bốn, hơn nữa đều là tân binh, Thanh Hạm tử, giờ phải làm sao? Đều do tên khốn kia cả, nếu không phải hắn bắt chúng ta đem tới đây, làm sao gặp phải xui xẻo như vậy?

Ngô Quân Di dĩ nhiên là đang mắng Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt như dao nhìn thẳng vào mặt Ngô Quân Di.

Ngô Quân Di đột nhiên nín bặt, không dám nói thêm nữa lời. Nhìn hung quang toát ra trong mắt Mạnh Hổ, nàng sợ nói thêm câu nữa sẽ bị Mạnh Hổ ném thẳng từ trên quan xuống dưới.

Lời nói không đúng lúc của Ngô Quân Di không khỏi gây nên nỗi lo lắng vô cùng mãnh liệt trong lòng các tướng sĩ.

Không khí khẩn trương thậm chí là tuyệt vọng bắt đầu bao phủ khắp pháo đài, gần như tất cả tân binh trông ngực đánh thành thịch. Bọn chúng mặc dù đã trải qua tiến hành huấn luyện quân sự hơn một tháng, nhưng tập luyện và đánh giặc là hai chuyện hoàn toàn khác xa. Thế trận trước mắt nhìn qua đã thấy không ổn, địch nhân chẳng những có cung tiễn thủ, còn có trọng trang bộ binh, hơn nữa binh lực lại còn nhiều hơn gấp mấy lần!

Là một lão binh, Mạnh Hổ đương nhiên hiểu được tâm tư hiện tại của bọn tân binh, hắn còn biết rằng, nếu như để mặc không khí khẩn trương như vậy lan ra khắp toàn quân, chỉ sợ không đợi được đến khi đại quân đế quốc Minh Nguyệt phát động tấn công, bọn tân binh này đã hỏng mất. Lập tức không chút do dự, Mạnh Hổ xoay người bước xuống tường quan.

Một lát sau, cửa quan từ từ mở ra.

Giữa mấy vạn ánh mắt nhìn chăm chú của binh sĩ cả hai bên, Mạnh Hổ đơn thân độc mã lượn ra khỏi quan, không chút sợ hãi nghênh ngang đi về phía đại quân đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến ngay trước mặt.

10. Chương 10: Lửa Cháy Thanh Vân Sơn

Tiếng kèn hiệu và tiếng trống trận không biết đã ngừng từ lúc nào, khắp chiến trường là một sự yên lặng chết chóc. Đột nhiên, Mạnh Hổ giơ cao cây đại thương đen nhánh trong tay, ngựa mặt lên trời thét dài, gió Bắc cuộn cuộn làm cho mái tóc rối bù của Mạnh Hổ tung bay phấp phồng phiêu đảng, đã tính hào tình tràn ngập khắp trong trời đất.

Trên tường quan, vài tên nữ binh Thanh Y vệ đột nhiên gò má ửng hồng, trong mắt toát ra vẻ đa tình ôn nhu như nước.

oOo

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Đôi mắt Thác Bạt Đảo nhất thời khẩn trương lên, giống như mắt sói nhìn chăm chăm vào nam nhân cuồng dã đang thét dài trước trận, đây có phải là tên Mạnh Hổ đã chém chết Tư Đồ Bưu giữa trận tiền hay không?

Quả thật có chút đảm lược, dám đơn thương độc mã thách chiến vạn quân!

Thoáng chốc, đôi mắt Thác Bạt Đảo đã ngập tràn chiến ý, nếu như không phải Tư Đồ Duệ liên tục nghiêm lệnh, Thác Bạt Đảo đã sớm giục ngựa tiến lên ứng chiến.

Tư Đồ Bưu mặc dù được xưng là mãnh tướng đứng đầu của đế quốc Minh Nguyệt, nhưng Thác Bạt Đảo lại cho rằng võ nghệ của mình chưa chắc đã thua kém hắn.

oOo

- Hí....

Giữa trận của hai phe, Mạnh Hổ hung hăng giật mạnh cương ngựa, chiến mã nhất thời bị đau liền hí lên một tiếng dựng thẳng thân trước lên cao, vó ngựa đá trên không hai ba cái, sau khi rơi xuống đất liền phi nhanh về bên trái. Một vùng hoang dã bao la trong thoáng chốc bụi mù dấy lên cuộn cuộn, vừa lúc mặt trời đỏ thắm mọc lên ở hướng Đông, nhuộm đỏ tươi Mạnh Hổ cả người lẫn ngựa. Mạnh Hổ bây giờ trông như được phủ một tầng áo giáp đỏ tươi, vô cùng hung hăng làm cho người ta phải run sợ.

- Mãnh Hổ!

- Mãnh Hổ!

- Mãnh Hổ!

Mạnh Hổ vừa giục ngựa phi nhanh vừa không ngừng hươ hươ đại thương trong tay, trông dáng vẻ thật là khiêu khích. Trên tường quan, từ trung đội Mãnh Hổ cho đến bọn lão binh thoáng chốc bắt đầu hoan hô vang dội.

Mạnh Hổ điều khiển ngựa chạy qua chạy lại, trung quân đế quốc Minh Nguyệt trước sau vẫn không dám cho người ra ứng chiến, tiếng hoan hô trên tường quan càng ngày càng to.

Lúc đầu chỉ là trung đội Mãnh Hổ cùng bọn lão binh, sau đó đến đám tân binh của liên đội số Năm, đến cuối cùng ngay cả Triệu Thanh Hạm và bọn nữ binh Thanh Y vệ cũng không nhịn được nữa bắt đầu phụ họa theo. Tiếng hoan hô mới đầu còn lộn xộn, dần dần hợp lại thành một tiết tấu chỉnh tề, đợt sau to hơn đợt trước, cuối cùng bùng lên thành tiếng hoan hô long trời lở đất...

- Mãnh Hổ!

- Mãnh Hổ!

- Mãnh Hổ!

Giữa tiếng hoan hô vang dậy của tướng sĩ sư đoàn số Bốn, Mạnh Hổ lại ghìm ngựa dừng chân, sau đó hướng về phía trung quân đế quốc Minh Nguyệt giơ cao đại thương trong tay, mũi thương không ngừng hươ qua hươ lại. Động tác này có ý nghĩa rất đặc biệt, đại biểu cho sự miệt thị, khinh thường, cợt nhả, ở thế giới Trung Thổ, rất ít người có thể nhịn được bị vũ nhục như vậy.

Khiêu khích, đây là khiêu khích đại quân đế quốc Minh Nguyệt một cách trần trụi!

Tiếng hoan hô của tướng sĩ sư đoàn số Bốn thoáng chốc càng trở nên kịch liệt, cả bọn gần như dùng hết sức mình mà rống, không khí khẩn trương lúc này không cánh mà bay. Binh sĩ đế quốc Minh Nguyệt ngược lại cúi gằm mặt xuống, trên mặt lộ ra vẻ khuất nhục. Sự vũ nhục như vậy đối với tướng sĩ đế quốc Minh Nguyệt mà nói, tuyệt đối là một sự đả kích hết sức trầm trọng.

oOo

Pháo đài Hà Tây. Trên tường quan.

Thấy đám tân binh vừa mới khẩn trương đến phát run chỉ trong nháy mắt sĩ khí lên cao ngất trời, lòng tin tăng gấp bội, trong đôi mắt long lanh của Triệu Thanh Hạm không khỏi thoáng qua một tia ý nhị. Hết thấy là nhờ vào nam nhân kia, là nam nhân kia làm cho đám tân binh này không còn khẩn trương nữa, không còn tuyệt vọng nữa....

Đây là một nam nhân có thể bằng vào lực lượng của riêng mình mà thay đổi cả đại cục!

Không thể dằn lòng được, Triệu Thanh Hạm tự định nghĩa như vậy về Mạnh Hổ.

oOo

Trung quân đế quốc Minh Nguyệt. Trước pháo đài.

Môi Thác Bạt Đảo giật giật dữ dội, trong lòng cũng bắt đầu nhộn nhạo cả lên. Hắn thật tình muốn gạt tất cả sang bên mà xông lên phía trước, chém nam nhân đang phô trương giấu cột kia một đao rớt ngựa. Thế

nhưng hấn không thể làm như vậy, bởi vì hấn là sư đoàn trưởng sư đoàn số Ba của quân đoàn Thanh Châu, thân hấn phụ trách an nguy của mấy vạn tướng sĩ, hấn không thể nào mạo hiểm.

- Không cần để ý đến tên diên nọ!

Thanh âm lạnh như băng của Thác Bạt Đảo gần như phát ra từ kẽ răng của hấn:

- Toàn quân dùng đội hình công kích, hướng về phía trước tiến lên!

Thác Bạt Đảo ra lệnh một tiếng, đại quân đế quốc Minh Nguyệt vốn đang nghiêm chỉnh đợi lệnh bắt đầu hướng về phía trước chậm rãi tiến lên, tựa như một dòng thác lũ cuộn cuộn mang theo một khí thế không thể nào ngăn cản nổi, chậm rãi ép về phía Mạnh Hổ và pháo đài Hà Tây. Mạnh Hổ không thể làm gì được nữa đành giục ngựa quay đầu lại, mục đích làm phấn khởi lòng quân đã đạt được, không còn cần thiết tiếp tục khiêu chiến nữa.

Mạnh Hổ tuyệt đối không nghĩ rằng bằng vào sức của một người mà có thể đánh bại cả vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt.

Con người cũng là làm bằng xương bằng thịt mà thôi, thể lực một người cũng phải có giới hạn.

Nếu như bị cung tiễn thủ bắn trúng, hoặc bị thương đâm trúng, Mạnh Hổ cũng phải chết như thường. Hấn có thể chém chết đại tướng của quân địch giữa trận tiền, nhưng không thể nào giết sạch thiên quân vạn mã của địch nhân.

oOo

Tây Lăng. Phủ Tổng đốc.

Sáng sớm thức giấc, Triệu Nhạc cảm thấy có chút không yên trong dạ, đang chuẩn bị ra phía sau hoa viên luyện kiếm thì tham mưu trưởng tâm phúc Trịnh Khoa đột nhiên đi đến, thần sắc vội vã gấp giọng nói:

- Đại nhân, có chuyện rồi!

Triệu Nhạc nghe vậy trong lòng chấn động, nhưng vẫn cố trấn định hỏi:

- Từ từ nói, xảy ra chuyện gì?

Trịnh Khoa hít sâu một hơi khí lạnh, nói:

- Lửa trên ngọn Thanh Vân sơn đã cháy!

- Lửa trên Thanh Vân sơn?

Con người Triệu Nhạc thoáng chốc co rút lại, lạnh lùng nói:

- Người nói là đại quân đế quốc Minh Nguyệt xâm chiếm sao?

Trịnh Khoa nặng nề gật đầu, đáp:

- Nếu như không phải đại quân đế quốc Minh Nguyệt xâm chiếm, Lôi Minh sao dám đốt lửa?

- Nguy rồi!

Triệu Nhạc đột nhiên nhớ ra chuyện gì, biến sắc nói:

- Nha đầu Thanh Hạm đang đi săn ở Thanh Vân sơn, nó có thể gặp phải đại quân đế quốc Minh Nguyệt hay không?

Triệu Nhạc luôn luôn coi Triệu Thanh Hạm như là bảo bối, nâng niu chiều chuộng đủ điều, chính vì lo sợ Triệu Thanh Hạm thiệt thòi, sau khi vợ cả chết vẫn không tái giá. Hấn đường đường là một vị Tổng đốc tôn quý, một trong bốn đại Công tước của đế quốc, việc ở vậy nuôi con là không thể nào tưởng tượng được. Những người quyền quý khác, ai mà chẳng thê thiếp cả đàn?

Nguyên nhân chính là vì thế, cho nên vừa nghe Triệu Thanh Hạm có khả năng gặp nạn, Triệu Nhạc luống cuống ngay lập tức.

Sự lo lắng của Triệu Nhạc cũng chính là sự lo lắng của Trịnh Khoa, hắn lập tức lau mồ hôi lạnh ròng ròng trên trán, thấp giọng nói:

- Đại nhân, phải phái viện quân tới nhanh một chút, nếu không không còn kịp nữa!

- Vậy còn chờ gì nữa?

Triệu Nhạc vội vã đến nỗi luống cuống tay chân, vẻ trấn tĩnh ung dung ngày thường đều bay biến đi đâu mất. Lúc này Triệu Nhạc cũng chỉ là một người cha bình thường lo lắng cho an nguy của con gái mình mà thôi, lập tức hét lớn:

- Nhanh bảo Chiến Ứng dẫn liên đội kỵ binh tiến hành xuất phát, sau đó bảo Lý Minh Phong và Ngô Kỳ Đạt lập tức thống lĩnh đại quân thẳng tiến pháo đài Hà Tây!

- Dạ, tỳ chức truyền lệnh ngay bây giờ!

Trịnh Khoa dạ một tiếng rồi vội vã ra đi.

oOo

Hạ cốc Hà Tây.

Khi còn cách pháo đài chừng hai trăm bước thì đại quân đế quốc Minh Nguyệt rốt cục dừng lại, đám quân vận chuyển bắt đầu khẩn trương lắp đặt thang mây và xe công thành. Khoảng cách này ngoài tầm bắn của cung tiễn thủ, máy bắn đá cỡ lớn mặc dù tầm bắn có thể đạt tới chừng bốn, năm trăm bước, nhưng Thác Bạt Đảo đã sớm nhận được tin tình báo, pháo đài Hà Tây cũng không có một cái máy bắn đá nào, cho nên không có gì phải e sợ cả.

Pháo đài Hà Tây đích xác là không có máy bắn đá, thậm chí ngay cả cung tiễn thủ cũng không!

Trong mắt Triệu Nhạc, pháo đài Hà Tây bất quá chỉ là một toà Phong Hoả đài lớn một chút mà thôi. Tác dụng của nó chỉ là chờ lúc đế quốc Minh Nguyệt cử đại quân xâm nhập thì đốt lửa báo tin, chỉ có vậy thôi không hơn không kém, bằng không, Triệu Nhạc cũng không dám đem pháo đài này giao cho một liên đội khinh bộ binh mới vừa gây dựng như vậy.

Phải biết rằng trước khi liên đội số Năm đến pháo đài Hà Tây, nơi này chỉ có một đại đội của sư đoàn số Hai đóng quân mà thôi.

Điều may mắn duy nhất chính là pháo đài Hà Tây xây dựng tựa lưng vào núi, cho nên đá tảng nhiều vô số kể có thể nói là dùng không bao giờ hết. Kể từ khi đóng quân ở pháo đài Hà Tây đến nay, Mạnh Hổ đã bắt đầu chuẩn bị đá tảng, để đề phòng đại quân đế quốc Minh Nguyệt có thể xâm phạm bất cứ lúc nào, cần tắc vô ý này, nhờ vậy mà hôm nay cuối cùng cũng có chỗ dùng đến chúng.

- Đôn Tử, ngươi ngơ ngác ngác làm gì ở đó? Mau cho người mang hai tảng đá lớn qua bên này!

- Niễn Tử, đừng tán gẫu với con gái nhà người ta nữa, mau dẫn người đem tới kéo ra kiểm tra ba lần, nếu không, lúc thủ thành xảy ra vấn đề gì, bản trưởng quan sẽ bóp vỡ trứng của ngươi cho mà xem!

- Cầu Tử, tiểu tử ngươi lại lười biếng rồi, đang ăn hiệp tân binh có phải không?

- Độc Tử, đao của ngươi đâu? Lát nữa địch quân giết đến đây, ngươi không có đao vậy định dùng răng cắn hay dùng trứng chọi hả?

.....

Mạnh Hổ đang đi qua đi lại trên tường quan vừa đôn đốc công việc, vừa hùng hùng hổ hổ chỉ huy. Bọn tân binh không may kia mặc kệ làm đúng hay sai, chỉ cần giáp mặt hắn là bị mắng một tràng như vậy. Thế nhưng đám tân binh bị mắng chẳng những không để ý tới, ngược lại còn tỏ ra vui vẻ, dường như càng bị mắng lại càng thích thú.

Cách đó không xa, Ngô Quân Di chép chép cái miệng nhỏ nhắn:

- Thanh Hạm tử, đây là loại người gì thế? Thật là thô tục!

Triệu Thanh Hạm không để ý tới Ngô Quân Di, nàng đã hơi hiểu được dụng ý trong những lời la mắng của Mạnh Hổ. Những lời mắng của Mạnh Hổ tuy rất thô tục, nhưng vẫn được các tướng sĩ rất hoan nghênh, vốn là không khí có chút ngưng trọng, nhờ mấy câu mắng chửi của Mạnh Hổ pha lẫn sự đùa cợt trong đó, lập tức trở nên nhẹ nhàng hơn, thậm chí trên mặt nhiều tân binh còn nở nụ cười.

Hiển nhiên Mạnh Hổ đang dùng phương pháp đặc thù của hắn để cổ vũ động viên cho bọn tân binh, hơn nữa phương thức ấy lại có hiệu quả vô cùng.

Nếu như là một tên tướng lĩnh khác ở vào địa vị của hắn, tuyệt đối không thể nào làm được như vậy, không thể nào làm cho bọn tân binh thoát khỏi không khí khấn trương.

Đây mới chính là một nam nhân vô cùng đặc biệt, hắn không chỉ có thể bằng vào lực lượng của chính mình mà thay đổi cục diện, hơn nữa còn có thể ảnh hưởng tới những người xung quanh, khiến cho người khác không thể không nhận được vì ý chí của hắn mà giận, mà cười, mà cảm thấy nhiệt huyết trào sôi. Trong lúc không hay không biết, sự bình phẩm của Triệu Thanh Hạm đối với Mạnh Hổ lại tăng thêm một điều mới mẻ.

- Thùng!

- Thùng!

- Thùng thùng!

- Thùng thùng!

- Thùng thùng thùng!

- Thùng thùng thùng!

Tiếng trống trận rung động cả đất trời đột nhiên vang lên từ ngoài quan mà không có chút dấu hiệu gì báo trước, trong tiếng trống trận ầm ầm, đội hình bày bố chỉnh tề đông như kiến của đại quân đế quốc Minh Nguyệt, dưới kèn hiệu bắt đầu chậm rãi ép về phía trước. Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, trong mắt toát ra sát cơ nóng bỏng, rốt cục đã bắt đầu tấn công rồi sao?

11. Chương 11: Tử Thủ

- Không tiến lên nữa... Đội thuận lên phía trước!

- Ầm!

Quan quân trọng trang bộ binh ra lệnh một tiếng, một đại đội trọng trang bộ binh đồng thời khiêng những chiếc thuẫn to lớn nặng nề lên vai. Trong thoáng chốc những tiếng ầm ầm phát ra một trận, thậm chí ngay cả mặt đất cũng bị chấn động nhẹ, đại đội cung tiễn thủ nhanh chóng triển khai phía sau bức tường làm bằng những chiếc thuẫn do trọng trang bộ binh kết thành, rất nhanh đã tập hợp thành từng nhóm chuẩn bị bắn tên từ xa.

- Cung tiễn thủ....

- Bắn tên!

Theo tiếng ra lệnh của quan quân, thanh âm kéo dây cung thoáng chốc rung động tường quan cả trong lẫn ngoài. Hơn một ngàn mũi Lang Nha tiễn sắc bén đã chia thẳng lên không, sau đó vẽ ra trên không những đường vòng cung đầy chết chóc, kèm theo những tiếng rít gió thê lương nhắm vào đầu tường của pháo đài Hà Tây mà rơi xuống.

oOo

Trên tường quan.

Đôi mắt Mạnh Hổ thoáng chốc giật giật, một tiếng gào trong thoáng chốc thấu tận trời xanh:

- Lập thuận, nhanh nhanh lập thuận...

Đám tân binh trên tường quan cuống quýt giơ lên những tấm ván dài đã chuẩn bị từ trước, rất nhanh kết thành một bức tường ngăn ngay trên đỉnh đầu. Pháo đài Hà Tây lưng dựa Thanh Vân sơn, đá tảng và cây gỗ nhiều đến nỗi dùng không bao giờ cạn, nếu như Mạnh Hổ không biết lợi dụng nguồn tài nguyên ấy mà làm ra một ít dụng cụ phòng ngự đơn giản nhưng thực dụng, không phải là quá ngu ngốc hay sao?

Chờ cho tất cả tân binh đều núp vào dưới bức tường bằng gỗ nọ, Mạnh Hổ lúc này mới co người lại núp vào sau một khối gỗ.

Một mùi thơm nhàn nhạt thoảng qua mũi hắn, đôi mày Mạnh Hổ thoáng chốc hơi cau lại, hơi quay đầu lại nhìn xem, Triệu Thanh Hạm nửa vui nửa giận má lúm đồng tiền như đoá hoa vừa nở còn e ấp chỉ cách hắn trong gang tấc. Bỗng nhiên chạm phải ánh mắt sắc bén của Mạnh Hổ, khuôn mặt trắng nõn của nàng không khỏi hồng lên một chút, lộ ra nét xinh đẹp thật là động lòng người.

Vừa rồi cũng không biết vì sao, Triệu Thanh Hạm gần như không do dự chút nào, đã cầm tấm gỗ che mà vọt tới sau lưng Mạnh Hổ.

Có lẽ giống như toàn thể tướng sĩ của liên đội số Năm, trong lòng Triệu Thanh Hạm cũng xem Mạnh Hổ như một vị quan chỉ huy có thể tin cậy.

- Phốc!

Một tiếng vang trầm đục đột nhiên truyền vào tai.

Triệu Thanh Hạm chỉ cảm thấy hai tay nhẹ nhàng chấn động, nửa đoạn tên cũng đã xuyên qua tấm gỗ trên đỉnh đầu, đầu mũi tên sắc bén gần như lướt sát qua da mặt Mạnh Hổ. Thậm chí Triệu Thanh Hạm có thể cảm nhận được rõ ràng hơi lạnh từ mũi tên toát ra, chỉ xê xích vài ly là Mạnh Hổ đã trúng tên mà chết, thế nhưng hắn ngay cả mắt cũng không thèm chớp dù chỉ một lần.

- Phốc phốc phốc...

Đám mưa tên từ trên không trung lúc này đã đồng loạt rơi xuống, tiếng mũi tên nhọn hoắt găm vào gỗ thoáng chốc vang lên một trận, những tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong đám tân binh vang lên liên miên không dứt. Không phải ai cũng có may mắn như Mạnh Hổ, đã có hơn chục tên tân binh thiếu kinh nghiệm ngã xuống dưới những mũi tên của cung tiễn thủ đế quốc Minh Nguyệt.

oOo

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Một nụ cười lãnh khốc chậm chậm nở trên môi Thác Bạt Đảo, hắn không ngờ quân thủ của pháo đài Hà Tây ngay cả cung tiễn thủ cũng không có! Đối mặt với sự tấn công điên cuồng của quân cung tiễn thủ đế quốc Minh Nguyệt, quân thủ pháo đài chỉ có thể chịu trận một cách thụ động mà không thể nào hoàn thủ. Đó chỉ là một cánh quân tạp, vừa không có máy bắn đá, vừa không có cung tiễn thủ, trận chiến này không cần phải tốn công sức bao nhiêu cả.

Cho dù Mạnh Hổ có kiêu dũng thiện chiến thì đã sao? Bất quá cũng chỉ là cái dũng của kẻ thất phu mà thôi, bằng vào sự vũ dũng của cá nhân hắn là không đủ để thay đổi kết quả của trận chiến. Tư Đồ Duệ đã hạn định trong vòng năm ngày phải chiếm được pháo đài Hà Tây, bây giờ xem lại chỉ sợ chưa đến lúc trời tối, pháo đài Hà Tây có lẽ đã đổi sang chủ khác!

oOo

Tiếng kèn hiệu rõ to rột cục đã vang lên từ phía xa xa, quân cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt đã bắn đến mũi tên cuối cùng trong ống tên, dưới tiếng hò hét của đám quan quân bắt đầu rút lui chậm rãi. Đám mưa tên rơi từ trên không xuống rột cục đã dừng lại, bọn tân binh trên tường quan thở phào một hơi, vội vã buông những tấm gỗ che trên đầu xuống.

Những tiếng rên rĩ vang lên không ngớt, ít nhất hơn trăm tên binh sĩ đang nằm rên trong vũng máu, còn có hơn chục tên binh sĩ đã bị mũi tên bắn trúng chỗ yếu hại như đầu hay ngực, cũng đã nằm bất động trong

vùng máu. Những tấm gỗ kia cũng không phải là những tấm thuẫn dày và chắc chắn, chỉ có thể bảo vệ cho đám tân binh này đến một mức độ nào đó mà thôi.

Thấy đồng bạn vừa mới còn sống sờ sờ lúc này lại biến thành một thi thể không còn sinh khí, không ít tân binh bắt đầu dao động lòng tin, sự sợ hãi cái chết bắt đầu bao trùm bọn chúng. Có một tên tân binh nhất gan bắt đầu ngồi thụp xuống trong góc tường quan, hai tay ôm đầu khóc rống lên thê thảm:

- Ta muốn về nhà, mẫu thân, ta muốn mẫu thân...

- Đáng chết, sao chúng ta lại không bắn tên vậy?

- Đúng rồi, nếu chúng ta cũng có một đội cung tiễn thủ thì hay biết mấy, ôi...!

Có tân binh rống to như kẻ tâm thần, cũng có tân binh cúi đầu ủ rũ than thở. Sự uể oải và tuyệt vọng giống như khói độc bắt đầu lan tràn khắp cả đám tân binh, chân mày Mạnh Hổ lập tức cau lại. Nếu như để mặc cho không khí này tiếp tục lan rộng như thế, lòng quân của toàn thể liên đội số Năm sẽ nhanh chóng tan rã, mà cuộc tấn công của quân đế quốc Minh Nguyệt chỉ vừa mới mở màn mà thôi.

Phải làm gì đó để thay đổi cục diện bất lợi trước mắt!

- Niễn Tử!

Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc như dao rơi vào người một tên lão binh từ trung đội Mãnh Hổ mang qua đây, lớn tiếng quát to:

- Lên!

- Dạ!

Một tên lão binh vóc người cường tráng gầm lên một tiếng, nhảy vọt lên lỗ châu mai rồi quay đầu lại phất tay một cái, hơn trăm tên lão binh khác cũng nhảy vọt lên lỗ châu mai theo hân. Ánh mắt của bọn tân binh nhìn theo đám lão binh, không ngờ dưới mắt của tất cả mọi người kể cả nữ binh ở đó, bọn lão binh lưu manh này lại dám đưa tay cởi hết thắt lưng quần của mình!

- Ai da!

- Lưu manh!

- Vô lại!

Trên tường quan thoáng chốc rộ lên tiếng kêu thánh thót của bọn nữ binh, Triệu Thanh Hạm, Ngô Quân Di và tất cả nữ binh của Thanh Y vệ vội vã lấy hai tay che mặt, hoảng hốt bối rối xoay người sang hướng khác, không dám nhìn một màn thoát y đáng xấu hổ kia.

- Ha ha ha...!

Chứng kiến màn này, đám tân binh trên tường quan không nhịn được phải bật cười to.

Kịch vui lúc này vừa mới bắt đầu, Niễn Tử và đám lão binh lập tức tụt quần xuống dưới chân, sau đó khom người xuống, phô bày những chiếc mông trần trụi về phía quân của đế quốc Minh Nguyệt rồi dùng sức lắc qua lắc lại, vừa lắc miệng chúng vừa kêu lên những tiếng om xòm quái đản, lộ ra sự khiêu khích với tính chất làm nhục quân của đế quốc Minh Nguyệt.

- Ha ha ha ha....!

Đám tân binh chỉ tay về phía hạ thể trần trụi của đám lão binh, cả bọn cười lẫn lộn, có tên suýt nữa chết sặc. Triệu Thanh Hạm mặc dù xoay người đi không dám nhìn màn kịch thật là xấu hổ kia, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng, không khí trên tường quan đã trở nên vui vẻ không còn uể oải như lúc nãy, tất cả rầu rĩ tuyệt vọng vừa mới lan tràn gần như đã tiêu tan thành mây khói.

oOo

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Chúng kiến một màn hết sức hoang đường kia, Thác Bạt Đảo chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, suýt nữa rút từ trên chiến xa xuống đất.

Chuyện đó là cái quái gì vậy? CỬ chỉ hạ lưu xấu xa như thế mà cũng làm được, đây cũng gọi là quân đội hay sao? Đây quả thật là một bọn vô lại khốn kiếp, nổi sỉ nhục của quân nhân!

- Mang cung ra!

Thác Bạt Đảo đột nhiên giơ tay, cận vệ gần đó liền mang một chiếc cung cánh cứng tới cho hắn.

Thác Bạt Đảo giương cung lấp tên, chỉ nghe dây cung vang lên ‘tưng’ một tiếng, một mũi Lang Nha tiễn đã bay ra, nhanh như điện chớp bay về phía một chiếc mông trắng nõn.

Trên tường quan.

Niễn Tử đang ra sức lắc lư lắc để, trong lúc không đề phòng mông hắn liền truyền đến một trận đau nhức dữ dội, nhất thời gào lên một tiếng thê thảm, lập tức đứng thẳng lên quay đầu lại nhìn, mũi Lang Nha tiễn kia đã cắm phập vào mông hắn. Thấy một màn này, đám tân binh trên tường quan chẳng những không đồng tình với hắn, ngược lại còn cười lớn hơn nữa, đến nỗi nước mắt nước mũi đều chảy xuống.

Mũi tên kia vì khoảng cách quá xa nên đã đuối tầm, ghim vào mông hắn không sâu lắm, mặc dù bị trúng tên nhưng cũng không có gì đáng ngại.

- Con bà nó!

Niễn Tử trong lòng bốc lửa, xoay người lại, ‘đại thương’ bên dưới của hắn đã hoàn toàn ‘phấn khởi’, vừa chia thẳng về hướng quân của đế quốc Minh Nguyệt với vẻ rất hạ lưu, vừa cất tiếng rống to:

- Đám heo đế quốc Minh Nguyệt kia có giỏi thì bắn ta thêm một mũi tên nữa, bắn trúng lão tử sẽ gọi người một tiếng gia gia, hắc hắc....

(Đoạn này mình để nguyên văn tác giả, hơi thô tục một chút, xin quý độc giả lượng thứ!)

oOo

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

- Tiến công!

Đối mặt với sự vũ nhục ‘trần trụi’ như thế, Thác Bạt Đảo rốt cục đã mất đi tỉnh táo, điên cuồng quơ quơ chiến đao trong tay, hét lên như một kẻ điên:

- Trọng trang bộ binh, khinh bộ binh tất cả lên một lượt, tất cả áp lên cho ta! Hôm nay nhất định trước khi trời tối phải hạ được pháo đài, bản tướng quân muốn tự tay chặt lấy thủ cấp của bọn vô lại này, dùng máu tươi của bọn chúng rửa sạch nỗi nhục mà chúng đã gây ra, giết!

- Te te te...

- Thùng thùng thùng...

Sau tiếng ra lệnh của Thác Bạt Đảo, tiếng kèn hiệu chói tai cùng tiếng trống trận dồn dập dậy lên cả một vùng trời, đại quân đế quốc Minh Nguyệt lại tiếp tục tiến về phía trước.

Trong sự chờ đợi nghẹt thở, quân của đế quốc Minh Nguyệt rốt cục đã đến dưới chân tường quan, trong thoáng chốc, một đám thang công thành cao ngất đã được đám khinh bộ binh ở hai cánh dựng thẳng lên. Một đội hình xe phá thành khổng lồ cũng đã được bày ra đầy hùng hăng, cuộc quyết chiến đã thực sự bắt đầu.

Sự tranh chấp của pháo đài giữa hai bên ngay từ đầu đã trở nên nóng bỏng.

Mười mấy chiếc thang đã dựng thẳng lên tường quan, đám khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến từ bốn phương tám hướng ủa tới. Hơn chục tảng đá nặng trên trăm cân từ trên tường quan lăn xuống, đám bộ binh tụ tập chen chúc dưới chân tường quan không thể nào né tránh kịp, bị đá đè ngã lăn ra đất, tiếng kêu rên thảm thiết vang trời.

Trong đám loạn quân, Thác Bạt Liệt miệng ngậm chiến đao, dùng cả hai tay hai chân leo lên đầu tường.

Thác Bạt Liệt là em họ của Thác Bạt Đảo, mặc dù chỉ là một đại đội trưởng, nhưng một thân võ nghệ cũng khá cao cường.

Không ngừng có đá lớn từ trên tường quan rơi thẳng xuống đầu, nhưng Thác Bạt Liệt vẫn ung dung tránh được, chỉ trong nháy mắt hắn đã tới được gần sát đầu tường. Mắt thấy sắp leo lên được tường quan, đột nhiên một tiếng rít gió chói tai mang theo sát cơ lạnh lẽo phá không mà tới, một cây trường mâu sắc bén giống như một con rắn độc đâm thẳng về phía cổ họng của Thác Bạt Liệt.

Thác Bạt Liệt hừ nhỏ một tiếng, tay trái nắm lấy thang, thân hình to lớn lách qua một bên, khó khăn lắm mới tránh thoát được nhát đâm chí mạng kia.

Thừa dịp quân thủ thành trên đầu tường thu mâu về, tay phải của Thác Bạt Liệt đã nhanh chóng vươn ra nắm lấy trường mâu đẩy mạnh một cái. Trên đầu thành vang lên tiếng hét thảm thương, tên quân kia đã bị hắn đâm đột ngột mà ngã xuống, Thác Bạt Liệt mượn thế nhảy lên cao, vờ ra trên không trung một vòng tuyệt đẹp rồi đáp trên lỗ châu mai.

o0o

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Thấy Thác Bạt Liệt đã giết lên đến đầu tường, Thác Bạt Đảo đang đứng trên chiến xa quan sát cuộc chiến không nhịn được nắm chặt tay, thấp giọng quát lên:

- Làm tốt lắm!

o0o

Trên lỗ châu mai.

Không chờ cho Thác Bạt Liệt đứng vững, hai thanh chiến đao sắc bén đã xé gió chém thẳng vào đôi chân hắn.

Hai chân Thác Bạt Liệt điểm nhẹ trên lỗ châu mai một cái, thân hình to lớn đã bay lên không, trong nháy mắt, chiến đao trên miệng từ nãy giờ đã nằm trong tay hắn. Ánh đao loé lên lạnh lẽo, ba tên tân binh gần với Thác Bạt Liệt nhất đã ngã lăn ra, cổ họng ba người đã bị lưỡi đao sắc bén xé toang, máu tươi trong khoảnh khắc đã phun thành vòi.

Tiếng xé gió điên cuồng vang lên sau lưng hắn, không cần quay đầu lại, hắn cũng biết đám binh sĩ thủ hạ cũng đã theo sát lỗ hồng hắn vừa mở ra mà lên được đầu tường. Thác Bạt Liệt chậm rãi vung thanh chiến đao đâm máu trong tay lên cao, phía trước cách đó không xa, lá đại kỳ Quang Huy đang đón gió tung bay phấp phới.

- Vút....

Tiếng vang khác lạ từ sau lưng truyền đến, Thác Bạt Liệt đột nhiên quay đầu lại, một cây thương nhanh như chớp đã phóng tới trước ngực của hắn, mũi thương sắc bén xé rách không khí phát ra tiếng rít, thể lao đến hung hăng làm người ta kinh sợ. Con người Thác Bạt Liệt thoáng chốc co rút lại, chiến đao trong tay theo bản năng giơ lên phía trước gạt mũi thương qua một bên, nhưng là vô ích...

- Phập!

Máu văng tung toé, mũi thương phá không lao tới đã xuyên thủng chiến giáp chắc chắn của hắn, đâm vào trước ngực của Thác Bạt Liệt sau đó trở ra sau lưng hắn. Lập tức thân thể Thác Bạt Liệt bắn ngược lên không về phía sau, hắn chậm rãi cúi đầu, hai tay nắm chặt cán thương còn lộ ra trước ngực, không thể nào tin được sự thật đang xảy ra trước mắt mình.

Trong khoảnh khắc, tia sinh cơ cuối cùng đã lịm tắt trong mắt Thác Bạt Liệt, thân hình to lớn rơi từ trên cao xuống như một vì sao băng ở cuối chân trời.

o0o

Ở trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, Thác Bạt Đảo bước mạnh một bước về phía trước, hai tay giang ra có vẻ như muốn đón lấy thi thể của Thác Bạt Liệt từ trên không rơi xuống, miệng hắn đang giật giật không biết đã đông cứng lại từ bao giờ.

12. Chương 12: Chủ Động Xuất Kích

Tiếng kèn hiệu vang lên liên tục từ bên ngoài quan, đại quân đế quốc Minh Nguyệt đang tấn công điên cuồng pháo đài Hà Tây thoáng chốc rút lui trở về như nước thủy triều, trận kịch chiến giằng co cả ngày rốt cục đã kết thúc.

Mạnh Hồ dùng để giày chùi sạch vết máu trên chiến đao, tra đao vào vỏ.

Cúi đầu nhìn xuống, mảnh đất phía trước quan lúc này thật là hỗn độn, gỗ khúc, đá tảng còn có những đoạn thang gãy la liệt khắp nơi. Thi thể tướng sĩ hai bên nằm đầy trên đất, còn có rất nhiều đoạn thân thể chia lìa rải rác, thậm chí không thể nào ráp lại chỉnh tề. Trong không khí nồng nặc mùi máu tươi thật là tanh tưởi, làm cho người ngửi thấy phải buồn nôn.

Quay đầu nhìn lại, đám tân binh trên tường quan biểu lộ các loại thần thái khác nhau.

Có người ôm nhau mà khóc, có người đứng ngăn người ra tại chỗ, cũng có người nhảy lên trên lỗ châu mai rống to như một kẻ điên. Vẫn có mấy tên thừa cơ hội mở lời đùa cợt trên ghẹo đám nữ binh của Thanh Y vệ, thế nhưng đám nữ binh Thanh Y vệ lại không chút nào tức giận, chỉ là mặt mày bừng đỏ chạy đi chỗ khác, sau lưng các nàng truyền đến từng tràng cười to thích chí của đám tân binh...

Nỗi sợ chết hoà lẫn niềm vui thoát chết sau một trường đại chiến, khiến cho cử chỉ đám tân binh trở nên hơi có chút điên cuồng.

Mạnh Hồ đối với những chuyện này không có chút bực mình nào cả, đám tân binh này vừa trải qua một trận giết chóc đầy máu tanh có thể trả giá bằng cả tính mạng mình lần đầu tiên trong đời chúng, những suy nghĩ vốn có trước đây trong lòng chúng đang dần dần sụp đổ. Linh hồn bọn chúng từ những nông phu lương thiện dần dần lột xác thành những tên đồ tể máu lạnh, đó là một quá trình tàn khốc, nếu bản thân bất cứ ai lâm vào hoàn cảnh đó, cho dù làm ra bất cứ cử chỉ gì đi nữa cũng rất dễ hiểu mà thôi.

Lẫn trong đám người, đôi mắt đẹp của Triệu Thanh Hạm không ngừng nhìn chăm chú vào bóng người hùng tráng cuồn cuộn cách đó không xa. Hôm nay nếu không có nam nhân này, pháo đài Hà Tây chỉ sợ đã sớm thất thủ mất rồi, đột nhiên Triệu Thanh Hạm rất muốn biết, tên nam nhân hai mắt nhắm lại, sắc mặt ngưng trọng kia lúc này đang suy nghĩ những gì trong đầu?

Trong giây phút này Mạnh Hồ đang lo lắng, hắn lo lắng pháo đài Hà Tây sẽ không thủ được bao lâu.

Mặc dù liên đội số Năm đã ngăn chặn được cuộc tấn công mạnh mẽ trong ngày đầu tiên của đại quân đế quốc Minh Nguyệt, nhưng cũng trả một cái giá không hề nhỏ chút nào. Không cần đợi kết quả thống kê thương vong, Mạnh Hồ dám khẳng định, thương vong của liên đội số Năm ít nhất cũng trên tám trăm người. Với tốc độ thương vong như vậy, không quá ba ngày, liên đội số Năm sẽ thương vong hơn phân nửa, pháo đài Hà Tây cũng sẽ không thủ vững được nữa.

- Hồ Tử, làm như vậy không được đâu!

Lôi Minh cũng nhìn thấy được tính nghiêm trọng của vấn đề, giọng nói ngập đầy ưu tư lo lắng:

- Với tốc độ tiêu hao như vậy, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì được ba ngày, thế nhưng, viện quân của đế quốc nhanh nhất cũng phải năm ngày sau mới đến kịp nơi đây. Phải tìm ra biện pháp, nếu không pháo đài Hà Tây sẽ không thủ được nữa!

- Ừ!

Mạnh Hồ nặng nề gật đầu, nói:

- Thay vì ngồi chờ chết, không bằng chủ động xuất kích!

- Sao?

Lôi Minh quả thật không dám tin vào tai mình, thất thanh nói:

- Chủ động xuất kích?

Pháo đài vốn chỉ có một liên đội khinh bộ binh, binh lực thực sự có thể ra trận chiến đấu tối đa cũng chỉ được bốn ngàn năm trăm người. Thế nhưng quân của đế quốc Minh Nguyệt ngoài thành lên đến ba liên đội rưỡi, tức là gần hai vạn. Binh lực chênh lệch xa như vậy, cố thủ còn không đủ, Mạnh Hổ lại còn muốn chủ động xuất kích?

Lôi Minh gần như hoài nghi không biết não trong đầu Mạnh Hổ có bị nóng quá mà bốc cháy hay không.

Não Mạnh Hổ đương nhiên còn nguyên vẹn, hẳn có sự tính toán của riêng mình.

Theo như hắn thấy, nếu như cố thủ chỉ có một con đường chết mà thôi, trừ phi có kỳ tích phát sinh, nếu không viện quân không thể nào đến kịp trước khi pháo đài thất thủ, đây chính là sự thật không thể nghi ngờ. Mạnh Hổ cho tới bây giờ không tin vào kỳ tích gì cả, cho nên bây giờ liên đội số Năm chỉ còn có một con đường, đó là chủ động xuất kích.

Tử thủ pháo đài ắt hẳn phải chết không thể nghi ngờ, chủ động xuất kích nhất định còn có một con đường sống.

Chỉ có tên ngốc mới có thể ngồi chờ chết, Mạnh Hổ không phải tên ngốc, hẳn dĩ nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Hơn nữa, Mạnh Hổ chủ động xuất kích cũng không phải hoàn toàn không có cơ sở. Đại quân đế quốc Minh Nguyệt ngoài quan mặc dù chiếm ưu thế tuyệt đối về binh lực, hơn nữa trang bị tốt hơn nhiều. Nhưng liên đội số Năm cũng không phải không có ưu thế, ít nhất liên đội số Năm có được thể lực xuất sắc hơn nhiều, cùng với chiến thuật không kém phần linh hoạt.

Lôi Minh đã bị Mạnh Hổ thuyết phục, gật đầu nói:

- Binh lực của chúng ta chưa được một phần tư của quân đế quốc Minh Nguyệt, so về huấn luyện và trang bị lại càng kém xa hơn nữa. Thác Bạt Đảo tuyệt đối sẽ không nghĩ ta còn dám chủ động xuất kích, nhắc tới điểm này cũng là phù hợp với binh pháp mà người thường nhắc tới xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị gì đó...

- Thế nhưng...

Lôi Minh ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Hổ Tử người chuẩn bị mang theo bao nhiêu người xuất kích?

Đó là một vấn đề, nếu như Mạnh Hổ mang theo ít người, sẽ rất khó tạo thành sự uy hiếp với quân đế quốc Minh Nguyệt, nếu mang theo nhiều người, có thể ảnh hưởng không nhỏ đến lực lượng phòng ngự của pháo đài Hà Tây, vạn nhất quân đế quốc Minh Nguyệt thừa dịp ấy mà tiến công, pháo đài Hà Tây sẽ khó mà giữ nổi.

Mạnh Hổ trầm tư giây lát mới nói:

- Ít nhất là hai đại đội!

- Hai đại đội?

Lôi Minh thất thanh kêu lên:

- Nếu vậy pháo đài cũng chỉ còn lại hơn một ngàn quân, vạn nhất đại quân đế quốc Minh Nguyệt thừa dịp tấn công thì sao?

Mạnh Hổ nói:

- Chỉ cần ta dẫn người phá vòng vây ra ngoài, ta sẽ có biện pháp để làm cho quân đế quốc Minh Nguyệt phải kiêng kỵ, không dám quay lại tấn công, hơn nữa lão Lôi người cũng không nên lo lắng quá nhiều, cho dù chúng ta không chủ động xuất kích, cuối cùng cũng không giữ được pháo đài Hà Tây. Mạo hiểm chủ động xuất kích cũng có chỗ tốt, chịu chết cũng được, kết quả vẫn còn hơn là ngồi một chỗ mà chờ chết.

- Làm thôi!

Lôi Minh hung hăng giơ nắm đấm lên, gầm nhẹ:

- Đường nào cũng chết, ta nghe lời người!

- Vậy thì được rồi!

Mạnh Hổ vỗ vỗ bả vai Lôi Minh, đang muốn hạ lệnh triệu tập quân đội, đột nhiên một tên lính có thị lực sắc bén hét lớn:

- Trưởng quan, đội vận chuyển của chúng ta....

- Sao?

Mạnh Hổ và Lôi Minh cùng quay đầu lại nhìn theo hướng ngón tay của tên binh sĩ chỉ hướng bên ngoài quan. Quả nhiên phát hiện một đội ngũ khoảng bốn, năm mươi người đang đi chậm rãi theo con đường nhỏ trong sơn cốc Thanh Vân sơn. Cờ hiệu của đội ngũ kia đúng là cờ của liên đội số Năm, không phải chính là đội vận chuyển nửa tháng trước được phái ra ngoài đi công tác hay sao?

Đại quân đế quốc Minh Nguyệt bên ngoài pháo đài cũng đã nhanh chóng phát hiện ra đội vận chuyển kia, chúng phải ra chừng hai trung đội khinh bộ binh, từ hai bên sơn cốc lặn lẽ bao vây lại. Bởi vì có mỏm núi che khuất tầm mắt hai bên sơn cốc, cho nên đội vận chuyển căn bản không phát hiện được quân đế quốc Minh Nguyệt, đang thản nhiên bước từng bước một về phía tử vong.

- Hồngбет!

Lôi Minh vội la lên:

- Nhanh dùng cờ cảnh báo cho bọn họ, để bọn họ chạy mau!

- Muộn rồi!

Mạnh Hổ lắc đầu:

- Bọn họ không được huấn luyện, căn bản là không hiểu được ý nghĩa của cờ hiệu.

- Xong rồi!

Lôi Minh lộ vẻ buồn khổ nói:

- Đội vận chuyển này xong rồi, ôi....

Rất nhanh sau đó, quân đế quốc Minh Nguyệt hoàn thành vòng vây liền phát động tiến công, đám tân binh thậm chí chưa được trải qua huấn luyện chính quy chưa kịp nghĩ tới việc chống cự, rất nhanh đã bị bắt làm tù binh.

Thấy quân đế quốc Minh Nguyệt không có ý muốn giết tù binh, trong lòng Mạnh Hổ nhất thời thoáng qua một ý nghĩ táo bạo. Đội vận chuyển kia quay về ngoài ý muốn đã bị bắt làm tù binh, cũng đã cung cấp cho hắn một lý do tuyệt hảo để chủ động xuất kích. Hơn nữa, Mạnh Hổ có thể mượn chuyện này để huấn luyện cho đám tân binh một bài học vô cùng bổ ích, đó là làm tăng sự đồng cảm lẫn nhau trong liên đội số Năm.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hổ không còn chút gì do dự, đứng dậy quát lên:

- Tập hợp, toàn thể tập hợp!

Tiếng còi sắc bén vang dội cả trong quan, bọn binh sĩ đang nghỉ ngơi nghe thấy tiếng còi liền theo phản xạ nhảy dựng lên, mặc kệ là đang bị thương hay lành lặn đều lấy tốc độ nhanh nhất chạy về hướng vừa phát ra tiếng còi. Bởi vì tiếng còi là đại biểu của cháo loãng nóng hổi và bánh bao thơm phức, nếu như đến chậm đương nhiên sẽ không còn.

Chỉ có những tên bị thương quá nặng không thể cử động vẫn nằm tại chỗ mà trợn mắt phùng mang, bất quá bọn chúng cũng có chỗ làm cho người khác phải hâm mộ, đám nữ binh của Thanh Y vệ đang săn sóc vết thương cho bọn chúng.

Rất nhanh, tất cả binh lính của liên đội số Năm còn có thể hành động đã tập hợp xong.

Nhìn từng ánh mắt nóng bỏng của toàn thể tướng sĩ, Mạnh Hổ quát to:

- Đàn dê kia, bữa tối hôm nay không cần tranh đoạt, mỗi người được hai chén cháo loãng nóng hổi, còn có bốn cái bánh bao, không đủ có thể lấy thêm, cho đến khi nào no thì thôi!

- Aaaaaaaaaa....!

- Aaaaaaaaaa....!

- Vạn tuế!

Toàn thể tướng sĩ liên đội số Năm nhất thời quên đi tất cả mà lớn tiếng hoan hô.

Tin này đối với bọn chúng trong lúc này thật là không còn gì tốt hơn được nữa. Đời người cũng có lúc tàn khốc như thế, trong giờ phút này, toàn thể tướng sĩ của liên đội số Năm chỉ sợ có cùng chung một nguyện vọng lớn nhất trong lòng, đó là có thể được ăn một trận no nê thỏa mãn trước khi bản thân mình không biết sẽ chết trận bất cứ lúc nào.

Nhìn từng người hớn hở hoan hô, lộ ra vẻ trẻ con trên gương mặt làm cho người khác nhìn thấy phải nao nao trong dạ, nghĩ đến bọn họ rất có thể trong đêm nay hoặc là sau đó không lâu thân thể lạnh như băng nằm giữa chén trường, Mạnh Hổ không nhịn được thì thầm trong lòng:

- Các huynh đệ, hãy ăn cho thật no nê, các người xứng đáng được hưởng như vậy....

Mạnh Hổ đột nhiên giơ cao tay phải, tiếng hoan hô của các tướng sĩ giống như đao chém lập tức ngừng lại.

- Thế nhưng trước khi ăn bữa tối, bản trưởng quan còn có lời muốn nói...

Mạnh Hổ dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua khuôn mặt của từng người, lúc này mới lớn tiếng quát lên:

- Các người còn nhớ những lời mà tối hôm qua bản trưởng quan nói với các người hay không? Liên đội số Năm là một tổng thể, mỗi người các người là một phần tử của liên đội số Năm! Chỉ cần là quân của liên đội số Năm, cho dù bị bất cứ ai khi dễ, cả liên đội sẽ làm chỗ dựa cho hắn, sẽ vì hắn mà ra mặt! Có nhớ hay không?

- Nhớ rõ!

- Nhớ rõ!

- Nhớ rõ!

Toàn thể tướng sĩ âm âm đáp lại.

- Mới vừa rồi, đội vận chuyển của chúng ta bị địch quân bắt làm tù binh bên ngoài quan!

Mạnh Hổ giơ tay chỉ về phía quân doanh của quân đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến, lớn tiếng quát:

- Bọn họ dù là người của đội vận chuyển, mặc dù hiếm khi huấn luyện chung với chúng ta, nhưng nói như thế nào, bọn họ cũng là người của liên đội số Năm chúng ta, có phải không?

- Phải!

Toàn thể tướng sĩ đáp lại âm âm, ánh mắt cả bọn bắt đầu nóng rực lên.

Mạnh Hổ hai tay nắm chặt thành quyền, hung hăng quơ trên không trung một cái, quát tiếp:

- Nếu bọn họ đã là người của liên đội số Năm chúng ta, vậy liên đội số Năm phải làm chỗ dựa cho bọn họ, phải vì bọn họ mà ra mặt. Mặc kệ bọn họ bị ai khi dễ, mặc kệ bọn họ bị ai bắt đi, chúng ta đều phải tìm bọn họ, chúng ta đều phải cứu bọn họ trở về, có đúng hay không?

- Đúng!

Toàn thể tướng sĩ gào lên như điên dại.

Đám binh lính này phần lớn là người thô lỗ, đầu óc đơn giản, nếu như giảng cho bọn họ về chiến lược chiến thuật, đạo lý an bang định quốc vân vân..., căn bản chính là đàn gảy tai trâu. Thế nhưng nói một cách khác

đi, muốn được bọn họ đồng cảm, thật ra cũng rất là đơn giản, chỉ cần người làm cho bọn họ thật sự nhìn nhận người, bọn họ có thể moi tìm ra cho người, có thể hy sinh tính mạng vì người!

Lúc đang huấn luyện, Mạnh Hổ mặc dù luôn miệng nói binh lính không phải là người, nhưng trên thực tế, hẳn đối với những binh sĩ dưới tay có thể chân chính xem như đối xử giống con người. Nhìn lại rất nhiều quan quân của đế quốc, mặc dù ngoài miệng không bao giờ nói coi binh lính của mình như gia súc, nhưng trên thực tế, trong lòng bọn họ chỉ coi đám binh lính dưới tay như gia súc mà thôi.

Những lời của Mạnh Hổ là đứng trên lập trường của binh lính mà nói ra, cho nên rất dễ dàng gọi lên tâm tình trong lòng bọn binh lính thô lỗ này. Bọn họ mặc kệ đội vận chuyển là bị ai bắt đi, hiện tại trong đầu bọn họ chỉ có một ý niệm, chỉ cần có Mạnh Hổ dẫn dắt bọn họ, cho dù phải xông pha trong trăm vạn đại quân để cứu người, bọn họ cũng dám đi.

Người chết rồi thì sao chứ, đầu rơi bất quá để lại vết sẹo to bằng miệng bát, sợ con bà nó hay sao!

13. Chương 13: Huynh Đệ! Chiến Hữu!

Mạnh Hổ đang liều mạng khuấy động tâm tình toàn thể tướng sĩ liên đội số Năm, đột nhiên một thanh âm vang lên rất ư là không đúng lúc đúng chỗ.

Ngô Quân Di cố nén nỗi sợ hãi Mạnh Hổ trong lòng, bước lên hai bước hét to:

- Mấy vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt đang ở ngoài quan, bây giờ người dẫn người ra khỏi quan có phải là chịu chết hay không? Một mình người chịu chết ta cũng không nói làm gì, nhưng lại còn liên lụy đến những người khác, cuối cùng báo hại pháo đài không giữ được, mọi người cùng chết cả!

- Quân Di!

Triệu Thanh Hạm sắc mặt khê biến, muốn ngăn cản thì không kịp nữa rồi.

Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo sắc như dao rơi vào trên mặt Ngô Quân Di, quát to:

- Cho dù biết rõ là đi chết, chúng ta cũng phải cứu, bởi vì bọn họ cũng là người của liên đội số Năm, là huynh đệ, là chiến hữu của chúng ta! Liên đội số Năm cho tới bây giờ chưa từng có thói quen vứt bỏ chiến hữu, chưa từng có thói quen vứt bỏ huynh đệ! Trước kia chưa, hiện tại chưa, tương lai lại càng không có!

- Người có biết suy nghĩ hay không? Vậy mà cũng làm liên đội trưởng sao?

Ngô Quân Di đã không còn cố kỵ gì nữa, ánh mắt kích động hô:

- Chỉ vì cứu vài chục tên lính hạ tiện không quan trọng mà phải trả giá bằng tính mạng của tất cả mọi người ở đây, có đáng hay không?

- Chết!

Lời Ngô Quân Di còn chưa dứt, Mạnh Hổ đã hung hăng tát một cái vào mặt nàng.

Trên gương mặt trắng nõn của Ngô Quân Di thoáng chốc hằn lên năm vết đỏ trong rất bất mắt, bắt giắc nàng ngây ngốc đưa tay lên sờ sờ má, hỏi đầy vẻ ngơ ngác:

- Người đánh ta, người cũng dám đánh ta sao?

- Ta đánh người thì sao?

Trong mắt Mạnh Hổ toát ra vẻ hung hãn như sắp sửa nuốt sống người, nhìn Ngô Quân Di chằm chằm, lớn tiếng quát:

- Bằng vào câu vừa rồi người mắng chúng ta là binh hạ tiện, đánh người vẫn còn quá nhẹ. Người mắng ta không có đầu óc, ta có thể bỏ qua không so đo với người, nhưng người dựa vào cái gì mà mắng liên đội chúng ta, dựa vào cái gì mà mắng chúng ta là binh hạ tiện? Mạng của người quý lắm sao?

Lời của Mạnh Hổ đã khơi dậy sự phẫn nộ của toàn thể tướng sĩ liên đội số Năm, đám binh sĩ này đa số xuất thân bần hàn, bình thường bị giới quyền quý khinh rẻ cũng đã nhiều, đối với giới quý tộc quyền thế sớm đã sinh lòng bất mãn. Hôm nay Ngô Quân Di mắng bọn họ là binh hạ tiện, lập tức khơi gợi lên những hồi ức không vui mà họ không muốn bất kỳ ai nhắc tới, ánh mắt cả bọn nhìn về phía Ngô Quân Di trong thoáng chốc trở nên hung hăng tàn ác.

- Binh hạ tiện? Không đáng?

Mạnh Hổ lạnh lùng nở nụ cười chế nhạo, thản nhiên nói:

- Người muốn nói gì? Có phải người muốn nói người là con gái của sư đoàn trưởng, là con gái của tướng quân, thân phận rất là cao quý, dùng hết tất cả tính mạng hạ tiện của liên đội số Năm chúng ta cũng không thể đổi được mạng của người, có đúng không? Sai rồi! Trong mắt bản trưởng quan, tính mạng của bất cứ một tên tướng sĩ nào trong liên đội số Năm so với người cũng quan trọng hơn nhiều, cũng quý giá hơn nhiều!

- Người...

Ngô Quân Di run giọng nói:

- Người cái gì mà người? Có phụ thân là sư đoàn trưởng thì giỏi lắm hay sao?

-... Thối lắm! Đừng nói là lão già phụ thân người chỉ là một tên sư đoàn trưởng nhỏ xiu, cho dù hần là Tổng đốc, là hoàng đế của đế quốc, bản trưởng quan cũng tuyệt đối sẽ không vì người mà hy sinh bất cứ một tính mạng binh sĩ nào cả. Bản trưởng quan muốn nói cho người rõ, chỉ cần là người của liên đội số Năm của ta, cho dù hần là chỉ một tên đầu bếp, chúng ta bằng bất cứ giá nào cũng phải đi cứu hần về, cho dù vì thế mà hy sinh cả liên đội cũng không tiếc!

- Sống chết có nhau, tuyệt không bỏ nhau!

- Vững như bàn thạch, tuyệt không bỏ nhau!

Tiếng rống to của bọn lão binh trung đội Mạnh Hổ vang lên rất là đúng lúc.

- Chiến hữu là gì? Đây chính là chiến hữu!

- Huynh đệ là gì? Đây chính là huynh đệ!

Mạnh Hổ hung hăng quát tiếp:

- Người biết cái gì là chiến hữu, cái gì là huynh đệ không? Làm sao người biết được, đồ đàn bà ngu ngốc!

Tất cả tướng sĩ liên đội số Năm bắt đầu cảm thấy máu trong người sôi lên sùng sục. Lời của Mạnh Hổ giống như một mối lửa châm vào đồng củi khô, thoáng chốc đã nhóm lên ngọn lửa của tình cảm huynh đệ, chiến hữu sâu tận đáy lòng của họ. Đám binh lính thô lỗ này cảm thấy cả thế giới xung quanh bắt đầu sôi động hẳn lên, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hổ càng cuồng nhiệt hơn lúc trước.

Phát tiết xong lửa giận trong lòng, Mạnh Hổ không thềm để ý tới nữ nhân ngu ngốc tự cho mình là đúng kia nữa, hần chuyển sang nhìn vào ánh mắt cuồng nhiệt của toàn thể tướng sĩ liên đội số Năm, lớn tiếng quát:

- Bây giờ giải tán, ăn ngủ cho đúng giờ giấc, chuẩn bị tinh thần đầy đủ để cứu người!

Dứt lời, lập tức Mạnh Hổ ngênh ngang bỏ đi.

Hai tên lão binh theo sát sau lưng Mạnh Hổ lúc đi ngang qua trước mặt Ngô Quân Di đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn chằm chằm Ngô Quân Di chừng khoảng thời gian nửa chung trà, hừ mũi một tiếng rồi mới dương dương đi tiếp. Có hai tên lão binh làm gương, mỗi tên binh sĩ đi ngang Ngô Quân Di đều cố ý dừng lại một chút, quay đầu nhìn nàng chằm chằm rồi mới chịu đi tiếp.

Ngô Quân Di không chịu nổi kích động như vậy nữa, che mặt khóc lớn.

oOo

Đêm đen như mực.

Gió Bắc sắc như dao.

Mạnh Hổ chấp hai tay sau lưng đứng trên đầu tường quan, bất động rất lâu, thậm chí thái dương động lăm lăm sương đêm cũng không hề hay biết.

Lúc này, trước mặt toàn thể tướng sĩ liên đội số Năm nói chủ động xuất kích vì muốn cứu người, thật ra lời của hắn chỉ mới nói ra một nửa. Mạnh Hổ thật sự cũng muốn cứu người, bất quá thời gian không phải là trong đêm nay.

Buổi tối hôm nay, nhiệm vụ quan trọng nhất của liên đội số Năm là phải đột phá vòng vây, thoát ra khỏi vòng vây của quân đế quốc Minh Nguyệt.

Chỉ có thoát khỏi vòng vây của quân đế quốc Minh Nguyệt, liên đội số Năm mới có thể giành được quyền chủ động trên chiến trường.

Ngoài quan, trong vùng mênh mông hoang dã tối om loé lên điểm sáng của một đồng lửa, đó chính là đại doanh của quân đế quốc Minh Nguyệt. Thác Bạt Đảo không hổ là đại tướng của quân đế quốc Minh Nguyệt, cả toà đại doanh được bố trí chặt chẽ đến nỗi không con ruồi nào có thể bay vào được, liên đội số Năm muốn đột vây một cách thần không biết quỷ không hay mà đi, có thể nói là không có khả năng.

Lén lút không được, như vậy cũng chỉ có thể xông thẳng vào mà thôi!

Cũng may Thác Bạt Đảo tuyệt đối sẽ không nghĩ tới, quân giữ pháo đài với binh lực tuyệt đối ở vào thế yếu không ngờ lại dám xuất quan mà cướp doanh, hơn nữa, Mạnh Hổ cũng không định sẽ liều mạng với quân đế quốc Minh Nguyệt. Hắn cũng không ngây thơ đến mức cho rằng chỉ cần tập kích một lần này là có thể đánh tan gần hai vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt, mục đích của Mạnh Hổ chỉ là dẫn quân đột phá vòng vây, chuyện này dễ dàng hơn nhiều.

oOo

Đại doanh của quân đế quốc Minh Nguyệt. Trong lều lớn của trung quân.

Thi thể lạnh như băng của Thác Bạt Liệt bày giữa lều, Thác Bạt Đảo thần sắc âm trầm quỳ bên thi thể, trong mắt tối sẫm, cũng không ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì. Tham mưu trưởng của Thác Bạt Đảo và mấy tên liên đội trưởng cúi đầu đứng nghiêm hai bên, ánh mắt mọi người đều ngưng trọng, không ai dám thở mạnh.

Một lúc lâu sau, Thác Bạt Đảo mới thở ra một hơi thật dài, đứng dậy hỏi:

- Đã thống kê kết quả thương vong chưa?
- Hồi bẩm tướng quân, đã có kết quả thống kê.

Tham mưu trưởng của hắn tiến lên đáp:

- Một trận hôm nay cực kỳ thảm thiết, quân ta thương vong rất lớn, số tướng sĩ đã chết có hơn sáu trăm người, bị thương nặng hơn ba trăm người, bị thương nhẹ gần ngàn người, cũng may phần lớn tướng sĩ đã chết đều là khinh bộ binh của liên đội số Bốn, liên đội số Năm.

Mặc dù thương vong không nhỏ, nhưng Thác Bạt Đảo không hề để ý.

Trận công thành chiến hôm nay mặc dù thảm thiết, thế nhưng trọng trang bộ binh tinh nhuệ nhất gần như không có thương vong, phần lớn thương vong thuộc về hai liên đội khinh bộ binh. Khinh bộ binh thương vong Thác Bạt Đảo không thèm để ý làm gì, khinh bộ binh bất quá chỉ là đám nông phu khoác lên lớp chiến bào mà thôi, cũng không phải là vấn đề gì to tát.

Không chờ Thác Bạt Đảo lên tiếng hỏi, tên tham mưu trưởng chủ động nói:

- Tướng quân, để đề phòng vạn nhất, có cần phải tăng thêm hai trung đội cung tiễn thủ tham gia lực lượng phòng vệ ban đêm hay không?
- Người cho là cần thiết hay sao?

Thác Bạt Đảo lãnh đạm nói:

- Pháo đài Hà Tây bắt quá chỉ có một liên đội khinh bộ binh, núp trong pháo đài ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, nếu thật sự như chúng dám xuất quan đánh lén, căn bản là đi nộp mạng mà thôi. Hơn nữa, ngày mai công thành cung tiến thủ sẽ phát huy tác dụng rất quan trọng, cho nên tối nay cần phải nghỉ ngơi cho thật tốt, bồi dưỡng thể lực.

- Dạ!

Tên tham mưu trưởng vội nói:

- Tướng quân quả là anh minh, ty chức ngu độn!

- Xuống đi, tất cả đều lui xuống hết đi!

Thác Bạt Đảo phát phát tay, lạnh nhạt nói:

- Ngày mai còn phải công thành, hãy nghỉ ngơi sớm một chút!

oOo

Pháo đài Hà Tây. Trong quân doanh.

Vừa qua giờ Tý, đúng là giờ lạnh nhất trong ngày, một hồi còi dài đột nhiên vang lên, xé toang màn đêm yên tĩnh. Cả toà quân doanh thoáng chốc bắt đầu sôi động hẳn lên, chỉ trong chốc lát, bọn binh sĩ đã mặc xong mũ giáp chạy nhanh như hổ lang ra khỏi doanh phòng, giống như trăm sông về biển mà tụ tập tại giáo trường.

Mạnh Hổ giống như một pho tượng bằng kim loại không có sự sống lạnh lùng đứng nghiêm trên đài duyệt binh.

Một tràng tiếng bước chân nhẹ nhàng đột nhiên vang lên truyền vào tai Mạnh Hổ, hắn quay đầu lại, Lôi Minh dẫn theo Triệu Thanh Hạm và đám nữ binh Thanh Y vệ cũng xuất hiện trên giáo trường. Mạnh Hổ thoáng cau mày lại, Triệu Thanh Hạm và các nữ binh Thanh Y vệ xuất hiện ở giáo trường là muốn làm gì đây?

Lôi Minh bước nhanh lên đài duyệt binh, thấp giọng nói với Mạnh Hổ:

- Hổ Tử, đây là ý của ta.

- Ý của ngươi là?

Mạnh Hổ cũng hạ giọng hỏi:

- Lão Lôi, ngươi làm gì vậy?

Lôi Minh cười khỏ nói:

- Sau khi ngươi mang binh xuất kích, binh lực trong pháo đài cũng chỉ còn lại hơn ngàn người, nếu để Thanh Hạm tiểu thư ở đây thật là quá nguy hiểm, ta không sợ nhất vạn mà chỉ sợ vạn nhất. Hãy để cho các nàng theo người rời đi, sau khi phá được vòng vây hãy để các nàng tự trở về Tây Lăng, như vậy sư đoàn số Bốn chúng ta sẽ không còn phải gánh chịu trách nhiệm gì nữa!

Mạnh Hổ hơi trầm ngâm, gật đầu nói:

- Cũng được!

Dứt lời, Mạnh Hổ xoay người lại chậm rãi rút chiến đao ra khỏi vỏ, ánh mắt của hơn ba ngàn tướng sĩ bên dưới đài duyệt binh thoáng chốc tập trung cả vào người Mạnh Hổ. Đáp lại hơn ba ngàn ánh mắt nóng rực kia, Mạnh Hổ lớn tiếng quát to:

- Chuyện cần nói thì tối qua đã nói, hiện tại bản trưởng quan chỉ còn một câu, lần này ra đi hung hiểm vô cùng, có thể chết bất cứ lúc nào, nếu ai không muốn đi, có thể bước ra khỏi hàng!

Trên giáo trường hoàn toàn yên tĩnh, đến nỗi kim rớt cũng có thể nghe.

Ánh mắt Triệu Thanh Hạm thoáng chốc chuyển từ trên người Mạnh Hổ xuống phía giáo trường, nàng nhìn không chớp mắt hơn ba ngàn tướng sĩ đang lặng yên phăng phắc, vào giờ phút quan trọng này, không biết có ai lùi bước hay không?

Thời gian tàn một nén nhang trôi qua rất nhanh, hơn ba ngàn tướng sĩ vẫn an nhiên bất động, không có bất kỳ một người nào bước ra khỏi hàng!

Không nhin được, đôi mắt Triệu Thanh Hạm đã hiện lên một vẻ nghi hoặc vô cùng, đây thật sự là một đội khinh bộ binh trang bị thấp kém, huấn luyện sơ sài hay sao?

- Rất tốt!

Mạnh Hổ hài lòng gật đầu, lớn tiếng nói:

- Tất cả các huynh đệ khá lắm, bây giờ lệnh của ta là...

Hơn ba ngàn tướng sĩ trên giáo trường đồng loạt ưỡn ngực lên, thậm chí ngay cả Lôi Minh trên đài cũng nhin không được phải đứng nghiêm. Đứng dưới đài duyệt binh, Triệu Thanh Hạm không nhin được mân mê đôi môi đỏ mọng. Xem ra ở sư đoàn số Bốn này, sư đoàn trưởng thực sự không phải Lôi Minh mà là tên Mạnh Hổ kia....

14. Chương 14: Đột Phá Vòng Vây

Cửa lớn của pháo đài Hà Tây lặng lẽ nhưng nhanh chóng mở ra, mượn bóng đêm che giấu, Mạnh Hổ lãnh đạo hai đại đội khinh bộ binh lặng yên xuất quan, lặng lẽ như u linh tiến về phía đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt. Hai ngàn khinh bộ binh này là chọn lựa ra từ liên đội số Năm, ban ngày vừa trải qua một trận huyết chiến tàn khốc, đã có thể xem như là lão binh.

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt thật là yên tĩnh, mấy cây đuốc bằng gỗ từng cắm trên vọng gác phát ra tiếng kêu lép bép, một tên tiểu tốt gác đêm run lập cập dưới từng hồi gió Bắc lạnh như dao cắt. Cách đó không xa, có một đội tuần tra đang chậm rãi đi về phía bên này, Mạnh Hổ đột nhiên đưa cao tay phải, Niễn Tử đang theo sát phía sau Mạnh Hổ liền giả hai tiếng cú rúc, đám binh sĩ đằng sau ai nấy lặng yên ngồi xổm xuống.

Chờ cho đội tuần tra đi qua, Mạnh Hổ mới quay đầu lại vung tay lên, thấp giọng quát:

- Lên!

Niên Tử đã sớm phóng người lên, dẫn theo hai tiểu đội lão binh rón rén đi tới.

Phịch!

Dường như có một viên đá rơi xuống đất, phát ra tiếng vang trầm đục, thoáng chốc làm kinh động màn đêm yên tĩnh. Tên tiểu tốt đứng trên vọng gác lập tức cảnh giác đứng lên, xoay người nhìn về phía phát ra thanh âm, lớn tiếng quát hỏi:

- Ai! Người nào? Mau ra đây, lão tử đã nhìn thấy người rồi!

Màn đêm lại trở nên tịch mịch như trước, không ai đáp lại tiếng quát hỏi của hắn.

Tên tiểu tốt đang cúi đầu quan sát thì một điểm sáng lạnh lẽo từ đâu bay tới, không đợi hắn kịp phản ứng, điểm sáng ấy đã xuyên thủng cổ họng của hắn hết sức chính xác. Ánh mắt hắn thoáng chốc trợn to, giang hai tay ra muốn ôm cổ họng của mình, vừa giơ lên nửa chừng đã rũ xuống, sau đó thân hình lão đảo vài cái rồi rơi từ trên vọng gác xuống đất.

Bắn một mũi tên đã hạ được tên lính gác, Niễn Tử từ trong bóng tối nhảy vọt lên, quay đầu lại quát:

- Lên!

Phốc phốc hai tiếng vang lên, hai cái móc sắt đã móc cứng vào hàng rào được làm qua loa đơn giản, hai tiểu đội lão binh dùng hết sức kéo mạnh, chỉ nghe ầm một tiếng, hàng rào đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt

đã bị kéo ngã, vừa gác ngang qua con hào cắm đầy chông ở vòng ngoài, tạo thành một cái cầu rất tốt để cho binh sĩ tiến vào trong.

- Các huynh đệ! Giết!

Mạnh Hổ với chiến đao trong tay dẫn đầu, tựa như một con mãnh hổ gào thét xông lên, phía sau Mạnh Hổ, hai ngàn tướng sĩ theo sát như hình với bóng, như gió cuốn mây bay giết thẳng vào quân doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

o0o

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt. Trong lều lớn.

Thác Bạt Đảo đang say ngủ đột ngột bị một trận hò reo long trời lở đất làm cho thức giấc, liền bật dậy quát hỏi:

- Có chuyện gì? Tiếng sát phạt từ đâu ra?

Bóng người chớp động, đội trưởng cận vệ tiến vào trong trường báo cáo:

- Tướng quân, tiếng sát phạt truyền từ bên hữu doanh!

- Hữu doanh?

Chân mày Thác Bạt Đảo thoáng chốc cau lại, lớn tiếng quát:

- Lập tức phái người tra xét rõ đã xảy ra chuyện gì!

- Dạ!

Đội trưởng cận vệ lĩnh mệnh rời khỏi.

o0o

Hữu doanh của đế quốc Minh Nguyệt, một màn giết chóc đẫm máu đang diễn ra.

Hai ngàn khinh bộ binh của Mạnh Hổ giống như hổ lạc đàn dề giết vào trong doanh của đế quốc Minh Nguyệt. Hữu doanh của đế quốc Minh Nguyệt vốn đang yên tĩnh thoáng chốc bắt đầu náo loạn cả lên, tiếng kêu thảm thiết, tiếng reo hò, tiếng binh khí chạm nhau tạo thành một mảng vô cùng hỗn loạn, rất nhiều binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt còn đang say giấc điệp đã trở thành quỷ không đầu.

Một tên lão binh ném một cây đuốc gỗ tòng lên trên nóc lều, một mặt hai tên lão binh khác phối hợp cầm đao chờ sẵn ngoài cửa lều. Hai thanh chiến đao lạnh lẽo đã vung lên chờ sẵn, lều vừa bốc cháy, rất nhiều binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt bên trong cất tiếng ho sặc sụa, vài tên nhanh nhất đã vén lều vùng chạy ra ngoài.

Hàn quang chợt loé, chiến đao của hai tên lão binh canh trước cửa lều đồng thời chém xuống.

Máu văng tung toé, đám binh lính đế quốc Minh Nguyệt vừa lao ra khỏi lều còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, thì thân thể đã nằm một nơi, đầu nằm một nẻo. Một cái thủ cấp lẫn lông lóc mấy vòng vẫn còn trọn tròn hai mắt, về mặt ngơ ngác không tin, lúc ấy thân thể chỉ còn trơ chiếc cổ không mới lao đảo ngã phịch xuống đất.

Tiếp tục có những tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt bị khói nòng đánh thức, lần lượt chui ra khỏi lều. Hai tên lão binh chờ sẵn ngoài cửa lều cứ như vậy mà chém xuống, giống như đầu bếp thái thức ăn, chỉ trong chốc lát đã chém một hơi mười mấy tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt.

Cách đó không xa, Mạnh Hổ một đao chém gục một tên tiểu đội trưởng của đế quốc Minh Nguyệt, quay đầu lại quát lên:

- Các huynh đệ, gần đến nơi rồi, mau theo ta xông ra!

Mặc dù hai ngàn khinh bộ binh của mình đang chiếm ưu thế tuyệt đối trên chiến trường, hữu doanh đế quốc Minh Nguyệt hoàn toàn bị đánh úp nên không kịp đề phòng, chết rất nhiều, thế nhưng Mạnh Hổ tuyệt không bị chiến thắng tạm thời làm cho u mê đầu óc. Nếu như không kịp thời rời khỏi chiến trường, một khi

quân đế quốc Minh Nguyệt kịp phản ứng, hai ngàn người có thể bị bao vây chặt chẽ, lúc ấy đối phương xơi tái cả bọn rất dễ dàng.

oOo

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt. Trước lầu lớn ở trung quân.

Đội trưởng cận vệ của Thác Bạt Đảo đã trở lại, theo sau hắn là tên tham mưu trưởng thần sắc kinh hoàng.

Vừa thấy Thác Bạt Đảo, tên tham mưu trưởng gấp giọng nói:

- Tướng quân, hữu doanh vừa báo lại, quân của đế quốc Quang Huy thừa dịp đêm tối bất ngờ đánh úp!

Sắc mặt Thác Bạt Đảo khê biến, thấp giọng quát hỏi:

- Viện quân của đế quốc Quang Huy đã tới nhanh vậy sao?

- Không phải viện quân.

Tên tham mưu trưởng lắc đầu nói:

- Cánh quân ấy là từ trong pháo đài Hà Tây đánh ra!

- Người nói cái gì?

Thác Bạt Đảo quả thực không dám tin vào tai mình, lớn tiếng quát hỏi:

- Cánh quân kia là từ trong pháo đài Hà Tây đánh ra? Sao lại có thể như vậy được? Pháo đài Hà Tây tổng cộng có bao nhiêu quân? Dùng để cố thủ còn không đủ, bọn chúng còn dám chủ động xuất kích hay sao?

Tên tham mưu trưởng thấp giọng nói:

- Tướng quân, việc này hoàn toàn chính xác!

- Đối phương có bao nhiêu người?

- Khoảng hai ngàn!

- Đúng thật là tự mình làm nên tội, không thể sống được!

Thác Bạt Đảo cười hung ác:

- Truyền lệnh xuống, bằng bất cứ giá nào cũng phải tiêu diệt hai ngàn địch quân kia, tuyệt đối không thể để cho bọn chúng trở về được pháo đài Hà Tây. Đến ngày mai, quân ta không cần tốn một mũi tên hòn đạn nào cũng có thể chiếm được pháo đài Hà Tây, hắc hắc hắc...

Tên tham mưu trưởng sắc mặt cổ quái đáp lại:

- Tướng quân, địch nhân đã phá vòng vây thoát ra ngoài!

- Người nói cái gì?

Thác Bạt Đảo giận dữ hét:

- Sao lại để cho đối phương phá vây ra ngoài? Tiêu Thiên đánh đám kiểu gì vậy? Cả một liên đội mà không giữ nổi hai ngàn người sao?

Tên tham mưu trưởng thấp giọng đáp:

- Bọn địch lựa chọn điểm đột nhập hết sức điêu ngoa xảo trá, ngay ở điểm giữa của đại doanh trung quân và hữu doanh. Liên đội số Bốn bất ngờ không kịp trở tay đã bị thương vong trầm trọng, Tiêu Thiên phải khó khăn lắm mới ổn định được cục diện. Lúc đang chuẩn bị phản kích, địch nhân đã đi trước một bước phá vòng vây, bọn chúng lựa chọn thời cơ rất tốt, thật làm cho người ta không biết phải nói gì đây...

Thác Bạt Đảo dường như nhớ ra chuyện gì đó, trong khoảnh khắc sắc mặt đại biến, vội hỏi:

- Tiêu Thiên có nói tên chủ tướng của địch quân phá vây mà ra là ai hay không? Có phải là Mạnh Hồ hay không?

Trước lần xuất chinh này, Tổng đốc Thanh Châu Tư Đồ Duệ từng ra nghiêm lệnh, kỳ hạn cho Thác Bạt Đảo trong vòng năm ngày phải chiếm được pháo đài Hà Tây, mười ngày sau Tư Đồ Duệ sẽ đích thân đến pháo đài Hà Tây, lấy thủ cấp của Mạnh Hổ tế vong hồn của Tư Đồ Bưu trên trời.

Thác Bạt Đảo là thủ hạ dưới tay Tư Đồ Duệ mười mấy năm, làm sao có thể không quan tâm đến nỗi lòng của vị cấp trên này?

Chiếm được pháo đài Hà Tây hay không thật ra không quan trọng, quan trọng nhất là cái đầu trên cổ Mạnh Hổ.

Trước khi xuất chinh, Thác Bạt Đảo đã trót khua môi múa mép với tên quan truyền lệnh của Tư Đồ Duệ, cho nên nếu như không thể bắt sống hay giết chết Mạnh Hổ, lúc quay về làm thế nào giao phó cho Tư Đồ Duệ đây?

- Chuyện này không rõ.

Tên tham mưu trưởng dò hỏi:

- Hay là lập tức phái đại quân đuổi theo?

- Đuổi theo, lập tức phái binh đuổi theo!

Thác Bạt Đảo ngẩng đầu nhìn sắc trời u ám, hung hăng nói:

- Nếu cánh quân địch kia phá vòng vây từ phía doanh của liên đội số Bốn mà trốn đi, nhiệm vụ này giao cho liên đội số Bốn chấp hành. Bảo Tiêu Thiên cho dù có phải đuổi tới chân trời góc biển cũng phải bắt cho được cánh quân đã đột phá vòng vây kia trở về, tuyệt đối không được để cho bất cứ tên nào chạy thoát!

- Dạ!

Tên tham mưu trưởng cung kính đáp:

- Ty chúc đi ngay.

- Trở lại!

Tên tham mưu trưởng vừa đi hai bước đã bị Thác Bạt Đảo gọi lại.

Tên tham mưu trưởng ngạc nhiên hỏi:

- Tướng quân còn có chuyện gì dặn dò?

Thác Bạt Đảo trầm giọng nói:

- Hay để ta đích thân đuổi theo, người ở lại thủ đại doanh.

Tên tham mưu trưởng cung kính nói:

- Dạ!

oOo

Mạnh Hổ tay cầm đại thương đen nhánh, đứng trên hàng rào lúc này đã kéo ngã gác ngang con hào sâu.

Bọn binh sĩ như nước thủy triều tràn qua sát người Mạnh Hổ, rồi lẫn vào trong bóng tối, phía sau Mạnh Hổ, ánh lửa đỏ chiếu sáng nửa bầu trời, trong ánh lửa bập bùng, từng đoàn binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt bắt đầu tổ chức hướng về phía này đuổi theo.

Rẹt...

Một mũi tên đột nhiên xuất hiện bất thành linh từ trên không bay xuống, Mạnh Hổ vừa nghe tiếng gió liên theo bản năng giơ chiến đao lên gạt ngang, chỉ nghe một tiếng keng, một mũi Lang Nha tiễn đã bị chiến đao trong tay hắn gạt qua một bên. Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai Mạnh Hổ, hai tên binh sĩ đã bị tên bắn trúng, một tên lọt xuống hào sâu, thoáng chốc đã bị những mũi chông bén nhọn xuyên qua thân thể.

Mạnh Hổ nhanh chóng quay đầu lại, nhìn về phía trước bên trái.

Nhờ ánh lửa, Mạnh Hổ có thể thấy rõ ràng, một đám cung tiễn thủ đã kéo căng dây cung, từng mũi tên lạnh lẽo nhọn hoắt đã chĩa thẳng lên không, nhắm hướng liên đội số Năm vừa đột phá vòng vây, lại còn có thêm nhiều tên cung tiễn thủ nữa đang từ trong doanh xông ra, vội vã tụ họp....

- Đáng chết!

Mạnh Hổ hung hăng mắng một câu, hẳn thật muốn dẫn người xông lên quét sạch đám cung tiễn thủ đáng chết kia.

Đối với khinh bộ binh thiếu sự bảo vệ của khả giáp chắc chắn, mối uy hiếp của bọn cung tiễn thủ này thật sự là rất lớn, một vòng bắn của bọn chúng có thể khiến cho khinh bộ binh chết rất nhiều. Nếu như có thể giết sạch đám cung tiễn thủ đáng chết kia, áp lực phòng ngự của pháo đài Hà Tây đang gánh chịu không nghi ngờ gì sẽ giảm đi rất nhiều, hai ngàn khinh bộ binh của Mạnh Hổ cũng có thể ung dung chơi đùa với quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Đáng tiếc chính là đã không còn thời gian nữa!

Khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đã đuổi theo, trọng trang bộ binh trong đại doanh trung quân cũng đã xuất động. Mạnh Hổ thậm chí có thể cảm giác được rất rõ ràng, hàng ngàn tên trọng trang bộ binh chạy rầm rập tới phát ra thanh thế rung chuyển cả đất trời. Trọng trang bộ binh mặc dù bản thân chậm chạp, nhưng lực công kích mạnh mẽ của bọn chúng thì khinh bộ binh tuyệt đối không thể nào ngăn cản nổi.

Tên binh sĩ cuối cùng rốt cục cũng đã từ trong quân doanh đế quốc Minh Nguyệt vọt ra, chạy nhanh về phía màn đêm u ám bên ngoài doanh.

Mạnh Hổ lúc này mới khê hừ một tiếng, vận lực vào đại thương hất mảnh hàng rào đang gác ngang con hào bay thẳng lên không, mảnh hàng rào rơi xuống đất phát lên tiếng kêu ầm rung chuyển mặt đất, mười mấy tên khinh bộ binh đuổi theo trước tiên không tránh kịp thoáng chốc bị đè ngã lẫn ra đất.

- Đi!

Mạnh Hổ hét lớn một tiếng, gia tăng tốc độ đuổi theo đám quân phía trước, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm mờ mịt.

15. Chương 15: Đánh Ngược Trở Về

Sau khi đột phá ra khỏi đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt, Mạnh Hổ lập tức dẫn hai ngàn khinh bộ binh hướng về phía trước chạy như điên.

Không hề có chút ánh trăng sao, bốn bề tối mịt, thế nhưng liên đội số Năm vẫn chạy như bay. Địa hình nơi này hết sức quen thuộc đối với bọn họ, suốt một tháng qua, bọn họ vẫn tập chạy đường dài trên cánh đồng này, đối với từng gốc cây ngọn cỏ, bọn họ đều nắm rõ như trong lòng bàn tay.

Dưới một mảnh trời đêm yên lặng tối tăm, có thể nghe rõ ràng vô số tiếng bước chân chạy phát lên những âm thanh sần sật.

- Trưởng quan nhìn xem!

Thanh âm Đôn Tử đột ngột vang lên trong bóng tối:

- Quân địch! Quân địch đuổi theo!

- Sao?

Mạnh Hổ quay nhanh chóng quay đầu lại.

Mấy ngàn cây đuốc rừng rực cháy đã soi sáng như ban ngày toàn bộ vùng ngoài quân doanh của đế quốc Minh Nguyệt, dưới ánh lửa bập bùng, binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến cỏ đang từ cửa quân doanh ào ạt xông ra tựa như một cơn thủy triều cuộn cuộn, thẳng hướng liên đội số Năm đang bỏ chạy

mà đuổi theo. Trong quân của đế quốc Minh Nguyệt có khinh bộ binh, có cung tiễn thủ, không ngờ còn có không ít trọng trang bộ binh.

Mạnh Hổ ước lượng sơ qua, số quân đuổi theo ít nhất cũng phải là một liên đội rưỡi!

Tên chủ tướng của đế quốc Minh Nguyệt không ngờ lại coi trọng liên đội số Năm đến thế, chỉ vì đuổi giết hai ngàn khinh bộ binh, lại xuất ra cả một liên đội khinh bộ binh, còn thêm ít nhất hai đại đội trọng trang bộ binh và ít nhất một trung đội cung tiễn thủ. Đó là đội hình con bà nó kiểu gì vậy? Nếu thật sự bị đuổi kịp, với lực lượng hai ngàn khinh bộ binh thủ hạ của Mạnh Hổ, chắc chắn sẽ bị đánh cho không còn manh giáp.

Bất quá trên thực tế, truy binh của đế quốc Minh Nguyệt nếu như muốn đuổi kịp bọn họ thì phải chờ đến khi mặt trời mọc hướng Tây, hơn một tháng luyện tập chạy đường trường của liên đội số Năm cũng không phải là uống công vô ích. Chuyện khác thì Mạnh Hổ không dám khoe khoang, nhưng nếu so sánh về thể lực, nhìn khắp cả thế giới Trung Thổ chỉ sợ không có cánh quân nào có thể mạnh hơn liên đội số Năm.

Thế nhưng, có thật sự cần thiết phải chạy dài như vậy hay không?

Trong lúc không hay không biết, Mạnh Hổ đang chạy nhanh bỗng giảm tốc độ dần dần chậm lại, cuối cùng ngừng hẳn.

Nhìn quân doanh của đế quốc Minh Nguyệt ở xa xa vẫn còn đang náo loạn, hai mắt Mạnh Hổ khép hờ, bỗng chớp, một ý niệm bất ngờ như tia chớp xẹt qua trong đầu hắn.

Hồi mã thương!

Đúng, phải dùng chiêu hồi mã thương!

Đế quốc Minh Nguyệt đã xuất động gần một nửa binh lực rầm rộ đuổi theo, binh lực còn lại trong đại doanh đã yếu đi rất nhiều, đây là điều kiện tuyệt vời cho liên đội số Năm một lần nữa bắt ngờ tập kích.

Quan trọng hơn nữa, mới không đầy nửa giờ trước liên đội số Năm vừa đột phá vòng vây trong đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt mà ra, chủ tướng của đối phương có thông minh cách mấy cũng không thể nghĩ đến liên đội số Năm có thể thoát khỏi truy binh nhanh như vậy, hơn nữa lại dám trong thời gian ngắn như thế phát động đánh úp lần thứ hai.

Cái gì là xuất kỳ bất ý? Đây sẽ là xuất kỳ bất ý!

Cái gì là công kỳ vô bị? Đây sẽ là công kỳ vô bị!

Trong thoáng chốc, Mạnh Hổ nở một nụ cười tàn ác, đột nhiên giơ cao tay phải lên trời, quát lớn:

- Dừng lại!

Quân lệnh của Mạnh Hổ đã truyền khắp toàn quân rất nhanh, quân đội mới vừa rồi vẫn còn đang tiến về phía trước đã ngừng lại rất nhanh. Thấy đội ngũ dừng lại không đi nữa, tên tân binh Đôn Tử không nhịn được tiến tới trước mặt Mạnh Hổ, nghi hoặc hỏi:

- Trưởng quan, rõ ràng quân địch sắp sửa đuổi kịp, vì sao không chạy?

- Chạy?

Mạnh Hổ lạnh lùng cười một tiếng, gằn giọng nói:

- Hắc hắc, tại sao phải chạy?

Dứt lời, Mạnh Hổ quay đầu lại quát lên:

- Niễn Tử!

Niên Tử nhanh chóng tiến lên đáp:

- Có!

Mạnh Hổ nói:

- Người mang một trung đội tiếp tục chạy về phía trước, dẫn dụ truy binh của đế quốc Minh Nguyệt tới Thanh Vân sơn. Nhớ kỹ, đừng để cho truy binh của đế quốc Minh Nguyệt tới quá gần, cũng không được bỏ chúng lại quá xa, thỉnh thoảng nên vỗ gậy ra tiếng động, làm như thanh thế của hơn một ngàn binh sĩ đang hành quân, hiểu chưa?

Niễn Tử hùng hổ đáp:

- Hiếu!

Mạnh Hồ phất tay nói:

- Đi đi!

- Dạ!

Niễn Tử dạ một tiếng, quay đầu lại quát lên với mấy tên tiểu đội trưởng phía sau:

- Mang người của người theo ta!

Mạnh Hồ lại ra lệnh cho Đôn Tử:

- Lập tức truyền lệnh toàn quân, chia thành từng tiểu đội mà tản ra, chờ sau khi truy binh đuổi xa thì về đây tụ họp. Nói với mọi người, lúc tản ra nghiêm cấm gây tiếng động, tốt nhất không nên phát ra bất cứ thanh âm gì, lại càng không được để truy binh phát hiện ra, ai trái lệnh, chém làm gương!

- Dạ!

Đôn Tử đáp lời, vội vã đi truyền lệnh.

Mạnh Hồ lúc này mới quay đầu lại nhìn Triệu Thanh Hạm, nói với giọng lạnh lùng:

- Các người đi theo ta, nhớ kỹ không được lên tiếng!

Nói xong không đợi Triệu Thanh Hạm đáp lời, Mạnh Hồ đã xoay người đi mất.

Triệu Thanh Hạm không khỏi nở nụ cười khổ, thầm nghĩ người tức giận Ngô Quân Di cũng không cần tức giận lây sang ta. Nàng lập tức quay đầu lại vẫy vẫy bọn Thanh Y vệ, thấp giọng dặn dò:

- Mọi người nắm tay theo sát nhau, đừng nên để lạc đội, không nên lớn tiếng, tốt nhất không phát ra bất cứ thanh âm gì.

oOo

Hai ngàn binh của Mạnh Hồ tản ra không bao lâu, truy binh của đế quốc Minh Nguyệt đã đuổi tới.

Thác Bạt Đảo đang đuổi gấp chợt thấy đám quân phía trước ngừng lại, lập tức giục ngựa tiến lên quát hỏi:

- Chuyện gì xảy ra? Tại sao dừng lại?

Tên đội trưởng thám báo mồ hôi toát đầy đầu vội vã tiến lại, thấp giọng đáp:

- Tướng quân, đuổi tới đây thì không thấy bóng dáng quân địch nữa!

- Người nói cái gì?!

Thác Bạt Đảo nghe vậy mắt lộ ra vẻ tức giận, lạnh lùng nói:

- Không thấy quân địch nữa?

Tên đội trưởng thám báo không dám nhìn thẳng vào ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Thác Bạt Đảo, thấp giọng giải thích:

- Quân địch căn bản là không đốt đuốc, mà là hành quân mò mẫm trong bóng tối. Vốn có thể dựa vào tiếng bước chân của quân địch mà phán đoán phương hướng hành quân của chúng, nhưng sau khi đến nơi này, tiếng bước chân của quân địch đột nhiên biến mất, cho nên...

- Chết tiệt, bọn khốn kia không ngờ lại hành quân mò mẫm như thế, không lẽ mắt chúng còn hơn cả mắt mèo hay sao?

Thác Bạt Đảo tức tối mắng mấy câu rồi nhìn lại, chỉ thấy bốn phía tối đen, trừ ra hướng của đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt ở xa xa còn có thể thấy ánh lửa, ngoài ra những phương hướng khác căn bản là không nhìn thấy chút gì. Trong tình hình tăm tối như thế này, có quỷ mới biết quân địch vừa phá vòng vây giờ đang trốn ở đâu?

- Tìm mau! Cho dù là phải đào hết khu này cũng phải tìm cho được bọn khốn kia!

Thác Bạt Đảo giận dữ gào lên, trực giác của một võ tướng dày dạn kinh nghiệm cho hắn biết là không thể đuổi theo nữa, nếu tiếp tục theo rất có thể sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng thực tế tàn nhẫn làm cho hắn không dám từ bỏ, nếu thật sự Mạnh Hổ nằm trong đám quân đột phá vòng vây này, để cho hắn chạy thoát, Tư Đồ Duệ có thể tha cho hắn sao? Hơn nữa trong chu vi ba trăm dặm, trừ cánh quân khinh bộ binh trong pháo đài Hà Tây cũng không còn cánh quân nào khác của đế quốc Quang Huy, Thác Bạt Đảo cũng không sợ sẽ trúng phải mai phục.

Một tên thám báo từ phía trước vội vã chạy lại, vẻ mặt phấn chấn hết lớn:

- Đội trưởng, hướng Đông Bắc nghe có tiếng bước chân của đại quân, ít nhất có hơn ngàn người!

Đội trưởng thám báo nghe được tin vui, vội báo lại cho Thác Bạt Đảo:

- Tướng quân, hướng Đông Bắc phát hiện hành tung của quân địch!

- Vậy còn chờ gì nữa, đuổi theo mau!

Thác Bạt Đảo vung tay lên, lớn tiếng quát:

- Nhanh chóng đuổi theo!

Thác Bạt Đảo vừa ra lệnh một tiếng, truy binh của đế quốc Minh Nguyệt đã hướng về phía Đông Bắc đuổi theo như gió cuốn mây bay.

Chờ cho truy binh của đế quốc Minh Nguyệt đi xa đến không còn nhìn thấy bóng dáng của chúng, hơn mười tiểu đội tứ tán trên cánh đồng từ này giờ mới lục tục xông ra. Khi Mạnh Hổ dẫn Thanh Y về chạy tới điểm tập hợp, toàn quân đã có mặt đầy đủ, trừ ra trăm huynh đệ đã hy sinh trong lúc phá vòng vây, với Niễn Tử mang theo hai trung đội, còn lại đã tụ họp không thiếu một người.

Mặc dù không thấy vẻ mặt của các tướng sĩ, nhưng Mạnh Hổ có thể nghe thấy tiếng hô hấp của bọn họ.

Hít một hơi khí lạnh thật sâu, Mạnh Hổ lớn tiếng hỏi:

- Mọi người còn nhớ rõ chúng ta ra khỏi pháo đài là để làm gì hay không?

- Nhớ! Cứu người trở về!

Các tướng sĩ lớn tiếng đáp lại:

- Đúng, lần này chúng ta ra khỏi quan là để cứu người trở về.

Mạnh Hổ gật đầu nói tiếp:

- Lúc này, bởi vì tình thế cấp bách cho nên chúng ta vẫn chưa cứu được người, người của đội vận chuyển vẫn còn bị nhốt trong đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt, các người nói, chúng ta có thể bỏ mặc bọn họ ở đó hay không?

- Không thể!

Các tướng sĩ lại hưởng ứng.

Nơi đây cách đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt cũng khá xa, Mạnh Hổ cũng không sợ quân của đế quốc Minh Nguyệt nghe được.

- Vậy còn chờ gì nữa?

Mạnh Hổ giơ cao đại thương, cất tiếng hét dài:

- Theo ta đánh trở về cứu người!

- Đúng, đánh trở về!
- Cứu người!
- Liên đội số Năm chúng ta tuyệt đối không bỏ bất cứ một huynh đệ nào!

Các tướng sĩ ầm ầm đáp lại, theo sau Mạnh Hổ quay ngược trở về đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Ngô Quân Di lặng yên tiến đến trước mặt Triệu Thanh Hạm, thấp giọng hỏi:

- Thanh Hạm tỷ, có phải hấn diên rồi hay không? Thật vất vả mới đột phá được vòng vây của đại quân đế quốc Minh Nguyệt, không ngờ bây giờ lại dẫn người đánh ngược trở về, đây không phải là đưa dê vào miệng cọp hay sao?
- Không, hấn không diên!

Triệu Thanh Hạm lắc đầu, nghiêm giọng nói:

- Trận chiến tại pháo đài Hà Tây lần này, mặc dù quân của đế quốc Minh Nguyệt chiếm hết ưu thế, nhưng kết quả cuối cùng sợ rằng không thể đoán trước được...

oOo

Đại doanh đế quốc Minh Nguyệt, lều lớn ở trung quân.

Tên tham mưu trưởng hỏi hai tên tham mưu bên cạnh:

- Lửa cháy ở hữu doanh đã dập tắt hết chưa?

Một tên tham mưu đáp:

- Bẩm đại nhân, đã dập tắt xong.
- Đã xử lý thi thể của những tướng sĩ đã chết hay chưa?
- Cũng đã hoả thiêu rồi.

Tên tham mưu trưởng bỗng nhiên xoa xoa thắt lưng mấy cái, vẻ mặt mệt mỏi nói:

- Bây giờ cho tới khi trời sáng còn rất lâu, tất cả mọi người hãy trở về ngủ tiếp đi. Sáng sớm ngày mai còn phải tiếp tục tấn công, ôi..., hôm nay thật là mệt mỏi, ngay cả ngủ ngon một chút cũng không được, thật là....

Một tên tham mưu cẩn thận hỏi:

- Đại nhân, có cần tăng thêm lực lượng cảnh giới hay không?

Tên tham mưu trưởng lãnh đạm nói:

- Người cho rằng có cần thiết tăng thêm lực lượng cảnh giới hay không?
- Chuyện này...

Tên tham mưu kia nói:

- Vạ nhất bọn địch quân này trở lại đánh lên một lần nữa...
- Nhảm nhí!

Tên tham mưu trưởng cười khẩy:

- Người có hiểu kiến thức phổ thông về quân sự một chút nào không? Người có từng nghe ai nói qua trong một đêm bị đánh lên hai lần không? Người có thấy ai trong một đêm đánh lên hai lần cùng một chỗ hay không? Về cơ bản là không thể xảy ra chuyện gì nữa! Cần gì phải hưng sư động chúng, làm cho cả bọn đều không được ngủ ngon giấc?
- Đúng đúng đúng, đại nhân nói rất đúng!

Một tên tham mưu khác liền tiến lên vỗ mông ngựa, nịnh nọt nói:

- Địch nhân sẽ cho rằng chúng ta mới vừa bị đánh lén cho nên nhất định sẽ tăng thêm lực lượng cảnh giới, cho nên bọn chúng sẽ tuyệt đối không dám trở lại đánh lén. Ít nhất là tối hôm nay sẽ không dám trở lại, vẫn là đại nhân anh minh, đầu óc linh hoạt hơn bọn ty chức nhiều, hắc hắc hắc....

- Đi thôi!

Tên tham mưu trưởng rõ ràng trên mặt nở nụ cười, nói:

- Các người lui cả đi, ta cũng phải về lều ngủ tiếp.

16. Chương 16: Liên Tục Đột Kích

Đến khi còn cách đại doanh đế quốc Minh Nguyệt không xa, Mạnh Hổ quay đầu lại ra hiệu, Đôn Tử theo sát phía sau liền tiến lên giả vờ tiếng mèo hoang kêu ngao ngao, tướng sĩ đang lặng lẽ theo sau nghe tiếng kêu liền vội vã nằm sấp xuống mặt đất lạnh như băng.

Lúc này đại doanh đế quốc Minh Nguyệt đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Đúng như Mạnh Hổ đã dự liệu, quân của đế quốc Minh Nguyệt căn bản không nghĩ là liên đội số Năm vừa mới đột phá vòng vây ra ngoài lại có thể đánh ngược trở về như vậy, cho nên không có tăng cường cảnh giới đại doanh.

Thật ra cũng không thể trách quân của đế quốc Minh Nguyệt khinh thường, ở thế giới Trung Thổ, sự phát triển về lý luận chiến thuật đã rơi vào ngõ cụt. Hai bên giao tranh với nhau phần lớn là quyết định ở mặt trước, khái niệm đánh lén ban đêm không phù hợp với chiến thuật kinh điển ở thế giới này, cho nên rất hiếm khi xảy ra. Việc trong cùng một buổi tối phát động đánh lén đối thủ đến hai lần lại càng tuyệt đối không có.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau vang lên, có hương thơm nhàn nhạt theo gió đưa vào mũi, Mạnh Hổ có vẻ không vui quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Thanh Hạm đã ngồi xổm xuống bên cạnh hắn.

Mạnh Hổ cau mày nói:

- Không phải đã bảo các người đi rồi hay sao? Vì sao quay trở lại?

Đột kích lần thứ hai, Mạnh Hổ tin tưởng vẫn có thể đánh cho quân địch trở tay không kịp, thế nhưng chiến tranh vẫn là chiến tranh, quan chỉ huy cho dù cao minh đến mức nào cũng không thể biết trước sự thắng bại của một trận chiến, Mạnh Hổ cũng như vậy. Trong giờ phút quan trọng như thế này, Mạnh Hổ cũng không muốn mang theo bên cạnh một mớ phiền phức, để lúc đánh nhau không bị vướng tay vướng chân, ảnh hưởng đến toàn quân.

Triệu Thanh Hạm liếc Mạnh Hổ một cái, tức giận nói:

- Trưởng quan người quên rồi sao, chúng ta bây giờ là tù nhân của người!

Mạnh Hổ hừ một tiếng, gằn giọng nói:

- Đây là tự các người ở lại mà thôi, cùng với liên đội số Năm chúng ta không có chút liên can gì cả. Các người không phải là người của liên đội số Năm, lát nữa đây trên chiến trường, bản trưởng quan cũng tuyệt đối không vì các người mà hy sinh bất cứ một tính mạng binh sĩ nào cả.

- Chuyện này không cần người quan tâm.

Triệu Thanh Hạm nhếch mép cười lộ ra một vẻ quật cường trên khoé miệng cong vút:

- Thanh Y vệ chúng ta không cần người khác bảo vệ.

- Phải không vậy?

Mạnh Hổ lạnh lùng buông thõng một câu, không thèm để ý tới Triệu Thanh Hạm đang bĩu môi tức giận, quay đầu gọi Ngưu Độc tới.

Ngư Độc và Niễn Tử là hai tên lão binh đi theo Mạnh Hổ đầu tiên, lúc Mạnh Hổ còn là tiểu đội trưởng, hai người này đã đi theo hắn. Trải qua biết bao nhiêu sóng to gió lớn, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn, năm đó sau khi trải qua mấy trận chinh chiến kinh hồn cũng chỉ còn lại ba người sống sót, ngoài Mạnh Hổ ra chính là Ngư Độc và Niễn Tử.

Niễn Tử và Ngư Độc có thể sống đến bây giờ, dĩ nhiên không phải là người kém cỏi.

Mạnh Hổ đưa tay chỉ doanh trại trước mặt, nói với Ngư Độc:

- Độc Tử, nhìn thấy doanh trại trước mặt hay không? Đó chính là doanh trại của cung tiền thủ đế quốc Minh Nguyệt! Sau khi phá doanh mà vào, ta dẫn người đi đại doanh ở trung quân cứu người, người dẫn người công kích bọn cung tiền thủ kia, giết sạch toàn bộ không chừa lại một tên nào cả! Mặt khác, tốt nhất là lấy về một ít trường cung và một số tên.

Mạnh Hổ lúc trước nảy ra ý định muốn đánh ngược trở về, đương nhiên là cứu người là một nguyên nhân, nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là giết sạch đội cung tiền thủ kia. Bất luận là đối với Lôi Minh đang giữ pháo đài Hà Tây, hay là đối với Mạnh Hổ đang đột phá vòng vây, sự tồn tại của đội cung tiền thủ kia là một mối uy hiếp rất to lớn.

Ở thời đại dùng 'hàng nguội', cung tiền thủ gần như là binh chủng chiến lược.

Triệu Nhạc không có khả năng trang bị trường cung cho liên đội số Năm, Mạnh Hổ cũng chỉ có thể tìm cách đoạt từ trong tay quân địch mà thôi.

Ngư Độc thè lưỡi ra liếm liếm lưỡi chiến đao lạnh toát, đằng đằng sát khí nói:

- Trưởng quan người cứ yên tâm, một con chuột ta cũng không tha!

Mạnh Hổ suy nghĩ một chút, lại dặn dò Triệu Thanh Hạm:

- Người và người của người đi theo Ngư Độc.

Triệu Thanh Hạm đương nhiên biết trong lòng Mạnh Hổ lo lắng cho an toàn của các nàng, cho nên mới không muốn dẫn theo nàng và bọn Thanh Y vệ đi cứu người ở đại doanh trung quân. Vì đó là trung quân của địch nhân, trọng trang bộ binh tinh nhuệ nhất đóng quân ở đó, chỉ cần bắt cần một chút sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nghĩ tới đây, Triệu Thanh Hạm cũng không dám cố chấp, gật gật đầu ưng thuận.

Đôn Tử bên cạnh đột nhiên đi tới, hỏi một cách nóng nảy:

- Trưởng quan, ta đi đâu?

- Người?

Mạnh Hổ đưa tay chỉ đồng quân nhu lương thảo chất cao như núi ở ngoài doanh cách đó khá xa, lạnh lùng nói:

- Người mang người phóng hỏa, đốt sạch đồng quân nhu lương thảo kia cho ta!

oOo

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt. Lều của tham mưu trưởng.

Tên tham mưu trưởng vừa mới ngủ mơ mơ màng màng đã bị một trận hò reo long trời lở đất đánh thức, giật mình không kịp mặc giáp chạy ra khỏi lều, lớn tiếng quát hỏi:

- Có chuyện gì? Có phải tướng quân đại nhân đã đắc thắng trở về hay không?

- Đại nhân, không xong rồi!

Một tên tham mưu thần sắc hoảng hốt chạy tới, lộ vẻ thê thảm nói:

- Dịch tập kích, là dịch tập kích!

- Nói bậy!

Tham mưu trưởng trừng mắt quát to:

- Địch nhân đều đã chạy hết, ở đâu ra địch tập kích?

Tên tham mưu gấp giọng nói:

- Bọn địch vừa mới phá vòng vây chạy đi khi nãy... vừa trở lại!

- Không có khả năng đó!

Tham mưu trưởng tỏ vẻ không tin, nói:

- Tướng quân đại nhân đang suất lĩnh đại quân truy sát bọn chúng, chúng làm sao có thể thoát khỏi truy sát nhanh như vậy, làm sao có thể có can đảm đánh ngược trở lại?

- Đại nhân, không sai chút nào cả!

Tên tham mưu thở dài:

- Đúng là bọn địch khi nãy, ty chúc tuyệt đối không nhận lầm, không xong, bọn chúng đã giết tới rồi!

Dứt lời, tên tham mưu bỏ chạy.

Tên tham mưu trưởng kinh hãi quay đầu lại, quả nhiên thấy một cánh quân của đế quốc Quang Huy như hổ lạc đàn dê đang giết tới, viên tướng địch đi đầu vóc người to lớn, đại thương đen nhánh trong tay tung hoành như giữa chốn không người, mở ra một con đường máu giữa đám khinh bộ binh đế quốc Minh Nguyệt, không ai ngăn chặn nổi!

Người này... không phải Mạnh Hổ hôm qua vừa thách chiến trước trận hay sao?

Tên tham mưu trưởng cả kinh, bị dọa suýt nữa ngất ngay tại chỗ, lập tức kêu lên một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy.

- Tên tiểu quỷ nhất gan, đồ nhu nhược!

Một tên trung đội trưởng trọng trang bộ binh nhìn theo bóng tên tham mưu trưởng hung hãn mắng theo một câu, lớn tiếng hét dài:

- Trung đội số ba, kết trọng thuẫn... Lao thủ chuẩn bị!

Tiếng bước chân trầm trọng vang dội cả một vùng, hơn hai trăm tên trọng trang bộ binh giáp trụ chỉnh tề tiến ra sau lưng tên trung đội trưởng kết thành trận thuẫn. Hơn trăm trọng thuẫn dựng trên mặt đất, tạo nên một tiếng ầm ình tai nhức óc kết thành một bức tường bằng trọng thuẫn kiên cố không thể phá vỡ.

Gần như cùng lúc đó, một đội phóng lao hơn trăm tên đã xuất hiện phía sau trọng trang bộ binh.

Một loạt tiếng rít chói tai vang lên, một rừng lao đã bay lên không trung, vẽ thành những vòng cung hướng về phía Mạnh Hổ và mấy trăm tướng sĩ mà rơi xuống.

Con người Mạnh Hổ thoáng co rút lại.

Tầm phóng của lao mặc dù không xa bằng tên, nhưng lực xuyên thấu và sát thương thì hơn rất xa.

Từng cây lao nặng khoảng mười cân thêm vào quán tính rất lớn từ trên không rơi xuống, ngay cả giáp sắt cũng dễ dàng xuyên thấu, nói chi đến con người bằng xương bằng thịt càng khó có thể cản ngăn.

Trong lúc nguy cấp, Mạnh Hổ hét lớn một tiếng, dùng thương hất hai cổ thi thể của quân đế quốc Minh Nguyệt lên che ở trước thân mình.

Phập phập phập!

Tiếng mũi lao sắc bén xuyên vào xương thịt vang lên, hai cổ thi thể che trước người Mạnh Hổ đã bị lao cắm đây, nhìn qua giống như hai con nhím, thật là đáng sợ.

Những tiếng kêu thê thảm từ phía sau vang lên, vừa quay đầu lại đã thấy hơn mười tên khinh bộ binh đã ngã xuống trong vũng máu.

Mạnh Hổ và đám binh sĩ chưa kịp thở, tiếng bước chân trầm trọng vang lên ở hai bên, mang theo khí thế rung chuyển cả đất trời.

Nhìn quanh bốn phía, trọng trang bộ binh đông như kiến đang từ từ tiến tới, mang theo sát khí vô cùng lạnh lẽo, giống như hai luồng lũ lớn từ hai cánh chậm rãi ép lại. Trái tim Mạnh Hổ nhất thời chìm xuống, nếu như để hai cánh trọng trang bộ binh ở hai bên tiến lên, phối hợp với đội phóng lao hình thành thế bao vây ba mặt, như vậy hắn và đám binh sĩ phía sau tuyệt đối không còn chút hy vọng gì sống sót.

Thất bại chỉ còn trong gang tấc mà thôi, xem như nhiệm vụ cứu người của đội vận chuyển là tuyệt đối không thể làm được.

Trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt quả nhiên danh bất hư truyền, cũng gặp phải tình huống tập kích bất ngờ, thế như khinh bộ binh của hữu doanh chỉ trong nháy mắt đã loạn, còn trọng trang bộ binh của đại doanh trung quân thì bình tĩnh ung dung, rất nhanh đã tổ chức phản công vô cùng hiệu quả. Tốc độ phản ứng của bọn chúng làm cho người ta phải giật mình, chỉ trong chốc lát công phu đã bao vây ngược lại địch nhân xâm nhập vào đại doanh.

- Mang theo huynh đệ bị thương, rút lui! Lập tức rút lui!

Lúc này Mạnh Hổ quyết định ngay lập tức hạ lệnh rút lui.

oOo

Mạnh Hổ tập kích đại doanh trung quân coi như thất bại, thế nhưng Ngưu Độc tập kích bọn cung tiễn thủ thì vô cùng thuận lợi.

Cung tiễn thủ là binh chủng có sức uy hiếp lớn nhất, lẽ ra phải được trọng trang bộ binh bảo vệ mới đúng. Thác Bạt Đảo cũng nghĩ như vậy, cho nên hắn mới sắp xếp doanh trại của cung tiễn thủ nằm ở phía sau đại doanh, nếu như pháo đài Hà Tây có tiến hành tập kích thì sắp xếp như vậy đã bảo đảm sự an toàn lớn nhất cho bọn cung tiễn thủ.

Thế nhưng...

Nếu tập kích đến từ phía sau, thì ngược lại bọn cung tiễn thủ coi như lộ ra hoàn toàn, không còn ai bảo vệ.

Vốn Thác Bạt Đảo sắp xếp như vậy là tuyệt đối an toàn, căn cứ theo tin tức tình báo, viện quân đế quốc Quang Huy gần pháo đài Hà Tây nhất phải mất năm ngày mới có thể tới đây, cho nên trong năm ngày đại doanh đế quốc Minh Nguyệt không thể nào bị đánh bất ngờ từ phía sau. Đáng tiếc là Thác Bạt Đảo gặp phải Mạnh Hổ, một đối thủ xuất kích không theo lẽ thường tình.

Trong lúc binh lực quân thủ pháo đài Hà Tây tuyệt đối nằm trong thế yếu, không ngờ Mạnh Hổ dám chủ động xuất kích.

Chủ động xuất kích đã đột phá vòng vây thành công, thế nhưng Mạnh Hổ lại nhảy cẫng nắm bắt được thời cơ chiến đấu, trong cùng một buổi tối lại phát động tập kích đại doanh đế quốc Minh Nguyệt đến hai lần, mà ở lần thứ hai lại là đánh từ phía sau lưng đại doanh đế quốc Minh Nguyệt.

oOo

Lúc Ngưu Độc dẫn một đại đội khinh bộ binh đột nhập vào doanh trại, bọn cung tiễn thủ đế quốc Minh Nguyệt vẫn còn đang say ngủ, rất nhiều tên cung tiễn thủ đang say mộng đẹp bị chém chết ngay tại chỗ. Đối mặt với địch nhân tập kích bất ngờ, bọn cung tiễn thủ không quen cận chiến không thể nào chống nổi, dưới sự công kích bất ngờ và điên cuồng của địch nhân, sự chống cự yếu ớt của chúng đã nhanh chóng bị đè bẹp.

Trên chiến trường, sự hiện diện của cung tiễn thủ là cực kỳ đáng sợ, đối với bất cứ binh chủng nào cũng có sự uy hiếp chí mạng. Tuy nhiên, cung tiễn thủ cũng có nhược điểm chí mạng, bọn chúng chỉ có thể nhờ trọng trang bộ binh bảo vệ sinh tồn, một khi không có sự bảo vệ này, để địch nhân đến ngay trước mặt, bọn chúng giống như đàn dê đang đợi đồ tể xuống tay.

- Chết đi!

Ngưu Độc quát lớn một tiếng, xòe hai bàn tay to như quạt lá bồ nắm lấy đầu hai tên cung tiễn thủ, sau khi vận lực, liền đập chúng vào nhau thật mạnh. Chỉ nghe bốp một tiếng, hai cái đầu liền vỡ vụn ra như hai trái dưa hấu, óc não và máu tươi văng lên tung toé đầy cả mặt và đầu cổ Ngưu Độc.

Ngưu Độc tham lam thè lưỡi ra liếm một vòng, sau đó ngoác miệng ra cười hắc hắc.

Ôc...

Triệu Thanh Hạm đứng cách đó không xa chứng kiến màn vừa rồi, nhất thời nôn oẹ ngay tại chỗ.

Ngưu Độc cười gần hai tiếng, đưa tay bóp cổ một tên cung tiễn thủ khác, mấy ngón tay của hắn dùng sức bóp mạnh, chỉ nghe răng rắc, xương cổ của tên cung tiễn thủ kia đã bị hắn bóp vỡ đột ngột. Tên nọ cả người mềm nhũn ngay lập tức, thi thể không còn sự sống chỉ lảo đảo vài cái rồi gục xuống ngay tại chỗ.

Không tên cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt nào còn sống, máu bọn chúng chảy ra đỏ khắp cả doanh trại.

Một chân Ngưu Độc đạp lên thi thể của cung tiễn thủ đế quốc Minh Nguyệt, vung tay hét lớn:

- Các huynh đệ động tác nhanh lên một chút, thu gom trường cung và tên nhanh chóng mang đi, cái nào không mang đi được thì phá hủy con bà nó đi, không được để lại cho quân địch một cánh cung, một mũi tên nào cả, nghe rõ chưa?

- Đã rõ!

Binh sĩ đại đội Ngưu Độc ầm ầm đáp lại, bắt đầu quét sạch cung tên trong doanh trại.

17. Chương 17: Người Này Quả Thật Không Đơn Giản!

Địch nhân đánh lên như nước thủy triều tràn vào đại doanh, rút lui như nước thủy triều, sau cùng lại cũng như nước thủy triều mà bỏ chạy thật xa. Trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt kết thành trận thế rất hùng mạnh, nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn bóng dáng của địch nhân biến mất trong bóng đêm mờ mịt, không phải bọn chúng không muốn đuổi theo, mà căn bản là đuổi theo không kịp.

Trong một cuộc chiến đuổi giết, trọng trang bộ binh hoàn toàn không có một chút ưu thế nào.

Đạo lý thật ra rất là đơn giản, bất luận là tấn công hay phòng ngự, trọng trang bộ binh nhất định phải kết thành đội hình dày đặc mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, nếu như đánh trong một cuộc chiến truy đuổi, sẽ tuyệt đối không có cách nào giữ vững được đội hình. Một khi trở thành loạn chiến, trọng trang bộ binh trở nên rời rạc sẽ không chiếm được ưu thế so với khinh bộ binh, trọng giáp nặng nề trên người bọn chúng ngược lại còn thêm vướng bận.

Cho nên ở thế giới Trung Thổ, chủ lực tác chiến của hai phe đều là trọng trang bộ binh hoặc là trọng giáp thiết kỵ, chỉ khi nào thắng bại đã phân, binh chủng thừa thắng truy kích để làm tăng thêm thành quả chiến thắng vĩnh viễn luôn là khinh bộ binh hoặc khinh kỵ binh.

Trong đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt cũng có khinh bộ binh, hơn nữa nhân số không ít, ngoài số năm ngàn người do Thác Bạt Đảo mang theo, cùng với ban ngày thương vong gần ngàn người, trong đại doanh còn ít nhất gần bốn ngàn khinh bộ binh. Tuy nhiên, đợi đến khi khinh bộ binh đế quốc Minh Nguyệt chạy tới trợ chiến thì bọn địch nhân đánh lên đã biến mất sâu trong cánh đồng mê mông hoang dã.

Cuối cùng Mạnh Hổ vẫn không thể cứu được người của đội vận chuyển, Đôn Tử cũng không thể thiêu hủy lương thảo quân nhu của đại quân đế quốc Minh Nguyệt. Chỉ có Ngưu Độc là có thu hoạch nhiều nhất, chẳng những gần như giết sạch tám trăm tên cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt ở đại doanh, mà còn đoạt được thêm gần ngàn cánh trường cung cùng với hơn hai vạn mũi tên, cũng đủ gây dựng nên một đại đội cung tiễn thủ!

Trong Thanh Vân sơn.

Sắc trời đã dần sáng tỏ, quân của đế quốc Minh Nguyệt đang liều mạng đuổi theo trong sơn cốc đột nhiên phát hiện, chạy phía trước bọn chúng bất quá chỉ là một nhóm rất nhỏ của quân địch, nhân số nhiều nhất cũng chỉ hai trăm người mà thôi!

Tên đội trưởng thám báo không dám chậm trễ, vội vàng đi tới trung quân bẩm báo với Thác Bạt Đảo:

- Tướng quân, tình hình có vẻ không đúng!

Thác Bạt Đảo hỏi:

- Thế nào?

Tên đội trưởng thám báo nói:

- Phía trước chỉ có hai trăm tên địch, phần lớn nhân mã còn lại chẳng biết đi đâu!

- Người nói cái gì?

Thác Bạt Đảo nghe vậy thất kinh, hung hãn gào to:

- Từ lúc trong quân doanh đuổi theo đến tận đây, suốt trong quá trình chưa từng để mất dấu bọn chúng, làm sao cả một cánh quân của đối phương đột nhiên lại biến thành chỉ có hai trăm tên? Chẳng lẽ bọn chúng có thể mọc cánh bay, hay là biến thành chuột chui xuống đất?

Tên đội trưởng thám báo thầm kêu khổ, nói:

- Ty chức cũng không rõ...

Thác Bạt Đảo trầm ngâm một chút, chợt biến sắc mặt quát lớn:

- Nguy rồi, chúng ta rút mau!

Tên đội trưởng thám báo ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao vậy?

- Đáng chết, rút lui mau!

Thác Bạt Đảo hét lớn:

- Người có nhớ tối hôm qua sau khi chúng ta đuổi theo được mười dặm, đã bị mất đi hành tung của bọn khốn ấy hay không?

Tên đội trưởng thám báo gật đầu:

- Đúng vậy, thế nhưng không lâu sau đó lại phát hiện được hành tung của chúng.

- Vấn đề chính là xuất hiện ở chỗ đó!

Thác Bạt Đảo vừa tức giận vừa chán nản, nói:

- Lúc xuất hiện trở lại không phải là tất cả quân địch, mà chỉ là nhóm hai trăm tên phía trước mà thôi. Số còn lại của bọn chúng nhất định là tìm một chỗ nào đó lén lút lẫn trốn mất, bản tướng quân nhất thời không suy xét kỹ, lại đuổi theo đến tận đây, hừ...

Tên đội trưởng thám báo cẩn thận hỏi lại:

- Tướng quân, vậy bây giờ có đuổi theo nữa hay không?

Thác Bạt Đảo nổi giận:

- Đuổi theo cái rắm!

Phía trước chỉ là một nhóm nhỏ quân địch, nếu lần này chủ tướng của bọn địch đột phá vòng vây quả thật là Mạnh Hổ, dĩ nhiên hắn sẽ không ở nơi đây, nếu như Mạnh Hổ không có ở đây, vậy có cần thiết đuổi theo nữa hay không? Nửa đêm dùng hơn vạn đại quân đuổi giết, chỉ vì muốn giết hơn hai trăm tên địch sao? Nếu việc này loan truyền ra ngoài, đủ làm cho cả đế quốc phải xấu hổ!

Lúc này, Thác Bạt Đảo chán nản đến mức chỉ muốn cắt cổ tự sát cho xong, lòng đầy tức giận gào lớn:

- Truyền lệnh thu binh trở về đại doanh!

- Dạ!

Tên đội trưởng thám báo đáp lời, phóng ngựa nhanh về phía trước, vừa phóng ngựa vừa cao giọng hô to:

- Tướng quân có lệnh, thu binh về đại doanh, thu binh về đại doanh...

Dưới chân Thanh Vân sơn.

Ở một nơi trong sơn cốc cách đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt vài chục dặm, cánh quân đột phá vòng vây đang nghỉ ngơi hồi phục.

Hơn mười đồng lửa đang cháy bập bùng, xua tan cơn rét lạnh của mùa đông, các tướng sĩ kẻ nằm người ngồi xúm xít quanh những đồng lửa kia, đa số đã chìm vào trong mộng. Trận đánh kéo dài hơn nửa đêm đã làm cho bọn họ rất mệt mỏi, con người cuối cùng cũng chỉ là bằng xương bằng thịt, cho dù mạnh mẽ cường tráng đến mức nào cũng có lúc phải mệt mỏi.

Cách xa những đồng lửa một quãng, Mạnh Hổ lưng tựa vào một cây đại thụ đang ngửa mặt nhìn trời.

Có tiếng bước chân nhẹ vang lên phía sau hắn, mang theo mùi hương nhàn nhạt đưa vào mũi, không cần quay đầu lại, Mạnh Hổ cũng có thể đoán được là Triệu Thanh Hạm, mùi hương ấy hắn đã quá quen thuộc.

Triệu Thanh Hạm dừng bước, không khỏi có chút ngẩng ra nhìn bóng lưng Mạnh Hổ.

Trong gió lạnh sắt se, bóng lưng của nam nhân kia thật là cường tráng, giống như một hòn núi to cao. Bộ quần áo đơn giản mà lam lũ trên người càng làm cho hắn tăng thêm mấy phần cuồng dã và hung hãn, thế nhưng bóng lưng của nam nhân này trông cũng rất là tịch mịch, làm cho người ta có cảm giác như đang ngắm một con sói cô đơn dạo chơi giữa một vùng hoang dã mênh mông, chỉ có vầng trăng vằng vặc trên cao và chiếc bóng ngả dài trên đất bầu bạn cùng với hắn.

Mặc dù chỉ mới tiếp xúc với Mạnh Hổ chưa được hai ngày, hai người nói chuyện với nhau còn chưa đến mười câu, thế nhưng Triệu Thanh Hạm lại có quá nhiều nghi vấn muốn hỏi Mạnh Hổ cho ra lẽ. Nam nhân này gần như đã phá vỡ những kiến thức cơ bản của nàng về chiến tranh, rất nhiều lý luận chiến thuật được thế giới Trung Thổ tôn sùng như là kinh điển, đều bị nam nhân này thần nhiên đập đổ.

Ví dụ như luyện binh, nam nhân này sao lại muốn huấn luyện một đội khinh bộ binh chỉ là chốt thí trở thành tinh binh?

Ví dụ như thủ thành, vốn binh lực không đủ vì sao hắn vẫn chủ động xuất kích?

Ví dụ như đột phá vòng vây, sau khi thành công vì sao hắn lại quay ngược lại tiếp tục tập kích?

Gần như tất cả đều đi ngược lại với những lý luận chiến thuật mà Triệu Thanh Hạm học được ở học viện Hoàng gia. Trong lòng nàng bây giờ có quá nhiều nghi vấn, nhưng lại nhất thời không biết bắt đầu hỏi từ đâu.

Trầm mặc hồi lâu, đến lúc không khí trở nên khó xử, Triệu Thanh Hạm mới hỏi một câu băng quơ:

- Sao ngươi không qua bên kia sưởi ấm?

Mạnh Hổ không thèm để ý, giống như hắn không hề nghe câu hỏi của Triệu Thanh Hạm vậy.

Nụ cười trên mặt của Triệu Thanh Hạm thoáng qua một tia giận dữ, với tính tình đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, có bao giờ bị đối xử vô lễ như vậy? Suy nghĩ một chút, Triệu Thanh Hạm cố nén cơn giận trong lòng, lại hỏi:

- Mặc dù đốt lửa có thể sưởi ấm, nhưng cũng rất dễ dàng bộc lộ hành tung của chúng ta, ngươi không sợ quân địch đuổi theo hay sao?

Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng hỏi:

- Sợ? Vì sao ta phải sợ?

Đúng vậy, Mạnh Hổ không hề lo lắng bị quân của đế quốc Minh Nguyệt phát hiện hành tung, càng không lo lắng bọn chúng sẽ đuổi theo.

Mạnh Hổ thậm chí hy vọng bọn chúng đuổi theo, bởi vì có như vậy, quân của đế quốc Minh Nguyệt hoàn toàn sẽ bị hấp thu hút, mục đích của chiến thuật chủ động xuất kích cũng đã đạt được, pháo đài Hà Tây cũng có thể bảo toàn.

Triệu Thanh Hạm tức đến nỗi nắm chặt tay, bầu ngực cao vút cũng phập phồng không ngớt.

Một lúc sau, Triệu Thanh Hạm mới dần cơn tức giận, lại hỏi:

- Người đang lo lắng cho sự an toàn của pháo đài Hà Tây hay sao?

Mạnh Hổ bĩu môi, không thèm đáp lại, vấn đề mà Triệu Thanh Hạm hỏi thật là ngu ngốc. Binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt cũng chỉ là người, không phải là thần thánh, chỉ cần là người sẽ cảm thấy mệt mỏi. Tối qua liên đội số Năm đã hai lần tập kích đại doanh của chúng, khiến cho quân địch phải hết sức ứng phó, không nghỉ ngơi nửa ngày thì đừng nghĩ đến chuyện hồi phục thể lực.

Triệu Thanh Hạm còn muốn nói tiếp, Mạnh Hổ đã tranh nói trước:

- Đi đi thôi, hiện tại người có thể dẫn người của người đi, hơn nữa phải đi! Lần này đế quốc Minh Nguyệt xuất binh tấn công pháo đài Hà Tây, tình hình có vẻ khác thường. Đây có thể là điềm báo trước đế quốc Minh Nguyệt sắp sửa cử đại quân sang xâm lấn, tốt nhất người hãy về nhắc nhở phụ thân người, để hắn có thể chuẩn bị cho sớm, tránh khỏi đến lúc đó trở tay không kịp!

Những lời này nếu như để cho Tổng đốc Thanh Châu Tư Đồ Duệ nghe được, nhất định sẽ thất kinh.

- Đế quốc Minh Nguyệt cử đại quân xâm lấn?

Đôi mắt đẹp của Triệu Thanh Hạm chợt ngưng trọng lại, thấp giọng hỏi:

- Người làm sao biết được?

Mạnh Hổ cau mày nói:

- Dĩ nhiên là đoán, chẳng lẽ người cho rằng hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt sẽ đem kế hoạch tác chiến tâm sự với ta sao?

- Ta không phải có ý này!

Triệu Thanh Hạm cười ngưng ngừng, thấp giọng giải thích:

- Ta muốn hỏi là, người căn cứ vào cái gì mà đoán ra như vậy?

- Không phải đã rõ ràng sao?

Mạnh Hổ cố gắng kiên nhẫn giải thích:

- Hoàng đế bệ hạ bệnh tình trở nặng, sự tranh chấp giữa các vị hoàng tử đã đến mức nước lửa khó dung, các phe thế lực khắp nơi cũng bị cuốn vào trong vòng xoáy đó. Nếu như ta là hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt, cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội trời cho như vậy.

- Nhưng dù sao đó cũng chỉ là phỏng đoán của người, còn có nguyên nhân nào cụ thể hơn một chút hay không?

Triệu Thanh Hạm suy nghĩ một chút, lại nói:

- Ví dụ như cuộc chiến hạp cốc Hà Tây lần này, người có phát hiện ra dấu vết gì không?

- Người hỏi làm gì?

Mạnh Hổ lạnh lùng nhìn Triệu Thanh Hạm một cái, xoay người bỏ đi, chỉ để Triệu Thanh Hạm đứng trơ ở đó với vẻ mặt đầy xấu hổ và tức giận.

Mạnh Hổ đúng là từ cuộc chiến hạp cốc Hà Tây lần này mà phát hiện ra một ít dấu hiệu khác thường, nhưng hắn lại không thích nhiều lời với Triệu Thanh Hạm. Đối với những thiếu nữ mang tính tiểu thư như Triệu Thanh Hạm, Ngô Quân Di..., Mạnh Hổ hoàn toàn không có chút ấn tượng nào cả.

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Thác Bạt Đảo đã dẫn quân trở về, nhưng cảnh tượng trước mắt làm cho hắn quả thực không dám tin đây là sự thực.

Cả toà quân doanh tàn tạ, chỗ nào cũng bị lửa cháy xém, thi thể nằm la liệt khắp nơi, tiếng rên rỉ của binh sĩ bị thương phát ra không ngớt!

Trong không khí mùi máu tươi tanh tưởi, còn có thịt người cháy khét bốc lên mùi tỏi lợm, khiến người phải buồn nôn.

Đến khi Thác Bạt Đảo thấy bản doanh của cung tiễn thủ cũng có thảm cảnh như vậy, lúc đó hắn cảm thấy trời đất tối sầm. Toàn bộ tám trăm cung tiễn thủ ở lại gần như chết sạch, còn có trường cung và tên của bọn chúng, nếu không bị huỷ thì biến mất, coi như cả một đại đội cung tiễn thủ xoá sổ hoàn toàn.

Tên tham mưu trưởng và vài tên tham mưu thần sắc trắng bệch, cũng bước theo sau Thác Bạt Đảo, không dám hó hé tiếng nào.

Hung hăng quay đầu lại, ánh mắt sắc như dao của Thác Bạt Đảo rơi vào người tên tham mưu trưởng, hét lớn:

- Nói! Rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Tên tham mưu trưởng không dám giấu diếm bất cứ điều gì, đem tất cả chuyện xảy ra sau khi Thác Bạt Đảo dẫn quân truy đuổi mà thuật lại.

Sau khi nghe tên tham mưu trưởng kể lại, Thác Bạt Đảo trầm tư thật lâu, một lúc sau mới ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Lợi hại, lợi hại, lợi hại, thật là lợi hại!

Tên tham mưu trưởng run giọng nói:

- Tướng quân, tất cả là do ty chức bất tài...

- Không!

Thác Bạt Đảo lắc đầu nói:

- Chuyện này cũng không thể trách người được, đổi lại là ta ở lại đại doanh, cũng khó tránh tổn thất.

Tên tham mưu trưởng trong lòng sợ hãi, vội nói:

- Tướng quân, ty chức đã làm ngài thất vọng...

- Không nói chuyện này nữa!

Thác Bạt Đảo khoát tay, hỏi tiếp:

- Thương vong thế nào?

Tên tham mưu trưởng nói:

- Con số thương vong cụ thể còn đang thống kê, bất quá trọng trang bộ binh thương vong không nhiều, khinh bộ binh thương vong trên dưới ba trăm, lương thảo quân nhu cũng không tổn thất gì, chỉ có đại đội cung tiễn thủ...

Nhìn sắc mặt Thác Bạt Đảo, tên tham mưu trưởng không dám nói tiếp.

Tình hình đại đội cung tiễn thủ Thác Bạt Đảo cũng đã nhìn thấy, cũng không cần thiết phải nói nữa.

Thác Bạt Đảo lại trầm ngâm chốc lát, hỏi:

- Về chuyện tối qua địch nhân tổ chức đánh lén hai lần, người có ý kiến gì không?

Tên tham mưu trưởng không chút suy nghĩ nói:

- Hai lần đánh lén tối qua của quân địch có sự khác nhau rất lớn, lần thứ nhất từ bên trong đánh ra rõ ràng là muốn đột phá vòng vây, lựa chọn điểm đột nhập rất là xảo quyệt. Chúng lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua điểm giữa của đại doanh trung quân và hữu doanh, đến khi quân ta có phản ứng, quân địch đã phá doanh mà chạy thoát.

Thác Bạt Đảo lại hỏi:

- Lần thứ hai thì sao?

Tên tham mưu trưởng hít một hơi thật sâu, nghiêm giọng nói:

- Lần thứ hai bọn chúng đánh lén lại không giống như vậy, lần này địch nhân đánh lén rất hung hãn. Sau khi phá doanh, chúng chia quân ra thành ba đạo, một đạo tập kích đại đội cung tiễn thủ, một đạo tập kích đội quân nhu, tướng địch Mạnh Hổ đích thân dẫn đạo tinh binh thứ ba đánh thẳng vào đại doanh trung quân của ta. Theo như vậy, rõ ràng là muốn thừa dịp tướng quân dẫn quân ra ngoài mà phá tan đại doanh của quân ta.

- Chuyện đó chỉ là vọng tưởng mà thôi!

Thác Bạt Đảo trầm giọng nói:

- Bất quá tên Mạnh Hổ này thật là không đơn giản, không chỉ kiêu dũng thiện chiến, dụng binh cũng ra ngoài dự liệu của người khác. Chỉ là một đám quân ô hợp, đến tay hãn lại trở thành một đội tinh binh, làm cho hai vạn đại quân ta mệt mỏi, khó có thể xoay sở, hừ!

Bộ tướng Tiêu Thiên không phục, giận dữ nói:

- Nếu như không phải vì quân ta sơ suất trong phòng bị, sao hãn có thể đắc ý được?

- Chưa chắc!

Thác Bạt Đảo lạnh lùng nói:

- Đối lại là người, người có thể làm được như hãn không? Tên Mạnh Hổ này có năng lực nắm bắt thời cơ và những chi tiết rất nhỏ trên chiến trường, thật là làm cho người khác phải thán phục. Bản tướng quân thiệt thòi với hãn hai lần cũng không phải là oan uổng, thế nhưng sau này hãn có muốn chiếm tiện nghi cũng không dễ dàng như vậy nữa, hừ hừ!

- Sau này?

Tiêu Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Tên khốn này còn dám quay lại nữa sao?

- Hãn sẽ quay lại!

Thác Bạt Đảo nói với vẻ vô cùng chắc chắn:

- Nếu như chỉ muốn bỏ chạy, tối qua sau khi đột phá vòng vây hãn sẽ không bao giờ dẫn quân trở về nữa! Mặc dù bản tướng quân tạm thời vẫn không đoán được ý đồ thực sự lần này hãn mang quân phá vòng vây để làm gì, nhưng có một điểm có thể khẳng định, hãn làm như vậy không phải vì muốn bỏ chạy!

18. Chương 18: Luyện Tượng

Đến giữa trưa, Niễn Tử cũng đã dẫn người của hãn chạy tới hội họp.

Lúc này, toàn thể tướng sĩ đột phá vòng vây đều quây quần bên đồng lửa ăn lương khô, trong không khí tràn ngập mùi bánh bao nướng thơm ngào ngạt. Một cánh quân cho dù mạnh đến mức nào đi chăng nữa cũng không thể với cái bụng trống không mà đi liều mạng với địch nhân. Mạnh Hổ dùng binh thiện nghệ, lãnh đạo binh lại càng thiện nghệ, dĩ nhiên hãn sẽ không để cho binh sĩ của hãn vác cái bụng rỗng ra chiến trường.

Triệu Thanh Hạm và đội Thanh Y vệ của nàng rốt cục cũng đã bị đuổi đi, đám này thật là phiền toái.

Mạnh Hổ cũng không lo lắng về sự an toàn của các nàng, nơi này dù sao cũng là phạm vi của đế quốc Quang Huy, chỉ cần các nàng không đến nỗi quá ngu ngốc, sẽ tuyệt đối không bị đại quân đế quốc Minh Nguyệt bắt giữ.

Số binh sĩ bị thương cũng đã được an trí ở một nơi bí mật, Thanh Vân sơn núi cao rừng rậm, dài mấy trăm dặm, nơi đó tuyệt đối an toàn. Thế nhưng, Mạnh Hổ vẫn để lại binh lực một tiểu đội bảo vệ bọn họ.

Vừa mới ăn xong bữa trưa, một hồi còi chói tai đã tập trung tất cả các tướng sĩ.

Mạnh Hổ thần sắc lạnh lùng đứng nghiêm phía trước, ánh mắt sắc như dao quét qua trên mặt các tướng sĩ, một vẻ lạnh lẽo thê lương rất khó thấy lướt qua trong mắt hắn. Đêm qua đánh lén hai lần đã làm cho quân của đế quốc Minh Nguyệt tổn thất khá nặng nề, lại còn cướp được hơn một ngàn cánh trường cung, thế nhưng liên đội số Năm trả giá cũng không nhỏ.

Lần thứ hai đánh lén, hơn bốn trăm tướng sĩ đi theo Mạnh Hổ công kích đại doanh trung quân đã tổn thất gần một nửa. Mạnh Hổ càng đau lòng hơn chính là, trong đó còn có hơn mười tên lão binh của trung đội Mãnh Hổ. Bọn lão binh này đều là những người đã vào sinh ra tử với hắn rất nhiều, bất cứ phương diện nào cũng đều hoàn hảo, chết một người cũng làm cho Mạnh Hổ đau lòng mãi không thôi.

Bọn tướng sĩ tinh thần đang rất tốt, nhìn thấy ánh mắt cuồng nhiệt của Mạnh Hổ, cũng trở nên cuồng nhiệt theo.

Bọn tướng sĩ cuồng nhiệt là có lý do, một cánh khinh bộ binh không tới hai ngàn người, lại có thể tung hoành giữa đại doanh của trọng trang bộ binh quân địch, lui tới như chỗ không người, lại còn hai lần đến, hai lần đi, đánh cho quân địch tổn thương trầm trọng, chiến tích như vậy không phải ai cũng có thể làm được. Ít nhất ở hành tỉnh Tây Bộ, vẫn chưa nghe nói có ai làm được cả.

Nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của các tướng sĩ, Mạnh Hổ hỏi:

- Có mệt hay không?

- Không mệt!

Toàn thể tướng sĩ ầm ầm đáp lại.

Mạnh Hổ hài lòng gật đầu, tinh thần bọn họ cũng đã có chút tiến bộ. Sau khi trải qua liên tục ba trường ác chiến, bọn tân binh này đã thật sự trưởng thành, bắt đầu từ lúc này, bọn họ đã trở thành lão binh chân chính. Chỉ là so với hơn trăm lão binh thân trải qua bách chiến của trung đội Mãnh Hổ, bọn họ vẫn còn kém xa.

- Tối hôm qua, chúng ta đã không cứu được người của đội vận chuyển!

Lúc nói những lời này, giọng Mạnh Hổ có vẻ nghiêm trọng.

Thế nhưng rất nhanh, giọng Mạnh Hổ đã trở nên sôi hăng lên, lớn tiếng quát to:

- Thế nhưng, chúng ta đã làm hết sức! Hơn nữa, tối hôm qua không cứu được, không có nghĩa là tối hôm nay cứu không được, mặc dù tối nay có thể cứu không được, không có nghĩa là tối mai cứu không được. Chỉ cần liên đội số Năm chúng ta chưa chết hết, tuyệt đối sẽ không từ bỏ việc cứu người, tuyệt đối không từ bỏ!

- Tuyệt đối không từ bỏ!

- Tuyệt đối không từ bỏ!

- Tuyệt đối không từ bỏ!

Các tướng sĩ ầm ầm đáp lại, thanh âm vang dội cả đất trời.

Mạnh Hổ khoát khoát tay, tiếng gào thét của tướng sĩ lập tức ngưng bật.

Hít một hơi thật sâu, Mạnh Hổ lớn tiếng nói:

- Bây giờ xem ra, muốn cứu người của đội vận chuyển chỉ có một biện pháp, đó là đánh bại đại quân của đế quốc Minh Nguyệt. Nhưng đại quân của đế quốc Minh Nguyệt lên tới hai vạn người, mà chúng ta chỉ có hơn hai ngàn năm trăm người, chênh lệch về nhân số quá lớn, các người nói thử xem nên đánh như thế nào?

Tuyệt đại đa số binh lính nghe xong vẻ mặt đều mờ mịt, rõ ràng bọn họ chưa biết cách vận dụng đầu óc.

Đôn Tử đứng ở hàng đầu đột nhiên vùng vác đứng lên hét to:

- Cùng con bà nó liều mạng, giết tên nào hay tên đó!
- Đúng, liều mạng!
- Giết một tên thì hoà vốn, giết hai tên có lời!
- Chết thì đã sao, sợ chúng cái rắm!

Rất nhiều binh lính lập tức phụ hoạ theo.

- Các người đứng là một bầy dê xuẩn ngốc!

Mạnh Hổ mặt lạnh như băng, lớn tiếng quát:

- Tất cả câm hết cho bản trưởng quan!

Tiếng la hét của bọn binh sĩ đều im bặt.

Mạnh Hổ hung hăng trừng mắt nhìn Đôn Tử, lớn tiếng nói:

- Cứu người không thể có sơ suất, đánh giặc càng không thể đánh loạn, cho dù là muốn liều mạng với địch nhân cũng phải có phương pháp. Bản trưởng quan nói cho các người biết, từ xưa đến nay, chân lý không thể bàn cãi trên chiến trường vĩnh viễn chỉ có một, đó chính là..... Giết chết địch nhân, bảo toàn chính mình!

Cơ hội hiếm có, Mạnh Hổ quyết định dạy cho bọn binh sĩ đầu to này một khoá lý luận chiến thuật căn bản.

Thân là một quan chỉ huy giỏi, không chỉ có dùng binh mà còn phải biết luyện binh, càng phải biết luyện tướng.

Gọi là luyện tướng, tức là lấy một tên tiểu tốt ra huấn luyện trở thành một tướng lãnh tài giỏi.

Trong mắt giới quyền quý ở thế giới Trung Thổ, không chấm được mấy người trong số bọn binh sĩ đầu to xuất thân bản hàn, bọn chúng cử chỉ thô lỗ, ngôn ngữ tục tằn, tuyệt đối không phải là một lựa chọn tốt. Vì thế cho nên, các học viện quân sự của các đại đế quốc gần như không chiêu nạp các học viên binh dân xuất thân bản hàn, quân đội của các đại đế quốc cũng ít có các tướng lãnh xuất thân bản hàn.

Nhưng theo cái nhìn của Mạnh Hổ, bọn binh sĩ xuất thân bản hàn này mới là lựa chọn tốt nhất để chọn ra tướng lãnh, có tư chất để trở thành tướng lãnh tốt hơn nhiều so với bọn đệ tử quý tộc ăn ngon mặc đẹp, trau son gói phấn kia.

So với những đệ tử quý tộc có trọng binh bảo vệ, tiền hô hậu ủng, bọn binh sĩ đầu to xuất thân bản hàn này còn có ưu thế hơn. Bởi vì bọn binh sĩ này gần như lúc nào cũng phải lăn lộn trong mưa máu gió tanh, lúc nào cũng phải giãy dụa trên chiến trường cố gắng tìm sự sống trong cái chết. Những tướng lãnh vĩ đại chân chính đều là nhờ thực chiến mà đào luyện nên, không phải nhờ đọc sách mà thành.

-Địch nhân nhiều hơn, mạnh hơn chúng ta rất nhiều, làm thế nào mới có thể vừa giết được chúng vừa bảo toàn chính mình?

Mạnh Hổ vừa nói vừa chỉ chỉ vào đầu mình, nói tiếp:

- Phải biết suy nghĩ, phải động não!
- Trưởng quan, ta có cách!

Lời Mạnh Hổ vừa dứt, một tên binh sĩ vốc người hơi ôm yếu đột nhiên giơ tay nói to.

- Rất tốt!

Mạnh Hổ gật đầu, lớn tiếng nói:

- Nói nghe xem, người có cách gì?

Tên binh sĩ ấy nói:

- Chúng ta có thể làm một cái bẫy trong Thanh Vân sơn, sau đó dẫn dụ địch quân đến đó, chờ bọn chúng sập bẫy chúng ta sẽ thu thập từ từ!

Mạnh Hổ gật đầu hỏi:

- Người tên là gì?

Tên binh sĩ nói:

- Báo Tử!

Mạnh Hổ đánh giá qua thân hình ốm yếu của hắn một chút, lại hỏi:

- Báo Tử, người bao nhiêu tuổi?

Báo Tử hơi thắc mắc nhưng vẫn đáp:

- Mười sáu.

Mười sáu!?

Trong mắt Mạnh Hổ không khỏi thoáng qua một tia kinh ngạc, không ngờ tên tiểu tử kia lại chỉ mới mười sáu tuổi, thân thể ốm yếu như vậy, lại có thể chen chân trong đám binh sĩ kia mà trụ lại được ở liên đội số Năm, điểm ấy thật không dễ. Càng khó được chính là hắn có thể vận dụng đầu óc, so với những tên binh sĩ khác sẽ học hỏi nhanh hơn, nếu như dạy dỗ cho thật tốt, sau này không khó trở thành một vị tướng lãnh vĩ đại.

- Rất tốt, Báo Tử nghĩ ra cách này rất tốt!

Mạnh Hổ gật đầu với Báo Tử một cái tỏ vẻ khích lệ, sau đó nói tiếp:

- Thế nhưng, hiện tại đi làm bẫy đã không còn kịp, hơn nữa chúng ta cũng không thể làm ra được bẫy lớn, muốn dẫn dụ hai vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt vào trong bẫy, sợ rằng không đủ!

Báo Tử gãi gãi đầu, có chút xấu hổ cúi đầu xuống.

Trở về vấn đề chính, Mạnh Hổ lớn tiếng nói:

- Có người nói, khinh bộ binh căn bản đánh không lại trọng trang bộ binh, trước mặt trọng trang bộ binh, khinh bộ binh chỉ là phế vật mà thôi, ta nói lời này không đúng! Có người nói ưu thế về binh lực quyết định hết thắng, binh lực ít căn bản không đánh lại binh lực nhiều hơn, câu đó chỉ là đánh rắm!

-... Ai quy định rằng khinh bộ binh sẽ không đánh lại trọng trang bộ binh? Ai quy định rằng ít quân không thể đánh thắng?

-... Trọng trang bộ binh đúng là lợi hại, binh lực của quân địch đúng là rất nhiều, liều mạng với bọn chúng cũng không được, nhưng bọn chúng cũng có nhược điểm! Chỉ cần chúng ta nhắm thẳng vào nhược điểm của bọn chúng mà đánh, như vậy có thể dễ dàng đánh bại bọn chúng!

-... Nhược điểm của trọng trang bộ binh là gì?

-... Rất nhiều! Bọn chúng thân thể vụng về, xoay trở chậm chạp, quá ỷ lại vào đội hình, lại phải cần đến khinh bộ binh bảo vệ hai cánh...

-... Nhược điểm nhiều như vậy, tùy tiện cũng có thể nắm bắt được, bao nhiêu đó đã đủ dồn bọn chúng vào chỗ chết!

-... Nhược điểm của quân đế quốc Minh Nguyệt là gì?

-... Khinh bộ binh của chúng mặc dù đông người, nhưng đánh không lại chúng ta!

-... Trọng trang bộ binh của chúng mặc dù lợi hại, nhưng chạy không lại chúng ta!

-... Cung tiền thủ của chúng tuy rất đáng sợ, nhưng đã bị ta giết hơn phân nửa!

-... Nếu chúng ta bắt chước như con sói, lúc nào cũng không ngừng bám theo bọn chúng, chờ cho bọn chúng mệt, cảnh giác lơ lửng, liền nhào ra cắn chúng một miếng! Đến lúc chúng triển khai trận thế muốn phản kích, chúng ta nhanh chóng rời khỏi, sau đó tiếp tục bám theo bọn chúng, đợi chờ cơ hội tiếp theo...

-... Cuối cùng, đợi cho bọn chúng mệt mỏi kiệt sức, lúc ấy chúng ta mới thông thả cắn từng miếng một mà kết liễu hẳn!

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt. Lều lớn ở trung quân.

Thác Bạt Đảo đang nhắm mắt dưỡng thần, tên tham mưu trưởng cẩn thận hỏi:

- Tướng quân, chiều nay có cần phải tấn công pháo đài Hà Tây hay không?

- Không vội!

Thác Bạt Đảo mở mắt ra, khoát tay:

- Chuyện công pháo đài không thể nóng nảy, để các tướng sĩ nghỉ ngơi hồi phục đầy đủ thể lực rồi hãy nói!

Chuyện này đúng là không cần nóng nảy, Tư Đồ Duệ vốn đã kỳ hạn cho Thác Bạt Đảo năm ngày.

Quan trọng hơn là Mạnh Hổ đã dẫn quân phá vòng vây chạy thoát, nếu như bây giờ công hãm pháo đài Hà Tây, Mạnh Hổ không còn bị ràng buộc gì nữa, dẫn tất cả đại quân rút lui hết thì làm sao? Không lấy được thủ cấp Mạnh Hổ, Thác Bạt Đảo lấy gì để giao phó cho Tư Đồ Duệ? Tư Đồ Duệ lấy gì tế điện vong linh Tư Đồ Bưu?

Trầm ngâm hồi lâu, Thác Bạt Đảo đột nhiên nói:

- Theo người, Mạnh Hổ dẫn hơn hai ngàn quân đột phá vòng vây rốt cục là vì mục đích gì?

Tên tham mưu trưởng cười khổ lắc đầu:

- Việc làm này hết sức trái với lẽ thường, làm cho người ta khó hiểu, Nhưng việc Mạnh Hổ không biết lý do gì mà đột phá vòng vây, chỉ một chiêu này đã làm cho tướng quân ngài lâm vào thế bị động. Tổng đốc đại nhân đã cho kỳ hạn năm ngày, trong vòng năm ngày quân ta phải lấy được pháo đài Hà Tây, nhưng một khi ta công hạ pháo đài Hà Tây, Mạnh Hổ nhất định sẽ bỏ chạy, quả thật là tiến thoái lưỡng nan!

- Chuyện này không có gì khó...

Thác Bạt Đảo lắc đầu:

- Pháo đài Hà Tây là chuyện nhỏ, bắt Mạnh Hổ mới là chuyện quan trọng nhất!

Tên tham mưu trưởng cười khổ nói:

- Nếu Mạnh Hổ đã chạy mất thì sao?

- Không đâu!

Thác Bạt Đảo lắc đầu:

- Hắn sẽ không chạy, hắn vẫn trốn ở đâu đó trong Thanh Vân sơn.

Tên tham mưu trưởng lại nói:

- Nhưng nếu hắn vẫn trốn mà không chịu lộ mặt ra, vậy chúng ta làm thế nào bắt hắn?

- Vậy thì bức cho hắn phải lộ mặt ra!

Thác Bạt Đảo nói:

- Nếu như qua đêm nay Mạnh Hổ không xuất hiện, ta sẽ công pháo đài, ta không tin hắn vẫn trốn ở đó!

Thác Bạt Đảo còn chưa dứt lời, ngoài lều bỗng vang lên một hồi kèn rất to kéo dài thật lâu.

Tên tham mưu trưởng biến sắc, trầm giọng nói:

- Tiếng kèn đến từ hướng Đông Bắc, không phải truyền đến từ pháo đài Hà Tây.
- Tướng quân, có địch tập kích!

Tên tham mưu trưởng vừa dứt câu, tên đội trưởng cận vệ của Thác Bạt Đảo đã chạy vội vào lều, ôm quyền báo:

- Có một cánh quân của đế quốc Quang Huy đang tới gần đại doanh của ta!
-

19. Chương 19: Châu Châu Đá Xe

Mặc dù buổi sáng nay đại quân của đế quốc Minh Nguyệt không tiến công pháo đài, thế nhưng Lôi Minh cũng không dám khinh thường chút nào. Dù sao hiện tại trong pháo đài chỉ còn có chưa tới hai ngàn quân, nếu như có chút sơ xuất, pháo đài Hà Tây sẽ giữ không được nữa. Pháo đài Hà Tây chính là nơi đóng quân của sư đoàn số Bốn, mà Lôi Minh lại là sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho pháo đài Hà Tây thất thủ trong tay hắn.

Đã qua giờ Ngọ, thấy đại doanh đế quốc Minh Nguyệt bên kia không có động tĩnh gì, Lôi Minh vừa mới nhắm mắt lại định nghỉ ngơi một chút, ngoài xa trên cánh đồng hoang dã mênh mông bỗng nhiên vọng đến một hồi kèn hiệu thật lâu không dứt.

Lôi Minh mở bừng hai mắt, nhìn về phía có tiếng kèn.

Trên cánh đồng mênh mông, một cây đại kỳ Quang Huy đang tung bay trước gió, mặc dù còn rất xa, nhưng Lôi Minh chỉ cần nhìn thoáng qua đã có thể nhận ra được, đó rõ ràng là đại kỳ của liên đội số Năm. Trong mắt Lôi Minh không thể ngăn được một vẻ kích động vô cùng, hai tay cũng nắm chặt thành quyền hung hăng hươ lên không một cái.

- Trưởng quan!
- Là trưởng quan!
- Đúng thật là trưởng quan!
- Còn có các huynh đệ đêm qua đột phá vòng vây! Bọn họ đã trở về!

Trên tường quan thoáng chốc vang lên thanh âm hoan hô đến khàn cả giọng của các tướng sĩ, có vài người kích động đến mức rơi nước mắt.

Mạnh Hổ đã làm tròn lời hứa trước khi đột phá vòng vây: Sống chết có nhau, tuyệt không từ bỏ, vững như bàn thạch, tuyệt không buông bỏ!

Những huynh đệ đã đột phá vòng vây vẫn ở lại cùng pháo đài, ở lại cùng bọn họ!

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt. Trên vọng tháp. (đài quan sát)

Thác Bạt Đảo cùng tên tham mưu trưởng và đám bộ tướng đã nhanh chóng lên vọng tháp, đứng trên tháp cao nhìn ra bên ngoài, hướng Đông Bắc của cánh đồng mênh mông có một cây đại kỳ Quang Huy đang đón gió tung bay phấp phới. Dưới cây đại kỳ ấy, một cánh quân nhìn qua có vẻ hơi lộn xộn đang chậm rãi tới gần đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Dẫn đầu cánh quân kia là một viên võ tướng dáng người cao lớn, tay cầm đại thương.

Mắt tên tham mưu trưởng thoáng chốc co rút lại, lắc đầu liên tục, nói:

- Không thể tin được, quả thật là không thể tin được!

Trong lòng Thác Bạt Đảo cũng kinh ngạc y như vậy, mặc dù hắn đã dự liệu trước rằng Mạnh Hổ đi rồi sẽ quay lại, nhưng bây giờ hắn thấy tận mắt như thế, cũng không dám tin vào đôi mắt của mình. Mạnh Hổ muốn làm gì? Chỉ có hai ngàn khinh bộ binh, cho dù kiêu dũng thiện chiến đến cách mấy đi chăng nữa, chẳng lẽ có thể đánh tan gần hai vạn đại quân.

Đám bộ tướng phía sau Thác Bạt Đảo cũng lộ vẻ đầy kinh ngạc.

Tập kích ban đêm thì còn được, nhưng bây giờ rõ ràng là ban ngày, chỉ có một nhóm khinh bộ binh lại muốn đường đường chính chính công thẳng vào đại doanh có trọng trang bộ binh trấn thủ của đế quốc Minh Nguyệt hay sao?

Trong lúc này, gần như tất cả tướng lĩnh của đế quốc Minh Nguyệt trong lòng đều nảy ra một suy nghĩ giống nhau, tên Mạnh Hổ này nếu không phải người ngu thì cũng là kẻ điên, một kẻ điên dám mang tính mạng của binh sĩ thủ hạ mình ra đùa giỡn.

- Đồ không biết sống chết!

Bộ tướng Tiêu Thiên khẽ quát lên một tiếng, nói với Thác Bạt Đảo:

- Tướng quân, cho phép ty chức dẫn liên đội số Năm ra, chỉ một trận này sẽ đánh tan quân địch, bắt Mạnh Hổ!

- Không!

Thác Bạt Đảo khoát tay, nghiêm nghị nói:

- Đuổi bắt Mạnh Hổ là chuyện trọng đại, bản tướng quân sẽ đích thân dẫn đại quân nghênh chiến!

Tiếng kèn hiệu lãnh lót vang lên, đại doanh vốn đang yên tĩnh của đế quốc Minh Nguyệt bỗng chốc náo nhiệt cả lên, cửa đại doanh vốn đóng chặt đã âm ỉ mở toang. Một đội ngũ trọng trang bộ binh võ trang đầy đủ đội hình chỉnh tề của đế quốc Minh Nguyệt hùng dũng tiến ra, theo sát phía sau trọng trang bộ binh là một cánh khinh bộ binh đông như kiến.

Bất chợt, trên cánh đồng hoang dã mênh mông ngập tràn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt, trên cánh đồng cũng chỉ còn lại tiếng bước chân rầm rập như nước thủy triều liên miên không dứt. Tiếng kèn hiệu vang lên tự nãy giờ bỗng nhiên ngưng bật, cánh quân đế quốc Minh Nguyệt đang hùng dũng tiến lên phải khó khăn lắm mới dừng lại được, bắt đầu triển khai về hai cánh.

Chỉ trong chốc lát, hơn vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt đi theo Thác Bạt Đảo đã triển khai xong đội hình tiêu chuẩn của bộ binh.

Trọng trang bộ binh ở giữa, khinh bộ binh bảo vệ hai bên, ngay sát sau lưng trọng trang bộ binh còn có một đại đội phóng lao và trên dưới một trung đội cung tiễn thủ.

Cách đội hình của quân đế quốc Minh Nguyệt chừng trăm mét, gần hai ngàn khinh bộ binh của Mạnh Hổ đội hình tán loạn không ra gì cả.

Trên cánh đồng mênh mông xuất hiện một màn bi tráng nhất trên thế giới Trung Thổ từ trước đến nay, hai cánh quân đánh với nhau, bất kể là về binh lực hay trang bị cũng chênh lệch quá xa. Một bên chỉ có không tới hai ngàn quân, hơn nữa là khinh bộ binh không có một mảnh giáp che thân. Bên kia có hơn một vạn hai ngàn quân, trong đó có bốn ngàn trọng trang bộ binh được trang bị kỹ càng, huấn luyện nghiêm chỉnh.

Cho dù là ai chứng kiến, cũng thấy rằng đây là một trận đánh đã biết trước kết quả.

Cho dù là những nhà tiên tri điên cuồng nhất cũng tuyệt đối không dám buông lời tiên đoán phe Mạnh Hổ sẽ thu được thắng lợi sau cùng, thậm chí ngay cả toàn thể tướng sĩ của liên đội số Năm cũng không dám cho rằng phe mình có thể chiến thắng. Hiện tại trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm duy nhất mà thôi: đi theo trưởng quan, cho dù phía trước có là rừng đao biển lửa, thiên đường hay địa ngục, cũng nhất quyết theo!

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, chỉ có một người không nghĩ vậy, người này dĩ nhiên là Mạnh Hổ.

Một nụ cười khẩy xuất hiện trên mặt Mạnh Hổ rồi ngưng đọng lại, nhiều quân thì đã sao? Binh chủng được trang bị tinh nhuệ, huấn luyện đầy đủ thì đã sao? Nếu như không có chiến thuật linh hoạt, nhiều người chỉ có thể tự làm rối lẫn nhau mà thôi! Nếu như không biết phối hợp nhuần nhuyễn, sơ hở lại càng nhiều! Dưới mắt Mạnh Hổ, đội quân của đế quốc Minh Nguyệt trước mặt kia khắp nơi đều là sơ hở, toàn thân đều là nhược điểm.

Tùng!

Trong sự chờ đợi nghẹt thở, giữa trung quân của đế quốc Minh Nguyệt đột nhiên vang lên tiếng trống trận hùng hồn.

Hai tên binh sĩ ở trần tay cầm dùi đánh thật mạnh vào mặt chiếc trống trận to hai người ôm không xuể, thoáng chốc phát ra một tiếng hùng hồn làm người nghe phải giật thót mình, trái tim của toàn thể tướng sĩ đế quốc Minh Nguyệt cũng nhảy mạnh một cái.

Tùng tùng!

Lại hai tiếng trống trầm thấp hùng hồn nữa vang lên, trái tim tất cả tướng sĩ lại nhảy mạnh lên hai cái theo tiết tấu của tiếng trống, tất cả bắt đầu cảm thấy máu nóng bốc lên cao.

Tùng tùng tùng tùng!

Trong khoảnh khắc, tiếng trống càng ngày càng hùng hồn bắt đầu vang lên liên miên không dứt, tiếng gầm cao vút xuyên thủng chín tầng mây, đất trời đều biến sắc, rung động cả một vùng hoang dã mênh mông. Tất cả các tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đang bày trận chỉ trong thoáng chốc tìm đập rất nhanh, cả người cảm thấy bùng bùng, trong mắt ai nấy đều bắn ra sát cơ nóng rực,

Ở trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, Thác Bạt Đảo thân khoác trọng giáp đứng ngạo nghễ trên chiến xa.

Thừa dịp ba quân tướng sĩ đang sôi trào nhiệt huyết, cực kỳ kích động, Thác Bạt Đảo rút chiến đao ra tiến lên dẫn đầu, hét lớn đến nỗi khàn cả giọng:

- Toàn quân xuất kích, nghiền nát địch quân!

Đội hình nghiêm chỉnh của đế quốc Minh Nguyệt thoáng chốc vang ầm tiếng reo hò đáp lại, bắt đầu tiến bước theo từng tiếng trống. Bước chân của chúng rất nhịp nhàng, giống như một cơn sóng khổng lồ mang theo khí thế nghiêng trời lệch đất nghiền nát hết thảy, hướng về phía đội hình của không đến hai ngàn khinh bộ binh liên đội số Năm chậm rãi mà ép tới.

Pháo đài Hà Tây. Trên tường quan.

Sắc mặt Lôi Minh thoáng chốc trở nên tái nhợt như tờ giấy, thanh thế kinh khủng như vậy, quân đoàn Thanh Châu quả không hổ là một trong những quân đoàn tinh nhuệ của đế quốc Minh Nguyệt. Chỉ trong nháy mắt, trong mắt Lôi Minh đã ngập tràn vẻ lo âu, dưới khí thế ép bức mạnh mẽ như vậy của đại quân đế quốc Minh Nguyệt, đám tân binh của liên đội số Năm không biết có trụ vững hay không?

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Chiến xa của Thác Bạt Đảo chậm rãi theo đại quân tiến về phía trước, nhìn đội hình không tới hai ngàn khinh bộ binh trước mặt, khoe miệng Thác Bạt Đảo không khỏi nở nụ cười tàn nhẫn. Tầm thân bằng xương thịt tuyệt đối không thể nào chịu nổi công kích của đao kiếm bằng sắt thép, khinh bộ binh lại càng không thể chống cự lại sự đè ép của trọng trang bộ binh.

Có lẽ không đợi trọng trang bộ binh tới trước mặt, tinh thần bọn khinh bộ binh kia đã sụp đổ mất rồi.

Sau cùng với đám khinh bộ binh ô hợp, huấn luyện sơ sài này, cho dù là có Mạnh Hổ dẫn dắt thì làm được gì đây? Dùng khinh bộ binh để ngăn cản trọng trang bộ binh tấn công, đúng là châu chấu đá xe!

Trước trận của liên đội Mãnh Hổ, Mạnh Hổ cảm thương đứng sừng sững chờ đợi.

Những tiếng thở dốc hồng hộc vang lên ở sau lưng, không cần quay đầu lại, Mạnh Hổ cũng có thể cảm nhận được sự khẩn trương trong lòng các tướng sĩ của mình.

Đối mặt với hơn một vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đang chậm rãi ép tới, khí thế ngút trời, vậy mà bên mình chỉ có gần hai ngàn khinh bộ binh, thực lực kém xa như vậy, ngay cả đám lão binh đã lăn lộn nhiều năm như vậy còn cảm thấy khẩn trương, huống chi là đám tân binh của liên đội số Năm. Mặc dù bọn chúng đã trải qua ba trường huyết chiến, thế nhưng thời gian bọn chúng từ nông phu trở thành binh lính chỉ mới có hai tháng mà thôi.

Không ai có thể trong một thời gian ngắn ngủi như vậy luyện cho một đám nông phu có được ý chí cứng cỏi như sắt thép, Mạnh Hổ cũng vậy.

Thế nhưng, Mạnh Hổ vẫn có biện pháp giải trừ nỗi sợ hãi trong lòng các tướng sĩ. Quân của đế quốc Minh Nguyệt cố gắng lợi dụng khí thế mạnh mẽ làm sụp đổ tinh thần của liên đội Mãnh Hổ, thực hiện mục đích không đánh mà khuất phục, chuyện này chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi. Liên đội Mãnh Hổ chỉ có thể bị địch nhân đánh bại trên chiến trường, chứ không thể để tinh thần bị đối phương làm cho sụp đổ.

Cắm đại thương sâu xuống đất, Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, quát lên:

- Báo Tử, mang cung tên tới!

Báo Tử bước nhanh ra phía trước, mang theo một cánh trường cung và một mũi Lang Nha tiễn.

Mạnh Hổ nhướng mày quát to:

- Lấy thêm ba mũi tên nữa!

Báo Tử dạ một tiếng, xoay tay rút thêm ba mũi Lang Nha tiễn từ ống tên trên lưng hắn.

Mạnh Hổ cầm cung tay trái, tay phải đem bốn mũi Lang Nha tiễn đặt vào dây cung, tất cả ánh mắt của các tướng sĩ liên đội Mãnh Hổ thoáng chốc tập trung vào Mạnh Hổ, từng ánh mắt cuồng nhiệt đều nhìn vào cánh cung trên tay hắn, nơi có bốn mũi Lang Nha tiễn. Khẽ quát một tiếng, cánh trường cung trên tay Mạnh Hổ đã giương tròn như vầng trăng rằm.

Bốn mũi Lang Nha tiễn đã sẵn sàng trên dây cung, chỉ hơi xéo một chút về phía đại quân đế quốc Minh Nguyệt trước mặt.

Trong chớp mắt, hai mắt Mạnh Hổ đang nhắm hờ đột nhiên bừng mở, đồng thời buông tên, chỉ nghe ong một tiếng, bốn mũi Lang Nha tiễn đã mang theo tiếng rít xé gió bay ra nhanh như tia chớp về phía trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang chậm rãi áp tới.

Ngay lập tức, bốn tên binh sĩ trong đội hình trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt kêu lên một tiếng rồi gục xuống, mỗi tên đều bị cắm một mũi Lang Nha tiễn ngay cổ, không sai lệch chút nào.

Tận mắt thấy tài bắn cung thần kỳ của Mạnh Hổ, toàn thể khinh bộ binh của liên đội Mãnh Hổ thoáng chốc reo hò hoan hô dậy đất, ánh mắt nhìn Mạnh Hổ trở nên càng cuồng nhiệt hơn. Trong giây phút này, Mạnh Hổ chính là một vị chiến thần không chuyện gì không làm được trong lòng bọn họ!

Trung quân đế quốc Minh Nguyệt.

Thác Bạt Đảo trong chớp mắt cũng hít một hơi khí lạnh, tài bắn cung của Mạnh Hổ đã làm cho hắn cảm thấy khiếp sợ.

Khi Thác Bạt Đảo nhìn thấy khinh bộ binh của quân địch sau khi chứng kiến tài bắn cung thần kỳ của Mạnh Hổ thì sĩ khí dâng cao, tâm tình hắn lại càng trở nên trầm trọng chưa từng có. Xem ra ý đồ bằng vào thanh thế mạnh mẽ mà áp đảo tinh thần quân địch đã thất bại hoàn toàn, tên Mạnh Hổ này gần như chỉ bằng lực lượng của chính bản thân mình mà thay đổi cả thế cục.

Người này nếu không diệt trừ, sau này sẽ trở thành họa lớn của đế quốc!

(Kể từ lúc này, tác giả gọi liên đội số Năm là liên đội Mãnh Hổ, vì bọn tân binh đã tiến bộ, có thể xem như lão binh rồi.)

20. Chương 20: Trận Chiến Không Cân Sức

Không ai để ý tới bốn tên trọng trang bộ binh trúng tên nằm dưới đất, trên chiến trường là như vậy, giữa lúc hai bên giao chiến, tuyệt đối không có ai dừng lại cứu chiến hữu bị thương hay nhặt xác cho bọn họ. Mọi chuyện đều phải đợi sau khi chiến tranh kết thúc, đương nhiên là bên thua vĩnh viễn không có cơ hội nhặt xác cho chiến hữu của mình.

Chỉ trong chớp mắt, khoảng cách giữa hai bên đã không còn xa nữa, sắp sửa lọt vào tầm ngắm của cung tiễn thủ cả hai bên.

Mạnh Hổ vùng tay lên, bọn khinh bộ binh đang đứng ở phía sau liền tản ra hai bên, chia ra thành hai đội hình trái phải rõ ràng, trên chiến trường lập tức xuất hiện một màn trông thật là kỳ dị: hai đội hình trái phải vừa lập ra của khinh bộ binh liền đội Mạnh Hổ đối lập với hai cánh khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt bên kia, còn trọng trang bộ binh ở trung quân của đế quốc Minh Nguyệt thì đối lập với một mình Mạnh Hổ.

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Sắc mặt của Thác Bạt Đảo thoáng chốc trở nên âm trầm, tên Mạnh Hổ này thật là quá mức cuồng vọng, thật sự muốn bằng vào lực của một mình mình mà chiến đấu với bốn ngàn trọng trang bộ binh hay sao?

Đứng trước trận của hai bên, Mạnh Hổ thản nhiên giờ cao đại thương.

Đội hình hai bên của bọn khinh bộ binh liền đội Mạnh Hổ liền nổi lên một chút náo loạn, bọn khinh bộ binh cầm đao đứng phía trước nhanh chóng lui về phía sau, để lộ ra một nhóm người vốn lúc nãy núp sau lưng bọn chúng, nhóm này cầm trong tay trường cung đoạt được trong đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Cung đã kéo căng, những mũi Lang Nha tiễn sắc bén đã nằm chờ sẵn trên dây cung, chia một góc xéo lên không, hướng của mũi tên không phải là trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt, mà là khinh bộ binh ở hai bên cánh.

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Thác Bạt Đảo nở một nụ cười chế giễu, cho khinh bộ binh đổi chiến đao trong tay cầm lấy trường cung thì có thể trở thành cung tiễn thủ hay sao? Ý nghĩ đó thật là quá ngây thơ!

Nếu như dễ dàng luyện ra cung tiễn thủ như vậy, thì cung tiễn thủ sao có thể trở thành binh chủng tinh nhuệ nhất trên thế giới Trung Thổ?

Trường cung chế tạo cực kỳ khó khăn nhưng rất dễ hư hao, đương nhiên có một nguyên nhân nữa là cung tiễn thủ quá ít ỏi, nhưng nguyên nhân chính là muốn huấn luyện ra một tên cung tiễn thủ là cực kỳ khó khăn. Môn bắn cung dễ học nhưng khó giỏi, một người chỉ cần thân thể đạt chiều cao nhất định, lực tay đủ mạnh là có thể bắn cung rồi, còn như muốn trở thành một tên cung tiễn thủ tài giỏi, không trải qua vài năm huấn luyện tuyệt không thể được.

Huống chi, hàng ngàn tên cung tiễn thủ cùng lúc bắn tên trên chiến trường và một người bắn tên, đó là hai chuyện khác nhau hoàn toàn.

Bởi vì cung tiễn thủ thường là ở giữa vòng bảo vệ của khinh bộ binh và trọng trang bộ binh, trước sau trái phải toàn là đầu người nhấp nhô chuyển động. Hoàn cảnh như vậy rất dễ làm cho rối loạn tầm mắt, không phải là lão binh thân trải trăm trận thì không có cách nào phán đoán chuẩn xác vị trí và khoảng cách của quân địch.

Khi đó phải nhờ vào kinh nghiệm của cung tiễn thủ, một tên cung tiễn thủ không có kinh nghiệm rất khó khống chế góc bắn cho thật tốt bằng cảm giác, mũi tên bắn ra sẽ sai lệch rất lớn, hoặc không trúng mục tiêu hoặc có thể rơi vào đầu người của phe mình.

Mạnh Hổ trong mắt Thác Bạt Đảo lúc này giống như một kẻ thiếu hiểu biết lại nghèo kiết xác cả đời, đột nhiên phát tài vì quá vui mừng lại đem ra khoe khoang với người khác. Cũng chỉ có một kẻ thiếu hiểu biết

chưa từng thấy như vậy mới cho rằng khinh bộ binh chỉ cần ném chiến đao đi cầm lấy trường cung là có thể trở thành cung tiễn thủ mà thôi.

Giữa trận.

Mạnh Hổ đột nhiên vung đại thương lên, mũi thương chỉ hờ về phía trước.

Đám khinh bộ binh đã giương cung chờ sẵn liền rít buông tay, dây cung rung lên ong một tiếng, một đám tên tán loạn bay thẳng lên không, phóng về phía hai cánh khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang chậm rãi tiến tới. Đúng như Thác Bạt Đảo đã đoán trước, hiệu quả sát thương của đám tên này vô cùng nhỏ, tuyệt đại đa số chưa bắn tới khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt thì đã rơi xuống đất.

Mạnh Hổ vẫn không lộ vẻ thất vọng chút nào, lại giơ đại thương lên tiếp tục chỉ về phía trước, lại một đám tên nữa bay lên.

Lần này vì đã có cơ sở của lần bắn trước để điều chỉnh lại, hơn nữa khoảng cách của hai bên cũng đã gần hơn, hiệu quả sát thương so với lần đầu rõ ràng tốt hơn một chút, có khoảng bốn năm mươi tên khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt trúng tên kêu la thảm thiết giãy dụa trong vũng máu.

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Nụ cười chế giễu trên mặt Thác Bạt Đảo càng đậm hơn chút nữa, tên Mạnh Hổ này có đôi khi dũng cảm như một con mãnh hổ, có khi giả hoạt như một con cáo già, nhưng cũng có khi ngu xuẩn như một con heo. Ở thế giới Trung Thổ, binh chủng chân chính quyết định sự thắng bại của cuộc chiến luôn luôn là trọng trang bộ binh, mà không phải là khinh bộ binh, nhưng tên này lại cho tên bắn vào khinh bộ binh ở hai cánh, thật là ngu xuẩn!

Hơn nữa, Mạnh Hổ đem gần ngàn cung tiễn thủ bày trận phía trước mấy trăm khinh bộ binh, miễn cưỡng vẫn có thể có tác dụng bảo vệ mấy trăm khinh bộ binh ở phía sau. Thế nhưng làm như vậy cũng có nghĩa là để cung tiễn thủ phơi trần dưới đao của đại quân đế quốc Minh Nguyệt. Một khi đại quân của đế quốc Minh Nguyệt giết đến trước mặt, đám cung tiễn thủ này sẽ trở thành cá nằm trên thớt, đúng là ngu xuẩn hết mức!

Thác Bạt Đảo thậm chí đã bắt đầu tưởng tượng đến cảnh đại quân của đế quốc Minh Nguyệt chém giết cung tiễn thủ của địch quân vô cùng thê thảm.

Trường mâu của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt đồng loạt đâm ra, đám cung tiễn thủ của quân địch hoảng loạn đều bị đâm lỗ chỗ khắp người, ngã rạp xuống đất, nằm trên vũng máu rên la thảm thiết. Hai cánh khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang bọc ra mặt sau của quân địch, đánh ngược trở lại, quân địch đã trở thành cá nằm trong chậu, Mạnh Hổ cũng bó tay chịu trời.....

Gần hai trăm tên cung tiễn thủ còn sót lại của đế quốc Minh Nguyệt cũng đã bắt đầu bắn trả, thế nhưng đáng tiếc là, liên đội Mạnh Hổ đã rất giả hoạt chiếm vị trí trên gió, còn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt thì ngược gió mà lên, những cơn gió Bắc ào ạt thổi đã ảnh hưởng rất nhiều đến đường bay của tên, chẳng những tầm bay xa bị rút ngắn lại, lực sát thương cũng giảm đi rất nhiều.

Khoảng cách hai bên đã rất gần, gần như sắp đi vào tầm công kích của đội phóng lao.

Tiếng trống trận đột nhiên dồn dập hẳn lên, bước chân của đại quân đế quốc Minh Nguyệt cũng lập tức tăng nhanh theo tiếng trống, bắt đầu phát động tấn công. Đội phóng lao theo sát sau lưng trọng trang bộ binh đã lựa chọn khoảng cách thích hợp đứng lại, cả bọn giơ cao lao trong tay chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu chạy lấy đà. Cả một đại đội phóng lao, hơn một ngàn cây lao, không có cây nào ngoại lệ đều chỉ thẳng về phía trước, nơi có một chiếc bóng ngạo nghễ đứng sừng sững trông thật cô đơn.

Cơ mặt Thác Bạt Đảo khê giật vài cái, khoe miệng nhếch lên tạo nên hai nếp nhăn lạnh lẽo, dưới cả ngàn cây lao phóng tới dày đặc như mưa, Mạnh Hổ dù có thân thủ cao đến mức xuất quỷ nhập thần cũng tuyệt đối không có cách nào thoát chết.

Con người vẫn là bằng xương bằng thịt, tuyệt đối không thể ngăn được mũi lao sắc bén.

Khi Thác Bạt Đảo cho rằng đại cục đã định, trên chiến trường lại xảy ra biến hoá ngoài dự liệu của mọi người.

Mạnh Hổ giờ cao đại thương phát về phía sau một cái, xoay người bỏ chạy, đám khinh bộ binh hai bên vẫn còn đang giương cung bắn lập tức hô lên một tiếng, cũng xoay người bỏ chạy theo. Nhưng hướng trốn chạy của bọn họ hoàn toàn khác nhau: khinh bộ binh cánh trái chạy về hướng Đông Bắc, khinh bộ binh cánh phải chạy về hướng Đông Nam, còn Mạnh Hổ thì chạy thẳng hướng Đông.

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Thác Bạt Đảo trước tiên cảm thấy ngạc nhiên, sau đó vung quyền đánh mạnh vào thành chiến xa, đột nhiên có cảm giác muốn đánh bất cứ một người nào đó.

Thật là quá mức hèn hạ vô sỉ, bọn này quá nhu nhược, không ngờ lại không đánh mà chạy, không ngờ chạy như chó cụp đuôi!

Tiếng trống trận vẫn vang lên dồn dập, đại quân của đế quốc Minh Nguyệt vẫn chỉnh tề đều bước tiến về phía trước, nhưng địch nhân của chúng đang chạy trốn về ba hướng khác nhau với tốc độ rất nhanh. Chuyện này làm cho đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đang cuộn cuộn ép tới giống như đánh một quyền thật mạnh vào không khí, cảm giác hụt hẫng này quả thật là làm cho người ta vô cùng khó chịu!

Tên tham mưu trưởng vội vã bước nhanh lên trước chiến xa, tay lau mồ hôi trán, hỏi:

- Tướng quân, bọn hèn hạ này đã chạy như chó cụp đuôi, quân ta có đuổi theo hay không?

Theo lệ thường quân địch đã thua tự nhiên là phải đuổi giết, không nhân cơ hội ấy mà đuổi giết quả thật là gốc nghề!

Nhưng bọn địch trước mắt kia lại không giống như là ‘thua’, cái ‘thua’ của bọn chúng thoát nhìn cũng không có vẻ thật sự là ‘thua’. Mà lại có vẻ như là chạy trốn một cách có tính toán, làm cho người khác không khỏi không lo lắng, đối phương có phải có âm mưu gì hay không? Nếu cứ tiếp tục đuổi giết có thể trúng gian kế của địch quân hay không?

- Đuổi!

Thác Bạt Đảo cương quyết rút chiến đao ra, hung hăng quát lên:

- Tất cả khinh bộ binh xuất kích, chia ra ba đường đuổi theo quân địch, tuyệt đối không buông tha một tên nào!

Thác Bạt Đảo lại không lo lắng địch nhân có âm mưu hay gian kế gì.

Có thể có gian kế gì chứ? Chỉ bằng vào không tới hai ngàn khinh bộ binh nọ, ngay cả Mạnh Hổ cũng vất giò lên cổ mà chạy, còn có thể xuất ra âm mưu gian kế gì?

Thác Bạt Đảo ra lệnh một tiếng, đám khinh bộ binh hai cánh của đế quốc Minh Nguyệt đang tiến về phía trước lập tức tăng tốc độ, trong tiếng hò reo long trời lở đất, gần vạn tên khinh bộ binh giống như ba cơn hồng thủy phá vỡ đê mà ra, chia làm ba hướng khác nhau mà đuổi theo. Bộ tướng tâm phúc của Thác Bạt Đảo là Tiêu Thiên cũng đích thân suất lĩnh hai ngàn khinh bộ binh đuổi theo hướng Đông, chính là hướng mà Mạnh Hổ bỏ chạy.

Chỉ trong chớp lát, tám ngàn khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đã truy đuổi đi xa, từ từ biến mất trong cánh đồng mênh mông hoang dã.

Thác Bạt Đảo nhíu mày có vẻ khẩn trương, sắc mặt âm trầm dường như bao phủ bởi một lớp sương mù. Chuyện Mạnh Hổ không đánh mà chạy đã vượt xa dự liệu của hắn, càng làm cho Thác Bạt Đảo cảm thấy nặng nề trong lòng hơn, nơi đây đã là ranh giới của hạp cốc Hà Tây, đi thêm mười mấy dặm nữa về phía trước chính là Thanh Vân sơn. Với thân thủ của Mạnh Hổ, một khi hắn chạy sâu vào trong núi, muốn bắt hắn tuyệt đối không dễ dàng chút nào!

Tuy rằng Tiêu Thiên đã dẫn hai ngàn khinh bộ binh đuổi theo, nhưng Thác Bạt Đảo căn bản không dám có chút hy vọng nào cả.

Về phần đám khinh bộ binh chạy hai bên trái phải có lẽ khó có thể thoát cảnh bị đồ sát cả bọn, nhưng muốn bắt một mình Mạnh Hổ lại rất khó khăn.

Trầm ngâm một hồi lâu, Thác Bạt Đảo mới thở ra một hơi thật dài, dẫn bốn ngàn trọng trang bộ binh trở về đại doanh, chuyện đến nước này, hắn chỉ có thể kiên nhẫn mà chờ đợi.

Đến xế chiều, đám khinh bộ binh do Tiêu Thiên suất lĩnh đuổi theo Mạnh Hổ đã trở về đại doanh, sự lo lắng của Thác Bạt Đảo cuối cùng đã trở thành sự thật, Tiêu Thiên cũng không thể bắt được Mạnh Hổ.

Sau đó không tới nửa giờ, bọn khinh bộ binh đuổi giết theo hướng Đông Nam cũng đã trở về đại doanh.

Ngoài dự đoán của Thác Bạt Đảo, đám khinh bộ binh này không ngờ lại về tay trắng, tên liên đội trưởng dẫn đầu bắt đầu dĩ báo cáo, bọn địch quân bỏ chạy căn bản là đám trâu bò, thể lực kinh người, mặc cho bọn chúng ra sức đuổi theo đến thể nào đi chăng nữa, cũng không tài nào đuổi kịp. Sau khi vào đến Thanh Vân sơn, rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng của quân địch.

Sau khi vào trong núi lục soát vu vơ một hồi, không còn cách nào khác đành phải thu binh trở về doanh.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đám khinh bộ binh cuối cùng lại vẫn chưa có tin tức gì, cho đến khi mặt trời gác núi, sắc trời bắt đầu sẫm tối, cũng không có tin tức báo về. Thác Bạt Đảo cảm thấy có chuyện không ổn, cho dù là đuổi kịp hay không, đám khinh bộ binh kia cũng nên có tin tức báo về mới đúng!

Te te te....

Thác Bạt Đảo còn đang lo lắng, đột nhiên ngoài trướng một hồi kèn hiệu rất dài vọng tới.

Tên tham mưu trưởng kinh ngạc nhảy dựng lên, vui mừng nói:

- Chắc là người của ta đã trở về!

21. Chương 21: Dụ Địch

Thác Bạt Đảo xoay người ra khỏi lều, tên tham mưu trưởng và Tiêu Thiên chờ hắn ra khỏi liền đi theo lên trên vọng tháp.

Đứng trên vọng tháp nhìn ra ngoài, chỉ thấy từng đám binh lính tùm nập năm tùm ba đang chạy tán loạn trở về từ hướng Đông Bắc, đúng là đám khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt về sau cùng.

- Đây là...

Tên tham mưu trưởng hít một hơi khí lạnh, la lên thất thanh:

- Là người của chúng ta!

- Không thể nào!

Tiêu Thiên thất kinh nói:

- Quân địch chạy trốn về hướng Đông Bắc nhiều nhất cũng chỉ có bảy, tám trăm người, tướng địch Mạnh Hổ cũng đã cụp đuôi mà chạy. Thế nhưng quân ta đuổi theo tới ba ngàn người, binh lực gần như gấp bốn lần quân địch! Tại sao kết quả lại như vậy? Tại sao vậy?

- Chẳng lẽ...

Sắc mặt tên tham mưu trưởng khẽ biến, đưa ra lời giải thích mà hắn tự cho là hợp lý:

- Là đế quốc Quang Huy cử viện quân tới?

Tên tham mưu trưởng vừa dứt lời, trên vùng hoang dã trước mặt truyền đến một hồi kèn hiệu thật dài, đột nhiên xuất hiện một cánh quân từ trong Thanh Vân sơn đuổi giết phía sau bọn khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt. Phía trước cánh quân kia tung bay một cây đại kỳ, trên nền đỏ tươi có một vòng tròn màu vàng chói.

Dưới lá đại kỳ tung bay phấp phới, một hán tử thân người cao lớn tay cầm đại thương đen nhánh đang lướt đi như bay.

- Mạnh Hổ!!

Tên tham mưu trưởng không khỏi lộ vẻ khiếp sợ:

- Không ngờ là Mạnh Hổ! Nguy rồi, đó là một cái bẫy!

Tên tham mưu trưởng rốt cục đã hiểu ra mọi chuyện. Lúc trưa quân địch không đánh mà chạy đúng là đã có âm mưu từ trước, chia làm ba hướng khác nhau mà chạy chính là để phân tán binh lực của đế quốc Minh Nguyệt, sau đó mới tập trung quân lại tấn công mạnh mẽ một cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Tiêu Thiên đột nhiên ôm quyền nói:

- Tướng quân, xin chuẩn cho ty chức mang quân ra tiếp ứng.

- Ừ!

Thác Bạt Đảo gật đầu, trầm giọng nói:

- Bất quá bây giờ trời đã tối, không nên đánh nữa, chỉ cần tiếp ứng người của ta trở về doanh là được, ngàn vạn lần không nên ham đánh, để tránh khỏi trúng quỷ kế của địch nhân.

Tiêu Thiên dạ lớn một tiếng, lãnh mệnh mà đi.

Rất nhanh sau đó, trong đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt cũng liên tục vang lên những hồi kèn hiệu đình tai, cửa doanh từ từ mở ra, từ đội khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt mãnh liệt xông ra, tiếp ứng cho đám tàn binh của đế quốc Minh Nguyệt đang chạy tán loạn khắp nơi, đám tàn binh kia vừa thấy có cứu viện liền phần khởi tinh thần, cả bọn càng cố gắng chạy nhanh hơn về phía đại doanh.

Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã ra khỏi doanh tiếp ứng, liên đội Mạnh Hổ lập tức ngừng đuổi giết, giữ một khoảng cách với quân địch khoảng một tầm tên. Tiêu Thiên cố gắng tới gần thì đối thủ lui lại, trước sau vẫn giữ khoảng cách một tầm tên, thấy trời đã tối, Tiêu Thiên cũng không dám tùy tiện đuổi theo, đành phải thu binh trở về.

Trời tối rất nhanh, liên đội Mạnh Hổ đốt lửa hạ trại ngay trên cánh đồng mênh mông, ngay trong tầm nhìn của đại doanh đế quốc Minh Nguyệt. Cả cánh quân ngồi bên đồng lửa lớn tiếng cười đùa, lại vừa ăn bánh bao nướng, thậm chí còn có một con heo rừng nhỏ đang nướng trên đồng lửa, quân của đế quốc Minh Nguyệt ở cách đó khá xa nhưng cũng có thể ngửi thấy mùi thơm theo gió đưa tới.

Trên cánh đồng, bên đồng lửa.

Mạnh Hổ gọi Niễn Tử qua một bên dặn dò hồi lâu, cuối cùng hỏi lại:

- Đã nhớ kỹ chưa?

Niễn Tử lớn tiếng đáp:

- Trưởng quan yên tâm, đã nhớ rất kỹ!

Mạnh Hổ gật đầu nói:

- Đi thôi!

- Dạ!

Niễn Tử đáp lời, dẫn một đội binh sĩ lẩn khuất vào trong màn đêm.

Đưa mắt nhìn theo bóng của bọn Niễn Tử đi thật xa, ánh mắt Mạnh Hổ lại khôi phục vẻ lạnh lùng vốn có, đi qua chỗ các tướng sĩ đang ngồi bên đồng lửa, thanh âm lạnh lùng của hắn vang lên:

- Các huynh đệ, ăn uống no nê xong lập tức đi ngủ, bồi dưỡng thể lực cho đầy đủ, sau nửa đêm chúng ta sẽ chơi đùa một phen với quân của đế quốc Minh Nguyệt!

Các tướng sĩ ầm ầm đáp lại, cả bọn ăn xong liền lăn ra ngủ.

Không coi quân địch vào đâu mà hạ trại nghỉ ngơi ở đây, mục đích dĩ nhiên là muốn chọc tức quân địch, dụ địch xuất kích. Đây cũng là một nước cờ đầy nguy hiểm, thế nhưng Mạnh Hổ cũng không sợ hãi chút nào, chu vi mười mấy dặm quanh đây đều là đồng không mông quạnh, chỉ cần phái ra vài đội âm thầm tuần tra, cho dù quân địch có bất cứ hành động gì cũng có thể phát hiện ngay lập tức.

Hiện tại điều mà Mạnh Hổ lo lắng nhất, chính là quân địch không ra.

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt. Lều lớn ở trung quân.

Tiêu Thiên giận dữ nắm chặt hai đấm, hạ giọng nói:

- Tướng quân, bọn khốn này cũng thật là quá mức kiêu ngạo, không ngờ lại dám hạ trại ở đó, không coi chúng ta ra gì. Nếu không ra giáo huấn bọn chúng một phen, bọn chúng thật không biết thế nào là trời cao đất dày!

Thác Bạt Đảo lạnh lùng liếc Tiêu Thiên một cái, hỏi:

- Giáo huấn? Giáo huấn như thế nào?

Tiêu Thiên trầm giọng nói:

- Ty chức chỉ cần hai ngàn khinh bộ binh.

Thác Bạt Đảo nổi nóng:

- Người đuổi kịp chúng sao?

- Đó...

Tiêu Thiên ghen lời, một hồi lâu sau mới hậm hực than:

- Ôi, nếu có đại đội kỵ binh thì tốt rồi...

- Kỵ binh cũng chưa chắc đã hữu dụng.

Tên tham mưu trưởng thở dài, có chút bất đắc dĩ nói:

- Từ đó trở về phía trước mười mấy dặm là một vùng núi non trùng điệp của Thanh Vân sơn, quân địch chỉ cần lẫn trốn trong đó, kỵ binh chúng ta cũng không thể làm gì.

Tiêu Thiên đột nhiên nói:

- Tướng quân, hay là phái hai đội tinh binh xuất doanh ở hai bên cánh, âm thầm lặng lẽ mà ra?

Thác Bạt Đảo lạnh lùng nói:

- Người có thể nghĩ ra được, Mạnh Hổ không nghĩ tới hay sao? Nếu như hắn đã có can đảm đốt lửa hạ trại gần đại doanh của chúng ta, tất nhiên đã có cách phòng bị vạn toàn, chỉ sợ ngoài cánh đồng mênh mông kia hắn đã sớm bố trí đội tuần tra ngầm, bên này người vừa dẫn quân ra khỏi đại doanh thì bên kia hắn cũng biết ngay lập tức.

Tiêu Thiên nói:

- Cho dù là đánh lén không được, cũng không thể để cho bọn chúng yên ổn ngoài đó!

Tên tham mưu trưởng thần sắc thoáng động, nói:

- Tướng quân, vậy cũng phải, hơn nữa chỉ cần không để binh lực phân tán quá mức, đừng rời xa cánh đồng kia, thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Thác Bạt Đảo trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vậy thử xem sao!

Đêm đã khuya, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống cánh đồng đầy thê lương âm đạm.

Mạnh Hổ đứng sừng sững trên cánh đồng, phía sau tiếng ngáy vang lên âm ỉ, mặc dù ở sát ngay bên đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt, nhưng các tướng sĩ đều đã nhanh chóng đi vào trong mộng.

Một tràng tiếng chân đột nhiên vang lên từ phía sau, Mạnh Hổ quay người lại, thân thể gầy gò của Báo Tử đã từ trong bụi cỏ chui ra.

- Trưởng...trưởng quan...

Báo Tử thở hào hển nói:

- Tới... Tới rồi!

- Sao?

Mạnh Hổ nghiêm giọng hỏi:

- Rất cực không nhìn được nữa rồi sao?

Chỉ trong chốc lát, Đôn Tử cũng từ một hướng khác chạy về, khẽ nói:

- Trưởng quan, quân địch xuất doanh rồi!

- Rất tốt!

Sát cơ toát ra từ trong mắt, Mạnh Hổ trầm giọng nói:

- Báo Tử, Đôn Tử, mau mau nhẹ nhàng đánh thức các huynh đệ!

Hai người lãnh mệnh đi, đánh thức tất cả các tướng sĩ còn đang say ngủ, trong trại thoáng chốc nổi lên một trận ồn ào nho nhỏ. Bất quá trận ồn ào đó rất nhanh đã yên lặng trở lại, bởi vì còn cách khá xa, cho nên hai cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt chia làm hai bên phải trái từ từ áp lại đây cũng không phát hiện được gì khác thường.

Dưới ánh trăng bàng bạc, Tiêu Thiên đang suất lĩnh ba ngàn khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt nhẹ nhàng yên lặng tiến về phía trước.

Xuất chinh lần này, vốn là Thác Bạt Đảo mang theo hai liên đội khinh bộ binh, nhưng sau khi đánh nhau hai ngày nay, gần vạn khinh bộ binh đã thương vong gần ba ngàn, hiện chỉ còn lại hơn sáu ngàn người. Tối nay đánh lén, gần như đã dốc hết trọn ổ khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt, trừ ra bốn ngàn trọng trang bộ binh ở lại thủ đại doanh, Thác Bạt Đảo thậm chí đã phái ra cả đội phóng lao và cung tiễn thủ.

Còn cách điểm hạ trại của quân địch không xa, Tiêu Thiên đột nhiên giơ cao tay phải.

Dưới ánh trăng, ba ngàn khinh bộ binh nhẹ nhàng tản ra hai bên, sau đó nằm sấp xuống cánh đồng mà trườn tới. Sự tình thuận lợi quá sức tưởng tượng, bọn khốn này quả thật quá kiêu ngạo rồi, không ngờ ngay cả một người canh phòng cũng không có, ba ngàn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã mò tới trước mũi, không ngờ bọn chúng vẫn an nhiên nằm ngủ.

Trong nháy mắt, cánh tay Tiêu Thiên giơ cao từ này giờ đột nhiên hạ xuống.

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Đám khinh bộ binh theo sát phía sau Tiêu Thiên liền nhảy vọt cả lên, giống như một cơn hồng thủy cuốn trôi cả con đê băng lên phía trước.

Gần như cùng một lúc, ở phía đối diện cách đó không xa cũng rộ lên tiếng hò reo long trời lở đất, lại có thêm ba ngàn khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt từ trong bóng tối đổ xô ra. Bởi vì khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt bắt đầu đánh úp từ khoảng cách rất gần, vốn là từ hai mặt ép tới, nhưng trên

thực tế đã tạo thành thế hợp vây ba mặt. Chỉ còn lại hướng đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt là cố ý bỏ trống, đường thoát của ba hướng còn lại đã bị cắt đứt.

Các tướng sĩ của liên đội Mạnh Hổ đang say ngủ rất cục cựa cũng đã ‘bừng tỉnh’ giấc, ba mặt đều có địch, theo bản năng bọn họ chạy như điên về phía đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Vừa lúc đó, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt vốn đang yên tĩnh bỗng nhiên vang dậy tiếng reo hò, vô số đuốc được thắp lên cùng một lúc, cửa đại doanh vốn đóng chặt cũng đang âm ỉ mở toang ra. Giữa tiếng bước chân rầm rập rung chuyển cả đất trời, một đội trọng trang bộ binh vũ trang đầy đủ đang mãnh liệt tràn ra, đang cắt đứt luôn đường thoát cuối cùng của liên đội Mạnh Hổ, hợp cùng đám khinh bộ binh ngoài kia thành thế bao vây bốn phía.

Một kế hoạch thật là hoàn mỹ!

Trước hết dùng ưu thế tuyệt đối của khinh bộ binh để bao vây ba mặt, đuổi quân địch theo một hướng mà mình đã tính trước, sau đó mới dùng trọng trang bộ binh thực hiện một đòn chí mạng cuối cùng.

Đáng tiếc là, quân của đế quốc Minh Nguyệt đã đánh giá quá thấp bản lĩnh chạy trốn của đám tàn binh liên đội Mạnh Hổ.

Giữa lúc quân của đế quốc Minh Nguyệt sắp sửa hợp thành thế bao vây bốn mặt, đột nhiên đám tàn binh như ong vỡ tổ chia làm hai ngã mà chạy thật nhanh. Bọn họ như là một làn khói lướt qua trước mặt trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt, chỉ kém có một ly, nhưng trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang hùng hổ tiến tới lại không chạm được một sợi lông nào của địch.

- Mạnh Hổ chạy về phía Tây!
- Mạnh Hổ chạy về phía Tây!
- Mạnh Hổ chạy về phía Tây!

Bầu trời đêm đột nhiên nổi lên tiếng hò reo vang dậy, theo tiếng hò reo đó, toàn bộ quân của đế quốc Minh Nguyệt nhanh chóng hội tụ lại thành một cơn lũ khổng lồ, cuộn cuộn đuổi giết đám tàn binh đang chạy về hướng Tây.

22. Chương 22: Hoả Thiêu Tuyệt Vọng Cốc

Tuyệt Vọng cốc nằm ở mạn Đông Bắc của hạp cốc Hà Tây, tiếp giáp Thanh Vân sơn, cửa vào rất hẹp, nhưng vào trong lại rất rộng rãi. Bên trong cốc cây cối sum xuê, hoa cỏ tươi tốt, trừ lối vào ra, ba mặt còn lại đều là vách đá cao trăm trượng, có thể nói là cốc tuyệt vọng đứng ngất ngưởng.

Ba năm trước, sư đoàn số Bốn của quân đoàn Tây Bộ bị ba sư đoàn của quân đoàn Thanh Châu bao vây trong hạp cốc Hà Tây, không có đường nào khác phải rút lui vào trong Tuyệt Vọng cốc. Cuối cùng, ba vạn tướng sĩ của sư đoàn số Bốn bị Tư Đồ Duệ cho một mẻ lửa thiêu chết sạch.

Trong vùng hoang vu của hạp cốc Hà Tây, Thác Bạt Đảo đích thân suất lĩnh hơn bảy ngàn khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt không theo một đội hình nào cả truy đuổi thẳng vào trong cốc.

Mạnh Hổ đang dẫn hơn trăm tàn binh chạy theo đội hình vòng cung, cả bọn nháo nhào cả lên, kinh hoàng chạy vắt giò lên cổ.

Cứ nhắm hướng Tây mà chạy, liên đội Mạnh Hổ không ngừng ‘chạy tán loạn’, lúc đầu có hơn ngàn người, đến bây giờ chỉ còn lại hơn trăm. Thác Bạt Đảo đối với chuyện này không cảm thấy buồn lòng chút nào, vì mục tiêu của hắn chỉ có một, đó chính là Mạnh Hổ, những tàn binh khác đương nhiên hắn không thèm để ý tới.

Truy đuổi một lúc nữa, cánh trái của khinh bộ binh đế quốc Minh Nguyệt đã dần dần đuổi qua mặt liên đội Mạnh Hổ chạy thẳng lên phía trước, sau đó vòng lại từ trái sang phải, tạo thành một bức tường chặn lại.

Nếu bức tường đó hình thành, lúc ấy đám tàn binh sẽ trở thành cá nằm trong chậu, chấp cánh cũng khó bay.

Đến lúc khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt sắp sửa thành công, đột nhiên bên phải hạp cốc xuất hiện một cái ngã ba, đám tàn binh không còn đường nào khác lập tức chạy vào ngã ba nọ.

Một mình một ngựa dẫn đầu đội ngũ, Thác Bạt Đảo thấy vậy vui mừng nói:

- Quân địch đã chạy vào ngã ba, trong ngã ba này là tuyệt cốc, bọn chúng chạy không thoát rồi!

Trong bóng đêm, Thác Bạt Đảo cũng bất kể đây là một tuyệt cốc, hung hăng giật cương, chạy thẳng vào trong đuổi giết cho bằng được đám tàn binh.

Trong giờ phút này, tâm tình của Thác Bạt Đảo thật sự vô cùng kích động, Mạnh Hổ hung hãn như mãnh hổ, giảo hoạt như hồ ly cuối cùng cũng đã bị hấn ép phải chạy vào tuyệt cốc, có lẽ không còn bao lâu nữa, hấn có thể tự tay lấy cái đầu trên cổ Mạnh Hổ rồi! Nghĩ tới đây, Thác Bạt Đảo chỉ cảm thấy vô cùng thống khoái, vô cùng đắc ý, không kềm nổi liền ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng.

Phía sau lưng Thác Bạt Đảo, hơn bảy ngàn khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt không hề do dự, tựa như gió cuốn mây bay xông thẳng vào trong cốc.

Thác Bạt Đảo suất lĩnh đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đuổi theo đường rẽ ấy hơn mười dặm, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một vách đá thẳng đứng chắn ngang, nhìn lại thì hơn trăm tên tàn binh của đế quốc Quang Huy đột nhiên như tan biến vào không khí!

- Đáng chết!

Thác Bạt Đảo hung hăng quát mắng:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Bộ tướng Tiêu Thiên lập tức giục ngựa đến, lớn tiếng bẩm báo:

- Tướng quân, bọn khốn này vẫn còn ở phía trước, chúng ta tuyệt đối chưa vượt qua bọn chúng!

- Nếu vậy bọn chúng biến đi đằng nào?

Thác Bạt Đảo giận dữ hét lớn:

- Không lẽ bọn chúng biến thành chim bay lên trời sao?

- Tướng quân mau nhìn...

Thác Bạt Đảo vừa dứt lời, một tên khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt tinh mắt đột nhiên chỉ lên vách đá, kêu to:

- Bọn chúng ở đó!

Thác Bạt Đảo ngẩng đầu nhìn theo hướng tên khinh bộ binh chỉ, quả nhiên thấy trên vách đá trước mặt đang có hơn trăm bóng đen đang chậm rãi chuyển động, chỉ trong chốc lát là những bóng đen kia có thể leo lên phía trên đầu vách đá.

- Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng này!

Thác Bạt Đảo khẽ hít một hơi khí lạnh, thất thanh kêu lên:

- Bọn chúng là người hay quỷ, lại có thể leo lên vách đá thẳng đứng như vậy!?

Một tên đội trưởng thám báo từ phía trước chạy ngược lại, gấp giọng nói:

- Tướng quân, trên vách đá có người tiếp ứng, tàn binh của địch đã theo dây leo mà trèo lên!

- Dây leo? Tiếp ứng?

Thác Bạt Đảo càng nghe càng kinh hãi, đột nhiên một ý nghĩ đáng sợ loé lên trong đầu hấn, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Đây là chỗ nào?

Tên đội trưởng thám báo nọ không chút suy nghĩ đáp ngay:

- Hồi bẩm tướng quân, nơi này là Tuyệt Vọng cốc!

- Người nói cái gì?

Thác Bạt Đảo cả kinh, suýt nữa rơi từ trên ngựa xuống.

- Tuyệt Vọng cốc, đây chính là Tuyệt Vọng cốc sao!!!!

Tên Mạnh Hổ đáng chết giảo hoạt như hồ ly kia dụng tâm thật là độc ác!

Ba năm trước, Tổng đốc Thanh Châu Tư Đồ Duệ một mối lửa thiêu cháy gần ba vạn đại quân của đế quốc Quang Huy ở nơi đây. Hôm nay, Mạnh Hổ cũng muốn dùng một mối lửa thiêu cháy bảy ngàn khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt- thủ hạ của Thác Bạt Đảo hần! Nếu như Mạnh Hổ làm chuyện này thành công, đó chính là một cái tát vào mặt Tư Đồ Duệ, thậm chí làm cho cả đế quốc phải xấu hổ!

Tiêu Thiên vội giục ngựa tiến lên, gấp giọng hỏi:

- Tướng quân, ngài làm sao vậy?

- Hồng, hồng rồi!

Thác Bạt Đảo đột nhiên bình tĩnh lại, quát to:

- Truyền lệnh, toàn quân phía sau rút lui, rút khỏi Tuyệt Vọng cốc!

Thế nhưng giờ đã quá muộn!

- Lửa, lửa cháy kìa!

- Trời ơi, lửa cháy to quá!

- Miệng cốc đã bị bít chặt, chúng ta không ra được nữa, xong rồi, xong hết rồi...

Thác Bạt Đảo vừa dứt lời, đám khinh bộ binh ở phía sau đột nhiên náo loạn cả lên, vô số binh sĩ từ phía sau kinh hoàng chạy ngược trở lại nơi hần đang đứng, miệng cốc cách đó không xa đã bốc lên một đám lửa đỏ rực, đám lửa đỏ ấy càng ngày càng trở nên lan rộng ra, ánh lửa dần dần chiếu đỏ cả nửa bầu trời.

Lúc này tiết trời rét đậm, cây cỏ trong cốc khô vàng, thật là thích hợp phóng hỏa.

Không đầy thời gian một bữa cơm, ngọn lửa tham lam đã bao trùm toàn bộ sơn cốc từ đầu đến cuối, những cuộn khói đen dày đặc bốc lên che kín bầu trời. Bầu không khí ngập ngựa khói khiến cho người không thể nào thở nổi, bảy ngàn khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt chen chúc trong Tuyệt Vọng cốc, hỗn loạn nháo nhào, tiếng kêu la than khóc vang dậy cả một góc trời....

Giữa ánh lửa bùng bùng thiêu đốt, Thác Bạt Đảo ngửa mặt lên trời than thở:

- Trời bỏ ta rồi, trời cũng diệt ta rồi...

Than thở xong, Thác Bạt Đảo giật mạnh dây cương, cả người lẫn ngựa đâm mạnh vào vách đá, thoáng chốc xương cốt gãy nát, đầu vỡ toang mà chết.

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Đang ở hậu doanh đợi chờ tin thắng trận của Thác Bạt Đảo, tên tham mưu trưởng bỗng nhiên bị một trận ồn ào ngoài lầu vọng đến làm kinh động. Hần giật mình chạy vội ra ngoài xem thử, chỉ thấy bọn binh sĩ tùm nập năm tùm ba chỉ trở bàn tán xôn xao, nhìn theo hướng chỉ của binh sĩ, tên tham mưu trưởng đột nhiên phát hiện, phía Tây ánh đỏ sáng cả một góc trời!

- Đó...

Tên tham mưu trưởng trong lòng kinh hãi, thất thanh nói:

-...Không xảy ra chuyện gì chứ?

Một tên tham mưu cũng bị kinh động đang đứng xem, vừa thấy hấn liền chạy đến báo:

- Đại nhân, hình như là Tuyết Vọng cốc đang bốc cháy!

- Sao?

Tên tham mưu trưởng đột nhiên cảm thấy run rẩy trong lòng, thất thanh hỏi lại:

- Tuyết....Tuyết Vọng cốc !

Địa danh này đã khắc sâu trong lòng tên tham mưu trưởng, ba năm trước đây ở Tuyết Vọng cốc, Tổng đốc Thanh Châu Tư Đồ Duệ một mối lửa thiêu sạch gần ba vạn đại quân của đế quốc Quang Huy, cái tên Tuyết Vọng cốc cũng từ đó mà lan truyền khắp nơi, lúc ấy đàn bà con nít của đế quốc Quang Huy nghe tới tên Tuyết Vọng cốc ai nấy đều sa lệ thương tâm.

Tên tham mưu kia cũng chưa cảm thấy được chuyện gì bất ổn, nói tiếp:

- Chẳng lẽ đám tàn binh đã bị tướng quân đuổi vào trong Tuyết Vọng cốc? Nhưng nếu như vậy thì vì sao lại phóng hỏa đốt cốc? Nếu tên Mạnh Hổ kia bị đốt chết, sao lấy được thủ cấp của hấn? Tướng quân đã khoe khoang với Tổng đốc đại nhân, nếu không lấy được thủ cấp Mạnh Hổ...

- Đủ rồi!

Tên tham mưu trưởng quát lên một tiếng ngắt lời phân tích lê thê của tên kia, nghiêm giọng nói:

- Lập tức phái người chạy về hướng Tuyết Vọng cốc thăm dò tin tức, xem nơi đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì!

Đêm nay, tên tham mưu trưởng lại mất ngủ nữa rồi...

Thác Bạt Đảo suất lĩnh đại quân không thấy quay về, mà những tên thám báo trước sau hai lần được phái đi thăm dò tin tức của Tuyết Vọng cốc cũng không thấy trở về. Tên tham mưu trưởng đang muốn phái thêm người đi thăm dò một lần nữa, đột nhiên ngoài trường vang lên tiếng kèn hiệu kéo dài liên tục không dứt.

- Đại nhân, không xong rồi!

Tên tham mưu trưởng chưa kịp chạy ra khỏi lều, một tên tham mưu thủ hạ đã chạy vào, run rẩy nói với vẻ kinh hoàng:

- Tới rồi, bọn chúng lại tới!

- Ai?

Tên tham mưu trưởng cau mày hỏi:

- Ai tới?

- Bọn chúng, à...

Tên tham mưu hít sâu một hơi, ổn định tâm tình rồi nói tiếp:

- Chính là đám tàn binh kia!

- Người nói cái gì?!

Tên tham mưu trưởng thoáng chốc sắc mặt đại biến, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Đi, ra ngoài xem thế nào!

Tên tham mưu trưởng ra khỏi lều, đi lên đài quan sát trong doanh xem xét, chỉ thấy phía tây đại doanh xa xa ánh lửa sáng rực cả một góc trời, mấy trăm cây đuốc cháy bùng bùng chiếu sáng như ban ngày cả cánh đồng hoang dã mênh mông. Nhờ ánh lửa chiếu sáng, tên tham mưu trưởng và toàn thể tướng sĩ thủ đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt mới giật mình phát hiện, quả đúng là bọn tàn binh đáng chết của đế quốc Quang Huy lại kéo trở về.

Đám tàn binh của đế quốc Quang Huy kia quả thật sống dai như gián, bất luận là người chém nó bao nhiêu nhát đi nữa, nó vẫn cứ ương ngạnh mà sống sót, thuỷ chung không chết, sau đó không lâu, nó đã mon men tới ngoài đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt nữa rồi!

- Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng này!

Tên tham mưu trưởng thì thào:

- Hạp cốc Hà Tây là một vùng bình nguyên mênh mông bát ngát, cũng không phải là núi cao rừng rậm như Thanh Vân sơn, đám gián kia vì sao lại thoát khỏi sự truy đuổi của đại quân đế quốc Minh Nguyệt ta? Vậy còn tướng quân và hơn bảy ngàn quân đi đâu rồi?

23. Chương 23: Sói Đi Ngàn Dặm Ăn Dê

Cách pháo đài Hà Tây ba trăm dặm. Hà Nguyên.

Thành Hà Nguyên nằm ở phía Tây pháo đài Hà Tây, là một cứ điểm trấn thủ quan trọng ở mặt Đông của Thanh Châu.

Tổng đốc Thanh Châu Tư Đồ Duệ cùng một đám tham mưu và bộ tướng đang đứng trang nghiêm trên thành lâu cao chót vót. Dưới chân Tư Đồ Duệ, một cánh quân trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang bày đội hình nghiêm chỉnh, từ bên trong thành đều bước tiến ra, giống như một cơn thủy triều cuộn cuộn hướng thẳng về phương Đông xa tít...

Tham mưu trưởng Đỗ Dự nói với vẻ hơi lo lắng:

- Đại nhân, đội cảnh vệ trong thành báo lại, hình như có gian tế của đế quốc Quang Huy đang hoạt động!

- Vô ích!

Tư Đồ Duệ khoát tay, lạnh nhạt nói:

- Đại quân ba mươi mấy vạn của ba quân đoàn đã hoàn toàn triển khai ở phía Tây của hạp cốc Hà Tây. Điều động quân đội với quy mô lớn như vậy không thể nào che giấu tai mắt của đối phương, huống chi, từ đây đi tới đế quốc Quang Huy chỉ có hai con đường nhanh nhất, một là Thiên Lang quan, hai là hạp cốc Hà Tây. Hiện tại hai con đường này đều đã bị quân ta chặn lại, chờ cho gian tế trong thành vượt qua Thanh Vân sơn để đưa tin, lúc ấy đại quân của đế quốc đã đặt chân vào địa phận của đế quốc Quang Huy rồi.

Đỗ Dự nói với giọng cung kính:

- Tổng đốc đại nhân cơ trí hơn người, ty chức có phóng ngựa đuổi theo cũng không kịp!

Tư Đồ Duệ khoát tay, đột nhiên hỏi:

- Thác Bạt Đảo có truyền tin tức về hay không?

Đỗ Dự vội nói:

- Hồi bẩm đại nhân, không có tin tức gì!

Tư Đồ Duệ im lặng một hồi, nói với giọng âm u:

- Xem ra chiến sự ở hạp cốc Hà Tây không được thuận lợi.

Đỗ Dự thấp giọng nói:

- Theo tin tình báo, pháo đài Hà Tây chỉ có một liên đội của quân địch phòng thủ, hơn nữa đều là khinh bộ binh mới vừa chiêu mộ. Thế nhưng dưới tay của tướng quân Thác Bạt Đảo có một liên đội trọng trang bộ binh, hai liên đội khinh bộ binh, cùng với một đại đội cung tiễn thủ, lao binh và quân nhu binh, xét về lý thuyết, trận chiến ấy không có gì đáng cho ta lo lắng.

- Đúng vậy, trận ấy không có gì đáng lo cả!

Tư Đồ Duệ không có ý kiến gì khác, gật đầu nhẹ nhàng:

- Vậy mà Thác Bạt Đảo lại sợ đầu sợ đuôi, hắc hắc...

Phía Đông pháo đài Hà Tây hơn bốn trăm dặm. Phủ Hà Đông.

Phủ Hà Đông là phủ lớn thứ hai của hành tỉnh Tây Bộ, thành Hà Đông cũng là thành thị lớn thứ hai, kích thước cũng gần như bằng thủ phủ thành Tây Lăng. Nếu pháo đài Hà Tây và pháo đài Thiên Lang là lá chắn đầu tiên ngăn cản sự xâm lấn của đại quân đế quốc Minh Nguyệt, thì thành Hà Đông là lá chắn cuối cùng bảo vệ Tây Lăng.

Đại doanh ở phía Tây thành, hành dinh tạm thời của Tổng đốc Triệu Nhạc.

Triệu Nhạc đang đi tới đi lui trong phòng làm việc với vẻ nôn nóng bất an, từ khi nhận được tin báo lửa cháy ở Thanh Vân sơn đến nay đã hai ngày trôi qua. Trong hai ngày qua, Triệu Nhạc mất ăn mất ngủ, trong lòng lo lắng không yên, chỉ sợ con gái bảo bối của mình xảy ra chuyện không hay, làm như trời sắp sập đến nơi.

Một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lên từ phía sau, Triệu Nhạc nhanh chóng quay đầu nhìn lại, tham mưu trưởng Trịnh Khoa người mồ hôi nhễ nhại chạy xộc vào, vừa thở dốc vừa nói:

- Đại nhân, tốt rồi... Có tin vui!

Triệu Nhạc đứng lại ngay lập tức, la lên:

- Mau nói!

Trịnh Khoa lau mồ hôi trán, nói tiếp:

- Tiểu thư không ... Không sao cả!

Phù...

Triệu Nhạc thở phào một hơi thật dài, lòng vẫn còn sợ hãi đến nỗi trán toát mồ hôi lạnh, lại hỏi:

- Thanh Hạm đâu rồi?

Trịnh Khoa nói:

- Hiện tại tiểu thư ở chỗ liên đội khinh kỵ binh của Chiến Ưng, hần mới vừa cho người đưa tin.

- Vậy tốt quá!

Tảng đá đè nặng trong lòng Triệu Nhạc lúc này mới được dỡ ra, nếu như Triệu Thanh Hạm đã hội họp với liên đội khinh kỵ binh của Chiến Ưng, vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Bất quá, trong lòng thoáng động, Triệu Nhạc lại cảm thấy có chút không yên, lại hỏi:

- Như vậy người lập tức phát ra một lệnh khẩn cấp, bảo Chiến Ưng lập tức hộ tống tiểu thư trở về Hà Đông!

Trịnh Khoa sắc mặt hơi biến, thấp giọng nói:

- Đại nhân, trong thư Chiến Ưng còn nói, pháo đài Hà Tây đang bị hai vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt tấn công mãnh liệt, tình thế đã cực kỳ nguy cấp. Nếu như liên đội khinh kỵ binh của Chiến Ưng tới đó tiếp viện ngay lập tức, hy vọng có thể tới đó trước khi pháo đài Hà Tây thất thủ. Vẫn còn năm ngàn tân binh đóng ở pháo đài Hà Tây, chúng có thể bị...

Thần sắc Triệu Nhạc lạnh lùng, gằn giọng nói:

- Lời của bản Tổng đốc người còn chưa nghe rõ hay sao?

Trịnh Khoa nghe vậy khẽ run, cung kính nói:

- Ty chúc ngu muội, ty chúc lập tức đi truyền lệnh!

Nhìn theo bóng Trịnh Khoa đi xa dần, Triệu Nhạc nở một nụ cười lạnh lẽo, thấp giọng lầm bầm:

- Đúng là thói nhân từ của đàn bà!

Trong mắt Triệu Nhạc, pháo đài Hà Tây chỉ là một tòa Phong Hoả đài lớn một chút mà thôi, năm ngàn tân binh đóng ở đó chỉ là một con chốt thí. Một đám tân binh ô hợp không được huấn luyện chu đáo, trang bị thiếu thốn, thiếu hụt lương thực, mất đi thì có gì là đáng tiếc? Triệu Nhạc sẽ tuyệt đối không vì năm ngàn tân binh ô hợp mà mạo hiểm tính mạng con gái bảo bối của hắn.

Hạ cốc Hà Tây, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Tên tham mưu trưởng triệu tập tất cả các đại đội trưởng của các đại đội trọng trang bộ binh đến lầu lớn trung quân.

Hôm nay Thác Bạt Đảo không rõ hành tung, liên đội trưởng Tiêu Thiên của trọng trang bộ binh sống chết còn chưa rõ, tên tham mưu trưởng thân là trưởng quan cao nhất còn lại ở đây dĩ nhiên phải đứng ra đảm nhận trách nhiệm. Nhưng dù sao cũng không phải chỉ có mỗi mình hắn gánh vác phương diện quân sự mà thôi, cho nên có một số sự tình cần phải triệu tập tất cả các đại đội trưởng tới cùng nhau bàn luận.

Vòng vo một hồi, tên tham mưu trưởng mới trầm giọng nói:

- Các vị, mặc dù chúng ta vẫn chưa thể nào xác định tối hôm qua ở Tuyệt Vọng cốc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng tướng quân đại nhân, Tiêu liên đội trưởng, còn có bảy ngàn đại quân đến nay chưa về là một sự thật không thể chối cãi. Cho dù tin hay không tin, chúng ta phải chuẩn bị tinh thần để đón nhận tình huống xấu nhất!

Năm tên đại đội trưởng mặt mày ngơ ngác, bọn chúng cũng không thể tin được chuyện mà tên tham mưu trưởng muốn nói đến.

Không ai có thể hiểu nổi, một trận chiến vốn có thể thắng rất dễ dàng, thế nhưng hiện tại đi đến kết quả này.

Xuất chinh hơn phân nửa sư đoàn gần hai vạn đại quân, nhưng bây giờ chỉ còn lại không tới năm ngàn trọng trang bộ binh cùng với một đại đội quân vận lương! Ngay cả sư đoàn trưởng Thác Bạt Đảo và ba tên liên đội trưởng khinh, trọng bộ binh cũng không rõ hành tung, mặc dù chưa xác thực được là đã chết, nhưng ai cũng có thể thấy họ đã lãnh ít dữ nhiều.

- Tại sao...?

Một tên đại đội trưởng thì thào lầm bầm:

- Tại sao lại trở nên như vậy?

- Đúng vậy!

Tên tham mưu trưởng gật đầu, bùi ngùi nói:

- Ta cũng đang suy nghĩ, vì lý do gì mà chúng ta trở thành như vậy?

- ... Quân ta có gần hai vạn, thế nhưng quân phòng thủ pháo đài Hà Tây chỉ có không tới năm ngàn, hơn nữa toàn là khinh bộ binh mới vừa chiêu mộ, một đám khinh bộ binh ô hợp, không được huấn luyện chu đáo, thiếu hụt trang bị, thiếu hụt lương thảo! Xét về binh lực, trang bị, quân ta có thể dễ dàng nghiền nát chúng thành bụi phấn! Thế nhưng...

-... Kể từ sau lúc tên kia dẫn cánh quân nọ đột phá vòng vây mà ra, tất cả đều đã nhanh chóng thay đổi!

Tên ấy và cánh quân của hắn giống như con ruồi vo ve làm cho người ta chán ghét, đuổi thế nào cũng không đi. Lại cũng giống như con gián, đập thế nào cũng không chết, càng giống như một bầy sói, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị bọn chúng cắn cho một miếng, rút ra một khối thịt...

Năm tên đại đội trưởng đều im lặng, tên tham mưu trưởng đã nói thay bọn chúng những cảm nhận trong mấy ngày qua.

Tên ấy và cánh quân đã đột phá vòng vây của hắn làm cho bọn chúng cảm thấy như gặp phải ruồi, gián hay một bầy sói.

Tên tham mưu trưởng thở dài một tiếng:

- Hiện tại tình thế vô cùng nghiêm trọng, mất đi sự chỉ huy của tướng quân đại nhân, mất đi sự phối hợp tác chiến của khinh bộ binh, chúng ta một bước cũng khó đi! Giờ muốn công hãm pháo đài Hà Tây là tuyệt đối không thể, còn nếu như không rút lui trở về Hà Nguyên, e rằng ngay cả năm ngàn người còn lại của chúng ta cũng không giữ được!

Cách đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt chừng mười dặm, trên bờ sông hoang vắng.

Các tướng sĩ của liên đội Mãnh Hổ sau khi trải qua một đêm truy đuổi kịch liệt đang lẫn ra ngủ say bên đồng lửa. Người ta cũng không phải bằng sắt thép, thể xác có mạnh mẽ đến mức nào cũng có lúc phải cảm thấy mệt nhọc.

Đại cục đã định, Mạnh Hổ rốt cục đã có thể yên lòng ngon giấc.

Ngay cả Mạnh Hổ có được ý chí như sắt thép, thân thể như đá tảng, có lúc cũng cảm thấy mệt mỏi.

Bảy ngàn khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đã biến thành tro bụi, không còn khinh bộ binh phối hợp, bọn trọng trang bộ binh thủ ở đại doanh giống như con thú dữ bị chặt cụt tứ chi, mặc dù lực lượng mạnh mẽ nhưng vẫn không làm cho người ta sợ hãi! Chuyện duy nhất mà liên đội Mãnh Hổ phải làm bây giờ là nghỉ ngơi cho thật khỏe, bồi dưỡng cho đầy đủ thể lực, sau đó xông tới như bầy sói, cắn chết con thú dữ kia.

Một tràng tiếng chân dồn dập từ xa tiến đến, chấn động rất nhỏ trên mặt đất đã làm cho Mạnh Hổ bừng tỉnh. Hắn cấp tốc đứng dậy, chỉ thấy Báo Tử người ướt đầm sương đang từ phía trước tắt tả chạy về.

Báo Tử thở dốc, nói:

- Trưởng quan, quân địch... quân địch nhổ trại lui binh!

- Sao?

Trong mắt Mạnh Hổ vút qua một tia sát cơ lạnh lẽo, lạnh lùng quát lớn:

- Thối còi, tất cả tập hợp!

Huýt!

Mạnh Hổ vừa dứt lời, tiếng còi bén nhọn đã vang lên khắp cả bờ sông hoang vắng. Các tướng sĩ còn chưa ngủ được bao lâu đã từ trong giấc mộng bừng tỉnh dậy, cả bọn theo phản xạ chụp vội chiến đao và trường cung bên cạnh, vọt người đứng dậy, sau đó nhanh chóng chạy về hướng phát ra tiếng còi, bắt đầu tập hợp.

Chỉ trong chớp lát, tất cả các tướng sĩ đã tập hợp xong.

Thực chiến là phương pháp huấn luyện tàn khốc nhưng rất là hữu hiệu, kể từ khi đại quân của đế quốc Minh Nguyệt tấn công cho đến nay, chỉ mới chưa đầy ba ngày, nhưng đám tân binh ngây thơ kia cũng đã trở thành lão binh tàn khốc. Bây giờ bọn họ có thể nói không do dự chút nào khi thọc chiến đao vào bụng đối phương, cũng có thể làm như không nghe thấy những tiếng kêu rên hết sức đáng thương của đồng bọn đang nằm lẫn lộn trong vũng máu.

Liên đội Mãnh Hổ bây giờ chính là một bầy sói đói khát, hiếu sát, tàn nhẫn và lãnh khốc!

Sói vượt qua ngàn dặm để ăn thịt dê, dê chạy ngàn dặm rốt cục cũng bị ăn thịt! Liên đội Mãnh Hổ chính là sói, đại quân đế quốc Minh Nguyệt đang nhổ trại lui binh chính là dê!

24. Chương 24: Quấy Nhiều Không Ngừng

Hơn bốn ngàn trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang bày thành đội hình phòng ngự hình tròn dày đặc, đem tất cả lương thảo quân nhu, khí giới công thành tập trung vào giữa trận mà bảo vệ, nhìn bọn chúng giống như một con rùa công trên lưng cái vỏ nặng nề đang chậm chạp di chuyển về hướng Tây. Về mặt cơ động, trọng trang bộ binh thua xa so với khinh bộ binh, muốn không bị khinh bộ binh tập kích chỉ có hai biện pháp.

Hoặc là vứt bỏ tất cả lương thảo quân nhu, lại cởi bỏ áo giáp nặng nề trên người, sau đó vắt giò lên cổ mà chạy.

Hoặc là triển khai trận thế giống như con rùa từ từ rút lui.

Quân của đế quốc Minh Nguyệt đương nhiên là không muốn vứt bỏ lương thảo quân nhu, dù sao đi nữa, đối mặt với quân địch có lực lượng chưa tới hai ngàn khinh bộ binh, nếu như đánh nhau chính diện, quân địch căn bản là không chịu nổi một kích. Hơn bốn ngàn trọng trang bộ binh lại không đối phó được với gần hai ngàn khinh bộ binh, vậy sẽ làm cho cả thế giới Trung Thổ chê cười, lại làm cho đế quốc thêm mất mặt.

Phía sau đại quân của đế quốc Minh Nguyệt không xa, hơn ngàn tướng sĩ của liên đội Mãnh Hổ không nhanh không chậm bám sát bọn chúng di chuyển về phía Tây. Khoảng cách giữa hai bên rất gần, gần như sát vào nhau, nếu như người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ cho rằng bọn họ là quân đoạn hậu của đế quốc Minh Nguyệt.

Liên đội Mãnh Hổ đương nhiên không phải đoạn hậu cho đại quân đế quốc Minh Nguyệt, bọn họ là sói, tới đây để ăn thịt dê!

Không hề báo trước gì cả, từ trong đội hình của liên đội Mãnh Hổ rất nhanh xuất hiện một tiểu đội cung tiễn thủ. Một tràng tiếng kéo dây cung rung động vang lên, một đám tên đã từ trên trời trút xuống đầu quân của đế quốc Minh Nguyệt. Trong thoáng chốc chỉ nghe một tràng tiếng kêu rên thảm thiết, mười mấy tên binh sĩ đã bị thương, mặc dù quân của đế quốc Minh Nguyệt có áo giáp chắc chắn hộ thân, nhưng trường cung bắn ở khoảng cách gần như vậy cũng khó tránh khỏi bị thương.

Dù sao đó cũng không phải là những cánh cung đơn giản của những thổ dân ở đại hoang nguyên phía Bắc thường hay sử dụng, mà là trường cung của bộ binh dùng gỗ cây sam tím và gân trâu chế thành. Loại trường cung của bộ binh này trong phạm vi năm mươi bước đủ sức bắn thủng áo giáp kiên cố nhất, còn ở xa nhất là ba trăm bước cũng có lực sát thương rất lớn.

Điều may mắn duy nhất là liên đội Mãnh Hổ cũng không được huấn luyện nghiêm chỉnh, chỉ là một đám khinh bộ binh mới lần đầu cầm trường cung mà thôi. Tài bắn cung của bọn họ quả thật là quá tệ, nếu như mọi người ai cũng bắn giỏi như Mạnh Hổ, vậy đám quân của đế quốc Minh Nguyệt kia một người cũng đừng mơ trở lại được Thanh Châu.

Trong đội hình của quân đế quốc Minh Nguyệt.

Nghe những tiếng kêu thảm thiết của bọn binh sĩ bị thương, da mặt tên tham mưu trưởng giật giật vài cái. Hành vi ti tiện nhưng vô cùng hiệu quả của liên đội Mãnh Hổ đã giải thích cho người ta hiểu con ruồi có điểm nào đáng ghét.

Quân của đế quốc Minh Nguyệt cũng không phải chưa từng thử xua đuổi đám ruồi kia, lúc liên đội Mãnh Hổ mới vừa đuổi kịp, quân của đế quốc Minh Nguyệt đã từng đánh đuổi ba lần, thế nhưng kết quả lại cực kỳ thảm. Hai lần đầu tiên đuổi không kịp coi như uống công vô ích, đành phải tiếp tục lên đường, lần thứ ba bởi vì đuổi theo quá xa, kết quả cả một trung đội trọng trang bộ binh chỉ còn không đầy một tiểu đội sống sót chạy về.

Từ đó trở đi, quân của đế quốc Minh Nguyệt không dám quay lại đánh đuổi lần nào nữa.

Ruồi dù đáng ghét, nhưng bị nó bu vẫn không hại đến tính mạng, nhưng nếu như tùy tiện xuất kích, rất có thể một khúc xương cũng không còn.

Mặt trời ngay giữa đỉnh đầu toả ra ánh nắng chang chang cực kỳ khó chịu, đã nửa ngày trôi qua, thế nhưng quân của đế quốc Minh Nguyệt tiến về phía Tây chưa được hai mươi dặm, hơn nữa đã mỗi một không chịu

nổi. Hành quân dưới tình huống phải khẩn trương và tập trung đề phòng, quả thật rất là tiêu hao tinh thần và thể lực.

Tên tham mưu trưởng không thể làm gì khác hơn là hạ lệnh ngừng chân, đốt lửa nấu cơm, nghỉ ngơi ăn uống để phục hồi thể lực.

Thấy quân của đế quốc Minh Nguyệt không đi tiếp nữa, liên đội Mãnh Hồ vốn đang theo sát phía sau cũng ngừng lại, bọn họ dường như cũng đã đói bụng, bắt đầu đi nhặt củi nhóm lửa, xem ra cũng đang chuẩn bị ăn trưa.

Thế nhưng rất nhanh, tên tham mưu trưởng phát hiện mình đã sai lầm.

Mới nghỉ ngơi chưa được thời gian uống một chén trà, đột nhiên tiếng còi lạnh lạnh vang lên chói tai, đám ruồi nhặng kia vừa mới nằm nghỉ la liệt ở bờ sông đã bật dậy nhanh chóng tụ hợp. Ngay sau đó tiếng kèn hiệu cũng vang lên liên tục, trong không khí đã bắt đầu ngập tràn mùi máu tươi đầy chết chóc.

Quân địch sắp sửa tổ chức tấn công, tên tham mưu trưởng không dám chậm trễ, lập tức hạ lệnh ngừng nấu cơm, toàn quân tụ tập lại chuẩn bị nghênh địch.

Trong tiếng kèn hiệu vang vang, quân của đế quốc Minh Nguyệt chưa cưỡi giáp ra đã nhanh chóng tụ tập, bày đội hình nghiêm chỉnh chờ đợi.

Thời gian tàn một nén nhang trôi qua...

Thời gian uống một chén trà trôi qua...

Thời gian ăn hết bữa cơm trôi qua....

Thời gian càng trôi qua, tiếng kêu ục ục trong bụng của bọn binh sĩ vang lên càng nhiều nhưng đám ruồi kia thủy chung vẫn không có động tĩnh gì, cũng chỉ đứng nguyên ở đó mà thổi kèn như vậy. Mãi đến khi quân của đế quốc Minh Nguyệt nhịn không được nữa bắt đầu chửi cha mắng mẹ, đột nhiên tiếng kèn ngưng bật, đám ruồi chán ghét kia lại tản ra, kẻ nằm người ngồi trên bờ sông, dương dương phơi mình dưới ánh nắng chói chang.

Trải qua một hồi kinh hãi mà không xảy ra chuyện gì, tên tham mưu trưởng mới thở phào nhẹ nhõm, hạ lệnh cho toàn quân nghỉ ngơi, nấu cơm tiếp tục.

Hắn vừa ra lệnh, đội hình nghiêm chỉnh của đại quân đế quốc Minh Nguyệt mừng rỡ tản ra, tùm nập tùm nập ba nấu cơm để mau chóng có cái ăn.

Thế nhưng, khi nước trong nồi vừa sôi, đằng xa lại vang lên tiếng còi bén nhọn, đám ruồi đang tản ra nghỉ ngơi bắt đầu tụ tập lại, tên tham mưu trưởng không dám coi thường, không có cách nào khác là lại hạ lệnh toàn quân tụ hợp, chuẩn bị nghênh địch.

Lát sau mới biết, đám ruồi đáng ghét kia chỉ là thổi còi tụ hợp, hư trương thanh thế hồi lâu rồi giải tán y như lúc nãy!

Tên tham mưu trưởng tức giận đến mức trợn mắt nghiến răng, thế nhưng vô kế khả thi, không thể làm gì được đành ra lệnh cho binh sĩ nghỉ ngơi hồi phục.

Cơm vừa chín tới, quân của đế quốc Minh Nguyệt đang chuẩn bị ăn cơm, tiếng còi tập hợp vang lên lần thứ ba, lần này tên tham mưu trưởng không thèm để ý nữa. Thế nhưng lần này đám ruồi kia quả thật tấn công, trong tiếng bước chân rầm rập như động đất, hơn một ngàn năm trăm tên khinh bộ binh của liên đội Mãnh Hồ như một cơn lũ cuộn cuộn ào tới với khí thế cuốn phăng tất cả.

Đang rõ ràng giữa ban ngày ban mặt, không ngờ quân của đế quốc Minh Nguyệt vẫn bị đánh cho trở tay không kịp.

Do hấp tấp vội vàng ứng chiến, quân của đế quốc Minh Nguyệt cũng ít nhiều thua thiệt, một ít binh sĩ bị thương nhẹ, lại thêm một số đồ quân nhu bị bén lửa cháy xém. Tổn thất tuy không nhiều, thế nhưng tên tham mưu trưởng vừa xấu hổ vừa tức giận, suýt nữa hộc máu tươi ngay tại chỗ. Ban ngày ban mặt như vậy mà bị đánh lén, nói ra con nít lên ba cũng không tin, nhưng lại là sự thật rành rành.

Sau khi dập tắt lửa, quân của đế quốc Minh Nguyệt lại chuẩn bị ăn cơm, tiếng còi và tiếng kèn hiệu lại vang lên lần thứ tư.

Đến lần này, rốt cục tên tham mưu trưởng đã rút kinh nghiệm được, mặc dù chinh chiến từ trước tới giờ hắn chưa từng gặp qua đối thủ nào như Mạnh Hổ, hơn nữa chưa từng gặp qua loại chiến thuật nào dễ tiện bí ối đến mức như vậy, nhưng hắn vẫn kịp thời nghĩ ra cách đối phó hợp lý. Hắn chia hơn bốn ngàn trọng trang bộ binh ra làm hai đội, một đội canh giới cho đội kia nghỉ ngơi ăn cơm, cứ luân phiên như vậy.

Đằng xa, ở đội hình của liên đội Mạnh Hổ.

Thấy quân của đế quốc Minh Nguyệt ứng phó như vậy, Mạnh Hổ không khỏi nhướn nhướn mày, mỉm cười nói:

- Xem ra tên chỉ huy kia cũng không đến nỗi là bị thịt, nghĩ ra cách đối phó như vậy cũng không tệ!

Đôn Tử đi tới hỏi:

- Trưởng quan, lần này có tấn công chúng hay không?

Mạnh Hổ lắc đầu:

- Quân địch đã phòng bị, tấn công sẽ không có ích lợi gì!

Đôn Tử gãi gãi đầu:

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

- Làm sao?

Mạnh Hổ cười gần:

- Đương nhiên không thể buông tha chúng dễ dàng như vậy! Bây giờ ban ngày, vậy đợi đến đêm sẽ thu thập chúng!

Đêm xuống, gió mát trăng thanh.

Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã lập doanh nghỉ ngơi, tên tham mưu trưởng đang dẫn vài tên tham mưu và đại đội trưởng đi một vòng xem xét.

Ngang qua một chòi canh, tên tham mưu trưởng cố ý ngẩng đầu nhìn lên, dặn dò tên lính canh:

- Buổi tối nhất định phải đề cao cảnh giác, tuyệt đối không được coi thường!

Tên lính canh ưỡn ngực đáp:

- Xin đại nhân yên... Hự!

Phập!

Tên lính canh còn chưa dứt lời, một tiếng rít xé gió vang lên, hàn quang chợt loé, một mũi tên đã xuyên qua đầu hắn. Mũi tên bắn vào sau gáy xuyên ra trước mặt, một dòng máu tươi theo đầu mũi tên từ từ chảy xuống gương mặt hắn, đôi mắt vốn sáng giờ đây đã thất thần, thân hình cường tráng lão đảo vài cái rồi từ trên chòi canh rơi phịch xuống đất.

Trong khoảnh khắc, tiếng kèn hiệu từ ngoài đại doanh vang lên, lại có một trận tiếng bước chân âm âm hướng thẳng về phía đại doanh.

- Quân địch tập kích!

- Quân địch tập kích doanh!

- Toàn quân tập hợp!

- Chuẩn bị nghênh địch!

Tên tham mưu trưởng gào lên một hơi, trong đại doanh lập tức cũng vang lên tiếng kèn hiệu, trọng trang bộ binh còn chưa kịp mặc giáp đã phải chồm dậy nhặt lấy chiến đao, trọng thuẫn hay trường mâu, sau đó tất bật từ trong doanh chạy ra, tập hợp với nhau sau hàng rào dựng tạm trước doanh mà lập trận nghênh địch.

Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt khó khăn lắm mới thiết lập được đội hình, ngay lúc đó, tiếng bước chân và tiếng kèn hiệu của quân địch đột nhiên im bặt không thấy tăm hơi.

Giữa bầu trời đêm yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng kèn hiệu và tiếng thở dốc của quân đế quốc Minh Nguyệt là có thể nghe thấy rõ ràng, về phần địch quân thì không những không còn nghe thấy âm thanh mà đến bóng dáng của họ cũng không thấy đâu cả.

Vút! Vút!

Hai tiếng rít gió thê lương vang lên, hai tên binh sĩ đang cầm đuốc đã ngã xuống. Bọn binh sĩ cạnh đó quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên cổ hai tên ấy đã cắm sâu hai mũi Lang Nha tiễn, máu tươi chậm chậm ứa ra trên cổ, cả hai tên tứ chi còn đang giật giật vài cái, hiển nhiên là không thể nào sống được.

Vút!

Lại một tiếng rít xé gió vang lên, thêm một tên binh sĩ cầm đuốc ngã xuống.

Toàn quân của đế quốc Minh Nguyệt đều nhìn nhau đầy hoảng hốt, hơn mười tên binh sĩ cũng đang cầm đuốc lập tức ngồi xổm xuống, bọn binh sĩ cầm trọng thuẫn đang ở sau hàng rào vội vã tiến lên, dùng trọng thuẫn tạo thành một bức tường kiên cố bảo vệ cho những tên đang cầm đuốc. Nguy cơ bị bắn tĩa tạm thời đã hết, thế nhưng cũng chính vì vậy mà doanh trại của chúng cả trong lẫn ngoài lập tức tối sầm.

Tiếng bước chân rầm rập lại vang lên, hướng về phía đại doanh mà đến một cách nhanh chóng.

Chợt trảng tiếng chân rầm rập ấy đột nhiên ngưng bặt, thay vào đó là từng trảng tiếng rít chói tai vang lên, giống như có cái gì đó rất sắc bén đang xé rách không khí, bay đến với tốc độ cực nhanh.

- Lao!

- Là lao!

- Đội trọng thuẫn, đội trọng thuẫn đâu rồi....

Quân của đế quốc Minh Nguyệt không hổ là đám lão binh thân trải trăm trận, vừa nghe tiếng rít gió đã biết ngay là lao, lập tức gào to đầy thê thảm và tuyệt vọng.

Quả nhiên là một đám lao đang phóng tới, theo tiếng rít chói tai, mấy trăm cây lao từ trên không rớt xuống, lúc này đội trọng thuẫn đã rời đi để che cho những tên cầm đuốc, quân của đế quốc Minh Nguyệt đã mất đi sự bảo vệ của bức tường trọng thuẫn, lập tức bị lao phóng xuống đầu như mưa bắc. Tiếng kêu rên thảm thiết thoáng chốc vang lên rầm trời, hơn trăm tên binh sĩ đã nằm lăn lộn trên vũng máu.

- Lùi lại phía sau, mau mau lùi lại phía sau!

Tên tham mưu trưởng thân không mặc trọng giáp thân sắc hoảng hốt, nấp sau bức tường trọng thuẫn lớn tiếng gào lên:

- Cầm đuốc vào hàng rào, xong lùi lại tránh xa hàng rào ra, không nên tới gần!

Tất cả binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đều cấp tốc lùi lại, sau hàng rào thoáng chốc đã lộ ra một khoảng đất trống thật lớn.

Chỉ có mười cây đuốc cắm trên hàng rào vẫn còn đang cháy, ánh sáng mập mờ chiếu rọi một phạm vi nhỏ xung quanh hàng rào. Bọn binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt nhìn chằm chằm vào hàng rào, ai nấy hô hấp dồn dập, trong mắt toát ra vẻ sợ hãi đến cùng cực. tuy chúng là lão binh thân trải trăm trận, nhưng trước tình cảnh như vậy không khỏi cảm thấy nổi khiếp sợ dâng lên tận đáy lòng.

Phập!

Một tiếng xé gió vang lên, một cây đuốc đang cháy rừng rực đột nhiên bị bắn rơi xuống đất, lập tức tắt ngóm.

Phập phập!

Lại hai tiếng xé gió nữa vang lên, lại có hai cây đuốc nữa bị bắn rơi xuống đất.

Phập phập phập...

Trong tiếng rít gió vang lên liên tiếp, những cây đuốc cắm trên hàng rào lần lượt bị bắn rơi, chỉ trong chốc lát, xung quanh hàng rào trở nên tối mịt. Trong bóng tối âm u đó, quân của đế quốc Minh Nguyệt chỉ nghe vài tiếng cốc cốc trầm đục, giống như có gì đó bằng kim loại chạm vào hàng rào, ngay sau đó chỉ nghe vài tiếng răng rắc nữa vang lên, kế tiếp là một tiếng ầm thật lớn, dường như hàng rào đã bị kéo sập mất rồi.

25. Chương 25: Tham Mưu Trưởng Diên Rôi!

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, một đám tàn binh khoảng bốn, năm trăm người đang chạy dọc theo bờ sông Thông Thiên chạy về hướng Tây với vẻ kinh hoàng hiện rõ trên nét mặt. Đám tàn binh này ai nấy đầu tóc bù xù, áo quần lam lũ rách nát, thân không còn mảnh giáp, tay không tác sát. Nếu như không phải trên người bọn chúng khoác chiến bào của đế quốc Minh Nguyệt, căn bản không ai dám tin đây là binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt.

Bốn năm trăm tên tàn binh kia đúng là binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt, hơn nữa đã từng là trọng trang bộ binh tinh nhuệ nhất, thế nhưng hiện tại, nhìn chúng còn ô hợp hơn cả khinh bộ binh.

Sự tình phải bắt đầu kể trở lại từ cái đêm hôm ấy, cách đây đã hai ngày.

Đêm hôm ấy, lúc mây mù che phủ ánh trăng, các cây đuốc đã bị bắn rơi xuống đất tắt ngóm, trong bóng tối âm u, bầy sói đói khát đáng ghét kia bắt đầu tập kích đại doanh của chúng không ngừng nghỉ. Bầy sói ấy đã dùng đến những phương thức chưa ai từng nghe nói tới, cũng chưa ai từng thấy qua để giết bọn chúng, chúng đã nghĩ hết tất cả các biện pháp để phản kích, nhưng không thể nào chống nổi. Bầy sói thỉnh thoảng xuất hiện từ trong bóng tối, hung hăng cắn một cái, đợi đến lúc bọn chúng cố gắng tập trung phản kích, đôi phương đã biến mất không thấy tăm hơi.

Đó là một trận đánh không cân sức chút nào, đúng hơn không phải là đánh nhau, mà chỉ có một bên mặc sức đồ sát.

Đám trọng trang bộ binh từng ngạo nghễ trên chiến trường ngày nào nay đã trở thành heo dê mặc tình cho người mổ giết.

Thời gian càng trôi qua, số người chết ngày càng nhiều, nỗi sợ hãi chết chóc lạnh lùng tràn ngập đại doanh. Đến lúc trời hừng sáng, cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt rốt cục gần như tan rã, tinh thần đã bị bầy sói tàn nhẫn đánh cho hoàn toàn sụp đổ. Bọn chúng chỉ còn nước bỏ lại tất cả đồ đạc nặng nề, ném luôn khí giới, thậm chí ngay cả áo giáp trên người cũng phải cởi bỏ....

Thế nhưng bầy sói đói khát kia vẫn quấy nhiễu không ngừng, bám sát bọn chúng mà đuổi giết, đuổi theo đến tận nơi này.

Bầy sói kia dường như không cần ăn cơm, không cần ngủ nghỉ, bọn chúng chỉ cần đồ sát, giết mãi không tha...

Không ngừng có những binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt vì chạy chậm bị bỏ rơi lại phía sau đã chết dưới đao của bầy sói ấy, nhân số từ lúc đầu là hơn bốn ngàn người càng ngày càng giảm sút trầm trọng... Hiện tại sau hai ngày chạy trốn, quân của đế quốc Minh Nguyệt từ hơn bốn ngàn chỉ còn lại một nhóm tàn binh khoảng bốn, năm trăm tên, còn lại đa số đã bị giết, rất ít kẻ chạy lạc sang hướng khác, nhờ vậy mà thoát chết.

Chỗ này đã đến phía Tây của hạp cốc Hà Tây, chỉ cần chạy thêm chừng mười dặm nữa là có thể đặt chân lên lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt. Thế nhưng bốn, năm trăm tên tàn binh kia bây giờ đã chạy không

nổi nữa, bọn chúng vừa đói vừa mệt, vừa sợ hãi vừa quẫn bách, bọn chúng rất muốn nghỉ ngơi, muốn nằm xuống ngủ một giấc thật ngon.

- Không chạy nữa, lão tử phải nghỉ thôi!

Một tên tàn binh ngồi phệt xuống bờ sông, chửi lớn:

- Con bà nó, chết là cùng chứ gì!

Có kẻ làm gương, đám tàn binh còn lại cũng bắt chước theo, chỉ trong chốc lát, tất cả tàn binh đều nằm xuống. Bọn chúng thật sự đã quá mệt mỏi, trong lòng lại thầm nảy ra một tia hy vọng mỏng manh, nơi này đã đến gần phạm vi lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt rồi, bấy sỏi đói khát kia có lẽ sẽ không đuổi nữa...

Thế nhưng không lâu, thực tế tàn khốc đã xé nát một tia ảo tưởng cuối cùng của chúng.

Tiếng kèn hiệu vang vang không dứt giữa trời đêm, đám tàn binh hết hoảng nhổm dậy nhìn xem, vô số bóng đen dưới ánh trăng nhàn nhạt như nước thủy triều cuộn cuộn dọc theo bờ sông hoang vu đang tiến đến. Dưới ánh sáng sáng tỏ, bọn chúng thậm chí còn có thể thấy những thanh chiến đao lấp lánh phản chiếu ánh trăng, khiến cho ai nấy đều cảm thấy một trận rét lạnh trong lòng....

Đám tàn binh hết hoảng nhìn nhau, bọn chúng rất muốn đứng lên chạy tiếp, thế nhưng thân hình chết lặng giống như đang vác nặng ngàn cân, lúc này nằm xuống thì quá dễ dàng, nhưng giờ muốn đứng lên thì quá khó khăn, không còn chút sức lực nào nữa cả!

- Ta thật sự là không chịu nổi nữa!

Một tên tàn binh rút cục tinh thần đã sụp đổ hoàn toàn, đập mạnh đầu mình vào góc nhọn của tảng đá bên cạnh hẳn, óc não phụt ra chết ngay tại chỗ!

- Ta cũng chịu không nổi nữa!

- Ta cũng chịu đủ rồi!

Lại có hai tên tàn binh không chịu nổi sự hành hạ đồng thời về tinh thần và thể xác như vậy, dùng hết sức còn lại nhảy xuống sông Thông Thiên nước lạnh như băng, chỉ nghe ùm ùm hai tiếng, trên mặt sông đã không còn thấy bóng dáng của chúng đâu cả.

Đám tàn binh còn lại đưa mắt buồn bã nhìn nhau, đang định xuôi tay chịu chết, đột nhiên từ hướng đế quốc Minh Nguyệt vọng đến một hồi kèn hiệu thật dài. Hồi kèn hiệu vừa mới vang lên từ xa, đám truy binh của đế quốc Quang Huy đang cuộn cuộn tiến lên trên bờ sông đột nhiên dừng hẳn lại, sau đó nhanh chóng rút ngược về phía sau, cũng nhanh như khi tiến tới, chỉ trong chốc lát đã biến mất sạch sẽ, trả lại bầu trời đêm yên tĩnh.

Sau một thời gian chùng ăn một bữa cơm, đám tàn binh cảm thấy đất dưới chân mình bắt đầu nhẹ nhàng rung động, sau đó ngày càng rung động kịch liệt hơn. Cuối cùng, từ vùng bình nguyên phía Tây đột ngột xuất hiện vô số bóng đen, dưới ánh trăng trong trẻo, đám tàn binh thấy rõ ràng một đám đông đang cưỡi ngựa, còn có vó ngựa tung bay cùng với ánh Trăm Mã đao phản chiếu ánh trăng chói mắt.

- Kỵ binh!

- Là kỵ binh của chúng ta!

Giây phút này, cả đám tàn binh đều khắp khởi vui mừng, sống rồi, con bà nó cuối cùng cũng đã được sống!

Oo

Thành Hà Nguyên, hành dinh của Tư Đồ Duệ.

Mười mấy chiếc đèn dầu hình trụ treo khắp bốn phía trên tường, chiếu sáng đại sảnh rộng rãi như ban ngày. Dưới ánh đèn, Tư Đồ Duệ đang cau mày trầm tư, trước mặt hắn trên bàn đang trải rộng bản đồ của đế quốc Quang Huy.

Tiếng bước chân dồn dập đột nhiên vang lên phía sau, Tư Đồ Duệ nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy tham mưu trưởng Đỗ Dự đang bước gấp đến.

- Tổng đốc đại nhân, đã có tin tức của sư đoàn số Ba!

Giọng nói của Đỗ Dự có chút nghiêm trọng, sắc mặt cũng không dễ coi chút nào, Tư Đồ Duệ không nhịn được lại cau mày, rất rõ ràng, tin tức kia không lấy gì làm tốt.

Quả nhiên, Đỗ Dự nói tiếp:

- Đại đội kỵ binh tuần tra gặp được một đám tàn binh cách đại hạp cốc hai mươi dặm về phía Tây, theo như đám tàn binh kể lại, lúc ấy đang có một cánh quân của đế quốc Quang Huy đang đuổi giết bọn chúng, lúc đại đội kỵ binh vừa sắp sửa xuất hiện, cánh quân của đế quốc Quang Huy đột nhiên rút lui. Lúc này đại đội kỵ binh đã tiếp tục đuổi theo, rất nhanh sẽ có tin tức báo về...

- Vậy đám tàn binh kia là của sư đoàn số Ba hay sao? Là quân của Thác Bạt Đảo?

Tư Đồ Duệ thoáng chốc cau chặt đôi mày, trầm giọng nói:

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Đỗ Dự chuẩn bị lời nói một chút, rồi mới dám nói một cách thận trọng:

- Ty chức vừa hồi sơ qua, bước đầu đã thu được một ít tin tức, bất quá nhất thời chưa biết được thật giả trong đó...

Tư Đồ Duệ chấp hai tay sau lưng xoay mặt sang chỗ khác, lạnh lùng nói:

- Nói!

- Dạ!

Đỗ Dự cung kính đáp lời, nói tiếp:

- Theo như các tướng sĩ của đám tàn binh kể lại, Thác Bạt tướng quân đem hai vạn đại quân tấn công pháo đài Hà Tây đã... đã bị tiêu diệt hoàn toàn!

Nói tới đây, Đỗ Dự cố ý ngừng lại, có vẻ lo lắng nhìn Tư Đồ Duệ thăm dò, sau khi thấy Tư Đồ Duệ cũng không có phản ứng gì quá mạnh, mới đánh bạo nói tiếp:

- Mặt khác, tung tích của Thác Bạt tướng quân, liên đội trưởng Tiêu Thiên của trọng trang bộ binh ở đâu không rõ, còn tham mưu trưởng thì... tinh thần thất thường!

- Đáng chết!

Tư Đồ Duệ đang chấp tay đột nhiên tung ra một cước, lò hương trước mặt khói bay nghi ngút bị một cước của hắn bay ra xa, lăn lông lốc trên mặt đất.

Đám cận vệ quân ngoài đại sảnh nghe có tiếng động ngỡ rằng bên trong đã xảy ra chuyện, lập tức tông cửa xông vào, nhưng vừa vào đã bị Tư Đồ Duệ mắng một tràng phủ đầu:

-Ai cho phép các người tiến vào? Ra ngoài, cút mau!

Đỗ Dự dè dặt lui lại vài bước, mở miệng khuyên giải một cách thận trọng:

- Tổng đốc đại nhân, dù sao đó cũng chỉ là lời nói từ một phía, rốt cục chân tướng sự việc như thế nào...

- Chân tướng!?

Tư Đồ Duệ đã trấn tĩnh lại rất nhanh, lạnh lùng nói:

- Còn cần chân tướng nữa sao? Đám tàn binh ấy không phải là chân tướng?

Đỗ Dự im bật, mặc dù trong lòng hắn rất không muốn tin, lại càng không dám tin, thế nhưng quả thật sự xuất hiện của đám tàn binh kia đã nói lên tất cả. Nếu như không phải Thác Bạt Đảo đã bại trận, đám tàn binh sao lại xuất hiện ở một nơi cách thành Hà Nguyên không tới ba mươi dặm? Hơn nữa vừa chặt vật vừa mất hồn mất vía?

Hít một hơi khí lạnh thật sâu, Tư Đồ Duệ trầm giọng nói:

- Lập tức sắp xếp cho tên tham mưu trưởng tinh thần thất thường kia đến gặp bản Tổng đốc, còn nữa, lập tức triệu tập tất cả các tướng lãnh từ sư đoàn trưởng trở lên, đến hành dinh Tổng đốc nghị sự.

- Tổng đốc đại nhân...

Đỗ Dự vội la lên:

- Chuyện tham mưu trưởng của sư đoàn số Ba tinh thần thất thường, hình như... không nên để lộ ra ngoài?

Đường đường là tham mưu trưởng của sư đoàn số Ba quân đoàn Thanh Châu, thế nhưng trên chiến trường lại bị địch nhân làm cho tinh thần thất thường! Chuyện như thế nếu loan truyền ra ngoài, không phải là một nỗi nhục nhã cho Tư Đồ Duệ và quân đoàn Thanh Châu hay sao?

- Vậy thì sao? Người sợ?

Tư Đồ Duệ lạnh lùng nói:

- Sợ cũng đâu thể nên người! Chuyện cũng đã xảy ra rồi, chẳng lẽ người còn sợ rằng người trong thiên hạ sẽ hay biết sao? Đi đi, lập tức sắp xếp cho tên tham mưu trưởng kia đến gặp bản Tổng đốc, bản Tổng đốc cũng không sợ mất mặt, bản Tổng đốc chỉ muốn biết chân tướng của sự việc, chỉ muốn biết rốt cục nội tình đã xảy ra chuyện gì!

- Dạ!

Đỗ Dự cung kính đáp:

- Ty chức lập tức đi sắp xếp chuyện này!

Oo

Hạ cốc Hà Tây

Một đám bộ binh đang chạy thực mạng dọc theo bờ sông về hướng Đông, phía sau đội ngũ, Mạnh Hổ tay cầm đại thương vừa chạy hết sức tất tả, vừa cố gắng động viên các tướng sĩ của mình đang thở hổn hển vì quá mệt.

- Các huynh đệ, kiên cường lên nào!

- Trở về pháo đài, bản trưởng quan mời các người ăn miếng nấu thịt heo, mỗi người hai chén lớn, bảo đảm no đủ!

- Muốn ngủ sao? Bản trưởng quan hiện tại cũng rất muốn ngủ, nhưng hiện tại chúng ta không thể nào ngủ được, khinh kỵ binh của địch đang đuổi theo sau, cố gắng lên, nhất định phải cố gắng!

- Đừng ngừng lại, đừng quên rằng các người là sói! Sói đi ngàn dặm ăn dê, các người mới chạy không được năm trăm dặm!

Toàn thể liên đội Mạnh Hổ như nước thủy triều cuộn cuộn theo dọc bờ sông, rất nhanh đã biến mất trong vùng bình nguyên hoang dã.

Mặt trăng trên cao rốt cục đã lặn xuống phía chân trời, một vùng rộng lớn hoang vu càng thêm u tối. Trong bóng tối vô tận ấy, vốn cả vùng đang yên tĩnh đột nhiên bắt đầu rung động hẳn lên, một chú thỏ hoang bị tiếng rung làm cho kinh động, từ trong hang hốt hoảng chạy ra ngoài, sau đó lại chui vào hang khác...

Dưới ánh sao mờ mờ ảm đạm, vô số ngựa xuất hiện từ phía chân trời phía Tây, tiến nhanh dọc theo bờ sông về phía trước...

Hồ...

Tên kỵ binh đang chạy trước tiên đột nhiên nhẹ nhàng giắt cương ngựa, con ngựa lập tức giảm tốc độ lại dần dần, đám kỵ binh theo sau cũng bắt đầu phi chậm lại, chỉ trong chốc lát, tất cả kỵ binh vừa mới ào ạt tiến về phía trước đã ngừng lại hoàn toàn.

Ghìm ngựa tại chỗ đảo tròn hai vòng, tên quan chỉ huy đội kỵ binh nhìn về phía chân trời phía Đông với vẻ không cam lòng, đột nhiên thét dài:

- Thu binh... về doanh!

26. Chương 26: Thanh Danh Tương Lai Vang Dậy!

Mặc dù trời đã gần sáng, thế nhưng đèn đuốc trong đại sảnh vẫn đang sáng rực, người người nhốn nháo. Lần này mười bốn sư đoàn trưởng cùng với tham mưu trưởng của mười bốn sư đoàn theo Tư Đồ Duệ xuất chinh, trừ Thác Bạt Đảo, còn lại đều có mặt tại đây, còn có cả tên tham mưu trưởng của Thác Bạt Đảo, mặc dù... hắn đã điên rồi!

- Ruồi, một đám ruồi, một đám ruồi đang bu lại!

Tên tham mưu trưởng tinh thần thất thường đang ngồi xếp bằng dưới đất trong đại sảnh, hai tay quơ loạn xạ, làm ra vẻ như đang xua đuổi, mặt mày đầy vẻ chán ghét, nói:

- Đuổi đi rồi lại tới nữa, đuổi thế nào cũng không đi, đuổi không đi, ôi...

Trong đại sảnh, tất cả các sư đoàn trưởng, tham mưu trưởng đều đưa mắt nhìn nhau.

Tư Đồ Duệ sắc mặt cũng đã tái xanh, mặc dù hắn đã có chuẩn bị tâm lý trước, thế nhưng đến khi tận mắt thấy được tên tham mưu trưởng tinh thần thất thường đến mức này, cũng dần không được lửa giận trong lòng. Đường đường là một tên quân nhân của đế quốc, không ngờ lại bị địch nhân làm cho tinh thần điên loạn, việc này nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, có ai nói Tư Đồ Duệ cũng không tin!

- Gián! Một bầy gián thật đông, một bầy gián đập hoài không chết!

Tên tham mưu trưởng điên dại vừa nói vừa đưa tay cởi chiếc giày bên chân phải của mình ra, dùng hết sức đập bốp bốp trên mặt đất, vừa đập vừa gào to:

- Đập như thế nào chúng cũng không chết, đập hoài không chết, đập không chết!

Trong đại sảnh im phăng phắc, chỉ có thanh âm của tên tham mưu trưởng điên kia lúc bồng lúc trầm, quay cuồng kích động mãi không thôi.

Tư Đồ Duệ hít sâu một hơi khí lạnh, vất vả lắm mới dần được ngọn lửa giận trong lòng đã bốc lên đến ngực, đột nhiên đại sảnh vang lên một tiếng kêu vô cùng thảm thiết.

- Sói!

Tên tham mưu trưởng đang ngồi dưới đất đột nhiên nhảy dựng lên, rất nhanh chui vào gầm bàn làm việc của Tư Đồ Duệ. Cả người hắn đột nhiên run lên lẩy bẩy, hàm răng va vào nhau canh cách, lời nói thì lắp bắp đầy sợ hãi:

- Trắng sáng, trắng sáng thật to, sói, sói thật nhiều, răng nanh trắng nhọn khắp nơi, loan đao nhuộm đầy máu đỏ, ruột đỏ, óc vàng... tất cả đều đã chết, chết sạch, ha ha ha...

Vừa liếc nhìn Tư Đồ Duệ với vẻ lo lắng, Đỗ Dự vừa đưa tay ra hiệu, bảo quân cận vệ mang tên tham mưu trưởng điên dại ra ngoài. Thanh âm của tên tham mưu trưởng xa dần, không khí trong đại sảnh càng trở nên trầm trọng hơn trước, không người nào dám tự tiện phát ra tiếng động nào cả.

Tham mưu trưởng của sư đoàn trên chiến trường bị địch nhân dọa đến phát điên, chuyện này thật là ngoài sức tưởng tượng, quả thật là chưa từng nghe thấy bao giờ!

Một lúc lâu sau, Tư Đồ Duệ mới thờ ra một hơi thật dài, lấy giọng bình tĩnh nói:

- Thác Bạt Đảo, sư đoàn trưởng sư đoàn số Ba của quân đoàn Thanh Châu, năm ngàn tên trọng trang bộ binh trang bị tinh nhuệ, một vạn tên khinh bộ binh hợp đồng tác chiến, lại còn một đại đội cung tiễn thủ, một đại đội lao binh, thêm vào một đại đội vận chuyển khí giới công thành, tất cả đại quân tính ra gần hai vạn...

-... Mạnh Hổ, một tên liên đội trưởng khinh bộ binh của quân đoàn Tây Bộ đế quốc Quang Huy, trong tay chỉ có không đầy năm ngàn tên khinh bộ binh, hơn nữa lại là tân binh vừa mới được chiêu mộ không đầy

hai tháng, thiếu hụt trang bị, huấn luyện sơ sài, lại thiếu chế độ quân lương. Trong cuộc chiến công quan ngày thứ nhất, quân phòng thủ của pháo đài Hà Tây đã thương vong gần ngàn người, sau đó, Mạnh Hổ dẫn hai ngàn quân ô hợp đột phá vòng vây....

-... Thế nhưng kết quả cuối cùng... Thác Bạt Đảo bị tiêu diệt toàn quân, Mạnh Hổ toàn thắng!

-... Thác Bạt Đảo thân là chủ tướng, nhưng giờ này không rõ hành tung, không biết sống chết, liên đội trưởng Tiêu Thiên của liên đội trọng trang bộ binh cũng vậy, không biết sống chết thế nào! Tham mưu trưởng của sư đoàn số Ba.... Mọi người cũng đã thấy, hấn điên rồi! Là một tên tham mưu trưởng, mặc dù không phải xuất thân từ trong quân ngũ, nhưng dù sao cũng là quân nhân của đế quốc!

-... Muốn bức một tên quân nhân của đế quốc đột ngột trở thành điên loạn như vậy, cần phải có một áp lực tinh thần lớn đến mức nào?!

-... Rất khó tưởng tượng, trong năm ngày ấy đã xảy ra chuyện gì, trong sư đoàn số Ba đã xảy ra chuyện gì? Tên Mạnh Hổ kia rốt cục đã làm những gì?

Trong đại sảnh tất cả im phăng phắc, chiếc kim rót cũng có thể nghe.

Tư Đồ Duệ hít sâu một hơi khí lạnh, nói tiếp:

- Ở pháo đài Thiên Lang, Mạnh Hổ xông pha giữa thiên quân vạn mã chém chết Tư Đồ Bưu, bắt quá chỉ là cái dừng của kẻ thất phu. Thế nhưng ở pháo đài Hà Tây, Mạnh Hổ chỉ bằng vào không đầy hai ngàn quân ô hợp đã đánh tan gần hai vạn đại quân của Thác Bạt Đảo, chuyện này mới thật đáng lo nghĩ!

-... Không thể tin được, quả thật làm cho người ta không thể nào tin được!

Tất cả mọi người trong đại sảnh ánh mắt đều lộ vẻ nghiêm trọng, Thác Bạt Đảo trong đế quốc được xếp vào hàng danh tướng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, năng lực cầm quân của hấn đương nhiên không cần bàn cãi. Nhưng tên Mạnh Hổ kia chỉ với binh lực tuyệt đối kém thế hoàn toàn lại có thể đánh cho Thác Bạt Đảo không còn manh giáp, điều này là sao...? Điều này có nghĩa là, tên Mạnh Hổ kia có tài dùng binh trên xa Thác Bạt Đảo!

Ngay lúc ấy, một tên cận vệ quân vào đại sảnh, ghé vào tai Đỗ Dự nói thầm mấy câu.

Tư Đồ Duệ cau mày hỏi:

- Chuyện gì?

Đỗ Dự không dám giấu diếm, vội nói:

- Hồi bẩm Tổng đốc đại nhân, đại đội kỵ binh đuổi theo địch nhân đã trở về, bọn chúng không thể đuổi kịp!

- Xem đó...

Tư Đồ Duệ nhịp nhịp tay trên mặt bàn, thản nhiên nói:

- Đám quân ô hợp đó thậm chí còn chạy nhanh hơn cả kỵ binh của chúng ta, rốt cục là một cánh quân kiểu gì vậy! Còn có tên Mạnh Hổ kia, làm thế nào có thể huấn luyện ra một cánh quân như vậy? Mạnh Hổ! Mạnh Hổ!!!

Liên tục kêu to ba tiếng Mạnh Hổ, Tư Đồ Duệ vỗ xuống bàn rầm một cái, lớn tiếng quát:

- Diêu Minh Viễn, Tần Khởi nghe lệnh!

Hai bóng người cao lớn bước ra khỏi hàng, cao giọng đáp:

- Có tỳ chức!

Diêu Minh Viễn, sư đoàn trưởng sư đoàn số Một của quân đoàn Định Châu đế quốc Minh Nguyệt.

Tần Khởi, sư đoàn trưởng sư đoàn số Ba của quân đoàn Định Châu đế quốc Minh Nguyệt.

Định Châu nằm sát biên giới phía Bắc của đế quốc, địa hình ở đó là một thảo nguyên rộng rãi hoang vu, căn bản không có một nơi hiểm yếu nào có thể trấn thủ được. Hơn nữa phía Bắc giáp với đế quốc Tinh Hà

nổi danh về kỵ binh, cho nên quân đoàn Định Châu cũng là quân đoàn khinh kỵ binh duy nhất trong tám đại quân đoàn của đế quốc Minh Nguyệt.

Đông chinh lần này, hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt triệu tập binh lực tất cả là mười bốn sư đoàn, trong đó có cả hai sư đoàn khinh kỵ binh.

Ánh mắt sắc như dao của Tư Đồ Duệ lướt qua người Diêu Minh Viễn và Tần Khởi, lớn tiếng quát:

- Suất lĩnh kỵ binh của các người lên đường lập tức, phóng ngựa cho thật nhanh, kỳ hạn cho các người trước khi rạng sáng ngày kia phải chạy tới pháo đài Hà Tây, nhất định phải bao vây Mạnh Hổ và hai ngàn quân ô hợp của hắn tại pháo đài Hà Tây. Về phần Thác Bạt Đảo và Tiêu Thiên, sống thì bản Tổng đốc phải thấy người, chết phải thấy xác!

- Dạ!

Diêu Minh Viễn và Tần Khởi ầm ầm dạ lớn, lĩnh mệnh mà đi,

Ánh mắt lạnh như băng của Tư Đồ Duệ đảo qua gương mặt từng người trong đại sảnh, trầm giọng quát to:

- Các sư đoàn còn lại cũng chấm dứt việc nghỉ ngơi, lập tức nhổ doanh!

- Dạ!

Tất cả các sư đoàn trưởng và tham mưu trưởng còn lại trong đại sảnh ầm ầm đáp lại.

Bọn họ kinh hãi nhận thấy, lần này Tư Đồ Duệ quả thật đã sinh lòng ác độc.

Từ Hà Nguyên chạy tới Hà Tây xuyên qua đại hạp cốc, hành trình chừng ba trăm dặm. Thế nhưng hai sư đoàn của Diêu Minh Viễn và Tần Khởi chỉ có thời gian là một ngày hai đêm, chỉ còn cách giục chiến mã chạy trời chết!

O0o

Hà Đông, hành dinh của Tổng đốc Triệu Nhạc.

Trời vừa tờ mờ sáng, Triệu Nhạc cũng đã rời giường thật sớm, đang luyện kiếm trong sân.

Một tràng bước chân dồn dập vang lên, trước cửa xuất hiện một người, tham mưu trưởng tâm phúc Trịnh Khoa ù té chạy thẳng vào trong sân, hét lia hét lịa:

- Đại nhân, Tổng đốc đại nhân, có tin mừng, có tin mừng!

Triệu Nhạc dừng việc luyện kiếm, cau mày tỏ vẻ không vui:

- Trịnh Khoa người làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì mà kêu gào to như thế?

- Ấc....

Trịnh Khoa hít sâu một hơi, sắc mặt khẩn trương, giọng nói dồn dập:

- Đại nhân, Hà Tây đại thắng rồi! Ty chức vừa nhận được tin do Chiến Ứng sai khoái mã cấp báo, liên đội số Năm của sư đoàn số Bốn ở pháo đài Hà Tây đã đánh tan sư đoàn số Ba của Thác Bạt Đảo, gần hai vạn đại quân bị liên đội số Năm của Mạnh Hổ giết không còn manh giáp...

- Chậm chậm, người chậm lại một chút!

Triệu Nhạc gãi gãi tai, cau mày nói:

- Người nói chậm một chút, thông thả mà nói, ta bị ù tai mất rồi!

- Ấc...

Trịnh Khoa nhanh chóng điều chỉnh lại giọng của mình:

- Là thế này, Chiến Ứng vừa tới pháo đài Hà Tây....

- Cái gì?

Triệu Nhạc cau mày:

- Không phải ta đã hạ lệnh cho hãn suất lĩnh liên đội kỵ binh hộ tống nha đầu Thanh Hạm trở về Hà Đông rồi sao? Tại sao lại đến pháo đài Hà Tây, loạn rồi sao!

Trịnh Khoa vội nói:

- Chuyện ấy cũng không thể trách Chiến Ung, lúc quân truyền lệnh đuổi kịp, liên đội kỵ binh của Chiến Ung cũng đã hộ tống tiểu thư tới pháo đài Hà Tây mất rồi.

Triệu Nhạc hừ một tiếng:

- Được rồi, người vừa nói có tin vui, tin vui gì vậy?

Trịnh Khoa vội nói:

- Là thế này, liên đội số Năm của Mạnh Hổ ở pháo đài Hà Tây đã đánh bại sư đoàn số Ba của Thác Bạt Đảo, hai vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt bị đánh cho tan tác. Hả hê nhất chính là, Mạnh Hổ dùng gậy ông đập lưng ông, cũng phóng một mũi lửa ở Tuyệt Vọng cốc đốt cháy tận trời cao, hơn bảy ngàn quân của sư đoàn số Ba chết sạch trong đó, sư đoàn trưởng Thác Bạt Đảo của sư đoàn số Ba cũng bị thiêu sống, thống khoái, thật là thống khoái, ha ha!

Triệu Nhạc một tay chụp lấy bả vai Trịnh Khoa, hưng phấn hỏi:

- Người nói là, liên đội số Năm của Mạnh Hổ với không tới năm ngàn quân ô hợp, lại có thể đánh cho tan tác sư đoàn số Ba của Thác Bạt Đảo, lại vẫn đốt một trận lửa trong Tuyệt Vọng cốc thiêu chết hơn bảy ngàn quân, Thác Bạt Đảo cũng bị thiêu trong đó hay sao?

Trịnh Khoa lớn tiếng đáp:

- Đúng là như vậy!

Triệu Nhạc trước tiên sững sốt một hồi, chợt ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Ha ha ha, Tư Đồ Duệ ơi Tư Đồ Duệ, không nghĩ tới người cũng có báo ứng như ngày hôm nay, đây quả thật là báo ứng! Ba năm trước, người ở Tuyệt Vọng cốc đã thiêu chết sư đoàn số Bốn của ta. Thế nhưng hôm nay, thuộc hạ của bản Tổng đốc cũng cho một ngọn lửa ở Tuyệt Vọng cốc thiêu cháy sư đoàn số Ba tinh nhuệ nhất của người, còn có tâm phúc Thác Bạt Đảo của người nữa, ha ha ha, Tư Đồ Duệ ơi Tư Đồ Duệ, ta muốn thấy vẻ mặt già của người như thế nào!

Trịnh Khoa cười vuốt:

- Theo tỳ chúc thấy, Tư Đồ Duệ nên đập đầu vào đá cho rồi!

- Bản Tổng đốc thật muốn nhìn vẻ mặt lão tiểu tử Tư Đồ Duệ kia khi nghe thấy tin này, hắc hắc!

Triệu Nhạc cười một hồi, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm nghị, quay lại nói với Trịnh Khoa:

- Tên Mạnh Hổ này, thật là không ngờ được! Ở pháo đài Thiên Lang chém chết Tư Đồ Bư giữa vạn quân đã đành, trong đó dù sao cũng có phần may mắn. Nhưng không ngờ lần này lại dùng không tới năm ngàn quân ô hợp đánh tan hai vạn đại quân của Thác Bạt Đảo, quả thật là làm cho người ta không dám tin!

Trịnh Khoa phụ họa theo:

- Đại nhân, không bao lâu nữa, đại danh Mạnh Hổ chắc chắn sẽ truyền khắp đế quốc.

- Đế quốc?

Trên mặt Triệu Nhạc đột nhiên thoáng qua một tia lạnh lùng:

- Người coi thường hãn quá, không được bao lâu, đại danh của hãn sẽ truyền khắp thế giới Trung Thổ. Có thể bằng vào năm ngàn quân ô hợp đánh tan tác hai vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt, chiến tích huy hoàng như vậy không phải tùy tiện muốn làm là được!

- Đúng rồi, còn một chuyện nữa!

Trịnh Khoa đột nhiên nhớ lại:

- Người đưa tin còn có một tin tức khác, nghe nói là do Mạnh Hổ nói với tiểu thư, tiểu thư cố ý dấn dò mang tin về.

Triệu Nhạc a một tiếng:

- Tin gì vậy?

Trịnh Khoa nói:

- Tiểu thư nói, Thác Bạt Đảo đột ngột tấn công pháo đài Hà Tây, chuyện này rất khác thường, Mạnh Hổ cho rằng, đây có thể là diêm báo trước để quốc Minh Nguyệt sắp sửa cử đại quân sang xâm lấn, cố ý dấn dò tiểu thư chuyển cáo đại nãh, để đại nhân ngài sớm có sự phòng bị.

- Để quốc Minh Nguyệt cử đại quân xâm lấn?

Trong mắt Triệu Nhạc thoáng vẻ nghiêm trọng, hỏi:

- Trịnh Khoa, người xem khả năng này có lớn hay không?

Nếu như là trước kia, Triệu Nhạc nghe tin này tuyệt đối sẽ không thêm quan tâm, nhưng lần này Mạnh Hổ bằng vào không đầy năm ngàn quân ô hợp tạo nên kỳ tích đánh bại hai vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt, Triệu Nhạc không thể không cẩn thận mà cân nhắc về phân tích của Mạnh Hổ.

27. Chương 27: Ngắm Ngâm Tranh Đoạt

Vừa gặp mặt, Diệp Định Tây đã hỏi ngay:

- Thúc phụ, đại thắng Hà Tây có thật không?

- Tuyệt đối chính xác!

Diệp Vấn Thiên bình thần nói:

- Mạnh Hổ quả thật là bằng vào một cánh quân ô hợp đánh tan sư đoàn số Ba của Thác Bạt Đảo!

- Sư đoàn số Ba!?

Diệp Định Tây không nhịn được phải hít sâu một hơi, cao giọng nói:

- Đây chính là tâm phúc trụ cột của Tư Đồ Duệ, quân tinh nhuệ nhất trong quân đoàn Thanh Châu, không ngờ lại đại bại dưới năm ngàn quân ô hợp của Mạnh Hổ...

- Không, không phải năm ngàn!

Diệp Vấn Thiên khoát tay:

- Theo như ta biết, chỉ có không tới hai ngàn!

- Cái... cái gì? Không tới hai ngàn!

Diệp Định Tây giật mình hô lớn:

- Vậy rốt cục Mạnh Hổ đánh như thế nào? Nếu không phải chính miệng thúc phụ nói ra, bất luận thế nào diệt nhi cũng không dám tin!

- Thế nhưng đó chính là sự thật!

Diệp Vấn Thiên trầm giọng:

- Càng làm cho người ta phải khen ngợi chính là, không ngờ Mạnh Hổ cũng phóng một mũi lửa ở Tuyệt Vọng cốc, từ Thác Bạt Đảo cho tới bảy ngàn quân của hắn đều bị đốt cháy thành tro, đây chính là một cái tát nặng nề lên mặt Tư Đồ Duệ, hắc hắc, bây giờ Triệu Nhạc chắc đang rất là đắc ý!

Diệp Định Tây trầm giọng nói:

- Tên Mạnh Hổ này quả thật là làm cho người khác phải giật mình.
- Đúng vậy, chẳng bao lâu, đại danh của Mạnh Hổ sẽ lan truyền khắp cả đế quốc, thậm chí là khắp cả thế giới Trung Thổ.

Diệp Vấn Thiên ngừng một chút, mắt lộ vẻ nghiêm trọng, nói tiếp:

- Nhân tài lợi hại như vậy, tuyệt đối không thể để cho hắn ta theo Triệu Nhạc, phải nghĩ biện pháp, dùng hết tất cả biện pháp lôi kéo hắn ta vào hàng ngũ của Diệp gia. Định Tây người nghĩ kỹ xem, trong quân sau này có người và Mạnh Hổ, vậy trong đế quốc còn có ai có thể chống lại chúng ta?

Diệp Định Tây cau mày:

- Tên Mạnh Hổ này diệt nhi cũng không hiểu rõ hắn cho lắm, bắt quá hắn và Lôi Minh giao tình không tệ, Lôi Minh mặc dù không thuộc dòng chính của Triệu Nhạc, nhưng không biết có trung thành với Triệu Nhạc hay không, cho nên việc này cũng rất khó khăn.

- Chuyện là do người mà thôi.

Diệp Vấn Thiên nhàn nhạt nói:

- Mạnh Hổ cũng là người, chỉ cần là người thì sẽ có nhược điểm. Gái đẹp? Tiền tài? Quyền lực? Danh vọng? Chỉ cần hắn nói ra, chúng ta có thể làm cho hắn thỏa mãn! Nếu như quả thật không được nữa, chúng ta cũng không thể để cho hắn trở thành người của Triệu Nhạc được!

- ... Mạnh Hổ mặc dù lập nhiều công lớn, nhưng dù sao hắn cũng là người lai lịch không rõ ràng, muốn trong thời gian ngắn mà vượt cấp thăng lên sư đoàn trưởng là không thể được. Thế nhưng từ liên đội trưởng khinh bộ binh chốt thí thăng lên liên đội trưởng trọng trang bộ binh chủ lực là việc có thể chấp nhận được, cho nên chuyện người phải làm bây giờ là điều hắn về sư đoàn số Ba của người!

Diệp Định Tây nói:

- Triệu Nhạc có đáp ứng không đã?

Trên mặt Diệp Vấn Thiên thoáng qua một tia âm hiểm, cười nói:

- Triệu Nhạc chắc chắn sẽ đáp ứng!

Diệp Định Tây không hiểu hỏi lại:

- Vì sao? Triệu Nhạc cũng không phải hạng quân tử rộng lượng kia mà?
- Đến lúc đó người sẽ biết.

Diệp Vấn Thiên cười:

- Bây giờ theo ta đi gặp Triệu Nhạc.

Hà Đông, hành dinh của Triệu Nhạc.

Triệu Nhạc hỏi Trịnh Khoa:

- Người thấy chuyện Mạnh Hổ nói có bao nhiêu khả năng xảy ra?

Trịnh Khoa cau mày trầm tư một lúc, lát sau mới nói:

- Nếu như nói đế quốc Minh Nguyệt cử đại quân sang xâm lấn, lúc ấy dĩ nhiên sẽ phải điều động quân đội ít nhất là một quân đoàn trở lên. Chưa kể cần phải có thời gian triệu tập binh sĩ, chuẩn bị khí giới, lương thảo vật tư, tuyệt đối không thể nào hoàn thành trong một khoảng thời gian ngắn. Thế nhưng với quy mô điều động quân đội như vậy, với thời gian chuẩn bị xuất chinh dài như vậy, không thể nào giấu nổi tai mắt mà chúng ta đã cài sẵn ở Thanh Châu. Vì vậy, tỳ chức cho rằng, việc này không cần phải nhọc tâm suy nghĩ!

Trịnh Khoa đã dùng lời lẽ rất khéo léo, ý của hắn rất rõ ràng, chính là muốn nói việc này không đáng tin.

- Ủ, phân tích của người không phải không có đạo lý.

Triệu Nhạc nhẹ nhàng gật đầu:

- Nếu như đế quốc Minh Nguyệt muốn cử đại quân sang xâm lấn, chúng ta đã nghe một ít phong thanh rồi.

Triệu Nhạc còn chưa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vọng đến một tràng cười sang sảng:

- Tổng đốc đại nhân, ty chúc xin chúc mừng ngài!

Triệu Nhạc thoáng chốc cau mày lại, Trịnh Khoa thấp giọng nói:

- Diệp Vấn Thiên!? Người này quả thật là thánh tai!

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Vấn Thiên và Diệp Định Tây đã bước vào trong, vừa thấy Triệu Nhạc liền vái chào:

- Ty chúc tham kiến Tổng đốc đại nhân!

Triệu Nhạc lạnh nhạt khoát tay:

- Miễn đi!

Diệp Vấn Thiên mỉm cười:

- Tin tức đại thắng Hà Tây, Tổng đốc đại nhân đã biết hay sao?

Triệu Nhạc nói:

- Bản Tổng đốc cũng vừa mới biết, không ngờ so ra còn chậm hơn Diệp đại nhân nửa nhịp!

Triệu Nhạc ý ở ngoài lời, Diệp Vấn Thiên cũng làm như không nghe thấy, cười xoa nói:

- Trước tiên ty chúc xin chúc mừng Tổng đốc đại nhân rốt cục đã báo được mối thù ba năm trước, ha ha, còn chuyện này, Mạnh Hổ đúng là một viên hổ tướng khó tìm, ty chúc có một yêu cầu quá đáng, mong Tổng đốc đại nhân thành toàn.

Triệu Nhạc nghe vậy không nhịn được giật mình một cái, lạnh nhạt nói:

- Xin Diệp đại nhân cứ nói!

Diệp Vấn Thiên quay đầu lại nhìn Diệp Định Tây:

- Định Tây, vậy người nói với Tổng đốc đại nhân đi!

- Dạ!

Diệp Định Tây ứng tiếng, bước lên ôm quyền vái chào Triệu Nhạc:

- Tổng đốc đại nhân, ty chức hiện tại đã chính thức tấn thăng sư đoàn trưởng của sư đoàn số Ba, nếu vẫn còn kiêm nhiệm chức liên đội trưởng của liên đội số Một hình như không phù hợp với quân chế của đế quốc. Cho nên hôm nay muốn xin Tổng đốc đại nhân nói giùm với tướng quân Lôi Minh một tiếng, để hắn có thể tặng Mạnh Hổ lại cho ty chức.

Trịnh Khoa lấy làm kinh hãi, vội nói:

- Chuyện này sao có thể được? Sư đoàn số Bốn mới vừa gầy dựng lại không lâu, lực chiến đấu vẫn còn rất yếu, cần phải có hổ tướng như Mạnh Hổ tọa trấn, sao có thể điều hắn đến sư đoàn số Ba?

- Trịnh đại nhân, có một số việc người không biết.

Trịnh Khoa vừa dứt lời, Diệp Vấn Thiên đứng bên cạnh đột nhiên cất giọng âm u:

- Ty chức nghe nói Tổng đốc đại nhân có xin Binh bộ một khoản là năm mươi vạn kim tệ, nhưng hình như khoản tiền này vẫn chưa được cấp!!

Sắc mặt Triệu Nhạc thoáng chốc trở nên cực kỳ khó coi.

Lời của Diệp Vấn Thiên nghe qua giống như nhắc nhở, thật ra chính là uy hiếp. Ý của hắn đã rất rõ ràng, Triệu Nhạc người nếu không chịu điều Mạnh Hổ qua sư đoàn số Ba, như vậy khoản năm mươi vạn kim tệ mà người xin Binh bộ cũng đừng hòng có được!

Hít thật sâu một hơi, Triệu Nhạc cố gắng dần nén lửa giận trong lòng, lạnh nhạt nói:

- Việc này quan hệ trọng đại, bản Tổng đốc cần phải cân nhắc cho thật kỹ.

Diệp Vấn Thiên mỉm cười nói:

- Nếu là như vậy, ty chức cũng không dám tiếp tục quấy rầy.

Dứt lời, Diệp Vấn Thiên và Diệp Định Tây ôm quyền vái chào Triệu Nhạc, xoay người bỏ đi.

Đưa mắt nhìn theo bóng chú cháu Diệp gia xa dần, Trịnh Khoa không khỏi bực tức nói:

- Tên khốn Diệp Vấn Thiên này thật là kiêu ngạo, trong mắt của hắn còn có Tổng đốc đại nhân hay không?

Triệu Nhạc trong lòng cũng giận gần như không kiềm chế được, nhưng dù sao Diệp gia cũng là thế gia hiển hách trong đế quốc, thế lực trải rộng khắp nơi. Tuy rằng Triệu Nhạc là một trong bốn đại Công tước của đế quốc, lại là đại quan ở biên cương, nhưng cũng không dám tùy tiện trở mặt với Diệp gia. Triệu Nhạc lập tức hít sâu một hơi, nghiêm giọng nói:

- Cứ để hắn kiêu ngạo một thời gian nữa, Diệp gia bọn chúng cũng chẳng còn bao lâu đâu!

Trịnh Khoa nghe vậy thoáng động, hỏi:

- Ý của đại nhân là.....ở đế đô đã sắp sửa có kết quả?

- Chuyện này không thể nói trước được.

Triệu Nhạc khoát tay, hỏi:

- Theo người, Diệp Vấn Thiên đột nhiên muốn điều Mạnh Hổ qua sư đoàn số Ba, rốt cục là hắn có ý gì?

Trịnh Khoa suy nghĩ một chút, nói:

- Đơn giản là muốn tìm cơ hội lung lạc Mạnh Hổ mà thôi.

Không đợi Triệu Nhạc nói gì, Trịnh Khoa đã vội nói tiếp:

- Tuyệt đối không thể để cho Mạnh Hổ qua sư đoàn số Ba, nếu như thật sự hắn và Diệp gia đi chung một đường, chuyện này đối với đại nhân không tốt chút nào cả!

Triệu Nhạc cau mày nói:

- Nhưng nếu như không đáp ứng Diệp Vấn Thiên, còn khoản năm mươi vạn kim tệ thì sao?

Trịnh Khoa thoáng đảo mắt một vòng, hạ giọng nói:

- Tổng đốc đại nhân, ty chức có một kế này có thể một viên đá hạ hai chim!

- Sao?

Triệu Nhạc vui vẻ nói:

- Mau nói ta nghe thử.

Trịnh Khoa nói:

- Hiện tại quân xâm lấn của đế quốc Minh Nguyệt đã bị đánh bại, sao Tổng đốc đại nhân không nhân cơ hội này mà đi Hà Tây một chuyến? Thứ nhất có thể thị sát tình hình phòng thủ ở Hà Tây, tuyên dương công trạng của Mạnh Hổ và liên đội số Năm trước mặt mọi người. Thứ hai, có thể âm thầm chỉ điểm một chút cho Mạnh Hổ, khiến cho hắn thấy rõ ràng tình thế trong lúc này, tránh để cho kẻ gian lợi dụng. Nếu làm vậy, cho dù Mạnh Hổ có bị điều qua sư đoàn số Ba, cũng không phải là một chuyện xấu nữa!

Mắt Triệu Nhạc thoáng chớp sáng rực lên, nghĩ thầm nếu như Mạnh Hổ chịu tiếp nhận chỉ điểm của mình, quả thật đó cũng là kế một đá hai chim. Vừa có thể hoá giải nguy cơ Mạnh Hổ gia nhập vào hàng ngũ Diệp gia, càng có thể cầm một mũi gai nhọn trong lòng sư đoàn số Ba của Diệp Định Tây.

- Ủ!

Triệu Nhạc gật đầu, vui vẻ nói:

- Còn nữa, cũng nên bổ sung bốn liên đội còn lại cho sư đoàn số Bốn rồi.

- Đúng!

Trịnh Khoa giả vờ như chợt hiểu ra, trầm trồ khen ngợi:

- Tổng đốc đại nhân suy nghĩ thật là chu đáo.

Bên ngoài hành dinh Tổng đốc.

Diệp Định Tây hỏi:

- Thúc phụ, liệu Triệu Nhạc có đáp ứng không?

Diệp Vấn Thiên cười nói:

- Hắn không có sự lựa chọn nào khác.

- Tại sao?

- Bởi vì quân lương của quân đoàn Tây Bộ đã bị hắn xài riêng hết rồi, nếu như không có khoản năm mươi vạn kim tệ kia, hắn sẽ không đào đâu ra quân lương mà phát. Đến lúc đó, bọn sư đoàn sẽ làm loạn cả lên, hắc hắc, Triệu Nhạc hẳn mất mặt là chuyện nhỏ, nhưng để lại ấn tượng trong mắt thiên hạ rằng hắn bất tài vô lực quả thật không ổn chút nào, hiện tại đang có không ít ánh mắt đang nhìn hắn chăm chăm.

Diệp Định Tây chợt nói:

- Thì ra là như vậy.

Diệp Vấn Thiên chợt tắt nụ cười, nghiêm giọng nói:

- Định Tây, thúc thúc chỉ có thể làm được tới đây mà thôi, bước kế tiếp lung lạc Mạnh Hổ như thế nào, vậy phải xem thủ đoạn của người. Người là người nổi bật nhất trong lớp thanh niên của Diệp gia, lại là ứng cử viên duy nhất của chức gia chủ Diệp gia trong tương lai, người cũng đừng để cho thúc thúc, còn phụ thân người nữa, phải thất vọng!

Diệp Định Tây nghiêm nghị nói:

- Xin thúc cứ yên tâm, diệt nhi tuyệt đối sẽ không phụ lòng kỳ vọng tài bồi của người!

28. Chương 28: Tên Này Cũng Không Phải Là Kẻ Tốt Lành!

Trên bình nguyên mệnh mông, Mạnh Hổ đang suất lĩnh hơn ngàn tướng sĩ của liên đội Mạnh Hổ chạy trời chết.

Trừ Mạnh Hổ ra, gần như tất cả các tướng sĩ ai nấy đều le lưỡi thở hồng hộc, miệng há to, hai mắt tròn tròn, hồn hển như trâu, mặt mày căng thẳng, dường như lúc nào cũng có thể tắt thở. Nhưng cho dù là như vậy, đôi chân bọn họ không hề dừng lại dù chỉ trong chốc lát, vẫn tất tả chạy nhanh về phía trước.

Chỉ cần còn sống thì còn chạy!

Không cần biết đến quá khứ, cũng không cần biết đến tương lai, trong lúc này, ý chí của họ có thể nói là cứng hơn sắt thép.

Mặt trời lặn rồi mọc lại, trời cũng tối rồi sáng trở lại, khi tia nắng ban mai đầu tiên ló dạng cuối chân trời, rồi cục bóng dáng nguy nga của pháo đài Hà Tây đã xuất hiện mờ mờ phía trước.

Thở ra một hơi thật dài, Mạnh Hổ cuối cùng cũng thả lỏng bước chân.

Sau lưng Mạnh Hổ, hơn ngàn tướng sĩ cũng bắt đầu chậm lại, sự căng thẳng trong suốt một ngày hai đêm vừa qua cuối cùng cũng đã chùng xuống. Quả thật bọn họ đã cố gắng đến mức không thể nào cố hơn được nữa, động cơ để bọn họ có thể chịu đựng cho đến bây giờ chỉ là... Một khi dừng bước, tính mạng bọn họ cũng sẽ dừng theo.

Đội ngũ hơi có vẻ tán loạn cuối cùng đã dừng chân trước pháo đài.

Mạnh Hổ từ từ quay đầu lại, ánh mắt lướt qua các tướng sĩ của mình đang mỗi một gàn chết.

Quả thật là làm cho người khác khó tin, trong thời gian một ngày hai đêm, bảy sói kia đã chạy hết hai trăm năm mươi dặm, gần như bằng qua suốt cả hạp cốc Hà Tây. Thậm chí ngay cả bọn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt cũng bị bọn họ bỏ lại phía sau!

Tốc độ hành quân nhanh như vậy, nhìn khắp thế giới Trung Thổ, e rằng chỉ có liên đội Mạnh Hổ mới có thể làm được!

Trời đã bừng sáng, tiếng kèn chào đón của các chiến hữu đang vang vang trên tường quan, thoáng chốc tiếng kèn đã vang dội cả trời không, cửa quan cũng đã chậm rãi mở ra. Thật là ngoài dự liệu của Mạnh Hổ, xuất hiện đầu tiên ở cửa quan không phải là các tướng sĩ phòng thủ pháo đài, mà lại là một đám kỵ binh khí thế ngất trời.

Trong tiếng vó ngựa rầm rập rền vang, đội kỵ binh từ trong pháo đài nhanh chóng vọt tới trước liên đội Mạnh Hổ. Một tên kỵ binh người mặc áo giáp sắc sỡ hoa lệ, nhìn qua có vẻ như là quan quân, đột nhiên giật mạnh cương dừng ngựa lại, lớn tiếng quát to:

- Ai là Mạnh Hổ?

Mạnh Hổ tiến về phía trước một bước, lạnh lùng nói:

- Bản trưởng quan ở đây, người là ai?

- Người chính là Mạnh Hổ?

Tên kỵ binh áo giáp hoa lệ hừ một tiếng rồi đột ngột quát to:

- Bắt hẩn cho ta!

- Dạ!

Một tên kỵ binh dạ lớn, giục ngựa phi nhanh tới trước Mạnh Hổ.

Trong nháy mắt, hai người chỉ còn cách nhau không đầy mười thước, gương mặt tên kỵ binh kia lộ ra nụ cười hung dữ, cuộn dây thừng trong tay ném về phía Mạnh Hổ. Thân hình Mạnh Hổ vẫn không nhúc nhích, cuộn dây trong thoáng chốc đã trói lấy người hắn, bọn kỵ binh đang chậm rãi triển khai đội hình ở hai bên nhất thời hoan hô ầm ĩ cả lên.

Thế nhưng không lâu, tiếng hoan hô của chúng giống như bị đao chém một phát, lập tức ngưng bật.

Tên kỵ binh phi ngựa đến, dây thừng trên người Mạnh Hổ đã siết chặt lại, nhưng chuyện xảy ra sau đó làm người ta không thể tin được. Mạnh Hổ đứng ra phải ngã xuống đất không ngờ vẫn đứng sừng sững như hòn núi nhỏ, an nhiên bất động, tên kỵ binh trên lưng ngựa lại bị dây thừng kéo rơi xuống đất, lăn lông lốc mấy vòng, mặt mày tái nhợt.

Trong thoáng chốc, hai cánh tay Mạnh Hổ đột ngột vùng mạnh một cái, dây thừng quấn trên người hắn to bằng ngón tay cái đã bị đứt ra từng khúc rơi lả tả.

Trong đám kỵ binh lại có tiếng quát vang lên, một tên kỵ binh thân hình to lớn đã giục ngựa xông ra, múa đao xông tới Mạnh Hổ. Chỉ trong nháy mắt, thanh Trảm Mã đao sáng chói đã vung lên cao, sóng đao đầy

cộm nặng nề nhằm vào cổ Mạnh Hổ mà bổ xuống, nếu lãnh trọn một kích này cho dù là Mạnh Hổ không chết cũng phải tê liệt toàn thân.

Bọn này con bà nó là loại người gì vậy?

Vừa gặp mặt không hỏi gì cả đã muốn bắt người, bây giờ lại muốn hành hung, quả thật là không có lý lẽ gì cả!

Lửa giận trong lòng Mạnh Hổ đã bốc lên ngàn ngút, đại thương trong tay phải xuất ra đỡ đường đao của tên kỵ binh, hai bên vừa xấp lại, tay trái đang rảnh rỗi của Mạnh Hổ vươn ra nhanh như điện, đột ngột choàng lấy cổ ngựa của tên kỵ binh kia dùng sức vật mạnh một cái, chỉ nghe tiếng ngựa hí vang trời, chiến mã kia đã bị Mạnh Hổ vật ngã ngay tại chỗ, tên kỵ binh cũng đã nằm bẹp dưới đất.

Tên quan mặc áo giáp hoa lệ thấy vậy không khỏi hít một hơi khí lạnh, mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Hắn còn đang giật mình kinh hãi, sát cơ lạnh lẽo đã ập tới như thủy triều, vội ngẩng đầu nhìn lại, Mạnh Hổ đã vọt nhanh về phía hắn. Trong chớp mắt, đại thương trong tay Mạnh Hổ đã giơ lên cao, thế như muốn phóng ra, mũi thương sắc bén loé lên ánh lạnh lẽo nhằm vào giữa ngực tên quan nọ...

- Dừng tay!

- Hạ thủ lưu tình!

Lúc đại thương sắp sửa phóng ra, phía cửa quan bỗng truyền đến một tiếng quát to, và một giọng nữ đầy vẻ lo lắng.

Mạnh Hổ vẫn làm như không nghe thấy, hừ lạnh một tiếng, đại thương đã sẵn sàng liền rời tay bay vút ra, mũi thương sắc bén phát ra tiếng rít xé gió, nhanh như tia chớp bay về phía tên quan mặc áo giáp hoa lệ. Chỉ nghe ‘phập’ một tiếng, đại thương đen nhánh đã xuyên qua cả áo giáp vai tên kia, sau đó đẩy hắn bay về phía sau mấy chục trượng, đóng đinh hắn vào tường quan.

- Thiên Thành!

- A Thành!

Phía cửa quan lại vang lên hai tiếng la thất thanh.

- Hô!

- Hô!

- Hô!

Thấy trưởng quan của mình đại triển thần uy, nhẹ nhàng đem tên khiêu khích gây sự kia đóng cứng vào tường, các huynh đệ liên đội Mạnh Hổ phát ra tiếng hoan hô rầm trời. Bọn họ cũng mặc kệ tên quan bị đóng đinh vào tường là ai, chỉ biết rằng hắn dám chọc tức trưởng quan, chính là địch nhân của cả liên đội, nếu đã là địch nhân, đương nhiên không cần nề mặt hắn làm gì.

Giữa tiếng hoan hô long trời lở đất, Mạnh Hổ thong thả đi tới chân tường quan, đưa tay nhỏ đại thương ra.

Tên quan bị đóng cứng trên tường giờ đây mất đi chống đỡ, ngã khụy xuống đất, cố gắng lắm mới có thể miễn cưỡng đứng dậy. Lúc này hắn mới biết được rằng mình vẫn chưa chết, thậm chí chưa hề bị thương, một cú phóng thương vô cùng mạnh mẽ lúc này chỉ xuyên qua áo giáp phần vai của hắn mà thôi.

- Người, người...

Tên quan kỵ binh môi run run, không nói được một câu đầy đủ.

Mạnh Hổ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mắt hắn, giọng nói bình thản nhưng vẫn mang khí thế khiếp người:

- Nếu như không phải thấy rằng ta với người đều là quân nhân của đế quốc, vậy lúc này người chỉ còn là một cái xác không hồn nằm dưới chân bản trưởng quan mà thôi!

- A Thành!

Một bóng hồng mang theo một tiếng kêu sợ hãi nhào vào người tên kia.

Mạnh Hổ lạnh lùng lướt nhìn bóng hồng kia, đột nhiên đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện. Nữ nhân kia chính là người đã bị hấn tát tai trước mặt tất cả mọi người, chính là Ngô Quân Di. Nữ nhân ngu xuẩn kia nhất định là ghi hận trong lòng, cho nên tìm người đến báo thù cho nàng, thế nhưng, nữ nhân này quả là quá mức đại độ, dám khinh thường Mạnh Hổ hấn như một viên đất mặc tình ai muốn vo tròn bóp méo tùy ý hay sao?

Một thanh âm cực kỳ ác ý vang lên đột ngột phía sau Mạnh Hổ:

- Vị này chắc là liên đội trưởng Mạnh Hổ, uy phong quả thật là to!

Mạnh Hổ lạnh lùng xoay người lại, thấy một đôi nam nữ đã đứng trước mặt mình. Nữ nhân thân hình yếu điệu, phong tư tuyệt diệu, không phải ai xa lạ, chính là con gái cưng của Tổng đốc hành tỉnh Tây Bộ Triệu Nhạc, Triệu Thanh Hạm. Đứng cạnh Triệu Thanh Hạm là một nam nhân trẻ tuổi anh tuấn mà Mạnh Hổ không nhận ra, thế nhưng áo giáp trên người hấn so với áo giáp của tên ngu xuẩn vừa bị Mạnh Hổ đóng đinh vào tường thì không khác nhau nhiều lắm.

- Người là ai? Uy phong của bản trưởng quan dường như không to bằng người!

Lúc này giọng nói của thanh niên này tràn ngập vẻ thù địch, Mạnh Hổ dĩ nhiên cũng không cần khách khí với hấn. Bộ dáng của tên này Mạnh Hổ coi không thuận mắt, lại càng không phải kẻ tốt lành gì!

- Càn rỡ, người là thứ gì chứ?

Thanh niên anh tuấn nghe vậy nổi giận:

- Chỉ là một liên đội trưởng khinh bộ binh cũng dám ở trước mặt bản trưởng quan mà tự xưng là trưởng quan hay sao?

Mạnh Hổ không chút khách khí mĩa mai ngược lại:

- Người là thứ gì vậy, cũng xứng đáng xưng là trưởng quan trước mặt bản trưởng quan hay sao?

- Người!

Thanh niên anh tuấn nghe vậy giận dữ, lớn tiếng quát:

- Mạnh Hổ, hôm nay người sẽ phải trả giá rất đắt cho sự cuồng vọng của người! Đừng tưởng rằng người có thể chém chết Tư Đồ Bưu giữa chiến trường rồi không ai dám đụng tới người!

- Ít nhất... người cũng không dám!

Mạnh Hổ thản nhiên cười gằn một tiếng, giơ ngón trỏ tay trái lên hướng về phía thanh niên ngoắc ngoắc hai cái, dáng vẻ vô cùng khiêu khích.

Thanh niên anh tuấn trong lúc đang giận dữ, vừa muốn động thủ thì bóng hồng chớp động, Triệu Thanh Hạm đã xông tới đứng xen vào giữa hai người.

Triệu Thanh Hạm quay lưng về phía Mạnh Hổ, má lúm đồng tiền yêu kiều quay về phía thanh niên quát to:

- Chiến Ứng, vừa rồi chuyện của Thiên Thành còn chưa hiểu rõ đầu đuôi, người còn muốn gây thêm phiền phức hay sao? Thật là...

- Người mau tránh ra!

Triệu Thanh Hạm còn chưa dứt lời, đột nhiên thân hình lão đảo nghiêng qua một bên.

Mạnh Hổ gạt ngang thân hình Triệu Thanh Hạm đang chắn trước mặt mình, cau mày ra vẻ khiển trách:

- Chỗ nam nhân đánh nhau, nữ nhân các người xen vào làm gì? Đứng bên cạnh mà xem đi!

- Ặc...

Triệu Thanh Hạm kinh hô, hoàn toàn ngây ngốc, thăm nghĩ nam nhân này quả thật vô cùng ngang ngược.

Nhớ lại giọng nói và ánh mắt mới rồi của Mạnh Hổ, trong lòng Triệu Thanh Hạm không khỏi dâng lên một cảm giác vô cùng xấu hổ. Hấn xem nàng là người như thế nào chứ? Một đứa trẻ muốn tùy tiện dạy dỗ như thế nào cũng được hay sao? Triệu Thanh Hạm rất muốn xông lên dạy dỗ Mạnh Hổ một phen, làm cho hấn

phải đổ máu ngay tại chỗ, nhưng vừa bắt gặp đôi mắt hung hãn lạnh lùng của Mạnh Hổ, Triệu Thanh Hạm lập tức lui về.

Nam nhân này thật là làm cho người ta vừa tức vừa hận, vừa kính nể lại vừa khâm phục!

Trước mắt Triệu Thanh Hạm dường như xuất hiện hình ảnh Mạnh Hổ đơn độc xuất quan, thách chiến vạn quân khí thế hết sức hào hùng, lại còn khích lệ tinh thần ba quân tướng sĩ, dẫu cho sóng to gió lớn vẫn trầm ổn như núi, còn có phong thái chỉ huy quyết đoán, suất lĩnh hai ngàn khinh bộ binh thông thả ung dung giết vào doanh trại quân của đế quốc Minh Nguyệt như chốn không người...

Thần sắc Triệu Thanh Hạm lúc này hết sức khó coi, trong lòng nổi lên trăm ngàn cảm xúc khác nhau. Chiến Ung lại bị màn này chọc giận đến lỗ tai toé khói, đưa tay chỉ vào mặt Mạnh Hổ, lớn tiếng quát:

- Mạnh Hổ, không ngờ người dám vô lễ với Thanh Hạm tiểu thư như thế!

Sắc mặt Mạnh Hổ thoáng chốc trở nên âm trầm, trong mắt rùng rục sát cơ lạnh lẽo.

Ánh mắt Mạnh Hổ như mắt sói nhìn chăm chăm vào ngón tay Chiến Ung đang chỉ vào mặt mình, giọng Mạnh Hổ như từ cõi âm vọng tới:

- Bỏ ngón tay chó của ngươi xuống, nếu không người sẽ hối hận không kịp!

Chiến Ung cười lạnh:

- Bản trưởng quan không bỏ ra, ngươi muốn làm sao?

Mạnh Hổ chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt Chiến Ung, nói với giọng cực kỳ lãnh khốc:

- Ta cảnh cáo lần cuối, bỏ ngón tay chó của ngươi xuống!

29. Chương 29: Chuẩn Bị Rút Lui

Mạnh Hổ cười gằn một tiếng, tay phải không ai thấy có cử động gì, vậy mà đột ngột đại thương đã vung lên mạnh mẽ, vẽ thành một vòng tròn tuyệt đẹp trên không, nhằm thẳng vào đầu Chiến Ung đập xuống. Chiến Ung đương nhiên không sợ hãi chút nào, quát nhẹ một tiếng, hai tay nâng thanh Trảm Mã đao nặng nề lên, muốn đỡ thẳng một chiêu như bài sơn đảo hải của Mạnh Hổ.

Một thân võ nghệ của Chiến Ung chính là được Triệu Nhạc chân truyền, cho nên hắn rất tự cao, mặc dù Mạnh Hổ đã chém chết Tư Đồ Bưu trong đại chiến Thiên Lang, nhưng dù sao hắn cũng chưa được tận mắt nhìn thấy. Mà những chuyện hắn chưa được tận mắt nhìn thấy hắn không thể nào tin được, phần lớn những người có tính kiêu ngạo đều như vậy, huống chi Chiến Ung còn là một kẻ coi trời bằng vung, dưới mắt không người.

Cho nên, không những Chiến Ung nghĩ rằng mình sẽ thắng được Mạnh Hổ, hơn nữa còn có thể thắng dễ dàng.

Keng!

Một thanh âm trong trẻo do kim loại chạm vào nhau vang lên chói tai.

Hai tay cầm Trảm Mã đao của Chiến Ung đã thu lại một chút, thân người cũng khụy thấp xuống, thiếu chút nữa là quỳ rạp trên mặt đất. Triệu Thanh Hạm đứng gần hai người nhất nên có thể nhìn rõ, mặt đá xanh dưới chân Chiến Ung đã vỡ vụn ra, có thể thấy một thương vừa rồi của Mạnh Hổ lực đạo mạnh mẽ đến mức nào.

Sắc mặt Chiến Ung tái nhợt, khí huyết đã bốc lên đến ngực.

Đại thương vẫn còn đè trên Trảm Mã đao giống như một quả núi hết sức nặng nề, sức ép làm cho Chiến Ung gần như ngạt thở, muốn thoát ra cũng không thoát được, muốn chống đỡ thì chống không nổi. Lúc này trong lòng Chiến Ung mới bắt đầu cảm thấy hối hận, với tư cách của mình cần gì phải dùng sức đối chọi với tên khốn này?

Mạnh Hổ đột nhiên cười khẩy, hai tay nắm chặt cán thương vận lực đè mạnh hơn nữa, đến nỗi cán thương làm bằng sắt ròng cũng không chịu nổi mà bị uốn thành vòng cung. Chiến Ưng đã không thể nào duy trì nổi dưới áp lực trầm trọng như núi kia, hai đầu gối bao giáp sắt đập mạnh trên nền đá, mặt đá xanh cứng rắn như vậy mà cũng phải vỡ ra, những mảnh đá vụn văng khắp xung quanh.

Chiến Ưng coi như đã bó tay, nhưng Mạnh Hổ không hề có ý định buông tha cho hắn, vẫn tiếp tục dùng sức ép mạnh xuống.

Chỉ thoáng chốc, thân người Chiến Ưng đã bị sức ép làm cho vặn vẹo, sức chống đỡ cũng đã đến cực hạn. Sát cơ hung hãn lộ lên trong mắt Mạnh Hổ, hắn chỉ cần tăng thêm một chút lực nữa mà thôi, là có thể nghiền nát xương cốt toàn thân của Chiến Ưng, làm cho hắn chết trong muôn vàn thống khổ.

Triệu Thanh Hạm nhìn thấy nguy cơ hung hiểm, giậm chân sau lưng Mạnh Hổ:

- Mạnh Hổ người ngàn vạn lần đừng manh động, Chiến Ưng là liên đội trưởng của liên đội kỵ binh, người không thể giết hắn!

- Không thể giết hắn!?

Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Triệu Thanh Hạm đầy lạnh khốc:

- Nếu như bản trưởng quan giết hắn thì đã sao?

- Vậy thì người phải chịu sự trừng phạt của quân pháp.

Triệu Thanh Hạm khua đôi tay nhỏ nhắn, liến thoắng nói:

- Cho dù người lập được công lao lớn bằng trời, cũng không thể nào đem công mà bù...

Mạnh Hổ thản nhiên cười gằn, ngay khi Triệu Thanh Hạm cho rằng sự nhắc nhở của mình đối với hắn không có hiệu quả, đột nhiên Mạnh Hổ thu thương lại, sau đó đi thẳng về phía liên đội của mình, buông ra một câu âm trầm lạnh lẽo mà không thêm quay đầu lại:

- Phiên người nói với hai tên ngốc kia, sau này đừng chọc tới ta nữa, Mạnh Hổ ta cũng không phải loại người để mặc cho ai muốn nhào nặn ra sao cũng được!

Thật ra, Mạnh Hổ cũng không có ý muốn giết người.

Mạnh Hổ chỉ là muốn giáo huấn cho hai tên đệ tử thế gia ăn chơi trác táng không biết trời cao đất rộng là gì kia một bài học nho nhỏ mà thôi. Với đám bại hoại chỉ biết ỷ vào thế lực trong nhà lẫn trong quân đội của đế quốc mà tác oai tác quái, người càng lộ vẻ mềm yếu thì bọn họ càng lấn tới, nhưng nếu người lộ ra thực lực mạnh hơn chúng, bọn chúng mới không dám trêu chọc người, để thấy người là phải tránh ra thật xa.

- Hổ... Cẩn thận!

Vút!

Mạnh Hổ vừa dứt lời, Triệu Thanh Hạm phía sau bỗng kêu lên kinh hãi, có tiếng rít bén nhọn xé gió vang lên ở sau lưng. Trên mặt Mạnh Hổ lúc này sát cơ đã ngập tràn, chỉ trong nháy mắt, với tốc độ không thể nào tin nổi xoay người một vòng thật nhanh, đại thương vốn đang vác trên vai đã vẽ ra một vòng tròn lớn, đánh thẳng về phía sau.

Chiến Ưng đang giơ đao đánh lén chợt trợn trừng đôi mắt, nhìn bóng thương chập chùng rộng mở trước mặt, chỉ kịp theo bản năng giơ đao lên che phía trước. Chỉ nghe một tiếng keng vang lên, một luồng lực lượng hung mãnh nghiêng trời lệch đất xô tới, lại một tiếng kêu đau đớn vang lên, thân bình to lớn của Chiến Ưng bay ra sau, tựa như chiếc lá quay cuồng trong một trận cuồng phong bạo vũ.

Mạnh Hổ một thương đánh bay Chiến Ưng, chân phải điểm một cái, cả người cũng bay thẳng lên không.

Còn đang bay giữa không trung, đại thương trong tay Mạnh Hổ với tư thế vô cùng tiêu sái chỉ ra phía trước, cả người lẫn thương hợp thành một đường thẳng tắp, bay rất nhanh đuổi theo thân hình Chiến Ưng vẫn đang bay ngược ra sau. Mũi thương sắc bén chĩa thẳng vào cổ họng Chiến Ưng, nhìn điểm sáng lạnh toát

đang đến gần rất nhanh, sắc mặt Chiến Ứng trong thoáng chốc đã trở nên tái nhợt, hắn hiểu rằng lần này chắc chắn Mạnh Hổ sẽ giết mình.

Triệu Thanh Hạm bên cạnh chỉ biết giậm chân, thần sắc cũng lộ vẻ bi thảm, nàng cũng cho rằng Mạnh Hổ lần này tuyệt đối sẽ không tha cho Chiến Ứng. Cũng do Chiến Ứng quá hèn hạ, không ngờ lại đánh lên sau lưng, nếu không phải Mạnh Hổ cảnh giác, phản ứng nhanh nhạy, chỉ sợ lúc này đã ngã gục dưới Trảm Mã đao của Chiến Ứng.

Tuy rằng Chiến Ứng quả thật đáng chết, nhưng sau khi Mạnh Hổ giết Chiến Ứng rồi cũng rất khó thoát sự trừng trị của quân pháp, dù sao đi nữa Chiến Ứng vẫn là liên đội trưởng kỵ binh. Tự tay giết chết một tên quan cơ liên đội trưởng trở lên, đây tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ, huống chi bản thân Mạnh Hổ cũng chỉ là một tên liên đội trưởng mà thôi, hơn nữa còn là liên đội trưởng của khinh bộ binh chốt thí.

Ngay lúc Chiến Ứng thấy chắc chắn mình phải chết không thể nghi ngờ, đột nhiên bóng Lôi Minh từ trong cửa quan tạt tả chạy ra, gọi to Mạnh Hổ:

- Hổ Tử, chậm đã!

Rầm!

Thân hình nặng nề của Chiến Ứng văng mạnh về phía sau, đập mạnh vào tường quan rồi rơi xuống.

Cốp!

Điểm sáng lạnh toát mà Chiến Ứng nghĩ sẽ xuyên thủng cổ họng mình không ngờ chỉ lướt sát bên cạnh cổ hắn, cắm sâu vào tường quan xây bằng đá tảng.

Cuối cùng Mạnh Hổ cũng không giết Chiến Ứng, bất cứ ai hắn cũng không thêm kiêng nể, nhưng không thể không coi trọng thể diện của Lôi Minh. Nếu như Lôi Minh nói không được giết người, vậy có thể coi là mạng Chiến Ứng chưa thể tuyệt.

Lôi Minh bước vội như bay đến bên cạnh Mạnh Hổ, sau khi thấy Chiến Ứng không chết dưới đại thương Mạnh Hổ, tảng đá đè nặng trong lòng hắn bấy giờ mới được nhắc ra. Các tướng sĩ trong quân đội xảy ra chuyện đánh nhau đó là chuyện thường tình, tướng lãnh các cấp nếu như trông thấy thậm chí còn ngầm khuyến khích, nhưng nếu xảy ra tổn thương nhân mạng thì lại là một chuyện khác xa.

Bây giờ Mạnh Hổ đã không lấy mạng Chiến Ứng, vậy coi như không có chuyện gì.

Mạnh Hổ thu hồi đại thương, giậm chân xuống đất một cái thật mạnh, nhìn chằm chằm Chiến Ứng rồi nói với giọng lãnh khốc:

- Trong đời ta ghét hận nhất là hai chuyện, thứ nhất là đánh lên sau lưng, thứ hai là người khác chỉ tay vào mặt. Hai chuyện này hôm nay ngươi đã làm đủ cả, nếu không phải có lão Lôi xin tha mạng cho ngươi, cho dù có bị xử trị theo quân pháp, ta cũng phải giết ngươi cho bằng được, hừ!

Dứt lời, Mạnh Hổ không thêm để ý tới Chiến Ứng nữa, quay đầu lại hét lớn với các tướng sĩ liên đội Mãnh Hổ:

- Các huynh đệ, về doanh ngũ!

Hơn ngàn tướng sĩ của liên đội Mãnh Hổ hoan hô vang dậy, xông tới nhắc thân hình Mạnh Hổ và Lôi Minh lên cao rồi cứ thế mà tràn vào trong quan.

Qua một hồi lâu, Chiến Ứng mới có thể phục hồi thể xác và tinh thần sau cú va chạm nặng nề lúc này, chỉ cảm thấy toàn thân ướt sũng mồ hôi, giống như vừa ở dưới sông lên. Tên quan quân khi này vừa mới bị Mạnh Hổ đóng đinh vào tường đi tới, âm trầm liếc nhìn theo hướng Mạnh Hổ rời đi, giọng nói tràn đầy oán độc:

- Chiến đại ca, chuyện hôm nay nhất định không bỏ qua như vậy!

- Câm miệng!

Chiến Ứng hung hăng trừng mắt nhìn tên kia một cái, quát hỏi:

- Rốt cục lúc này đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này trong lòng Chiến Ứng tràn đầy hối hận, đến nỗi trong ruột cũng cảm thấy nhói đau. Chuyện này xảy ra ban ngày ban mặt trước mắt tất cả mọi người, nếu như mình không ra mặt một cách bừa bãi thì đâu đến nỗi đánh mất thể diện trước tất cả các tướng sĩ như vậy? Từ đây về sau làm sao còn có thể chỉ huy được liên đội kỵ binh? Làm sao có thể đảm đương chức liên đội trưởng nữa?

Triệu Thanh Hạm cùng Ngô Quân Di cũng đã đi tới, nhìn chằm chằm tên kia với vẻ đầy trách móc:

- Thiên Thành, chuyện vừa rồi các tướng sĩ của liên đội kỵ binh và liên đội Mãnh Hổ đều trông thấy, người còn gì để giải thích?

Tên kia lập tức cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của Triệu Thanh Hạm.

Tên này họ Kinh tên Thiên Thành, là em vợ của tham mưu trưởng Trịnh Khoa- tâm phúc của Triệu Nhạc.

Kinh Thiên Thành năm ngoài vừa mới tốt nghiệp học viện quân sự Hoàng gia, nhờ vào mối quan hệ của ông anh rể Trịnh Khoa đưa vào làm trung đội trưởng trong liên đội kỵ binh của Chiến Ứng. Lúc còn học tại học viện quân sự, Kinh Thiên Thành đã từng có ý theo đuổi Triệu Thanh Hạm, thế nhưng sau đó tự biết phận mình liền chuyển hướng qua theo đuổi bạn của Triệu Thanh Hạm là Ngô Quân Di, hai người đã rất nhanh phối thành một cặp.

Mấy ngày trước, Mạnh Hổ trên giáo trường tát tai Ngô Quân Di trước mặt tất cả mọi người, Ngô Quân Di vẫn ghi hận trong lòng.

Trên đường về, Triệu Thanh Hạm các nàng vừa may gặp được liên đội kỵ binh của Chiến Ứng, Ngô Quân Di liền thuyết phục Triệu Thanh Hạm dẫn liên đội kỵ binh quay lại pháo đài Hà Tây, sau đó lại kích động Kinh Thiên Thành thay nàng ra mặt. Vốn Ngô Quân Di vẫn tưởng Kinh Thiên Thành nằm trong liên đội kỵ binh, thế nào cũng không kém uy phong so với Mạnh Hổ chỉ là liên đội khinh bộ binh. Muôn ngàn lần nàng cũng không nghĩ đến kết cục cuối cùng lại xảy ra như vậy, chẳng những Kinh Thiên Thành thua dưới tay Mạnh Hổ, ngay cả Chiến Ứng cũng suýt nữa đã bỏ mạng dưới tay Mạnh Hổ.

Lúc này thấy Triệu Thanh Hạm hỏi như vậy, Ngô Quân Di vội bước ra giải thích:

- Thanh Hạm tỷ, chuyện này là tại ta, ta chỉ là muốn A Thành khiển trách Mạnh Hổ một chút mà thôi, hồi hăn ngày đó vì sao vô duyên vô cớ bắt người. Nhưng không ngờ Mạnh Hổ lại không chịu phân phải trái đã muốn giết A Thành, cuối cùng mới dẫn đến chuyện lớn như vậy.

- Quân Di!?

Triệu Thanh Hạm thoáng chốc cau đôi mày thanh tú, nét mặt lộ vẻ không vui:

- Đến nước này mà người vẫn còn muốn gạt ta sao?

Ngô Quân Di chột dạ cúi đầu đáp ứng:

- Thanh Hạm tỷ, ta, ta...

- Cả hai người các người, cả Chiến Ứng nữa, lát nữa tất cả tới xin lỗi Mạnh Hổ!

Triệu Thanh Hạm dừng lời một chút, nói với một giọng vô cùng nghiêm nghị:

- Việc này nếu như các người không xử lý cho êm xuôi, sẽ làm bôi nhọ toàn thể liên đội kỵ binh, lưu lại tiếng xấu ỷ thế hiếp người trong lòng các tướng sĩ sư đoàn số Bốn là chuyện nhỏ, đụng chạm tới các tướng sĩ của toàn quân đoàn Tây Bộ mới là chuyện lớn. Các người biết không, Mạnh Hổ và liên đội Mãnh Hổ của hăn vừa mới lập nhiều công lớn cho đế quốc, các người đối xử với tướng sĩ có công như vậy sao?

Về phần Mạnh Hổ dẫn tất cả hơn ngàn tướng sĩ ca khúc khải hoàn trở về nơi đóng quân của sư đoàn số Bốn, trước tiên sắp xếp cho các tướng sĩ dùng cơm. Sau khi ăn qua 'bữa sáng', cả bọn tướng sĩ đã quá mệt mỏi không chịu nổi nữa liền lăn quay ra ngủ, có mấy tên thậm chí bánh bao còn đang cắn trong miệng đã lập tức ngủ thiếp đi, chỉ trong thoáng chốc, cả quân doanh đã vang lên tiếng ngáy như sấm dậy.

Lôi Minh không hỏi đến kết quả truy kích như thế nào mà hỏi sang chuyện khác với vẻ ân cần:

- Hồ Tử, vừa rồi chuyện xảy ra giữa ngươi và Chiến Ưng là như thế nào?

Mạnh Hồ mỉm cười lạnh nhạt, uể oải đáp:

- Một đám con cháu thế gia ăn chơi trác táng ý thế hiếp người mà thôi, đừng nhắc tới bọn chúng nữa, toàn là một lũ vô dụng.

Lôi Minh gật đầu, cũng hiểu được bọn con ông cháu cha này chẳng có điểm gì hay ho để mà nói tới, lại hỏi sang chuyện khác:

- Sao ngươi không ngủ một chút?

Mạnh Hồ lắc đầu, nói với giọng cực kỳ nghiêm trọng:

- Các huynh đệ cũng đã ba ngày ba đêm chưa hề chợp mắt, nếu còn không ngủ chỉ e là thân thể bằng sắt thép cũng không thể nào chịu nổi. Cho nên bây giờ cho dù là trời sập bọn họ nhất định cũng phải ngủ, nhưng riêng ta thì không có thời gian nghỉ ngơi, nhân dịp chúng ta còn được chút thời gian, hãy mau chóng tìm cách rút lui mới được!

30. Chương 30: Chức Trách Của Quân Nhân

Lôi Minh ngạc nhiên nói:

- Tại sao phải rút lui? Rút đi nơi nào?

Mạnh Hồ hạ giọng nói:

- Bất cứ nơi nào cũng được, tóm lại không thể nào ở lại pháo đài Hà Tây nữa!

Lôi Minh cau mày nói:

- Tại sao? Pháo đài Hà Tây chính là nơi đóng quân của sư đoàn số Bốn chúng ta.

Mạnh Hồ không trả lời thẳng vào câu hỏi của Lôi Minh:

- Lần này ta dẫn các huynh đệ đuổi theo quân địch thẳng về phía Tây hơn hai trăm dặm, gần như đuổi sát đến biên giới của đế quốc Minh Nguyệt, kết quả người đoán thử xem chúng ta đã gặp chuyện gì?

Lôi Minh theo bản năng ý thức được có chuyện nghiêm trọng, gấp giọng hỏi:

- Các người gặp cái gì?

- Kỵ binh!

Ngón tay Mạnh Hồ nhịp nhịp lên bàn:

- Rất đông kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt. Nói ra thì đúng là quá may mắn, nếu không phải đối phương phát hiện ra đám tàn binh kia nhưng lại không biết có chúng ta đang đuổi theo, cho nên ở khoảng cách còn rất xa chúng đã nổi lên kèn hiệu, nếu không một ngàn năm trăm người chúng ta có lẽ đã phơi thây ngay tại đó.

- Sao? Rất đông kỵ binh?

Lôi Minh la lên thất thanh:

- Nhưng trong quân đoàn Thanh Châu của Tư Đồ Duệ chỉ có một số rất ít kỵ binh mà thôi, cũng không thành lập đội kỵ binh.

- Vấn đề là ở chỗ đó!

Mạnh Hồ mất lộ vẻ lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Trong quân đoàn Thanh Châu căn bản là chưa thành lập đội kỵ binh, thế nhưng ở hạp cốc Hà Tây lại xuất hiện một số kỵ binh rất đông đảo, chuyện này nói lên điều gì? Chỉ có thể nói rõ một chuyện, Tư Đồ Duệ điều số kỵ binh đó từ châu quận khác tới!

Lôi Minh nghiêm giọng hỏi:

- Tư Đồ Duệ chỉ là Tổng đốc Thanh Châu, e rằng không có quyền điều động kỵ binh từ các châu quận khác?

- Tư Đồ Duệ không có quyền điều binh, chẳng lẽ hoàng đế đế quốc Minh Nguyệt cũng không có sao?

Mạnh Hổ ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Lão Lôi, chuyện đã quá rõ ràng rồi, đế quốc Minh Nguyệt đế quốc đã tập hợp một số lượng quân đội rất lớn ở biên giới, cuộc chiến tranh xâm lược đã gấp như sét đánh ngang mày. Đây mới chính là điểm quan trọng, chúng ta dùng không tới năm ngàn quân ô hợp đại phá hai vạn đại quân của Thác Bạt Đảo, làm cho quân của đế quốc Minh Nguyệt sa sút tinh thần nghiêm trọng, nếu như người là Tư Đồ Duệ, người sẽ làm thế nào?

- Vậy...

Lôi Minh không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh:

- Dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đoạt lấy pháo đài Hà Tây, lấy đầu người tể cờ, lấy máu người rửa nhục, làm cho phần chấn tinh thần ba quân tướng sĩ!

- Vậy cũng phải!

Mạnh Hổ ánh mắt nghiêm trọng gật đầu, nói:

- Chậm thì đến giữa trưa mai, nhanh thì nửa đêm nay, đội khinh kỵ binh tiên phong của đế quốc Minh Nguyệt sẽ đến pháo đài Hà Tây. Cho nên thời gian còn lại của chúng ta đã không còn nhiều nữa, trước khi mặt trời lặn hôm nay, chúng ta phải rút khỏi pháo đài Hà Tây, nếu không, sau đó có muốn chạy cũng không được!

Lôi Minh trầm tư một hồi, đột nhiên nói với giọng cương quyết:

- Hổ Tử, chúng ta không thể rút lui!

Mạnh Hổ thâm thở dài một tiếng nhưng không nói gì, thật ra phản ứng của Lôi Minh hẳn đã có thể đoán trước.

Không đợi Mạnh Hổ lên tiếng, Lôi Minh nói tiếp:

- Hổ Tử người có từng nghĩ qua, nếu như bây giờ chúng ta rút khỏi pháo đài Hà Tây, liên đội số Năm có thể bảo toàn, nhưng cả hành tỉnh Tây Bộ sẽ mất đi lá chắn thứ nhất, quân của đế quốc Minh Nguyệt có thể ung dung tiến thẳng vào, đến lúc đó sẽ có biết bao thành trì sụp đổ, sinh linh đồ tán?

Mạnh Hổ chỉ im lặng, đây là do quan điểm của hắn và Lôi Minh khác nhau.

Mạnh Hổ không phải là người của đế quốc Quang Huy, thậm chí còn không phải là người ở thế giới này, cho nên trong lòng hắn không có một chút đồng cảm nào với đế quốc Quang Huy. Sự sống chết của dân chúng đế quốc Quang Huy không nằm trong sự quan tâm của hắn, điều duy nhất mà Mạnh Hổ lo lắng chính là chức trách trưởng quan, chỉ huy cho tốt liên đội số Năm, bảo vệ tính mạng cho các tướng sĩ của mình.

Thế nhưng Lôi Minh thì khác, Lôi Minh là người sinh ra và lớn lên ở đế quốc Quang Huy, vị trí của đế quốc Quang Huy trong lòng hắn cao hơn tất cả.

Lôi Minh đột nhiên đứng dậy đi về phía cửa sổ, nhìn về đế đô xa xa ở hướng Đông, nói một cách bình tĩnh:

- Hổ Tử, lúc ta còn rất nhỏ, ta có hai nguyện vọng. Thứ nhất là sau này lớn lên có thể làm một tên tướng quân, thứ hai là sẽ có một ngày chết trên chiến trường vì đế quốc Quang Huy, sau đó người ta sẽ khắc tên ta trên bia đá tưởng niệm trên quảng trường Hoàng gia ở đế đô.

Mạnh Hổ nói với giọng cực kỳ lãnh khốc:

- Lão Lôi, lòng trung thành của người với đế quốc ta rất cảm động, hoàng đế bệ hạ tôn kính cũng sẽ rất cảm động. Nhưng hoàng đế bệ hạ không thể nào biết hết tất cả những gì đang phát sinh ở nơi đây, lại có những người sẽ không vì chuyện này mà cảm động, lại càng không cấp cho người bất cứ một tên binh sĩ viện quân nào. Ta có thể nói cho người rõ, người chỉ là con chốt thí trên bàn cờ mà thôi, tử thủ pháo đài Hà Tây sẽ là tử thủ theo đúng nghĩa đen, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ gì nữa!

Trên mặt Lôi Minh bỗng nhiên nổi lên một vẻ hào hùng, cao giọng nói:

- Hồ Tử, ta với người đã sống chung hơn một năm nay, người còn không hiểu tính của ta hay sao? Lôi Minh ta tuyệt không trở thành một kẻ ham sống sợ chết mà từ bỏ lý tưởng của mình, ta là một quân nhân, vì đế quốc mà hy sinh thân mình, chết trên chiến trường chính là vinh quang của ta!

-... Huống chi, pháo đài Hà Tây là nơi đóng quân của sư đoàn số Bốn, mà ta là sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn, chưa có quân lệnh mà tự tiện bỏ nơi đóng quân rút đi chỗ khác, Hồ Tử người có biết đó là tội danh gì không? Đối với một tên tướng quân mà nói, đó là một sự sỉ nhục không thể nào tẩy xóa!

Nói đến nước này, Mạnh Hồ biết rằng Lôi Minh đã quyết tâm tử thủ.

Hít thật sâu một hơi, Mạnh Hồ trầm giọng nói:

- Được thôi, nếu đã như vậy, không rút lui, chúng ta tử thủ pháo đài Hà Tây.

Mạnh Hồ không thêm quan tâm đến đế quốc Quang Huy còn hay mất, cũng không thêm quan tâm sự sống chết của dân chúng trong đế quốc, nhưng không thể nào không quan tâm đến sinh tử của Lôi Minh. Cách xử thế của bậc đại trượng phu là có thù phải trả, có ơn phải đền, Lôi Minh là ân nhân cứu mạng của Mạnh Hồ, Mạnh Hồ hẳn tuyệt đối sẽ không nhân lúc Lôi Minh gặp nạn mà khoanh tay đứng nhìn, càng không thể bỏ đi.

- Không, Hồ Tử người nói sai rồi!

Lôi Minh khoát tay, lạnh nhạt nói:

- Không phải chúng ta, là ta!

- Người!?

Mạnh Hồ nói với vẻ không vui:

- Người có ý gì?

- Hồ Tử người đừng vội, trước tiên hãy nghe cho hết lời của ta.

Lôi Minh cười nhạt, nói tiếp:

- Tử thủ Hà Tây tuy nói là tử thủ, nhưng cũng không thể thật sự tử thủ, chúng ta cần bàn về chiến lược, lần trước không phải đã thủ rất tốt hay sao? Thác Bạt Đảo tuy rất lợi hại, cũng không phải đã bị chúng ta thu thập sao? Lần này cũng vậy, Hồ Tử người hãy dẫn theo một phần binh sĩ tuần tra bên ngoài, để ta ở lại giữ pháo đài.

Lão Lôi ơi lão Lôi, người xem ta là tên ngốc hay sao? Người chỉ muốn chịu chết một mình sao?

Mạnh Hồ cười khổ, lắc đầu nói:

- Tư Đồ Duệ cũng không phải là Thác Bạt Đảo, nếu Tư Đồ Duệ dễ dàng đối phó như thế, vậy hẳn không phải là Tổng đốc Thanh Châu của đế quốc Minh Nguyệt rồi. Ba năm trước, sư đoàn số Bốn của chúng ta không phải đã bị hấn cho một mối lửa đốt tất cả thành tro ở Tuyệt Vọng cốc hay sao? Huống chi lần này Tư Đồ Duệ cũng không phải chỉ mang đến hai vạn đại quân mà thôi, rất có thể là mười vạn, hai mươi vạn, thậm chí có thể còn nhiều hơn nữa, trong đó đa số là khinh kỵ binh, nếu như chúng ta phân tán binh lực chính là tìm chết!

Ý nghĩ trong lòng đã bị Mạnh Hồ nhìn ra, Lôi Minh cũng cảm thấy khó xử, chỉ biết nói với vẻ cảm khái:

- Hồ Tử, bất luận việc lớn nhỏ gì ta cũng có thể nghe theo người, duy nhất có việc này... Ta sẽ quyết định! Cho dù thế nào đi nữa, ta vẫn là sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn, là cấp trên của người, người phải nghe lời ta!

Mạnh Hồ lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- Lão Lô, người xem ta như một kẻ bỏ huynh đệ mà chạy trốn chết hay sao?

Lôi Minh trong lòng cảm khái, khuyên nhủ:

- Hồ Tử, không phải người thường nói, đại trượng phu có chuyện nên làm, có chuyện không nên làm hay sao? Ta tử thủ pháo đài Hà Tây chính là chuyện nên làm, người không thể chết một cách vô ích ở chỗ này, đó là chuyện không nên làm. Người phải giữ lại tính mạng để còn có thể giương cao đại kỳ của sư đoàn số Bốn, còn phải báo thù cho ta và các huynh đệ tử trận, hãy nghe ta, không nên làm theo ý riêng của mình!

Mạnh Hồ vội la lên:

- Ta không phải là làm theo ý riêng của mình, ta chỉ...

Hai người còn đang tranh chấp, bên ngoài đột nhiên vang lên thanh âm của Triệu Thanh Hạm:

- Tướng quân Lôi Minh, Mạnh liên đội trưởng, các người có ở đây không?

- Triệu Thanh Hạm?

Lôi Minh ngạc nhiên nói:

- Nàng tới làm gì?

- Triệu Thanh Hạm!?

Mạnh Hồ trong lòng thoáng động, vội nói:

- Đúng rồi, sao ta lại quên mất nàng nhỉ!

Lôi Minh nghiêm giọng nói:

- Hồ Tử, người muốn làm gì?

Mạnh Hồ cười hắc hắc, gằn giọng nói:

- Lão Lô, ta biết là người đã quyết tâm sống chết cùng với pháo đài Hà Tây, đó là chức trách của người, cũng là vinh quang của người, ta cũng không ngăn cản. Thế nhưng nếu người không muốn trở thành con chốt thí, không muốn cho tất cả các huynh đệ phải cùng nhau chết ở nơi đây, vậy lát nữa đừng nói gì cả, chỉ cần làm theo ánh mắt của ta là được!

Lôi Minh nghiêm giọng nói:

- Ít ra người cũng phải cho ta biết người muốn làm gì chứ?

- Lát nữa người sẽ biết!

Mạnh Hồ đột nhiên nở một nụ cười lãnh khốc, ngẩng đầu lên nói:

- Có phải là Thanh Hạm tiểu thư không? Mời vào!

31. Chương 31: Thí Tốt

Ngoài dự liệu của Lôi Minh và Mạnh Hồ, không ngờ đi theo Triệu Thanh Hạm còn có hai tên Chiến Ưng và Kinh Thiên Thành. Nhìn hai tên mặt ủ mày chau, dường như mới vừa rồi đã bị Triệu Thanh Hạm giáo huấn cho một trận nên thân.

Triệu Thanh Hạm đứng sang một bên, quay đầu lại nhìn hai người Chiến Ưng bằng cặp mắt nghiêm nghị.

Kinh Thiên Thành trên mặt lộ vẻ khuất nhục, cố gắng bước lên, thở dài rồi ôm quyền nói với Mạnh Hổ:

- Mạnh liên đội trưởng, vừa rồi thật là đắc tội!

Chiến Ứng lại rất dứt khoát, tiến lên vái chào Mạnh Hổ, cất cao giọng nói:

- Mạnh liên đội trưởng, vừa rồi ta chưa phân biệt trắng đen đã hưng sư hỏi tội là ta không đúng, đánh lén sau lưng lại càng không nên, xin mở lượng hải hà... Bất quá vừa rồi người có cử chỉ vô lễ với Thanh Hạm tiểu thư, ta sẽ bẩm báo chi tiết cho Tổng đốc đại nhân, người cũng đừng mơ có thể tránh khỏi bị trừng phạt!

Mạnh Hổ mỉm cười, không nói gì cả.

Lôi Minh bước nhanh lên phía trước, vừa cười vừa nói:

- Chuyện cũng đã qua rồi, đừng nhắc tới nữa!

Chiến Ứng và Kinh Thiên Thành ôm quyền vái chào Lôi Minh rồi quay người đi. Triệu Thanh Hạm nhìn Mạnh Hổ, cũng xoay người bỏ đi, đột nhiên Mạnh Hổ chậm rãi nói:

- Thanh Hạm tiểu thư xin dừng bước!

Triệu Thanh Hạm nghe tiếng quay đầu lại, Kinh Thiên Thành và Chiến Ứng vừa tới cửa cũng dừng theo.

Nhìn đôi mắt mỹ miều như biết nói của Triệu Thanh Hạm, Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Lời nói lần trước của ta, không biết Thanh Hạm tiểu thư có phách người chuyển cáo cho Tổng đốc đại nhân hay không?

- Người nói là đại quân đế quốc Minh Nguyệt có khả năng xâm lấn chứ gì?

Không đợi Triệu Thanh Hạm trả lời, Chiến Ứng đột nhiên sải bước quay lại, cướp lời:

-Việc này ta đã phách người hồi báo Tổng đốc đại nhân, bất quá lời nói đó vẫn không đủ. Mạnh liên đội trưởng, lời nói ấy của người không có cơ sở, khó mà tin được sắp có chuyện xảy ra, e rằng Tổng đốc đại nhân sẽ không tin tưởng.

- Không may là...

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- ...những lời không có cơ sở của ta hiện tại đã trở thành sự thật!

- Sao!?

Triệu Thanh Hạm nghe vậy hơi biến sắc, trợn mắt nhìn Chiến Ứng một cái tỏ vẻ bất mãn, sau đó mới hỏi Mạnh Hổ:

- Mạnh liên đội trưởng, người muốn nói rằng, người đã nhận được tin tình báo xác thực sao?

Thần sắc Mạnh Hổ vô cùng nghiêm trọng, hần gật đầu nói:

- Tối hôm qua, chúng ta đuổi theo quân của đế quốc Minh Nguyệt đến biên giới, kết quả phát hiện một cánh quân kỵ binh rất đông của đế quốc Minh Nguyệt!

- Một cánh quân kỵ binh rất đông!?

Chiến Ứng vừa nghe liền biến sắc, nhưng lại mỉm cười nói:

- Mạnh liên đội trưởng, trình độ nói dối của người dường như còn quá thấp kém, biên giới của đế quốc Minh Nguyệt cách pháo đài Hà Tây chừng ba trăm dặm, không lẽ liên đội số Năm của người có thể trong vòng một ngày hai đêm mà chạy suốt qua hạp cốc Hà Tây?

Triệu Thanh Hạm không thể nhịn được nữa, lớn tiếng trách mắng:

- Chiến Ứng, không nói thì cũng không ai bảo là người câm, yên lặng mà nghe đi!

Chiến Ứng không tin liên đội Mạnh Hổ có thể trong vòng một ngày hai đêm chạy suốt qua hạp cốc Hà Tây, thế nhưng Triệu Thanh Hạm tuyệt đối tin tưởng, nàng đã tận mắt thấy thủ đoạn huấn luyện binh sĩ, khả

năng cầm binh và dùng binh hiểm trá của Mạnh Hổ. Trong mắt của Triệu Thanh Hạm, trên thế giới này dường như không có bất cứ chuyện gì có thể làm khó nam nhân này và cánh quân của hắn.

Chiến Ứng hừ một tiếng, giận dữ đi ra cửa.

Triệu Thanh Hạm đưa mắt nhìn Mạnh Hổ, sắc mặt ngưng trọng hỏi:

- Mạnh liên đội trưởng, lời người vừa nói là sự thật?

Mạnh Hổ chưa kịp lên tiếng, Lôi Minh đứng bên cạnh đã vội đáp:

- Thanh Hạm tiểu thư, việc này tuyệt đối không sai!

- Nếu quả thật là như vậy thì nguy rồi!

Triệu Thanh Hạm dậm chân la lên:

- Quân đoàn Thanh Châu của Tư Đồ Duệ vốn không có kỵ binh, nhưng bây giờ gần biên giới lại đột nhiên xuất hiện một cánh quân kỵ binh rất đông của đế quốc Minh Nguyệt, điều này rõ ràng là Tư Đồ Duệ đã điều động binh lực ít nhất là hai quân đoàn trở lên. Không được, ta phải trở về Hà Đông ngay lập tức, nhanh chóng đem tin này báo lại cho phụ thân!

- Thanh Hạm tiểu thư!

Mạnh Hổ đột nhiên tiến lên hai bước, đến gần Triệu Thanh Hạm nói:

- Truyền tin phái người khác đi là được rồi, người tạm thời không nên rời khỏi pháo đài Hà Tây.

Thấy cử chỉ và lời nói của Mạnh Hổ, Lôi Minh đứng bên cạnh thoáng chốc sắc mặt đại biến.

Lôi Minh đã biết Mạnh Hổ muốn đi nước cờ gì rồi, tên vô lại này không ngờ có chủ ý giữ Triệu Thanh Hạm lại. Triệu Nhạc có thể không quan tâm tới chuyện sống chết của bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không thể nào không ngó ngang tới chuyện sống chết của Triệu Thanh Hạm được. Chỉ cần còn Triệu Thanh Hạm ở đây, Triệu Nhạc tuyệt đối sẽ không dám bỏ mặc pháo đài Hà Tây.

Lôi Minh đoán không sai, Mạnh Hổ đúng là có ý định này!

Nếu như Triệu Thanh Hạm từ chối, Mạnh Hổ tuyệt đối sẽ không do dự ra tay bắt người, ngang nhiên nhốt lại, sau đó dùng Triệu Thanh Hạm uy hiếp, bức bách Triệu Nhạc hạ lệnh rút lui, nếu không thì phái viện quân tới pháo đài Hà Tây. Dĩ nhiên sự tình đi tới bước này, chờ đến sau khi trận đánh này kết thúc, cũng là lúc Mạnh Hổ phải dứt ra đi, hắn không thể nào ở lại quân đoàn Tây Bộ nữa.

Thế nhưng Triệu Thanh Hạm dường như không phát hiện ra dụng tâm âm hiểm của Mạnh Hổ, lại đồng ý ngay với hắn:

- Ủ, mặc dù người của Thanh Y vệ ta không nhiều lắm, chỉ có gần hai trăm người, thế nhưng thêm một người là thêm một phần lực lượng. Hơn nữa ta có thể giữ lại liên đội kỵ binh của Chiến Ứng, còn việc đem tin trở về, để cho trung đội kỵ binh của Kinh Thiên Thành hộ tống Quân Di trở về là được.

Câu trả lời của Triệu Thanh Hạm làm cho Mạnh Hổ hết sức bất ngờ, lập tức gật đầu như gà mổ thóc, lại không biết xấu hổ nói:

- Thanh Hạm tiểu thư hiểu rõ đại nghĩa, làm cho người khác phải kính phục!

- Ta lập tức đi sắp xếp.

Triệu Thanh Hạm dứt lời lập tức xoay người bỏ đi, hành động rất là dứt khoát.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng yếu điệu của Triệu Thanh Hạm xa dần, Lôi Minh mới sầm mặt lại mà trách móc:

- Hổ Tử người quả thật là làm loạn, người làm vậy rõ ràng là uy hiếp Tổng đốc đại nhân, người có biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào không?

- Hậu quả?

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Hậu quả gì chứ? Vừa rồi chính người cũng nghe thấy, đây là chính Triệu Thanh Hạm tình nguyện ở lại, chúng ta không có bức nòng!

Lôi Minh vội la lên:

- Tuy rằng như thế, cuối cùng Tổng đốc đại nhân cũng sẽ đem món nợ này tính vào đầu hai ta!

Mạnh Hổ hỏi ngược lại:

- Như vậy trừ cách này ra, người còn có biện pháp nào tốt hơn hay không?

Về tức giận trên mặt Lôi Minh dần tan biến, hần thở dài nói:

- Hổ Tử, trận đánh này ta đã quyết tâm liều chết, tuy Triệu Nhạc là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, cũng sẽ không làm gì được một người hy sinh cho đế quốc như ta, nhưng người cần gì phải làm như vậy? Với năng lực của người, chẳng bao lâu sẽ trở thành danh tướng trong quân đội, chuyện trở thành đại quan nơi biên giới cũng chỉ sớm muộn mà thôi, người cần gì phải vì ta mà đắc tội với Triệu Nhạc, mà chôn vùi tiền đồ rực rỡ sáng lạn của mình?

Mạnh Hổ mỉm cười nói:

- Lão Lôi, ta vẫn chỉ nói một câu mà thôi, sở dĩ ta ở lại đế quốc Quang Huy, ở lại quân đoàn Tây Bộ, là bởi vì không thể bỏ đại ca người. Còn tất cả những chuyện khác, cái gì danh tướng trong quân đội, cái gì đại quan ngoài biên giới, ta hoàn toàn không thêm quan tâm. Nói một câu cuồng vọng, nếu như ta muốn thăng tiến, cỡ như Triệu Nhạc có thể ngăn cản được ta sao?

Lôi Minh yên lặng, lời nói của Mạnh Hổ nghe qua rất cuồng vọng, nhưng quả thật hần có tư cách để cuồng vọng.

Quả thật, với khả năng của Mạnh Hổ, với chiến tích giữa thiên quân vạn mã chém chết Tư Đồ Bưu uy danh hiển hách, bằng vào không tới hai ngàn quân ô hợp nhưng lại có thể đánh cho tan tác hai vạn đại quân của Thác Bạt Đảo, cho dù hần tới bất cứ nơi đâu cũng sẽ là đối tượng lý tưởng để các đế quốc tranh nhau mời gọi, cho dù là đế quốc Minh Nguyệt, chắc chắn cũng rất muốn chiêu dụ Mạnh Hổ.

Tuy rằng hiện tại Tư Đồ Duệ hận Mạnh Hổ thấu xương, nhưng nếu như Mạnh Hổ chịu thay đổi mà đầu nhập đế quốc Minh Nguyệt, Lôi Minh dám cam đoan, Tư Đồ Duệ sẽ lập tức bỏ qua mối thù giết em, mang trọng lễ đến mời Mạnh Hổ. So với Triệu Nhạc trời sinh có tính đa nghi và lòng dạ hẹp hòi, ngược lại Tư Đồ Duệ nổi danh là kẻ biết chiêu hiền đãi sĩ, lòng dạ rộng rãi khoáng đạt.

- Lão Lôi!

Mạnh Hổ tiến lên vỗ vỗ vai Lôi Minh, lại nói:

- Chuyện cũng đã đến nước này, chúng ta cũng nên nói thẳng ra. Sau khi đánh xong trận này, chỉ sợ ta không thể nào ở lại quân đoàn Tây Bộ được nữa, nhưng cho dù ta ở nơi đâu, người cũng đều là đại ca của ta, ta và người vẫn là huynh đệ tốt. Chỉ cần người còn ở đế quốc Quang Huy một ngày, Mạnh Hổ ta tuyệt đối sẽ không coi đế quốc Quang Huy là địch!

Lôi Minh im lặng, một hồi lâu sau mới đưa tay phải về phía Mạnh Hổ, nói với giọng vô cùng nặng nề:

- Hổ Tử, rời khỏi quân đoàn Tây Bộ, người vẫn có thể đến quân đoàn khác, không phải ai cũng có lòng dạ hẹp hòi như Triệu Nhạc, hứa với ta, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, đừng rời bỏ đế quốc Quang Huy, được không?

Lôi Minh đang tính đến hậu sự, hần đang lo Mạnh Hổ sẽ vì cái chết của hần mà trút giận lên đầu Triệu Nhạc, đế quốc Quang Huy sẽ bị hần giận cá chém thớt. Nếu có một địch nhân đáng sợ như Mạnh Hổ, tuyệt đối không phải là phúc cho đế quốc Quang Huy. Lôi Minh dĩ nhiên không muốn Mạnh Hổ trở thành địch nhân của đế quốc Quang Huy.

- Lão Lôi, ta đáp ứng người!

Mạnh Hổ siết chặt tay Lôi Minh, nghiêm nghị nói:

- Nhưng người cũng phải hứa với ta, đừng ôm lòng quyết tử, chỉ muốn hy sinh thân mình cho đế quốc. Hiện tại ta cũng không sợ nói cho người biết, nếu như không có Triệu Thanh Hạm ở đây, nếu như Triệu Nhạc thật sự bỏ mặc pháo đài Hà Tây, nếu như người thật sự hy sinh vì đế quốc, người có biết ta sẽ làm như thế nào không?

Lôi Minh hoảng sợ hỏi:

- Người sẽ làm thế nào?

Mạnh Hổ nói với giọng lạnh như băng:

- Đại tướng phu ân oán phân minh, có ơn nhất định phải báo ơn, có thù nhất định phải trả thù. Chỉ cần ta không chết, một ngày nào đó ta sẽ dẫn trăm vạn đại quân trở về, giết tất cả những người mang họ Triệu ở đế quốc Quang Huy! Bất luận nam nữ, bất luận già trẻ bé lớn, một người cũng không tha!

Lôi Minh không thể tự chủ hít sâu một hơi khí lạnh, lời Mạnh Hổ nói ra sắc mùi máu tươi làm cho hắn không khỏi cảm thấy run rẩy. Hắn dường như đang thấy một cảnh tượng thật là kinh khủng: đế quốc Quang Huy thây phơi khắp chốn, máu chảy thành sông...

32. Chương 32: Vu Khống

- Thanh Hạm tiểu thư, tên Mạnh Hổ kia đã nói với người những gì?

Triệu Thanh Hạm hừ một tiếng, không thèm để ý đến hắn.

Chiến Ưng bị bề mặt một phen, nhưng cũng không dám phát tác.

Cùng cùng là liên đội trưởng, Mạnh Hổ có thể không coi Triệu Thanh Hạm ra gì, nhưng Chiến Ưng lại không có can đảm như vậy.

Nói tới Chiến Ưng lúc nhỏ cũng là một đứa trẻ bất hạnh, vừa sinh ra đã mất mẹ, đến năm hai tuổi, cha hắn lại hy sinh trên chiến trường. Triệu Nhạc mặc dù nhận hắn về nuôi, cũng có đứng ra tuyên bố hắn là dưỡng tử, nhưng lúc Chiến Ưng lên sáu tuổi cũng đã biết được, địa vị thật sự của hắn trong Triệu phủ thật ra chỉ là người hầu của Triệu Thanh Hạm mà thôi.

Cho nên, từ nhỏ Chiến Ưng đã bị Triệu Thanh Hạm coi thường thành quen, trước mặt bọn Ngô Quân Di, Chiến Ưng có thể tự xưng mình là công tử của phủ Tổng đốc. Thế nhưng trước mặt Triệu Thanh Hạm, Chiến Ưng chỉ là nô bộc, Triệu Thanh Hạm bảo hắn đi hướng Đông, hắn tuyệt đối không dám đi về hướng Tây, cho đến bây giờ đã lên làm liên đội trưởng kỵ binh, vẫn là như vậy.

Triệu Thanh Hạm gọi Ngô Quân Di đến dọn dõ:

- Quân Di, bây giờ người lập tức trở về Hà Đông báo cho phụ thân ta biết, Tư Đồ Duệ đã tụ hợp binh lực đại quân ít nhất hai quân đoàn trở lên, chuẩn bị sang xâm lấn nước ta, để cho người sớm có sự chuẩn bị.

Dứt lời, Triệu Thanh Hạm lại quay sang nói với Kinh Thiên Thành:

- Thiên Thành, dẫn trung đội kỵ binh của người hộ tống Quân Di trở về.

Ngô Quân Di vội la lên:

- Thanh Hạm tỷ, vậy còn tỷ?

- Ta không thể trở về.

Triệu Thanh Hạm nghiêm nghị nói:

- Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt sắp sửa sang xâm lấn, Tư Đồ Duệ cũng không phải là Thác Bạt Đảo, binh lực mang theo lần này chắc chắn hơn xa hai vạn. Thế nhưng pháo đài Hà Tây chỉ có ba ngàn khinh bộ binh, binh lực quá mỏng, ta và đội Thanh Y vệ sẽ ở lại giúp thủ quan, liên đội kỵ binh của Chiến Ưng cũng sẽ ở lại với ta.

- Không được, như vậy quá nguy hiểm!

Ngô Quân Di vội la lên:

- Thanh Hạm tử, người tuyệt đối không thể lưu lại được!

Dứt lời, Ngô Quân Di quay sang nói với Chiến Ứng:

- Chiến đại ca, người mau khuyên nhủ Thanh Hạm tử, không thể để nàng ở lại!

Chiến Ứng chỉ nhún vai cười khổ, không dám nói gì, muốn Triệu Thanh Hạm nghe theo sự khuyên bảo của hắn, trừ phi là mặt trời mọc hướng Tây.

Quả nhiên, Triệu Thanh Hạm lộ vẻ không hài lòng, trợn mắt nhìn Ngô Quân Di:

- Quân Di, trong mắt người còn xem ta đây là tử tử hay không?

Ngô Quân Di hốt hoảng nói:

- Thanh Hạm tử, xin tử đừng nói như thế!

- Vậy thì đừng nói gì khác nữa!

Triệu Thanh Hạm khẽ chau mày, giọng nói lộ vẻ uy nghiêm:

- Lập tức trở về Hà Đông, đem tất cả sự tình xảy ra ở đây báo cho phụ thân ta biết!

- Dạ!

Thấy Triệu Thanh Hạm nổi giận, Ngô Quân Di cũng không dám nói gì thêm, không còn cách nào khác đành phải lĩnh mệnh mà đi.

Trên đường lớn từ phủ Hà Đông dẫn đến pháo đài Hà Tây, Triệu Nhạc dưới sự bảo vệ của cận vệ quân đang chậm rãi cỡi ngựa chạy tới pháo đài Hà Tây, theo sau còn có bốn liên đội bổ sung cho sư đoàn số Bốn.

Về phần bốn liên đội bổ sung kia vốn là của sư đoàn số Bốn, cũng đã gầy dựng được một thời gian ngắn, chỉ là được huấn luyện ở nơi đóng quân của các sư đoàn khác mà thôi. Nòng cốt đều là những lão binh của các sư đoàn khác điều qua, trong đó có tới ba liên đội trọng trang bộ binh, lực chiến đấu rất mạnh.

Nếu không phải vì muốn lung lạc Mạnh Hổ, Triệu Nhạc tuyệt không thể nào trả bốn liên đội bổ sung lại cho sư đoàn số Bốn, dù sao đi nữa, Lôi Minh cũng không phải là trực hệ của hắn. Giờ đây vì muốn lung lạc Mạnh Hổ, Triệu Nhạc cũng chỉ có thể trả về mà thôi, bởi vì Mạnh Hổ dường như không theo ai cả, chỉ theo mỗi mình Lôi Minh, lung lạc Lôi Minh chính là lung lạc Mạnh Hổ.

Triệu Nhạc đang suy nghĩ sau khi đến Hà Tây sẽ nói chuyện với Mạnh Hổ như thế nào, đột nhiên phía sau vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, hắn quay đầu nhìn lại, thì ra là tham mưu trưởng tâm phúc Trịnh Khoa đang chạy tới.

- Trịnh Khoa người sao lại tới đây?

Triệu Nhạc cau mày:

- Ta không phải bảo người về Tây Lăng canh chừng Diệp Vấn Thiên rồi sao?

- Đại nhân...

Trịnh Khoa ghì cương lại, vừa thở dốc vừa nói:

- Xảy ra chuyện lớn rồi!

- Chuyện lớn?

Triệu Nhạc nghe vậy giật mình một cái, hỏi:

- Chuyện lớn gì vậy?

Trịnh Khoa nói:

- Vừa mới nhận được tin từ đế đô chuyển tới, Yên Vương điện hạ đã từ đế quốc Tinh Hà trở về, lại còn mang theo một tin tức kinh người từ đế quốc Tinh Hà. Theo như tin của gian tế đế quốc Tinh Hà ẩn náu ở Tinh Châu trong đế quốc Minh Nguyệt báo lại, hơn hai tháng trước, có ít nhất hai sư đoàn kỵ binh đã được điều động rời khỏi Tinh Châu!

- Người muốn nói...

Triệu Nhạc hít sâu một hơi khí lạnh:

- Chẳng lẽ dự đoán của Mạnh Hổ trở thành sự thật sao?

- Chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn cả dự đoán của Mạnh Hổ, ngay cả Tinh Châu cũng điều động hai sư đoàn kỵ binh, lần này binh lực của đại quân đế quốc Minh Nguyệt ít nhất cũng phải có hai quân đoàn trở lên!

Trịnh Khoa lau mồ hôi lạnh trên trán, nói tiếp:

- Đại nhân, nếu là bình thường, đế quốc Minh Nguyệt có cử đại quân cả nước tấn công, chúng ta cũng không sợ, nhưng lúc này thế cục bên trong hết sức vi diệu. Nếu như trong lúc này hành tỉnh Tây Bộ bị địch công kích, các thế lực khắp nơi chưa chắc đã chịu ra tay tương trợ, lão thất phu Tư Đồ Duệ thật là biết chọn thời cơ!

Một lời đã đánh thức người trong mộng, lúc này đế quốc Quang Huy đang trong thời kỳ sắp sửa chuyển giao ngôi hoàng đế, thế lực khắp nơi đều lăm le tranh chấp, âm thầm dòm ngó lẫn nhau, đều trông chờ vị hoàng tử mà mình phò tá có thể đăng cơ ngôi báu. Trong tình hình như thế, bên trong đế quốc Quang Huy không xảy ra nội loạn đã là phúc, còn có ai bận tâm tới sống chết của Triệu Nhạc?

Nghĩ tới đây, Triệu Nhạc nhất thời sợ đến toát mồ hôi lạnh, luôn miệng nói:

- Được lắm, được lắm, lúc này Tư Đồ Duệ còn chưa hưng binh, ít nhất ta cũng còn một chút thời gian chuẩn bị. Người của Đại hoàng tử ở Tây Bắc, người của Tứ hoàng tử ở Tây Nam, hai nơi ấy nhất định không thể trông cậy được gì, nếu như thật sự muốn hỏi viện binh, cũng chỉ có thể trông cậy vào Trọng Sơn ở phía Bắc mà thôi!

Trịnh Khoa lắc đầu khổ sở:

- Trọng đại nhân và đại nhân ngài mặc dù giao tình không tệ, nhưng dù sao ông ta vẫn là người của Thất hoàng tử, không cùng một phe với đại nhân ngài. Chỉ sợ chưa chắc Trọng đại nhân đã chịu ra tay trợ giúp, theo ý của ty chức, muốn bảo vệ hành tỉnh Tây Bộ, đánh bại đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ, chỉ có thể dựa vào chính mình!

Triệu Nhạc hỏi:

- Người có chủ ý hay nào không?

Trịnh Khoa đáp:

- Dựa vào thành mà thủ, dùng kế vườn không nhà trống.

Triệu Nhạc gật đầu nói:

- Người nói là đem tất cả dân chúng và lương thực rút lui vào trong mấy toà thành lớn, sau đó tử thủ trong thành, lợi dụng đường tiếp tế quá xa xôi mà làm suy sụp đại quân của Tư Đồ Duệ hay sao?

- Đúng vậy!

Trịnh Khoa gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Bất quá cũng cần phải có một điều kiện tiên quyết, đó là phải có đủ thời gian. Muốn đem tất cả dân chúng và lương thực rút vào trong các toà thành lớn, phải cần thời gian ít nhất là một tháng. Nếu như muốn rút cả dân chúng ở các vùng núi xa xôi vào thành, vậy thời gian cũng phải ít nhất là hai tháng.

- Ừ!

Triệu Nhạc lại nhẹ nhàng gạt đầu, trong mắt hiện lên một vẻ lạnh lùng:

- Pháo đài Thiên Lang hùng cứ đường qua Thiên Lang sơn, địa thế hiểm yếu, chỉ bằng vào đội cảnh vệ cũng đủ sức phòng thủ. Pháo đài Hà Tây mới khiến cho người ta lo lắng, nếu như bản Tổng đốc không điều bốn liên đội bổ sung đến đó, với binh lực hiện có của Lôi Minh và Mạnh Hổ, liệu có thể cầm cự dưới tay Tư Đồ Duệ được mấy ngày?

Trịnh Khoa nghe vậy trong lòng chấn động, thấp giọng nói:

- Theo ngu kiến của tỳ chức, nhiều nhất là năm ngày.

Triệu Nhạc nhướng mày, lại nói:

- Vậy nếu bổ sung bốn liên đội thì sao?

Trịnh Khoa trầm ngâm một chút:

- Nếu có thêm bốn liên đội nữa, thủ được một tháng hẳn không thành vấn đề.

- A, vậy bổ sung hai liên đội cho sư đoàn số Bốn.

Triệu Nhạc nói xong, thấp giọng lẩm bẩm:

- Tên Mạnh Hổ này lai lịch, thân phận không rõ, trước sau cũng là một mối hoạ tiềm ẩn. Hơn nữa, tên này cũng thật sự quá nguy hiểm, nếu như chiêu dụ được thì quá tốt, nếu như hắn không chịu, lại theo phò tá Diệp gia, vậy quả thật là phiền phức lớn!

Trịnh Khoa trong lòng lạnh toát, cần bổ sung bốn liên đội lại chỉ cho có hai liên đội, Triệu Nhạc chắc chắn có ý bỏ mặc rồi!

Không thể nào cãi lại, trong mắt Trịnh Khoa thoáng qua một tia thất vọng. Triệu Nhạc quả thật lòng dạ không đủ phóng khoáng bao dung, thấy Mạnh Hổ tuổi trẻ tài cao như vậy, không ngờ hắn không nghĩ đến chuyện chiêu dụ và lung lạc trước tiên, mà lại có ý ganh tài, âm mưu trừ hậu hoạn. Nếu là Tư Đồ Duệ, hẳn tuyệt đối sẽ không làm như vậy, cho dù là Diệp Vấn Thiên, khí độ còn rộng rãi hơn xa Triệu Nhạc.

Trịnh Khoa đang muốn tìm vài câu khuyên nhủ, đột nhiên một tên quan quân đưa Ngô Quân Di tới trước mặt Triệu Nhạc.

- Triệu bá bá!

Thấy Triệu Nhạc, Ngô Quân Di lập tức kêu to:

- Đã xảy ra chuyện, chuyện lớn rồi!

- Quân Di?

Triệu Nhạc cau mày nói:

- Tại sao ngươi lại ở đây? Thanh Hạm đâu? Sao nó không đi chung với ngươi?

Ngô Quân Di gấp giọng nói:

- Triệu bá bá, Thanh Hạm tỳ đang ở pháo đài Hà Tây, muốn báo cho người biết, rằng đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã đánh tới, hơn nữa có binh lực ít nhất hai quân đoàn trở lên!

- Cái gì? Đã đánh tới rồi?

- Trời! Nha đầu Thanh Hạm vẫn còn ở pháo đài Hà Tây!?

Trịnh Khoa và Triệu Nhạc nghe vậy đồng thời thất kinh, Triệu Nhạc hỏi gấp:

- Hiện tại pháo đài Hà Tây đã bị công kích hay chưa?

- Lúc diệt nhi rời khỏi thì vẫn chưa.

Ngô Quân Di ngẩng đầu nhìn sắc trời dần tối, đáp:

- Bất quá nghe Thanh Hạm tỷ nói, chậm thì trưa mai, nhanh thì nửa đêm hôm nay, quân kỵ binh tiên phong của đế quốc Minh Nguyệt có thể đánh tới pháo đài Hà Tây.

- Nguy rồi! Nguy rồi! Nguy rồi!!!

Triệu Nhạc ngồi trên lưng ngựa kêu lên ba tiếng ‘nguy rồi’, hai mắt tối sầm suýt nữa lộn cổ xuống đất.

Ngô Quân Di đột nhiên nói:

- Triệu bá bá, đây đều là do tên Mạnh Hổ kia, là hắn xúi giục Thanh Hạm tỷ ở lại!

Trịnh Khoa bên cạnh sắc mặt đại biến, vội vàng quát mắng:

- Quân Di người cầm miệng, trẻ con như người biết gì mà nói?

Triệu Nhạc cũng cau mày, nhìn Ngô Quân Di chằm chằm:

- Người nói cái gì? Là do Mạnh Hổ xúi giục Thanh Hạm ở lại sao?

- Đúng vậy!

Ngô Quân Di nói tiếp:

- Tên Mạnh Hổ kia thật sự rất đáng hận, lần trước chỉ vì một con nai, không ngờ hắn lại đem tất cả bọn diệt nhi bắt nhốt lại, ngay cả Thanh Hạm tỷ cũng bị giam. Nếu không phải như vậy, bọn diệt nhi cũng không bị đại quân của đế quốc Minh Nguyệt bao vây ở pháo đài Hà Tây, sau đó còn xảy ra nhiều chuyện nữa. Triệu bá bá, tên Mạnh Hổ kia rất cuồng vọng, lại còn kiêu ngạo, trước mặt tất cả tướng sĩ dám đánh Thiên Thành ca và Chiến đại ca, ai mà không biết Chiến đại ca là dưỡng tử của Triệu bá bá người, tên Mạnh Hổ căn bản là không xem Tổng đốc ngài ra gì!

33. Chương 33: Tầm Mắt Chiến Lược

Trịnh Khoa trong lòng nổi giận, thầm nghĩ đứa con gái của Ngô Kỳ Đạt này thật là hư hỏng, đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã tiến sát biên giới, không ngờ vẫn còn lòng dạ đặt điều vu khống người khác trước mặt Triệu Nhạc. Hắn lập tức trợn mắt nhìn Kinh Thiên Thành vừa tới, lớn tiếng trách mắng:

- Còn người nữa, toàn là mang phiền phức đến cho ta!

Dứt lời, Trịnh Khoa quay đầu nhìn Triệu Nhạc với vẻ lo lắng.

Chuyện Triệu Thanh Hạm bị Mạnh Hổ bắt nhốt, Trịnh Khoa đã cố ý giấu đi, bởi vì hắn hiểu được chuyện này tuy lớn mà nhỏ. Hơn nữa lúc ấy chiến sự ở pháo đài Hà Tây vô cùng khẩn trương, liên đội số Năm của Mạnh Hổ phải đối mặt với gần hai vạn đại quân của Thác Bạt Đảo, Trịnh Khoa không muốn chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà làm cho các tướng sĩ nơi tiền tuyến nản lòng.

Sắc mặt Triệu Nhạc hết sức khó coi, không ai biết trong giờ phút này hắn đang suy nghĩ những gì. Trên thực tế, lúc đó Triệu Nhạc đã cố dần cơn tức giận, hắn đang lo lắng cho an nguy của Triệu Thanh Hạm, chuyện kia để sau này sẽ tìm Mạnh Hổ tính sổ với hắn. Nhưng muốn vậy cũng phải có một điều kiện, phải đánh bại quân xâm lấn của đế quốc Minh Nguyệt trước đã, nếu không thì tất cả không còn ý nghĩa gì nữa.

Nếu ngay cả chuyện nặng nhẹ mà Triệu Nhạc cũng không phân biệt được thì hắn cũng không thể làm được chức Tổng đốc nữa rồi.

Trịnh Khoa hít sâu một hơi, thấp giọng nói:

- Đại nhân, tình hình bây giờ không ổn chút nào, quân kỵ binh tiên phong của đế quốc Minh Nguyệt nhanh nhất là trong đêm nay có thể đánh tới pháo đài Hà Tây, mà chúng ta mới vừa qua thành Tam Giang, còn cách Hà Tây hơn một trăm năm mươi dặm, cho dù là cả đêm chạy suốt, nhanh nhất cũng phải đến giữa trưa mai mới có thể chạy tới.

Còn một câu mà Trịnh Khoa chưa nói, đó là chờ đến khi bốn liên đội bổ sung cho sư đoàn số Bốn chạy tới Hà Tây, lúc đó không chỉ có quân kỵ binh tiên phong của đế quốc Minh Nguyệt, e rằng ngay cả đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ cũng đã tới pháo đài Hà Tây. Nếu thật là như vậy, bốn liên đội này sẽ bị Tư Đồ Duệ nghiền nát không còn manh giáp.

Triệu Nhạc trầm giọng hỏi:

- Bây giờ hạ lệnh cho Mạnh Hổ và Lô Minh rút lui về Tam Giang còn kịp hay không?

Vốn Triệu Nhạc tính hy sinh liên đội số Năm và hai liên đội bổ sung, lợi dụng pháo đài Hà Tây cầm chân đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ, tranh thủ thời gian cho hắn thực hiện kế hoạch vườn không nhà trống. Nhưng bây giờ Triệu Thanh Hạm vẫn còn ở lại pháo đài Hà Tây, Triệu Nhạc chỉ có thể tạm thời thay đổi quyết định. Trong mắt Triệu Nhạc, ai cũng có thể hy sinh, duy nhất Triệu Thanh Hạm là không thể!

Chỉ sợ đã không kịp nữa, quân truyền tin đến được pháo đài Hà Tây, có lẽ quân kỵ binh tiên phong của đế quốc Minh Nguyệt đã đến rồi.

Trịnh Khoa lắc đầu, giọng nói mang theo vẻ trầm trọng:

- Tư Đồ Duệ dụng binh tàn nhẫn, ra tay không chút lưu tình, nếu hắn đã phái ra khinh kỵ binh tiên phong, quy mô không thể ít hơn một sư đoàn. Lúc này liên đội Mạnh Hổ nhiều nhất chỉ còn lại hai, ba ngàn người, lấy hai, ba ngàn khinh bộ binh chống lại sự tấn công của cả một sư đoàn khinh kỵ binh, kết quả như thế nào có thể tưởng tượng được...

Thật ra Trịnh Khoa không nói thì Triệu Nhạc cũng đã hiểu, rút lui hiển nhiên là không thể, bây giờ mà hạ lệnh rút lui chính là bảo bọn họ đi chịu chết, lại còn bồi thêm mạng nhỏ của Triệu Thanh Hạm.

Nghĩ tới đây, Triệu Nhạc không khỏi nổi giận đùng đùng mắng lớn:

- Mạnh Hổ! Không ngờ người dám dùng kế giữ con gái ta ở lại pháo đài Hà Tây, chờ đánh xong trận này, bản Tổng đốc sẽ lột gân rút xương người!

Trịnh Khoa cười khổ nói:

- Đại nhân, nhiệm vụ cấp bách lúc này là cho bốn liên đội bổ sung cả đêm chạy gấp rút, tranh thủ chạy tới pháo đài Hà Tây trước đại quân của Tư Đồ Duệ. Chỉ cần bốn liên đội này có thể vào quan, sư đoàn số Bốn đủ sức bảo vệ cho Hà Tây một tháng có thừa. Có thời gian một tháng này, chúng ta mới có đủ thời gian thi hành kế hoạch vườn không nhà trống.

- Ngay cả con gái bản Tổng đốc còn giữ không được, vườn không nhà trống cái rắm!

Triệu Nhạc giận không kềm nổi, quay đầu lại quát bảo tên đội trưởng cận vệ:

- Lập tức truyền lệnh, gọi sư đoàn số Một, số Hai, số Ba lập tức tụ hợp tại thành Tam Giang!

Thành Tam Giang cách pháo đài Hà Tây về phía Đông hơn trăm dặm, cách phủ Hà Đông về phía Tây hơn hai trăm dặm. Chính là chỗ giao nhau giữa sông Thông Thiên và sông Kim Xuyên, giống như thành Hà Đông, thành Tam Giang cũng là một toà thành lớn của hành tỉnh Tây Bộ, hơn nữa có pháo đài quân sự kiên cố.

Triệu Nhạc gọi toàn bộ ba sư đoàn số Một, số Hai, số Ba chạy tới thành Tam Giang tụ hợp, chắc chắn là muốn tập trung tất cả binh lực quyết một phen sống mái với Tư Đồ Duệ.

Sắc mặt Trịnh Khoa khê biến nhưng không dám lên tiếng ngăn cản.

- Dạ!

Tên đội trưởng cận vệ lĩnh mệnh mà đi.

Triệu Nhạc lại nói với Trịnh Khoa:

- Còn người, lập tức chạy về Tây Lăng, bảo Diệp Văn Thiên lập tức cấp cho hai mươi vạn thạch quân lương, hạn trong thời gian mười ngày áp tải tới thành Tam Giang!

- Dạ!

Trịnh Khoa trả lời một tiếng, cũng lĩnh mệnh mà đi.

Trịnh Khoa vừa đi khỏi, Triệu Nhạc bảo cận vệ gọi bốn liên đội trưởng của bốn liên đội bổ sung đến, ra lệnh:

- Bốn người các người nghe bản Tổng đốc cho thật kỹ, trước rạng sáng mai phải chạy tới pháo đài Hà Tây, cho dù chết mệt cũng phải lết tới! Bản Tổng đốc không cần biết các người làm cách nào, bản Tổng đốc chỉ cần kết quả!

Pháo đài Hà Tây, hành dinh của Lôi Minh.

Mạnh Hổ mở bản đồ trải rộng trên bàn, Lôi Minh, Triệu Thanh Hạm đều xúm lại, Chiến Ứng do dự một hồi rồi cũng đi tới cạnh bàn.

Mạnh Hổ coi như không thấy Triệu Thanh Hạm và Chiến Ứng, tay chỉ bản đồ nói với Lôi Minh:

- Lão Lôi người xem, hành tỉnh Tây Bộ và Thanh Châu ngăn cách nhau bởi Thanh Vân sơn hiểm yếu, đại quân của đế quốc Minh Nguyệt muốn sang xâm lấn chỉ có thể đi bằng hai đường: Một là đường Thiên Lang sơn, một đường nữa là hạp cốc Hà Tây. Đường Thiên Lang sơn đã có pháo đài Thiên Lang thủ, cho nên không thông, như vậy, đại quân của đế quốc Minh Nguyệt cũng chỉ có thể đi bằng đường hạp cốc Hà Tây mà thôi.

Đôi mắt đẹp của Triệu Thanh Hạm tràn đầy âu lo, thấp giọng nói:

- Quân đoàn Tây Bộ của ta nên làm gì bây giờ?

Ngón tay Mạnh Hổ khê nhịp trên bản đồ, nói với vẻ lạnh lùng:

- Quân đoàn Tây Bộ muốn đánh bại quân địch chỉ có hai cách: Một là co cụm binh lực, vườn không nhà trống, trường kỳ kháng chiến. Cách này tương đối ổn thoả, ít nguy hiểm, nhưng do đánh nhau phá phách trong chiến tranh, cho nên sau khi kết thúc hành tỉnh Tây Bộ sẽ bị tàn phá nặng nề, tổn thương nguyên khí. Cách thứ hai chính là đánh nhau với địch ngay trước cửa, quyết chiến tại thành Tam Giang và pháo đài Hà Tây. Làm như vậy nguy hiểm rất lớn, khả năng chiến bại cũng rất cao, nhưng nếu như đánh thắng, có thể giữ lại phần lớn nguyên khí của hành tỉnh Tây Bộ, dân chúng cũng sẽ tránh được nạn đao binh.

Lôi Minh hỏi với vẻ lo lắng:

- Quân địch chiếm ưu thế về binh lực, e rằng quyết chiến có chỗ không ổn chăng?

- Đúng vậy!

Chiến Ứng không tự chủ được cũng phụ hoạ theo:

- Nếu không ổn chỉ có thể bắt đắc dĩ hy sinh dân chúng Tây Bộ mà thôi!

- Không có gì không ổn.

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Mặc dù quân địch chiếm ưu thế về binh lực, nhưng đối với trường quyết chiến có quy mô từ mười vạn đại quân trở lên, ưu thế về binh lực cũng không phải mang tính quyết định, vấn đề bảo đảm cho sự cung cấp hậu cần quân lương được đầy đủ và thông suốt mới chính là vấn đề mang tính sống còn. Quân của đế quốc Minh Nguyệt đánh ở nơi xa, việc cung cấp hậu cần ắt hẳn là chậm chạp, vả lại rất dễ bị công kích, đó chính là nhược điểm của bọn chúng.

- Nhược điểm của đại quân đế quốc Minh Nguyệt!?

Đôi mắt đẹp của Triệu Thanh Hạm bỗng chốc sáng ngời, cảm giác như người đi trong đêm tối đột nhiên thấy được ánh đuốc soi đường.

- Chính thế!

Mạnh Hổ gõ gõ vào một điểm trên bản đồ:

- Đây sẽ là nhược điểm lớn nhất của đại quân đế quốc Minh Nguyệt!

Đôi mắt Triệu Thanh Hạm sáng lại, thất thanh kêu lên:

- Pháo đài Hà Tây!?

- Báo cáo trưởng quan...

Triệu Thanh Hạm vừa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng binh sĩ bấm báo:

- ... phát hiện rất nhiều quân kỵ binh của địch ở cách pháo đài hơn hai mươi dặm về phía Tây!

- Bây giờ mới hơn nửa đêm một chút, quân địch đã tới rồi. nhanh quá!

Lôi Minh nghiêm nghị nói:

- Lập tức đốt lửa lên, cảnh báo cho thành Tây Lăng và Tổng đốc đại nhân!

Oo

Hạ cốc Hà Tây, bờ sông Thông Thiên.

Dưới ánh trăng bàng bạc, đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đang cuộn cuộn tiến lên.

Dưới lá đại kỳ Minh Nguyệt tung bay, một chiến xa toàn thân đen huyền đang đi dọc theo quan đạo, Tư Đồ Duệ đang ngạo nghễ đứng trên chiến xa. Mặc dù vóc người hắn không cao, nhưng trong lòng các tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt, hắn lại là một người khổng lồ, một người khổng lồ bất bại, một ngọn núi cao khó có thể vượt qua.

Tư Đồ Duệ đột nhiên quay lại, nhìn tham mưu trưởng Đỗ Dự đang xuôi tay đứng nghiêm, hỏi:

- Đỗ Dự, tính theo thời gian thì chắc giờ này Diêu Minh Viễn và Tần Khởi cũng đã đến Hà Tây rồi phải không?

Đỗ Dự cung kính đáp:

- Đại nhân cho bọn hắn thời hạn cuối cùng là trước trưa mai, thế nhưng ty chức đoán rằng, giờ này Diêu tướng quân và Tần tướng quân hẳn là đã đến.

Hắn vừa dứt lời, phía trước đột nhiên nổi lên một trận náo loạn nho nhỏ.

Tư Đồ Duệ và Đỗ Dự vội ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh Thanh Vân sơn hùng vĩ ở xa xa đã nổi lên ánh lửa.

Đỗ Dự đã đoán ra, khẽ mỉm cười, nói:

- Lửa trên đỉnh Thanh Vân sơn đã cháy, chứng tỏ hai vị tướng quân đã đến nơi rồi!

- Ủ...

Tư Đồ Duệ nhẹ nhàng gạt đầu, chậm rãi hỏi:

- Người xem Triệu Nhạc có thể phá binh cứu viện pháo đài Hà Tây hay không?

Đỗ Dự không cần suy nghĩ lập tức lắc đầu, nói một cách vô cùng chắc chắn:

- Tên Triệu Nhạc này khí độ hẹp hòi, lại ghen ghét hiền tài, Mạnh Hổ thắng hai trận ở pháo đài Thiên Lang và pháo đài Hà Tây có thể nói rằng đã chứng tỏ tài năng tuyệt thế, lại thể hiện được phong cách của một võ tướng kiêu hùng, hiển lộ cả khí chất của một thống soái chỉ huy ba quân tướng sĩ. Với tính cách của Triệu Nhạc, nhất định sẽ không phá binh cứu viện.

Tư Đồ Duệ đột nhiên thở dài, nói với vẻ đầy tiếc nuối:

- Nhân tài như vậy, đế quốc lại không thể sử dụng, thật là đáng tiếc!

Đỗ Dự trong lòng thoáng động, đột nhiên hỏi:

- Nếu như đại nhân đã có thể gác bỏ ân oán cá nhân, vậy sao không cho người đi chiêu dụ Mạnh Hổ?

Tư Đồ Duệ lắc đầu buồn bã:

- Bản Tổng đốc và Mạnh Hổ vốn cũng không có ân oán, Mạnh Hổ chém chết Tư Đồ Bưu là vì đế quốc Quang Huy, bản Tổng đốc hưng binh cũng là vì đế quốc Minh Nguyệt, chúng ta cũng không ai oán hận ai, cho nên cũng không có chuyện gác bỏ hay không. Thế nhưng tên Mạnh Hổ này sẽ không thể nào nhận lời chiêu dụ của bản Tổng đốc...

Đỗ Dự không hiểu hỏi lại:

- Tại sao?

- Không có lý do gì cả!

Tư Đồ Duệ lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- Đây chỉ là trực giác của bản Tổng đốc mà thôi.

- Vậy cũng chỉ có thể giết hắn thôi...

Đỗ Dự cũng thở dài nói:

- Mạnh Hổ đã là nhân tài lợi hại như vậy, nếu đế quốc không thể dùng hắn, cũng chỉ có thể diệt trừ hắn mà thôi, nếu không sẽ để lại tai hại vô cùng.

Tư Đồ Duệ gật đầu, chợt hỏi:

- Đỗ Dự, người xem lần này Triệu Nhạc sẽ thủ như thế nào?

Đỗ Dự tràn đầy tự tin:

- Triệu Nhạc chỉ có hai lựa chọn đơn giản: Một là tập trung tất cả binh lực ở thành Tam Giang, cự địch ngay trước cửa, chọn cách quyết chiến với quân ta, nếu như Triệu Nhạc chọn cách này thì quả thật hắn nghĩ mình sống đã quá lâu. Nếu không có gì xảy ra, Triệu Nhạc hắn sẽ chọn một đối sách khác, tức là chia quân ra tử thủ các toà thành lớn, sau đó rút lui tất cả dân chúng và lương thực vào trong thành, dùng kế vườn không nhà trống để đối phó với quân ta.

- Phải như vậy thôi!

Tư Đồ Duệ nói:

- Sở dĩ bản Tổng đốc hao tâm tổn sức âm thầm tụ hợp quân đội, chính là muốn che giấu tai mắt bên ngoài, đánh cho hắn trở tay không kịp. Triệu Nhạc muốn tập hợp binh lực, thì hành kế vườn không nhà trống, không có thời gian một tháng quyết không làm được, nhưng chỉ cần không đến nửa tháng, đại quân của bản Tổng đốc đã có thể đánh tới Hà Đông, hắc hắc!

Đỗ Dự nói:

- Lại còn pháo đài Hà Tây là một mầm hoạ, cần phải diệt trừ.

- Đúng vậy, pháo đài Hà Tây quả thật là một mầm hoạ.

Tư Đồ Duệ vỗ vỗ vào thành xe, nghiêm nghị nói:

- Năm đó Quang Huy Đại đế xây công sự ở Hà Tây, lại phái binh trấn thủ, có thể nói là có tầm mắt nhìn xa trông rộng, làm cho người khác phải khâm phục. Đáng tiếc là, hoàng đế hiện tại của đế quốc Quang Huy đời sau không bằng đời trước, tên ngu xuẩn Triệu Nhạc này lại đem một toà pháo đài quan trọng như vậy biến thành một cái đài Phong Hoả.

- Thế nhưng, càng đáng tiếc hơn nữa chính là, trong tám năm qua, quân ta thuỷ chung không thể công nổi toà pháo đài quân sự này...

Đỗ Dự cũng không nhịn được thở dài theo, trong tám năm qua vốn đã có hai cơ hội tuyệt vời tấn công pháo đài Hà Tây.

Lần thứ nhất là ba năm trước, khi cuộc chiến ở Tuyệt Vọng cốc đã chấm dứt, quân đoàn Tây Bộ của Triệu Nhạc đã hoàn toàn sụp đổ tinh thần, vốn quân đoàn Thanh Châu có thể thừa thắng truy kích, trực tiếp lấy pháo đài Hà Tây. Đáng tiếc ngay lúc đó đế quốc Minh Nguyệt có nội loạn, một đạo thánh chỉ đến từ đế đô bắt buộc Tư Đồ Duệ phải lui binh.

Lần thứ hai chính là khi Thác Bạt Đảo đem quân tấn công pháo đài Hà Tây hơn một tháng trước. Thác Bạt Đảo suất lĩnh hai vạn đại quân tiến công pháo đài Hà Tây chỉ có không tới năm ngàn tân binh trần thủ, thế nhưng kết quả cuối cùng lại làm cho tất cả mọi người đều kinh hãi, không ngờ Thác Bạt Đảo lại thua, hơn nữa còn thua rất là thảm khốc, ngay cả bản thân hắn bây giờ ở đâu, sống chết ra sao cũng không ai biết!

34. Chương 34: Viện Quân Đến Rồi!

Mặt trăng đã lên cao, Mạnh Hổ đứng yên không nhúc nhích trên đầu tường quan như một pho tượng lạnh lẽo.

Gió Bắc sắc như dao, thổi tung bay chiến bào của Mạnh Hổ tạo nên tiếng kêu phàn phật. Bóng hắc cô độc lạnh lùng làm cho người ta liên tưởng tới một con sói cô đơn trên sa mạc mênh mông hoang vắng dưới ánh trăng sáng tỏ...

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đột nhiên vang lên từ phía sau.

Mạnh Hổ quay đầu lại, bóng dáng yếu điệu của Triệu Thanh Hạm đang thông thả đi lên từ dưới chân tường, đến khi cách Mạnh Hổ còn hai bước thì dừng lại. Hương thơm nhàn nhạt đưa vào mũi Mạnh Hổ, đột nhiên hắn chậm rãi nở một nụ cười lạnh nhạt, đối với Triệu Thanh Hạm, bây giờ hắn đã nhìn bằng cặp mắt hơi khác so với lúc trước.

- Mạnh ...Hổ, người không ngại ta gọi thẳng tên người chứ?

Dưới bầu trời đêm yên tĩnh, thanh âm thánh thót của Triệu Thanh Hạm nghe như tiên nữ chốn nhân gian.

- Đương nhiên không ngại.

Mạnh Hổ cười nhạt, nói tiếp:

- Đặt tên là để cho người khác gọi, không phải sao?

- Mạnh Hổ, vừa rồi người nghĩ gì vậy?

Triệu Thanh Hạm cảm thấy gọi tên Mạnh Hổ có cảm giác tự nhiên hơn nhiều.

Trên mặt Mạnh Hổ hiện lên vẻ thê lương, buồn bã nói:

- Đang nghĩ về quê nhà của ta.

- Ta nghĩ... quê nhà của người nhất định rất đẹp!

Triệu Thanh Hạm khẽ hất đầu, mái tóc màu vàng như sóng biển phủ xuống gương mặt mỹ miều, má nàng thoáng nét ửng hồng dưới ánh trăng chiếu rọi thật là làm cho người khác phải kinh tâm động phách.

- Đúng vậy, quê nhà của ta rất đẹp.

Mạnh Hổ đột nhiên thở dài một tiếng, giọng nói ngập tràn vẻ cô đơn:

- Chỉ tiếc rằng, vĩnh viễn ta cũng không thể nào trở về được nữa...

- Tại sao vậy?

Triệu Thanh Hạm không hiểu, ánh mắt nghi hoặc nhìn Mạnh Hổ:

- Chờ sau khi đánh bại đại quân của đế quốc Minh Nguyệt, người có thể xin giải ngũ về quê kia mà?

- Ôi... có nói người cũng không hiểu được!

Mạnh Hổ than một tiếng, trong đôi mắt đen của hắn thoáng qua một vẻ tịch mịch vô cùng, giọng nói nghe đầy thê lương áo não.

Không biết từ đâu, trong lòng Triệu Thanh Hạm đột nhiên nổi lên một cơn chấn động, Mạnh Hổ trước mặt nàng lúc này hiển lộ ra một vẻ hoàn toàn khác hẳn, không còn lãnh khốc, nhiệt huyết hào hùng dữ dội, nam nhân này thì ra cũng có những tình cảm ôn nhu như bao người khác.

Triệu Thanh Hạm đang muốn lựa lời an ủi Mạnh Hổ vài câu, đột nhiên một hồi kèn hiệu trầm thấp vang lên từ một nơi xa xôi ở hướng Đông u ám...

Tiếng còi vừa vang lên, các tướng sĩ trên thành lâu kể nằm người ngồi đều bật dậy ngay lập tức, nhanh chóng chụp lấy binh khí bên cạnh mình, sau đó nhanh như làn gió vọt thẳng tới các lỗ châu mai. Chiến tranh tàn khốc vĩnh viễn là môi trường huấn luyện người ta tốt nhất, trải qua ác chiến liên tục trong mấy ngày vừa rồi, bọn tân binh này đã thực sự trưởng thành, đã có thể xem như lão binh.

Thanh âm của Lôi Minh vang lên cách đó không xa:

- Hổ Tử, tiếng kèn là truyền đến từ hướng Đông!

- Ừ!

Mạnh Hổ nặng nề gật đầu:

- Hắn không phải là quân đội của đế quốc Minh Nguyệt!

Trong mắt Triệu Thanh Hạm thoáng hiện vẻ vui mừng:

- Nhất định là viện quân do phụ thân phái đến!

Triệu Thanh Hạm vừa dứt lời, từ chân trời phía Đông lại liên tục vang lên từng hồi kèn hiệu kéo dài. Mặc dù vẫn còn cách xa, nhưng các tướng sĩ canh giữ trên đầu tường vẫn nghe được trong tiếng kèn rõ ràng mang theo khí tức sát phạt lạnh lùng vô kể. Tuyệt đối không còn sai được nữa, đó quả thật là viện quân của đế quốc Quang Huy.

Bên ngoài pháo đài vốn là một vùng bình nguyên hoang vu yên tĩnh bắt đầu náo động hẳn lên.

Từng cây đuốc cháy lên đột ngột soi sáng bầu trời đêm tăm tối, vùng bình nguyên hoang dã đã sáng như ban ngày. Cánh quân khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt vốn đang ẩn nấp lập tức đã hiện ra dưới ánh đuốc bập bùng, trong tiếng ngựa hí vang rền không dứt, Trảm Mã đao đã được các kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt tuốt ra khỏi vỏ, dưới ánh đuốc sáng rực phản chiếu ánh sáng thật là chói mắt.

Lôi Minh từ những hồi kèn hiệu liên tục đã nghe ra được tin tức mà cánh quân tiếp viện của đế quốc Quang Huy truyền tải. Hắn vô cùng hưng phấn nói với Mạnh Hổ:

- Hổ Tử, tới, đã tới rồi! Bốn liên đội khác của sư đoàn số Bốn chúng ta, trong đó có ba liên đội trọng trang bộ binh đều đã tới! Ha ha ha, tất cả đều đã tới, sư đoàn số Bốn chúng ta rốt cục cũng đã hoàn chỉnh rồi!

Lôi Minh không thể nào không hưng phấn, Triệu Nhạc đúng là không bỏ mặc, cho nên đã phái bốn liên đội còn lại của sư đoàn số Bốn tới đây tiếp viện. Cho đến lúc này, Lôi Minh hắn mới thực sự trở thành một sư đoàn trưởng đúng nghĩa.

Nhưng Mạnh Hổ lại không hề hưng phấn chút nào, Triệu Nhạc sở dĩ không bỏ mặc pháo đài Hà Tây và liên đội Mãnh Hổ, hoàn toàn là vì Triệu Thanh Hạm còn ở nơi đây, cái mà Triệu Nhạc thực sự quan tâm chỉ là con gái cưng của hắn. Mạnh Hổ không kiềm được quay đầu lại nhìn Triệu Thanh Hạm, vừa lúc Triệu Thanh Hạm cũng nhìn sang hắn, ánh mắt hai người vừa gặp nhau, Triệu Thanh Hạm khẽ cười một tiếng, thật có uy lực mê hồn.

- Hổ Tử, chuẩn bị đội hình lập tức!

Lôi Minh hưng phấn nói:

- Chuẩn bị xuất quan tiếp ứng bọn họ!

Quân kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt ngoài quan mặc dù binh lực không ít, khoảng chừng hai sư đoàn năm vạn khinh kỵ binh, nhưng nếu như bọn chúng muốn ngăn cản bốn liên đội bộ binh tiến vào quan thì tuyệt đối không thể được. Bởi vì trong bốn liên đội bộ binh này có tới ba liên đội trọng trang bộ binh, trọng trang bộ binh sử dụng trường thương hiển nhiên là khắc tinh của khinh bộ binh từ trước tới nay.

Khinh kỵ binh có thể quấy nhiễu, làm giảm tốc độ hành quân của trọng trang bộ binh, nhưng không cách nào ngăn cản bước tiến của trọng trang bộ binh.

Khinh kỵ binh rốt cục vẫn chỉ là khinh kỵ binh, trừ ra sự cơ động nhanh hơn khinh bộ binh, lực công kích và phòng ngự so ra cũng chẳng hơn được khinh bộ binh chút nào. Cho nên địa vị khinh kỵ binh ở thế giới Trung Thổ thật ra còn kém hơn cả khinh bộ binh, bởi vì vấn đề chu cấp hậu cần cho khinh bộ binh nhiều hơn và phiền phức hơn khinh bộ binh.

Tĩnh Châu của đế quốc Minh Nguyệt, hành tỉnh Phương Bắc và hành tỉnh Đông Bắc của đế quốc Quang Huy đều có xây dựng đội ngũ khinh kỵ binh, nhưng không phải vì lý do lực chiến đấu của khinh kỵ binh mạnh mẽ, mà chính là vì dùng để đối phó với đế quốc Tinh Hà ở phương Bắc và những dân tộc ít người man rợ trên đại hoang nguyên. Bởi vì đế quốc Tinh Hà nổi danh về kỵ binh, còn những dân tộc man rợ chính là những dân tộc du mục sống cả đời trên lưng ngựa.

Giữa tiếng kèn hiệu kéo dài không dứt, một điểm sáng lập lòe hiện ra từ trong bóng tối âm u vô tận ngoài xa. Rất nhanh sau đó, lại xuất hiện thêm rất nhiều điểm sáng từ trong bóng tối, giống như ma trời dần dần xuất hiện kéo dài ra thành hai cánh, cuối cùng hình thành một con rồng lửa rất dài.

Giữa ánh lửa sáng ngời, hàng ngàn hàng vạn trọng trang bộ binh của đế quốc Quang Huy tập trung thành đội hình chỉnh tề, đều bước tiến lên, hướng về phía pháo đài Hà Tây mà chậm rãi ép tới.

Thanh âm của tiếng giáp sắt va chạm vào nhau leng keng không dứt, tiếng rầm rập của những đôi giày chiến giẫm trên mặt đất, lại còn những dải buộc cờ màu hồng tung bay theo gió dưới ánh đuốc chập chờn. Sắt khí lạnh như băng tràn ngập cả đất trời, tuy cách xa mười mấy dặm vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng.

Đây chính là trọng trang bộ binh, nếu như nói trọng giáp thiết kỵ là ngọn giáo sắc bén nhất trên thế giới này, thì trọng trang bộ binh chính là lá thuẫn kiên cố nhất trên thế giới này.

Trừ phi khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt áp dụng chiến thuật đánh lén quấy rối giống như liên đội Mãnh Hổ, nếu không bọn chúng đừng mơ có thể phá được thế trận hình tròn như mai rùa kiên cố của trọng trang bộ binh đế quốc Quang Huy.

Thế nhưng lúc này, không kể thời gian hay không gian, khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đều không chuẩn bị đầy đủ điều kiện để áp dụng chiến thuật đánh lén quấy rối, cho nên bọn chúng không thể nào ngăn cản bước tiến của trọng trang bộ binh đế quốc Quang Huy. Bọn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt chỉ phát động vài lần quấy rối để thăm dò, sau đó chịu thua không làm gì được đành quyết định từ bỏ, mở rộng đường đi cho viện quân của đế quốc Quang Huy ung dung vào quan.

Sau nửa giờ, tia nắng ban mai đầu tiên đã lộ ra ở hướng Đông, thì người cuối cùng của quân tiếp viện đế quốc Quang Huy cũng đã ung dung vào quan. Dưới sự uy hiếp của hơn một ngàn ‘cung tiễn thủ’ trên tường quan, quân khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt không dám tới gần quấy rối, chỉ có thể đứng ngoài xa trơ mắt mà nhìn cánh cửa quan dày cộm nặng nề từ từ khép lại.

Hơn hai giờ sau, Tư Đồ Duệ suất lĩnh hơn hai mươi vạn đại quân cũng đã đến nơi.

Diêu Minh Viễn và Tần Khởi giục ngựa đến trước chiến xa của Tư Đồ Duệ, nhảy xuống ôm quyền vái chào Tư Đồ Duệ:

- Bọn ty chức tham kiến đại nhân.

- Miễn đi!

Tư Đồ Duệ khoát tay, lạnh nhạt hỏi:

- Tình hình pháo đài Hà Tây thế nào rồi? Quân phòng thủ rút lui hay chưa?

- Chúng chưa rút lui!

Diêu Minh Viễn đáp với vẻ xấu hổ:

- Thế nhưng lúc trời vừa sáng, có khoảng hai vạn đại quân của đế quốc Quang Huy tới tăng viện, ít nhất một nửa trong số đó là trọng trang bộ binh. Tỳ chức bất tài, không ngăn cản được bọn chúng, đã để cho bọn chúng vào quan.

- Sao?

Tư Đồ Duệ không kèm được quay đầu lại nhìn tham mưu trưởng Đỗ Dự, trong ánh mắt của hai người toát ra vẻ vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ.

Đỗ Dự nói với vẻ khó tin:

- Sao lại như vậy được? Triệu Nhạc khó mà thay đổi tính nết như vậy! Với tính tình của hắn dường như không thể nào làm ra một chuyện khác thường như vậy, không hợp với lẽ thường, quả thật là không hợp với lẽ thường!

Tay phải Tư Đồ Duệ nhẹ nhàng vịn vào thành chiến xa, chìm vào trong trạng thái trầm tư suy nghĩ.

Đỗ Dự lập tức im bặt, hắn biết vào những lúc như thế này tuyệt đối không được quấy rầy Tư Đồ Duệ. Thế nhưng Diêu Minh Viễn và Tần Khởi là từ quân đoàn Định Châu tạm thời điều tới, cho nên không biết thói quen của Tư Đồ Duệ, vừa muốn mở miệng đã bị Đỗ Dự dùng ánh mắt ngăn lại.

Thời gian chừng một nén nhang trôi qua, Tư Đồ Duệ mới thở ra một hơi thật dài, nghiêm giọng nói:

- Trong này nhất định có ẩn giấu chuyện gì đó khác thường!

Đỗ Dự nhẹ nhàng hỏi:

- Đại nhân, có cần lập tức tấn công pháo đài Hà Tây hay không?

- Đừng vội!

Tư Đồ Duệ khoát tay, tựa như có điều gì đang suy nghĩ:

- Nếu như pháo đài Hà Tây chỉ có gần năm ngàn khinh bộ binh của Mạnh Hổ, quân ta chỉ cần tấn công trực diện chắc chắn có thể dùng ưu thế về binh lực mà dễ dàng lấy được pháo đài Hà Tây. Nhưng bây giờ có thêm hai vạn quân tiếp viện, trong đó còn có ít nhất một vạn trọng trang bộ binh, muốn trong một thời gian ngắn công chiếm pháo đài Hà Tây là không thể được, cho nên trong thời gian ngắn cũng không cần phải vội vàng làm gì.

Đỗ Dự chợt nói:

- Ý đại nhân là...

- Đúng!

Tư Đồ Duệ nặng nề gật đầu:

- Phải tìm hiểu rõ ràng vì sao Triệu Nhạc thay đổi tác phong rồi hãy nói!

Dựa vào kinh nghiệm lẫn lộn trên chiến trường mấy chục năm trời, dựa vào trực giác của một thống soái vĩ đại, Tư Đồ Duệ đã cảm giác được cơ hội từ trong tình huống khác thường vừa xảy ra, vấn đề là, hắn có thể nắm bắt được cơ hội đó hay không mà thôi.

35. Chương 35: Tư Đồ Duệ Thần Cơ Diệu Toán

- Có phải đại nhân đã phát hiện được chuyện gì hay không?

Tư Đồ Duệ lơ đãng gật gật đầu, không đáp mà hỏi ngược lại:

- Đỗ Dự, người theo bản Tổng đốc tới quân đoàn Thanh Châu cũng đã tám năm trời, trong tám năm qua hắn là người cũng hiểu khá rõ ràng về Triệu Nhạc nhỉ?

Ánh mắt Đỗ Dự vẫn nhìn Tư Đồ Duệ chăm chú, hẳn biết vấn đề này không cần phải trả lời.

Cũng không cần Đỗ Dự trả lời, Tư Đồ Duệ đã tiếp tục:

- Với sự hiểu biết của người về Triệu Nhạc, hẳn có giống như một kẻ dễ dàng thay đổi tính tình hay không? Hẳn đột nhiên phát hiện ra giá trị chiến lược của pháo đài Hà Tây hay sao? Hẳn có vì gần năm ngàn khinh bộ binh mà phải hai vạn đại quân đi cứu viện hay không?

Đỗ Dự không hề do dự, đáp với vẻ khẳng định:

- Không, tuyệt đối không!
- Nhưng bây giờ quả thật Triệu Nhạc đã phải tới hai vạn đại quân.

Tư Đồ Duệ vuốt vuốt chòm râu, hỏi:

- Theo người trong chuyện này có nguyên nhân nào đáng để ta tìm hiểu hay không?

Đỗ Dự dựa theo phân tích của Tư Đồ Duệ, nói:

- Nguyên nhân trong đó không ngoài hai tình huống: Một là Triệu Nhạc bị đá rớt trúng đầu nên đột nhiên thông minh ra hoặc là được cao nhân chỉ điểm, nhận thức ra giá trị chiến lược của pháo đài Hà Tây, cho nên phải trọng trang bộ binh đến đây vừa tiếp viện vừa phòng thủ. Nhưng nếu như Triệu Nhạc đột ngột thông minh hay đã được cao nhân chỉ điểm, sao hẳn không làm sớm? Hẳn hoàn toàn có thể phải binh tới phòng thủ sớm hơn, cần gì phải chờ đến bây giờ mới xuất binh? Cho nên tình huống này có thể loại trừ.

Tư Đồ Duệ vui vẻ gật đầu:

- Nói, cứ việc nói tiếp!

Đỗ Dự nói tiếp:

- Nếu đã loại trừ tình huống thứ nhất, vậy chỉ còn lại tình huống thứ hai, tức là ở pháo đài Hà Tây có người hẳn cần phải cứu, hoặc là hẳn phải bảo vệ. Ty chức nghe nói Triệu Nhạc trong đời chỉ có một đứa con gái duy nhất, bình thường nâng niu như trứng mỏng, có thể là lúc này con gái cưng của hắn đang ở pháo đài Hà Tây hay không?

- Ha ha ha....

Tư Đồ Duệ cười to:

- Đỗ Dự, người và bản Tổng đốc xem như có cùng suy nghĩ, con gái duy nhất của Triệu Nhạc có ở pháo đài Hà Tây hay không tạm thời khoan nói tới, nhưng chuyện Triệu Nhạc không nhận được phải phải binh cứu viện là sự thật không thể nào phủ nhận.

- Thế nhưng...

Đỗ Dự cau mày nói:

- Ty chức có hai việc không hiểu, Triệu Nhạc làm sao biết trước tin tức quân ta tiến công? Nếu như nói là quân kỵ binh của Diêu Minh Viễn và Tần Khởi làm bộc lộ ý đồ của ta, như vậy hẳn lúc này Triệu Nhạc vừa mới hay tin, vậy làm sao viện quân mà hẳn phải ra lúc này đã tới pháo đài Hà Tây?

- Chuyện này không khó giải thích.

Tư Đồ Duệ khoát tay, lạnh nhạt nói:

- Mặc dù chúng ta phong toả nghiêm mật đường Thiên Lang sơn và hạp cốc Hà tây, nhưng cũng không có nghĩa là đế quốc Quang Huy không thể lấy tin tức được từ một con đường khác.

Đỗ Dự gật đầu, nói tiếp:

- Còn một chuyện nữa, nếu pháo đài Hà Tây có người hay vật gì đó mà Triệu Nhạc không cứu không được, như vậy sao hẳn không cho rút lui trước khi sư đoàn kỵ binh của Diêu Minh Viễn và Tần Khởi đến đây? Vì sao lại chờ đến sau khi quân tiên phong khinh kỵ binh của ta tới đây rồi mới phải binh tiếp viện? Làm vậy dường như là có chỗ mâu thuẫn!

- Đây mới là mấu chốt của vấn đề!

Tư Đồ Duệ vỗ vỗ lên thành chiến xa, nghiêm giọng nói:

- Nếu như bản Tổng đốc đoán không sai, khi Triệu Nhạc biết được tin chúng ta đem đại quân tấn công, thời gian để hắn ra lệnh cho quân phòng thủ ở pháo đài Hà Tây rút lui đã không còn kịp nữa. Nếu như nhầm mắt rút lui sẽ vấp phải quân tiên phong khinh kỵ binh của chúng ta, cho nên hắn chỉ có thể kịp phái ra một cánh quân tiếp viện.

Nếu như Triệu Nhạc tận tai nghe được những lời phân tích của Tư Đồ Duệ, nhất định sẽ kinh hãi đến mức vãi ra quần!

Mặc dù Tư Đồ Duệ không tận mắt chứng kiến sự tình, nhưng có thể phán đoán chân tướng đúng hết tám chín phần mười, quả thật là quá mức lợi hại!

Đỗ Dự thông thả nói:

- Nếu như quả thật là như vậy, có vẻ tất cả đều đã ăn khớp với nhau.

Tư Đồ Duệ lại nói:

- Nếu như tất cả những suy đoán của bản Tổng đốc đều là sự thật, vậy theo người, bây giờ Triệu Nhạc đang làm gì?

Đỗ Dự nghĩ ngợi một hồi, chợt lộ vẻ hưng phấn nói:

- Tiếp tục điều động tất cả đại quân, chuẩn bị cùng chúng ta quyết chiến!

- Đúng là như thế!

Trên gương mặt gầy gò của Tư Đồ Duệ thoáng qua một vẻ lạnh lùng, nghiêm giọng nói:

- Vốn là chúng ta lo lắng Triệu Nhạc sẽ thi hành kế vườn không nhà trống, chia quân ra tử thủ trong mấy toà thành lớn, bây giờ xem ra, sự lo lắng này đã quá dư thừa. Triệu Nhạc đã chịu tập trung binh lực cùng quân ta quyết chiến, có thể nói là việc mà bản Tổng đốc đang mong, ha ha ha!

- Đúng vậy!

Đỗ Dự hưng phấn nói:

- Không ngờ Triệu Nhạc lại ngoan ngoãn như vậy!

Tư Đồ Duệ vỗ hai tay sau lưng, nhìn về phía chân trời xa xa ở hướng Đông, nhỏ giọng lầm bầm:

- Quân ta là có chuẩn bị mà đến, Triệu Nhạc thì vội vàng ứng phó, có phải đây là sự khác biệt giữa hai bên hay không?

Pháo đài Hà Tây, tư dinh của Lôi Minh.

Bốn tên tráng hán vóc người khôi ngô đang xếp hàng trình diện với Lôi Minh.

- Hoàng Nhâm, liên đội trưởng liên đội số Một trọng trang bộ binh sư đoàn số Bốn quân đoàn Tây Bộ của đế quốc, tham kiến tướng quân!

- Hạ Khánh, liên đội trưởng liên đội số Hai trọng trang bộ binh sư đoàn số Bốn quân đoàn Tây Bộ của đế quốc, tham kiến tướng quân!

- Chu Tiến, liên đội trưởng liên đội số Ba trọng trang bộ binh sư đoàn số Bốn quân đoàn Tây Bộ của đế quốc, tham kiến tướng quân!

- Bạch Hỉ, liên đội trưởng liên đội số Bốn khinh bộ binh sư đoàn số Bốn quân đoàn Tây Bộ của đế quốc, tham kiến tướng quân!

- Miễn đi, miễn đi!

Lôi Minh vội vã ôm quyền đáp lễ, quay lại kéo Mạnh Hổ ra, giới thiệu với Hoàng Nhâm bốn người:

- Vị này là Mạnh Hổ, liên đội trưởng liên đội số Năm, mọi người sau này đều là chiến hữu, hãy thân mật với nhau một chút!

Hoàng Nhâm nghiêm nghị nói:

- Ngưỡng mộ từ lâu, đại danh như sấm động bên tai!

Hạ Khánh cũng nói theo:

- Phong thái hào hùng của Mạnh Hổ huynh khi chém chết Tư Đồ Bưu ngoài pháo đài Thiên Lang, tiểu đệ đã được trông thấy, cũng đã thoả lòng!

Chu Tiến cũng nói:

- Tiểu đệ vẫn nghe nói Mạnh Hổ huynh đánh một trận ở hạp cốc Hà Tây, với không tới hai ngàn khinh bộ binh nhưng đánh cho tan tác gần hai vạn đại quân của Thác Bạt Đảo, khó mà tin được, quả thật khó mà tin được!

Bạch Hỉ cũng là liên đội trưởng khinh bộ binh như Mạnh Hổ chỉ tùy tiện ôm quyền:

- Bạch Hỉ, mong huynh chỉ giáo!

Mạnh Hổ cũng ôm quyền đáp lễ:

- Sau này mong các huynh đệ chỉ giáo!

Chờ Mạnh Hổ chào hỏi xong xuôi, Lôi Minh mới mỉm cười nói:

- Bốn vị huynh đệ đi đường cực khổ, thừa dịp đại quân của đế quốc Minh Nguyệt còn chưa tấn công, hãy nghỉ ngơi trong chốc lát.

- Dạ!

Bốn người Hoàng Nhâm dạ lớn, lĩnh mệnh lui ra nghỉ ngơi.

Đưa mắt nhìn theo bốn người ra khỏi phòng, Lôi Minh nói với Mạnh Hổ:

- Hổ Tử, chúng ta đi lên vọng tháp xem thử, quân của đế quốc Minh Nguyệt giờ này vẫn chưa có động tĩnh gì, việc này thật là kỳ quặc!

- Ta đang muốn nói với người chuyện này.

Mạnh Hổ thần sắc ngưng trọng, gật đầu nói:

- Tư Đồ Duệ tức trí đa mưu, hẳn rất có thể dùng kế ‘bao vây một chỗ, tiêu diệt viện quân’!

- ‘Bao vây một chỗ, tiêu diệt viện quân’? Như thế nào là ‘bao vây một chỗ, tiêu diệt viện quân’?

Mạnh Hổ vừa dứt lời, ngoài tư dinh đột nhiên vang lên một thanh âm trong trẻo thánh thót dễ nghe, Mạnh Hổ và Lôi Minh cùng quay đầu lại, ngoài cửa đã xuất hiện một người, thân hình yếu đuối của Triệu Thanh Hạm đang chậm rãi bước vào.

Lôi Minh cuống quýt làm lễ ra mắt:

- Thanh Hạm tiểu thư!

Triệu Thanh Hạm khoát khoát tay, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Mạnh Hổ, hỏi lại:

- Cái gì là ‘bao vây một chỗ, tiêu diệt viện quân’?

Đối với Triệu Thanh Hạm, hiện tại Mạnh Hổ tuy không thể nói là thích, nhưng ít ra đã không còn chán ghét như lúc đầu, lập tức đáp:

- ‘Bao vây một chỗ, tiêu diệt viện quân’, tức là dùng một phần binh lực bao vây chỗ mà địch nhân bắt buộc phải cứu, thu hút viện quân của địch, sau đó dùng đại quân mai phục trên con đường mà viện quân của

địch chắc chắn sẽ đi qua, sau khi viện quân của địch lọt vào ổ mai phục sẽ lập tức diệt gọn, rồi mới quay lại giải quyết chỗ bị bao vây, từ đó mà đạt mục đích đánh tan quân địch!

- Vốn là như vậy!

Triệu Thanh Hạm chớp chớp mắt, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nói cách khác, pháo đài Hà Tây chính là chỗ mà địch sẽ bao vây, còn đại quân của phụ thân chính là viện quân mà Tư Đồ Duệ sẽ mai phục chờ sẵn, đúng không?

Mạnh Hổ gật đầu:

- Đúng vậy!

Triệu Thanh Hạm hỏi:

- Vậy có cách gì phá giải hay không?

Mạnh Hổ nói:

- Nếu muốn phá kế ‘bao vây một chỗ, tiêu diệt viện quân’ của Tư Đồ Duệ cũng đơn giản. Thứ nhất, phải giữ cho bằng được pháo đài Hà Tây, thứ hai, phụ thân người phải rất bình tĩnh và sáng suốt. Chỉ cần làm được hai chuyện này, kế của Tư Đồ Duệ sẽ hoàn toàn thất bại, đại quân xâm lấn của đế quốc Minh Nguyệt sẽ lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan cực kỳ khốn khổ, cuối cùng chỉ có thể thất vọng lui binh.

Triệu Thanh Hạm chớp mắt, ngạc nhiên hỏi:

- Đơn giản vậy sao?

- Đơn giản?

Mạnh Hổ hơi nhếch môi, sắc mặt lại chuyển sang nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Muốn làm được hai chuyện ấy thật không đơn giản chút nào, chưa nói đến việc phụ thân người có bình tĩnh sáng suốt hay không, chỉ riêng chuyện bảo vệ pháo đài Hà Tây đã không phải là chuyện dễ dàng gì. Mặc dù hiện tại binh lực của sư đoàn số Bốn đã đầy đủ, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì được trong thời gian hai tháng.

Triệu Thanh Hạm nghe vậy không khỏi cau đôi mày thanh tú:

- Tại sao lại chỉ có thể duy trì hai tháng?

- Bởi vì lương thực trong pháo đài chỉ còn đủ dùng trong hai tháng.

Mạnh Hổ ngừng một chút, bỗng nói:

- Trừ phi...

Triệu Thanh Hạm hỏi mà không hề suy nghĩ:

- Trừ phi cái gì?

Trên mặt Mạnh Hổ lại nở nụ cười lãnh khốc quen thuộc:

- Trừ phi ăn thịt các tướng sĩ chết trận!

Trong đầu Triệu Thanh Hạm đột ngột hiện lên cảnh tượng kinh khủng hôm đột phá vòng vây, Niễn Tử thè lưỡi liếm máu và não bầm đầy trên mặt hắn. Một cảm giác khó chịu nổi lên trong bụng nàng vô cùng mạnh mẽ, liền lấy hai tay bịt cái miệng nhỏ nhắn lại, rồi nhanh như làn khói ù té chạy ra ngoài, tới giáo trường nằm phục xuống nôn thốc nôn tháo.

Lôi Minh nói với vẻ oán giận:

- Hổ Tử, sao người lại nói với Thanh Hạm tiểu thư những chuyện này?

Mạnh Hổ hừ lạnh một tiếng:

- Lão Lôi, Triệu Thanh Hạm là con gái duy nhất của Triệu Nhạc, dựa theo tập quán của đế quốc, tương lai chẳng những nàng sẽ thừa kế tước vị của Triệu Nhạc, mà còn thừa kế cả chức Tổng đốc của hành tỉnh Tây Bộ và chức quân đoàn trưởng quân đoàn Tây Bộ. Nhưng nàng quen thói tiểu thư ông ọ, lá ngọc cành vàng như vậy, căn bản không thể biết được những gian lao khổ cực mà các tướng sĩ ở giai cấp thấp phải nếm trải, cũng không thể biết được chiến tranh chính là một sự giết chóc tàn nhẫn, ngập tràn mưa máu gió tanh. Nếu không nhân cơ hội bây giờ mà làm cho nàng thấu hiểu bản chất của chiến tranh, sau này đến lúc nàng thừa kế tất cả các địa vị, như vậy chính là vô phúc cho tất cả tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ cùng với mấy trăm vạn dân chúng trong hành tỉnh Tây Bộ! Lôi Minh lặng im, lời Mạnh Hổ nói là sự thật.

Ở đế quốc Quang Huy, bốn đại Công tước có một vị thế rất là đặc biệt. Năm xưa lúc đế quốc Quang Huy mới vừa sáng lập, Quang Huy Đại đế sắc phong cho bốn vị khai quốc công thần chia nhau trấn thủ bốn hướng Đông Tây Nam Bắc. Chính là Đông Tây Nam Bắc bốn đại Công tước, Đông Bộ, Tây Bộ, Bắc Phương, Nam Phương, bốn đại hành tỉnh cùng với bốn đại quân đoàn, chính là từ đó mà ra.

Còn lại Đông Bắc, Tây Bắc, Đông Nam, Tây Nam và Kinh Kỳ thì không giống như vậy. Chức Tổng đốc của bốn đại hành tỉnh và chức sư đoàn trưởng của bốn đại quân đoàn đều thuộc về bốn đại Công tước đời đời cha truyền con nối. Nói cách khác là, nếu như Triệu Thanh Hạm thừa kế tước vị Công tước Tây Bộ của Triệu Nhạc, nàng đương nhiên cũng sẽ trở thành Tổng đốc Tây Bộ và quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ.

Một lúc lâu sau, Lôi Minh mới thở dài, hỏi:

- Hổ Tử, vì sao đột nhiên ngươi lại nhắc tới chuyện này?

Mạnh Hổ than nhẹ một tiếng, nói một cách lấp lửng:

- Chỉ mong rằng sự lo lắng của ta là thừa!

- Sự lo lắng của ngươi?

Lôi Minh trong lòng thoáng động, nghiêm mặt nói:

- Ngươi lo là chúng ta không thắng trận này?

36. Chương 36: Đoạn Hồn Sơn

- Nếu như Triệu Nhạc có thể bình tĩnh sáng suốt, tập trung toàn lực tử thủ tại thành Tam Giang, như vậy có thể cùng với pháo đài Hà Tây hình thành thế ỷ dốc. Lúc đó, đại quân của Tư Đồ Duệ sẽ lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan vô cùng khốn khó, như vậy trận chiến này thắng bại còn chưa thể nói trước được. Chỉ sợ Triệu Nhạc vì Triệu Thanh Hạm mà dẫn lòng không được, dẫn cả quân đoàn chạy tới pháo đài Hà Tây liều mạng với Tư Đồ Duệ, vậy trận này lành ít dữ nhiều...

Trong khoảnh khắc Lôi Minh liền biến sắc, nghiêm giọng hỏi:

- Hổ Tử, vậy theo ngươi Tổng đốc đại nhân có tới hay không?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Hắn nhất định sẽ tới!

- Hồng rồi!

Lôi Minh dậm chân la lên:

- Vậy thì hồng bét, ôi, lúc đầu đúng ra ta không nên giữ Thanh Hạm tiểu thư ở lại!

Mạnh Hổ lạnh lùng nói:

- Nếu không giữ Triệu Thanh Hạm lại, vậy thì Triệu Nhạc sẽ không chút do dự mà bỏ mặc ta với ngươi, bỏ mặc pháo đài Hà Tây, sau đó hắn sẽ chia binh ra tử thủ, áp dụng chiến lược vườn không nhà trống. Đáng tiếc là Tư Đồ Duệ đã sớm chuẩn bị, chắc chắn là sẽ không để cho Triệu Nhạc có đủ thời gian, cho nên kết

quả cuối cùng cũng vậy mà thôi, quân đoàn Tây Bộ khó tránh khỏi tan tác, hành tỉnh Tây Bộ khó tránh khỏi cảnh trầm luân. Nếu kết quả cuối cùng đều là thất bại, người cần gì phải hy sinh tính mạng mình một cách vô ích như vậy?

Lôi Minh im lặng, hồi lâu mới hỏi với vẻ thê lương:

- Hồ Tử, có phải người đã sớm đoán được kết quả này hay không?

Vỗ vồ vào vai Lôi Minh, Mạnh Hồ an ủi:

- Lão Lôi, người cũng không nên quá tự trách mình, đây không phải là trách nhiệm của một mình người, thậm chí cũng không phải là trách nhiệm của Triệu Nhạc. Đây là vấn đề của cả đế quốc Quang Huy, lại gặp phải một đối thủ vừa khó chịu vừa xảo hoạt như Tư Đồ Duệ, hơn nữa, cho dù chủ lực quân đoàn Tây Bộ của Triệu Nhạc có bị tiêu diệt đi chăng nữa, cũng chưa chắc đã đến ngày tận thế kia mà!

Lôi Minh thất thần nhìn Mạnh Hồ, mặt lộ vẻ tuân phục.

Trên mặt Mạnh Hồ đột nhiên thoáng qua một tia sát cơ nhàn nhạt, nói tiếp:

- Ma đao của Tư Đồ Duệ đang lăm le thôn tính chúng ta, nhưng Mạnh Hồ ta há là người để cho kẻ khác mặc tình giết mổ? Khi hắn há cái mồm toang hoác như chậu máu chuẩn bị nuốt chửng đại quân của Triệu Nhạc, cũng chính là lúc mà chúng ta phát động thế phản kích từ trong tuyệt địa với hắn. Phản kích của chúng ta tuy rằng không thay đổi được kết quả của trận đánh này, nhưng hoàn toàn có thể thay đổi được vận mệnh chiến lược của hai đại đế quốc sau này!

Lôi Minh nghe vậy trong đầu mờ mịt, nghi hoặc hỏi:

- Vậy là ý gì?

- Ý gì?

Mạnh Hồ nghiêm nghị nói:

- Rất đơn giản, sanh tử của Tư Đồ Duệ, đủ để thay đổi vận mệnh chiến lược của hai đại đế quốc!

- Người định ám sát Tư Đồ Duệ?

Lôi Minh nghiêm nghị hỏi:

- Hồ Tử, người có mấy phần thành công?

- Không tới nửa phần!

Mạnh Hồ mặt không đổi sắc:

- Nhưng đây chính là cơ hội duy nhất của chúng ta, lúc mà Tư Đồ Duệ tập trung hết tất cả tinh lực đối phó Triệu Nhạc, lúc đó hắn cũng không tránh khỏi lộ ra sơ hở!

Trong Thanh Vân sơn.

Tư Đồ Duệ và Đỗ Dự dưới sự hộ vệ của một đội cận vệ quân chậm rãi đi lên một ngọn núi hiểm trở.

Đứng trên núi nhìn xuống, chỉ thấy dưới chân là một hạp cốc, trong cốc đầy đá xanh trần trụi, không có lấy một ngọn cỏ bụi cây, nhưng rất rộng rãi, thừa sức chứa mười vạn đại quân, hai bên sơn cốc đều là vách đá cheo leo, cực kỳ hung hiểm.

Tư Đồ Duệ chỉ sơn cốc dưới chân, quay đầu lại hỏi:

- Sơn cốc này tên gì?

Đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, Đỗ Dự tiến lên đáp:

- Hồi bẩm Tổng đốc đại nhân, núi này tên là Đoạn Hồn sơn, cốc này tên là Đoạn Hồn cốc.

- Đoạn Hồn cốc?

Tư Đồ Duệ trầm giọng nói:

- Tên này thật là hung hiểm! Quả là núi giống như tên, cốc cũng giống như tên.

Hai người còn đang nói chuyện, phía sau đột nhiên có tiếng bước chân vang lên.

Tư Đồ Duệ và Đỗ Dự nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy một viên tướng lĩnh trẻ tuổi khí vũ hiên ngang, anh tuấn tiêu sái đang sải bước đi tới.

Vừa thấy viên tướng trẻ kia, ánh mắt lạnh lùng của Tư Đồ Duệ đột nhiên trở nên nhu hoà trở lại, Đỗ Dự bên cạnh cũng nở nụ cười toe toét nghênh đón, luôn miệng nói:

- Ty chúc Đỗ Dự, tham kiến Phò mã!

Viên tướng trẻ tuổi ấy bước nhanh tới nâng Đỗ Dự lên:

- Đỗ bá bá quá nhún nhường rồi!

Tư Đồ Duệ cũng cười, nói với Đỗ Dự:

- Đỗ Dự, Hạo nhi là văn bối của ngươi, hướng hồ văn chưa chính thức kết hôn cùng Tam Công chúa, ngươi cần gì phải đa lễ như vậy?

Đỗ Dự cười cười, đứng qua một bên.

Viên tướng trẻ lúc này mới hành đại lễ với Tư Đồ Duệ, khuy một gói xuống:

- Con xin ra mắt phụ thân đại nhân.

Tư Đồ Duệ khoát tay, sắc mặt đã trở lại lạnh lùng như trước:

- Đứng lên đi!

Viên tướng trẻ chính là con trai duy nhất của Tư Đồ Duệ- Tư Đồ Hạo, đoàn trưởng của Liêm Dao (lưỡi hái) kỵ sĩ đoàn của đế quốc Minh Nguyệt, đồng thời cũng là vị hôn phu của Tam Công chúa đế quốc Minh Nguyệt Thu Vũ Đường. Nếu như không phải vì cuộc chiến tranh này liên quan đến vận mệnh cả đế quốc Minh Nguyệt, Tư Đồ Hạo đã có thể sớm kết hôn cùng Thu Vũ Đường.

Nghĩ đến bởi vì cuộc chiến này làm chậm trễ hôn sự của con mình, Tư Đồ Duệ cảm thấy trong lòng áy náy:

- Hạo nhi, lúc này phụ thân điều động Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của ngươi ra tiền tuyến, trong lòng ngươi không nghĩ gì chứ? Còn Tam Công chúa diện hạ, không biết trong lòng nàng có trách móc ta không?

Tư Đồ Hạo nghiêm nghị nói:

- Con thân là nam nhi của Tư Đồ gia, chuyện chinh chiến sa trường vì đế quốc chính là bổn phận, đừng nói chỉ là chậm trễ hôn sự, ngay cả hy sinh vì đế quốc, con cũng tuyệt đối không cau mày chút nào! Về phần Vũ Đường, phụ thân hẳn là hiểu rõ hơn con, với sự thông minh tài trí, thấu hiểu đại nghĩa của nàng, phụ thân hoàn toàn không cần phải lo lắng.

- Ừ!

Tư Đồ Duệ nhẹ nhàng gật đầu, trên khuôn mặt già nua thoáng qua một vẻ tự hào rồi biến mất.

Quay đầu lại, Tư Đồ Duệ nói với Đỗ Dự bằng một giọng hết sức tự tin:

- Đỗ Dự, chính là nơi này, nơi này chính là một phần mộ lớn mà bản Tổng đốc chọn thay cho Triệu Nhạc và quân đoàn Tây Bộ của hắn.

Đỗ Dự thần sắc khê động, nghi hoặc hỏi:

- Tổng đốc đại nhân, Đoạn Hồn sơn thế núi hung hiểm, Đoạn Hồn cốc lại càng là một tử địa chỉ có thể vào mà không thể ra, làm sao có thể dụ Triệu Nhạc và quân đoàn Tây Bộ của hắn vào trong cốc?

- Dự?

Trên mặt Tư Đồ Duệ đột nhiên hiện ra một nét hào khí:

- Không, không phải dụ, mà là ép! Lần này bản Tổng đốc sẽ bằng vào ưu thế tuyệt đối về binh lực mà ép Triệu Nhạc và quân đoàn Tây Bộ của hắn vào trong cốc này, sau đó vây chết hắn trong cốc.

Đỗ Dự thấp giọng hỏi:

- Ép vào trong đó?

- Đúng, ép vào trong đó!

Tư Đồ Duệ đưa tay chỉ một quả đồi thấp trải dài ở xa xa, nói tiếp:

- Đỗ Dự người xem, quả đồi thấp trải dài rộng lớn kia chính là dư mạch của Thanh Vân sơn, cũng là đoạn cuối của hạp cốc Hà Tây, vượt qua đồi về phía Đông chính là vùng bình nguyên Tam Giang phì nhiêu, viện quân của Triệu Nhạc nếu như muốn tới đây chắc chắn sẽ phải vượt qua quả đồi kia.

Đỗ Dự nói:

- Thế nhưng quả đồi kia không cao lại cũng không hiểm trở, người ngựa đi qua dễ dàng, hơn nữa lại trống trải, rất khó mai phục.

Tư Đồ Duệ nói:

- Quả đồi kia trống trải lại không hiểm trở, đúng vậy, nhưng nói không có cách mai phục thì chưa chắc!

- Sao?

Đỗ Dự vui vẻ nói:

- Không lẽ Tổng đốc đại nhân có diệu kế gì sao?

- Vào mùa Xuân ba năm trước, sau khi kết thúc cuộc chiến ở Tuyệt Vọng cốc, bản Tổng đốc đã từng đi xem xét thực địa quả đồi kia, kết quả phát hiện ra một bí mật động trời.

Nói tới đây Tư Đồ Duệ ngừng một chút, trên mặt lộ vẻ tiếc nuối:

- Chỉ tiếc rằng ngay lúc đó Trữ vương tạo phản, bản Tổng đốc bị ép buộc lui binh, làm cho lãng phí một cơ hội tốt!

Đỗ Dự mặt lộ vẻ vội vàng, hỏi gấp:

- Tổng đốc đại nhân phát hiện được bí mật gì vậy?

Tư Đồ Duệ đưa tay chỉ sông Thông Thiên uốn lượn phía trước, hỏi:

- Người thấy con sông kia không?

Đỗ Dự nói:

- Đây không phải là sông Thông Thiên sao? Là sông Thánh của thế giới Trung Thổ chúng ta! Vốn nó bắt nguồn từ Tuyệt Vực Thánh sơn ở nơi sâu nhất trong Tử Vong Đại Sa Mạc, sau đó chảy từ Đông sang Tây xuyên qua cả thế giới Trung Thổ, cuối cùng đổ ra biển lớn.

Tư Đồ Duệ lại hỏi:

- Các người có phát hiện đoạn sông Thông Thiên này có gì khác thường không?

- Khác thường?

Đỗ Dự cau mày:

- Có gì khác thường?

Tư Đồ Hạo đang đứng yên lặng một bên đột nhiên nói:

- Phụ thân, nước của đoạn sông Thông Thiên này dường như hơi vàng!

- Đúng rồi!

Đỗ Dự chợt nói:

- Nước của đoạn sông Thông Thiên kia quả thật là có hơi vàng, Phò mã quả thật quan sát tỉ mỉ đến chân tơ kẽ tóc, tài trí không thua gì Tổng đốc đại nhân năm ấy. Sau Tổng đốc đại nhân, Tư Đồ gia lại xuất hiện một vị tướng tài ba, đây thật là phúc lớn của đế quốc.

Tư Đồ Hạo vội nói:

- Đồ bá bá quá khen, cháu thật không dám nhận.

Tư Đồ Duệ khẽ cười:

- Đồ bá bá của người nói không sai, ta bình thường cũng không hay ngợi khen người khác, nhưng hôm nay vẫn muốn khen người một câu, trong hai năm gần đây người thật sự tiến bộ rất nhiều. Như vậy ta sẽ thử hỏi người thêm một vấn đề nữa, nước của đoạn sông Thông Thiên kia hơi vàng, nhưng là vì nguyên nhân gì?

- Nước sông vàng đơn giản là do trong nước có nhiều phù sa...

Tư Đồ Hạo khựng lại một chút, sau đó đột nhiên lớn tiếng:

- Hiểu rồi, phụ thân, con đã biết người nói bí mật kia là gì rồi!

- Sao, vậy người nói thử ta nghe!

Ánh mắt Tư Đồ Duệ vẫn bình thản ung dung như trước, nhưng Đồ Dự đứng bên cạnh để ý quan sát thấy, trong mắt hắn không dấu nổi vẻ tự hào. Có thể nhìn ra được, Tư Đồ Duệ đối với đứa con trai này rất hài lòng, bất quá cũng phải nói, Tư Đồ Hạo cũng quả thật là kỳ tài ngút trời, chẳng những là nhân tài xuất sắc nhất trong những thanh niên cùng lứa tuổi ở đế quốc Minh Nguyệt, mà nếu nhìn ra khắp cả thế giới Trung Thổ... E rằng chỉ có tên Mạnh Hổ kia mới có thể sánh ngang với hắn!

Tư Đồ Hạo nói:

- Nếu như con không đoán sai, đất trên đồi kia đúng là đất cát, đất cát rất xốp, sau khi ngâm qua nước sông lại càng mềm, rất dễ đào bới! Vì thế quân ta có thể trong khoảng thời gian ngắn đào hàng vạn hầm trên quả đồi kia, chuyện ẩn giấu được mười vạn đại quân cũng không phải không làm được. Sau đó ta nguy trang cửa hầm, quân của đế quốc Quang Huy tuyệt đối không nghĩ rằng quân ta lại mai phục trong quả đồi như vậy, tất nhiên trúng kế!

- Hay!

Đồ Dự kích động khen hay:

- Kế hay! Phò mã tài trí hơn người, ty chức bội phục, bội phục!

Tư Đồ Duệ không thể nén nổi vui mừng và đắc ý trong lòng, vuốt râu cười dài, tiếng cười lãnh đãng truyền ra rất xa giữa vùng đồi núi hoang vu tịch mịch.....

37. Chương 37: Đón Tiếp Long Trọng

Sau một hồi nghỉ ngơi hồi phục, bốn liên đội vừa đến đã tập hợp đội hình xong, đang chờ sư đoàn trưởng Lôi Minh kiểm duyệt.

Triệu Thanh Hạm, Chiến Ứng, Lôi Minh, Mạnh Hổ, bọn Hoàng Nhâm... năm tên liên đội trưởng toàn bộ đứng trên đài duyệt binh.

Đứng trên đài duyệt binh nhìn xuống, các tướng sĩ trên giáo trường đều có vẻ mặt phấn khởi tỉnh táo, nhất là ba liên đội trọng trang bộ binh, lập trận chỉnh tề, uy phong lẫm lẫm. Ánh mặt trời chiếu vào những chiếc áo giáp phản xạ lại ánh sáng chói ngời rực rỡ, lại thêm những chiếc chiến bào đỏ rực trông như một biển lửa đang cháy, nhìn qua có khí thế vô cùng rầm rộ.

Nhưng Mạnh Hổ vẫn không xem bốn liên đội kia ra gì, tinh binh chân chính không phải do huấn luyện, mà là do thực chiến mà ra.

Một hồi còi sắc bén vang lên đột ngột, quân doanh vốn đang yên tĩnh vô cùng trong thoáng chốc bắt đầu náo động hẳn lên, các tướng sĩ của liên đội Mãnh Hổ áo quần lam lũ, dáng vẻ như đang bị lửa đốt vào mông, từ trong các phòng như ong vỡ tổ ủa ra. Mặc dù liên đội Mãnh Hổ hôm nay chỉ còn lại không tới ba ngàn người, nhưng khí thế vẫn hùng hực, nhìn qua giống như thiên quân vạn mã đang xông tới.

Bốn tên liên đội trưởng kia không nhịn được đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ khí thế của liên đội Mãnh Hổ như vậy nếu như trên chiến trường thì thật là nguy, khí thế như vậy chỉ xuất hiện lúc đang chạy trốn. Không thể trách Chiến Ứng và liên đội kỵ binh của hắn đều nói, kỳ tích của liên đội Mãnh Hổ đều nhờ vào chạy trốn chết mà có, chứ không phải nhờ vào chiến đấu mà được.

Triệu Thanh Hạm đột nhiên nở nụ cười, nhìn thanh thế của các tướng sĩ liên đội Mãnh Hổ tranh nhau chạy tới tập hợp, nàng bỗng nhiên nhớ đến lúc vừa bị Mãnh Hổ bắt đến nơi này, lúc ấy ngoài nàng ra còn có bọn nữ binh Thanh Y vệ, đã bị một lũ ‘lang sói’ này làm cho sợ chết khiếp.

Một làn gió nhẹ thổi qua làm cho mái tóc Triệu Thanh Hạm hơi bị rối, tóc phất qua mặt nàng mang đến một cảm giác nhột nhạt.

Đưa tay vân về vài sợi tóc, Triệu Thanh Hạm nửa vô tình nửa cố ý liếc qua Mãnh Hổ, nụ cười trên miệng càng tươi hơn trước. Có loại trưởng quan như vậy thì có loại binh sĩ như vậy, có trưởng quan như Mãnh Hổ, binh sĩ của liên đội Mãnh Hổ đều giống như vậy thật không kỳ quái chút nào.

Trên đài duyệt binh, Lôi Minh không khỏi gật gật đầu, biểu hiện của liên đội Mãnh Hổ khiến cho hắn rất hài lòng. Một màn này hôm nay là do chủ tâm của hắn và Mãnh Hổ, căn bản là muốn phủ đầu bốn liên đội vừa mới đến, nhất là ba liên đội trọng trang bộ binh. Thân là sư đoàn trưởng, Lôi Minh đương nhiên biết rõ, trước tiên không lập uy thì không có cách nào khống chế quân sĩ.

Mấy ngày sau đó, quân của đế quốc Minh Nguyệt cũng không thấy phát động tiến công.

Cả pháo đài Hà Tây yên lặng dị thường, hơn mười vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt đều ở yên trong doanh trại, không ra ngoài doanh thao luyện, cũng không chế tạo thêm khí giới công thành, tất cả đều im lặng, một sự im lặng vô cùng đáng sợ.

Thế nhưng Mãnh Hổ đã đánh hơi được nguy hiểm từ sự im lặng khác thường này.

Ban ngày quân của đế quốc Minh Nguyệt yên lặng khác thường, cũng không có nghĩa là buổi tối bọn chúng cũng yên lặng như vậy. Đột nhiên, trong lòng Mãnh Hổ thoáng động, không lẽ quân của đế quốc Minh Nguyệt đã đảo ngược thời gian sinh hoạt, buổi tối lên lút đào địa đạo, ban ngày ngủ trong đại doanh?

Thế nhưng rất nhanh, Mãnh Hổ đã tự bác bỏ ý nghĩ của mình.

Quân của đế quốc Minh Nguyệt nếu như muốn đào địa đạo công quan, đó chỉ là si tâm vọng tưởng, pháo đài Hà Tây dựa lưng vào ven dãy Thanh Vân sơn, dưới đất đều là những khối đá xanh to lớn cứng rắn dị thường, muốn đào một cái địa đạo trong lòng đá cứng rắn như vậy, biết đến tháng năm nào mới xong? Nhưng nếu như không phải đào địa đạo, vậy quân của đế quốc Minh Nguyệt làm gì?

Rất nhanh, Mãnh Hổ đã rút ra kết luận: quân của đế quốc Minh Nguyệt nhất định là đang chuẩn bị đối phó đại quân của Triệu Nhạc một cách vô cùng long trọng!

Bất quá Mãnh Hổ cũng không lo lắng cho an toàn của Triệu Nhạc, sự sống chết của Triệu Nhạc và quân đoàn Tây Bộ không hề quan hệ với hắn mấy may nào.

Mãnh Hổ đã sớm quyết định, đây là lần cuối cùng hắn ra sức vì đế quốc Quang Huy, tác chiến vì quân đoàn Tây Bộ. Sau khi phá vòng vây thành công, họ tổng Triệu Thanh Hạm và Lôi Minh đến một nơi an toàn, Mãnh Hổ cũng sẽ ra đi, hắn phải ra đi, hắn phải tìm một nơi rộng lớn hơn, một võ đài thích hợp hơn cho bản thân mình.

Lôi Minh quả thật đã cứu mạng Mãnh Hổ, giao tình giữa hai người cũng rất là thâm hậu, nhưng Mãnh Hổ đã giúp hắn thực hiện ước mơ trở thành tướng quân, khi vận mệnh của hắn và liên đội Mãnh Hổ bị Triệu Nhạc vứt bỏ, Mãnh Hổ đã ra tay cứu giúp, bây giờ Mãnh Hổ lại còn dẫn bọn họ đột phá trùng vây, chạy trốn để giữ mạng...

Mạnh Hổ đã không còn nợ Lôi Minh bất cứ điều gì nữa!

Trong nháy mắt năm ngày đã trôi qua, ở thành Tam Giang.

Lý Minh Phong, Ngô Kỳ Đạt, Diệp Định Tây đã dẫn đại quân ba sư đoàn trước sau chạy tới, hai ngày sau đó, Diệp Vấn Thiên và Trịnh Khoa cũng đã áp tải hai mươi vạn thạch quân lương tới Tam Giang. Lúc này ngoại trừ các đội cảnh vệ đóng ở các phủ và sư đoàn số Bốn đóng ở pháo đài Hà Tây, tất cả quân đội của quân đoàn Tây Bộ cũng đã tụ tập đầy đủ ở thành Tam Giang.

Bên ngoài thành Tam Giang, trên đài duyệt binh trước giáo trường đã đầy các tướng lĩnh cao cấp của quân đoàn Tây Bộ.

Dưới đài duyệt binh, ba sư đoàn gần tám vạn tướng sĩ đứng nghiêm trong gió rét, không hề có một tiếng động.

Trong tiếng bước chân nặng nề, Triệu Nhạc được Diệp Vấn Thiên và Trịnh Khoa hộ vệ hai bên bước nhanh lên đài duyệt binh, các tướng lĩnh đã chờ sẵn trên đài vội vàng ôm quyền ra mắt, sau đó tự giác đứng sang hai bên.

Triệu Nhạc đi đến giữa đài duyệt binh thì đứng lại, vung tay quát lớn:

- Hồi các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ, giặc đế quốc Minh Nguyệt đã đánh tới cửa nhà chúng ta, chúng ta làm sao đây? Để mặc cho bọn chúng tới đốt, giết, cướp sao? Không, chúng ta tuyệt đối không cho phép như vậy! Thân là quân nhân của đế quốc, giữ gìn đất nước, bảo vệ dân chúng là chức trách không thể trốn tránh của chúng ta!

-... Vì bảo vệ từng tấc đất của đế quốc, vì bảo vệ cho dân chúng của hành tỉnh Tây Bộ không bị giặc đế quốc Minh Nguyệt chà đạp, bản Tổng đốc quyết định xuất binh phản kích, cự địch ngay trước cửa, quyết một trận tử chiến cùng quân địch ở hạp cốc Hà Tây!

-... Đương nhiên, tên chủ tướng chỉ huy quân địch chính là lão hồ ly Tư Đồ Duệ, lại còn quân đoàn Thanh Châu nổi tiếng hung hãn...

-... Nhưng đó cũng không có gì đáng sợ, bởi vì chúng ta là vì bảo vệ đất nước của chúng ta, vì bảo vệ quê hương của chúng ta mà đánh. Chúng ta có chính nghĩa trong tay, mà quân địch chính là kẻ bất nghĩa, xâm lấn tà ác! Chính nghĩa cuối cùng sẽ chiến thắng tà ác, chúng ta cuối cùng sẽ giành được thắng lợi, đế quốc Quang Huy vạn tuế!

- Đế quốc Quang Huy vạn tuế!

- Đế quốc Quang Huy vạn tuế!

- Đế quốc Quang Huy vạn tuế!

Các tướng lĩnh trên đài duyệt binh cùng với tất cả các tướng sĩ bên dưới rồi rít reo hò.

Trong tiếng hò reo long trời lở đất, Triệu Nhạc rút ra chiến đao hoa lệ có khảm ngọc thạch bảy màu, lưỡi đao sáng quắc lạnh lẽo chỉ về hướng Tây, ngửa mặt lên trời hét dài:

- Quân đoàn Tây Bộ... Xuất kích!

- Xuất kích!

- Xuất kích!

- Xuất kích!

Hơn bảy vạn tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ lại reo hò vang dội.

Trong khoảnh khắc, tiếng kèn hiệu lãnh lót vang lên thật dài, đại quân đang đứng nghiêm lập tức xoay người, hướng về phía Tây cuộn cuộn mà đi...

Chen chúc trong dòng người nhốn nháo, Diệp Định Tây giục ngựa đến bên cạnh Diệp Vấn Thiên, hỏi nhỏ:

- Thúc phụ, từ khi nào Triệu Nhạc lại trở nên thương dân như vậy?

- Thương dân?

Diệp Vấn Thiên cười lạnh:

- Triệu Nhạc là thương con gái cưng của hắn, cho nên điều động cả quân đoàn Tây Bộ chính là vì cứu người!

- Triệu Thanh Hạm?

Diệp Định Tây khẽ hô một tiếng, trước mắt lập tức hiện lên bóng hình tuyệt diệu của Triệu Thanh Hạm, đôi mắt trong thoảng chớp không khỏi nóng rực hẳn lên. Diệp Định Tây thừa nhận, Triệu Thanh Hạm tuyệt đối là mỹ nhân hiếm có trên thế gian, Diệp Định Tây dĩ nhiên cũng rất thèm muốn, tuy nhiên với quan hệ giữa Diệp gia và Triệu gia như vậy, hai người tuyệt đối không thể nào kết hợp với nhau.

Cho nên từ rất sớm, Diệp Định Tây đã tự chặt đứt mơ tưởng của mình, mỹ nhân đương nhiên là hấp thích, nhưng hấp thích quyền thế hơn, nếu có quyền thế thì loại mỹ nhân nào mà không chiếm được? Cần gì phải vì mỗi mình Triệu Thanh Hạm mà bỏ qua tất cả mỹ nhân trên thế gian này?

Diệp Định Tây không hiểu nên hỏi lại:

- Thúc phụ, vậy có quan hệ gì tới Triệu Thanh Hạm?

Diệp Định Tây cười hắc hắc hai tiếng, nói:

- Người còn không biết sao? Triệu Thanh Hạm bị Mạnh Hổ giữ ở pháo đài Hà Tây, tiểu tử này quả thật không phải là đèn cạn hết dầu, biết rõ Triệu Nhạc sẽ bỏ mặc bọn chúng cho nên đã ra tay giữ Triệu Thanh Hạm lại, Triệu Nhạc cũng là vì bất đắc dĩ cho nên mới xuất binh ứng cứu, bảo vệ dân chúng chỉ là để nguy trang mà thôi.

Diệp Định Tây nói:

- Nhưng lần này quân của đế quốc Minh Nguyệt tới rất đột ngột, trước đó vì sao chúng ta không biết tin tức gì cả?

Diệp Vấn Thiên nói:

- Ta cũng đang buồn bực đây, nếu không phải Triệu Nhạc cho Trịnh Khoa trở về Tây Lăng vận lương, ta cũng không biết đế quốc Minh Nguyệt đã cử đại quân xâm lấn, việc này quả thật kỳ quái.

Diệp Định Tây nói:

- Tình hình của địch như thế nào không rõ, đây chính là việc tối kỵ của binh gia, thúc phụ người sao không ngăn cản Triệu Nhạc?

- Ngăn cản?

Diệp Vấn Thiên lắc đầu:

- Giống như tình huống hôm nay, theo như người nghĩ, thúc có thích hợp ra mặt ngăn cản hay không? Nếu như thúc ra mặt, đó chính là không biết thương dân, chính là tham sống sợ chết, chẳng trung với vua đền nợ nước. Tuy rằng những lời này đều là vô nghĩa, nhưng nếu để cho Triệu Nhạc nắm được, như vậy không tốt chút nào.

- Cũng phải!

Diệp Định Tây gật gật đầu, lại nói:

- Bất quá đến Hà Tây, phải nghĩ biện pháp để cho Lý Minh Phong và Ngô Kỳ Đạt sống chết với quân đoàn Thanh Châu của Tư Đồ Duệ, sư đoàn số Ba chúng ta đừng nên vọng động.

- Còn nữa...

Diệp Vấn Thiên suy nghĩ một chút lại nói:

- Đây là một cơ hội tốt để lung lạc Mạnh Hổ, bởi vì chuyện Mạnh Hổ giữ Triệu Thanh Hạm lần này, trong lòng Triệu Nhạc đã rất bất mãn Mạnh Hổ, rất có thể nhân cơ hội Mạnh Hổ đang gặp khó khăn, thúc sẽ đứng ra gánh vác thay cho hắn, hắc hắc, như vậy, Mạnh Hổ sẽ thiếu Diệp gia chúng ta một món nợ nhân tình.

Chú cháu Diệp gia và toàn thể tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ cũng không biết rằng lần này đại quân của đế quốc Minh Nguyệt xâm lấn không phải chỉ đơn giản với binh lực của mỗi một quân đoàn Thanh Châu, xuất phát từ một nguyên nhân nào đó, Triệu Nhạc chưa hề nói cho bất cứ ai ngoại trừ Trịnh Khoa.

Ngay lúc này ở cách đó không xa, Triệu Nhạc đang dặn đi dặn lại Trịnh Khoa:

- Trịnh Khoa, ngươi cũng là người đã theo bản Tổng đốc lâu ngày, có một số việc ngươi có thể ngầm hiểu được, trung đội kỵ binh của Thiên Thành và Quân Di nhất định phải sắp xếp cho khéo léo, tuyệt đối không thể để cho các tướng sĩ, nhất là chú cháu Diệp gia biết được tình hình của đại quân xâm lấn đế quốc Minh Nguyệt lần này.

Trịnh Khoa nghiêm giọng nói:

- Đại nhân yên tâm, ty chức đã sắp xếp cho Thiên Thành và trung đội kỵ binh của hắn hộ tống Quân Di về Tây Lăng.

38. Chương 38: Trọng Giáp Thiết Kỵ

Đỗ Dự bước nhanh vào lều của Tư Đồ Duệ, hưng phấn nói:

- Tổng đốc đại nhân, Triệu Nhạc xuất binh rồi!

- Sao?

Tư Đồ Duệ nghe vậy thần sắc khẽ động, lạnh nhạt hỏi:

- Triệu Nhạc xuất động bao nhiêu quân?

- Thăm mã báo lại, phát hiện cờ hiệu của ba sư đoàn.

Đỗ Dự nói:

- Tính cả sư đoàn số Bốn đang bị vây ở pháo đài Hà Tây, toàn bộ quân đoàn Tây Bộ của Triệu Nhạc đã xuất động.

- Hay, hay, hay lắm!

Tư Đồ Duệ khen hay ba tiếng, lại hỏi:

- Quả đồi kia chuẩn bị tới đâu rồi?

Đỗ Dự nói:

- Đã chuẩn bị rất tốt, mấy mươi vạn tinh binh có thể ẩn nấp thoải mái.

Tư Đồ Duệ nói:

- Không tiết lộ tin tức chứ?

Đỗ Dự đáp:

- Xin Tổng đốc đại nhân yên tâm, bảy ngày trước, quân ta đã phong tỏa nghiêm mật trong chu vi năm mươi dặm, còn có một số lớn quân thám báo cỡi ngựa tuần tra trong chu vi một trăm dặm. Với sự phòng vệ nghiêm mật như vậy, cho dù là con chuột cũng không có chỗ trốn, cho nên gian tế của địch tuyệt đối không thể lọt vào, huống chi chúng ta chỉ đào hầm vào buổi tối, tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài một chút nào cả.

- Vậy thì tốt!

Tư Đồ Duệ nói:

- Thế nhưng trận chiến này quan hệ tới vận mệnh của cả đế quốc, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Đỗ Dự cung kính đáp:

- Nổi băn khoăn của Tổng đốc đại nhân, ty chức hoàn toàn tán đồng.

Vàng thái dương đã lên cao, đại doanh quân đế quốc Minh Nguyệt bên ngoài quan vẫn là một sự im lặng chết chóc.

Pháo đài Hà Tây, trên vọng tháp, ánh mắt Lôi Minh vô cùng ngưng trọng:

- Tám ngày rồi, hôm nay đã là ngày thứ tám.

Mạnh Hổ bên cạnh nói tiếp:

- Xem ra hôm nay là một ngày yên tĩnh.

Trong mắt Lôi Minh thoáng hiện vẻ lo âu, thấp giọng nói:

- Tư Đồ Duệ nhất định đang bày ra âm mưu quỷ kế gì, bố trí bày rập chờ Tổng đốc đại nhân và quân đoàn Tây Bộ chui vào, không được, phải tìm cách nào đó, nhất định phải tìm cách ngăn cản bọn chúng.

Mạnh Hổ nhún nhún vai, cười khổ nói:

- Mấy mươi vạn đại quân bao vây pháo đài đến một giọt nước cũng không chảy lọt, một con chuột cũng không thể trốn, muốn truyền tin tức ra bên ngoài cũng không phải là không có biện pháp, trừ phi là người mọc cánh bay đi!

Lôi Minh cau mày không vui:

- Hổ Tử, đừng nói lời vô ích nữa!

- Vậy ta nói chuyện có ích.

Mạnh Hổ nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói:

- Lão Lôi, lần trước sau khi toàn quân của đế quốc Minh Nguyệt bại trận, người thu được tổng cộng bao nhiêu bộ áo giáp của trọng trang bộ binh?

Lôi Minh nói:

- Ta không đếm, cũng có khoảng chừng ba ngàn bộ.

- Người phê duyệt áo giáp cho ta, ta có chỗ cần dùng.

Ngừng một chút, câu kế tiếp của Mạnh Hổ làm cho Lôi Minh thất kinh hồn vía:

- Còn nữa, bây giờ lão Lôi người xuống dưới hạ lệnh, cho người đào nền dưới chân tường quan!

- Đào nền dưới chân tường quan!?

Lôi Minh thất thanh la lên:

- Người muốn làm gì vậy? Đào nền dưới chân, tường quan sẽ sập thì sao?

- Chính là muốn đào cho sập tường quan!

Mạnh Hổ gằn giọng nói:

- Bằng không, chỉ dựa vào một cửa quan, hơn hai vạn đại quân của sư đoàn số Bốn phải mất bao lâu mới có thể xuất quan?

- A! Xuất quan!?

Lôi Minh càng giật mình hơn nữa:

- Không thủ pháo đài Hà Tây nữa hay sao?

- Không thủ nữa!

Mạnh Hổ nói:

- Nếu như có thể thừa dịp hỗn loạn giết chết Tư Đồ Duệ dĩ nhiên mọi chuyện đều tốt, nếu như không được, vậy cũng chỉ có thể bỏ quan. Không được mấy ngày nữa, đại quân của Triệu Nhạc sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn, nếu còn thủ pháo đài Hà Tây chính là ngồi chờ chết!

Trên đường từ thành Tam Giang đi đến pháo đài Hà Tây, hơn bảy vạn đại quân của quân đoàn Tây Bộ như sóng thủy triều cuộn cuộn tiến về phía trước.

Triệu Nhạc đang nửa nằm nửa ngồi trên chiến xa nhắm mắt dưỡng thần, tham mưu trưởng tâm phúc Trịnh Khoa đột nhiên giục ngựa tới sát cạnh chiến xa, thấp giọng bẩm báo:

- Đại nhân, phía trước hồi báo, quân kỵ binh trinh sát của địch hoạt động trong một phạm vi rất rộng, quân thám báo tiên phong của ta đã từng tiếp xúc với thám báo của địch vài lần, quân ta tổn thất rất nhiều.

- Rút quân thám báo trở về, không nên dây dưa vô ích với địch!

- Đại nhân, làm như vậy có mạo hiểm quá không?

- Mạo hiểm? Từ thành Tam Giang đến pháo đài Hà Tây, trên đường có thể phi ngựa bon bon, trừ ra đến pháo đài Hà Tây thì có một quả đồi, thậm chí liếc sơ qua cũng có thể thấy hết, Tư Đồ Duệ có âm mưu quỷ kế bao nhiêu cũng có thể làm được gì chứ? Không lẽ hắn có thể đào hầm cho hơn mười vạn đại quân của hắn ẩn nấp hay sao?

Trịnh Khoa vội nói:

- Đại nhân nói chơi rồi, cho dù Tư Đồ Duệ quả thật có ý định này, muốn đào hầm để chứa hơn mười vạn đại quân, biết đào đến bao giờ?

- Cho nên, người cần gì phải lo lắng nữa!

Triệu Nhạc không chút do dự hạ lệnh:

- Truyền lệnh toàn quân, gia tăng tốc độ hành quân, tranh thủ trước khi trời tối tới kịp quả đồi nhỏ lập doanh ở đó!

Pháo đài Hà Tây, nơi đóng quân của sư đoàn số Bốn.

Triệu Thanh Hạm đang chỉ huy đội Thanh Y vệ chăm sóc thương binh, lần trước đánh một trận ở pháo đài Hà Tây, mặc dù liên đội Mạnh Hổ đại thắng, gần như đánh tan tác hai vạn đại quân của Thác Bạt Đảo, nhưng đối lại cũng có hơn hai ngàn quân thương vong, trong đó hơn bốn mươi tên binh sĩ bị thương nặng đến nay chưa khỏi hẳn.

Lúc này đích thân Triệu Thanh Hạm đang thay thuốc cho một tên binh sĩ bị thương nặng.

Ngắm Triệu Thanh Hạm yêu kiều gầy trong gang tấc, ngửi thấy mùi thơm thoang thoang trên người nàng, lại còn được đôi tay trắng nõn mềm mại thay thuốc với động tác hết sức dịu dàng, tên binh sĩ trẻ cảm thấy hạnh phúc có thể chết đi được. Trời ạ, nàng chính là thiên kim của Tổng đốc đại nhân, không ngờ bây giờ lại tự tay thay thuốc cho mình...

Triệu Thanh Hạm vừa thay thuốc cho tên thương binh kia vừa dịu dàng hỏi:

- Có đau không?

Tên thương binh trẻ lắc đầu lia lịa, nói không nên lời:

- Không đau, thật mà!

- Người là một tên binh sĩ rất dũng cảm.

Triệu Thanh Hạm nhợt nhạt cười, dịu dàng nói:

- Ta cảm thấy kiêu ngạo vì sự dũng cảm của người!

Tên thương binh trẻ đột nhiên cảm thấy trong người nhiệt huyết sôi trào, sắc mặt vốn tái xanh bỗng bừng đỏ, chỉ hận mình không thể đứng dậy ngay lập tức, cầm vũ khí xông thẳng ra chiến trường. Triệu Thanh Hạm gật đầu cười khích lệ với hắn, sau đó vội vàng đi về phía một tên thương binh khác.

Cách đó không xa Chiến Ứng ôm đao đứng nghiêm, mặt lộ vẻ kỳ quái.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Chiến Ứng tuyệt đối sẽ không tin Triệu Thanh Hạm chịu thay thuốc cho bọn thương binh vừa dơ bẩn vừa hôi thối này, hơn nữa lại lộ vẻ tự nhiên như thế, điềm tĩnh như thế, đây có phải là Triệu Thanh Hạm trước kia không? Đây là thiên kim của Tổng đốc đại nhân vừa điêu ngoa vừa cố chấp, lại bỗng đồng ý ngạnh trước kia sao? Chiến Ứng cho rằng trước mắt mình chỉ là ảo giác.

Tiếng bước chân nặng nề đột nhiên vang lên từ phía sau.

Chiến Ứng vội quay đầu nhìn lại, Mạnh Hổ và một đám lão binh theo sau đang sải bước tiến vào.

- Trưởng quan!

- Trưởng quan!

- Trưởng quan!

Thấy Mạnh Hổ vào, mười mấy tên thương binh gần cửa lập tức cố gắng loạng choạng đứng dậy, cả bọn đều nhìn Mạnh Hổ với ánh mắt cuồng nhiệt, chứng kiến việc này, Chiến Ứng không khỏi giật mình. Đám thương binh này tên nào tên nấy đầu óc dần dần, nhưng vừa trông thấy Mạnh Hổ lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, lực hiệu triệu của tên Mạnh Hổ này cũng thật là quá mạnh.

Mạnh Hổ nhìn từng tên thương binh với ánh mắt tràn đầy khích lệ, sau đó đi tới trước mặt Triệu Thanh Hạm, nói:

- Thanh Hạm tiểu thư, có chuyện muốn nhờ người giúp đỡ.

Triệu Thanh Hạm vui vẻ nói:

- Có chuyện gì, người nói đi?

Mạnh Hổ liếc qua Chiến Ứng đang đứng cách đó không xa, trầm giọng nói:

- Ta cần chiến mã của liên đội kỵ binh.

Sắc mặt Chiến Ứng lập tức trở nên rất khó coi, nếu không phải Triệu Thanh Hạm đang có mặt ở đây, hắn đã phát tác ngay lập tức, thế nhưng phải nói rằng, sau chuyện lần trước, hắn đúng là không có can đảm lên tiếng.

- Không thành vấn đề!

Triệu Thanh Hạm không chút suy nghĩ, đáp:

- Người cần bao nhiêu chiến mã?

Mạnh Hổ nhìn thẳng vào mắt Triệu Thanh Hạm, trầm giọng nói:

- Toàn bộ!

- Cái gì?

Triệu Thanh Hạm rõ ràng không chuẩn bị trước, thất thanh la lên:

- Toàn bộ!?

- Mạnh Hổ, người có biết người đang nói gì hay không?

Rốt cục Chiến Ứng đã tiến lại, giận đến mức không thể kiềm chế được nữa:

- Giao toàn bộ chiến mã cho người, liên đội kỵ binh của ta không phải là trở thành như người, trở thành liên đội khinh bộ binh sao?

Mạnh Hổ vừa lạnh lùng vừa ngang ngược nói:

- Có thể người cảm thấy khó chịu trong lòng, nhưng phải giao chiến mã của liên đội kỵ binh cho ta!

Chiến Ứng phần nộ nắm chặt hai đấm, gào thét:

- Nằm mơ, dù chết ta cũng không giao chiến mã cho người!

Nếu không phải lần đánh nhau hôm trước đã bị thiệt thòi, biết mình còn kém xa một sát thần như Mạnh Hổ, e rằng lúc này Chiến Ứng đã ra tay.

Triệu Thanh Hạm đưa tay ngăn Chiến Ứng đang gào thét lại, hỏi Mạnh Hổ:

- Mạnh Hổ, ta muốn biết người cần chiến mã của liên đội kỵ binh để làm gì, có được không? Người nên biết, chiến mã đối với liên đội kỵ binh rất quan trọng, gần như là tính mạng của bọn họ.

Trong mắt Mạnh Hổ loé lên một tia sát cơ lạnh lẽo, gần giọng nói:

- Ta muốn xây dựng một cánh quân trọng giáp thiết kỵ!

- Trọng giáp thiết kỵ?

Đôi mắt của Triệu Thanh Hạm lộ ra vẻ ngờ ngác không tin, không biết phải làm sao:

- Mạnh Hổ, chuyện này không có khả năng, thành lập một cánh quân trọng giáp thiết kỵ có yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, không những phải có chiến mã tốt nhất, lại cần phải có chiến sĩ giỏi nhất, tuyệt đối không phải một sớm một chiều là có thể làm được.

Chiến Ứng không nhịn được cũng cười chế nhạo:

- Cũng chỉ có một tên quê mùa dốt nát mới có thể cho rằng binh sĩ bình thường nhảy lên lưng chiến mã, khoác thêm áo giáp sẽ trở thành trọng giáp thiết kỵ.

- Các người không làm được, cũng không có nghĩa là Mạnh Hổ ta không làm được!

Mạnh Hổ lạnh lùng nhìn Triệu Thanh Hạm, nói tiếp:

- Hiện tại người chỉ cần trả lời cho ta biết, người có thể giao chiến mã cho ta hay không?

- Vậy....

Triệu Thanh Hạm không khỏi do dự, mặc dù trong lòng nàng Mạnh Hổ đã trở thành một nhân vật không có chuyện gì không làm được, thế nhưng muốn chỉ trong một đêm đem một đám khinh bộ binh chưa từng cỡi ngựa lần nào biến thành một cánh quân trọng giáp thiết kỵ, là chuyện không cách nào tưởng tượng nổi. Đến khi chiến mã chồm lên, bọn chúng không té trên lưng chiến mã xuống đất đã là phúc đức lắm rồi, nói chi đến chuyện đánh đấm.

Trọng giáp thiết kỵ là gì? Chính là vương giả không có gì không thể phá trên chiến trường, cả đế quốc Quang Huy cũng chỉ có hai kỵ sĩ đoàn trực thuộc hoàng thất mà thôi!

Trong phòng yên lặng như tờ, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Triệu Thanh Hạm.

Sau một hồi lâu, cuối cùng Triệu Thanh Hạm cũng không chịu nổi ánh mắt lạnh như băng của Mạnh Hổ, nghiêng đầu tránh sang bên, trầm giọng nói:

- Được, ta đáp ứng với người!

39. Chương 39: Soái Kỳ Của Tư Đồ Duệ

Trong đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt, lều của Tư Đồ Duệ ở trung quân.

Đỗ Dự tiến vào lều với vẻ hấp tấp, bấm với Tư Đồ Duệ:

- Tổng đốc đại nhân, thám mã hồi báo, quân của đế quốc Quang Huy chỉ còn cách điểm phục kích của quân ta không đầy hai mươi dặm, quân thám báo của ta đã rút lui toàn bộ, lúc này đã mất đi liên lạc với đại quân ẩn nấp trong hầm.

- Ừ!

Tư Đồ Duệ nhẹ nhàng gật đầu, trấn an:

- Đỗ Dự, người không cần khẩn trương như vậy, người làm việc rất cẩn thận, quân của đế quốc Quang Huy đang vội vàng đến, bọn chúng không thể phát hiện được bất cứ sơ hở gì.

- Dạ!

Đỗ Dự cung kính nói:

- Cũng tại ty chức quá lo lắng.

Tư Đồ Duệ vẫy vẫy tay gọi Đỗ Dự tới bên bàn, sau đó chỉ vào bản đồ trên bàn, nói:

- Đỗ Dự người xem, nơi đây là vòng phục kích mà chúng ta dự định, khoảng một giờ sau, quân của đế quốc Quang Huy sẽ tiến vào mảnh đất bằng phẳng giữa quả đồi kia, đến lúc đó, quân mai phục của năm sư đoàn sẽ lập tức phá đất mà ra, cắt đứt đường lui của chúng.

-... Năm sư đoàn khác, cũng đã từ đại doanh xuất phát cách đây nửa giờ, chậm rãi áp sát ngọn đồi từ phía Tây qua phía Đông, hai cánh quân của ta cuối cùng sẽ hình thành thế giáp công hai mặt Đông Tây ngay tại điểm phục kích mà ta đã dự định.

-... Cuối cùng, hai sư đoàn khinh kỵ binh của Diêu Minh Viễn và Tần Khởi hợp cùng Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của Hạo nhi sẽ tấn công từ phía Nam sang phía Bắc, quân đoàn Tây Bộ của Triệu Nhạc cho dù muốn đánh cũng không thể nào cùng lúc ứng phó được ba phương hướng tiến công, từ đó trở về sau, hắn cũng chỉ còn duy nhất một con đường có thể đi, chính là rút về hướng Bắc.

-... Mà hướng Bắc thì...

Cuối cùng Tư Đồ Duệ gõ gõ vào bản đồ, mỉm cười:

- Chính là Đoạn Hồn cốc, là phần mộ mà bản Tổng đốc đã đào sẵn cho Triệu Nhạc và quân đoàn Tây Bộ của hắn!

Đỗ Dự có vẻ hơi lo lắng:

- Nhưng nếu như vậy, trong đại doanh sẽ còn lại không tới hai sư đoàn, hai sư đoàn ấy vừa phải chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho lương thảo quân nhu, khí giới công thành, vừa phải chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho đại nhân ngài, lại còn phải không ngừng cảnh giác pháo đài Hà Tây uy hiếp, binh lực như vậy e rằng hơi ít chăng?

Nếu như người khác phòng thủ ở pháo đài Hà Tây, Đỗ Dự tuyệt đối sẽ không lo lắng như vậy.

Thế nhưng bây giờ nằm phục trong pháo đài Hà Tây chính là một con mãnh hổ, tên này có thể ở giữa thiên quân vạn mã chém chết Tư Đồ Bưu, có thể dùng không tới hai ngàn quân ô hợp đánh bại hai vạn đại quân của Thác Bạt Đảo, Đỗ Dự tuyệt đối không dám khinh thường. Thân là một tên tham mưu trưởng lão luyện, dày dặn kinh nghiệm, Đỗ Dự thừa biết trên chiến trường bất cứ một sơ suất nhỏ nào cũng có thể tạo thành bi kịch không thể nào cứu vãn.

- Bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là đánh tan quân đoàn chủ lực của Triệu Nhạc, trận địa bên đó phải có ưu thế binh lực gấp ba lần, mới có thể đảm bảo không còn sơ suất.

Tư Đồ Duệ ngừng một chút, lại nói:

- Về phần pháo đài Hà Tây, bản Tổng đốc đã phái hai liên đội trọng trang bộ binh âm thầm mai phục bên ngoài, nếu như quân phòng thủ của pháo đài Hà Tây có động tĩnh khác thường, hai liên đội trọng trang bộ binh kia sẽ lập tức chặn ngay cửa quan. Cửa quan quá hẹp, không có cách nào cho phép quá nhiều binh lính ra cùng một lúc, trong khoảng thời gian ngắn bọn chúng có thể xuất ra khỏi quan được bao nhiêu quân? Binh lực hai liên đội cũng thừa sức đánh cho chúng đội ngược trở vào.

Đỗ Dự nghe vậy hai mắt sáng ngời, gật đầu nói:

- Không hổ là Tổng đốc đại nhân, như vậy thì không còn lo lắng gì nữa!

Tư Đồ Duệ vui vẻ gật đầu, gọi Tư Đồ Hạo đến bên cạnh dặn dò:

- Hạo nhi, trận chiến này trách nhiệm của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn người rất quan trọng, ưu thế mạnh hay yếu của người quyết định trực tiếp việc có thể ép quân đoàn Tây Bộ của Triệu Nhạc vào trong Đoạn Hồn cốc hay không, vì muốn bảo đảm thành công, người hãy đem theo soái kỳ của phụ thân.

Tư Đồ Hạo biến sắc:

- Phụ thân, soái kỳ là do hoàng đế bệ hạ khâm tứ, đại biểu cho vinh dự vô thượng của kiếp sống mấy mươi năm trên yên ngựa của phụ thân người, hài nhi không dám thọ lĩnh!

- Trẻ con!

Tư Đồ Duệ hét lên một tiếng với vẻ trách móc:

- Phụ thân đưa soái kỳ cho người, thứ nhất là để khích lệ tinh thần ba quân tướng sĩ, thứ hai là để làm cho quân địch khiếp sợ, chứ không phải đưa người mang đi múa cho vui!

- Dạ!

Tư Đồ Hạo vội nói:

- Nếu là như vậy, con xin nhận!

- Đi đi!

Tư Đồ Duệ khoát khoát tay, nghiêm nghị nói:

- Đến lúc đó ta sẽ ở đại doanh tự mình thúc lên trống trận để trợ uy!

Pháo đài Hà Tây.

Lôi Minh và Mạnh Hổ đang đứng trên vọng tháp theo dõi động tĩnh của đại doanh đế quốc Minh Nguyệt bên kia.

Bầu trời đêm u tối chỉ là một mảnh yên ắng không có hoạt động gì, cũng không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, chỉ có tiếng gió Bắc đang gào thét...

Đột nhiên, Mạnh Hổ cau mày lại, hỏi Lôi Minh:

- Lão Lôi, người nghe tiếng gì không?

- Hả?

Lôi Minh nghiêng tai lắng nghe, nhưng không nghe thấy gì cả.

- Tiếng vó ngựa!

Mạnh Hổ trầm giọng nói:

- Tiếng của vô số vó sắt gõ xuống cả một vùng.

Mặc dù vó ngựa của quân đế quốc Minh Nguyệt đã được buộc lại bằng vải bố, nhưng Mạnh Hổ bằng vào tiếng vang rất nhỏ theo gió truyền đến cùng với rung động rất nhỏ của vọng tháp, đã miễn cưỡng phát hiện được kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang xuất động.

Lôi Minh ngưng trọng hỏi:

- Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã xuất động? Nói như vậy là đại quân của Tổng đốc đại nhân cũng sắp đến?

Vừa nói, Lôi Minh vừa kiễng chân lên nhìn về chân trời phía Đông u ám, dường như phát hiện chút gì đó trong bóng tối vô tận, nhưng đáng tiếc là, ngoại trừ bóng tối ra chỉ là bóng tối, hắn cũng không phát hiện được gì.

Mạnh Hổ hít một hơi khí lạnh, trầm giọng nói:

- Hắn là tối nay rồi!

- Hổ Tử!

Lôi Minh đột nhiên quay lại, hỏi với giọng có vẻ đau khổ:

- Tổng đốc đại nhân và chủ lực quân đoàn Tây Bộ thật sự chưa có biện pháp gì sao?

Mạnh Hổ gật đầu vô cùng lãnh khốc, chưa lên tiếng.

Lôi Minh đột nhiên nắm chặt hai đấm, hưng phấn nói:

- Chúng ta dốc hết toàn lực đi ứng cứu được không? Chờ đến khi chủ lực quân đoàn Tây Bộ của Tổng đốc đại nhân đang kịch chiến cùng với quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ, chúng ta đột nhiên từ bên cạnh giết ra, như vậy nhất định sẽ làm cho quân địch trở tay không kịp, nhất định có thể chuyển bại thành thắng, tại sao chúng ta không thử?

Mạnh Hổ phản bác một cách tàn nhẫn:

- Làm vậy tức là đi chết!

Mạnh Hổ cũng không nói ngoa, nếu như Lôi Minh mang binh đi cứu Triệu Nhạc, quả thật là đi chết.

Huống chi Mạnh Hổ đã quyết định, hiện tại hắn sẽ thừa dịp đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt không còn binh lực mà dẫn Lôi Minh và sư đoàn số Bốn đột ngột bao vây, còn về chủ lực quân đoàn Tây Bộ và Triệu Nhạc hoàn toàn không quan hệ gì tới Mạnh Hổ hắn. Cho đến bây giờ Mạnh Hổ vẫn không phải là một bậc anh hùng cứu thế, cần gì phải đi mạo hiểm vì người không có quan hệ với mình?

Lôi Minh vội la lên:

- Mạnh Hổ, ngươi chưa thử qua sao biết là đi chết?

- Không cần thử, đó tuyệt đối là chịu chết!

Mạnh Hổ lạnh lùng nói:

- Lão Lôi ngươi đừng quên, sư đoàn số Bốn của ngươi chỉ là một sư đoàn mới vừa được gầy dựng lại toàn là tân binh, bất cứ một sư đoàn nào dưới tay Tư Đồ Duệ cũng đủ sức nghiền nát chúng ta! Huống chi quân đội dưới tay Tư Đồ Duệ lần này có mấy mươi vạn, với quy mô quyết chiến lớn như vậy, ngươi chỉ có một sư đoàn tân binh trong tay thì có thể thay đổi được gì? Chuyện gì cũng không thay đổi được, cuối cùng phải trả giá bằng tính mạng của mình một cách vô ích!

- Thôi được, nếu đã như vậy, chúng ta giữ nguyên kế hoạch đột phá vòng vây.

Về hưng phấn trên mặt Lôi Minh dần dần tiêu tan, nhưng trong mắt hắn dường như thoáng qua một vẻ gì rất là dứt khoát.

Trên ngọn đồi nhỏ dư mạch của Thanh Vân sơn.

Trước mặt mười dặm chính là pháo đài Hà Tây, kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt bắt đầu xuất hiện nhiều hơn, thậm chí còn xuất hiện kỵ binh với quy mô đại đội. Vì muốn phòng ngừa khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt tập kích, cho nên hơn bảy vạn đại quân của quân đoàn Tây Bộ chia thành đơn vị từng sư đoàn, hình thành ba đội hình to lớn dày đặc chậm rãi tiến về phía trước.

Làm như vậy mặc dù có thể ngăn cản được khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt tập kích, nhưng cũng ảnh hưởng rất lớn đến tốc độ hành quân. Vốn là Triệu Nhạc tính trước khi trời tối có thể chạy đến ngọn đồi nhỏ dư mạch của Thanh Vân sơn đóng quân, kết quả là đến tận nửa đêm mới tới.

Triệu Nhạc còn đang do dự không biết nên đi tiếp hay hạ trại nghỉ ngơi, Diệp Vấn Thiên, Diệp Định Tây, còn có Ngô Kỳ Đạt và Lý Minh Phong thần sắc vội vàng đã chạy tới bên cạnh chiến xa Triệu Nhạc. Thấy Lý Minh Phong, Ngô Kỳ Đạt đi chung với chú cháu Diệp gia, trên mặt Triệu Nhạc lập tức thoáng qua một vẻ âm trầm.

- Tổng đốc đại nhân, tình hình có vẻ khác thường!

Diệp Vấn Thiên cố gạt bỏ hiểm khích với Triệu Nhạc qua một bên, lo lắng bồn chồn nói:

- Quân đoàn Thanh Châu của Tư Đồ Duệ vốn không xây dựng biên chế quân kỵ binh, thế nhưng số thám báo du kỵ đã chết cho đến lúc này đã có vài ngàn, mới vừa rồi, chúng ta lại bị một đại đội khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt quấy nhiễu, việc này có vẻ khác thường.

Lý Minh Phong cũng nói:

- Đúng vậy đại nhân, ty chức dám khẳng định, bọn kỵ binh này không phải của quân đoàn Thanh Châu.

- Đây cũng không phải là việc nhỏ!

Diệp Vấn Thiên nhìn tất cả mọi người, nói với vẻ kích động:

- Nơi này đột nhiên xuất hiện quân kỵ binh ngoài biên chế của quân đoàn Thanh Châu, đã chứng tỏ rằng lần này quân của đế quốc Minh Nguyệt xâm lấn không chỉ có một quân đoàn Thanh Châu. Tổng đốc đại nhân, chúng ta ngay cả binh lực chính xác của quân địch cũng không biết rõ ràng, nếu còn tùy tiện xông tới có phải là quá mạo hiểm hay không?

- Diệp Vấn Thiên người có ý gì?

Triệu Nhạc cả giận nói:

- Người hoài nghi bản Tổng đốc có dụng ý khác, cố ý giấu diếm quân tình thực sự hay sao?

- Ôi chao!

Diệp Vấn Thiên vội la lên:

- Ty chức không hề có ý này, đã đến lúc này rồi, ty chức đâu dám nghĩ tới những chuyện ấy? Ty chức chỉ là cảm thấy tình hình chung quanh có chỗ bất thường, chúng ta rất có thể đã tiến vào bẫy rập của Tư Đồ Duệ, theo ngu kiến của ty chức, rút lui về Tam Giang trở lại là hay nhất!

Diệp Vấn Thiên vừa dứt lời, phía sau đột nhiên vang lên tiếng kèn hiệu liên miên không dứt.

Triệu Nhạc cùng bọn tướng lĩnh cao cấp của quân đoàn Tây Bộ vội quay đầu nhìn lại, vô số đốm lửa xuất hiện từ trong bóng đêm quỷ mị, chỉ thoáng chốc, hơn mười gò đất cách đó không xa đã được ánh lửa chiếu sáng rất rõ ràng.

Trong ánh lửa sáng như ban ngày, vô số quân của đế quốc Minh Nguyệt chui lên từ dưới đất y như ma quỷ. Triệu Nhạc quả thực không dám tin, hấn dùng cả hai tay ra sức giụi giụi cặp mắt mình, sau đó lại trợn trừng lên nhìn kỹ lại, cảnh tượng vẫn giống như trước, thậm chí quân của đế quốc Minh Nguyệt còn xuất hiện nhiều hơn nữa, từ dưới đất ừn ừn chui lên đông như kiến.

Không sai, quả thật không sai, quân của đế quốc Minh Nguyệt quả thật là từ dưới đất chui lên.

Trong khoảng thời gian chưa đến một bữa cơm, ít nhất hai vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt đã chui lên từ dưới đất, đường rút trở về Tam Giang của quân đế quốc Quang Huy đã bị cắt đứt hoàn toàn.

- Không thể nào như vậy!

Triệu Nhạc hoảng sợ kêu to:

- Đám trộm cướp đế quốc Minh Nguyệt đáng chết sao có thể chui lên từ dưới đất? Chẳng lẽ bọn chúng biết độn thổ? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

- Bấy rập, đó rõ ràng là bấy rập!

Diệp Vấn Thiên dặm chân thở dài:

- Chúng ta đã trúng quỷ kế của Tư Đồ Duệ, tên khốn này rõ ràng đã đào hầm từ trước, sau đó giấu quân đội dưới đất, ngồi chờ chúng ta tự chui đầu vào bẫy của hắn.

- Hoảng hốt gì chứ?

Triệu Nhạc đột nhiên rút chiến đao ra, lớn tiếng quát:

- Người còn bộ dáng của một tên tham mưu hay sao? Không phải chỉ có mấy vạn quân của đế quốc Minh Nguyệt sao, có gì mà phải kêu cha gọi mẹ...

Triệu Nhạc chưa dứt lời, tiếng kèn hiệu chói tai lại vang lên từ phía sau.

Triệu Nhạc, Diệp Vấn Thiên và tất cả các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau ngọn đồi nhỏ phía Tây cũng đột nhiên xuất hiện một đốm lửa. Rất nhanh sau đó, đốm lửa ấy đã chia ra làm hai, hai thành bốn... không được bao lâu, đã biến thành vô số đốm lửa nhỏ, chậm rãi trở thành một dòng sông lửa.

Dưới ánh lửa chập chờn, vô số quân của đế quốc Minh Nguyệt dần hiện ra, tuy còn cách xa, nhưng Triệu Nhạc có thể cảm thấy sát khí từ hướng đó toát ra lạnh lẽo như đâm vào mặt, nhìn khí thế hùng hục như vậy, có thể đoán binh lực không dưới một quân đoàn. Quay đầu lại nhìn về hướng thành Tam Giang, quân của đế quốc Minh Nguyệt đã tụ tập đông hơn lúc nãy, binh lực cũng vào khoảng một quân đoàn.

Trong nháy mắt, lòng Triệu Nhạc như chìm xuống, phía Đông và Tây đều là đại quân của đế quốc Minh Nguyệt, phía Bắc chính là Thanh Vân sơn kéo dài vô tận. Lão thất phu Tư Đồ Duệ kia tính toán thật giỏi, không ngờ lại mai phục đại quân ở chỗ mà người ta không thể nào nghĩ tới như vậy, chẳng lẽ bị kịch Tuyệt Vọng cốc năm xưa lại tái diễn vào hôm nay hay sao?

Gần như theo bản năng, Tư Đồ Duệ quay đầu lại nhìn về phía Nam là hướng duy nhất còn yên tĩnh.

Nơi ấy vốn là bờ sông yên tĩnh từ nãy đến giờ, đột nhiên lúc này bắt đầu náo động hẳn lên, vô số ánh đuốc đã được thắp lên, một đám đông mặc giáp sắt cỡi ngựa màu đen tựa như một con quái thú khổng lồ từ bóng tối đột nhiên hiện ra. Thậm chí cánh quân kỵ binh ấy chỉ còn cách quân của đế quốc Quang Huy không đầy năm dặm, thì ra cánh quân kỵ binh ấy đã sớm phục sẵn ở đó, chỉ là quân của đế quốc Quang Huy không phát giác mà thôi.

Trong ánh đuốc sáng như ban ngày, một lá đại kỳ Minh Nguyệt có viền màu vàng đang bay phấp phật trong gió Bắc.

- Đó là...

Tư Đồ Duệ mặt giật giật co rút:

- Soái kỳ của Tư Đồ Duệ!

40. Chương 40: Phản Kích Trong Tuyệt Địa

- Hồ Tử người xem!

Lôi Minh đang chăm chú nhìn về hướng Đông đột nhiên hô lên:

- Có ánh lửa!

Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, nhìn theo ngón tay Lôi Minh đang chỉ về hướng Đông, quả nhiên thấy phía sau Thanh Vân sơn núi non trùng điệp kéo dài nổi lên ánh lửa. Chỉ là vì cách quá xa nên ánh lửa kia nhìn rất nhỏ và yếu, nếu như không nhìn cẩn thận thì không thể nào thấy được.

Than nhẹ một tiếng, Mạnh Hổ bùi ngùi:

- Xem ra, quân của đế quốc Minh Nguyệt đã bắt đầu động thủ.

Lôi Minh đột nhiên nắm chặt hai tay, ngưng trọng nói:

- Hổ Tử, bây giờ đến phiên chúng ta phát động tiến công!

Mạnh Hổ gật đầu thật mạnh, nói:

- Vậy chia nhau ra hành động thôi.

Dứt lời, Mạnh Hổ xoay người bỏ đi.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng Mạnh Hổ khuất dần vào trong bóng tối, sắc mặt Lôi Minh đột nhiên trở nên cực kỳ nghiêm trọng, bàn tay to như chiếc quạt đã nắm lại thành nắm đấm to lớn, hung hăng dứ dứ về phía đại doanh của quân đế quốc Minh Nguyệt vẫn chìm trong bóng tối, sâu thẳm ở đáy lòng Lôi Minh thầm gào thét:

- Tư Đồ Duệ, ngươi nhất định phải chết!

Đại doanh của quân đế quốc Minh Nguyệt, lều lớn ở trung quân.

Tư Đồ Duệ giang hai tay ra, gọi tên đội trưởng cận vệ đang đứng hầu một bên:

- Lại đây, giúp ta cởi giáp!

- Dạ!

Tên đội trưởng cận vệ cung kính đáp lời, bước nhanh lại cởi giáp cho Tư Đồ Duệ.

Đỗ Dự đứng cạnh vội bước lên hai bước, vừa giúp Tư Đồ Duệ cởi giáp vừa thấp giọng hỏi:

- Tổng đốc đại nhân, ngài thật sự muốn lên đài đánh trống hay sao?

- À!

Tư Đồ Duệ mỉm cười:

- Ngươi muốn nói bản Tổng đốc đã già, ngay cả trống cũng không đánh nổi chứ gì?

- Đương nhiên không phải.

Đỗ Dự vội nói:

- Ty chức chỉ là lo lắng khí trời giá rét, lỡ như đại nhân nhiễm phong hàn...

- Không cần lo lắng!

Tư Đồ Duệ nói:

- Bản Tổng đốc còn chưa già đến mức ấy!

Hai người còn đang nói chuyện, khải giáp trên người Tư Đồ Duệ đã được cởi xong, tên đội trưởng cận vệ mang lại chiến bào mà Tư Đồ Duệ vẫn thường hay mặc cho hấn khoác vào. Đây là một chiến bào của đế quốc Minh Nguyệt bình thường đến mức không thể nào bình thường được nữa, màu đen, có vẻ rách rưới, mặt trước may bằng vải bố, nhìn qua có thể biết dùng đã lâu ngày.

Khoé mắt Đỗ Dự không khỏi ươn ướt, Tư Đồ Duệ mặc dù địa vị là Tổng đốc Thanh Châu cao quý, nhưng rõ ràng là hấn vẫn sống một cuộc sống của một tên binh sĩ bình thường. Cho dù là ăn, mặc, ở, Tư Đồ Duệ không có gì khác biệt so với những binh sĩ bình thường của quân đoàn Thanh Châu. Tư Đồ Duệ có một

câu cửa miệng:” Không ăn cơm mặc áo của binh sĩ bình thường, sao biết được thể lực của bọn họ như thế nào? Không biết nổi gian lao khổ cực của binh sĩ, sao biết được tinh thần bọn họ như thế nào?”

Tư Đồ Duệ khoác vội chiến bào, cười với Đỗ Dự:

- Đỗ Dự này, bản Tổng đốc không giống lão binh sao?

Đỗ Dự yên lặng xoay người đi, sau đó hơi nghiêng đầu một chút, nếu như không làm như vậy, hẳn sợ rằng không thể khống chế được bản thân mà rơi lệ.

- Đi thôi!

Tư Đồ Duệ xắn tay áo lên, vung quyền nói:

- Quyết chiến bên kia đã bắt đầu rồi, bản Tổng đốc sẽ thúc vang trống trận, trợ uy cho các tướng sĩ của đế quốc!

Pháo đài Hà Tây.

Thấy Lôi Minh, Bạch Hỉ đang chỉ huy người đào nền lập tức chân thấp chân cao chạy tới, ôm quyền thở dài:

- Ty chức tham kiến tướng quân.

- Ủ!

Lôi Minh khoát tay, trầm giọng hỏi:

- Chân tường đã đào đến đâu rồi?

Trên mặt Bạch Hỉ lộ vẻ hổ thẹn, đáp:

- Thật là xấu hổ, bởi vì thời gian quá gấp, chỉ đào được một khoảng chân tường chiều rộng gần hai trăm bước.

Dứt lời, Bạch Hỉ chỉ chỉ về phía sau.

Phía sau Bạch Hỉ, chân tường quan kiên cố đã bị đào thành một khoảng trống rất lớn, hình thành một cái hầm cao hai trượng, rộng gần hai trăm bước gần như xuyên suốt chiều dày của tường quan. Nếu không phải dưới hầm có hơn một ngàn cây gỗ to nhỏ khác nhau chống đỡ, e rằng cả bức tường quan đã đổ sập vào bên trong rồi.

- Ủ!

Lôi Minh gật đầu, trầm giọng nói:

- Bây giờ không cần đào nữa, lập tức bảo các huynh đệ tụ họp!

- Dạ!

Bạch Hỉ dạ một tiếng, lĩnh mệnh chạy đi tập trung quân.

Gần như vào lúc liên đội khinh bộ binh của Bạch Hỉ vừa tụ họp xong, ba liên đội trọng trang bộ binh của Hoàng Nhâm, Hạ Khánh và Chu Tiến cũng đã tập trung tới mảnh đất trống cách chỗ đào hầm chừng mười mấy bước đợi lệnh. Ngay sau đó, đội Thanh Y vệ của Triệu Thanh Hạm và liên đội kỵ binh của Chiến Ung cũng đã tập trung xong.

Bất quá lúc này, liên đội kỵ binh của Chiến Ung đã có một nửa thành bộ binh, bởi vì một nửa chiến mã đã bị Mạnh Hồ thu lấy để xây dựng cánh quân trọng giáp thiết kỵ của hắn.

- Tướng quân Lôi Minh!

Triệu Thanh Hạm bước nhanh tới trước mặt Lôi Minh, đưa tay chỉ vào hầm dưới chân tường, nghi hoặc hỏi:

- Vì sao lại đào hầm dưới chân tường quan như thế? Nếu quân của đế quốc Minh Nguyệt dùng máy bắn đá bắn trúng tường quan thì sao? Còn nữa, bây giờ quân của đế quốc Minh Nguyệt không phát động tiến công, tại sao lại tập trung quân? Chẳng lẽ muốn đột phá vòng vây hay sao?

Lôi Minh lặng im không nói.

Triệu Thanh Hạm cũng không biết Triệu Nhạc đã suất lĩnh đại quân chạy tới, cũng không biết đại quân của Triệu Nhạc đã bị quân của đế quốc Minh Nguyệt vây công cách đó không xa, càng không biết sư đoàn số Bốn thừa dịp doanh trại của đế quốc Minh Nguyệt trống trải mà đột phá vòng vây. Triệu Thanh Hạm chính là con cờ mà Mạnh Hổ và Lôi Minh dùng để bức bách Triệu Nhạc, gần như nàng không hay biết chuyện gì cả.

Im lặng một hồi lâu, Lôi Minh mới nở một nụ cười khổ với Triệu Thanh Hạm, trong giọng nói đầy vẻ áy náy:

- Thật là xin lỗi Thanh Hạm tiểu thư, bây giờ ta không thể nói cho người biết bất cứ chuyện gì cả!

- Sao?

Đôi mắt của Triệu Thanh Hạm thoáng chốc sững sờ, không biết vì sao, trong lòng nàng lại có cảm giác bất an.

Một tràng âm thanh kỳ lạ đột ngột vang lên từ phía sau, Triệu Thanh Hạm cảm giác được chuyện gì đó, nhanh chóng quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một đội kỵ binh cả người lẫn ngựa đều khoác áo giáp dày cộm nặng nề từ từ đi tới, móng của chiến mã rõ ràng là đã được bọc vải bố, bước đi trên mặt đá chỉ phát ra tiếng vang rất nhỏ.

- Đây là...

Triệu Thanh Hạm kinh ngạc há hốc miệng, thất thanh kêu lên:

- ... trọng giáp thiết kỵ!?

Không chỉ có Triệu Thanh Hạm giật mình, gần như tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ. Trọng giáp thiết kỵ chính là binh chủng sắc bén lợi hại nhất trên đại lục, gần như không có gì có thể ngăn cản sự va chạm điên cuồng của bọn chúng.

Nhưng rất rõ ràng, cánh quân kỵ binh trước mắt mọi người tuyệt đối là một cánh quân trọng giáp thiết kỵ tệ nhất trên đời.

Áo giáp trên người kỵ binh chính là loại dùng cho bộ binh, không phải là áo giáp hoàn chỉnh chuyên dùng của kỵ binh, còn giáp của chiến mã cũng chỉ che sơ sài ở những nơi yếu hại dễ bị công kích nhất mà thôi. Che từ cổ tới bụng của chiến mã chỉ có một mảnh áo giáp nhỏ, hơn nữa mảnh giáp ấy vừa nhìn sẽ thấy ngay là tháo ra của áo giáp bộ binh rồi chấp nối lại.

Nhìn cánh quân hết sức kỳ cục kia, Chiến Ưng không giấu nổi một nụ cười giễu cợt.

Một đám nhà quê chưa từng cỡi ngựa, khoác áo giáp nhảy lên lưng ngựa thì thành kỵ sĩ sao?

Nghĩ như vậy thật là quá ngây thơ! Mặc dù chiến mã của liên đội kỵ binh đều đã được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, người chưa từng cỡi ngựa bao giờ cũng có thể cỡi chúng dễ dàng, ngay cả khi ra chiến trường cũng không dễ dàng hoảng sợ. Nhưng chiến mã không có vấn đề gì đáng lo cũng không có nghĩa là kỵ binh trên lưng chúng cũng không có vấn đề gì, đến khi chiến mã điên cuồng vọt tới, đám nhà quê kia sẽ giống như những tên hề bị quăng xuống đất...

- Không lẽ... Thật sự là đi đột phá vòng vây sao?

Triệu Thanh Hạm không nhìn được khe thì thào, nàng đã nhìn ra Mạnh Hổ đang giục ngựa đi đầu tiên trong đám kỵ binh kia, thân hình của hắn ngồi trên lưng ngựa trông đồ sộ như một hòn núi nhỏ.

Dưới hai vạm cặp mắt đang nhìn chăm chú, Mạnh Hổ chậm rãi thúc ngựa đi tới trước mặt Lôi Minh, tay trái đang nắm cương ngựa đột nhiên giơ cao lên không, đám kỵ binh đang đi theo phía sau liền ngừng lại.

Nhưng dù sao chúng cũng không phải là kỵ binh được huấn luyện nghiêm chỉnh, cho nên không thể hành động chỉnh tề, trong đám vẫn nổi lên một trận náo loạn nho nhỏ.

Thấy cảnh ấy, Chiến Ứng rất muốn cười, nhưng lại phát hiện ra mình không thể nào cười nổi!

Chiến Ứng hoảng sợ phát hiện ra, đám điên khùng này rõ ràng là đã cột chính mình vào lưng ngựa, chẳng những hai chân của từng tên kỵ binh đều bị trói chặt, mà eo lưng cũng có hai sợi dây thừng cột dính với yên ngựa. Nếu như bọn điên khùng này chết trên chiến trường, chiến mã vẫn sẽ mang thi thể bọn họ lao về phía trước.

Chiến Ứng không nhịn được liếc nhìn Mạnh Hổ đang cưỡi ngựa đi đầu với vẻ kinh sợ, hẳn không ngờ Mạnh Hổ lại nghĩ ra một kế tổn âm đức như vậy.

Phương pháp ấy rất tàn nhẫn độc ác, làm như vậy sẽ trói luôn cả vận mệnh của chiến mã chung với kỵ binh, xác suất tử vong tăng lên rất cao. Thế nhưng nó lại có cái lợi là hiệu quả cũng tăng cao, chỉ cần bọn kỵ binh không bị té xuống đất, những chiến mã đã được huấn luyện nghiêm chỉnh này thậm chí không cần điều khiển gì cả mà vẫn có thể chở bọn họ xông thẳng vào đội hình của địch.

Tiếng kim loại va vào nhau loảng xoảng vang lên, Mạnh Hổ và hơn hai ngàn 'trọng giáp thiết kỵ' phía sau đồng thời đưa tay gỡ mảnh giáp che mặt của mình lên, lộ ra những khuôn mặt lạnh lùng méo mó.

Mạnh Hổ chậm rãi giục ngựa quay đầu lại, hơn hai ngàn ánh mắt của cánh quân 'trọng giáp thiết kỵ' thoáng chốc tập trung vào hắn.

Lướt nhìn từng gương mặt binh sĩ của mình bằng ánh mắt rừng rực lửa, Mạnh Hổ cất tiếng trầm trầm:

- Các huynh đệ, ta không muốn, cũng không thể lừa các người, trận chiến tối nay sẽ vô cùng thảm khốc. Rất nhiều người chúng ta, thậm chí có thể là tất cả, sẽ phải nằm lại trên mặt đất giá lạnh ngoài kia!

Giữa màn đêm yên tĩnh, gần như tất cả tướng sĩ sau khi nghe được Mạnh Hổ nói những lời lạnh lùng tàn khốc kia, nhịp thở vẫn bình thường.

Triệu Thanh Hạm đang chăm chú lắng nghe chỉ cảm thấy mũi cay xè, vội vã quay mặt đi nơi khác.

Triệu Thanh Hạm dường như đang thấy cảnh tượng đám 'trọng giáp thiết kỵ' kia đang chém giết thảm thiết với quân địch trên chiến trường, bọn họ từng người lần lượt ngã xuống, thế nhưng những tướng sĩ còn lại vẫn không sòn lòng, tiếp tục giết thẳng về phía trước. Tuy rằng bọn họ chỉ là những binh sĩ bình thường nhất trong đế quốc, giờ phút này bọn họ cũng là dũng sĩ đáng được tôn kính nhất, những dũng sĩ chân chính.

- Ta, là trưởng quan của các người, thế nhưng bây giờ không thể nào hứa rằng các người sẽ sống!

Thanh âm lạnh lùng đến mức tàn nhẫn của Mạnh Hổ quay cuồng kích động giữa trời đêm, cho dù đứng cách xa trăm bước cũng có thể nghe rõ:

- Nhưng ta có thể dùng tính mạng của ta hứa với các người, liên đội Mạnh Hổ tuyệt đối sẽ không dễ dàng vứt bỏ hy vọng sinh tồn! Ta thề với nữ thần Quang Minh, thề với trời đất, tuyệt đối không bỏ mặc bất cứ một vị huynh đệ nào, tuyệt đối không bỏ mặc bất cứ một chiến hữu nào!

- Tuyệt không bỏ mặc!

- Tuyệt không bỏ mặc!

Hơn hai ngàn quân 'trọng giáp thiết kỵ' gào thét vang trời, vừa gào thét vừa hươ 'trọng thương' trong tay bọn họ. 'Trọng thương' ấy quả thật là nặng nề, chính là ba cây trường mâu của bộ binh cột chung với nhau làm thành 'trọng thương'!

41. Chương 41: Va Chạm Kịch Liệt

Ánh mắt lại quét qua từng người trong hơn hai ngàn tướng sĩ của mình, thanh âm Mạnh Hổ nghe lạnh đến tận xương:

- Ai sợ chết có thể bước ra khỏi hàng, cỡi giáp xuống ngựa, đi theo bộ binh chiến đấu, bản trưởng quan lấy danh nghĩa của đế quốc mà thôi, tuyệt đối không làm khó dễ người đó!

Hơn hai ngàn tướng sĩ im phăng phắc không một ai nhúc nhích, đừng nói đến chuyện bước ra khỏi hàng!

Hoàng Nhâm, Hạ Khánh và Chu Tiến cùng trao đổi với nhau những ánh mắt kinh sợ, bọn họ hoàn toàn không biết rằng đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt bên kia đã gần như trống rỗng, nên đinh ninh rằng bọn tướng sĩ kia đi lần này là chết chắc không thể nghi ngờ, không ngờ lại không lùi bước chút nào. Dũng khí của họ quả thật to lớn, tên Mạnh Hổ kia có một lực hiệu triệu quá ư mạnh mẽ!

- Ha ha ha, tốt, rất tốt!

Vẻ lạnh lùng trên mặt Mạnh Hổ rốt cục đã được thay thế bằng hào tình hùng hực, hần ngựa mặt lên trời cười to:

- Quả không hổ là quân của Mạnh Hổ ta, ai nấy đều là hảo hán tử đầu đội trời chân đạp đất! Người chết thì sao chứ, đầu rơi bát quá để lại vết sẹo to bằng miệng bát mà thôi, sợ con bà nó sao! Các huynh đệ, siết chặt binh khí, theo ta...

- Chờ một chút!

Triệu Thanh Hạm rốt cục đã không thể ngăn được dòng nước mắt chảy dài trên má, thế nhưng không hiểu nàng lấy dũng khí từ đâu, thúc ngựa chắn ngang trước mặt Mạnh Hổ.

Trong giờ phút đặc biệt này, thân là con gái duy nhất của Công tước Tây Bộ, là Tổng đốc Tây Bộ tương lai, nàng cảm thấy mình cần phải đứng ra nói vài lời, nàng không thể để cho những tướng sĩ anh dũng này cứ như vậy mà mang theo tiếc nuối, nhớ thương trên bước đường chinh chiến.

- Sao?

Mạnh Hổ ngạc nhiên nhìn Triệu Thanh Hạm đang chắn ngang trước ngựa của mình.

Triệu Thanh Hạm nhìn Mạnh Hổ nở một nụ cười tuyệt đẹp, nước mắt và nụ cười đan xen lẫn nhau nhưng lại hiện lên nét dịu dàng quyến rũ. Mạnh Hổ thúc hai chân vào bụng ngựa, chiến mã liền bước hai bước sang bên cạnh, Triệu Thanh Hạm lại nở thêm một nụ cười càng tươi hơn nữa, thúc ngựa tiến lên hai bước đứng ngay chỗ Mạnh Hổ vừa đứng khi nãy.

Theo bản năng, ánh mắt của tất cả tướng sĩ đều dồn hết vào người Triệu Thanh Hạm.

- Giống như trưởng quan của các người, ta cũng không thể hứa rằng các người sẽ sinh tồn!

Dưới trời đêm vang lên thanh âm thánh thót nhưng ngày càng mạnh mẽ của Triệu Thanh Hạm:

- Nhưng ta lấy danh nghĩa Tổng đốc tương lai cam đoan với các người, tuyệt đối không để cho các người mang theo nhớ thương tiếc nuối mà tử chiến sa trường. Nếu như các người bỏ mạng, thân nhân của các người sẽ được chiếu cố ổn thỏa, vợ con các người sẽ được lo ăn, lo học đến nơi đến chốn!

Trong ánh mắt của hơn hai ngàn tướng sĩ liền lộ vẻ hưng phấn và kích động.

Đối với bọn binh sĩ quê mùa này, đi theo Mạnh Hổ mà tử trận sa trường bọn họ không hề hối hận. Thế nhưng những lời vừa rồi của Triệu Thanh Hạm không nghi ngờ gì đã làm cho bọn họ không còn gì để tiếc nuối trong lòng. Nếu như vậy, cho dù là bọn họ tử trận, thân nhân của bọn họ cũng được chiếu cố ổn thỏa, vợ con bọn họ cũng được lo ăn lo học đến nơi đến chốn, sẽ không giống như bọn họ vì không có ăn học mà phải chịu cảnh khốn cùng, so với cuộc đời bọn họ thật tốt đẹp hơn không biết mấy lần!

- Còn các người...

Triệu Thanh Hạm đột nhiên xoay người sang các tướng sĩ của bốn liên đội còn lại, dùng hết sức lực của mình hô lớn:

- Các người cũng vậy! Đế quốc sẽ không quên sự hy sinh của các người, máu của các người sẽ không đổ xuống một cách vô ích, các người sẽ được tưởng thưởng xứng đáng! Nếu như các người tử trận, tên các người sẽ vĩnh viễn được khắc trên đài tưởng niệm liệt sĩ ở quảng trường Tây Lăng, sẽ được con cháu đời đời kính ngưỡng!

Mạnh Hổ không nhin được liếc Triệu Thanh Hạm một cái với vẻ tán thưởng, thiên kim của Tổng đốc đã thật sự trưởng thành. Mạnh Hổ không lo lắng về tinh thần và ý chí chiến đấu của tướng sĩ thủ hạ của mình, nhưng hành động của Triệu Thanh Hạm rõ ràng là đã khiến cho lòng các tướng sĩ trở nên thoải mái vô tư hơn, khiến cho bọn họ không còn gì lo lắng trước khi bước ra chiến trường liều mạng cùng quân địch.

Hít một hơi thật dài, Mạnh Hổ kéo mặt nạ của mình xuống, sau đó hét to:

- Mở cửa quan....

Đám binh sĩ canh giữ cửa quan ừa lên, ra sức xoay bánh xe sắt, cơ quan xoay chuyển, cánh cửa quan nặng nề chậm rãi mở ra. Không đợi cho cửa mở ra hết, Mạnh Hổ đã thúc nhẹ chiến mã xông ra ngoài quan, hơn hai ngàn tướng sĩ vội vã kéo mặt nạ xuống rồi theo sát sau lưng Mạnh Hổ ừa ra khỏi quan ...

- Địch tập kích!

- Địch tập kích!

- Quân địch xuất quan!

Ngoài quan, bầu trời đêm yên tĩnh bỗng vang lên những tiếng gào thét thê lương, có ba mũi hoả tiễn mang theo tiếng rít chói tai vọt thẳng lên, trên không trung xuất hiện ba đốm lửa đỏ sáng ngời. Chỉ trong khoảnh khắc, đại doanh của quân đế quốc Minh Nguyệt vốn đang yên ắng đột nhiên náo động hẳn lên, vô số đuốc được thắp lên làm cho cả đại doanh trong khoảnh khắc sáng rõ như ban ngày.

Trong ánh lửa sáng rực, cửa doanh bỗng nhiên mở rộng, trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đông nghìn nghịt như nước thủy triều cuộn cuộn xông ra.

Mạnh Hổ tay giơ cao đại thương, ngửa mặt lên trời thét dài.

Đám tướng sĩ theo sát sau lưng Mạnh Hổ vội vàng giục ngựa triển khai sang hai bên cánh, sau một lúc va chạm loạn xạ với nhau, khó khăn lắm mới triển khai được đội hình so le không chỉnh tề chút nào. Mạnh Hổ không nhin được thở dài, thật sự cũng không thể quá nghiêm khắc với các binh sĩ của mình được, trừ ra kỵ binh là tinh thông cỡi ngựa, còn những người khác chưa từng cỡi ngựa qua, đại đa số cỡi ngựa lần đầu tiên trong đời mình. Nếu không phải đám chiến mã này đã trải qua sự huấn luyện nghiêm chỉnh trong quân đội, binh sĩ của mình thậm chí không thể nào cỡi ngựa đi thẳng được.

Mạnh Hổ giơ cao đại thương đen sì dẫn đầu, đám binh sĩ khó khăn lắm mới triển khai xong trận thế liên vội vã giục ngựa theo sau, trong thoáng chốc như nước cuốn vỡ òa, ùn ùn mạnh mẽ cuốn thẳng về phía trước, hướng về phía đám trọng trang bộ binh của quân đế quốc Minh Nguyệt, vó ngựa tung bay. Trong giờ phút này, chỉ thấy đất rung núi chuyển, gió cuốn mây bay....

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Tư Đồ Duệ đang ra sức đánh trống đột nhiên cảm thấy gì đó, lập tức quay đầu lại.

- Đó là...

Tư Đồ Duệ trước nay vẫn giữ phong thái núi lở không hề biến sắc đột nhiên giật mình mở to hai mắt, có cảm giác không thể tin được vào mắt mình nhìn vô số đuốc chiếu sáng cả một vùng hoang dã mênh mông. Một luồng khí lạnh bắt đầu từ lòng bàn chân của hắn chậm rãi lan tràn ra khắp toàn thân tứ chi bách mạch, làm cho hắn trong thoáng chốc cảm thấy như mình bị rơi xuống hầm băng...

- Trọng giáp thiết kỵ!? Chính là trọng giáp thiết kỵ!?

Trận chiến của hai bên.

Mạnh Hổ cất cao đại thương giục ngựa như bay, mặt đất dưới chân như nước thủy triều cuộn cuộn lui dần về phía sau, bụi đất bốc lên mù mù theo vó ngựa, gặp gió thổi tới liền nhanh chóng tan biến. Giữa từng cơn gió thét gào lạnh như dao cắt, trọng trang bộ binh của quân đế quốc Minh Nguyệt như một bầy kiến khổng lồ vô cùng vô tận mang theo khí thế như muốn nghiền nát hết thảy đang từ từ ép tới....

Siết chặt đại thương trong tay, sát cơ lạnh lẽo trên mặt Mạnh Hổ ngưng đọng lại, cuộn cuộn hào tình từ dưới đáy lòng Mạnh Hổ dâng cao như lửa cháy, chiến ý mênh mông kích động điên cuồng trong lồng ngực. Cho dù quân của đế quốc Minh Nguyệt đang ở trước mặt là một khối thép vô cùng kiên cố, Mạnh Hổ hẳn hôm nay nhất định phải quét bay hai khối!

Chỉ trong nháy mắt, quân của hai phe đã tiếp xúc với nhau.

Nhanh như chớp, đại thương trong tay Mạnh Hổ đã quét ngang ra, mười mấy cây trường mâu đang nhắm Mạnh Hổ đâm tới đã bị hất đánh bay. Thoáng chốc Mạnh Hổ đã lao cả người lẫn ngựa vào giữa đội hình của địch, một tên tiểu đội trưởng trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đi đầu bị hất va phải, lập tức cả người văng lên cao, mang theo một chùm hoa máu vương vãi trên không, người chưa rơi xuống đất đã tắt thở mà chết.

Mạnh Hổ hừ một tiếng, đại thương trong tay đâm ra nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã đâm thủng bụng một tên trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt, trong lúc máu tươi tuôn trào, Mạnh Hổ lại vẩy mạnh một cái, tên trọng trang bộ binh ấy kêu lên một tiếng thảm thiết rồi bị hất văng về phía sau, một đoạn ruột theo miệng vết thương xổ ra ngoài vẽ trên không trung một đường máu đỏ...

Thế xông lên của chiến mã vẫn không hề giảm, mang Mạnh Hổ tiếp tục lao tới.

Liên tục có những tên quân của đế quốc Minh Nguyệt bị va chạm văng đi, thế nhưng cũng có thêm nhiều quân của đế quốc Minh Nguyệt áp sát về phía chiến mã của Mạnh Hổ. Mười mấy ngọn trường mâu sắc bén mang theo sát cơ lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng đâm tới, Mạnh Hổ dùng sức ghìm mạnh cương ngựa, chiến mã dùng hết sức vọt thẳng lên cao, cả người lẫn ngựa bay trên không trung thẳng về phía trước hơn mười bước mới nặng nề rơi xuống.

Đột nhiên, Mạnh Hổ phát hiện trước mặt hắn không còn bóng dáng một tên quân của đế quốc Minh Nguyệt nào nữa, hắn đã đột phá ra khỏi trận của quân đế quốc Minh Nguyệt.

Ghìm cương ngựa quay nhìn lại, đám tướng sĩ của Mạnh Hổ cũng đã theo sát hắn giục ngựa xông thẳng vào đội hình của quân đế quốc Minh Nguyệt.

Trận thế của cả hai bên lúc này người ngã ngựa đổ loạn cả lên, tiếng binh khí sắc bén chém vào da thịt, tiếng của binh khí đánh vào áo giáp, tiếng trầm đục của chiến mã va chạm vào người, còn có tiếng kêu thảm thiết trước khi chết của binh sĩ cả hai bên vang lên thành một mảng âm thanh đặc thù của chiến tranh. Hàng trăm hàng ngàn sinh mạng vừa mới còn đầy nhựa sống trong nháy mắt đã tan thành mây khói, biến thành những đồng thịt không nhìn ra được hình dạng gì.

Mặc dù chưa được trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng cánh quân ‘trọng giáp thiết kỵ’ của Mạnh Hổ đã thể hiện tất cả khả năng của mình.

Đội hình của hơn hai ngàn ‘trọng giáp thiết kỵ’ mặc dù lộn xộn không đồng đều, thanh thế cũng kém xa những kỵ sĩ đoàn chính quy được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng hiệu quả sát thương trong thực tế cũng không kém hơn bao nhiêu. Bởi vì sức mạnh chân chính của trọng giáp thiết kỵ không phải là nhờ vào kỵ binh trên lưng chiến mã, mà là nhờ vào những bộ áo giáp nặng nề của cả người lẫn ngựa.

Cánh quân ‘trọng giáp thiết kỵ’ của Mạnh Hổ mặc dù chưa trải qua huấn luyện, nhưng đám chiến mã kia thì đã được trải qua huấn luyện.

Chiến mã nặng gần ngàn cân mang thêm trọng lượng mấy trăm cân của áo giáp và kỵ binh, lại lấy tốc độ kinh khủng lao thẳng về phía trước gần như là tự sát, sự va chạm kinh khủng như vậy, tuyệt đối không phải con người bằng xương bằng thịt có thể ngăn cản nổi.

Một số kỵ binh trên lưng ngựa chết dưới trường mâu của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt, hoặc vì va chạm quá mạnh nên chịu không nổi, gãy xương đứt gân mà chết. Tuy nhiên số lượng trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt chết dưới vó ngựa của bọn họ, chết vì bị ‘trọng thương’ của họ đâm phải, với lại chết do sự va chạm khủng bố kia lại càng nhiều hơn gấp mười lần. Càng kinh khủng hơn nữa, có những kỵ binh đã tử trận, nhưng chiến mã của họ không hề hay biết ‘chủ nhân’ đã chết, vẫn tiếp tục xông về phía trước...

Trừ phi chiến mã bị đâm chết hay bị sẩy chân ngã xuống, không thì trọng giáp thiết kỵ vẫn cứ lao về phía trước không ngừng.

Hơn hai ngàn ‘trọng giáp thiết kỵ’ hình thành một trận thế kỵ binh lộn xộn giống như một thanh đao bén nhọn kỳ quái, hung hăng đâm thẳng vào giữa trận của quân đế quốc Minh Nguyệt. Bởi vì tốc độ quá cao nên đám trọng trang bộ binh không kịp dừng lại triển khai đội hình phòng ngự dày đặc, cả hai liên đội trọng trang bộ binh trong thoáng chốc đã bị đụng cho máu thịt tung bay, đội hình tan vỡ....

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Hai tay Tư Đồ Duệ nắm chặt dùi trống, lòng thầm thở dài một tiếng.

Không ngờ chỉ trong một quãng thời gian ngắn, hai liên đội trọng trang bộ binh đang cố gắng ép về phía trước, bít cửa quan đã bị cánh quân ‘trọng giáp thiết kỵ’ bất ngờ xuất hiện đánh cho thất điên bát đảo, không thể tập trung đội hình.

Kết quả xảy ra như vậy Tư Đồ Duệ cũng không cảm thấy bất ngờ, trọng trang bộ binh của hắn có thể dễ dàng chế trụ khinh bộ binh của đối thủ, cũng có thể dễ dàng chế trụ trọng trang bộ binh của đối thủ vừa mới thành lập, thiếu sự huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng không thể nào chế trụ được cánh quân trọng giáp thiết kỵ bất ngờ xuất hiện kia. Trọng giáp thiết kỵ vốn là vương giả trên chiến trường, chưa có bất cứ binh chủng nào có thể ngăn cản được thế tiến công như vũ bão của trọng giáp thiết kỵ. Cho dù là trọng trang bộ binh kịp bày thành đội hình phòng ngự dày đặc đi chăng nữa, dưới sự va chạm kinh khủng của trọng giáp thiết kỵ cũng sẽ chết thê thảm y như vậy, kết quả vẫn không thay đổi.

Cuộc chiến giữa mâu và thuẫn luôn thâm thiết và tàn khốc nhất, đó hoàn toàn là phương thức lấy mạng đổi mạng để tiêu diệt địch.

Tư Đồ Duệ hoàn toàn không ngờ tới đối phương lại có một chiêu xuất ra cánh quân ‘trọng giáp thiết kỵ’ giống như trò ảo thuật. Hai liên đội trọng trang bộ binh tiến lên với ý định vít chặt cửa quan rõ ràng đã không có sự chuẩn bị tâm lý từ trước, cho nên với đội hình có vẻ rời rạc chống lại với sự va chạm thẳng về phía trước như vậy, vô tình đã trở thành những tấm bia thịt chờ đợi cánh quân ‘trọng giáp thiết kỵ’ kia lao tới. Dưới tình huống như vậy, hai liên đội trọng trang bộ binh nếu như không thảm bại thì quả thật là kỳ tích!

42. Chương 42: Phá Quan Mà Ra!

- Tổng đốc đại nhân, không xong rồi!

- Trọng giáp thiết kỵ, vì sao quân địch lại có trọng giáp thiết kỵ?

Các tướng lĩnh, tham mưu của sư đoàn Vân Châu, Ứng Châu kinh hoàng đi tới trước mặt Đỗ Dự và Tư Đồ Duệ, kêu trời trách đất, dường như ngày tận thế đã tới.

- Có gì mà hoảng hốt!

Đỗ Dự đã sớm tức giận đến sắc mặt tái xanh, không thềm khách khí nữa, giận dữ hét to:

- Không phải là chỉ có hai ba ngàn trọng giáp thiết kỵ thôi sao? Hoàn toàn không có khinh kỵ binh hợp đồng tác chiến, không có bộ binh theo sau bảo vệ, sao lại phải lo lắng như vậy? Đừng quên đại doanh chúng ta vẫn còn hai sư đoàn với bốn vạn quân, chỉ cần dùng răng cắn cũng có thể tiêu diệt được bọn chúng!

Bọn tướng sĩ, tham mưu quả nhiên im bặt, không kẻ nào dám kêu than nữa.

Đỗ Dự quay lại nhìn Tư Đồ Duệ thần sắc ngưng trọng, một lúc sau mới hạ lệnh:

- Hai liên đội trọng trang bộ binh của sư đoàn số Ba Vân Châu thủ ở mặt trước, hai liên đội trọng trang bộ binh của sư đoàn số Hai Ứng Châu chia ra hai cánh vòng qua trọng giáp thiết kỵ của quân địch, tiếp tục

chặn cửa quan, tuyệt đối không để cho bộ binh của địch trong quan ra ngoài. Các liên đội còn lại thủ trong đại doanh, không được lầm lẫn!

- Dạ!

Đám tướng sĩ tham mưu vây quanh giá trống lúc này mới vội vàng rời đi.

Pháo đài Hà Tây.

Hơn một ngàn sợi dây thừng đã được cột vào chân những cây gỗ đang chống đỡ tường quan dưới hầm, hơn năm ngàn binh sĩ của liên đội Bạch Hổ nắm chặt đầu dây đứng ra xa chuẩn bị. Bởi vì khấn trương quá mức, các đốt tay nắm dây của bọn họ đều trắng bệch ra, lưng bàn tay cũng nổi lên những sợi gân xanh.

Liên đội hỗn hợp vừa kỵ binh vừa bộ binh của Chiến Ứng, hai trăm Thanh Y vệ của Triệu Thanh Hạm, còn có ba liên đội trọng trang bộ binh đã đứng nghiêm chờ đợi. Giờ phút này đang rất khẩn trương chờ đến giây phút xuất quan, vẻ căng thẳng tràn ngập trên từng gương mặt của các tướng sĩ, ngay cả không khí chung quanh cũng dường như bắt đầu trở nên ngưng trệ, làm cho người ta cảm thấy ngột thở.

Hít thật sâu một hơi, Lôi Minh giơ cao tay phải lên ra hiệu.

Bạch Hổ đang khấn trương chờ đợi mệnh lệnh của Lôi Minh, vừa thấy Lôi Minh ra hiệu cũng lập tức vung tay, ngửa mặt lên trời hét dài:

- Động thủ....

Hơn năm ngàn tên binh sĩ đồng thời gầm lên một tiếng long trời, cứ bốn năm người làm một tổ bắt đầu ra sức kéo mạnh dây thừng trong tay. Hơn một ngàn cây gỗ đang chống đỡ tường quan trong nháy mắt đã bị kéo ngã nhào, tường quan nguy nga cao vút hơi lắc nhẹ một cái, sau đó từ từ ngã xuống...

Hơn năm ngàn binh sĩ của liên đội Bạch Hổ đã nhanh chóng lui lại thật xa ở khoảng cách an toàn, một hàng trọng trang bộ binh đứng trước tất cả mọi người đã nhanh chóng giơ những chiếc thuẫn nặng nề lên, tạo thành một bức tường thuẫn thật là kiên cố, chuẩn bị đón đỡ đá vụn sẽ bay ra loạn xạ.

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Tư Đồ Duệ cầm dùi trống trên tay, mặt mày nghiêm trọng đứng thần thờ trước chiếc trống hành quân to lớn. Bây giờ Tư Đồ Duệ không còn lòng dạ nào mà đánh trống nữa, tất cả tinh thần của hắn đều đã tập trung hết vào cánh quân trọng giáp thiết kỵ vẫn đang tìm cách lao thẳng về phía đại doanh.

Sau khi đã vượt qua hai liên đội trọng trang bộ binh đầu tiên, cánh quân trọng giáp thiết kỵ của địch không hề ngừng nghỉ, lập tức phát động tiến công mãnh liệt thẳng về hướng đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt. Sau khi lấy đà một đoạn ngắn, cánh quân trọng giáp thiết kỵ liền hung hăng phi cả người lẫn ngựa xông thẳng vào hàng rào doanh, dùng máu thịt của người lẫn ngựa mở ra một con đường máu xông thẳng về phía trước.

Sau đó cánh quân trọng giáp thiết kỵ thậm chí điên cuồng giẫm cả lên thi thể đồng bọn mà ép tới, hung hãn đụng cả vào đội hình đợi sẵn của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt bên trong đại doanh. Chỉ trong thoáng chốc đao cong thương gãy, máu thịt bay tung toé, thậm chí đến cả Tư Đồ Duệ và Đỗ Dự ở cách xa cả mấy trăm bước đều phảng phất nghe thấy tiếng trọng giáp thiết kỵ rơi phịch xuống đất cùng với tiếng xương cốt vỡ vụn kinh khủng của binh sĩ cả hai bên.

Hít thật sâu một hơi, Tư Đồ Duệ bùi ngùi cảm thán:

- Quả thật không hổ là Mạnh Hổ, không ngờ chỉ bằng vào áo giáp của trọng trang bộ binh và chiến mã của khinh kỵ binh mà lập nên một cánh quân trọng giáp thiết kỵ. Mặc dù lực sát thương còn kém xa mới so sánh được với trọng giáp thiết kỵ chính quy của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn, thế nhưng để công phá hàng phòng ngự của trọng trang bộ binh cũng đã quá thừa.

Đến lúc này, Tư Đồ Duệ đã hiểu được cánh quân ‘trọng giáp thiết kỵ’ kia xuất phát từ đâu, trong lòng không khỏi cảm thán vì hành động đầy sáng tạo của Mạnh Hổ, thậm chí tên Mạnh Hổ này quả thật là nhân tài hiếm có trên đời, dám phá vỡ những tư duy tập quán cũ kỹ, có thể nghĩ những chuyện người khác không thể nghĩ, làm những chuyện người khác không thể làm.

- Đúng vậy, ý nghĩ này của Mạnh Hổ quả thật là không thể nào tưởng tượng được!

Đỗ Dự phụ họa, thần sắc ngưng trọng nói:

- Trọng trang bộ binh ở mặt trước đại doanh chỉ sợ không thể ngăn cản được lâu, cũng may hai cánh trọng trang bộ binh đã bọc cánh thành công, chỉ cần vít chặt cửa quan, không để cho bộ binh của quân địch bên trong quan ra ngoài, vậy việc đánh tan hơn hai ngàn ‘trọng giáp thiết kỵ’ kia cũng không có gì khó, quân ta cũng không có quá nhiều tổn thất.

Tư Đồ Duệ nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu.

Trọng giáp thiết kỵ mặc dù có lực công kích cực kỳ kinh khủng, nhưng bởi vì phải mang theo trọng lượng quá lớn, cho nên chiến mã rất khó duy trì thể công trong thời gian dài. Nếu như không có khinh kỵ binh hoặc là bộ binh hợp đồng tác chiến, đám trọng giáp thiết kỵ đương nhiên sẽ lâm vào vòng vây trùng điệp của khinh bộ binh để quốc Minh Nguyệt, lúc mà chiến mã kiệt sức cũng chính là lúc cánh quân ‘trọng giáp thiết kỵ’ ấy phải diệt vong.

- Bây giờ...

Đỗ Dự hít sâu một hơi, ngưng trọng nói:

- Phải xem hai cánh trọng trang bộ binh vòng hai bên cánh có thể chặn được cửa quan hay không...

Rầm...

Đỗ Dự vừa dứt lời, trời đất đột nhiên vang lên một trận nổ ầm vang đình tai nhức óc, mặt đất rung chuyển một trận nặng nề, Đỗ Dự bị giật mình, suýt nữa lộn cổ từ trên giá trống xuống đất.

Chuyện gì xảy ra?

Trên mặt Đỗ Dự đã mất đi vẻ trấn tĩnh vốn có, kinh hoàng hỏi:

- Tổng đốc đại nhân, đây là tiếng gì vậy?

Tư Đồ Duệ chưa kịp trả lời, Đỗ Dự đã nghe một tiếng hít thật dài, hẩn vội vã nhìn lên, chỉ thấy Tư Đồ Duệ đang căng thẳng nhìn về phía trước. Trong đôi mắt vốn tràn đầy tự tin, trấn tĩnh ung dung, giờ này rõ ràng toát ra vẻ khiếp sợ hiếm thấy, lại còn vẻ khó tin toát ra từ trong sâu thẳm đáy lòng...

- Đây là...

Đỗ Dự máy mớc ngẩng đầu lên, lúc này mới giật mình phát hiện tường quan cao vút của pháo đài Hà Tây không ngờ đã đổ sập một đoạn rất lớn ở giữa. Dưới trời đêm đen kịt, bụi đất cuộn cuộn bốc lên mảnh liệt dưới ánh đuốc sáng ngời, vô số mảnh đá vụn bắn ra tung toé khắp nơi, tuy cách rất xa nhưng vẫn phẳng phát nghe được những tiếng rít xé không gian.

Không đợi cho đám bụi đất khổng lồ đang bốc lên cuộn cuộn kịp tan đi, tiếng gầm long trời lở đất từ trong quan đã nổi lên vang dậy.

Chỉ trong thoáng chốc, vô số quân của đế quốc Quang Huy đã băng ngang qua đám bụi mù trời, hai liên đội trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang chuẩn bị chặn cửa quan còn chưa kịp hồi phục tinh thần sau trận sập đổ tường quan kinh thiên động địa kia, thì hơn hai ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Quang Huy đã xông ra theo đoạn tường quan vừa phá, vùng chiến đao lên giết tới...

Phù...

Tư Đồ Duệ thở ra một hơi thật dài, rốt cục đã hồi phục lại tinh thần sau cơn kinh hãi khi nãy, nghiêm nghị nói:

- Thật là một kẻ vừa điên cuồng vừa đáng sợ, không ngờ lại dám hủy quan mà ra!

Đỗ Dự rốt cục cũng đã hồi phục sau tiếng nổ kia, vội vã đến trước mặt Tư Đồ Duệ khuyên:

- Tổng đốc đại nhân, nơi này đã không còn an toàn, người hãy mau mau trở về lều!
- Không, bản Tổng đốc không đi đâu cả!

Tư Đồ Duệ gạt Đỗ Dự sang một bên, cao giọng quát to:

- Báo cho tướng sĩ toàn quân, bản Tổng đốc vẫn ở nơi đây, đánh trống trợ uy cho bọn họ!

Dứt lời, Tư Đồ Duệ lập tức giơ dùi trống mạnh mẽ nện lên chiếc trống cao bằng hai người lớn, thoảng chốc phát ra một tiếng ‘Thùng’ thật lớn.

Đỗ Dự đã biết rõ tính nết của Tư Đồ Duệ, không dám khuyên nữa, chỉ có thể phân phó cận vệ quân phòng bị thật cẩn thận, lại sai người chạy về lều lớn ở trung quân lấy áo giáp của Tư Đồ Duệ mang ra. Tư Đồ Duệ là trụ cột của quân đội đế quốc Minh Nguyệt, vạn nhất hấn trong lúc hai bên hỗn chiến bị tên bay đạn lạc gây thương tích, vậy thì thật quá oan uổng.

Mạnh Hổ đang tung hoành giữa đám loạn quân mở đường tiến về phía trước cũng bị tiếng nổ làm cho kinh động, hấn vội quay đầu nhìn lại, tường quan vốn cao sừng sững đã biến mất giữa đám bụi mịt mù, các tướng sĩ bộ binh của đế quốc Quang Huy đã theo chỗ tường sụp tràn ra, xuyên qua đám bụi đất vẫn còn bốc mịt mù.

- Trưởng quan!

Niên Tử giục ngựa tới cạnh Mạnh Hổ, hưng phấn hét lớn:

- Người của ta đã phá quan đánh tới rồi!

Mạnh Hổ một thương đánh bay một tên binh sĩ đế quốc Minh Nguyệt đang ngăn trước mặt, hét dài:

- Các huynh đệ, đã đến lúc liều mạng, tất cả theo bản trưởng quan... Nhắm thẳng trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, chém chết Tư Đồ Duệ!

Dứt lời, Mạnh Hổ vung thương thúc ngựa, nhắm thẳng trung quân đế quốc Minh Nguyệt.

- Chém chết Tư Đồ Duệ!
- Chém chết Tư Đồ Duệ!
- Chém chết Tư Đồ Duệ!

Trong tiếng hét gào như long trời lở đất, hơn ngàn ‘trọng giáp thiết kỵ’ còn sống sót theo sát phía sau Mạnh Hổ, thọc sâu vào trung quân của đế quốc Minh Nguyệt. Một cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt từ mé bên xông ra, cố gắng ngăn cản bầy hổ lang đang xông vào, tuy nhiên chỉ trong thoảng chốc, đã bị nghiền nát tã tơi, không còn manh giáp.

- Thùng!
- Thùng thùng!
- Thùng thùng!
- Thùng thùng thùng!

Từng hồi trống trận giàu tiết tấu truyền đến từ phía trước cách đó không xa.

Trống trận!?

Đôi mắt Mạnh Hổ trong thoảng chốc co rút lại, trống trận của đại quân đế quốc Minh Nguyệt đã ở ngay trước mặt, lều của Tư Đồ Duệ ở trung quân tất nhiên cũng chỉ ở quanh đó mà thôi.

Mạnh Hổ ghì mạnh dây cương, chiến mã hí lên một tiếng rồi lui lại vài bước, đột nhiên Mạnh Hổ thả lỏng dây cương, sau đó thúc hai chân thật mạnh vào bụng chiến mã, chiến mã nhất thời nghếch đầu lên hung hăng xông thẳng về phía trước, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã đạt tới tốc độ kinh người.

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một dãy hàng rào cao bằng hai người ngăn trở đường đi!

Mắt thấy cả người lẫn ngựa sẽ đâm thẳng vào hàng rào, đột nhiên Mạnh Hổ giật mạnh dây cương, chiến mã ngẩng đầu hí dài một tiếng bay thẳng lên không, thân hình to lớn nặng nề mang theo một luồng kinh phong ào ạt bay qua đỉnh hàng rào, thẳng về phía trước hơn mười thước mới nặng nề rơi xuống đất. Thốt ngựa mà Mạnh Hổ đang cỡi là lấy của Chiến Ứng, không hổ là trong ngàn vạn con mới chọn ra được một, sức nặng kinh hồn của cả người lẫn ngựa rơi thẳng xuống đất vẫn không hề hấn gì, chỉ là chúi về phía trước mấy bước, có hơi loạng choạng nhưng cuối cùng cũng ổn định được thân hình.

Tiếng trống trận trầm thấp hùng hồn đột nhiên dứt đoạn, tiếng gào thét tứ bề cũng dường như lắng xuống trong phút chốc.

Không trung yên tĩnh lạ thường, một sự im lặng làm cho người khác cảm thấy ngạt thở. Mạnh Hổ ghì mình chiến mã đứng lại nhìn quanh, một cái trống trận cao bằng hai người đã lọt vào tầm mắt hắn. Trên cái giá khổng lồ của chiếc trống ấy, một tên binh sĩ đã có tuổi của đế quốc Minh Nguyệt đang cầm dùi trống trong tay đứng sừng sững hiên ngang. Tên binh sĩ ấy dường như bị sự xuất hiện bất ngờ của Mạnh Hổ làm cho choáng váng, cứ như vậy nhìn Mạnh Hổ trân trời, không hề có cử động gì khác.

43. Chương 43: Yên Trường Không

Bởi vì cách tên tướng địch không xa chính là Tư Đồ Duệ với hai bàn tay không đang đứng trước trống trận.

Tư Đồ Duệ mặc dù là Tổng đốc Thanh Châu, lại là quân đoàn trưởng của quân đoàn Thanh Châu, nhưng hắn không giống như em trai Tư Đồ Bưu. Tư Đồ Bưu là một viên mãnh tướng kiêu dũng thiện chiến, nhưng Tư Đồ Duệ lại không biết võ nghệ, huống chi tuổi hắn cũng đã quá sáu mươi.

Tất cả cận vệ quân cách đó không xa đều choáng váng một trận, đầu nặng chân nhẹ, không ai dám có cử chỉ gì vọng động.

Bọn cận vệ quân này đúng là đáng chết, chỉ biết lo canh giữ hàng rào mặt sau, lại không ngờ địch có thể phóng qua hàng rào mặt trước cao gấp đôi người, đáp xuống ngay cạnh Tư Đồ Duệ. Không khí trong giây phút này như ngưng đọng lại, tất cả ánh mắt của mọi người có mặt tại đây đều đổ dồn vào tên tướng địch kia, bất lực nhìn đại thương đen sì trong tay hắn đang giơ cao, bất lực nhìn đại thương sắc bén của hắn đâm thẳng vào cổ họng Tư Đồ Duệ...

Ngay lúc Đỗ Dự cho rằng mọi chuyện đã kết thúc thì mũi thương đang đâm thẳng vào cổ họng Tư Đồ Duệ đột nhiên dừng lại.

Sau đó một thanh âm lạnh lùng tàn khốc vang lên, thế nhưng khi nó lọt vào tai Đỗ Dự thì lại biến thành không kém thanh âm trên trời vọng xuống. Không mấy may do dự, Đỗ Dự nhanh chóng lấy áo giáp của Tư Đồ Duệ còn đang cầm trên tay khoác đại lên người, lại đem kim khôi Tổng đốc của Tư Đồ Duệ đội lên đầu mình!

Không thèm nhìn quân của đế quốc Minh Nguyệt bốn phía đang nhìn mình chằm chằm, Mạnh Hổ chậm rãi giơ đại thương trong tay chỉ thẳng vào cổ họng tên lính già đang đứng trước trống, lạnh lùng quát hỏi:

- Nói, Tư Đồ Duệ ở chỗ nào?

Tên lính già kia dường như sợ quá mà choáng váng, nhìn Mạnh Hổ trân trời không thốt nên lời.

Trong mắt Mạnh Hổ thoảng qua một tia sát cơ lạnh lùng, đang muốn đâm một thương lấy mạng tên lính già kia, phía sau hắn đột nhiên vang lên một thanh âm như sấm nổ:

-Người đâu, còn không mau bắt tên này lại cho bản Tổng đốc!

- Bản Tổng đốc!?

Mạnh Hổ hừ lạnh, không muốn lãng phí thời gian giết một tên lính già không có chút giá trị gì, liền nhanh chóng quay đầu lại, ánh mắt như tên bắn nhìn về phía thanh âm vừa phát ra. Trong thoáng chốc, một bóng người cao to đã đập vào mắt Mạnh Hổ, trên thân người ấy khoác áo giáp màu vàng sặc sỡ, trên đầu cũng có kim khôi mà chỉ có Tổng đốc của đế quốc Minh Nguyệt mới có thể đội mà thôi.

- Mau, bảo vệ Tổng đốc đại nhân!

Ngay lúc đó, phản ứng của bọn cận vệ quân cũng không chậm, tên đội trưởng cận vệ quát lên, bốn, năm mươi tên cận vệ quân đã chạy nhanh về phía Đỗ Dự đang mặc áo giáp màu vàng, đầu đội kim khôi của Tổng đốc, cố gắng dùng thân mình ngăn cản bước tiến của Mạnh Hổ. Cách đó không xa, thêm một số cận vệ quân nữa cũng đang rút binh khí lao nhanh tới.

- Tư Đồ Duệ, để mạng lại đây!

Sát cơ dữ dội toát ra trong mắt Mạnh Hổ, hân hét lên một tiếng, thúc ngựa lao về phía trước.

- Đừng mơ!

Một tên cận vệ quân không sợ chết dũng cảm lướt ra, hai chân giậm mạnh một cái cả người bay lên trời, thế nhưng hắn không tấn công chiến mã, lại dùng cả thân thể của mình lao thẳng vào người Mạnh Hổ đang thúc chiến mã vọt tới. Về hung hãn thô bạo toát ra trong đôi mắt điên cuồng của tên cận vệ quân kia, thì ra tên này đang cố gắng dùng phương thức lấy mạng đổi mạng để ngăn Mạnh Hổ!

- Không biết chết sống là gì!

Mạnh Hổ nở một nụ cười gần, tay trái đang nắm dây cương đã buông ra, nhanh như chớp chụp vào đai lưng của tên cận vệ quân kia, không đợi hắn vùng chiến đao đang giấu sau lưng chém mình, một luồng sức mạnh hùng hậu toát ra theo tay trái Mạnh Hổ, thân thể tên cận vệ quân nặng gần hai trăm cân đã bị ném bay ra thật xa. Thân hình hắn bay giữa không trung giống như chiếc lá mỏng manh trong cơn bão lớn, bay xa ra hơn mười bước chạm rất mạnh vào hàng rào, thoáng chốc đầu vỡ toang, não văng ra mà chết.

- Muốn qua không dễ vậy đâu!

Lại có hai tên cận vệ quân lắc mình ngăn cản trước đầu ngựa Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ không khỏi nở nụ cười tàn nhẫn, đại thương trong tay phải giống như cuồng phong bạo vũ quét ngang qua, hai tên cận vệ quân chưa kịp có phản ứng gì, hai cái đầu đã bị đánh cho vỡ nát, não văng tung toé, máu thịt nát nhừ, đến khi Mạnh Hổ phóng ngựa qua khỏi, hai cổ thì thể không đầu mới loạng choạng ngã xuống.

Lại một tiếng rít chói tai mang theo hơi lạnh thấu xương truyền tới từ sau đầu Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ từ nãy đến giờ tung hoành bên ngoài đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt, giờ đây rốt cục cũng đã gặp một đối thủ có chút phân lượng.

Đang lúc cấp bách, Mạnh Hổ cũng không thèm quay đầu lại, xoay tay quét ra một thương về phía sau, đại thương trầm trọng mang theo tiếng rít chói tai nghênh đón chiếc cầu vòng màu trắng bạc đang đâm tới sau đầu.

- Đình!

Âm thanh kim loại chạm nhau vang dội khắp trời đêm.

Một luồng sức mạnh cuộn cuộn như nước thủy triều dội ngược trở lại theo đại thương, làm cho cổ tay Mạnh Hổ thoáng chút tê dại. Lòng Mạnh Hổ trầm xuống, kẻ kia có sức mạnh thậm chí không thua gì hắn...

Chậm rãi quay ngựa lại, trong ánh lửa sáng rực như ban ngày, sau lưng hắn một kỵ sĩ đang đứng sừng sững như quả núi.

Ngựa trắng!

Ngân thương (Thương bạc)!

Mặt mày anh tuấn làm cho người khác phải ganh tỵ!

Về lạnh lùng khiến nữ nhân phải xiêu hồn lạc phách!

Nếu như không phải người đó thân khoác giáp sắt màu đen, Mạnh Hổ sẽ cho rằng hắn là Triệu Tử Long của thời Tam Quốc!

Kể kia chậm rãi giơ ngân thương trong tay lên chỉ về hướng cổ họng của Mạnh Hổ, lạnh lùng nói:

- Báo danh ra, thương của Yến Trường Không chưa từng đối phó kẻ vô danh!

Yến Trường Không sao?

Mạnh Hổ thoáng nở một nụ cười nửa miệng, người này quả thật quá cổ hủ, liều mạng với nhau cũng cần thiết phải xưng tên hay sao? Đột nhiên, Mạnh Hổ hạ đại thương trong tay xuống.

Ngay lúc Yến Trường Không cho rằng Mạnh Hổ sắp trả lời, đột nhiên đại thương đen sì của Mạnh Hổ mới vừa hạ xuống đã quét ra nhanh như quỷ mị, theo thế quét ra còn có một đám cát bụi, đá vụn mịn mù, tất cả cuốn thẳng vào mặt Yến Trường Không.

Yến Trường Không theo bản năng nhắm mắt lại, quay mặt sang bên tránh đi. Mạnh Hổ chỉ chờ có vậy, tay trái nhanh chóng rút chiến đao bên hông ra, thanh chiến đao sắc bén rời khỏi tay xoay tròn mang theo khí tức lạnh như băng, vẽ thành một đường cầu vồng nhắm eo lưng của Yến Trường Không mà bay nhanh tới.

- Hèn hạ!

Yến Trường Không lớn tiếng mắng:

- Người đánh lén!

- Đánh lén?!

Mạnh Hổ cười gần một tiếng, xóc ngựa vùng thương nhắm thẳng vào Yến Trường Không.

Phóng đao đánh lên không thoi đương nhiên tuyệt đối không tài nào giết nổi cao thủ như Yến Trường Không, đòn vừa rồi hất bụi đất tung bay cũng chỉ mới mở màn, phóng đao đánh lén cũng chỉ là hư chiêu, thế công mãnh liệt như cuồng phong bạo vũ mà Mạnh Hổ sắp triển khai mới là thế sát thủ chân chính của Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ không cần thanh danh cái rắm gì cả, giết địch bảo vệ mình mới là quy tắc bằng thép của hắn.

Chỉ cần có thể giết chết địch nhân, chỉ cần có thể bảo toàn thân mình, chuyện gì Mạnh Hổ cũng có thể làm được, vừa rồi đánh lén đã tính là gì chứ?!

Hiển nhiên, Mạnh Hổ đã hạ quyết tâm phải giết Yến Trường Không càng nhanh càng tốt, bởi vì hắn hiểu rất rõ, có sự tồn tại của một cao thủ như Yến Trường Không, hắn muốn giết Tư Đồ Duệ tuyệt không thể được. Chỉ có giải quyết xong Yến Trường Không, Mạnh Hổ mới có thể lấy được chiếc thủ cấp thượng hạng của Tư Đồ Duệ.

Yến Trường Không phải khó khăn lắm mới né tránh được đám cát bụi bay tới, chiến đao của Mạnh Hổ phóng ra đã nổi gót theo sau, muồn vùng thương đón đỡ hoặc giục ngựa né tránh đã không kịp nữa, Yến Trường Không chỉ có thể dùng thân pháp ảo diệu của hắn, cả người gần như nghiêng hết về một bên yên ngựa, khó khăn lắm mới có thể tránh thoát chiến đao xoáy tít bay tới.

Tuy nhiên, cơn ác mộng của Yến Trường Không bây giờ mới thực sự bắt đầu.

Hắn chưa kịp ngồi thẳng người lại, đại thương của Mạnh Hổ đã đâm tới như một con rắn độc, lưỡi thương sắc bén xé không, mang theo tiếng rít gió lạnh leo thẳng vào lưng hắn.

Một chiêu đầu đã rơi vào thế bị động, dẫn đến những chiêu sau lại càng bị động hơn nữa, Yến Trường Không không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể thuận thế núp luôn xuống dưới bụng chiến mã.

Được nước làm tới, Mạnh Hổ đã chiếm được thượng phong, làm sao có thể để cho Yến Trường Không lật ngược thế cờ!?

Đại thương vừa đi hết đà lập tức chuyển, biến đâm thành hất, Mạnh Hổ quát vang một tiếng như sấm dậy, đã hất văng chiến mã mà Yến Trường Không đang cưỡi bay lên không. Sức nặng hơn một ngàn cân đột ngột

dồn xuống lưng chiến mã của Mạnh Hổ, nó nhất thời ngẩng đầu hét lên một tiếng, hai chân sau chịu không nổi phải khụy xuống đất.

Chiến mã của Yến Trường Không bị hất văng lên cao, Yến Trường Không đang trốn dưới bụng chiến mã cũng bay lên.

Cả người lẫn ngựa đều bay lên, thân thể Yến Trường Không đã lộ ra hoàn toàn, vì không còn sự lựa chọn nào khác, hắn chỉ còn cách hy sinh chiến mã yêu quý của mình, hữu chưởng vỗ mạnh vào bụng ngựa, chiến mã đang ở trên không hí lên một tiếng vô cùng bi thảm, bay nhanh ra xa. Nhân đó Yến Trường Không mượn sức từ trên không bay thẳng xuống như vì sao băng, ngân thương trong tay thuận thể quật vào đầu Mạnh Hổ.

Vẻ lãnh khốc chợt loé lên trong mắt Mạnh Hổ, hắn đợi giây phút này đã lâu rồi.

Người trên không trung không có chỗ nào mượn sức, không thể nào đo sức với người đang đứng trên mặt đất.

Gầm lên một tiếng, đại thương trong tay phải Mạnh Hổ vẽ ra một đạo tàn ảnh nhàn nhạt nghênh đón ngân thương của Yến Trường Không đang đập xuống đầu mình. Thế công của hai thương chạm nhau phát ra một âm thanh có thể làm tan bia vỡ đá, Yến Trường Không thân ở trên không không thể mượn sức nên thiệt thòi rất lớn, nhất thời hự lên một tiếng nặng nề rồi quay cuồng văng ra xa, máu tươi trong miệng phun ra thành dòng giữa không trung....

Mạnh Hổ cười lạnh, giặt cương quay ngựa lại tiếp tục đánh giết bọn cận vệ quân đông như kiến đang bảo vệ ‘Tư Đồ Duệ’.

Yến Trường Không bị một thương của Mạnh Hổ, nếu không chết cũng trọng thương, nếu như thời gian rộng rãi Mạnh Hổ đã thúc ngựa tiến lên bồi thêm một thương nữa. Đáng tiếc bây giờ cái mà hắn thiếu thốn chính là thời gian, bây giờ việc quan trọng nhất là giết Tư Đồ Duệ, so với Tư Đồ Duệ, Yến Trường Không đương nhiên là chẳng có giá trị chút nào.

44. Chương 44 Thân Giữa Vòng Vây

Đằng sau vòng bảo vệ trùng trùng của đám cận vệ quân, chính là ‘Tư Đồ Duệ’ đang đứng với vẻ nhàn nhả ung dung.

- Mạnh Hổ!

Nhìn thẳng vào ánh mắt hung hãn của Mạnh Hổ, ‘Tư Đồ Duệ’ lạnh lùng nói:

- Xuống ngựa đầu hàng, bản Tổng đốc sẽ tha chết cho ngươi!

- Hắc hắc!

Mạnh Hổ cười gằn hai tiếng, đại thương trong tay rung động vang lên những tiếng ong ong không ngớt, chỉ thoáng chốc, chiến mã của hắn ngẩng đầu hí dài, vó ngựa tung bay thẳng hướng trận trường mâu dày đặc như rừng xông tới.

- Chuẩn bị lao...

Tên đội trưởng cận vệ đứng cạnh ‘Tư Đồ Duệ’ giơ cao chiến đao, lạnh lùng quát lớn:

- Phóng!

Vù...vù...vù...

Tiếng kêu xé gió vang lên không ngớt, hơn mười mũi lao sắc nhọn từ sau trần địch bay thẳng lên không, lập tức xuất hiện những đạo tàn ảnh mờ hồ, nhanh như tia chớp phóng xuống đầu Mạnh Hổ và chiến mã của hắn.

Mạnh Hổ hít sâu một hơi khí lạnh, tay trái ghì mạnh dây cương, chiến mã đang sải vó xông thẳng về phía trước lập tức xoay ngang một cách chật vật, trong lúc nguy cấp, Mạnh Hổ chuyển thương sang tay trái, tay phải nắm yên ngựa, toàn thân đã nấp qua một bên bụng ngựa. Hắn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể hy sinh chiến mã để ngăn cản những mũi lao sắc bén kia.

Cuối cùng người cũng chỉ là người, tốc độ có nhanh thế nào đi nữa cũng không thể trong nháy mắt mà gạt đỡ hơn mười mũi lao.

Uy lực của lao rất kinh khủng, không phải những mũi tên nhẹ bỗng có thể so sánh được, nếu như bị một mũi lao nặng mười mấy cân phóng trúng, không chết cũng bị thương nặng. Lúc này Mạnh Hổ đang ở giữa đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt, chung quanh đều là quân của đế quốc Minh Nguyệt, nếu như bị thương cũng đồng nghĩa với tử trận mà thôi.

Phập phập phập...

Tiếng mũi lao sắc nhọn cắm sâu vào xương thịt vang lên, chiến mã hứng trọn mười mấy mũi lao đã không thể nào chịu nổi, ngẩng đầu hí lên một tiếng thê thảm rồi ngã xuống.

Không đợi Mạnh Hổ kịp đứng dậy, những tiếng rít thê lương đã vang lên trên không, không cần ngẩng đầu nhìn lên cũng có thể biết rằng đợt lao thứ hai của cận vệ quân đế quốc Minh Nguyệt đang bay tới. Nghe tiếng gió mà đoán vị trí, đại thương trong tay Mạnh Hổ điểm mạnh trên mặt đất, cán thương bằng thép rỗng thoáng chốc đã cong lại, trong chớp mắt, Mạnh Hổ mượn lực đàn hồi lăn tròn mấy vòng về phía sau.

Phốc phốc phốc...

Thân hình Mạnh Hổ vừa lăn đi, mười mấy mũi lao đã cắm phập xuống ngay vị trí mà hắn vừa mới rời khỏi, nếu như hành động của Mạnh Hổ chậm một chút, lúc này chỉ sợ đã bị đóng đinh xuống đất.

Lăn dưới đất ra xa hơn mười bước, Mạnh Hổ vội vàng đứng dậy, đợt lao thứ ba của cận vệ quân đế quốc Minh Nguyệt đã phóng tới.

Vội ngẩng đầu lên, bóng dáng khổng lồ của trống trận đột nhiên đập vào mắt Mạnh Hổ, trong lòng thoáng động, hắn lập tức tung ra một cước thật mạnh vào giá trống. Chỉ nghe rắc một tiếng, một chân của giá trống đột ngột bị đá gãy, mất đi một chân chống đỡ, giá trống không chịu nổi sức nặng khổng lồ dần dần nghiêng sang một bên rồi ngã xuống.

Đùng!

Trống trận khổng lồ nặng nề đập xuống đất, phát ra một tiếng vang trầm đục, tất cả những mũi lao phóng ra đợt thứ ba của cận vệ quân đế quốc Minh Nguyệt đều cắm thẳng vào thân trống.

Mạnh Hổ để đại thương sang một bên, hai tay áp vào thân trống dùng sức lăn mạnh về phía trước.

Trống trận vừa mới ngừng một chút bắt đầu nhích động, mười mấy mũi lao cắm trên thân trống đều bị gãy ngang. Mạnh Hổ hét lớn một tiếng, dùng hết toàn lực đẩy mạnh về phía trước, trống trận bắt đầu lăn nhanh hơn, mang theo tiếng kêu rầm rầm lăn thẳng về phía đám cận vệ quân của đế quốc Minh Nguyệt đang bày trận trường mâu.

Mạnh Hổ xoay người cầm lấy đại thương, nhanh chóng nấp sau thân trống tiến nhanh về phía trước.

Đám cận vệ quân của đế quốc Minh Nguyệt vẫn tiếp tục phóng thêm vài đợt lao nữa, nhưng nhờ có thân trống khổng lồ che chắn, nên những đợt lao kia không gây ra uy hiếp gì cho Mạnh Hổ.

Trống trận khổng lồ chiều cao gấp đôi người thường mang theo khí thế làm cho người ta sợ hãi đang ép tới, mặt tên đội trưởng cận vệ của đế quốc Minh Nguyệt thoáng chốc co rút lại, hung hăng vung cao chiến đao trong tay lớn tiếng hét dài:

- Lên!

Phốc phốc phốc...

Hơn mười mũi trường mâu trong trận đột ngột đâm ra, trong nháy mắt đã chạm vào trống trận đang lăn cuộn cuộn, mũi mâu sắc bén đâm vào gỗ tạo thành những âm thanh trầm trầm, trống trận khổng lồ đang lăn cuộn cuộn trong thoáng chốc đã dừng lại.

Trống trận vừa dừng lại, một bóng người nấp sau trống đột ngột bay thẳng lên không.

Mạnh Hổ vừa đáp xuống thân trống, hai chân lại nhún mạnh một cái, cả người lại tiếp tục bay lên, lướt qua mười mấy hàng cận vệ quân đang lập trận trường mâu bên dưới, chỉ thoáng chốc đã bay đến phía trên đỉnh đầu ‘Tư Đồ Duệ’. Đám cận vệ quân đang vây quanh bảo vệ ‘Tư Đồ Duệ’ với vũ vùng chiến đao trong tay lên, nghênh đón Mạnh Hổ đang từ trên không rơi xuống.

Thân hình sắp sửa rơi xuống đất, đại thương trong tay Mạnh Hổ đột ngột cầm thẳng xuống đất như cây cột.

Trong nháy mắt, hai tay Mạnh Hổ lấy thương làm trụ, cả thân hình to lớn xoay tròn rất nhanh. Mắt thấy chiến đao của đám cận vệ quân đế quốc Minh Nguyệt sắp sửa chém trúng người hắn, đột nhiên thân hình to lớn của Mạnh Hổ cuộn tròn lại, tốc độ xoay tròn quanh đại thương nhanh hơn nữa, cả người hắn trong khoảnh khắc biến thành một đạo tàn ảnh mơ hồ.

Mấy tiếng leng keng vang lên, mười mấy thanh chiến đao đã bổ vào người Mạnh Hổ, phần lớn lực lượng đã bị tốc độ xoay tròn quá nhanh hoá giải mất, lực lượng yếu ớt còn lại không đủ sức chém rách áo giáp của trọng trang bộ binh trên người Mạnh Hổ. Trong nháy mắt, thân hình đang cuộn tròn của Mạnh Hổ đột ngột bung ra, mười mấy tên cận vệ quân của đế quốc Minh Nguyệt xung quanh không kịp đề phòng đã bị quét ngã lăn ra đất.

Hai chân tiếp đất, Mạnh Hổ rút đại thương ra, dùng hết toàn lực quét thành một vòng tròn.

Những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên giữa trời đêm, hai mươi mấy tên cận vệ quân của đế quốc Minh Nguyệt bị nhát quét như kinh thiên phá thạch của Mạnh Hổ, thân thể đã bị cắt thành hai khúc, giữa những dòng máu tươi bắn ra tung toé khắp nơi, những mảnh thân thể đứt gãy nhìn rất ghê sợ đã vương vãi đầy trên mặt đất.

Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, trước mắt đã không còn tên cận vệ quân của đế quốc Minh Nguyệt nào nữa, cách đó không xa chính là ‘Tư Đồ Duệ’ đang đứng như trời trồng, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Không nói một lời, Mạnh Hổ như một bóng ma đã lướt tới bên cạnh ‘Tư Đồ Duệ’ đang ngây người ra, tay trái nhanh như tia chớp chụp thẳng vào cổ ‘Tư Đồ Duệ’. Mạnh Hổ vận lực bóp mạnh, chỉ nghe một tiếng rắc vang lên, xương cổ ‘Tư Đồ Duệ’ đã bị Mạnh Hổ bóp nát, Mạnh Hổ lại tiếp tục bẻ ngang một cái thật mạnh, đầu của ‘Tư Đồ Duệ’ đã rời khỏi cổ.

Mạnh Hổ vung cao thủ cấp đầm máu của ‘Tư Đồ Duệ’, hưng phấn ngửa mặt lên trời hét dài.

Cách đó không xa đột nhiên vang lên một hồi kèn hiệu, vừa nghe thấy, đám cận vệ quân của đế quốc Minh Nguyệt liền la lên một tiếng, như nước thủy triều chia làm hai cánh rút đi.

Đám cận vệ quân của đế quốc Minh Nguyệt vừa rút, tiếng vó ngựa dồn dập từ phía trước mặt vọng tới, người ngựa nhấp nhô, Niễn Tử đã dẫn bốn, năm mươi ‘trọng giáp thiết kỵ’ vọt tới trước mặt Mạnh Hổ, hét lớn:

- Trưởng quan, Độc Tử đã dẫn các huynh đệ đi theo người của ta đột phá vòng vây ra ngoài, Lôi Minh tướng quân bảo thuộc hạ tới tiếp ứng cho ngài phá vòng vây!

- Biết rồi!

Mạnh Hổ treo thủ cấp của ‘Tư Đồ Duệ’ lửng lơ ngang hông, vung thương quát to:

- Theo ta phá vòng vây!

Mạnh Hổ chạy bộ dẫn theo bốn, năm mươi kỵ binh chạy qua hai căn lều lớn, không thấy một tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt nào ngăn trở, còn đang nghi hoặc không hiểu, chung quanh đột nhiên vang lên từng hồi kèn hiệu kéo dài.

Ngay sau đó, từng đợt từng đợt quân của đế quốc Minh Nguyệt từ bốn phương tám hướng ào tới, tạo thành lớp lớp vòng vây chặt lấy Mạnh Hổ và bốn, năm mươi ‘trọng giáp thiết kỵ’.

Mạnh Hổ cảm thương xuống đất dừng chân lại, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy chung quanh toàn là giáp sắt, thuần như tường bao, trường mâu chia dày đặc như rừng, từng cánh trường cung đã giương căng sẵn sàng chờ lệnh, trên dây cung từng mũi tên nhọn hoắt lạnh lẽo cũng đã sẵn sàng, nhìn đâu cũng thấy quân của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến, trùng trùng điệp điệp, vô cùng vô tận.

Mắt Mạnh Hổ thoáng chốc co rút lại, dựa vào kinh nghiệm của hãn đã từng vào sinh ra tử bấy lâu, hãn biết lần này phiền phức rất lớn.

Mạnh Hổ cũng không biết rằng, vừa rồi tên lính già có vẻ như một tên tiểu tốt của đế quốc Minh Nguyệt suýt chết dưới đại thương của hãn mới thật sự là Tư Đồ Duệ.

Thừa dịp Mạnh Hổ giết ‘Tư Đồ Duệ’ do Đỗ Dự giả trang, Tư Đồ Duệ quả quyết bỏ qua cho đám quân đế quốc Quang Huy vừa phá quan xông ra, để mặc cho bọn họ phá vòng vây mà đi. Sau đó hãn triệu tập khẩn cấp tất cả quân lính còn ở đại doanh, chạy tới bao vây Mạnh Hổ. Mạnh Hổ lúc nào cũng muốn giết Tư Đồ Duệ, Tư Đồ Duệ dễ thường không muốn giết Mạnh Hổ để trừ hậu hoạn hay sao?

45. Chương 45: Cần Phải Bắt Sống

Niễn Tử lộ vẻ sâu thẳm nói:

- Chúng ta bị bao vây rồi!

Mạnh Hổ hít một hơi thật sâu, lớn tiếng quát hỏi:

- Các huynh đệ, các người có sợ không?

- Không sợ!

Bốn, năm mươi tên kỵ binh ầm ầm đáp lại.

Niễn Tử mặt mày hùng hổ quát to:

- Lão tử vừa rồi đã giết chết mười mấy tên giặc của đế quốc Minh Nguyệt, cũng đã có lời!

- Tốt, không hổ là quân của Mạnh Hổ ta!

Mạnh Hổ cười lạnh lùng, gằn giọng nói:

- Các huynh đệ, thân là quân nhân, nên là một quân nhân có cốt khí, cho dù chết cũng phải chết trong lúc xung phong, siết chặt binh khí trong tay, theo ta giết tới!

- Dạ!

Bốn, năm mươi tên kỵ binh ầm ầm đáp lại.

Mạnh Hổ vung đại thương trong tay dẫn đầu, ngựa mặt lên trời hét dài:

- Cản ta là chết....

- Cản ta là chết....

- Cản ta là chết....

Niễn Tử và bốn, năm mươi tên ‘trọng giáp thiết kỵ’ vội vã vung chiến đao lên, nhanh chóng đuổi sát theo sau Mạnh Hổ, hướng thẳng đám quân của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến phía trước mà giết tới.

Trong tiếng hét thê lương, Mạnh Hổ đã vọt tới trước trận của quân đế quốc Minh Nguyệt.

Đại thương trong tay Mạnh Hổ đâm ra nhanh như chớp, trọng thuần to dày che phía trước đã bị đâm thủng, thế thương sau khi đâm thủng trọng thuần không dừng lại chút nào, vẫn tiếp tục xuyên thủng ngực hai tên

quân của đế quốc Minh Nguyệt. Không đợi đám quân của đế quốc Minh Nguyệt cạnh đó kịp phản ứng, Mạnh Hổ thuận thế quét ngang đại thương, đại thương nặng nề mang theo thi thể hai tên quân của đế quốc Minh Nguyệt như một khối đá khổng lồ với khí thế điên cuồng nghiền nát tất cả, hơn mười tên quân của đế quốc Minh Nguyệt thoáng chốc đã bị quét ngã lăn xuống đất.

Trong nháy mắt, Mạnh Hổ rung mạnh đại thương trong tay, hai thi thể bị đại thương xuyên qua đã bay ra ngoài, lại liên tiếp đè ngã thêm mười mấy tên quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Trong khoảnh khắc, đội hình dày đặc của quân đế quốc Minh Nguyệt đã bị Mạnh Hổ đột ngột mở ra một lỗ hổng.

Trong tiếng vó ngựa rầm rập làm cho mặt đất rung lên, Niễn Tử dẫn theo bốn năm mươi tên ‘trọng giáp thiết kỵ’ như cuồng phong bạo vũ thọc sâu vào lỗ hổng mà Mạnh Hổ đã mở ra. Chiến mã mặc giáp sắt lạnh lùng càn qua đám quân của đế quốc Minh Nguyệt, khắp trời vang tiếng kêu rên thảm thiết, quân của đế quốc Minh Nguyệt liên tiếp bị chiến mã đụng ngã lăn, giẫm chết.

Tuy nhiên, quân của đế quốc Minh Nguyệt thật sự quá nhiều.

Trong ánh đuốc rừng rực cháy, quân của đế quốc Minh Nguyệt từ bốn phía vẫn không ngừng ép tới, một đám vừa bị đụng ngã lăn ra đã có đám khác ào lên. Bọn Niễn Tử vẫn tiếp tục tiến lên, hấn và bốn năm mươi tên ‘trọng giáp thiết kỵ’ tựa như một bầy bò sát khổng lồ lạc vào tổ kiến, ỷ vào áo giáp chắc chắn và sức nặng, hình dáng khổng lồ mà càn quét. Thế nhưng cũng chỉ có thể diễu võ giương oai tạm thời mà thôi, không được bao lâu, bọn họ vẫn sẽ bị bầy kiến đông vô cùng vô tận cắn nuốt.

Đại thương trong tay Mạnh Hổ mở ra một con đường máu, lực chống ngàn quân, mặc dù hấn không có chiến mã, thế nhưng không kẻ nào có thể cản được bước tiến của hấn. Mạnh Hổ tiến đến đâu, đám quân của đế quốc Minh Nguyệt dạt ra tới đó, thế nhưng, đội ‘trọng giáp thiết kỵ’ theo sau Mạnh Hổ ngày càng thưa dần.

Một vòng dây thừng từ trong đội hình của quân đế quốc Minh Nguyệt đột nhiên bay ra, một tên ‘trọng giáp thiết kỵ’ không kịp đề phòng thoáng chốc đã bị dây tròng vào cổ, sức kéo mạnh mẽ từ phía sau truyền đến làm cho cả người hấn bị giật mạnh rơi khỏi chiến mã lăn lông lốc. Không đợi hấn kịp ngồi dậy, mười mấy cây trường mâu sắc bén đã hung hăng đâm tới.

Phập! phập! phập!

Thanh âm lưỡi mâu sắc bén cắm ngập vào thịt vang lên không dứt, chỉ trong thoáng chốc, tên kỵ binh rơi xuống đất đã bị đâm mười mấy nhát trường mâu, cả người gần như biến thành lỗ chỗ như tổ ong, từng dòng máu đỏ tươi theo những lỗ thủng trên thân thể vọt ra. Thế nhưng tên ‘trọng giáp thiết kỵ’ nọ vẫn chưa tắt thở, giãy dụa nhồm người dậy, ra sức chống tay lên, cố gắng bò theo hướng Mạnh Hổ đang phá vòng vây.

Phập! phập! phập!

Mười mấy cây trường mâu lại đâm xuống một lần nữa, trên lưng tên ‘trọng giáp thiết kỵ’ cường tráng thoáng chốc thủng thêm mười mấy lỗ. Rốt cục thân người hấn nẩy lên hai cái, uể oải gục xuống, lần này đương nhiên hấn không thể nào ngóc dậy nữa rồi...

Trong đám loạn quân, Niễn Tử ra sức gạt ngang một cây trường mâu đâm vào mặt, hét lớn với Mạnh Hổ đang ở phía trước hấn không xa:

- Trưởng quan, các huynh đệ xong hết rồi, chỉ còn lại hai người chúng ta....Ặc!

Chưa kịp dứt lời đã nghe hấn hét lên thê thảm.

Mạnh Hổ vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Niễn Tử đã bị mười mấy cây trường mâu chế trụ, trường mâu giăng giăng như những cành cây gác lên cổ, hai nách, khuỷu tay của hấn. Hơn mười tên trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đè xuống giống như một ngọn núi lớn nặng nề, làm cho Niễn Tử cả người lẫn ngựa không thể nào nhúc nhích.

Đột nhiên, một tên cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt lạnh lùng bắn ra một mũi tên chí mạng.

Phập!

Mũi Lang Nha tiến nhọn hoắt cắm vào lỗ tai bên trái của Niễn Tử, đầu mũi tên đã ló ra tới huyết Thái Dương bên phải mang theo một dòng máu rỉ ra!

- Niễn Tử!

Mạnh Hổ gào thét điên cuồng, đại thương nặng nề trong tay lại quét ngang một vòng, mười mấy tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt xung quanh không kịp tránh, thoáng chốc liền bị quét cho gãy xương đứt gân, chết thảm ngay tại chỗ!

- Trưởng...quan...

Niễn Tử khó khăn lắm mới có thể quay đầu lại, ánh mắt đã bắt đầu dại đi nhìn thẳng về phía Mạnh Hổ, trong mắt toát ra vài phần tiếc nuối, lại thêm vài phần vui sướng:

- Nếu như còn có kiếp sau, thuộc hạ... thuộc hạ vẫn tình nguyện theo...

Phốc!

Một tên trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt vọt tới, chiến đao trong tay hấn lẳng không chém tới, thủ cấp của Niễn Tử đã bay ra ngoài xa, một chữ 'ngài' cuối cùng vẫn chưa kịp thốt ra khỏi miệng....

- Niễn Tử!

Mạnh Hổ điên cuồng rít lên, quét ngược đại thương nửa vòng hất văng đám trường mâu.

Xoát xoát!

Mười mấy cây trường mâu sắc bén như rắn độc tiếp tục đâm tới, Mạnh Hổ đột nhiên giang rộng hai tay, thân hình to lớn nghiêng đi một chút, mười mấy cây trường mâu kia đã lướt qua hai nách hấn. Không chờ cho đám quân của đế quốc Minh Nguyệt vừa đánh lên kịp thu hồi trường mâu, hai tay vừa giang rộng của hấn đã khép mạnh lại, mười mấy cây trường mâu kia đã bị hấn kẹp chặt dưới nách.

Trong nháy mắt, thân hình Mạnh Hổ đứng tại chỗ xoay tròn một vòng, mười mấy tên quân của đế quốc Minh Nguyệt không giữ nổi trường mâu, bị hấn quăng ngã nhào trên mặt đất.

- Chết đi!

Mạnh Hổ cầm mạnh đại thương xuống đất, hai tay ôm lấy mười mấy cây trường mâu dùng hết sức ném ra phía trước. Trong tiếng rít chói tai, mười mấy cây trường mâu mang theo tàn ảnh mờ nhạt nhanh như tia chớp bay ra, mười mấy tên quân của đế quốc Minh Nguyệt vừa mới giết chết Niễn Tử không kịp tránh, bị trường mâu xuyên thủng người chết ngay tại chỗ.

Quay đầu nhìn về nơi Niễn Tử vừa tử trận một lần sau cuối, Mạnh Hổ đưa tay rút đại thương lên, tiếp tục xông thẳng vào đám quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Phía trước không xa chính là cửa đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt, chỉ cần ra khỏi cửa là có thể chạy thoát. Niễn Tử và bốn năm mươi tướng sĩ kỵ binh tử trận dĩ nhiên làm cho Mạnh Hổ rất đau lòng, nhưng hấn hiểu rõ, bản thân mình đột phá trùng vây sống sót mới là sự an ủi lớn nhất đối với các tướng sĩ đã hy sinh!

Cách đó không xa, Tư Đồ Duệ may mắn thoát chết đã xuất hiện, gần ngàn tên cận vệ quân đang vây quanh bảo vệ hấn.

Tư Đồ Duệ bị sự kiên dũng của Mạnh Hổ làm cho rung động thật sâu, tuy rằng đã sớm biết Mạnh Hổ kiên dũng thiện chiến, có thể chém chết Tư Đồ Bưu giữa vạn quân, thế nhưng Tư Đồ Duệ lại không ngờ Mạnh Hổ lại kiên dũng đến mức này, dưới sự ngăn cản muôn trùng của mấy vạn đại quân, còn có đại tướng như Yên Trường Không tọa trấn, vậy mà vẫn bị hấn đột phá đến tận trung quân đại doanh.

Nếu như không phải nhờ Đỗ Dự trong lúc nguy cấp nẩy ra kế giả mạo Tổng đốc Thanh Châu, lúc này e rằng Tư Đồ Duệ đã trở thành một thi thể lạnh như băng.

Mạnh Hổ kiên dũng thiện chiến như vậy, hơn nữa lại có thể băng vào mưu lược chỉ dùng không tới năm ngàn quân ô hợp đánh tan hai vạn đại quân của Thác Bạt Đảo. Người này quả thật văn võ song toàn, nếu

có thể sử dụng cho đế quốc, chuyện bảo vệ cho đế quốc bình an trong mười năm, lại còn quét sạch thiên hạ nhất thống thế giới Trung Thổ cũng không phải không có khả năng.

Hít một hơi thật sâu, Tư Đồ Duệ lớn tiếng hạ lệnh:

- Truyền lệnh của ta, phải bắt sống Mạnh Hổ!

Tham mưu trưởng Đỗ Dự hy sinh mặc dù làm cho Tư Đồ Duệ đau lòng không kém, nhưng Tư Đồ Duệ cũng sẽ không ghi món nợ này trên người Mạnh Hổ, hai phe giao chiến với nhau, chính là ân oán giữa hai đế quốc. Vì đế quốc Minh Nguyệt, Tư Đồ Duệ tuy biết rõ không làm được nhưng cũng muốn thử xem, nếu thật sự có thể bắt sống Mạnh Hổ, chưa chắc là không có cơ hội chiêu dụ hắn.

Tính mạng dù sao cũng chỉ có một lần, con người không ai không quý mạng sống của mình, không phải vậy sao?

- Tổng đốc đại nhân có lệnh, bắt sống Mạnh Hổ!

Ngay lập tức, mệnh lệnh của Tư Đồ Duệ đã được truyền khắp đại quân đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến. Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đang điên cuồng tiến công Mạnh Hổ lập tức bốn mặt đều lui ra xa hơn mười bước, chuyển từ tấn công thành bao vây giám thị.

- Hả!?

Nghe tiếng thét dài liên miên không dứt từ bốn phương tám hướng, Mạnh Hổ đột ngột quay đầu lại, quả thật không dám tin vào tai mình.

Tổng đốc đại nhân có lệnh?

Chẳng lẽ lần này đại quân của đế quốc Minh Nguyệt xuất chinh có tới hai Tổng đốc? Ngoài Tư Đồ Duệ ra còn một Tổng đốc khác sao?

Trong thoáng chốc, ánh mắt Mạnh Hổ nhanh chóng nhìn lại chiếc thủ cấp treo lưng lửng ngang hông, vết máu nơi cổ còn chưa khô hẳn, cặp mắt vẫn đang tròn tròn nhìn qua thật là dữ tợn.

Chẳng lẽ... chiếc thủ cấp này không phải của Tư Đồ Duệ?

46. Chương 46: Một Kịch Kinh Thiên

Trong thoáng chốc, dường như có một luồng sát khí hữu hình toát ra từ trên người Mạnh Hổ, đám quân của đế quốc Minh Nguyệt đang cầm trường mâu bao vây nhất thời giống như thủy triều mà lùi theo hai bước. Mạnh Hổ đứng thật thẳng, ánh mắt sắc như dao lướt qua toàn trường rồi rơi vào nơi tập trung quân dày đặc nhất ở phía trước đội hình quân địch.

Đám quân của đế quốc Minh Nguyệt ở đó rõ ràng khác hẳn đám quân của đế quốc Minh Nguyệt ở xung quanh. Bằng vào áo giáp trên người bọn chúng có thể kết luận, bọn chúng chính là đám cận vệ quân của đế quốc Minh Nguyệt vừa mới giao thủ với Mạnh Hổ ở gần trống trận không đầy nửa giờ trước đây. Mạnh Hổ đã từng chém chết 'Tư Đồ Duệ' giữa vòng vây trùng điệp của bọn chúng.

Đột nhiên, ánh mắt Mạnh Hổ rơi vào một bóng người ở giữa vòng bảo vệ trùng điệp của bọn cận vệ quân. Người này dường như có vẻ gì đó quen thuộc, cảnh tượng chém giết trong đám loạn quân lúc nãy nhanh chóng lướt qua trong đầu Mạnh Hổ. Trong khoảnh khắc, một gương mặt đột nhiên dừng lại, rốt cục Mạnh Hổ đã nhớ ra, là tên lính già của đế quốc Minh Nguyệt.

Đáng chết, không phải đó chính là tên lính già của đế quốc Minh Nguyệt lúc ấy đứng trước trống trận hay sao?

Tại sao bây giờ hắn lại ở giữa vòng bảo vệ trùng trùng của cận vệ quân đế quốc Minh Nguyệt?

Mạnh Hổ đột nhiên có một cảm giác chằng lành, người mà hắn đã giết rất có thể không phải là Tư Đồ Duệ, mà tên lính già của đế quốc Minh Nguyệt may mắn thoát khỏi một thương của hắn mới thật sự là Tư Đồ Duệ.

Rất nhanh, cảm giác của Mạnh Hổ đã được chứng thật.

Một tên tướng lĩnh của đế quốc Minh Nguyệt từ trong trận giục ngựa xông ra, lớn tiếng quát:

- Mạnh Hổ nghe đây, Tổng đốc đại nhân của chúng ta nói, chỉ cần ngươi tình nguyện đầu hàng, tất cả ân oán đã qua đều có thể xoá bỏ, còn có thể phong ngươi là tướng! Tổng đốc đại nhân?

Mạnh Hổ nghiêm nghị hỏi:

- Ai là Tổng đốc đại nhân?

Viên tướng nọ quay đầu về phía tên lính già của đế quốc Minh Nguyệt ôm quyền vài chào từ xa, vẻ mặt cung kính nói:

- Dĩ nhiên là Tổng đốc Thanh Châu Tư Đồ Duệ đại nhân của chúng ta!

Tổng đốc Thanh Châu Tư Đồ Duệ?

Mạnh Hổ dù đã đoán trước chuyện này, nhưng nghe được sự thật vẫn không khỏi kêu khổ trong lòng, đột nhiên hắn giơ cao chiếc thủ cấp trong tay, lớn tiếng hỏi:

- Vậy người này là Tổng đốc gì?

Tên tướng nọ đáp lời:

- Đó không phải là Tổng đốc, mà là tham mưu trưởng của quân đoàn Thanh Châu chúng ta!

- Ta XXX!

Mạnh Hổ trong lòng áo náo, mở miệng chửi mắng.

Tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt không hiểu hỏi lại:

- Ngươi nói gì?

- Ta nói ngươi chết đi!

Mạnh Hổ rống to, chân giậm mạnh xuống đất, một thanh chiến đao vô chủ đang nằm trên mặt đất lập tức bắn lên cao. Mạnh Hổ liền đưa tay đón lấy, sau đó dùng hết sức ném mạnh về phía viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt. Tên tướng nọ thất kinh hồn vía, vội vã giục ngựa quay đầu định chạy trốn thì đã không còn kịp nữa, ánh sáng lạnh leo chớp lên, chiến đao sắc bén đã xuyên từ sau lưng ra trước ngực.

- A.....

Kêu lên một tiếng thê lương, viên tướng nọ ngã lăn từ trên ngựa xuống.

Mạnh Hổ một đao ném chết viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt, liền sải bước đuổi theo chiến mã vô chủ nọ. Không đợi chiến mã kịp chạy đi, Mạnh Hổ đã nắm lấy đuôi nó thuận thế vọt lên, đảo người một cái, Mạnh Hổ đã vững vàng ngồi trên lưng chiến mã. Trong khoảnh khắc, Mạnh Hổ hung hăng thúc gót chân vào bụng chiến mã, nhắm thẳng về phía Tư Đồ Duệ đang ở giữa vòng vây bảo vệ trùng trùng của cận vệ quân đế quốc Minh Nguyệt.

Trong lúc này, Mạnh Hổ quả thật đã sinh lòng liều mạng!

Tư Đồ Duệ và Mạnh Hổ là cùng một loại người, Mạnh Hổ cũng đã đoán ra được ý nghĩ của Tư Đồ Duệ. Lão già này hiển nhiên đã buông tha cho Lôi Minh và toàn bộ quân của sư đoàn số Bốn, rồi tụ họp tất cả lực lượng về đây để giết mình. Lúc này Mạnh Hổ chỉ còn lại một thân một mình, ở giữa vòng vây trùng trùng của mấy vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt, nếu muốn phá vây mà đi, đúng là người si nói chuyện mộng.

Nếu như đã không thể đột phá vòng vây, vậy tại sao không cắn trả một cái trước khi chết?

Ngay cả chết cũng phải lôi theo lão hồ ly Tư Đồ Duệ làm bạn với mình!

Một người liều mạng, mười người không địch lại!

Mãnh tướng như Mạnh Hổ phát cuồng, càng không ai có thể kháng cự!

Hơn nữa Tư Đồ Duệ cố gắng bắt sống Mạnh Hổ, hạ lệnh không cho bắn tên, càng làm cho quân của đế quốc Minh Nguyệt có lòng ỷ kỵ. Với nhiều điều kiện thuận lợi như vậy, chỉ trong chốc lát, Mạnh Hổ đã giục ngựa tiến về phía trước được hơn trăm bước, mắt thấy đã gần đến chỗ bọn cận vệ quân đang bảo vệ Tư Đồ Duệ.

- Giết chiến mã!

- Giết chiến mã của hắn!

Mắt thấy Mạnh Hổ sắp sửa đột phá tới nơi, tên đội trưởng cận vệ của Tư Đồ Duệ không khỏi giận dữ gào to:

- Đám ngu xuẩn các ngươi, mau mau giết chiến mã của hắn!

Tên đội trưởng cận vệ vừa dứt lời, mười tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đã kịp phản ứng, vội vã ném ra chiến đao hoặc trường mâu trong tay, mục tiêu dĩ nhiên không phải là Mạnh Hổ mà là chiến mã của hắn.

Mạnh Hổ điên cuồng múa đại thương trong tay, đao thương từ bốn phương tám hướng phóng tới đều bị đánh bay.

Một tên đại đội trưởng của đế quốc Minh Nguyệt trong lòng nổi giận, thân hình dán sát mặt đất, hai chân đạp mạnh đã vọt tới bên dưới chiến mã Mạnh Hổ. Mạnh Hổ mắt trông bốn phương, tai nghe tám hướng đang điên cuồng múa đại thương chợt ngưng lại, nhanh như tia chớp từ trên không đâm xuống một nhát, ánh sáng lạnh lùng vừa loé lên, mũi đại thương đã đâm xuyên qua cổ họng tên đại đội trưởng của đế quốc Minh Nguyệt.

Hai mũi lao và mười mấy mũi tên đã thừa dịp Mạnh Hổ ngưng tay mà bắn trúng chiến mã của Mạnh Hổ.

Chiến mã của Mạnh Hổ vốn cũng đã sức cùng lực kiệt, lần này lại bị thương nặng nhất thời ngẩng đầu lên hí một tiếng thê lương rồi ngã xuống.

Đám trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt vai khiêng trọng thuẫn thừa dịp ừa lên, cố gắng dùng những lá thuẫn dày cộm nặng nề ép Mạnh Hổ vào giữa, làm cho hắn phải bó tay chịu trời. Hai chân Mạnh Hổ lập tức giậm mạnh lên yên chiến mã, cả người đã vọt thẳng lên không.

Coong coong coong!

Những tiếng kêu chói tai vang lên dưới chân Mạnh Hổ, đám trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đã đụng mạnh vào nhau, nhưng không đạt được kết quả như ý muốn.

Thân hình Mạnh Hổ vừa từ trên không hạ xuống, liền đạp mạnh vào đầu một tên trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt, nhất thời bay về phía trước một quãng. Trong khoảnh khắc, hai chân Mạnh Hổ liên tục đạp như bay, chính là đạp trên đầu đám trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt chạy như điên về phía trước.

- Lập trận trường mâu!

Tên đội trưởng cận vệ của Tư Đồ Duệ rống đến khàn cả giọng:

- Mau mau ngăn trở hắn, không được để hắn tới gần!

Trong thoáng chốc, gần ngàn cây trường mâu đã giơ cao trong đội hình của quân đế quốc Minh Nguyệt, những mũi mâu lạnh lẽo chìa thẳng về phía trước, đón sẵn trước đường chạy của Mạnh Hổ. Nếu như Mạnh Hổ không ngưng lại, chắc chắn sẽ lao vào rừng mâu dày đặc đang chờ hắn.

Trong đôi mắt Mạnh Hổ đột nhiên toát ra sát khí hung hãn, hai chân đạp mạnh một cái, đầu của hai tên quân của đế quốc Minh Nguyệt dưới chân hắn liền bị hắn đạp vỡ toang, trong nháy mắt, thân hình Mạnh Hổ lại bay thẳng lên không.

Người vẫn còn trên không, thân thể Mạnh Hổ đột nhiên cong lại như trường cung đã giương thẳng cánh, đồng thời tay phải giương hết cỡ về phía sau, đại thương trong tay theo đó cũng vung cao. Đột nhiên, thân hình Mạnh Hổ đang cong ngược về phía sau bỗng mạnh mẽ phóng ra phía trước, đại thương trong tay phải vung cao cũng dốc toàn lực phóng mạnh ra.

Vút....

Đại thương đã được tích chứa lực lượng đầy đủ mang theo tiếng rít kinh khủng bay vút về phía trước.

Một thương này gần như đã làm tiêu hao hết lực lượng toàn thân của Mạnh Hổ, bay thẳng về phía trước với tốc độ nhanh đến mức không thể nào tưởng tượng. Sau khi bay được ba trượng, cán thương bắt đầu rung động kịch liệt, vẽ ra trên không trung từng vòng tròn ảnh nhàn nhạt.

- Cẩn thận!

- Bảo vệ Tổng đốc đại nhân!

Ngay lúc Mạnh Hổ vừa nhảy lên không, tên đội trưởng cận vệ cũng đã cảm thấy nguy cơ, lớn tiếng gào to.

Hơn trăm tên cận vệ quân xúm lại, vội vã giơ trọng thuẫn chắn chắn trong tay lên, dùng cả trọng thuẫn và thân thể của chúng lập nên mười mấy bức tường bảo vệ phía trước Tư Đồ Duệ. Lớp tường bảo vệ vừa được hình thành, lúc đó thân hình Mạnh Hổ đang uốn cong về phía sau đột nhiên vươn ra, đại thương đã chuẩn bị đầy đủ lực lượng cũng đã phóng nhanh tới trước.

Phốc phốc phốc...

Trong thoáng chốc, đại thương đang gào thét bay tới đã dễ dàng xuyên thủng trọng thuẫn, tiếp theo lại xuyên qua thân thể tên cận vệ quân đang cầm trọng thuẫn. Thế bay về phía trước của đại thương vẫn không giảm chút nào, tiếp tục bay nhanh về phía trước, liên tiếp bắn thủng mười mấy trọng thuẫn và mười mấy tên cận vệ quân của đế quốc Minh Nguyệt mới chịu dừng lại.

Phốc!

Khi mũi đại thương sắc bén ló ra từ sau lưng của tên cận vệ quân đứng cuối cùng, chỉ còn cách cổ họng của Tư Đồ Duệ không đầy hai thước. Nếu như lực lượng của Mạnh Hổ mạnh hơn một chút nữa thôi, vậy thì lúc này Tư Đồ Duệ đã táng mạng ngay tại chỗ!

Tư Đồ Duệ thần thờ nhìn chăm chăm vào mũi thương lạnh lẽo ngay trước mặt, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống ròng ròng.

47. Chương 47: Tử Trận Sa Trường

Tên đội trưởng cận vệ cũng thất kinh, vội bảo cận vệ quân đỡ Tư Đồ Duệ, bảo vệ hẩn lui về phía sau.

Thấy Tư Đồ Duệ không tổn hại chút nào được bọn cận vệ quân bảo vệ lui ra phía sau, Mạnh Hổ không khỏi thầm thở dài trong lòng.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, hắn đã làm hết sức, một thương tất sát vẫn không giết được Tư Đồ Duệ, đây chính là ý trời, cơ hội tốt như vậy tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.

Từ giờ trở đi, Mạnh Hổ phải liều mạng mà thôi!

Mặc dù trong lòng Mạnh Hổ cũng hiểu rõ, tối nay muốn đột phá trùng vây gần như không có khả năng, nhưng bó tay chịu trôi không phải là tính cách của Mạnh Hổ. Thân là một nam nhân, cho dù chết cũng phải chết trong tư thế xưng phong, những lời này tuyệt đối không phải chỉ nói suông ngoài miệng.

Mạnh Hổ không phải không nghĩ tới chuyện đầu hàng, trận chiến cho đến lúc này, nhân tình của Lôi Minh hẩn coi như đã trả xong, đối với đế quốc Quang Huy lại càng không có chút gì đồng cảm. Nếu như hẩn đầu hàng đế quốc Minh Nguyệt sẽ không còn bị bất cứ tình cảm gì câu thúc, nhưng Mạnh Hổ tuyệt đối không tin những lời Tư Đồ Duệ nói là thật, xoá bỏ những ân oán đã qua sao? Chỉ có thể dụ dỗ trẻ con mà thôi!

Đầu tiên là Tư Đồ Bưu, kế đó là tham mưu trưởng, Mạnh Hổ và Tư Đồ Duệ coi như đã kết oán với nhau, cho dù Tư Đồ Duệ có khí độ rộng rãi hơn người miễn cưỡng thu nạp Mạnh Hổ, nhưng trong lòng hẳn sao tránh khỏi có khúc mắc? Đừng nói tới đám thủ hạ của Tư Đồ Duệ đều là võ tướng gia thần trung thành tuyệt đối, đến lúc đó, chuyện sống hay chết đã không còn do Mạnh Hổ quyết định nữa rồi!

Sau khi ném ra một kích kinh thiên ấy, thế vọt về phía trước của Mạnh Hổ đã kiệt, từ trên không rơi thẳng xuống.

Quân của đế quốc Minh Nguyệt dưới chân hắn đột nhiên tản ra, Mạnh Hổ lơ lửng trên không không có chỗ nào mượn lực chỉ có thể rơi ầm xuống đất. Không chờ cho Mạnh Hổ đứng vững, đám quân của đế quốc Minh Nguyệt vừa mới tản ra đã lập tức quây lại, hơn mười cây trường mâu đã gác trên lưng Mạnh Hổ, trong khoảnh khắc đã hình thành thế vây khốn giăng giăng, cố gắng chế trụ con mãnh hổ này.

Mạnh Hổ dùng hết toàn lực vọt mạnh lên không, thoáng chốc đã thoát khỏi lưới trường mâu đang bao vây, thân hình lại lơ lửng trên trời.

Người còn trên không trung, Mạnh Hổ đã chụp lấy một cây trường mâu ra sức kéo mạnh, một tên quân của đế quốc Minh Nguyệt cố gắng nắm chặt trường mâu không chịu buông đã bị Mạnh Hổ kéo theo lên không trung. Chỉ trong chớp mắt, Mạnh Hổ nắm chặt trường mâu dùng sức xoay một vòng, tên quân của đế quốc Minh Nguyệt không thể nắm chặt trường mâu được nữa, vừa buông tay ra, cả người đã quay cuồng bay vút ra xa.

Mạnh Hổ cũng mượn thế bay về phía trước hơn mười bước, lúc này đã hết đà, mới rơi xuống đất.

Lập tức đã có mười mấy cây trường mâu xáp tới, muốn chế trụ Mạnh Hổ như lúc này, thế nhưng hiện tại Mạnh Hổ đã có một cây trường mâu trong tay, không đợi trường mâu của quân đế quốc Minh Nguyệt đến bên người mình, trường mâu trong tay Mạnh Hổ đã đâm ra nhanh như tia chớp, ngay lập tức đã đâm thủng cổ họng mấy tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt.

Đám quân của đế quốc Minh Nguyệt ủa lên rồi ngã xuống mấy tên, đám trường mâu muốn khoá Mạnh Hổ lại cũng theo đó mà tan mất.

Tuy nhiên rất nhanh đã có một đám quân của đế quốc Minh Nguyệt khác ào tới, lại tiếp tục đan trường mâu thành lưới khoá đầu Mạnh Hổ lại, sau đó dùng thế Thái sơn áp đỉnh đè mạnh xuống. Mạnh Hổ thét dài, trường mâu trong tay quét ngang một vòng, những tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai tên quân của đế quốc Minh Nguyệt thoáng chốc đã bị chém đứt ngang hông, nhưng trường mâu trong tay Mạnh Hổ cũng kêu rắc một tiếng, lập tức gãy làm hai đoạn.

Lúc này Mạnh Hổ mới kinh hãi phát giác ra, trong tay mình này giờ chỉ là một cây trường mâu của bộ binh bình thường, mà không phải là đại thương bằng thép ròng của Tư Đồ Bưu mà mình vẫn thường sử dụng.

Trong lúc nguy cấp, Mạnh Hổ cầm nửa đoạn trường mâu còn lại trong tay đâm mạnh vào cổ họng một tên quân của đế quốc Minh Nguyệt, sau đó đột nhiên toàn thân đảo một cái, hai chân khụy xuống, cả người nằm sát xuống đất lăn đi.

Thấy Mạnh Hổ đã bị ép phải lăn tròn trên mặt đất, ánh mắt của đám quân đế quốc Minh Nguyệt xung quanh đều lộ vẻ hưng phấn, la lên một tiếng hoan hô, cố gắng dùng thân thể bọn chúng để ngăn cản Mạnh Hổ. Mạnh Hổ lăn nhanh tránh khỏi, đám quân của đế quốc Minh Nguyệt giống như những bao cát thay nhau nhào xuống đất ngăn cản, hết tên này đến tên khác nằm sóng xoài trên đất, cảnh tượng trông có vẻ buồn cười.

Hướng lăn về phía trước của Mạnh Hổ rốt cục cũng bị ngăn cản, đã có một đám quân của đế quốc Minh Nguyệt sớm ngã nhào xuống đất chặn đường của hắn.

Thấy Mạnh Hổ đã bị ngăn lại, đám quân của đế quốc Minh Nguyệt xung quanh lập tức ủa lên, tranh nhau nhào xuống để đè lên thân thể Mạnh Hổ, chỉ trong khoảnh khắc đã tạo thành một đồng người cao, nhìn như quả núi. Đám quân đế quốc Minh Nguyệt gần đó thấy đã bắt được Mạnh Hổ, thoáng chốc reo hò hoan hô vang dậy, thế nhưng rất nhanh, tiếng hoan hô của bọn chúng đã lập tức ngưng bật.

Một bóng người to lớn loay hoay chui ra từ dưới đồng thân thể của quân đế quốc Minh Nguyệt đã nhanh chóng vọt lên cao, đập trên đầu của đám quân đế quốc Minh Nguyệt chạy nhanh về hướng cửa đại doanh.

Chỉ trong thoáng chốc, Mạnh Hổ đã chạy được rất xa, chỉ còn cách cửa đại doanh không đầy trăm bước.

Xa xa, Tư Đồ Duệ đang ở giữa sự bảo vệ nghiêm mật của đám cận vệ quân thoáng chốc cau mày, đồng tử co rút lại.

Tên Mạnh Hổ này thật là..., đến mấy vạn đại quân vẫn không thể ngăn cản hắn, có vẻ hắn sẽ đột phá vòng vây!

- Đại nhân!

Tên đội trưởng cận vệ bước nhanh tới gần Tư Đồ Duệ, gấp giọng nói:

- Ngài hạ lệnh phải bắt sống Mạnh Hổ, các tướng sĩ không dám mạnh tay, nếu còn tiếp tục như vậy, e rằng hắn sẽ thoát khỏi vòng vây!

Tư Đồ Duệ đột nhiên thở ra một hơi thật dài, ngậm ngùi nói:

- Truyền lệnh, giết bằng mọi giá!

- Dạ!

- Đại nhân có lệnh, giết bằng mọi giá!

- Giết bằng mọi giá!

- Giết bằng mọi giá!

Trong nháy mắt, mệnh lệnh của Tư Đồ Duệ đã truyền khắp đại doanh, quân của đế quốc Minh Nguyệt nhận được lệnh giết lập tức đã lộ sát cơ, cả bọn đều hiện vẻ hung hãn trên mặt. Một đội cung tiễn thủ từ phía sau bức tường trọng thuẫn của trọng trang bộ binh lập tức bước ra ngoài, tiếng kéo dây cung vang lên, hơn trăm mũi tên nhọn hoắt giống như một cơn mưa tên dày đặc nhắm về phía Mạnh Hổ bắn tới.

Mạnh Hổ thầm kêu khổ trong lòng, biết rằng không thể đạp trên đầu bọn binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt mà chạy tới nữa, nếu không rất dễ trở thành bia sống cho bọn cung tiễn thủ và đội phóng lao của đế quốc Minh Nguyệt.

Hừ lạnh một tiếng, thân hình Mạnh Hổ trầm xuống đáp trên mặt đất.

Tên bay dày đặc lướt qua trên đầu Mạnh Hổ, một đám đông binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đã từ bốn phương tám hướng ủa tới, một loạt trường mâu sắc nhọn dày đặc như rừng đâm thẳng về phía Mạnh Hổ. Mạnh Hổ tru lên một tiếng thê lương, cúi người bắt lấy hai thi thể của quân đế quốc Minh Nguyệt đứng lên mưa may điên cuồng.

Trong nháy mắt, hai thi thể đã bị trường mâu đâm cho máu thịt bay tung toé, nhưng đám trường mâu đâm tới cũng đã bị gạt hết sang bên.

Quân của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến không ngừng cuộn cuộn tiến lại, những đám trường mâu sắc bén vẫn liên tục đâm tới, dường như vĩnh viễn không bao giờ dứt. Hai thi thể trong tay Mạnh Hổ rất nhanh đã bị xé nát, bất đắc dĩ, Mạnh Hổ đành phải ném bỏ hai thi thể đi, sau đó thân mình ngã nhào xuống đất, tiếp tục lăn đi.

Tuy nhiên tình hình lúc này không còn giống như khi nãy...

Thân hình Mạnh Hổ vừa mới nằm xuống, một loạt trường mâu sắc bén đã hung hăng đâm về phía hắn. Bọn binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đã nhận được lệnh giết Mạnh Hổ nên ra tay không chút lưu tình, từng mũi trường mâu sắc bén không ngừng đâm sát cạnh thân thể Mạnh Hổ cắm phập xuống đất. Nếu như tốc độ lăn của Mạnh Hổ hơi chậm một chút, e rằng sẽ bị đóng đinh xuống đất chết ngay tại chỗ!

Giờ phút này có thể nói là Mạnh Hổ cực kỳ nguy hiểm, tính mạng như chỉ mành treo chuông.

Y lại vào lực lượng cường hãn, võ nghệ cao siêu và ý chí ương ngạnh giống như loài gián, lúc này Mạnh Hổ vẫn còn có thể miễn cưỡng duy trì, thế nhưng thế lực con người cũng chỉ có hạn mà thôi, lúc hắn kiệt lực cũng là lúc hắn sẽ bỏ mạng ngay lập tức.

- Hổ Tử!

Lúc tính mạng Mạnh Hổ như đèn treo trước gió, ngoài cửa doanh bồng nhiên náo loạn hẳn lên, một thanh âm như sấm dậy đột ngột vang lên chấn động cả đất trời:

- Hổ Tử đừng hoảng hốt, ta tới cứu ngươi đây!

Mạnh Hổ từ dưới mặt đất phẩn khởi bắn người lên, một quyền đập vỡ đầu một tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt, thuận thế dùng thi thể của hắn đỡ lấy hai mũi trường mâu đâm về phía mình. Hắn vội vã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đội hình của đại quân đế quốc Minh Nguyệt ở trước cửa đại doanh đã bắt đầu rối loạn, Lôi Minh, Ngưu Độc đang suất lĩnh mấy trăm ‘trọng giáp thiết kỵ’ điên cuồng liều chết xông vào.

- Lão Lôi! Độc Tử!

Mạnh Hổ thấy vậy ánh mắt càng thêm hưng phấn, trường mâu trong tay điên cuồng đâm ra liên tục, đám quân của đế quốc Minh Nguyệt đang ngăn trước mặt hắn cũng theo đó mà ngã xuống. Mạnh Hổ ngửa mặt lên trời hét dài, tựa như một con mãnh hổ nổi cơn điên, hung hăng lao người thẳng vào đám quân của đế quốc Minh Nguyệt, có hai tên binh sĩ không kịp đề phòng, thoáng chốc đã bị Mạnh Hổ húc vai vào giữa ngực, chết thảm ngay tại chỗ.

Một tên tiểu đội trưởng của đế quốc Minh Nguyệt cố gắng tiến tới ngăn cản, nắm đấm to tướng của Mạnh Hổ đã nện thật mạnh vào mặt hắn, lập tức đầu tên tiểu đội trưởng kia vỡ toang như quả dưa hấu, hoá thành một trời mưa máu lẫn với não trắng và thịt vụn. Mạnh Hổ đại phát thần uy ở đây, ngoài kia Lôi Minh, Ngưu Độc và mấy trăm ‘trọng giáp thiết kỵ’ cũng đang hùng hực xông vào.

Mất thấy Mạnh Hổ sắp sửa hội hợp cùng Lôi Minh, Ngưu Độc thì có chuyện xảy ra!

Một tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt đột ngột giục ngựa tiến ra, gương cung lấp tên nhắm ngay cổ Mạnh Hổ bắn tới.

Lôi Minh đang ở cách tên tướng đó không xa thấy vậy khẩn trương, chiến đao trong tay hoá thành một luồng sáng trắng ném về phía tên tướng địch, đồng thời hét lớn với Mạnh Hổ:

- Hổ Tử, coi chừng bắn lên!

Mạnh Hổ nghe thấy trong lòng chấn động, thân thể theo bản năng lách qua một bên, bên tai liền nghe thấy một tiếng rít gió xẹt qua, một mũi Lang Nha tiễn gần như bay qua sát da mặt hắn. Một tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt trước mặt hắn không kịp đề phòng đã bị tên cắm vào mặt, chết ngay tại chỗ, Mạnh Hổ may mắn thoát khỏi, thế nhưng Lôi Minh đã phải trả một giá vô cùng đắt.

Thừa dịp Lôi Minh phân tâm, hơn mười cây trường mâu đã nhanh chóng đan lại thành một lưới trường mâu, khoá chặt thân thể hắn.

Lôi Minh chưa kịp có phản ứng gì, đã có thêm mười mấy mũi trường mâu đâm tới như rắn độc. Tiếng mũi mâu sắc bén cắm ngập vào da thịt vang lên, trên thân thể Lôi Minh thoáng chốc đã xuất hiện mười mấy lỗ, máu phun như suối. Hai mắt Lôi Minh trợn tròn, lại có một dòng máu tươi từ hai bên khoé miệng của hắn chậm chậm trào ra.

Mạnh Hổ thất kinh, lớn tiếng gào:

- Lão Lôi...

- Hổ Tử!

Lôi Minh há miệng phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt trợn trừng nhìn Mạnh Hổ chằm chằm, lớn tiếng hét lên:

- Hứa với ta, nhất định phải đột phá vòng vây ra ngoài, giúp Thanh Hạm tiểu thư, giúp những tướng sĩ vô tội...

48. Chương 48: Chạy Trốn Giữ Mạng

Mạnh Hổ nghe vậy lộ vẻ sầu thảm, không chút do dự đáp:

- Ta đáp ứng người!

- Ha ha ha ha!

Thấy Mạnh Hổ đã đáp ứng, Lôi Minh lập tức ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Hổ Tử, ta biết người nhất định sẽ đáp ứng, đúng là huynh đệ tốt của ta, huynh đệ tốt...

Thanh âm của Lôi Minh dần dần trở nên yếu ớt, đầu vật sang bên khí tuyệt thân vong.

Ngưu Độc và mấy trăm trọng giáp thiết kỵ rốt cục cũng đã giết tới trước mặt Mạnh Hổ, mấy trăm kỵ binh này và Ngưu Độc cỡi ngựa cũng khá, cho nên không cột thân mình vào yên ngựa như những 'trọng giáp thiết kỵ' kia. Ngưu Độc nhảy xuống ngựa, nói với Mạnh Hổ:

- Trường quan, bây giờ không phải lúc thương tâm, nhanh lên ngựa của tôi đột phá vòng vây!

Mạnh Hổ đương nhiên biết bây giờ không phải lúc thương tâm, quay đầu lại ra lệnh với giọng cực kỳ nghiêm nghị:

- Độc Tử lên ngựa, các huynh đệ, theo ta phá vòng vây!

Dứt lời, Mạnh Hổ giậm chân một cái, một lá trọng thuẫn và một thanh chiến đao bay lên, Mạnh Hổ tiếp lấy trọng thuẫn mang lên vai trái, tay phải chụp lấy chiến đao giục ngựa xông thẳng ra cửa đại doanh. Lúc này chỉ còn cách cửa đại doanh khoảng ba mươi bước, hơn nữa bên cạnh còn có Ngưu Độc và mấy trăm trọng giáp thiết kỵ, chuyện phá vòng vây đã không thành vấn đề nữa rồi.

- Giết!

Ngưu Độc phi thân lên ngựa, tay cầm Trảm Mã đao dẫn đầu, giục ngựa xông thẳng vào đám quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Mấy trăm trọng giáp thiết kỵ cũng giục ngựa theo sau Ngưu Độc và Mạnh Hổ giết thẳng ra hướng cửa đại doanh. Đám quân của đế quốc Minh Nguyệt ngăn cản cửa đại doanh mới vừa rồi đã bị rối loạn, vẫn chưa kịp tổ chức lại đội hình phòng ngự đã gặp phải bọn Mạnh Hổ giết ngược trở ra, trong khoảnh khắc bọn chúng đã bị mấy trăm trọng giáp thiết kỵ đụng cho tan nát đội hình, tiếng kêu thảm vang trời.

Xa xa, Tư Đồ Duệ dưới sự bảo vệ nghiêm mật của đám cận vệ quân đột nhiên thở ra một hơi thật dài.

Tư Đồ Duệ không ngừng kêu khổ trong lòng, hẳn không tiếc mở vòng vây buông tha cho cả sư đoàn số Bốn chỉ vì muốn chặn bắt cho được Mạnh Hổ, không ngờ kết quả cuối cùng lại đi đến nước này. Đại tướng Yến Trường Không bị thương, tham mưu trưởng Đỗ Dự tử trận, mấy vạn đại quân thậm chí không ngăn cản nổi một con mãnh hổ.

Ngay lúc Tư Đồ Duệ vẫn còn than tiếc, bên ngoài đại doanh bỗng vang lên tiếng vó ngựa trầm hùng, giống như sấm sét cuối chân trời cuộn cuốn tới...

- Đây...

Tư Đồ Duệ lúc đầu còn kinh ngạc, bất chợt cảm thấy mừng rỡ.

Chỉ thấy vùng bình nguyên hoang dã mênh mông ngoài đại doanh xuất hiện một đám đông kỵ binh không thể nào đếm xuể, cả người lẫn ngựa đều mặc trọng giáp dày cộm nặng nề, chính là trọng giáp thiết kỵ. Mặc dù còn cách rất xa, Tư Đồ Duệ chỉ cần nhìn thoáng qua đã biết đó chính là trọng giáp thiết kỵ của Liêm Đao kỵ sĩ đoàn. Tuy rằng không biết vì sao Liêm Đao kỵ sĩ đoàn lại trở về đại doanh vào lúc này, nhưng sự xuất hiện của bọn họ không nghi ngờ gì là vô cùng đúng lúc.

Mạnh Hổ tung một cước đập cửa đại doanh vỡ toang, gào thét xông ra.

Ra được bên ngoài chưa kịp mừng rỡ, vùng bình nguyên phía trước đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa như sấm dậy. Mạnh Hổ vội ngẩng đầu nhìn kỹ, chỉ thấy một đám kỵ binh đông nghìn nghịt đang ào tới như cơn lốc, tên nào cũng mặc áo giáp dày nặng, ngay cả chiến mã cũng mặc áo giáp, áo giáp đen sì dưới ánh lửa chiếu rọi hắt ra ánh đen lạnh lẽo, làm cho người khác không rét mà run.

- Đây là...

Đồng tử Mạnh Hổ thoáng chốc co rút lại, trái tim nhất thời chìm xuống.

Trọng giáp thiết kỵ, đây mới là con bà nó trọng giáp thiết kỵ thực sự!

Trên người mặc áo giáp dày cộm, trong tay cầm kỵ thương nặng nề, lại còn di chuyển với đội hình tiến công nghiêm chỉnh, thanh thế bài sơn đảo hải như vậy, tuyệt đối không phải đội ‘trọng giáp thiết kỵ’ của Mạnh Hổ mới vừa gây dựng có thể so sánh kịp. Chỉ trong thoáng chốc, cánh quân trọng giáp thiết kỵ kia đã hoàn toàn triển khai đội hình, Mạnh Hổ và mấy trăm kỵ binh phía sau có muốn chia làm hai cánh thoát đi cũng đã không còn kịp nữa.

Mắt thấy đã đến thời khắc mấu chốt có thể trốn thoát, thế nhưng lần này lại đụng phải đội quân trọng giáp thiết kỵ kia, có thể biết trong lòng Mạnh Hổ thâm kêu khổ đến mức nào. Bây giờ bọn Mạnh Hổ chỉ còn hai con đường, một là quay ngược trở lại đánh vào trong đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt, hai là cứ lao tới liều mạng chống cự với đội quân trọng giáp thiết kỵ kia, ngoài ra không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng hiển nhiên cả hai con đường kia đều là tử lộ, trong đại doanh có chừng mấy vạn quân của đế quốc Minh Nguyệt, cho dù bọn Mạnh Hổ là voi lớn, cũng khó tránh khỏi bị vây kiến đông vô cùng vô tận cắn chết. Còn cánh quân trọng giáp thiết kỵ trước mặt thì Mạnh Hổ và mấy trăm tàn binh của mình không thể nào chống nổi, đây là trọng giáp thiết kỵ thực sự.

Hít sâu một hơi khí lạnh, Mạnh Hổ siết chặt chiến đao và trọng thuẫn, mạnh mẽ hét lên:

- Các huynh đệ, cho dù chết cũng phải chết trong tư thế xung phong, giết!

Dứt lời, Mạnh Hổ giương cao chiến đao trong tay, lao thẳng về phía cánh quân trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt đang cuộn cuộn xông tới.

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Ngưu Độc và mấy trăm kỵ binh hét lên theo Mạnh Hổ đến lạc giọng, cả bọn mắt trợn tròn, vẻ mặt hăng hăng, tay hươu chiến đao xông về phía cánh quân trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt.

Mạnh Hổ chạy như bay, trong lòng đã quyết liều mạng phen này!

Chuyện tới nước này cũng không cần nghĩ nhiều làm gì nữa, giết một tên hoà vốn, giết hai tên đã có lời, giết!

Nếu như cánh quân đang lao tới chỉ là một cánh quân khinh bộ binh hay là trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt, Mạnh Hổ vẫn có lòng tin có thể đột phá trùng vây. Thế nhưng đó chính là một cánh quân trọng giáp thiết kỵ, một đám đông trọng giáp thiết kỵ xung phong tuyệt đối không có con người bằng xương bằng thịt nào có thể ngăn cản nổi, cho dù lực lượng của Mạnh Hổ có mạnh đến đâu, cũng sẽ bị nghiền nát thành cát bụi.

Tuy nhiên, trời không tuyệt đường người!

Mắt thấy sắp sửa va chạm với trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt thì đột nhiên trước mặt Mạnh Hổ xuất hiện một cái hố dài.

Mạnh Hổ trong lòng thoáng động, không chút suy nghĩ liền lao người vào trong hố, nhanh chóng dùng trọng thuẫn trên vai che trên miệng hố. Mạnh Hổ cố gắng cuộn người nấp hoàn toàn bên dưới trọng thuẫn, trọng thuẫn có chiều dài gần bằng một người cũng vừa vặn che trọn thân hình hắn, tất cả vừa chuẩn bị xong xuôi, cánh quân trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt cũng đã mãnh liệt ào tới.

Chỉ nghe đùng đùng hai tiếng, trọng thuấn che trên miệng hổ đột nhiên trầm xuống, suýt nữa đè bẹp người Mạnh Hổ. Ngay sau đó, tiếng vó ngựa giẫm lên trọng thuấn vang lên không dứt bên tai, Mạnh Hổ vừa dùng sức chịu lại trọng thuấn nặng nề, trong lòng vừa thầm cầu khẩn cho trọng thuấn kia đủ sức chịu đựng, không đến nỗi vỡ tan dưới vó ngựa của trọng giáp thiết kỵ.

Không biết trải qua bao lâu, cũng có lẽ là rất nhanh, tiếng vó ngựa giẫm lên trọng thuấn rốt cục đã dừng lại.

Không hề do dự, Mạnh Hổ nhanh chóng bật người dậy, bỏ chạy như điên về phía vùng bình nguyên tối tăm trước mặt. Bọn Ngưu Độc chắc chắn không thể nào thoát chết, dưới sự đè ép của trọng giáp thiết kỵ đế quốc Minh Nguyệt, nếu không phải nhờ cơ duyên tấu xảo, chỉ sợ ngay cả Mạnh Hổ hẳn cũng đã bị nghiền thành bánh thịt, hưởng chi Ngưu Độc và mấy trăm kỵ binh kia.

Lúc này không phải lúc để bị thương, quay đầu lại liệu mạng lại càng ngu hơn nữa, bây giờ quan trọng nhất là phải chạy trốn giữ mạng! Phải sống!

Mặc dù hơi bị vướng víu, nhưng Mạnh Hổ không vứt bỏ trọng thuấn đã cứu hắn một lần. Kinh nghiệm sa trường lâu năm và trực giác của Mạnh Hổ cho hắn biết, cuộc chạy trốn giữ mạng hôm nay chỉ sợ không dễ dàng chút nào, trọng thuấn này giữ lại nhất định sẽ có chỗ cần dùng tới.

Sự cẩn thận và trực giác nhạy cảm của Mạnh Hổ lại cứu hắn thêm lần nữa!

- Giỏi cho tên tặc tử giảo hoạt, để mạng lại cho ta!

Thân hình Mạnh Hổ vừa động, tiếng vó ngựa đuổi theo đã vang lên phía sau hắn.

Nghe tiếng vó ngựa nhanh chóng tới sau lưng mình, Mạnh Hổ giật mình kinh hãi, vội nhảy vọt về phía trước, đồng thời xoay ngược trọng thuấn trong tay lại che kín sau lưng mình.

Thân hình Mạnh Hổ vừa mới bắn lên, một chiếc cầu vòng màu bạc với khí thế vô cùng mãnh liệt đã đánh thật mạnh vào trọng thuấn.

Chỉ nghe rắc một tiếng, trọng thuấn trong tay Mạnh Hổ đã bị đánh nát, nếu như không phải Mạnh Hổ nhanh chóng nhảy vọt về phía trước làm tan mất phần lớn lực đánh tới, chỉ sợ cả vai trái của hắn cũng đã nát nhừ dưới cú đánh kia. May là như vậy, Mạnh Hổ cũng bị cú đánh như trời giáng kia làm cho ngã lún ra đất, hai miếng sắt bảo vệ đầu gối của hắn đập xuống đất rất mạnh, tạo thành hai lỗ sâu trên mặt đất.

Một kỵ mã phi như bay, khí thế như gió cuốn mây trôi lướt qua sát bên người Mạnh Hổ.

Đồng tử Mạnh Hổ thoáng chốc co rút lại, hắn cảm thấy khí huyết toàn thân đang bốc lên mãnh liệt, một ngụm máu đã trồi lên cổ họng được hắn cố gắng nuốt xuống trở lại. Đây là lần đầu tiên hắn tới thế giới này bị đánh cho học máu! Đó là cao thủ, người này có võ công và lực lượng không thua gì hắn!

Trong tiếng chiến mã đang thở dốc, kỵ sĩ nọ chậm rãi quàng đầu ngựa lại.

Chiến bào màu đen, áo giáp đen, đại thương đen, chỉ có bốn vó của chiến mã là màu trắng mà thôi, cả người lẫn ngựa đều chìm trong áo giáp màu đen. Mạnh Hổ trong lòng thầm kêu khổ, trong quân đội của đế quốc Minh Nguyệt quả thật không ít cao thủ. Đầu tiên là bạch mã ngân thương Yển Trường Không, hiện tại là kẻ toàn thân chìm trong màu đen u ám này!

Mạnh Hổ biết rõ lần này có chạy cũng không thể thoát, chiến mã của tên khốn này nhìn qua biết ngay là ngựa quý, rất có thể là Ô Vân Cái Tuyết trong truyền thuyết. Vừa rồi Mạnh Hổ từ dưới hổ nhảy lên đã chạy vội đi rất nhanh, nếu là chiến mã thông thường muốn đuổi kịp hắn cũng phải mất không ít thời gian, nhưng tên này chỉ trong chớp lát đã có thể theo kịp!

Chạy không thoát, vậy chỉ còn nước liều mạng!

Nhìn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt bao vây tứ phía, Mạnh Hổ khê rùng mình.

Lần trước nhờ vào kinh nghiệm xương máu phong phú trên chiến trường mới miễn cưỡng thắng được Yển Trường Không nửa chiêu, không biết lần nay có bằng vào kinh nghiệm phong phú ấy mà may mắn thắng thêm lần nữa?

Đột nhiên, viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt ấy giục ngựa xông tới, giống như một cơn gió lốc cuộn về phía Mạnh Hổ. Mạnh Hổ phủ phục trên mặt đất, hai tay nắm chặt, trong mắt hiện lên ánh hung tàn bạo ngược, cơ hội một lần, Mạnh Hổ chỉ có cơ hội một lần duy nhất mà thôi! Trong canh bạc này, sinh tử chỉ cách một đường tơ!

Nếu thành, lập tức có thể chạy trốn giữ mạng, nếu như bại, chỉ còn nước chôn xác tại đây!

Đột nhiên Mạnh Hổ nhắm hai mắt lại, tiếng ồn ào xung quanh dần dần mất đi trong ý thức của hắn. Trong khoảnh khắc này hắn không muốn nghe bất cứ thanh âm nào cả, trong ý thức của hắn chỉ muốn xông lên như gió cuốn mây bay giết chết tướng địch mà thôi!

Viên tướng địch kéo lê trường thương, mặt đất cuộn lên bụi đất mịn mù, theo gió cuốn thẳng về phía Mạnh Hổ đang quỳ bất động.

Leng keng...

Trong âm thanh trong trẻo vô cùng, trường thương của hắn đột ngột vung lên, nhanh như tia chớp đâm thẳng vào cổ họng Mạnh Hổ, thấy Mạnh Hổ vẫn không nhúc nhích, viên tướng địch không khỏi nhếch miệng, lộ ra một tia sát cơ lạnh khốc.

Không có dấu hiệu gì báo trước, thân hình bất động của Mạnh Hổ hơi nhoáng lên, trường thương của tên tướng địch đã lướt sát qua da cổ hắn.

Trong khoảnh khắc, hai mắt khép hờ của Mạnh Hổ đột ngột mở ra, tay trái đang rũ xuống bỗng xuất ra nhanh như chớp, bắt lấy ngân thương đang lướt qua trước mặt, trong chớp mắt, thân thể to lớn của Mạnh Hổ cũng đã thuận thế vọt lên!

Canh bạc của Mạnh Hổ đã thành công một nửa, quá trình nhìn thấy đơn giản, nhưng sự hung hiểm trong đó không thể nào diễn tả hết bằng lời...

Tên tướng địch đâm huyệt một thương trong lòng biết rằng không ổn, vội vã thu thương về thì phát hiện một bóng người như quỷ mị đã theo trường thương mà tiến đến sát người hắn.

Tay phải của Mạnh Hổ nắm chặt tự nãy giờ đột ngột mở ra, một nắm bụi đất bay thẳng vào mặt tên tướng địch. Khoảng cách giữa hai bên quá gần, tên tướng địch lại không có sự đề phòng, nhất thời hứng trọn nắm bụi đất, theo bản năng gào lên một tiếng nhắm nhanh mắt lại. Mạnh Hổ chỉ chờ có lúc này, tay trái đang nắm chặt trường thương phát lực ra, thân hình to lớn đánh mạnh vào tên tướng địch.

Tên tướng địch mặc dù bị cát bụi bay vào mắt, nhưng lỗ tai của hắn vẫn linh mẫn, ý thức vẫn còn thanh tỉnh.

Nguy cơ trước mắt, tên tướng địch hét to một tiếng, tay trái xuất ra một quyền đánh vào ngực Mạnh Hổ, một quyền này cũng không phải muốn đả thương địch nhân, chỉ là muốn bức lui địch nhân. Tên tướng địch rất có lòng tin vào quyền của hắn, trừ phi Mạnh Hổ chấp nhận mạo hiểm chịu xuyên thủng ngực, nếu không hắn chỉ có thể bỏ thương ra mà né tránh...

Mạnh Hổ không thềm né tránh, thân hình cường tráng khẽ nhoáng lên vô cùng quỷ dị, một quyền hung mãnh của tên tướng địch đã trượt ngang lồng ngực hắn, áo giáp chắc chắn đã bị một quyền kia đánh nát, miếng bảo vệ cổ tay của tên tướng địch cũng tạo nên ba đường máu trước ngực Mạnh Hổ, có thể thấy rõ xương trắng.

Nhưng bao nhiêu đó cũng chẳng lấy gì làm nhiều!

Rốt cục thân thể Mạnh Hổ cũng va chạm thật mạnh vào người tên tướng địch, sức nặng gần hai trăm cân của hắn nặng nề lao tới, thoáng chốc đã đập thân hình tên tướng địch lệch qua một bên. Ngay lúc đó, cánh tay cường tráng của Mạnh Hổ nhanh như chớp choàng qua cổ địch nhân, bàn tay còn lại cũng đã áp sát vào sau gáy tên tướng địch.

Tên tướng địch hồn vía lên mây, đang muốn giãy dụa tránh né thì đã không còn kịp nữa, một luồng sức mạnh lớn lao từ bàn tay đặt sau gáy hắn đã xuất ra, trong nháy mắt, đầu tên tướng địch đã bị xoay ngang, bên tai thậm chí còn có thể nghe rõ ràng tiếng rắc của xương cổ gãy.

Ánh mắt tên tướng địch lộ ra vẻ tiếc nuối, không cam lòng, lại tràn đầy quyến luyến.

Hai tay Mạnh Hổ phát lực mạnh mẽ vặn đứt cổ tên tướng địch, lúc này mới chịu buông tay, tay trái chụp lấy cương ngựa, tay phải nhanh chóng đoạt lấy trường thương, Ô Vân Cái Tuyết chạy thêm mười bước nữa, thì thể tên tướng địch mới rơi xuống đất. Trong chớp mắt, Mạnh Hổ giật mạnh dây cương, Ô Vân Cái Tuyết ngẩng đầu hí lên một tiếng thật dài làm cho người khác cảm thấy ngạt thở, bốn vó tung bay vọt rất xa về phía trước, lúc rơi xuống thì đã nhảy ra khỏi vòng vây của quân đế quốc Minh Nguyệt.

Vàng trắng như một cái mâm tròn sáng tỏ từ chân trời phía Đông chậm rãi mọc lên, ở phía xa trên vùng bình nguyên mênh mông, một người một ngựa đang đứng sững.

Đột nhiên, kỵ sĩ ấy đứng thẳng người lên, hai chân trước của chiến mã cũng tung lên cao, vàng trắng sáng tỏ phía sau đã hoá thành bối cảnh vĩnh hằng. Tuy khoảng cách quá xa xôi, thể nhưng đám tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt vẫn có thể nghe thấy tiếng thét dài thật dài khiến cho phong vân biến sắc...

49. Chương 49: Đau Thương Và Tuyệt Vọng

Mạnh Hổ nhóm lên một đồng lửa khoanh chân ngồi xuống, sau đó cởi bỏ áo giáp và chiến bào rách nát trên người ra. Ba vết thương chạm tới xương trước ngực hẳn đã lộ ra, da thịt ở miệng vết thương bầy nhầy, ở giữa vết thương vẫn có những dòng máu nhỏ như tơ không ngừng rỉ ra, tình trạng nhìn qua cực kỳ khủng khiếp.

Lặng lẽ lấy một thanh củi cắn chặt giữa hàm răng, Mạnh Hổ lấy ra một thanh củi đang cháy dở từ trong đồng lửa, không chút do dự dí thẳng vào vết thương trên ngực. Giữa trời đêm không ngừng vang lên tiếng xèo xèo, Mạnh Hổ thoắt chốc cau mày, một mùi thịt cháy khét lẹt không ngừng đưa lên mũi.

Một lúc sau, Mạnh Hổ mới vứt thanh củi đã tắt vào trong đồng lửa, lấy ra một thanh củi đang cháy khác.

Trải qua thời gian ăn xong bữa cơm, ba vết thương đáng sợ mới hoàn toàn bị lửa đốt sạch sẽ. Thanh củi Mạnh Hổ ngậm trong miệng lúc này mới rơi xuống đất, cả người hắn cũng không còn sức lực ngã sòng xoải trên mặt đất.

Một tiếng ngựa hí trầm thấp đột nhiên vang lên, Mạnh Hổ không nhin được nghiêng đầu nhìn lại, thân hình tuấn mỹ xinh đẹp của Ô Vân Cái Tuyết hiện ra trong tầm mắt hắn.

Một nụ cười nhạt nở trên môi Mạnh Hổ, thốt Ô Vân Cái Tuyết kia đúng là thốt ngựa quý trong ngàn vạn thốt ngựa, chẳng những tốc độ cực mau, những khe sâu suối rộng bình thường đều có thể nhảy qua, quý hơn nữa là tuấn mã có linh tính cực cao, chỉ cần nhẹ nhàng giật cương hoặc nhẹ thúc gót chân vào bụng, nó đã có thể hiểu ngay ý muốn của người cỡi, cho nên không chế nó rất là nhàn nhã.

Kể đó Mạnh Hổ lại nghĩ tới chủ cũ của Ô Vân Cái Tuyết, chính là viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt đã chết trong tay hắn.

Đúng ra, tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt kia chết thật sự rất oan uổng, võ nghệ của hắn tuyệt đối không kém hơn Mạnh Hổ, nói về sức lực thậm chí có thể còn hơn, nhưng hắn thật là kém may mắn. Chỉ vì hắn gặp phải một người có kinh nghiệm vào sinh ra tử cực kỳ phong phú như Mạnh Hổ, hơn nữa lúc ấy Mạnh Hổ đã lâm vào bước đường cùng, nên bị Mạnh Hổ ngoan cường chống cự, mạo hiểm giết hắn thành công.

Ánh mắt Mạnh Hổ lại dời đến trường thương vừa đoạt được trong tay tên tướng ấy, nhìn cán trường thương đen nhánh một màu đang cắm phập dưới đất cách đó không xa, đột nhiên Mạnh Hổ trong lòng thoáng động. Cán trường thương kia rất giống với đại thương của Tư Đồ Bưu khi trước, chẳng lẽ giữa hắn và Tư Đồ Bưu có một mối quan hệ mật thiết sao?

Mạnh Hổ không đoán sai, tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt bị hắn giết chết nhờ vào may mắn ấy quả thật có mối quan hệ rất sâu xa với Tư Đồ Bưu, thậm chí một thân võ nghệ của hắn là do Tư Đồ Bưu thân

truyền. Bởi vì tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt ấy chính là cháu của Tư Đồ Bưu, con trai độc nhất của Tư Đồ Duệ, vị hôn phu của Tam công chúa của đế quốc Thu Vũ Đường- Tư Đồ Hạo!

Cũng vào lúc này, ở vùng bình nguyên mênh mông trước đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Thi thể của Tư Đồ Hạo và Đỗ Dự xếp song song trước mặt Tư Đồ Duệ, phía trước hai thi thể không xa, vô số bó củi đã chất thành một đồng to vài chục trượng. Trên đồng củi nằm la liệt thi thể của vô số tướng sĩ hy sinh, có quân của đế quốc Minh Nguyệt, cũng có quân của đế quốc Quang Huy, khi còn sống, bọn họ thù hằn chém giết nhau, chết rồi lại lẳng lẳng nằm cạnh nhau.

Một đội tăng lữ vốn đi theo quân đội đang tụ tập, thấp giọng ngâm xướng những câu kinh cầu nãi nùng ai oán để tế cáo vong linh những người đã chết, làm cho bọn họ quên đi cừ hận lúc còn sống, nhờ vậy linh hồn trở nên thanh khiết thăng nhập thiên đường. Mấy vạn đại quân của Mạnh Hổ phía sau Tư Đồ Duệ thành kính quỳ dưới đất, cũng cất giọng ề a ngâm xướng theo, tiếng ngâm ca ai oán giữa trời đêm tĩnh mịch vang đi rất xa, phẳng phất như thanh âm từ trên thiên đường vọng xuống.

Khi tia nắng ban mai đầu tiên xuất hiện ở chân trời phía Đông, rốt cục tang lễ đã hoàn thành, một vị tăng lữ cao tuổi cầm đuốc trong tay chậm rãi bước tới trước mặt Tư Đồ Duệ.

Tư Đồ Duệ chậm rãi đứng dậy, tiếp nhận cây đuốc trong tay vị tăng lữ kia.

Bốn tên cận vệ quân vẻ mặt cung kính tiến lên, xốc lấy thi thể của Tư Đồ Hạo và Đỗ Dự, đột nhiên Tư Đồ Duệ đưa tay ra cản lại:

- Xin chờ một chút...

Bốn tên cận vệ quân đang chuẩn bị mang thi thể đi, nghe vậy quay đầu lại nhìn Tư Đồ Duệ hơi ngạc nhiên.

Tư Đồ Duệ tiến lên hai bước, đến bên cạnh thi thể của Tư Đồ Hạo, sau đó tay trái run rẩy gỡ ra nhẹ nhàng món trăn khuôn mặt còn trẻ của Tư Đồ Hạo, mặt Tư Đồ Hạo vẫn còn giữ nét mỉm cười, giống như là chỉ ngủ thiếp đi. Không thể cầm được, hai giọt nước mắt lặng lẽ lăn tròn trên khuôn mặt già nua của Tư Đồ Duệ.

Vị tăng lữ cao tuổi thấy thế cho rằng Tư Đồ Duệ muốn thay đổi chủ ý, lại tiến lên khuyên nhủ:

- Tổng đốc đại nhân, Phò mã dù sao cũng là vị hôn phu của công chúa điện hạ, thân phận đặc biệt, hay là không cần phải hỏa thiêu...

- Không!

Tư Đồ Duệ lắc đầu, nói với giọng già nua:

- Tư Đồ Hạo mặc dù là hôn phu của công chúa điện hạ, nhưng hắn cũng là nam nhi của Tư Đồ gia chúng ta. Nam nhi của Tư Đồ gia chúng ta tuân theo lời giáo huấn của tổ tiên Tư Đồ gia, nếu như tử trận sa trường, sẽ hỏa thiêu chung với các tướng sĩ đã hy sinh, hồn về thiên quốc...

Tư Đồ Duệ khoát tay, bốn tên cận vệ quân mang thi thể của Tư Đồ Hạo và Đỗ Dự tiến lên mấy bước, bỏ lên đồng củi. Tư Đồ Duệ rung tay một cái, cây đuốc trong tay hắn đã bay vào đồng củi, đồng củi đã được tưới dầu lên lập tức bùng bùng cháy, lưỡi lửa hung bạo nhanh chóng nuốt chửng những thi thể nằm trên đồng củi....

Đến lúc xoay người lại, Tư Đồ Duệ đã hoàn toàn khôi phục vẻ lạnh lùng, trầm giọng quát lên:

- Truyền lệnh, kéo quân tới Đoạn Hồn cốc!

Đoạn Hồn cốc.

Ba sư đoàn chủ lực của quân đoàn Tây Bộ đã hoàn toàn lâm vào tuyệt cảnh, trái phải hai bên và phía trước đều là vách đá hiểm trở cheo leo, người ngựa không thể nào vượt qua. Cửa vào duy nhất đã bị hơn hai mươi vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt hoàn toàn bít kín, Triệu Nhạc thử tổ chức vài đợt phá vòng vây, kết quả đều bị quân của đế quốc Minh Nguyệt đánh cho đội ngược trở vào.

Điều may mắn duy nhất là trong Đoạn Hồn cốc không hề có lấy một ngọn cỏ, cho nên quân của đế quốc Minh Nguyệt không có cách nào tiến hành phóng hỏa, bi kịch của Tuyệt Vọng cốc năm xưa cũng không thể tái diễn. Bởi vì tất cả quân nhu lương thảo cũng ở đây, cho nên dù không thể đột phá vòng vây, muốn thủ một thời gian ngắn cũng không thành vấn đề, thế nhưng rất nhanh, một vấn đề nghiêm trọng phi thường đã xuất hiện: bên trong Đoạn Hồn cốc không hề có nước.

Không ăn, vẫn có thể sống được bảy ngày, nếu như không có nước uống, tuyệt đối không thể sống quá ba ngày.

Nhìn vàng thối dương chói sáng từ từ mọc lên ở phía Đông, Triệu Nhạc thầm kêu khổ trong lòng. Hắn hiểu rất rõ ràng, quân đoàn Tây Bộ lần này khó thoát khỏi tai kiếp, nhưng trong lòng hắn cũng không hối hận. Nếu như cho hắn làm lại từ đầu, hắn cũng không hề do dự mà đem hết tất cả quân đội tới cứu pháo đài Hà Tây! Điều hắn tiếc nuối duy nhất là chưa cứu được đứa con gái bảo bối Triệu Thanh Hạm của mình.

Triệu Nhạc bị nhốt ở Đoạn Hồn cốc cũng không biết rằng Triệu Thanh Hạm đã đi theo các tướng sĩ của sư đoàn số Bốn phá vòng vây, bất quá tình cảnh lúc này của Triệu Thanh Hạm cũng không ổn chút nào. Thanh Y vệ bên cạnh nàng chỉ còn lại không tới năm mươi người, mà phía sau cách đó không xa, lại có khoảng bốn, năm trăm khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang đuổi giết.

Tối hôm trước, Mạnh Hổ đột ngột suất lĩnh đội ‘trọng giáp thiết kỵ’ giết quân của đế quốc Minh Nguyệt trở tay không kịp, Lôi Minh suất lĩnh quân của sư đoàn số Bốn nhân cơ hội đó phá vòng vây. Thanh Y vệ của Triệu Thanh Hạm và liên đội kỵ binh của Chiến Ứng cũng theo đó phá vòng vây thành công. Sau khi phá được vòng vây, Lôi Minh đã dẫn theo Ngưu Độc và bốn, năm trăm kỵ binh quay lại cứu Mạnh Hổ, giao lại tất cả quân đội cho liên đội trưởng liên đội số Một trọng trang bộ binh Hoàng Nhâm tạm thời suất lĩnh, thẳng tiến về hướng thành Tam Giang.

Sau khi chia ra không lâu, một cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt đã đuổi theo bọn họ. hai sư đoàn khinh kỵ binh của Diêu Minh Viễn và Tần Khởi sau khi hoàn thành nhiệm vụ hiệp đồng tác chiến, đã nhận được lệnh của Tư Đồ Duệ, ngựa không dừng vó đuổi giết sư đoàn số Bốn của đế quốc Quang Huy vừa phá vòng vây. Tư Đồ Duệ là người dụng binh lão luyện, dĩ nhiên không dễ dàng buông tha cho chủ lực của sư đoàn số Bốn vừa phá vòng vây.

Hoàng Nhâm nhanh chóng quyết định thừa dịp bóng đêm chia ra rút lui.

Chia ra hành động như vậy mặc dù làm cho binh lực của sư đoàn số Bốn phân tán, tuy nhiên chuyện đã đến nước này rồi, chạy thoát người nào hay người đó.

Quyết định của Hoàng Nhâm rất chính xác, ở vùng bình nguyên trống trải của Tam Giang, con người chỉ có hai chân không thể nào chạy nhanh hơn chiến mã bốn chân. Nếu như triển khai đội hình phòng ngự dày đặc chậm rãi rút lui, chắc chắn là toàn bộ sẽ chết chung một chỗ không thoát được người nào. Chỉ có thừa dịp bóng đêm chia nhau phá vòng vây tẩu thoát, mới có thể may mắn tránh được khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt truy sát mà thôi.

Trong lúc người ngựa hỗn loạn, Triệu Thanh Hạm chỉ còn tập hợp được gần năm mươi Thanh Y vệ cưỡi ngựa cướp đường mà chạy. Có lẽ phát hiện ra chuyện khác thường, một cánh quân khoảng bốn, năm trăm khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt nhanh chóng đuổi theo. Đến lúc trời tờ mờ sáng, rốt cục Triệu Thanh Hạm và gần năm mươi Thanh Y vệ của nàng đã bị khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đuổi tới chân Thanh Vân sơn.

50. Chương 50: Chỉ Cần Ta Ở Đây!

Trong lúc này, toàn bộ đám Thanh Y vệ đi theo Triệu Thanh Hạm đã bỏ mình, chiến mã cũng đã chết, Triệu Thanh Hạm bị quân của đế quốc Minh Nguyệt bức đến một ngọn núi nhỏ.

Còn lại gần hai trăm tên quân của đế quốc Minh Nguyệt mặt mày hung dữ, chậm rãi giục ngựa tiến về phía chân núi. Hai tay Triệu Thanh Hạm cố gắng chống xuống đất gượng ngồi dậy, nhưng một trận đau đớn kịch liệt từ dưới mắt cá chân lan ra khắp toàn thân. Quá đau đớn, Triệu Thanh Hạm không khỏi buồn bực hừ một tiếng, thân thể vừa mới gượng gượng ngồi dậy được nửa người đã uể oải nằm phịch xuống đất.

- Các huynh đệ, cô nương này bị thương kia, ha ha!

Tên đại đội trưởng cầm đầu bọn binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đắc ý cười lớn:

- Bắt sống thôi, các huynh đệ bắt sống thôi!

Triệu Thanh Hạm đột nhiên vùng chiến đao lên, lưỡi đao sắc bén đã kề sát vào cổ trắng như ngọc của nàng, trong lòng u sầu thâm thẳm. Thân là nữ nhân, một khi bị đám khốn của đế quốc Minh Nguyệt kia bắt sống, có thể tưởng tượng được sẽ xảy ra chuyện gì..., Triệu Thanh Hạm tuyệt đối không muốn chịu cảnh bị vũ nhục như vậy!

Triệu Thanh Hạm đang muốn xuống tay kết liễu tính mạng mình, tên đại đội trưởng của đế quốc Minh Nguyệt đang ngồi trên ngựa đột nhiên kêu lên một tiếng bị thương rồi rơi xuống đất. Triệu Thanh Hạm kinh hãi, định thần nhìn kỹ lại, chỉ thấy đầu tên đại đội trưởng kia đã bị một mũi Lang Nha tiễn sắc bén cắm sâu vào, đầu mũi tên lạnh lẽo xuyên từ phía sau gáy ra trước mặt.

- Ai?

- Người nào?

Gần hai trăm tên quân sĩ của đế quốc Minh Nguyệt vây quanh cũng vô cùng kinh hãi, vội vàng nhìn quanh bốn phía, nhưng chung quanh bốn bề đều tĩnh mịch, không thấy một bóng người nào. Bọn chúng còn đang nghi hoặc, lại một mũi tên từ cánh rừng phía trước bay ra, nhanh như tia chớp đã bắn thủng đầu một tên binh sĩ khác của đế quốc Minh Nguyệt.

Tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt bị trúng tên kêu lên hết sức thê lương, hai tay ôm lấy mắt phải trúng tên, ngã lặn từ trên lưng ngựa xuống.

- Hắn ở đằng kia!

- Chính là ở trong rừng cây phía trước!

- Hầu Tử, người mang theo năm mươi huynh đệ đi giết hắn!

Đám binh sĩ còn lại của đế quốc Minh Nguyệt bắt đầu reo hò cổ vũ, tuy nhiên bọn chúng còn chưa kịp kéo người đi, một con tuần mã toàn thân đen nhánh, bốn vó trắng như tuyết đã từ trong cánh rừng trước mặt lao ra nhanh như tia chớp. Trên lưng tuần mã là một đại hán vóc người cao lớn, ngực nở vai to, trong tay cầm một cây trường thương đen nhánh, chỉ trong nháy mắt đã gần tới ngọn núi nhỏ, tốc độ vô cùng mau lẹ.

Đại hán kia đương nhiên là người đã rất khó khăn mới có thể đột phá trùng vây- Mạnh Hổ.

Vì sợ nhiễm bệnh phong đòn gánh, Mạnh Hổ chỉ có thể dùng biện pháp nguyên thủy nhất, gắng chịu đau dùng lửa nóng đốt cháy vết thương. Vừa xử lý vết thương xong được một lúc, sắc trời cũng đã dần sáng, Mạnh Hổ vừa muốn lên ngựa tiếp tục bỏ chạy, đột nhiên ngay lúc ấy, quân của đế quốc Minh Nguyệt đuổi theo Triệu Thanh Hạm đến ngay khu rừng rậm mà hắn đang ẩn nấp.

Không hề do dự, Mạnh Hổ bắn chết hai tên cầm đầu binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt, sau đó lên ngựa xông ra.

Cho dù thế nào đi nữa, Mạnh Hổ vẫn nợ Lôi Minh một mạng, Lôi Minh mặc dù đã tử trận, nhưng trước khi chết hắn đã yêu cầu Mạnh Hổ trợ giúp Triệu Thanh Hạm và dân chúng của hành tỉnh Tây Bộ. Nam tử đại trượng phu ân oán phân minh, nếu như Mạnh Hổ đã đáp ứng, đương nhiên sẽ thực hiện, Triệu Thanh Hạm gặp nguy, hắn sao có thể thấy chết mà không cứu.

Thật ra sau khi tiếp xúc một thời gian, cảm nhận của Mạnh Hổ về Triệu Thanh Hạm đã hoàn toàn thay đổi. Cho dù là Lôi Minh không dặn dò, Mạnh Hổ nếu như đã gặp cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Phốc!

Một tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đứng trước tiên đã bị Mạnh Hổ một thương đâm xuyên cổ họng. Mạnh Hổ giục ngựa qua rồi, nửa bên cổ của tên nọ đã bị đánh bay đi đột ngột, thân hình to lớn của hắn lao đảo vài cái trên lưng ngựa rồi mới rơi xuống đất. Về phần Mạnh Hổ đã xông thẳng vào giữa đám quân của đế quốc Minh Nguyệt như hồ lạc đàn dê, trường thương trong tay hắn vũ lộng như một con rồng đen đang bay lượn, hắn đi đến đâu là quân của đế quốc Minh Nguyệt rút ngựa đến đó.

- Giết!

Mạnh Hổ xuất một thương đánh bay tên binh sĩ cuối cùng của đế quốc Minh Nguyệt chắn ngay trước mặt, lập tức giục ngựa vọt tới trước mặt Triệu Thanh Hạm.

Đôi mắt đẹp của Triệu Thanh Hạm thoáng chốc không khỏi hiện ra vẻ vui mừng, liền chìa bàn tay trái nhỏ bé của mình về phía Mạnh Hổ. Mạnh Hổ nắm chặt tay Triệu Thanh Hạm khẽ kéo một cái, thân thể mềm mại của Triệu Thanh Hạm đã bay lên, rơi ngay vào sau lưng Mạnh Hổ. Theo bản năng, Triệu Thanh Hạm giang đôi tay ngọc ôm choàng tấm lưng rộng rãi của Mạnh Hổ.

- Ngăn hắn lại!

- Giết chết bọn chúng!

- Thân phận nha đầu kia nhất định không phải chuyện đùa, ngàn vạn lần đừng để cho nàng ta bỏ chạy!

Quân của đế quốc Minh Nguyệt bốn phía giận dữ gào thét, vội vã giục ngựa đuổi theo.

Đột nhiên, Mạnh Hổ nở một nụ cười nhẹ nhàng, nói với Triệu Thanh Hạm:

- Chỉ cần có ta ở đây, không ai có thể động đến nàng!

- Hổ....

Triệu Thanh Hạm khẽ kêu trong tận đáy lòng, lặng yên nép má lúm đồng tiền vào tấm lưng trần của Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ nhẹ nhàng thúc vào bụng ngựa, chiến mã tung vó hí một tiếng dài, tung cao bốn vó rời xa ngọn núi. Hai tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đứng trước tiên vung Trảm Mã đao lên chém xuống, trường thương trong tay Mạnh Hổ đã nhanh như chớp quét ngang, nháy mắt đã đánh hai tên rơi xuống đất. Trong khoảnh khắc, Mạnh Hổ nhẹ nhàng giật cương, Ô Vân Cái Tuyết bay thẳng lên không, mạnh mẽ bay qua đầu đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đang cản đường Mạnh Hổ.

Đến lúc bọn binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt mặt mày kinh hãi quay đầu ngựa lại định đuổi theo, Ô Vân Cái Tuyết đã đưa Mạnh Hổ và Triệu Thanh Hạm đi một quãng xa....

Đất trời lồng lộng, mái tóc đen rối loạn của Mạnh Hổ bồng bềnh trong gió, giống như bờm của chúa tể sơn lâm, lộ ra vẻ ngang tàng cuồng dã. Mái tóc mềm mại của Triệu Thanh Hạm như sóng biển phấp phồng, lộ ra hết vẻ đẹp ôn nhu đầy nữ tính. Mặt trời đỏ chói đã lên cao ở hướng Đông, hai người một ngựa càng lúc càng đi xa dưới ánh nắng chói chang rực rỡ, rớt cục bóng dáng của họ đã mất hút cuối chân trời....

Hai ngày sau, Mạnh Hổ và Triệu Thanh Hạm đã thuận lợi đến được thành Tam Giang.

Nhẹ nhàng giật cương dừng ngựa, Mạnh Hổ nhảy xuống ngựa, đỡ lấy Triệu Thanh Hạm từ trên lưng ngựa xuống đất, Triệu Thanh Hạm lưu luyến không nỡ buông cánh tay cường tráng của Mạnh Hổ, ôn nhu hỏi:

- Chàng thật không vào thành cùng ta sao?

Mạnh Hổ cười nhạt nói:

- Ta phải đi cứu binh sĩ của ta!

Triệu Thanh Hạm ừ nhẹ một tiếng, thấp giọng dặn dò:

- Vậy chàng cẩn thận một chút!

Mạnh Hổ lại nhảy lên lưng ngựa, quay đầu lại khẽ cười với Triệu Thanh Hạm rồi giục ngựa lên đường. Triệu Thanh Hạm nhẹ nhàng đưa tay lên vẫy vẫy, mắt dõi theo bóng dáng to lớn của Mạnh Hổ càng lúc càng xa, lòng khẽ thì thầm:

- Hổ, chàng nhất định phải trở về...

- Thanh Hạm tiểu thư!

- Thanh Hạm tỷ, thật là tỷ sao?

Triệu Thanh Hạm còn đang buồn bã, phía sau đột nhiên truyền đến hai thanh âm đầy vẻ mừng rỡ, nàng quay đầu lại, Ngô Quân Di và Kinh Thiên Thành mặt mày hớn hở từ trong cửa thành giục ngựa chạy vội đến. Hai người này ngang ngược đã quen, chỉ muốn làm theo ý mình, vốn Trịnh Khoa đã sắp xếp cho bọn họ trở về Tây Lăng, nhưng mới đi nửa đường, không ngăn được sự tò mò đã lên lút quay lại Tam Giang.

- Quân Di, Thiên Thành?

Nhìn thấy Ngô Quân Di và Kinh Thiên Thành, Triệu Thanh Hạm cũng rất vui mừng, hỏi:

- Sao các người lại ở đây? Các người có đem tin tức trở về Tây Lăng chưa? Đại quân của phụ thân ta khi nào mới đến thành Tam Giang?

- Thanh Hạm tỷ không biết sao?

Ngô Quân Di liền thoáng:

- Mười ngày trước, Triệu bá bá đã dẫn đại quân tới pháo đài Hà Tây rồi!

- Quân Di, muội nói cái gì?

Triệu Thanh Hạm nghe vậy thất kinh la lên:

- Phụ thân mười ngày trước đã dẫn đại quân chạy tới pháo đài Hà Tây sao?

- Đúng vậy!

Ngô Quân Di gật đầu:

- Muội còn tưởng tỷ là do Triệu bá bá cứu về!

- Không, không phải, tự chúng ta phá vòng vây mà ra...

Triệu Thanh Hạm lắc đầu, càng nói càng gấp gáp:

- Nếu phụ thân thật sự dẫn đại quân tới pháo đài Hà Tây, lúc chúng ta phá vòng vây vì sao không gấp chứ?

Trong lòng Triệu Thanh Hạm đột nhiên có linh cảm xấu, nếu như phụ thân thật sự đã suất lĩnh đại quân tới Hà Tây, nhưng lúc mình phá vòng vây lại không gấp, vậy chỉ có thể nói lên một việc, chính là phụ thân và quân chủ lực của quân đoàn Tây Bộ đã xảy ra chuyện, nếu không bị đánh bại thì đã lâm vào vòng vây của đại quân đế quốc Minh Nguyệt.

- Hồng rồi!

Ngô Quân Di cũng dần dần biến sắc, đột nhiên nói:

- Thanh Hạm tỷ, Triệu bá bá và quân chủ lực của quân đoàn Tây Bộ nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không lúc các người phá vòng vây vì sao lại không gấp gỡ?

- Xảy ra chuyện?

Kinh Thiên Thành bên cạnh cũng ngạc nhiên hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Cho dù đã xảy ra chuyện gì, đều là do tên Mạnh Hổ kia làm hại cả!

Ngô Quân Di tức giận nghiến răng nói:

- Nếu không phải hẳn tìm cách giữ Thanh Hạm tử ở lại pháo đài Hà Tây, Triệu bá bá cũng không cần phải quyết định suất lĩnh đại quân đi cứu viện. Nếu như Triệu bá bá không suất lĩnh đại quân chạy tới Hà Tây, làm sao có thể mắc mưu của lão hồ ly Tư Đồ Duệ! Thanh Hạm tử, không phải Mạnh Hổ mới vừa trở về cùng với tử sao, lần này nhất định không thể buông tha cho hắn!

- Hổ...

Gương mặt Triệu Thanh Hạm vốn hồng hào chỉ trong khoảnh khắc đã trở nên trắng bệch, run giọng nói:

- Quân Di muội vừa nói gì?

Triệu Thanh Hạm bằng tuyết thông minh, vốn đã hơi nghi ngờ chuyện đêm đó vì sao Lôi Minh và Mạnh Hổ lại đột nhiên quyết định phá vòng vây, lại còn những lời Lôi Minh đã nói đêm hôm trước khi phá vòng vây, toàn là những lời lấp la lấp lửng, giấu đầu hở đuôi.

Lúc này, Triệu Thanh Hạm đột nhiên hiểu ra, Lôi Minh và Mạnh Hổ nhất định đã biết trước phụ thân nàng và quân chủ lực của quân đoàn Tây Bộ đã xảy ra chuyện, biết sẽ không có viện quân tới cứu cho nên mới quyết định phá vòng vây. Nhưng chuyện Triệu Thanh Hạm không hiểu là, Lôi Minh và Mạnh Hổ vì sao không đem tin tức này nói cho nàng biết sớm? Và tại sao sau khi phá vòng vây thành công, không dẫn quân đi tiếp ứng? Tại sao bọn họ không ngăn cản bi kịch xảy ra? Rốt cục tất cả là vì sao?

51. Chương 51: Chân Tướng

Đôn Tử cõng trên lưng một huynh đệ bị thương nặng, chạy ở sau chót đội ngũ, vừa ra sức chạy tất tả, vừa thở hào hển cổ vũ các huynh đệ của mình đã khí cùng lực kiệt:

- Các huynh đệ hãy cố gắng kiên trì, thành Tam Giang đã ở phía trước không xa, đừng nhụt chí, nhất định phải kiên cường...

Đội quân ấy chính là hơn ngàn tàn binh còn sót lại của liên đội Mãnh Hổ.

Lúc đại quân phá vòng vây, vì đột phá phòng tuyến của quân đế quốc Minh Nguyệt, hơn hai ngàn 'trọng giáp thiết kỵ' của liên đội Mãnh Hổ cũng đã thương vong gần một nửa. Sau đó có bốn, năm trăm 'trọng giáp thiết kỵ' theo Mạnh Hổ đánh thẳng vào trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, lại có khoảng trăm kỵ binh theo Niễn Tử, Ngưu Độc quay lại cứu Mạnh Hổ, tất cả các tướng sĩ này đều tử trận, hôm nay liên đội Mãnh Hổ cũng chỉ còn lại hơn ngàn tàn binh này mà thôi.

Chiến mã của hơn ngàn tàn binh đã sớm mệt chết, bọn họ không thể làm gì khác hơn là cởi bỏ trọng giáp cho nhẹ người rồi cầm đầu chạy bộ.

Bọn lão binh như Niễn Tử, Ngưu Độc đều tử trận, trưởng quan Mạnh Hổ ở nơi đâu không rõ, Đôn Tử nghiễm nhiên đảm nhận chức trách quan chỉ huy tạm thời. Lúc này mặc dù thoát nhìn liên đội Mãnh Hổ vô cùng chật vật, nhưng lòng quân vẫn chưa tiêu tán, tinh thần vẫn chưa sụp đổ, ít nhất nhìn qua có thể thấy đây vẫn là một cánh quân.

Một tên binh sĩ bấp dùi còn cầm mũi tên ngã lộn một vòng lăn lông lốc trên mặt đất, lập tức có hai tên binh sĩ khác tiến lên dìu hắn. Trong giờ phút gian nan này, binh sĩ của liên đội Mãnh Hổ vẫn nhớ lời giáo huấn của trưởng quan: vững như bàn thạch, tuyệt không từ bỏ, sống chết có nhau, tuyệt không từ bỏ!

Hí...

Hơn ngàn tàn binh của liên đội Mãnh Hổ vẫn đang chạy trời chết, đột nhiên phía trước bình nguyên vang lên một tiếng ngựa hí dài.

Báo Tử đang cầm đầu chạy tất tả nghe tiếng vội ngẩng đầu lên, thấy phía trước có một kỵ mã đang lướt nhanh như gió về phía này, trong mắt Báo Tử không khỏi hiện lên nét vui mừng hơn hớn, dùng hết sức mình quay đầu lại hét to:

- Là trưởng quan! Các huynh đệ, trưởng quan đã tới!

- Trưởng quan!?

- Đúng là trưởng quan rồi!

- Các huynh đệ, trưởng quan tới rồi!

Hơn ngàn tàn binh lập tức hưng phấn hẳn lên, vốn ai nấy đều có vẻ trầm buồn nhưng nghe tin này lại trở nên phấn khích reo hò náo động.

Mạnh Hổ vọt tới trước mặt hơn ngàn tàn binh nhanh như cơn lốc, nhẹ nhàng ghìm cương, Ô Vân Cái Tuyết lập tức cả người đứng thẳng, hai vó trước chồm lên không đá lung tung mấy cái, cuối cùng đã dừng lại.

- Trưởng quan!

Đôn Tử đặt tên huynh đệ bị thương nặng trên lưng xuống, bước tới mấy bước quỳ rạp trước mặt Mạnh Hổ, gào khóc:

- Đôn Tử đã dẫn các huynh đệ về đây cho trưởng quan, trừ ra các huynh đệ đã tử trận trong khi phá vòng vây, các huynh đệ đi theo trưởng quan đột kích trung quân, còn có các huynh đệ theo Ngưu Độc và Niễn Tử đi cứu trưởng quan, tất cả các huynh đệ còn lại, chỉ cần còn thở, đều đã có mặt ở đây!

Đôn Tử lúc này là quan chỉ huy tạm thời của liên đội Mãnh Hổ, không thể nghi ngờ hẳn đã phải chịu áp lực tâm lý rất nặng nề, hẳn dù sao cũng chỉ là một tên tân binh mới nhập ngũ chưa đầy hai tháng. Lúc Mạnh Hổ và những lão binh không có mặt, hẳn còn có thể miễn cưỡng duy trì sự bình tĩnh tạm thời, giờ đây Mạnh Hổ đã xuất hiện, thần kinh đang vô cùng căng thẳng của hắn lập tức chùng xuống, cho nên mới thất thố mà gào khóc lên như vậy.

- Đôn Tử!

Mạnh Hổ nhảy xuống ngựa, tiến lên vỗ vỗ bả vai Đôn Tử, trầm giọng nói:

- Rất tốt, người làm rất tốt!

- Các huynh đệ!

Dứt lời, Mạnh Hổ chuyển hướng sang hơn ngàn tàn binh, nắm tay thành quyền vung lên hét lớn:

- Các người cũng rất tốt, các người không hổ là quân của Mạnh Hổ ta, không hổ là binh sĩ ngoan cường nhất trên thế gian này. Ta vì sự ngoan cường của các người mà cảm thấy kiêu ngạo, chúng ta là liên đội Mãnh Hổ, liên đội Mãnh Hổ đánh không chết kéo không ngã!

- Hống!

- Hống!

- Hống!

Hơn ngàn tàn binh còn sống sót rồi rít hét lên theo Mạnh Hổ một cách điên cuồng, tận sức phát tiết những tâm tình trong lòng của họ.

Nhìn qua những khuôn mặt trẻ tuổi đang vô cùng kích động, khoé mắt Mạnh Hổ cũng không khỏi hơi ươn ướt. Thật ra hẳn cũng cảm thấy rất tự hào với biểu hiện của binh sĩ của mình, hẳn cũng không ngờ, bọn tân binh chỉ mới vừa nhập ngũ không đầy hai tháng này lại có biểu hiện ngoan cường trong nghịch cảnh như vậy.

Theo lời Triệu Thanh Hạm kể lại trên đường về, Mạnh Hổ đã biết chuyện sư đoàn số Bốn chia nhau ra mà chạy.

Thế nhưng hơn ngàn tàn binh của liên đội Mãnh Hổ lại không chia ra phá vòng vây, mà là sống chết có nhau, kiên trì tập trung rút lui. Càng quý hơn nữa, không ngờ bọn họ lại không bỏ lại bất cứ một chiến hữu bị thương nào, cho dù là bị thương nặng đến mức nào, chỉ cần còn hơi thở, mặc kệ lết đi hay phải cõng, vẫn mang theo cùng đội ngũ.

Đám binh sĩ này quả thật đã làm được chuyện vững như bàn thạch, tuyệt không từ bỏ, sống chết có nhau, tuyệt không từ bỏ!

Mạnh Hổ đỡ một tên binh sĩ trọng thương lên lưng chiến mã, quay đầu lại hét to:

- Các huynh đệ, chúng ta về nhà...

Tam Giang, thủ phủ trong thành.

Triệu Thanh Hạm đang trong tâm trạng lo âu, bất an, giận dữ, u oán và đau khổ. Đã có thám báo của quân đoàn Tây Bộ mang về tin tức Triệu Nhạc và quân chủ lực của quân đoàn Tây Bộ bị vây khốn ở Đoạn Hồn cốc. Hiện tại thành Tam Giang nơi nơi đều náo loạn cả lên, rất nhiều dân chúng đã bỏ nhà rời đi nơi khác.

Đám tướng sĩ của sư đoàn số Bốn chia nhau phá vòng vây cũng đã trở lại thành Tam Giang. Liên đội kỵ binh của Chiến Ứng cũng chạy thoát trở về được hơn phân nửa, lại thêm vào quân thủ vệ trong thành, thành Tam Giang đã gom lại được năm, sáu ngàn quân, nhưng Triệu Thanh Hạm vẫn thấy hoảng hốt trong lòng, lo lắng không thôi.

Triệu Thanh Hạm đang đợi Mạnh Hổ trở về, nàng muốn nhanh chóng được nghe Mạnh Hổ nói ra chân tướng của chuyện này, nàng thật sự không hy vọng chuyện xảy ra như Ngô Quân Di đã nói. Thế nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, chân tướng chuyện này rất có thể đúng như Ngô Quân Di đã nói, càng nghĩ như vậy, nàng càng cảm thấy tâm ý hoảng loạn, lực thần vô chủ.

Chiến Ứng, Kinh Thiên Thành và Ngô Quân Di đứng hầu hai bên, ba người cũng lộ vẻ mặt âm trầm bất định.

Tiếng bước chân trầm trọng đột nhiên vang lên, ngoài cửa chợt thấp thoáng bóng người, thân hình to lớn của Mạnh Hổ đang bước vào đại sảnh.

Kinh Thiên Thành và Chiến Ứng đưa mắt ra hiệu cho nhau, lập tức cùng rút ra chiến đao tiến lên chắn ngay trước mặt Mạnh Hổ. Cùng lúc đó, đám binh sĩ bốn phía chung quanh cũng ào ạt xông ra, cung giương kiếm tuốt bao vây lấy Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ thần sắc lạnh lùng nhìn quanh một vòng, mỉm cười:

- Các người muốn làm gì?

- Làm gì à?

Kinh Thiên Thành cười gằn:

- Người đâu, bắt tên gian tế này lại!

- Gian tế!?

Mạnh Hổ đột nhiên tiến lên một bước, ánh mắt sắc như dao nhìn thẳng vào mặt Kinh Thiên Thành, quát lên đầy lãnh khốc:

- Có gan lặp lại lần nữa!

Kinh Thiên Thành lập tức lùi nhanh ba bước, giống như con thỏ kinh hãi trốn phía sau bọn binh sĩ, môi mấp máy, quả thật không dám nói lời nào nữa.

- Dừng tay!

Triệu Thanh Hạm rốt cục đã từ trạng thái bàng hoàng mà tỉnh lại, quát to:

- Lui xuống hết cho ta!

Chiến Ứng và Kinh Thiên Thành đều không dám cãi lời Triệu Thanh Hạm, không thể làm gì khác đành lui xuống, sắc mặt tái xanh.

Ánh mắt Triệu Thanh Hạm nhìn thẳng vào Mạnh Hổ, thấp giọng nói:

- Chàng có thể theo ta lại đây một chút được không? Ta có chuyện muốn nói với chàng!

Nói xong, không đợi Mạnh Hổ trả lời, Triệu Thanh Hạm đã xoay người ra khỏi đại sảnh. Sắc mặt Mạnh Hổ khê biến, cũng đi theo Triệu Thanh Hạm ra ngoài, đi lên đài cao ngoài sân trước đại sảnh.

Triệu Thanh Hạm chậm rãi đi đến mép đài, tay gác nhẹ lên lan can, mắt nhìn ánh tà dương phía trời Tây, ánh mặt trời đang dần dần tiêu tán, nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

Mạnh Hổ cũng đi tới cạnh lan can, đứng bên Triệu Thanh Hạm, nhát giọng hỏi:

- Nàng đã biết rồi sao?

- Hả?

Triệu Thanh Hạm kinh hô một tiếng, đưa mắt ngạc nhiên nhìn Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ không nhìn Triệu Thanh Hạm, hẩn nhìn ánh nắng chiều đang dần dần ảm đạm, trên mặt thoáng qua vẻ lạnh lùng:

- Không sai, giữ nàng ở lại pháo đài Hà Tây là ta có mục đích khác, nếu như hôm đó nàng không chủ động ở lại, ta cũng sẽ động thủ giữ nàng, bắt ép nàng lưu lại! Ta làm như vậy chính là vì muốn ép phụ thân nàng, muốn cho hắn phải phái ra viện quân đi cứu pháo đài Hà Tây!

- Không, không phải như vậy!

Triệu Thanh Hạm không khỏi có chút bối rối, vội nói:

- Không phải ta muốn nói chuyện này, chuyện này không phải là vấn đề gì lớn lao, là ta tự nguyện ở lại pháo đài Hà Tây!

- Nàng hãy nghe ta nói hết!

Mạnh Hổ khoát tay, nói tiếp:

- Lúc ta khuyên nàng ở lại, ta cũng đã liệu trước phụ thân nàng nhất định sẽ bất chấp tất cả mà suất lĩnh đại quân tới cứu nàng, cuối cùng khó tránh khỏi rơi vào mưu kế của Tư Đồ Duệ. Nhưng ta vẫn làm như vậy mà không hề do dự, bởi nếu ta không làm như vậy, phụ thân nàng sẽ không hề do dự mà bỏ mặc pháo đài Hà Tây, bỏ mặc liên đội Mạnh Hổ!

Sắc mặt Triệu Thanh Hạm thoáng chốc trở nên tái nhợt, nhỏ giọng nói:

- Thì ra... thì ra là... Chẳng quả thật đã biết trước!

- Đúng vậy!

Mạnh Hổ gật đầu lãnh khốc, lạnh lùng nói tiếp:

- Lúc ta khuyên nàng ở lại, ta cũng đã dự liệu kết quả sẽ như thế, Mạnh Hổ ta cũng không phải là một tên tiểu tốt mặc cho người khác quyết định vận mệnh của mình! Ta còn là trưởng quan của liên đội Mạnh Hổ, ta tuyệt đối không thể trở mặt nhìn binh sĩ của mình trở thành con chốt thí trên bàn cờ người khác! Đây chính là chân tướng, chân tướng của tất cả mọi chuyện!

52. Chương 52:

Triệu Thanh Hạm mặt mày ảm đạm, ánh mắt lộ vẻ thất vọng không bút nào tả xiết, mầm mống của tình yêu vừa chớm nở tận đáy lòng đã bị tuyết sương lạnh lẽo vô tình giày xéo.

Triệu Nhạc và quân đoàn Tây Bộ lâm vào tuyệt cảnh, chuyện này thật ra cũng không thể trách Mạnh Hổ.

Nhưng Triệu Thanh Hạm không hề hy vọng Mạnh Hổ có dụng tâm như vậy chút nào, vì nếu như không, kết quả hiện tại sẽ không có quan hệ gì với hắn. Tối thiểu, lúc đầu hắn đã toan tính dùng đến vũ lực để lưu nàng lại, cũng đã sớm tiên đoán được hôm nay sẽ có kết quả như thế này, nếu như ban đầu hắn có thể thương lượng qua với nàng, thì có lẽ bi kịch hôm nay sẽ không xảy ra....

- Ôi...

Triệu Thanh Hạm đột nhiên thở dài, ánh mắt nhìn Mạnh Hổ mang theo vẻ bi thương không thể giấu:

- Nếu lúc đầu chàng thương lượng qua với ta thì tốt biết mấy, như vậy sẽ không xảy ra chuyện như ngày hôm nay!

Mạnh Hổ không khỏi nở một nụ cười khổ, hẳn hiểu rõ trong lòng Triệu Thanh Hạm đang suy nghĩ những gì, thế nhưng Mạnh Hổ tuyệt đối không muốn vì bản thân mình mà giải thích.

Giải thích ra sao bây giờ? Chẳng lẽ nói với thiếu nữ đáng thương sắp phải chịu tang cha, gặp phải biến cố trọng đại trong đời đang đứng bên cạnh hắn, rằng hắn không thèm quan tâm đến ích lợi của đế quốc Quang Huy, cũng cần bản là không cần quan tâm đến sự sống chết của Triệu Nhạc và quân đoàn Tây Bộ? Chẳng lẽ nói thật với nàng rằng hắn chỉ muốn báo đáp ơn cứu mạng của Lôi Minh, chỉ quan tâm đến sự sống chết của liên đội Mạnh Hổ mà thôi? Làm như vậy không phải là xát thêm muối vào vết thương của nàng sao?

Thấy Mạnh Hổ không hề có ý định giải thích với nàng, Triệu Thanh Hạm thầm thở dài trong lòng, đôi mắt đẹp vốn ngập tràn ai oán bỗng nhiên dần dần trong sáng, những bối rối, lo âu, phiền muộn trong lòng đột nhiên như nước thủy triều rút đi đâu mất, cả người cũng dần dần trở nên thanh tĩnh hẳn lên.

Nàng đưa ánh mắt lạnh nhạt nhìn Mạnh Hổ, nói với giọng vô cùng bình thản:

- Hổ, sau này chàng tính toán như thế nào?

Mạnh Hổ không nhịn được phải xoay qua nhìn nàng, lộ vẻ hơi kinh ngạc. Trước mắt hắn vẫn là ái nữ xinh đẹp của Công tước Tây Bộ, nhưng Mạnh Hổ cảm nhận được nàng có chút gì đó không giống như lúc trước. Dường như sau khi trải qua một loạt những biến cố gần đây, thiếu nữ điêu ngoa ngang bướng trước kia đã trở nên trưởng thành hơn, chín chắn hơn...

Nhất thời Mạnh Hổ cũng không biết trả lời như thế nào.

Triệu Thanh Hạm đột nhiên mỉm cười, nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Mạnh Hổ, nhẹ nhàng nói:

- Nếu như ta không đoán sai, chàng có thể ở lại quân đoàn Tây Bộ cho tới bây giờ hoàn toàn chỉ là vì báo ơn mà thôi. Bây giờ chàng đã trợ giúp sư đoàn số Bốn đột phá trùng vây, chàng đã không còn nợ tướng quân Lôi Minh nữa rồi, chờ sau khi tướng quân Lôi Minh trở về Tam Giang, chàng sẽ rời khỏi quân đoàn Tây Bộ, rời khỏi đế quốc Quang Huy, có đúng không?

Mạnh Hổ gật đầu, rồi lại lắc đầu, thở dài nói:

- Nàng nói rất đúng, nhưng lão Lôi vĩnh viễn không về nữa!

Trên mặt Triệu Thanh Hạm đột nhiên thoáng hiện vẻ bi thương, trong đôi mắt mỹ miều lộ vẻ ân cần dò hỏi.

- Hắn đã tử trận rồi!

Mạnh Hổ thở dài:

- Chính là vì cứu ta! Trước khi hắn chết, ta từng thề với hắn, chỉ cần ta còn một hơi thở, thề bảo vệ cho hành tỉnh Tây Bộ được bình an!

Triệu Thanh Hạm nghe vậy đột nhiên cúi đầu, hai tay chấp lại đưa lên trước ngực như đang cầu khẩn. Một lát sau, nàng nói với giọng hết sức bi thương:

- Lôi Minh là một vị tướng quân vĩ đại, tên của người sẽ vĩnh viễn khắc trên bia tưởng niệm liệt sĩ trên quảng trường Tây Lăng, mấy trăm vạn dân chúng hành tỉnh Tây Bộ sẽ vĩnh viễn nhớ đến người!

Buồn bã thở dài một tiếng, Mạnh Hổ đột nhiên nói:

- Thanh Hạm tiểu thư, có phải nàng đang suy nghĩ làm thế nào để đi cứu phụ thân nàng hay không?

- Không!

Triệu Thanh Hạm nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói mang vẻ bi thương:

- Ta sẽ không làm như vậy, phụ thân đại nhân cũng sẽ không cho phép ta làm như vậy! Bởi vì ta ngoại trừ là con gái của phụ thân ta, ta còn là Công tước Tây bộ tương lai, là Tổng đốc tương lai của hành tỉnh Tây Bộ, ta còn phải gánh vác sinh tử tồn vong của mấy trăm vạn dân chúng hành tỉnh Tây Bộ...

Ngừng một chút, Triệu Thanh Hạm đột nhiên nhìn thẳng vào mắt Mạnh Hổ, nói tiếp:

- Thật ra, phụ thân đại nhân sở dĩ bất chấp tất cả suất lĩnh đại quân chạy đi cứu ta, không chỉ vì phụ tử tình thâm mà thôi. Chàng có biết không, trên thực tế người không chỉ cứu mạng con gái của người, mà còn cứu cả hy vọng của Triệu gia chúng ta, cũng là hy vọng của hành tỉnh Tây Bộ!

- Hy vọng?

Mạnh Hổ thì thầm, lại hỏi:

- Như vậy sau này nàng tính như thế nào?

- Không biết!

Khuôn mặt yêu kiều của Triệu Thanh Hạm đột nhiên hiện lên vẻ khổ não:

- Sau khi mất đi phụ thân đại nhân và quân đội chủ lực của quân đoàn Tây Bộ, ta thật không biết nên dựa vào cái gì để ngăn cản mấy mươi vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ. Hiện giờ chuyện chính trị trong đế quốc rất là phức tạp, đề độ và những hành tỉnh khác chắc chắn không thể nào phái viện quân đi cứu, có lẽ... chuyện hành tỉnh Tây Bộ phải trầm luân là không thể nào tránh khỏi, ta cũng chỉ có thể làm hết sức mình, còn lại phải xem thiên ý ra sao!

- Vậy thì cũng chưa chắc!

Mạnh Hổ đột nhiên mỉm cười, nói như chém đinh chặt sắt:

- Mấy mươi vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ cũng không phải là không có cách phá, chỉ cần lập kế hoạch thích hợp, vẫn còn cơ hội đánh lui bọn chúng!

- Sao?

Triệu Thanh Hạm không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên:

- Hổ, chàng nói thật không?

Mạnh Hổ gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Mặc dù rất khó, nhưng vẫn có cơ hội.

Triệu Thanh Hạm lại nói:

- Ta có thể biết phải làm sao không?

- Dĩ nhiên.

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Trước khi lão Lô tử trận, ta từng thề với hân, chỉ cần ta còn sống sẽ bảo vệ cho hành tỉnh Tây Bộ được bình an, cho nên bắt đầu từ hôm nay, an nguy của hành tỉnh Tây Bộ cũng là an nguy của ta, chuyện của nàng cũng chính là chuyện của ta! Chỉ cần ta còn một hơi thở, sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện, cũng không để cho hành tỉnh Tây Bộ xảy ra chuyện gì cả!

- Hổ...

Triệu Thanh Hạm nghe vậy thân thể mềm mại nhẹ nhàng run lên, đôi mắt vốn trong sáng giờ đây đã nhoà đi, nàng nói với giọng chỉ có mình nàng nghe được:

- Cám ơn chàng...

Mạnh Hổ ngạc nhiên hỏi:

- Nàng nói gì?

- Không có, không có gì...

Mặt Triệu Thanh Hạm đột nhiên ửng hồng như mặt trời mới mọc, nàng nũng nịu nói:

- Ta muốn nghe kế hoạch của chàng một chút.

- Được!

Mạnh Hổ gật đầu:

- Binh pháp đã dạy, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Muốn đánh bại địch, phải hiểu biết thật rõ ràng tất cả các thế mạnh và điểm yếu của mình, đồng thời cũng phải phân tích rõ ràng thế mạnh và điểm yếu của địch, sau đó mới phát huy toàn diện thế mạnh của mình, tập trung toàn lực công kích vào điểm yếu của địch, như vậy mới có thể dùng yếu thắng mạnh, khắc địch chế thắng.

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng?

Triệu Thanh Hạm ngạc nhiên hỏi lại:

- Học viện Hoàng gia chưa bao giờ dạy chiến thuật này?!

- Chuyện này... sau này sẽ nói cho nàng nghe.

Mạnh Hổ lãng sang chuyện khác:

- Bây giờ ta phân tích cho nàng nghe thế mạnh và yếu điểm của bên ta và bên địch. Bên ta có được thế mạnh là đánh ngay trước cửa nhà mình, là vì bảo vệ quê nhà mà đánh, điểm yếu là binh lực quá ít; bên địch có thế mạnh là binh lực cường đại, điểm yếu của chúng là đánh trận xa nhà, hơn nữa lại là quân xâm lấn.

Triệu Thanh Hạm nói:

- Như vậy muốn đánh bại quân địch phải phát huy thế mạnh là đánh trước cửa nhà của chúng ta, sau đó tập trung toàn lực công kích vào điểm yếu của địch là đánh trận xa nhà, đúng không?

- Đại khái chính là như vậy.

Mạnh Hổ nói:

- Cụ thể có hai việc, một là tụ hợp lại tất cả binh lực có thể, phát lệnh động viên tất cả công dân trong hành tỉnh Tây Bộ, bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ Tây Lăng. Tây Lăng là thủ phủ của hành tỉnh Tây Bộ, chỉ cần còn một ngày Tây Lăng chưa bị trầm luân, dân chúng trong hành tỉnh Tây Bộ sẽ vẫn còn có lòng tin.

Ý nghĩa bảo vệ Tây Lăng không phải chỉ có bấy nhiêu, còn một câu mà Mạnh Hổ không nói.

Đó chính là chỉ cần Tây Lăng chưa thất thủ, thế lực các phe của đế quốc Quang Huy dựa vào đó mà đẩy nhanh việc kết hợp với nhau, sẽ thúc đẩy nhanh quá trình tấn công hoàng đế lên ngôi. Hơn nữa, một khi thế lực các phe kết hợp xong xuôi nhưng Tây Lăng vẫn chưa thất thủ, khi đó tấn công của đế quốc Quang Huy tuyệt đối không thể ngồi nhìn hành tỉnh Tây Bộ bị vây hãm như thế, nhất định sẽ phái quân cứu viện, khi đó mấy mươi vạn đại quân của Tư Đồ Duệ cũng sẽ không thành vấn đề nữa rồi.

Thế nhưng Triệu Thanh Hạm bằng tuyệt thông minh, lời này không cần Mạnh Hổ nói ra nàng cũng tự hiểu.

Mạnh Hổ nói tiếp:

- Thứ hai là phải xây dựng một cánh quân kỵ binh có tính cơ động cực cao, lực chiến đấu mạnh mẽ, liên tục tập kích tuyến cung cấp hậu cần của đại quân đế quốc Minh Nguyệt không ngừng, gia tăng áp lực lên tuyến cung cấp hậu cần vốn không mạnh mẽ lắm của bọn chúng. Tuy rằng không thể bức cho bọn chúng phải lui binh, ít nhất cũng làm cho bọn chúng không thể nào tập trung toàn lực công kích thành Tây Lăng.

- Chuyện này sợ rằng không dễ.

Triệu Thanh Hạm chớp nhẹ bờ mi:

- Sau khi đột phá vòng vây, sư đoàn số Bốn bị kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt truy sát, theo như phỏng đoán, binh lực kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt ít nhất cũng có hai sư đoàn trở lên, chính là

bốn, năm vạn khinh kỵ binh. Chúng ta tuyệt đối không có cách nào xây dựng một cánh quân kỵ binh có thể chống nổi quân địch.

- Vậy thì chưa chắc.

Mạnh Hồ mỉm cười:

- Khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt tuy có hai sư đoàn, nhưng trong mắt ta bất quá chỉ là một đám quân ô hợp mà thôi. Lúc này ở hành tỉnh Tây Bộ có một cánh quân kỵ binh không cần huấn luyện đã có thể trực tiếp xông ra chiến trường, hơn nữa còn là một hổ lang chi sư đã từng trải qua chiến trận, kiêu dũng thiện chiến.

53. Chương 53: Nô Lệ Man Nhân

Triệu Thanh Hạm kinh ngạc hỏi:

- Hành tỉnh Tây Bộ quả thật có một cánh quân kỵ binh kiêu dũng thiện chiến như vậy hay sao, làm sao ta lại không biết chứ?

- Nàng biết mà!

Mạnh Hồ mỉm cười:

- Chỉ bất quá nàng không nghĩ tới mà thôi.

Triệu Thanh Hạm cau mày suy nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra, đành cười khổ:

- Ta quả thật không nghĩ ra được!

Ánh mắt Mạnh Hồ ngưng trọng lại:

- Thanh Hạm tiểu thư, có phải trong hành tỉnh Tây Bộ có hai mỏ sắt thật lớn không?

- Đúng vậy.

Triệu Thanh Hạm gật đầu:

- Hành tỉnh Tây Bộ có hai mỏ sắt lớn nhất trong đế quốc, hơn nữa quặng sắt khai thác được cũng có phẩm chất tốt nhất. Sắt ròng và sắt thô dùng để luyện chế binh khí và áo giáp của hai đại quân đoàn Hoàng gia của đế quốc đều lấy từ hành tỉnh Tây Bộ chúng ta. Sao, chàng muốn nói....

- Không sai!

Mạnh Hồ gật đầu mạnh mẽ:

- Chính là nô lệ Man nhân đang khai thác mỏ!

Man nhân là từ mà thế giới Trung Thổ gọi các dân tộc du mục sống trên đại hoang nguyên. Đại hoang nguyên nằm ở miền Đông Bắc của thế giới Trung Thổ, phía Nam giáp với đế quốc Quang Huy, phía Tây kề đế quốc Tinh Hà, diện tích rất rộng, trải dài cả mấy vạn dặm. Những bộ lạc lớn nhỏ sống trên đó phải đến cả ngàn là ít, bởi vì hoàn cảnh sống cực kỳ khắc nghiệt, thiếu thốn tài nguyên, những bộ lạc lớn nhỏ thường vì tranh đoạt tài nguyên mà tiến hành giết chóc lẫn nhau. Gần như mỗi Man nhân đều sống trên đầu đao mũi kiếm, trưởng thành từ trong máu lửa, tất cả bọn họ đều là chiến sĩ kỵ binh thân trải trăm trận, kiêu dũng thiện chiến.

Bất quá bởi vì thiếu hụt tài nguyên, kim loại, Man nhân chỉ có thể sử dụng những loại binh khí được chế tạo sơ sài, hơn nữa bọn họ không biết chữ, không có nền văn minh, cho nên về mặt chiến lược chiến thuật cực kỳ lạc hậu. Mặc dù bọn họ toàn là chiến sĩ kỵ binh nhanh như gió, nhưng khi giao chiến với quân đội của thế giới Trung Thổ chưa bao giờ biết mùi chiến thắng.

Để đề phòng Man nhân thống nhất lại và trở nên mạnh hơn, mỗi một khoảng thời gian, đế quốc Tinh Hà và đế quốc Quang Huy sẽ hội binh đến đại hoang nguyên, tìm đến những bộ lạc Man nhân mạnh

nhất mà thu thuế, bắt đi những Man nhân khoẻ mạnh trong bộ lạc mang về thế giới Trung Thổ làm nô lệ, đó là lý do có mặt của những nô lệ Man nhân đang khai thác ba mỏ lớn nhất ở hành tỉnh Tây Bộ.

Triệu Thanh Hạm ngạc nhiên:

- Thế nhưng Man nhân cứng đầu khó bảo, hơn nữa hận thấu xương người ở thế giới Trung Thổ chúng ta, cho nên căn bản là bọn họ không thể nào chiến đấu vì đế quốc Quang Huy. Nếu như giao vũ khí và chiến mã cho bọn họ, e rằng bọn họ sẽ chạy trốn ngay lập tức, thậm chí ngược lại còn có thể đe dọa đến an nguy của đế quốc, không phải là được không bù mất hay sao?

- Nhưng đây là cơ hội duy nhất của chúng ta!

Mạnh Hổ nghiêm nghị nói:

- Nếu chỉ đơn thuần tử thủ mà thôi, bất luận thành Tây Lăng có kiên cố đến mức nào cuối cùng cũng khó tránh khỏi bị quân của đế quốc Minh Nguyệt công phá. Chỉ có mang một cánh quân kỵ binh cường đại tới lui tuần tra bên ngoài thành Tây Lăng, tiến hành phương thức tập kích quấy nhiễu không ngừng mới có thể làm cho quân của đế quốc Minh Nguyệt có điều kiêng kỵ, không dám toàn lực công thành, thành Tây Lăng mới có khả năng đứng vững.

Triệu Thanh Hạm nghĩ qua một chút, thoải mái nói:

- Hổ, ta tin tưởng chàng, cho dù Man nhân có cứng đầu khó bảo đến đâu, chàng nhất định cũng có biện pháp thuần phục bọn họ.

Bên ngoài Đoạn Hồn cốc, lều lớn ở trung quân của đại doanh đế quốc Minh Nguyệt.

Thay thế Đỗ Dự nhận nhiệm vụ tham mưu trưởng của quân đoàn Thanh Châu là Nghiêm Đình. Lúc này Nghiêm Đình thần sắc nghiêm trọng đi vào trong lều, bấm báo với Tư Đồ Duệ:

- Tổng đốc đại nhân, đã tìm thấy hài cốt của tướng quân Thác Bạt Đảo.

- Sao?

Tư Đồ Duệ mặc dù đã biết trước Thác Bạt Đảo tuyệt đối sẽ không may mắn thoát chết, nhưng đột nhiên nghe tin dữ, lòng hẩn cũng nhất thời nặng trĩu.

Thần sắc Nghiêm Đình ngưng trọng, nói tiếp:

- Hài cốt của tướng quân Thác Bạt Đảo là tìm thấy trong Tuyệt Vọng cốc, đồng thời còn tìm được hài cốt của mấy ngàn tướng sĩ của quân đoàn Thanh Châu. Theo như quân kỵ binh tuần tra phát hiện về báo lại, tất cả hài cốt bên trong Tuyệt Vọng cốc đều cháy thành tro, tình trạng thê thảm không nỡ nhìn!

- Người nói gì? Tuyệt Vọng cốc?

Tư Đồ Duệ nghe vậy không khỏi biến sắc, sắc mặt vốn đã xám xịt nay thêm một màu xanh mét.

Ba năm trước, Tư Đồ Duệ phóng một ngọn lửa ở Tuyệt Vọng cốc hoả thiêu sư đoàn số Bốn của Triệu Nhạc, không ngờ bây giờ bộ tướng Mạnh Hổ của Triệu Nhạc cũng dùng một ngọn lửa mà hoả thiêu Thác Bạt Đảo và sư đoàn số Ba của hắn. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, danh tiếng của quân đoàn Thanh Châu coi như mất sạch, đúng là một cái tát giáng thẳng vào khuôn mặt già nua của Tư Đồ Duệ.

Nghiêm Đình hỏi với vẻ đầy lo lắng:

- Tổng đốc đại nhân, ty chức đã dặn dò đội kỵ binh nọ, tuyệt đối không thể để lộ tin tức này...

- Không!

Tư Đồ Duệ khoát tay, nghiêm nghị nói:

- Thắng là thắng, thua là thua, Thác Bạt Đảo và sư đoàn số Ba của hắn bị Mạnh Hổ hoả thiêu ở Tuyệt Vọng cốc, đây là sự thật không thể nào che giấu. Người cho người hoả tốc chạy về, mang theo tin tức này và tin Tư Đồ Hạo cùng Đỗ Dự tử trận nhanh chóng vượt tám trăm dặm báo lại cho đế đô.

Về mặt Nghiêm Đình liền trở nên nghiêm nghị, cung kính đáp:

- Dạ!

Tư Đồ Duệ thở phào một hơi, đi qua đi lại vài bước trong lều, đột nhiên dừng bước hỏi tên đội trưởng cận vệ đang đứng hầu gần đó:

- Thương thế của Yến tướng quân ra sao rồi?

- Đa tạ Tổng đốc đại nhân hỏi thăm, ty chức không có gì đáng ngại.

Không đợi tên đội trưởng cận vệ trả lời, ngoài lều đột nhiên vang lên một thanh âm hùng hồn. Lời còn chưa dứt, màn che lều đã vén lên, thân hình khôi vĩ của Yến Trường Không đã hùng dũng bước vào, cung kính ôm quyền vái chào Tư Đồ Duệ và Nghiêm Đình:

- Ty chức Yến Trường Không, tham kiến Tổng đốc đại nhân, tham kiến tham mưu trưởng đại nhân.

Sắc mặt Yến Trường Không nhìn qua vẫn còn hơi tái, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Tư Đồ Duệ khoát tay:

- Yến Trường Không người tới vừa đúng lúc, bản Tổng đốc có chuyện muốn hỏi người.

Yến Trường Không nói:

- Có phải Tổng đốc đại nhân muốn biết nhận xét của ty chức về Mạnh Hổ?

- Ủ!

Tư Đồ Duệ gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Người đã có một trận ác chiến cùng Mạnh Hổ, đối với hắn người có nhận xét như thế nào?

Yến Trường Không không cần suy nghĩ, đáp ngay:

- Không phải ty chức khoa trương, cũng không phải ty chức muốn biện hộ cho mình, nếu chỉ nói riêng về mặt võ nghệ, ty chức tự tin không kém hơn Mạnh Hổ. Bất quá tên Mạnh Hổ này trời sinh tính tình xảo trá, nói đánh là đánh, thậm chí không tiếc sử dụng ám khí, thật sự là chuyện sỉ nhục đối với một vị tướng.

Tư Đồ Duệ quay đầu lại nhìn Nghiêm Đình:

- Nghiêm Đình, người có ý kiến gì về Mạnh Hổ không?

Nghiêm Đình nghĩ qua một lúc, sau đó mới trả lời:

- Ty chức lại cho rằng, Mạnh Hổ như vậy mới thật sự là đáng sợ!

Nói xong, Nghiêm Đình hơi lo lắng liếc nhìn Tư Đồ Duệ, thấy hắn thần sắc vẫn bình thường, mới dám nói tiếp:

- Từ cuộc chiến ở pháo đài Thiên Lang chém chết tướng quân Tư Đồ Bư, đến hoả thiêu tướng quân Thác Bạt Đảo ở Tuyệt Vọng cốc, lại đến đêm qua giết chết Đỗ Dự đại nhân và Phò mã, Mạnh Hổ đã có thể liên tục giết bao nhiêu đại tướng của ta, tuyệt đối không phải là chuyện ngẫu nhiên. Tên này võ nghệ cao cường, dụng binh tàn nhẫn, có năng lực nắm bắt thời cơ trên chiến trường vô cùng nhạy bén, có thể nói ty chức mới gặp một người như vậy từ trước tới nay!

- Xem như người cũng nói lên được chỗ quan trọng của vấn đề!

Tư Đồ Duệ nói:

- Mạnh Hổ quả thật võ nghệ cao cường, về mặt luyện binh và dụng binh lại càng không giống người thường, năng lực nắm bắt thời cơ trên chiến trường càng làm cho người khác phải giật mình. Một ngày không xa, tên này sẽ trở thành tâm phúc đại hoạ của đế quốc, cho nên, lần sau nếu có cơ hội nhất định phải hạ sát thủ, tuyệt đối không thể nuôi hổ gây hoạ.

Yến Trường Không nghiêm nghị nói:

- Tổng đốc đại nhân yên tâm, lần sau gặp nhau trên chiến trường, ty chúc thề sẽ lấy thủ cấp của Mạnh Hổ!
- Không, chỉ bằng vũ lực không thôi thì chưa đủ.

Tư Đồ Duệ lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Muốn giết được Mạnh Hổ, còn phải dùng mưu kế. Bất quá hãy giải quyết tàn binh của địch trong Đoạn Hồn cốc trước đã!

Nghiêm Đình nói:

- Tổng đốc đại nhân yên tâm, trong Đoạn Hồn cốc không có nguồn nước, đám tàn binh bại tướng quân đoàn Tây Bộ của Triệu Nhạc sẽ không chịu đựng được bao lâu, nhiều nhất là ba ngày bọn chúng sẽ tự chết.

Ba ngày sau, rốt cục đã có tin dữ báo về.

Quân đoàn Tây Bộ bị tiêu diệt toàn quân, hơn hai vạn người tử trận, còn lại hơn năm vạn bị bắt làm tù binh, trong đó có tham mưu trưởng quân đoàn Diệp Vấn Thiên, còn có sư đoàn trưởng sư đoàn số Ba Diệp Định Tây. Triệu Nhạc tự sát đền nợ nước, sư đoàn trưởng sư đoàn số Một Lý Minh Phong, sư đoàn trưởng sư đoàn số Hai Ngô Kỳ Đạt tử trận.

Trời sầm ầm, mây mù giăng khắp hành tỉnh Tây Bộ...

Trong đại sảnh của thủ phủ thành Tam Giang, tụ tập tất cả quan quân từ cấp liên đội trưởng trở lên của sư đoàn số Bốn cùng với các tướng sĩ trong phủ Tam Giang, nhân viên thần giáo Quang Minh giáo đình thuộc giáo khu Tam Giang. Tất cả mọi người gần như đầu óc mê muội, ánh mắt mờ mịt đầy uể oải, hiển nhiên theo cách nghĩ của bọn họ, ngay cả đại quân chủ lực của quân đoàn Tây Bộ cũng đã bị tiêu diệt, vậy trận đánh này nhất định phải thua.

Triệu Thanh Hạm ngồi ở chủ vị đôi mắt sưng đỏ đầy vẻ bi thương, hiển nhiên đã khóc thật nhiều, dù sao đi nữa, trước đó không lâu nàng mới trải qua sinh nhật lần thứ hai mươi của mình mà thôi. Nếu như không phải để quốc Minh Nguyệt cử đại quân sang xâm lấn, lúc này lẽ ra nàng đang mang theo đội Thanh Y vệ đạo chơi săn bắn một cách nhàn nhã trong Thanh Vân sơn, tiếp tục sống cuộc đời không cần lo lắng của ái nữ quan Tổng đốc.

Thế nhưng bây giờ, hiện thực đã phơi bày trước mắt Triệu Thanh Hạm hết sức phũ phàng và tàn khốc!

54. Chương 54: Mang Theo Lương Thực

- Đại quân chủ lực của quân đoàn Tây Bộ đã bị tiêu diệt toàn quân, ba mươi mấy vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt bất cứ lúc nào cũng có thể công thẳng đến đây, thế cục vô cùng hiểm ác, ta quyết định bỏ tất cả thành trì bên ngoài, tập trung tất cả binh lực tử thủ Tây Lăng....

- Thanh Hạm quý nữ!

Triệu Thanh Hạm còn chưa dứt lời, thành chủ thành Tam Giang Tôn Quý cuống quýt bước ra khỏi hàng:

- Không thể bỏ thành Tam Giang được!

- Thanh Hạm quý nữ, mặc dù Tổng đốc đại nhân đã tử trận, nàng cũng là người thừa kế hợp pháp duy nhất, nhưng bây giờ vẫn chưa có sắc lệnh của hoàng đế bệ hạ ban xuống, chủ tế đại nhân cũng chưa chủ trì nghi thức đội mào cho nàng, xin hỏi nàng lấy tư cách gì mà dùng quyền lực của Tổng đốc? Nàng dựa vào cái gì mà quyết định từ bỏ một toà thành phủ?

So với Tôn Quý, giọng của chủ tế phủ Tam Giang Thi Đạt lộ vẻ không khách khí chút nào.

Thi Đạt là chủ tế của Quang Minh giáo đình tại phủ Tam Giang. Ở thế giới Trung Thổ, sự tồn tại của Quang Minh giáo đình rất đặc thù, Quang Minh giáo đình thờ phụng nữ thần Quang Minh, là tôn giáo mà cả thế giới Trung Thổ cùng thờ phụng.

Thời này thần quyền là cao nhất, sức ảnh hưởng vô cùng rộng lớn, thậm chí ngay cả các tân hoàng mới đăng cơ của các đại đế quốc cũng phải thỉnh Thánh Nữ chủ trì nghi thức đội mão cho họ, chỉ có như vậy, ngôi vị hoàng đế của họ mới được coi là hợp pháp.

Bất quá sau hơn một ngàn năm diễn biến và phát triển, sức ảnh hưởng của Quang Minh giáo đình đã không còn lớn mạnh như lúc trước. Rất nhiều nơi trong các đại đế quốc như đế quốc Quang Huy, đế quốc Minh Nguyệt, đế quốc Tinh Hà đã mọc lên những giáo hội bản xứ mà Quang Minh giáo đình hoàn toàn không thể khống chế, những giáo hội bản xứ này đã thay Quang Minh giáo đình mà nắm thần quyền.

Vì vậy, sự tồn tại của Quang Minh giáo đình chỉ mang tính tượng trưng nhiều hơn thực tế, bất quá, đặc quyền của các tăng lữ giáo đình cũng vẫn được duy trì, cùng với thế lực của quý tộc hợp thành quyền lực tối cao trong đế quốc.

Bản thân Thi Đạt là chủ tể của giáo khu phủ Tam Giang, ở phủ Tam Giang hẳn có được nguồn lợi khổng lồ. Nếu Triệu Thanh Hạm quyết định bỏ phủ Tam Giang cũng đồng nghĩa với số tài sản khổng lồ của hắn trong nháy mắt tiêu tan thành mây khói, dĩ nhiên Thi Đạt không muốn tài sản của mình tan thành mây khói, cho nên mới cấp tốc nhảy ra phản đối.

- Đúng vậy, dựa vào cái gì mà từ bỏ phủ Tam Giang?

- Mặc dù chủ lực của quân đoàn Tây Bộ đã bị tiêu diệt, nhưng trong thành không phải còn có quân thủ vệ sao?

- Chỉ cần chúng ta thủ được hai tháng, đế quốc sẽ phái đại quân tăng viện, có gì phải sợ?

Lời Thi Đạt vừa dứt, gần như tất cả các thân sĩ quý tộc trong đại sảnh đều hòa theo ủng hộ.

Về mặt Triệu Thanh Hạm vẫn lạnh lùng, phản ứng của những kẻ này đã nằm trong dự liệu của nàng từ trước. Quân xâm lấn của đế quốc Minh Nguyệt có lẽ sẽ không cướp đoạt tài sản của bá tánh bình dân, nhưng chắc chắn không bỏ qua cho số tài sản khổng lồ của giáo hội và quý tộc, tài sản của giáo hội và quý tộc của nước địch chính là chiến lợi phẩm quan trọng nhất và chiếm phần lớn nhất.

Keng!

Đột nhiên Chiến Ưng rút đao ra, tiến lên phía trước một bước quát lớn:

- Yên lặng!

Thấy Chiến Ưng lộ vẻ hung thần ác sát như vậy, đám quý tộc đang nhao nhao phản đối liền im bật.

Triệu Thanh Hạm lạnh giọng:

- Lần này tập trung các người tới đây là để tuyên bố quyết định của ta, không phải muốn trưng cầu ý kiến của các người! Các người không muốn rút lui khỏi phủ Tam Giang thì tùy, ta tuyệt đối không miễn cưỡng, nhưng liên đội thủ vệ đóng ở Tam Giang phải rút lui về Tây Lăng, còn lương thực trong kho ở phủ Tam Giang cũng phải mang theo hết!

Dứt lời, Triệu Thanh Hạm lập tức xoay người bỏ đi, không thèm để ý tới đám quý tộc trong đại sảnh.

Năm ngày sau, ba mươi mấy vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã ùn ùn kéo đến ngoài thành Tam Giang.

Tham mưu trưởng Nghiêm Đình bước nhanh về phía chiến xa của Tư Đồ Duệ, cung kính bẩm báo:

- Tổng đốc đại nhân, mật thám của ta báo lại, con gái duy nhất của Triệu Nhạc là Triệu Thanh Hạm năm ngày trước đã rút đi đội thủ vệ trong thành, đồng thời mang theo tất cả lương thực trong kho. Lúc này trong thành Tam Giang chỉ còn giáo hội và một số đội quân do quý tộc chiêu mộ, nhân số khoảng chừng năm sáu ngàn người.

Tư Đồ Duệ hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói:

- Châu châu đá xe, không biết tự lượng sức mình!

Nghiêm Đình lại nói:

- Chủ tế Thi Đạt của giáo khu Tam Giang cũng phái người đến, nói rằng chỉ cần Tổng đốc đại nhân bằng lòng bảo đảm an toàn cho tính mạng và tài sản của bọn chúng, bọn chúng lập tức hai tay dâng lên thành trì.

- Bảo đảm an toàn cho tính mạng và tài sản của chúng? Vậy ba mươi lăm vạn đại quân của bản Tổng đốc lấy gì ăn? Lấy đâu ra tiền thưởng?

Tư Đồ Duệ hừ lạnh, sau loạn Thất Vương ba năm trước, đế quốc Minh Nguyệt đã không còn mạnh như lúc trước, nếu không lần Đông chinh này binh lực không phải chỉ có ba quân đoàn mà thôi. Không phải đế quốc Minh Nguyệt không có đủ quân đội, mà là không có đủ lương thực, nếu như không chiếm đoạt tài sản của giáo hội và quý tộc của nước địch, ba mươi mấy vạn đại quân của Tư Đồ Duệ không chịu đựng được bao lâu.

- Thế nhưng...

Tư Đồ Duệ trầm thờ dài, nói tiếp:

- Đường như chúng ta đã xem thường con gái của Triệu Nhạc, không ngờ tiểu nha đầu này dám bỏ phủ Tam Giang không chút do dự như vậy, chẳng lẽ không sợ hoàng đế của đế quốc Quang Huy truy cứu trách nhiệm bỏ thành hay sao? Phiền phức hơn nữa chính là nòng ta đã mang đi lương thực trong kho, đối với chúng ta quả thật không phải là một tin tức tốt.

Vùng bình nguyên Tam Giang của đế quốc Quang Huy nổi danh là màu mỡ phì nhiêu, gần như toàn bộ lương thực của quân đoàn Tây Bộ là do bình nguyên Tam Giang cung cấp. Phủ Tam Giang là thủ phủ, lượng lương thực nằm trong kho của phủ Tam Giang không thể nghi ngờ là rất lớn, Tư Đồ Duệ cũng đã chú ý tới số lương thực ấy từ lâu.

Nhưng bây giờ số lương thực sắp sửa tới tay đã không cánh mà bay, Tư Đồ Duệ không khỏi cảm thấy trong lòng trĩu nặng.

Nghiêm Đình nói:

- Tổng đốc đại nhân không cần lo lắng, quân địch mang theo một số lương thực lớn như vậy nhất định không đi nhanh được, kỵ binh của hai vị tướng quân Diêu Minh Viễn và Tần Khởi nhất định có thể đến phủ Hà Đông trước bọn chúng để cướp lại.

Trên đường từ phủ Tam Giang về phủ Hà Đông, hơn vạn tàn binh của sư đoàn số Bốn và liên đội kỵ binh cùng liên đội thủ vệ của phủ Tam Giang đang áp tải gần ngàn xe lương lớn rầm rộ kéo về phủ Hà Đông.

Liên đội kỵ binh của Chiến Ưng bảo vệ Triệu Thanh Hạm dẫn đầu đội ngũ.

Quay đầu nhìn lại đoàn xe đang đi chậm rãi, Triệu Thanh Hạm không khỏi thoáng vẻ lo âu trên mặt.

Ngô Quân Di đang giục ngựa đi bên cạnh Triệu Thanh Hạm cũng vội vã nói:

- Thanh Hạm tỷ, với tốc độ như vậy, ít nhất phải năm ngày nữa mới có thể tới được Hà Đông, mười ngày nữa mới có thể đến Tây Lăng, nhưng khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt có thể đuổi kịp bất cứ lúc nào. Hay là chúng ta hãy về Tây Lăng trước, số lương thực này giao lại cho Chiến Ưng đại ca áp giải là được rồi!

Trong mắt Chiến Ưng thoáng qua vẻ tức giận, nhưng cố nén chưa phát tác.

- Không được!

Triệu Thanh Hạm thẳng thừng từ chối đề nghị của Ngô Quân Di, lạnh lùng nói:

- Số lương thực này quan hệ trọng đại, ta phải đích thân áp giải về Tây Lăng.

Triệu Thanh Hạm hiểu rõ, tử thủ Tây Lăng là một cuộc chiến trường kỳ tiêu hao rất lớn, nếu như không có đủ lương thực để cầm cự, không thể giữ được lâu thành Tây Lăng. Số lương thực trong kho thành Tây Lăng

mặc dù không ít, nhưng chờ đến lúc đại quân của đế quốc Minh Nguyệt áp sát, sẽ có một số dân chúng rất lớn đổ xô vào trong thành, khi đó nếu chỉ dựa vào lương thực có sẵn trong thành thì không bao lâu sẽ cạn sạch.

Huống chi, trước khi Mạnh Hổ đi đã dặn đi dặn lại, số lương thực kia còn có một tác dụng khác quan trọng hơn nhiều.

Cho nên tầm quan trọng của số lương thực khổng lồ kia đối với Tây Lăng quả thật là rất lớn, tuyệt đối không sai chút nào.

À điều ngoa Ngô Quân Di lại không hiểu được chuyện này, vẫn cứ lải nhải bên tai:

- Nhưng mà, Thanh Hạm tỷ...

- Đủ rồi!

Triệu Thanh Hạm tức giận quát lên:

- Nếu như ngươi sợ thật sự, có thể bảo Thiên Thành hộ tống về Tây Lăng trước!

Ngô Quân Di bĩu môi, không dám nói thêm gì nữa, chỉ dám lén nhìn Triệu Thanh Hạm, trong mắt lộ vẻ đầy bất mãn.

Triệu Thanh Hạm lại không có lòng dạ nào mà chú ý đến sự thay đổi tâm tình của Ngô Quân Di, chỉ nhìn xa xa về hướng Đông Nam thăm thở dài. Tính theo thời gian, lúc này Mạnh Hổ hẳn đã chạy tới mỏ Bàn Long sơn, chỉ là không biết Mạnh Hổ có đủ sức thuần phục đám nô lệ Man nhân ở đó hay không? Không biết đám Man nhân cứng đầu cứng cổ ấy có thật sự chịu ra sức vì đế quốc hay không?

55. Chương 55: Hồ Bào

Tiết trời vô cùng giá rét, nước đóng thành băng.

Trên công trường khai thác quặng, mấy ngàn tên Man nhân áo quần rách nát đang làm việc.

Hồ Bào hít một hơi khí lạnh như băng, uốn gối khom lưng, dùng hết sức ôm lên một khối đá lớn nặng khoảng trăm cân, một đám mụn nhọt xù xì lập tức hiện ra trên cánh tay rắn chắc, làn da vì quá lạnh mà trở thành tím ngắt cũng đã nổi đầy những sợi gân xanh, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đứt tung vì dùng sức quá độ.

Một bông hoa tuyết trong suốt đột nhiên từ trên trời chậm rãi đáp xuống.

Có phải là tuyết rơi không?

Hồ Bào hơi mờ mịt ngẩng đầu lên, bầu trời trên đầu thật là u ám lạnh lẽo làm cho người ta ngạt thở. Nhớ lại lúc vừa mới bị bắt đến đây một năm trước, cũng là lúc đầy trời tuyết bay tán loạn, nếu như tuyết lại rơi, hiển nhiên là hắn đã tới địa phương quỷ quái này đúng một năm.....

Chát!

Hồ Bào còn đang suy nghĩ xuất thần, trên lưng đột nhiên truyền đến một cơn đau nóng rất.

Hồ Bào lập tức quay đầu lại, chỉ thấy một tên lính địa phương toàn thân mặc áo bông phủ kín đang hung hăng nhìn hắn chằm chằm, ngọn roi da trong tay tên binh sĩ nọ đang múa loạn trên không.

Thấy Hồ Bào quay đầu lại, tên lính địa phương nọ không nói gì lại quát thêm roi nữa, thoáng chốc để lại trên mặt Hồ Bào một vết hằn đỏ ửng. Tên lính địa phương kia vẫn chưa trút giận xong, lớn tiếng mắng chửi:

- Tên Man nhân ti tiện, heo chó này, không chịu lo làm việc chăm chỉ, lại đứng ngẩn ra ở đây làm gì? Muốn lười biếng phải không?

Hổ Bào nhìn trừng trừng vào tên lính địa phương kia, nổi giận trào dâng đến mức có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Cuộc sống nô lệ suốt một năm ròng rã đã lấy đi hết tính tình nhẫn nại của Hổ Bào, thay vì sống cuộc sống không bằng heo chó, chỉ bằng đứt khoát chết cho thống khoái một lần.

- Còn dám trừng mắt nhìn ta sao?

Tên lính nọ lại hung hăng quát roi da, phát ra một tiếng vang xé gió, lớn tiếng quát:

- Nhìn gì mà nhìn? Có tin rằng đại gia móc mắt người ra không?

Hổ Bào đột nhiên nở nụ cười nửa miệng mang theo sát cơ lạnh lẽo, khối đá to mà hấn ôm trong ngực bất giác đã giơ lên cao từ lúc nào không biết.

Tên lính địa phương kia vội vã bỏ roi rút đao ra, nhưng tiếc là đã muộn, chiến đao vừa mới ra khỏi bao thì khối đá to nặng hơn trăm cân cũng đã đập vào đầu hắn. Khối đá to cứng rắn không hề hoa mỹ đập thẳng vào đầu tên lính địa phương, chỉ nghe một tiếng bốp vang lên, đầu của hắn như quả dưa hấu vỡ vụn ra, máu tươi và não văng tung toé ra bốn phía, dính đầy đầu mặt của Hổ Bào.

Một kích thành công, thế nhưng Hổ Bào lại gặp người thở dốc.

Một kích vừa rồi gần như đã làm tiêu hao hết toàn bộ lực lượng của tên Man nhân này, cũng không phải do cơ thể Hổ Bào không cường tráng, chỉ vì hắn đã quá suy yếu, đã rất lâu hắn chưa từng ăn được một bữa no. Đế quốc đối xử với bọn nô lệ Man nhân cực kỳ tàn khốc, mỗi ngày chỉ cấp cho một phần lương thực tối thiểu, chỉ vừa đủ để duy trì những nô lệ Man nhân này không chết đói, đương nhiên là không đủ thể lực để lao động.

Trong hoàn cảnh khốc liệt như thế, cho dù Man nhân có cường tráng đến mức nào cũng tuyệt đối không sống được quá một năm, cuối cùng nếu không phải chết vì đói thì cũng chết vì kiệt sức.

Sở dĩ Hổ Bào chống cự, thật ra là vì hắn cảm nhận được cơ thể của mình không còn chịu đựng được bao lâu nữa, cho nên trước khi chết muốn phản khởi chống cự một phen, nếu như thành công thì cũng có hy vọng trốn thoát, còn nếu như thất bại thì cũng không có gì để mất, dù sao tiếp tục làm ở công trường khai thác quặng này, sớm muộn gì cũng phải chết mà thôi.

Không khí chung quanh dường như ngưng đọng lại.

Gần như tất cả các Man nhân đều trợn mắt há miệng nhìn màn kịch vừa rồi, ánh mắt đại hân đi.

Một lúc sau, rốt cục một vài tên binh sĩ địa phương đang trông coi gần đấy cũng đã có phản ứng, rất nhanh, một hồi còi chói tai vang lên xé toạc không khí yên tĩnh ở công trường. Quân doanh nằm ở phía Đông của công trường cách đó không xa bắt đầu náo loạn cả lên, một đội binh sĩ vũ trang đầy đủ từ trong doanh nhanh chóng ào ra, không kịp chỉnh đốn đội hình đã vội vàng ập tới phía bên này công trường.

Giờ phút quyết định vận mệnh đã điểm!

Hổ Bào tiến lên hai bước, nhặt chiến đao từ trên tay của tên lính địa phương hắn vừa giết chết, hét lớn với những Man nhân chung quanh:

- Các người còn sợ gì nữa? Mau mau tìm vũ khí, liều mạng với bọn chó này!

Bốn bề im lặng như tờ, đám Man nhân chung quanh trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

Ánh mắt sắc như đao lướt qua vẻ mặt ngây dại của đám Man nhân, lớn tiếng quát:

- Các người còn chờ gì nữa? Tưởng rằng đế quốc sẽ thả các người sao? Đừng nằm mơ, không biết các người có sống hết hôm nay, thấy được ngày mai hay không! Nếu còn tiếp tục như vậy, tất cả mọi người nếu không chết đói cũng chết vì kiệt sức, các người có từng nghe qua có người nào còn sống mà rời khỏi nơi đây chưa?

Mấy trăm Man nhân bất giác tụ tập lại bên cạnh Hổ Bào, vẻ mặt cũng không còn thờ ơ như vừa rồi. Hổ Bào nói không sai chút nào, những Man nhân đã đến nơi này chỉ có kết cục không phải chết đói thì kiệt sức mà chết, chưa bao giờ có ngoại lệ nào khác. Nếu như bọn chúng muốn sống, ngoại trừ cố gắng phản khởi lên chống lại thì không còn con đường nào khác.

Hổ Bào dùng sức giơ chiến đao trong tay lên cao, quát to đến nỗi khàn cả giọng:

- Đường nào cũng chết, tại sao không liều mạng với bọn chúng?

- Đúng, liều mạng với bọn chúng!

Rốt cục, có một tên Man nhân có tuổi cũng vùng nắm đấm lên, gào thét theo Hổ Bào.

Lão Man nhân kia vừa dứt lời, không ít Man nhân chung quanh cũng bắt đầu gào thét, không lâu sau đó, tất cả bốn, năm ngàn nô lệ Man nhân trên công trường cũng bắt đầu gào thét như dã thú.

Hổ Bào cầm chiến đao trong tay dẫn đầu, sải từng bước dài tiến về phía đám binh sĩ địa phương. Bốn, năm ngàn nô lệ Man nhân điên cuồng gào thét, ai nấy vội vã nhặt đá lên làm vũ khí, theo sau Hổ Bào thẳng tiến về phía trước. Chỉ trong chốc lát, đám Man nhân ủa tới đã chạm mặt với đám binh sĩ địa phương...

Keng!

Trong tiếng kim loại va chạm vào nhau đinh tai nhức óc, chiến đao trong tay Hổ Bào đã chạm thẳng với khảm đao trong tay một tên binh sĩ. Hổ Bào chỉ thấy cánh tay mềm nhũn, chiến đao trong tay dội ngược trở về, sóng đao nện mạnh vào ngực hắn, nhất thời Hổ Bào hự lên một tiếng, há miệng phun ra một búng máu tươi.

Trong nháy mắt, Hổ Bào lộ vẻ ảm đạm khác thường, nếu như được ăn uống no đủ, một mình hắn có thể dễ dàng đối phó với vài chục thậm chí cả trăm tên binh sĩ như vậy. Thế nhưng bây giờ hắn đã quá suy yếu, đúng là có thực mới vực được đạo, vì trong một thời gian rất dài đã không được ăn no, sức lực của hắn đã gần như khô kiệt.

Tên binh sĩ địa phương kia cười gằn một tiếng, thuận thế xoay ngang khảm đao chém vào cổ Hổ Bào. Một đao này mặc dù không mạnh lắm, không đủ sức chém rớt đầu Hổ Bào, nhưng cũng đã đủ để chém đứt cổ họng của hắn.

Ánh mắt Hổ Bào thoáng chốc đã trở nên ảm đạm, trong giây phút sắp sửa lìa đời, hắn như nhớ lại đại hoang nguyên, nhớ thương về cố hương xa vời vợi, nhớ đến vợ con tựa cửa lều ngày ngày trông hắn trở về, nhớ đến đứa con gái nhỏ nhắn dễ thương, Hổ Bào đột nhiên mỉm cười, năm nay Hổ Nữ đã tròn mười tám....

Vút!

Keng!

Đang lúc Hổ Bào định ninh mình phải chết, một tiếng rít gió lạnh lùng đột ngột vang lên, chỉ nghe keng một tiếng, chiến đao trên tay tên binh sĩ địa phương kia đã không cánh mà bay. Hổ Bào và tên binh sĩ kia vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một kỵ mã đen tuyền, lướt nhanh như gió cuốn ào vào sơn cốc Bàn Long.

Trong chớp mắt, tiếng kèn hiệu chói tai đột nhiên vang lên từ bên ngoài sơn cốc, theo tiếng kèn kéo dài liên tục, một cánh quân võ trang đầy đủ của đế quốc Quang Huy đã mang theo sát khí dày đặc mãnh liệt xông tới. Đồng tử của Hổ Bào thoáng chốc co rút lại, cánh quân kia tuyệt đối không phải là đội cảnh vệ đóng ở Bàn Long sơn, mà là quân chính quy của đế quốc Quang Huy.

Trong tiếng ngựa hí vang, kỵ mã nọ đã nhanh như chớp lướt tới công trường, trường thương đen nhánh trong tay chỉ thẳng lên trời, lớn tiếng quát:

- Tất cả đứng yên tại chỗ, không được vọng động, ai trái lệnh.... Giết không tha!

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Đội quân chính quy đã ủa tới, nhanh chóng triển khai đội hình nghiêm chỉnh trên công trường, ai nấy giương căng trường cung, từng mũi Lang Nha tiễn sắc bén đã nằm trên dây cung, mũi tên nhọn hoắt lạnh lẽo đã nhắm vào đám nô lệ Man nhân trên công trường, thậm chí ngay cả đội cảnh vệ đang cố gắng trấn áp đám nô lệ Man nhân cũng bị cung tên chĩa vào người...

Sát cơ lạnh lẽo trong nháy mắt đã ngập tràn trong sơn cốc, bất kể là đám nô lệ Man nhân hay đội cảnh vệ đều không dám có bất cứ cử động nào. Bọn chúng không hề nghi ngờ lời tên trưởng quan kia vừa nói, nếu như bọn chúng còn dám vọng động, trường cung dợi sẵn của quân chính quy đế quốc tuyệt đối sẽ bắn giết bọn chúng không thương tiếc.

56. Chương 56: Mãnh Hổ Vương

- Trong các người ai có khả năng nghe hiểu tiếng Trung Thổ?

Trong mắt Hồ Bào thoáng qua vẻ lo lắng, nhưng hắn vẫn bước lên một bước, ngang nhiên nói:

- Ta, ta có thể nghe hiểu tiếng Trung Thổ.

- Người!?

Ánh mắt sắc như dao của Mạnh Hổ nhìn chăm chú vào Hồ Bào, lạnh nhạt nói:

- Rất tốt, các người là người của bộ lạc nào?

- Ta là người của bộ lạc Mãnh Hổ.

Hồ Bào không hề sợ sệt nhìn thẳng Mạnh Hổ, lớn tiếng đáp:

- Dừng sĩ ở nơi đây phần lớn đến từ bộ lạc Mãnh Hổ, còn lại một ít đến từ bộ lạc Bạo Hùng.

- Dừng sĩ?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Rất tốt, tộc trưởng hoặc thủ lĩnh của các người có ở đây không?

Trong mắt Hồ Bào đột nhiên ánh lên vẻ tự hào, cất cao giọng nói:

- Ta là Tam thủ lĩnh của bộ lạc Mãnh Hổ.

Cơ cấu quyền lực của các bộ lạc Man nhân ở đại hoang nguyên cực kỳ đơn giản, quyền lực tối cao dĩ nhiên là tộc trưởng, kế đó là Nhị thủ lĩnh, những bộ lạc có thể lực to lớn một chút còn có thêm Tam, Tứ thủ lĩnh, còn có Vu sư cũng có một vị trí đặc thù.

- Người chính là Tam thủ lĩnh của bộ lạc Mãnh Hổ?

Ánh mắt Mạnh Hổ thoáng sững sờ, lạnh lùng hỏi:

- Người tên gì?

- Hồ Bào!

- Hồ Bào?

Mạnh Hổ mỉm cười nói:

- Bộ lạc Mãnh Hổ của các người đã chiến bại, đã trở thành nô lệ của đế quốc, nên tự biết về thân phận nô lệ của các người. Thế nhưng bây giờ không ngờ các người lại manh tâm bạo loạn, đây là khiêu chiến và xúc phạm đế quốc, các người phải chịu sự trừng phạt thích đáng!

Hồ Bào nói với vẻ khinh thường:

- Đến chết là cùng!

Mạnh Hổ lạnh lùng nói:

- Muốn chết rất dễ, bản trưởng quan chỉ cần ra lệnh một tiếng, kết quả các người sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm. Thế nhưng các người có khi nào nghĩ đến chuyện trở lại đại hoang nguyên hay không?

- Trở lại đại hoang nguyên?

Hổ Bào bỗng nhiên biến sắc:

- Người có ý gì?

Mạnh Hổ trầm giọng nói:

- Hổ Bào, người và tộc nhân của người rất may mắn, đế quốc có phiên phúc, cần sự trợ giúp, cho nên hiện tại bản trưởng quan quyết định cho các người cơ hội chiến đấu vì đế quốc. Chỉ cần các người trợ giúp đế quốc đánh bại quân xâm lấn của đế quốc Minh Nguyệt, bản trưởng quan sẽ thả cho các người trở về đại hoang nguyên!

Ánh mắt Hổ Bào không khỏi toát ra nỗi kích động phi thường, một lúc lâu sau mới có thể trấn tĩnh lại, nghiêm giọng hỏi:

- Nhưng dựa vào cái gì mà chúng ta tin được lời của người?

Mạnh Hổ lạnh lùng nói:

- Các người có thể từ chối, sau đó tiếp thụ trừng phạt!

Sắc mặt Hổ Bào thoáng chốc đại biến, hắn tin chắc rằng, nếu như mình từ chối điều kiện này, tên trưởng quan của đế quốc trước mặt sẽ không chút do dự hạ lệnh giết hết tộc nhân của hắn. Trước mặt quân chính quy của đế quốc đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị tinh nhuệ, đám tộc nhân của hắn tay không tác sát sẽ không có chút lực phản kháng nào.

Man nhân trên đại hoang nguyên đã bị người ở thế giới Trung Thổ nô dịch mấy trăm năm, Man nhân vừa rất căm hận người của thế giới Trung Thổ, lại vừa kiêng kỵ và sợ hãi quân chính quy cường đại của thế giới Trung Thổ. Trong suy nghĩ của Man nhân, quân chính quy của thế giới Trung Thổ là đội quân hùng mạnh nhất trên thế gian này, không thể nào chống nổi bọn họ.

Nụ cười lãnh khốc thủy chung vẫn treo trên môi Mạnh Hổ, hắn tin rằng Man nhân sẽ khuất phục, vì bọn họ không có lựa chọn nào khác.

Hổ Bào lại biến sắc mặt, rốt cục nói:

- Ta có thể thương lượng với tộc nhân của ta và dũng sĩ của bộ lạc Bạo Hùng một chút không?

- Cho các người thời gian một nén nhang.

Mạnh Hổ vung tay, cất cao giọng nói:

- Hết thời gian nếu như các người không có câu trả lời chắc chắn, vậy cũng đừng trách bản trưởng quan không khách khí!

Mạnh Hổ vừa dứt lời, Đôn Tử mặt mày hung hãn sát khí đằng đằng đã từ trong hàng bước ra, động tác mau lẹ lấy từ trong ngực áo ra một nén nhang, dùng môi lửa đốt lên, sau đó hắn đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú Hổ Bào đang ở cách đó không xa. Hổ Bào nhướng mày, vội vã xoay người đi vào giữa đám Man nhân.

Mạnh Hổ nhảy xuống ngựa, liền có binh sĩ tiến đến tiếp lấy cương ngựa.

Mạnh Hổ cầm trường thương trong tay xuống đất, thông thả ngồi lên một tảng đá to. Vừa ngồi xuống không lâu, một bóng người gầy yếu đã chạy tới trước mặt Mạnh Hổ, cười với vẻ nịnh nọt:

- Ty chức là Tất Điều Tử, tham kiến trưởng quan, không biết tôn tính đại danh của trưởng quan xưng hô như thế nào?

- Tất Điều Tử?

Mạnh Hổ ngẩng đầu lạnh lùng đánh giá tên trung niên xấu xí trước mặt, hỏi:

- Người chính là quan thư ký ở đây sao?

Tất Điều Tử vội nói:

- Chính là ty chức.

Mạnh Hổ gật đầu:

- Công trường khai thác ở Bàn Long sơn có bao nhiêu đội cảnh vệ?

Tất Điều Tử vội nói:

- Không nhiều lắm, chỉ có hai trung đội.

- Rất tốt!

Mạnh Hổ nói:

- Hai trung đội cảnh vệ này ta sẽ điều động, từ lúc này trở đi các người là người của liên đội Mãnh Hổ.

- Liên đội Mãnh Hổ?

Tất Điều Tử nghe vậy không khỏi hai mắt sáng ngời, vui mừng không nhận được:

- Chẳng lẽ trưởng quan chính là trưởng quan Mạnh Hổ thanh danh vang dội gần đây?

Mạnh Hổ nhướng mày, lạnh lùng hỏi:

- Thì sao? Chẳng lẽ người thấy bản trưởng quan không giống?

- Ấc...không...không phải...

Tất Điều Tử vội nói:

- Dĩ nhiên không phải, trưởng quan rất giống...ặc, không đúng, không phải giống, mà đúng vậy!

- Hừ!

Mạnh Hổ hừ lạnh:

- Vậy là người không muốn theo ta?

- Không không không...

Tất Điều Tử rối rít xua tay:

- Ty chức đương nhiên là muốn, chỉ là...công trường này...

- Chuyện này không cần người quan tâm.

Mạnh Hổ vừa dứt lời liền đưa một đạo công văn đến trước mặt Tất Điều Tử:

- Đây chính là thủ bút của Thanh Hạm quý nữ.

Tất Điều Tử tiếp nhận đạo công văn vội mở ra xem, không khỏi sắc mặt đại biến:

- Trưởng quan, trong này nói Tổng đốc đại nhân và quân chủ lực của quân đoàn Tây Bộ đã...

Mạnh Hổ đột nhiên trừng mắt lên, Tất Điều Tử thoáng chốc hiểu ra, vội vàng im bặt không dám nói nữa.

Quay đầu nhìn ánh mắt đờ đẫn của đám Man nhân, Tất Điều Tử khó khăn lắm mới nuốt được một tiếng chữ đồng, thấp giọng hỏi:

- Trưởng quan, tin này có thật không?

- Người nói thử xem?

Mạnh Hổ lạnh lùng hỏi ngược lại:

- Nếu không cần gì phải mạo hiểm như vậy?

Tất Điều Tử hạ giọng:

- Trưởng quan, ty chức cả gan nói một câu, đám Man nhân kia chính là con dao hai lưỡi, nếu như sử dụng không cẩn thận sẽ làm mình bị thương, bất quá...

Mạnh Hổ trong lòng thoáng động:

- Bất quá như thế nào?

Tất Đieu Tử trầm tư một hồi rồi nói:

- Lúc ty chức còn trẻ từng đi theo một thương đội buôn bán ngựa qua lại đại hoang nguyên, cho nên biết được một ít tập tục của Man nhân. Đám Man nhân này mặc dù cứng đầu cứng cổ, hơn nữa còn ngu xuẩn vô tri, nhưng cực kỳ sùng bái thần linh, bọn chúng sùng bái nhất chính là vị chiến thần thời viễn cổ Mãnh Hổ Vương.

Mạnh Hổ cau mày trầm ngâm :

- Chiến thần viễn cổ Mãnh Hổ Vương?

Tất Đieu Tử hạ giọng:

- Trong truyền thuyết của Man nhân, Mãnh Hổ Vương là một quái vật nửa người nửa thú, có thân thể của con người nhưng đầu là hổ.

Mạnh Hổ cau mày vẻ không vui:

- Như vậy thì có quan hệ gì với Man nhân?

- Quan hệ rất lớn!

Tất Đieu Tử nói:

- Man nhân trên đại hoang nguyên sùng bái Mãnh Hổ Vương đến cực điểm, hơn nữa đầu óc đơn giản, không bao giờ dám làm chuyện xúc phạm đến thần linh. Cho nên, trưởng quan chỉ cần bắt buộc bọn chúng lấy danh nghĩa Mãnh Hổ Vương lập lời thề độc, bọn chúng sẽ biết điều một chút mà ra sức vì đế quốc.

- Chuyện này... Có tác dụng không?

Mạnh Hổ càng nghe càng cảm thấy hoang đường, chỉ cần một lời thề lại có thể đổi lấy được sự thuần phục của Man nhân, quả thật giống như trò đùa.

- Tuyệt đối có tác dụng!

Tất Đieu Tử tự tin:

- Trên đại hoang nguyên, xúc phạm thần linh là đại tội nằm trong mười đại tội không thể dung tha, cho dù là thủ lĩnh của bộ tộc mà xúc phạm thần linh, cũng phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc nhất. Ty chức đang lo là bọn Man nhân này thà chết cũng không chịu thề độc, nếu thật sự là như vậy, chúng tỏ rằng đám Man nhân căn bản không có lòng thuần phục chân thành, nói không chừng trưởng quan vừa phân phát vũ khí cho bọn chúng, bọn chúng sẽ lập tức trở mặt!

- Phải không?

Mạnh Hổ nửa tin nửa ngờ:

- Nếu như người nói như vậy, không cần biết lời thề kia có tác dụng hay không, bản trưởng quan cũng phải thử qua một lần.

Hai người còn đang nói, bên kia tên thủ lĩnh Man nhân Hổ Bào đã thương lượng xong xuôi với tộc nhân của hắn, liền sải bước đi đến trước mặt Mạnh Hổ nói:

- Tộc Mãnh Hổ của chúng ta và dũng sĩ tộc Bạo Hùng nguyện ý phục tùng sự điều khiển của trưởng quan, thế nhưng trưởng quan phải lấy danh nghĩa của nữ thần Quang Minh lập lời thề độc, sau khi đánh bại giặc đế quốc Minh Nguyệt, nhất định phải tha chúng ta trở về đại hoang nguyên.

- Không thành vấn đề!

Mạnh Hổ nói vô cùng dứt khoát:

- Thế nhưng, các người cũng phải lấy danh nghĩa Mãnh Hổ Vương lập lời thề độc!

- Chuyện này...

Đầu tiên trên mặt Hồ Bào lộ ra thần sắc khiếp sợ cực độ, hiển nhiên việc Mạnh Hồ biết được chiến thần viễn cổ của Man nhân bọn chúng khiến cho hắn giết mình. Sau đó, sắc mặt hắn trở nên khó coi vô cùng, buồn bã nói:

- Dũng sĩ trên đại hoang nguyên chúng ta từ trước tới nay đều là nam nhân chân chính lời nói tựa ngàn vàng, nếu như đã đáp ứng với trưởng quan, tuyệt đối sẽ không phản bội lời hứa đâu!

- Bản trưởng quan không thể tin được!

Mạnh Hồ lạnh nhạt nói:

- Cho tới bây giờ bản trưởng quan chỉ tin tưởng thần linh, chứ không tin bất cứ lời hứa ngoài miệng nào cả!

Hồ Bào hít sâu một hơi, nghiêm nghị hỏi:

- Nếu chúng ta không đi?

- Vậy không còn gì để nói, bản trưởng quan đã cho các người cơ hội, tại các người không biết quý trọng!

Mạnh Hồ cười lạnh lẽo, đứng thẳng dậy, các tướng sĩ đang đứng nghiêm phía sau nhất tề giương cung, mũi tên nhọn hoắt lạnh lẽo nhắm thẳng vào đám Man nhân bụng đang sôi ùng ục, sức cùng lực kiệt...

57. Chương 57: Mây Động Khấp Nơi (Thượng)

Sắc mặt Hồ Bào đại biến, vội la lên:

- Chúng ta đồng ý!

Mạnh Hồ cười lạnh lùng, thản nhiên nói:

- Nếu nói sớm thì đâu có chuyện như vậy!

Dứt lời, Mạnh Hồ quay đầu lại ra hiệu cho binh sĩ của mình hạ cung tên, lại nói với Tất Điều Tử:

- Lập tức sai người chuẩn bị máu sống và thức ăn đầy đủ, chờ đám Man nhân này phát thệ xong cho chúng ăn no một trận, chúng ta không có nhiều thời gian, trước rạng sáng ngày mai bọn chúng phải khôi phục thể lực!

- Dạ!

Tất Điều Tử cung kính:

- Ty chức lập tức đi chuẩn bị.

Tin dữ Triệu Thanh Hạm thu gọn binh lực, chuẩn bị tử thủ Tây Lăng, quân đoàn Tây Bộ bị tiêu diệt toàn quân, Triệu Nhạc tử trận cũng đã nhanh chóng vượt tám trăm dặm đến đế đô của đế quốc Quang Huy - Thành Lạc Kinh.

Một viên đá ném xuống nước gây ra muôn ngàn gợn sóng.

Bởi vì lão hoàng đế bệnh nặng hôn mê, cho nên đã thúc giục thể lực các nơi vội vã xúc tiến hành động của mình một cách nhanh chóng hơn, cuối cùng đã đến giờ phút nước cạn đá bày.

Thành Lạc Kinh có hình vuông, chiếm hơn tám vạn mẫu, mỗi cạnh dài hơn mười lăm dặm, là thành trì lớn nhất ở đế quốc Quang Huy.

Thành Lạc Kinh có tổng cộng tám cửa thành, Đông Tây Nam Bắc mỗi bên có hai cửa, phía Đông và Tây dẫn đến hai ngã tư chính, thông với tất cả tám cửa thành, chia cả thành ra làm chín khu vực lớn. Khu ở giữa của Bắc thành khí tượng xung thiên, nguy nga tráng lệ gọi là thành Thái Dương, cũng chính là hoàng cung của đế quốc Quang Huy.

Lân cận hai bên trái phải của hoàng cung là khu vực nhà của các quý tộc thế gia, còn lại là khu trang viên của con cháu trong hoàng thất và hoàng thân quốc thích.

Phủ Tần Vương tráng lệ nằm ở giữa khu Đông của Bắc thành, Tần Vương Mông Diễn là con thứ của lão hoàng đế Mông Viễn, mẹ ruột của Mông Diễn là Diệp quý phi, cũng chính là em ruột của Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên.

Đêm khuya vắng lặng, Tần Vương Mông Diễn đang cùng tham mưu trưởng tâm phúc Sử Di Viễn và cậu mình là Diệp Hạo Thiên nghị sự.

Mông Diễn nói:

- Cậu, Di Viễn tiên sinh, chuyện Triệu Nhạc tử trận, cậu Vãn Thiên và biểu đệ Định Tây sống chết chưa rõ, quân đoàn Tây Bộ bị tiêu diệt toàn quân hai người cũng đã biết, không biết hai người có cách nhìn như thế nào đối với chuyện này?

Sử Di Viễn vuốt vuốt bộ râu dê, đưa mắt nhìn về phía Diệp Hạo Thiên đang ngồi ở trên.

Diệp Hạo Thiên trầm ngâm một hồi mới nói:

- Theo như tình hình trước mắt, cái chết của Triệu Nhạc cùng với việc quân đoàn Tây Bộ bị tiêu diệt đối với điện hạ lại là chuyện tốt. Không còn sự ủng hộ của Triệu Nhạc, Tam điện hạ về cơ bản đã mất đi khả năng đăng quang, cũng vì vậy, tối thiểu chúng ta cũng đã bớt đi một đối thủ mạnh, có thể tập trung toàn lực đối phó Đại điện hạ và Tứ điện hạ.

Mông Diễn nói:

- Về lâu dài thì sao?

Diệp Hạo Thiên nói:

- Về lâu dài, hành tỉnh Tây Bộ là bức bình phong ở phía Tây của đế quốc, một khi thất thủ, đế đô và hành tỉnh Kinh Kỳ sẽ trực tiếp đối mặt với quân tiên phong của đế quốc Minh Nguyệt, hơn nữa vùng bình nguyên Tam Giang màu mỡ trù phú, là khu vực cung cấp sản lượng tài nguyên hàng đầu cho đế quốc, lại còn ba khu mỏ lớn chính là nguồn cung cấp binh khí và áo giáp cho hai đại quân đoàn Hoàng gia ở đế đô, không thể để mất được.

Mông Diễn hỏi:

- Ý của cậu là nên cứu hành tỉnh Tây Bộ hay sao?

Diệp Hạo Thiên lắc đầu:

- Cũng không phải, nếu như điện hạ thật sự điều động quân đoàn cận vệ đi cứu viện hành tỉnh Tây Bộ, rất có thể sẽ khiến cho Đại điện hạ và Tứ điện hạ thừa dịp tiến vào, cho dù là bảo vệ được hành tỉnh Tây Bộ nhưng lại đánh mất ngôi báu, cuối cùng ngược lại cũng chỉ là bình mới rượu cũ, được không bằng mất.

Mông Diễn đưa mắt nhìn sang Sử Di Viễn:

- Ý Di Viễn tiên sinh ra sao?

Sử Di Viễn mắt lộ vẻ giảo hoạt, cung kính đáp:

- Vi thần có một kế lưỡng toàn kỳ mỹ!

Thần sắc Mông Diễn khê động:

- Di Viễn tiên sinh xin nói mau!

Sử Di Viễn lại vuốt bộ râu dê, chậm rãi nói:

- Lúc này cục diện ở đế đô rất là vi diệu, thực lực mà điện hạ đang nắm giữ mặc dù là mạnh nhất, nhưng một khi Đại điện hạ và Tứ điện hạ liên thủ với nhau, sẽ thành thế ngang ngửa, tuy tiến động thủ rất có thể đưa đến chỗ hai bên cùng chết. Nếu như tính toán không cẩn thận để cho hai vị điện hạ trốn khỏi đế đô, đế quốc rất có thể lâm vào tình cảnh chia năm xẻ bảy.

Mông Diễn và Diệp Hạo Thiên cùng gật gật đầu, nếu không phải vì bọn họ cố kỵ việc này, ắt đã động thủ từ lâu.

Sử Di Viễn lại nói tiếp:

- Vốn là chúng ta đã có kế hoạch trọn vẹn, tối đa trong vòng hai tháng nữa là điện hạ có thể thuận lợi lên ngôi báu, nhưng hết lần này tới lần khác, vào đúng giờ phút quan trọng, đế quốc Minh Nguyệt lại cử đại quân sang xâm lấn. Nếu chúng ta vẫn giữ nguyên kế hoạch cũ, chờ đến lúc điện hạ lên ngôi báu, e rằng hành tỉnh Tây Bộ đã thuộc về lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt mất rồi, đến lúc đó muốn đoạt lại thật là muôn vàn khó khăn!

Diệp Hạo Thiên vội la lên:

- Ôi, lão Sử người cứ việc nói thẳng vào kế lưỡng toàn kỳ mỹ của người xem nào!

Sử Di Viễn cười nói:

- Về phần kế lưỡng toàn kỳ mỹ, thật ra chỉ là thừa cơ mà hành động.
- Thừa cơ hành động?

Mông Diễn cau mày hỏi:

- Như thế nào là kế thừa cơ hành động?

Sử Di Viễn nói:

- Sáng mai vào nghị triều, Diệp đại nhân đề xuất việc phái quân cứu viện hành tỉnh Tây Bộ trên điện, nếu muốn cứu viện hành tỉnh Tây Bộ, xuất binh gần nhất dĩ nhiên là từ ba đại hành tỉnh Tây Bắc, Tây Nam và Kinh Kỳ, đến lúc đó điện hạ chủ động xin được đi giết giặc, yêu cầu chính mình đảm nhiệm chức quan chỉ huy đại quân của lần xuất chinh này, Đại điện hạ và Tứ điện hạ cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Diệp Hạo Thiên tấm tắc khen:

- Chủ ý của lão Sử khá lắm, quân đoàn Tây Bắc là thế lực của Đại điện hạ, quân đoàn Tây Nam là thế lực của Tứ điện hạ, nếu quả thật có thể mượn cơ hội này làm cho hai đại quân đoàn kia và quân của đế quốc Minh Nguyệt lưỡng bại câu thương, vậy Đại điện hạ và Tam điện hạ không còn đủ thực lực để tranh đua về lâu dài với điện hạ nữa rồi.

Mông Diễn cau mày:

- Liệu lão Đại và lão Tứ có chịu ngoan ngoãn giao ra hai đại quân đoàn hay không?
- Đại điện hạ và Tứ điện hạ đương nhiên là không đành lòng, thế nhưng không giao ra hai đại quân đoàn là không được!

Sử Di Viễn mỉm cười đầy tự tin:

- Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đang xâm lấn, hành tỉnh Tây Bộ lâm nguy ngay trước mắt, chính là chuyện đương nhiên phải làm, Đại điện hạ và Tứ điện hạ không có lý do gì để phản đối. Mặc dù mọi người đều ngầm hiểu là chuyện gì, nhưng muốn vạch trần cũng không có biện pháp nào cả, đây là đường đường chính chính mà lấy thế ép người, làm cho người khác không thể nói được lời nào cả!

Mông Diễn vẫn còn hơi lo lắng:

- Vạ nhất lão Đại, lão Tam đề xuất Trịnh Trọng Quang hoặc Nhạc Ngu đảm nhiệm chức quan chỉ huy thì sao?

Sử Di Viễn cười gian xảo:

- Cho nên mới nói điện hạ cần phải chủ động xin đi, nói về thân phận thì điện hạ là quân đoàn trưởng của quân đoàn cận vệ, Trịnh Trọng Quang là quân đoàn trưởng quân đoàn Tây Bắc, Nhạc Ngu là quân đoàn trưởng quân đoàn Tây Nam, có thể nói là bất phân cao thấp. Thế nhưng nói về cấp bậc, điện hạ đường đường là Tần Vương, mà Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu bất quá chỉ là hầu tước, so với điện hạ còn kém

hơn hai bậc. Huống chi điện hạ còn là thủ khoa duy nhất của học viện Hoàng gia, nếu như đảm nhiệm chức quan chỉ huy của đại quân xuất chinh có thể nói là người người đều ủng hộ!

Mông Diễn nghe xong lòng mừng khắp khởi:

- Nếu như vậy quả thật lão Đại và lão Tứ không còn gì để nói.

Diệp Hạo Thiên đột nhiên hỏi:

- Nếu như Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu cố ý trì hoãn thời gian thì sao? Chỉ chờ Tây Lăng thất thủ, bọn chúng vẫn có lý do để án binh bất động.

Sở Di Viễn cười âm hiểm:

- Cho dù Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu muốn án binh bất động, chỉ sợ Yến Vương cũng không cho phép.

Yến Vương mà Sở Di Viễn vừa nói chính là em ruột của đương kim hoàng đế của đế quốc Mông Viễn- Mông Khác(è "æ"?^a), là hoàng thúc của các vị hoàng tử, Mông Khác cũng là Nhiếp Chính Vương hiện tại, đồng thời là quân đoàn trưởng của quân cấm vệ. Thế lực của Yến Vương to lớn như thế, khó tránh khỏi trở thành mục tiêu tranh đoạt của các vị hoàng tử, nhưng vị Yến Vương này thủy chung vẫn chưa biểu lộ ra lập trường của mình.

Mông Diễn nghĩ ngợi một hồi đột nhiên choàng tỉnh:

- Ý Di Viễn tiên sinh muốn nói, nếu như Trịnh Trọng Quang, Nhạc Ngu án binh bất động, ngồi nhìn hành tinh Tây Bộ trầm luân, hoàng thúc sẽ đem món nợ này tính lên đầu lão Đại và lão Tứ. Như vậy cho dù bọn họ bảo toàn được thực lực của mình, nhưng lại đắc tội với hoàng thúc, cũng vĩnh viễn đánh mất khả năng kế thừa ngôi báu!

- Không sai!

Sở Di Viễn âm trầm:

- Yến Vương tuy là người kém trí, thế nhưng ảnh hưởng đối với đế quốc không phải nhỏ, đối với ông ta, các vị điện hạ đều là con nối dòng của hoàng thượng, bất luận là ai thừa kế ngôi báu cũng không có gì khác biệt, đây chỉ là chuyện ngấm ngầm tranh đoạt, ông ta không nhúng tay vào. Nhưng chuyện đại quân của đế quốc Minh Nguyệt sang xâm lấn lại là chuyện khác, đây là người ngoài xâm lấn, đối với chuyện bên ngoài, ông ta tuyệt đối sẽ không khoan tay ngồi nhìn. Nếu như Đại điện hạ và Tứ điện hạ dám không nghĩ đến đại cục mà chỉ lo tranh tư lợi, chính là tự huỷ tiền đồ!

Diệp Hạo Thiên suy nghĩ một chút, lại vẫn còn lo lắng:

- Nhưng muốn tụ hợp ba đại quân đoàn cận vệ, Tây Bắc, Tây Nam, lại còn điều động lương thảo quân nhu ít nhất cũng phải mất thời gian ba tháng. Quân đoàn Tây Bộ đã bị tiêu diệt toàn quân, chỉ bằng vào đội cảnh vệ ít ỏi đến mức đáng thương của hành tinh Tây Bộ, sợ rằng không chống đỡ được lâu như vậy!

- Chuyện đó không quan trọng!

Sở Di Viễn cười xảo trá:

- Điện hạ có thể thu hồi đất bị mất sau đó kia mà! Điểm khác biệt duy nhất chính là trận đánh này có thể rất là gian khổ, rất là thảm thiết, rất là kéo dài, tổn thất của hai đại quân đoàn Tây Bắc, Tây Nam có thể còn thảm hại hơn ta tưởng tượng một chút, hắc hắc hắc....

Mông Diễn và Diệp Hạo Thiên liếc nhìn nhau, cũng phá lên cười âm hiểm.

Kế này của Sở Di Viễn bày ra có thể nói rất là cao minh, đánh xong trận này, quân của đế quốc Quang Huy nếu như chiến thắng chỉ có thể là thắng trong thâm, đến lúc đó quân đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang và quân đoàn Tây Nam của Nhạc Ngu còn lại được bao nhiêu quân? Mất đi lực ủng hộ của Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu, Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử dựa vào cái gì để tranh ngôi báu nữa?

58. Chương 58: Mây Động Khấp Nơi (hạ)

Trung Châu chính là vùng đất nằm ở giữa đế quốc Minh Nguyệt, dòng sông Thông Thiên xuyên suốt cả thế giới Trung Thổ uốn lượn qua đây, đế đô của đế quốc Minh Nguyệt là thành Tây Kinh nằm trên bờ Bắc của sông Thông Thiên.

Thành Tây Kinh hình chữ nhật, hai cạnh Nam Bắc dài hai mươi dặm, hai cạnh Đông Tây dài mười dặm, diện tích tuy nhỏ hơn thành Lạc Kinh nhưng cũng được xếp vào một trong những thành lớn nhất của cả thế giới Trung Thổ. Thành Tây Kinh có chín cửa, Đông Tây mỗi hướng có ba cửa, hướng Bắc duy nhất chỉ có một cửa kề sát Minh Nguyệt hoàng thành, hướng Nam có hai cửa.

Minh Nguyệt hoàng thành nằm trong khu Bắc thành Tây Kinh, là khu vực chiếm diện tích gần một phần ba toàn thành.

Trong ngự hoa viên, hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt Thu Phong Kính chấp tay đứng thẳng, vẻ mặt có phần âm trầm, cách nơi Thu Phong Kính đứng không xa có một ngọn giả sơn, trên giả sơn có một toà lương đình, một bóng hồng như tiên nữ trong tranh thấp thoáng trong cơn gió nhẹ, cả người phảng phất như pho tượng, đứng nhìn về chân trời phía Đông xa xa hồi lâu không hề cử động.

Gió đêm lạnh lùng làm cho y phục mỏng manh của người ấy bay lất phất dán sát vào người, làm nổi lên thân thể đầy đặn của nàng không sót chỗ nào. Nàng có nét đẹp mê người, thế nhưng Thu Phong Kính chỉ cảm thấy lo lắng từng hồi, lát sau, Thu Phong Kính rốt cục phải quay mặt đi chỗ khác, không đành lòng nhìn bóng người yếu ớt cô đơn, cõi lòng tan nát kia thêm một phút giây nào nữa!

- Ôi....

Thu Phong Kính đột nhiên cất tiếng thở dài.

Bóng hồng tha thướt kia chính là hoàng muội Thu Vũ Đường của hắn, Thu Vũ Đường tuy là phận nữ, nhưng đảm nhiệm địa vị không nhỏ chút nào ở đế quốc Minh Nguyệt. Nàng chính là vị công chúa duy nhất từ trước tới nay của đế quốc Minh Nguyệt được sắc phong thân vương, cũng là thống soái quân sự xuất sắc nhất từ trước tới nay của đế quốc Minh Nguyệt, tài quân sự của nàng thậm chí ngay cả người lão luyện như Tư Đồ Duệ cũng phải than thở không bằng!

Loạn Thất vương xảy ra ba năm trước, may mà có Thu Vũ Đường ra sức vận hồi thế cục, Thu Phong Kính mới giữ vững được ngôi vị của mình.

Chuyện làm cho Thu Phong Kính cảm thấy áy náy chính là hôn sự của Thu Vũ Đường.

Tư Đồ Hạo và Thu Vũ Đường hai người tình ý mặn nồng, đã sớm đính hôn hồi năm năm trước. Nếu như không phải xuất hiện loạn Thất vương, ba năm trước hai người đã thành hôn.

Vất vả lắm mới dẹp yên loạn Thất vương, rốt cục Thu Vũ Đường cũng được cởi bỏ chính y thay bằng hồng quần, mắt thấy sẽ thành hôn với Tư Đồ Hạo. Thậm chí Thu Phong Kính đã chọn cho hai người ngày cử hành hôn lễ, nhưng sau đó, lại một lần nữa trì hoãn vì lý do thân phụ Tư Đồ Duệ điều động ra chiến trường...

Vốn tưởng rằng đó chỉ là một lần xuất chinh thông thường mà thôi, có ai ngờ tin dữ đột nhiên truyền về, Tư Đồ Hạo không ngờ tử trận.

Thu Phong Kính thậm chí không dám nhìn bóng lưng của Thu Vũ Đường, lúc này trong đầu hắn chỉ có bốn chữ 'Trời ghét hồng nhan'! Hoàng muội của hắn chẳng những quốc sắc thiên hương, thanh tú tuyệt luân, tài trí lại càng có một không hai đương thế, làm cho nhiều đấng mày râu phải tự thẹn không bằng. Có lẽ sự hoàn mỹ của nàng đã làm cho ông trời đổ kỵ, cho nên mới đem đau khổ thâm như vậy gieo rắc lên nàng...

- Hoàng huynh, tiểu muội về phủ nghỉ ngơi trước!

Thu Phong Kính còn đang âm thầm thương tiếc, đột nhiên bên tai vang lên thanh âm hết sức ôn nhu. Hắn vội quay đầu nhìn lại, Thu Vũ Đường đã xuống khỏi giả sơn đi tới trước mặt, dưới ánh trăng nhàn nhạt, Thu Phong Kính thoáng thấy trên gương mặt kiều diễm của nàng vương đầy ngấn lệ, hiển nhiên, vị tài nữ có mỹ hiệu là 'Vàng trắng sáng của đế quốc' này đã khóc.

Thu Phong Kính nói với vẻ lo lắng:

- Muội à, tẩu tẩu của muội mấy hôm nay cứ nói với trẫm là trong cung tịch mịch, không có ai có thể cùng nàng trò chuyện, hay là muội vào cung trò chuyện với nàng được không?
- Hoàng huynh không cần lo lắng, tiểu muội không sao đâu!

Thu Vũ Đường đột nhiên nở nụ cười hết sức thê lương, nàng hiểu rõ Thu Phong Kính đang lo lắng cho nàng, tuy bảo nàng vào cung chuyện trò giải sầu cho hoàng hậu, thật ra muốn cho hoàng hậu an ủi bầu bạn với nàng. Nhưng hiện tại Thu Vũ Đường chỉ muốn được một mình yên tĩnh, nên vừa dứt lời đã lập tức khép nép thi lễ với Thu Phong Kính, rồi lặng lẽ xoay người bước đi.

Vừa đi được hai bước, Thu Vũ Đường như chợt nhớ ra chuyện gì, quay đầu lại dặn dò:

- Hoàng huynh, lúc này mặc dù đế quốc Quang Huy đang trong thời kỳ vô cùng vi diệu chuyển giao ngôi báu, thế lực các phe đang bận rộn khuynh đảo, tạm thời không rảnh quan tâm đến hành tỉnh Tây Bộ. Bất quá cục diện như vậy sẽ không kéo dài được bao lâu, nhiều nhất chừng ba tháng, cục diện hỗn loạn của đế quốc Quang Huy sẽ được cải thiện, nếu như trong vòng hai tháng vẫn không thể công hạ Tây Lăng, phải lệnh cho Tư Đồ lão tướng quân rút lui đại quân trở về.
- Trẫm...biết rồi...

Thu Phong Kính nghe xong những lời này lòng càng thêm đau nhói, trong tình cảnh này mà Thu Vũ Đường vẫn còn lo lắng quốc gia đại sự, vẫn phải thay hoàng huynh hấn lao tâm khổ tứ. Thật ra tên hoàng huynh như hấn không xứng đáng với vai trò một người anh, bao nhiêu năm qua chẳng cho em mình được chút gì, thậm chí ngay cả vị hôn phu của nàng cũng phải chôn thân ở chiến trường bên nước địch.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng cô độc của Thu Vũ Đường càng lúc càng xa, gương mặt Thu Phong Kính lại càng lộ vẻ ảm đạm tiếc thương cho hoàng muội, ‘trẫm thật có lỗi với muội, trẫm lấy danh nghĩa tiên hoàng xin thề, sau này sẽ bồi thường cho muội thật nhiều, thật nhiều...’

Bàn Long sơn.

Sau khi lấy danh nghĩa của chiến thần viễn cổ Mạnh Hổ Vương lập lời thề độc, hơn năm ngàn tên nô lệ Man nhân rốt cục cũng được ăn một bữa no, sau đó được ngủ trong lều ấm áp một giấc say sưa. Đến sáng hôm sau, đám Man nhân này đã gần như khôi phục hoàn toàn thể lực.

Thể chất của đám Man nhân này vượt xa người của Trung Thổ, có lẽ nhờ vào cuộc sống du mục của họ ở đại hoang nguyên. Khí hậu ở đại hoang nguyên chẳng những cực kỳ lạnh giá, hơn nữa thiếu thốn tài nguyên phục vụ cho sinh hoạt, muốn sống ở bất cứ chỗ nào, thân thể cũng cần phải thật cường tráng. Trải qua mấy ngàn năm mạnh còn yếu mất như thế, lớp người được sinh ra ngày càng cường tráng hơn, thể chất đã thuộc vào loại tốt nhất.

Mạnh Hổ gọi Hổ Bào đến gặp mình, hỏi hấn:

- Tộc nhân của người có biết sử dụng trường cung hay không?

Bởi vì thiếu hụt hai loại nguyên liệu quan trọng là sắt ròng và gỗ tử sam, hơn nữa trình độ văn minh của Man nhân cực kỳ kém cỏi, căn bản là không có năng lực và công nghệ chế tạo ra trường cung, cho nên Man nhân trên đại hoang nguyên đều sử dụng đoản cung. Đoản cung do Man nhân chế tạo ra chẳng những có tuổi thọ rất ngắn, tầm bắn cũng chỉ xa bằng một phần tư của trường cung.

Man nhân không đánh lại quân đội của Trung Thổ chủ yếu là vì hai nguyên nhân, một là bọn họ không hiểu biết về binh pháp, chỉ biết duy nhất một chiêu thẳng tiến về phía trước mà chém giết loạn xạ, nên rất dễ dàng bị quân đội của Trung Thổ được huấn luyện nghiêm chỉnh đánh cho tan tác. Một nguyên nhân nữa là do Man nhân thiếu thốn những loại vũ khí có hiệu quả sát thương tầm xa. Quân đội Trung Thổ đối với khoảng cách rất xa có thể sử dụng máy bắn đá hoặc trường cung mà giết chóc vô tư đám Man nhân tội nghiệp. Nhưng Man nhân đối với chuyện này lại không có biện pháp đối phó hữu hiệu nào, đoản cung của họ có tầm bắn quá gần, hơn nữa không thể nào bắn xuyên thủng áo giáp của quân đội Trung Thổ.

Dĩ nhiên, nếu như Man nhân có thể phát triển được chiến lược cỡi ngựa bắn cung của họ đến một trình độ cao hơn, mặc dù vũ khí lạc hậu, và lại không hiểu về binh pháp nhưng cũng có cơ hội thắng được quân đội Trung Thổ. Bất quá muốn phát triển chiến lược cỡi ngựa bắn cung đến trình độ cao không phải ai cũng có thể làm được. Ở thế giới trước kia của Mạnh Hổ, mười mấy thế kỷ trước Công nguyên cũng đã xuất hiện những dân tộc du mục am hiểu cỡi ngựa bắn cung, nhưng mãi đến thế kỷ thứ mười ba, Thiết Mộc Chân mới có thể hoàn thiện chiến thuật này!

Mạnh Hổ không biết Man nhân biết cách sử dụng trường cung hay không, cho nên mới hỏi như vậy.

- Trường cung?

Mắt Hổ Bào lộ vẻ tự hào, cao giọng nói:

- Dĩ nhiên là biết! Dừng sĩ đại hoang nguyên chúng ta vốn là xạ thủ ưu tú trời sinh, chỉ cần chúng ta muốn, bất cứ sinh vật nào tới gần chúng ta trong vòng trăm bước đều không thể tránh khỏi bị chúng ta bắn chết!

- Phải không?

Mạnh Hổ lạnh lùng nghiêm nghị, tùy tiện kêu ra trong đám Man nhân mười người, cấp cho mỗi người một cánh trường cung của bộ binh và một mũi tên, sau đó chỉ tay về phía cột cờ treo lá đại kỳ Quang Huy cách đó khoảng trăm bước, nói với Hổ Bào:

- Người thấy đại kỳ đằng kia không? Bây giờ bảo tộc nhân người dùng tên bắn, để xem mười mũi tên có trúng được mũi nào không!

Gương mặt Hổ Bào trong thoáng chốc đỏ bừng lên, nói với vẻ không phục:

- Trưởng quan, đây là vũ nhục dũng sĩ của bộ lạc chúng ta!

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Vũ nhục các người hay không, bắn xong mới biết, bắt đầu đi!

Hổ Bào xoay người lại nói với mười tên Man nhân kia một tràng kỷ lý cô lỗ, mười tên Man nhân nghe xong trên mặt liền lộ vẻ không phục, sau đó đồng thời giương cung lắp tên, nhắm lá đại kỳ Quang Huy cách đó trăm bước. Chỉ nghe tiếng kéo dây cung vang lên, mười mũi tên sắc bén nhanh như sao xẹt bay ra, ngay lập tức, cách đó trăm bước vang lên âm thanh 'bốc, bốc' trầm đục.

Ánh mắt Mạnh Hổ tinh tường hơn người cho nên thấy rất rõ ràng, không ngờ mười mũi tên do mười tên Man nhân kia bắn ra đã có hết chín mũi bắn trúng cột cờ!

Chín tên Man nhân bắn trúng cột cờ rồi rít vung trường cung trong tay lên hoan hô ầm ĩ, riêng có tên bắn hụt cúi đầu xấu hổ, đám Man nhân đứng xem xung quanh lộ vẻ khinh thường và chế giễu đối với tên Man nhân bắn hụt. Man nhân vốn tôn sùng võ lực, người năng lực yếu kém đối với bọn họ không đáng để đồng tình.

Nhưng trong mắt Mạnh Hổ lại không hề lộ ra chút vẻ giễu cợt nào, tuy tên Man nhân kia bắn không trúng cột cờ, nhưng chỉ trật đi có một chút mà thôi. Tài bắn như vậy so với đám cung tiễn thủ nửa mùa của liên đội Mạnh Hổ đã giỏi hơn rất nhiều.

Nếu như trang bị trường cung, chiến đao và chiến mã cho đám Man nhân này, bọn họ lên ngựa có thể đánh, xuống ngựa có thể bắn, ắt sẽ trở thành cơn ác mộng đối với quân đội Trung Thổ. Nếu như có thể chế tạo loại cung đặc biệt dành riêng cho việc cỡi ngựa bắn cung... Đột nhiên, trong đầu Mạnh Hổ hiện ra cánh quân uy danh hiển hách trong thế giới trước kia của hắn- Kỵ binh Mông Cổ!

59. Chương 59: Dẫn Dụ

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, Chiến Ưng giục ngựa đến bên Triệu Thanh Hạm, lo lắng nói:

- Thanh Hạm tiểu thư, dám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt còn cách chúng ta không đầy hai mươi dặm, nếu như không bỏ lại lương thực, bọn chúng sẽ đuổi kịp chúng ta!

- Không được!

Triệu Thanh Hạm quát đôi mày liễu:

- Số lương thực này quan hệ trọng đại, tuyệt đối không thể bỏ!

Chiến Ứng thở dốc:

- Thanh Hạm tiểu thư, nếu khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt truy đuổi, mà Mạnh Hổ lại không có cách thuận phục đám nô lệ Man nhân trên Bàn Long sơn, hậu quả thật là không dám tưởng tượng!

- Ta tin tưởng hần.

Triệu Thanh Hạm nói với giọng vô cùng kiên quyết:

- Hần nhất định có thể thuận phục đám nô lệ Man nhân kia.

Chiến Ứng nghe vậy đột nhiên nghẹn thở, trong mắt không khỏi thoáng qua vẻ do dự. Mặc dù Chiến Ứng chưa bao giờ có ý dám mơ tưởng Triệu Thanh Hạm, nhưng thấy Triệu Thanh Hạm tin nhiệm Mạnh Hổ đến mức như vậy, làm cho trong lòng hần thoáng qua cảm giác không hài lòng. Bất quá đó cũng là tâm lý thường tình của con người, hễ là nam nhân, thấy người đẹp mà mình ngưỡng mộ trong lòng lại chung tình với nam nhân khác, trong lòng sẽ cảm thấy khó mà chịu được.

- Báo....

Triệu Thanh Hạm vừa dứt lời, một con khoái mã lướt nhanh như gió từ hướng Đông Nam tới.

- Sao?

Chiến Ứng kêu lên một tiếng kinh ngạc, trầm giọng nói:

- Hình như liên đội Mạnh Hổ đã tới, chẳng lẽ đã có tin tức ở Bàn Long sơn?

Chỉ trong chớp lát, kỵ mã kia đã tới trước mặt Triệu Thanh Hạm, lập tức ghì cương thật mạnh, chiến mã tung hai vó trước lên cao rồi đứng lại. Kỵ sĩ kia ngồi trên lưng chiến mã ôm quyền vái chào Triệu Thanh Hạm, vừa thở dốc vừa nói:

- Tiểu nhân là Thạch Đôn, tham kiến Tổng đốc đại nhân.

- Thạch Đôn?

Triệu Thanh Hạm vội hỏi:

- Đôn Tử, chuyện ở Bàn Long sơn sao rồi?

Đôn Tử lại thở dốc:

- Trưởng quan bảo tiểu nhân bẩm cáo Tổng đốc đại nhân, chuyện ở Bàn Long sơn hết thấy đều thuận lợi, hơn năm ngàn nô lệ Man nhân đã thuận phục hoàn toàn, xin Tổng đốc đại nhân cứ làm theo kế hoạch đã định.

- Tốt, tốt quá!

Triệu Thanh Hạm nghe vậy vui mừng vô kể, quay sang gọi Chiến Ứng:

- Chiến Ứng!

Chiến Ứng vội giục ngựa tiến lên, cung kính đáp:

- Có tỳ chúc.

Triệu Thanh Hạm nói:

- Lập tức truyền lệnh toàn quân, ngừng lại không đi nữa, lập trận chuẩn bị nghênh địch!

Chiến Ứng nghe vậy kinh hãi, thất thanh kêu lên:

- Kết trận nghênh địch? Vậy....

- Sao vậy?

Triệu Thanh Hạm nghiêm giọng:

- Chẳng lẽ người muốn chống lệnh?

- Không dám, ty chức đi ngay.

Chiến Ứng vội vàng giục ngựa quay đầu, nhanh chóng truyền lệnh.

Cánh quân của đế quốc Quang Huy về phía Tây chừng mười mấy dặm, Tần Khởi đang suất lĩnh sư đoàn khinh kỵ binh của hãn nhanh chóng tiến về phía trước.

Đột nhiên, một tên kỵ mã thám báo từ phía trước quay lại, vọt thẳng tới trước mặt Tần Khởi mới giật cương quay ngựa lại, chờ cho hai chiến mã song song mới ôm quyền vái chào, thở dốc:

- Tướng quân đại nhân, quân địch đột nhiên dừng lại không đi nữa, lúc này đang lập trận ở phía trước mười dặm, xem bộ dáng dường như muốn cố thủ.

- Không đi nữa sao?

Tần Khởi nghe vậy ngăn người, vội hỏi:

- Lương thực còn ở đó không?

- Còn, vẫn còn.

Tên thám báo đáp:

- Có khoảng chừng ngàn chiếc xe lớn đều chở đầy tràn, toàn là lương thực.

- Hừ, chỉ cần lương thực vẫn còn là tốt rồi.

Tần Khởi cười gằn một tiếng, quay đầu lại dẫn dò tên đội trưởng cận vệ ở phía sau:

- Lập tức cho khoái mã báo tin với Tổng đốc đại nhân, rằng quân ta đã đuổi kịp và chặn đường quân địch, xin Tổng đốc đại nhân lập tức suất lĩnh đại quân chạy tới tăng viện.

- Dạ!

Tên đội trưởng cận vệ đáp ứng một tiếng lĩnh mệnh mà đi.

Tần Khởi rút chiến đao ra nghe keng một tiếng, lớn tiếng quát:

- Lập tức truyền lệnh toàn quân, tăng tốc độ hành quân nhanh hơn nữa!

- Dạ!

Mười mấy tên binh sĩ truyền lệnh theo sát phía sau Tần Khởi lĩnh mệnh chạy đi, chỉ trong thoáng chốc, quân lệnh của Tần Khởi đã được truyền khắp toàn quân. Đám tướng sĩ kỵ binh vốn đang hành quân với tốc độ bình thường phía trước vội vã tăng tốc độ, bắt đầu tiến nhanh về phía trước nhanh như gió cuốn mây bay.

Cánh đồng mênh mông bên quan đạo.

Gần như vào lúc quân của đế quốc Quang Huy mới vừa bày xong trận thế, khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến đột ngột xông tới như quỷ mị từ phía Tây.

Chỉ trong thoáng chốc, hàng ngàn hàng vạn kỵ binh đã xuất hiện rõ ràng trong tầm mắt của các tướng sĩ đế quốc Quang Huy, nếu như nhìn kỹ có thể thấy toàn là chiến mã khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt

lồ nhô ngoài xa, vó ngựa tung bay. Chân trời phía Tây bụi bốc lên mù mịt, tiếng vó ngựa rầm rập như nước thủy triều dâng lên kéo dài liên miên không dứt.

Tần Khởi một mình đi đầu, giục ngựa phi như bay phía trước đội hình khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt.

Khi vừa lọt vào tầm tên của quân địch, Tần Khởi đột nhiên vung chiến đao lên hai bên trái phải, đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt phía sau trong nháy mắt tựa như gặp phải một mỏm đá ngầm ngăn cản đường tiến, đột ngột chia ra làm hai cánh hai bên. Trong tiếng vó ngựa kêu vang như trời long đất lở, hơn hai vạn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đã chia làm hai cánh chạy vòng sang hai bên cánh của đội hình quân đế quốc Quang Huy.

Vẫn tiếp tục chạy về phía trước hơn ngàn bước, Tần Khởi ghìm cương ngựa quay đầu lại, hai cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt cũng vội vã dừng ngựa, bắt đầu chậm rãi triển khai thế bao vây phía sau quân đế quốc Quang Huy.

Sau khi chặn ngang đường rút của quân đế quốc Quang Huy, khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt không có hành động gì nữa, thậm chí cũng không phải ra từng nhóm nhỏ kỵ binh tấn công quấy nhiễu. Khinh kỵ binh cuối cùng cũng không giống như trọng giáp thiết kỵ không gì không thể phá, trước mặt đội hình nghiêm chỉnh dõng dạc của trọng trang bộ binh lại thêm bộ binh cung tiễn thủ, khinh kỵ binh hoàn toàn không chiếm được chút lợi thế nào.

Nhiệm vụ của Tần Khởi chỉ là chặn đường quân địch, còn việc tiêu diệt đám tàn quân này không phải là nhiệm vụ của hắn.

Tần Khởi còn đang nghĩ xem đến bao giờ thì đại quân của Tư Đồ Duệ đến đây, đột nhiên từ phía Đông Nam vang lên một tràng tiếng kèn hiệu thật to. Hắn kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội du kỵ binh của đế quốc Quang Huy nhanh như chớp từ cuối chân trời xông ra, Tần Khởi đầu tiên kinh hãi, nhưng rất nhanh sau đó chuyển thành vẻ khinh thường.

Đám du kỵ binh đột ngột xuất hiện chỉ là đội cảnh vệ của đế quốc Quang Huy, hơn nữa nhân số tối đa cũng chỉ cỡ chừng một trung đội hai trăm người.

Đội cảnh vệ là gì? Ở thế giới Trung Thổ, đội cảnh vệ là một từ chỉ một đám quân ô hợp. Trước mặt đám dân chúng bình thường tay không tác sắt hoặc là trước mặt đám nô lệ, đội cảnh vệ giống như lang như hổ, kiêu dũng thiện chiến, nhưng ở trước mặt quân chính quy được huấn luyện nghiêm chỉnh, đội cảnh vệ căn bản là chỉ là một đám cận bã, không thể nào chịu nổi một kích.

Chỉ trong nháy mắt, Tần Khởi đã lộ ra sát cơ, thấp giọng quát:

- Tần Bố!

Tần Bố là cháu của Tần Khởi, cũng là đại đội trưởng đại đội số Ba của liên đội số Năm sư đoàn Tần Khởi.

Tần Bố giục ngựa bước ra khỏi hàng, lớn tiếng đáp:

- Có tỵ chức.

Tần Khởi gằn giọng:

- Dẫn theo đại đội số Ba tiêu diệt đám du kỵ binh của quân địch, nhớ kỹ, phải chém giết sạch sẽ, không buông tha một tên nào!

- Dạ!

Tần Bố ầm ầm nhận lệnh, lập tức rút chiến đao ra chỉ thẳng về hướng Đông Nam, lớn tiếng hét dài:

- Đại đội số Ba...Xuất kích!

Dứt lời, Tần Bố vội giục ngựa chạy vội ra, nhanh như chớp tiến về phía đội du kỵ của quân địch.

Một đại đội kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt gào thét như long trời lở đất, vội vã rút chiến đao sáng chói ra, giục ngựa theo sát phía sau Tần Bố, hướng về phía gần hai trăm du kỵ binh của đế quốc Quang Huy ào tới.

Đội du kỵ binh của đế quốc Quang Huy vừa mới xuất hiện ở phía Đông Nam rõ ràng lấy làm kinh hãi, quay đầu bỏ chạy.

Thấy du kỵ binh của địch ra vẻ chạy trốn chật vật như vậy, đám khinh kỵ binh đang lập trận đội lệnh phá ra cười lớn, vẻ khinh thường trên mặt Tần Khởi cũng càng lộ liễu hơn.

Chỉ trong thoáng chốc, đội du kỵ binh của đế quốc Quang Huy cũng đã biến mất ở cuối chân trời, đại đội khinh kỵ binh của Mạnh Hổ nhận lệnh truy sát cũng không có ý ngừng lại, mà vẫn tiếp tục đuổi theo. Rất nhanh, Tần Bố và đại đội khinh kỵ binh của hắn cũng biến mất ở cuối chân trời, chỉ còn lại bụi đất bốc mịt mù trong không trung đang dần dần tiêu tán.

Tần Khởi cũng không sợ quân địch sẽ dùng bất cứ mưu kế gì, Triệu Nhạc và chủ lực của quân đoàn Tây Bộ đã bị tiêu diệt toàn quân, quân đoàn kỵ binh của đế quốc Quang Huy ở gần nhất chính là ở hành tỉnh Bắc Phương. Ở một vùng hoàn toàn trống trải như hành tỉnh Tây Bộ, còn có quân đội gì có thể tạo thành uy hiếp đối với khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt nhanh như gió?

60. Chương 60: Đầu Người, Toàn Là Đầu Người!

Mạnh Hổ giống như một khối băng, nấp trong đám cỏ cao đến thất lưng lặng yên không hề nhúc nhích.

Cách Mạnh Hổ không xa, Tất Điều Tử và thủ lĩnh Man nhân Hổ Bào đang lặng lẽ nằm sấp. Trong đám cỏ rậm rạp ở hai bên, còn có ba cánh quân hoàn toàn khác nhau đang lặng lẽ mai phục, chính là hơn bốn ngàn Man nhân, hơn ngàn tàn binh của liên đội Mãnh Hổ, cùng với hơn hai trăm cánh vệ vốn đóng ở công trường trên Bàn Long sơn.

Còn hơn ngàn Man nhân và hơn ngàn chiến mã của liên đội Mãnh Hổ cũng không biết đã đi đâu.

Đột nhiên Mạnh Hổ cảm thấy đất dưới chân mình bắt đầu rung động, gần như cùng lúc đó, tên thủ lĩnh Man nhân Hổ Bào dường như cũng cảm giác được gì đó, liền đưa lên miệng một chiếc ‘còi’ không biết dùng xương của con thú nào chế thành. Bỗng nhiên, một tràng tiếng ‘chim hót’ thánh thót phá vỡ sự tịch mịch của cánh đồng mênh mông bất ngát.

Nghe thấy tràng ‘tiếng chim’ thánh thót kia, đám Man nhân đang núp trong đám cỏ bắt đầu khom lưng ngồi dậy. Hơn ngàn tên Man nhân ở phía trước vội vã lấy trường cung đặt sẵn dưới chân ra, sau đó kẻ nào kẻ nấy thần sắc lạnh lùng bắt đầu sửa sang lại ống tên.

Sát khí lạnh lẽo bắt đầu lan tràn khắp không gian, đám Man nhân và tàn binh của liên đội Mãnh Hổ ai nấy lộ vẻ lạnh lùng, bình tĩnh như không, tựa hồ không hề bị sát khí trước lúc xảy ra đại chiến ảnh hưởng mấy may nào. Nhưng đám cánh vệ ở công trường Bàn Long sơn ai nấy đều khấn khứa đến nỗi sắc mặt trắng bệch, cả bọn đều thở hổn hển.

Một tràng tiếng ngựa hí vang lên, một đội hơn hai trăm kỵ binh rốt cục đã xuất hiện ở cuối chân trời. Ngay sau đó, tiếng vó ngựa rầm rập vang lên ở tận chân trời nghe như tiếng sấm, cuộn cuộn mà đến, chỉ trong thoáng chốc, hai đội kỵ binh một bỏ chạy một đuổi theo đã tới gần ổ phục kích nhanh như chớp.

Ào ạt như nước thủy triều, hơn hai trăm kỵ mã chạy phía trước như gió cuốn mây bay đã lướt qua.

Tần Bố đang suất lĩnh đại đội kỵ binh đuổi theo đội tiên phong thấy khí tức nguy hiểm trong không khí, không chút do dự lập tức hưng hăng thẳng cương ngựa lại, chiến mã trong thoáng chốc dựng đứng hai chân trước lên cao, vó đá lung tung vài cái mới dừng lại được. Cố gắng ngồi vững trên lưng chiến mã, Tần Bố đột nhiên giơ cao cánh tay phải lên hét dài:

- Tất cả dừng lại...

Bỗng nhiên, một bóng người hùng vĩ đột ngột bật dậy từ trong đám cỏ.

Quần áo rách nát, mái tóc rối bời bồng bềnh theo gió, trên khuôn mặt vấy bùn bẩn thỉu toát ra vẻ lạnh lùng làm cho người khác cảm thấy ngạt thở, hết thảy những nét ấy đều không giống người Trung Thổ chút nào.

Trong khoảnh khắc, thêm nhiều bóng người giống như vậy từ trong đám cỏ xông ra liên tục, tay giương trường cung dây đã căng tròn, mũi tên nhọn hoắt lạnh lẽo chậm rãi nhắm thẳng về phía đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt ngay phía trước. Đồng tử của Tần Bố thoáng chốc co rút lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy lạnh run! Man nhân, chính là Man nhân!

- Rút lui!

Tần Bố lại thét to đến mức lạc giọng:

- Mau mau rút lui về phía sau....

Tuy nhiên hết thảy đều đã chậm.

Tần Bố vừa dứt lời, đã nghe một tràng tiếng kéo dây cung vang lên, một đám tên dày đặc nhanh như tia chớp bay thẳng về phía đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt còn đang kinh ngạc trợn mắt há mồm. Tiếng kêu rên thảm thiết liên miên không dứt trong thoáng chốc vang dội trên cánh đồng mênh mông, hơn nửa số khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đã rơi xuống ngựa, trong đó có hơn trăm người bị tên xuyên qua cổ họng, không kịp kêu lên tiếng nào đã chết ngay tại chỗ.

Tần Bố dùng hết toàn lực múa dao đánh bay bốn mũi Lang Nha tiễn bay về phía mình, nhưng rốt cục đã không kịp ngăn đỡ mũi thứ năm. Đến khi mũi tên lạnh như băng ngập sâu vào cổ, Tần Bố cũng không dám tin đó chính là Ngũ tiễn liên châu (năm mũi tên bắn ra cùng một lúc). Bọn Man nhân đáng chết kia không ngờ có thể bắn ra Ngũ tiễn liên châu!

Một nửa số khinh kỵ binh còn lại rốt cục đã bình tĩnh lại, vội vã giật cương quay đầu ngựa lại chạy trốn chết. Tiếng dây cung tiếp tục vang lên, một đám tên như mưa bắc lại bắn tới, trong khoảnh khắc lại có hơn hai trăm tên khinh kỵ binh trúng tên ngã xuống. Ngay lúc đó, hướng mà đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang bỏ chạy đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa như sấm rền, trong đám bụi bay cuồn cuộn, gần ngàn kỵ binh Man nhân từ trên cánh đồng hoang dã đột ngột xông ra, hoàn toàn cắt đứt đường rút lui của đám khinh kỵ binh đế quốc Minh Nguyệt.....

Cánh đồng mênh mông bên quan đạo.

Khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt không có hành động gì, hơn vạn tàn binh của đế quốc Quang Huy đang bị bao vây cũng không dám vọng động gì cả, không ngờ lúc này hai bên lại đang so tính kiên nhẫn.

Cục diện như vậy đúng như Tần Khởi đang mong đợi.

Tần Khởi đã liên lạc được với sư đoàn bộ binh tiên phong của Yến Trường Không. Đại quân chủ lực của Tư Đồ Duệ hiện đang công thành Tam Giang mãnh liệt, ít nhất phải ba ngày nữa mới có thể đuổi tới đây. Thế nhưng sư đoàn bộ binh của Yến Trường Không đã còn cách nơi này không xa, trễ nhất là trưa ngày mai có thể đuổi tới. Tần Khởi chỉ cần bao vây cánh quân của Triệu Thanh Hạm một ngày là được, chờ cho sư đoàn bộ binh của Yến Trường Không đến đây, hơn vạn tàn binh kia cũng chỉ có thể bó tay chờ chết.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời âm đạm, trong lòng Tần Khởi đột nhiên cảm thấy thoáng qua chút gì đó bất an.

Đại đội kỵ binh của Tần Bố ra đi đã được hai canh giờ, nếu như quân chạy trốn quả thật là đội cảnh vệ của đế quốc Quang Huy, chắc chắn đã sớm đuổi kịp và diệt sạch không còn một móng, vì sao cho đến bây giờ vẫn chưa thấy trở về? Càng khả nghi hơn nữa, không ngờ Tần Bố không phái người trở về báo tin, chẳng lẽ đại đội kỵ binh của Tần Bố đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Tần Khởi vẫn còn đang lo lắng, một tên cận vệ quân tinh mắt đứng cạnh hắn đột nhiên chỉ tay về phía trước kêu to:

- Tướng quân mau xem, bọn họ trở về rồi!

- Sao?

Tần Khởi nghe nói ngẩng đầu nhìn theo hướng tên cận vệ quân đang chỉ, là hướng Đông Nam, xa xa cuối chân trời xuất hiện đầy bóng kỵ binh đang chậm rãi tới gần phía này. Thế nhưng rất nhanh, sắc mặt Tần Khởi trở nên ngưng trọng lại, thấp giọng nói:

- Không đúng, không phải là người của chúng ta, là quân địch!
- Sao có thể như vậy?
- Sao lại là quân địch?

Thoáng chốc Tần Khởi hít sâu một hơi khí lạnh, hiển nhiên không ai dám tin tưởng, không ngờ đại đội kỵ binh của Tần Bồ đã xảy ra chuyện.

Dù sao đi nữa, đại đội của Tần Bồ chỉ là đuổi giết một trung đội cảnh vệ của đế quốc Quang Huy mà thôi. Lấy một đại đội quân chính quy đuổi theo giết địch chỉ có một trung đội cảnh vệ, làm sao thất thủ cho được?

Khoảng cách ngày càng gần, bọn kỵ binh phía sau Tần Khởi cũng đã nhìn thấy rõ ràng, cánh quân đang tiến đến không phải là đại đội kỵ binh của Tần Bồ, mà là kỵ binh của đế quốc Quang Huy, bất quá lần này xuất hiện không phải là đội cảnh vệ, mà là quân chính quy. Binh lực cũng không phải là một trung đội hai trăm kỵ binh nữa, mà là cả một đại đội hơn ngàn kỵ binh!

Chỉ trong nháy mắt, Tần Khởi đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trung đội cảnh vệ xuất hiện lúc đầu hiển nhiên chỉ là mồi nhử của quân địch. Còn về phần đại đội kỵ binh của Tần Bồ thì tám, chín phần mười đã lành ít dữ nhiều, rất nhanh, suy nghĩ của Tần Khởi đã được chứng thật bằng máu tươi!

Khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn khoảng chừng bốn, năm trăm bước, đội kỵ binh kia ngừng lại, sau đó từng người tháo ra vật gì đó đang cột trên yên ngựa, ném thẳng về phía quân của đế quốc Minh Nguyệt. Vật thể hình tròn đen đen đỏ đỏ bay trên không một khoảng rồi rơi xuống đất, rất nhanh đã rơi thành một đồng loạn xạ.

- Đó là...

Đồng tử của Tần Khởi trong thoáng chốc co rút lại, quay đầu quát một tên cận vệ quân bên cạnh:

- Người lại đó xem sao!
- Dạ!

Tên cận vệ quân kia đáp ứng một tiếng, nhanh chóng giục ngựa chạy tới nhìn đồng vật thể nằm lăn lóc trên mặt đất ở khoảng giữa quân của hai bên. Sau khi đứng nhìn một hồi, tên cận vệ quân nọ vội vã giục ngựa quay về, hét lớn với Tần Khởi giọng đầy bi thảm:

- Tướng quân, đầu người... toàn là đầu người! Các huynh đệ đại đội số Ba xong rồi, xong hết rồi...
- Cái gì!?

Tần Khởi nghe vậy không khỏi hít sâu một hơi, sợ hãi nói:

- Đúng là đầu người sao?

Sau lưng Tần Khởi, một đám tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt ai nấy nhìn nhau, mặt mày khiếp sợ.

- Thúc phụ!

Một tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt đột nhiên thúc ngựa ra khỏi trận, ánh mắt thê lương nhìn Tần Khởi hét lớn:

- Xin người chấp thuận cho diệt nhi dẫn liên đội số Hai xuất kích, diệt nhi nhất định phải chém tận giết tuyệt bọn khốn đẳng kia, lấy thủ cấp bọn chúng để tế vong linh Nhị đệ cùng với toàn thể tướng sĩ đã hy sinh của đại đội số Ba!

Tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt kia tên là Tần Anh, là anh ruột của Tần Bồ, cũng là liên đội trưởng của liên đội số hai của sư đoàn Tần Khởi.

Tần gia là gia tộc giàu có ở Định Châu, Tổng đốc Định Châu kiêm quân đoàn trưởng của quân đoàn Định Châu chính là gia chủ đương thời của Tần gia- Tần Liệt. Trong số các tướng lĩnh cao cấp của quân đoàn Định Châu có hơn phân nửa là con cháu của họ Tần, tình hình các châu còn lại của đế quốc Minh Nguyệt

cũng đại khái giống như vậy. Về căn bản, từng châu đều do một hoặc hai gia tộc giàu có khống chế, đó cũng là căn nguyên gây ra loạn Thất Vương ba năm trước.

Anh em Tần Anh, Tần Bố, đều là con cháu trực hệ của Tần gia, xưa nay vẫn được Tần Liệt và Tần Khởi đặt kỳ vọng rất cao. Bây giờ không ngờ Tần Bố lại chết trong tay của đám quân đế quốc Quang Huy trước mắt, Tần Khởi rất đau lòng, cũng nổi lên ý niệm muốn trả thù cho cháu. Nên vừa nghe Tần Anh bước ra xin ứng chiến, lập tức đáp ứng, lại điều thêm hai đại đội của liên đội số Năm, bảo Tần Anh suất lĩnh hơn bảy ngàn khinh kỵ binh một phen đuổi giết đám kỵ binh của địch.

Không đợi bảy ngàn khinh kỵ binh của Tần Anh vọt tới, đám kỵ binh của đế quốc Quang Huy ở xa xa đã vội vã giật cương quay đầu chạy trốn.

Màn kịch hai giờ trước lại tái diễn, chỉ trong chớp lát, đội kỵ binh của cả hai bên trước sau biến mất ở cuối chân trời. Mặc dù có bài học của đại đội số Ba sờ sờ ra đó, nhưng Tần Khởi vẫn không lo lắng chút nào. Dù sao xuất kích lần này là hơn một liên đội kỵ binh hơn bảy ngàn người, quy mô một cánh quân kỵ binh như vậy đã đủ để hoành hành cả hành tỉnh Tây Bộ, cho dù không đuổi kịp kỵ binh của địch, cũng tuyệt đối không thể nào gặp chuyện không hay.

61. Chương 61: Vây Săn

Tần Anh cũng không biết cánh khinh kỵ binh của đế quốc Quang Huy kia chính là Man nhân giả trang, nói về thuật cỡi ngựa, người Trung Thổ sao có thể so sánh với Man nhân từ nhỏ tới lớn đều sống trên lưng ngựa? Nếu như không phải muốn dụ địch, đám Man nhân kia đã bỏ rất xa liên đội khinh kỵ binh đế quốc Minh Nguyệt của Tần Anh.

Một tên đại đội trưởng giục ngựa tiến lại gần Tần Anh, vừa thở dốc vừa nói:

- Trưởng quan, rất khó chặn khinh kỵ binh của địch, phải nghĩ cách khác.

Tần Anh bực mình hừ một tiếng, tức giận nói:

- Người có biện pháp gì?

Tên đại đội trưởng nói:

- Cứ như vậy sợ là rất khó đuổi theo bọn chúng, không bằng để ty chức mang một số quân vòng qua bên cánh vượt lên chặn đầu bọn chúng. Trưởng quan suất lĩnh số nhân mã còn lại đuổi sát theo đuổi bọn chúng, như vậy có thể đưa đối phương vào thế hai mặt đều bị giáp công, bọn chúng có muốn chạy cũng không thể chạy thoát.

- Ừ!

Tần Anh nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, vừa muốn đáp ứng, đột nhiên một tên kỵ binh bên cạnh kêu to:

- Trưởng quan, kỵ binh của địch phía trước đang tách ra!

- Sao, người nói sao?

Tần Anh nghe vậy khẽ giật mình, vội ngẩng đầu nhìn kỹ, quả nhiên thấy đám kỵ binh của địch ở phía trước đã tách ra làm hai, chia ra hai hướng Bắc Nam hoàn toàn ngược với nhau cắm đầu chạy tiếp.

Tên đại đội trưởng vừa mới đề nghị kế bọc cánh chặn đầu nhất thời trợn tròn mắt, vừa giục ngựa chạy vội hỏi:

- Trưởng quan, chúng ta đuổi theo bên nào bây giờ?

Tần Anh nghiêng răng nói:

- Bên nào cũng không tha, bản tướng quân nhất định phải đuổi tận giết tuyệt đám chó đế quốc Quang Huy này. Như vậy đi, người mang theo một nửa nhân mã đuổi theo hướng Bắc, số nhân mã còn lại theo ta đuổi

về hướng Nam. Còn nữa, không cần biết có đuổi kịp quân địch hay không, cách mỗi một giờ đều phải cho khoái mã trở về báo cáo hành tung cho tướng quân.

- Dạ!

Tên đại đội trưởng kia dạ lớn một tiếng, nhanh chóng giắt cương quay đầu chạy về hướng Bắc.

Trong khoảnh khắc, hơn bảy ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đã chia ra làm hai, hơn ba ngàn khinh kỵ binh theo tên đại đội trưởng kia đuổi về hướng Bắc, hơn ba ngàn khinh kỵ binh còn lại theo Tần Anh đuổi về hướng Nam.

Lại đuổi thêm ba mươi dặm nữa, Tần Anh phát hiện trên cánh đồng bốn bề dần trở nên hoang vu, những thửa ruộng tươi tốt đã dần biến mất không thấy đâu nữa. Nhìn mút tầm mắt cũng chỉ thấy bình nguyên bát ngát mênh mông, nơi nơi đều là cỏ dại vàng cháy, gió Bắc thổi qua phàn phật tạo thành từng mảng dập dềnh như sóng biển, lộ ra vẻ vô cùng hiu quạnh thê lương.

Bất giác, Tần Anh đánh hơi thấy sát khí lạnh lẽo toát ra từ trong những đám cỏ vàng cháy xung quanh.

Tần Anh nhẹ nhàng buông lỏng dây cương, chiến mã trong thoáng chốc bắt đầu chậm lại, đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt theo sau Tần Anh cũng vội vã cho chiến mã đi chậm lại. Đội hình đang tiến nhanh về phía trước từ từ ùn lại tràn ra hai bên cánh, chỉ trong chớp lát, hơn ba ngàn khinh kỵ binh đã ngừng lại trên vùng bình nguyên hoang dã mênh mông.

Phía trước cách đó không xa, bốn năm trăm khinh kỵ binh của đế quốc Quang Huy không hề chậm lại, giống như một cơn gió lốc rất nhanh biến mất trên bình nguyên bát ngát.

Một tên quan quân giục ngựa tiến lên, thở hào hển:

- Trưởng quan, vì sao không đuổi tiếp...

Tần Anh đột nhiên đưa tay lên, tên quan quân kia liền nuốt luôn nửa câu còn lại trở vào.

Cẩn thận lục soát khắp vùng hoang nguyên mênh mông một hồi lâu, Tần Anh vẫn không phát hiện được gì, liền quay đầu lại cho đòi một tên trung đội trưởng đến trước mặt, dặn dò:

- Người mang một trung đội lên phía trước kiểm tra một chút.

- Dạ!

Tên trung đội trưởng kia đáp lời, điểm ra một trung đội khinh kỵ binh tiến về phía trước.

Không đến thời gian ăn xong bữa cơm, đội kỵ binh nọ đi một vòng đã trở về, tên trung đội trưởng cầm đầu thở dốc nói:

- Trưởng quan, ty chức đã lục soát mười dặm về phía trước, không phát hiện bất cứ chuyện gì khác thường.

- Không có bất cứ chuyện gì khác thường?

Tần Anh thì thào, đột nhiên sắc mặt đại biến:

- Không được rồi, chúng ta đã trúng quỷ kế của quân địch!

Vài tên quan quân vội vã giục ngựa tiến lên, gấp giọng hỏi:

- Trưởng quan, xảy ra chuyện gì?

- Lộ nhân mã phía Bắc!

Tần Anh vội la lên:

- Lộ nhân mã truy kích quân địch về hướng Bắc rất có thể đã lọt vào ổ phục kích của quân địch, mau, toàn quân lập tức quay về hướng Bắc, theo bản trưởng quan đi tiếp ứng!

Tần Anh ra lệnh một tiếng, hơn ba ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt lập tức tiến về hướng Bắc.

Đuổi thẳng về hướng Bắc hơn năm mươi dặm, Tần Anh bám theo dấu vết của đội khinh kỵ binh đế quốc Minh Nguyệt khi nãy, thế nhưng cảnh tượng mà hắn gặp phải quả thật làm cho hắn không dám tin vào đôi

mắt của mình. Chỉ thấy trên bình nguyên bao la ngổn ngang thi thể của quân đế quốc Minh Nguyệt, thi thể nào cũng bị cắt mất thủ cấp. Vùng bình nguyên vốn đã hiu quạnh thê lương nay lại hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đầm, không trung nồng nặc mùi máu tanh, cảnh tượng trông giống như Tu La địa ngục!

Quác, quác....

Một tràng tiếng kêu ảm đạm thê lương từ trên trời vọng xuống, Tần Anh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đàn chim ưng đang lượn qua lượn lại trên trời, chắc chắn đang chờ con người bỏ đi sẽ nhào xuống ăn một trận no nê!

Ách....oa!

Một tên tân binh mới vừa nhập ngũ chưa lâu không thể chịu được mùi máu tanh nồng trong không khí, nằm phục xuống lưng chiến mã mà nôn ọe.

Tất cả binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt còn chưa kịp hồi phục tinh thần lại, đột nhiên vang lên từ vùng bình nguyên hoang dã sau lưng. Tần Anh thất kinh vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vùng bình nguyên vừa mới còn trống trải phía sau đột nhiên xuất hiện một đám kỵ binh như quỷ mị, nhân số mặc dù không nhiều lắm, khoảng chừng hơn ngàn kỵ binh, nhưng chuyện làm cho Tần Anh phát lạnh từ đầu đến chân chính là trang phục của đám kỵ binh ấy!

Tóc đen rối bời bồng bềnh trong gió, một vòng dây cỏ tùy tiện buộc trên trán, toát ra khí tức thật là hung tợn, cuồng dã.

Quần áo trên người đám kỵ binh kia lam lũ rách nát, mặt mày vô cùng bẩn thỉu, tuy còn cách rất xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí thế vô cùng cuồng dã. Tất cả đã chứng minh đây rõ ràng là một đám Man nhân, Man nhân đến từ đại hoang nguyên! Tần Anh nghĩ đến vỡ đầu cũng không hiểu nổi, bọn Man nhân tí tiện này vì sao lại xuất hiện ở đây?

Tuy rằng đế quốc Minh Nguyệt không giáp giới với đại hoang nguyên, nhưng Tần Anh cũng không lạ lắm gì bọn Man nhân ở đại hoang nguyên này.

Bởi vì trong lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt cũng có rất nhiều nô lệ Man nhân, dĩ nhiên, đám nô lệ này là do bọn chủ nô ở đế quốc Minh Nguyệt mua lại của đế quốc Quang Huy hoặc đế quốc Tinh Hà.

Tần Anh hiểu rất rõ ràng ưu điểm và nhược điểm của Man nhân. Man nhân rất mạnh về năng lực tác chiến đơn độc, thế nhưng lại có nhược điểm là chỉ có duy nhất một loại quân, hơn nữa lại thiếu thốn trang bị tinh nhuệ. Bọn họ không có chiến thuật tiên tiến, cũng không có ý thức hiệp đồng tác chiến, mỗi lần đánh nhau chỉ biết có một chiến thuật duy nhất là xông thẳng về phía trước chém giết loạn xạ.

Đã từng có một vị trí giả nói một câu vô cùng kinh điển:” Một ngàn tên quân nhân Trung Thổ có thể dễ dàng đánh bại năm ngàn Man nhân, tuy nhiên năm ngàn quân nhân Trung Thổ tuyệt đối không thể đánh lại một Man nhân!”

- Lập trận, lập tức lập trận!

Gần như vừa thấy kỵ binh Man nhân xuất hiện, Tần Anh liền nhanh chóng hạ lệnh cho hơn ba ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt phía sau lập trận.

Tần Anh hiểu rất rõ, nếu không dựa vào đội hình nghiêm chỉnh, ba ngàn khinh kỵ binh đế quốc Minh Nguyệt dưới tay hẳn tuyệt đối không đánh lại hơn ngàn kỵ binh Man nhân trước mặt. Trên địa hình trống trải của bình nguyên, muốn chống lại thuật loạn chiến, thuật cỡi ngựa của Man nhân, căn bản chỉ là tìm chết. Chỉ có phát huy đầy đủ ưu thế về đội hình nghiêm chỉnh và hiệp đồng tác chiến, mới có thể đánh bại đám Man nhân kia.

Hơn ngàn kỵ binh Man nhân chậm rãi tiến về phía trước một cách loạn xạ không theo đội hình nào cả, dường như chưa có ý định xông lên tấn công.

Đột nhiên, Tần Anh cảm thấy mắt mình bị vật gì đó có ánh sáng chiếu vào làm chói mắt, định thần nhìn kỹ lại mới phát hiện hơn ngàn kỵ binh Man nhân trước mặt rõ ràng trong tay đang cầm Trảm Mã đao sáng loáng. Tần Anh thoáng chốc cảm thấy lòng mình trĩu nặng, đám Man nhân kia xuất hiện vốn đã thập phần đột ngột, không ngờ bọn chúng lại trang bị Trảm Mã đao chuyên dụng của kỵ binh Trung Thổ!

Tần Anh còn đang do dự xem có nên phát động đột kích đám Man nhân trước mắt hay không, đột nhiên có chuyện lạ xảy ra!

Bốn bề của bình nguyên mênh mông đột nhiên vang lên tiếng kèn hiệu liên miên không dứt, ngay sau đó, lại có rất nhiều kỵ binh Man nhân từ đâu đó trong chốn hoang nguyên xông ra như quỷ mị. Đám Man nhân này đa số toàn thân nhuốm máu, không ít Man nhân trong tay còn cầm đầu người còn đang nhỏ máu tong tong! Hiển nhiên những đầu người này là chặt của quân đế quốc Minh Nguyệt cách đây không lâu, còn dắt theo chiến mã một bên, rõ ràng cũng là cướp được của quân đế quốc Minh Nguyệt trước đó không lâu.

Đám kỵ binh Man nhân vừa xuất hiện khoảng chừng hơn ba ngàn, phối hợp cùng hơn ngàn kỵ binh xuất hiện trước đó thành một vòng tròn, bao vây ba ngàn khinh kỵ binh đế quốc Minh Nguyệt của Tần Anh lại. Tần Anh chỉ thấy trước mắt tối sầm, Man nhân xuất hiện tại hành tỉnh Tây Bộ cũng đã đủ làm cho người khác phải giật mình, càng làm cho người ta giật mình hơn nữa, chính là bọn Man nhân này không ngờ lại biết dùng mưu kế, trận này làm sao đánh nổi đây?

- Rút lui!

Không do dự chút nào, Tần Anh lập tức hạ lệnh rút lui:

- Toàn quân rút lui!

62. Chương 62: Cũng Là Một Nhân Tài

Phía sau Tần Anh, hơn ba ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt cũng vội vàng giục ngựa theo, phía trước cách đó không xa, hơn ngàn kỵ binh Man nhân đang chặn đường cũng rít gào thét, giục ngựa xông tới nghênh đón. Chỉ trong thoáng chốc, hai cánh kỵ binh đã hung hăng lao vào nhau, trong nháy mắt, người ngã ngựa té, tiếng ngựa hí vang thấm thiết và tiếng kêu rên thê lương vang dội đến tận trời xanh.

Tần Anh hét lớn, múa đao chém một Man nhân đang ngáng đường té xuống ngựa.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, lại có hai chiến mã của Man nhân xông đến, chiến đao sáng loáng từ hai bên trái phải chém tới Tần Anh, hấn quát to một tiếng, thân hình to lớn đột nhiên ngã về phía sau. Thế đao của hai Man nhân đã hệt vào khoảng không, Tần Anh lập tức ngồi dậy, Trảm Mã đao trong tay thuận thể chém ra một chiêu, đã hạ thêm một Man nhân rơi xuống ngựa.

Tần Anh không hổ là con cháu trực hệ của Tần gia ở Định Châu, võ nghệ không tầm thường.

Trong đám loạn quân, Tần Anh vẫn giục ngựa xông tới, lại liên tiếp chém chết hai Man nhân. Lúc hấn thấy sắp sửa đột phá ra khỏi trận của kỵ binh Man nhân, một luồng sát khí lạnh như băng đột nhiên nổi lên đánh thẳng vào sau gáy hấn, Tần Anh tru lên như tiếng sói, cả người lập tức ôm lấy cổ ngựa nghiêng hấn qua một bên hông ngựa.

Phập phập phập....

Trong tiếng kim loại sắc bén cắm ngập vào xương thịt, chiến mã của Tần Anh thoáng chốc ngẩng đầu lên hí dài đầy vẻ bi thương. Tần Anh định thần nhìn lại, chỉ thấy nơi cổ chiến mã đã cắm phập năm mũi Lang Nha tiễn, sâu đến đuôi tên. Nếu như lúc này động tác của Tần Anh hơi chậm một chút, e rằng năm mũi tên nhọn hoắt kia đã xuyên qua thân thể hấn rồi!

Ngũ tiễn liên châu!?

Đồng tử của Tần Anh trong thoáng chốc co rút lại, thân hình đang dán bên hông chiến mã không dám ngồi trở lại yên. Chiến mã đã bị trọng thương như phát điên vẫn chạy nhanh về phía trước, nhanh chóng mang Tần Anh ra khỏi đội hình tán loạn của kỵ binh Man nhân, chạy như điên về phía vùng bình nguyên mênh mông trước mặt.

Không đợi Man nhân từ ba mặt kia hợp vây, đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt cũng đã đột phá mặt trước của hơn ngàn kỵ binh Man nhân, ít nhất có hai ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt

đã đột phá vòng vây chạy thoát. Mặc dù Man nhân kiêu dũng thiện chiến, nhưng đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt quyết lòng chạy trời chết, muốn giữ lại toàn bộ không phải dễ dàng như vậy.

Thủ lĩnh Man nhân Hồ Bào hừ lạnh một tiếng, đang muốn dẫn quân đuổi theo, đột nhiên một thanh âm lạnh lùng vang lên bên tai hắn:

- Được rồi, đừng đuổi theo!

Hồ Bào vội thắng ngựa quay đầu lại, Mạnh Hồ dẫn theo Tất Điều Tử đang chậm rãi giục ngựa đến gần.

- Thật là đáng tiếc!

Mạnh Hồ đưa mắt nhìn theo hơn hai ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt nhanh như cơn lốc biến mất trên bình nguyên hoang dã, lạnh nhạt nói:

- Nếu như đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt kia tới chậm chút nữa, chờ chúng ta dọn dẹp xong chiến trường bố trí mai phục cho thật tốt, lúc đó hơn ba ngàn khinh kỵ binh kia đừng mong thoát khỏi một người!

- Đúng vậy!

Tất Điều Tử giục ngựa tiến tới, nói với giọng đầy tiếc nuối:

- Thiếu chút nữa là có thể tiêu diệt toàn bộ đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt kia rồi. Đáng tiếc hơn nữa, sau khi hơn hai ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt kia chạy trở về, lúc đó bầy rập của chúng ta cũng hoàn toàn bại lộ. Nếu không, kế dụ địch này có thể dùng thêm vài lần, cho dù không thể tiêu diệt toàn bộ sư đoàn của Tần Khởi, ít nhất cũng có thể làm cho tổn thất nặng nề.

Mạnh Hồ không lên tiếng, hai mắt nhắm lại nhìn về phía chân trời phía Tây, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Tất Điều Tử lại nói:

- Trưởng quan quả nhiên tính toán như thần, thật là làm cho người khác thán phục không thôi, hôm nay xem như ty chức đã được mở rộng tầm mắt.

Mạnh Hồ mỉm cười:

- Bấy nhiêu thì có đáng gì? Bất quá chỉ là kế dụ địch xuất kích đơn giản nhất mà thôi!

Tất Điều Tử hỏi:

- Bất quá ty chức còn có điều nghi hoặc, trưởng quan phái hai trăm khinh kỵ binh giả mạo đội cảnh vệ đi quấy nhiễu, bằng vào lý do gì mà khẳng định Tần Khởi nhất định sẽ phái binh đuổi giết? Nếu như ty chức là Tần Khởi, tuyệt đối sẽ không thèm để ý tới hai trăm khinh kỵ binh kia, chỉ chuyên tâm giám sát đại đội nhân mã của sư đoàn số Bốn là được!

Mạnh Hồ lạnh lùng nói:

- Sở dĩ Tần Khởi phái binh đuổi giết, bởi vì hắn chưa biết lợi hại!

Tất Điều Tử suy nghĩ một chút lại hỏi:

- Vậy sau khi hơn ngàn khinh kỵ binh phái ra đuổi giết đã bị tiêu diệt, Tần Khởi đứng ra phải biết lợi hại, tại sao lần thứ hai vẫn còn phái binh đuổi giết?

Mạnh Hồ mỉm cười:

- Bởi vì hắn không biết nông sâu!

- Không biết nông sâu?

Tất Điều Tử ngạc nhiên, chợt hiểu ra:

- Hiểu rồi, ty chức hiểu rồi!

Lần này đến phiên Mạnh Hồ kinh ngạc, ngạc nhiên hỏi:

- Người hiểu cái gì?

Tất Điều Tử nói với vẻ suy tư:

- Sự lợi hại trong mưu kế của trưởng quan, chính là đã tiên liệu được ý nghĩ của Tần Khởi, sau đó nhắm vào ý nghĩ của Tần Khởi mà bố trí, ngồi chờ Tần Khởi lọt vào bẫy. Cho nên trưởng quan mới có thể đắc thủ nhiều lần, mới có thể dùng một cái bẫy hai lần dụ cho quân địch mắc mưu!

Trên thực tế, Mạnh Hổ cũng không tài giỏi đến mức như Tất Điều Tử vừa nói, hắn hoàn toàn không đoán được Tần Khởi nghĩ gì!

Nhưng Mạnh Hổ tin chắc Tần Khởi sẽ trúng kế dụ địch của hắn, nguyên nhân rất đơn giản. Chủ lực quân đoàn Tây Bộ của Triệu Nhạc đã bị tiêu diệt toàn quân, hơn vạn tàn binh của sư đoàn số Bốn cũng đã bị bao vây, cả hành tỉnh Tây Bộ không còn lực lượng quân sự nào đáng để nhắc tới, dưới tình hình như thế, Tần Khởi không khỏi không có sự khinh thường.

Thế nhưng, tên Tất Điều Tử này cũng là một nhân tài, lời hắn nói ra tuy rằng chưa nói được tận gốc của vấn đề, nhưng cũng đã nói được đại khái tinh túy tư tưởng 'Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng' của binh pháp Tôn Tử. Là một tên quan thư ký vô danh ở công trường khai thác mỏ, có thể có được lối suy nghĩ và đầu óc sáng suốt nhạy bén như vậy, không thể nghi ngờ rất là hiếm có.

Mạnh Hổ liền nảy ra ý muốn khảo nghiệm hắn, lại hỏi:

- Theo người, sau khi hai ngàn tàn quân của đế quốc Minh Nguyệt chạy về, Tần Khởi sẽ có phản ứng như thế nào?

Tất Điều Tử suy nghĩ một chút rồi nói:

- Sau khi hai ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt chạy về, nhất định sẽ đem tình hình quân ta báo lại cho Tần Khởi. Sau khi Tần Khởi biết quân ta có bốn, năm ngàn kỵ binh Man nhân, nhất định sẽ thất kinh. Lúc ấy nếu như Tần Khởi có đủ trầm ổn, vậy hắn sẽ từ bỏ việc giám thị đại quân chủ lực của sư đoàn số Bốn chúng ta, rút lui binh để hội hợp với đại quân của hắn.

Mạnh Hổ lại hỏi:

- Nếu như Tần Khởi là người thích mạo hiểm thì sao?

Tất Điều Tử nói:

- Nếu như Tần Khởi là người thích mạo hiểm, vậy hắn sẽ đi tìm trưởng quan của đội kỵ binh tiến hành quyết chiến, để có thể giải quyết trưởng quan của đội kỵ binh trước tiên, sau đó mới quay lại tiếp tục giám thị chủ lực của sư đoàn số Bốn. Mạnh Hổ nói:

- Vậy theo người, Tần Khởi sẽ chọn cách trầm ổn hay cách mạo hiểm?

Tất Điều Tử không cần suy nghĩ:

- Nếu như ty chức đoán không sai, Tần Khởi tất nhiên sẽ chọn cách trầm ổn.

Mạnh Hổ ủa một tiếng, lại hỏi:

- Tại sao người khẳng định như vậy?

Tất Điều Tử nói:

- Lần đầu tiên Tần Khởi phái kỵ binh đuổi giết quân dẫn dụ của trưởng quan, là bởi vì hắn chưa biết lợi hại, lần thứ hai Tần Khởi phái kỵ binh đuổi giết quân dẫn dụ của trưởng quan, là bởi vì hắn chưa biết nông sâu, thế nhưng bây giờ, Tần Khởi chẳng những đã biết lợi hại, hơn nữa cũng đã biết nông sâu!

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Người cứ việc nói tiếp.

Tất Điều Tử vuốt cằm râu dê, nói tiếp:

- Điều duy nhất mà Tần Khởi chưa xác định được chính là nước trong đầm sâu đến mức nào? Tần Khởi cũng không biết rốt cục dưới tay trưởng quan có bao nhiêu kỵ binh Man nhân, năm ngàn? Một vạn? Hay nhiều hơn nữa? Tần Khởi lại càng không thể không lo lắng cho sự đoàn kỵ binh của mình có thể sẽ lọt vào thế giáp công của kỵ binh Man nhân và đại đội nhân mã của sự đoàn số Bốn, cho nên lựa chọn duy nhất của hắn chính là tạm thời lui binh!

- Khá lắm!

Mạnh Hổ vui vẻ nói:

- Như vậy chúng ta phải làm gì đây?

- Trưởng quan muốn nói...

Tất Điều Tử nghe vậy bỗng chốc hai mắt sáng ngời, gấp giọng nói:

- Lợi dụng khả năng Tần Khởi lui binh để làm chuyện gì đó?

Mạnh Hổ lộ vẻ giảo hoạt, hỏi ngược lại:

- Tại sao lại không?

- Để ty chức suy nghĩ lại...

Tất Điều Tử cau mày suy nghĩ một hồi, đột nhiên nói:

- Ưu thế của kỵ binh Man nhân là loạn chiến, trong lúc hỗn chiến, thế trận càng loạn càng có lợi cho bọn họ phát huy thực lực của mình. Nếu có thể nghĩ biện pháp làm cho kỵ binh của Tần Khởi rối loạn, năm ngàn kỵ binh Man nhân kia thừa sức làm cho sự đoàn kỵ binh của Tần Khởi phải thiệt hại nặng nề!

Mạnh Hổ lại hỏi:

- Làm như thế nào mới có thể khiến cho quân kỵ binh của Tần Khởi rối loạn?

Tất Điều Tử ngẩng đầu nhìn ánh tà dương đang dần xuống núi, lại cúi đầu vừa thấy cảnh tượng thi thể quân của đế quốc Minh Nguyệt nằm ngổn ngang đầy trước mặt. Đột nhiên một ý nghĩ loé lên trong đầu hắn, lập tức vui mừng không nhận được, nói với Mạnh Hổ:

- Trưởng quan, ty chức chợt nghĩ ra một chủ ý vô cùng tuyệt diệu!

63. Chương 63: Dã Tâm Của Mạnh Hổ

- Tất Điều Tử, sau này ngươi không cần làm quan thư ký nữa, đi theo làm tham mưu trưởng cho bản trưởng quan!

- Ấc...

Tất Điều Tử nuốt nước miếng, hạ giọng nhắc nhở:

- Trưởng quan, theo quân chế của đế quốc, chỉ có biên chế cấp sự đoàn trở lên mới có thể thiết lập chức tham mưu trưởng. Hơn nữa tham mưu trưởng cũng chỉ có thể do quân đoàn bổ nhiệm xuống mà thôi, không phải sự đoàn trưởng có thể tùy ý bổ nhiệm. Hơn nữa trưởng quan ngài... dường như hiện tại mới chỉ là liên đội trưởng....

- Hừ, ngươi có ý gì?

Sắc mặt Mạnh Hổ đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng bản trưởng quan ôm mãi chức liên đội trưởng này sao?

- Chuyện này...Ty chức không dám!

Tất Điều Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh, bởi vì hắn thấy trong mắt Mạnh Hổ toát ra dã tâm hùng hực không hề che giấu.

Mạnh Hổ dường như đột ngột ý thức được chuyện gì đó, dã tâm trong mắt hắn tan biến nhanh như chưa từng xuất hiện, sát cơ lạnh lùng muôn thuở đã trở lại, Tất Điều Tử quan sát thấy liền có cảm giác như mình vừa lọt xuống hố băng, cả người lạnh toát. Giây phút này Tất Điều Tử tuyệt đối tin rằng, chỉ cần hắn nói sai một câu, Mạnh Hổ sẽ giết hắn ngay lập tức không hề do dự!

Thật ra, Mạnh Hổ đúng là đã động sát cơ, nếu như Tất Điều Tử không đáp ứng lời chiêu dụ của hắn, vậy hắn tuyệt đối sẽ giết Tất Điều Tử không chút do dự!

Mạnh Hổ quả thật là hảo nam nhi trọng tình trọng nghĩa, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, mẫu người như hắn càng không thể nào hạ mình trước người khác, nếu không phải là bị giết chết chỉ có thể là bị hại.

Huống chi, cho đến bây giờ Mạnh Hổ vẫn là người mang đầy dã tâm, bất quá hắn che giấu dã tâm của mình rất kỹ, thậm chí ngay cả Lôi Minh cũng không biết huynh đệ Mạnh Hổ của mình thật ra là một nhân vật có dã tâm hùng hực. Thế nhưng mới vừa rồi, Mạnh Hổ nổi lên ý định chiêu dụ Tất Điều Tử, cũng đã vô tình hé lộ cho Tất Điều Tử thấy được dã tâm của hắn.

Dã tâm của Mạnh Hổ tuyệt đối không phải chỉ là một tên liên đội trưởng nhỏ bé mà thôi, hắn đã từng lập lời thề trước khi Lôi Minh chết, chỉ cần hắn còn một hơi thở, sẽ bảo vệ hành tỉnh Tây Bộ bình an, cũng tuyệt đối không để cho Triệu Thanh Hạm bị thương tổn chút nào. Đây là lời thề Mạnh Hổ phát ra từ phế phủ, Mạnh Hổ tuyệt đối sẽ không lừa gạt một người sắp chết, hơn nữa lại là người có đại ân cứu mạng đối với hắn như Lôi Minh.

Thế nhưng phải nói thêm rằng, Mạnh Hổ chỉ đáp ứng bảo vệ Triệu Thanh Hạm, bảo vệ hành tỉnh Tây Bộ bình an, nhưng không hề đáp ứng với Lôi Minh rằng sẽ làm thân trâu ngựa cho đế quốc Quang Huy. Có rất nhiều cách để bảo vệ Triệu Thanh Hạm và hành tỉnh Tây Bộ, cũng không nhất định phải ra công khuyến mã cho đế quốc Quang Huy.

- Trưởng quan....

Tất Điều Tử không chịu nổi sát cơ lạnh như băng trong đôi mắt Mạnh Hổ, cuống quýt nhảy xuống ngựa quỵ sát đất, run giọng nói:

- Nếu như trưởng quan không chê, ty chức tình nguyện từ chức quan thư ký công trường khai thác mỏ ở Bàn Long sơn, từ nay về sau sẽ theo cạnh trưởng quan, làm một gã tùy tùng hèn mọn cho ngài!

Tất Điều Tử tin rằng, nếu hắn không biểu lộ lòng trung thành đối với Mạnh Hổ, e rằng lập tức sẽ mang họa sát thân.

Mạnh Hổ đột nhiên mỉm cười lạnh nhạt:

- Tất Điều Tử, ngươi là một người thông minh...

- Không dám!

Thấy sát cơ trong mắt Mạnh Hổ đã tiêu tan, Tất Điều Tử biết hôm nay đã tránh được một trường đại họa sát thân, lòng không khỏi thâm kêu may mắn. Hắn đưa tay vuốt trán đầy mồ hôi lạnh, run giọng nói:

- Ty chức dù có thông minh bất quá cũng chỉ là con trùng con kiến trong lòng bàn tay trưởng quan mà thôi, trưởng quan muốn vò muốn bóp lúc nào chẳng được!

- Hừ hừ!

Mạnh Hổ cười lạnh hai tiếng:

- Ngươi biết được thì tốt.

- Ty chức hiểu.

Tất Điều Tử gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, luôn miệng nói:

- Ty chúc dù chết cũng sẽ không để hờ với người khác chút nào, hơn nữa ty chúc vốn thấp cổ bé họng, dù có nói gì đi nữa cũng chẳng ai tin. Cho nên xin trưởng quan cứ yên tâm, ty chúc đối với trưởng quan tuyệt đối không có hai lòng!

Nửa câu cuối mới thật sự là điểm mấu chốt, Mạnh Hổ quả thật không sợ Tất Điều Tử mật báo chút nào.

Mật báo cũng phải có bằng chứng, Tất Điều Tử nếu nói Mạnh Hổ không có lòng thần phục, tương lai có thể tạo phản, lời này ai tin?

Mạnh Hổ không để ý tới Tất Điều Tử nữa, ghì cương xoay người nói với Hổ Bào:

- Lập tức tụ họp tộc nhân của ngươi, chuẩn bị lên đường!

Hổ Bào đáp ứng một tiếng linh mệnh mà đi, Mạnh Hổ lại gọi Đôn Tử đến dặn dò:

- Đôn Tử, ngươi chọn ra năm trăm huynh đệ khỏe mạnh, thay chiến bào và áo giáp của quân đế quốc Minh Nguyệt, ta còn bận việc khác.

Đôn Tử cũng đáp ứng một tiếng linh mệnh mà đi.

Bên quan đạo.

Trời đã về chiều, ánh tà dương đã dần ảm đạm nhưng vẫn không thấy liên đội kỵ binh của Tần Anh trở về, Tần Khởi bắt đầu thấy bứt rứt không yên. Nhưng nghĩ lại Tần Anh mang đi hơn bảy ngàn kỵ binh cũng cảm thấy yên tâm hơn, dù sao muốn tiêu diệt một cánh quân kỵ binh khổng lồ như vậy mà không để lại dấu vết gì, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Trời bắt đầu tối, quân của đế quốc Quang Huy cách đó không xa đã lập doanh hạ trại.

Tiết trời giá rét như vậy, nếu như ăn ngủ ngoài trời chắc chắn sẽ đóng băng cả lũ, Tần Khởi vừa định ra lệnh hạ trại nghỉ ngơi, đột nhiên một tên cận vệ quân bên cạnh hô to:

- Tướng quân mau xem, các huynh đệ của liên đội số Ba đã trở về!

Tần Khởi vội định thần nhìn lại, quả nhiên thấy một đội kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt từ hướng Đông Nam chạy đến như cơn lốc. Thế nhưng rất nhanh, Tần Khởi đã phát hiện ra tình hình có vẻ khác thường, đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt kia thoát nhìn vô cùng chật vật, giống như đang chạy chết, hơn nữa nhân số cũng chỉ có trên dưới hai ngàn, mà không phải là hơn bảy ngàn như lúc đầu xuất kích!

Chuyện gì vậy? Tại sao hơn bảy ngàn kỵ binh giờ chỉ còn lại hai ngàn?

Tần Khởi đột nhiên cảm thấy lòng trĩu nặng, vội vàng dẫn đại đội kỵ binh tiến ra nghênh đón. Chỉ trong chốc lát, hai bên đã gặp mặt, Tần Khởi tìm ra được Tần Anh trong đám loạn quân, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Tần Anh, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Hơn bảy ngàn kỵ binh sao giờ trở về chỉ có hai ngàn?

- Thúc phụ!

Tần Anh xuống ngựa quỳ rạp, mặt lộ vẻ buồn thảm:

- Trúng kế rồi, diệt nhi đã trúng quỷ kế của quân địch!

- Trúng kế?

Tần Khởi cũng hít sâu một hơi khí lạnh, hỏi với vẻ sợ hãi:

- Ngươi trúng quỷ kế gì vậy?

Tần Anh ngẩng đầu lên, vẻ mặt ảm đạm:

- Diệt nhi dẫn quân đuổi theo hơn ba mươi dặm, kỵ binh của địch đột nhiên chia ra hai đường chạy trốn, diệt nhi không muốn buông tha cho bất cứ tên địch nào, cho nên quyết định chia nhau đuổi giết. Lúc diệt nhi đuổi theo hơn mười dặm nữa, phát hiện không đúng, liền quay lại đi tiếp ứng cho đội kỵ binh kia thì đã không còn kịp nữa...

Sau khi nghe Tần Anh thuật lại đầu đuôi, Tần Khởi nhất thời cảm thấy xương sống mình lạnh toát, run giọng hỏi:

- Không ngờ có cả kỵ binh Man nhân sao?

Ánh mắt Tần Anh vô cùng trầm trọng gật đầu, run run nói:

- Ít nhất có bốn, năm ngàn kỵ binh Man nhân, có thể còn nhiều hơn!

- Nguy rồi!

Tần Khởi nghĩ ngợi một hồi, bỗng nhiên sắc mặt đại biến:

- Nơi này không thể ở lâu, nếu bọn kỵ binh Man nhân đuổi theo, chúng ta sẽ lâm vào hiểm cảnh lưỡng đầu thọ địch, đến lúc đó có muốn rút lui cũng không phải chuyện dễ dàng. Truyền lệnh, toàn quân lập tức rút lui về phía sau!

Cách đó không xa, trung quân của sư đoàn số Bốn.

Chiến Ứng vội vã đi vào lều của Triệu Thanh Hạm, vẻ vui mừng lộ ra trên nét mặt:

- Thanh Hạm tiểu thư, quân của đế quốc Minh Nguyệt rút lui rồi!

- Sao, phải vậy không?

Triệu Thanh Hạm nghe vậy vội vàng ra khỏi lều xem thử, quả nhiên thấy tất cả khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt như nước thủy triều cuốn qua hai bên đại doanh của đế quốc Quang Huy, nhanh như gió cuốn mây bay chạy về phía sau, chỉ trong thoáng chốc, gần hai vạn khinh kỵ binh cũng đã hoá thành những bóng đen nhạt nhoà trên bình nguyên mênh mông bất ngát.

Vẻ vui mừng thoáng hiện theo nụ cười vừa nở trên gương mặt của Triệu Thanh Hạm, nàng thấp giọng nói:

- Xem ra mưu kế của Hồ đã thành công, đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt nhất định đã bị thiệt thòi không ít, cho nên mới vội vã lui binh.

Ngô Quân Di phía sau đột nhiên nói:

- Thanh Hạm tỷ, có khi nào là quỷ kế của quân đế quốc Minh Nguyệt hay không?

- Không thể nào!

Triệu Thanh Hạm lắc đầu, nói với Chiến Ứng:

- Chiến Ứng, bây giờ làm đúng theo kế hoạch, toàn quân nhổ trại ngay lập tức.

- Dạ!

Chiến Ứng đáp ứng, lĩnh mệnh mà đi.

Trời đã tối sẫm.

Trên quan đạo rộng rãi quang đãng, sư đoàn kỵ binh của Tần Khởi đang gấp rút tiến về phía Tây. Bởi vì trời tối đen hơn nữa do nóng lòng chạy nhanh về phía sau hội hợp với sư đoàn của Yên Trường Không, nên đội hình của đám kỵ binh hơi hỗn loạn. May mà nơi đây địa thế trống trải, lại có một số lượng lớn du kỵ binh lui tới tuần tra chung quanh, nên Tần Khởi cũng không lo lắng sẽ bị quân địch đánh lén.

Đang ở trung quân nên Tần Khởi không biết, ở phía trước quan đạo đã xuất hiện một đội 'kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt'.

Đội 'kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt' kia đột nhiên hành quân nghênh ngang trên quan đạo, đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang rút lui cũng không phát hiện chuyện gì khác thường. Cho đến khi hai cánh quân đến gần, khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt mới phát hiện ra, không ngờ 'quân ta' không nhường đường, cũng không hề đi chậm lại, mà là vọt thẳng về phía bọn chúng.

- Ủa, các người là người của sư đoàn nào?

Một tên tướng lĩnh của đế quốc Minh Nguyệt giục ngựa tiến lên, lớn tiếng quát:

- Nhường đường, nhường đường ngay lập tức!

Đội 'kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt' chẳng những không đi chậm lại, ngược lại còn tăng tốc độ lên.

Gần như cùng lúc đó, một màn giết chóc cũng diễn ra ở vùng bình nguyên trống trải hai bên quan đạo.

Trên vùng bình nguyên hoang dã, một tên du kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang lui tới khắp nơi tuần tra.

Nhìn tên du kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt hành động có vẻ tùy tiện, thật ra hắn đang cảnh giác quan sát khắp tứ bề của bình nguyên u ám. Mặc dù trời tối đen, khó có thể nhìn rõ mọi vật, nhưng trong phạm vi mười bước một gốc cây ngọn cỏ lay động không thể nào thoát khỏi tai mắt hắn.

Bất giác, phía sau tên du kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đột nhiên vang lên một tiếng động rất nhỏ, hắn vội quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng mờ dường như có ánh sáng chớp lên. Chợt thấy cổ mình mát lạnh, thân thể tên du kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt chợt trở nên cứng đờ, hắn cúi đầu xuống nhìn một cách khó khăn, lúc này mới phát hiện ra cổ mình đã có thêm một mũi tên sắc nhọn.

Bóng tối chung quanh ập đến nhanh như nước thủy triều, tên du kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt lão đảo rồi rơi từ trên lưng ngựa xuống.

Trong khoảnh khắc, một đám đông xông ra từ các bụi cỏ quanh đó, dưới ánh trăng mờ nhạt, có thể thấy được đó chính là một cánh kỵ binh Man nhân mặt mày hung hãn...

64. Chương 64: Lương Thực

Tư Đồ Duệ được tham mưu trưởng Nghiêm Đình và vài tên sư đoàn trưởng tiền hô hậu ủng chậm rãi đi lên đầu thành. Đứng trên đầu thành nhìn xuống, bên trong thành Tam Giang lửa cháy ngút trời, thanh âm giết chóc vang dậy, quân của đế quốc Minh Nguyệt như ong vỡ tổ tràn ra khắp nơi, tìm nơi hiểm yếu cần quét sạch lính đánh thuê của bọn quý tộc đã bắt đầu tan rã.

Cách đầu thành không xa, ngọn lửa vẫn còn đang cháy bùng bùng, ánh lửa đỏ rực chiếu sáng gương mặt già nua khắc khổ của Tư Đồ Duệ. Mặc dù đã công hãm thành Tam Giang, nhưng gương mặt của Tư Đồ Duệ vẫn không lộ ra chút gì đắc ý, có gì đắc ý chứ? Thành Tam Giang bất quá chỉ là một toà thành không nhà trống mà thôi, mấy chục vạn đại quân công hạ một toà thành như vậy thật sự không có gì gọi là tài giỏi.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, một tên tướng lĩnh đang bước lên đầu thành với vẻ vội vã, ôm quyền bẩm:

- Tổng đốc đại nhân, có một tên gọi là Thi Đạt tự xưng là chủ tế áo đen của phủ Tam Giang, nói là có chuyện cần gặp ngài, muốn bẩm báo chuyện quân tình vô cùng quan trọng gì đó.

Đẳng cấp của Quang Minh giáo đình rất nghiêm cẩn, quyền lực tối cao dĩ nhiên là Thánh nữ Quang Minh, kẻ đó là chủ tế áo vàng.

Các đại đế quốc trên thế giới Trung Thổ trên danh nghĩa đều là các giáo khu thuộc hạ của Quang Minh giáo đình, về mặt lý thuyết từng giáo khu đều do chủ tế áo vàng giáo đình phái đến xử lý giáo vụ. Thế nhưng trải qua một ngàn năm biến động, các đại đế quốc đã thoát khỏi sự khống chế của giáo đình, truyền thống giáo đình phái ra chủ tế áo vàng đã không còn tồn tại, chủ tế áo vàng của các đại đế quốc đều do tế tướng của đế quốc kiêm nhiệm.

Dưới chủ tế áo vàng còn chủ tế áo đỏ và chủ tế áo đen. Chủ tế áo đỏ có quyền lực tương đương với phó Tổng đốc, chủ tế áo đen có quyền lực tương đương phó Thái thú, tỷ như Thi Đạt chính là chủ tế áo đen của phủ Tam Giang.

Tư Đồ Duệ vẫn lạnh lùng như trước, dường như không nghe thấy tiếng bẩm báo của tên tướng lĩnh kia.

Nghiêm Đình cẩn thận quan sát thần sắc của Tư Đồ Duệ, sau đó quay đầu lại dặn dò tên tướng kia:

- Tổng đốc đại nhân quân vụ đa đoan, làm sao có thời gian gấp gỡ chủ tể áo đen gì chứ? Hãy áp giải tên khốn đó trở lại Hà Tây, nhốt chung với đám tù binh của quân đoàn Tây Bộ, mọi chuyện chờ sau khi đại quân công chiếm Tây Lăng rồi hãy nói!

- Dạ!

Tên tướng nọ đáp ứng, xoay người đi.

Tư Đồ Duệ đột nhiên thở ra một hơi dài, hỏi:

- Sư đoàn kỵ binh của Tần Khởi vẫn chưa có tin tức gì sao?

Nghiêm Đình vội đứng ngay ngắn lại, cung kính đáp:

- Tạm thời vẫn chưa có tin gì báo về, bất quá tính thời gian, lúc này hẳn là sư đoàn kỵ binh của tướng quân Tần Khởi đã đuổi kịp đám tàn binh bỏ chạy của đế quốc Quang Huy.

- Vẫn chưa có tin tức gì sao?

Tư Đồ Duệ thì thầm, chân mày hơi cau lại.

Nghiêm Đình khuyển nhủ:

- Tổng đốc đại nhân không cần lo lắng, lúc này quân chủ lực quân đoàn Tây Bộ của Triệu Nhạc đã bị tiêu diệt toàn quân, chỉ bằng vào hơn vạn tàn binh bại tướng còn lại của sư đoàn số Bốn, còn có thể gây nên sóng gió gì được nữa?! Hơn nữa tướng quân Tần Khởi thân trải trăm trận, thủ hạ trong tay có hơn hai vạn kình kỵ binh, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tư Đồ Duệ lắc đầu, nói với vẻ đầy lo lắng:

- Bản Tổng đốc cũng không phải lo lắng Tần Khởi sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bản Tổng đốc chỉ lo hẳn không thu hồi được số lương thực kia, số lương thực ấy đối với chúng ta rất là quan trọng!

- Đúng vậy!

Nghiêm Đình gật gật đầu, nói với vẻ đồng tình:

- Loạn Thất Vương giằng co gần ba năm, lúc này kho lương của đế quốc gần như trống rỗng, thật sự là không thể xuất ra lương thực nhiều hơn. Nếu như không chặn lại được số lương thực kia, chỉ bằng vào lương thực của hậu phương tiếp tế, e rằng không thể duy trì lâu được. Nếu như quân ta túng quẫn bắt buộc phải cướp đoạt, lúc ấy không khỏi làm lòng dân phản nộ, cho dù là chiếm được hành tỉnh Tây Bộ, chẳng những không được ích lợi gì mà ngược lại còn trở thành gánh nặng, làm cho mấy chục vạn đại quân của đế quốc sa vào vũng bùn tiến thoái lưỡng nan.

Tư Đồ Duệ nghiêm nghị nói:

- Chỉ mong Tần Khởi sẽ không làm bản Tổng đốc thất vọng.

- Báo...

Tư Đồ Duệ vừa dứt lời, bầu trời đêm yên tĩnh ngoài thành đột nhiên vang lên một tiếng thét dài, một khoái mã từ trong bóng tối vô biên xông ra nhanh như chớp. Khoái mã vừa lướt tới cửa thành, quân thủ vệ của thành liền tiến tới ngăn lại, chụp lấy dây cương của kỵ sĩ kia.

Kỵ sĩ tức thì nhảy xuống ngựa, lớn tiếng:

- Tướng quân Tần Khởi có tin khẩn cấp trình lên Tổng đốc đại nhân!

Tư Đồ Duệ đang đứng trên đầu thành nghe vậy không khỏi giật mình, Nghiêm Đình đứng phía sau liền lớn tiếng quát:

- Mau trình lên đây!

Quân thủ vệ cửa thành không dám chậm trễ, vội vàng tiếp nhận thư tín trong tay tên kỵ sĩ kia rồi mang lên đầu thành. Sau khi Tư Đồ Duệ đọc xong, sắc mặt khê biến, lẳng lặng đưa cho Nghiêm Đình xem, Nghiêm Đình đọc xong liền thất thanh hô lớn:

- Làm sao có thể như vậy? Làm sao có thể như vậy được?

Mấy tên sư đoàn trưởng cạnh đó không nhận được, vội vàng lên tiếng hỏi:

- Tổng đốc đại nhân, xảy ra chuyện gì?

Tư Đồ Duệ lặng yên không nói, hít sâu một hơi khí lạnh, cố gắng trấn định tinh thần, lúc này mới nói:

- Tướng quân Tần Khởi đưa tin, phát hiện một số lượng lớn kỵ binh Man nhân ở gần phủ Hà Đông, sư đoàn kỵ binh của hãn trên đường rút lui đã bị quân của đế quốc Quang Huy và kỵ binh Man nhân đánh lén, tổn thất rất nặng nề, may nhờ sư đoàn tiên phong của Yên tướng quân kịp thời chạy tới, mới tránh khỏi kết quả bị tiêu diệt toàn quân!

- Cái gì!? Kỵ binh Man nhân! Không ngờ Man nhân lại ra sức cho đế quốc Quang Huy?

- Thật không ngờ trên vùng bình nguyên trống trải mệnh mông như vậy mà vẫn bị người đánh lén, hơn nữa còn là kình kỵ binh có tốc độ nhanh như gió, tên Tần Khởi ngu ngốc này lãnh đạo binh sĩ kiêu gì vậy? Chẳng lẽ hãn không phái du kỵ binh đi tuần tra sao? Chúng tướng nhất thời oà lên, bắt đầu khe khẽ bàn luận với nhau.

- Đủ rồi!

Tư Đồ Duệ đột nhiên quát to:

- Nói đủ rồi chứ!?

Thấy Tư Đồ Duệ nổi giận, mấy tên sư đoàn trưởng lập tức im bất không dám nói gì nữa, Nghiêm Đình khoát khoát tay, mấy tên sư đoàn trưởng ấy liền lui thủ đi xuống chân thành.

Tư Đồ Duệ nhìn về hướng Bắc xa xăm, khuôn mặt gầy gò bỗng thoáng qua vẻ lạnh lùng, hạ giọng nói:

- Kỵ binh Man nhân? Không ngờ lại là kỵ binh Man nhân! Hừ hừ..., con mãnh hổ kia quả thật có thủ đoạn giỏi như vậy sao, ngay cả Man nhân trên đại hoang nguyên cũng cam tâm vì hãn mà ra sức!

Nghiêm Đình suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nhắc nhở:

- Tổng đốc đại nhân, bọn kỵ binh Man nhân này xuất hiện cũng không phải là chuyện nhỏ. Ty chúc cho rằng nên lập tức cho khoái mã đem tin tức này chia nhau thông báo cho các đội kỵ binh đang đến các phủ huyện để gom góp lương thực, nếu không, những đội kỵ binh này rất có thể bị kỵ binh Man nhân tập kích!

Tư Đồ Duệ thở dài, bùi ngùi nói:

- Không thể được, nếu như không nghĩ phương pháp cứu vãn đại cục, bọn kỵ binh Man nhân này nhất định sẽ giống như bầy sói hung hăng chia nhau ra khắp nơi tập kích các đội kỵ binh của chúng ta đang đi thu gom lương thực. Lúc này cho người báo tin đã không còn kịp nữa, không khéo còn có thể làm rối loạn lòng quân!

- Vậy làm sao bây giờ?

Nghiêm Đình lộ vẻ buồn thảm:

- Nếu quả thật như vậy, lương thực đại quân đang cần sẽ rất khó thu gom!

Lần xuất chinh này, lương thực chính là vấn đề làm cho Tư Đồ Duệ và quân của đế quốc Minh Nguyệt cực kỳ đau đầu nhức óc.

Loạn Thất Vương kéo dài gần ba năm gần như làm cạn sạch toàn bộ quốc lực của đế quốc Minh Nguyệt, nếu như không phải đây thật sự là một cơ hội hiếm có vô cùng, Tư Đồ Duệ tuyệt đối sẽ không hưng sư động chúng sang xâm lấn đế quốc Quang Huy khi vừa mới bình định loạn Thất Vương không lâu. Kế hoạch ban đầu của Tư Đồ Duệ là trước tiên tập trung toàn lực tiêu diệt Triệu Nhạc và chủ lực quân đoàn Tây Bộ của hãn, sau đó thuận thế công chiếm Tam Giang, cướp lấy lương thực trong kho phủ Tam Giang. Vùng bình

nguyên Tam Giang của hành tỉnh Tây Bộ là nơi có sản lượng tài nguyên trù phú nhất của đế quốc Quang Huy, cho nên Tư Đồ Duệ có lý do tin tưởng rằng, lương thực trong kho cũng đủ cho ba mươi mấy vạn đại quân dùng trong ba tháng.

Thế nhưng Tư Đồ Duệ ngàn vạn lần không nghĩ tới, con gái duy nhất của Triệu Nhạc là Triệu Thanh Hạm lại nhanh chân hơn một bước chờ đi tất cả lương thực trong kho phủ Tam Giang, cho nên bây giờ Tư Đồ Duệ phải lâm vào thế bị động.

Mặc dù Tư Đồ Duệ phái ra sư đoàn kỵ binh của Tần Khởi cùng với sư đoàn tiên phong của Yến Trường Không cướp đoạt số lương thực Triệu Thanh Hạm chờ đi, nhưng hắn cũng không gởi gắm tất cả hy vọng vào hai sư đoàn này. Ngoài trừ Tần Khởi và Yến Trường Không, Tư Đồ Duệ còn cho Diêu Minh Viễn chia sư đoàn kỵ binh của hắn ra từng trung đội đi đến các phủ huyện chung quanh Tam Giang, đến chỗ bọn phú hào, giáo hội để thu gom lương thực, mới có thể giải quyết tạm thời nhu cầu lương thực của đại quân.

Tuy nhiên hiện tại sự xuất hiện đột ngột của kỵ binh Man nhân đã làm sụp đổ tất cả kế hoạch tính toán từ trước của Tư Đồ Duệ, chẳng những việc cướp đoạt lương thực trong tay Triệu Thanh Hạm coi như thất bại, ngay cả sư đoàn kỵ binh của Tần Khởi cũng đã tổn thất nặng nề. Càng thêm lo lắng chính là, đám kỵ binh Man nhân liên tục đắc thủ tuyệt đối sẽ không chịu dừng tay, kế tiếp nhất định sẽ chuyển hướng vào việc chia ra tập kích sư đoàn của Diêu Minh Viễn đang thu gom lương thực.

Cau mày trầm tư trong chốc lát, gương mặt già nua của Tư Đồ Duệ đột nhiên thoáng qua một tia sát khí lạnh lùng, trầm giọng nói:

- Nếu như Mạnh Hổ cho rằng chặt đứt nguồn lương thực của quân ta là có thể bức bản Tổng đốc phải lui binh, vậy hắn đã sai lầm rất lớn! Hừ hừ, hắn quả thật cho rằng bản Tổng đốc không dám tranh cướp lương thực của dân sao?

Nghiêm Đình kêu lên thất thanh:

- Tổng đốc đại nhân, không thể tranh cướp lương thực của dân chúng!

Tư Đồ Duệ đột nhiên khoát tay, trầm giọng nói:

- Bản Tổng đốc hiểu rõ chuyện này, hơn nữa sự tình còn chưa tới mức đó, như vậy đi, người lập tức cho khoái mã đi báo với Yến Trường Không và Tần Khởi cùng hợp binh lại, chờ đêm tối sẽ tập kích Tây Lăng!

65. Chương 65: Gừng Càng Già Càng Cay

Trên vùng bình nguyên hoang dã mênh mông, một đồng lửa thật to đã được đốt lên bùng bùng, rất nhiều súc thịt ngựa lớn đang được nướng trên đồng lửa, mùi thịt ngựa nướng thơm phưng phức lan toả trong không trung, xa gần đều nghe thấy. Man nhân kết thành từng nhóm vây quanh đồng lửa ca hát nhảy múa, tiếng cười tuy thô tục nhưng không kém phần hào sảng theo gió vang xa....

Không ít binh sĩ của liên đội Mạnh Hổ bị hấp dẫn bởi lời ca điệu múa của Man nhân, không nhịn được cũng nhảy vào tham gia.

Không biết từ lúc nào, Tất Điều Tử cầm chuỷ thủ trên đó có xiên một miếng thịt nướng còn nghi ngút khói xuất hiện trước mặt Mạnh Hổ, giọng nịnh nọt:

- Trưởng quan, đây là miếng thịt đùi ngon nhất ty chức cố tình chọn lựa, hãy ăn cho nóng!

Mạnh Hổ không chút khách khí đón lấy cắn một miếng lớn, vừa nhai nhồm nhoàm vừa hỏi:

- Người đã ăn chưa?

- Ăn rồi.

Tất Điều Tử sờ sờ bụng đang khẽ kêu òng ọc, nuốt nước miếng:

- Ty chức vừa mới ăn no rồi!

Mạnh Hổ lại cắn một miếng nữa, rồi trả lại miếng thịt cho Tất Đâu Tử, mỉm cười:

- Ăn thêm chút nữa.

- Không ăn, thật sự không ăn đâu.

Tất Đâu Tử xua tay lia lịa:

- Số chiến mã chết và bị thương lần này cũng đủ cho toàn quân ăn no một trận, ty chúc quả thật đã ăn no.

- Ăn đi.

Mạnh Hổ không nói nhiều, liền dúi miếng thịt vào tay Tất Đâu Tử, cười nói:

- Tuy rằng thịt ngựa cũng đủ, nhưng ta biết ngươi vẫn chưa ăn!

Tất Đâu Tử không còn cách nào khác, đành tiếp lấy miếng thịt, bắt đầu ăn ngấu nghiến như hổ. Đột nhiên, tuy vẫn còn đang ăn dở, Tất Đâu Tử kêu lên một tiếng chói tai, Mạnh Hổ đang ngồi bên cạnh hoảng sợ, vội vàng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tất Đâu Tử nuốt nhanh miếng thịt còn đang nhai dở, lấy tay áo lau miệng với vẻ vội vàng, gấp giọng hỏi:

- Trưởng quan, ty chúc đột nhiên nghĩ đến một chuyện vô cùng quan trọng!

Mạnh Hổ nghiêm nghị hỏi:

- Chuyện gì?

- Lương thực!

Tất Đâu Tử la lên:

- Ty chúc nghĩ về chuyện lương thực!

Mạnh Hổ cau mày hỏi:

- Lương thực?

- Đúng, chính là lương thực.

Tất Đâu Tử vung vẩy miếng thịt trong tay, nói tiếp:

- Trưởng quan ngài nghĩ xem, đế quốc Minh Nguyệt vừa trải qua loạn Thất Vương gần ba năm, dân chúng lầm than, quốc khố gần như trống rỗng, lần này có được bao nhiêu lương thực cấp cho mấy mươi vạn đại quân của Tư Đồ Duệ chứ?

Trong mắt Mạnh Hổ đột nhiên thoáng qua một tia khác lạ.

Dù thế nào đi nữa, Tất Đâu Tử có thể nghĩ đến chuyện này đủ để chứng minh tầm mắt chiến lược của hắn không thể khinh thường.

Thấy Mạnh Hổ chưa nói gì, Tất Đâu Tử liền nói tiếp:

- Nếu như quốc khố của đế quốc Minh Nguyệt không còn lương thực, như vậy Tư Đồ Duệ chỉ còn cách tự mình giải quyết nhu cầu lương thực cho đại quân. Nếu như ty chúc không đoán sai, Tư Đồ Duệ nhất định đã tính chuyện cướp đoạt lương thực của hành tỉnh Tây Bộ để cung cấp cho đại quân của hắn, áp dụng sách lược dùng chiến tranh để nuôi dưỡng chiến tranh.

Mạnh Hổ vui vẻ gật đầu.

Tất Đâu Tử lại nói tiếp:

- Hiện tại, hai sư đoàn của Tần Khởi và Yến Trường Không đã thất bại trong việc cướp lương, Tư Đồ Duệ nhất định sẽ chuyển mục tiêu sang các phủ, huyện chung quanh Tam Giang, rất có thể sẽ phái ra một số lớn kỵ binh đi cướp đoạt. Nếu như trưởng quan có thể nghĩ cách tập kích đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt trước khi chúng cướp được lương thực, nhất định có thể phá vỡ dụng tâm hiểm ác lấy chiến

tranh nuôi chiến tranh của Tư Đồ Duệ, mấy mươi vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt không có lương thực, cũng chỉ có thể rút binh mà thôi.

Nói xong một hơi, Tư Đồ Duệ vẻ mặt hưng phấn nhìn Mạnh Hổ, thế nhưng rất nhanh, vẻ hưng phấn trên mặt hắn dần dần tan mất.

Mạnh Hổ cũng không kích động như hắn đã nghĩ, chỉ trầm mặc hồi lâu, sau đó thở dài nói:

- Tất Điều Tử, người cho rằng ngoại trừ lương thực trong kho của các phủ, huyện, Tư Đồ Duệ không còn kiếm được lương thực từ nguồn nào khác nữa sao?

Tất Điều Tử nghĩ ngợi một chút đã hiểu ra:

- Ý trưởng quan muốn nói...

- Đúng, chính là dân chúng!

Mạnh Hổ thở dài:

- Nếu như bức Tư Đồ Duệ quá đáng, hắn nhất định sẽ hạ thủ với dân chúng vô tội, cướp lương thực ngay trong miệng bọn họ!

- Vậy thì tốt!

Tất Điều Tử hưng phấn nói:

- Nếu như Tư Đồ Duệ làm như vậy, dù hắn có chiếm được hành tỉnh Tây Bộ, chỉ sợ không trụ ở đó được bao lâu.

- Không.

Mạnh Hổ lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Hy sinh dân chúng là chuyện tuyệt đối không thể làm.

Tất Điều Tử đầu tiên sửng sốt, nhưng ngay sau đó cung kính vái Mạnh Hổ, nghiêm nghị nói:

- Trưởng quan thương xót dân chúng, ty chức hết sức khâm phục.

Lời này nghe qua không giả chút nào, tựa hồ là xuất phát tận đáy lòng Tất Điều Tử, thế nhưng khi lọt vào tai Mạnh Hổ lại khác đi một chút. Thành thật mà nói, Mạnh Hổ vốn không quan tâm đến sự sống chết của dân chúng hành tỉnh Tây Bộ, hắn không phải là hoàng đế của đế quốc Quang Huy, cũng không phải là Tổng đốc của hành tỉnh Tây Bộ, thì sự sống chết của dân chúng hành tỉnh Tây Bộ quan hệ gì với hắn chứ?

Thế nhưng bây giờ, chuyện đã không còn như vậy nữa!

Nam tử hán đại trượng phu một lời nói nặng ngàn cân, hắn đã thề trước mặt Lôi Minh, còn một hơi thở cũng phải bảo vệ hành tỉnh Tây Bộ được bình an, Mạnh Hổ dĩ nhiên phải tận lực thực hiện lời thề của mình.

Tiếng vó ngựa dồn dập đột nhiên vang lên phía sau, Mạnh Hổ nghe tiếng quay đầu lại, Báo Tử đã giục ngựa chạy đến trước mặt.

Báo Tử nhảy xuống ngựa, thở dốc nói:

- Trưởng quan, phát...phát hiện quân địch rất đông!

- Quân địch rất đông??

Mạnh Hổ hỏi lại:

- Ở chỗ nào? Có bao nhiêu nhân mã?

Báo Tử đáp:

- Trên quan đạo về phía Tây ba mươi dặm, có khoảng ba, bốn vạn, vừa kỵ binh vừa bộ binh, xem bộ dáng đúng là sư đoàn của Yển Trường Không và Tần Khởi vừa giao thủ với chúng ta lúc ban ngày.

- Sư đoàn của Yển Trường Không và Tần Khởi?

Mạnh Hổ nghiêm nghị nói:

- Nhanh như vậy đã tập hợp quân đánh ngược trở lại sao?

Tất Điều Tử thần sắc ngưng trọng:

- Trưởng quan, tình hình có vẻ khác thường, sư đoàn của Tần Khởi mới vừa tổn thương nặng nề, sao lại dám khinh địch mà tiến công ngược lại? Hơn nữa phương hướng cũng không đúng, về phía Tây ba mươi dặm chính là quan đạo dẫn đến Tây Lăng, chẳng lẽ bọn giặc đế quốc Minh Nguyệt này muốn vòng qua Hà Đông trực tiếp tập kích Tây Lăng hay sao?

Rất nhanh Mạnh Hổ cũng đã đoán được ý đồ của quân đế quốc Minh Nguyệt, cười nói với Tất Điều Tử:

- Lão Tất, bây giờ cho dù ta bằng lòng tiếp thu kế sách mà ngươi vừa đề ra khi nãy, Tư Đồ Duệ cũng không để yên cho.

Tất Điều Tử vừa nghe đã hiểu, chợt nói:

- Giải cho Tư Đồ Duệ, hẳn cho hai sư đoàn của Yến Trường Không và Tần Khởi đang đêm tập kích Tây Lăng, rõ ràng là cố tình quấy rối kỵ binh Man nhân của ta, làm cho quân ta không thể tập kích những đội kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đi thu gom lương thực. Thế nhưng vì sao Tư Đồ Duệ không lo lắng hai sư đoàn của hắn hành quân gấp rút như vậy sẽ lộ ra sơ hở, bị trưởng quan một phen quét sạch? Dù sao hắn cũng không thể biết chính xác trưởng quan có bao nhiêu kỵ binh Man nhân!

- Đúng là gừng càng già càng cay!

Mạnh Hổ nghiêm nghị nói:

- Tư Đồ Duệ đã sớm nghĩ đến điểm này, hai sư đoàn của Yến Trường Không và Tần Khởi đang đêm di chuyển tập kích Tây Lăng chỉ là giả vờ mà thôi. Chỉ sợ kỵ binh Man nhân của bản trưởng quan vừa xuất hiện, hai sư đoàn kia lập tức sẽ co cụm lại phòng thủ, nhưng nếu bản trưởng quan không để ý, lúc ấy hai sư đoàn kia sẽ chuyển giả thành thật, tiến quân thần tốc đánh thẳng vào Tây Lăng.

- Không hổ là Tư Đồ Duệ!

Tất Điều Tử cũng than thở theo:

- Dùng binh quả nhiên lão luyện, mặc dù chúng ta đoán được ý đồ của hắn, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể xuôi theo ý đồ của hắn.

Mạnh Hổ mỉm cười nói:

- Tư Đồ Duệ mặc dù lão luyện, nhưng bản trưởng quan đây cũng không đến nỗi vô dụng! Chỉ cần chúng ta giữ chân được đại quân tiên phong của Tư Đồ Duệ, đại đội nhân mã của Thanh Hạm quý nữ sẽ có đầy đủ thời gian vận chuyển số lương thực trong kho phủ Hà Đông đi Tây Lăng, có được số lương thực này, thành Tây Lăng cũng đủ sức trụ vững trong nửa năm là ít!

- Nửa năm?

Tất Điều Tử nghe xong đột nhiên khẽ giật mình, hạ giọng hỏi nhỏ:

- Trưởng quan, theo ngài... đế quốc có phái đại quân tới cứu viện hay không?

Mạnh Hổ không đáp mà hỏi ngược lại:

- Ngươi đoán xem!

Tất Điều Tử nhỏ giọng nói:

- Tình hình chính trị của đế quốc lúc này vô cùng rối loạn, ty chúc cho rằng trong vòng hai, ba tháng không thể nào có viện quân tới cứu. Thế nhưng nếu chúng ta có thể bảo vệ Tây Lăng ba tháng trở lên, có nắm thành khả năng đế quốc sẽ phái đại quân đến đây cứu viện, hơn nữa khi đó thế cục của đế quốc ắt hẳn đã trở nên bình ổn hơn nhiều.

- À...

Mạnh Hổ dường như có ý gì, tiếp tục hỏi:

-... Không biết người có cách nhìn thế nào đối với thế cục của đế quốc hiện tại?

Tất Đieu Tử nghe vậy không khỏi giật mình kinh hãi, mơ hồ hiểu được lời này của Mạnh Hổ tất nhiên có thâm ý, sau khi suy nghĩ cẩn thận một lần nữa không khỏi toát mồ hôi lạnh toàn thân. Câu hỏi này của Mạnh Hổ không những muốn khảo nghiệm tầm nhìn của hắn, còn có ý dò xét lòng trung thành của hắn nữa. Tất Đieu Tử lập tức không dám do dự chút nào, nói với giọng nịnh nọt:

- Nếu như trưởng quan muốn làm một phen đại sự, lúc này cũng chính là một cơ hội trời cho!

- Đại sự? Đại sự gì chứ?

Mạnh Hổ lên tiếng phủ nhận:

- Bản trưởng quan bị ù tai, vừa rồi không nghe thấy gì cả!

- Ấc...

Tất Đieu Tử còn đang kinh ngạc, chợt hiểu ra lúc này trong lòng Mạnh Hổ vẫn còn có điều e ngại, không dám thẳng thắn thừa nhận trong lòng có dã tâm, lập tức hòa theo:

- Hắc hắc, mới vừa rồi ty chức cũng không có nói gì cả!

Mạnh Hổ ngạc nhiên quay đầu lại, Tất Đieu Tử nháy mắt với hắn, hai người nhìn nhau cười ha hả. Đôn Tử, Báo Tử cùng với mười mấy tên binh sĩ của liên đội Mạnh Hổ đang đứng cạnh đó nghe như lọt vào đám sương mù, căn bản không hiểu được hai người nói chuyện gì, càng không hiểu hai người vì sao lại cười.

66. Chương 66: Trong Cơn Nguy Cấp

Mạnh Hổ và Tư Đồ Duệ cũng không cần phải dây dưa mất công vô ích với nhau làm gì nữa, bởi vì hai người đều hiểu rất rõ ưu điểm và khuyết điểm của cả hai bên. Tư Đồ Duệ không có cách nào ngăn được quân của đế quốc Quang Huy co cụm lại phòng thủ, Mạnh Hổ cũng không có cách ngăn cản đại quân của đế quốc Minh Nguyệt tiến tới từng bước. Hai người đều dồn hết sức lực chuẩn bị cho cuộc quyết chiến cuối cùng, cả hai đều hiểu rõ, trận chiến ở thành Tây Lăng mới là trận quyết định thắng bại sau cùng!

Sau nửa tháng ấy, rốt cục ba mươi vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã tiến sát thành Tây Lăng, giờ phút quyết chiến đã đến.

Đại sảnh của phủ Tổng đốc.

Triệu Thanh Hạm thân mặc tang phục, vóc dáng hao gầy đang ngồi ở chủ vị trên cao, ngồi bên trái Triệu Thanh Hạm là một lão già mập mạp mặc áo bào đỏ của chủ tế, đám quan quân Chiến Ung, Hoàng Nhâm chia ra đứng hai bên. Ngoài ra, vài tên chủ tế áo đen và thân hào trong thành Tây Lăng cũng có may mắn được tham dự hội nghị quân sự quyết định vận mệnh của thành Tây Lăng lần này.

- Bản chủ tế phản đối!

Lão già mập mạp mặc áo đỏ chủ tế đột nhiên đứng dậy, vung quả đấm to lớn hét lên:

- Bản chủ tế muốn nhắc cho quý nữ các hạ nhớ, đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ có chừng ba mươi vạn, hơn nữa đều là quân tinh nhuệ thân trải trăm trận. Thế nhưng trong thành Tây Lăng chỉ có không tới một vạn quân chính quy, binh lực chênh lệch xa như thế, trận này không cần phải đánh cũng biết kết quả!

Lão già mập mạp kia tên là La Đạo Nam, là chủ tế áo đỏ của hành tỉnh Tây Bộ.

Triệu Thanh Hạm khẽ cau mày liếc, lạnh nhạt nói:

- Nếu vậy chủ tế đại nhân cho rằng phải làm như thế nào?

La Đạo Nam không chút do dự nói:

- Bỏ thành, bản chủ tế cho là nên lập tức bỏ Tây Lăng, thừa dịp đại quân của đế quốc Minh Nguyệt chưa kịp bao vây, tất cả dùng khoái mã theo cửa Đông rút lui.
- Đúng, lời chủ tế đại nhân rất có đạo lý.
- Giặc đế quốc Minh Nguyệt khí thế bằng trời, muốn thủ nhất định là không được!
- Chờ đến ngày mai, có lẽ quân của đế quốc Minh Nguyệt sẽ bao vây chặt chẽ đến một con chuột cũng khó thoát, lúc đó muốn chạy cũng không được!

La Đạo Nam vừa dứt lời, vài tên thân hào và chủ tế áo đen vội vã lên tiếng hòa theo. Hiển nhiên, trong mắt bọn chúng, thể cục hiện tại đã hỏng, nếu như không phải đã hoàn toàn đánh mất lòng tin, bọn thân sĩ và nhân viên giáo hội này tuyệt đối không bao giờ chủ động đề xuất rút lui. Dù sao, nếu thành Tây Lăng trầm luân, bọn chúng sẽ mất sạch tài sản.

Triệu Thanh Hạm cau mày nói:

- Chúng ta đi rồi, hơn mười vạn dân chúng trong thành làm sao bây giờ?
- Cứ coi như là bọn họ gặp phải xui xẻo đi!

La Đạo Nam nói không cần suy nghĩ:

- Đây là ý chỉ của Thánh nữ Quang Minh, không có quan hệ gì với chúng ta cả!
- Ý chỉ của Thánh nữ Quang Minh sao?

La Đạo Nam vừa dứt lời, ngoài đại sảnh bỗng nhiên vang lên một thanh âm sắc lạnh:

- Không lẽ Thánh nữ Quang Minh ra thần dụ con bà nó bảo người vứt bỏ tín đồ của ngài sao?

Trong tiếng bước chân nặng nề, một bóng người cao to hùng tráng đã ngang nhiên bước thẳng vào, ánh mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh thoáng chốc đổ dồn vào người ấy. Trái tim Triệu Thanh Hạm vừa mới đập dồn dập lập tức đã trở nên bình tĩnh lại, khoe miệng thậm chí mỉm cười, dường như có nam nhân này xuất hiện, nàng không còn biết sợ hãi là gì nữa!

- Xúc phạm thần linh!

La Đạo Nam vùng tay, giận dữ hét lên:

- Thật là xúc phạm thần linh quá mức rồi!
- Xúc phạm thần linh?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Chủ tế đại nhân, kẻ thật sự xúc phạm thần linh chính là người, là người giả truyền thần dụ!
- Người...

La Đạo Nam nghe vậy đột nhiên nghẹn lời, sau một hồi lâu mới trấn tĩnh thần lại, lớn tiếng quát hỏi:

- Người là ai? Nơi đây là hội nghị quân sự cao cấp nhất của hành tỉnh Tây Bộ, người có tư cách gì xông vào? Người đâu, tổng cổ tên này ra ngoài cho bản chủ tế!
- Chủ tế đại nhân!

Triệu Thanh Hạm đang ngồi trên chủ vị đột nhiên đứng dậy, yếu điệu quát:

- Hắn là sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn Mạnh Hổ, người dám nói hắn không có tư cách tham dự hội nghị quân sự hôm nay sao?
- Hả?
- Sao?

- Sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn?

Trong đại sảnh thoáng chốc xôn xao kinh ngạc, Mạnh Hổ cũng hơi ngạc nhiên liếc nhìn về phía Triệu Thanh Hạm, thấy ánh mắt có ý thăm hỏi của Mạnh Hổ, Triệu Thanh Hạm nhoẻn miệng cười, nhẹ nhàng gạt đầu.

Chức Tổng đốc của Triệu Thanh Hạm cần phải có sắc lệnh của hoàng đế ban xuống mới có thể coi là chính thức, tước vị Công tước cũng cần có chủ tể áo đỏ chủ trì nghi lễ đội mào mới được thừa nhận, thế nhưng, thân phận quân đoàn trưởng là tự động được thừa nhận. Triệu Nhạc vừa chết đi, Triệu Thanh Hạm đã nghiễm nhiên là quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, việc bổ nhiệm một sư đoàn trưởng đương nhiên không có gì đáng nói.

La Đạo Nam hừ lạnh một tiếng:

- Nhưng chúng ta không có quân đội, làm sao thủ thành?

- Ai nói chúng ta không có quân đội?

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Trong thành có hơn một vạn quân tinh nhuệ của sư đoàn số Bốn, ngoài thành còn có gần vạn kỵ binh Man nhân, vì sao lại không có quân đội chứ?

- Gần vạn kỵ binh Man nhân?

Triệu Thanh Hạm vui mừng đến mức không kềm chế được:

- Hổ, Man nhân của hai công trường khai thác mỏ kia cũng tuân phục cả rồi sao?

- Đều đã tuân phục.

Mạnh Hổ gật đầu mạnh mẽ, lại nói với La Đạo Nam:

- Huống chi bên trong thành Tây Lăng còn có hơn mười vạn tráng đinh, sao lại nói là không có quân đội?

- Mười vạn tráng đinh?

La Đạo Nam cười chế giễu:

- Những tên tiện dân đó cũng có thể coi là quân đội sao? Người muốn đùa ta?

- Nói đùa? Bản tướng quân không dư thời gian nói đùa với người!

Mạnh Hổ hừ lạnh một tiếng, nói với Triệu Thanh Hạm:

- Thanh Hạm quý nữ, xin hãy lập tức hạ lệnh, bảo tất cả tráng đinh từ mười tám tuổi đến bốn mươi tuổi đến tụ họp tại quảng trường Tây Lăng.

Ngoài thành Tây Lăng, trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Nghiêm Đĩnh vội vã bước lên chiến xa của Tư Đồ Duệ, thần sắc cung kính bẩm báo:

- Tổng đốc đại nhân, thám mã báo lại, phát hiện bóng dáng của kỵ binh Man nhân phía Bắc Tây Lăng hơn hai mươi dặm

Tư Đồ Duệ ừ một tiếng, lại hỏi:

- Có điều tra ra lai lịch của bọn kỵ binh Man nhân này chưa?

- Đã điều tra xong.

Nghiêm Đĩnh cung kính:

- Bọn kỵ binh Man nhân này chính là nô lệ ở các mỏ của hành tỉnh Tây Bộ.

- Là nô lệ sao?

Tư Đồ Duệ ngạc nhiên:

- Nói như vậy chiến mã và trang bị của bọn kỵ binh Man nhân này đều là bọn chúng cướp của bản Tổng đốc, thật là thất sách.

Giây phút này, trong lòng Tư Đồ Duệ bắt đầu cảm thấy hối hận, nếu như lúc đầu không phái sư đoàn Tần Khởi đi trước chặn đội vận lương của Triệu Thanh Hạm, sẽ không trúng kế của Mạnh Hổ, đám Man nhân kia cũng không thể đoạt được rất nhiều chiến mã và trang bị của kỵ binh từ trong tay khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt. Nếu như Man nhân không có chiến mã đầy đủ, chẳng những hành động trở nên chậm chạp, uy hiếp cũng giảm đi nhiều.

Nghiêm Đình nói:

- Tổng đốc đại nhân không cần lo lắng, mặc dù bọn Man nhân này khó đối phó, cũng đã không thể thay đổi được thế cục. Việc thành Tây Lăng thất thủ cùng với hành tỉnh Tây Bộ trầm luân đã khó mà tránh khỏi, nhiều nhất qua ba ngày nữa, trên bản đồ của đế quốc Quang Huy sẽ không còn hành tỉnh Tây Bộ nữa, mà trên bản đồ của đế quốc Minh Nguyệt chúng ta sẽ xuất hiện thêm một hành tỉnh mới- Giang Châu.

- Ủ, nói cũng phải.

Tư Đồ Duệ vui vẻ gật đầu:

- Kỵ binh Man nhân dù khó đối phó, nhưng chỉ khi quân đội hai bên gặp nhau mới có thể phát huy tác dụng. Đáng tiếc là bản Tổng đốc tuyệt đối sẽ không cho Mạnh Hổ cơ hội này, trong ba ngày nữa thế phá Tây Lăng!

Quảng trường Tây Lăng.

Tất cả các tráng đinh trong thành từ mười tám đến bốn mươi tuổi đã phụng mệnh đến quảng trường tụ tập.

Phía Bắc quảng trường chính là phủ Tổng đốc ngự nga hùng vĩ, trên đài cao, Triệu Thanh Hạm, chủ tể Tây Bộ La Đạo Nam, Mạnh Hổ, Chiến Ứng đang đứng nghiêm chờ đợi.

Đứng trên đài cao của phủ Tổng đốc nhìn xuống dưới, chỉ thấy trên quảng trường người người tấp nập, đông đúc xôn xao.

Đôi mắt long lanh của Triệu Thanh Hạm chậm rãi lướt qua La Đạo Nam, cuối cùng ngừng lại trên mặt Mạnh Hổ, ôn nhu nói:

- Hổ, tất cả tráng đinh trong thành đều đã có mặt trên quảng trường, có gì muốn nói chàng hãy nói với bọn họ.

Mạnh Hổ gật đầu mạnh mẽ, bước thẳng tới mép đài.

Đôn Tử này giờ vẫn đứng nghiêm phía sau Mạnh Hổ liền tiến tới hai bước, ngửa mặt lên trời hét dài đến nổi khàn cả giọng:

- Im lặng...

Đám binh sĩ duy trì trật tự của quảng trường đang xếp thành hàng ở bốn phía nhất tề giơ tay mạnh mẽ nắm trong tay xuống mặt đất bằng đá tảng, thoáng chốc đã tạo nên một tràng thanh âm to rõ. Sát khí lạnh như băng trong nháy mắt đã tràn ngập khắp quảng trường, làm cho quảng trường vốn đang ồn ào như vỡ chợ trong thoáng chốc trở nên im lặng như tờ.

67. Chương 67: Hễ Là Nam Nhân Thì Ra Trận!

Mạnh Hổ đột nhiên giơ tay chỉ vào bia liệt sĩ nằm ở phía Nam quảng trường, khí tự Đan Điền hét lớn:

- Có thấy tấm bia liệt sĩ kia hay không? Trên đó khắc đầy những cái tên, mỗi cái tên trên đó đều biểu thị cho một sinh mạng, cũng giống như tất cả các người, những sinh mạng đó đã từng có thể suy nghĩ, đã từng có thể ăn uống, đã từng có thể khóc, có thể thét, có thể kêu gào!

Thanh âm của Mạnh Hổ phát ra từ Đan Điền quay cuồng kích động trên khắp quảng trường, gần như mỗi mỗi tráng đinh đều nghe được thanh âm của hắn, không nhận được phải quay đầu lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào tấm bia đá khổng lồ cao chừng mười trượng ở mé Nam quảng trường, trên đó khắc tên người chi chết.

Thanh âm của Mạnh Hổ tiếp tục vang lên, vọng đến chín tầng mây, cho dù đứng ngoài quảng trường cũng có thể nghe rõ.

- Thế nhưng lúc này, bọn họ chỉ còn là một cái tên lạnh lẽo vô hồn, không còn sức sống!

-... Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã áp sát thành, có thể phá thành bất cứ lúc nào, có lẽ ngày mai, có lẽ ngày kia, nhiều nhất ba ngày, tên của chúng ta cũng sẽ được khắc lên tấm bia này! Bởi vì chúng ta là quân nhân, bảo vệ thành là sứ mạng thần thánh của chúng ta, chỉ cần chúng ta còn một hơi thở, chúng ta thà chết quyết không đầu hàng!

- Thà chết không hàng!

- Thà chết không hàng!

- Thà chết không hàng!

Bọn binh sĩ duy trì trật tự đứng ở bốn phía quảng trường vội vã vung cao trường mâu trong tay, gào thét theo Mạnh Hổ đến khản cả giọng. Tiếng thét gào như long trời lở đất phá nát không trung, chấn động mười vạn tráng đinh trên quảng trường làm cho ai nấy đều biến sắc.

Mạnh Hổ đột nhiên giơ cao tay phải, tiếng gào thét của bọn binh sĩ đột ngột im bặt như vừa bị một đao chém đứt.

Mạnh Hổ hít thật sâu một hơi, lại tiếp tục thét to:

- Chúng ta là quân nhân, chúng ta thà chết không hàng, còn các ngươi thì sao?

-... Các ngươi có thể lựa chọn đầu hàng, khả năng tới hơn phân nửa là bọn giặc đế quốc Minh Nguyệt sẽ không giết các ngươi, nhưng vì vậy các ngươi phải trả một cái giá vô cùng đắt. Đất đai của các ngươi sẽ trở thành đất đai của người khác, tài sản của các ngươi sẽ trở thành tài sản của người khác, còn có vợ con của các ngươi.... cũng sẽ trở thành vợ con của bọn giặc đế quốc Minh Nguyệt!

-... Kẻ chiến thắng sẽ cướp đoạt tất cả tài sản và vợ con của kẻ bại, cho tới bây giờ không cần lý do gì cả!

-... Tất cả nam nhân của hành tỉnh Tây Bộ, nói cho ta biết, các ngươi có muốn đất đai của mình trở thành đất đai của người khác, tài sản của mình trở thành tài sản của người khác, vợ con của mình trở thành vợ con của bọn giặc đế quốc Minh Nguyệt hay không?

- Không muốn!

- Không muốn!

- Không muốn!

Mười vạn tráng đinh trên quảng trường đã bị những lời của Mạnh Hổ làm cho kích động, không nhận được tình cảm trong lòng liền lớn tiếng gào thét cả lên. Tiếng gầm thật lớn vang thấu trời xanh, thậm chí ngay cả đài cao của phủ Tổng đốc cũng phải rung động nhẹ. La Đạo Nam đứng sau lưng Triệu Thanh Hạm theo bản năng lui lại hai bước, dường như lo lắng đài cao đột nhiên sụp đổ.

Mạnh Hổ lại giơ cao tay phải, Đôn Tử lại thét lên lạc giọng:

- Im lặng, im lặng....

Tiếng gào thét như núi đổ sóng gầm từ từ bình lặng lại, rất nhanh quảng trường đã im phăng phắc.

Mạnh Hổ rút chiến đao ra keng một tiếng, mũi đao sắc bén chỉ thẳng ra phía trước, lớn tiếng quát:

- Tất cả các dũng sĩ vì muốn bảo vệ quê hương mà chiến đấu...hãy quỳ xuống!

- Hết thấy quỳ xuống!

- Hết thấy quỳ xuống!

- Hết thấy quỳ xuống!

Bọn binh sĩ bốn phía quảng trường hưởng ứng hô theo, mười vạn tráng đinh trước tiên trợn mắt há mồm, sau đó vội vã quỳ rạp xuống.

Trên đài phía sau Mạnh Hổ, La Đạo Nam không khỏi cau mày, nhỏ giọng nói:

- Tên khốn kia muốn làm gì vậy? Hắn cho rằng hắn là ai?

- Chủ tể đại nhân!

Chiến Ưng đứng cạnh La Đạo Nam đột nhiên cất tiếng, giọng hắn có vẻ cảnh cáo:

- Chớ có lên tiếng!

La Đạo Nam buồn bực hừ một tiếng, nhưng cũng không dám nói thêm lời nào nữa, bởi vì hắn cảm thấy trên thân thể Chiến Ưng toát ra một luồng sát khí, sát khí của quân nhân đế quốc. Hiển nhiên, những lời của Mạnh Hổ vừa rồi chẳng những đã làm cho binh sĩ của đế quốc duy trì trật tự ở bốn phía quảng trường có cảm tình nhiều hơn, thậm chí ngay cả Chiến Ưng cũng bắt đầu thay đổi cách nhìn nhận của mình về Mạnh Hổ.

Chiến đao đang giương cao của Mạnh Hổ chậm rãi hạ xuống, hắn lớn tiếng quát:

- Ta, Mạnh Hổ, lấy thân phận tướng quân sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn thuộc quân đoàn Tây Bộ tuyên bố.... Các người đã chính thức trở thành binh sĩ của sư đoàn số Bốn! Từ lúc này trở đi, việc bảo vệ quê hương, bảo vệ thành trì, bảo vệ phụ nữ và trẻ con trở thành sứ mạng thần thánh của các người! Không cần biết khó khăn hiểm trở đến mức nào, không cần biết sinh mạng bị đe dọa như thế nào, các người trước sau phải trung thành với đế quốc, trung thành với bá tánh, đây là lời thề của các người!

Ngừng một chút, Mạnh Hổ hét to với giọng càng kích động hơn nữa:

- Toàn thể tướng sĩ của sư đoàn số Bốn nghe cho rõ, đến lúc khai chiến, ai giết chết một tên địch sẽ được thưởng một mẫu đất, giết chết mười tên địch sẽ được thưởng mười mẫu đất lại còn được miễn tất cả các loại thuế, giết chết trăm tên địch sẽ được thưởng ngàn mẫu đất lại được sắc phong là thân sĩ!

- Oa.....

- Oa.....

- Oa.....

Mạnh Hổ vừa dứt lời, mười vạn tráng đinh trên quảng trường thoáng chốc hoan hô tử mở.

Thậm chí ngay cả bọn lính duy trì trật tự ở bốn phía quảng trường cũng điên cuồng gào hét hưởng ứng theo. Nói cho cùng ai cũng có tư tâm, không ai muốn đi tìm chết mà nhường lại cơ hội sinh tồn cho kẻ khác. Muốn lập nên một cánh quân kiêu dũng thiện chiến, nhân cách mị lực và lực hiệu triệu của người chủ tướng lãnh đạo đương nhiên là quan trọng, nhưng phần thưởng thực tế cũng không thể thiếu!

Thấy đám tráng đinh trên quảng trường ai nấy đều có bộ dạng điên cuồng, mặt Triệu Thanh Hạm không khỏi nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt long lanh nhìn Mạnh Hổ càng thêm ngập tràn vẻ ôn nhu. Nam nhân này quả thật không giống với bất cứ nam nhân nào khác, dường như càng đến giây phút nguy cấp, biểu hiện của hắn lại càng kinh tài tuyệt diệu hơn nữa, đây chính là một nam nhân vì thời thế loạn lạc mà sinh ra!

Triệu Thanh Hạm đột nhiên phát hiện ra, nàng bắt đầu hơi thích bộ dạng khẳng khái phong trần của Mạnh Hổ.

Triệu Thanh Hạm còn đang say đắm, đột nhiên thanh âm không hài lòng vang lên từ phía sau.

La Đạo Nam tiến lên hai bước, giận dữ gào thét:

- Mạnh Hổ, người cho rằng mình là ai? Hoàng đế bệ hạ? Tổng đốc các hạ? Hay là chủ tể đại nhân? Theo luật pháp của đế quốc, chỉ có quý tộc từ Bá tước trở lên cùng với nhân viên thần chức từ chủ tể áo đỏ trở

lên mới có quyền sắc phong thân sĩ, nhưng ngươi là cái gì? Ngươi bắt quá chỉ là một tên sư đoàn trưởng nhỏ nhỏ, ngươi có quyền gì mà sắc phong thân sĩ?

Mạnh Hồ căn bản không thèm để ý đến những lời lẽ nhai như tiếng ruồi muỗi vo ve bên tai của La Đạo Nam, chiến đao trong tay đột nhiên vung lên, lớn tiếng gào thét:

- Đứng lên, tất cả đứng lên, đến kho quân giới lấy vũ khí và áo giáp, sau đó hãy chiến đấu cho đáng mặt nam nhi, chém rơi thủ cấp của giặc để quốc Minh Nguyệt đổi lấy phần thưởng của các ngươi, ha ha ha...

Đám tráng đinh trên quảng trường vốn đang quỳ rạp vội vã đứng dậy, vừa hò hét vừa đổ xô về hướng kho quân giới ở phía Tây thành.

Thấy Mạnh Hồ không thèm để ý đến mình, La Đạo Nam còn đang nổi giận, muốn tiến lên cãi nhau, Triệu Thanh Hạm đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn La Đạo Nam:

- Chủ tế đại nhân, chủ ý sắc phong những tướng sĩ có công là thân sĩ chính là chủ ý của ta, chủ tế đại nhân thấy có gì không phải sao?

- Chuyện này...

La Đạo Nam nghe vậy cứng họng, hơi ngượng ngùng:

- Quý nữ đại nhân dĩ nhiên là có quyền này...

Ngoài thành Tây Lăng, trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Nghiêm Đình vội vã bước tới cạnh chiến xa của Tư Đồ Duệ, cung kính bẩm báo:

- Tổng đốc đại nhân, tất cả đều đã chuẩn bị xong.

- Ủ!

Tư Đồ Duệ khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói:

- Vậy bắt đầu đi.

Nghiêm Đình đột nhiên quay đầu lại, vẫy tay ra hiệu với tên quân truyền lệnh đứng sau chiến xa. Tên quân truyền lệnh lập tức đứng thẳng người, giơ lá cờ hai mặt hình tam giác trong tay lên ra sức vẫy vẫy, mười mấy khoái mã trong quân tử tán đi khắp nơi. Chỉ trong thoáng chốc, tiếng thét dài của tên quân truyền lệnh đã vang dậy không trung:

- Tổng đốc đại nhân hạ lệnh, bắt đầu tiến công....

Tiếng kèn hiệu ngân dài lại thêm tiếng trống trận hùng hồn thoáng chốc vang rền khắp không trung.

Bọn binh sĩ đang ngồi nghỉ ngơi dưới đất vội vã đứng dậy, bọn quan quân vội vàng đi tới đội ngũ của mình, bắt đầu lớn tiếng quát tháo bọn binh sĩ dưới tay. Đội hình của quân đế quốc Minh Nguyệt vốn đang yên tĩnh bắt đầu náo động hẳn lên, tiếng binh khí và áo giáp va chạm vào nhau, tiếng chiến mã hí dài cùng với tiếng bước chân hỗn loạn thoáng chốc hoà lẫn với nhau vô cùng ầm ĩ, không khí khẩn trương trước khi đại chiến rất nhanh tràn ngập khắp nơi.

Phía sau đội hình của đế quốc Minh Nguyệt đột nhiên vang lên từng hồi kèn hiệu chói tai, theo nhịp điệu của tiếng kèn, một cái tháp gỗ đen sì từ từ dựng đứng lên giữa đội hình, sau đó được vô số dây thừng kèm giữ, bắt đầu chậm rãi tiến thẳng về thành Tây Lăng phía trước. Còn có vô số quân của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến, vây quanh bốn phía tháp gỗ đen sì kia.

68. Chương 68: Cối Xay Thịt (một)

Đứng trên vọng tháp nhìn xuống, từng đội tráng đinh mới vừa nhận vũ khí cuộn cuộn trên đường tiến thẳng về phía trước, sau đó vừa hò hét vừa xông lên đầu thành. Trên đầu thành đã thấy đầu người lồ nhỏ, nhón nháo loạn xạ, các loại khí giới thủ thành đã chất sẵn thành đồng cao như núi. Lại có vô số tráng đinh mang những khúc gỗ lằn, đá lằn, còn có từng bình lớn chứa đầy dầu hoả.

Mười mấy cái chảo lớn xếp thành hàng dài trên đầu thành, bọn tráng đinh trông coi đang thêm củi vào dưới đáy chảo, dầu hoả trong chảo đã bắt đầu sôi ừng ực, bốc lên từng làn khói xanh lượn lờ khắp chốn. Mặc dù lúc này đang là tiết trời Đông giá rét, nhưng đám tráng đinh xung quanh chảo dầu vẫn cảm thấy không khí vô cùng nóng bức gần như ngạt thở.

Một đám thợ đang đóng một cái giá để máy bắn đá thật to sát tường thành.

Cách đó không xa, mười mấy cái giá khác đã làm xong, gần đó, một đám đông tráng đinh dưới sự chỉ huy của vài tên lão binh đang ra sức quay ròng rọc, kéo cái giá nặng mấy ngàn cân từ từ dựng đứng lên từng chút một. Mấy chiếc xe bò đang nặng nề di chuyển trên đường cái, trên xe chất đầy những bình dầu hoả bằng đất nung, chất lên thành tầng tầng chập chập, chung quanh được cột chặt bằng nhiều vòng dây thừng.

-Trung đội số Bốn, rẽ sang trái...

-Đại đội số Hai, chạy bộ...

-Tiểu đội số Ba, tất cả tập hợp...

Ở quân doanh gần vọng tháp, các binh sĩ của các liên đội thuộc sư đoàn số Bốn đang khẩn trương lập đội, từng đội trọng trang bộ binh khiêng trọng thuẫn từ trong doanh hùng dũng tiến ra. Từng nhóm lớn khinh kỵ binh đang giậm chân tại chỗ, một đội cung tiễn thủ mặt lạnh như tiền đang ngồi một chỗ nhắm mắt dưỡng thần.

Khắp nơi đâu đâu cũng thấy tráng đinh, ai nấy đều tất bật, tất cả người già và trẻ con đều được tập trung về phủ Tổng đốc ở giữa thành, những đứa trẻ còn quá nhỏ đã lập tức được an trí xuống hầm lớn bên dưới phủ Tổng đốc. Không khí tiêu điều xơ xác trước khi đại chiến đã lan toả đến từng góc ngách trong thành, ngay cả bầu trời trên đầu cũng trở nên xám xịt u ám hơn ngày thường.

Hít thật sâu một hơi khí lạnh, ánh mắt Mạnh Hổ đột nhiên trở nên sắc bén chưa từng có. Hắn thích không khí như vậy, hắn thích không khí trước khi bắt đầu đại chiến!

Ngoài thành, phía sau đội hình của quân đế quốc Minh Nguyệt.

Mấy mươi cái máy bắn đá thật lớn xếp thành hàng trông thật chỉnh tề, từng cái giá cao ngất trông như một gã khổng lồ sắp sửa nổi giận đả thương người, khiến cho người khác không rét mà run.

Trong sự chờ đợi ngột ngạt, một con khoái mã lướt tới nhanh như chớp: Bắt đầu công kích!

Tên quan quân chờ sẵn trước trận máy bắn đá lập tức rút chiến đao ra khỏi vỏ giơ lên cao.

Mấy mươi tên bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang cầm đuốc ở phía sau máy bắn đá lập tức tiến lên vài bước, dùng đuốc trong tay châm một cái, từng viên đạn lửa trong rổ nằm trên bệ phóng liền bốc cháy bùng bùng, mấy mươi tên khinh binh canh giữ một bên máy bắn đá vội vã giơ cao búa gỗ trong tay.

Đột nhiên, chiến đao trong tay tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt mạnh mẽ chém xuống.

Phốc... phốc... phốc...

Những tên khinh binh của đế quốc Minh Nguyệt canh giữ ở bên cạnh máy bắn đá không chút do dự lập tức nện mạnh búa gỗ trong tay xuống, búa gỗ chạm vào cơ quan thoát chốc phát ra một tràng tiếng kêu trầm đục. Chỉ trong nháy mắt, vật đối trọng không còn cơ quan chống đỡ lập tức mang theo thanh thể kinh người mạnh mẽ rơi xuống, cánh tay đòn nối liền với vật đối trọng thoát chốc bắn mạnh lên không, tuy ở thật xa dường như cũng có thể nghe được rõ ràng thanh âm thật lớn do cánh tay đòn phát ra.

Cánh tay đòn đột ngột bắn lên, ngay sau đó vang lên tiếng xích sắt kêu loảng xoảng. Xích sắt trên cánh tay đòn cột vào rổ đạn đằng xa đã mạnh mẽ bắn thẳng lên không, trong thoáng chốc, hơn mười viên đạn lửa đang cháy bùng bùng đã không còn gì trói buộc, mang theo tiếng rít chói tai, gào thét lao thẳng về phía thành Tây Lăng.

Đầu thành Tây Lăng, đầu người lồ nhố, não nhiệt loạn cả lên giống như cái chợ.

Ầm...

Một viên đạn lửa rơi trúng đầu thành, một tiếng ầm thật lớn vang lên, chiếc bình chứa đầy dầu hoả bên trong thoáng chốc vỡ vụn, dầu hoả bắn ra tứ phía mang theo những đốm lửa bay khắp không trung, trong khoảnh khắc tạo nên một biển lửa rất lớn. Tuy ở cách xa vài chục bước cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sức nóng hừng hực toả ra tấp trên da thịt.

Ầm... ầm...!

Lại có hai viên đạn lửa rơi gần đó, lại đốt lên hai biển lửa thật rộng, mấy mươi tên tráng đinh đang chen chúc ở đầu thành không kịp né tránh, trong khoảnh khắc đã bị lửa đốt cháy bùng bùng như đuốc. Trong tiếng kêu rên vô cùng thảm thiết, hai tên tráng đinh thân thể cháy bùng từ trong biển lửa vọt ra, rơi xuống thành mất hút.

- Á...cứu mạng...

Lại có một tên tráng đinh từ trong biển lửa chạy ra, hai tên tráng đinh cạnh đó nhanh chóng bước tới vật ngã hấn xuống, định dập tắt ngọn lửa trên người hắn, lại một viên đạn lửa cháy rừng rực mang theo lưỡi lửa thật dài từ trên trời giáng xuống. Chỉ nghe một tiếng ầm vang, lửa đỏ bắn ra tứ phía trong khoảnh khắc đã nuốt chửng cả ba người.

- Ngu xuẩn, đúng là một bầy heo!

Trên đầu thành, một tên lão binh múa tít chiến đao rống lên đầy giận dữ đến nỗi khàn cả giọng:

- Mau tránh đi, tìm một chỗ nào đó tránh đi!

Vù...

Trong tiếng rít chói tai, lại một viên đạn lửa bốc cháy bùng bùng từ trên trời rơi xuống, tên lão binh kia hít một hơi khí lạnh, nghiêng người vọt mạnh ra xa vài chục bước, vài tên tráng đinh đứng phía sau tên lão binh ấy nhìn hắn với vẻ ngạc nhiên. Bọn chúng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, ngọn lửa vô tình đột ngột tràn ra đã hoàn toàn nuốt chửng bọn chúng.

Tên lão binh kia rơi xuống, phủ đi những đốm lửa bám trên chiến bào, lắc đầu cười khổ:

- Đã bảo các người tìm chỗ tránh đi...

Trong chớp mắt, tên lão binh đột nhiên xoay người về phía bên trong thành, gào thét với vẻ giận dữ:

- Máy bắn đá của chúng ta đâu, bầy heo ngu ngốc các người, vì sao không bắn trả? Mau mau bắn trả....

Ừng ùng ùng...

Cơn giận của tên lão binh ấy dường như đã có tác dụng, trong thành đột nhiên vang lên những tiếng động thật lớn, ngay cả tường thành chắc chắn là vậy mà cũng phải khẽ run lên. Trong khoảnh khắc, mười mấy viên đạn lửa rừng rực cháy đã từ trong thành bắn ra, mang theo tiếng rít chói tai cùng với lưỡi lửa đập chồm, bay thẳng về phía đám quân của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến ở ngoài thành.

Ầm ầm ầm...

Dưới ánh mắt chăm chú đầy kinh hãi của đám binh sĩ đế quốc Minh Nguyệt, từng cục lửa tròn vo cháy bùng bùng từ trên trời giáng xuống, trong khoảnh khắc lan tràn ra tứ phía tạo thành một biển lửa sáng ngời. Trong biển lửa hung hãn ấy, từng đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đang giãy dụa rên la. Trong đội hình dày đặc như vậy, có muốn chạy trốn cũng không có nơi nào để trốn, chuyện sống chết cũng không thể do mình tự chủ được nữa rồi!

Chỉ trong thoáng chốc, trong không khí ngập tràn mùi khét của thịt cháy.

Trên vọng tháp cao vút, Mạnh Hổ thần sắc lạnh lùng, không vì thương vong của các tráng đinh mà động lòng chút nào.

Ở trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, Tư Đồ Duệ đứng thẳng trên chiến xa cũng có thần sắc lạnh lùng y như vậy. Cuộc chiến vừa mới bắt đầu, thương vong vài trăm người đối với binh lực hùng hậu của đế quốc Minh Nguyệt có chi đáng kể!

Đột nhiên, Tư Đồ Duệ giơ cao tay phải về phía trước vẫy nhẹ một cái.

Tiếng kèn hiệu của quân đế quốc Minh Nguyệt đột nhiên trở nên vút cao chưa từng có, tiếng trống trận vốn đều đều không nhanh không chậm cũng đột nhiên trở nên dồn dập hẳn lên. Theo tiếng kèn hiệu vút cao và tiếng trống trận dồn dập, từng chiếc xe công thành cao vút được vô số dây thừng kéo bắt đầu chậm rãi nhích tới, vây quanh bốn phía xe công thành là quân của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến, theo đó chậm rãi tiến về phía trước.

Thời gian đợi chờ trong lo lắng lặng lẽ trôi qua, tường thành Tây Lăng cao vút đã ngay trước mắt.

Vì không muốn làm bị thương quân bên mình, máy bắn đá của quân đế quốc Minh Nguyệt đã ngừng lại không bắn nữa, chỉ có máy bắn đá bên trong thành vẫn không ngừng bắn ra, thỉnh thoảng lại có một quả cầu lửa cháy bùng bùng gào thét bắn ra. Phía sau đội hình của quân đế quốc Minh Nguyệt tràn lan từng luồng lửa nóng, thế nhưng những quả cầu lửa này không thể uy hiếp được quân của đế quốc Minh Nguyệt đã tiến sát tường thành.

- Đại đội cung tiễn số Một chuẩn bị...

- Đại đội cung tiễn số Hai chuẩn bị...

- Đại đội cung tiễn số Ba chuẩn bị...

Từng hồi kèn hiệu thánh thót vang lên trên đầu thành, đám cung tiễn thủ thần sắc lạnh lùng rút cục đã tiến lên đầu thành, bắt đầu triển khai thành từng nhóm dọc theo tường bắn, từng cánh trường cung đã giương căng, từng mũi Lang Nha tiễn sắc bén đã nằm sẵn trên dây cung. Theo khẩu lệnh của quan quân chỉ huy, tiếng bật dây cung ong ong thoáng chốc vang lên một tràng, tên dày đặc như mưa bắc bay ra khỏi đầu thành rồi cắm xuống.

- Dừng thuận!

- Dừng thuận!

- Dừng thuận!

Dưới tường thành, trong đám quân của đế quốc Minh Nguyệt thoáng chốc vang lên tiếng gào không dứt, trong khoảnh khắc, hàng vạn trọng thuẫn đã được giơ lên không, kết thành một mảng tường bằng trọng thuẫn gió thổi không qua lọt che trên đầu của quân đế quốc Minh Nguyệt. Trong tiếng phập phập vang lên không dứt bên tai, đám tên dày đặc từ trên đầu thành bay xuống đã bị mảng tường trọng thuẫn kia ngăn cản.

- Phản kích!

Tên từ đầu thành bắn xuống vừa dứt, mảng tường bằng trọng thuẫn kia cũng đột nhiên biến mất, từng đội cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt đã giương cung lấp tên sẵn sàng trong khoảnh khắc hiện ra đầy hùng hân. Tiếng bật dây cung vang lên, mưa tên dày đặc từ đám quân của đế quốc Minh Nguyệt bay thẳng lên không, mang theo tiếng rít chói tai bắn thẳng lên đầu thành.

69. Chương 69: Cối Xay Thịt (hai)

Liên đội trưởng của liên đội số Một sư đoàn số Bốn Hoàng Nhâm đang đứng yên như hòn núi vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy vô số tên bay như đàn châu chấu từ trên trời giáng xuống. Một nụ cười lạnh lẽo lan toả trên

gương mặt Hoàng Nhâm, đột nhiên, Hoàng Nhâm giơ cao chiến đao lên cao, ngửa mặt lên trời hét dài:

- Đội trọng thuẫn tiến lên phía trước, bảo vệ cho cung tiễn thủ....

Đám binh sĩ của đội trọng thuẫn vốn đang ngồi dưỡng sức trên đầu thành vội vã bật dậy, mang theo trọng thuẫn chạy vội ra phía trước, đám trướng dinh đang chen chúc trên đầu thành thoáng chốc đã bị chen lấn xô đẩy ngã dúi dụi. Chỉ trong thoáng chốc, một diện tích trọng thuẫn thật lớn cũng đã được dựng lên hình thành một bức tường kiên cố che chở trên đầu bọn cung tiễn thủ.

Vút vút vút....

Tên bay dày đặc như mưa bắc mang theo tiếng rít chói tai từ trên không bay xuống, cắm thật sâu trên trọng thuẫn. Chỉ trong nháy mắt, những âm thanh phập phập vang lên không dứt, tiếng kêu rên thảm thiết thoáng chốc vang dậy đầu thành. Bọn cung tiễn thủ mặc dù được đội trọng thuẫn bảo vệ, thế nhưng những trướng dinh chen chúc trên đầu thành không được ưu ái như vậy, dưới loạt tên của cung tiễn thủ đế quốc Minh Nguyệt nhất thời chết vô cùng thê thảm.

Hoàng Nhâm đột nhiên quay lại, một tên trướng dinh trúng tên ngã vào sau người hắn co quắp.

Cách đó không xa, một tên trướng dinh trúng tên vào đùi đang nằm rên rỉ trên mặt đất, một tên trướng dinh khác tiến lại định đỡ hắn lên, hai mũi tên sắc bén mang theo ánh sáng chết chóc lạnh lẽo từ trên trời bắn xuống, thoáng chốc đã xuyên thủng đầu hắn. Tên trướng dinh trúng tên vào đầu không kịp kêu tiếng nào đã ngã xuống, đặt tên trướng dinh bị thương dưới thân hắn.

Hoàng Nhâm vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, cho dù nhiều trướng dinh hơn nữa trúng tên bị thương hay tử trận, hắn cũng không có lấy một tia thương hại.

Cho tới bây giờ chiến tranh vốn là tàn khốc, cho tới bây giờ chết chóc chính là giai điệu chính của chiến tranh, dù là lão binh thân trải trăm trận cũng khó thoát khỏi tử trận sa trường, huống hồ là bọn trướng dinh chưa từng bước chân ra chiến trường lần nào!

Từng hồi kèn có tiết tấu chỉnh tề đã hấp dẫn sự chú ý của Hoàng Nhâm, mấy mươi cái tháp vừa lớn vừa cao đang chậm rãi tới gần tường thành. Đồng tử Hoàng Nhâm thoáng chốc co rút lại, trời ơi, đó là xe công thành của quân đế quốc Minh Nguyệt, lại còn có xe phá thành nữa!

Nhất là xe phá thành từ phía đối diện cửa thành đang chậm rãi tiến tới càng làm cho lòng người khiếp đảm, da trâu và giáp sắt được đóng dính vào thân xe tạo nên sự bảo vệ kiên cố nhất cho đám quân của đế quốc Minh Nguyệt ẩn thân bên trong. Chày phá thành treo trên giá tháp to khoảng hai người ôm, đầu chày được bọc kín bằng sắt đen sì, nhìn qua thấy có vẻ như không có gì không thể phá...

- Hoả tiễn, bắn hoả tiễn!

Hoàng Nhâm bất chấp nguy hiểm, vọt mình nhảy lên trên lỗ châu mai, vung chiến đao trong tay lên hét dài:

- Đốt hết những thứ đáng chết đó đi, đừng cho chúng tới gần tường thành, tuyệt đối không được để cho chúng tới gần tường thành, mau!

Đám cung tiễn thủ đang bắn tên không ngừng vội vã thay những mũi hoả tiễn đầu bọc vải bông, mười mấy tên binh sĩ cầm đuốc trong tay chạy vội về phía đám cung tiễn thủ, vội vã châm lửa đốt những mũi hoả tiễn đầu bọc vải bông. Chiến đao trong tay Hoàng Nhâm chém mạnh xuống, theo đó tiếng bật dây cung vang lên một trận, mấy ngàn mũi hoả tiễn trong thoáng chốc hét gào bắn thẳng về phía mấy mươi chiếc xe công thành đang chậm rãi tới gần.

Phập phập phập...

Trong tiếng phập phập liên miên không dứt, đám hoả tiễn kia mặc dù bắn trúng mục tiêu nhưng đều bị dội cả ra.

Đột nhiên, vô số cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt lộ ra từ sau trọng thuẫn, trong tiếng rít gió chói tai, vô số mũi tên dày đặc như mưa bay thẳng lên không rồi rơi xuống. Trên đầu thành lại vang lên những

tiếng kêu rên liên miên không dứt, trong tiếng kêu rên thảm thiết ấy, vô số tráng đinh trên đầu thành đang ôm đầu chạy như điên, tìm nơi tránh né.

- Đáng chết!

Hoàng Nhâm hung hăng mắng lớn một tiếng rồi quát lên:

- Mang bình dầu hoả đến đây!

Lập tức có tráng đinh mang một bình dầu hoả lớn vẻ nơm nớp lo sợ đến trước mặt Hoàng Nhâm, Hoàng Nhâm đưa tay ra đón lấy, sau đó ra sức ném mạnh về phía trước. Chiếc bình đựng đầy dầu hoả văng trên không trung một đường màu đen, bay thẳng về phía chiếc xe công thành gần nhất.

Trong chớp mắt, Hoàng Nhâm giơ tay ra, quát to:

- Mang cung tên ra đây!

Liền có tên cung tiễn thủ đưa trường cung và hoả tiễn đang cháy đưa cho Hoàng Nhâm, Hoàng Nhâm tiếp lấy trường cung ra sức giương lên, trường cung cao bằng người thoáng chốc đã căng tròn, mũi hoả tiễn đã nhắm ngay bình dầu hoả phía trước còn đang bay giữa không trung, bình dầu vừa sắp sửa rơi trúng xe công thành thì Hoàng Nhâm buông tên!

Vút!

Trong tiếng rít chói tai, hoả tiễn bắn ra hoá thành một vệt lửa kéo dài trong không trung.

Xa xa, bình dầu đã bay hết đà liền rơi xuống ngay xe công thành, rắc một tiếng đã vỡ vụn ra. Trong chớp mắt, mũi hoả tiễn mà Hoàng Nhâm bắn ra cũng vừa tới, dầu hoả văng tung toé đầy trời được châm lửa, ngọn lửa rừng rực trong thoáng chốc đã bao trùm hơn nửa xe công thành.

Chỉ trong thoáng chốc, khói đen cuộn cuộn bốc lên từ xe công thành, tiếng ho khan của binh sĩ đế quốc Minh Nguyệt bên trong xe vang dậy. Rất nhanh, mười mấy tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt toàn thân bốc cháy từ trên tầng cao nhất của xe công thành chạy ra, sau đó nhanh chóng rơi từ trên cao xuống mang theo tiếng thét vô cùng thê thảm. Trong nháy mắt, lưới lửa mãnh liệt từ bên trong xe công thành mạnh mẽ phun ra, toàn bộ xe công thành liền bị lưới lửa kia nuốt trọn.

- Ha ha ha...

Hoàng Nhâm hưng phấn múa trường cung trong tay, cười to:

- Đi chết đi, bọn chó!

Đột nhiên, dường như Hoàng Nhâm phát hiện trong đám quân của đế quốc Minh Nguyệt chợt loé lên một tia chớp lạnh lùng, khí lạnh như băng thấm đến tận xương tủy như nước thủy triều ập tới, trong khoảnh khắc đã bao phủ Hoàng Nhâm. Đồng tử Hoàng Nhâm thoáng chốc co rút lại, thân hình đột nhiên hạ thấp xuống một chút, chỉ nghe vút một tiếng, một mũi Lang Nha tiễn đã xẹt qua đỉnh đầu hắn, giải mũ trên đỉnh đầu khô của hắn trong khoảnh khắc đã bị bắn tung toé thành những sợi đồ bay lả tả.

Hoàng Nhâm chưa kịp đứng dậy, lại một mũi Lang Nha tiễn nữa tiếp tục bay tới, nhắm thẳng cổ họng hắn. Hoàng Nhâm quát lên một tiếng, thân hình cường tráng đột nhiên lật về phía sau, mũi Lang Nha tiễn kia gần như lướt sát da mặt hắn. Bất quá vận may của Hoàng Nhâm cũng không còn ở lại với hắn, hắn chưa kịp nhảy xuống khỏi lỗ châu mai, cảm giác lạnh thấu xương đột nhiên từ dưới bụng truyền lên, thoáng chốc đã lan ra khắp toàn thân.

Phốc!

Hoàng Nhâm không thể khống chế thân thể được nữa, nặng nề lăn lông lốc trên mặt đất, một đám bụi mù cuộn cuộn nổi lên.

- Trưởng quan!

- Trưởng quan trúng tên rồi!

- Người đâu, mau tới cứu trưởng quan!

Một đám lão binh nhanh chóng tiến lại, vội vàng đỡ Hoàng Nhâm ngồi dậy. Hoàng Nhâm chợt cảm thấy thân thể mình nặng nề vô kể, khó khăn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bụng mình đã cắm vào một mũi Lang Nha tiễn, sâu hơn nửa mũi. Ánh mắt Hoàng Nhâm trong thoáng chốc trở nên ảm đạm, máu tươi phun ra như suối từ khe miệng, rất nhanh đã làm đầm ướt chiến bào.

- Đừng...đừng động đến ta...

Hoàng Nhâm trợn tròn mắt, cổ hết sức thều thào:

- Ngăn...ngăn xe công thành...Đừng để chúng...dựa vào...dựa vào...

Lời còn chưa dứt, Hoàng Nhâm đã ngoẻo đầu sang bên trút hơi thở cuối cùng, dù chết nhưng đôi mắt vẫn mở trừng trừng, trong đôi mắt lộ vẻ không cam lòng.

Trên vọng tháp cao vút, Mạnh Hổ nhẹ nhàng vận mình vươn vai vài cái, xương sống thoáng chốc phát ra một tràng tiếng kêu răng rắc, ánh mắt vốn lạnh lùng đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén, tựa như một con hổ thành tinh đột nhiên ngửi thấy hơi thở con mồi, toàn thân thoáng chốc phát ra khí tức vô cùng nguy hiểm.

Bỗng nhiên Mạnh Hổ quay đầu lại cười gằn, nói với Đôn Tử và Báo Tử:

- Đi thôi, đến lượt liên đội Mạnh Hổ chúng ta!

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, Tư Đồ Duệ đứng thật thẳng trên chiến xa tay vịn thành xe, vẻ mặt vô cùng điềm đạm, ung dung.

Một viên đạn lửa từ trên trời rít lên rồi rơi xuống, lửa cháy lan tràn ra thành một đám lớn cách Tư Đồ Duệ rất gần. Nghiêm Đỉnh đang đứng sau lưng Tư Đồ Duệ giật mình kinh hãi, vừa muốn gọi người đến bảo vệ Tư Đồ Duệ mới phát hiện ra Tư Đồ Duệ vẫn đứng vững vàng như núi, an nhiên bất động, tiếng kêu vừa lên đến miệng đã bị Nghiêm Đỉnh lập tức nuốt ngay xuống bụng.

- Nghiêm Đỉnh!

Mặc dù Tư Đồ Duệ quay lưng về phía Nghiêm Đỉnh, nhưng dường như thấy được bộ dạng lo lắng, khiếp sợ của hắn, không khỏi nở nụ cười nhàn nhạt, trầm giọng hỏi:

- Xe công thành và xe phá thành đã tới gần tường thành, nhiều nhất sau thời gian một nén nhang, quân của hai bên sẽ giáp lá cà với nhau, theo ngươi, quân của đế quốc Quang Huy có thể cầm cự được bao lâu?

Nghiêm Đỉnh đáp không cần suy nghĩ:

- Mặc dù bên trong thành Tây Lăng tụ họp hơn ba vạn quân, nhưng trong đó hơn hai vạn là đội cảnh vệ được điều đến từ các phủ huyện, căn bản không thể nào chịu nổi một kích, số có lực chiến đấu thực sự cũng chỉ có hơn vạn tàn binh của sư đoàn số Bốn. Thế nhưng sư đoàn số Bốn cũng vừa được gầy dựng lại không lâu, lực chiến đấu cũng rất có hạn, theo như ty chức phỏng đoán, trước khi trời tối có thể công vào trong thành!

70. Chương 70: Cối Xay Thịt (ba)

Thần sắc Triệu Thanh Hạm vô cùng nghiêm trọng:

- Hổ, Hoàng Nhâm đã tử trận!

Mạnh Hổ gật đầu lạnh lùng:

- Ta đứng trên vọng tháp cũng đã thấy.

Triệu Thanh Hạm lại nói:

- Còn có Hạ Khánh, Chu Tiến và Bạch Hi đều cho người đến báo, cửa Bắc, cửa Nam và cửa Đông đều bị giặc đế quốc Minh Nguyệt tổ chức tấn công mạnh mẽ.

- Vậy sao?

Mạnh Hổ cười lạnh:

- Không ngờ ngay cả tâm lý chiến đánh ba chừa một cũng không sử dụng, vừa lên đã lập tức hợp vây bốn mặt, tổng tấn công mãnh liệt, Tư Đồ Duệ cuối cùng cũng đã dốc hết vốn liếng ra rồi! Hừ hừ, bắt quả cũng không có gì là kỳ quái, mấy chục vạn đại quân chinh chiến bên ngoài là một gánh nặng đối với Tư Đồ Duệ, Tư Đồ Duệ gánh không nổi, cho nên muốn tốc chiến tốc thắng.

Triệu Thanh Hạm lộ vẻ ưu tư, khẽ hỏi:

- Hổ, chúng ta có thể thủ nổi không?

Mạnh Hổ lạnh lùng liếc nhìn Triệu Thanh Hạm, cất bước đi khỏi, đi được chừng mười bước đột nhiên dừng lại, không quay đầu lại nói:

- Ta đã nói, chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ ai xúc phạm tới nàng, cũng không để cho người khác làm tổn thương tới dân chúng của hành tỉnh Tây Bộ. Giặc đế quốc Minh Nguyệt muốn phá thành ư... Đó chỉ là si tâm vọng tưởng!

Đôn Tử và Báo Tử theo sát sau lưng Mạnh Hổ không cần suy nghĩ quát theo:

- Đúng, chỉ là si tâm vọng tưởng!

- Ba ngày!

Mạnh Hổ mạnh mẽ đưa tay phải lên, giơ ra ba ngón tay, đàng đàng sát khí:

- Chỉ cần thủ được ba ngày, giặc đế quốc Minh Nguyệt sẽ mất hết nhuệ khí, Tư Đồ Duệ cũng đánh mất lòng tin, cuộc chiến công thành Tây Lăng sẽ bước vào giai đoạn giằng co, đến lúc đó, một vạn kỵ binh Man nhân đang lui tới tuần tra ở ngoài thành sẽ phát huy tác dụng mang tính quyết định!

Dứt lời, Mạnh Hổ không thèm để ý tới Triệu Thanh Hạm nữa, sải bước rời khỏi.

Lấy mắt tiễn đưa bóng dáng hùng tráng của Mạnh Hổ đi xa, Triệu Thanh Hạm không khỏi nở một nụ cười ngọt ngào, chuyện lo lắng trong lòng nàng giờ đây đã tan thành mây khói. Giọng nói vừa hùng hồn vừa tràn đầy tự tin của Mạnh Hổ trước khi đi làm cho Triệu Thanh Hạm cảm nhận được một sự an toàn hiếm thấy chưa từng có. Triệu Thanh Hạm đột nhiên cảm thấy, có Mạnh Hổ bên cạnh mình... cảm giác này quả thật là quá tốt!

Hơn ba mươi xe công thành rất cực đã tiếp cận tường thành, cầu treo vốn nằm trên cao đang nặng nề hạ xuống, chỉ trong thoáng chốc, ba mươi mấy cái cầu treo ấy đã bắc ngang giữa xe công thành và đầu tường thành, cho phép bộ binh có thể xung phong trên ấy. Mấy trăm trọng binh tinh nhuệ đang chờ sẵn trong gian nhà nhỏ trên xe lập tức gào thét ào lên cầu treo, tiến thẳng về phía đầu thành Tây Lăng.

Gần như cùng lúc đó, quân của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến đã áp tới chân tường thành, trong tiếng rít gió sắc bén, hơn trăm cự nỏ gần đã bắn móc câu bay lên đầu thành. Trong tiếng leng keng liên miên không dứt, móc câu đã móc vững vàng vào đầu thành.

Móc câu vừa mới móc chặt vào đầu thành, quân của đế quốc Minh Nguyệt bắt đầu điên cuồng kéo mạnh dây thừng, thông qua ròng rọc gắn ở cuối móc câu kéo từng chiếc thang mây cao ngất dựng đứng lên. Chỉ trong nháy mắt, hơn trăm chiếc thang mây cao vút đã nặng nề tựa vào đầu thành, đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt chờ đợi đã lâu thét lên điên cuồng, nhanh chóng bám lấy thang mây leo lên.

Xe phá thành có hình dáng khổng lồ cũng đã nhích gần tới cửa thành, hơn trăm tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt nấp trong xe ra sức kéo mạnh chày phá thành to cỡ hai người ôm về phía sau. Sau khi kéo đến cực hạn đồng thời buông tay cùng lúc, chày phá thành nặng nề mang theo quán tính rất mạnh lao ngược lại, dưới tác dụng của quán tính nhắm cửa thành kiên cố lao vào thật mạnh. Một tiếng ùng thụt thật lớn vang lên, chỉ trong thoáng chốc, cửa thành bắt đầu run rẩy kịch liệt, rất nhiều đá vụn bụi đất từ trên cửa thành rơi ào ào xuống đất.

Cuộc chiến lấy mạng đổi mạng thảm thiết nhất, tàn khốc nhất rốt cục đã bắt đầu!

Mạnh Hổ đạp một chân lên đầu thành, trường thương đen nhánh trong tay rung nhẹ thoảng chốc phát ra một tràng âm thanh như long ngâm. Một luồng ánh sáng mặt trời xuyên thấu tầng mây chiếu thẳng vào cán thương lạnh lẽo, thoảng chốc phản xạ lại từng tia sáng chói mắt.

Đột nhiên, trường thương trong tay Mạnh Hổ chỉ thẳng về phía trước, Đôn Tử, Báo Tử phía sau thét lớn, nhanh như cơn lốc xông thẳng về phía đám trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt vừa mới từ trong xe công thành tiến ra. Tiếng gào thét liên miên không dứt từ phía sau Đôn Tử và Báo Tử vang lên, hơn ngàn tên lão binh của liên đội Mạnh Hổ giống như bầy sói săn mồi, ào ào xông tới.

Đôn Tử hét lớn một tiếng, thân hình bọc trong giáp sắt của hắn tựa như một con tê giác nặng nề đụng mạnh vào một tên trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt. Đáng thương cho tên trọng trang bộ binh này vừa mới nhảy xuống cầu treo đã đột ngột bị đụng cho vỡ ngực, chết thảm ngay tại chỗ. Đôn Tử mới ngày đầu tiên nhập ngũ đã dám khiêu chiến cùng Mạnh Hổ, lại theo bên cạnh Mạnh Hổ học được mấy tháng võ nghệ, bọn tiểu tốt của đế quốc Minh Nguyệt này sao thể ngăn cản hắn?

Lại có hai tên trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt từ trên cầu treo nhảy xuống, chiến đao trong tay hung hãn vung lên chém vào vai Đôn Tử, phát ra hai tiếng leng keng trong trẻo. Đôn Tử đột ngột ngừng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng thoảng chốc bao trùm lấy hai tên trọng trang bộ binh nọ, trong nháy mắt, bàn tay to như chiếc quạt của Đôn Tử đã xoè ra, chụp thẳng vào đầu hai tên rồi dùng sức đập mạnh một cái, chỉ nghe bốp một tiếng, đầu hai tên trọng trang bộ binh liền vỡ vụn như hai trái dưa hấu.

Đôn Tử hét to một tiếng, bước lên hai bước ôm lấy đầu cầu treo đang gác trên lỗ châu mai dùng sức nhấc mạnh một cái, cầu treo nặng mấy trăm cân nhất thời bị hắn lật tung lên, mười mấy tên trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang chen chúc trên cầu treo lập tức trượt chân, mang theo tiếng kêu thê lương từ trên cao quay cuồng rơi xuống, thoảng chốc đã biến mất trong đám quân đông đúc của đế quốc Minh Nguyệt.

Thấy Đôn Tử đại phát thần uy đột ngột phá huỷ được một chiếc xe công thành, Mạnh Hổ không khỏi nở nụ cười hài lòng.

Tiếng kêu rên thảm thiết từ bên trái truyền đến, Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Báo Tử đang giương cung lấp tên, thoảng chốc đã bắn trúng một tên tướng lĩnh của đế quốc Minh Nguyệt vừa mới theo thang mây leo lên đầu thành. Tên tướng lĩnh kia kêu lên một tiếng thê lương, hai tay ôm lấy mắt trái trúng tên, lộn một vòng rơi khỏi đầu thành, hiển nhiên không thể nào sống nổi.

Bóng người chợt loé, lại có hai tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt gào thét nhảy lên đầu thành.

Báo Tử lại bắn ra hai mũi tên, hai tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt chưa kịp xuất ra chiến đao trong tay đã trúng tên vào cổ, phoir thây tại chỗ. Đám tráng đinh phía sau lỗ châu mai rốt cục đã phục hồi tinh thần, hưng phấn ôm lên một khối đá lẫn thật lớn cùng với một khối gỗ hung hăng đẩy xuống dưới thành. Tiếng gào thê thảm liên miên không dứt từ ngoài thành truyền vào, hiển nhiên, đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đang chen chúc ngoài thành đã ném mùi đau khổ dày vò.

Quay đầu lại, một chảo dầu to đập vào mắt Mạnh Hổ, dầu trong chảo đã sôi sùng sục, đang bốc hơi cuộn cuộn.

Trong mắt Mạnh Hổ lộ ra vẻ cuồng bạo hết như dã thú, nhếch miệng cười gằn:

- Đám nhóc con này... hãy cho đám nhóc con đế quốc Minh Nguyệt ném mùi thịt nướng đi nào, người đâu, mau đem chảo dầu kia tưới xuống, ha ha ha, tưới xuống đi...

Lập tức đám lão binh của liên đội Mạnh Hổ ùa lên, dùng mấy lớp bao bố phủ dọc theo miệng chảo, vài tên hợp lực khiêng đến cạnh lỗ châu mai, sau đó cùng lúc ra sức tưới chảo dầu đang sôi sùng sục xuống dưới chân thành. Bọn binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đang leo trên thang mây và đang chen chúc dưới chân thành bị dầu sôi tưới lên, thoảng chốc gào lên vô cùng thảm thiết.

- Lửa, mau đốt lửa!

Ánh mắt Mạnh Hổ càng cuồng bạo hơn trước, lớn tiếng cười hung hãn:

- Đốt chết bọn chó này đi, ha ha ha...

Hai tên lão binh mỗi tên chạy đến đồng lửa gần nhất lấy một cây đuốc, ném xuống dưới thành, trong nháy mắt ánh đỏ chớp ngời, ngọn lửa mạnh mẽ bùng lên, chỉ trong thoáng chốc phủ trùm bọn binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đang chen chúc hỗn loạn dưới chân thành. Trong biển lửa bùng bùng, mấy chục tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đang giãy dụa kêu la, trong không khí thoáng chốc ngập tràn mùi thịt khét....

- Ha ha ha...

Dừng!

Mạnh Hồ đang cười lớn với vẻ đắc ý, đột nhiên bên tai vang lên một thanh âm va chạm trầm hùng, sau đó chân tường thành bắt đầu run rẩy kịch liệt. Hắn vội quay đầu nhìn lại, một tên lão binh đã vội vã chạy tới trước mặt, lộ vẻ buồn bã nói:

- Tướng quân, cửa thành sắp sửa không chịu được nữa rồi, xe phá thành của quân đế quốc Minh Nguyệt quá lợi hại!

71. Chương 71: Cối Xay Thịt (bốn)

Mạnh Hồ cười giễu cợt, quay đầu lại hét lớn với mấy trăm tên lão binh đang đứng nghiêm phía sau:

- Đi, đi theo ta!

Mấy trăm tên lão binh âm âm đáp lời, ào ào như bầy sói theo sau Mạnh Hồ tới đầu thành nằm ngay phía trên cửa thành. Đứng trên đầu thành nhìn xuống, chỉ thấy một chiếc xe phá thành khổng lồ đang nằm trước cửa thành, toàn bộ thân xe phá thành được đóng bằng gỗ thô cứng chắc, trên nóc và hai bên đều được bao phủ một lớp sắt dày, ngoài lớp sắt được phủ thêm một lớp da trâu sống, có thể nói là đao thương không thể phá, lại không thấm nước.

Theo tiếng kèn hiệu có tiết tấu nghiêm ngặt, cửa thành dưới chân Mạnh Hồ đang phải chịu lực đánh rất mạnh mẽ. Nhìn đầu thành đang run rẩy như vậy là có thể đoán được, lực công kích của chày phá thành đánh vào cửa thành mạnh mẽ đến mức nào. Nếu tình hình cứ tiếp tục như vậy, cửa thành chỉ còn có thể chịu đựng được tối đa thời gian ăn một bữa cơm sẽ bị phá vỡ.

- Hừ hừ, chỉ bằng vào thứ này cũng muốn phá cửa thành sao? Vậy thì quá ngây thơ rồi!

Mạnh Hồ cười gần hai tiếng, trên mặt lộ ra sát cơ lạnh lẽo, quay đầu lại ra lệnh:

- Người, mang theo một đội vận chuyển củi đến đây, lấy thêm chút củi khô. Người, đem dầu hỏa đằng kia lại đây, càng nhiều càng tốt, còn người, lập tức chuẩn bị đuốc, càng nhiều càng tốt, nhanh lên....

Mấy trăm tên lão binh bắt đầu chia nhau hành động thật nhanh, đám tráng đinh cũng bắt đầu bận rộn.

Chỉ trong thoáng chốc, đầu thành phía trên cửa thành đã chất đầy củi khô và củi khô, còn có một đồng lớn các bình dầu hỏa. Một đồng lửa rất lớn cũng đã được đốt lên trên đầu thành, lửa cháy hừng hực tỏa ra sức nóng kinh người.

Mạnh Hồ ra lệnh một tiếng, vô số bó củi khô và củi khô từ trên đầu thành trút xuống như mưa, chỉ trong chớp mắt đã chất thành từng hòn núi nhỏ bốn phía xe phá thành. Ngay sau đó, những bình dầu hỏa được ném xuống, chạm vào xe phá thành vỡ vụn ra, dầu hỏa văng tung toé chỉ trong thoáng chốc đã thấm vào những đồng củi khô chất cao như núi ở bốn phía, rất nhanh trong không khí đã ngập tràn mùi dầu hỏa nồng nặc khó ngửi...

- Không được rồi!

Một tên tướng lĩnh của đế quốc Minh Nguyệt trong xe kêu to:

- Quân địch muốn dùng hỏa công, lập tức lui lại!

Vù vù vù...

Đã không còn kịp nữa, tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt vừa dứt lời, hàng chục hàng trăm cây đuốc đã từ trên đầu thành bay xuống, củi khô và cỏ khô thấm đầy dầu hỏa liền bén lửa bùng lên ngay lập tức. Chỉ trong thoáng chốc, lửa cháy bùng bùng mang theo khói đen cuộn cuộn đã hoàn toàn nuốt chửng cả xe phá thành, trong xe gần như bít kín vang lên tiếng ho sặc sụa liên miên không dứt.

Trong tiếng ho sặc sụa, rốt cục có tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt không chịu được sức nóng và khói đen mù mịt cùng một lúc, từ trong xe kinh hoàng chạy ra ngoài, chỉ thoáng chốc đã bị ngọn lửa bao trùm, đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt ở bốn phía ngoài xe cũng không tránh khỏi tai ương, mấy trăm tên vùi thân trong biển lửa.

- Ha ha ha...

Thấy đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt giãy dụa kêu rên trong biển lửa, Mạnh Hổ cảm thấy trong lòng vô cùng thống khoái, ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Đám nhóc con này, tới nữa đi, tới nhanh nhanh đi, ha ha ha....

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Kịch chiến đã giăng co gần cả ngày trời, nhưng thủy chung quân của đế quốc Minh Nguyệt không có cách nào công vào trong thành.

Có nhiều lần, quân của đế quốc Minh Nguyệt cũng đã đem đại kỳ Minh Nguyệt cắm trên đầu thành, thế nhưng rất nhanh, bọn chúng đã bị quân của đế quốc Quang Huy phản kích đánh cho bật khỏi đầu thành. Sự chống cự của đế quốc Quang Huy kiên cường hơn xa sự tưởng tượng của Tư Đồ Duệ, mặc dù kịch chiến đã giăng co cả ngày, nhưng nhìn qua lực phản kích của quân phòng thủ chưa có dấu hiệu gì giảm sút.

Tư Đồ Duệ thậm chí còn có một cảm giác không yên, dường như lực phản kích của quân phòng thủ ngày càng trở nên sắc bén.

Đến khi chiếc xe phá thành thứ ba tiến lên công kích cửa thành đã bị chôn vùi trong biển lửa, lại thấy hơn trăm tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt giãy dụa rên la trong biển lửa, mặt Tư Đồ Duệ co giật liên tục, toàn thân không nhịn được bước lên phía trước hai bước, dường như muốn nhìn xem rốt cục là ai đã phá hủy vũ khí công thành sắc bén của hắn?

Ầm ầm!

Đột nhiên hai âm thanh thật lớn vang lên hấp dẫn sự chú ý của Tư Đồ Duệ, hắn vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai chiếc xe công thành cao vút đã ầm ầm sụp đổ. Một chiếc trong đó vừa ngã xuống đã chạm vào một chiếc khác kề bên, sau đó cả hai cùng vỡ tung ra thành nhiều mảnh. Gỗ vụn tung bay đầy trời, hàng trăm tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt trong xe công thành người chết kẻ bị thương đang giãy dụa kêu la.

- Xe công thành!

Nghiêm Đình cũng bước lên phía trước hai bước, run giọng nói:

- Xe công thành của chúng ta!

Rắc...rắc...rắc.....Ầm!

Nghiêm Đình vừa dứt lời, chiếc xe công thành cuối cùng chậm rãi nghiêng qua một bên, sau đó ầm ầm ngã xuống. Đến giờ phút này, ba mươi mấy chiếc xe công thành của quân đế quốc Minh Nguyệt đã bị quân phòng thủ phá hủy hoàn toàn.

Khi chiếc xe công thành cuối cùng ngã xuống, quân của đế quốc Quang Huy trên đầu thành cất tiếng hoan hô vang trời dậy đất, tinh thần phấn khích hẳn lên.

Sau khi kịch chiến cả ngày trời, trả giá vô cùng thâm trọng, quân của đế quốc Quang Huy rốt cục đã phá hủy vũ khí công thành sắc bén nhất của quân đế quốc Minh Nguyệt. Đến giờ phút này, thế công ngày đầu tiên của quân đế quốc Minh Nguyệt đã hoàn toàn tan rã, nếu như còn đánh tiếp ngoại trừ tăng thêm thương vong vô ích, không còn gặt hái được thêm ích lợi gì nữa cả.

Mặt Tư Đồ Duệ giật giật liên hồi, hạ lệnh cho Nghiêm Đĩnh với một giọng vô cùng chua chát:

- Truyền lệnh, toàn quân rút về phía sau, ngừng tiến công...

Tiếng kèn hiệu lãnh lót thoảng chốc vang dội trời không, nghe thấy hiệu kèn lui binh, đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đang chen chúc dưới thành vốn đã không còn lòng dạ nào ham chiến, vội vã xoay người lại rút lui, chỉ trong chốc lát giống như nước thủy triều rút lui về trận của mình.

Thấy vậy, quân của đế quốc Quang Huy trên đầu thành cất tiếng hoan hô vang trời dậy đất. Không cần biết là lão binh của sư đoàn số Bốn, hay các đội cảnh vệ điều tới từ các phủ huyện, hay những tráng đinh mới ra trận lần đầu, tất cả đều múa lên những gì mình đang cầm trong tay, cả bọn gào thét như điên như cuồng, lại có nhiều người khóc nức lên, nước mắt tuôn trào như thác đổ.

Xa xa, ở phủ Tổng đốc giữa thành, Triệu Thanh Hạm xiêm y tha thướt đứng thẳng trên đài cao. Nhìn thấy bọn tướng sĩ trên đầu thành hoan hô như trẻ nít, bên tai vang tiếng thét gào như núi lở sóng gầm, trên khuôn mặt kiêu diễm của Triệu Thanh Hạm không khỏi dần dần nở một nụ cười rạng rỡ.

Đột nhiên, trước mắt Triệu Thanh Hạm hiện lên hình bóng cao to hùng tráng của Mạnh Hổ, bên tai lại vang lên thanh âm hùng hồn chắc nịch của hắn:

- Chỉ cần có ta ở đây, bất cứ kẻ nào cũng không thể làm cho nàng thương tổn....

Ban đêm, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Tư Đồ Duệ hai tay chắp sau lưng đứng ngầy ngẩn nhìn bầu trời đêm bên ngoài lều, mười mấy tên sư đoàn trưởng đã tụ tập trong lều lớn. Cả bọn đứng nghiêm hai bên, không dám thở mạnh tiếng nào, không khí trong lều bị đè nén đến ngột ngạt, hiển nhiên, thế công lúc ban ngày bị chặn đứng làm cho bọn chúng ai nấy đều cảm thấy trong lòng nặng nề.

- Khinh địch rồi...

Sau một hồi lâu, Tư Đồ Duệ mới bùi ngùi thở dài một tiếng:

- Là bản Tổng đốc khinh địch, không ngờ tới việc tiểu nha đầu Triệu Thanh Hạm lại có thể phát động bọn tráng đinh trong thành hợp lực thủ thành. Càng không ngờ hơn nữa, bọn tráng đinh này thậm chí anh dũng đến mức đó, thực sự đã nằm ngoài dự liệu của bản Tổng đốc!

Nghiêm Đĩnh thấp giọng nói:

- Tổng đốc đại nhân, tám chín phần mười là do tên Mạnh Hổ kia giở trò quỷ...

- Mạnh Hổ sao?

Tư Đồ Duệ thì thào, ánh mắt dần dần trở nên nghiêm trọng chưa từng có:

- Người nói đúng, việc phát động tráng đinh tham gia thủ thành tám chín phần mười là chủ ý của Mạnh Hổ. Chỉ bất quá không biết tên này rốt cục đã dùng phương pháp gì, lại làm cho tráng đinh trong thành trở nên anh dũng đến mức không ngờ? Dưới thế công như nước thủy triều của quân ta, không ngờ lại có thể thà chết không lùi, thật là không thể tin được, không thể nào tin được...

Tư Đồ Duệ mặc dù là người thiện chiến, thân trải trăm trận, nhưng dù sao cũng là tầng lớp quyền quý ở thế giới Trung Thổ, hiểu biết đối với sức mạnh của dân chúng còn kém xa so với Mạnh Hổ là người xuyên qua thời không. Ở thế giới này, chỉ mình Mạnh Hổ có thể hiểu được, dân chúng vì muốn bảo vệ quê hương nhà cửa của mình sẽ bộc phát ra lực lượng kinh người, chuyện Mạnh Hổ cần phải làm chỉ đơn giản là đánh thức luồng lực lượng ấy mà thôi.

Dĩ nhiên, việc đánh thức luồng lực lượng này cũng có sự nguy hiểm, lực lượng của dân chúng một khi được đánh thức, trật tự cố hữu tất nhiên sẽ bị khiêu chiến. Đây cũng chính là nguyên nhân mà các đại đế quốc ở thế giới Trung Thổ cố gắng ngăn cấm việc đánh thức lực lượng của dân chúng. Nhưng về phương diện này thì Mạnh Hổ không hề e ngại, vốn hắn muốn khiêu chiến trật tự cố hữu!

Tư Đồ Duệ còn đang nói, một tên tham mưu bước vội vào lều, ghé tai Nghiêm Đĩnh thì thầm vài câu.

Sắc mặt Nghiêm Đình lộ vẻ buồn rầu, bầm báo với Tư Đồ Duệ:

- Tổng đốc đại nhân, đã tổng kết xong kết quả thương vong, trận ác chiến hôm nay quân ta thương vong khoảng chừng hai vạn bảy ngàn, trong đó hơn tám ngàn tử trận, hơn ba ngàn bị thương nặng, nếu như không cứu chữa kịp thời chỉ sợ...

Trong lều thoáng chốc vang lên tiếng hít thở xao động, mười mấy tên sư đoàn trưởng đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt đại biến, hiển nhiên bọn chúng không ngờ rằng thương vong nặng nề đến mức như vậy. Phải biết rằng đám binh lính thương vong đều là quân tinh nhuệ của đế quốc Minh Nguyệt, theo tốc độ thương vong như hôm nay, trong mười ngày tới, ba mươi vạn đại quân ngoài thành Tây Lăng sẽ hoàn toàn tan rã lực chiến đấu!

Sắc mặt Tư Đồ Duệ thoáng chốc cũng trở nên cực kỳ âm trầm, một hồi lâu sau mới buồn bực hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Chỉ sợ thương vong của đế quốc Quang Huy so với chúng ta còn nặng nề hơn!

Tư Đồ Duệ nói không sai, thương vong của quân đế quốc Quang Huy quả thật nặng nề hơn quân của đế quốc Minh Nguyệt rất nhiều. Mặc dù họ là bên thủ thành, có thể dựa vào thành trì kiên cố mà chống đỡ, nhưng phần lớn tham chiến lại là tráng đinh chưa được qua khoá huấn luyện quân sự nào, chưa kể đội cảnh vệ chưa từng bước ra chiến trường.

Sau một ngày kịch chiến, quân của đế quốc Quang Huy thương vong rất kinh người, đội cảnh vệ hai vạn thương vong hơn phân nửa, thương vong của tráng đinh thậm chí không thể nào tiến hành thống kê cho chính xác. Chỉ đến khi tập trung tất cả tráng đinh về quảng trường Tây Lăng một lần nữa, lúc ấy Mạnh Hổ mới ước lượng được con số thương vong ít nhất phải là một phần ba, nghĩa là gần ba vạn người!

Nói cách khác, sau trận chiến ngày thứ nhất, con số thương vong của quân phòng thủ đế quốc Quang Huy là gần năm vạn người, gần như gấp đôi thương vong của đế quốc Minh Nguyệt!

Điều may mắn duy nhất là hơn một vạn quân chính quy của sư đoàn số Bốn thương vong rất ít.

Chuyện này có liên quan đến chiến lược thủ thành của Mạnh Hổ, Mạnh Hổ dùng chiến thuật biến người cực kỳ tàn khốc để thủ thành, đem bọn tráng đinh chưa từng được huấn luyện và đội cảnh vệ chưa từng ra chiến trường đẩy lên tuyến đầu. Mạnh Hổ muốn lợi dụng bọn họ để tiêu hao nhuệ khí của quân đế quốc Minh Nguyệt, chỉ khi nào xuất hiện lỗ hổng, lúc đó quân chính quy của sư đoàn số Bốn mới tiến lên để lấp vào.

Mặc dù làm như vậy sẽ khiến cho thương vong của quân phòng thủ tăng lên, nhưng lại có hai điểm có lợi. Một là có thể bảo trì lực lượng phòng ngự tinh nhuệ đến mức tối đa, hai là có thể làm cho tráng đinh và đội cảnh vệ trong thời gian ngắn nhất học được kinh nghiệm mạnh còn yếu mất vô cùng tàn khốc. Người yếu đương nhiên sẽ tử trận rất nhiều, những người mạnh còn lại sẽ nhanh chóng trưởng thành, trở nên binh lính chân chính. Trước sau Mạnh Hổ vẫn tin rằng, thực chiến mới là thủ đoạn luyện binh nhanh nhất và hiệu quả nhất.

72. Chương 72: Giảng Co

Đến ngày thứ hai, thương vong của tráng đinh và đội cảnh vệ đã giảm bớt. Đến ngày thứ ba, thương vong của tráng đinh và đội cảnh vệ mặc dù không giảm bao nhiêu, nhưng gần như đã không cần đến quân chính quy của sư đoàn số Bốn lấp vào chỗ trống, bằng lực lượng của bọn họ đã có thể bảo vệ cho bốn phía tường thành.

Sau ba ngày kịch chiến, đội cảnh vệ hai vạn người chỉ còn lại không tới năm ngàn, mười vạn tráng đinh chỉ còn một nửa- năm vạn người. Thế nhưng những người sống sót đều là tinh hoa của tráng đinh và đội cảnh vệ.

Càng hiếm có hơn nữa, đám may mắn sống sót này đã trải qua ba ngày kịch chiến cực kỳ thảm thiết, bọn họ đã gặp qua tròng cảnh tanh máu nhất, đã trải qua sự giết chóc tàn khốc nhất từ trước tới nay. Dưới sự tiến công mãnh liệt của quân đế quốc Minh Nguyệt, bọn họ đã có thể vững như bàn thạch, an nhiên bất động, đây là phẩm chất tuyệt vời mà chỉ có lão binh thân trải trăm trận mới có thể rèn luyện được.

Dĩ nhiên, nếu như Tư Đồ Duệ bất chấp tất cả tiếp tục tấn công mạnh mẽ, thành Tây Lăng sớm muộn gì cũng sẽ bị công phá, nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm cự được tối đa nửa tháng nữa mà thôi. Nhưng nếu như vậy, đế quốc Minh Nguyệt cũng phải trả một cái giá đắt cực kỳ, Mạnh Hổ tuyệt đối không nghĩ rằng Tư Đồ Duệ chỉ vì mỗi một thành Tây Lăng mà dốc hết vốn liếng của hắn.

Nguyên nhân rất đơn giản, đế quốc Minh Nguyệt nếu muốn gồm thâu hành tỉnh Tây Bộ, thì không thể nào dốc hết vốn liếng được, còn phải giữ lại lực lượng phòng thủ. Nếu như tấn công Tây Lăng mà tổn thất quá nặng nề, làm sao có thể ngăn cản được sự phản kích của đế quốc Quang Huy?

Quân doanh ở phía Tây thành, hành dinh của Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ đang triệu tập bọn quan quân như Hạ Khánh, Chu Tiến, Bạch Hỉ, Chiến Ứng, Đôn Tử.... nghị sự. Liên đội kỵ binh của Chiến Ứng vốn trực thuộc quân đoàn Tây Bộ, thế nhưng bây giờ đã bị Triệu Thanh Hạm tạm thời biên chế vào sư đoàn số Bốn. Số người may mắn được tham dự còn có chủ tế Tây Bộ La Đạo Nam cùng với một số thân hào có thân phận hiển hách ở Tây Bộ.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ ngoài hành dinh vang lên, thoáng chốc hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Bóng hồng chợt thoáng, Triệu Thanh Hạm tha thướt xiêm y từ ngoài cửa bước vào, dung nhan của nàng dường như có vẻ hao gầy, đôi mắt tròn xinh đẹp mở to khác hẳn mọi ngày, ánh mắt long lanh rung động lòng người, lại thêm tấm thân uyển chuyển mềm mại, không khỏi làm người ta phải kinh tâm động phách.

Bọn Hạ Khánh không nhịn được phải nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn thêm lần nào nữa, chỉ sợ không kềm chế được bản thân mà xảy ra thất thố.

Ánh mắt Chiến Ứng vẫn tự nhiên như thường, bởi vì hắn từ nhỏ tới lớn đều ở phủ Tổng đốc, thế nhưng không phải là thanh mai trúc mã với Triệu Thanh Hạm, vẫn bị nàng khinh thường không ít. Cho nên hắn đã được miễn dịch với sắc đẹp của Triệu Thanh Hạm, huống chi hắn vẫn biết Triệu Thanh Hạm là một trong Tam Chi Hoa của đế đô, cũng không phải người như hắn có thể thương nhớ.

Nghĩ tới đây, Chiến Ứng không khỏi quay sang liếc nhìn Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ đang nhìn thẳng vào đôi mắt mê người của Triệu Thanh Hạm, ngược lại Triệu Thanh Hạm có vẻ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Mạnh Hổ. Thấy đầu nàng cúi thấp, ra vẻ diêm dâm nhu mì, Mạnh Hổ không khỏi nở nụ cười, Chiến Ứng không nhịn được lập tức cau mày, nhìn về phía Mạnh Hổ ánh mắt đầy vẻ ghen tị, nhưng cũng pha chút lo lắng, không biết hắn lo lắng những gì...

Đợi cho Triệu Thanh Hạm đi tới bên cạnh ngồi xuống, Mạnh Hổ mới lạnh nhạt nói:

- Nếu quân đoàn trưởng đại nhân đã tới, vậy bây giờ bắt đầu nghị sự được rồi.

Bọn La Đạo Nam không khỏi ngạc nhiên, trải qua ba ngày kịch chiến, bọn họ nhìn cũng đã hiểu được, người chủ trì hội nghị quân sự hôm nay đương nhiên là Mạnh Hổ, thế nhưng lời mở đầu tựa hồ phải là Triệu Thanh Hạm nói mới đúng chứ?

Dù sao Triệu Thanh Hạm cũng là quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, ít ra Mạnh Hổ cũng phải giữ thể diện cho nàng mới đúng. Thế nhưng rất nhanh, bọn La Đạo Nam càng kinh ngạc hơn, bởi vì Triệu Thanh Hạm đối với chuyện lấn quyền của Mạnh Hổ cũng không hề lộ vẻ gì bất mãn, ngược lại bọn họ còn phát hiện trên mặt nàng một nụ cười khe khẽ.

Mạnh Hổ nói tiếp:

- Trải qua ba ngày kịch chiến, giặc đế quốc Minh Nguyệt đã mất đi nhuệ khí, muốn công hãm Tây Lăng trong thời gian ngắn là tuyệt đối không thể được. Nếu không có gì bất ngờ, ngày mai, giặc đế quốc Minh

Nguyệt sẽ tạm ngừng cường công, chuyển sang cách khác, trận chiến tấn công và phòng thủ Tây Lăng cũng sẽ tiến vào giai đoạn thứ hai- cuộc chiến giằng co!

Trên mặt La Đạo Nam cùng với bọn thân hào đều lộ vẻ khó coi, ba ngày trước bọn chúng vẫn kiên trì đòi rút khỏi Tây Lăng, cho rằng chỉ dựa vào hơn vạn tàn binh trong thành tuyệt đối không thể phòng thủ. Lúc ấy chỉ có mình Mạnh Hổ ra sức phản đối, kiên trì cho rằng chỉ cần ngăn trở sự tấn công mạnh mẽ của đế quốc Minh Nguyệt trong vòng ba ngày, trận chiến tấn công phòng thủ Tây Lăng sẽ bước sang giai đoạn giằng co.

Bây giờ, chiến sự đã phát triển theo đúng lời Mạnh Hổ, bọn La Đạo Nam cảm thấy khó xử hơn là vui mừng.

Lại nói, bọn La Đạo Nam đương nhiên không muốn buông bỏ Tây Lăng, bởi vì quyền lực và tài sản của bọn chúng đều ở hành tỉnh Tây Bộ. Nếu như Tây Lăng thất thủ, hành tỉnh Tây Bộ trầm luân, bọn chúng sẽ mất đi gần như tất cả tài sản, địa vị trong đế quốc cũng sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng, từ hiển hách quyền quý biến thành những tên quý tộc phá sản phải lưu vong ở đế đô.

Bây giờ cục diện đã cải biến, La Đạo Nam hiểu rằng cần làm một cái gì đó để cải thiện mối quan hệ với Mạnh Hổ.

Vì vậy, lúc Mạnh Hổ vừa dứt lời, La Đạo Nam chủ động bước ra khỏi hàng, nói:

- Chư vị, lần này đại quân của đế quốc Minh Nguyệt áp sát thành Tây Lăng, quân ta có thể ngăn cản được quân giặc tấn công mãnh liệt trong ba ngày, công của tướng quân Mạnh Hổ quả thật không nhỏ. Bản chủ tể sẽ kiến nghị với hoàng đế bệ hạ, tứ phong cho tướng quân Mạnh Hổ huân chương đế quốc hạng Nhất, để biểu dương thành tích của tướng quân.

Sau khi La Đạo Nam vừa nói xong, đám thân hào phía sau vội vã cất tiếng phụ họa, mặc dù trong lòng bọn chúng vốn xem thường Mạnh Hổ là một tướng quân không có dòng máu quý tộc, thế nhưng lúc này thành Tây Lăng vẫn đang trong vòng vây trùng trùng điệp điệp của mấy chục vạn quân đế quốc Minh Nguyệt, bọn chúng vẫn phải cần Mạnh Hổ thủ thành, đương nhiên sẽ không tiếc vài câu chót lưỡi đầu môi.

- Đa tạ chủ tể đại nhân.

Mạnh Hổ cười nhạt, nói tiếp:

- Thế nhưng bây giờ nói chuyện này hãy còn quá sớm, lúc này thế cục vẫn còn hung hiểm, giặc đế quốc Minh Nguyệt tạm ngừng cường công không có nghĩa là bọn chúng sẽ lui binh. Từ đây về sau, Tư Đồ Duệ ắt sẽ nghĩ mọi biện pháp để đối phó chúng ta, chúng ta tuyệt đối không thể coi thường!

- Bản chủ tể rất có lòng tin ở tướng quân Mạnh Hổ!

La Đạo Nam vừa nói vừa hoa chân múa tay, điệu bộ cực kỳ vô sỉ:

- Bản chủ tể tin tưởng tướng quân Mạnh Hổ nhất định sẽ đập nát dã tâm của Tư Đồ Duệ, trục xuất bọn giặc đế quốc Minh Nguyệt vừa dã man vừa vô sỉ trở về phía Tây Thanh Vân sơn!

- Đúng đúng đúng, tướng quân Mạnh Hổ nhất định sẽ không làm chúng ta thất vọng!

- Tướng quân Mạnh Hổ dụng binh như thần, lão thất phu Tư Đồ Duệ căn bản không phải là đối thủ!

- Bản tước đã từng nói, chỉ cần có tướng quân Mạnh Hổ ở đây, thành Tây Lăng tuyệt đối sẽ không có việc gì, các người thấy không, bản tước nói có sai đâu?

Một đám thân hào hiển hách bắt đầu tăng bốc Mạnh Hổ hết sức vô sỉ, nếu như lúc bình thường, bọn chúng gặp Mạnh Hổ chỉ sợ không thềm liếc qua một cái. Thế nhưng bây giờ, bọn chúng kẻ tung người hứng không biết ngượng chút nào, rất đơn giản, vận mệnh của bọn chúng đang nằm trong tay Mạnh Hổ, cho nên lúc này nhất định không thể đắc tội với Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ nở nụ cười giễu cợt, không thèm để ý tới bọn thân hào kia nữa, ánh mắt nhìn sang Triệu Thanh Hạm:

- Quân đoàn trưởng đại nhân, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tư Đồ Duệ sẽ dùng chiến thuật đào địa đạo để công thành, từ bên ngoài thành đào một hoặc nhiều địa đạo thông đến chân tường thành, thông qua việc đào rỗng móng khiến cho tường thành sụp đổ!

- Đào địa đạo công thành?

- Đào sập tường thành?

Bọn tướng sĩ Hạ Khánh đưa mắt nhìn nhau, nếu như quả thật Tư Đồ Duệ làm như vậy, đúng là một chuyện cực kỳ khó đối phó.

La Đạo Nam biến sắc, vội la lên:

- Tướng quân Mạnh Hổ, nếu thật sự quân địch đào địa đạo công thành, chúng ta phải làm sao đây?

Mạnh Hổ mỉm cười chế giễu:

- Đào địa đạo để công thành là một công trình khổng lồ, ít nhất cũng phải hai tháng. Tuy nhiên quân giặc đế quốc Minh Nguyệt thiếu thốn lương thực, nếu muốn công thành hai tháng, Tư Đồ Duệ phải phái binh vận chuyển lương thực từ Tam Giang tới đây.

Ngừng một chút, Mạnh Hổ lộ ra vẻ mặt hung dữ, gằn giọng nói:

- Chuyện ấy sẽ tạo cơ hội cho quân ta, gần vạn kỵ binh Man nhân đang tới lui tuần tra ở vùng bình nguyên Tam Giang sẽ để lại cho Tư Đồ Duệ ký ức thống khổ vĩnh viễn không bao giờ quên được!

Ngoài thành Tây Lăng, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Yến Trường Không, Tần Khởi và mười mấy tên sư đoàn trưởng và các tham mưu trưởng đã tụ tập ở đại doanh của Tư Đồ Duệ. Trong đại doanh sáng sủa nhưng yên tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe, mười mấy tên sư đoàn trưởng và tham mưu trưởng đều cúi đầu, ánh mắt uể oải, không khí trong đại doanh hơi có vẻ ngột ngạt.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, Nghiêm Đỉnh theo sau Tư Đồ Duệ chậm rãi bước vào đại doanh.

Thấy các tướng sĩ trong lều ai nấy đều mang bộ dạng uể oải, ánh mắt Tư Đồ Duệ đột nhiên hoà hoãn trở lại, lạnh nhạt nói:

- Các người làm sao vậy? Vì sao cả bọn mặt mày buồn thảm như thế? Thành Tây Lăng chính là thủ phủ hành tỉnh Tây Bộ của đế quốc Quang Huy, gia tộc họ Triệu đã kinh doanh ở đó mấy trăm năm qua, công cuộc phòng thủ trong thành vô cùng kiên cố, đâu thể dễ dàng công hãm như vậy?

Nghiêm Đỉnh theo sát phía sau Tư Đồ Duệ không khỏi lộ vẻ trầm tư, thầm nghĩ đây chính là chỗ hơn người của Tư Đồ Duệ.

Nếu là một chủ soái bình thường, lúc này làm sao có thể trầm tĩnh được như vậy, chỉ sợ đã mắng té tát mười mấy tên sư đoàn trưởng kia. Thế nhưng Tư Đồ Duệ không làm như vậy, hẳn chẳng những không trách móc thủ hạ của mình, ngược lại còn chủ động giải vây cho bọn chúng, đây chính là chỗ cao minh trong việc cầm quân dùng người của hắn.

Yến Trường Không lộ vẻ xấu hổ, lập tức quỳ rạp xuống đất, phần khích nói:

- Tổng đốc đại nhân, ngày mai tỵ chức sẽ dẫn đội cận vệ ra trận, cho dù chết cũng phải chiếm được thành Tây Lăng cho đại nhân!

- Không!

Tư Đồ Duệ khoát tay, nghiêm giọng:

- Bắt đầu ngày mai, việc cường công Tây Lăng tạm thời ngưng lại!

- A?

- Cái gì?

- Tạm ngừng cường công?!

Các tướng sĩ trong lều không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Nghiêm Đình bắt chước giọng điệu của Tư Đồ Duệ:

- Chưa vị tướng quân, địch nhân chống cự rất ngoan cường, trải qua ba ngày kịch chiến vẫn chưa phá được thành, ngược lại quân ta đã thương vong hơn năm vạn người. Nếu như tiếp tục cường công, thương vong có thể gia tăng nặng nề hơn nữa, cho dù cuối cùng có thể chiếm được Tây Lăng, đến lúc đó lấy đâu ra lực lượng ngăn cản sự phản công của đế quốc Quang Huy?

Yến Trường Không nói với vẻ bực tức:

- Chẳng lẽ cứ vậy mà lui binh? Thật không cam lòng!

- Lui binh?

Đôi mắt của Tư Đồ Duệ đột nhiên loé lên sáng rực, gần giọng nói:

- Bản Tổng đốc nói lui binh lúc nào? Tướng quân Trường Không, bỏ chiến lược cường công không phải là không tấn công nữa! Đánh trận có rất nhiều cách đánh, công thành cũng có rất nhiều chiến lược, dùng ưu thế tuyệt đối về binh lực phát động cường công cố nhiên là biện pháp đơn giản nhất và nhanh chóng nhất, nhưng không phải là biện pháp hữu hiệu nhất!

Yến Trường Không thẳng thốt:

- Ý của Tổng đốc đại nhân là....

- Đào địa đạo công thành!

Tư Đồ Duệ trầm giọng:

- Mặc dù có hao tổn thời gian, nhưng vẫn còn kịp!

73. Chương 73: Bẫy Rập

Yến Trường Không nghiêm giọng:

- Ý Tổng đốc đại nhân muốn nói đào sập tường thành?

- Đúng!

Tư Đồ Duệ gật đầu mạnh mẽ:

- Đào địa đạo công thành có thể giảm bớt thương vong của quân ta đến mức thấp nhất, hơn nữa quân địch khó mà ngăn cản quân ta đào địa đạo. Chỉ cần tường thành sụp đổ, thành Tây Lăng không cần công cũng tự phá mà thôi!

- Thế nhưng...

Yến Trường Không nói:

- Muốn đào sập tường thành e rằng phải mất một quãng thời gian không ngắn!

Tư Đồ Duệ gật đầu:

- Đó là lẽ đương nhiên, bản Tổng đốc đoán chừng ít nhất cũng phải mất chừng một tháng rưỡi.

- Mất một tháng rưỡi?

Yến Trường Không cau mày:

- Tổng đốc đại nhân, nếu phải mất thời gian một tháng rưỡi, vậy viện quân của đế quốc Quang Huy có tới kịp hay không?

- Không thể nào!

Tư Đồ Duệ quả quyết:

- Viện quân của đế quốc Quang Huy nhanh nhất cũng phải hai tháng mới có thể tới đây, chúng ta hoàn toàn đủ thời gian, chuyện đó cũng không cần lo lắng. Chỉ là đám kỵ binh Man nhân tới lui tuần tra ở ngoài thành, lúc này đã trở thành mối hoạ tâm phúc của chúng ta!

- Đúng vậy!

Nghiêm Đĩnh gật đầu, nói với vẻ lo lắng:

- Lương thực của quân ta vốn không dư dả gì, cho dù tiết kiệm tới đa cũng chỉ có thể duy trì được bảy ngày. Nếu như trong bảy ngày tướng quân Diêu Minh Viễn không thể áp tải lương thực tới, đại quân sẽ lâm vào tình cảnh khó khăn cạn hết lương thực. Một khi cạn lương thực trong ba ngày, quân ta không cần đánh cũng tự thua!

Yến Trường Không trầm giọng nói:

- Ý của Tổng đốc đại nhân và tham mưu trưởng đại nhân muốn nói, cánh quân kỵ binh Man nhân tới lui tuần tra ngoài kia sẽ không để cho Diêu tướng quân dễ dàng vận chuyển lương thực về đây. Một khi số lương thực mà Diêu tướng quân vất vả lắm mới thu gom được bị đám kỵ binh Man nhân kia thiêu huỷ, trận đánh này coi như đã phân định thắng thua!

Tần Khởi cau mày:

- Tổng đốc đại nhân, không thể phái thêm đại quân bảo vệ lương thực sao?

- Phái thêm đại quân bảo vệ lương thực?

Nghiêm Đĩnh cười khổ:

- Có lẽ Tần tướng quân không biết, các đội đi thu gom lương thực của Diêu tướng quân cực kỳ phân tán, mỗi đội vận lương nhiều nhất là vài chục xe lớn, mỗi ngày đều có mấy đội vận lương vận chuyển quân lương tới Tây Lăng. Nếu như mỗi đội vận lương đều phái mấy vạn đại quân bảo vệ, vậy hai mươi mấy vạn đại quân chúng ta tất cả đều phải đi hết!

Tần Khởi mặt toát mồ hôi:

- Ty chức ngu độn, khiến cho tham mưu trưởng đại nhân chê cười!

- Đúng vậy!

Tư Đồ Duệ chấp hai tay sau lưng, nhìn bầu trời đêm u ám ngoài lều, âm trầm nói:

- Các đội kỵ binh vận chuyển lương thực chia nhau thu gom ở các phủ, huyện của đại bình nguyên Tam Giang. Bởi vì quá phân tán, đại quân lại cần gấp lương thực, cho nên việc tập trung lại trước khi vận chuyển đã không còn kịp nữa, chỉ có thể chia ra thu gom và vận chuyển đi ngay, cho nên lúc này phái quân bảo vệ cũng không thể được. Nếu muốn cho các đội kỵ binh vận lương từ Tam Giang tới được Tây Lăng một cách an toàn, trước tiên nhất định phải giải quyết xong đội kỵ binh Man nhân ngoài thành Tây Lăng kia mới được!

Nghiêm Đĩnh lại nói:

- Bất quá mọi người cũng không cần lo lắng quá mức, bởi vì Tổng đốc đại nhân đã có sự sắp xếp!

Quả thật Tư Đồ Duệ đã có sắp xếp, hơn nửa trước khi đại quân của đế quốc Minh Nguyệt tới thành Tây Lăng mười ngày đã bắt đầu chuẩn bị, đó cũng là tác phong hành sự nhất quán của Tư Đồ Duệ. Mặc dù Tư Đồ Duệ tin tưởng với thực lực của đại quân đế quốc Minh Nguyệt có thể công hạ Tây Lăng trong vòng ba ngày, nhưng hắn vẫn chuẩn bị đề phòng vạn nhất.

Không ngờ đã ba ngày trôi qua, vẫn chưa công hạ được thành Tây Lăng, sự chuẩn bị đề phòng vạn nhất kia giờ đây đã trở nên cực kỳ quan trọng.

Phía Bắc thành Tây Lăng.

Bầu trời đêm u ám, không trung tịch mịch, nắm cương Ô Vân Cái Tuyết chậm rãi đi tới, Triệu Thanh Hạm xiêm y trắng toát đi bên cạnh, đầu nàng khẽ cúi, không biết đang suy nghĩ những gì.

- Thanh Hạm tiểu thư!

Mạnh Hổ đột nhiên đổi dây cương sang tay trái, quay đầu nhìn Triệu Thanh Hạm mỉm cười:

- Đưa đến đây là được rồi!

- Ủ...

Triệu Thanh Hạm khẽ đáp lời, ngẩng mặt lên dũng cảm đón nhận ánh mắt sáng như sao của Mạnh Hổ, khẽ nói:

- Hổ, lúc ra khỏi thành nhất định chàng phải cẩn thận, ngàn vạn lần không nên ham chiến, đừng để giặc đế quốc Minh Nguyệt cầm chân.

Mạnh Hổ cười nhạt:

- Không cần lo lắng, Tư Đồ Duệ chỉ muốn chiếm thành, không phải muốn chém tận giết tuyệt, cho nên giặc đế quốc Minh Nguyệt cũng không phải là vây chết cả thành. Mặc dù đại phá vòng vây hoàn toàn không thể được, thế nhưng hơn ngàn kỵ binh của liên đội Mạnh Hổ muốn thừa dịp đêm tối đột vây cũng là chuyện dễ dàng.

Triệu Thanh Hạm nhẹ nhàng nói:

- Cho dù thế nào chàng cũng phải cẩn thận một chút, bây giờ chàng chính là hy vọng của quân đoàn Tây Bộ, thậm chí là hy vọng của cả hành tỉnh Tây Bộ chúng ta, nếu như chàng có mệnh hệ gì, ta thật không dám nghĩ sau này như thế nào....

Nói đến đây, gương mặt nõn nà của Triệu Thanh Hạm đột nhiên nổi lên hai vầng mây đỏ, đầu khẽ cúi xuống, dáng vẻ thẹn thùng.

Mạnh Hổ trong lòng thoáng động, đột nhiên giơ tay phải lên, dùng hai ngón tay trở và giữa khẽ mân man dưới cằm Triệu Thanh Hạm. Triệu Thanh Hạm khẽ hứ một tiếng, trong lòng vô cùng e thẹn, nhưng vẫn không né tránh cử chỉ thân mật khác thường của Mạnh Hổ.

Ngón tay Mạnh Hổ nhẹ phớt qua đôi môi căng mọng mê hồn của Triệu Thanh Hạm, miệng khẽ cười:

- A, Thanh Hạm nàng cứ yên tâm, người có thể giết ta còn chưa sinh ra đời.

Nghe thấy Mạnh Hổ gọi thẳng tên mình, mặt Triệu Thanh Hạm vốn đã đỏ lại càng đỏ hơn, thế nhưng đầu mày khoé mắt cũng nồng nàn tình ý.

Hai người mãi mê chàng chàng tiếp tiếp, đã đi đến cửa Bắc lúc nào không hay không biết. Trên mảnh đất trống trước cửa thành, hơn ngàn lão binh của liên đội Mạnh Hổ đã tụ hợp, cả bọn đang dắt ngựa chờ Mạnh Hổ. Vừa thấy Mạnh Hổ xuất hiện, ánh mắt của hơn ngàn tên lão binh bỗng nhiên cháy rực cả lên.

- Hổ...

Ánh mắt Triệu Thanh Hạm đột nhiên trở nên dứt khoát, dường như có một quyết định gì, đưa tay cầm thanh bội đao vốn đeo làm trang sức trên người đưa cho Mạnh Hổ, khẽ nói:

- Chàng hãy mang thanh chiến đao này đi!

- Sao?

Mạnh Hổ bất giác chăm chú nhìn vào thanh chiến đao trong tay Triệu Thanh Hạm, chỉ thấy vỏ và chuôi chiến đao chạm khắc mười mấy viên bảo thạch trông thật là rực rỡ, không khỏi thoáng vẻ sững sờ, hạ giọng hỏi:

- Thanh Hạm, thanh chiến đao này có lai lịch như thế nào vậy?

Triệu Thanh Hạm khẽ nói:

- Thanh chiến đao này có tên là Thất Tinh Bảo Đao, chém sắt như chém bùn, vô cùng sắc bén. Ta giữ bên người cũng không dùng tới bao giờ, nay trao cho chàng dùng để giết địch phòng thân...

Mạnh Hổ cũng không suy nghĩ gì nhiều, thuận tay tiếp lấy chiến đao:

- Vậy đa tạ nàng!

Dứt lời, Mạnh Hổ không nhìn tới Triệu Thanh Hạm nữa, tung mình nhảy lên Ô Vân Cái Tuyết, giục ngựa đi tới trước đội hình của liên đội Mãnh Hổ, Thất Tinh Bảo Đao vung cao, lớn tiếng quát:

- Các huynh đệ, lên ngựa!

Chỉ trong chớp mắt, cửa thành vốn đang đóng chặt đã chậm rãi mở ra, Mạnh Hổ vung cao Thất Tinh Bảo Đao đi trước dẫn đường, hơn ngàn kỵ binh của liên đội Mãnh Hổ thoảng chốc như cơn hồng thủy vỡ đê hướng về phía cửa thành xông ra mãnh liệt. Vó ngựa bạc vải bổ gỗ trên mặt đá xanh lạnh lẽo phát ra những tiếng kêu trầm đục liên miên không dứt....

Đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Mười mấy tên sư đoàn trưởng và đám tham mưu trưởng của chúng đã tản đi, trong lều chỉ còn lại hai người là Tư Đồ Duệ và Nghiêm Đĩnh. Ánh mắt Tư Đồ Duệ vẫn không rời bản đồ bày trên bàn, ngón tay khẽ nhịp với vẻ trầm tư, đột nhiên hỏi Nghiêm Đĩnh bên cạnh:

- Nghiêm Đĩnh, chuyện mà ta bảo người chuẩn bị đến đâu rồi?

Nghiêm Đĩnh nghiêm nghị trả lời:

- Hồi bẩm Tổng đốc đại nhân, đã chuẩn bị xong xuôi.

Tư Đồ Duệ khẽ gật đầu:

- Cho người mười ngày để chuẩn bị, cũng hơi vội vã, hắn sẽ không lưu lại sơ hở chứ?

Nghiêm Đĩnh suy nghĩ một hồi rồi đáp:

- Hắn là không, ty chức tuân theo lời dặn dò của Tổng đốc đại nhân, cho người chặt cành khô lá úa thành đống lớn, còn cắm thêm cây cỏ khô vàng. Mùi dầu hỏa trong không khí cũng đã bị gió thổi tản mát đi xa, kỵ binh Man nhân đi vào với tốc độ cao khó có thể phát hiện ra sơ hở!

- Vậy thì tốt.

Tư Đồ Duệ gật đầu:

- Có thể dẫn dụ giết hết đám kỵ binh Man nhân hay không rất là quan trọng, không cho phép có nửa điểm sai sót. Nếu như một lần này không thành công, với sự xảo trá của Mạnh Hổ sẽ không có một cơ hội như vậy nữa!

Nghiêm Đĩnh đột nhiên nói:

- Tổng đốc đại nhân, nếu như Mạnh Hổ không ra ngoài thành hội hợp cùng kỵ binh Man nhân, không lẽ không có cách nào giết hắn sao?

- Không có đâu!

Tư Đồ Duệ lắc đầu, trầm giọng nói:

- Với năng lực của Mạnh Hổ, một khi quân ta đình chỉ cường công vào ngày mai, hắn sẽ đoán được bản Tổng đốc đã thay đổi chiến thuật công thành. Chính vì như thế, cánh quân kỵ binh Man nhân mà hắn để lại ngoài thành sẽ phát huy tác dụng vô cùng quan trọng, đến lúc đó tự nhiên hắn sẽ ra khỏi thành hội hợp với đám kỵ binh Man nhân kia!

Tư Đồ Duệ vừa dứt lời, tên đội trưởng cận vệ đột nhiên vào lều bẩm báo:

- Tổng đốc đại nhân, đại doanh phía thành Bắc vừa báo lại, có một đội kỵ binh hơn ngàn người vừa ra khỏi thành chạy thẳng về hướng Bắc.

- Quá tốt!

Nghiêm Đình nghe vậy hưng phấn không thôi:

- Quả nhiên Mạnh Hổ đã ra khỏi thành, lần này hẳn khó thoát khỏi tai kiếp!

Tư Đồ Duệ thoáng chốc cau chặt mày, sắc mặt trở nên nặng nề chưa từng có.

Nghiêm Đình thấy vẻ mặt Tư Đồ Duệ nặng nề như vậy không khỏi ngạc nhiên:

- Tổng đốc đại nhân, có gì không đúng sao?

Tư Đồ Duệ im lặng một hồi lâu, sau đó mới cảm khái thốt lên:

- Hậu sinh khả ứ, quả thật là hậu sinh khả ứ! Không ngờ tên Mạnh Hổ này lại có thể tiên liệu bản Tổng đốc sẽ thay đổi sách lược, không đợi ngày mai, thừa dịp tối nay ra khỏi thành hội hợp cùng đám kỵ binh Man nhân. Sức phán đoán nhạy cảm của hắn làm cho lão phu liên tưởng tới Tam công chúa điện hạ!

- Tam công chúa?

Nghiêm Đình kinh hãi:

- Nguyệt Vương điện hạ sao?

Tư Đồ Duệ nghiêm nghị nói:

- Nói về mưu trí, Mạnh Hổ đương nhiên kém xa Nguyệt Vương điện hạ, thế nhưng nói về võ nghệ và năng lực nắm bắt thời cơ trên chiến trường, Mạnh Hổ tuyệt đối không kém Nguyệt Vương!

74. Chương 74: Quân Kỵ Nghiêm Minh

Dưới ánh lửa sáng rực, mấy trăm kỵ binh Man nhân đàng đàng sát khí từ bốn phía xông ra như quỷ mị.

Mạnh Hổ hừ lạnh một tiếng, giục ngựa tiến lên quát to:

- Hổ Bào đâu rồi? Lập tức kêu hắn tới gặp ta!

- Trưởng quan?!

- Trưởng quan, thật là ngài sao?

Trong đội hình kỵ binh Man nhân vang lên hai thanh âm vui mừng, hai kỵ mã chạy vội ra, quả nhiên là Hổ Bào và Tất Điều Tử.

Cuộc chiến tấn công phòng thủ Tây Lăng mấy hôm trước là chuyện vô cùng trọng đại, Mạnh Hổ nhất định phải đích thân trở về trấn giữ, cho nên gần vạn kỵ binh Man nhân ở lại ngoài thành giao cho Tất Điều Tử tạm thời chiếu cố. Dù sao bọn Man nhân này cũng đã lập trọng thệ ra sức vì đế quốc Quang Huy, nếu như quả thật bọn họ muốn vứt bỏ lời thề, cho dù Mạnh Hổ có ở lại trấn giữ cũng vô dụng.

Mạnh Hổ cũng không lo rằng Tư Đồ Duệ sẽ có hành động bất lợi đối với bọn kỵ binh Man nhân, có vết xe đổ của sư đoàn Tần Khởi khi trước, Tư Đồ Duệ không thể nào phái ra khinh kỵ binh đối phó với kỵ binh Man nhân nữa. Hướng chỉ một dải Tây Lăng đều là đại bình nguyên trống trải hoang vu, nếu khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt muốn có hành động với quy mô lớn cũng không thể thoát khỏi tai mắt du kỵ binh thám báo của Man nhân.

Thấy Mạnh Hổ, Tất Điều Tử vui mừng không kèm được:

- Đáng mừng là trưởng quan đã trở lại, nếu ngài còn chưa trở lại, ty chức quả thật không có biện pháp đối với bọn Man nhân này!

- Vì sao vậy?

Mạnh Hổ cau mày:

- Xảy ra chuyện gì?

Tất Điều Tử có vẻ lo lắng nhìn Hồ Bào bên cạnh, không dám nói.

Mạnh Hổ lạnh lùng liếc nhìn Hồ Bào, trầm giọng:

- Nói, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Tất Điều Tử nhỏ giọng nói:

- Người của bộ lạc Hắc Hùng trong lúc kiếm lương thực đã đi cướp bóc vài thôn trang, tuy không hại đến mạng người, nhưng đã gian dâm vài nữ nhân!

- Người nói cái gì?

Ánh mắt Mạnh Hổ thoáng chốc trở nên lạnh lẽo, nhìn Hồ Bào trầm giọng hỏi:

- Lời hần nói có thật không?

Bộ lạc Hắc Hùng và bộ lạc Dã Lang là đám Man nhân đã giải cứu của hai công trường khai thác mỏ khác, nhân số khoảng hai ngàn người.

Phải nói lần này Mạnh Hổ quả thật đã xem nhẹ vấn đề quân kỷ (kỷ luật quân nhân) của Man nhân.

Không chỉ có Man nhân, thật ra quân kỷ của liên đội Mãnh Hổ cũng là một vấn đề lớn.

Lúc còn ở pháo đài Hà Tây, nơi đó chỉ có mỗi mình liên đội Mãnh Hổ, cũng không có vấn đề gì, nhưng sau khi có thêm bốn liên đội bổ sung thì có vấn đề xảy ra. Binh sĩ của liên đội Mãnh Hổ ai nấy đều là binh sĩ như hổ lang, kiêu dũng thiện chiến không thể chê vào đâu được, tùy tiện chỉ ra bắt cứ người nào cũng có thể tự hào là kẻ liều mạng, vung đao lên là dám liều mạng với người ta!

Thế nhưng việc gì có lợi thì cũng có cái hại của nó, huyết tính của bọn binh sĩ như hổ lang này do Mạnh Hổ khơi lên, tính hung hãn cũng dậy lên theo đó.

Kể từ khi sư đoàn số Bốn đầy đủ biên chế năm liên đội, người của liên đội Mãnh Hổ thường đánh mắng ức hiếp người của bốn liên đội kia, coi họ là binh sĩ tầm thường, gần như mỗi ngày đều có chuyện xảy ra. Chuyện làm cho người khác phải tức giận chính là bọn kiêu binh này vẫn thường hay trốn ra khỏi quân doanh cướp gà trộm chó, thỉnh thoảng lại phát sinh ra việc đột nhập vào nhà dân chúng cướp ăn đoạt uống.

Không phải Mạnh Hổ không muốn thi hành quân kỷ nghiêm minh, cũng không phải không có biện pháp trừng trị bọn kiêu binh này.

Thật ra, Mạnh Hổ thừa sức dùng thủ đoạn cứng rắn để sửa trị chúng, nhưng thứ nhất là chiến sự gấp gáp nên không có thời gian, thứ hai là đám kiêu binh này cũng chỉ dám làm những chuyện nhỏ nhặt như cướp gà trộm chó, cướp ăn đoạt uống mà thôi. Còn những loại tội làm người khác phải giận dữ như cướp bóc thôn trang, giết người phóng hỏa, gian dâm phụ nữ... thì chúng tuyệt đối không dám. Cho nên Mạnh Hổ cũng tạm thời mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao chờ đến khi kết thúc đại chiến, lúc ấy có dư dả thời gian thi hành quân kỷ, có gấp cũng không gấp trong một giờ một khắc.

Kiêu binh của liên đội Mãnh Hổ tuy rằng kiêu ngạo, nhưng dù sao cũng là người Trung Thổ, sẽ không làm ra chuyện gì quá đáng.

Nhưng bọn Man nhân xuất thân trên đại hoang nguyên thì không phải như vậy, bọn Man nhân này vốn thù hận người Trung Thổ gần như đến mức cực đoan. Bọn chúng sở dĩ nguyện ý nghe theo sự điều khiển của Mạnh Hổ hoàn toàn là vì lấy danh nghĩa của Mãnh Hổ Vương lập trọng thế, không giống như bọn binh sĩ liên đội Mãnh Hổ vốn sùng bái cá nhân Mạnh Hổ, Man nhân đối với đế quốc Quang Huy càng không thể nói là trung thành.

Quan trọng là, tập tục của đại hoang nguyên và thế giới Trung Thổ hoàn toàn khác nhau. Trên đại hoang nguyên, nữ nhân cũng giống như trâu dê vậy, chỉ là tài sản của nam nhân mà thôi, chuyện tranh đoạt qua

lại vẫn thường xảy ra, ai cướp được là của người đó. Sau khi cướp được ăn ở với nhau cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, căn bản không có khái niệm ‘gian dâm phụ nữ’.

Cho nên khi nghe Tắt Điều Tử nói rằng gian dâm phụ nữ, Hồ Bào cho là không đúng, cau chặt đôi mày:

- Đúng là có chuyện như vậy, thế nhưng ở đại hoang nguyên, nữ nhân chỉ là tài sản, ai cướp được chính là của người đó, có gì là gian dâm? Huống chi việc này là do người của bộ lạc Hắc Hùng làm, ta cũng không ngăn cản được!

Mạnh Hồ hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói:

- Bây giờ đừng nói gì cả, người lập tức triệu tập toàn bộ nhân mã tụ hợp lại đây. Nơi đây là thế giới Trung Thổ, không phải là đại hoang nguyên của các người, hôm nay bản tướng quân sẽ đặt ra cho bọn Man nhân các người một quy củ nhất định. Dám gian dâm nữ nhân ở đây, quả thật gan lớn bằng trời, hừ!

Hồ Bào tức giận nhưng không dám nói gì, giục ngựa chạy đi.

Rất nhanh, vùng hoang dã mênh mông vang lên tiếng còi xương thú, nghe thấy tiếng còi, đám Man nhân đang ngủ say trong lều lập tức bừng tỉnh, kinh hoàng mặc giáp lên ngựa chạy tới trước mặt Mạnh Hồ tụ hợp. Chỉ sau thời gian chững ăn xong bữa cơm, gần vạn kỵ binh Man nhân cũng đã tụ hợp xong.

Đội hình của đám kỵ binh Man nhân vô cùng rối loạn không theo thứ tự gì cả. Ở chính giữa đội hình chính là hơn năm ngàn kỵ binh Man nhân của bộ lạc Mãnh Hồ, cánh trái là hơn hai ngàn kỵ binh Man nhân của bộ lạc Hắc Hùng, cánh phải là hơn hai ngàn kỵ binh Man nhân của bộ lạc Dã Lang. Hơn ngàn kỵ binh của liên đội Mãnh Hồ đã triển khai đội hình chữ Nhất đối diện đám kỵ binh Man nhân, chiến đao sáng loáng đã tuốt ra khỏi vỏ, không khí tràn ngập sát cơ lạnh như băng.

Mạnh Hồ giục ngựa chậm rãi đi tới trước đội hình của bộ lạc Hắc Hùng.

Ghìm ngựa đứng nghiêm phía trước của đội hình bộ lạc Hắc Hùng chính là một tên tráng hán Man nhân vóc người to lớn, mang bộ râu quai nón dữ dằn trên mặt. Tên tráng hán kia dưới ánh mắt lạnh lẽo của Mạnh Hồ không hề sợ hãi chút nào, ngược lại còn hừ mũi một tiếng, trừng mắt nhìn lại rất gay gắt.

Trong lòng Mạnh Hồ vẫn thản nhiên như không, tên tráng hán kia chính là thủ lĩnh của bộ lạc Hắc Hùng, tên là Hùng Bá Thiên. Đại thủ lĩnh quả thật là Đại thủ lĩnh, khí thế hào hùng như vậy, Hồ Bào là Tam thủ lĩnh của bộ lạc Mãnh Hồ không thể nào sánh kịp!

Mạnh Hồ lạnh lùng nhìn chăm chú vào mắt của Hùng Bá Thiên, lạnh giọng hỏi:

- Lúc ban ngày, có phải tộc nhân của người đã cướp bóc mấy thôn trang ở gần đây hay không? Lại còn gian dâm vài nữ nhân trong thôn?

Hùng Bá Thiên vốn đã bị bắt tới thế giới Trung Thổ đã nhiều năm, bị hành hạ nhiều năm mà không chết, cũng nhờ vào thể chất cường hãn của Hùng Bá Thiên mới có thể sống dai như vậy. Trong những năm sống đời nô lệ, Hùng Bá Thiên chỉ biết đợi chờ và tranh thủ học tiếng nói của thế giới Trung Thổ.

Hùng Bá Thiên hừ lạnh một tiếng, hung hăng trả lời:

- Đúng vậy thì sao?

Mạnh Hồ điềm nhiên nói:

- Bảo bọn chúng bước ra khỏi hàng, nhận lấy sự trừng phạt!

Hùng Bá Thiên hỏi:

- Người định trừng phạt bọn chúng như thế nào?

Mạnh Hồ lạnh lùng:

- Theo luật pháp của thế giới Trung Thổ, kẻ gian dâm phụ nữ- chém làm gương!

- Khốn kiếp!

Hùng Bá Thiên đột nhiên giận dữ:

- Dũng sĩ đại hoang nguyên chúng ta không cần phải tuân theo luật pháp của thế giới Trung Thổ các người!

Mạnh Hổ lạnh nhạt:

- Ta không muốn nhắc lại một lần nữa!

Hùng Bá Thiên hừ lạnh một tiếng, nói với giọng ngang ngược:

- Nếu ta không giao người thì sao?

Mạnh Hổ chậm rãi vung trường thương đen nhánh trong tay, mũi thương lạnh lẽo chĩa thẳng Hùng Bá Thiên, điềm nhiên nói:

- Vậy xử quyết người, vì người gánh tội thay cho bọn chúng!

Hai mắt Hùng Bá Thiên trong thoáng chốc trợn to, gằn giọng nói:

- Mặc dù ta và tộc nhân của ta đã lấy danh nghĩa của Mãnh Hổ Vương lập trọng thệ, trước khi đánh bại quân xâm lấn của đế quốc Minh Nguyệt sẽ nghe theo sự sai khiến của người. Thế nhưng cũng chỉ là nghe theo sự sai khiến của người mà thôi, không phải để mặc cho người muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý, nếu như người muốn động thủ mà ta lỡ tay giết chết người, vậy cũng không xem như trái lời thề, Mãnh Hổ Vương cũng sẽ tuyệt đối không vì chuyện này mà giáng tội chúng ta!

- Lỡ tay giết ta sao?

Mạnh Hổ cười lạnh:

- Khẩu khí của người cũng không nhỏ!

Tất Đâu Tử đang đứng bên cạnh đột nhiên giục ngựa tiến lên, tới trước mặt Mạnh Hổ khẽ nói:

- Tên Hùng Bá Thiên kia có ngoại hiệu là Bạo Hùng, là dũng sĩ nổi danh trên đại hoang nguyên, sức mạnh vô song. Man nhân sùng bái nhất là võ lực, nếu như tướng quân có thể đánh bại Hùng Bá Thiên, không nghi ngờ gì sẽ chấn nhiếp đám Man nhân này, sau này có việc cần sai khiến bọn chúng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Mạnh Hổ trong lòng thoáng động, lạnh lùng nhìn Hùng Bá Thiên:

- Chỉ cần người có thể giết ta, việc ban ngày sẽ không truy cứu nữa!

Hùng Bá Thiên nghe thấy vui mừng khôn xiết, chiến ý trong mắt dấy lên nóng rực, gằn giọng:

- Mãnh Hổ Vương ở trên, đây là do người chuốc lấy!

- Lên đi!

Mạnh Hổ rung trường thương trong tay, lớn tiếng quát:

- Phóng ngựa qua đây!

Hùng Bá Thiên hét lớn một tiếng, giục ngựa xông thẳng về phía Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ khẽ hừ một tiếng giục ngựa lên nghênh đón, hai người vừa xáp lại, Hùng Bá Thiên giương cao Trảm Mã đao vừa muốn chém xuống, trường thương trong tay Mạnh Hổ đã mang thanh thế hủy thiên diệt địa quét ngang qua. Một chiêu này Mạnh Hổ đã dùng hết toàn lực, vừa rồi đã được Tất Đâu Tử nhắc nhở, hắn đã có ý lập uy trước mặt bọn Man nhân.

Không phải Man nhân sùng bái võ lực sao? Trên đại hoang nguyên không phải tôn thờ phép tắc kẻ mạnh là trên sao? Hôm nay Mạnh Hổ muốn nhờ vào việc đánh bại Hùng Bá Thiên mà lập uy, không những hắn muốn thắng, mà còn muốn thắng cho đẹp mắt. Nếu như lấy phương thức mà Man nhân am hiểu nhất để đánh bại dũng sĩ Man nhân, coi như đã phá vỡ sự tự tin trong lòng bọn chúng!

75. Chương 75: Vị Hôn Phu Của Thanh Hạm Quý Nữ

Một hàng mười ba tên Man nhân bị trói chặt hai tay, đè mạnh xuống đất, mười ba tên binh sĩ của liên đội Mãnh Hổ tay cầm chiến đao, thần sắc lạnh lùng đứng ngay cạnh đó.

Cách đó không xa, Hùng Bá Thiên mặt xám như tro tàn ngồi bệt trên đất, miệng đầy vết máu.

Nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn và không cam lòng của mười ba tên Man nhân kia, Hùng Bá Thiên lạnh lùng ngoảnh mặt đi nơi khác, chuyện đã như vậy còn gì để nói! Trận đánh vừa rồi, dưới sự tấn công nhanh như gió lốc của Mãnh Hổ, thậm chí Hùng Bá Thiên chưa kịp đánh trả, đến lúc hắn định thần lại mới phát hiện mình đã bị Mãnh Hổ đánh rơi xuống ngựa.

Hùng Bá Thiên không biết rốt cục mình và Mãnh Hổ đã giao thủ bao nhiêu hiệp, hắn chỉ biết là thương của Mãnh Hổ xuất ra như sóng lớn vô cùng vô tận, lại như bài sơn đảo hải ép cho hắn không thở được. Hùng Bá Thiên đã từng giết vô số địch nhân, nhưng chưa từng gặp qua người nào xuất thương nhanh như Mãnh Hổ. Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng thua vẫn là thua, dũng sĩ đại hoang nguyên không bao giờ sợ mùi vị của sự thất bại.

Nếu như Hùng Bá Thiên đã chiến bại trong cuộc quyết đấu công bình, vậy hắn phải nhường lại địa vị Đại thủ lĩnh của bộ lạc Hắc Hùng cho Mãnh Hổ. Nếu Mãnh Hổ đã thay thế vị trí Đại thủ lĩnh của Hùng Bá Thiên ở bộ lạc Hắc Hùng, vậy hắn đương nhiên có quyền quyết định sinh tử của tộc nhân. Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cho tới bây giờ đại hoang nguyên vẫn tôn thờ phép tắc kẻ mạnh là trên.

Mãnh Hổ giục ngựa chậm rãi đi qua đội hình Man nhân, cuối cùng dừng ngựa lại trước mười ba tên Man nhân nọ, nhẹ nhàng giơ cánh tay phải lên cao, từ kẽ răng rít lên một chữ lạnh lùng vô kể:

- Chém!

Trong thoáng chốc ánh mắt của mười ba tên binh sĩ của liên đội Mãnh Hổ loé lên, chiến đao vung cao không chút do dự chém xuống.

Hàn quang chợt loé, máu tươi phun ra, mười ba chiếc thủ cấp lặn trên mặt đất, tất cả Man nhân đang cỡi ngựa đứng xem đều hoảng sợ.

Hùng Bá Thiên cố gắng xoay người lại, hướng về phía Mãnh Hổ quỳ rạp xuống, dùng ngôn ngữ của đại hoang nguyên rống to kỷ lý cô lỗ hai câu, sau đó bắt đầu lễ bái. Thân hình của hắn như voi quỳ, cái mõng to lớn chống thẳng lên trời, hơn hai ngàn Man nhân của bộ lạc Hắc Hùng vốn đang ngồi trên lưng ngựa cũng vội vã nhảy xuống đất, đồng loạt quỳ rạp xuống, rống to kỷ lý cô lỗ gì gì đó.

Mãnh Hổ mặt mày ngơ ngác, Tất Điều Tử vội giục ngựa tiến lên, thấp giọng:

- Tướng quân, bọn Man nhân của bộ lạc Hắc Hùng đang thề sẽ thuần phục ngài đó!

- Ặc...

Mãnh Hổ ngạc nhiên:

- Đây là chuyện gì vậy?

Tất Điều Tử giải thích:

- Đại hoang nguyên vốn tôn sùng phép tắc kẻ mạnh là trên, rất nhiều dạng quyết đấu diễn ra hàng ngày, người thua phải làm nô bộc cho kẻ thắng. Thế nhưng Đại thủ lĩnh của mỗi bộ lạc không thể tùy tiện quyết đấu với người khác, bởi vì nếu chẳng may chiến bại hắn phải nhường lại ngôi báu Đại thủ lĩnh. Tên Hùng Bá Thiên này là kẻ ham mê quyết đấu thành tánh, không ngờ lại thua dưới tay của tướng quân!

- Thì ra là như vậy!

Mãnh Hổ thoáng động trong lòng, không khỏi đưa mắt nhìn sang Hồ Bào.

Thấy ánh mắt lạnh lẽo của Mãnh Hổ nhìn mình, Hồ Bào không khỏi biến sắc, thế nhưng nghĩ lại mình chỉ là Tam thủ lĩnh của bộ lạc Mãnh Hổ, không phải là Đại thủ lĩnh nắm quyền sinh sát trong tay, cho nên dù

thua dưới tay Mạnh Hổ, tộc nhân của hắn cũng không cần phải thuận phục Mạnh Hổ. Nghĩ tới đây, Hổ Bào cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Quả nhiên, Tất Điều Tử mỉm cười giải thích:

- Tướng quân, Hổ Bào chỉ là Tam thủ lĩnh của bộ lạc Mạnh Hổ, cho dù tướng quân có quyết đấu thắng hắn, cũng không thể được bộ lạc Mạnh Hổ thuận phục.

Mạnh Hổ hừ một tiếng:

- Không ngờ đại hoang nguyên còn có quy củ rắm thối này! Không phải là mỗi bộ lạc thường xuyên thay đổi Đại thủ lĩnh hay sao?

Tất Điều Tử lắc đầu:

- Tướng quân có chỗ không biết, trên đại hoang nguyên lại còn có quy củ như thế này, Đại thủ lĩnh của các bộ lạc sẽ không đáp ứng quyết đấu với người khác. Trừ ra kẻ khiêu chiến được Vu sư cho phép, lúc ấy Đại thủ lĩnh sẽ không thể từ chối được, một khi quyết đấu bị thua, chẳng những bản thân phải làm nô bộc, còn phải nhường lại ngôi vị Đại thủ lĩnh cho người thắng!

Mạnh Hổ có vẻ buồn bực hỏi:

- Người nào mới được khiêu chiến? Người Trung Thổ khiêu chiến có được không?

Tất Điều Tử nhún vai:

- Nếu chưa được Vu sư của bộ lạc chấp thuận, người Trung Thổ căn bản là không có tư cách khiêu chiến thủ lĩnh của bộ lạc. Dù sao những kẻ trời sinh vừa không có đầu óc lại vừa ham quyết đấu như Hùng Bá Thiên là rất hiếm hoi, nếu không thể giới Trung Thổ chỉ cần phái ra một đội mãnh tướng là có thể chinh phục cả đại hoang nguyên rồi!

Mạnh Hổ gật đầu, nói với Hùng Bá Thiên còn đang quỳ phục dưới đất:

- Đứng lên đi.

Hùng Bá Thiên nhe răng nhếch miệng đứng dậy, tay phải đặt chéo qua ngực hành lễ với Mạnh Hổ:

- Đa tạ thủ lĩnh.

Mạnh Hổ lại nói:

- Còn tộc nhân của ngươi, cũng cho phép bọn chúng đứng lên đi.

Hùng Bá Thiên có chút tiếc nuối, nói với vẻ không cam lòng:

- Thủ lĩnh, bây giờ bọn chúng là tộc nhân của ngài!

Tất Điều Tử bên cạnh bước tới nói:

- Tướng quân, cấp bậc trong bộ lạc ở đại hoang nguyên không giống với thế giới Trung Thổ của chúng ta, trên đại hoang nguyên, ngoại trừ Vu sư có địa vị cao cả, tất cả tộc nhân còn lại đều là nô bộc của Đại thủ lĩnh.

- Tốt lắm, bây giờ bản thủ lĩnh bổ nhiệm ngươi làm Nhị thủ lĩnh của bộ lạc Hắc Hùng, đám tộc nhân này vẫn giao cho ngươi thống lĩnh.

Mạnh Hổ không chờ Hùng Bá Thiên đáp lời, vẫy tay gọi Hổ Bào và Lang Hào, Lang Nha của bộ lạc Dã Lang tới. Lang Hào và Lang Nha là tiểu đầu mục của hơn hai ngàn Man nhân bộ lạc Dã Lang.

Ánh mắt sắc như dao của Mạnh Hổ lướt qua mặt bốn tên thủ lĩnh Man nhân, trầm giọng nói:

- Ước thúc tộc nhân của các ngươi cho tốt, nếu như xảy ra chuyện như vậy nữa, một người phạm tội giết mười người, mười người phạm tội giết trăm người, trăm người phạm tội thì tất cả các ngươi phải chết!

- Dạ!

Bốn tên thủ lĩnh Man nhân dạ lớn, thần sắc kinh hãi.

Mạnh Hổ lại nói:

- Bây giờ cho tộc nhân các người trở về doanh trại nghỉ ngơi, trời sáng sẽ lên đường!

Trên quan đạo từ phủ Tam Giang về phủ Tây Lăng, hơn năm ngàn khinh bộ binh và hơn năm ngàn trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang áp tải gần ngàn xe lương chậm rãi đi trong đêm tối.

Giữa đoàn xe, sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn quân đoàn Định Châu Diêu Minh Viễn giục ngựa đi tới trước mặt tham mưu trưởng quân đoàn Thanh Châu Nghiêm Đĩnh, nói với vẻ lo lắng:

- Tham mưu trưởng đại nhân, nếu như Mạnh Hổ và kỵ binh Man nhân không tới thì sao? Không phải uống công chúng ta chuẩn bị sao?

- Mạnh Hổ nhất định sẽ tới!

Nghiêm Đĩnh không cần suy nghĩ nói:

- Tổng đốc đại nhân thần cơ diệu toán, trước nay chưa từng tính sai bao giờ!

Diêu Minh Viễn khẽ hừ:

- Chỉ mong tên này sẽ tới!

Phía Bắc Tây Lăng, doanh trại của Man nhân.

Mạnh Hổ vừa ngồi xuống bên đồng lửa, Tất Điều Tử bên cạnh đột nhiên mắt sáng rực lên, kinh ngạc nhìn chiến đao Mạnh Hổ đang đeo bên hông, hỏi:

- Tướng quân, đây là...Thất Tinh Bảo Đao?

Mạnh Hổ liếc qua Tất Điều Tử một cái:

- Người đã từng thấy qua thanh đao này sao?

Tất Điều Tử hự một tiếng, thần sắc có vẻ khác thường:

- Chưa thấy bao giờ, chỉ nghe nói qua.

Mạnh Hổ ngạc nhiên:

- Nói như vậy thanh đao này có lai lịch rất lớn.

Tất Điều Tử nói:

- Tướng quân, thanh đao này có phải Thanh Hạm quý nữ đưa cho ngài không?

Mạnh Hổ gật đầu:

- Không sai.

- Vậy thì đúng rồi.

Mặt Tất Điều Tử càng trở nên kỳ quái hơn nữa, lại nói:

- Ty chúc thật không biết nên cảm thấy cao hứng cho tướng quân, hay là nên cảm thấy lo lắng cho tướng quân!

Mạnh Hổ ngưng trọng:

- Vậy là ý gì?

Tất Điều Tử nói:

- Tướng quân có chỗ không biết, thanh Thất Tinh Bảo Đao này là do đương kim hoàng đế ban thưởng cho Thanh Hạm quý nữ, hơn nữa trong đó còn có một đoạn cổ sự, ở đó đồ không ai không biết chuyện này.

- Vậy sao?

Dù sao Mạnh Hổ cũng đang rảnh rỗi, thuận miệng hỏi:

- Nói ta nghe thử.

Tất Điều Tử nói:

- Việc này do mấy vị hoàng tử nói ra, đương kim hoàng đế có tổng cộng một vị hoàng hậu và chín vị quý phi, sinh ra bảy vị hoàng tử, ba vị công chúa, trong đó Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử và Tam công chúa đều đã thành thân....

Mạnh Hổ giơ chiến đao trong tay lên hỏi:

- Vậy thì có quan hệ gì với thanh đao này?

- Quan hệ rất lớn!

Tất Điều Tử nói:

- Thanh Hạm quý nữ chính là một đoá hoa sắc nước hương trời của học viện quân sự Hoàng gia, cùng với đạo sư học viện Hoàng gia Diệp Hình Dư và Đại công chúa Mông Nghiên được xưng tụng là Tam Chi Hoa ở đế đô. Không biết có bao nhiêu thanh thiếu niên anh tuấn, tuổi trẻ tài cao tình nguyện quỳ dưới chân nàng, trong đó có Đại hoàng tử Mông Không, Nhị hoàng tử Mông Diễn và Tam hoàng tử Mông Hành.

- Vậy sao?

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Nói như vậy mị lực của Thanh Hạm quý nữ quả thật không nhỏ!

Tất Điều Tử nhún vai:

- Vì Thanh Hạm quý nữ, Đại hoàng tử và Tam hoàng tử thiếu chút nữa đã đưa nhau ra giáo đình xin phép được quyết đấu. Nếu không phải vì mấy vị hoàng tử còn nhỏ tuổi, chỉ sợ việc này còn náo nhiệt hơn nữa!

Tầng lớp quý tộc thân sĩ cao cấp ở thế giới Trung Thổ có một tập tục rất kỳ dị, chính là quyết đấu sinh tử.

Nếu như giữa hai nam nhân xảy ra xung đột vì nữ nhân, tài sản hoặc bất cứ chuyện gì khác, có thể đến giáo hội ở địa phương để xin phép quyết đấu sinh tử. Nếu như giáo hội đồng ý, lúc đó hai bên có thể cùng nhau lựa chọn địa điểm thích hợp để tiến hành quyết đấu sinh tử, người chiến thắng sẽ có quyền giết chết hoặc buông tha kẻ thua.

Dĩ nhiên, quyết đấu như vậy chỉ xảy ra giữa quý tộc với nhau, dân chúng bình thường hay nô lệ thì không có tư cách xin quyết đấu.

- Quả thật sắc đẹp là mối họa, nữ nhân lớn lên đẹp quá cũng không phải là chuyện tốt.

Mạnh Hổ điềm nhiên nói:

- Bất quá hai vị hoàng tử quyết đấu vì Thanh Hạm quý nữ chỉ sợ không đơn giản như vậy. Cái mà bọn họ thực sự coi trọng chưa chắc là sắc đẹp, có thể là thể lực của nàng cùng với quân đoàn Tây Bộ của cha nàng chăng?

- Cái này ty chức cũng không biết.

Tất Điều Tử cười nhạt:

- Dù sao việc này náo loạn cả đế đô, ai ai cũng biết, cuối cùng hoàng đế bệ hạ bắt buộc phải ban ba thanh Thất Tinh Bảo Đao cho Đại công chúa, đạo sư Diệp Hình Dư và Thanh Hạm quý nữ. Sau đó hạ chỉ dụ rằng: nếu ai có thể làm cho các nàng tình nguyện hiến dâng Thất Tinh Bảo Đao, đó chính là vị hôn phu của các nàng, không cần biết là kẻ nào cũng không được vì chuyện này mà xin phép giáo đình quyết đấu. Nhờ vậy mới tránh cho con cháu quý tộc ở đế đô bởi vì ba đại mỹ nhân này mà phát sinh xung đột quyết đấu với nhau trên quy mô lớn.

Vừa dứt lời, Tất Điều Tử lập tức nhìn Mạnh Hổ chăm chăm.

Thế nhưng Mạnh Hổ vẫn trấn tĩnh như thường, nhẹ nhàng nghịch nghịch những viên bảo thạch bảy màu khảm trên vỏ Thất Tinh Bảo Dao, lạnh nhạt nói:

- Nói như vậy bản tướng quân chính là vị hôn phu mà Thanh Hạm quý nữ đã lựa chọn sao?

Tất Điều Tử gãi gãi đầu:

- Vì thế tướng quân đã được Thanh Hạm quý nữ tặng đao, ty chúc phải chúc mừng ngài mới đúng. Nhưng như vậy vô tình tướng quân cũng đã đắc tội với ba vị hoàng tử, tương lai dù là ai thừa kế ngôi vị hoàng đế, sợ rằng không tốt cho tướng quân!

Ý của Tất Điều Tử rất rõ ràng, có tranh đoạt nữ nhân với ai cũng được, nhưng đừng nên tranh với hoàng tử!

Mạnh Hổ cười giễu cợt, đột nhiên hỏi:

- Người bắt quả chỉ là quan thư ký ở công trường khai thác mỏ của Bàn Long sơn, vì sao lại biết những chuyện này?

Tất Điều Tử nhún vai cười khổ:

- Ty chúc ở đế đô cũng coi như là có chút gia cảnh, chỉ vì nửa năm trước phạm tội mới bị đầy đi Bàn Long sơn.

- Phạm tội ư?

Mạnh Hổ hỏi:

- Phạm vào tội gì?

Sắc mặt Tất Điều Tử thoáng qua một vẻ vô cùng phức tạp, có xấu hổ, có đau buồn, có giận dữ, lại có cả cừ hận, thế nhưng miệng hắn mấp máy hồi lâu vẫn không thốt nên lời.

Thật ra Tất Điều Tử vốn là một viên quan nhỏ xíu ở đế đô, nhưng lại cưới một người vợ có sắc đẹp thiên kiều bá mị. Lần đó đi dự hội vô tình bị Nhị hoàng tử Mông Diễn thấy được, kết quả chẳng những mất vợ mà còn suýt nữa mất mạng. Cuối cùng dốc hết sản nghiệp mới giữ được mạng, bị đầy đến nơi khi ho cò gáy Bàn Long sơn làm một viên quan thư ký của công trường khai thác mỏ.

Chuyện này làm cho Tất Điều Tử hận thấu xương Nhị hoàng tử Mông Diễn, lại cũng hận luôn cả hoàng thất!

Thật ra, Tất Điều Tử đã biết Mạnh Hổ cũng có dã tâm, nhưng lúc này hắn vẫn chưa dám thổ lộ tâm tình. Thứ nhất, Tất Điều Tử biết rằng Mạnh Hổ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hắn, hắn cũng lo Mạnh Hổ sẽ bán đứng mình, đó cũng là chuyện thường tình. Thứ hai, Tất Điều Tử cũng muốn xem xem rốt cục Mạnh Hổ có khả năng như thế nào, nếu như quả thật Mạnh Hổ có năng lực, lúc ấy thuận phục hắn cũng không muộn.

Thấy Tất Điều Tử lộ vẻ khó khăn, Mạnh Hổ đột nhiên vỗ vỗ vào vai hắn, lạnh nhạt nói:

- Khó nói thì thôi vậy, hãy tranh thủ ngủ một chút, trời sáng chúng ta lên đường!

76. Chương 76: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Hơn năm ngàn khinh bộ binh và hơn năm ngàn trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang áp tải gần ngàn xe lương chậm rãi tiến về phía trước. Diêu Minh Viễn giục ngựa tới cạnh Nghiêm Đình, nói với vẻ lo âu:

- Nghiêm đại nhân, tối hôm qua Mạnh Hổ đã ra khỏi thành, theo như vậy hắn đã sớm hội hợp với kỵ binh Man nhân ở phía Bắc thành Tây Lăng mới phải, tại sao đến bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh?

- Đừng nóng vội...

Nghiêm Đình lạnh nhạt:

- Cứ bình tĩnh, nhất định bọn chúng sẽ tới!

- Báo...

Nghiêm Đình vừa dứt lời, một con khoái mã từ phía trước nhanh chóng chạy lại, lớn tiếng báo:

- Thám mã báo lại, cách hai mươi dặm về phía Tây Bắc phát hiện rất đông kỵ binh Man nhân!

- Tới rồi!

Diêu Minh Viễn không kèm được phần khích:

- Con mãnh hổ kia rốt cục cũng tới!

- Giải cho tên khốn, quả nhiên không ra ngoài dự liệu của Tổng đốc đại nhân, lên đi vòng ra phía sau chúng ta, nếu không có thể đã bị giết cho trở tay không kịp!

Nghiêm Đình nghĩ tới đây, trong lòng cực kỳ kinh hãi, quay lại nói với Diêu Minh Viễn:

- Minh Viễn tướng quân, bây giờ có thể tăng tốc độ hành quân lên, chạy tới địa điểm phục kích đã định!

- Dạ!

Diêu Minh Viễn đáp lời, quay đầu lại quát tên đội trưởng cận vệ:

- Truyền lệnh, toàn quân tăng tốc độ hành quân, nhanh chóng đi tới địa điểm chỉ định!

Lệnh đã ban ra, vốn đội vận lương đang đi chậm như rùa lập tức gia tăng tốc độ, xe ngựa rầm rộ, cuồn cuộn tiến thẳng về phía trước.

Báo Tử cầm trường cung trên tay, bình tâm tĩnh khí nhắm vào tên du kỵ thám báo của đế quốc Minh Nguyệt đang giục ngựa chạy nhanh ở phía trước.

Tên du kỵ thám báo kia cũng giương cung lắp tên, thế nhưng mũi tên của hắn lại nhắm thẳng lên trời.

Trong chớp mắt, hai mắt Báo Tử đang khép lại đột ngột bừng mở, tay phải đang nắm chặt lập tức buông ra, chỉ nghe ong một tiếng, mũi Lang Nha tiễn đã rời khỏi dây cung bay vút ra. Hàn quang chợt loé, tên du kỵ thám báo của đế quốc Minh Nguyệt đang giục ngựa chạy như điên phía trước đã từ trên lưng ngựa rơi xuống đất, lăn lông lốc hai vòng rồi nằm cứng đờ không nhúc nhích.

Thế nhưng trước khi chết, tên du kỵ thám báo kia đã bắn mũi tên lên không, thoáng chốc phát ra một tiếng rít gió rất chói tai, ở xa vài dặm cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Rất nhanh, trên vùng bình nguyên mênh mông liên tiếp vang lên hai, ba tiếng rít giống như vậy, hiển nhiên đây là thám báo của du kỵ binh đế quốc Minh Nguyệt đang bắn tín hiệu cảnh báo cho đại quân của chúng.

- Giải lắm!

Đôn Tử bên cạnh rất hâm mộ liền cất tiếng khen ngợi:

- Báo Tử, tài bắn cung của ngươi rất có tiến bộ!

Báo Tử lúng túng gãi gãi đầu, quay đầu lại nhìn Mạnh Hổ, trong mắt sáng lên vẻ sùng bái. Tài bắn cung của hắn sở dĩ đột nhiên có tiến bộ như vậy hoàn toàn là nhờ Mạnh Hổ cố công truyền thụ.

Mạnh Hổ không nhịn được cũng gật đầu, lạnh lùng nói:

- Báo Tử ngươi cần phải luyện tập nhiều hơn nữa, nếu như lúc xuất thủ nhanh hơn chút nữa là đã có thể giết chết đối phương trước khi hắn kịp phát ra tín hiệu cảnh báo.

Gương mặt tuấn tú của Báo Tử thoáng chốc đỏ bừng, mặt toát mồ hôi:

- Ty chức nhất định sẽ cố gắng luyện tập, tuyệt đối không để tướng quân mất mặt.

Tất Diêu Tử giục ngựa tiến lên, nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân, quân địch đề phòng rất nghiêm mật, muốn đi tới một cách thần không biết quỷ không hay là không thể được!

-Bây giờ quân của hai bên cách xa nhau bất quá chừng hai, ba mươi dặm, ta nghĩ bọn chúng cũng không thể nào chạy thoát, cho nên cũng không cần phải núp núp lên lên nữa!

Mạnh Hổ gầm giọng:

- Toàn quân tăng tốc độ, gióng một tiếng trống lên cho hăng hái tinh thần đuổi theo đội vận lương của địch!

Mạnh Hổ ra lệnh một tiếng, hơn ngàn kỵ binh của liên đội Mạnh Hổ và gần vạn kỵ binh Man nhân vội vã tăng tốc độ, không cần theo đội hình gì cả nhanh như gió cuốn theo quan đạo thẳng tiến về phía trước. Vó ngựa tung bay, đầu ngựa nhấp nhô, hơn vạn thiết kỵ tựa như một cơn sóng lớn tràn qua vùng bình nguyên hoang dã, thoáng chốc cuốn bụi mịt mù che gần nửa bầu trời...

Không đầy nửa giờ sau, đội vận lương của đế quốc Minh Nguyệt đã xuất hiện xa xa trước mặt.

Trên vùng bình nguyên mênh mông trống trải, hơn vạn kỵ binh, bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang áp tải một đoàn xe lương dài ngoằng ở phía trước. Tuy còn cách xa, nhưng Mạnh Hổ có thể cảm nhận được sự lo lắng của quân địch, bởi vì chạy quá gấp, đã có mấy xe bị chập chờn, vấp chổng trơ ở ven đường. Mạnh Hổ lập tức tiến lại, dùng trường thương hất vãi trum trên xe ra xem, bên trong rõ ràng là lúa mạch rất nhiều, lại còn có cả gạo thóc.

Đôn Tử hưng hăng thúc ngựa, thần sắc dữ tợn cười gằn:

- Đám cỏ con chết nhát này chạy không thoát rồi, ha ha ha....

Báo Tử hưng phấn bật bật dây cung, trên khuôn mặt non choét cũng tràn đầy hưng phấn. Có thể tìm người sống để luyện tập bắn cung, không có chuyện gì làm cho hắn cảm thấy hưng phấn hơn chuyện này cả. Mặc dù năm nay hắn bất quá chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, nhưng hoàn toàn đã là sát thủ máu lạnh, quân của đế quốc Minh Nguyệt chết dưới tên của hắn cũng đã có hơn trăm.

Hơn ngàn khinh kỵ binh của sư đoàn Mạnh Hổ rồi rít gào lên, cả bọn như một bầy sói ngửi thấy mùi máu tươi, lộ ra hàm răng trắng nhọn hoắt, chuẩn bị xông tới xé xác con mồi. Phía sau cách đó không xa, gần vạn kỵ binh Man nhân cũng lộ ra ánh mắt hung tợn, trong mắt ngập tràn sát cơ bạo ngược.

Vó ngựa tung bay, cả vùng chấn động!

Ngựa xe khua động, gió Bắc giận hờn!

Đột nhiên, khi quân hai bên còn cách nhau không đầy ba dặm, mắt thấy đã sắp sửa đuổi kịp đội vận lương của đế quốc Minh Nguyệt, mũi Mạnh Hổ đột nhiên nghe thấy một mùi dầu hỏa rất nhạt thoáng qua. Đồng tử Mạnh Hổ đột ngột co lại, trường thương trong tay lập tức giơ cao, đồng thời lớn tiếng hét lên:

- Ngừng lại, ngừng lại ngay lập tức!

Đôn Tử và Báo Tử theo sát phía sau Mạnh Hổ thấy vậy đồng thời nhanh chóng ghìm cương ngựa, hai người suýt nữa va chạm với nhau.

Nghe thấy tiếng hét dài của Mạnh Hổ, hơn ngàn khinh kỵ binh của sư đoàn Mạnh Hổ cũng vội vã thắng ngựa dừng lại. Rất nhiều tướng sĩ vì dừng cương quá đột ngột nên đụng vào người khác, làm cho đội hình thoáng chốc trở nên hỗn loạn vô cùng. Gần vạn kỵ binh Man nhân theo sau đuôi sư đoàn Mạnh Hổ nhờ vào thuật cỡi ngựa vô cùng thuần thục nên đã rẽ ra làm hai, đi chéo qua hai bên đám khinh kỵ binh của sư đoàn Mạnh Hổ.

Gió Bắc cuộn cuộn, không gian tịch mịch.

Tất cả kỵ binh đang tiến nhanh về phía trước giờ đây đã dừng lại hoàn toàn, không kể là sư đoàn Mạnh Hổ hay kỵ binh Man nhân đều đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn vào Mạnh Hổ. Không ai biết được Mạnh Hổ đã phát hiện được chuyện gì, càng không ai hiểu được vì sao Mạnh Hổ lại đột nhiên hạ lệnh ngừng đuổi theo quân địch.

Ánh mắt Mạnh Hổ vô cùng nghiêm trọng, đang ra sức ngửi lấy ngửi để không khí chung quanh, thế nhưng mùi dầu hoả vừa thoáng qua lúc này dường như biến mất.

Sư đoàn Mãnh Hổ và kỵ binh Man nhân đột nhiên ngừng lại không đuổi theo, khoảng cách giữa hai bên lại kéo giãn ra một chút.

Diêu Minh Viễn vội vàng giục ngựa đi tới trước mặt Nghiêm Đĩnh, dáng vẻ thấp thỏm không yên:

- Tham mưu trưởng đại nhân, thật là kỳ quái, đám kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ không biết vì sao dừng lại?

Nghiêm Đĩnh cũng cảm thấy tinh thần ngưng trọng, chẳng lẽ chúng đã phát hiện ra sơ hở gì sao?

Lo lắng nhìn quanh bốn phía vùng bình nguyên hoang dã, Nghiêm Đĩnh lập tức gạt đi sự suy đoán của mình. Vùng bình nguyên bốn phía vẫn y như cũ, không hề lộ ra chút sơ hở nào, cho dù Mạnh Hổ lợi hại hơn nữa cũng tuyệt đối không thể nào trong lúc hành quân nhanh chóng nhìn ra được bất cứ điểm gì khác thường. Nhưng quả thật quân địch đã dừng lại, rốt cục là xảy ra vấn đề ở chỗ nào?

Diêu Minh Viễn vội la lên:

- Tham mưu trưởng đại nhân, hay là phát động tấn công ngay, dù sao cũng đã có hơn phân nửa kỵ binh Man nhân tiến vào ổ mai phục!

- Không được, hãy chờ thêm chút nữa, vẫn còn phân nửa kỵ binh Man nhân chưa lọt vào ổ phục kích!

Nghiêm Đĩnh lạnh lùng lắc đầu:

- Truyền lệnh cho toàn quân tiếp tục đi tới, vậy thì tuyệt đối sẽ không lộ ra bất cứ sơ hở nào!

Tất Diêu Tử giục ngựa tới trước mặt Mạnh Hổ, nghiêm giọng hỏi:

- Tướng quân, phát hiện ra vấn đề gì sao?

Mạnh Hổ lại hít hai hơi không khí lạnh như băng, nhưng hít vào chỉ toàn là đất bụi, không nghe thấy bất cứ mùi dầu hoả nào nữa, liền nghi hoặc lắc lắc đầu. Chân mày hắn hơi cau lại, nói với dáng vẻ nghiêm trọng:

- Mới vừa rồi ta thoáng nghe thấy có mùi dầu hoả, chuyện này có vẻ khác thường.

- Mùi dầu hoả sao?

Tất Diêu Tử nghe vậy biến sắc, cũng ra sức hít lấy hít để vài hơi, nhưng cũng chỉ nghe toàn là bụi đất.

Đôn Tử giục ngựa tiến tới, nghi hoặc hỏi:

- Tướng quân, giặc đế quốc Minh Nguyệt đi xa rồi, chúng ta vẫn không đuổi theo hay sao?

- Không vội!

Mạnh Hổ khoát khoát tay, lạnh lùng nói:

- Nơi này là vùng bình nguyên trống trải, bọn chúng chạy không thoát!

Quân của hai bên cách nhau ngày càng xa, mắt thấy cũng đã cách xa nhau mấy dặm, hơn vạn kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ vẫn chưa đuổi theo, Nghiêm Đĩnh không khỏi lo lắng bồn chồn, chẳng lẽ địch nhân thật sự đã phát hiện ra chuyện gì rồi sao? Nếu không vì sao bọn chúng lại trở mắt nhìn đội vận lương tháo chạy như vậy?

Diêu Minh Viễn lại giục ngựa tới trước mặt Nghiêm Đĩnh, nói với vẻ lo lắng:

- Tham mưu trưởng đại nhân, xem ra bọn địch nhất định đã phát hiện được sơ hở nào đó, nếu ngay bây giờ phát động hoả công ít nhất còn có thể vây khốn hơn phân nửa kỵ binh Man nhân. Còn chờ nữa, địch nhân sẽ có phản ứng kịp thời chạy ra khỏi ổ phục kích, lúc đó hối hận thì đã muộn!

Trên trán Nghiêm Đình đã xuất hiện những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu.

Làm sao bây giờ? Chờ một chút hay phát động tiến công ngay lập tức?

Chờ một chút nữa thì sẽ có hai kết quả, một là tất cả kỵ binh Man nhân sẽ tiến vào ổ phục kích, hai là sau khi địch nhân phát hiện ra sơ hở sẽ rút lui ngay lập tức. Nếu như phát động tiến công ngay bây giờ, đám kỵ binh Man nhân đã lọt vào ổ phục kích đương nhiên khó thoát khỏi tai kiếp, nhưng còn số kỵ binh Man nhân chưa lọt vào ổ phục kích thì sao? Không thể lưu lại hậu hoạn!

- Tham mưu trưởng đại nhân!

Diêu Minh Viễn bên cạnh la to:

- Mau mau hạ lệnh đi, chậm nữa sẽ không kịp đó!

Nghiêm Đình nghiêng chặt răng, nghiêm giọng quát:

- Truyền lệnh, lập tức phát động tấn công!

- Tướng quân!

Tất Diêu Tử nghi hoặc hỏi:

- Ty chức không nghe thấy mùi dầu hoả gì cả!

Mạnh Hổ lắc đầu, trầm giọng nói:

- Chắc chắn không sai, mới vừa rồi đúng là ta đã nghe thấy mùi dầu hoả!

Đối với khứu giác của chính mình, Mạnh Hổ tuyệt đối tin tưởng, vừa dứt lời, hắn liền tung mình xuống ngựa, bắt đầu lục soát gần sát mặt đất. Lập tức Mạnh Hổ phát hiện có điểm khả nghi, cỏ hoang nơi này dường như rậm rạp một cách khác thường, nhìn như không phải là sinh trưởng tự nhiên, mà giống như do người trồng vậy....

Người trồng???

Mạnh Hổ đột nhiên giật thót trong lòng, vội đưa tay nhẹ nhàng nhổ lên một bụi cỏ ngay trước mắt, thoáng chốc đã thấy lộ ra củi khô được che giấu bên dưới, trên củi còn thoang thoảng mùi dầu hoả! Mạnh Hổ vội vàng cúi sát người xuống để ngửi thử, đã nghe thấy mùi dầu hoả tuy nhạt nhưng rất rõ ràng!

- Hồng rồi!

Mạnh Hổ thất kinh, vội vàng tung mình lên ngựa.

Vù...

Vút ...vút...

Mạnh Hổ vừa dứt lời, bốn phía đột nhiên vang lên tiếng rít gió rợn người.

Mọi người vội vã nhìn quanh, chỉ thấy hai bên vùng bình nguyên hoang dã đột nhiên bụi mù bốc lên thành từng cụm lớn, trong đám bụi quay cuồng, một đám đông cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt giống như ma quỷ từ dưới đất chui lên.

Bọn cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt vội vã giương cung lắp tên, nhắm thẳng lên không. Đồng tử Mạnh Hổ đột ngột co lại, bởi vì hắn thấy rõ ràng đó là những mũi hoả tiễn! Đúng ra mấy trăm mũi hoả tiễn sẽ không tạo nên uy hiếp gì đáng kể cho gần vạn kỵ binh Man nhân, nhưng vấn đề chính là, dưới chân đám kỵ binh Man nhân có từng mảng lớn cỏ khô vàng, dưới những mảng cỏ đó, lại còn có rất nhiều củi khô tẩm dầu hoả đã được chôn giấu từ trước, đây mới là điểm chết người!

Trúng kế rồi!

Giây phút này, lòng Mạnh Hổ như bị tảng đá ngàn cân đè xuống, lập tức ngửa mặt lên trời thét dài đầy vẻ thê lương:

- Rút lui, lập tức rút lui về phía sau....

77. Chương 77: Nhất Định Phải Cứu Đám Người Này!

Đội hình của kỵ binh Man nhân thoáng chốc vang lên tiếng kêu rên liên tục không thôi, mấy chục kỵ binh Man nhân đã trúng tên bị thương, thế nhưng rất nhiều mũi hoả tiễn không trúng vào bất cứ người nào mà lại rơi xuống đất. Lửa trên đầu tên nhanh chóng đốt cháy cỏ khô, không ngoài dự liệu của Mạnh Hổ, thế lửa rất nhanh đã lan tràn ra tứ phía với tốc độ kinh người!

Chiến mã trong cơn kinh hãi chạy tứ tán, giữa lúc người kinh ngựa hoảng, lại thêm rất nhiều mũi hoả tiễn từ trên không bắn xuống.

Ngọn lửa ngày càng bốc cao, rất nhanh đã lan thành biển lửa, chỉ trong thoáng chốc, một bức tường lửa không biết dài rộng bao nhiêu đã đột ngột chia cắt đội kỵ binh của Mạnh Hổ thành hai nhóm. Ngoài ra còn có mấy trăm kỵ binh Man nhân bị lưới lửa vô tình nuốt chửng, tiếng kêu thét rên la của cả người lẫn ngựa vang dội cả trời không, làm cho người khác nghe thấy cũng cảm thấy kinh hãi.

Vất vả lắm mới lui được đến một chỗ đất cao thừa thốt cỏ, Mạnh Hổ bình tĩnh lại, phát hiện ra hơn ngàn khinh kỵ binh của sư đoàn Mãnh Hổ, bảy tám trăm kỵ binh Man nhân của bộ lạc Dã Lang và hơn hai ngàn kỵ binh Man nhân của bộ lạc Hắc Hùng may mắn tránh thoát, số kỵ binh Man nhân còn lại đã bị bức tường lửa khổng lồ chia cắt, sinh tử không biết ra sao!

- Tướng quân, bẫy rập!

Tất Đâu Tử kinh hoàng đi tới trước mặt Mạnh Hổ, giọng run run:

- Đây nhất định là bẫy rập do giặc đế quốc Minh Nguyệt bố trí sẵn từ trước!

- Gậy ông đập lưng ông!

Ánh mắt Mạnh Hổ vô cùng nghiêm nghị, nghiêng rằng:

- Quả không hổ là Tư Đồ Duệ, giỏi thay chiêu gậy ông đập lưng ông!

Mạnh Hổ nói không sai, mặc dù thế giới Trung Thổ không biết binh pháp của Tôn Tử, cũng không có chiến thuật gậy ông đập lưng ông như thế, nhưng rõ ràng đây là chiến thuật gậy ông đập lưng ông rất điển hình.

Nửa tháng trước đây, sau khi sư đoàn kỵ binh của Tần Khởi bị đánh cho tơi tả, Tư Đồ Duệ đã bắt đầu nghĩ cách đối phó với kỵ binh Man nhân thủ hạ của Mạnh Hổ. Vùng bình nguyên Tam Giang vô cùng trống trải, không thể dùng cách mai phục, trừ phi giấu quân dưới đất, nhưng lại phải đào hầm rất lớn để mai phục quân sĩ, công trình quá khổng lồ, thời gian không cho phép.

Vì vậy Tư Đồ Duệ quyết định dùng hoả công, cũng đã bắt đầu bố trí từ mười ngày trước. Cũng vì muốn không để lộ ra sơ hở, Tư Đồ Duệ cũng không đào bới quá nhiều, chỉ lấy quan đạo làm trung tâm từ đó đào ra một đoạn hào hình chữ 'U'. Đoạn hào chữ 'U' này bao hàm một phạm vi rất lớn, dài rộng mấy dặm, đủ sức chứa cả vạn kỵ binh.

Hào không sâu lắm nhưng rộng gần trăm bước, dưới hào chất đầy củi khô, cỏ khô và các cành lá héo úa, trên mặt tưới rất nhiều dầu hoả. Cuối cùng khoả đất lấp lại, trên mặt trồng rất nhiều đám cỏ cao lêu nghêu, che giấu tất cả dấu vết, chỉ cần có một đốm lửa nhỏ rơi xuống đất, cỏ khô được trồng sẽ lập tức bén lửa, ngay sau đó củi khô chất sẵn dưới hào cũng sẽ bén lửa theo.

Một khi đám lửa này được đốt lên, đủ sức để cháy liên tục trong hai giờ mà không tắt. Trận hoả hoạn này lại còn có thể sinh ra một lượng khói dày đặc, chỉ trong vòng nửa giờ, người bị vây khốn trong đó nếu không

bị lửa đốt chết cũng sẽ bị ngạt khói mà chết. Nếu như muốn vượt qua biển lửa có chiều rộng gần trăm bước lại càng không thể!

Theo như sự sắp xếp từ trước của Tư Đồ Duệ và Nghiêm Đĩnh, đầu tiên sẽ dùng đội vận lương dự kỵ binh Man nhân vào trong vòng mai phục hình chữ ‘U’, sau đó năm trăm tên cung tiễn thủ mai phục dưới đất từ trước sẽ xuất hiện đột ngột, dùng hoả tiễn để đốt cháy hào củi khô hình chữ ‘U’. Đám kỵ binh Man nhân bị cắt đứt đường lui và hai bên trái phải, chỉ còn có một con đường có thể đi, đó chính là xông thẳng về phía trước lỗ hổng của chữ ‘U’ mà đột phá vòng vây.

Tư Đồ Duệ vốn không muốn chừa lại lỗ hổng này, hẳn vẫn muốn chôn củi khô và tưới dầu hoả mai phục thành một vòng tròn hoàn chỉnh, đáng tiếc là hẳn không có đủ số củi khô và dầu hoả để thực hiện. Bởi vì muốn bao vây trọn vẹn cả vạn kỵ binh Man nhân thì vòng phục kích phải đủ lớn, thế nhưng số lượng củi khô và dầu hoả mà Tư Đồ Duệ cho người thu gom được chỉ có hạn mà thôi.

Cũng may một khi trận hoả hoạn được bắt đầu, đám kỵ binh Man nhân bị vây liền mất đi ưu thế cơ động, cho nên cũng rất dễ dàng ngăn chặn lỗ hổng này.

Một khi trận hoả hoạn bắt đầu, hơn năm ngàn trọng trang bộ binh nấp trong xe lương sẽ đột ngột xuất hiện, phối hợp với năm ngàn trọng trang bộ binh bên ngoài thành một trận trường mâu dày đặc chậm rãi ép về phía lỗ hổng hình chữ ‘U’. Vì bị ép ngược vào trong biển lửa, cuối cùng gần vạn kỵ binh Man nhân nếu không chết dưới những ngọn trường mâu của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt, thì cũng sẽ chết trong biển lửa thiêu đốt rừng rực tận trời cao.

Cho dù đám kỵ binh Man nhân có thể may mắn đạp lên thi thể đồng bọn mà vượt qua biển lửa, cũng chỉ có một đường chết mà thôi. Không đầy nửa giờ, hai vạn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt nấp ở một vùng trũng cách đó chừng mười dặm cũng sẽ đuổi tới. Dưới sự truy sát của đám khinh kỵ binh đế quốc Minh Nguyệt này, một số ít kỵ binh Man nhân may mắn thoát khỏi biển lửa cho dù kiên dũng thiện chiến đến mức nào cũng không thể thoát. Cho dù cuối cùng có lẻ tẻ vài tên kỵ binh Man nhân chạy thoát, cũng không thể tạo nên uy hiếp gì nữa đối với đội vận lương của đế quốc Minh Nguyệt.

Thế nhưng rốt cục chiến tranh cũng không phải là một vở tuồng, quan chỉ huy dù có cao minh đến mức nào cũng không thể khiến cho cuộc chiến diễn ra giống y như phương án mà hẳn đã định trước.

Tư Đồ Duệ đã rất cẩn thận, Nghiêm Đĩnh cũng đã rất cẩn thận, toàn bộ kế hoạch phục kích có thể nói đã vô cùng hoàn mỹ, gần như không có chút sơ hở nào cả. Thế nhưng Mạnh Hổ vẫn nắm bắt được một sơ hở vô cùng nhỏ bé, ngay lúc toàn bộ thủ hạ của mình sắp sửa hoàn toàn tiến vào vòng phục kích thì đột ngột hạ lệnh ngừng đuổi tiếp.

Nghiêm Đĩnh vì vậy buộc lòng phải phát động tấn công sớm hơn.

Cuối cùng, hơn sáu ngàn kỵ binh Man nhân bị nhốt trong vòng lửa hình chữ ‘U’, thế nhưng vẫn còn hơn bốn ngàn kỵ binh thoát được. Bao nhiêu đó cũng đủ khiến cho lần phục kích đã được dày công sắp đặt này xảy ra diễn biến không thể đoán trước.

Bấy, tám trăm kỵ binh Man nhân của bộ lạc Dã Lang bắt đầu nhón nháo cả lên, có vẻ như muốn xông vào biển lửa để cứu giúp tộc nhân của họ.

Hơn ngàn kỵ binh của sư đoàn Mạnh Hổ lại có bộ dạng vô cùng trấn định, vẻ lạnh lùng giống như trời sập xuống cũng không thêm để ý.

Tất Đieu Tử cố kềm lại một câu mắng, nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân, bây giờ không biết tình hình bên trong thế nào rồi, nếu như giặc đế quốc Minh Nguyệt đã tử mị bày ra lần phục kích này, e rằng kế tiếp vẫn còn ẩn giấu gì đó càng lợi hại hơn, có thể chung quanh đây còn có bộ trí rất nhiều quân mai phục. Chi bằng... chi bằng chúng ta rút đi....

- Rút đi?

- Khốn kiếp, không thể rút binh! Vẫn còn một nửa tộc nhân của chúng ta trong đó, sao có thể bỏ mặc bọn họ?

Lang Hào của bộ lạc Dã Lang nghe vậy vô cùng tức giận, lập tức dùng tiếng Trung Thổ rống lên một câu, sau đó lại dùng tiếng của Man tộc quay đầu lại rống lên vài câu nữa với Man nhân của bộ lạc Dã Lang. Mấy trăm Man nhân nhất thời trở nên kích động vô cùng, rất nhiều người đã rút ra chiến đao vô cùng sắc bén, xem bộ dạng dường như chuẩn bị xông lên chém chết Tất Điều Tử.

Đám Man nhân của bộ lạc Hắc Hùng sau khi nghe được Lang Hào rống giận cũng nhìn chằm chằm Tất Điều Tử với ánh mắt khinh bỉ và phẫn nộ. Ở đại hoang nguyên, bỏ tộc nhân chạy trốn một mình là hành vi của bọn người nhu nhược, đáng bị mọi người phỉ nhổ!

Mạnh Hổ cảm thấy vô cùng nghiêm trọng, hắn biết Tất Điều Tử tuyệt đối không nói sai!

Tư Đồ Duệ thiết kế tỉ mỉ một cái bẫy hoàn mỹ như thế, kế tiếp nhất định còn có bố trí khác lợi hại hơn. Nếu như ở lại cứu người rất là nguy hiểm, hơn nữa thể lực của Mạnh Hổ như vậy, chuyện có thể cứu được Man nhân bị vây trong lửa ra hay không cũng còn rất khó nói. Nhưng nếu cứ như vậy bỏ đi không để ý tới đám Man nhân bị vây trong biển lửa, số Man nhân hơn ba ngàn còn lại nhất định sẽ sa sút tinh thần, thậm chí còn có thể phản bội lời thề, hậu quả rất là nghiêm trọng.

Đám Man nhân lửa giận bốc cao, cả bọn nhìn Tất Điều Tử chằm chằm với ánh mắt giết người.

Tất Điều Tử lại không để ý tới đám Man nhân đang nổi giận, chỉ khẩn trương nhìn Mạnh Hổ.

Ở nơi đây chỉ có một người có quyền quyết định sinh tử và vận mệnh của mọi người, người đó chính là Mạnh Hổ!

Lửa cháy bùng bùng, sức nóng chết người, Mạnh Hổ căn bản không có thời gian do dự, trong nháy mắt liền quyết định.

Không cẩn thận trúng phải quỷ kế của Tư Đồ Duệ dĩ nhiên là tan tác, tuy nhiên trong nguy cơ thường cũng có ẩn tàng chuyển biến. Quả thật cái bẫy của Tư Đồ Duệ đã làm cho Mạnh Hổ lâm vào đường cùng, nhưng cũng tạo ra một cơ hội tuyệt vời cho Mạnh Hổ thu phục lòng người. Mạnh Hổ chỉ cần lợi dụng một cách khéo léo thì sau trận chiến này có thể khiến cho đám Man nhân sống sót tâm phục.

Mạnh Hổ rất cần một cánh quân hoàn toàn trung thành.

Mạnh Hổ nhảy cảm đoán được, không cần biết lần này Tư Đồ Duệ có thể công phá Tây Lăng thành công hay không, đế quốc Quang Huy vẫn sẽ phát động phản kích với quy mô rất lớn. Nhiều nhất không quá hai tháng, giữa hai đại đế quốc tất sẽ bùng phát một cuộc chiến kinh thiên động địa, chuyện cuối cùng ai thắng ai thua cũng không quan trọng, nhưng Mạnh Hổ lại rất quan tâm.

Mạnh Hổ còn quan tâm một điểm, sau trận đại chiến ấy, nguyên khí của hai đại đế quốc đều sẽ tổn thương nặng nề.

Chỉ chờ hai đại đế quốc tổn thương nặng nề, cơ hội cho Mạnh Hổ chiêu binh tự lập đã tới!

Mạnh Hổ đã hứa với Lôi Minh sẽ bảo vệ cẩn thận Triệu Thanh Hạm và hành tỉnh Tây Bộ, nhưng không hứa với Lôi Minh là sẽ làm trâu ngựa cho đế quốc Quang Huy. Muốn chiếu cố Triệu Thanh Hạm có rất nhiều cách, khiến cho nàng trở thành Hoàng hậu không phải là còn hơn Công tước sao? Còn về dân chúng hành tỉnh Tây Bộ, làm cho bọn họ cùng lúc thoát khỏi hai tầng bóc lột của đế quốc và giáo đình, làm cho bọn họ có được cuộc sống cơm no áo ấm bằng mồ hôi nước mắt của chính mình, không phải là đã làm quá tốt lời trăn trối của Lôi Minh trước khi chết hay sao?

Nếu như muốn chiêu binh tự lập, Mạnh Hổ phải có được một cánh quân, một cánh quân tuyệt đối trung thành.

Sự trung thành của liên đội Mạnh Hổ tuyệt đối không có vấn đề gì, Mạnh Hổ tin tưởng, cho dù hắn lập tức tạo phản ngay bây giờ, bọn họ cũng sẽ không chút do dự đi theo hắn. Nhưng chỉ có hơn ngàn tinh binh thì quá ít ỏi, Mạnh Hổ cần có nhiều quân trung thành hơn nữa, mà bọn Man nhân này không nghi ngờ gì chính là lựa chọn lý tưởng nhất.

Mạnh Hổ đã đáp ứng với đám Man nhân, sau khi đánh bại quân xâm lấn của đế quốc Minh Nguyệt sẽ thả bọn họ trở về đại hoang nguyên. Nam tử hán đại trượng phu một lời hứa đáng giá ngàn vàng, cho tới bây

giờ Mạnh Hổ không hề nghĩ tới chuyện vứt bỏ tín nghĩa. Nhưng nếu như đám Man nhân này tự nguyện ở lại tuyên thệ thuần phục hẳn, như vậy không thể nói là Mạnh Hổ vứt bỏ tín nghĩa được.

Cho dù là đám Man nhân không muốn ở lại, nhưng với giao tình giữa Mạnh Hổ và bọn họ, sau khi đám Man nhân này trở lại đại hoang nguyên, đương nhiên cũng sẽ mang cả giao tình giữa Mạnh Hổ và bọn họ trở về đại hoang nguyên. Ở đời không ai biết được chữ ngờ, biết đâu sau này có thể sống vai chiến đấu với Man nhân trên đại hoang nguyên thì sao?

Trong lúc trong đầu suy nghĩ thật nhanh, Mạnh Hổ cũng đã có quyết định, phải cứu đám Man nhân bị vây!

Chỉ sợ rằng cuối cùng chỉ cứu ra được những thi thể đã bị thiêu rụi, lúc ấy bồi thêm tính mạng của một số Man nhân nữa, thậm chí có thể trả giá bằng toàn bộ tính mạng của hơn ngàn kỵ binh liên đội Mạnh Hổ. Cho nên nếu chỉ nhìn trước mắt, có lẽ là không đáng để làm như vậy, nhưng nếu nhìn về lâu về dài, làm như vậy sẽ có lợi ích rất lớn. Binh sĩ không thể nào luyện lại lần nữa, một cánh quân nếu như đã mất hết tinh thần cũng khó mà cứu vãn trở lại được nữa!

Chậm rãi giơ cao trường thương trong tay, ánh mắt Mạnh Hổ hệt như mắt sói nhìn vào đám Man nhân trước mặt.

- Mặc dù các ngươi là Man nhân, nhưng hiện tại các ngươi chiến đấu vì ta, các ngươi đều là binh sĩ của ta, Mạnh Hổ ta tuyệt đối sẽ không bỏ mặc binh sĩ của mình trên chiến trường!

Tất Đâu Tử nghe thấy lộ vẻ sợ hãi, theo như lời của Mạnh Hổ là muốn cứu những Man nhân đang bị vây trong biển lửa.

Một số Man nhân nghe hiểu được tiếng Trung Thổ ánh mắt lập tức phấn chấn, Hùng Bá Thiên và Lang Hào lại càng hưng phấn, liền đem lời Mạnh Hổ nói lại bằng tiếng của Man tộc cho những Man nhân khác. Sau khi nghe xong những lời này, tất cả Man nhân đều kích động gào thét vang trời.

- Tất cả cởi quần ra!

Ánh mắt lạnh lùng của Mạnh Hổ quét qua trên mặt tất cả tướng sĩ toàn quân, lớn tiếng quát:

- Buộc hai ống lại, xúc đất dập lửa! Quần không đủ thì dùng chiến bào, chiến bào không đủ thì dùng khái giáp. Cho dù là phải dùng tới thân thể, cũng phải tạo ra một con đường sống trong biển lửa, bằng bất cứ giá nào cũng phải cứu cho được những huynh đệ đang bị vây trong biển lửa!

Hơn ngàn tinh binh của liên đội Mạnh Hổ và hơn ba ngàn Man nhân ầm ầm đáp lời, cả bọn nhanh chóng nhảy xuống ngựa, vội vã cởi quần trên người ra, sau đó cột chặt hai ống lại rồi bắt đầu nhồi đầy đất, hất vào trong biển lửa. Mạnh Hổ gọi Đôn Tử và Báo Tử lại, bảo mỗi người chia ra suất lĩnh năm mươi kỵ binh trình sát hai bên bức tường lửa, có phát hiện gì lập tức trở về báo lại.

78. Chương 78: Đại Trượng Phu Có Chuyện Nên Làm Có Chuyện Không Nên Làm!

Tuy nhiên, đám Man nhân chưa kịp đến gần lỗ hổng, phía trước đã vang lên tiếng kèn hiệu chói tai.

Đội vận lương của đế quốc Minh Nguyệt vừa mới kinh hoàng chạy trốn lúc trước đột nhiên quay đầu trở lại, gần ngàn chiếc xe lương được niêm phong kín mít đột ngột mở toang ra, một đội trọng trang bộ binh được võ trang đầy đủ từ trong xe lương chui ra.

Trong tiếng kèn hiệu vang lên liên tục, gần ngàn xe lương rất nhanh đã xếp thành ba hàng, mỗi hàng hơn ba trăm chiếc, vừa đủ bít kín chiều rộng gần năm trăm bước của lỗ hổng.

Phía sau đội hình xe lương chặc chắn ấy, hơn vạn trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt triển khai đội hình bộ binh dày đặc, mỗi hàng hơn năm trăm người, trước sau hai mươi hàng.

Theo tiếng kèn hiệu mang tiết tấu nhất định, trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt nghiêm chỉnh tiến về phía trước từng bước, một rừng mâu nhọn hoắt dày đặc toát ra hơi thở tử vong ghê rợn.

Mấy trăm kỵ binh Man nhân mất đi lý trí gào thét xông tới, chiến mã va thẳng vào xe lương nặng nề, Man nhân cỡi trên lưng ngựa thoáng chốc bị bắn tung lên không, chưa kịp rơi xuống đất đã bị rừng trường mâu dày đặc đâm cho thân thể thủng lỗ chỗ như con nhím. Máu tươi theo những chiếc cán trường mâu chảy xuôi xuống như nước, tiếng kêu rên thảm thiết của Man nhân vang dậy cả một vùng.

Số Man nhân còn lại vội vã lui ngược về phía sau, Man nhân hung hãn không sợ chết, nhưng cũng không có nghĩa rằng bọn họ muốn chết.

Mỗi khi giao chiến với quân đội của thế giới Trung Thổ, Man nhân sợ nhất là gặp phải trận trường mâu. Đứng trước một mảng trường mâu dày đặc như rừng, Man nhân luôn luôn cảm thấy trong lòng sợ hãi, hồn phi phách tán. Con người bằng xương thịt tuyệt đối không thể nào chịu nổi trường mâu đâm thủng, trước một trận trường mâu sắc bén, Man nhân có hung hãn đến mức nào cũng phải chết không sai!

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Tiếng kèn hiệu của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt hồi sau càng cao hơn hồi trước, cứ mỗi hồi, đội trọng trang bộ binh lại tiến về phía trước một bước. Tốc độ tiến tới mặc dù rất chậm rãi nhưng không hề dừng lại chút nào, đuối Man nhân ngược vào trong biển lửa. Hơn sáu ngàn Man nhân bị bao vây chen lấn xô đẩy thành một đám vô cùng náo loạn, thỉnh thoảng có Man nhân mất đi lý trí giục ngựa vọt thẳng tới phía trước, rất nhanh đã bị trận trường mâu đâm như con nhím.

Bức tường lửa bao quanh dài chừng vài dặm, nhìn qua rất lớn. Nếu lấy tốc độ ép tới như hiện tại, nhiều nhất chỉ mất thời gian không quá nửa giờ, hơn sáu ngàn Man nhân bị vây sẽ hoàn toàn bị xua vào trong biển lửa.

Bên ngoài tường lửa, Mạnh Hổ đang chỉ huy binh sĩ liều mạng lấy đất dập lửa, cố gắng lấp nên một con đường chạy trốn ngay giữa biển lửa.

Chỉ trong thoáng chốc, mấy trăm tên binh sĩ nhồi đầy đất vào quần rồi ném vào biển lửa đã bắt đầu cảm thấy tay mình tê dại. Thế nhưng mấy trăm chiếc quần chứa lượng đất như vậy thật sự là quá ít, sau khi ném vào biển lửa không thấy có hiệu quả gì, thế lửa bốc cao đến tận trời đã nuốt chửng đất, không thấy có dấu hiệu gì là giảm bớt, nói chi đến việc lấp thành một con đường.

Mạnh Hổ thấy vậy trong lòng nặng trĩu, theo tiến độ như vậy, cho dù dùng hết tất cả quần và chiến bào cũng chưa chắc có thể lấp được một con đường thoát. Huống chi đến lúc đó, cho dù là đám Man nhân bị nhốt được đúc bằng thép ròng đi chăng nữa, có lẽ cũng đã bị nóng chảy thành nước thép mất rồi!

Theo tình hình này có lẽ phải nghĩ biện pháp khác mà thôi!

Mạnh Hổ còn chưa nghĩ ra được cách gì hoàn hảo, đột nhiên Đôn Tử được phái đi trinh sát quay lại, còn cách thật xa đã lớn tiếng la:

- Tướng quân, rất đông khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang men theo bên phải của biển lửa bọc trở lại đây!

Sắc mặt Mạnh Hổ đại biến, lớn tiếng quát hỏi:

- Có bao nhiêu nhân mã?

- Ít nhất cũng có bốn, năm ngàn kỵ binh!

Đôn Tử đã tới cạnh Mạnh Hổ liền ghì cương, thở dốc:

- Hình như là đội kỵ binh hộ lương, bây giờ quay lại!

- Tướng quân...

Đôn Tử vừa dứt lời, Báo Tử cũng từ hướng khác giục ngựa vội vã quay về, cao giọng hét:

- Một phía của biển lửa vẫn chừa lại một lỗ hổng, các huynh đệ Man nhân bị vây cố gắng thoát ra từ lỗ hổng, lại bị đội hình xe lương và trận trường mâu của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt ép ngược trở về, tình hình không ổn!

- Cái gì? Lỗ hổng?!

Mạnh Hổ nghe vậy mừng vô kể:

- Thật tốt quá, đúng là trời không tuyệt đường người!

- Tướng quân!

Tất Điều Tử bên cạnh tiến lên khuyên nhủ:

- Đây là trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt, trọng trang bộ binh chính là khắc tinh của khinh kỵ binh, cho dù là hơn vạn khinh kỵ binh của tướng quân chưa bị vây, cũng chưa chắc có thể đánh bại hai ngàn tên trọng trang bộ binh đã triển khai đội hình nghiêm chỉnh, chưa kể là ngay chỗ lỗ hổng có tất cả bao nhiêu trọng trang bộ binh chúng ta còn chưa biết!

- Giờ phút này không nghĩ nhiều như vậy được!

Mạnh Hổ phấn khởi ném chiếc quần vừa được nhồi đầy đất, tung mình lên ngựa:

- Cứu người quan trọng hơn!

Tất Điều Tử cũng nhảy lên ngựa, đi theo khuyên nhủ:

- Nếu tướng quân muốn tiếp ứng đám Man nhân bị vây, tất phải xuyên thủng đội hình trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang bít kín lỗ hổng, lúc đó quân của hai bên khó tránh khỏi quần lầy nhau cùng một chỗ. Một khi trong quãng thời gian ngắn không kết thúc được trận chiến, mà viện quân của đế quốc Minh Nguyệt chạy tới, hậu quả thật là không dám tưởng tượng, tướng quân!

- Đại trượng phu có chuyện nên làm có chuyện không nên làm!

Mạnh Hổ mạnh mẽ gạt cương, rít một câu qua kẽ răng lạnh lùng như băng giá:

- Ta chỉ tin rằng, tướng quân bỏ mặc binh sĩ trên chiến trường không phải là tướng quân tốt, trong tương lai đến một ngày nào đó, hãn cũng sẽ bị binh sĩ của hãn bỏ mặc trên chiến trường!

- Hắc hắc!

- Hổng.....

Nghe thấy tiếng rống giận làm phấn chấn lòng người của Mạnh Hổ, Hùng Bá Thiên và Lang Hào múa may cánh tay thô ráp của chúng, nhìn Tất Điều Tử từ đầu tới chân với ánh mắt đờ đờ sát khí. Xem bộ dạng của chúng, dường như lúc nào cũng có thể xông tới bóp nát xương cổ của Tất Điều Tử, xong lấy thủ cấp của hãn xuống chơi đá cầu!

Trong khoảnh khắc, Mạnh Hổ giơ cao trường thương trong tay, lớn tiếng quát:

- Đôn Tử!

Đôn Tử đang thở hổn hển vội giục ngựa tiếng lên, mau chóng đáp lời:

- Có!

Mạnh Hổ lạnh lùng:

- Suất lĩnh liên đội Mãnh Hổ tấn công bên cánh phải, công phá đám khinh kỵ binh đang tới!

- Dạ!

Đôn Tử ầm ầm đáp lại, giơ cao chiến đao trong tay, lớn tiếng hét dài:

- Liên đội Mãnh Hổ, giết!

Tiếng thét chưa dứt, Đôn Tử đã lập tức giương chiến đao tiến lên phía trước dẫn đầu, giục ngựa chạy như điên về phía cánh phải của bức tường lửa. Hơn ngàn tinh binh của liên đội Mãnh Hổ vội vã vứt bỏ quần chứa đầy đất trong tay, cả bọn quăng mình trần lên ngựa, rút chiến đao sáng loáng vung lên theo sau Đôn Tử ào ào tiến về phía trước.

Mạnh Hổ chuyển ánh mắt lạnh lùng nhìn sang Hùng Bá Thiên và Lang Hào, lớn tiếng quát:

- Hùng Bá Thiên, Lang Hào!

Hùng Bá Thiên và Lang Hào bắt chước bộ dạng của Đôn Tử, vội vã tiến lên phía trước:

- Có!

Mặt Mạnh Hổ tràn đầy sát cơ bùng bùng, lớn tiếng quát:

- Dẫn tộc nhân của các ngươi theo ta đi cứu người!

Hùng Bá Thiên và Lang Hào nghe vậy vui mừng khôn xiết, lập tức gào thét như mãnh thú bị thương, tung người lên ngựa đồng thời lớn tiếng thét gọi tộc nhân của mình.

Nghe thấy tiếng thét của hai người, đám Man nhân vội vã lên ngựa, cả bọn đều lộ ra sát cơ hùng hực trên mặt, ánh lửa đỏ rực hắt vào đôi mắt của bọn chúng, tựa như có một đám lửa bên trong đang rừng rực cháy. Sát khí điên cuồng bạo ngược lan khắp đám Man nhân như cỏ dại sinh sôi, tràn ra khắp nơi, khiến cho không khí vốn đã nóng bừng giờ đây càng nóng nhiều hơn nữa...

- Giết!

Mạnh Hổ vung cao trường thương trong tay dẫn đầu, giục ngựa thẳng tiến về phía trước.

- Ngao cấp...

- Hắc....

- Hống

Hơn ba ngàn Man nhân dường như hiểu tiếng Trung Thổ của Mạnh Hổ, vội vã lớn tiếng gào theo, cả bọn giục ngựa xông về phía trước như điên dại. Chỉ trong thoáng chốc đã hội tụ thành một cơn lốc xoáy đến tận trời cao, cuốn thẳng dọc theo biển lửa.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng của Mạnh Hổ và hơn ba ngàn Man nhân nhanh chóng đi xa, trong mắt Tất Điều Tử không khỏi hiện lên một tia ngưng trọng, lại có cả kích động rất mạnh. Tất Điều Tử thì thảo vài tiếng, đột nhiên cũng tung mình lên ngựa, vừa đuổi theo như điên một đám móng trần của Man nhân phía trước, vừa cuồng dại rống to:

- Đại trượng phu có chuyện nên làm có chuyện không nên làm, hay, nói hay quá....

Đôn Tử suất lĩnh hơn ngàn khinh kỵ binh của liên đội Mãnh Hổ mãnh liệt xông về phía trước, chỉ trong thoáng chốc, trước mặt đã xuất hiện khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến. Mặc dù khinh kỵ binh của địch khoảng chừng bốn, năm ngàn, binh lực gần như gấp bốn liên đội Mãnh Hổ, nhưng trong mắt Đôn Tử và toàn thể liên đội Mãnh Hổ không hề tỏ ra sợ hãi chút nào.

Quân của hai bên tiến đến, thoáng chốc đã xáp vào nhau.

Đôn Tử hét lớn một tiếng, chiến đao vung cao xé không chém xuống, một tên khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang xông tới, từ vai trái tới eo phải thoáng chốc đã bị Đôn Tử chém xả thành hai đoạn, phần thân trên rớt phịch xuống đất, phần dưới vẫn bị chiến mã mang theo chạy như điên về phía trước. Máu tươi chảy ròng ròng cùng với ruột gan phủ tạng từ phần thân thể bị đứt rớt lòng thông, thấm đỏ cả một vùng.

- Giết!

Một thanh chiến đao sắc bén mang theo khí thế khiến người sợ hãi chém xéo tới, Đôn Tử theo bản năng giơ tay trái lên ngăn đỡ. Choang một tiếng vang lên, một đao hung hãn của địch nhân đã chém vào hộ yển (miếng sắt bảo vệ cổ tay) của Đôn Tử. Lửa văng tung toé, cả cánh tay trái của Đôn Tử bị chấn động mạnh

đến nỗi gần như mất hết cảm giác, nhưng cánh tay phải của hắn không bị ảnh hưởng chút nào, thuận thể quay về chém ngang qua một nhát, nhưng viên tướng địch cũng đã tránh khỏi.

Hai con chiến mã đã lướt qua cạnh nhau, Đôn Tử lại đâm phải chém trái liên tục, đã có ba tên khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt chết dưới đao của hắn.

Trong khoảnh khắc, trước mặt Đôn Tử không còn tên khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt nào, hắn giương mắt nhìn kỹ, không ngờ phía trước là một vùng hoang dã cô liêu, thì ra hắn đã đột phá đội hình của địch.

Hai cánh kỵ binh vừa chạm mặt đã giao phong nhanh như chớp nhưng vô cùng kịch liệt, rốt cục đã lướt qua cạnh nhau, cả hai bên đều chạy xa về phía trước mới đột ngột ghìm cương ngựa quay đầu nhìn lại. Sau đợt kịch chiến đầu tiên, vùng bình nguyên hoang dã giữa hai cánh quân đã nằm đầy thi thể, lại có những binh sĩ bị thương chưa chết đang nằm trong vũng máu phát ra những tiếng rên la thống khổ.

Liên đội Mãnh Hổ thương vong trầm trọng, lượt giao phong vừa rồi hơn trăm kỵ binh đã bỏ mình!

Đôn Tử thở hào hển, để nhiều huynh đệ tử trận như vậy, e rằng lúc trở về khó tránh khỏi bị tướng quân trách phạt.

Đột nhiên, Đôn Tử chậm rãi giơ ngang chiến đao, thè lưỡi ra liếm vết máu còn đọng trên lưỡi đao. Vết máu tanh nồng thoảng chốc đã thấm vào trong cổ họng, màu máu trong đôi mắt Đôn Tử càng nồng đậm hơn nữa, cả người nhìn như một con dã thú đang nổi cơn điên, lộ ra vẻ dữ dằn hung ác.

Phía sau Đôn Tử, bọn khinh kỵ binh của liên đội Mãnh Hổ cũng đang thở hồng hộc như trâu, nhưng cánh tay cầm chiến đao của tất cả đều vững như bàn thạch. Trong mắt cả bọn đều rực cháy lên những luồng lửa đỏ, sát khí điên cuồng bạo ngược đang quay cuồng kích động trong lồng ngực. Trong giây phút này, bọn họ không phải là người nữa, mà bọn họ là sói!

Trong đội hình của đế quốc Minh Nguyệt, đồng tử Diêu Minh Viễn đang co rút lại.

Cánh khinh kỵ binh đối diện kia kiêu dũng vượt xa tướng tượng của Diêu Minh Viễn, mặc dù khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt chiếm ưu thế tuyệt đối về binh lực, thế' nhưng qua một đợt giao thủ đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Mặc dù quân địch tử trận hơn trăm kỵ binh, thế nhưng khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt bỏ mình ít nhất ba trăm mạng. Nhìn binh sĩ của hai bên nằm rên la trên vũng máu giữa trận tiền, Diêu Minh Viễn thấy tim mình như nhỏ máu.

Thật ra, Diêu Minh Viễn hoàn toàn không cần cảm thấy giật mình với kết quả xảy ra trước mắt.

Mặc dù sư đoàn kỵ binh của Diêu Minh Viễn là sư đoàn số Một của quân đoàn Định Châu đế quốc Minh Nguyệt, nhưng căn bản là không nằm trong số những sư đoàn tinh nhuệ nhất của quân đoàn Định Châu. Ngược lại, trong bốn sư đoàn của quân đoàn Định Châu, sư đoàn số Một là có trang bị yếu kém nhất, tổ chất của binh sĩ tốt xấu lẫn lộn, huấn luyện cũng không được đầy đủ, đánh không lại bọn hổ lang bò ra từ đồng xác chết của liên đội Mãnh Hổ là chuyện rất bình thường.

79. Chương 79: Huyết Chiến (thượng)

Chuyện làm cho hắn lo âu chính là, hắn không biết Mạnh Hổ có bị vây trong trận hoả hoạn kia không?

Nếu như Mạnh Hổ cũng bị vây trong đó, vậy ba, bốn ngàn kỵ binh Man nhân bên ngoài cho dù chạy thoát cũng sẽ không gây được sóng gió gì nữa. Mất đi sự chỉ huy của Mạnh Hổ, năm ngàn khinh kỵ binh của Diêu Minh Viễn đủ để tiêu diệt bọn chúng.

Nhưng nếu như Mạnh Hổ chưa bị nhốt, vậy vấn đề quả thật là nghiêm trọng!

Nếu có Mạnh Hổ ở đó, năm ngàn khinh kỵ binh của Diêu Minh Viễn chống lại ba, bốn ngàn khinh kỵ binh tuyệt đối không chiếm được ưu thế, thậm chí còn có thể bị thiệt thòi.

Bài học của sư đoàn Tần Khởi còn sờ sờ trước mắt, Nghiêm Đĩnh sao lại không lo lắng, cho nên hắn đã lệnh cho Diêu Minh Viễn, nếu phát hiện ra tình hình không ổn, lập tức đổi tấn công thành kèm chế, cố gắng giữ chân kỵ binh Man nhân, chờ tất cả kỵ binh chạy tới. Chỉ cần tất cả kỵ binh của sư đoàn Diêu Minh Viễn tới kịp, Mạnh Hổ dù lợi hại hơn nữa cũng không thể nào chống nổi.

Còn chuyện có thể bắt hay giết được Mạnh Hổ hay không, lúc này Nghiêm Đĩnh không dám nghĩ tới.

Không biết vì sao, Nghiêm Đĩnh lại có cảm giác sợ hãi Mạnh Hổ. Thân là một tên tham mưu trưởng cao cấp của quân đoàn Thanh Châu, bây giờ lại là tham mưu trưởng của Tư Đồ Duệ, Nghiêm Đĩnh đương nhiên biết rõ tất cả về Mạnh Hổ. Tên này có thể dẫn theo không tới hai trăm nghìn bộ binh đột phá giữa vạn quân chém chết Tư Đồ Bưu, có thể bằng vào không tới hai ngàn nghìn bộ binh gần như đánh tan nát hai vạn đại quân của Thác Bạt Đảo, tuyệt đối không phải là kẻ vô dụng!

Tư Đồ Duệ nói rất hay, người giống như Mạnh Hổ, chỉ cần hắn còn một hơi thở, chỉ cần dưới tay hắn còn một tên binh sĩ, vẫn tuyệt đối không thể coi thường hắn, nếu không người sẽ hối hận không kịp!

Cho nên Nghiêm Đĩnh rất là lo lắng về thế cục của Diêu Minh Viễn bên kia.

Chuyện duy nhất làm cho Nghiêm Đĩnh cảm thấy vui mừng chính là ở đây mọi việc đã nắm chắc thắng lợi. Một vạn trọng trang bộ binh nấp ở phía sau ba hàng xe lương tiến tới từng bước đã ép sáu, bảy ngàn kỵ binh Man nhân chen chúc thành một đám hỗn loạn. Trước đội hình dày đặc của trọng trang bộ binh, bọn Man nhân đáng thương này không hề có chút lực kháng cự nào cả, bọn chúng khó có thể thoát khỏi tai kiếp.

- Đại nhân!

Nghiêm Đĩnh còn đang lo lắng về tiến triển thế cục của Diêu Minh Viễn ở bên kia, đột nhiên một kỵ sĩ cỡi khoái mã vòng quanh tường lửa nhanh chóng chạy về, gấp giọng nói:

- Tướng quân lệnh cho ty chức bẩm báo với đại nhân, hơn bốn ngàn kỵ binh Man nhân không bị vây đã chia quân thành hai đường, một đường theo bên trái kèm chế tướng quân, còn một đường khác bọc theo cánh phải tiếp ứng bọn kỵ binh Man nhân bị vây trong biển lửa.

- Vậy sao?

Nghiêm Đĩnh nghe vậy chẳng những không kinh sợ mà còn cảm thấy mừng rỡ:

- Ha ha, thật là tốt quá!

Nghiêm Đĩnh nghe vậy không sợ mà lại mừng, đám kỵ binh Man nhân chưa bị nhốt vốn cũng chỉ có ba bốn ngàn, nếu còn chia quân ra nữa thì không thể tạo thành uy hiếp gì đối với năm ngàn nghìn kỵ binh của Diêu Minh Viễn.

Còn lại một nửa kỵ binh Man nhân tới tiếp ứng cho đám Man nhân bị vây trong biển lửa chính là muốn chết. Thủ hạ của mình có hơn một vạn trọng trang bộ binh thật sự rất tinh nhuệ, hơn nữa lại là khắc tinh của kỵ binh, cho dù là lọt vào thế trận hai mặt giáp công của kỵ binh Man nhân cũng không có gì phải sợ. Chỉ cần giữ chân chúng một thời gian ngắn, tất cả sư đoàn kỵ binh của Diêu Minh Viễn đã có thể tới kịp, khi đó gần vạn kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ sẽ bị tiêu diệt toàn quân.

Nghĩ tới đây, Nghiêm Đĩnh không còn do dự gì nữa, hưng phấn hét to:

- Cung Duyệt!

Một viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt vốc người cường tráng, sắc mặt lạnh lùng bước lên phía trước, lớn tiếng đáp:

- Có!

Cung Duyệt là liên đội trưởng liên đội số Một trọng trang bộ binh của sư đoàn số Hai quân đoàn Thanh Châu, võ nghệ cao cường, thân trải trăm trận, cũng nổi danh là một viên tướng giỏi nhất trong quân đoàn Thanh Châu. Lần này Tư Đồ Duệ phái liên đội trọng trang bộ binh của hắn tới đây để đối phó với đám kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ, có thể thấy Tư Đồ Duệ tin tưởng hắn tới mức nào.

Nghiêm Đĩnh lớn tiếng:

- Suất lĩnh liên đội số Một tiếp tục tiến về phía trước, nghiền nát đám kỵ binh Man nhân đang bị vây!

- Dạ!

Cung Duyệt âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Ánh mắt Nghiêm Đĩnh nhìn sang một viên tướng đế quốc Minh Nguyệt khác, lớn tiếng quát:

- Tư Đồ Thiệu!

Tư Đồ Thiệu là liên đội trưởng liên đội số Hai trọng trang bộ binh của sư đoàn số Hai quân đoàn Thanh Châu, cũng là con cháu của Tư Đồ Duệ, bất quá chỉ là dòng thứ, không phải là dòng chính của Tư Đồ Duệ.

Tư Đồ Thiệu tiến lên, lớn tiếng đáp:

- Có!

Nghiêm Đĩnh quát to:

- Suất lĩnh liên đội số Hai ngăn cản viện quân của địch!

- Dạ!

Chỉ trong thoáng chốc, đội hình của hơn vạn trọng trang bộ binh thay đổi, hai hàng xe lương chắc chắn che chở năm ngàn trọng trang bộ binh tiếp tục tiến về phía trước, còn lại một hàng xe lương ở lại phía sau của đội hình. Số năm ngàn trọng trang bộ binh còn lại bày thành mười hàng dày đặc phía sau hàng xe lương, lạnh lùng chờ đợi kỵ binh Man nhân chạy tới cứu viện.

Trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt vừa bày xong đội hình, đám kỵ binh Man nhân cũng vừa xông tới.

Thấy phía trước đột nhiên xuất hiện kỵ binh Man nhân, đồng tử của Nghiêm Đĩnh thoáng chốc co rút lại, đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy ‘phong thái’ của kỵ binh Man nhân. Bọn Man nhân này quả nhiên khác xa với người Trung Thổ, bất quá chuyện này cũng không đến nỗi làm cho hắn phải giật mình, chuyện làm cho hắn giật mình chính là viên tướng địch dẫn đầu đám kỵ binh Man nhân đang xông tới.

Trường thương đen nhánh dài ba trượng trong tay, Ô Vân Cái Tuyết cao lớn hiên ngang, vóc người hùng vĩ, dáng vẻ lãnh khốc, nhắm mắt cũng biết được kẻ đó là ai, Mạnh Hổ! Chính là con mãnh hổ đã chém chết liên tục Tư Đồ Bưu, Đỗ Dự, Tư Đồ Hạo, lại đánh trọng thương Yến Trường Không, làm cho vô số quả phụ của đế quốc Minh Nguyệt phải khóc thảm ngày đêm!

Mạnh Hổ nhẹ nhàng ghìm cương ngựa, quay đầu lại quát to:

- Hùng Bá Thiên!

Hùng Bá Thiên vội giục ngựa tiến lên, lớn tiếng đáp:

- Đại thủ lĩnh?

Mạnh Hổ vung cao trường thương trong tay, chỉ thẳng vào đội hình chỉnh tề của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt phía trước, lạnh giọng quát:

- Có thấy trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt phía trước không?

Hùng Bá Thiên cố gắng nhin một câu chữ đồng, run giọng đáp:

- Có!

- Vậy còn chờ gì nữa!

Mạnh Hổ trừng mắt, hung tợn quát:

- Lên đi, nghiền nát bọn chúng như giết một con kiến cho ta!

- Dạ!

Hùng Bá Thiên mạnh mẽ quay đầu lại, dùng tiếng của Man tộc hét lớn với tộc nhân của bộ lạc Hắc Hùng ở phía sau:

- Các dũng sĩ của bộ lạc Hắc Hùng, Đại thủ lĩnh bảo rằng, chúng ta hãy nghiền nát bọn chúng thành cát bụi, siết chặt chiến đao trong tay các người, hãy làm cho bọn hèn mọn Trung Thổ này phải khóc lóc dưới đao phong của chúng ta, giết.....

- Giết giết giết....

Hai ngàn Man nhân của bộ lạc Hắc Hùng, còn có bảy tám trăm Man nhân của bộ lạc Dã Lang đồng thời rống lên đến nỗi khàn cả giọng. Tiếng rống giận dữ như núi đổ biển gầm thoáng chốc xé toạc cả trời không, chấn động trong vòng mười dặm. Trong khoảnh khắc, Hùng Bá Thiên giương cao Trảm Mã đao trong tay dẫn đầu, gần ba ngàn kỵ binh Man nhân nhanh như chớp với khí thế có thể dời non lấp biển cuốn thẳng tới đội hình của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt ngay trước mặt.

Thấy khí thế của Man nhân mạnh mẽ như vậy, Nghiêm Đình dù đang dưới sự bảo vệ trùng trùng điệp điệp của trọng trang bộ binh cũng không khỏi hơi biến sắc.

Bên trong biển lửa, đám Man nhân bị hơi nóng của lửa làm cho đầu óc choáng váng đột nhiên phần chân hẫng lên, Hồ Bào hung hăng quay đầu chiến mã, rút đao ra thét dài:

- Các dũng sĩ của bộ lạc Mãnh Hồ, dũng sĩ của bộ lạc Hắc Hùng không bỏ mặc chúng ta, bọn họ tới cứu chúng ta, bọn họ tới cứu chúng ta kìa!

Đám Man nhân đang chen chúc hỗn loạn thoáng chốc thấy được một tia hy vọng sinh tồn, phần khích gào thét rất to. Mặc dù bọn Man nhân không sợ chết, nhưng không có nghĩa là bọn họ muốn chết, ở trên thế giới này, chỉ cần là người bình thường đương nhiên là muốn được sinh tồn, không ai lại muốn mình phải chết.

Hồ Bào giơ cao Trảm Mã đao, giận dữ hét:

- Các dũng sĩ của bộ lạc Mãnh Hồ, liều mạng với bọn chó Trung Thổ này!

- Liều mạng!

- Giết chết bọn chúng!

- Giết chết bọn chó Trung Thổ ti tiện này!

Đám Man nhân đang kinh hoàng bối rối vừa nhìn thấy có cứu binh, cả bọn giống như được tiếp thêm một luồng sức mạnh vô hình, khí huyết trào dâng. Hồ Bào giương cao Trảm Mã đao trong tay dẫn đầu, mấy trăm kỵ binh Man nhân cũng giục ngựa quay đầu như một cơn gió lốc cuốn thẳng về phía trận trường mâu lạnh lẽo chết chóc của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt. Lúc này bọn họ đã thật sự liều mạng, không chết không thôi!

Tiếng va chạm mạnh mẽ cùng với tiếng ngựa hí thảm thiết và tiếng kêu rên của Man nhân thoáng chốc vang tận mây xanh.

Vừa tiếp xúc, đám Man nhân lập tức tử thương nặng nề, chỉ trong thoáng chốc, đã có cả trăm kỵ binh Man nhân chết thảm dưới trận trường mâu của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt. Mặc dù đám Man nhân hung hãn không sợ chết, nhưng dù sao bọn họ cũng phải đối mặt với đội hình nghiêm chỉnh chờ sẵn của trọng trang bộ binh, hơn nữa còn có xe lương chắc chắn bảo vệ. Khinh kỵ binh thiếu thốn trọng thương trọng giáp rất khó húc đổ đội hình xe lương vô cùng kiên cố.

Đám Man nhân tử trận thậm chí không có cơ hội vọt tới trước trận của quân đế quốc Minh Nguyệt, đừng nói chi đến chém giết, có thể nói đây là đâm đầu đi chết!

Mắt Hồ Bào vẫn lên những tia máu đỏ ngầu, nỗi giận gầm lên một tiếng từ trên lưng ngựa lăn xuống đất, nhanh như ánh chớp lặn vào gầm một chiếc xe lương. Chỉ trong chớp mắt, xe lương to lớn nặng cả ngàn cân bất thành linh nghiêng qua một bên, dưới ánh mắt hoảng sợ của bọn trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt, chiếc xe lương to lớn như một toà núi nhỏ đang từ từ ngã xuống!

Bốn tên trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đứng ở đầu hàng chịu trách nhiệm đẩy xe trong khoảnh khắc đã bị đè nát như tương.

Đội hình xe lương kín mít của đế quốc Minh Nguyệt rốt cục đã xuất hiện một lỗ hổng, vài Man nhân lập tức tấn công về phía lỗ hổng ấy.

Cung Duyệt đang đốc chiến ở phía sau cười gần một tiếng, hai chân khê nhún nhanh như chớp đã bay vọt lên không, đập trên vai của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt lướt nhanh về phía trước. Một chân Cung Duyệt đập lên xe lương đang nằm ngã lộn trên mặt đất, không cần nhìn đã vung cao chiến đao chém mạnh về phía sau xe lương.

Hổ Bào sau khi hao hết khí lực toàn thân lật đổ xe lương, đang quỳ phục thở dốc, đột nhiên sát cơ lạnh như băng giá từ trên trời giáng xuống.

Hắn vội vàng ngẩng đầu lên, ánh sáng lạnh lẽo chói mắt từ trên đầu đang chém xuống. Hổ Bào gào lên một tiếng, thân hình cường tráng chọt lặn qua gầm một xe lương bên cạnh. Vừa rồi lật đổ xe lương đã làm cho hắn tiêu hao hết thể lực, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào hồi phục, hiện tại hắn chỉ có cách tránh né khí thế mạnh mẽ của địch nhân.

Thấy Hổ Bào gặp nguy, hai tên Man nhân phóng ngựa lại, liều chết tới cứu.

Cung Duyệt lộ ra sát cơ tràn ngập, xoay tay đoạt một cây trường mâu trong tay một tên trọng trang bộ binh, giang tay quét thẳng về phía hai tên Man nhân đang liều chết tới cứu, chỉ một kích đã đánh bay cả hai tên. Sau đó Cung Duyệt lập tức xoay mâu nhắm ngay vị trí Hổ Bào đang ẩn thân dưới xe lương đâm mạnh xuống, trường mâu sắc bén dễ dàng xuyên qua xe lương kiên cố. Chỉ nghe phập một tiếng, Hổ Bào núp dưới gầm xe chưa kịp có phản ứng gì đã bị trường mâu đóng cứng xuống đất!

Chỉ cần nghe thanh âm mũi mâu cắm ngập vào xương thịt, Cung Duyệt biết rằng Man nhân núp dưới gầm xe đã chết.

Cung Duyệt lạnh lùng rút trường mâu lên, thuận thế quét ngang đánh té hai Man nhân khác đang chạy đến, sau đó nhảy xuống đất, hai tay nâng xe lương đang nằm nghiêng dưới đất, miệng thét lớn:

-Lên!

Xe lương đang lật ngang dưới đất liền đứng lên, sau đó bị Cung Duyệt dùng hai tay nâng bổng lên không.

Giơ cao xe lương bước về phía trước hai bước, hai tay đột nhiên vung mạnh một cái, xe lương nặng ngàn cân bay tới phía trước, lấp ngay vào lỗ hổng khi nãy của đội hình xe lương. Hai tên kỵ binh Man nhân đang trên đà phóng qua lỗ hổng, vì quá đột ngột nên đâm sầm vào xe lương. Chỉ nghe rầm rầm hai tiếng trầm đục, hai con chiến mã đã gãy xương đứt gân chết ngay tại chỗ, hai tên Man nhân trên lưng chiến mã bay thẳng lên không, chưa kịp rơi xuống đất đã bị sáu cây trường mâu đâm xuyên thủng thân thể, chết ngay trên không.

80. Chương 80: Huyết Chiến (hạ)

Hùng Bá Thiên vừa giục ngựa đến trước đội hình xe lương của đế quốc Minh Nguyệt, tay trái đột ngột giật mạnh dây cương, chiến mã thoáng chốc ngẩng đầu hí dài một tiếng bay thẳng lên không.

Trong chớp mắt, thân hình như cái tháp của Hùng Bá Thiên đột nhiên từ trên lưng ngựa lặn xuống, té thật mạnh trên mặt đất.

Chiến mã không còn sự khống chế cũng đã nhảy lên thật cao, vọt thân phóng qua khỏi xe lương của đế quốc Minh Nguyệt, từ trên không rơi xuống như một hòn núi nặng nề. Tiếng lười mâu sắc bén đâm ngập vào xương thịt vang lên, mười mấy cây trường mâu sắc bén đã đâm thủng thân thể chiến mã từ trên không rút xuống, không ngờ chiến mã nặng khoảng mấy trăm cân cũng bị trường mâu của đám trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt xuyên thủng giữ lại trên không.

Hùng Bá Thiên đang lặn trên mặt đất thuận thế bật dậy, nhanh như tia chớp tiếp cận xe lương gần nhất, hai tay nắm lấy càng xe phía trước đột ngột phát lực. Chỉ nghe vù một tiếng, xe lương nặng ngàn cân trong khoảnh khắc bay thẳng lên không, quay cuồng mấy vòng bay xa vài chục bước rồi nặng nề rơi xuống. Mười mấy tên trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt trong cơn thăng thốt không kịp né tránh đã bị đè nát như tương.

Không đợi quân của đế quốc Minh Nguyệt kịp phản ứng, thân hình Hùng Bá Thiên lướt ngang, lại liên tiếp ném bay năm chiếc xe lương.

Đội hình xe lương vốn cực kỳ kiên cố trong thoảng chốc đã lộ ra một lỗ hổng rộng chừng mười bước, trong tiếng vó ngựa dồn dập như tiếng sóng thủy triều, bốn, năm mươi kỵ binh Man nhân bắt chắt tất cả giết thẳng vào trong lỗ hổng. Vừa tới trước trận trường mâu, bốn, năm mươi kỵ binh Man nhân ấy đột ngột giật cương cho chiến mã bay vọt lên không, lúc rơi xuống đương nhiên là không tránh khỏi trường mâu của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt đâm thủng người, nhưng cũng đè chết được một số trọng trang bộ binh. Đương nhiên là số kỵ binh Man nhân này muốn dùng xương thịt của chính mình và chiến mã để mở ra một đường máu giữa đội hình dày đặc gió thổi không lọt của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt.

Sau khi liên tục ném bay sáu chiếc xe lương, Hùng Bá Thiên rút cục đã cạn kiệt thể lực, hai tay chống đầu gối kịch liệt thở hổn hển.

Ngay lúc đó sát cơ lạnh lẽo từ trên trời giáng xuống, hần vội ngẩng đầu nhìn lên, một viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt đang lơ lửng cao chiến đao chém xả xuống đầu hần, cùng lúc đó, hai cây trường mâu sắc bén đâm tới một lượt, phong toả đường né tránh hai bên của hần. Hùng Bá Thiên ngửa mặt lên trời thét dài, hai tay nhanh chóng quơ ngang, thuận thế giật lấy hai cây trường mâu lơ lửng che phía trên đầu.

Chỉ nghe leng keng hai tiếng, chiến đao của viên tướng đế quốc Minh Nguyệt đã chém mạnh xuống lưỡi mâu, thoảng chốc toé lửa. Trong khoảnh khắc, thân hình như thiết tháp của Hùng Bá Thiên đã bắn vọt lên không, hai chân vừa mở ra liền khép lại, một cú đập vô cùng mạnh mẽ đã bay thẳng vào bụng của viên tướng đế quốc Minh Nguyệt kia.

Tiếng xương vỡ răng rắc vang lên, tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt lập tức miệng phun máu tươi khuyu xuống ngay tại chỗ.

Hùng Bá Thiên không thềm để ý tới viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt đã bị thương nặng, hai tay còn cầm hai thanh trường mâu đột ngột đâm mạnh về phía sau, hai tên trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt nhất thời thu thế không kịp đã bị hần đâm trúng. Hùng Bá Thiên buông tay xoay người dùng hai cùi chỏ của mình thúc mạnh, lại hai tiếng rắc nữa vang lên, hai tên trọng trang bộ binh đã bị Hùng Bá Thiên thúc gãy xương cổ.

Trong chớp mắt, Hùng Bá Thiên sấn về phía trước hai bước, thân hình to lớn nặng nề của hần giống như một quả chùy khổng lồ đập mạnh vào đội hình dày đặc của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt. Hai tên trọng trang bộ binh đứng ngay hàng đầu thoảng chốc đã bị Hùng Bá Thiên thúc hai chỗ cứng như sắt gãy nát xương ngực, hai tên kia không kịp kêu lên một tiếng nào liền gục xuống ngay tại chỗ.

Thế nhưng rất nhanh hai tên trọng trang bộ binh đứng ngay sau đó đã nhanh nhẹn bổ tới.

Cách đó mười bước ở ngoài trận, Mạnh Hổ ghìim ngựa nghỉ chân, thần sắc lạnh lùng quan sát một lượt cục diện hiện tại.

Hùng Bá Thiên giống như một thanh đao cùn lại thô kệch vung về, dốc hết sức lực dẫn đầu đột phá đội hình xe lương của đế quốc Minh Nguyệt, kẻ đó đã đột nhập vào trận trường mâu dày đặc. Hàng trăm kỵ binh Man nhân phía sau Hùng Bá Thiên bắt chắt tất cả giục ngựa xông vào, không ngừng dùng thân thể bằng xương thịt của chính mình và chiến mã thọc sâu vào trận trường mâu của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt.

Đây là trận chiến giữa mâu và xương thịt, đây là trận chém giết đầy sắt máu!

Ở đây không có kiên cường nhất, chỉ có kiên cường hơn, người nào kiên cường hơn, người nào có ý chí bền vững hơn, người đó có thể chống chọi tới giờ phút cuối cùng, giành được thắng lợi.

Tư Đồ Thiệu đã bị Hùng Bá Thiên giết chết, quân của đế quốc Minh Nguyệt đã không còn viên tướng nào có thể địch nổi Hùng Bá Thiên, cho nên chỉ có thể dựa vào trận trường mâu dày đặc của trọng trang bộ binh để ngăn cản sự đột phá của kỵ binh Man nhân, nhìn qua thấy vô cùng vất vả. Mạnh Hổ chậm rãi nở một nụ cười lãnh khốc, cứ xem Hùng Bá Thiên và đám kỵ binh Man nhân đang tả xung hữu đột, việc phá được trận trường mâu của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt chỉ còn là vấn đề thời gian.

Thế nhưng khi Mạnh Hổ đưa mắt nhìn về phía xa xa, đôi mày rậm của hắn lập tức cau lại.

Đám kỵ binh Man nhân bị vây xem ra tình hình không mấy khả quan, bọn họ thậm chí không có cách nào đột phá được đội hình xe lương của trọng trang bộ binh. Mà không thể đột phá được đội hình xe lương có nghĩa là không tạo ra được sự uy hiếp gì cho đám trọng trang bộ binh núp sau xe lương, thời gian càng trôi qua, đám kỵ binh Man nhân bị vây ngày càng trở nên tuyệt vọng, ngày càng trở nên điên cuồng. Nếu như không nghĩ ra biện pháp cứu vãn thế cục, ý chí của bọn họ sẽ hoàn toàn sụp đổ, đến lúc ấy, cho dù có cứu được bọn họ cũng không có ý nghĩa gì!

Nghĩ đến đây, Mạnh Hổ không còn do dự chút nào, khẽ quát một tiếng, Ô Vân Cái Tuyết lập tức ngừng đầu hí dài một tiếng, bốn vó tung bay chạy thẳng về phía trước. Chỉ trong chớp mắt, Mạnh Hổ đã lướt qua bên cạnh kỵ binh Man nhân của bộ lạc Hắc Hùng, trong khoảnh khắc, tay trái khẽ giạt cương, Ô Vân Cái Tuyết lập tức vọt thẳng lên không.

Một người một ngựa thoáng chốc hoá thành một đạo cầu vồng vừa đen vừa đỏ, nhảy vọt qua khỏi đầu trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt, lúc rơi xuống đất thì đã phóng qua mười hàng trường mâu của trọng trang bộ binh. Mạnh Hổ không hề ngừng lại tiếp tục giục ngựa thẳng về phía trước, sau khi tăng tốc một chút, Ô Vân Cái Tuyết lại tiếp tục bay vọt lên không, lúc rơi xuống đã ngay vào giữa đám kỵ binh Man nhân đang bị vây trong biển lửa.

Ô Vân Cái Tuyết không hổ là một tuyệt thế thần câu vạn con có một, không phí bao nhiêu sức lực đã đột nhập vào vòng vây.

Mạnh Hổ cả người lẫn ngựa mang theo thanh thế kinh người từ trên trời giáng xuống, đám Man nhân đang chen chúc lộn xộn vội vã né tránh, rốt cục đã tạo ra được một chỗ đất trống. Mạnh Hổ thuận thế giạt mạnh cương, Ô Vân Cái Tuyết sau khi bốn vó chạm đất toàn thân chỉ loạng choạng vài cái đã đứng vững vàng trở lại.

Thấy Mạnh Hổ đột nhập vào vòng vây, đám Man nhân bị vây hò reo hoan hô vang dậy.

Giây phút này, đám Man nhân bị vây vô cùng kích động, bọn họ không bao giờ ngờ được, tên tướng quân người Trung Thổ này lại đơn thân độc mã đột nhập trùng vây tới cứu bọn họ.

Không cần biết tên tướng quân Trung Thổ này có thể cứu thoát bọn họ hay không, phần dũng khí này đã đủ khiến cho đám Man nhân kích động không thôi. Man nhân trên đại hoang nguyên quả thật đã man, đó là vì bọn họ không có một nền văn minh đầy đủ, thế nhưng bọn họ không hề thiếu hụt suy nghĩ, tư tưởng. Bọn họ sùng bái dũng sĩ, bọn họ sùng bái nam nhân tràn đầy huyết tính, bọn họ sùng bái nghĩa khí!

Cung Duyệt đang ở giữa đội hình của đế quốc Minh Nguyệt trên mặt cỏ giạt liên tục vài cái.

Mạnh Hổ ư? Đây chính là con mãnh hổ đã chém chết Tư Đồ Bưu và Tư Đồ Hạo sao?

Đột nhiên đôi mắt Cung Duyệt dấy lên hai luồng lửa nóng bừng bừng, chiến ý menh mông mãnh liệt trong nháy mắt đã ngập tràn lồng ngực, dường như lúc nào cũng có thể phá vỡ lồng ngực mà ra. Bất giác Cung Duyệt ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, hung hăng vung cao chiến đao làm bằng thép ròng trên tay, phóng thẳng lên xe lương. Mũi đao sắc bén của Cung Duyệt chỉ thẳng về phía trước, nhắm thẳng vào Mạnh Hổ đang ở giữa đám kỵ binh Man nhân.

- Đến đây, Mạnh Hổ! Cung Duyệt ta muốn lĩnh giáo uy phong của ngươi một chút!

- Không biết tự lượng sức mình!

Mạnh Hổ hừ lạnh một tiếng thúc ngựa vọt thẳng về phía trước, trường thương dài ba trượng thoáng chốc xé toạc không trung, mang theo khí thế như núi đổ sóng gầm đập thẳng xuống đầu Cung Duyệt. Cung Duyệt hét lớn một tiếng, chiến đao chém xéo lên trên, chỉ nghe đình một tiếng, đao thương đã va chạm với nhau,

một luồng lực lượng hung hãn thoáng chốc theo thân thương phản chấn trở lại như đợt sóng thủy triều, làm cho hõ khẩu của Mạnh Hổ thoáng chút tê dại!

Hai cánh tay của Cung Duyệt cũng bị lực phản chấn làm cho tê dại, xe lương dưới chân hắn càng không thể chịu nổi áp lực nặng nề như vậy, chỉ nghe răng rắc mấy tiếng đã vỡ vụn ra. Nhất thời Cung Duyệt mất đi chỗ đứng, từ trên xe lăn xuống đất, Mạnh Hổ cười gằn, cơ hội tuyệt vời như vậy đương nhiên hắn không thể bỏ qua!

- Chịu chết đi thôi!

Mạnh Hổ hét to một tiếng, trường thương trong tay đâm về phía bụng Cung Duyệt nhanh như chớp.

Không còn cách nào, Cung Duyệt đành chống hai tay xuống đất, thân hình như cá chạch lặn vào gầm xe lương cạnh đó. Mạnh Hổ cười lạnh, trường thương đâm huyệt thuận thế quét ngang, một luồng lực lượng nghiêng trời lệch đất thoáng chốc theo trường thương xuất ra, xe lương đang đứng vững như bàn thạch đột ngột bị quét lên không, quay cuồng bay ra xa vài chục bước.

Cung Duyệt tru lên như sói, vô cùng vất vả lăn tiếp vào gầm một chiếc xe lương khác.

Mạnh Hổ ra tay liên tục, đánh bay một hơi mười hai chiếc xe lương, lúc này Ô Vân Cái Tuyết ngẩng đầu phát ra một tiếng hí thê lương, thể lực của nó đã gần như cạn kiệt. Nhưng bao nhiêu đó cũng là quá đủ, sau khi Mạnh Hổ đánh bay mười hai chiếc xe lương, đội hình xe lương vô cùng kiên cố rốt cục đã xuất hiện một lỗ hổng vừa đủ rộng.

Mạnh Hổ giơ cao trường thương vẩy vẩy về phía trước, đám Man nhân bị vây đã lâu thoáng chốc gào thét xông thẳng về phía lỗ hổng.

Trong đội hình của trọng trang bộ binh đế quốc Minh Nguyệt, Nghiêm Đĩnh thấy vậy sợ đến nỗi hồn vía lên mây, tóc lông đều dựng đứng. Trọng trang bộ binh chiếm ưu thế tuyệt đối, lại còn có ba hàng xe lương kiên cố, không ngờ không thể ngăn cản được đám Man nhân đột kích. Mắt thấy ba hàng xe lương cộng thêm hai mươi hàng dày đặc của trận trường mâu vẫn bị Man nhân chọc thủng, Nghiêm Đĩnh quả thật không dám tin tất cả chuyện này đều là sự thật.

Thánh nữ Quang Minh ở trên, đây có phải là đám Man nhân trên đại hoang nguyên thường hay bị quân đội Trung Thổ đánh cho tan tác hay không vậy? Chỉ có cái khác duy nhất là thêm vào một tên Mạnh Hổ mà thôi, thế nhưng không ngờ thêm vào một tên Mạnh Hổ, Man nhân lại có thể trở nên lợi hại như vậy! Mị lực của một cá nhân thật sự có thể tạo ra sự thay đổi lớn đến như vậy sao?

- Giữ vững! Nhất định phải giữ vững!

Đột nhiên, Nghiêm Đĩnh hét to đến mức khàn cả giọng:

- Các đội ở hai cánh chưa bị công kích lập tức co cụm vào giữa, tăng cường cho các đội đã bị công kích! Cố gắng giữ vững, chỉ cần kiên trì thêm nửa giờ, viện quân của chúng ta sẽ tới, đến lúc đó đám Man nhân đáng chết này sẽ tiêu tòng cả lũ....

- Còn các người!

Nghiêm Đĩnh quay đầu lại quát năm trăm cận vệ quân bên cạnh:

- Các người cũng phải lên, xông lên một lượt! Bằng bất cứ giá nào cũng không được để cho Man nhân xuyên thủng đội hình, tuyệt đối không thể để cho đám Man nhân bị vây đột phá vòng vây, lên mau!

Rầm!

Nghiêm Đĩnh vừa dứt lời, nửa khúc thi thể đột nhiên từ trên trời giáng xuống, rơi mạnh trước mặt hắn.

Máu tươi bay tung toé thoáng chốc bám đầy cả đầu mặt Nghiêm Đĩnh, Nghiêm Đĩnh hơi hoảng sợ xoay đầu nhìn lại, một đôi mắt vừa lạnh lùng như băng giá lại vừa bạo ngược hung tàn đang nhìn hắn chằm chằm. Một tên Man nhân người to như cái tháp đang xông về phía hắn như bay, trong khoảnh khắc, Nghiêm Đĩnh cảm thấy chính mình dường như bị vật gì đó va chạm rất mạnh, sau đó cả người bỗng nhiên nhẹ như lông hồng từ từ rời khỏi mặt đất, lơ lửng trên không.

Giấy dựa trên không, Nghiêm Đình cố gắng cúi đầu nhìn xuống, dưới đất là chiến trường ồn ào vô kể, Man nhân và trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đã quần chặt lấy nhau, trong nhất thời khó phân thắng bại. Trong lúc đó, Nghiêm Đình loáng thoáng nghe như có một hồi kèn hiệu kéo dài, hần quay đầu nhìn về phía có tiếng kèn hiệu vang lên. Vùng bình nguyên hoang dã mênh mông ngay trước mặt đột nhiên xuất hiện kỵ binh đông như kiến, rất đông khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang xông thẳng về hướng này như gió cuốn mây bay.

Nghiêm Đình không khỏi nở nụ cười thoả mãn, rốt cục viện quân đã tới, Mạnh Hổ, người xong rồi!

Trong khoảnh khắc, lưỡi lửa hung hãn đã hoàn toàn nuốt chửng Nghiêm Đình, giống như rơi vào lửa địa ngục vậy!

81. Chương 81: Thương Vong Nặng Nề

Gần như cùng lúc đó, Hùng Bá Thiên cũng đã đột phá được đám trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang ngăn cản, rốt cục hai cánh kỵ binh Man nhân đã hội hợp với nhau.

Sau khi trả giá bằng rất nhiều tính mạng của kỵ binh Man nhân, rốt cục đã mở ra được một đường máu giữa đội hình trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt.

Thế nhưng đám trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang ngăn cản nơi lỗ hổng không hổ là quân tinh nhuệ của quân đoàn Thanh Châu, mặc dù đội hình đã bị Man nhân chọc thủng, nhưng bọn chúng vẫn không hề bối rối. Dưới sự chỉ huy của bọn quan quân các cấp, dốc hết toàn lực đè ép vào giữa, cố gắng nối liền miệng lỗ hổng bị chọc thủng, thế nhưng hiển nhiên là không thể được, Man nhân cũng không phải ngồi không!

- Mau!

Mạnh Hổ múa trường thương liên tu bất tận, chỉ huy đám Man nhân theo lỗ hổng đột phá vòng vây ra bên ngoài.

- Tăng tốc độ lên!

Đúng ngay vào thời khắc vô cùng quan trọng, Mạnh Hổ đột nhiên nghe thấy một hồi kèn hiệu nổi lên thật dài. Hần vội ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy xa xa trên vùng bình nguyên hoang dã mênh mông đột nhiên xuất hiện một sợi chỉ đen mờ nhạt trông rất mơ hồ. Sợi chỉ đen ấy dường như đang chậm rãi ngo nguẩy, chỉ trong thoáng chốc đã kéo rất dài ra hai bên cánh, cũng trở nên rõ ràng hơn lúc đầu.

Ừng ừng ừng....

Rất nhanh, bên tai Mạnh Hổ đã vang lên tiếng ừng oàng nghe rất rõ ràng, giống như đang có sấm động ở cuối chân trời cuộn cuộn tới.

Hùng Bá Thiên đang theo sát Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, đồng tử thoáng chốc co rút lại, sợ hãi nói:

- Đây là...viện quân của đế quốc Minh Nguyệt?

- Đáng chết!

Mạnh Hổ giận dữ mắng một câu, đột nhiên rống to đến mức lạc giọng:

- Hùng Bá Thiên, mang theo tộc nhân của người, bằng bất cứ giá nào cũng phải ngăn cản được viện quân của địch. Chưa có lệnh của bản tướng quân, bất cứ kẻ nào cũng không được lùi về phía sau nửa bước, tuyệt đối không thể để cho bọn chúng tiến lại đây!

- Dạ!

Hùng Bá Thiên âm âm tuân lệnh, lập tức nhảy lên mình một con chiến mã vô chủ, giục ngựa xông ra khỏi lỗ hổng.

Phi đến ngang lỗ hổng đột nhiên Hùng Bá Thiên ghì cương ngựa lại, chiến mã nhất thời dừng đứng thân trước lên cao phát ra một tràng tiếng hí thật dài. Hùng Bá Thiên rống lên vang dậy khắp cả chiến trường:

- Các dũng sĩ của bộ lạc Hắc Hùng, đi theo ta....

Cách lỗ hổng của bức tường lửa không xa.

Hơn ngàn kỵ binh của Đôn Tử đã tiến hành đợt va chạm thứ hai với đội kỵ binh của Diêu Minh Viễn. Liên đội Mãnh Hổ lại tử vong hơn trăm kỵ binh, mà khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt thương vong càng nặng nề hơn nhiều, ít nhất có bốn, năm trăm kỵ binh chết và bị thương.

Diêu Minh Viễn cầm chiến đao trong tay thở hào hển, ánh mắt đã xuất hiện một vẻ khác thường.

Quay đầu lại nhìn đội kỵ binh ở phía sau, thấy đã tổn thất đến gần ngàn người, nếu còn tiếp tục liều mạng như vậy, chỉ sợ sau vài lần va chạm còn lại không được bao nhiêu. Xem ra phải thay đổi chiến lược, dù sao Nghiêm Đình cũng phát ra cho hắn một mệnh lệnh nước đôi, nếu có thể đánh thắng thì đánh, nếu không thể thắng chỉ cần kềm chân, tóm lại đừng để cho đội kỵ binh này chạy đi tiếp ứng đám kỵ binh Man nhân đang bị vây trong biển lửa là được.

- Rút lui!

Nghĩ tới đây, Diêu Minh Viễn không còn do dự nữa, mạnh mẽ quành đầu ngựa lại, quát ngựa bỏ chạy.

Chủ tướng đã chạy, còn lại hơn bốn ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt không còn lòng dạ nào ham chiến. Thật ra vừa rồi qua hai đợt giao phong, bọn chúng đã bị bấy hổ lang của liên đội Mãnh Hổ đồ sát đến nỗi rét lạnh trong lòng. Bọn người kia quả thật không phải là người, mà là dã thú, bọn chúng tuyệt đối không muốn đánh với dã thú chút nào!

Chỉ trong chớp mắt, hơn bốn ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt vội vàng quành đầu ngựa lại, vòng qua bức tường lửa chạy như điên về phía trước.

Đôn Tử cười gần một tiếng, vừa định ra lệnh đuổi giết, đột nhiên lúc đó dường như phát hiện được chuyện gì, vội vàng quay đầu lại nhìn xem. Chỉ thấy phía Đông của vùng bình nguyên hoang dã mênh mông đã xuất hiện một đường chỉ đen mờ nhạt, bên tai cũng đã loáng thoáng nghe thấy tiếng vó ngựa.

- Đây là....viện quân của đế quốc Minh Nguyệt sao?

Tướng quân đang tiếp ứng đám Man nhân bị vây, nếu như không nghĩ cách ngăn trở viện quân của đế quốc Minh Nguyệt, hậu quả thật không dám tưởng tượng!

Không hề do dự, Đôn Tử buông tha không đuổi giết đội kỵ binh của Diêu Minh Viễn, ngược lại giật cương quay đầu ngựa lại, giục ngựa đón đầu đám kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang tiến tới như gió lốc. Đột nhiên, Đôn Tử giương cao chiến đao đầm máu trong tay, thét dài đầy khí thế:

- Các huynh đệ, giết....

Ngoài thành Tây Lăng, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Sắc trời dần tối, Tư Đồ Duệ chấp tay sau lưng đứng nghiêm trên vọng tháp, nhìn về hướng Tây Nam xa xa, cả người giống như một pho tượng đá, rất lâu cũng không hề nhúc nhích. Hắn đã đứng đợi ở đây nửa ngày trời, bọn Yên Trường Không và mười mấy tên sư đoàn trưởng cũng đứng nghiêm phía sau, Tư Đồ Duệ không đi xuống, bọn chúng cũng không dám đi xuống.

Đột nhiên trên quan đạo hướng Tây Nam xuất hiện một con khoái mã, giữa ánh tà dương như gió cuốn mây bay nhanh chóng tiến lại. Một tràng tiếng vó ngựa dồn dập vang lên làm vỡ nát vùng hoang dã cô liêu, kỵ sĩ trên lưng chiến mã hai chân đạp thẳng lên bàn đạp, móng nhô lên khỏi yên, cả người gần như dán sát vào cổ ngựa đang nhấp nhô liên tục.

Tư Đồ Duệ đột nhiên khê giạt mình, hai mắt đang lim dim chợt bừng mở.

Yến Trường Không và Tần Khởi đang đứng sau lưng Tư Đồ Duệ đồng thời phản kích nói:

- Có tin tức rồi, tham mưu trưởng đại nhân có tin tức rồi!

Chỉ trong thoáng chốc, khoái mã nọ đã thẳng tiến vào cửa doanh, nhanh như chớp đi tới dưới chân vọng tháp. Hai tên cận vệ quân đã chờ từ trước dưới chân vọng tháp lập tức tiến lên đỡ cương dắt ngựa cho kỵ sĩ kia.

Tên quân truyền tin liền chạy lên đài cao, quỳ rạp xuống đất vừa thở vừa nói:

- Hồi báo...hồi báo Tổng đốc đại nhân...

Đôi mắt Tư Đồ Duệ chợt mở bừng, rất nhanh đã trấn tĩnh như núi, lạnh nhạt:

- Nói!

Tên quân truyền tin hít sâu hai hơi, nói với giọng cực kỳ gấp gáp:

- Quân ta đạt được toàn thắng trên hoang nguyên, chém được hơn sáu ngàn thủ cấp!

- Cái gì!?

Yến Trường Không cau mày:

- Sao lại chỉ có hơn sáu ngàn thủ cấp? Không phải kỵ binh Man nhân có chừng một vạn hay sao?

Tên quân truyền tin cúi đầu, vẻ mặt vô cùng ảm đạm:

- Có hơn bốn ngàn kỵ binh của địch chạy thoát, tướng quân Diêu Minh Viễn đang thống lĩnh đại quân đuổi giết

Tần Khởi liếc Tư Đồ Duệ một cái rồi hỏi:

- Tình hình thương vong của quân ta như thế nào?

Sắc mặt tên quân truyền tin càng trở nên nghiêm trọng, nhỏ giọng nói:

- Quân ta tử trận hơn ba ngàn, trọng thương hơn ngàn, còn có... còn có tham mưu trưởng đại nhân cũng đã hy sinh vì đế quốc!

- Hả!

- Cái gì??

Yến Trường Không, Tần Khởi nghe vậy thất kinh, sau đó vội vã quay đầu lại nhìn Tư Đồ Duệ. Chưa tới một tháng, quân đoàn Thanh Châu lại tử trận liên tục hai tên tham mưu trưởng, hơn nữa trước đó còn có Tư Đồ Bưu, Thác Bạt Đảo và Tư Đồ Hạo cũng đã tử trận! Tên Mạnh Hổ này đối với quân đoàn Thanh Châu đúng là nợ máu ngập đầu!

Tư Đồ Duệ vẫn giữ nguyên thần sắc lạnh lùng, trấn định như một toà núi lớn, thật ra trong lòng hắn cũng đang âm thầm rỉ máu. Lần xuất chinh này đúng là Tư Đồ Duệ bị đả kích lớn nhất từ trước tới nay, đầu tiên là người em ruột duy nhất Thác Bạt Đảo tử trận, sau đó là tướng tâm phúc tài giỏi Thác Bạt Đảo, kế đó là đứa con trai duy nhất mà hắn đặt biết bao kỳ vọng- Tư Đồ Hạo, lại còn hai vị tham mưu trưởng Đỗ Dự, Nghiêm Đỉnh theo phò tá hắn đã lâu năm.

Cho dù là lòng dạ của Tư Đồ Duệ khoan dung đại lượng đến mức nào, cho dù là hắn vẫn thường không đem ân oán cá nhân để trong lòng, nhưng đến giờ phút này, quả thật Tư Đồ Duệ hận Mạnh Hổ đến tận xương tủy. Cho tới bây giờ hắn chưa từng hận một người nào như vậy, hận đến nỗi muốn lột da hắn, rút gân hắn, thậm chí ăn thịt uống máu của hắn.....

Trên vùng bình nguyên hoang dã tối đen như mực, một đội kỵ binh giống như núi đổ đang tràn đến.

Trong tiếng ngựa hí rền vang, thỉnh thoảng vang lên một hai tiếng rên rỉ đầy thống khổ, còn có âm thanh của binh sĩ bị thương nặng đang kêu la trước khi chết. Vùng bình nguyên hoang dã tịch liêu, gió Bắc thét

gào, gần như tất cả Man nhân ai nấy đều đầu óc quay cuồng, trong không khí tràn ngập khí tức uể oải, bị thương cùng tuyệt vọng.

Mạnh Hổ giao chiến với quân của đế quốc Minh Nguyệt từ trước tới nay đây là lần đầu tiên thất bại, hơn nữa bại vô cùng thê thảm!

Hơn vạn kỵ binh Man nhân lúc lên đường giờ đây chỉ còn lại không tới ba ngàn, thậm chí ngay cả hơn ngàn tinh binh của liên đội Mạnh Hổ cũng hao tổn gần một nửa, hiện tại chỉ còn không tới sáu trăm. Nghĩ tới đây, lòng Mạnh Hổ như đang rướm máu, hơn ngàn tinh binh kia đều là quân tinh nhuệ thân trải trăm trận, từ trong đồng xác chết bò ra, chân chính tinh nhuệ, ai ai đều cũng có thể lấy một địch mười!

Nhưng Mạnh Hổ cũng không hề hối hận, nếu như có thể quay ngược thời gian, hắn vẫn không chút do dự đi cứu người. Mạnh Hổ thủy chung vẫn tin tưởng câu nói kia, một cánh quân nếu như không có binh sĩ, có thể chiêu mộ, có thể huấn luyện; nhưng một cánh quân vô hồn, vậy không còn cách nào cứu vãn!

Ném mùi thất bại thật ra không đáng sợ, đáng sợ chính là sau khi bại binh sĩ mất tinh thần!

Theo cách nhìn của Mạnh Hổ, thất bại cũng giống như rèn binh khí, giống như trui luyện. Mỗi lần thất bại chính là một lần trui luyện, sẽ làm bớt đi một phần tạp chất, lại thất bại một lần nữa, lại trải qua một lần trui luyện nữa, đến cuối cùng, cái còn lại chính là thép ròng đã trải qua trăm lần trui luyện, chế luyện ra được một món thần binh lợi khí, hoặc một sư đoàn hổ lang đánh không suy, kéo không sụp!

Trong đám loạn quân, Tất Điều Tử thủy chung vẫn giục ngựa theo sát sau lưng Mạnh Hổ. Trong giờ phút này, Tất Điều Tử nhìn Mạnh Hổ với một ánh mắt tràn đầy kính sợ, cho dù thế nào hắn cũng không dám tin, trận đánh ban nãy lại có kết quả như thế này.

Theo cách nhìn của Tất Điều Tử, đây là một trận phục kích kinh điển đủ để ghi vào lịch sử của chiến tranh.

Mưu trí của Tư Đồ Duệ làm cho người khác phải than thở không thôi, thiết kế bày rập có thể nói là không thể nào tưởng tượng, làm cho người khác khó mà phòng bị. Còn khả năng chỉ huy trên chiến trường của Mạnh Hổ vô cùng trấn định, còn có năng lực nắm bắt thời cơ trên chiến trường càng làm cho người khác khó mà tin được.

Tham dự trận phục kích vừa rồi có ít nhất hơn vạn trọng trang bộ binh và ít nhất năm ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt, gần ngàn xe lương kết thành ba hàng, sau đó lại tới thêm đại quân hơn hai vạn kỵ binh nữa. Trận thế mạnh mẽ như vậy lại thêm phục kích vô cùng hoàn mỹ, nhưng vẫn không thể đánh tan tác hơn vạn kỵ binh của Mạnh Hổ. Sau một trường huyết chiến, gần bốn ngàn kỵ binh đã đột phá trùng vây, hơn nữa còn đánh cho quân của đế quốc Minh Nguyệt tổn thương nặng nề, kỳ tích, đây quả thật là kỳ tích!

Thế nhưng trong lòng Mạnh Hổ không hề cảm thấy đắc ý với biểu hiện tuyệt vời của mình.

Không cần phải nghi ngờ gì, đây là một trận đánh thất bại, hơn nữa là một thất bại từ đầu đến cuối. Cho dù năng lực chỉ huy của hắn có xuất sắc đến mức nào, cho dù năng lực nắm bắt thời cơ trên chiến trường của hắn có cao minh đến đâu, trận đánh vừa qua vẫn là một thất bại, cho dù đẹp mắt cũng vẫn là thất bại, mà thất bại thì có gì là hay ho chứ!

Hiện tại Mạnh Hổ chỉ nghĩ tới một vấn đề, sĩ khí của Man nhân lúc này dường như rất thấp!

Tuyệt đối không thể để cho Man nhân tiêu tan đầu chí, phải nghĩ biện pháp làm cho bọn họ nổi giận. Không nghĩ ngờ gì, biện pháp tốt nhất là báo thù, thường có câu ‘quân tử báo thù mười năm chưa muộn’, nhưng câu này không thích hợp với Mạnh Hổ. Tiêu chí của Mạnh Hổ là, thân là một nam nhân, có ân phải báo, có oán phải đền, hơn nữa phải đền ngay lập tức!

82. Chương 82: Có Thù Phải Trả

- Tướng quân, bọn chúng đuổi theo!

- Sao?

Mạnh Hổ vội quay đầu lại, quả nhiên thấy vùng bình nguyên hoang dã sau lưng đã mọc lên những đốm lửa nhiều như sao trời. Trong ánh lửa lập lòe, khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến đang đuổi theo, hiển nhiên, lần này quân của đế quốc Minh Nguyệt nhất quyết không tha, cho dù phải đuổi tới chân trời góc biển cũng phải chém tận giết tuyệt mấy ngàn kỵ binh dưới tay Mạnh Hổ.

Muốn chém tận giết tuyệt sao? Ngay cả đạo lý giặc cùng chó đuổi cũng không hiểu ư?

Tư Đồ Duệ, hôm nay lão tử sẽ cho ngươi một bài học suốt đời không quên!

Đột nhiên, ánh mắt Mạnh Hổ toát ra vẻ hung tợn vô cùng, vừa giục ngựa chạy vội vừa quay sang nói với Tất Điều Tử bên cạnh:

- Tất Điều Tử, ngươi còn nhớ cách Bàn Long sơn không xa có một cánh đồng cỏ ngập nước thật lớn hay không?

Đồng cỏ?

Tất Điều Tử chợt hiểu ra, nghiêm nghị hỏi:

- Ý của tướng quân là dẫn dụ truy binh của đế quốc Minh Nguyệt tới chỗ đó sao?

Mạnh Hổ cười gằn:

- Cánh đồng ấy có rất nhiều bụi cỏ cao, bây giờ là lúc tiết trời hanh khô, nước đã cạn hết, cỏ cây vàng úa, chỉ cần cho một mũi lửa, hừ hừ, hai vạn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đuổi theo sau chúng ta sẽ tan thành tro bụi!

Tất Điều Tử cố nhin một câu mắng, nghi hoặc hỏi:

- Thế nhưng khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang ở phía sau chúng ta, mà bây giờ trời đang nổi gió Tây Bắc, nếu như phóng hỏa chỉ có thể tự thiêu đốt chúng ta mà không thiêu đốt được khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt.

Mạnh Hổ cười dữ tợn:

- Chuyện này không cần ngươi quan tâm, bản tướng quân tự có biện pháp!

Dứt lời, Mạnh Hổ lập tức quay đầu lại dẫn dò Đôn Tử và Báo Tử vài câu, Đôn Tử và Báo Tử lập tức chia ra hai đường, mỗi người chia nhau suất lĩnh hơn ba trăm kỵ binh rời khỏi đại đội nhân mã, tăng tốc độ rất nhanh chạy sang hai bên trái phải. Mạnh Hổ cố ý bảo đám kỵ binh Man nhân giảm tốc độ chậm lại, đợi cho khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đuổi theo gần tới mới làm ra vẻ kinh hoàng tiếp tục bỏ chạy về phía trước.

Ngoài thành Tây Lăng, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Tin báo về cuộc chiến đã truyền đến lều lớn ở trung quân của Tư Đồ Duệ. Rất nhanh, Tư Đồ Duệ và bọn tướng sĩ Yến Trường Không, Tần Khởi đều biết rõ tình hình cuộc chiến phức tạp từ đầu đến cuối. Thần sắc Tư Đồ Duệ vẫn tỏ ra âm trầm, không biết là do buồn vì Nghiêm Đỉnh tử trận, hay cảm thấy đáng tiếc vì bấy rập đã bố trí tỉ mỉ như vậy mà không thể hoàn toàn thành công.

Yến Trường Không do dự một chút rồi lên tiếng khuyên nhủ:

- Tổng đốc đại nhân, mặc dù lần phục kích này không thể tóm trọn ỏ hơn vạn kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ, nhưng cũng đã khiến cho bọn chúng tổn thất nặng nề. Mặc dù có ba, bốn ngàn kỵ binh may mắn chạy thoát, nhưng sư đoàn kỵ binh của tướng quân Diêu Minh Viễn đang đuổi giết, có lẽ không bao lâu sẽ có tin tốt báo về.

Tần Khởi cũng vội vã gạt đầu, trận đánh này quả thật không có gì phải lo lắng. Vùng đại bình nguyên Tam Giang trống trải như vậy, ba, bốn ngàn kỵ binh của Mạnh Hổ có thể chạy đi đâu? Mặc dù khinh kỵ binh của Diêu Minh Viễn không phải là quân tinh nhuệ của quân đoàn Định Châu, nhưng dù sao cũng là một sư đoàn có hơn hai vạn khinh kỵ binh, mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng đủ để chôn vùi ba, bốn ngàn kỵ binh của Mạnh Hổ!

Thần sắc của Tư Đồ Duệ vẫn ảm đạm như trước, không vì lời khuyên giải của Yến Trường Không mà dịu lại chút nào.

Tư Đồ Duệ không dám lạc quan như bọn Yến Trường Không, theo như Tư Đồ Duệ thấy, Mạnh Hổ là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần hắn còn có một hơi thở, chỉ cần dưới tay hắn còn một tên tiểu tốt, hắn vẫn còn sức uy hiếp vô cùng lớn. Chỉ cần người bắt cần một chút, chỉ cần người lộ ra một chút sơ hở, hắn sẽ mạnh mẽ vùng lên giáng cho người một đòn chí mạng.

Thấy thần sắc Tư Đồ Duệ vẫn không thay đổi, dần dần các tướng sĩ cũng không dám nói thêm gì nữa. Hô hấp của cả bọn cũng trở nên rất nhẹ, không khí trong lều trở thành ngưng trọng rất nhanh, chỉ có cây đuốc bằng mỡ dê đang cháy thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu lép bép, phá tan bầu không khí tĩnh mịch trong lều.

Sau một hồi lâu, Tư Đồ Duệ mới thở ra một hơi thật dài, dặn dò Yến Trường Không:

- Trường Không tướng quân, lập tức phái khoái mã báo cho tướng quân Diêu Minh Viễn, dặn hắn hành sự thật cẩn thận, ngàn vạn lần không nên vì Mạnh Hổ mới vừa chuốc lấy một thất bại nặng nề mà mang lòng khinh địch. Mạnh Hổ chính là một nhân vật nguy hiểm, tuyệt đối không thể coi thường.

- Dạ!

Yến Trường Không cung kính đáp:

- Ty chức lập tức đi sắp xếp.

Đuốc như rồng lửa, vó ngựa như nước thủy triều.

Hơn hai vạn kỵ binh của Diêu Minh Viễn giống như sóng thủy triều cuộn cuộn tiến về phía trước. Trên vùng bình nguyên hoang dã mênh mông phía trước không xa, ba, bốn ngàn kỵ binh Man nhân đang kinh hoàng bỏ chạy. Một nụ cười khinh bỉ hiện ra trên mặt Diêu Minh Viễn, Man nhân rất là khó chịu, thế nhưng lúc này không thể tự chủ được, bị sự đoàn kỵ binh của mình đuổi chạy giống như con thỏ nháo nhào chạy trốn chết.

Trong lòng Diêu Minh Viễn không khỏi nổi lên chút đắc ý, xem ra Mạnh Hổ bất quá chỉ có vậy mà thôi!

- Báo....

Một tiếng thét thê lương vang lên, một kỵ sĩ cỡi khoái mã từ phía sau đuổi tới, vừa nói vừa thở dốc:

- Tổng đốc đại nhân truyền lời, bảo tướng quân hành sự cẩn thận, ngàn vạn lần không nên khinh thường địch.

- Biết rồi!

Diêu Minh Viễn cười chế giễu, thầm nghĩ Tư Đồ Duệ quả thật cẩn thận quá mức rồi, chỉ bằng vào ba bốn ngàn tàn binh bại tướng thủ hạ của Mạnh Hổ, còn có thể làm gì được nữa? Đại bình nguyên mênh mông trống trải, Mạnh Hổ còn có thể trốn đi đâu được? Hắn có thể giữ trò gì nữa? Chẳng lẽ Mạnh Hổ còn có thể bay lên trời hay chui xuống đất sao?

- Tướng quân, tình hình hình như không đúng!

Một tên liên đội trưởng giục ngựa tiến tới, nhắc nhở:

- Cỏ trên bình nguyên dường như càng ngày càng trở nên rậm rạp, vạn nhất quân địch phóng hỏa, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm!

- Phóng hỏa sao?

Diêu Minh Viễn cười lớn:

- Người cũng không biết bây giờ gió đang thổi hướng nào sao?

- Hướng gió?

Tên liên đội trưởng kia đáp:

- Bây giờ hình như đang là gió Tây Bắc.

- Vậy không cần phải lo.

Diêu Minh Viễn nói:

- Tàn quân của địch tháo chạy về hướng Đông Nam, chúng ta đuổi theo phía sau bọn chúng, nếu như bọn chúng muốn phóng hoả cũng chỉ có thể tự đốt chính mình mà thôi, làm sao có thể thiêu đốt chúng ta được?

- Ách...

Tên liên đội trưởng nọ vỗ trán, mặt toát mồ hôi:

- Tướng quân quan sát rất tỉ mỉ, ty chúc bội phục.

Gần như vừa lúc đại đội kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt vừa mới lướt qua, phía sau vùng bình nguyên hoang dã bỗng nhiên xuất hiện ba, bốn trăm kỵ binh như bóng ma. Vùng bình nguyên vốn đang tối tăm đột nhiên sáng lên từng cây đuốc, trong ánh lửa mờ mờ hiện ra khuôn mặt lãnh khốc của Đôn Tử. Hắn nhìn theo hướng đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đi xa cười hung dữ, hạ lệnh:

- Phóng hoả!

- Dạ!

Hơn ba trăm kỵ binh ầm ầm đáp lại, một tay giữ cương ngựa một tay cầm đuốc chia ra tứ phía, ngồi trên lưng ngựa khom người xuống lấy lửa của đuốc châm vào những bụi cỏ vàng cháy trên bình nguyên. Vùng bình nguyên rất nhanh dấy lên từng cụm lửa, gió Tây Bắc đang thổi mạnh, ba bốn trăm kỵ binh chỉ mất chút thời gian, thể lửa đã lan tràn ra bốn phía, chỉ trong thoáng chốc, vùng bình nguyên yên tĩnh đã dấy lên một trận hoả hoạn ngập trời.

Gió Tây Bắc vẫn cuộn cuộn thổi, lửa cháy bùng bùng.

Đôn Tử thuận tay ném cây đuốc vào trong bụi cỏ, sau đó xoay tay rút chiến đao sắc bén ra.

Phía sau Đôn Tử, hơn ba trăm kỵ binh cũng vội vã ném đuốc đi, cùng rút chiến đao ra. Dưới trời đêm, mấy trăm thanh chiến đao sắc bén phản chiếu ánh lửa tạo thành một mảng ánh sáng vô cùng chói mắt.

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Diêu Minh Viễn đang giục ngựa đuổi theo, mắt thấy sắp sửa đuổi kịp đám kỵ binh Man nhân phía trước. Một tên cận vệ quân phía sau đột nhiên giật mình hét to một tiếng, vừa giục ngựa chạy vội, vừa quay đầu lại chỉ về phía sau la lớn:

- Tướng quân, lửa, lửa cháy rồi...

- Người nói sao? Lửa gì vậy?

Diêu Minh Viễn giật mình vội quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy vùng bình nguyên phía sau đã dấy lên từng đồng lửa lớn, lại còn có rất nhiều đồng lửa đang cháy kéo dài ra hai bên trái phải, gió Tây Bắc đang thổi rất mạnh giúp cho thể lửa lan nhanh. Chỉ trong chốc lát, hàng trăm hàng ngàn đồng lửa đã tạo thành một con rồng lửa khổng lồ, theo vùng bình nguyên menh mông cuộn cuộn đuổi theo hướng đại quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Tốc độ của thể lửa đuổi theo so ra còn nhanh hơn tốc độ chạy gấp rút của kỵ binh!

Rất nhanh, con rồng lửa khổng lồ đang bùng bùng thiêu đốt kia cũng đã tới gần sát phía sau đội hình của khinh kỵ binh đế quốc Minh Nguyệt. Đám khinh kỵ binh chạy ở sau cùng nhất thời luống cuống tay chân, vội vã chống mũi lên trời, ra sức giục ngựa chạy nhanh hơn chút nữa, cố gắng tránh khỏi bị trận lửa ngập trời kia nuốt chửng.

- Đây là con bà nó chuyện gì vậy?

Điêu Minh Viễn vừa giục ngựa chạy tất tả, không dám chậm lại chút nào, vừa lớn tiếng quát hỏi:

- Làm sao lại xuất hiện trận lửa này? Con bà nó tên nào lại ném đuốc bừa bãi làm cháy bình nguyên?
- Tướng quân, lửa này hình như không phải là vô tình mà cháy lên!

Một tên liên đội trưởng kỵ binh hét to vô cùng buồn bã:

- Nhất định ngọn lửa này là do người nào đó ở mặt sau cố ý đốt lên, nếu không thì không thể nào cháy nhanh như vậy, số lượng đồng lửa cũng không thể nhiều như vậy. Nếu biết trước chúng ta đã không đuổi theo vào cánh đồng cỏ hoang rộng lớn như vậy, bây giờ thảm rồi, lửa lớn như vậy biết chạy đi đâu đây?
- Bây giờ nói chuyện này làm cái rắm gì nữa!

Điêu Minh Viễn nổi giận quát to, trong lòng vô cùng hối hận. Thế nhưng rõ ràng ba, bốn ngàn kỵ binh Man nhân đang ở phía trước không xa, tên Mạnh Hổ này thật sự dám cho người vòng ra sau phóng hoả sao? Tên này quả thật có dũng khí đồng quy ư tận với mình sao? Dù sao, lửa đốt không cần biết ai là ai, cho dù là quân của đế quốc Minh Nguyệt hay là kỵ binh Man nhân, tất cả rồi cũng sẽ thành tro mà thôi!

Trung quân của đám kỵ binh Man nhân.

Tất Đieu Tử giục ngựa đuổi theo Mạnh Hổ, buồn bã nói:

- Tướng quân, ngài phóng hoả thật sao?

Mạnh Hổ cười gằn:

- Sao, người sợ à?

Tất Đieu Tử vẫn buồn bã:

- Nước lửa vô tình, trận hoả loạn kia cũng sẽ không phân biệt người nào cả!

Mạnh Hổ đột nhiên chỉ về phía trước, nhếch mép cười:

- Lão Tất người xem phía trước, đó là gì?
- Phía trước?

Tất Đieu Tử không hiểu vội ngẩng đầu lên xem thử, đột nhiên cặp mắt sáng ngời, vui mừng đến mức không kiềm được:

- Sông Bàn Long?!

Tất Đieu Tử vừa dứt lời, chiến mã cũng đã chạy tới bờ sông, vó ngựa giẫm lên mặt băng rắn chắc. Thế nhưng chuyện làm cho hắn cảm thấy ngạc nhiên chính là chiến mã không trượt ngã, ngược lại vẫn tiếp tục chạy rất vững vàng. Tất Đieu Tử rất nghi hoặc liền cúi đầu nhìn xuống, nhờ có ánh lửa chiếu sáng, hắn mới phát hiện ra trên mặt băng không ngờ được phủ một lớp cỏ, khó trách không hề gây trơn trượt.

Chỉ trong thoáng chốc, Tất Đieu Tử đã giục ngựa vượt qua sông Bàn Long rộng chừng trăm trượng, qua tới bờ bên kia liền gặp Báo Tử ở đó. Bên cạnh Báo Tử còn có hơn ba trăm kỵ binh, hơn ba trăm kỵ binh đã xuống ngựa triển khai, cả bọn đều giương cung lấp tên, tất cả những mũi tên đều là hoả tiễn đang cháy, mũi hoả tiễn nhắm sẵn vào mặt sông Bàn Long đang bị đóng băng.

Trong khoảnh khắc, Tất Đieu Tử đã hiểu ra mọi chuyện, hắn nhìn về phía Mạnh Hổ, ánh mắt không thể không lộ ra vẻ sùng bái và kính phục. Tất Đieu Tử đột nhiên hiểu ra được một điều nữa, Mạnh Hổ tuyệt đối là một nhân vật không dễ dàng trêu chọc, người nào trêu chọc hắn nhất định sẽ gặp xui xẻo. Tư Đồ Duệ vô cùng lão luyện, được tôn xưng là danh tướng của thế giới Trung Thổ, nhưng chọc đến Mạnh Hổ hắn cũng sẽ xui xẻo!

83. Chương 83: Toàn Quân Tiêu Diệt

Dưới sức nóng của lớp cỏ đang cháy bùng bùng, mặt băng kiên cố dần dần tan ra từng chút một.

Vừa lúc đó, hơn hai vạn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt dưới sự ‘đuổi giết’ của trận hoả hoạn ngập trời đã chạy tới bờ sông Bàn Long.

Phía trước đột nhiên xuất hiện con sông lại có lớp cỏ đang cháy bùng bùng trên mặt băng làm cho Diêu Minh Viễn giật mình kinh hãi, bản năng của hắn cảm thấy đại sự không ổn. Thế nhưng lúc đó nếu muốn hạ lệnh toàn quân ngừng lại không đi tới nữa thì đã không còn kịp, huống chi hắn cũng không thể nào hạ lệnh ngừng lại, bởi vì trận hoả hoạn đang cháy ngút trời đã đuổi sát sau lưng khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt, nếu như dừng lại thì tất cả mọi người đều vùi thây trong biển lửa.

Đầu ngựa lơ nhố, vó ngựa tung bay.

Hùng hổ dẫn đầu đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt bước lên mặt băng đầu tiên, Diêu Minh Viễn giục ngựa phi nhanh, mắt thấy sẽ qua được bờ bên kia của sông Bàn Long thì chuyện mà hắn lo lắng nhất rốt cục đã xảy ra. Chỉ nghe âm thanh rắc rắc vang lên, chiến mã đột nhiên trầm xuống, cả người lẫn ngựa thoáng chốc đã chìm vào trong nước sông lạnh giá.

Vốn tầng băng trên mặt sông Bàn Long rất dày, thế nhưng sau khi gần ba ngàn kỵ binh Man nhân chạy qua đã làm vỡ ra không ít khe nứt. Hơn nữa lớp cỏ đang cháy trên mặt băng đã tạo ra rất nhiều lỗ thủng, kết cấu tầng băng trở nên yếu ớt hơn lúc trước, sức chịu đựng đã giảm đi rất nhiều, giờ đây đột ngột bị mấy ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt ào qua một lượt, lập tức tan rã.

Mặt sông Bàn Long rộng mấy trăm bước thoáng chốc người ngựa hỗn loạn, hơn ba ngàn khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đã xông lên mặt sông không ai may mắn thoát được, tất cả đều chìm vào dòng nước vô cùng lạnh giá. Càng không may hơn nữa, đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt phía sau không biết phía trước đã xảy ra chuyện gì, sau lưng lại bị trận hoả hoạn đuổi theo quá gấp, cho nên cả bọn đều liều mạng giục ngựa chạy vội về phía trước, kết quả giống như chuột chui vào rọ đều chìm trong nước sông lạnh lẽo.

Đáng thương cho bọn khinh kỵ binh này đều đến từ Định Châu ở phía Bắc của đế quốc Minh Nguyệt, gần như không có tên nào biết bơi lội cả, vừa rơi xuống sông lập tức chết đuối hơn phân nửa, còn lại không tới phân nửa cũng giãy dụa không được bao lâu.

Không biết từ lúc nào, một đội cung tiễn thủ Man nhân thần sắc vô cùng lạnh lẽo đã xuất hiện ở bờ Nam, cả bọn lập tức giương cung lắp tên, mũi tên nhọn hoắt lạnh lẽo nhắm vào bọn binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đang giãy dụa giữa sông. Nhờ vào ánh sáng của trận hoả hoạn càng ngày càng gần bờ Bắc, binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt có thể thấy được sát cơ lạnh khốc hiện ra rất rõ ràng trên mặt Man nhân.

Hơn trăm tên khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt hiểu biết thuỷ tính một chút đã nổi lên giữa dòng sông lạnh lẽo, cố gắng ôm những tảng băng vỡ bơi vào bờ Nam. Lúc bọn chúng đang bò lên bờ sông, mấy trăm tên cung tiễn thủ Man nhân vội vã buông tên, tiếng bật dây cung vang lên, hơn trăm tên khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt vất vả lắm mới tới được bờ sông liền cất tiếng kêu thảm thiết lẫn lộn trong vũng máu. Hơn một nửa trong số đó thậm chí không kịp cất tiếng kêu nào, hai tay đã ôm chặt mũi tên ghim trên cổ rồi từ từ ngã xuống.

Số khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt còn lại vô cùng do dự, không dám chạy qua bờ Nam nữa. Lúc đó trận hoả hoạn bên bờ Bắc đã cháy tới sát bên, hơn ngàn khinh kỵ binh còn lại may mắn chưa lọt xuống sông Bàn Long đang chen chúc một cách vất vả. Sức nóng ngày càng tăng dần, đám khinh kỵ binh ngày càng hỗn loạn, đã có mười mấy tên bị chen lấn rơi tòm xuống sông.

Trận hoả hoạn tàn sát này cũng cần một thời gian chừng ăn xong bữa cơm, thậm chí lâu hơn mới có thể tắt, thế nhưng đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt ngấm mình dưới sông đã không thể nào chịu đựng được lâu như vậy. Vốn mặt băng vỡ nát bây giờ đang đóng băng trở lại, mới chỉ ngấm nước sông trong chốc lát, đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt phát hiện nước sông chung quanh bắt đầu đóng thành lớp váng mỏng, không bao lâu sau, đến khi nước sông đóng lại thành khối tức là đã đến giờ chết của chúng. Quá trình chờ chết rất là đau khổ, rất nhiều người thà chịu trên chiến trường bị địch nhân chém một đao

bay đầu, chứ không muốn ngâm mình trong nước yên lặng chờ đợi tử thần tới đón. Giữa cơn tuyệt vọng, có một tên khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đưa tay xé chiến bào ướt sũng của đồng đội phủ lên người, sau đó lao đảo bước trở lại bờ Bắc sông Bàn Long.

Chạy qua bờ Nam nhất định là chết chắc, không kể mấy trăm cung tiễn thủ Man nhân đang canh chừng cẩn thận, ba ngàn kỵ binh Man nhân vừa rồi bị khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đuổi theo cũng đã đứng chờ sẵn. Cả bọn giống như một bầy sói đang chờ con mồi dâng tới miệng đang canh giữ bên bờ Nam, vậy qua đó làm sao sống nổi?

Mặc dù trận hoả hoạn bên bờ Bắc vẫn còn đang cháy nhưng không còn mạnh mẽ như lúc đầu, nếu như khoác chiến bào đầm ướt trên người có lẽ còn có cơ hội thoát chết. Đã có một tên làm gương, số khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt may mắn chưa chết đuối đang ngâm mình dưới sông liền vội vã theo tên kia lên bờ. Thế nhưng khi bọn chúng còn đang lóp ngóp bò lên bờ, từng mũi tên lạnh lẽo từ bên bờ Nam lập tức bắn qua, rớt cục đã đóng đinh từng tên khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt ngay tại bờ sông.

Bờ Bắc lửa cháy ngút trời, soi cả hai bờ Nam Bắc sáng như ban ngày. Bọn khinh kỵ binh đáng thương này bởi vì toàn thân ướt sũng, lại ngâm nước lạnh trong một thời gian nên tay chân đã hoàn toàn tê dại, động tác vụng về, cả bọn đều trở thành bia sống cho đám cung tiễn thủ Man nhân luyện tập bắn cung, không có tên nào may mắn thoát khỏi.

Ngoài thành Tây Lăng, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Tư Đồ Duệ cả đêm không ngủ, đám tướng lĩnh Yến Trường Không, Tần Khởi của đế quốc Minh Nguyệt cũng thức trắng theo.

Đến khi chân trời phía Đông đã sáng mờ mờ, một đêm dài đằng đẵng sắp sửa trôi qua, thế nhưng vẫn không có tin tức gì của đám kỵ binh Man nhân và sư đoàn kỵ binh của Diêu Minh Viễn, tâm tình của Tư Đồ Duệ dần dần trở nên nặng nề, sắc mặt cũng ngày càng ảm đạm, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi sao?

Thế nhưng rất nhanh Tư Đồ Duệ đã gạt bỏ ý nghĩ này.

Đám kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ lọt vào ổ phục kích bị tổn thất nặng nề, cho dù chưa tiêu tan đâu chỉ cũng đã tổn thương nguyên khí. Theo như tin báo về, số kỵ binh Man nhân may mắn đột phá vòng vây nhiều nhất cũng chỉ được ba, bốn ngàn tên, hơn nữa phần lớn đều bị thương, khó mà đánh tiếp được nữa. Thế nhưng Diêu Minh Viễn lại có trong tay một sư đoàn khinh kỵ binh gần hai vạn năm ngàn người.

Thực lực hai bên chênh lệch nhiều như thế, làm sao có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Tư Đồ Duệ thừa nhận Mạnh Hổ quả thật là một viên mãnh tướng hiếm có trên đời, cũng thừa nhận hẳn là một đối thủ vô cùng khó chịu. Thế nhưng Tư Đồ Duệ không cho rằng Mạnh Hổ có thể bằng vào ba, bốn ngàn tàn binh bại tướng trong tình trạng kiệt sức có thể tạo ra uy hiếp gì đáng kể cho hơn hai vạn khinh kỵ binh của Diêu Minh Viễn.

Yến Trường Không cũng cho rằng Diêu Minh Viễn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tiến lên khuyên nhủ:

- Tổng đốc đại nhân, ngài xem trời đã sáng, hay là vào trong lều chợp mắt giây lát. Nếu như có tin tức gì của tướng quân Diêu Minh Viễn báo về, nhất định ty chức sẽ cho người đánh thức đại nhân ngay lập tức.

- Không!

Tư Đồ Duệ khoát tay, nói với vẻ cương quyết:

- Bản Tổng đốc sẽ chờ ở đây, không thấy tin tức xác thực báo về, bản Tổng đốc ngủ không được!

Tần Khởi không nhịn được cất tiếng trách móc Diêu Minh Viễn:

- Tên Diêu Minh Viễn này làm ăn kiểu gì vậy? Mặc dù ba, bốn ngàn kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ may mắn phá vòng vây chạy trốn, nhưng trước khi phá vây đã trải qua mấy trường huyết chiến, cả bọn người

ngựa đều đã kiệt sức. Vậy mà khinh kỵ binh của hắn chỉ trang bị nhẹ, tại sao đuổi theo hơn nửa đêm vẫn không kịp? Ta thấy hắn không xứng đáng với chức sư đoàn trưởng chút nào!

Tần Khởi có đủ tư cách nói như vậy, dù sao hắn cũng là con cháu thuộc dòng chính của Tần gia, loại tướng lĩnh như Diêu Minh Viễn không thể sánh bằng.

Tư Đồ Duệ ngẩng lên liếc nhìn Tần Khởi, Tần Khởi bĩu môi không nói gì. Lần này được điều tới trợ chiến Thanh Châu, Tần Khởi hẳn thật là thất bại, lúc chặn đường đoạt quân lương cũng đã bị một phen mặt xám mày tro. Hơn nữa sư đoàn số Hai của hắn là một trong những sư đoàn tinh nhuệ nhất của quân đoàn Định Châu, lại bị không tới một vạn kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ đánh cho tan tác, nếu không nhờ Yến Trường Không chạy tới kịp thời, có lẽ toàn quân của hắn đã bị tiêu diệt.

Trong lều yên tĩnh trở lại.

Đợi đến giữa trưa cũng không nghe không thấy tin tức gì của Diêu Minh Viễn, rốt cục Tư Đồ Duệ cảm thấy có chuyện không ổn, cấp tốc phái ra rất nhiều du kỵ binh đi khắp nơi điều tra. Đến xế chiều, số du kỵ binh phái ra rốt cục có hai tên trở về, còn mang theo một tên khinh kỵ binh đế quốc Minh Nguyệt bị lạnh run gần sắp chết.

Sau khi được uống mấy ngụm nước tiêu, rốt cục tên khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đã tỉnh lại.

Thấy hai người Tư Đồ Duệ và Tần Khởi, tên khinh kỵ binh kia cố gắng lật mình quỳ rạp xuống đất, chưa kịp nói gì đã oà khóc thật to.

Thoáng chốc Tư Đồ Duệ cảm thấy trái tim mình như chìm xuống đáy Cửu U địa ngục, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì vẻ dù có Thái sơn sụp ngay trước mắt cũng không biến sắc, lạnh nhạt hỏi:

- Không nên vội vã, từ từ nói, xảy ra chuyện gì?

Tên khinh kỵ binh ngừng khóc, nước mắt nói:

- Tổng đốc đại nhân, toàn quân sư đoàn số Một đã bị tiêu diệt!

- Cái gì?

Tư Đồ Duệ vốn trấn định như thế, nhưng đột ngột nghe tin này cũng không khỏi biến sắc hít một hơi khí lạnh, kêu lên thất thanh:

- Người nói cái gì?

Các tướng lĩnh cao cấp trong lều ai nấy nhìn nhau, mặt mày kinh hãi.

Chuyện này quả thật không dám tưởng tượng, ba, bốn ngàn tàn binh bại tướng đã kiệt sức, không ngờ lại đánh cho cả một sư đoàn khinh kỵ binh đến nỗi tiêu diệt toàn quân! Cho dù sư đoàn kỵ binh của Diêu Minh Viễn không phải là sư đoàn tinh nhuệ của quân đoàn Thanh Châu, nhưng dù sao cũng có hai vạn năm ngàn kỵ binh, nào phải hai vạn năm ngàn con heo!

Cho dù là hai vạn năm ngàn con heo, ba, bốn ngàn tàn binh bại tướng của Mạnh Hổ chỉ sợ cũng không thể nào giết hết bọn chúng trong quãng thời gian ngắn ngủi như vậy.

- Khốn kiếp!

Tần Khởi đột nhiên nổi giận, tung ra một cước đá tên khinh kỵ binh ngã lăn xuống đất, điên cuồng quát to:

- Người dám báo cáo láo làm nhiễu loạn lòng quân sao? Bắn tướng quân giết người!

- Tướng quân!

Tên khinh kỵ binh giãy dụa bò dậy, lại quỳ rạp xuống đất, nói với vẻ sợ hãi:

- Tiểu nhân không có báo cáo láo quân tình, sư đoàn số Một quả thật đã bị tiêu diệt toàn quân, hai vạn năm ngàn khinh kỵ binh kia đều bị lọt xuống sông, nếu không phải bị chết cháy, chết đuối, chết rét thì cũng chết dưới tay cung tiễn thủ Man nhân. Tiểu nhân nhờ trốn trong đồng xác người chết mới may mắn thoát được kiếp nạn này!

Đột nhiên Tư Đồ Duệ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân hình vốn rất gầy gò lão đảo hai cái. Yến Trường Không đứng cạnh vội bước nhanh tới đỡ lấy Tư Đồ Duệ, ân cần hỏi:

- Tổng đốc đại nhân, ngài làm sao vậy?

Tư Đồ Duệ né khỏi cái đỡ của Yến Trường Không, khoát khoát tay, lạnh nhạt nói:

- Không có gì, bản Tổng đốc chỉ là hơi mệt chút thôi!

Dứt lời, Tư Đồ Duệ hít một hơi dài, nhìn các tướng lĩnh chung quanh:

- Mọi người cũng đừng quá lo lắng, mặc dù sư đoàn số Một ném mù thất bại, nhưng cũng không gây ra ảnh hưởng gì nhiều. Dù sao đi nữa đám kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ cũng đã hao tổn hơn phân nửa, đã không thể tạo nên uy hiếp gì đáng kể đối với đội vận lương của quân ta, cho nên trận phục kích này chúng ta đã đạt được mục đích của mình!

84. Chương 84: Mạnh Hổ Trở Về Thành

Chuyện đã phát triển vượt xa sự tưởng tượng của bọn chúng, tối hôm qua vừa mới truyền tin thu hoạch đại thắng, không ngờ hôm nay lại hay tin dữ toàn quân sư đoàn của Diêu Minh Viễn bị tiêu diệt. Tên Mạnh Hổ này quả thật là một kẻ khó chơi, người cho hấn một quyền, hấn sẽ trả lại người một cước, người cho hấn một thước, hấn sẽ trả lại người một trượng!

Tư Đồ Duệ khoát tay, lạnh nhạt nói:

- Các người về lều nghỉ ngơi đi!

Các tướng lĩnh đáp lời, vội vã rời đi. Yến Trường Không là người rời khỏi sau cùng, vừa muốn bước ra khỏi lều thì bị Tư Đồ Duệ gọi lại:

- Trường Không người chờ một chút!

Yến Trường Không xoay người lại, thần sắc cung kính nhìn Tư Đồ Duệ:

- Tổng đốc đại nhân còn chuyện gì dặn dò?

Ánh mắt Tư Đồ Duệ trở nên nặng nề:

- Mặc dù kỵ binh Man nhân đã tổn thất rất nặng, nhưng vẫn có ba, bốn ngàn tên phá vòng vây thoát được, chúng ta cũng không thể khinh thường. Cho nên bản Tổng đốc muốn người trở về Tam Giang một chuyến, nhất định phải áp tải quân lương tới đại doanh Tây Lăng an toàn trong vòng bảy ngày, có vấn đề gì không?

Yến Trường Không ôm quyền đáp:

- Xin Tổng đốc đại nhân yên tâm, ty chức nhất định sẽ không phụ lòng mong mỏi của ngài!

- Tốt!

Tư Đồ Duệ gật đầu:

- Mặc dù Mạnh Hổ xảo trá, nhưng dù sao kỵ binh Man nhân của hấn cũng đã tổn thương nguyên khí nặng nề. Chỉ cần người đi dọc theo quan đạo cẩn thận đề phòng, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu!

Yến Trường Không nói:

- Ty chức nhớ rõ.

Tư Đồ Duệ khoát tay:

- Đi đi!

Yến Trường Không đáp lời, xoay người rời đi.

Phía Đông thành Tây Lăng ba mươi dặm, ở một thôn trang nhỏ.

Hơn ba ngàn kỵ binh Man nhân và hơn sáu trăm kỵ binh của liên đội Mạnh Hổ may mắn phá vòng vây sống sót đang ở đây nghỉ ngơi hồi phục. Trận phản kích tối qua mặc dù tiêu diệt toàn quân sư đoàn kỵ binh của Diêu Minh Viễn, nhưng cũng làm cho đám kỵ binh Man nhân phá vòng vây mệt mỏi nhiều hơn. Có rất nhiều Man nhân không được kịp thời chữa trị, vì mất máu quá nhiều đã không thể nào cứu được.

Còn có mấy trăm người bị thương nặng ở nơi thôn trang hẻo lánh điều kiện thiếu thốn căn bản không thể nào chữa trị. Xem chừng bọn họ chỉ còn chờ chết, Mạnh Hổ chỉ có thể bảo Hùng Bá Thiên đưa bọn họ tới chỗ vắng kết liễu mà thôi. Tuy rằng làm như vậy là tàn nhẫn, nhưng cũng đỡ hơn là để cho họ chết dần chết mòn trong sự hành hạ vô cùng đau đớn.

Tất Diêu Tử cũng theo sát phía sau Mạnh Hổ, tối hôm qua khi chứng kiến sự sát phạt quyết đoán cùng với kế mưu quỷ quyết của Mạnh Hổ, Tất Diêu Tử đã bội phục hấn sát đất. Hiện tại hắn đã quyết tâm đi theo Mạnh Hổ gây dựng một phen sự nghiệp, đời này kiếp này muốn báo mối thù đoạt vợ cũng chỉ có thể đi theo Mạnh Hổ mà thôi!

Dân chúng trong thôn trang rõ ràng tỏ ra đề phòng đối với cánh quân này, nhất là hơn ba ngàn Man nhân, càng làm cho bọn họ sợ đến mức phải đóng chặt cửa nhà, chỉ dám trốn ở trong len lén nhìn qua khe cửa. Cũng có điều may mắn là bọn Man nhân này dường như không có ý cướp bóc thôn trang, chỉ là dọn sạch sẽ một khoảng trống trên cánh đồng cỏ ở đầu thôn, sau đó dùng chân sắp xếp nghỉ ngơi trên mảnh đất trống vừa mới dọn.

Đến lúc trời sẩm tối, Mạnh Hổ mới sắp xếp xong xuôi cho hơn bốn ngàn người.

Mạnh Hổ lấy trong thắt lưng ra một bao kim tệ đưa cho Tất Diêu Tử:

- Lão Tất, lát nữa người dẫn người vào trong thôn mua lương thực, nếu như trong thôn không đủ lương thực thì phải sang thôn khác mua, nhất định không thể cướp đoạt, nếu không khi người trở về ta sẽ hỏi tội, nhớ chưa?

Tất Diêu Tử cung kính đáp:

- Tướng quân yên tâm, tỳ chức nhớ kỹ.

Mạnh Hổ suy nghĩ một chút, lại nói:

- Mặc dù lúc trước đã chinh đồn quân kỷ một lần, thế nhưng vẫn không thể coi thường. Dù sao bọn Man nhân này cũng không phải là người Trung Thổ, như vậy đi, người đi gọi Đôn Tử và Báo Tử tới đây!

Tất Diêu Tử lĩnh mệnh đi ngay, chỉ trong chốc lát đã gọi Báo Tử và Đôn Tử đến.

Mạnh Hổ dặn dò:

- Báo Tử, giao nhiệm vụ canh giới cho người, phái du kỵ binh ra bốn phía ít nhất ba mươi dặm, mỗi tổ hai người, một ở ngoài sáng một ở trong tối. Có bất cứ động tĩnh gì lập tức bắn tên hiệu cảnh báo, tuyệt đối không thể để lộ hình tích khiến cho quân đội tới gần, hiểu chưa?

Báo Tử nghiêm nghị đáp:

- Hiểu rồi!

Mạnh Hổ lại dặn dò Đôn Tử:

- Đôn Tử người chịu khó chút, tổ chức một đội chấp pháp hai trăm người, chia làm bốn tổ, tuần tra dò xét bốn phía doanh trại không ngừng, tuyệt đối không để cho một tên Man nhân nào bước ra ngoài doanh nửa bước, ai trái lệnh chém làm gương!

Đôn Tử liếm liếm đôi môi khô khốc, cười lạnh:

- Tướng quân yên tâm, chỉ còn tỳ chức còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ không cho phép bọn Man nhân bước ra khỏi doanh nửa bước!

Mạnh Hổ gật đầu, khoát khoát tay:

- Tốt, các người đi đi.

Đợi Đôn Tử và Báo Tử đi khuất, Tất Điều Tử mới cẩn thận hỏi:

- Tướng quân, kế tiếp chúng ta nên làm gì?

Mạnh Hổ không đáp mà hỏi lại:

- Vậy theo người, kế tiếp chúng ta nên làm gì?

Tất Điều Tử cau mày trầm ngâm chốc lát:

- Lần phục kích này quân ta bị tổn thương rất nặng nề, hơn vạn kỵ binh chỉ còn lại không tới bốn ngàn, e rằng không thể tạo ra uy hiếp gì đáng kể đối với đội vận lương của địch. Theo như ty chức thấy, hay là chúng ta trở về thành Tây Lăng rồi tính, ít nhất còn có thể giúp cho lực lượng phòng thủ trong thành tăng lên một chút!

- Không!

Mạnh Hổ lắc đầu:

- Bốn ngàn người chúng ta trở về thành cũng không thay đổi được gì, ở lại ngoài thành vẫn còn có chỗ hữu dụng.

- Có chỗ hữu dụng?

Tất Điều Tử nghe vậy hai mắt sáng ngời, buột miệng hỏi:

- Có phải tướng quân có diệu kế gì không?

Mạnh Hổ cười hăng hắc:

- Cho nên đêm nay ta sẽ thừa cơ vào thành, nơi này giao lại cho người. Bốn ngàn kỵ binh ở đây là mầm mống căn bản của chúng ta, tuyệt đối không để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!

Thấy Mạnh Hổ dặn dò như vậy, Tất Điều Tử cảm thấy bình tĩnh lại, nghiêm nghị nói:

- Tướng quân ngài cứ yên tâm, ty chức tuyệt đối sẽ không làm ngài thất vọng.

Mạnh Hổ vỗ vỗ vào vai Tất Điều Tử, xoay người lên ngựa, lập tức lên đường.

Đưa mắt nhìn Mạnh Hổ dần dần mất hút trong màn đêm, ánh mắt Tất Điều Tử dần dần lộ vẻ đau thương, quay đầu lại nhìn về hướng đế đô ở xa xa, thì thào:

- Tiểu Nhu, người chờ ta, một ngày nào đó ta sẽ tới đế đô tìm nàng, đến lúc đó, không ai có thể cướp nàng trong tay ta được nữa...

Thành Tây Lăng, phủ Tổng đốc.

Bởi vì quân của đế quốc Minh Nguyệt đã tạm thời ngừng công thành, cho nên số người già và trẻ con tạm lánh trong phủ đã trở về nhà. Dân chúng ở các phủ lân cận chạy trốn vào thành cũng được sắp xếp cho ở tạm trên quảng trường, người của Quang Minh giáo đình đã dựng mấy ngàn lều tạm trên quảng trường, cho dân chúng lánh nạn có chỗ ở tạm thời.

Mặc dù trong nội bộ cũng có chút chuyện xấu xa, nhưng bề ngoài, Quang Minh giáo đình vẫn còn chút nhân từ hiền lành.

Nhất là chủ tế Tây Bộ La Đạo Nam, tên mập chết tiệt này ngoài mặt tỏ ra một vẻ ta đây thương người hoạn nạn, đối xử với từng người dân rất hiền lành hoà nhã, gặp người bất hạnh lại dùng lời lẽ dịu dàng an ủi một phen. Nhưng trên thực tế tên này chính là sắc quỷ trong sắc quỷ, chẳng những có rất nhiều trang viên, trong đại giáo đình Tây Bộ của hắn cũng nuôi rất nhiều tình nhân.

Phủ Tổng đốc vốn gần đây rất phô trương, nay lại khôi phục vẻ trang nghiêm yên tĩnh.

Hai hàng hai mươi tên cận vệ quân cầm mác đứng nghiêm ở hai bên đại môn, ánh mắt nhìn thẳng người đối diện, giống như hai mươi pho tượng lạnh như băng, khiến cho ai nấy đứng gần cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, một viên võ tướng vóc người to lớn đang bước nhanh về phía đại môn.

Keng keng keng...

Đám cận vệ quân đang đứng trước đại môn đột nhiên bước lên phía trước một bước, mác trong tay cũng chìa xéo lên trời, hai hàng mác giao nhau thoảng chốc phát ra thanh âm kim loại va chạm vào nhau ngân dài. Tên cận vệ quân cầm đầu bước ra với vẻ không hề khách khí, đang muốn lên tiếng quát hỏi nhưng bỗng nhiên dừng người ra.

Đến khi hắn thấy rõ bộ dạng người mới đến lập tức tránh sang một bên, ôm quyền tỏ vẻ cung kính:

- Mời tướng quân đại nhân!

Hắn vừa dứt lời, hai mươi tên cận vệ quân phía sau lập tức lui về chỗ cũ, hai hàng lưỡi mác giao nhau cũng thu trở về.

Viên tướng kia khẽ liếc đội cận vệ quân, sải bước tiến vào đại môn phủ Tổng đốc. Người này không phải ai xa lạ, chính là Mạnh Hổ suốt đêm trở về, bởi vì ba ngày trước cuộc tấn công mạnh mẽ thất bại, trước quyết tâm kháng cự của quân dân trong thành, Tư Đồ Duệ đã rút đi quân đội bao vây cửa thành, nên lúc này Mạnh Hổ mới có thể ung dung vào thành bằng cửa Đông.

Qua khỏi đại môn, Mạnh Hổ không ngừng chân, vẫn tiếp tục sải bước vào hậu viện. Dọc đường đám cận vệ quân vừa thấy Mạnh Hổ lập tức vội vã thi lễ với hắn, tuyệt đối không có người nào dám đứng ra ngăn trở, thậm chí không dám hỏi lấy nửa lời. Mạnh Hổ cứ như vậy thẳng đường mà vào, sau khi vào đến hậu viện của phủ Tổng đốc, đây đã là nơi cư ngụ của gia quyến Tổng đốc.

Vừa vào cửa, Mạnh Hổ đã gặp ngay một tên thị nữ.

Đương nhiên là Mạnh Hổ không nhận ra tên thị nữ ấy, nhưng tên thị nữ lại biết Mạnh Hổ, vừa thấy Mạnh Hổ, nàng ta liền buông giỏ hoa đang cầm trên tay xuống, sau đó quỳ xuống thi lễ với Mạnh Hổ:

- Tiểu tỳ tham kiến tướng quân đại nhân.

- Đứng lên đi.

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Thanh Hạm quý nữ ở nơi nào?

Tên thị nữ cung kính:

- Hồi bẩm tướng quân đại nhân, quý nữ điện hạ đang tắm trong hồ.

- Đang tắm?

Ánh mắt Mạnh Hổ thoảng qua một vẻ kỳ quái, sau đó ra lệnh không hề do dự:

- Dẫn ta đi gặp nàng!

- Dạ!

Tên thị nữ đáp lời, đứng dậy nói:

- Mời tướng quân đại nhân theo tiểu tỳ.

Dứt lời, nàng ta mang theo giỏ hoa thướt tha đi về phía hậu viện. Mạnh Hổ bắt đầu cảm thấy toàn thân nóng bừng bừng, con người ta đâu phải là gỗ đá, đâu thể vô tình? Huống chi Mạnh Hổ vẫn là một thanh niên huyết khí phương cương, ở thế giới trước kia hắn cũng là người từng trải, thất tình lục dục của hắn so ra còn mạnh hơn cả người bình thường. Đối với nữ nhân, dĩ nhiên Mạnh Hổ cũng có nhu cầu, huống chi từ khi hắn tới thế giới này hơn một năm qua, vẫn chưa từng đụng chạm qua một nữ nhân nào!

Hậu viện phủ Tổng đốc có một cái hồ khổng lồ do bàn tay con người xây nên, có chín đoạn hành lang nối liền hòn đảo nhỏ giữa hồ. Trên hòn đảo nhỏ giữa hồ có một gian nhà đá, nhà đá ẩn trong hòn giả sơn, trên nóc và bên vách có cửa sổ nhỏ để thông khí. Hiện tại đang có hơi nước mờ mờ bốc lên từ những cửa sổ nhỏ ấy.

Nhìn qua cửa sổ đầy hơi nước mờ mờ, có thể thấy quang cảnh bên trong, rõ ràng là một hồ tắm cực kỳ xa hoa.

Phòng tắm to chừng nửa gian đại sảnh, đáy hồ lót bằng ngọc thạch, bốn phía đều có năm bậc cấp lên xuống, trong hồ hơi nước bốc mờ mờ, tràn đầy nước ấm. Trên mặt nước bồng bềnh những cánh hoa hồng, không trung cũng ngập tràn mùi hoa hồng thơm ngát.

85. Chương 85: Sắc Xuân Trong Hồ Tắm....

Trong phòng sưởi ấm gần hồ tắm, Triệu Thanh Hạm đang được thị nữ giúp cởi bỏ xiêm y.

Từng món quần áo hoa lệ trên người nàng dần dần được cởi ra, rất nhanh, một thân thể hết sức hoàn mỹ đã được phô bày hoàn toàn. Những chỗ cần lòi ra thì lòi ra, những nơi cần lôm thì rất lôm, nên thon nhỏ thì thon nhỏ, da thịt trắng như tuyết, có thể nói mịn màng như mỡ đông.

Đột nhiên, cửa phòng sưởi ấm từ từ mở.

Triệu Thanh Hạm đưa lưng về phía cửa, không quay đầu lại hỏi:

- Liên nhi, là người?

Sau lưng vẫn không có tiếng trả lời, Triệu Thanh Hạm đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, vội vàng quay đầu nhìn lại, phía sau nàng nào có hình bóng của Liên nhi. Người đang đứng lại chính là một nam nhân mặc quân phục, mặt mày dơ bẩn, tuy cách xa vài bước nhưng Triệu Thanh Hạm vẫn nghe mùi máu tanh nồng toát ra từ thân thể hắn.

Nam nhân này không phải ai khác, đương nhiên là Mạnh Hổ.

Chiếc miệng nhỏ xinh của Triệu Thanh Hạm thoáng chốc chu lên tròn vo, hơi ngạc nhiên nhìn Mạnh Hổ, nhất thời cũng không biết nên làm gì nữa. Mà Mạnh Hổ cũng không hề sợ sệt e dè ngấm chăm chú thân thể hoàn mỹ của Triệu Thanh Hạm, ánh mắt từ từ trở nên nóng rực.

Hai tên thị nữ cũng xoay người lại, đột nhiên thấy trong phòng sưởi ấm lại xuất hiện một nam nhân, không khỏi giật mình tròn xoe đôi mắt, sau đó đưa hai tay lên bưng kín miệng, dường như nếu không làm vậy, nhất định các nàng sẽ không nhịn được mà hét lên ầm ĩ.

Sau một hồi lâu, rốt cục Triệu Thanh Hạm khẽ ừm một tiếng hồi phục tinh thần, vội vã giật lấy áo tắm trên tay thị nữ khoác vội lên người. Rốt cục thân thể hấp dẫn của nàng đã được che qua bằng một lớp áo tắm bằng lụa mỏng manh, thế nhưng vẻ xấu hổ thẹn thùng của nàng nửa ẩn nửa hiện vẻ phong tình vô cùng dụ hoặc, nhất là đôi mắt nửa như thẹn thùng nửa như mời mọc, càng làm cho Mạnh Hổ động tâm.

Hít thật sâu một hơi, Mạnh Hổ không còn do dự gì nữa, lập tức sải bước vào trong phòng sưởi ấm.

Trước ánh mắt vô cùng kinh ngạc của hai tên thị nữ, Mạnh Hổ bước đến bên cạnh Triệu Thanh Hạm, khom lưng đưa hai tay ra đỡ lấy eo lưng và chân của nàng rồi nhẹ nhàng bế thân thể mềm mại của nàng lên. Triệu Thanh Hạm giãy dụa kháng cự lại, nhưng khi tay nàng chạm vào lồng ngực vạm vỡ cường tráng của Mạnh Hổ, lập tức trở nên yếu ớt vô lực, ngoan ngoan khép hờ mi mắt nằm yên.

Mạnh Hổ xoay người lại ôm Triệu Thanh Hạm bước ra khỏi phòng sưởi ấm, đi qua những đoạn hành lang uốn khúc dẫn tới hồ tắm. Trong phòng sưởi ấm ngoài Liên nhi ra còn có hai tên thị nữ vừa mới hầu hạ Triệu Thanh Hạm cởi bỏ xiêm y cũng chậm rãi bước ra theo. Liên nhi vừa đi vừa rắc những cánh hoa hồng trong giỏ hoa trên tay nàng xuống hồ tắm, mùi hoa hồng dần dần toả ra ngào ngạt trong không khí.

Mạnh Hổ cúi đầu xuống nhìn vào gương mặt có đôi lúm đồng tiền xinh xắn của nàng không chớp, khoe miệng hân hoan cười.

Triệu Thanh Hạm đã thôi không giãy dựa từ lâu, đôi mắt to tròn nhắm nghiền như tỏ vẻ chấp nhận. Thật ra nàng cũng không thể nào chống cự được ánh mắt nóng rực của Mạnh Hổ, dần dần hô hấp trở nên dồn dập. Theo nhịp thở dồn dập của nàng, bộ ngực tròn căng cũng bắt đầu phập phồng kịch liệt, dưới lớp áo lụa mỏng tang hai điểm đỏ hồng nửa ẩn nửa hiện cũng phập phồng theo, toát ra sự hấp dẫn chết người.

Mạnh Hổ cũng không phải tốt lành gì, càng không phải là Liễu Hạ Huệ thấy sắc mà không loạn.

Ngược lại, Mạnh Hổ chính là một nam nhân ngang tàng lại có cá tính thích chiếm hữu, trên chiến trường như thế, trên tình trường cũng thế, đối với nữ nhân mà mình thầm ngưỡng mộ, hẳn không hề do dự chút nào. Cho dù tạm thời chưa chiếm được trái tim nàng, cũng nhất định phải tìm cách chiếm đoạt thể xác nàng cái đã, Mạnh Hổ vẫn tin rằng, tình cảm có thể bồi dưỡng dần dần theo thời gian.

Triệu Thanh Hạm tặng Thất Tinh Bảo Dao cho Mạnh Hổ cũng đã cho thấy lòng nàng đối với hắn, đối với mỹ nữ đưa đến tận cửa như vậy, Mạnh Hổ không thể nào cự tuyệt, vì sao lại phải cự tuyệt? Chưa nói đến việc thật ra trong lòng Mạnh Hổ đã có hảo cảm với Triệu Thanh Hạm, chỉ với sắc đẹp và thân phận tôn quý của Triệu Thanh Hạm cũng đã đủ cho Mạnh Hổ phải động tâm.

Hơn ngàn dặm về phía Đông Tây Lăng, Nhạn Môn Quan.

Nhạn Môn Quan nằm giữa hành tỉnh Tây Bộ và hành tỉnh Kinh Kỳ, Nam chặn Hoàn Hoạch sơn, Bắc giáp Vụ Mông sơn, là một đạo hùng quan hiểm trở trấn thủ an toàn cho Kinh Kỳ. Một khi hành tỉnh Tây Bộ thất thủ, Nhạn Môn Quan sẽ trở thành lá chắn cuối cùng ở phía Tây của đế đô.

Bên trong Nhạn Môn Quan, hành dinh tạm thời của Nhị hoàng tử Mông Diễn.

Mông Diễn đang ngậy người ra ngắm một bức hoạ mỹ nhân treo trên tường, quân sư tâm phúc Sử Di Viễn cung kính đứng sau lưng Mông Diễn, cặp mắt tỉ mỉ cũng đang ngắm bức hoạ mỹ nhân kia, toát ra vẻ nóng rực khác thường.

Bức hoạ mỹ nhân kia chính là do danh hoạ nổi tiếng ở đế đô - Đường Dần đại sư- chính tay vẽ nên, trên bức hoạ là một ao cá, trên ao cá có một toà lương đình, trong lương đình có ba nữ nhân. Một nữ nhân đứng tựa lan can, đang ngăn người ngắm cá lội trong ao, một nữ nhân khác hé miệng khẽ cười, có vẻ như đang nghiêng tai lắng nghe, nữ nhân thứ ba ở mé bên của bức hoạ, đang kề tai nữ nhân thứ hai nhỏ to tâm sự, ba nữ nhân này mỗi người một vẻ, chỗ giống nhau chính là, cả ba người đều là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương.

Thân là sư phụ kiêm quân sư tâm phúc của Tần Vương, Sử Di Viễn dĩ nhiên không xa lạ gì với ba đại mỹ nhân trên bức hoạ. Nữ nhân tựa vào lan can trong đó chính là Đại công chúa Mông Nghiên, nữ nhân hé miệng khẽ cười, nghiêng tai lắng nghe chính là giáo sư Diệp Hình Dư của học viện Hoàng gia.

Nữ nhân cuối cùng mé bên bức hoạ chính là con gái duy nhất của Công tước Tây Bộ Triệu Nhạc- Triệu Thanh Hạm.

Mông Diễn nhìn Triệu Thanh Hạm trong bức hoạ không hề chớp mắt, lộ vẻ si mê.

Đây là bí mật chỉ có Sử Di Viễn mới biết. Đại hoàng tử Mông Không và Tam hoàng tử Mông Hành đều thầm yêu Triệu Thanh Hạm, năm đó suýt chút nữa đã vì nàng mà tiến hành quyết đấu, chuyện này tất cả mọi người ở đế đô đều biết. Nhưng Sử Di Viễn biết rằng trong bảy vị hoàng tử, trừ ra ba người còn vị thành niên, bốn người còn lại tất cả đều đã yêu Triệu Thanh Hạm, trong đó đương nhiên bao gồm cả vị Nhị hoàng tử trước mặt này.

Hơn nửa tháng trước, ngay ngày thứ hai sau khi đế đô nhận được tin đế quốc Minh Nguyệt cho đại quân sang xâm lấn, Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên lập tức đề nghị trên triều rằng sẽ đem binh cứu viện, đề nghị ấy được đại thần trong triều nhất trí tán thành. Mặc dù thể cục của đế quốc hiện nay là âm thầm tranh đấu với nhau mãnh liệt, nhưng bề ngoài không ai dám trở mặt với nhau, cả bọn đều ra vẻ vẫn một lòng lo lắng cho quốc sự.

Nhị hoàng tử Mông Diễn nhân cơ hội đó chủ động xin ra trận, yêu cầu suất lĩnh quân đoàn cận vệ làm chủ lực quân cứu viện, chuyện này được Yến Vương Mông Khác nhiệt liệt tán thành. Lúc bấy giờ mới đề xuất quân đoàn tây Bắc, quân đoàn Tây Nam cùng xuất binh, ba lộ đại quân hội hợp ở Nhạn Môn Quan phía Tây của Kinh Kỳ, sau đó sẽ kéo thẳng về phía Tây cứu viện Tây Lăng.

Đại hoàng tử Mông Không và Tam hoàng tử Mông Hành mặc dù trong lòng không muốn, nhưng cũng không dám chọc giận Yến Vương, dù sao Yến Vương cũng nắm trong tay quân đoàn cấm vệ. Quân đoàn cấm vệ nghe tên là biết, chính là quân đoàn cực kỳ tinh nhuệ, ngoài bốn sư đoàn trọng trang bộ binh trang bị cực kỳ tinh nhuệ ra, còn có hai quân đoàn trọng giáp thiết kỵ.

Thực lực của quân đoàn cấm vệ vượt xa chín quân đoàn khác, nếu như vì chuyện này mà chọc giận Yến Vương, vậy Đại hoàng tử và Tam hoàng tử cũng đừng mơ tưởng tới chuyện kế vị, nhiều nhất chỉ có thể làm chư hầu cát cứ xưng vương ở hành tỉnh Tây Bắc hoặc hành tỉnh Tây Nam. Nhưng chưa đến giây phút quyết định dĩ nhiên bọn họ không muốn làm như vậy, con người ai cũng có tâm lý cầu may, không phải vậy sao?

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra giống như Sử Di Viễn đã định liệu, sự tình xuất binh cứu viện đã định sẵn như vậy, nhưng quân đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang và quân đoàn Tây Nam của Nhạc Ngu lại mượn cớ trì hoãn. Quân đoàn cận vệ của Mông Diễn đến Nhạn Môn Quan đã ba ngày rồi, mà hai quân đoàn Tây Bắc, Tây Nam vẫn chưa đến tập kết. Chờ hai quân đoàn kia tới được Nhạn Môn Quan hội hợp, ít nhất phải một tháng nữa.

- Ôi...

Nhị hoàng tử đang ngấm bức hoạ mỹ nhân đến gần người đột nhiên cất tiếng thở dài, u oán nói:

- Thanh Hạm... Thật là làm khó cho nàng rồi.

Sử Di Viễn đương nhiên hiểu Mông Diễn nhớ đến mỹ nhân, hận không được xuất binh sớm chút, liền cắn thận hỏi:

- Điện hạ, có nên phái người thúc giục Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu không?

- Thúc giục!

Sắc mặt Mông Diễn bỗng nhiên trầm xuống, âm trầm nói:

- Lần này cho người cầm lệnh bài của bản hoàng tử đến đó, hạn cho bọn chúng trong vọng bốn mươi ngày phải tới Nhạn Môn Quan, tới kỳ hạn mà không đến.... Xử theo quân pháp!

Tây Lăng, phủ Tổng đốc.

Trên tiểu đảo giữa hồ ở vườn hoa phía sau, hơi nước bốc mịt mờ trong hồ tắm, hoàn cảnh tràn đầy xuân sắc.

Tiếng bọt nước khua vang, thân thể mềm mại trắng nõn nà của Triệu Thanh Hạm đột nhiên nhô lên từ dưới mặt nước nổi đầy những cánh hoa hồng. Nàng khẽ hất mái tóc làm nước văng ra tung toé, sau đó đưa hai tay ra sau cột tóc lại, đôi ngọc phong no tròn vì vậy càng hất cao về phía trước, càng thêm căng mọng tròn trĩnh. Hai chân nàng giang rộng hết cỡ, cặp mông trắng muốt to tròn ẩn hiện mờ hồ trong làn nước theo từng động tác....

Bất giác một tràng tiếng nước khua vang.

Một thân thể nam nhân cường tráng dưới thân Triệu Thanh Hạm đột ngột lộ ra, thân thể mềm mại của Triệu Thanh Hạm liền được hai cánh tay vạm vỡ của nam nhân ấy nhẹ nhàng bế xốc lên. Cặp mông to tròn vốn ẩn dưới nước giờ đây đã nổi lên trên mặt nước, một đoá hoa hồng rực rỡ theo xương sống Triệu Thanh Hạm chậm rãi trôi xuống dưới, lướt qua một cái rãnh sâu, cuối cùng dừng lại ở đang chậm rãi nhịp nhàng

Chứng kiến chuyện xảy ra trước mắt, bọn thị nữ đang ở bên cạnh hồ tắm thẹn thùng không chịu nổi phải quay đầu sang chỗ khác. Nhưng chỉ một lát sau dường như không nhận được, cả bọn lúc này mặt đỏ tịn

mang tai lại quay đầu trở lại, cổ nén xấu hổ mở to đôi mắt, quan sát chăm chú tiểu thư của các nàng đang nòng nân xuân ý, bên tai lại nghe tiếng rên ư ử của cả hai người....

.....

Mạnh Hổ thoả mãn nằm ở nơi nước cạn trong hồ, giang thẳng hai tay hai chân mặc cho thị nữ mặt đỏ tới mang tai dầm vai bóp chân cho hắn, đôi chân thon dài của Triệu Thanh Hạm tách ra, ngồi trên eo Mạnh Hổ. Tuy giai đoạn mãnh liệt đã qua, thế nhưng thân thể hai người vẫn dính chặt vào nhau, dường như quấn quít với nhau bất phân thắng bại.

Được thị nữ xoa bóp, Mạnh Hổ thoải mái khép hờ hai mắt.

Triệu Thanh Hạm khẽ tựa đầu vào vai Mạnh Hổ, tay ngọc dịu dàng mơn trớn vết sẹo đáng sợ trước ngực Mạnh Hổ, hỏi với vẻ đau lòng:

- Hổ, vết sẹo này chàng bị lúc nào vậy?

Mạnh Hổ đột nhiên nhớ ra mục đích trở về thành của mình lần này, vừa đưa tay vỗ về cặp mông tròn lẳn của Triệu Thanh Hạm, vừa nghiêng đầu dặn dò thị nữ bên cạnh:

- Hãy hầu hạ tiểu thư tẩm ngay đi!

86. Chương 86: Binh Sĩ Nông Dân

Quan hệ giữa hai người chỉ sau một đêm đột ngột tăng mạnh đến mức này, có thể nói là hoàn toàn ngoài sự tưởng tượng của Triệu Thanh Hạm.

Triệu Thanh Hạm không thể nào ngờ tới Mạnh Hổ lại đột ngột trở về thành vào lúc này, càng không ngờ hắn lại trực tiếp xông vào hồ tắm phát động thế công với nàng một cách dũng mãnh như vậy! Đối với sự tiến công mang tính chiếm hữu và xâm lược của Mạnh Hổ, thậm chí Triệu Thanh Hạm không kịp chuẩn bị lực phòng thủ và kháng cự, chờ đến lúc nàng trấn định lại thì cánh hoa đã xác xơ, nàng đã từ một thiếu nữ trắng trong trở thành thiếu phụ!

Mạnh Hổ hiểu rõ trong lòng Triệu Thanh Hạm đang cảm thấy thấp thỏm không yên, liền đưa tay ra mơn trớn chiếc cằm xinh nhỏ của nàng:

- Ta đã nói, chỉ cần có ta ở cạnh nàng, tuyệt đối sẽ không cho bất cứ kẻ nào xúc phạm tới nàng, cũng sẽ không để cho nàng phải chịu bất cứ chuyện gì ỷ khuất, ta nói được là làm được, tuyệt đối không nuốt lời!

Trái tim Triệu Thanh Hạm khẽ run lên, đôi mắt to tròn thoáng chốc long lanh ướt át.

Mạnh Hổ khẽ cười, lấy một chiếc khăn tắm trên tay Liên nhi khoác lên người, lau qua thân thể còn đang ướt sũng, sau đó bước đến ngồi trên ghế đá cạnh bờ hồ, lúc này mới quay lại dặn dò hai tên thị nữ:

- Các người còn đứng ngơ ngác ở đó làm gì, mau đỡ tiểu thư đến đây ngồi đi!

- Dạ, cô gia.

Hai tên thị nữ thẹn thùng đáp lời, lúc này mới chịu rời mắt khỏi thân hình cường tráng vạm vỡ của Mạnh Hổ, xoay người đỡ Triệu Thanh Hạm đến ngồi cạnh Mạnh Hổ trên ghế đá. Lúc này Triệu Thanh Hạm mới bớt đi nét thẹn thùng, nhẹ nhàng hỏi:

- Đúng rồi, không phải chàng chỉ huy đám kỵ binh Man nhân ngoài thành sao? Vì sao lại trở về thành, có phải xảy ra chuyện gì hay không?

Mạnh Hổ gật đầu, nói với vẻ nghiêm trọng:

- Tối hôm qua thất bại nặng nề, hơn vạn kỵ binh chỉ còn lại bốn ngàn!

Triệu Thanh Hạm nghe vậy hoa dung thất sắc, run giọng nói:

- Vậy làm sao bây giờ?

- Nàng không cần lo.

Mạnh Hổ vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai thon thả của Triệu Thanh Hạm, nhẹ giọng:

- Mặc dù tối qua chúng ta thất bại, nhưng lão thất phu Tư Đồ Duệ cũng chẳng khá hơn, lão tử cũng đã giết sạch hơn một sư đoàn khinh kỵ binh của hắn, hừ hừ, nói cho cùng chúng ta vẫn còn lời chán!

Triệu Thanh Hạm vẫn chưa hết lo lắng:

- Nhưng số kỵ binh Man nhân còn lại quá ít, e rằng rất khó tạo nên uy hiếp gì đáng kể với đội vận lương của địch.

Mạnh Hổ gật đầu:

- Nàng nói đúng, phần lớn trong số hơn ba ngàn kỵ binh Man nhân còn lại đã bị thương, không nghỉ ngơi một thời gian ngắn thì không thể nào khôi phục lực chiến đấu, còn muốn uy hiếp đội vận lương của giặc đế quốc Minh Nguyệt lại càng không thể. Nhưng cũng không cần quá lo lắng, ta còn một cách khác có thể giải quyết, nếu thi hành cho hợp lý chẳng những có thể uy hiếp đội vận lương của giặc đế quốc Minh Nguyệt, mà thậm chí còn có thể khiến cho lão thất phu Tư Đồ Duệ phải lui binh.

- Cách gì vậy? Chàng mau nói đi!

Đã tiến tới quan hệ thân mật như thế này, giọng nói của Triệu Thanh Hạm không khỏi đầy nũng nịu.

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Đó gọi là kế sách nông thôn bao vây thành thị.

Triệu Thanh Hạm không khỏi khẽ cau đôi mày thanh tú, ngạc nhiên hỏi:

- Nông thôn bao vây thành thị?

Mạnh Hổ không giải thích ngay, lại hỏi:

- Hành tỉnh Tây Bộ của chúng ta chu vi gần ngàn dặm, gồm có sáu phủ: Tây Lăng, Tam Giang, Hà Nam, Hà Bắc, Hà Đông, Sơn Dương, tổng dân số chừng sáu trăm vạn, có đúng không?

Triệu Thanh Hạm nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy.

Mạnh Hổ lại nói:

- Trong sáu trăm vạn dân ấy, nếu trừ đi số người già, phụ nữ và trẻ con, còn lại được hơn một trăm vạn tráng đinh hay không?

Triệu Thanh Hạm suy nghĩ một chút, đáp:

- Ít nhất cũng có hơn một trăm tám mươi vạn.

- Hắc hắc.

Mạnh Hổ cười khẽ, trên mặt thoáng vẻ hài lòng:

- Nếu như có thể kích thích lòng căm thù quân địch của bọn tráng đinh này, chúng ta sẽ có một trăm tám mươi vạn đại quân dễ như trở bàn tay. Một khi có được đại quân một trăm tám mươi vạn, lúc ấy chỉ cần mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng đủ tiêu diệt hai mươi mấy vạn đại quân của Tư Đồ Duệ!

Triệu Thanh Hạm lại cau mày:

- Nhưng dân chúng tay không tác sắt chưa chắc đã bằng lòng đánh giặc đế quốc Minh Nguyệt?

Mạnh Hổ nói:

- Vậy thì cũng chưa chắc, nếu như giặc đế quốc Minh Nguyệt phá huỷ nhà cửa, xâm chiếm đất đai, cướp đoạt lương thực và vợ con của bọn họ, nhất định bọn họ sẽ phản khởi chống lại. Chỉ cần có người đứng ra

kêu gọi, nhóm lên ngọn lửa trong lòng bọn họ, đến lúc đó cả vùng đại bình nguyên Tam Giang sẽ trở thành chiến trường, hai mươi mấy vạn đại quân của lão thất phu Tư Đồ Duệ chắc chắn sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn!

Triệu Thanh Hạm vẫn chưa tin tưởng lắm:

- Chuyện này làm được không?

- đương nhiên là có thể.

Mạnh Hổ tỏ vẻ rất tin tưởng:

- Thế nhưng có một điều kiện bắt buộc!

Triệu Thanh Hạm hỏi:

- Điều kiện gì?

Đôi mắt Mạnh Hổ lộ vẻ tàn nhẫn, trầm giọng:

- Phải bắt các vị lão gia quý tộc và chủ tế của hành tỉnh Tây Bộ hy sinh một chút, giao ra chủ quyền đất đai của họ!

- À, thiếp hiểu rồi, ý chàng muốn đem đất đai của bọn này phân chia cho dân chúng của hành tỉnh Tây Bộ, sau đó nhờ vào phần đất đai này để kích thích lòng căm thù giặc của hơn trăm vạn tráng đinh chứ gì?

Đôi mắt Triệu Thanh Hạm trước hết sáng ngời, nhưng sau đó lại tỏ vẻ lo lắng:

- Nhưng nếu những lão gia quý tộc và chủ tế kia không chịu xuất ra đất đai của họ thì sao?

Mạnh Hổ lộ vẻ lãnh khốc, gằn giọng:

- Hiện tại gần như tất cả lão gia quý tộc và chủ tế của hành tỉnh Tây Bộ đều đang bị nạn ở Tây Lăng, chỉ cần nàng phát ra lời mời, rằng cuộc chiến đang nảy sinh biến chuyển quan trọng, mời bọn họ tới phủ Tổng đốc cùng nhau thương lượng đại kế. Hừ hừ, chỉ cần bọn họ đặt chân vào phủ Tổng đốc, nếu không chịu giao ra chút đỉnh thì đừng hòng rời đi nửa bước!

- Vậy...

Triệu Thanh Hạm hơi lo lắng:

- Làm vậy chỉ sợ hoàng đế bệ hạ và giáo đình sẽ không đồng ý....

- Lúc này không thể lo nhiều được!

Mạnh Hổ lạnh lùng:

- Ngộ biến phải tòng quyền, nếu không làm vậy, không thể nào giữ được Tây Lăng!

- Thôi được, thiếp nghe lời chàng.

Triệu Thanh Hạm thấy Mạnh Hổ đã quyết tâm làm vậy, cũng không nói thêm gì nữa.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Triệu Thanh Hạm dần dần nảy sinh sự tin tưởng tuyệt đối với Mạnh Hổ, cho dù Mạnh Hổ có nói rằng hắn có thể bắn rơi mặt trời, có lẽ nàng cũng sẽ tin!

Hai giờ sau đó, đám quý tộc và chủ tế lớn nhỏ chạy tới Tây Lăng bị nạn vội vã tập trung về phủ Tổng đốc. Phủ Tổng đốc vốn có sức chứa hơn ngàn người không ngờ không còn chỗ trống, kết quả là rất nhiều quý tộc và chủ tế cấp thấp chỉ có thể đứng bên ngoài uống gió Tây Bắc.

Trên thực tế đây cũng là hình ảnh chung của cả đế quốc Quang Huy.

Không chỉ có hành tỉnh Tây Bộ, các đại hành tỉnh còn lại cũng như vậy cả, tình hình của hành tỉnh Kinh Kỳ thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Sau khi đế quốc Quang Huy trải qua mấy trăm năm truyền thừa, tầng lớp quý tộc và chủ tế đã bành trướng vô cùng mạnh mẽ, đến bây giờ, cả đế quốc có tất cả hơn sáu ngàn vạn dân, nhưng lại có hơn sáu trăm vạn

quý tộc và chủ tế. Quần thể khổng lồ này chiếm đến hơn chín phần đất đai, gần như tất cả dân chúng còn lại đều là tá điền, chỉ nhờ vào làm thuê làm mướn cho quý tộc và giáo hội mà sống qua ngày.

Vì muốn thoả mãn cuộc sống xa hoa phung phí của mình, quý tộc và giáo hội bóc lột tá điền vô cùng tàn khốc, rất nhiều tá điền làm lụng vất vả cả một năm trời, thậm chí vẫn không lo nổi cơm ăn cho người thân của mình, nếu như gặp phải thiên tai giáng xuống lại càng thảm hại hơn, chỉ có thể bỏ xứ lang thang xin ăn khắp chốn.

Sở dĩ Mạnh Hổ nghĩ đến biện pháp ‘nông thôn bao vây thành thị’ là vì hắn hiểu rất rõ tình cảnh của tá điền.

Chỉ cần lấy được khế ước đất đai trong tay bọn quý tộc và chủ tế, sau đó đem số đất đai này phân phát cho những tá điền không có cơm ăn áo mặc, lúc ấy có thể kích thích quyết tâm bảo vệ đất nước của đám tá điền này. Mạnh Hổ sẽ phải ra sáu trăm lão binh còn lại của mình, chẳng mấy chốc có thể gây dựng nên một đạo quân sáu vạn, thậm chí là sáu mươi vạn.

Dĩ nhiên Mạnh Hổ cũng không ngây thơ đến nỗi cho rằng chỉ bằng vào bọn binh sĩ xuất thân từ nông dân này là có thể đánh thắng tay với đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ, cho tới bây giờ Mạnh Hổ vẫn không nghĩ đến chuyện liều mạng với Tư Đồ Duệ. Mạnh Hổ chỉ cần dẫn bọn binh sĩ nông dân này hoạt động khắp nơi, sử dụng chiến thuật du kích, thỉnh thoảng tụ hợp mười, hai mươi vạn đại quân diệt trừ đội vận lương hậu phương của đế quốc Minh Nguyệt là đủ.

Đến khi thời cơ chín muồi, cũng không loại trừ tình huống tập kết quân đội thật nhiều tiến hành cuộc chiến trường kỳ hoặc đánh trên diện rộng. Nếu có thể giải phóng thành Tam Giang, thành Hà Đông hoặc pháo đài Hà Tây, chắc chắn Tư Đồ Duệ sẽ mất ăn mất ngủ, một khi bị cắt đứt đường lui, chỉ cần một chút sơ xuất là có thể bị tiêu diệt toàn quân.

Đến khi đó, Tư Đồ Duệ sẽ hoàn toàn lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, muốn phái binh tiêu diệt cũng không thể diệt nổi, hơn một trăm vạn binh sĩ nông dân, sao thể diệt hết? Nhưng nếu không diệt, hậu phương bị quấy nhiễu như vậy không được ngày nào yên ổn, thời gian càng kéo dài thì quân của đế quốc Minh Nguyệt càng bất lợi. Vì binh sĩ nông dân có số lượng khổng lồ, căn bản không sợ tiêu hao binh lực, lại càng đánh càng hung hãn, càng ương ngạnh hơn....

Trong đại sảnh đầu người lớn nhỏ, các loại quý tộc và chủ tế lớn nhỏ đang tề tựu, ồn ào náo nhiệt như cái chợ.

Giữa những tiếng ồn ào ấy, cửa hông đại sảnh đột nhiên mở ra, một thanh âm cao vút vang lên:

- Thanh Hạm quý nữ đến....

Đám quý tộc và chủ tế đang thì thào to nhỏ vội vã ngưng bắt, đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa hông, sau đó tất cả tay phải vòng qua ngực, cúi mình cung kính. Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Triệu Thanh Hạm thân mặc hiệu phục được Mạnh Hổ dìu một bên chậm rãi tiến vào đại sảnh.

Thấy Triệu Thanh Hạm và Mạnh Hổ xuất hiện cùng lúc, hơn nữa Mạnh Hổ còn dắt tay Triệu Thanh Hạm, đám quý tộc và chủ tế trong đại sảnh không khỏi kinh ngạc tròn đôi mắt, trong lúc nhất thời đầu óc nghi hoặc không hiểu chuyện gì. Chiến Ưng và Kinh Thiên Thành đứng lẫn trong đám người vừa nhìn qua đã thấy Thất Tinh Bảo Đao giắt bên hông Mạnh Hổ, thần sắc đột nhiên âm đạm.

Triệu Thanh Hạm cố ý để cho Mạnh Hổ nắm tay nàng xuất hiện trong hội nghị lớn như vậy, hơn nữa Mạnh Hổ còn đeo Thất Tinh Bảo Đao của hoàng đế bệ hạ tứ ban cho Triệu Thanh Hạm ở bên hông, bao nhiêu đó cũng đã rất rõ ràng, chỉ còn thiếu chuyện Triệu Thanh Hạm đứng ra tuyên bố hôn ước giữa nàng và Mạnh Hổ trước mặt mọi người mà thôi.

Ánh mắt lão luyện của La Đạo Nam nhìn qua đã hiểu ngay, tên này ít nhất cũng đã trải qua cả nàng nữ nhân, số bị hắn chiếm đoạt tiết trinh cũng phải hơn trăm, cho nên liếc qua đã biết Triệu Thanh Hạm đã không còn là xử nữ, hơn nữa chuyện mới xảy ra tối qua mà thôi. Nghĩ đến đây, La Đạo Nam không nhìn được liếc nhìn Mạnh Hổ bên cạnh Triệu Thanh Hạm, đôi mắt thoáng qua một tia hâm mộ khó mà phát hiện, con bà nó tên nhà quê này diễm phúc quá thật không nhỏ, thế nhưng nếu muốn cưới được Thanh Hạm quý nữ chỉ sợ rằng không phải dễ dàng như vậy....

87. Chương 87: Hút Máu

Cho nên Triệu Thanh Hạm bị Mạnh Hổ bẻ nhuy, La Đạo Nam không cảm thấy ngạc nhiên chút nào.

Thế nhưng Triệu Thanh Hạm vốn là một đoá hoa tài sắc ở trên cao, mấy vị hoàng tử đương thời đều hận mình không với tới, há có thể tùy ý để cho Mạnh Hổ hái đi một cách dễ dàng như vậy? Nghĩ tới đây, ánh mắt La Đạo Nam nhìn Mạnh Hổ không khỏi lộ ra vẻ đồng tình, đáng thương cho tên quê mùa này, sau này chắc chắn không dễ chịu chút nào.

Mạnh Hổ kéo tay Triệu Thanh Hạm rẽ ra một lối đi nhỏ hẹp trong đám đông, đi tới một cái bụi thấp ở hướng Bắc của đại sảnh, sau đó xoay người quay đầu lại, ánh mắt quét quanh đại sảnh một vòng, trầm giọng nói:

- Chư vị, thế cục trước mắt không ổn chút nào, ngay tối hôm qua, kỵ binh Man nhân trúng phải phục kích của giặc đế quốc Minh Nguyệt, tổn thất rất nặng nề, khó có thể làm gì được nữa!

- A! Tại sao có chuyện như vậy?

- Không phải bọn Man nhân này rất lợi hại hay sao?

- Ta đã nói rồi, bọn Man nhân này căn bản rất vô dụng!

- Thế là xong, không còn Man nhân kèm chế, giặc đế quốc Minh Nguyệt có thể tập trung tinh thần đào địa đạo, vậy sao thế thủ thành đây?

Mạnh Hổ vừa dứt lời, trong đại sảnh lập tức ồn ào như vỡ chợ, hơn một ngàn tên quý tộc và chủ tế bắt đầu xôn xao hẳn lên, giống như có mấy vạn con ruồi vo ve trong đại sảnh, làm cho người khác cảm thấy tâm phiền ý loạn. Đôi mày thanh tú của Triệu Thanh Hạm không khỏi cau chặt lại, nụ cười trên mặt cũng đã biến mất không thấy tăm hơi.

- Im lặng! Tất cả im lặng!

Thanh âm của Chiến Ứng như sấm nổ vang vang trong đại sảnh, những người đứng gần hẳn thiếu chút nữa rách cả màng nhĩ. Ai nấy đều kinh hãi, vội vã ngưng bật những lời bàn tán xôn xao, đại sảnh đang ồn ào chỉ trong thoáng chốc đã yên tĩnh trở lại.

Mạnh Hổ nhẹ nhàng gật đầu với Chiến Ứng, xong quay đầu lại, thần sắc khôi phục vẻ lạnh lùng vốn có, lại nói:

- Trên thế giới này cho tới bây giờ chưa có vị tướng nào bất bại, lại càng không có đội quân bất bại. Huống chi chủ soái của giặc đế quốc Minh Nguyệt chính là Tư Đồ Duệ, là danh tướng có một không hai thanh danh hiển hách trên thế giới Trung Thổ, kỵ binh Man nhân thất bại là chuyện rất bình thường!

Trong đại sảnh yên lặng như tờ, không ai dám lên tiếng nữa.

- Bây giờ, bản tướng quân muốn nói cho các người biết, thành Tây Lăng nhiều lắm chỉ còn có thể giữ được một tháng, thế nhưng viện quân của chúng ta ít nhất phải hai tháng nữa mới có thể tới nơi. Nếu như không nghĩ biện pháp thay đổi cục diện, một tháng sau thành Tây Lăng sẽ bị công phá, tất cả mọi người hôm nay may mắn có mặt ở đây đều sẽ trở thành vong hồn dưới đao hoặc tù binh của giặc đế quốc Minh Nguyệt!

Sắc mặt của hơn ngàn tên quý tộc và chủ tế dần dần trở nên tái nhợt, Mạnh Hổ đương nhiên không phải buông lời hăm dọa. Nếu như quả thật Tây Lăng bị giặc đế quốc Minh Nguyệt chiếm, cảnh ngộ của bọn quý tộc và chủ tế này chỉ sợ còn thảm hơn gấp nhiều lần so với Mạnh Hổ. Đến lúc đó bọn chúng sẽ mất đi tất cả, trở thành những nô lệ ti tiện mặc cho người khác chà đạp.

Ở thế giới Trung Thổ, tù binh chiến tranh chính là nguồn nô lệ lớn nhất từ trước tới nay. Ví dụ như quân đoàn Tây Bộ bị bắt làm tù binh hơn năm vạn, chỉ sợ đã bị áp giải về Tây Kinh mang ra đấu giá ngoài chợ nô lệ mất rồi. Những tù binh chiến tranh trẻ tuổi lực lưỡng nhất định có thể bán được với giá rất cao, chỉ với số nô lệ ấy, quốc khố của đế quốc Minh Nguyệt đã có thể thu vào một số tiền không nhỏ chút nào!

Cảm thấy hù dọa bọn quý tộc và chủ tế này đã đủ, Mạnh Hổ mới đổi sang giọng khác:

- Thế nhưng sự tình cũng không phải là không còn cách nào cứu vãn, chỉ xem các người có làm được hay không mà thôi!

Chủ tế Tây Bộ La Đạo Nam vội vàng tiến lên hai bước hỏi gấp:

- Tướng quân Mạnh Hổ, chỉ cần có thể bảo vệ Tây Lăng, chỉ cần có thể đánh lui giặc đế quốc Minh Nguyệt, chuyện gì cũng có thể thương lượng. Quân lương chúng ta có thể xuất ra, cũng có thể đi thu gom, tóm lại chỉ một câu, thành Tây Lăng phải nhờ vào tướng quân ngài rồi.

- Đúng đúng đúng, toàn bộ phải nhờ cậy vào tướng quân rồi!

- Tướng quân, ngài nhất định phải nghĩ cách bảo vệ Tây Lăng nha!

- Bây giờ ngài là sư đoàn trưởng duy nhất của quân đoàn Tây Bộ, cũng là tướng tài của hành tỉnh Tây Bộ chúng ta, bọn chúng ta đương nhiên phải trông cậy ở ngài!

La Đạo Nam vừa dứt lời, một loạt những lời a dua nịnh bợ từ miệng bọn quý tộc và chủ tế lập tức tuôn ra cuồn cuộn như nước thủy triều, bốc Mạnh Hổ lên tới tận mây xanh.

Mạnh Hổ vẫn không thay đổi sắc mặt, đột nhiên giơ cao tay phải, những lời nịnh bợ kia lập tức ngừng bật như dao cắt.

Mạnh Hổ nói tiếp:

- Bản tướng quân thân là sư đoàn trưởng sư đoàn số Năm của quân đoàn Tây Bộ, bảo vệ Tây Lăng đương nhiên là trách nhiệm của ta, chuyện này ta tuyệt đối không trốn tránh. Chỉ cần ta còn một hơi thở, nhất định sẽ tồn vong cùng Tây Lăng, thế nhưng các người cũng phải biết rằng, muốn bảo vệ thành trì, chỉ bằng vào dũng khí và quyết tâm thì không đủ!

La Đạo Nam vội la lên:

- Tướng quân, ngài cứ việc nói thẳng ra, muốn chúng ta làm như thế nào?

Mạnh Hổ cười lạnh một tiếng:

- Rất đơn giản, các người phải xuất ra một nửa đất đai và tài sản, chỉ cần các người nguyện ý xuất ra đất đai và tài sản, bản tướng quân có thể dùng số đất đai và tài sản này chiêu mộ một cánh đại quân một trăm vạn người, chuyện bảo vệ Tây Lăng cũng không cần lo lắng nữa! Dĩ nhiên, các người cũng có thể từ chối, sau đó thì các người sẽ mất hết tất cả đất đai, tài sản, nữ nhân của các người sẽ phải làm nô tỳ ở đế quốc Minh Nguyệt, mặc cho người ta giày xéo!

- ?

- Vậy....

- Chuyện này....

Tất cả quý tộc và chủ tế trong đại sảnh nhìn nhau, mặc dù bọn chúng cũng đã nghĩ đến chuyện Mạnh Hổ nhân cơ hội này vơ vét tài sản, cũng không ngờ Mạnh Hổ như sư tử há mồm, tấp đến một nửa tài sản và đất đai của bọn chúng. Nhất là ngoài chủ tế Tây Bộ La Đạo Nam ra, có mấy tên chủ tế áo đen sắc mặt xanh lè. Cho tới bây giờ chỉ có chuyện người thế tục quyên góp tài sản và đất đai tặng cho giáo hội, chứ chưa từng có chuyện ngược lại giáo hội phải quyên tặng tài sản và đất đai cho quân đội! Không phải loạn rồi sao?

- Tướng quân Mạnh Hổ!

La Đạo Nam cố gắng không để lộ ra vẻ không hài lòng, cau mày chất vấn:

- Quang Minh giáo đình của chúng ta chỉ là một tổ chức phúc lợi, chỉ là phụ trách thay mặt Thánh nữ Quang Minh ban phúc lành cho nhân thế. Mặc dù người thế tục quyên tặng tài sản không ít, nhưng cũng đã dùng hết toàn bộ cho việc nuôi nấng trẻ mồ côi, dùng cho sự nghiệp cứu tế dân nghèo, cho nên giáo hội cũng không có dư tài sản.

-... Còn đất đai, trên danh nghĩa giáo hội quả thật cũng có không ít, nhưng đều là điền sản của Thánh nữ Quang Minh, giáo hội chúng ta chỉ chịu trách nhiệm quản lý mà thôi, cho nên chúng ta không có quyền đem số đất đai này quyên tặng cho người khác!

Mạnh Hổ cười gằn:

- Chủ tế đại nhân, lời người nói đều là sự thật?

- Dĩ nhiên là sự thật.

La Đạo Nam vội la lên:

- Ta lấy danh nghĩa Thánh nữ Quang Minh mà thề!

- Tốt, rất tốt!

Mạnh Hổ nở nụ cười lãnh khốc, ngẩng đầu lớn tiếng nói:

- Lời chủ tế đại nhân vừa nói mọi người đều nghe thấy, hắn nói toàn bộ tài sản của người thế tục quyên tặng đã dùng hết cho sự nghiệp nuôi nấng trẻ mồ côi và cứu tế dân nghèo, cho nên trên danh nghĩa, giáo hội cũng không có dư tài sản!

La Đạo Nam bắt đầu cảm thấy bất an, chép chép miệng muốn nói, đáng tiếc là Mạnh Hổ không cho hắn cơ hội.

Không đợi La Đạo Nam giải thích, Mạnh Hổ tiếp tục quát lớn:

- Nhưng bản tướng quân lại nhận được tin tức nói rằng mật thất dưới đại giáo đường của Tây Lăng vàng bạc châu báu chất cao như núi. Nếu chủ tế đại nhân nói trên danh nghĩa giáo hội không có dư tài sản, như vậy số vàng bạc châu báu này nhất định không phải là của giáo hội, rất có thể là do bọn trộm cướp nào đó lén giấu trong mật thất dưới đại giáo đường!

La Đạo Nam biến sắc, vội la lớn:

- Tướng quân Mạnh Hổ, chờ một chút....

Sắc mặt Mạnh Hổ trầm xuống, mạnh mẽ cắt ngang lời La Đạo Nam, quát to:

- Chiến Ứng!

Chiến Ứng vội tiến lên hai bước, ôm quyền vái chào:

- Có tỵ chức!

Mạnh Hổ quát to:

- Lập tức mang quân lực soát đại giáo đường Tây Lăng, tìm kiếm vàng bạc châu báu bọn trộm cướp giấu bên dưới mật thất!

- Dạ!

Chiến Ứng ầm ầm đáp lại, xoay người đi ngay.

- Chờ một chút, chờ một chút...

La Đạo Nam thấy thế khẩn trương, liều mạng quơ loạn xạ hai tay, lớn tiếng gào thét:

- Mạnh Hổ người muốn làm gì? Người có quyền gì mà phái quân lực soát đại giáo đường Tây Lăng? Người có biết đại giáo đường Tây Lăng là thánh địa của Thánh nữ Quang Minh hay không, người phải quân vào lục soát, người muốn xúc phạm Thánh nữ Quang Minh hay sao? Rốt cục người có ý gì?

Chiến Ứng không thèm để ý, đã đi khỏi đại sảnh.

Mạnh Hổ lạnh lùng nói:

- Bản tướng quân không hề xúc phạm đến Thánh nữ Quang Minh, xúc phạm Thánh nữ Quang Minh chính là bọn trộm cướp tàng trữ số vàng bạc châu báu kia. Chủ tế đại nhân, người khấn trương như vậy, chắc là có cầu kết với bọn trộm cướp ấy phải không?

- Người...

La Đạo Nam đột nhiên giận dữ nói:

- Vu khống, toàn là vu khống! Mạnh Hổ, bản chủ tế sẽ tố cáo người trước giáo đình, tố cáo người trước mặt hoàng đế bệ hạ! Người không chỉ phỉ báng chủ tế áo đỏ thần thánh, lại còn xúc phạm đến Thánh nữ Quang Minh chí cao vô thượng, người là tên dị giáo tà ác, đáng phải chịu sự mắng chửi của thế nhân và sự phán xét của đế quốc...

- Câm miệng!

Mạnh Hổ lạnh lùng nói:

- Chuyện của người vẫn chưa xong, mới vừa rồi người nói trên danh nghĩa đất đai của giáo hội đều là của Thánh nữ Quang Minh, giáo hội các người chỉ chịu trách nhiệm quản lý. Vậy tốt lắm, bây giờ dân chúng Tây Bộ đang gặp nạn, Thánh nữ Quang Minh từ ái tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn tin đồ của người thọ nạn, người nhất định sẽ đồng ý quyên tặng một nửa đất đai của người! Chủ tế đại nhân, bây giờ phiền người ký một bản khế ước, đem một nửa đất đai của Thánh nữ Quang Minh quyên tặng ra đây!

- Không thể nào!

La Đạo Nam gào thét:

- Bản chủ tế tuyệt đối sẽ không ký vào khế ước, tuyệt đối không!

Mạnh Hổ cười chế giễu, vung tay quát lớn:

- Người đâu!

Lập tức hai tên cận vệ quân bước ra, lớn tiếng đáp:

- Dạ!

Mạnh Hổ nói:

- Mang chủ tế đại nhân ra phía sau ký kết khế ước!

Mạnh Hổ lúc này gần như đã thành thần tượng của tướng sĩ Tây Bộ, với biểu hiện dùng lực lượng của chính mình ngăn cơn sóng dữ, chẳng những uy danh của Mạnh Hổ đã truyền khắp thế giới Trung Thổ, mà còn để lại hình tượng vô cùng to lớn trong lòng toàn thể tướng sĩ Tây Bộ. Lúc này thấy Mạnh Hổ hạ lệnh, hai tên cận vệ quân không hề do dự lập tức lui đi chủ tế Tây Bộ mặt xám như tro tàn.

La Đạo Nam tru tréo giãy dụa, thanh âm dần dần đi xa, rốt cục đã không còn nghe thấy.

Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc như dao lướt qua gương mặt hơn ngàn tên quý tộc và chủ tế trong đại sảnh. Bọn này lập tức cảm thấy run rẩy trong lòng, khuôn mặt cũng đã bắt đầu tái nhợt. Ngay cả chủ tế Tây Bộ La Đạo Nam, Mạnh Hổ còn không coi ra gì, tiểu quý tộc và tiểu chủ tế như bọn chúng chẳng lẽ được coi trọng hay sao? Xem ra hôm nay nếu không quyên tặng một nửa đất đai và tài sản, e rằng không thể bước ra khỏi cửa đại sảnh!

88. Chương 89: Đồn Điền Thanh Ngưu

Tất Điều Tử giục ngựa đi cạnh Mạnh Hổ, chỉ vào dãy núi liên miên không dứt ở xa xa nói:

- Tướng quân, hai sườn Đông và Tây Thanh Ngưu sơn kéo dài hơn năm trăm dặm, Tây giáp sơn mạch của Thanh Vân sơn, Đông giáp thành Tây Lăng. Vị trí địa lý của đồn điền Thanh Ngưu mười phần thuận lợi,

nếu như không phải là vùng đất nằm sâu trong hành tỉnh Tây Bộ, đồn điền Thanh Ngưu kia nhất định sẽ trở thành vùng đất mà binh gia bắt buộc tranh chiếm.

Mạnh Hổ nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, dọc đường đi hắn đã quan sát rất cẩn thận, một dãy đồn điền Thanh Ngưu thế núi hiểm trở, dễ thủ khó công, nếu như hạ quân doanh ở vài chỗ yếu đạo, chỉ cần để mấy trăm quân trấn giữ cũng đủ để ngăn cản thế công mãnh liệt của mấy vạn đại quân. Bởi vì nơi đây đường núi gấp ghe, rất khó triển khai đại quân, dù có ưu thế về binh lực cũng không làm được gì cả.

Thế nhưng lý do chân chính mà Mạnh Hổ vừa ý nơi này chính là do vị trí địa lý trời sinh có một không hai của nó.

Đồn điền Thanh Ngưu là giao điểm của ba phủ Tây Lăng, Tam Giang và Hà Đông, đi về phía Bắc năm mươi dặm lại có thể tiến vào bên trong phủ Hà Bắc. Quan trọng hơn nữa, con đường từ Tam Giang, Hà Đông dẫn đến Tây Lăng lại chạy ngang phía Nam chân Thanh Ngưu sơn. Mạnh Hổ không chế đồn điền Thanh Ngưu sẽ chặn ngang con đường này, không chế được con đường này cũng như chặn ngang cổ họng ba mươi vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ.

Dĩ nhiên cũng phải nói rằng, nếu như Mạnh Hổ không có trong tay một cánh quân thật mạnh, cho dù có không chế đồn điền Thanh Ngưu cũng không thể nào chặn ngang con đường thông từ Tam Giang, Hà Đông đến Tây Lăng, càng không nói tới chặn ngang cổ họng ba mươi vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt.

Có lẽ Tư Đồ Duệ nghĩ như vậy, cho nên hắn chưa phái đại quân đến đây, mà chỉ phái một đại đội. Đây là do Tư Đồ Duệ trời sinh có tính cẩn thận, nếu như là người khác sẽ không phái binh tới đây, bởi vì chủ lực của quân đoàn Tây Bộ đã bị tiêu diệt toàn quân, binh lực của cả hành tỉnh Tây Bộ gần như không còn gì cả, cần gì phải đóng quân ở một nơi thâm sơn cùng cốc như đồn điền Thanh Ngưu?

Lúc bọn Mạnh Hổ còn cách đồn điền Thanh Ngưu hơn mười dặm, Báo Tử vốn đi tiền trạm đột nhiên phóng ngược trở lại.

- Tướng quân, phía Nam chân Thanh Ngưu sơn đột nhiên phát hiện giặc đế quốc Minh Nguyệt, binh lực khoảng chừng một đại đội!

- Cái gì?

Tất Đâu Tử nghe vậy liền biến sắc, thất thanh la lên:

- Giải cho Tư Đồ Duệ, thật là nhanh tay!

Sắc mặt Mạnh Hổ cũng trầm xuống, nghiêm giọng hỏi:

- Phía sau đại đội ấy còn có đại quân của đế quốc Minh Nguyệt hay không?

Chuyện này rất quan trọng, nếu như chỉ có một đại đội của đế quốc Minh Nguyệt, vậy thì không cần lo lắng gì, nhưng nếu đại đội kia chỉ đi tiên phong, phía sau còn có đại quân sắp tới, vậy thì vấn đề nghiêm trọng rồi! Lúc này hơn ba ngàn kỵ binh Man nhân và sáu trăm tàn binh của liên đội Mạnh Hổ đều mệt mỏi, có rất nhiều người vẫn chưa khỏi thương thế, căn bản là không gây được sức ép gì đáng kể.

Báo Tử lắc đầu:

- Không, chỉ có đại đội của đế quốc Minh Nguyệt ấy mà thôi.

- Tốt!

Mạnh Hổ gật đầu mạnh mẽ, quay lại quát to hạ lệnh cho Đôn Tử:

- Đôn Tử, truyền lệnh cho toàn quân, gia tăng tốc độ hành quân, nhất định phải chạy tới đồn điền Thanh Ngưu trước giặc của đế quốc Minh Nguyệt. Tuyệt đối không thể để cho bọn giặc đế quốc Minh Nguyệt gây tai họa cho bà con dân chúng trong đồn điền Thanh Ngưu!

- Dạ!

Đôn Tử đáp lời, giục ngựa chạy như bay dọc theo sơn đạo, vừa chạy vừa hét dài:

- Tướng quân có lệnh, tăng tốc độ hành quân, tướng quân có lệnh, tăng tốc độ hành quân....

Đôi Sa Kiều.

Trương Hưng Bá đã bị bao vây trùng điệp, bốn phía đều là quân của đế quốc Minh Nguyệt tay lăm lăm trường mâu.

Một dòng máu đỏ chảy dọc theo mi tâm của Trương Hưng Bá xuống, theo khoé mắt chảy vào trong mắt. Trương Hưng Bá cố gắng chớp chớp đôi mắt, lúc mở mắt nhìn lại, bốn phía chung quanh chỉ toàn là màu đỏ.

Một tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt vóc người to lớn tay cầm chiến đao vờn xung quanh Trương Hưng Bá.

Trương Hưng Bá thở hào hển kịch liệt, thiết kích bên tay trái chống xuống đất, thiết kích trong tay phải chỉ thẳng tên quan quân kia, chậm rãi xoay người theo hắn. Một cơn đau thấu tận tâm can từ đùi phải truyền đến, đôi mày rậm của Trương Hưng Bá thoáng chốc cau chặt. Mới vừa rồi, thừa dịp hắn và tên quan quân kia đang giao đấu với nhau, một tên quan quân khác của đế quốc Minh Nguyệt đã âm thầm bắn một mũi tên xuyên qua đùi phải hắn.

Giây phút này, Trương Hưng Bá lộ vẻ hung dữ khác thường, nếu như đơn đả độc đấu, tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt trước mặt căn bản không phải là đối thủ của hắn, cho dù Trương Hưng Bá có bị thương cũng có thể dễ dàng thu thập hắn. Thế nhưng bây giờ không được, bây giờ thân hắn đang trong vòng vây trùng điệp của quân đế quốc Minh Nguyệt, ngoại trừ bốn phía chung quanh là trường mâu như rừng, ít nhất còn có hơn mười mũi tên nhọn hoắt đang nhắm sẵn vào những nơi hiểm yếu trên người hắn. Bọn cung tiễn thủ này âm hiểm xảo trá như rắn độc ẩn thân trong bụi cỏ, chỉ cần Trương Hưng Bá hơi có sơ hở sẽ lập tức buông tên dả thương hắn ngay lập tức.

Thời gian càng trôi qua, máu tươi trên mi tâm Trương Hưng Bá chảy xuống ngày càng nhiều, thị lực của Trương Hưng Bá ngày càng mờ đi. Thỉnh thoảng, Trương Hưng Bá cố gắng chớp chớp đôi mắt, cố gắng tổng giọt máu lọt vào trong mắt theo nước mắt chảy ra, vì vậy nên thế phòng ngự vốn gió thổi không lọt của hắn thoáng chốc đã lộ ra sơ hở.

Tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt liền nở nụ cười hung ác, chiến đao sắc bén trong tay nhanh như chớp xuất ra, gần như cùng lúc đó, mười mấy cây trường mâu sắc bén cũng đâm tới như rắn độc rời hang, hoàn toàn ngăn cản đường tránh né hai bên trái phải của Trương Hưng Bá. Trong tiếng rít gió lạnh như băng, hai mũi Lang Nha tiễn sắc bén xé không bay tới, nhắm thẳng vào ngực và bụng của Trương Hưng Bá.

Đột nhiên sát ý dâng cao trong lồng ngực của Trương Hưng Bá, cả người hắn không lùi mà tiến thẳng về phía tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt ngay trước mặt. Chỉ nghe một tiếng phập vang lên, chiến đao của tên quan quân kia đã đâm xuyên qua vai phải của Trương Hưng Bá. Thế nhưng hắn còn chưa kịp cao hứng, hai cây thiết kích nặng nề trong tay Trương Hưng Bá cũng đã hung hăng thọc sâu vào bụng hắn, thoáng chốc đã xuyên thẳng ra phía sau.

Trong chớp mắt, Trương Hưng Bá lập tức ôm lấy thân hình tên quan quân kia nghiêng qua một bên, hai mũi Lang Nha tiễn vừa bắn tới đã cắm phập trên lưng tên quan quân nọ, sáu cây trường mâu vừa đâm tới cũng vô tình đâm hết vào người tên quan quân đáng thương kia. Liên tục bị thương nặng như vậy, tên quan quân đáng thương không kịp kêu lên một tiếng nào, thân hình to lớn giật mạnh hai cái, chết ngay tại chỗ.

Trương Hưng Bá thân bị trọng thương nhưng cũng đã liều mạng giết chết được tên quan quân khó đối phó nhất của đế quốc Minh Nguyệt, cả người đột nhiên xoay tròn như con vù, hai cây thiết kích nặng trĩu cân trong tay thuận thể quét ngang. Mười mấy cây trường mâu đang đâm tới từ bốn phương tám hướng nhất thời bị quét vờ vụn ra thành từng mảnh nhỏ, vòng vây vốn kín mít đột nhiên nổi lên một trận náo loạn nho nhỏ.

Trương Hưng Bá vừa muốn nhân cơ hội phá vòng vây, đột nhiên sát cơ lạnh lẽo như băng giá từ sau lưng như thủy triều ập tới.

Trương Hưng Bá thất kinh, vội vã rùn người xuống tránh thì đã không còn kịp nữa, chỉ nghe phập một tiếng, một mũi tên sắc bén đã xuyên thủng vai phải hắn. Khí lạnh thấu xương thấm vào, nửa người bên phải hắn

thoảng chốc tê dại, tay phải không thể cầm thiết kích nặng nề được nữa, keng một tiếng rơi ngay xuống đất.

- Giết giết giết...

Đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt chung quanh thấy thế lập tức phấn khởi tinh thần, hung hăng xông tới.

Trong tiếng hò reo của đám binh sĩ đế quốc Minh Nguyệt, tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt lại giương trường cung lên với vẻ rất lạnh lùng, mũi tên nhọn hoắt nhắm ngay cổ họng Trương Hưng Bá. Chỉ trong thoáng chốc, một tia sát cơ trong mắt tên quan quân kia loé lên, đang muốn buông tên kết liễu Trương Hưng Bá, đột nhiên một tiếng xé gió rất nhỏ từ phía trước truyền đến.

- Hả?

Tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt trong lòng chấn động, vội vàng ngẩng đầu lên xem thử, chỉ thấy hàn quang loé lên trước mặt, trong nháy mắt một cơn lạnh thấu xương đã xuyên qua cổ họng hắn. Tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt có vẻ không tin cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy cổ họng của mình đột nhiên có thêm một mũi tên, lông đuôi tên còn đang nhẹ nhàng rung động.

Đây là..... tên quan quân nọ dùng luồng sức mạnh cuối cùng cố gắng ngẩng đầu lên, mới phát hiện trên triền núi phía trước không xa không biết từ lúc nào đã có thêm một bóng người cao gầy. Bóng người nọ đang giương căng trường cung bắn ra một mũi tên nữa, tên quan quân kia lại phát hiện ra cổ họng mình có thêm một mũi tên!

Trong nháy mắt, bóng tối lạnh lùng vô tận ập tới như nước thủy triều, nuốt chửng ý thức sau cùng của tên quan quân nọ.

Trương Hưng Bá khụy gối phải xuống đất, thiết kích trong tay trái múa may điên cuồng, tự nhủ lần này mình chết chắc. Đột nhiên hương đồn đồn Thanh Ngưu vang lên tiếng sấm động ù ù, vừa giống lại vừa không giống tiếng sấm, thậm chí ngay cả mặt đất dưới chân cũng nhẹ nhàng rung động. Đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt ở bốn phía xung quanh cũng đã bị trận thanh âm kia làm cho kinh động, vội vã quay đầu nhìn lại, trên đường núi phía trước đột nhiên hiện ra một cánh khinh kỵ binh, hung hăng như hổ lang xông về phía bọn chúng.

- Là kỵ binh Man nhân!

- Đáng chết, quả thật là Man nhân!

Đám quân đế quốc Minh Nguyệt thoáng chốc phát ra một tràng kêu la kinh sợ, đám trọng trang bộ binh vốn đang điên cuồng tiến công vây bắt Trương Hưng Bá nhất thời giãn ra như nước thủy triều, bắt đầu kết đội hình dưới tiếng quát tháo của bọn quan quân chỉ huy các cấp. Đáng tiếc là do triền núi che khuất tầm mắt, khi quân của đế quốc Minh Nguyệt phát hiện ra cánh kỵ binh kia thì quân của hai bên đã rất gần nhau.

Quân của đế quốc Minh Nguyệt chưa kịp triển khai xong đội hình phòng ngự dày đặc, đám kỵ binh Man nhân như hổ lang đã từ trên sườn núi ào xuống, hung hãn xông thẳng vào giữa trận của quân đế quốc Minh Nguyệt. Đồi Sa Kiều thoáng chốc người kêu ngựa hí xôn xao, đám quân của đế quốc Minh Nguyệt không kịp triển khai đội hình giờ đây như bầy dê dơi đồ tể mặc tình giết mổ, chỉ miễn cưỡng chống cự được trong giây lát đã tan nát, chỉ còn biết kinh hoàng tìm đường chạy trốn.

Trong cuộc chiến phục kích khi trước, Man nhân đã bị tổn thương nặng nề, nay vất vả lắm mới gặp được cơ hội báo thù như thế này, đương nhiên bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha cho đám quân của đế quốc Minh Nguyệt ngay trước mắt. Hơn ba trăm kỵ binh Man nhân trong số kỵ binh chia ra tiếp tục đuổi giết theo đường núi, đuổi theo tới mười mấy dặm, đến khi chém tận giết tuyệt đám quân của đế quốc Minh Nguyệt mới chịu thôi.

Trương Hưng Bá đột nhiên thấy cánh kỵ binh kia xuất hiện không khỏi có chút bối rối, lấy kích chống xuống đất cố gắng loạng choạng đứng dậy.

Tiếng vó ngựa nhẹ nhàng từ phía sau truyền đến, Trương Hưng Bá vất vả xoay người lại, trước mắt đã xuất hiện một chiến mã thần tuấn toàn thân đen nhánh, bốn vó trắng như tuyết. Trên lưng chiến mã là một

thanh niên trẻ tuổi mặt mày lạnh lùng, thanh niên thân khoác khinh giáp (giáp nhẹ), nhìn qua nhiều nhất mới chừng hai mươi tuổi.

Thanh niên kia đương nhiên là Mạnh Hổ, vị hôn phu tương lai của Công tước Tây Bộ Triệu Thanh Hạm, quân đoàn trưởng tương lai của quân đoàn Tây Bộ.

Mạnh Hổ nhẹ nhàng ghì cương ngựa, ánh mắt lạnh lùng chậm rãi lướt qua vết thương trên người Trương Hưng Bá, đột nhiên nói:

- Thân thể cũng khá, thoát nhìn giống như một kẻ giỏi võ nghệ.
- Nói gì vậy?

Trương Hưng Bá cả giận:

- Lão tử vốn giỏi võ nghệ mà!
- Thật sao?

Mạnh Hổ mỉm cười, chế giễu:

- Nếu đã giỏi võ nghệ, vì sao chỉ có mấy tên tiểu tốt của đế quốc Minh Nguyệt cũng đánh không lại?
- Bởi vì bọn chúng đông người.

Trương Hưng Bá buồn bực hừ một tiếng, cau mày hỏi:

- Các người là ai?
-

89. Chương 95: Đánh Cuộc

Trong mắt Yến Trường Không lập tức hiện lên vẻ cảnh giác, nghiêm nghị hỏi:

- Đánh cuộc gì vậy? Người muốn kéo dài thời gian phải không?
- Kéo dài thời gian?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Kéo dài thời gian để làm gì, kéo dài thời gian để bố trí mai phục trên đường về doanh của người, sau đó bắt sống người chăng? Người cũng không khỏi quá đề cao ta rồi, ở nơi hoang vu hẻo lánh này muốn bắt cao thủ như người không phải là chuyện dễ dàng. Huống chi đứng ở ngọn núi lẻ loi này nhìn từ trên cao xuống, bốn phía có động tĩnh gì sao thể thoát khỏi tầm mắt của người chứ?

Yến Trường Không thoáng nghĩ cũng cảm thấy thư thái, lạnh nhạt nói:

- Vậy rốt cục người muốn làm gì?

Mạnh Hổ khẽ cười, lạnh nhạt nói:

- Không muốn làm gì cả, chỉ muốn đánh cuộc với người.
- Hừ!

Yến Trường Không bực mình hừ một tiếng, quát lên:

- Nếu muốn đánh cuộc cũng được, chỉ cần người bằng lòng bỏ tay chịu trói!
- Không phải là người muốn bắt sống ta sao?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Được rồi, chỉ cần người có thể đánh cuộc thắng ta, đừng nói là bắt sống, ta còn bằng lòng bán mạng cho đế quốc Minh Nguyệt, thế nào?

- Sao?

Yến Trường Không ngưng trọng:

- Làm sao lại có chuyện tốt như vậy?

Mạnh Hổ lại nói:

- Thế nhưng nếu như người thua cuộc, vậy phải bán mạng cho ta!

Yến Trường Không cau mày trầm tư một hồi, nghĩ rằng thử nghe một chút điều kiện đánh cuộc chắc cũng không có hại gì, dù sao quyền quyết định đánh cuộc hay không cũng là ở hắn. Nếu như không muốn đánh cuộc, tiếp tục động thủ liều mạng với Mạnh Hổ cũng chưa muộn, lập tức hỏi:

- Nói đi, đánh cuộc ra sao?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Đánh cuộc thử xem cuộc chiến Tây Lăng thắng bại ra sao!

- Hả?

Yến Trường Không kinh ngạc:

- Đánh cuộc thắng bại của cuộc chiến Tây Lăng?

- Không sai!

Mạnh Hổ cao giọng:

- Nếu như quân của người đánh thắng cuộc chiến Tây Lăng, vậy thì ta thua. Bắt sống ta, giết ta hay muốn ta ra sức cho đế quốc Minh Nguyệt, đó là tùy người định đoạt. Nhưng nếu như quân của người đánh không thắng, vậy thì người thua rồi, người phải bán mạng cho ta. Đánh cuộc như vậy có công bằng hay không?

Yến Trường Không xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, lạnh nhạt nói:

- Đánh cuộc như vậy quả thật công bằng. Nhưng ta dựa vào cái gì có thể tin được người? Vạn nhất người thua cuộc nhưng vứt bỏ tín nghĩa qua một bên thì làm sao?

Mạnh Hổ lộ vẻ giận dữ:

- Nam tử đại trượng phu một lời đáng giá ngàn vàng. Người xem ta có giống một tên tiểu nhân nói không giữ lời hay không?

Yến Trường Không ngẩng mặt lên nhìn sắc trời, chỉ thấy khắp nơi mây đen vần vũ, dãy núi xa xa chỉ còn là bóng đen nhàn nhạt. Nếu tiếp tục ở đây tốn công vô ích đánh tiếp với Mạnh Hổ cũng chưa chắc chiếm được ưu thế gì. Đúng như lời Mạnh Hổ, nếu còn tiếp tục đánh nữa cho dù đánh tới sáng ngày mai cũng chưa chắc có thể phân thắng bại, không bằng thừa dịp rút lui.

Lại nói mặc dù Mạnh Hổ giáo hoạt khó đối phó, nhưng Yến Trường Không có lòng tin tuyệt đối ở Tư Đồ Duệ. Tư Đồ Duệ thân trải trăm trận, tung hoành sa trường mấy chục năm nay chưa hề thất bại, lần này dĩ nhiên cũng sẽ không thất bại. Công chiếm Tây Lăng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, cho nên trường đánh cuộc với Mạnh Hổ này có thể nói là chỉ thắng không thua.

Nghĩ tới đây, Yến Trường Không không còn do dự nữa, cao giọng nói:

- Được, bản tướng quân chấp nhận trường đánh cuộc này!

Mạnh Hổ cười hăng hắc, ôm quyền thi lễ Yến Trường Không:

- Tướng quân Trường Không, thứ lỗi ta không thể phụng bồi.

Dứt lời, Mạnh Hổ lập tức dẫn Tất Điều Tử, Báo Tử và mười mấy tên lão binh xoay người rời khỏi ngọn núi, Yến Trường Không cũng không có ý ngăn trở, thật ra cũng không thể ngăn được. Mất thấy trời đã tối, ở trên đỉnh núi cũng đã thấy tình hình trong núi, Yến Trường Không cũng không ở lại đỉnh núi làm gì nữa, liền dẫn đội cận vệ trở về đại doanh không nhắc tới việc này nữa.

Lúc đang xuống núi, Tất Điều Tử tiến đến gần hỏi Mạnh Hổ:

- Tướng quân, ngài thật sự muốn đánh cuộc với Yến Trường Không sao?

Mạnh Hổ cười gian xảo, hỏi ngược lại:

- Đánh cuộc chỉ có thắng không thua, tội gì không cuộc?

- Chỉ thắng không thua?

Tất Điều Tử ngạc nhiên:

- Tướng quân muốn nói quân của đế quốc Minh Nguyệt chắc chắn sẽ thất bại?

Mạnh Hổ lắc đầu:

- Kết quả cuối cùng của cuộc chiến Tây Lăng như thế nào rất khó nói, nhưng trường đánh cuộc kia Yến Trường Không chỉ có thua mà không thể thắng!

- Đó là...

Tất Điều Tử không hiểu:

- Ty chức không hiểu, vì sao trường đánh cuộc kia Yến Trường Không chỉ có thua mà không thể thắng?

- Đánh cuộc với ta, Yến Trường Không vẫn còn ngu ngốc lắm, hắc hắc,

Mạnh Hổ cười nhẹ hai tiếng:

- Lão Tất người nghĩ xem, nếu như quân của đế quốc Minh Nguyệt bắt lợi trong cuộc chiến Tây Lăng, chắc chắn sẽ rút lui toàn quân, đến lúc đó hành tỉnh Tây Bộ không còn chiến sự, quân đế quốc Minh Nguyệt thất bại đó chính là sự thật rành rành không ai có thể chối cãi, đúng không?

Tất Điều Tử gật đầu:

- Đúng vậy.

Mạnh Hổ lại nói tiếp:

- Thế nhưng muốn quân đoàn Tây Bộ bắt lợi, vậy rất khó nói, ta không phải là sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn của quân đoàn Tây Bộ hay sao? Vậy ta không phải cũng là binh sĩ của sư đoàn số Bốn hay sao? Chỉ cần còn có binh sĩ của quân đoàn Tây Bộ chống cự, trận chiến kia không thể tính là quân của đế quốc Minh Nguyệt thắng được, người thấy đạo lý này có đúng không?

Đến đây Tất Điều Tử đã hiểu rõ ràng, Mạnh Hổ rõ ràng muốn chơi chữ để chiếm phần hơn.

Ý của Mạnh Hổ rất rõ ràng, chỉ cần quân đoàn Tây Bộ vẫn còn có một binh sĩ chống cự, không thể coi là quân của đế quốc Minh Nguyệt thắng, Mạnh Hổ cũng không cần thi hành điều kiện đánh cuộc kia. Nếu như quân đoàn Tây Bộ bị tiêu diệt toàn quân, mà Mạnh Hổ cũng tử trận, đương nhiên không cần thiết phải thi hành điều kiện. Cho nên mới nói trường đánh cuộc này Mạnh Hổ chỉ thắng không thua, chính là nói theo cách này vậy!

Tất Điều Tử chỉ biết lắc đầu, bùi ngùi thở dài:

- Yến Trường Không gặp tướng quân, chỉ có thể nói là hắn quá xui xẻo!

Tại thủ phủ Vân Thành của hành tỉnh Tây Bắc, đế quốc Quang Huy.

Lúc tham mưu trưởng Đỗ Viễn của quân đoàn Tây Bắc tiến vào hành dinh Tổng đốc, Tổng đốc Tây Bắc kiêm quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bắc Trịnh Trọng Quang đang ngăn người nhìn bản đồ trên bàn, thần sắc vô cùng ngưng trọng. Vừa nghe tiếng bước chân, Trịnh Trọng Quang quay lại liếc thấy Đỗ Viễn liền cất giọng nặng nề:

- Đỗ Viễn người đã đến rồi sao?

Đỗ Viễn lập tức cảm thấy trong lòng nặng trĩu, nghe giọng của Trịnh Trọng Quang như vậy nhất định đã xảy ra chuyện.

- Tổng đốc đại nhân.

Đỗ Viễn bước lên hai bước tới cạnh bàn, thấp giọng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Trịnh Trọng Quang chỉ chỉ vào một phong thư hỏa tốc trên bàn:

- Người tự xem đi, đây là do Tần Vương điện hạ vừa khẩn cấp đưa tới.

Đỗ Viễn vội vã đọc phong thư, sắc mặt không khỏi đại biến:

- Tổng đốc đại nhân, vì sao lại như vậy? Không phải đã nói trước tiên tụ hợp ở Nhạn Môn Quan, sau đó mới kéo đi cứu viện Tây Lăng sao? Đây chính là chiến lược do Yến Vương định ra, vì sao đột nhiên lại đổi thành chia quân hợp kích? Tần Vương điện hạ cũng không nói nguyên nhân trong thư, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

- Ai biết xảy ra chuyện gì!?

Trịnh Trọng Quang cau mày:

- Người ta là quan chỉ huy, dĩ nhiên có thể tạm thời thay đổi chiến lược!

- Hừ...

Đỗ Viễn hừ nhẹ, thở dài một hồi:

- Tổng đốc đại nhân, chỉ sợ chuyện này sẽ dẫn đến phiền phức rất lớn!

Trịnh Trọng Quang giật mình:

- Là sao?

Đỗ Viễn hạ giọng:

- Tư Đồ Duệ là người thế nào? Chính là danh tướng hiếm có trên thế giới Trung Thổ, há phải cái loại thanh niên cứng đầu cứng cổ mới vừa ra khỏi học viện, được người khác nịnh nọt vài câu không biết trời cao đất rộng là gì có thể so sánh được? Lần này quân đoàn cận vệ một mình xâm nhập như vậy, tất nhiên sẽ sa vào mưu kế của Tư Đồ Duệ, e rằng hành tỉnh Tây Bộ vĩnh viễn phải xoá tên trên bản đồ đế quốc!

Trịnh Trọng Quang nói:

- Ý người muốn nói là, kế chia quân hợp kích của Tần Vương không thể thực hiện được?

- Căn bản chỉ là lý thuyết suông mà thôi!

Đỗ Viễn không cần khách khí:

- Kế chia quân hợp kích, mấu chốt nằm ở một chữ ‘hợp’, một khi không thể hình thành thế hợp kích, như vậy rất dễ dàng bị địch nhân kích phá từng phần! Nhạn Môn Quan, Vân Thành và thủ phủ Nam Trung của hành tỉnh Tây Nam cách nhau gần hay xa? Ba con đường khác nhau dẫn đến Tây Lăng khoảng cách gần xa không giống nhau, giao thông lại càng khác nữa, đại quân ba đường sao thể hợp được? Muốn hình thành thế hợp kích dễ như vậy sao? Quả thật là một ý nghĩ viển vông!

Trịnh Trọng Quang gật đầu liên tục, Mông Diễn tiến hành kế chia quân hợp kích này thoát nhìn như là vô cùng hoàn hảo, nhưng sau khi Đỗ Viễn phân tích một hồi đã lộ ra trăm ngàn sơ hở, lập tức hỏi:

- Vậy quân đoàn Tây Bắc chúng ta nên làm gì bây giờ? Tiếp tục án binh bất động, hay là trực tiếp tiến quân tới Tây Lăng?

Đỗ Viễn trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Tiếp tục án binh bất động e rằng không ổn, một khi Tần Vương và quân đoàn cận vệ lâm nguy, chỉ sợ Tổng đốc đại nhân chạy không thoát tội thấy chết mà không cứu, một khi Yến Vương truy cứu, chỉ sợ ngay

cả Đại hoàng tử cũng không cứu được đại nhân. Cần phải thật sự đi tới Tây Lăng, nhưng phải bảo đảm không được để rơi vào mưu kế của Tư Đồ Duệ, chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể dẫn đến kết quả bị tiêu diệt toàn quân.

Trịnh Trọng Quang cau mày:

- Người vẫn chưa nói hết!
- Tổng đốc đại nhân đừng vội!

Đỗ Viễn mỉm cười:

- Ý tỳ chức là, chủ lực của quân đoàn Tây Bắc chỉ cần đi tới chỗ giáp giới của hành tỉnh Tây Bộ và hành tỉnh Tây Bắc là được rồi, sau đó phái ra hai liên đội mang theo cờ hiệu của Tổng đốc đại nhân, giương cao cờ hiệu chạy đi cứu viện Tây Lăng là ổn!

Trịnh Trọng Quang nghe vậy hai mắt sáng ngời, than thở không thôi:

- Hay, biện pháp này hay lắm, cứ làm như vậy!

Bên ngoài thành Tây Lăng, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Thác Bạt Dã và Tư Đồ Việt đang báo cáo tiến trình đào địa đạo cho Tư Đồ Duệ.

Thác Bạt Dã là em ruột của Thác Bạt Đảo, sau khi Thác Bạt Đảo tử trận, coi như Thác Bạt Dã leo lên nhận chức sư đoàn trưởng của sư đoàn số Ba, thế nhưng hiện tại sư đoàn số Ba phần lớn đều là tân binh, lực chiến đấu không đáng để nhắc tới. Tình hình sư đoàn số Một của Tư Đồ Việt cũng không khác bao nhiêu, số lão binh của sư đoàn số Một phần lớn đã tử trận theo Tư Đồ Bưu ở trận chiến pháo đài Thiên Lang.

Vì hai sư đoàn đều có lực chiến đấu quá yếu, Tư Đồ Duệ cũng chỉ có thể cho bọn chúng làm lao động tay chân, cùng với dân phu đào địa đạo.

Tư Đồ Việt và Thác Bạt Dã đang kể khổ với Tư Đồ Duệ:

- Tổng đốc đại nhân, ở đây một dải toàn là đất cát, mặc dù dễ đào nhưng cũng rất là dễ sập, thường thường là đào tới phía trước thì phía sau sập xuống. Từ lúc bắt đầu đào cho đến bây giờ đã có mười mấy chỗ bị sập, có mấy trăm tướng sĩ đã bị chôn sống, nếu còn đào nữa thì không chịu nổi!

Tư Đồ Duệ lạnh lùng:

- Địa đạo dễ sập các người không có cách gì giải quyết sao? Bản Tổng đốc không muốn nghe các người kể khổ, bản Tổng đốc chỉ muốn biết còn bao nhiêu ngày nữa mới có thể đào sập tường thành Tây Lăng?

Tư Đồ Việt và Thác Bạt Dã nhìn nhau, không ai dám trả lời.

- Sao vậy?

Tư Đồ Duệ cau mày:

- Địa đạo là do sư đoàn số Một, số Ba đào, hai người các người thân là sư đoàn trưởng, ngay cả đến lúc nào có thể đào sập tường thành cũng không biết hay sao?

Tư Đồ Việt bầm bực tiến lên đáp:

- Hồi bẩm Tổng đốc đại nhân, ít nhất phải bốn mươi ngày nữa mới có thể đào sập tường thành.

Tư Đồ Duệ bực mình hừ một tiếng, lạnh lùng quát:

- Không được, bốn mươi ngày quá lâu, nhiều nhất bản Tổng đốc chỉ có thể cho các người hai mươi ngày nữa!

Tư Đồ Duệ còn đang nói, tham mưu trưởng mới Cảnh Trung của quân đoàn Thanh Châu vội vã bước vào đại doanh của Tư Đồ Duệ. Chức tham mưu trưởng của quân đoàn Thanh Châu thật là một vị trí vô cùng nguy hiểm, từ khi đại quân của đế quốc Minh Nguyệt Đông chinh tới nay, đầu tiên là Đỗ Dự, sau đó là

Nghiêm Đình, đã có hai tham mưu trưởng liên tục hy sinh. Cảnh Trung là người kế nhiệm trong lòng cũng vô cùng run sợ, không biết mình có thể sống bao lâu.

Vừa vào trong lều, Cảnh Trung đã gấp giọng nói:

- Tổng đốc đại nhân, chiến cuộc có biến!

90. Chương 96: Cối Ngựa Bắn Cung

- Nói đi.

Cảnh Trung hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Ty chức vừa nhận được tin, gian tế của ta phái đi Lạc Kinh nửa tháng trước đã xâm nhập thành công vào Nhạn Môn Quan, tại Nhạn Môn Quan đã phát hiện được một chuyện vô cùng trọng đại. Hai ngày trước, quân đoàn cận vệ của đế quốc Quang Huy đã nhổ trại đi khỏi Nhạn Môn Quan, đang hành quân với tốc độ cả trăm dặm một ngày thẳng tiến đến Tây Lăng!

- Sao?

Tư Đồ Duệ khẽ nhướn mày, trầm giọng:

- Vậy ngược lại là một tình huống mới.

Quân đoàn cận vệ của đế quốc Quang Huy đã tập kết xong tại Nhạn Môn Quan, hai quân đoàn Tây Bắc, Tây Nam cũng đang tập kết. Tình huống này Tư Đồ Duệ cũng mới vừa biết được, chính là hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt dùng bồ câu đưa tin đến đại bản doanh ở Thanh Châu, đại bản doanh ở Thanh Châu lại hỏa tốc đưa tin tới.

Tư Đồ Duệ không ngờ vào lúc này, quân đoàn cận vệ lại nhổ trại lên đường nhanh như vậy.

Tham mưu trưởng Cảnh Trung đã theo cạnh Tư Đồ Duệ nhiều năm kịp thời trải rộng bản đồ ra bàn, Tư Đồ Duệ lập tức đến bên bàn khom người xuống, trước hết đưa tay chỉ vào khoảng cách giữa Nhạn Môn Quan, Tây Lăng, Vân Thành và Nam Trung. Sau đó lấy tay phải đè lên bản đồ, hai ngón trỏ phải liên tục gõ nhịp nhẹ nhẹ trên bản đồ.

Mỗi khi Tư Đồ Duệ sắp sửa đưa ra quyết định trọng đại, hẳn đều có thái độ như vậy, người nào ở bên cạnh hẳn một thời gian dài đều đã quá quen thuộc tác phong của hắn. Cho nên kể cả Cảnh Trung, hai tên sư đoàn trưởng Tư Đồ Việt và Thác Bạt Dã đều cố gắng hô hấp bình thường, không ai dám thở mạnh.

Một hồi lâu sau, Tư Đồ Duệ mới vỗ mạnh lên bản đồ một cái, phấn khích nói:

- Đây là một cơ hội!

Lúc này Cảnh Trung mới thở phào một cái, vui vẻ nói:

- Ty chức cũng cho rằng đó là một cơ hội hiếm có!

- Sao?

Tư Đồ Duệ vui vẻ nói:

- Nói vậy người cũng đã có tính phương án rồi, nhưng trước hết hãy nói thử cách nhìn của người!

Cảnh Trung biết Tư Đồ Duệ lòng dạ rộng rãi, khí độ hơn người, ở trước mặt hắn không cần phải giả vờ khiêm tốn, lập tức chỉ tay vào bản đồ:

- Xin Tổng đốc đại nhân hãy xem, từ Nhạn Môn Quan đến Tây Lăng cách xa nhau ngàn dặm, theo tốc độ hành quân của quân đoàn cận vệ mỗi ngày đi được trăm dặm, mười ngày sau là có thể tới Tây Lăng.

-... Lần này đế quốc Quang Huy điều động tất cả ba đại quân đoàn tới cứu viện Tây Lăng, ngoài quân đoàn cận vệ còn có quân đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang và quân đoàn Tây Nam của Nhạc Ngu.

Ngừng một chút, Cảnh Trung đưa tay chỉ vào vị trí của Vân Thành và Nam Trung, lại tiếp:

- Tổng đốc đại nhân hãy xem Vân Thành và Nam Trung. Vân Thành gần Tây Lăng nhất, chỉ có sáu trăm dặm, hành quân cấp tốc trong vòng sáu ngày là có thể tới Tây Lăng. Nam trung xa nhất, hơn nữa từ Nam Trung tới Tây Lăng là đường núi gập ghềnh, hành quân nhanh lắm cũng phải mất một tháng mới có thể chạy tới!

Tư Đồ Duệ vui vẻ gật đầu:

- Cứ việc nói tiếp.

Cảnh Trung lại nói:

- Thời gian mà ba quân đoàn có mặt tại Tây Lăng chênh lệch nhau rất lớn, quân ta hoàn toàn có thể lợi dụng sự chênh lệch thời gian này kích phá từng quân đoàn một. Chỉ cần đánh tan ba quân đoàn này, ty chức cho rằng trong một thời gian ngắn để quốc Quang Huy không thể nào phái viện quân tới nữa, quân ta có thể quay lại chậm rãi đối phó với tàn quân của địch bên trong thành Tây Lăng.

Tư Đồ Duệ hỏi:

- Vậy theo người trện này nên đánh như thế nào?

Cảnh Trung không chút do dự:

- Theo như thời gian trước sau, trước tiên đánh quân đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang, kế tiếp đánh quân đoàn cận vệ, cuối cùng thu thập quân đoàn Tây Nam của Nhạc Ngu.

- Người đó...

Tư Đồ Duệ mỉm cười lắc đầu:

- ...vẫn còn chưa đủ kinh nghiệm!

Nói xong, Tư Đồ Duệ không thể không nhớ đến sự phối hợp ăn ý giữa người bạn gấn bó Đỗ Dự trong mười mấy năm qua, nếu như Đỗ Dự còn sống, hẳn nhất định sẽ không đưa ra đề nghị như vậy. Mặc dù Cảnh Trung cũng rất tài giỏi, nhưng dù sao hắn cũng còn hơi trẻ tuổi, cách nhìn vấn đề vẫn còn có chỗ thiếu sót.

Phần trước gần như Cảnh Trung đều nói đúng, nếu như lần này có thể đánh tan ba đại quân đoàn đến đây cứu viện, ít nhất trong vòng nửa năm để quốc Quang Huy sẽ không thể nào phái viện quân tới nữa. Có được thời gian nửa năm, cũng đủ cho Tư Đồ Duệ ung dung tiến công chiếm đóng Tây Lăng, một lần nữa mở rộng mảnh lưới từ từ thu thập con mành hổ giương nanh múa vuốt kia.

Thế nhưng phần sau Cảnh Trung đã sai lầm quá lớn.

Mặc dù Cảnh Trung bị phê bình nhưng không hề ỷ rũ hay nản chí, vẫn khiêm tốn nói:

- Xin Tổng đốc đại nhân chỉ giáo.

Tư Đồ Duệ cười nhạt hỏi ngược lại:

- Người không cảm thấy rằng đánh quân đoàn cận vệ trước mới là lựa chọn tốt nhất hay sao?

Trước hết Cảnh Trung cũng nghĩ, chợt như ngộ ra được điều gì đó, bắt đầu nhìn vào bản đồ cau mày trầm tư, Tư Đồ Duệ cũng không nói nữa, để cho Cảnh Trung tự suy nghĩ. Có những chuyện dựa vào sự chỉ bảo của người khác là không được, mà phải tự mình ngộ ra, nếu như có thể ngộ ra mới có thể tiến bộ, còn không ngộ ra thì chỉ có thể giậm chân tại chỗ mà thôi.

Đồn điền Thanh Ngưu.

Năm ngày trôi qua trong chớp mắt, phần lớn tráng đinh của chín trại ba mươi sáu đồn điền đã đến tụ tập tại đồn điền Thanh Ngưu, chỉ có tráng đinh ở vài đồn điền xa nhất là chưa kịp tới. Đồn điền Thanh Ngưu vốn đang thoáng vắng vẻ tức huyền não hẳn lên, hai toà đại trại ở phía Bắc và Nam của đồn điền rất nhanh đã không còn chỗ trống.

Sự tình tiến triển so với Mạnh Hổ nghĩ còn thuận lợi hơn, vừa nghe nói tướng quân Mạnh Hổ đại diện cho Tổng đốc đại nhân phân chia ruộng đất cho bà con dân chúng, nhiệt tình của đám thôn dân này nhất thời tăng lên cao chưa từng có từ trước tới nay.

Đầu năm nay đời sống hàng ngày không được tốt, người nghèo khổ còn không bằng chó nhà phú quý giàu sang, vì vậy lấy tráng đinh đổi lại ruộng đất không đáng kể gì. Tráng đinh gia nhập quân đội chưa chắc phải chết, lại có thể đổi lấy được ruộng đất hàng thật giá thật, đối với bọn thôn dân nghèo khổ có thể nói là chuyện tốt.

Lại nói, ruộng đất là tất cả, có được ruộng đất thì cuộc sống hàng ngày mới có triển vọng.

Tất Điều Tử đi theo Mạnh Hổ cùng lên trên vọng tháp ở đại trại phía Nam đồn điền.

Đứng trên vọng tháp nhìn xuống, cả đại doanh lúc này vô cùng sôi động, huyên náo vô kể. Tất cả ba trăm tên lão binh thủ hạ của Báo Tử bây giờ đã trở thành huấn luyện viên, chia bọn tráng đinh của các đồn điền thành từng tiểu đội, rồi hợp thành trung đội, đại đội, liên đội. Mạnh Hổ đoán chừng, số tráng đinh trong đại trại ở phía Nam đồn điền đủ biên chế thành hai liên đội.

Chuyện làm Mạnh Hổ càng cảm thấy hưng phấn hơn nữa, chính là tố chất thân thể của bọn tráng đinh này rất khá.

Có thể nguyên nhân là do cuộc sống hàng ngày ở vùng núi, bọn thôn dân này ai nấy đều có bàn chân to lớn, tuy đường núi gập ghềnh nhưng vẫn có thể chạy như bay. Chỉ có điều là ai nấy gầy nhom, hơn nữa còn có vẻ thiếu ăn, do trong một thời gian dài không được ăn no nên dinh dưỡng không đầy đủ. Thế nhưng cũng may là căn bản thân thể bọn họ vẫn còn, Mạnh Hổ tin tưởng rằng chỉ cần nghỉ ngơi bồi dưỡng trong một thời gian ngắn, da thịt bọn hán tử này sẽ lập tức phát triển, toàn thân tràn đầy thể lực nam nhân.

Hiếm có hơn nữa là, trong đám thôn dân này có một phần lớn là thợ săn thiện xạ, hơn nữa đến đây vẫn mang theo cung tên, cũng đủ cho Mạnh Hổ xây dựng một liên đội cung tiễn thủ!

Dĩ nhiên, loại cung tên mà bọn thợ săn này sử dụng đều là loại cung ngắn được chế tạo rất sơ sài, bất kể là lực xuyên thấu hay tầm bắn đều không thể so sánh với trường cung, nhưng trong phạm vi trăm bước cũng đủ đưa người vào chỗ chết. Trong lòng Mạnh Hổ đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, tại sao không để cho bọn Man nhân sử dụng đoản cung?

Có đoản cung, Man nhân có thể ngồi trên lưng ngựa bắn cung, không giống như trường cung, nhất định phải xuống ngựa mới có thể giương cung.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hổ không thể nào kiềm chế được, thầm hoan hô trong lòng, quay đầu về phía sau nói với Tất Điều Tử:

- Lão Tất, lập tức bảo Hùng Bá Thiên tới gặp ta.

Tất Điều Tử lĩnh mệnh mà đi.

Thừa lúc Tất Điều Tử đang đi tìm Hùng Bá Thiên, Mạnh Hổ lại gọi Trương Hưng Bá tới, bảo hắn lập tức thu gom bốn ngàn đoản cung với đầy đủ tên của bọn thợ săn trong núi, lập tức đưa đến gò đất bằng phẳng nằm ở phía Đông của đồn điền Thanh Ngưu.

Không hết thời gian ăn xong bữa cơm, Tất Điều Tử dẫn Hùng Bá Thiên người đầy mồ hôi đi lên vọng tháp.

Mấy ngày nay Hùng Bá Thiên và tất cả Man nhân đều ra sức làm ‘nghề cũ’, Mạnh Hổ không thể để cho bọn họ nhàn rỗi. Bọn Man nhân này không biết tập tục của thế giới Trung Thổ, nếu như để cho bọn họ rảnh rỗi, quý có biết sẽ xảy ra chuyện gì!? Mạnh Hổ tổng cổ bọn họ đi đào hào dựng trại ở phía Nam, Bắc đồn điền, phải nói rằng, riêng về lao động bọn Man nhân này quả thật là những tay thành thạo.

Từ lúc bị trúng phục kích thất bại nặng nề lần trước, quan hệ giữa Mạnh Hổ và bọn Man nhân đã được cải thiện rất nhiều, nhất là Hùng Bá Thiên và hai anh em Lang Hào, Lang Nha lại càng kính nể Mạnh Hổ hơn rất nhiều. Hiển nhiên, dưới tình hình lúc ấy Mạnh Hổ lại không hạ lệnh rút lui, ngược lại còn quyết định liều chết đám kỵ binh Man nhân bị vây trong biển lửa, hành động ấy đã giành được tình hữu nghị và sự tôn kính của bọn họ.

Vừa thấy Mạnh Hổ, Hùng Bá Thiên vòng tay qua ngực cung kính hỏi:

- Đại thủ lĩnh, ngài tìm ta có chuyện gì?

Lúc luận võ bị thua, trong lòng Hùng Bá Thiên không phục chút nào, nhưng bây giờ hắn đã tâm phục khẩu phục, đã thật sự coi Mạnh Hổ là Đại thủ lĩnh chân chính của bộ lạc Hắc Hùng.

Mạnh Hổ ừ một tiếng:

- Lập tức tụ hợp tộc nhân của người và tộc nhân của bộ lạc Mãnh Hổ, Dã Lang, kỳ hạn trong thời gian tàn một nén nhang phải chạy tới tập trung ở gò đất bằng phẳng phía Đông đồn điền.

- Dạ!

Hùng Bá Thiên ầm ầm đáp lại, sau đó lo lắng nơm nớp rời đi.

Sau thời gian một nén nhang, Mạnh Hổ cỡi Ô Vân Cái Tuyết, Tất Điều Tử theo sau chậm rãi đi tới gò đất ở phía Đông đồn điền. Hơn ba ngàn sáu trăm kỵ binh Man nhân đã tụ hợp xong, Hùng Bá Thiên và Lang Hào, Lang Nha đang cỡi ngựa ôm đao đứng nghiêm phía trước đội hình kỵ binh, trông có vẻ rất là uy phong凛凛.

Trương Hưng Bá cũng dẫn người đem bốn ngàn đoản cung và mấy vạn mũi tên đưa đến bên cạnh gò đất.

Gò đất nằm trong núi vốn có bề mặt bằng phẳng, từ Đông sang Tây rộng chừng hơn trăm bước, từ Bắc chí Nam dài chừng ba dặm. Có thể nói là trường đua ngựa thiên nhiên, ở chỗ này kiểm tra kỵ binh Man nhân cỡi ngựa bắn cung quả thật là lý tưởng!

Mạnh Hổ bảo Trương Hưng Bá cho người mang cung tên phân phát cho đám Man nhân, lại bảo người dựng nên hơn trăm bù nhìn rơm dọc theo mép của gò đất. Trong lúc đó, tất cả thôn dân già trẻ lớn bé trong đồn điền nhàn rỗi không có việc gì làm liền đổ xô tới bên cạnh gò đất, tùm tùm chỉ chỉ trở trở vào đội hình Man nhân đang đứng chỉnh tề, ai nấy đều lộ vẻ vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi.

Sau khi tất cả đã sắp xếp xong xuôi, Mạnh Hổ mới nhìn Hùng Bá Thiên gật đầu, lạnh nhạt nói:

- Bắt đầu!

Hùng Bá Thiên gật mạnh đầu, chiến đao trong tay vung lên chỉ thẳng về phía trước quát lớn:

- Lên!

Một đội kỵ binh Man nhân khoảng chừng hơn trăm người đột nhiên từ trong đội hình giục ngựa xông ra, vừa chạy đến gần hàng bù nhìn dựng thẳng bên cạnh gò đất, tên đầu lĩnh của đội kỵ binh Man nhân hô lên một tiếng, hơn trăm kỵ binh Man nhân đồng thời xoay nghiêng thân thể, sau đó giương cung lấp tên nhắm bắn vào hàng bù nhìn.

Vút vút vút....

Trong tiếng rít chói tai của mũi tên xé không trung, hơn trăm mũi tên nhọn rời khỏi dây cung, nhanh như tia chớp bắn về phía hàng bù nhìn. Mạnh Hổ thấy rất rõ ràng, ít nhất có hơn một nửa mũi tên bắn trúng mục tiêu. Thuật cỡi ngựa bắn cung của Man nhân quả nhiên không phải tầm thường, ngồi trên lưng ngựa phi với tốc độ nhanh không ngờ lại có thể giữ được xác suất trúng mục tiêu cao như vậy.

91. Chương 97: Nữ Nhi Lệ

Đây mới chân chính là cỡi ngựa bắn cung!

Nhìn khắp cả thế giới Trung Thổ, ít nhất cho đến trước mắt mới thôi không xuất hiện loại cỡi ngựa bắn cung theo kiểu cũ.

Thế nhưng đó cũng không có gì là kỳ quái, ở thế giới trước kia của Mạnh Hổ, từ thời kỳ hồng hoang dân tộc du mục đã học được thuật cỡi ngựa bắn cung. Chuyện cỡi ngựa bắn cung trở thành binh chủng chiến

lực cũng đã là chuyện từ thế kỷ mười ba, hơn nữa do một người tên là Thiết Mộc Chân ngang trời xuất thế tạo thành một diễn biến mang tính cách mạng.

Ở thế giới Trung Thổ, địa vị của khinh kỵ binh rất là thấp kém, mặc dù có ưu thế là cơ động, nhưng về lực công kích và phòng ngự lại không mạnh hơn khinh bộ binh bao nhiêu. Mà để bồi dưỡng ra một tên khinh kỵ binh còn tốn kém hơn bồi dưỡng ra một tên khinh bộ binh gấp mấy lần. Cho nên ở thế giới Trung Thổ, trừ đế quốc Tinh Hà ra, các đế quốc còn lại cũng không quá quan tâm chú trọng đến khinh kỵ binh.

Thế nhưng dù là ở đế quốc Tinh Hà cũng không tồn tại binh chủng cỡi ngựa bắn cung. Đế quốc Tinh Hà sở dĩ có được một số lượng lớn khinh kỵ binh hoàn toàn là vì bọn họ có được ưu thế địa lý thiên nhiên ưu đãi. Trong lãnh thổ của họ có thảo nguyên bao la cung cấp một số lượng cỏ khổng lồ, có thể dễ dàng chăn nuôi hơn mười vạn thậm chí trên trăm vạn chiến mã.

Nói tóm lại, thế giới này đối với binh chủng cỡi ngựa bắn cung căn bản hoàn toàn không có khái niệm gì cả.

Nhưng Mạnh Hổ biết, một khi khinh kỵ binh trở thành binh chủng cỡi ngựa bắn cung, lực sát thương sẽ tăng lên không ít!

Nếu như không cỡi ngựa bắn cung, khinh kỵ binh trước mặt trọng trang bộ binh và trọng giáp thiết kỵ căn bản chỉ là rác rưởi, nhiều nhất chỉ có thể chờ đến lúc thắng bại đã phân mới ulla lên đánh chó rớt xuống nước mà thôi, còn như muốn trở thành binh chủng chủ lực quyết định thắng bại trên chiến trường chỉ là si tâm vọng tưởng. Nhưng nếu khinh kỵ binh học xong công phu cỡi ngựa bắn cung trọng trang bộ binh và trọng giáp thiết kỵ ngược lại phải kiêng sợ.

Khinh kỵ binh thêm thuật cỡi ngựa bắn cung, lại đánh theo chiến thuật sói bầy, chính là bí quyết cần quét khắp đại lục Á Âu của kỵ binh Mông Cổ. Hành động vung về điều động kỵ sĩ có tài bắn linh hoạt trước mặt kỵ binh Mông Cổ căn bản là không chịu nổi một kích.

Nhưng cũng phải nói rằng, hình thức khinh kỵ binh của Mông Cổ cũng không phải là vô địch, bọn họ cũng có nhược điểm chí mạng, đó chính là không giỏi về chiến thuật tấn công lâu dài. Năm đó kỵ binh Mông Cổ xuống phía Nam tiến vào Trung Nguyên thì bị nhục nhã nhiều lần ở Tương Dương chỉ vì không biết cách công thành. Sau này quân Mông Cổ đưa Hồi Hồi pháo từ Tây Vực vào mới bắn sập tường thành Tương Dương, cuối cùng mới thắng được cuộc chiến công thành sáu năm ròng rã.

Thế nhưng đối với Mạnh Hổ, chỉ cần có một cánh khinh kỵ binh đã chiến như vậy là quá đủ. Ít nhất bây giờ hắn không cần lo lắng chuyện công thành, bởi vì bây giờ là quân của đế quốc Minh Nguyệt công thành, còn quân đoàn Tây Bộ thì đang thủ.

Ngoài thành Tây Lăng, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Mười mấy tên sư đoàn trưởng và tham mưu trưởng đã tề tựu ở lầu lớn trung quân của Tư Đồ Duệ.

Tân tham mưu trưởng quân đoàn Thanh Châu Cảnh Trung đang báo cáo với Tư Đồ Duệ về kết quả thám sát địa hình thực tế lần này. Năm ngày trước, là ngày Tư Đồ Duệ vừa biết được tin quân đoàn cận vệ nhỏ trại xuất binh từ Nhạn Môn Quan tiến đến Tây Lăng, Tư Đồ Duệ đã lập tức phái Cảnh Trung đi theo dọc quan đạo về hướng Đông để dò xét địa hình trên đường, tìm kiếm một nơi làm chiến trường lý tưởng.

Nghe Cảnh Trung kể lại xong, Tư Đồ Duệ đột nhiên chỉ tay lên bản đồ hỏi:

- Dòng sông này tên là gì?

Cảnh Trung đáp:

- Sông đó là Nữ Nhi Lệ.

- Nữ Nhi Lệ?

Tư Đồ Duệ nghiêm giọng:

- Tên này vừa kỳ lạ vừa thô lương.

Cảnh Trung vội nói:

- Tổng đốc đại nhân có chỗ không biết, vốn sông kia không phải là Nữ Nhi Lệ, mà là sông Nữ Nhi.

- Sông Nữ Nhi?

Tư Đồ Duệ nói:

- Tên này dễ nghe hơn nhiều, vì sao đổi thành Nữ Nhi Lệ?

Cảnh Trung ghen lời:

- Chuyện này....

Tư Đồ Duệ cau mày:

- Sao vậy, có chuyện gì không muốn cho bản Tổng đốc biết hay sao?

Cảnh Trung không dám giấu diếm nữa, đành kể chi tiết sự thật:

- Tổng đốc đại nhân có chỗ không biết, sông Nữ Nhi đổi thành Nữ Nhi Lệ là chuyện của ba năm trước. Năm ấy Tổng đốc đại nhân đánh một trận với Triệu Nhạc ở hạ cốc Hà Tây, sư đoàn số Bốn của Triệu Nhạc bị đại nhân cho một mũi lửa thiêu cháy bên trong Tuyệt Vọng cốc...

Nói tới đây, Cảnh Trung bất giác dừng lại, quay đầu nhìn Tư Đồ Duệ với vẻ lo lắng.

Sắc mặt Tư Đồ Duệ vẫn lạnh lùng như trước, là một lão binh thân trải trăm trận, lẽ nào lại áy náy vì một trường chiến tranh gây thương tổn cho nước địch?

Thấy thần sắc Tư Đồ Duệ không có gì khác lạ, Cảnh Trung mới thở phào, nói tiếp:

- Có rất nhiều nam nhân trong thôn trấn ở hai bên bờ sông Nữ Nhi hy sinh trong trận đánh kia, tin tức truyền về, rất nhiều nữ nhân có chồng hy sinh liền đâm đầu xuống sông tự vận, bỏ lại những đứa con còn nhỏ dại không nơi nương tựa ngày đêm kêu khóc bên sông, từ đó sông Nữ Nhi mới đổi thành Nữ Nhi Lệ.

-

- Nữ Nhi Lệ?! Nữ Nhi Lệ?

Tư Đồ Duệ thì thào hai tiếng, đột nhiên nói:

- Chọn nơi này đi!

Ngừng một chút, Tư Đồ Duệ lại hỏi Tần Khởi đang đứng nghiêm cạnh đó:

- Tướng quân Tần Khởi, hơn mười đạo nhân mã phái đi thu gom lương thực phần lớn đã trở về đại doanh, còn lại mấy đạo lúc nào mới có thể về tới?

Tần Khởi vội vàng tiến lên một bước ôm quyền đáp:

- Hồi bẩm Tổng đốc đại nhân, chậm nhất là ngày mai có thể về tới.

Tư Đồ Duệ nói:

- Mấy ngày nay bản Tổng đốc không có hỏi qua chuyện lương thực, lần này thu gom được bao nhiêu?

Tần Khởi vội nói:

- Số lương thực đã vận chuyển đến đại doanh cũng đủ duy trì cho đại quân dùng trong hai mươi ngày, nếu như số lương thực còn đang vận chuyển tới được đại doanh, ăn trên một tháng hẳn không thành vấn đề.

- Ừ!

Tư Đồ Duệ vui vẻ gật đầu:

- Xem ra không cần lo lắng vấn đề quân lương nữa rồi, Yến Trường Không chừng nào mới đến?

Tư Đồ Duệ vừa dứt lời, ngoài lều bỗng vang lên tiếng bước chân nặng nề, có một bóng người hùng vĩ vén rèm mà vào, mọi người quay đầu nhìn lại, chính là Yến Trường Không đã đến.

Yến Trường Không tiến lên hai bước, cung kính thi lễ với Tư Đồ Duệ:

- Tham kiến Tổng đốc đại nhân.

Tư Đồ Duệ khoát tay xem như đáp lễ, thần sắc nghiêm nghị hỏi:

- Chuyện ở Thanh Ngưu sơn thế nào rồi?

Yến Trường Không nói:

- Tình hình cụ thể vẫn còn chưa sáng tỏ, ty chức từng đích thân vào núi, kết quả đã gặp Mạnh Hổ đại chiến với hãn một hồi, không ai chiếm được tiện nghi. Thế nhưng ty chức cũng có thể kết luận, quả thật có không ít thôn dân đang hội hợp tại đồn điền Thanh Ngưu.

- Ủa, người và Mạnh Hổ đại chiến một hồi sao?

Tư Đồ Duệ ân cần thăm hỏi:

- Không xảy ra chuyện gì chứ?

- Đa tạ Tổng đốc đại nhân quan tâm.

Yến Trường Không lạnh nhạt đáp:

- Lần giao thủ trước sở dĩ ty chức thua hoàn toàn là vì không ngờ tới Mạnh Hổ đột ngột ám toán. Lần giao thủ này ty chức cẩn thận hơn nhiều, kết quả sau một ngày kịch chiến, không ai chiếm được tiện nghi, cuối cùng chỉ có thể ngừng đánh hồi doanh.

- Tốt!

Tư Đồ Duệ vui vẻ:

- Cuối cùng quân ta cũng có một viên đại tướng có thể đối địch cùng Mạnh Hổ!

Giây phút này, Tư Đồ Duệ rất vui mừng, kể từ khi Mạnh Hổ ngang trời xuất thế tới nay, trước chém Tư Đồ Bưu, sau đó đánh bại Thác Bạt Đảo, sau đó lại đánh Yến Trường Không bị thương, liều mạng giết chết Tư Đồ Hạo. Tên Mạnh Hổ này đã liên tiếp giết chết và đánh bị thương bốn viên danh tướng hiển hách của đế quốc Minh Nguyệt, đã để lại một bóng mờ trong lòng các tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt. Rất nhiều tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt khi nhắc đến Mạnh Hổ không khỏi trong lòng run rẩy, lộ vẻ sợ hãi.

Tư Đồ Duệ hiểu rất rõ ràng, muốn thay đổi cục diện như thế cần phải có một viên đại tướng đứng ra, ít nhất phải đánh ngang tay với hãn. Chỉ cần như vậy, trong lòng các tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt sẽ có một chỗ dựa tinh thần vững chắc, lúc đối mặt với Mạnh Hổ mới không còn run rẩy trong lòng.

Bây giờ, rốt cục Yến Trường Không đã quật khởi, từ nay về sau, lúc hai bên đối trận sẽ không còn sợ Mạnh Hổ bước ra thách chiến như trước nữa.

Nghĩ tới đây, Tư Đồ Duệ bất giác mỉm cười, tha thiết dặn dò:

- Tướng quân Trường Không, trận đánh với quân đoàn cận vệ của đế quốc Quang Huy có liên quan rất lớn đến thành bại của Đông chinh lần này, không thể để thua được. Mạnh Hổ ở đồn điền Thanh Ngưu tuy rằng bây giờ đang an phận, thế nhưng chúng ta tuyệt đối không thể khinh thường, có hai chuyện nhất định người phải nhớ kỹ.

Yến Trường Không nghiêm nghị nói:

- Xin Tổng đốc đại nhân cứ nói.

Tư Đồ Duệ nói:

- Thứ nhất, ước thúc bộ hạ đừng để chúng trêu chọc Mạnh Hổ. Thứ hai, phong toả nghiêm mật ém nhem tin tức đại quân rời khỏi Tây Lăng, chuyện này trừ người ra, ngay cả bọn Cung Duyệt cũng không được phép biết. Sư đoàn số Hai nên huấn luyện thì cứ huấn luyện, nên luyện tập thì cứ luyện tập, tóm lại hết thấy giữ nguyên như cũ, ngàn vạn lần không nên vì đại quân rời khỏi Tây Lăng mà trối chân trối tay, trong lòng cố kỵ.

Cảnh Trung bên cạnh sợ Yến Trường Không không hiểu rõ, cố ý giải thích:

- Mạnh Hổ vô cùng tinh tế, trên chiến trường thường có thể thấy rõ những cử động vô cùng nhỏ, năng lực nắm bắt thời cơ của hắn lại càng nhạy bén. Đối với đối thủ nguy hiểm như vậy, chỉ cần chúng ta có một sơ xuất nhỏ là có thể bị hắn phát hiện ra sơ hở, cho nên chúng ta tuyệt đối không thể coi thường.

- Ty chúc hiểu.

Yến Trường Không gật đầu thật mạnh, nghiêm nghị nói:

- Xin Tổng đốc đại nhân và tham mưu trưởng đại nhân yên tâm.

- Ừ!

Tư Đồ Duệ vui vẻ gật đầu:

- Có tướng quân Trường Không tọa trấn đồn điền Thanh Ngưu, bản Tổng đốc cũng an tâm.

Dứt lời, Tư Đồ Duệ quay lại dặn dò Tần Khởi:

- Tướng quân Tần Khởi.

Tần Khởi vội tiến lên:

- Có ty chúc.

Tư Đồ Duệ nói:

- Người dẫn sư đoàn kỵ binh của người xuất kích ngay trong đêm, đi trước càn quét con đường từ Tây Lăng dẫn tới Nữ Nhi Lệ, không cho phép ai đến gần con đường trong phạm vi hai mươi dặm, kẻ nào vi phạm, giết không tha!

- Dạ!

Tần Khởi âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Tư Đồ Duệ lại nói:

- Tư Đồ Việt, Thác Bạt Dã.

Tư Đồ Việt và Thác Bạt Dã vội tiến lên:

- Dạ!

Tư Đồ Duệ nói:

- Lệnh cho hai người ở lại trấn thủ đại doanh, gia tăng tiến độ đào địa đạo!

Tư Đồ Việt và Thác Bạt Dã cùng đáp:

- Dạ!

Tư Đồ Duệ lại nói:

- Tần Xa.

Một viên võ tướng vóc người to lớn bước ra khỏi hàng cao giọng:

- Có!

Tần Xa này không có mấy may quan hệ với Tần gia ở Định Châu, mà là người sinh ra lớn lên ở Tây Kinh, xuất thân là tiểu quý tộc, vốn là phó đoàn trưởng của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn. Sau khi Tư Đồ Hạo tử trận, Tần Xa mới lên làm đoàn trưởng.

Tư Đồ Duệ nói:

- Liêm Dao kỵ sĩ đoàn ăn ngủ đúng giờ, sau đó nghỉ ngơi cho sớm, nửa đêm sẽ lên đường, trước hừng đông phải chạy tới khu rừng rậm phía Bắc Nữ Nhi Lệ hai mươi dặm mai phục. Chú ý phải che giấu hành tung thật kỹ, ngàn vạn lần không được để cho du kỵ thám báo của đế quốc Quang Huy phát hiện ra sơ hở.

Tần Xa âm âm đáp lại:

- Dạ!

Tư Đồ Duệ nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy không yên lòng, lại dặn dò với giọng vô cùng ngưng trọng:

- Tướng quân Tần Xa, lần này có thể đánh tan quân đoàn cận vệ của đế quốc Quang Huy hay không, biểu hiện của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn là quan trọng nhất. Người nhất định phải thật là cẩn thận, cẩn thận hơn cẩn thận, ngàn vạn lần không thể sơ ý qua loa!

92. Chương 98: Dấu Vết

Các loài sinh vật sống về đêm sau một ngày trời ẩn núp vội vàng chui ra khỏi hang ổ, bắt đầu chuẩn bị hoạt động sẵn mỗi ban đêm của chúng.

Cửa núi phía Bắc Thanh Ngưu sơn, sơn cốc vốn đang tịch mịch đột nhiên vang lên một tràng tiếng ngựa hí, sau đó một con tuấn mã từ trong sơn cốc chạy ra như bay, trong khoảnh khắc, tiếng vó ngựa vang dậy khắp cả trời đêm, một đám đông kỵ binh như nước thủy triều xông ra.

Cánh kỵ binh kia chính là đám kỵ binh Man nhân thủ hạ của Mạnh Hổ.

Sau khi phát sinh ra ý nghĩ đột ngột làm cho Man nhân trở thành quân cỡi ngựa bắn cung, Mạnh Hổ để Tất Điều Tử lại trong núi chủ trì công việc huấn luyện tráng đinh, vẫn để lại Báo Tử và sáu trăm lão binh của liên đội Mạnh Hổ ở lại giúp đỡ Tất Điều Tử. Chính mình dẫn hơn ba ngàn sáu trăm kỵ binh Man nhân xuống núi đi tìm bọn binh sĩ xui xẻo để quốc Minh Nguyệt.

Cửa núi phía Nam sư đoàn số Hai của Yến Trường Không đã đóng quân ở đó, không thể ra được, cho nên Mạnh Hổ chỉ có thể ra bằng cửa núi phía Bắc.

Mạnh Hổ đương nhiên không ngu đến mức trực tiếp đi tiến công đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt ngoài thành Tây Lăng, hắn chỉ muốn gây ra chút phiền phức cho Tư Đồ Duệ mà thôi.

Mạnh Hổ muốn tìm các đội vận lương đang phân tán khắp các phủ Tam Giang, Tây Lăng và Hà Đông. Thật ra ngay từ đầu, mục tiêu của Mạnh Hổ là đội vận lương của đế quốc Minh Nguyệt, chỉ tiếc rằng lần đầu ra quân đã gặp bất lợi. Lần đầu tiên xuất thủ đã trúng kế của Tư Đồ Duệ, hơn một vạn kỵ binh đã tổn thất hơn phân nửa, số tàn binh bại tướng còn lại phải trốn vào Thanh Ngưu sơn nằm liềm vết thương, cho đến hôm nay mới khôi phục nguyên khí.

Lần này Mạnh Hổ xuống núi thứ nhất là muốn thử xem uy lực cỡi ngựa bắn cung của Man nhân ra sao, thứ hai là muốn báo thù Tư Đồ Duệ.

Chớ tới bây giờ Mạnh Hổ vẫn không phải là một người chịu chấp nhận thiệt thòi, người cho hắn một quyền hắn sẽ trả lại người một cước, người khác cho hắn một thước, hắn sẽ kính lại người ta một trượng, đó là tính cách của tên Mạnh Hổ này! Lần trước nếm mùi thất bại, ngay tối hôm đó hắn đã giáng cho Tư Đồ Duệ một đòn đau, thế nhưng Mạnh Hổ vẫn chưa thấy đủ, mối thù ấy hắn vẫn còn nhớ kỹ.

Lần này Mạnh Hổ xuống núi vốn định đặc biệt làm cho Tư Đồ Duệ mất ăn mất ngủ một chút, thế nhưng kết quả lại làm cho hắn vô cùng thất vọng.

Từ ngày xuống núi cho đến tối ngày thứ tư, Mạnh Hổ dẫn theo hơn ba ngàn sáu trăm kỵ binh Man nhân đi khắp vùng bình nguyên ngoài thành Tây Lăng suốt ba ngày đêm, từ chân núi phía Bắc của Thanh Ngưu sơn đi đến phía Đông ngoài thành Tây Lăng năm mươi dặm, hành trình hơn ba trăm dặm không ngờ lại không gặp được bất cứ đội vận lương nào của đế quốc Minh Nguyệt.

Mất thấy sắc trời đã tối, lại thêm một ngày nữa không có thu hoạch gì, sự buồn bực trong lòng Mạnh Hổ lúc này đã không có lời nào có thể hình dung được. Tình trạng này giống như là vận hết toàn lực đánh ra một quyền thật mạnh, kết quả lại đánh vào không khí, cảm giác lực đánh ra không trúng đích thật dễ làm cho người ta tức điên lên được.

Hùng Bá Thiên giục ngựa tới gần Mạnh Hổ nói:

- Đại thủ lĩnh, phía trước có một con sông nhỏ, hay là tối nay chúng ta nghỉ lại bên bờ sông?

Mạnh Hổ không sao được đành gật gật đầu tùy ý Ô Vân Cái Tuyết tự đi về phía trước.

Ô Vân Cái Tuyết chạy cả ngày đã khát nước, nghe được mùi nước sông gần đó liền chạy chậm một đường thẳng tới bờ sông, đáng tiếc con sông nhỏ đã đóng băng. Cái đầu to lớn của Ô Vân Cái Tuyết ngửi ngửi thật lâu trên mặt sông cũng không thể uống được một giọt nước nào, bất giác nó ngẩng đầu lên hí dài một tiếng rồi quay lại Mạnh Hổ đang ngồi trên lưng cầu xin giúp đỡ.

Mạnh Hổ bị tiếng hí của Ô Vân Cái Tuyết làm cho bình tĩnh, hần lập tức quăng mình xuống ngựa tung ra một cước vào mặt băng dày cộm.

Cái đầu to lớn của Ô Vân Cái Tuyết lập tức thò vào hố băng, tiếng uống nước điên cuồng của Ô Vân Cái Tuyết vang lên làm cho Mạnh Hổ cảm thấy nhàm chán. Hần quay đầu nhìn sang chỗ khác bất giác sững sờ, sau đó sắc mặt nhanh chóng trở nên ngưng trọng. Nhờ có ánh trăng nhàn nhạt, Mạnh Hổ thấy được trên bờ sông cách đó không xa không ngờ lại có dấu chân ngựa dày đặc!

Hôm nay trời rét đến nỗi đóng băng, vó sắt đi trên mặt băng sao lưu lại vết chân được chứ?

Mạnh Hổ kinh nghi bất định liền quay đầu lại nhìn về phía Ô Vân Cái Tuyết vừa đi qua, thấy cũng có một hàng dấu chân nhợt nhạt, thế nhưng so với những dấu chân dày đặc trên bờ sông thì cạn hơn nhiều, những vết chân ngựa này từ đâu tới? Mạnh Hổ càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi liền tiện tay vút cương ngựa sang cho một tên Man nhân, sai bước về phía đám vó ngựa dày đặc ở bờ sông.

Thấy bộ dạng của Mạnh Hổ như vậy, Hùng Bá Thiên, Lang Hào và Lang Nha cho rằng hẳn phát hiện được gì đó, theo bản năng cũng bước tới xem sao.

Đi về phía trước không xa đã thấy Mạnh Hổ đứng trầm ngâm trước bờ sông đầy vết chân ngựa, bọn Hùng Bá Thiên, Lang Hào và Lang Nha cũng nhìn thấy đám vết chân ngựa dày đặc này. Hùng Bá Thiên lập tức đi tới chỗ những vết chân ngựa kia rồi nằm sấp xuống đất, thè lưỡi ra liếm liếm rồi ngửi ngửi vài cái, sau đó đứng thẳng người lên nói với Mạnh Hổ:

- Đại thủ lĩnh, những vết chân ngựa này có từ ba ngày trước!

Mạnh Hổ khẽ giật mình, trầm giọng hỏi lại:

- Người xác định chắc chắn chứ?

Hùng Bá Thiên nói với vẻ vô cùng khẳng định:

- Nhất định không sai!

- Hừ hừ, vậy thì hay lắm, khẳng định là không phải của kỵ binh chúng ta.

Mạnh Hổ hừ hai tiếng, ngồi chồm hổ xuống dùng tay đo tới đo lui những vết chân ngựa kia, trầm giọng nói:

- Khí trời ba ngày trước cũng không khác gì hôm nay, hôm đó cũng rét lạnh đóng băng, bờ sông đã đóng băng cũng cứng rắn như vó ngựa. Mới vừa rồi chiến mã của chúng ta giẫm lên cũng chỉ để lại những dấu vết nhợt nhạt, nhưng những vết chân ngựa này lại rất sâu!

Tại sao những vết chân ngựa này lại sâu hơn? Không cần phải thông minh lắm cũng biết được, nhất định là vì chiến mã chở quá nặng!

Hùng Bá Thiên gật đầu, bổ sung thêm:

- Hơn nữa từ kích thước của những vết chân ngựa kia có thể thấy rằng, phần lớn chiến mã của đội kỵ binh này đều cao to hơn chiến mã của chúng ta!

- ...

Nhất định là trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt!

Hùng Bá Thiên vừa nói ra câu này, Mạnh Hổ càng thêm khẳng định phỏng đoán của mình.

Thế nhưng chuyện làm cho Mạnh Hổ cảm thấy khó hiểu là tại sao Tư Đồ Duệ đột nhiên xuất động trọng giáp thiết kỵ của hắn?

Hơn nữa nhìn hướng vó ngựa rõ ràng là chạy về phía Đông, chẳng lẽ phát hiện địch nhân ở phía Đông? Địch nhân của địch nhân chính là người của mình, nghĩ tới đây trong lòng Mạnh Hổ bỗng giật mình, chẳng lẽ là viện quân của đế quốc Quang Huy đã đến? Cho nên Tư Đồ Duệ quyết định tạm thời buông bỏ Tây Lăng để tụ tập đầy đủ binh lực đối phó với cánh viện quân kia?

Hơn nữa nhìn qua quy mô của viện quân đế quốc Quang Huy phái ra lần này, Tư Đồ Duệ đã phải xuất động đến lá bài chủ chốt của hắn.

Đột nhiên, trước mắt Mạnh Hổ hiện lên cảnh tượng của trận ác chiến đột phá vòng vây ở pháo đài Hà Tây ngày trước, mắt thấy đã thoát khỏi vòng vây, thế nhưng một cánh trọng giáp thiết kỵ rất đông thanh thế như xô núi lấp biển ào ào xông tới, bọn Niễn Tử đã anh dũng hy sinh. Mạnh Hổ cũng may mắn chưa đến lúc tuyệt mệnh nên mới trốn được vào một cái hố nhỏ, nhờ vậy mới nhặt lại được mạng trở về.

Trong lòng Mạnh Hổ đã bắt đầu cảm thấy bưng bưng.

Trọng giáp thiết kỵ được xưng là vô kiên bất tồi (không có gì không thể phá) ở thế giới Trung Thổ. Bọn chúng có huyết thống quý tộc cao quý, có trang bị tinh nhuệ nhất, có chiến mã ưu tú nhất, tất cả hợp lại tạo nên sức phá hủy kinh khủng vô kiên bất tồi. Trọng trang bộ binh thân cũng mang trọng giáp nhưng cũng không có cách nào ngăn nổi một đám trọng giáp thiết kỵ tiến công!

Mạnh Hổ hoàn toàn có thể tưởng tượng được, sau khi hắn dùng một đội khinh kỵ binh trang bị sơ sài đánh bại trọng giáp thiết kỵ trang bị tinh nhuệ của đế quốc Minh Nguyệt, đối với đế quốc Minh Nguyệt đã tạo nên đả kích về tinh thần đến mức nào! Đó hoàn toàn là đả kích mang tính chất huỷ diệt, thậm chí còn trực tiếp phá tan dấu chí của quân đế quốc Minh Nguyệt!

Như vậy, kỵ binh trang bị sơ sài có thể đánh bại trọng giáp thiết kỵ trang bị tinh nhuệ của đế quốc Minh Nguyệt hay không?

Mạnh Hổ tin tưởng nhất định có cơ hội, nếu không ở thế giới trước kia của hắn, kỵ binh Mông Cổ cũng không thể nào chinh đồn kỵ sĩ đoàn huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị tinh nhuệ và có tổ chức tốt đến thế!

Nghĩ đến đây, Mạnh Hổ không còn do dự nữa, ngẩng đầu quát lớn:

- Hùng Bá Thiên, lập tức cho chiến mã ăn cỏ, sau khi nghỉ ngơi hồi phục một chút lập tức bám theo những vết chân ngựa này cho ta! Hừ hừ, lần này phải bắt bọn trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt tể anh linh của các tướng sĩ đã hy sinh trong trận phục kích lần trước!

Xe ngựa rộn ràng.

Trên đại lộ dẫn từ Nhạn Môn Quan đến Tây Lăng, mười mấy vạn đại quân của quân đoàn cận vệ đang dốc hết tốc lực thẳng tiến về phía trước.

Năm đó sau lúc Đại đế Quang Huy dựng nước đã từng tốn hao mấy trăm vạn nhân lực và một số tài lực khổng lồ xây dựng hai hạng mục công trình vĩ đại trong vòng ba mươi năm. Hạng mục thứ nhất là thành Lạc Kinh, hạng mục thứ hai là nâng cấp tám con đường dẫn đến thủ phủ của tám đại hành tỉnh trở thành tám đại lộ, mỗi đại lộ có chiều rộng mười trượng. Trước tiên phủ lên mặt đường một lớp đất bazan trộn cỏ dây ba thước, cho dân phu đầm đi đầm lại nhiều lần, đầm cho đến khi nào lòng đường bằng với hai bên lề đường lại phủ lên lớp đất bazan trộn cỏ thứ hai. Lại đầm đi đầm lại nhiều lần, sau khi bằng với hai bên lề lại phủ lên lớp đất bazan trộn cỏ thứ ba. Đầm như vậy chín lần, trải qua hết hai mươi bảy năm, cuối cùng thành con đường dày một thước rưỡi, mặt đường dùng đá xanh trải bằng phẳng, như vậy mới hoàn thành đại lộ như bây giờ.

Hai công trình kia hao phí vô cùng, nhưng lại mang lại biết bao no ấm cho con cháu của đế quốc Quang Huy đời sau.

Ví dụ như hôm nay, quân đoàn cận vệ của Mông Diễn nhờ có tổ tiên nâng cấp đại lộ này, mới có thể trong vòng tám ngày vượt qua hơn tám trăm dặm chạy tới Tây Lăng. Tây Lăng vốn xa tít tắp giờ đây đã gần

ngay trước mắt!

Thế nhưng Mông Diễn lòng như lửa đốt cảm thấy tốc độ hành quân vẫn còn chậm, liền cho gọi Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi đến trước chiến xa hào nhoáng, cau mày hỏi:

- Đây là nơi nào rồi?

Phác Tấn Chi vội nói:

- Hồi bẩm điện hạ, phía trước không xa là Nữ Nhi Lệ.

- Nữ Nhi Lệ?

Đôi mày thanh kiếm của Mông Diễn đột nhiên cau lại, trên khuôn mặt anh tuấn bao phủ một tầng mây u ám, hạ giọng hỏi:

- Chính là sông Nữ Nhi ba năm trước đây đã đổi tên?

Ba năm trước đây, sư đoàn số Bốn của quân đoàn Tây Bộ bị Tư Đồ Duệ cho một trận lửa thiêu đốt thành tro bụi ở Tuyệt Vọng cốc, đây chính là đại sự làm kinh sợ cả đế quốc, việc sông Nữ Nhi đổi tên thành Nữ Nhi Lệ sau đó cũng có liên quan đã truyền khắp cả đế quốc. Mông Diễn thân là Nhị hoàng tử của đế quốc đương nhiên phải biết chuyện này.

Phác Tấn Chi cung kính đáp:

- Chính là sông Nữ Nhi này!

Mông Diễn đưa tay phải gõ gõ nhẹ lên thành chiến xa, cau mày hỏi:

- Bản vương nhớ rằng sông Nữ Nhi này hẳn là không rộng lắm phải không?

Phác Tấn Chi vội nói:

- Không rộng lắm, cũng chỉ có mười mấy trượng, hơn nữa nước sông cũng không sâu lắm. Lúc này là mùa Đông giá rét khắc nghiệt, nước sông đã sớm đóng băng, chỉ cần phủ một lớp cỏ khô trên mặt sông là đại quân có thể đi qua bình yên, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến việc đại quân qua sông.

- Không ảnh hưởng tới đại quân qua sông là tốt rồi

Mông Diễn nhẹ nhàng gật đầu, quả quyết hạ lệnh:

- Truyền lệnh toàn quân tăng tốc độ hành quân, trước khi trời tối nhất định phải chạy qua bờ bên kia sông Nữ Nhi lập doanh hạ trại.

93. Chương 99: Liêm Dao Kỵ Sĩ Đoàn

Bởi vì đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ đã nhanh hơn một bước chạy tới bờ Đông của sông Nữ Nhi lập doanh hạ trại, quân đoàn cận vệ của Mông Diễn không thể làm gì khác hơn là đóng quân trên vùng hoang nguyên cách sông Nữ Nhi mười dặm.

Lần này xuất quân, binh lực của đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ tính hết tất cả chỉ có sáu sư đoàn mười lăm vạn người.

Lúc xuất chinh có ba mươi lăm vạn đại quân, đến hôm nay chỉ còn lại không tới hai mươi lăm vạn. Trong đó chia ra ba vạn chia ra đóng quân ở Tam Giang, Hà Đông và pháo đài Hà Tây, sư đoàn số Hai của Yến Trường Không đóng quân ở mạn Nam đồn điền Thanh Ngưu. Sư đoàn số Một của Tư Đồ Việt và sư đoàn số Ba của Thác Bạt Dã đóng ở ngoài thành Tây Lăng, số còn lại Tư Đồ Duệ đã mang hết đến đây.

So với quân đoàn cận vệ của Mông Diễn, đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ chiếm ưu thế về binh lực. Nhưng ưu thế này không mấy rõ rệt, cho nên Tư Đồ Duệ không dùng chiêu chia quân ra phục kích.

Chia quân phục kích không chỉ dựa vào địa hình, mà còn phải so sánh thời cơ và binh lực của hai bên với nhau. Trận chiến trên gò ở pháo đài Hà Tây, binh lực của đại quân Tư Đồ Duệ nhiều hơn quân đoàn Triệu Nhạc gấp ba lần cho nên có thể dùng chiêu chia quân phục kích. Nhưng hiện tại binh lực của đại quân Tư Đồ Duệ chỉ nhiều hơn quân đoàn cận vệ của Mông Diễn có một sư đoàn, nếu chia quân phục kích hoàn toàn không thích hợp, nếu như không cẩn thận còn có thể bị đối thủ đánh cho tan tác.

Thế nhưng Tư Đồ Duệ cũng không phải hoàn toàn không chuẩn bị, hắn vẫn còn giữ lại một đồn sát thủ!

Đồn sát thủ của Tư Đồ Duệ chính là Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của Tần Xa. Binh lực của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn không nhiều, chỉ có năm ngàn kỵ binh, trong đó có một nửa chỉ là người hầu, kỵ sĩ chân chính chỉ có hai ngàn năm trăm tên. Thế nhưng tuyệt đối không nên xem thường hai ngàn năm trăm tên kỵ sĩ này, nếu như trong lúc hai bên giao tranh, hai ngàn năm trăm tên kỵ sĩ đột ngột tấn công từ phía sau, đó tuyệt đối là đòn tấn công chí mạng đối với quân địch!

Đêm khuya yên tĩnh, Tư Đồ Duệ đang triệu tập tham mưu trưởng Cảnh Trung và các tên sư đoàn trưởng nghị sự.

Ánh mắt Tư Đồ Duệ nhìn về phía Tần Khởi trầm giọng hỏi:

- Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của Tần Xa chưa bộc lộ hành tung chứ?

Tần Khởi vội nói:

- Tổng đốc đại nhân yên tâm, kỵ binh thủ hạ của ty chức đã hoàn toàn phong tỏa khu rừng rậm nơi Liêm Dao kỵ sĩ đoàn ẩn thân. Trong chu vi năm mươi dặm vốn không có người ở, thêm vào lúc này đang là thời buổi chiến tranh loạn lạc, lại đang là tháng Chạp tiết trời giá rét, cho nên hoàn toàn không có vết chân người, cho nên tuyệt đối sẽ không lộ ra bất cứ sơ hở nào.

Tư Đồ Duệ suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy chưa yên lòng, lại hỏi:

- Đám du kỵ thám báo phái ra trinh sát cũng không xảy ra chuyện gì chứ?

Trong lòng Tần Khởi không khỏi cảm thấy tức tối, nghĩ rằng mình dù sao cũng đường đường là sư đoàn trưởng, lại là con cháu dòng chính của Tần gia ở Định Châu, không ngờ làm thủ hạ của Tư Đồ Duệ chỉ được coi như một tên đội trưởng thám báo. Thám báo đội trưởng thì thám báo đội trưởng chứ sao, vì nghiệp lớn của đế quốc hắn có thể nhịn được. Nhưng Tư Đồ Duệ lại không tin tưởng hắn, chỉ có một chút chuyện nhỏ như cái rắm nhưng một ngày lại hỏi đi hỏi lại hắn không biết bao nhiêu lần! Con bà nó thật là phiền phức!

Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng Tần Khởi cũng không dám đắc tội, chỉ cung kính đáp:

- Ty chức đã theo lời Tổng đốc đại nhân dặn dò sắp xếp cẩn thận, tất cả kỵ binh đi trinh sát đều chia ra ba người một tổ, cách nhau không quá trăm bước. Bất kỳ một tên nào xảy ra chuyện gì, hai tên còn lại sẽ bắn tên cảnh báo, cho nên tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Rốt cục Tư Đồ Duệ cũng cảm thấy yên tâm, nhìn Tần Khởi nói với vẻ ấy nấy:

- Tướng quân Tần Khởi, trận chiến này quan hệ tới thành bại của lần Đông chinh này, bản Tổng đốc không thể không cẩn thận, mong rằng tướng quân lượng thứ.

Tần Khởi ách một tiếng, vội nói:

- Tổng đốc đại nhân quá lời rồi, tuy rằng Tần Khởi còn trẻ, nhưng chuyện phải trái đúng sai vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

- A, vậy thì tốt.

Tư Đồ Duệ khẽ cười, nói với mấy tên sư đoàn trưởng còn lại:

- Tất cả các vị cũng về doanh nghỉ ngơi, chuẩn bị tinh thần đầy đủ để quyết chiến với đế quốc Quang Huy.

Chư tướng cung kính đáp lời chia nhau rời khỏi.

Cảnh Trung là người rời đi cuối cùng, vừa tới cửa lều đột nhiên quay đầu lại, đề nghị:

- Tổng đốc đại nhân, có nên thừa dịp quân địch từ xa tới còn đang mỏi mệt, đêm nay đột kích chúng một trận hay không?

- Không thích hợp.

Tư Đồ Duệ lắc đầu, cau mày nói:

- Quân đoàn cận vệ của đế quốc Quang Huy đều toàn là lão binh thân trải trăm trận, không cần biết ở nơi đâu vào lúc nào, bọn chúng đều duy trì cảnh giác cao độ. Ban đêm tập kích chỉ sợ không có lợi ích gì, ngược lại chỉ có thể uống công vô ích mà thôi.

Cảnh Trung xoay chuyển ý nghĩ rồi cũng không khẳng khái bảo vệ ý kiến của mình, cáo từ mà đi. Lại nói quân đoàn cấm vệ và quân đoàn cận vệ của đế quốc Quang Huy đều là quân chân chính tinh nhuệ thân trải trăm trận, đều là lão binh từng lăn lộn trên chiến trường mưa máu gió tanh, cũng không phải chỉ là lính kiểng, lại càng không phải đội quân nghi lễ của Hoàng gia.

Ở thế giới Trung Thổ, rất nhiều quốc gia có một quy định bất thành văn. Lão binh của quân đoàn nếu như phục dịch hơn mười năm hoặc đã tham gia ít nhất hai lần thực chiến, nhất định phải rời khỏi quân đoàn mà mình phục vụ, điều động phục dịch trong quân đoàn cận vệ hoặc quân đoàn cấm vệ của Hoàng gia. Thật ra đó là một thủ đoạn của các hoàng đế dùng để khống chế đế quốc, đem tất cả binh sĩ tinh nhuệ có lực chiến đấu cao tập trung vào quân đoàn cấm vệ và quân đoàn cận vệ, những quân đoàn còn lại có muốn nổi loạn cũng không làm gì được. Bởi vì những quân đoàn khác ở trước mặt quân đoàn hoàng gia căn bản là chỉ có thể chịu được một kích mà thôi.

Thế nhưng đế quốc Minh Nguyệt là ngoại lệ, hoàng đế lập quốc của đế quốc Minh Nguyệt không làm như vậy, bởi vì hần phong cho chín người con trai làm Thân vương của chín châu. Tổng đốc của châu nào thì ở dưới sự giám sát của Thân vương châu ấy, cho nên căn bản là cũng không làm được trò trống gì. Chính vì vậy nên mới không hình thành tiền lệ điều động lão binh ở các châu vào phục vụ cho quân đoàn Hoàng gia.

Thế nhưng Đại đế của đế quốc Minh Nguyệt không ngờ, hành động này vô tình đã để lại mầm mống tai hoạ nội chiến cho con cháu đời sau.

Sau đó mấy trăm năm, đế quốc Minh Nguyệt bùng nổ ba lần bạo loạn của Thân vương với quy mô lớn. Trong đó đặc biệt là loạn Thất vương trước đây ba năm có quy mô lớn nhất, nguy hiểm đến mức làm cho đế quốc Minh Nguyệt chia năm xẻ bảy. Cũng may là có Thu Vũ Đường bằng vào tài năng quân sự kinh tài tuyệt diệu hoàn thành cuộc phản kích quyết định, chỉ trong ba năm ngắn ngủi đã bình xong loạn Thất vương, thu chín châu về một mối.

Tình huống này đương nhiên Tư Đồ Duệ biết, nên mới bác bỏ đề nghị của Cảnh Trung thừa dịp ban đêm tập kích.

Vì tập kích chỉ thành công trong trường hợp địch không chuẩn bị, nếu như đối phương đã sớm chuẩn bị coi như là lấy đá tự đập vào chân mình, tệ hơn nữa còn có thể rơi vào bẫy của đối phương, chính là trộm gà không được còn bị lỗ nắm thóc. Tư Đồ Duệ dụng binh cẩn thận, đương nhiên sẽ không mạo hiểm như vậy.

Bóng đêm âm trầm. Vầng trăng u ám.

Thám báo kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang lấy đội hình chữ Phẩm (ㄣ ?) rong ruổi khắp bình nguyên như những bóng ma.

Bởi vì sắc trời u ám ảnh hưởng đến tầm nhìn, cho nên khoảng cách giữa ba tên thám báo kỵ binh gần hơn là ban ngày. Cũng phải nói, đám thám báo kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt này thật là tận tụy với phận sự, trời giá lạnh như vậy, lại còn tối thui tối mịt. Nếu như là một số binh sĩ thiếu kỷ luật khác đã tìm nơi nhóm lửa sưởi ấm tránh gió, chứ không rong ruổi trên hoang nguyên uống gió Tây Bắc làm chi cho cực khổ!

Dưới bầu trời đêm u ám có ba bóng đen đang phục kích, lặng lẽ không tiếng động tới gần thám báo kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt.

Trong khoảnh khắc, ba bóng đen đang nằm phục đột nhiên từ dưới đất bắn vọt người lên, chỉ trong chớp mắt, ba tên thám báo kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt chỉ rên khê được một tiếng đã ngã lăn xuống đất.

Một bóng đen nhét hai ngón tay vào miệng dùng sức thổi mạnh, lập tức một tràng tiếng chim ưng kêu nghe rất thê lương vang lên.

Rất nhanh, vùng bình nguyên u tối vang lên tiếng vó ngựa lộc cộc, ba con tuần mã đang chạy vội đến. Ba bóng đen liền phi thân lên ngựa, nhanh chóng chạy về phía trước. Ba bóng đen vừa đi khỏi, bỗng nhiên một tràng tiếng vó ngựa vang lên rầm rập, dưới ánh trăng nhàn nhạt, một đám khinh kỵ binh rất đông đang dọc theo vùng bình nguyên hoang dã menh mông tiến về phía trước.

Phía Bắc bờ sông hai mươi dặm, sâu trong rừng rậm.

Từng đồng lửa cháy bập bùng, bọn kỵ sĩ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn đang ngồi bên đồng lửa chuyện trò vui vẻ. Bọn người hầu đang bận rộn cho ngựa ăn cỏ, lại có một số người hầu đang vắt sữa những con ngựa vừa sinh nở, sau đó mang sữa ngựa đi hâm nóng rồi dâng lên cho những tên kỵ sĩ đang chuyện trò vui vẻ.

Kỵ sĩ đúng là kỵ sĩ, dù ở bất cứ nơi đâu cũng không quên thân phận quý tộc của chúng, càng không quên việc hưởng thụ.

Bởi vì có rừng rậm che chở nên đoàn trưởng Tần Xa cũng không sợ bộc lộ hành tung. Thêm vào hôm nay trời đóng băng giá rét, nếu như không đốt lửa sưởi ấm, đến sáng mai có lẽ mọi thứ sẽ đóng băng, lúc đó đừng nghĩ tới chuyện tham gia cuộc chiến Nữ Nhi hà.

Đêm tối rồi cũng trôi qua rất nhanh, lúc trời vừa sáng, đám người hầu không hề chớp mắt vội đánh thức chủ nhân của mình.

Trong rừng rậm bắt đầu huyền ảo hắc lên, bọn lão gia kỵ sĩ vội vàng lấy nước rửa mặt, vẫn không quên lấy lưỡi tiểu đao sắc bén cạo sơ những sợi râu vừa lún phún hai bên mép. Lúc này đám người hầu bắt đầu mặc trọng giáp cho ngựa của chủ nhân mình, xong mới giúp chủ nhân của mình mặc giáp lên ngựa.

Trọng giáp thiết kỵ trên chiến trường quả thật rất oai phong, thế nhưng chi phí nuôi dưỡng trọng giáp thiết kỵ cũng vô cùng đắt đỏ.

Mỗi một tên trọng giáp thiết kỵ đều phải có một tên người hầu riêng của mình cùng với bốn con chiến mã. Một con chiến mã chủ lực, dùng để xung phong đánh trận với kỵ sĩ, một con chiến mã dự bị, bình thường dùng để chở trọng giáp của kỵ sĩ và áo giáp của chiến mã, nếu như chiến mã chủ lực kiệt sức hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lập tức có thể thay thế. Một con ngựa chuyên môn dùng để chở các thứ quân nhu quân dụng, con ngựa cuối cùng là để cho người hầu cỡi, đồng thời có thể công thêm một chút đồ quân nhu cấp dưỡng.

Liêm Dao kỵ sĩ đoàn có hai ngàn năm trăm kỵ sĩ, thế nhưng mang theo một số người hầu như vậy nữa, còn có lượng ngựa gấp bốn lần, cho nên đội ngũ rất khổng lồ. Dĩ nhiên, lúc cần thiết bọn người hầu cũng tham gia chiến đấu, tối thiểu thì lực chiến đấu của bọn người hầu này không thua kém khinh kỵ binh thông thường.

Đến khi trời sáng rõ, rốt cục bọn kỵ sĩ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn đã mặc giáp lên ngựa xong xuôi, cả bọn bắt đầu từ trong rừng rậm đi ra trông rất hiên ngang hùng hổ. Rất nhiều tên kỵ sĩ khoe khoang thậm chí còn điều khiển chiến mã đã được huấn luyện phi theo nhịp điệu đùa giỡn thịnh hành trong lúc bình thường. Bọn kỵ sĩ lão gia này căn bản không xem chuyện sắp sửa đại chiến vào đâu!

Dĩ nhiên nhìn theo cách khác, cũng có thể thấy rằng tố chất tâm lý của bọn kỵ sĩ này rất là xuất sắc.

Trên thực tế quả đúng như vậy, mặc dù kỵ sĩ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn xuất thân cao quý, nhưng cũng không phải là bình hoa chỉ có thể ngắm mà không thể dùng vào việc gì. Bọn chúng chẳng những có được thể chất cường tráng, mà còn được huấn luyện bằng cách đánh nhau kịch liệt, còn có thời gian dài kinh nghiệm tham gia quân đội trên chiến trường, đều là bọn lão binh đã từng trải qua những trận chiến sinh tử tử tử.

Đế quốc Minh Nguyệt có tổng số dân là hơn bảy ngàn vạn, thế nhưng số kỵ sĩ có huyết thống quý tộc đã hơn trăm vạn, đầu năm nay kỵ sĩ đã sớm vì ăn chơi phù phiếm mà gây nhiều tai họa, nhiều kỵ sĩ lụn bại đến mức phá sản nghèo hơn cả dân chúng. Số kỵ sĩ nhập ngũ vào quân đoàn kỵ sĩ biên giới từng đợt rất đông, thế nhưng chỉ có những kỵ sĩ có biểu hiện ưu tú nhất mới có tư cách tiến vào Liêm Dao kỵ sĩ đoàn hoặc Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn.

94. Chương 100: Cỡi Ngựa Bắn Cung

Mười lăm vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt và mười hai vạn đại quân đế quốc Quang Huy của Mông Diễn đã triển khai xong trận thế. Phía bên trái sát bờ Đông của sông Nữ Nhi là đại quân đông như kiến mặc bào đen giáp đen của đế quốc Minh Nguyệt, bên phải cách đó không xa là đại quân giáp đỏ bào đỏ của đế quốc Quang Huy, đội hình của hai bên rất chỉnh tề, phân biệt rõ ràng.

Mông Diễn đứng trên chiến xa hào nhoáng của hãn, tay vịn thành xe.

Quay đầu nhìn lại, phía sau cờ xí tung bay, gần như phủ rợp cả bình nguyên, từ đầu này kéo dài cho đến đầu kia, chen lẫn trong những lá cờ phần phật tung bay là những mũi trường mâu dày đặc như rừng, ánh đao bóng kiếm chiếu ra làm lạnh lẽo cả trời không. Từng đội cận vệ quân mặc giáp sáng ngồi đứng nghiêm không nhúc nhích, có khí thế trời sập ta khiêng, núi lở ta đỡ.

Đột nhiên, Mông Diễn giơ cao tay phải, tiếng kèn hiệu đang kéo dài đột nhiên ngưng bật, gần như cùng lúc đó, bên đội hình của quân đế quốc Minh Nguyệt cũng ngưng lại vô cùng ăn ý. Cả một dải sông Nữ Nhi, khắp vùng bình nguyên hoang dã mệnh mông thoáng chốc trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh của gió Bắc thổi tung cờ xí của hai bên phát ra những tiếng kêu phần phật.

Tay phải Mông Diễn đang giơ cao liền phất nhẹ về phía trước, tên đánh xe nhẹ nhàng giật cương, bốn con chiến mã lông đỏ rực thoáng chốc tung bay bốn vó, kéo chiến xa hào nhoáng của Mông Diễn chậm rãi xuất trận. Gần như cùng lúc đó, bên phía đội hình của quân đế quốc Minh Nguyệt, chiến xa đen huyền của Tư Đồ Duệ cũng đang từ trong trận chậm rãi chạy ra.

Lúc hai chiến xa còn cách nhau mười bước đồng thời dừng lại, ánh mắt của Tư Đồ Duệ và Mông Diễn nhìn nhau chằm chằm.

Khuôn mặt Mông Diễn toát ra ngạo khí mà những thanh niên trẻ tuổi thường có, vung tay thể hiện khí độ chỉ khắp giang sơn, không coi người khác vào đâu cả:

- Tư Đồ Duệ, nếu như bây giờ ngươi ra lệnh cho quân sĩ của ngươi hạ vũ khí xuống, đầu hàng bản vương, bản vương lấy danh nghĩa Thánh nữ Quang Minh thề rằng tuyệt đối không làm khó dễ ngươi và quân đội của ngươi.

Tư Đồ Duệ cười nhạt, khuôn mặt già nua toát ra vẻ ung dung tự tin từng trải:

- Mông Diễn, nếu như bây giờ ngươi hạ lệnh lui binh, có lẽ còn có thể giữ lại một ít nguyên khí cho quân đoàn cận vệ, đừng nên chấp mê bất ngộ, tự cao tự đại, kết quả chỉ có thể làm cho quân đoàn cận vệ của ngươi bị tiêu diệt toàn quân.

Mông Diễn cau mày:

- Tư Đồ Duệ, bản vương kính ngươi là danh tướng tiền bối nên mới dùng lễ phải khuyên can thôi.

Tư Đồ Duệ cười nói:

- Mông Diễn, vì ngươi là hậu sinh văn bối nên bản Tổng đốc mới nói thật cho ngươi biết!

Mông Diễn giận dữ:

- Xem ra chỉ có thể phân thắng bại trên chiến trường mà thôi.

Tư Đồ Duệ cười:

- Xin cứ tự nhiên.

Dứt lời, cả hai chiến xa cùng lúc quay đầu chuyển hướng, dưới sự hộ tống của cận vệ quân chậm rãi trở về trận của mình.

Chỉ trong thoáng chốc, mười mấy tên binh sĩ đẩy ra một chiếc xe trống thật lớn từ trong trận của cả hai bên. Chiến xa của Mông Diễn và Tư Đồ Duệ vừa mới trở về trận của mình đã leo lên xe trống, tay giơ cao

dùi trống thô to nện mạnh vào mặt trống làm bằng da trâu, trong thoáng chốc vang lên một tiếng ‘thùng’ thật lớn. Mấy chục vạn tướng sĩ đang đứng nghiêm chờ lệnh cảm thấy trái tim nhảy thót lên rất mạnh theo tiếng trống.

Thùng!

Thùng thùng!

Thùng thùng thùng...

Vừa đánh xong hai tiếng trống rất giàu tiết tấu, cổ tay hai người bắt đầu điên cuồng đánh mạnh lên chiếc trống trận hành quân. Chỉ trong thoáng chốc, tiếng trống trận nhanh như gió lốc đã vang tận mây xanh, trong tiếng trống dập dồn làm cho người khác cảm thấy ngạt thở, từng đội binh sĩ thân mặc trọng giáp, tay cầm lưỡi mác chỉnh tề tiến bước, vừa hô lên lãnh lót vừa chậm rãi tiến về phía trước.

Quân của đế quốc Minh Nguyệt giống như một cơn thủy triều màu đen đáng sợ, quân của đế quốc Quang Huy giống như một trận lửa địa ngục bùng bùng.

Đội hình khổng lồ của quân đội hai bên đang thẳng tiến vào nhau trên vùng mênh mông hoang dã, tuy rằng thông thả, nhưng mang theo khí thế không thể nào ngăn cản nổi ép mạnh về phía đối phương.

Khoảng cách giữa hai bên ngày càng gần, tướng sĩ của hai bên thậm chí đã có thể thấy rõ nét mặt đối phương. Đội trưởng mâu đi đầu của cả hai bên vội vã chìa thẳng trường mâu trong tay về phía trước, mũi mâu sắc bén chỉ thẳng vào đối phương. Từng mũi mâu sắc bén toát ra ánh sáng chết chóc lạnh lẽo, sát khí dày đặc bắt đầu lan toả khắp chiến trường, khiến cho ai ai cũng vô cùng kích động.

Trong khu rừng rậm ở phía Bắc sông Nữ Nhi hai mươi dặm.

Hai ngàn năm trăm tên kỵ sĩ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn đã triển khai đội hình chỉnh tề, đoàn trưởng Tần Xa giục ngựa chạy phía trước đội hình, vừa cầm đoản kiếm trong tay chạm nhẹ vào trọng thương của những kỵ sĩ đứng ở hàng đầu, vừa lớn tiếng hô to:

- Vì danh dự của đế quốc!
- Vì danh dự của đế quốc!
- Vì danh dự của đế quốc!
- Vì danh dự của đế quốc!

Đám kỵ sĩ được Tần Xa chạm kiếm vào trọng thương liền vội vã gào thét theo, cách đó không xa, đội hình tán loạn của đám người hầu cũng vội vã điên cuồng gào thét. Mỗi lần chứng kiến nghi thức xuất chinh cả bọn kỵ sĩ, đám người hầu thấp kém ti tiện này đều không dần được máu nóng sôi trào, ước mơ có một ngày chính mình cũng có thể trở thành kỵ sĩ như vậy.

Đoản kiếm trong tay Tần Xa chạm vào kỵ thương trong tay tên kỵ sĩ cuối cùng, sau đó giật cương quay đầu ngựa trở về phía trước đội hình, lại vung cao đoản kiếm trong tay, vừa đang muốn chém xuống. Đột nhiên phía sau vang lên một tràng kèn hiệu thật to, tràng kèn hiệu xuất hiện đột ngột kia đã làm cho tiết tấu của Tần Xa rối loạn, đoản kiếm trong tay trong lúc nhất thời không ngờ đã dừng lại quên cả chém xuống.

Tần Xa quát nhẹ chiến mã, sau đó ghìm cương quay đầu lại nhìn.

Giữa vùng bình nguyên hoang dã cô liêu, một bầy gà rừng đột nhiên bay vọt lên từ trong những bụi cỏ khô vàng cháy, đập cánh bay thẳng về phía rừng rậm xa xa.

Đột nhiên, một con tuần mã rất đẹp từ trong ánh ban mai chạy vội ra, toàn thân tuần mã đen nhánh, bốn vó lại trắng như tuyết, chỉ còn cách Liêm Dao kỵ sĩ đoàn chừng ngàn bước.

Kỵ sĩ trên lưng tuần mã kia nhẹ nhàng ghìm cương, tuần mã nhất thời dừng đứng lên, hai vó trước đá mấy cái trong không trung, sau đó nặng nề dừng lại.

Đám kỵ sĩ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn đồng loạt quay đầu nhìn lại, thoáng chốc ai nấy ngừng thở, tuy còn cách xa ngàn bước, nhưng bọn chúng có thể nghe được tiếng vó ngựa trầm đục. Chuyện làm cho chúng cảm thấy ngạt thở chính là, tuần mã kia không xa lạ với bọn chúng chút nào, rõ ràng là vật cưỡi của cố đoàn trưởng Tư Đồ Hạo- Ô Vân Cái Tuyết!

Trong bầu không khí ngạt thở ấy, kỵ sĩ trên lưng Ô Vân Cái Tuyết chậm rãi vung cao đại thương đen nhánh trong tay.

Đột nhiên tiếng vó ngựa rầm rập như nước thủy triều vang lên không dứt, trong chớp mắt, vô số đầu ngựa lồ nhố từ phía sau Ô Vân Cái Tuyết xông ra dưới những tia nắng ban mai le lói. Đám kỵ binh kia vừa xuất hiện đã lấy kỵ sĩ nọ làm trung tâm nhanh chóng triển khai ra hai cánh. Chỉ trong thoáng chốc đã hình thành một đội hình rẽ quạt cực kỳ rộng lớn.

Kỵ sĩ xuất hiện đầu tiên chậm rãi hạ mũi thương, mũi thương sắc bén chỉ thẳng vào đội hình Liêm Dao kỵ sĩ đoàn phía trước, đám kỵ binh triển khai đôi hình rẽ quạt vội vàng thúc giục chiến mã, chậm rãi ép về phía Liêm Dao kỵ sĩ đoàn.

- Hừ!

Tần Xa bực mình hừ lớn, rốt cục đã hồi phục tinh thần sau một hồi kinh sợ.

Ô Vân Cái Tuyết đột nhiên xuất hiện, còn có đại thương đen nhánh trong tay tên khốn kia đã biểu hiện rất rõ ràng. Không còn nghi ngờ gì nữa, tên khốn phía trước chính là Mạnh Hổ đã giết chết Tư Đồ Hạo, mà cánh quân kỵ binh đột nhiên xuất hiện kia đương nhiên là đám tàn quân kỵ binh Man nhân đã may mắn thoát khỏi phục kích lại còn tiêu diệt toàn quân sư đoàn kỵ binh của Diêu Minh Viễn!

Thế nhưng Tần Xa cũng không coi đám kỵ binh Man nhân đột nhiên xuất hiện kia vào đâu.

Mặc dù Man nhân trên đại hoang nguyên kiên dũng thiện chiến, nhưng cho dù bọn họ có kiên dũng đến mức nào cũng là khinh kỵ binh mà thôi. Khinh kỵ binh và trọng giáp thiết kỵ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn căn bản không phải là đối thủ ngang hàng. Tần Xa tin rằng, nhiều nhất chỉ cần phái ra hai trăm năm mươi tên trọng giáp thiết kỵ là có thể đánh tan tác đám kỵ binh Man nhân kia, sau đó phái đám người hầu thừa thắng truy kích là được.

Tần Xa nghĩ thế nào thì làm như thế ấy, lập tức vung đoản kiếm về phía trước, hai trăm năm mươi tên trọng giáp thiết kỵ đứng ở hàng đầu tiên đồng thời kéo mặt nạ sắt xuống, sau đó vội vàng thúc giục chiến mã. Đầu ngựa lồ nhố, vó ngựa tung bay, chỉ trong thoáng chốc hai trăm năm mươi trọng giáp thiết kỵ đã bắt đầu tăng tốc, ép mạnh về phía đám kỵ binh Man nhân phía trước với khí thế không có gì năng cản nổi.

Bên đội hình của kỵ binh Man nhân, đồng tử của Mạnh Hổ thoáng chốc co rút lại.

Đây là lần thứ hai Mạnh Hổ cảm thụ trực tiếp uy thế xung phong tấn công của trọng giáp thiết kỵ, khí thế khiến cho đất rung núi chuyển, lấp biển dời non này bất cứ binh chủng nào cũng không thể so sánh được. Trọng giáp thiết kỵ ở thế giới Trung Thổ có được địa vị như ngày nay tuyệt đối không phải là nhờ vào may mắn, trên thực tế, dù bọn lão binh có ý chí kiên định đến mức nào đi nữa, lúc trực diện nghênh đón trọng giáp thiết kỵ xung phong đều không khỏi run rẩy trong lòng!

Khi từng đợt từng đợt trọng giáp thiết kỵ người mang trọng giáp, ngựa cũng mặc áo giáp xông lên mạnh mẽ, khi trọng thương sắc bén của trọng giáp thiết kỵ đâm tới, khi từng khối từng khối giáp sắt lạnh như băng làm cho ánh mắt địch nhân mê loạn, lúc ấy không ai còn có thể ung dung, không ai còn có thể trấn tĩnh được nữa!

Đây chính là trọng giáp thiết kỵ, vua trong tất cả các binh chủng của thế giới Trung Thổ!

Chỉ trong thoáng chốc, khoảng cách hai bên chỉ còn không đầy trăm bước, trọng thương đang giơ cao của cánh quân trọng giáp thiết kỵ liên chĩa thẳng về phía trước. Trọng thương dài hơn ba trượng thoáng chốc hình thành một rừng thương lạnh lẽo hung dữ phía trước đội hình của trọng giáp thiết kỵ, mũi thương sắc bén được ánh mặt trời chiếu vào phản chiếu ra một màu ngăm đen lạnh lẽo, khiến cho người khác không rét mà run.

Bên đội hình của kỵ binh Man nhân, Mạnh Hổ đột nhiên giơ cao đại thương, lớn tiếng hét dài:

- Tản ra...

Trong khoảnh khắc, Mạnh Hổ khẽ giật cương, Ô Vân Cái Tuyết thoảng chốc quay đầu lại, nhanh chóng chạy về cánh trái của đội hình trọng giáp thiết kỵ. Phía sau Mạnh Hổ, đội hình rẽ quạt của đám kỵ binh Man nhân trong khoảnh khắc đã chia làm hai, chạy về hai bên cánh trái phải của cánh quân trọng giáp thiết kỵ.

Ở xa xa, Tần Xa đang ghì ngựa đứng xem cuộc chiến không khỏi nở một nụ cười khinh miệt, bọn kỵ binh Man nhân này quả thật là không chịu nổi một kích, vừa thấy giao phong chính diện liền bỏ chạy trốn chết. Phía sau Tần Xa, đám trọng giáp thiết kỵ còn lại trong mắt cũng lộ vẻ châm chọc, đám người hầu lại càng nhấp nhể không yên, chuẩn bị thừa dịp tiến lên truy kích.

Thế nhưng chuyện xảy ra sau đó làm cho Tần Xa và bọn kỵ sĩ còn lại thất kinh.

Vì kỵ binh Man nhân đột nhiên chia ra làm hai cánh, thế công mạnh mẽ về phía trước của cánh quân trọng giáp thiết kỵ giống như một quyền đâm vào khoảng không, xuyên qua khoảng hở giữa hai cánh quân kỵ binh Man nhân. Ngay lúc quân của hai bên sắp sửa giáp mặt nhau, trong đội hình của kỵ binh Man nhân đột nhiên bắn ra một trận mưa tên, cánh quân trọng giáp thiết kỵ đang đâm thẳng về phía trước với tốc độ cực nhanh nhất thời cả bọn người ngã ngựa té, ít nhất có hai mươi mấy tên trọng giáp thiết kỵ đã ngã xuống đất.

Trọng giáp thiết kỵ đều mặc trọng giáp dày cộm nặng nề trên người, ngoại trừ một số chỗ như mặt nạ, giáp ngực, giáp thân dưới, tất cả những chỗ còn lại cho dù bị trọng tiễn của trường cung bộ binh bắn trúng cũng không cách nào xuyên thấu. Thế nhưng kỵ binh Man nhân lại chuyên nhắm vào mặt nạ, giáp ngực và giáp thân dưới của trọng giáp thiết kỵ mà bắn. Lúc quân của hai bên lướt tới, khoảng cách rất gần, hơn nữa hướng chạy của hai bên mang theo quán tính rất lớn, dù là cung đi sẵn chế tạo sơ sài bắn ra tên ngắn, mặt nạ, giáp ngực và nhuyễn giáp che nơi thân dưới cũng không thể nào ngăn cản nổi, một khi bắn trúng tuyệt đối không thể nào chịu nổi.

95. Chương 101: Muốn Chạy Thì Đã Muộn

Quả thật Tần Xa không dám tin vào đôi mắt của mình, run giọng gầm lên:

- Rốt cục xảy ra chuyện gì vậy? Bọn Man nhân đáng chết này chỉ có mấy cây cung vút đi, không ngờ lại bắn ra mấy mũi tên xuyên thủng cả trọng giáp của chúng ta, không thể nào, tuyệt đối không có khả năng!

Một tên kỵ sĩ ánh mắt tinh tường hít một hơi khí lạnh, trầm giọng nhắc nhở:

- Tướng quân, bọn Man nhân này rất xảo quyệt, bắn cung cũng rất âm hiểm. Bọn chúng chuyên nhắm vào những nơi mềm yếu như mặt nạ, giáp ngực và nhuyễn giáp thân dưới của chúng ta mà bắn. Mới vừa rồi mấy huynh đệ bị bọn chúng bắn bị thương chính là vì vậy!

- Tướng quân, bọn chúng sắp tới!

- Bọn chúng đang xông về phía chúng ta!

Tên kỵ sĩ còn chưa dứt lời, cả đám kỵ sĩ đột nhiên huyền não cả lên.

Tần Xa ngẩng đầu nhìn lên, đám kỵ binh Man nhân khi nãy chia ra làm hai cánh giờ đây đã hợp trở lại, không triển khai đội hình gì cả mà cứ như vậy xông thẳng về phía Liêm Dao kỵ sĩ đoàn. Trên mặt Tần Xa thoảng chốc toát ra sát cơ hung hãn, liền đưa tay kéo chiếc mặt nạ lạnh lẽo xuống, sau đó giơ cao đoản kiếm trong tay, lớn tiếng hét:

- Liêm Dao kỵ sĩ đoàn, tấn công....

Hơn hai ngàn tên trọng giáp thiết kỵ đồng thời kéo mặt nạ xuống, sau đó vội vàng giục ngựa tiến lên. Đội hình vốn đang đứng yên bất động bắt đầu huyền não cả lên, chỉ trong thoảng chốc, đầu ngựa nhấp nhô, vó ngựa tung bay hội tụ thành tiết tấu chỉnh tề, lấy thanh thế như dời non lấp biển xông thẳng về phía hơn ba ngàn kỵ binh Man nhân.

Mặt đất lắc lư. Bầu trời run rẩy. Nơi nào trọng giáp thiết kỵ lướt qua, nơi ấy không trung nhốn nháo.

Trước trận kỵ binh Man nhân, Mạnh Hổ hít một hơi khí lạnh, giơ cao đại thương đen nhánh trong tay, ngửa mặt lên trời hét dài:

- Tản ra....

Vó ngựa rền vang như nước thủy triều, lúc hai bên còn cách xa nhau chừng năm trăm bước, hơn ba ngàn kỵ binh Man nhân đã chia ra làm hai, cắt xéo qua hai bên cánh của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn. Chỉ trong nháy mắt, quân của hai bên đã tiến sát vào nhau, một số kỵ binh Man nhân không kịp tránh mặt chính bị trọng giáp thiết kỵ hung hăng va chạm, thoáng chốc người ngã ngựa té, chết thảm ngay tại chỗ.

Thế nhưng trọng giáp thiết kỵ cũng không chiếm được chút tiện nghi nào. Một đám tên dày đặc từ trong đội hình kỵ binh Man nhân bắn ra, hơn mười tên trọng giáp thiết kỵ đang phi với tốc độ kinh người trúng tên ngã xuống, trên người chúng vẫn còn mặc trọng giáp nặng trăm cân, cho dù không chết cũng bị thương nặng.

Tần Xa giục ngựa chạy phía trước Liêm Dao kỵ sĩ đoàn, quay đầu nhìn lại thấy vậy tức tối đến mức nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng hẳn chưa có cách gì để đối phó.

Khinh kỵ binh nhẹ nhàng linh hoạt, lui tới như gió thoảng, Mạnh Hổ chỉ ra lệnh một tiếng là có thể lập tức tấn công hay tản ra. Thế nhưng Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của Tần Xa thì không được như vậy, một khi bắt đầu xung phong sẽ rất khó thay đổi phương hướng, nếu không sẽ rất dễ dàng dẫn đến trận thế hỗn loạn. Trọng giáp thiết kỵ dưới tác dụng của lực quán tính hết sức cường đại, dễ dàng tạo ra kết cục bị thảm khi bị trúng tên, kết quả thật là không thể nào tưởng tượng.

Tần Xa vẫn tiếp tục giục ngựa lao về phía trước mấy trăm bước mới giật cương dừng ngựa lại.

Bọn kỵ sĩ theo sát phía sau Tần Xa cũng vội vàng ghì cương quay đầu chiến mã. Các cấp quan quân hò hét quát tháo, đám trọng giáp thiết kỵ bắt đầu khẩn trương triển khai đội hình, hơn hai trăm trọng giáp thiết kỵ xung phong đợt đầu tiên cũng trở về tụ tập với toàn đội. Thế nhưng ngay lúc này, kỵ binh Man nhân đang vừa gào hét vừa xông tới tấn công đội hình đám kỵ binh người hầu của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn.

Đối mặt với trọng giáp thiết kỵ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn thì kỵ binh Man nhân chọn chiến lược né tránh mũi nhọn tấn công của địch. Nhưng lúc đối mặt với những kỵ binh người hầu, kỵ binh Man nhân lập tức lộ vẻ hung hãn như muốn ăn tươi nuốt sống. Mạnh Hổ vừa ra lệnh một tiếng, hơn ba ngàn sáu trăm kỵ binh Man nhân vội vã cất cung đi, sau đó rút Trảm Mã đao sắc bén ra. Chỉ trong khoảnh khắc, kỵ binh Man nhân tựa như một cơn sóng lớn bao phủ toàn bộ đám kỵ binh người hầu hơn hai ngàn người của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn.

Bất kể kỵ binh Man nhân hay kỵ binh người hầu của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn, đội hình của họ đã rối loạn ngay từ đầu.

Loạn chiến, hoàn toàn là loạn chiến đến nỗi trời sập đất thấm, mà loạn chiến chính là chiến lược mà Man nhân am hiểu nhất. Man nhân sợ nhất là đánh thế trận chính tề với quân đội Trung Thổ, nhưng thích nhất là đánh loại hỗn chiến hoàn toàn không theo đường lối gì cả. Trong tiếng ngựa hí người kêu, Man nhân trên mặt đầy máu, người khoác áo vải rách rưới giống như hổ lạc đàn dê. Nói cho cùng, bọn kỵ binh người hầu của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn cho dù là thuật cỡi ngựa hay kinh nghiệm loạn chiến hoàn toàn không thể nào so sánh với Man nhân cả. Huống chi Man nhân còn chiếm ưu thế tuyệt đối về binh lực, cho nên đây chỉ là một trận đồ sát không cần suy nghĩ!

Đáng chết, đám Man nhân đáng chết này...

Tần Xa và bọn kỵ sĩ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn gần như nghiêng nát hàm răng, nhưng chỉ có thể đứng bên cạnh trợn mắt nhìn. Trọng giáp thiết kỵ quả thật rất là cường đại, quả thật là vương giả trên chiến trường, thế nhưng bọn chúng giống như con voi khổng lồ vụng về, gặp phải bầy sói có hành động vừa nhanh nhẹn vừa giáo hoạt hung tàn như đám kỵ binh Man nhân, bọn chúng liền lộ ra vẻ không biết làm thế nào đối phó.

Chẳng lẽ trực tiếp phát khởi thế công nghiêng nát cả đám kỵ binh Man nhân lẫn kỵ binh người hầu của mình?

Tần Xa cũng không dám để cho trọng giáp thiết kỵ nhảy vào loạn chiến cùng với Man nhân. Ưu thế của trọng giáp thiết kỵ ở chỗ tập trung thành đoàn dùng lực lượng cường đại xung phong công kích quân địch. Thế nhưng một khi gặp hoàn cảnh đơn độc tác chiến, trọng giáp thiết kỵ không có ưu thế gì hơn so với khinh kỵ binh, nếu như thời gian kéo dài còn có thể bị khinh kỵ binh ăn tươi nuốt sống vì mệt. Dù sao chiến mã không phải đúc bằng sắt, đánh trong thời gian dài, trọng lượng mà nó phải gánh chịu trên lưng sẽ làm cho nó kiệt sức.

Ngẩng đầu nhìn thấy mặt trời đang dần lên cao, trong mắt Tần Xa không khỏi lộ ra vẻ nôn nóng.

Nhìn theo sắc trời, cuộc chiến bên bờ Nữ Nhi hà hẳn là đã bắt đầu rồi. Theo như kế hoạch, lúc này Liêm Dao kỵ sĩ đoàn lẽ ra phải lên đường đi đến chiến trường, Tần Xa rất hiểu điều này.

Nếu như Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của hắn không chạy tới kịp thời, quân của đế quốc Minh Nguyệt bên bờ Nữ Nhi hà không thể nào chiếm được ưu thế. Dù sao lần này Tư Đồ Duệ cũng phải đối mặt với quân đoàn cận vệ tinh nhuệ nhất của đế quốc Quang Huy.

Làm sao bây giờ?

Bỏ mặc bọn kỵ binh người hầu và Man nhân ở đây, trực tiếp chạy đến chiến trường Nữ Nhi hà? Hay là nghĩ cách giải quyết bọn Man nhân này trước, sau đó mới chạy tới chiến trường? Nhưng vấn đề là làm cách nào để giải quyết đám Man nhân này đây? Lực công kích lúc xung phong của trọng giáp thiết kỵ mặc dù rất cường đại, nhưng về mặt cơ động kinh hoạt thì không có ưu thế chút nào. Đám Man nhân giao hoạt này căn bản là không giao phong chính diện với trọng giáp thiết kỵ, vậy còn có biện pháp nào đây?

Do dự hồi lâu, rốt cục Tần Xa cũng quyết định, lập tức quát to:

- Toàn quân nghe lệnh, chạy tới sông Nữ Nhi!

Tần Xa vừa ra lệnh, bọn kỵ sĩ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn vội vàng giật cương quay ngựa, hướng thẳng về phía Nữ Nhi hà cuộn cuộn phóng đi.

Trong đám loạn quân, Mạnh Hổ đánh ra một thương hất bay một tên kỵ binh người hầu, vội vàng quay đầu lại. Chỉ thấy bọn kỵ sĩ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn không ngờ bỏ mặc đám người hầu của mình mà chạy thẳng về hướng Nữ Nhi hà. Đột nhiên mặt Mạnh Hổ toát ra sát cơ lạnh lùng tàn khốc, bây giờ mới nhớ ra phải chạy sao? Muộn rồi, hừ hừ...

Trên bờ sông Nữ Nhi, cuộc chiến giữa hai bên.

Mười lăm vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt đã xuất kích toàn bộ, phát động tấn công mãnh liệt về phía quân đoàn cận vệ của Mông Diễn.

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, nhìn về phía chiến trường đang âm ỉ vang trời, tham mưu trưởng Cảnh Trung lộ vẻ nặng nề, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng có vẻ già nua gầy gò của Tư Đồ Duệ, thấp giọng nói:

- Tổng đốc đại nhân, quân ta đã xuất kích toàn bộ, không còn binh lực dự bị nữa. Nhưng quân địch ít nhất còn hai sư đoàn chưa xuất kích, nếu như hai sư đoàn của địch đột nhiên bọc lót ra phía sau của quân ta, hậu quả thật là không dám tưởng tượng.

Ý của Cảnh Trung rất rõ ràng, đúng ra Tư Đồ Duệ không nên khinh suất đem hết tất cả binh lực tấn công, làm như vậy dường như có vẻ không ổn.

Tư Đồ Duệ mặt lộ vẻ cười, thần nhiên nói:

- Cảnh Trung ngươi không cần lo lắng, hai sư đoàn của Mông Diễn không dám bọc cánh ra phía sau quân ta đâu! Nếu như Mông Diễn dám làm như thế, ba sư đoàn cận vệ ở mặt trước sẽ tan tác trước tiên. Ngươi hãy chờ xem, hai sư đoàn nọ của Mông Diễn sẽ nhanh chóng bổ sung vào mặt trước của chiến trường.

Trung quân của quân đoàn cận vệ.

Sắc mặt của Mông Diễn, Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi đều có vẻ khó coi.

Mông Diễn buồn bực hừ một tiếng, trầm giọng nói:

- Có phải Tư Đồ Duệ điên rồi hay không? Tả hữu trung tất cả ba đường đều tấn công mạnh mẽ không cần phòng thủ, hoàn toàn không chia ra chính phụ, hơn nữa lại không để lại chút binh lực dự bị nào. Cách đánh của hắn hoàn toàn là liều mạng, chẳng lẽ Tư Đồ Duệ muốn cùng chết với bản vương hay sao?

Phác Tấn Chi móc khăn tay lụa ra lau mồ hôi lạnh trên trán, thấp giọng nói:

- Điện hạ, bây giờ chúng ta có hai lựa chọn, một là cho sư đoàn số Ba của Long Vân và sư đoàn số Năm của Lục Thừa Vũ bọc theo hai cánh ra phía sau lưng địch, trực tiếp công kích trung quân của Tư Đồ Duệ. Chỉ cần đánh tan được trung quân của Tư Đồ Duệ, trận này chúng ta thắng chắc, nhưng ba sư đoàn ở mặt trước có cầm cự được hay không cũng rất khó nói. Đây là mạo hiểm, cũng là đánh bạc, xác suất chia đều mỗi bên một nửa, nếu thắng thì chúng ta toàn thắng, nếu thua thì bị tiêu diệt toàn quân!

- Lựa chọn thứ hai là gì?

Hai tay Mông Diễn đang lơ đãng vịn vào thành chiến xa bất giác bóp mạnh. Ngay cả hoàng tử cao quý như thế, lúc đối diện với sự lựa chọn trọng đại cũng không khỏi khẩn trương trong lòng. Dù sao chuyện này cũng có quan hệ đến sinh tử tồn vong của mười mấy vạn tướng sĩ, lại còn quan hệ đến hành tỉnh Tây Bộ và khả năng hắn có thể được lên ngôi báu hay không, hắn không dám mạo hiểm như vậy.

Phác Tấn Chi thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Lựa chọn thứ hai là để cho sư đoàn số Ba, số Năm xông thẳng lên mặt trước, trợ giúp cho ba sư đoàn kia ổn định trận thế. Cách đánh này hoàn toàn là so đấu thực lực với nhau, lực chiến đấu của quân đế quốc Minh Nguyệt cũng không kém quân đoàn cận vệ bao nhiêu, binh lực của bọn chúng nhiều hơn chúng ta ít nhất một sư đoàn.

- Không chỉ có bấy nhiêu thôi...

Sử Di Viễn vẻ mặt âm trầm:

- Binh lực của đế quốc Minh Nguyệt sang xâm lấn lần này đạt tới ba quân đoàn, nhưng chỉ mới xuất hiện ở đây có sáu sư đoàn. Cho là quân đế quốc Minh Nguyệt cũng có thương vong, cũng còn lại ít nhất bốn sư đoàn trở lên chưa xuất hiện, nếu như giữa lúc hai bên đang giao tranh, bốn sư đoàn kia đột nhiên chạy tới....

Trong lòng Mông Diễn giờ phút này thật sự cảm thấy hối hận, xem ra quả thật không nên mạo hiểm tiến quân một mình!

Hắn lập tức quay đầu lại nhìn Sử Di Viễn với ánh mắt cầu xin, thấp giọng hỏi:

- Di Viễn tiên sinh, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Sử Di Viễn hít một hơi thật sâu, nghiêm giọng nói:

- Tư Đồ Duệ cố ý bày ra thế công liều mạng kia có thể là muốn dẫn dụ điện hạ cho quân bọc cánh đánh vòng ra mặt sau, thế nhưng chúng ta dĩ nhiên không mắc bẫy của hắn! Điện hạ có thể cho sư đoàn số Một, Hai Bốn co cụm chiến tuyến, giảm bề mặt tiếp xúc với quân của đế quốc Minh Nguyệt đến mức nhỏ nhất. Sau đó cho sư đoàn số Ba, Năm tiến lên, tốt nhất làm cho năm sư đoàn hợp lại thành một khối, hình thành một thế trận phòng ngự khổng lồ hình tròn. Chúng ta sẽ chống chọi với Tư Đồ Duệ đến cùng, chúng ta không thoát được thì Tư Đồ Duệ cũng không thoát được. Nếu như đại quân đế quốc Minh Nguyệt của hắn lưỡng bại câu thương với quân đoàn cận vệ của điện hạ, hắn không thể không lo lắng quân đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang sẽ thừa cơ đánh tới!

- Đúng đúng đúng!

Phác Tấn Chi luôn miệng:

- Cho đến cuối cùng, nhất định Tư Đồ Duệ sẽ là người đầu tiên không chịu nổi.

96. Chương 102: Buồn Vui Lẫn Lộn

Đột nhiên Cảnh Trung mặt lộ vẻ vui mừng kêu lớn:

- Động rồi, hai sư đoàn nọ của đế quốc Quang Huy quả thật đã xông lên, Tổng đốc đại nhân quả thật liệu sự như thần!

Tư Đồ Duệ nhẹ nhàng gật đầu cười, thế nhưng rất nhanh sau đó, nụ cười trên mặt Tư Đồ Duệ cứng lại, sắc mặt cũng dần dần trở nên ngưng trọng hẳn lên. Cảnh Trung bên cạnh giật nảy mình, lập tức quay đầu nhìn về phía chiến trường, không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Tư Đồ Duệ trầm giọng:

- Cảnh Trung, người cũng đã nhìn ra?

- Đã nhìn ra.

Cảnh Trung nặng nề gật đầu:

- Hình như quân của đế quốc Quang Huy co cụm lại.

- Đúng vậy, bọn chúng đã co cụm lại.

Tư Đồ Duệ cau mày:

- Xem ra bọn chúng định thu lại thành đội hình phòng ngự hình tròn, chuẩn bị chống chọi với chúng ta đến cùng. Bản Tổng đốc nghe nói tên Mông Diễn này là kỳ tài trăm năm khó kiếm của học viện quân sự Hoàng gia đế quốc Quang Huy, giờ đây xem ra cũng không phải chỉ có hư danh.

Cảnh Trung cau mày:

- Tổng đốc đại nhân, nếu như để cho quân của đế quốc Quang Huy co rút lại thành thế trận phòng ngự mai rùa, cho dù là trọng giáp thiết kỵ của Tần Xa chạy tới e rằng cũng không phá nổi. Chúng ta lại không thể chống chọi với quân của đế quốc Quang Huy cho đến cùng ở chỗ này, dù sao sư đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang đã còn cách Tây Lăng không đầy ba trăm dặm. Nếu để hẳn biết tin tức ở đây, tên này nhất định sẽ thừa dịp xuôi Nam, việc này quả thật hơi phiền phức.

Tư Đồ Duệ vẫn không lên tiếng, chỉ ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau đó ánh mắt chuyển sang nhìn về phía Bắc của vùng bình nguyên mênh mông hoang dã.

Mặc dù quân của đế quốc Quang Huy đang co cụm đội hình, nhưng dù sao cũng là mười mấy vạn đại quân, dưới sự dây dưa của quân đế quốc Minh Nguyệt, muốn co cụm lại trong một khoảng thời gian ngắn tuyệt đối là không thể. Tư Đồ Duệ đoán chừng cũng phải mất hai giờ, quân của đế quốc Quang Huy mới có thể co rút hoàn thành thế trận phòng ngự mai rùa, bây giờ chỉ chờ Liêm Dao kỵ sĩ đoàn xông trận mà thôi.

Chỉ cần Liêm Dao kỵ sĩ đoàn có thể tới đây trong vòng hai giờ, trận này không còn gì phải lo lắng nữa!

Còn nếu Liêm Dao kỵ sĩ đoàn không thể tới kịp trong vòng hai giờ, vậy trận này chắc chắn là một trận chiến đấu gian khổ.

Tư Đồ Duệ cũng không lo rằng Liêm Dao kỵ sĩ đoàn có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hẳn chỉ lo Liêm Dao kỵ sĩ đoàn không thể chạy tới kịp thời. Bởi vì quân của đế quốc Quang Huy đột nhiên co cụm lại là một diễn biến ngoài ý muốn, ngay cả Tư Đồ Duệ cũng không ngờ Mông Diễn lại đưa ra hạ sách này. Co cụm thành thế trận phòng ngự mai rùa đương nhiên là có thể tăng cường lực phòng ngự, nhưng cũng đưa quân đoàn cận vệ vào đường cùng.

Trên chiến trường nếu không thật sự lâm vào tình cảnh không còn lối thoát, phe bị bao vây rơi vào thế kém sẽ tuyệt đối không co cụm lại. Bởi vì co cụm lại cũng đồng nghĩa lấy hai tay đem quyền chủ động trên chiến trường dâng lên cho đối phương, đối phương muốn công như thế nào thì công, muốn công lúc nào thì công lúc ấy, muốn công từ hướng nào vào thì công theo hướng ấy, phe co cụm lại hoàn toàn bị động rơi vào trong tình thế không lối thoát.

Bậc trí giả tính toán ngàn điều tất phải có sơ xuất một điều!

Đây chính là chuyện ngoài ý muốn khiến cho kế hoạch vốn được tính toán kỹ càng của Tư Đồ Duệ xuất hiện một điểm sơ hở nhỏ. Nếu như Liêm Dao kị sĩ đoàn chạy tới kịp thời, điểm sơ suất ấy coi như không có, nhưng nếu Liêm Dao kị sĩ đoàn không chạy tới kịp, điểm sơ suất nhỏ ấy sẽ trở thành một điều phiền phức lớn, trực tiếp quyết định thắng bại của cuộc chiến sông Nữ Nhi, tiến thêm một bước lại quyết định thắng bại lần Đông chinh này!

Trong lúc không hay không biết, hai bàn tay già nua cằn cỗi của Tư Đồ Duệ đã nắm chặt thành chiến xa, bàn tay khô quắt nổi lên những sợi gân xanh. Mặt dù trên mặt hắn vẫn duy trì thần sắc trấn định, núi Thái sơn sụp đổ ngay trước mắt mà không biến sắc, ánh mắt vẫn điềm đạm ung dung như ngày thường, nhưng trong lòng hắn thật ra đang rất khẩn trương!

Tư Đồ Duệ không thể không khẩn trương, hắn cả đời ngồi trên lưng ngựa, chinh chiến không biết bao nhiêu mà kể, lập biết bao nhiêu chiến công hiển hách cho đế quốc, chính mình cũng nhận được mỹ hiệu danh tướng bất bại. Thế nhưng lúc này cũng không khỏi nổi lên gánh nặng tâm lý trầm trọng trong lòng, danh hiệu danh tướng bất bại đối với Tư Đồ Duệ chính là vinh dự, nhưng cũng là xích xiềng trời buộc.

Dường như Cảnh Trung cũng nhận ra chuyện gì, ngẩng đầu nhìn về phía Bắc của vùng bình nguyên mênh mông, nghiêm giọng nói:

- Xét theo thời gian, hẳn là lúc này Liêm Dao kị sĩ đoàn tới rồi mới phải...

Cảnh Trung vừa dứt lời, phía Bắc vùng bình nguyên bỗng vang lên một hồi kèn hiệu vừa lớn vừa dài. Chợt có một cây đại kỳ từ trong làn sương mù mờ ảo xông ra, trên nền cờ màu đen nổi lên một vầng trắng sáng tỏ, còn có hai thanh lưỡi hái tử thần màu trắng giao nhau thành hình chữ thập ở giữa vầng trắng!

- Liêm Dao kị sĩ đoàn!

Nhất thời ánh mắt Cảnh Trung phản chấn, quên hết tất cả rỗng to:

- Tổng đốc đại nhân, là Liêm Dao kị sĩ đoàn của Tần Xa, Liêm Dao kị sĩ đoàn đã đến, trận này chúng ta thắng chắc, nhất định thắng, ha ha....

Phù...

Tư Đồ Duệ thở phào một cái thật dài, chân mày đang cau chặt rớt cục cũng đã giãn ra, hai tay vốn đang nắm chặt thành chiến xa cũng lặng lẽ buông ra. Không ai phát hiện ra, chỗ khi nãy hai tay Tư Đồ Duệ nắm trên thành chiến xa đã để lại hai vết ẩm ướt, đó là mồ hôi lạnh do Tư Đồ Duệ quá lo lắng trong lòng mà xuất ra thấm ướt.

Trung quân của đế quốc Quang Huy.

Nghe thấy tràng kèn hiệu vang lên đột ngột, Mông Diễn đang trên chiến xa quan sát cuộc chiến, Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi đồng thời quay đầu lại, lập tức sắc mặt đại biến.

- Đây là...

Phác Tấn Chi hít sâu một hơi khí lạnh, run giọng nói:

- Cờ của Liêm Dao kị sĩ đoàn?!

Sắc mặt Sử Di Viễn cũng xám như tro tàn, sự thật đang sờ sờ trước mắt, hai thanh lưỡi hái giao nhau nằm giữa vầng trắng, không phải cờ của Liêm Dao kị sĩ đoàn thì là cái gì?!

- Đáng chết!

Trên trán Mông Diễn đã toát ra những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu, run giọng nói:

- Liêm Dao kị sĩ đoàn cũng có mặt ở đây sao? Chẳng lẽ tên khốn Tư Đồ Hạo cũng có ở đây?

Sự tồn tại của Liêm Dao kị sĩ đoàn rất ít người biết được.

Ngoại trừ số tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ đã bị bắt làm tù binh, cũng chỉ còn một mình Mạnh Hồ biết sự tồn tại của Liêm Dao kị sĩ đoàn. Mạnh Hồ cũng không đem tình hình mà hắn biết báo về cho đế đô,

thật ra có rất nhiều tình huống, Mạnh Hổ cũng không trình báo cho đế đô được biết, bởi vì cho tới bây giờ Mạnh Hổ vẫn không muốn làm chó săn cho đế quốc Quang Huy.

Cho nên bọn Mông Diễn hoàn toàn không biết sự xuất hiện của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn trong đại quân của đế quốc Minh Nguyệt xâm lấn lần này.

Đột nhiên, trước mắt Mông Diễn như xuất hiện hình ảnh một thanh niên trẻ tuổi vóc người to lớn, một thân áo giáp đen sì, cỡi con tuấn mã toàn thân đen nhánh bốn vó trắng như tuyết, chính là Ô Vân Cái Tuyết, còn có một thành trường thương đen nhánh dài chừng ba thước làm bằng sắt ròng. Mông Diễn vĩnh viễn không quên lần trước đi sứ qua đế quốc Minh Nguyệt, đã cùng luận võ với Tư Đồ Hạo trên quảng trường Tây Kinh!

Mông Diễn vốn tự phụ võ nghệ cao cường, thế nhưng lần ấy đã thua dưới tay Tư Đồ Hạo, hơn nữa còn thua rất là thê thảm.

Từ sau trận chiến ấy, trong lòng Mông Diễn luôn luôn ám ảnh, tâm ma đuổi mãi không đi, võ học cũng ngừng lại không tiến thêm được chút nào, mấy năm qua, võ nghệ của Mông Diễn vẫn cứ giậm chân tại chỗ như vậy. Sư phụ nói với hắn, muốn võ nghệ tiến thêm một bậc nữa, cần phải vượt qua ma chướng trong lòng mình, mà ma chướng của Mông Diễn chính là Tư Đồ Hạo!

- Điện hạ, phiền phức lớn rồi.

Phác Tấn Chi lộ vẻ sầu thảm:

- Tuy đội hình của quân đoàn cận vệ đang co cụm lại nhưng vẫn chưa co cụm hoàn thành, đúng vào lúc thế phòng ngự ở mặt sau đang yếu ớt, thế nhưng Liêm Dao kỵ sĩ đoàn lại xuất hiện vào lúc này ngay tại mặt sau của chúng ta. Bọn chúng chỉ cần xung phong lên một lần là đội hình của chúng ta sẽ rối loạn hoàn toàn, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Chỉ trong thoáng chốc, càng ngày càng nhiều trọng giáp thiết kỵ xông ra từ sau màn sương mù mờ mờ ảo ảo.

- Ủa...

Sử Di Viễn đang dùng ống tay áo lau mồ hôi đột nhiên kêu lên kinh ngạc, thất thanh la lên:

- Không đúng, tình hình có vẻ không đúng! Xem ra Liêm Dao kỵ sĩ đoàn có vẻ chặt vật, đội hình cũng rối loạn, hoàn toàn không phải là đội hình đột kích, xem ra hình như đang bị người đuổi chạy vất giò lên cổ mới tới được đây!

Nói xong lời cuối cùng, ngay cả Sử Di Viễn cũng bị dự đoán của chính mình làm cho giật mình kinh sợ.

Mông Diễn và Phác Tấn Chi bên cạnh càng hoài nghi không biết lỗi tại mình có vấn đề hay không! Liêm Dao kỵ sĩ đoàn chính là trọng giáp thiết kỵ, cái gì là trọng giáp thiết kỵ? Chính là vua của các loại binh chủng lục chiến (đánh bộ), ở thế giới Trung Thổ lại có cánh quân nào có thể đánh bại trọng giáp thiết kỵ hay sao? Không ngờ cánh quân kia lại có thể đánh cho Liêm Dao kỵ sĩ đoàn chạy trốn chết như chó nhà có tang!

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Tư Đồ Duệ và Cảnh Trung cũng đã phát hiện ra tình trạng khác thường của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn.

Cảnh Trung lại càng không dám tin tưởng vào đôi mắt, thất thanh kêu lên:

- Tổng đốc đại nhân, tình hình có vẻ khác lạ, Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của tướng quân Tần Xa dường như là bị đuổi chạy tới đây!

Tư Đồ Duệ vẫn chưa lên tiếng, chỉ nắm chặt hai tay vào thành chiến xa, trên lưng đôi bàn tay gầy như que củi cũng đã nổi lên những sợi gân xanh.

Cảnh Trung vừa dứt lời, một con tuấn mã toàn thân đen nhánh gần như theo sát sau lưng Liêm Dao kỵ sĩ đoàn từ trong màn sương mù xông ra, khi kỵ sĩ trên lưng tuấn mã thấy rõ chiến trường chém giết kịch

liệt bên này thì lấy làm kinh ngạc. Kỵ sĩ kia vội vàng đưa tay giật mạnh dây cương, tuấn mã thoảng chốc đứng đứng thân trước lên cao, ngẩng đầu lên phát ra một tiếng hí run rẩy bi thương làm cho người khác cảm thấy ngạt thở.

- Hồng rồi!

Thấy Ô Vân Cái Tuyết đột nhiên xuất hiện, trong lòng Tư Đồ Duệ và Cảnh Trung cùng lúc than thầm.

Trong lòng Tư Đồ Duệ bắt đầu cảm thấy một cảm giác tức tối dâng cao, Mạnh Hổ, lại là tên Mạnh Hổ này, vì sao lần nào cũng là tên khốn kiếp này vậy? Chẳng lẽ tên này nhất định trở thành một vầng mây đen u ám bao phủ trên bầu trời để quốc đuổi mãi không đi hay sao?

Trung quân của đế quốc Quang Huy.

Thấy Ô Vân Cái Tuyết đột nhiên xuất hiện, còn có kỵ sĩ trên lưng nó tay cầm trường thương màu đen rất lớn, Mông Diễn nhất thời biến sắc, hai tay nắm chặt thành chiến xe bắt giác run rẩy từ lúc nào không biết.

Mặc dù chuyện đã xảy ra ba năm, nhưng Mông Diễn vẫn cảm thấy như mới xảy ra hôm qua mà thôi. Thậm chí Mông Diễn vẫn còn nhớ rõ ràng, lúc Tư Đồ Hạo dùng mũi của trường thương chỉ sát cổ họng không chế mình, từ mũi thương toát ra khí tức lạnh lẽo vô cùng, cái lạnh mà cả đời này hắn không thể nào quên được.

Mông Diễn đã nhiều lần tự lừa dối mình, rằng khi đối mặt với Tư Đồ Hạo lần nữa hắn sẽ tuyệt đối không lùi bước, hắn sẽ có đủ dũng khí để khiêu chiến tâm ma trong lòng mình. Thế nhưng giây phút này, Mông Diễn mới tuyệt vọng phát hiện ra, hắn thật sự không có một chút dũng khí nào cả!

Dưới ánh mắt hoảng sợ chăm chú của Mông Diễn, ‘Tư Đồ Hạo’ ở xa xa đang vùng trường thương chỉ thẳng về phía trước, vô số khinh kỵ binh từ trong màn sương mờ mờ sau lưng hắn xông ra mạnh mẽ, đuổi theo sát sau lưng Liêm Dao kỵ sĩ đoàn. Mông Diễn thấy rất rõ ràng, đám khinh kỵ binh vừa xuất hiện kia quả thật đang đuổi giết Liêm Dao kỵ sĩ đoàn, thậm chí chỉ trong một thời gian ngắn, đã có mười mấy tên trọng giáp thiết kỵ vừa rơi từ trên lưng chiến mã xuống, vừa kêu la hoảng sợ....

- Đây là...

- Sao có thể như vậy....

Suy nghĩ của Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi rõ ràng không theo kịp diễn biến xảy ra trước mắt. Không ngờ một đám khinh kỵ binh lại đuổi đánh trọng giáp thiết kỵ, rốt cục là đám khinh kỵ binh kia điên rồi, hay là trọng giáp thiết kỵ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn điên rồi?! Trọng giáp thiết kỵ được huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị tinh nhuệ không ngờ lại bị một đám khinh kỵ binh đuổi chạy tán loạn, không phải loạn rồi sao?

97. Chương 103: Chuyển Biến Đột Ngột

Rốt cục Cảnh Trung đã từ trong kinh sợ dần dần bình tĩnh lại, mà lúc đó Liêm Dao kỵ sĩ đoàn cũng đã nhích lại gần quân của đế quốc Minh Nguyệt. Tần Xa phát hiện ra, bằng vào bản thân Liêm Dao kỵ sĩ đoàn không thể nào thoát khỏi đám kỵ binh Man nhân đáng chết kia, còn bị tiếp tục truy đuổi như vậy sẽ bị tiêu diệt toàn quân, nên lúc này chỉ có thể tìm sự trợ giúp của bộ binh mà thôi.

Tư Đồ Duệ cũng đã phát hiện tình cảnh khốn khổ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn, thầm thở dài trong lòng, nói với Cảnh Trung:

- Cảnh Trung, bảo sư đoàn số Bốn phái ra hai liên đội tiếp ứng cho Liêm Dao kỵ sĩ đoàn.

Giây phút này Tư Đồ Duệ vô cùng đau khổ trong lòng.

Mặc dù đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã chiếm được quyền chủ động trên chiến trường, điều động ra vài liên đội tiếp ứng Liêm Dao kỵ sĩ đoàn không khó, thế nhưng kế hoạch của Tư Đồ Duệ cũng tan thành bọt nước.

- Dạ.

Cảnh Trung đáp lời, quay đầu lại quát lên:

- Tư Đồ Anh!

Một viên võ tướng từ phía trước giục ngựa chạy trở lại, ngồi trên ngựa ôm quyền đáp:

- Có!

Cảnh Trung nói:

- Tổng đốc đại nhân có lệnh, phái hai liên đội ra tiếp ứng cho Liêm Dao kỵ sĩ đoàn!

- Dạ!

Sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn Tư Đồ Anh ầm ầm đáp lại, quay đầu quát lớn:

- Liên đội số Ba, liên đội số Năm theo ta!

Tư Đồ Anh ra lệnh một tiếng, hai liên đội hơn vạn bộ binh nhanh chóng rời khỏi trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, kết thành đội hình công kích với tốc độ nhanh nhất, nghênh đón đội trọng giáp thiết kỵ đang kinh hoàng chạy trốn ở phía trước. Hai đại đội cung tiễn thủ đã triển khai đội hình phía sau trọng trang bộ binh, từng cánh trường cung bộ binh đã được giương lên sẵn...

Trong tiếng vó ngựa rền vang như nước thủy triều, trọng giáp thiết kỵ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn đã chia làm hai cánh chạy sang bên cạnh đội hình trọng trang bộ binh của sư đoàn số Bốn. Thấy đám kỵ binh Man nhân truy đuổi tới cùng rốt cục đã bị trọng trang bộ binh và cung tiễn thủ chặn lại phía sau, Tần Xa và bọn kỵ sĩ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn mới thở phào một hơi thật dài, trong lòng cả bọn đều có cảm giác như được sinh ra lần nữa!

Thế nhưng nghĩ lại, Tần Xa nhớ đến Liêm Dao kỵ sĩ đoàn xưa nay oai phong khấp chồn không ngờ có ngày lại phải nhờ đến bộ binh bảo vệ, không khỏi đau khổ đến mức muốn tự sát ngay tại chỗ.

Tần Xa biết rằng, từ đây về sau nhất định Liêm Dao kỵ sĩ đoàn sẽ trở thành mục tiêu cho cả thế giới Trung Thổ chê cười. Tần Xa thật không dám tưởng tượng, đến lúc Liêm Dao kỵ sĩ đoàn trở về đế quốc sẽ được ‘đãi ngộ’ như thế nào đây... Nhất là đoàn trưởng của Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn Ngũ Khôi Sơn, tên này nhất định sẽ thừa dịp tuôn ra những lời khó nghe...

Trong trận của kỵ binh Man nhân.

Thấy phía trước trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đã lập đội hình chờ sẵn, lại còn có cả một đại đội cung tiễn thủ ở phía sau giương cung dờn sẵn, Mạnh Hổ thầm giật mình, vội vàng đưa tay giật mạnh cương ngựa, đồng thời giơ cao trường thương đen nhánh trong tay, ngựa mặt lên trời thét lớn:

- Tất cả dừng lại...

Mạnh Hổ vừa ra lệnh một tiếng, mấy trăm kỵ binh Man nhân đuổi sát phía sau vội vã ghìm cương, số kỵ binh Man nhân còn lại đang chạy tới chậm rãi triển khai ra hai cánh. Chỉ trong thoáng chốc, hơn ba ngàn kỵ binh Man nhân đã hoàn toàn ngừng lại, đứng nghiêm thành một mảng lạnh lùng như băng giá trên bình nguyên, giống như một bầy sói đang chờ cơ hội...

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Tư Đồ Duệ tay vịn thành chiến xa, thân hình gầy gò lộ vẻ cô đơn khôn tả.

Bởi vì thất bại ngoài ý muốn của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn, trận chiến sông Nữ Nhi cũng không cần tiếp tục nữa rồi! Sở dĩ Tư Đồ Duệ phát động cuộc chiến sông Nữ Nhi, mục đích là muốn dùng thương vong nhỏ nhất đối

lấy thắng lợi lớn nhất, phát huy trọn vẹn lực tấn công mạnh mẽ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn một phen đánh tan quân đoàn cận vệ của Mông Diễn.

Thế nhưng bây giờ kế hoạch ấy đã hoàn toàn tan thành bọt nước.

Thế cục chuyển biến đột ngột, trận chiến sông Nữ Nhi nếu như còn tiếp tục chỉ là dùng cứng chọi cứng tiêu hao lẫn nhau mà thôi.

Tư Đồ Duệ hiểu rất rõ ràng, cho dù là đại quân của đế quốc Minh Nguyệt có thể thu được thắng lợi sau cùng, chắc chắn cũng thương vong rất nặng. Trả một cái giá nặng nề như vậy là điều hẳn tuyệt đối không thể nào chấp nhận, cho nên bây giờ, Tư Đồ Duệ đã không còn lựa chọn nào khác. Hắn chỉ có thể thừa dịp quân đoàn cận vệ của Mông Diễn vẫn còn đang trong quá trình co cụm lại, cho đại quân của đế quốc Minh Nguyệt mau chóng rời khỏi chiến trường.

Phù...

Tư Đồ Duệ thở ra một hơi thật dài, bất đắc dĩ nói:

- Cảnh Trung, thu binh đi thôi.

Giây phút này, trong lòng Tư Đồ Duệ tràn đầy phiền muộn, cơ hội một phen đánh tan quân đoàn cận vệ đã tiêu tan, kết cục của cuộc chiến sông Nữ Nhi là không thắng không bại, quân ai nấy thu về. Nhưng thật ra đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ đã thất bại, bởi vì cuộc chiến sông Nữ Nhi đã không thể thực hiện được mục tiêu. Quân đoàn cận vệ của Mông Diễn cuối cùng đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, có cánh quân mạnh mẽ này gia nhập, đại quân của đế quốc Minh Nguyệt muốn công chiếm Tây Lăng tuyệt đối không thể được nữa rồi!

Nói một cách khác, cuộc Đông chinh của đại quân đế quốc Minh Nguyệt đã hoàn toàn thất bại, sự chuẩn bị gần nửa năm của Tư Đồ Duệ đã hoá thành mây khói, hành tỉnh Tây Bộ phì nhiêu tươi tốt đã không thể nhập vào bản đồ của đế quốc Minh Nguyệt!

- Ôi...

Cảnh Trung cũng thở dài theo, quay đầu về phía sau phát phát tay với tên quân truyền lệnh. Tên quân truyền lệnh về mặt âm thầm giơ cao cây lệnh kỳ hình tam giác trong tay, quơ quơ ra hiệu với đội kèn hiệu đang đứng phía sau cách đó không xa. Chỉ trong chốc lát, trung quân của đế quốc Minh Nguyệt đã vang lên tiếng kèn hiệu chói tai, nghe thấy hồi kèn hiệu này, binh sĩ đế quốc Minh Nguyệt đang tấn công toàn lực về phía trước lập tức xoay người, bắt đầu triển khai rút lui về phía sau.

Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt nhanh chóng rút lui về phía sau như nước thủy triều, chỉ trong chớp mắt đã rút lui lại xa ngoài trăm bước.

Thủy triều đã rút lui, để lại trên mặt đất một đồng hồ hỗn loạn, trước trận của hai phe thì thể ngổn ngang, máu đọng khắp chốn. Các tướng sĩ của quân đoàn cận vệ chưa nhận được lệnh truy kích quân địch nên vẫn tiếp tục co cụm lại. Rất nhanh, quân sĩ của hai bên vốn quấn lấy nhau giờ đã cách xa nhau một khoảng, tiếng kêu gào thảm thiết trên chiến trường rốt cục đã hoàn toàn lắng xuống.

Trung quân của đế quốc Quang Huy.

Sử Di Viễn thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, lấy tay vuốt ngực hết sức vui mừng:

- Cuối cùng đại quân của đế quốc Minh Nguyệt cũng rút lui, Tư Đồ Duệ cũng không muốn lưỡng bại câu thương với chúng ta.

Phác Tấn Chi vuốt vuốt liên tục cái trán đầy mồ hôi lạnh, lòng vẫn còn sợ hãi:

- Nói ra quả thật là may mắn, nếu như vừa rồi Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của đế quốc Minh Nguyệt dùng trọng giáp thiết kỵ tấn công một trận, hậu quả thật không thể nào tưởng tượng. Thế nhưng cánh kỵ binh nọ là thể nào đây, hình như không phải là liên đội kỵ binh của Chiến Ưng?

Nói xong những lời này, ba người Mông Diễn, Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi đồng thời nhìn về phía đám kỵ binh đang ở ngoài xa.

Sử Di Viễn gật nhẹ đầu:

- Đúng vậy, cánh kỵ binh kia nhất định không phải là liên đội kỵ binh của Chiến Ứng, nhìn qua cũng không giống quân đội của đế quốc. Nhưng chuyện làm cho người ta không dám tin tưởng là, không ngờ bọn họ lại đánh bại Liêm Dao kỵ sĩ đoàn, thật là không thể tin được, khinh kỵ binh cũng có thể đánh bại trọng giáp thiết kỵ từ lúc nào vậy?!

Mông Diễn cũng đã phát hiện ra người đó không phải là Tư Đồ Hạo, nếu hắn là Tư Đồ Hạo, sao mới vừa rồi lại truy sát trọng giáp thiết kỵ của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn kia chứ? Nhưng nếu hắn không phải là Tư Đồ Hạo, làm sao lại cỡi chiến mã của Tư Đồ Hạo, trong tay cũng cầm trường thương của Tư Đồ Hạo?

Mông Diễn còn đang kinh nghi bất định, tên ấy đột nhiên thúc ngựa chạy ào ra trước trận của hai phe, giơ cao thương quá lớn:

- Mạnh Hổ của quân đoàn Tây Bộ ở đây, ai dám đơn độc chiến đấu cùng ta?

- Mạnh Hổ?

- Là hắn?

- Hắn chính là Mạnh Hổ sao?

Mông Diễn, Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi cùng lúc kinh hô thất thanh.

Hiện tại nếu như nói đại danh của Mạnh Hổ đã truyền đi khắp cả đế quốc Quang Huy hoặc là truyền đi khắp cả thế giới Trung Thổ thì có phần khoa trương. Nhưng ở Lạc Kinh và Tây Kinh, đại danh của Mạnh Hổ đích xác đã rất là nổi tiếng, nhất là trong quân đội đế quốc Quang Huy và đế quốc Minh Nguyệt, thanh danh Mạnh Hổ càng thêm hiển hách.

Mặc dù một số cuộc chiến mới xảy ra gần đây chưa kịp truyền ra, nhưng sự tích Mạnh Hổ chém chết Tư Đồ Bưu ở pháo đài Thiên Lang, ở pháo đài Hà Tây với không tới hai ngàn khinh bộ binh đánh tan hai vạn đại quân của Thác Bạt Đảo đã sớm lan truyền trong quân đội của hai bên. Cho nên vừa nghe Mạnh Hổ báo ra danh hiệu, cả quân đoàn cận vệ bắt đầu sôi sục cả lên.

Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã rút lui mấy trăm bước yên lặng như tờ, căn bản là không có ai dám bước ra ứng chiến.

Mạnh Hổ Mạnh Hổ giục ngựa ở trận tiền chạy qua chạy lại, lại lớn tiếng gầm lên:

- Mạnh Hổ của quân đoàn Tây Bộ ở đây, ai dám cùng ta đơn độc chiến đấu?

Dư âm lãnh đãng thật lâu mới dứt, thế nhưng trung quân của đế quốc Minh Nguyệt vẫn yên lặng như tờ.

Trong quân đoàn cận vệ đã co cụm lại, không biết có tên binh sĩ nào hô lên một tiếng đầu tiên, các binh sĩ bên cạnh cũng vội vã lớn tiếng reo hò. Rốt cục, mười mấy vạn tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ bắt đầu lớn tiếng reo hò, tiếng gầm thật lớn như động đất cuối cùng hội tụ lại thành tiết tấu chỉnh tề:

- Mạnh Hổ! Mạnh Hổ! Mạnh Hổ!....

Sắc mặt của Mông Diễn trong khoảnh khắc trở nên cực kỳ khó coi.

Mông Diễn là hoàng tử cao quý, anh tuấn oai hùng, lại là quân đoàn trưởng của quân đoàn cận vệ, nhưng hắn chưa bao giờ nhận được sự hoan hô của các tướng sĩ với quy cách như vậy. Thế nhưng Mạnh Hổ bắt quả chỉ là một tên sư đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, hơn nữa chỉ là tạm thời, hắn có tư cách gì đón nhận quy cách hoan hô của tướng sĩ quân đoàn cận vệ?

Ở trước trận, Mạnh Hổ không thềm để ý tới đại quân của đế quốc Minh Nguyệt nữa, thắng ngựa quay đầu về phía mười mấy vạn tướng sĩ đang hò reo âm ỉ giương cao trường thương trong tay, sau đó để khí Đan điền, ngửa mặt lên trời hét dài đến khản cả giọng:

- Cận vệ quân uy vũ....

Tiếng thét dài lãnh lốt như sấm động cuối trời, thậm chí gần như muốn to hơn tiếng reo hò của cả mười mấy vạn tướng sĩ, đưa vào tai mỗi mỗi tên binh sĩ của quân đoàn cận vệ rất rõ ràng.

Trong khoảnh khắc, mười mấy vạn tướng sĩ của quân đoàn cận vệ vội vã diên cuồng gào theo Mạnh Hổ.

- Cận vệ quân uy vũ!

- Cận vệ quân uy vũ!

- Cận vệ quân uy vũ!

Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi đã hơi hiểu được dụng ý của Mạnh Hổ phen này.

Trong mắt Sử Di Viễn không thể ngăn được một vẻ tán thưởng, phấn khích cất tiếng ngợi khen:

- Giải cho Mạnh Hổ!

Phác Tấn Chi đột ngột quay đầu lại đề nghị với Mông Diễn:

- Điện hạ, lòng quân và sĩ khí như vậy, đã đến lúc phản kích rồi!

- Hả?

Mông Diễn bị giật mình đột ngột, từ trong ngọn lửa đỏ kị tỉnh táo lại, chưa hiểu rõ lắm nên hỏi lại:

- Phản kích? Phản kích gì chứ?

- Điện hạ!

Sử Di Viễn giậm chân:

- Lúc này tướng sĩ quân đoàn cận vệ quân tâm như lửa, sĩ khí dâng cao, đúng là một thời cơ rất tốt, một tiếng trống phản khởi tinh thần đánh tan đại quân của đế quốc Minh Nguyệt!

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Sắc mặt Tư Đồ Duệ trong thoáng chốc trở nên cực kỳ khó coi, thể cục đối chiều nhanh chóng như vậy quả thật đã ra ngoài dự liệu của hắn. Lúc này Tư Đồ Duệ mới phát giác ra, chính mình xem chừng vẫn còn quá lạc quan với thể cục, con mãnh hổ kia thậm chí chỉ bằng vào lực của chính bản thân mình mà thay đổi tình hình trên chiến trường. Bây giờ xem ra, mười mấy vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt muốn rời khỏi chiến trường cũng không phải dễ dàng như vậy!

Điều làm cho Tư Đồ Duệ lo lắng chính là, cục diện này không hề nghi ngờ là không thể kéo dài lâu được, càng kéo dài càng bất lợi cho đại quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Xem ra chỉ có thể quyết đoán mà thôi, Tư Đồ Duệ nghiêng rằng quay đầu lại quát to:

- Tư Đồ Anh!

Tư Đồ Anh vội giục ngựa đi tới trước chiến xa của Tư Đồ Duệ, ngồi trên ngựa ôm quyền đáp:

- Có!

Tư Đồ Duệ nhìn Tư Đồ Anh một cái thật sâu, trong mắt thoáng qua vẻ thê lương, Tư Đồ Anh cũng là con cháu của Tư Đồ gia, là cháu của Tư Đồ Duệ. Thế nhưng rất nhanh, ánh mắt Tư Đồ Duệ đã khôi phục vẻ sắc bén lạnh lùng vốn có, trầm giọng nói:

- Chỉ huy sư đoàn số Bốn đoạn hậu, yểm hộ đại quân rút lui!

98. Chương 104: Ghen Ghét Đố Kỵ

Mông Diễn hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén ngọn lửa đố kỵ đang cháy bùng bùng trong lồng ngực, lạnh nhạt nói:

- Tư Đồ Duệ chính là danh tướng bất bại thanh danh hiển hách trên thế giới Trung Thổ. Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đang chiếm thế thượng phong lại rút lui đột ngột, chuyện này vô cùng khả nghi, quân ta tuyệt đối không nên khinh thường vọng động, để tránh trúng phải quỷ kế của Tư Đồ Duệ.

- Ấc...

- Chuyện này...

Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi ngơ ngác nhìn nhau, thế nhưng hai lão già này đều là người nhanh nhạy, mau chóng từ biểu hiện trên mặt Mông Diễn mà đoán ra manh mối. Lại liên tưởng tới phong thư của chủ tể Tây Bộ La Đạo Nam cho bồ câu đưa tới, hai người cũng đã hiểu rõ đây là chuyện gì, lập tức cũng không kiên quyết đuổi giết.

Bên này Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi vừa bị mất mặt một trận, bên kia Hàn Phong, Đồ Vu, Đằng Thanh Vân và Lục Thừa Vũ năm tên sư đoàn trưởng vừa nghe thấy liên đi tới trước chiến xa của Mông Diễn, trong đó Đồ Vu tính tình nóng nảy, lớn tiếng nói:

- Điện hạ, lúc này quân ta sĩ khí dâng cao, chính là cơ hội phản kích rất tốt!

- Câm miệng, người biết cái gì!

Mông Diễn cau mày quát:

- Đây là quỷ kế của Tư Đồ Duệ!

Đồ Vu ách một tiếng, bị mắng đột ngột đầy mê hoặc, bốn người Hàn Phong cũng nhìn nhau.

- Toàn quân tăng cường đề phòng, tuyệt đối không thể khinh thường vọng động!

Mông Diễn dặn dò Phác Tấn Chi, lại nói với Hàn Phong:

- Hàn Phong, lập tức dẫn Mạnh Hổ tới gặp bản vương.

- Dạ.

Hàn Phong đáp lời, lĩnh mệnh mà đi.

Hàn Phong chỉ đi trong thoáng chốc, đã trở lại dẫn theo Mạnh Hổ tới trung quân.

Mạnh Hổ liếc qua chiến xa hào nhoáng bắt mắt của Mông Diễn, trên thành chiến xa điêu khắc hoa văn rồng bay cũng đủ cho thấy chủ nhân chiến xa là người có thân phận cao quý. Lập tức không chút do dự, Mạnh Hổ tung mình xuống ngựa ôm quyền hành lễ với Mông Diễn trên chiến xa:

- Ty chức là Mạnh Hổ, sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn quân đoàn Tây Bộ, tham kiến Nhị điện hạ.

Mông Diễn trước mặt Mạnh Hổ lúc này mới ừ một tiếng, ánh mắt hai người thoáng chốc gặp nhau.

Vừa chạm ánh mắt của Mông Diễn, Mạnh Hổ đột nhiên cảm thấy lòng mình nặng trĩu. Rõ ràng hắn cảm nhận được địch ý tràn ngập trong ánh mắt của vị Nhị điện hạ này, thậm chí là sát cơ không hề che giấu, chính là sát cơ không sai!

Trong nháy mắt, ánh mắt Mạnh Hổ cũng trở nên lạnh lùng, không tỏ ra chút nào yếu thế nhìn chằm chằm Mông Diễn. Một tay hắn nắm chặt dây cương Ô Vân Cái Tuyết, lúc nào cũng có thể quăng mình lên ngựa, một tay âm thầm nắm chặt trường thương đen nhánh. Cho tới bây giờ Mạnh Hổ không phải là loại người cam chịu thiệt thòi, bó tay chờ chết lại càng không phải là tính cách của hắn, Mông Diễn muốn lấy mạng của hắn cũng không phải dễ dàng như vậy.

Hàn Phong, Đồ Vu, Đằng Thanh Vân và Lục Thừa Vũ năm người lập tức cảm thấy sát khí sắc bén lạnh lẽo toát ra từ trên người Mạnh Hổ, vội vàng giục ngựa chắn phía trước chiến xa hào nhoáng của Mông Diễn.

Bình khí trong tay năm người họ không hề ngoại lệ đều chỉ thẳng vào Mạnh Hổ, nếu như Mạnh Hổ có động tác khác thường, bọn họ sẽ lập tức xuất thủ, không hề lưu tình giết chết Mạnh Hổ ngay tại chỗ!

Công tâm mà nói, bọn Hàn Phong rất khâm phục Mạnh Hổ, thế nhưng bọn họ vẫn quan tâm đến an nguy của Mông Diễn hơn!

Mắt thấy cục diện sắp sửa đi tới chỗ không thể khống chế, Sử Di Viễn vội tiến tới ghé vào tai Mông Diễn khẽ nói vài câu, rồi cục sắc mặt Mông Diễn có vẻ hoà hoãn trở lại, sát cơ trong mắt cũng biến mất, Sử Di Viễn nhẹ thở phào. Mông Diễn nhẹ gật đầu với Mạnh Hổ, lạnh nhạt hỏi:

- Người chính là Mạnh Hổ?

Mạnh Hổ ôm quyền đáp:

- Chính là ty chức.

Mông Diễn lại hỏi:

- Chiến mã người đang cỡi và trường thương màu đen kia từ đâu người có?

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Hồi bẩm điện hạ, ty chức đoạt được trong tay của một viên tướng đế quốc Minh Nguyệt.

- Đoạt được?

Mông Diễn khẽ run thầm, lại hỏi:

- Vậy viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt ấy ra sao rồi?

Mạnh Hổ nói:

- Viên tướng ấy đã bị ty chức vụn gãy cổ, hơn phân nửa là đã chết!

- Đã chết?

Mông Diễn kinh hãi thất thanh kêu lên:

- Người giết Tư Đồ Hạo rồi sao?!

Mông Diễn vừa dứt lời, năm người bọn Hàn Phong đang bảo vệ trước chiến xa cũng giật mình biến sắc.

Ba năm trước Triệu Nhạc thừa dịp đế quốc Minh Nguyệt có nội loạn khởi binh Tây chinh, kết quả bị Tư Đồ Duệ đánh cho đại bại ở hạp cốc Hà Tây. Đế quốc Quang Huy bèn phái một đoàn đi sứ đến Tây Kinh nghị hoà, lúc ấy Nhị hoàng tử Mông Diễn là phó sứ của đoàn nghị hoà, mà năm người Hàn Phong, Đồ Vu, Đằng Thanh Vân và Lục Thừa Vũ chính là năm tên hổ vệ của phủ Tể vương cũng theo đến Tây Kinh.

Trận luận võ giữa Mông Diễn và Tư Đồ Hạo ở quảng trường Tây Kinh là tiến hành bí mật giữa đêm khuya, chuyện sau đó ngay cả bọn Hàn Phong cũng không biết ai thắng ai thua. Thế nhưng Mông Diễn kể từ sau đêm luận võ ấy con người dường như đổi khác, tính tình trở nên thâm trầm hẳn đi, cho nên bọn Hàn Phong đoán hẳn là Mông Diễn bại.

Cũng vì lần đó, bọn năm người Hàn Phong cũng có lòng dè chừng Tư Đồ Hạo.

Hiện tại không ngờ nghe được Tư Đồ Hạo bị Mạnh Hổ giết chết, ngay cả chiến mã và trường thương cũng bị Mạnh Hổ đoạt mất, tự nhiên là giật mình không ít.

- Tư Đồ Hạo?

Mạnh Hổ lắc đầu:

- Chuyện này ty chức không biết, bất quá dường như tên kia là đoàn trưởng của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn.

Khoé miệng Mông Diễn giật giật mấy cái, đoàn trưởng của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn, đó chính là Tư Đồ Hạo! Không ngờ Tư Đồ Hạo quả thật đã chết trong tay Mạnh Hổ!

Sử Di Viễn nhìn Mông Diễn một chút, đột nhiên mỉm cười:

- Tướng quân Mạnh Hổ, trong cuộc chiến bảo vệ Tây Lăng lần này, người đã lập công lớn.

- Ủ!

Mông Diễn nghe vậy nhẹ nhàng run lên, lúc này mới từ trong kinh ngạc bàng hoàng mà phục hồi tinh thần lại, khẽ ừ một tiếng rồi nói:

- Lấy mấy ngàn khinh kỵ binh mà đánh bại cả Liêm Dao kỵ sĩ đoàn, Mạnh Hổ, người đã sáng tạo kỳ tích trong lịch sử chiến tranh, càng lập được chiến công hiển hách cho đế quốc. Bản vương nhất định sẽ tâu lên triều đình, xin thưởng công cho người!

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Tạ điện hạ.

Mông Diễn lại nói:

- Hiện tại đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã rút đi, người hãy theo bản vương trở lại Tây Lăng.

Mạnh Hổ cau mày:

- Ty chức còn có quân vụ trong người, không thể phụng bồi điện hạ cùng đi tới Tây Lăng.

Thấy Mạnh Hổ không chút khách khí từ chối ý mình, thần sắc Mông Diễn trở nên lạnh lẽo vừa muốn phát tác, Sử Di Viễn bên cạnh hắn đã tranh trước cười nói:

- Nếu như tướng quân Mạnh Hổ còn có quân vụ trong người, vậy không miễn cưỡng!

Mạnh Hổ liếc Sử Di Viễn một cái, hai tay ôm quyền nói với Mông Diễn:

- Điện hạ, vậy ty chức cáo từ.

Dứt lời cũng không chờ Mông Diễn đáp ứng, Mạnh Hổ lập tức thẳng ngựa xoay người nhanh chóng đi về phía quân mình. Những chuyện xảy ra nãy giờ, đám tướng sĩ của quân đoàn cận vệ không hiểu được gì nên vẫn còn đang lớn tiếng hoan hô. Chứng kiến chuyện này, sắc mặt Mông Diễn lại một lần nữa trở nên âm trầm, trong đôi mắt đen toát ra sát cơ lạnh lẽo âm u.

Giữa trưa ngày hôm sau, quân đoàn cận vệ của Mông Diễn đã đến cửa Đông thành Tây Lăng.

Ngay đêm hôm qua, toàn bộ quân của đế quốc Minh Nguyệt đang vây khốn thành Tây Lăng đột nhiên rút đi. Đối mặt với cục diện bất lợi, cuối cùng Tư Đồ Duệ cũng thể hiện ra bản lĩnh quyết đoán và đầy khí phách của một danh tướng sa trường, cho tất cả quân đế quốc Minh Nguyệt từ Tây Lăng rút về Tam Giang, ngay cả Hà Đông cũng bỏ, hành sự tuyệt đối không dây dưa chút nào cả.

Cửa Đông thành Tây Lăng lúc này người đông như kiến.

Tất cả già trẻ lớn bé trong thành, chỉ cần còn thở đều kéo tới cửa Đông chào đón hoan nghênh quân đoàn cận vệ. Triệu Thanh Hạm dẫn toàn bộ quý tộc và chủ tế trong thành Tây Lăng đứng ở ngay cửa thành nghênh đón, tất cả tướng lĩnh của quân đoàn Tây Bộ như Mạnh Hổ, Chiến Ung, Hạ Khánh, Chu Tiến đương nhiên cũng có mặt ở đó.

Chiến xa hào nhoáng của Mông Diễn được cận vệ quân hộ vệ đi dọc theo con đường được mở trong đám biển người chậm rãi tiến về phía trước. Sử Di Viễn thân là sự phụ của hoàng tử điện hạ kiêm quân sư tâm phúc đứng phía sau Mông Diễn đón nhận sự hoan nghênh của dân chúng, chuyện này làm cho Phác Tấn Chi cỡi ngựa theo đuôi chiến xa thêm muốn mà không được...

Ánh mắt Mông Diễn lạnh lùng, thỉnh thoảng khẽ vẩy tay đáp lại sự hoan nghênh của dân chúng Tây Bộ, ánh mắt không ngừng tìm kiếm hai bên. Đến khi hình bóng xinh đẹp mà hắn ngày nhớ đêm mong đập vào mắt, rốt cục Mông Diễn cũng nở nụ cười.

Chiến xa vừa đi đến trước mặt Triệu Thanh Hạm, Mông Diễn đột nhiên giơ tay lên, tên đánh xe khẽ quát chiến mã dừng lại.

Chiến xa còn chưa ngừng hẳn, Mông Diễn đã tung mình nhảy xuống đi đến trước mặt Triệu Thanh Hạm, giống như bạn bè đã nhiều năm không gặp chào hỏi thân mật:

- Thanh Hạm, rốt cục tiểu vương cũng gặp lại nàng.

Triệu Thanh Hạm không muốn cũng không dám thất lễ, liền khẽ nâng hai ống quần nhún người hành lễ:

- Thanh Hạm tham kiến điện hạ.

Vẻ mặt Mông Diễn không khỏi hiện ra vẻ lúng túng, vì nhìn thấy phía sau Triệu Thanh Hạm là Mạnh Hổ, nhìn đến Thất Tinh Bảo Dao giắt bên hông Mạnh Hổ, sắc mặt Mông Diễn trở nên sa sầm. Mông Diễn đột nhiên tiến tới một bước, khẽ cầm lấy đôi tay nhỏ bé của Triệu Thanh Hạm, vừa cười vừa nói:

- Thanh Hạm, không theo tiểu vương đi ngắm cảnh một vòng Tây Lăng sao?

- Trong thành đã bày xong yến tiệc tẩy trần, Thanh Hạm xin dẫn đường cho điện hạ.

Triệu Thanh Hạm khéo léo né tránh bàn tay Mông Diễn, không nhịn được quay đầu lại nhìn Mạnh Hổ, thấy vẻ mặt Mạnh Hổ có vẻ âm trầm, trái tim Triệu Thanh Hạm khẽ run lên. Ánh mắt Mông Diễn cũng theo ánh mắt Triệu Thanh Hạm dừng lại trên người Mạnh Hổ, sát cơ lạnh lùng mà mãnh liệt lập tức toát ra không hề che giấu chút nào!

Thấy Mông Diễn lộ ra sát cơ trên mặt, chủ tể Tây Bộ La Đạo Nam cũng nhếch mép cười âm hiểm.

Mạnh Hổ ơi Mạnh Hổ, người chẳng qua là một tên cường đạo thô phỉ miệng còn hôi sữa, lại dám giữa ban ngày ban mặt cho quân cướp bóc đại giáo đường. Triệu Thanh Hạm có gian tình với người nên che chở cho người, nhưng lần này tình địch của người là Nhị hoàng tử đã tới đây, tiểu tử, lần này người gặp phiền phức lớn rồi, xem người chết thể nào đây, hừ hừ!

Chân núi phía Nam Thanh Ngưu sơn, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Yến Trường Không nghênh đón Tư Đồ Duệ và Cảnh Trung vào trong lều, không chờ cho Tư Đồ Duệ kịp ngồi xuống, Yến Trường Không đã hỏi với vẻ vô cùng nghi hoặc:

- Tổng đốc đại nhân, lúc trước nói sẽ đào sập tường thành Tây Lăng, chuyện ấy cũng chỉ là đợi một thời gian nữa mà thôi, tại sao lại rút quân ở Tây Lăng đi hết vậy?

- Ôi...

Cảnh Trung thở dài:

- Đều là do tên ăn hại Tần Xa kia...

Yến Trường Không ngạc nhiên:

- Tướng quân Tần Xa làm gì?

Cảnh Trung giậm chân thở dài:

- Không ngờ Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của Tần Xa lại bị kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ đánh bại.

- Cái gì?!

Yến Trường Không kinh hãi thất sắc:

- Chuyện này sao có thể? Liêm Dao kỵ sĩ đoàn chính là trọng giáp thiết kỵ, kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ có mạnh mẽ đến mức nào cũng chỉ là khinh kỵ binh, sao thể đánh bại trọng giáp thiết kỵ của tướng quân Tần Xa?

Cảnh Trung lắc đầu:

- Nhưng sự thật chính là như vậy, chuyện Liêm Dao kỵ sĩ đoàn thất bại cũng không có gì đáng lo, thế nhưng làm cho kế sách của Tổng đốc đại nhân cẩn thận sắp đặt trong cuộc chiến Nữ Nhi hà thất bại, quân đoàn cận vệ của Mông Diễn thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Có sự tồn tại của quân đoàn cận vệ, chuyện vây khốn Tây Lăng đã không thể tiếp tục được nữa!

Yến Trường Không thất thanh:

- Tổng đốc đại nhân, không lẽ lần này thất bại rồi sao?

99. Chương 105: Chắc Chắn Xảy Ra Chuyện!

- Tướng quân Trường Không, chuyện đáng lo bây giờ không phải là vấn đề Đông chinh thành hay bại, mà là phải đối mặt ra sao với sự phản kích điên cuồng của đế quốc Quang Huy. Nhanh thì một tháng, chậm thì nửa tháng, đế quốc Quang Huy chắc chắn sẽ phát động cuộc chiến xâm lấn toàn diện với chúng ta, chúng ta phải sớm có sự chuẩn bị đề phòng.

Yến Trường Không nghiêm mặt:

- Tổng đốc đại nhân muốn nói là, cục diện hỗn loạn bên trong đế quốc Quang Huy đã kết thúc rồi sao?

Tư Đồ Duệ lại thở dài, nói với vẻ đau khổ:

- Trước ngày hôm nay, cục diện bên trong đế quốc Quang Huy có lẽ vẫn còn mơ hồ không rõ, hỗn loạn vô cùng, thế nhưng qua ngày hôm nay, cục diện đã hoàn toàn đổi khác. Bằng vào uy danh mới vừa đánh bại bản Tổng đốc, Mông Diễn đã ở vào thế không ai có thể tranh chấp ngôi báu hoàng đế của đế quốc Quang Huy với hắn nữa, cuộc chiến tranh chính trị bên trong đế quốc Quang Huy đã kết thúc.

Phải nói chuyện này là xảy ra ngoài ý muốn.

Vốn hết thảy đều nằm trong kế hoạch của Tư Đồ Duệ, thậm chí ngay cả Thu Vũ Đường của đế quốc Minh Nguyệt cũng cho rằng cuộc Đông chinh của Tư Đồ Duệ có ít nhất sáu thành có thể thành công. Thế nhưng Tư Đồ Duệ và Thu Vũ Đường không ngờ Mông Diễn lại bị tư tình nhi nữ làm cho đầu óc hôn mê, càng không ngờ tới Mông Diễn có thể bất chấp tất cả dẫn quân đoàn cận vệ một mình vượt ngàn dặm chạy tới cứu viện Tây Lăng.

Chuyện quân đoàn cận vệ của Mông Diễn tiến quân một mình, đối với đế quốc Minh Nguyệt vốn là chuyện tốt, bởi vì chỉ cần đánh tan quân đoàn cận vệ của Mông Diễn, đế quốc Quang Huy trong một thời gian ngắn không thể nào phái ra quân cứu viện, Tư Đồ Duệ có thể chậm rãi ra tay thu thập Mạnh Hổ và quân thủ bên trong thành Tây Lăng.

Tuy nhiên...

Tư Đồ Duệ vạn lần không ngờ, cuộc chiến sông Nữ Nhi ở thế tất thắng lại thất bại trong gang tấc vì Liêm Dao kỵ sĩ đoàn. Chuyện cuộc chiến sông Nữ Nhi thất bại trong gang tấc dẫn đến lần Đông chinh này thất bại hoàn toàn, cho nên chuyện Liêm Dao kỵ sĩ đoàn thất bại càng là chuyện ngoài ý muốn trong những chuyện ngoài ý muốn!

Có ai nghĩ rằng, Liêm Dao kỵ sĩ đoàn lại thất bại dưới tay một đám kỵ binh Man nhân?

Một chuỗi liên tiếp những chuyện ngoài ý muốn cuối cùng tạo thành cục diện không thể nào cứu vãn hôm nay, không ngờ cuộc Đông chinh của Tư Đồ Duệ lại ngoài ý muốn đưa Mông Diễn lên ngôi báu thành công. Chuyện này phải nói là một chuyện mĩ mai rất lớn, Tư Đồ Duệ nhập ngũ từ năm mười tám tuổi, chưa từng thất bại lần nào, thế nhưng hôm nay, hắn đã thất bại rành rành không thể nào chối cãi!

Cuối cùng, thất bại của lần Đông chinh này hoàn toàn là do kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ, cho nên món nợ này Tư Đồ Duệ ghi trên người Mạnh Hổ. Thật ra ngay từ đầu cuộc Đông chinh, Mạnh Hổ đã cho Tư Đồ Duệ và đại quân đế quốc Minh Nguyệt của hắn ném nhiều đau khổ, không ngờ cuối cùng quả thật thua trong tay tên khốn ấy.

Còn Mông Diễn chẳng qua là nương nhờ ánh hào quang của Mạnh Hổ mà thôi.

Rất nhanh Yến Trường Không đã nghĩ thông suốt tất cả mọi chuyện từ đầu tới cuối, thần sắc ngưng trọng:

- Tổng đốc đại nhân, nếu quả thật Mông Diễn đăng quang ngôi báu của đế quốc Quang Huy, e rằng không chịu để yên. Tên này hiếu chiến thành tánh, đến bây giờ ty chức vẫn còn nhớ rõ bộ dạng khoa trương kiêu ngạo của hắn lúc đi sứ sang nước ta ba năm về trước.

- Đúng vậy.

Tư Đồ Duệ vuốt vuốt trán, thấp giọng nói:

- Mông Diễn hiểu chiến thành tánh, hẳn tuyệt đối sẽ không để yên, cho nên chúng ta phải sớm chuẩn bị. Lúc này vấn đề lớn nhất chính là quốc khố gần như trống rỗng, lần Đông chinh này để quốc tổn thất gần mười vạn tướng sĩ, chỉ nội món tiền tử tuất và trợ cấp cũng là một con số khổng lồ, đối với quốc khố của ta chỉ sợ không đủ chi ra!

Yến Trường Không và Cảnh Trung thần sắc ngưng trọng, cùng lúc gật đầu.

Trên mặt Tư Đồ Duệ đột nhiên lộ vẻ cô đơn, bùi ngùi thở dài:

- Cho nên, bản Tổng đốc quyết định tạm mượn lương thực và tiền bạc của ba phủ Hà Đông, Hà Nam, Tam Giang, thà để cho dân chúng của đế quốc Quang Huy chịu khổ, vẫn còn đỡ hơn để cho dân chúng của đế quốc Minh Nguyệt chúng ta chịu khổ. Bản Tổng đốc vốn không muốn hạ thủ với bá tánh bình dân tay không tác sát, nhưng chuyện tới nước này cũng không còn cách nào khác nữa!

Sắc mặt Cảnh Trung khê biến, lời nói của Tư Đồ Duệ rõ ràng là muốn cướp bóc ba phủ Tam Giang, Hà Nam và Hà Đông!

Thế nhưng đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu như Tư Đồ Duệ không cướp ba phủ ấy, vậy lần Đông chinh này của hắn coi như lỗ vốn, tiền tử tuất của mười vạn tướng sĩ hy sinh hẳn sẽ không có cách nào phát được. Lại còn số lương thực thiếu hụt cũng không có cách bổ sung, nếu như sắp tới đế quốc Quang Huy cử đại quân xâm lấn, đế quốc Minh Nguyệt lấy gì ngăn cản?

- Bản Tổng đốc muốn trong vòng mười ngày phải thu gom cho đủ số tiền bạc và lương thực.

Sắc mặt Tư Đồ Duệ nhanh chóng nghiêm túc trở lại, nói với Yến Trường Không:

- Cho nên sư đoàn số Hai của người phải bảo vệ ngã ba cửa ngõ này. Nơi đây là con đường bắt buộc phải đi từ Tây Lăng đến Tam Giang và Hà Đông, trong vòng mười ngày tuyệt đối không thể để cho quân đoàn cận vệ của Mông Diễn qua đây.

Yến Trường Không lập tức đứng thẳng người, lớn tiếng đáp:

- Dạ!

Thành Tây Lăng, đại sảnh của phủ Tổng đốc.

Triệu Thanh Hạm đang bày tiệc tẩy trần thết đãi Mông Diễn, Sử Di Viễn và các tướng lĩnh cao cấp. Số người tham dự ngoài trừ chủ tế Tây Bộ La Đạo Nam và bọn quý tộc, chủ tế Tây Bộ, còn có các tướng lĩnh của quân đoàn Tây Bộ như Mạnh Hổ, Chiến Ứng, Chu Tiến, Bạch Hỉ.

Thật ra quân hàm của bọn Chiến Ứng chỉ là liên đội trưởng, vốn không có tư cách tham dự yến hội hôm nay, nhưng lúc này cả quân đoàn Tây Bộ ngoại trừ quân đoàn trưởng là Triệu Thanh Hạm và sư đoàn trưởng sư đoàn số Bốn là Mạnh Hổ, không còn tướng lĩnh cao cấp nào khác nữa, cho nên chỉ có thể để bọn Chiến Ứng tham gia yến tiệc.

Nơi chủ vị ở phía Bắc đại sảnh, Mông Diễn ngồi bên phải, Triệu Thanh Hạm ngồi bên trái.

Từ bên trái Mông Diễn trở xuống là người của quân đoàn cận vệ.

Từ bên phải của Triệu Thanh Hạm trở xuống là quý tộc và chủ tế Tây Bộ, quan quân của quân đoàn Tây Bộ. Thị nữ vừa mới dâng rượu và thức ăn lên, Triệu Thanh Hạm liền nâng chén rượu đứng dậy nói với Mông Diễn:

- Chén rượu đầu tiên Thanh Hạm xin kính hoàng tử điện hạ, cảm tạ điện hạ không ngại đường xa ngàn dặm dẫn quân chạy tới cứu viện Tây Lăng.

- Không dám!

Mông Diễn vội vàng đứng dậy, đang muốn nhân cơ hội nói vài câu xã giao thân thiện, Triệu Thanh Hạm không để cho hắn kịp nói gì liền uống một ngụm. Mông Diễn ngẩn ngơ, không thể làm gì khác hơn là nuốt lời xuống bụng, cũng hớp một ngụm rồi ngồi xuống với vẻ buồn bực không vui.

Đợi thị nữ châm rượu lần nữa, Triệu Thanh Hạm nâng chén nói với Sử Di Viễn, Phác Tấn Chi:

- Chén rượu thứ hai, Thanh Hạm xin kính hai vị tiên sinh và năm vị tướng quân, nếu như không nhờ hai vị tiên sinh bày mưu tính kế, cùng năm vị tướng quân huyết chiến tại Nữ Nhi hà, Tư Đồ Duệ sẽ không rút binh, vòng vây ở Tây Lăng cũng không được mở.

Bọn Sử Di Viễn vội vàng đứng dậy, nâng ly uống cùng Triệu Thanh Hạm.

Hai chén rượu đã qua, trên mặt Triệu Thanh Hạm đã xuất hiện vài rãnh đỏ, nhìn qua càng xinh đẹp hơn lúc bình thường.

Triệu Thanh Hạm lại bảo thị nữ châm rượu cho mình, sau đó nâng chén rượu lên mỉm cười nói với La Đạo Nam và bọn Mạnh Hổ:

- Đây là chén rượu thứ ba, Thanh Hạm xin kính La chủ tế và các vị thúc bá, còn có toàn thể tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ. Nếu như không phải toàn thể tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ xả thân phần đầu, thành Tây Lăng sẽ không thể giữ vững cho tới hôm nay. Nếu không nhờ La chủ tế và các vị thúc bá khẳng khái giúp đỡ, quyên tặng một nửa tài sản và ruộng đất, thành Tây Lăng cũng không thể giữ được cho tới hôm nay. Thanh Hạm đại diện cho mấy vạn tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ và mấy trăm vạn dân chúng của hành tỉnh Tây Bộ cảm ơn các người.

Dứt lời, Triệu Thanh Hạm ngửa cổ uống một hơi cạn sạch chén rượu trên tay, Mạnh Hổ và các tướng lĩnh của quân đoàn Tây Bộ cũng vội vàng cạn chén. Chỉ có La Đạo Nam lộ vẻ lúng túng, nâng chén lên uống cũng không được, không uống cũng không được, do dự một hồi lâu mới lộ vẻ hung hăng nín thở uống cạn.

Mông Diễn ngồi ở chủ vị bên trái lộ ra vẻ âm trầm, vốn hắn đã chuẩn bị sẵn trong bữa tiệc sẽ nói ra chuyện ép bức quyên tặng, dĩ nhiên không phải mục đích là nhằm vào Triệu Thanh Hạm, mà là muốn bắt Mạnh Hổ ra khai đao, thứ nhất để an ủi La Đạo Nam và bọn quý tộc Tây Bộ, thứ hai có thể nhân cơ hội diệt trừ tình địch đáng sợ là Mạnh Hổ.

Thế nhưng bây giờ, Triệu Thanh Hạm đã nhanh hơn một bước đem mọi chuyện trút hết lên người mình, chuyện Mạnh Hổ ép bức quyên tặng cũng bị nàng nói thành chuyện La Đạo Nam khẳng khái quyên tặng. Nếu như Mông Diễn còn muốn nhắc tới chuyện ép bức quyên tặng, sẽ không tránh khỏi làm căng thẳng mối quan hệ giữa hắn và Triệu Thanh Hạm, đây là chuyện mà Mông Diễn không hề mong muốn.

Trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người ai cũng có tâm sự trong lòng.

Triệu Thanh Hạm chưa từng uống rượu bao giờ sau ba chén rượu đã có vẻ say, không ngờ trước mặt mọi người lại đưa cổ tay trắng muốt ra, mắt ngó Mạnh Hổ nũng nịu nói:

- Hổ, đầu thiếp cảm thấy hơi choáng váng, đỡ thiếp ra phía sau.

Nói xong, Triệu Thanh Hạm đưa mắt nhìn Mông Diễn, bọn Sử Di Viễn nói với giọng có vẻ áy náy:

- Nhị điện hạ, hai vị tiên sinh và năm vị tướng quân, Thanh Hạm chịu không nổi hơi men, xin được thất lễ. Xin La chủ tế và các vị thúc bá bồi tiếp các người, mọi người nhất định phải tận hưởng!

Mạnh Hổ vẻ nghiêm túc sải bước tiến tới ôm eo dìu Triệu Thanh Hạm bước đi.

Mạnh Hổ không quan tâm tới tên tình địch Mông Diễn, hắn đã đáp ứng với Lôi Minh là sẽ chiều cố Triệu Thanh Hạm, từ giây phút ấy, trong lòng hắn đã xem Triệu Thanh Hạm như nữ nhân của mình. Mặc dù Mông Diễn thân là hoàng tử cao quý, nhưng Mạnh Hổ cũng không phải người dễ hù dọa, hắn đã chuẩn bị sẵn đường lui ở đồn điền Thanh Ngưu, cùng lắm thì trở về Thanh Ngưu sơn làm đại vương sơn tặc!

Thấy Mạnh Hổ và Triệu Thanh Hạm ôm nhau rời khỏi, Mông Diễn ghen tức đến mặt mày xanh mét, tay phải dần dần siết chặt, rốt cục nghe bốc một tiếng, chén rượu lưu ly hảo hạng đã bị hắn bóp nát!

La Đạo Nam ngồi bên tay phải kinh ngạc đến mức cầm găng chạm đất, thầm nghĩ tên Mạnh Hổ này quả thật cũng ý mạnh quá mức, không ngờ hắn không coi tên tình địch Mông Diễn ra gì cả!

Triệu Thanh Hạm ngoan ngoãn như một người vợ mới, vì muốn cắt đứt vọng tưởng của của Mông Diễn nên thỉnh thoảng ôm siết lấy Mạnh Hổ trước mắt mọi người. Thật là cay cú, quả thật giống hệt mẫu thân nàng, năm đó mẫu thân Triệu Thanh Hạm không phải cũng bị đương kim hoàng đế nhìn trúng hay sao? Nhưng mẫu thân Triệu Thanh Hạm cũng giống hệt như Triệu Thanh Hạm hôm nay, không ngờ cũng rút lui trong bữa tiệc cùng với Triệu Nhạc ngay trước mặt đương kim hoàng đế.

Hừ, đúng là mẹ nào con nấy!

Giật mình một hồi, trong lòng La Đạo Nam cũng không khỏi thầm cười trộm.

Chuyện đã lớn đến mức này, Mạnh Hổ không chết cũng khó, Triệu Nhạc người ta chính là Công tước Tây Bộ, nhưng người là cái gì? Triệu Nhạc có thể tranh đoạt nữ nhân với đương kim hoàng đế, nhưng người dựa vào cái gì dám tranh đoạt nữ nhân với Mông Diễn?

Xoảng!

Mông Diễn không thể nhịn được nữa ném chén rượu đã vỡ trong tay xuống đất, sau đó đứng dậy bỏ đi.

Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi vội đứng dậy cáo lỗi với La Đạo Nam, sau đó cũng rời khỏi, bọn Hàn Phong tự nhiên cũng không ở lại thêm nữa, vội vàng rời khỏi theo bọn Sử Di Viễn. Chỉ trong thoáng chốc, người của quân đoàn cận vệ đã đi hết, một bữa tiệc tầy trần ngon lành như vậy cũng không ăn được.

Đưa mắt nhìn theo bọn Mông Diễn trước sau rời khỏi, La Đạo Nam lắc đầu, lẩm bẩm:

- Chắc chắn xảy ra chuyện, chắc chắn xảy ra chuyện rồi...

100. Chương 106: Tính Kế Với Nhau

Sau khi đỡ Triệu Thanh Hạm nằm xuống giường, Mạnh Hổ đường hoàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, không hề có ý ra khỏi phòng chút nào. Tên thị nữ Liên nhi thấy vậy che miệng cười thầm, tiến lên châm trà cho Mạnh Hổ, sau đó thối lui khỏi khuê phòng với vẻ vô cùng hiểu chuyện, sau khi ra khỏi liền nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Mạnh Hổ nâng chung trà lên, nhẹ nhàng hớp một hớp, lạnh nhạt hỏi:

- Nàng có chuyện gì muốn nói với ta không?

Triệu Thanh Hạm nhẹ nhàng ngồi dậy, ánh mắt đột nhiên lộ ra vẻ áy náy, ôn nhu nói:

- Hổ lang, lúc này ở đại sảnh không phải là thiếp cố ý gây thêm phiền phức cho chàng, thiếp làm như vậy là vì muốn chặt đứt vọng tưởng của Nhị điện hạ, chỉ muốn cho hắn biết, Triệu Thanh Hạm đã có nam nhân.

Mạnh Hổ mân mê chén trà trong tay, lại hỏi:

- Mông Diễn mơ tưởng nàng đã bao lâu?

Triệu Thanh Hạm trầm thờ một hơi dài, hạ giọng nói:

- Từ lúc thiếp mười sáu tuổi còn đang học trong học viện quân sự Hoàng gia, cho đến khi tốt nghiệp cuối năm ngoái, coi như thiếp đã ở để đồ trong sáu năm. Mông Diễn cũng là học viên của học viện quân sự Hoàng gia, cao hơn thiếp hai lớp, hắn không chỉ thân hình cao lớn anh tuấn, hơn nữa võ nghệ cao cường, lại có thiên phú về quân sự rất giỏi...

- Nàng thích hắn sao?

Mạnh Hổ đột nhiên cau mày, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

- Hổ lang...

Triệu Thanh Hạm liếc nhìn Mạnh Hổ, nói với giọng hờn dỗi:

- Không cho chàng nói thiếp như vậy, tâm ý của thiếp chàng còn chưa rõ hay sao, nếu như thiếp thích Mông Diễn, đêm hôm đó vì sao lại... sao lại để mặc cho chàng ăn hiếp như vậy!

Vừa nói, Triệu Thanh Hạm không khỏi nhớ đến chuyện đêm hôm ấy.

Đêm hôm ấy, Mạnh Hổ thô bạo xông vào hồ tắm, sau đó thô bạo chiếm hữu thân thể bằng thanh ngọc khiết của nàng. Tên này bất luận là đánh giặc hay đối phó với nữ nhân đều có cùng một phong cách, đi thẳng về thẳng, nói làm là làm, lại giỏi về chuyện đánh đầu thắng đó, làm cho người khác không thể nào chống cự, nàng cũng trong tình trạng mơ mơ hồ hồ ít có như vậy mà bị công hãm.

Đôi mày cau chặt của Mạnh Hổ giãn ra một chút, lạnh nhạt nói:

- Nói như vậy Mông Diễn quần quít làm phiền nàng sao?

Triệu Thanh Hạm gật nhẹ đầu, thấp giọng nói:

- Cũng có thể nói như thế, bất quá vì quan hệ của mẫu thân, phụ thân không cho thiếp lui tới với các vị hoàng tử, hơn nữa thiếp quả thật cũng không có cảm giác đặc biệt gì với hắn.

-Phụ thân nàng?

Mạnh Hổ ngạc nhiên:

- Phụ thân nàng không cho nàng lui tới với các vị hoàng tử sao?

Trong mắt Triệu Thanh Hạm đột nhiên lộ vẻ đau buồn, u oán nói:

- Đó là ân oán của người đời trước. Hổ lang, bây giờ thiếp không muốn nhắc lại chuyện này.

Mạnh Hổ im lặng, trong lòng thầm nghĩ không lẽ Triệu Nhạc và Hoàng gia có chuyện xấu gì sao?

Triệu Thanh Hạm thấy Mạnh Hổ hồi lâu không lên tiếng, tưởng rằng hắn tức giận, vội ngồi dậy bước xuống giường, yếu điệu đi tới trước mặt Mạnh Hổ ngồi xổm xuống, hai tay gác trên đùi Mạnh Hổ, ngẩng khuôn mặt yêu kiều lên nói:

- Hổ, hôm khác thiếp và chàng sẽ nói về chuyện của phụ thân, được không?

Mạnh Hổ bất giác đưa tay vuốt ve trên mặt Triệu Thanh Hạm, trong ánh mắt lộ vẻ thương tiếc.

Mặc dù Triệu Thanh Hạm chưa nói ra miệng, nhưng trong lòng nàng vẫn còn ám ảnh rằng Mạnh Hổ không khỏi liên quan tới cái chết của Triệu Nhạc. Mặc dù Mạnh Hổ tin chắc làm như vậy là không sai, Triệu Thanh Hạm cũng không hề có ý trách cứ Mạnh Hổ, nhưng vết thương trong lòng cũng không phải dễ dàng lành lặn như vậy, nàng cần phải có thời gian để quên dần đi.

- Thanh Hạm!

Mạnh Hổ đưa tay kéo Triệu Thanh Hạm, ôm choàng lấy thân thể mềm mại của nàng nâng lên ngồi trong lòng mình, nghiêm nghị nói:

- Không cần biết sau này xảy ra chuyện gì, không cần biết sau này kẻ nào ngăn cản, ta trước sau như một vẫn chỉ yêu mình nàng, bảo vệ nàng, tuyệt đối không để cho nàng phải chịu một chút gì uỷ khuất. Ta nhất định sẽ làm cho nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế gian này!

Trái tim Triệu Thanh Hạm khẽ run lên, nước mắt tuôn ra như suối trên gương mặt đẹp tuyệt trần.

Mạnh Hổ là một nam tử hán một lời nặng bằng chín đỉnh, hôm nay hắn đã nói như vậy, cả đời này hắn sẽ làm như vậy, hơn nữa làm còn nhiều hơn lời nói. Vốn Triệu Thanh Hạm cứ tưởng Mạnh Hổ là một nam tử thô lỗ sẽ không biết nói lời ngon tiếng ngọt, thật không ngờ, lời ngon tiếng ngọt mà tên nam tử thô lỗ này nói ra so với những vương tôn công tử tự cho mình là kẻ đa tình còn êm tai hơn nhiều!

Triệu Thanh Hạm đã không thể kiềm được lửa tình đang bốc lên ngùn ngụt trong lòng, liền chủ động dâng hiến môi thơm....

Ngoài thành Tây Lăng, hành dinh tạm thời của Mông Diễn.

Mông Diễn đá một cước vào cái bàn trước mặt, nắm chặt hai tay nghiêng răng gầm gừ:

- Tên quê mùa này, bản vương muốn giết hần vô cùng, nhất định phải giết hần!

Sử Di Viễn khê ho một tiếng, tiến lên khuyên nhủ:

- Điện hạ bớt giận, bây giờ không phải lúc động đến Mạnh Hổ.

Phác Tấn Chi cũng khuyên nhủ:

- Đúng vậy điện hạ, mới vừa rồi ty chức và Di Viễn tiên sinh đi vòng vo trong thành Tây Lăng, giật mình phát hiện ra, tên Mạnh Hổ này có địa vị rất cao trong lòng dân chúng Tây Lăng và tướng sĩ quân đoàn Tây Bộ! Dù sao đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ vẫn còn ở Tam Giang, bây giờ xuống tay với Mạnh Hổ dường như hơi nóng vội!

- Vậy phải chờ đến lúc nào?

Mông Diễn lớn tiếng gào thét:

- Chờ sau khi hần cưới Triệu Thanh Hạm rồi động thủ? Sau đó bản vương đưa một quả phụ lên làm hoàng hậu tương lai hay sao?

Sử Di Viễn nghe vậy nhúu mày, Phác Tấn Chi tròn tròn đôi mắt.

Tên Mông Diễn này, đề cập tới vấn đề tình cảm là trở nên yếu đuối. Bình thường Nhị hoàng tử là một người anh minh cơ trí, nhưng biểu hiện bây giờ vừa ngu ngốc về mặt chính trị vừa yếu đuối về mặt quân sự.

Cho dù muốn hạ sát thủ với Mạnh Hổ cũng phải làm một cách âm thầm lặng lẽ, chuyện như vậy có thể để lộ ra ngoài mặt được sao? Vậy không phải là đập cỏ động rắn sao? Bây giờ là lúc nào, Tư Đồ Duệ vẫn còn ở Tam Giang chưa đi khỏi, nếu như thật sự bức Mạnh Hổ sẽ xảy ra chuyện lớn, nghe nói tên này cũng không phải tốt lành gì.

Nhưng trách thì trách vậy, khuyên vẫn phải khuyên.

Sử Di Viễn thở dài, khuyên nhủ:

- Điện hạ, Triệu Thanh Hạm cũng không phải là nữ nhân bình thường, nàng là con gái duy nhất của Triệu Nhạc, là Công tước tương lai của Tây Bộ kiêm Tổng đốc Tây Bộ. Cho dù nàng và Mạnh Hổ tâm đầu ý hợp, trước khi đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ chưa rút khỏi hành tỉnh Tây Bộ, nàng không thể nào thành hôn cùng Mạnh Hổ.

Mông Diễn cau mày:

- Người muốn nói chúng ta vẫn còn thời gian?

Sử Di Viễn cười khổ:

- Chúng ta vẫn còn đầy đủ thời gian!

Mông Diễn gấp giọng hỏi:

- Vậy bây giờ nên làm gì?

- Bây giờ có hai chuyện quan trọng hơn.

Sử Di Viễn nói:

- Chuyện thứ nhất, dùng bỏ câu báo tin thắng trận về đế đô. Lần này điện hạ tự mình chỉ huy quân đoàn cận vệ vượt ngàn dặm giải cứu Tây Lăng thoát khỏi vòng vây, lại ở Nữ Nhi hà đánh một trận thắng được danh tướng bắt bại Tư Đồ Duệ của đế quốc Minh Nguyệt, chiến công hiển hách này không ai dám nói là không xứng đáng. Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu không phải đã mượn cớ đau ốm hành động chậm chạp, nên lần này Đại điện hạ và Tam điện hạ đã vô cùng mất mặt, chỉ chờ tin chiến thắng này truyền tới đế đô, chuyện tranh ngôi báu không cần phải lo lắng nữa!

Phác Tấn Chi nghe vậy gật đầu liên tục, đúng vậy, dựa vào chiến công hiển hách đánh bại Tư Đồ Duệ ở Nữ Nhi hà giải vây cho Tây Lăng, tất cả những thế lực vẫn còn đứng ngoài vòng tranh chấp nhất định sẽ hướng

về Mông Diễn. Cho dù Mông Không, Mông Hành không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể tiếp thụ kết quả Mông Diễn đăng quang mà thôi.

Mông Diễn lại nói:

- Chuyện thứ hai thì sao?

Sử Di Viễn nói:

- Chuyện thứ hai là mượn cơ hội chinh đồn quân đoàn Tây Bộ, thông qua việc chinh đồn không chế quân đoàn Tây Bộ vững vàng trong tay điện hạ. Đây chính là chuyện mà đương kim hoàng đế cũng không làm nổi, nhưng nếu điện hạ làm được, uy vọng của ngài trong lòng dân chúng chắc chắn sẽ tăng lên thêm một bậc!

- Chinh đồn quân đoàn Tây Bộ?

Mông Diễn phấn khởi ngời khen:

- Chủ ý này rất khá, lúc này quân đoàn Tây Bộ gần như tan tác, bản vương có thể mượn cơ hội chinh đồn để bổ sung tướng lĩnh và một số lớn lão binh của quân đoàn cận vệ vào quân đoàn Tây Bộ. Cứ như vậy, địa vị của Mạnh Hổ tại quân đoàn Tây Bộ sẽ hoàn toàn bị yếu đi, chỉ cần trong tay Mạnh Hổ không có quân đội, đến lúc đó bản vương có thể tùy ý vo tròn bóp méo hắn, hừ hừ.

Sử Di Viễn thở phào một hơi, nói tiếp:

- Điện hạ nghĩ được như vậy là quá tốt, thường có câu ‘cơm ăn từng miếng, chuyện làm từng bước’. Đối phó Mạnh Hổ không phải là chuyện lớn gì, nếu có thể thuận thế kế vị còn mượn cơ hội khống chế quân đoàn Tây Bộ mới thuộc về chuyện lớn. Không thể vì nhỏ mà bỏ lớn, còn chuyện Triệu Thanh Hạm thì từ từ sẽ tới.

Phủ Tổng đốc, khuê phòng của Triệu Thanh Hạm.

Bên ngoài tiết trời giá rét đóng băng, thế nhưng trong nhà ấm áp như mùa Xuân. Trên chiếc giường xa hoa mềm mại, thân thể mềm mại ướt đẫm mồ hôi của Triệu Thanh Hạm quấn chặt lấy thân hình cường tráng ngăm đen khỏe mạnh của Mạnh Hổ như dây tầm gỏi. Cặp kiêu đồn (mông) vừa trắng vừa tròn của nàng vẫn đặt trên hai đùi Mạnh Hổ, đôi ngọc phong căng mềm áp sát vào bộ ngực vạm vỡ Mạnh Hổ tạo cho hắn cảm giác vừa mềm mại vừa ấm áp.

Mạnh Hổ gác tay trái sau đầu, tay phải khẽ vuốt ve kiêu đồn căng tròn mềm mại, cảm giác ngọt ngào sau trận mây mưa vừa rồi vẫn còn phảng phất mê mê. Đột nhiên Triệu Thanh Hạm ngược khuôn mặt yêu kiều lên nhìn Mạnh Hổ, vừa thở dốc vừa nói:

- Hổ lang, chàng còn giận thiếp hay sao?

- Giận?

Mạnh Hổ ngạc nhiên:

- Giận chuyện gì chứ?

Giọng Triệu Thanh Hạm đầy vẻ áy náy:

- Bữa tiệc tẩy trần hôm qua thiếp mang chàng ra làm bia đỡ đạn, e rằng sẽ mang phiền phức đến cho chàng. Thế nhưng chàng cũng không cần phải sợ, chờ sau khi quân của đế quốc Minh Nguyệt rút lui khỏi hành tỉnh Tây Bộ chúng ta sẽ thành hôn. Đến lúc ấy chàng chính là quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, mặc dù Mông Diễn là hoàng tử nhưng cũng không dám làm gì chàng.

- Sợ?!

Mạnh Hổ hừ lạnh một tiếng, véo mạnh vào kiêu đồn của nàng:

- Nàng xem ta có giống người sợ chuyện hay không?

- Ái...

Triệu Thanh Hạm khẽ rên rỉ, mắt khép hờ nhìn Mạnh Hổ, vờ sáng giọng:

- Nếu chàng là người sợ chuyện, vậy trên thế gian này không ai là không sợ chuyện!

Lời này Triệu Thanh Hạm nói rất đúng, Mạnh Hổ không phải là người sợ chuyện, càng không phải là một người có thể nhẫn nhịn.

Người khác muốn thành chuyện lớn thì phải nhẫn được nỗi nhục nhỏ, lại nói nhẫn được cái nhục lớn trên mới có thể thành chuyện lớn, nhưng những lời này không thích hợp với Mạnh Hổ. Tính tình Mạnh Hổ chính là ân cừ đều sẵn khoái, có ân báo ân, có cừ báo cừ, hơn nữa có cừ phải báo ngay lập tức, tuyệt đối không để đến mười năm. Đây vừa là ưu điểm vừa là khuyết điểm của hắn.

Nhưng Mạnh Hổ chính là người như vậy, một người bằng xương thịt rất bình thường.

Mạnh Hổ cười hắc hắc, đột nhiên để lộ hàm răng trắng nhớn lạnh lùng, giọng nói cũng không khỏi đượm phần hung ác:

- Cho nên chuyện tối qua nàng cũng không cần để trong lòng, cho dù không có chuyện kia, thế nào Mông Diễn cũng sẽ tìm ta gây phiền phức. Thế nhưng cũng phải nói, Mông Diễn hắn tốt nhất đừng làm phiền ta, nếu không ta sẽ làm cho hắn hối hận vì đã sinh ra trên thế gian này.

101. Chương 107: Gây Dựng Lại Quân Đoàn Tây Bộ

- Hổ lang, chàng cũng đừng quá kích động, dù sao Mông Diễn hắn cũng là hoàng tử, hơn nữa rất có thể tương lai là hoàng đế của đế quốc.

- Kích động?

Mạnh Hổ đưa tay vỗ vỗ kiềng đồn của Triệu Thanh Hạm, cười nói:

- Nam nhân của nàng cho tới bây giờ không phải là người kích động!

Triệu Thanh Hạm lén liếc nhìn Mạnh Hổ vô cùng quyến rũ, trong lòng thầm nghĩ, Mạnh Hổ người quả thật không phải là người kích động, nhưng khi kích động lên lại tuyệt đối không phải là người!

Mạnh Hổ nghiêm sắc mặt:

- Bây giờ nói chuyện chính một chút, quân đoàn cận vệ của Mông Diễn đánh lui đại quân đế quốc Minh Nguyệt ở Nữ Nhi hà, lại giải vây cho Tây Lăng. Một khi tin chiến thắng truyền đến đế đô, thanh thế của hắn chắc chắn sẽ đạt một tầm cao mới, xem ra chuyện hắn đăng quang không ai có thể ngăn cản được nữa.

Triệu Thanh Hạm gật nhẹ đầu:

- Chính là như vậy.

Mạnh Hổ trầm ngâm trong chốc lát, lại nói:

- Chuyện gây dựng lại quân đoàn Tây Bộ cần phải khẩn trương...

Triệu Thanh Hạm nói:

- Chàng sợ rằng Mông Diễn sẽ ra mặt gây dựng quân đoàn Tây Bộ sao?

Mạnh Hổ ừ một tiếng:

- Các tướng lĩnh cao cấp và lão binh nòng cốt của quân đoàn Tây Bộ phần nhiều đều tử trận, nếu như Mông Diễn nhân cơ hội này điều động tướng lĩnh và lão binh của quân đoàn cận vệ tới bổ sung cho quân đoàn Tây Bộ, có thể nói là danh chánh ngôn thuận, lý do cũng rất đường hoàng, chúng ta rất khó từ chối.

Sắc mặt Triệu Thanh Hạm khẽ biến, vội la lên:

- Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Mạnh Hổ nói:

- Có câu tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương. Chúng ta nên có hành động trước, nếu không chờ đến lúc Mông Diễn tìm tới cửa sẽ rất bị động. Một khi gầy dựng lại quân đoàn Tây Bộ, việc quan trọng nhất là chọn ra bốn vị sư đoàn trưởng, bốn vị trí này tuyệt đối không được để lọt vào tay người ngoài.

Triệu Thanh Hạm đột ngột ôm cổ Mạnh Hổ nói với vẻ ôn nhu:

- Thiếp sẽ nghe theo chàng, chàng nói ai thì sẽ là người đó.

Mạnh Hổ trong lòng khẽ giật mình, nửa đùa nửa thật hỏi lại:

- Nếu như ta tạo phản, nàng cũng nghe theo ta sao?

Triệu Thanh Hạm nghe vậy trái tim khẽ run lên, nét mặt khẽ giật giật vài cái. Cảm giác này không khiến cho Mạnh Hổ bật cười, nhin không được liền lấy tay xoa xoa kiêu đồn của nàng với vẻ âu yếm. Triệu Thanh Hạm lập tức cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt bừng bừng, không nhin được khẽ rên rỉ vài tiếng, hô hấp của nàng trong thoáng chốc trở nên dồn dập hẳn lên. Trong tiếng thở dốc, Triệu Thanh Hạm cất giọng nũng nịu mê người:

- Nếu quả thật chàng tạo phản, thiếp cũng sẽ theo chàng.

Mạnh Hổ choàng nổi tay trái ôm siết cả người Triệu Thanh Hạm, khẽ hỏi:

- Không lo mất địa vị Công tước và Tổng đốc của nàng sao?

Triệu Thanh Hạm còn đang thở dốc, lúc này bị Mạnh Hổ siết chặt thân thể, ngọn lửa tình càng cháy lên dữ dội, nàng vừa uốn éo thân mình vừa thở hồng hộc đáp:

- Nếu như không được làm Tổng đốc và Công tước, thiếp làm Hoàng hậu của chàng vậy, hi hi!

Phía Bắc Tây Lăng ba trăm dặm, nơi giáp giới giữa hành tỉnh Tây Bộ và hành tỉnh Tây Bắc.

Bốn sư đoàn chủ lực của quân đoàn Tây Bắc đang đóng quân ở đây, hôm ấy Trịnh Trọng Quang vẫn như thường ngày ngồi uống rượu trong hành dinh của mình, đột nhiên tham mưu trưởng Đỗ Viễn sắc mặt âm trầm đi tới, thấp giọng nói:

- Tổng đốc đại nhân, tình hình có biến!

Trịnh Trọng Quang lạnh nhạt hỏi:

- Có phải quân đoàn cận vệ của Mông Diễn đã xong rồi không?

- Không phải!

Đỗ Viễn hít sâu một hơi, giọng âm u:

- Là Tư Đồ Duệ bại, hiện tại quân đoàn cận vệ của Mông Diễn đã tiến vào thành Tây Lăng, quân xâm lấn của đế quốc Minh Nguyệt đã rút lui, vòng vây ở Tây Lăng không đánh mà đã giải!

Phụt!

Trịnh Trọng Quang bỗng nhiên đứng dậy, hớp rượu vừa uống vào đã phun mạnh ra ngoài:

- Người nói cái gì? Tư Đồ Duệ thua rồi? Thua bởi tên khoe khoang khoác lác như Mông Diễn? Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể nào, người khác không biết thực lực của Tư Đồ Duệ, ta và người không phải hiểu rất rõ sao? Chỉ bằng chút tài mọn của Mông Diễn, cho dù mười người như hắn hợp lại cũng chưa chắc đã là đối thủ của Tư Đồ Duệ.

- Tổng đốc đại nhân, nhưng đây là sự thật.

Đỗ Viễn ảm đạm nói:

- Trong đó có lẽ còn có nguyên nhân khác, nhưng Tư Đồ Duệ quả thật đã thua, quân của đế quốc Minh Nguyệt xác thực là đã lui về phía Tây Tam Giang.

Trịnh Trọng Quang đã từ trong kích động thật mạnh phục hồi tinh thần lại, sau khi hít một hơi khí lạnh run giọng nói:

- Nếu sự tình quả thật như thế, vậy chúng ta phiền phức lớn rồi!

- Ai nói không phải!

Đỗ Viễn giậm chân thở dài:

- Vốn tưởng rằng quân đoàn cận vệ của Mông Diễn khó thoát tai kiếp, không ngờ hắn lại thật sự đánh bại Tư Đồ Duệ. Đây chính là Tư Đồ Duệ, nổi danh khắp thế giới Trung Thổ là danh tướng bất bại, hừ, lần này công lao lớn bằng trời dồn lên đầu Mông Diễn, Đại điện hạ và Tam điện hạ làm sao có thể tranh ngôi báu với hắn nữa?

Trịnh Trọng Quang lại biến sắc lần nữa, một hồi lâu sau mới nghiêm giọng nói:

- Lão Đỗ, vậy theo người chúng ta nên làm gì bây giờ?

Chuyện tới nước này, Trịnh Trọng Quang không thể nào không lo lắng cho chính quyền thế và địa vị của hắn. Một khi Mông Diễn lên ngôi, đối với Đại hoàng tử đã từng tranh chấp đối địch với hắn nhất định sẽ càng thêm chèn ép. Trịnh Trọng Quang thân là kẻ theo đuôi thân tín của Đại hoàng tử, tự nhiên là đối tượng chèn ép đầu tiên của Mông Diễn, nhẹ thì cách chức phế tước, nặng thì đem chém cả nhà!

Trên mặt Đỗ Viễn đột nhiên thoáng vẻ âm u lạnh lẽo, hạ thấp giọng nói:

- Tổng đốc đại nhân, cũng có một con đường sống, không biết ngài có muốn đi không?

- Nói!

Trịnh Trọng Quang vội la lên:

- Người cứ việc nói.

Đỗ Viễn nói:

- Đường sống duy nhất của Tổng đốc đại nhân bây giờ là lập tức dẫn quân xuôi về phía Nam, tới Tây Lăng xin tội với Nhị điện hạ. Mặc dù Nhị điện hạ lên ngôi thì tất cả đều quy phục, nhưng dù sao hắn vẫn còn chưa kế vị, lúc này là lúc chiêu dụ lòng người, Tổng đốc đại nhân đầu hàng, nhất định Nhị điện hạ sẽ không từ chối!

Trịnh Trọng Quang không còn do dự nữa, lập tức quát lớn:

- Người đâu, lập tức truyền lệnh toàn quân, hoả tốc xuôi Nam!

Ngày hôm sau, ở Tây Lăng, đại sảnh phủ Tổng đốc.

Chiến Ứng, Hạ Khánh, Chu Tiến, Bạch Hỉ bốn người cùng nhau vào đại sảnh, chỉ thấy Triệu Thanh Hạm và Mạnh Hổ đã cùng ngồi trên thượng vị. Vốn Triệu Thanh Hạm càng lớn càng xinh đẹp, chỉ là hôm nay nhìn như đoá hoa nở rộ, da thịt trong suốt căng mọng làm rung động lòng người, lại còn cặp mắt đen nhánh mê hồn, sáng đến mức người khác không dám nhìn thẳng.

- Bọn ty chức tham kiến quân đoàn trưởng đại nhân, sư đoàn trưởng đại nhân.

Vào đại sảnh, bốn người Chiến Ứng đứng thành một hàng, hành lễ ra mắt với Triệu Thanh Hạm và Mạnh Hổ.

Triệu Thanh Hạm khoát tay:

- Mời bốn vị tướng quân ngồi.

Bọn Chiến Ứng ngạc nhiên, không ngờ Thanh Hạm quý nữ lại gọi bọn họ là ‘tướng quân’?

Có nghe lắm không, hay là Thanh Hạm quý nữ nhất thời phát ngôn lắm lần? Mặc dù bốn người đều kinh ngạc trong lòng, nhưng ngoài miệng cũng không dám nói gì, bước nhanh về phía bốn chiếc ghế ở dưới Mạnh Hổ phân biệt ngồi vào chỗ của mình.

Đợi bốn người ngồi xuống, Triệu Thanh Hạm mới nói:

- Hôm nay mời bốn vị tướng quân tới đây, chính là muốn thương lượng với các người việc gầy dựng lại quân đoàn Tây Bộ, cụ thể thì tướng quân Mạnh Hổ sẽ nói với các người!

Ánh mắt bốn người Chiến Ứng liền vội vàng chuyển sang Mạnh Hổ. Cảnh tượng trong bữa tiệc tấy trần tối qua bọn họ đã chính mắt nhìn thấy, Triệu Thanh Hạm đã làm sáng tỏ mối quan hệ giữa nàng và Mạnh Hổ trước mặt mọi người. Theo quy chế của đế quốc, Mạnh Hổ thân là vị hôn phu của Triệu Thanh Hạm, thế nhưng chức quân đoàn trưởng quân đoàn Tây Bộ không thể có hai người, chuyện gầy dựng lại quân đoàn Tây Bộ giao cho Mạnh Hổ chịu trách nhiệm có thể nói là chuyện hợp với lẽ thường tình.

Mạnh Hổ cũng không hề có ý khiêm nhường, đứng dậy nói:

- Chuyện khác ta cũng không muốn nói nhiều, hành tỉnh Tây Bộ là một hành tỉnh rất lớn, có hơn năm trăm vạn dân, cũng không thể nhờ quân đoàn cận vệ bảo vệ! Nếu như một ngày nào đó quân đoàn cận vệ rút trở về để đô, trách nhiệm nặng nề bảo vệ hành tỉnh Tây Bộ sẽ đặt lên vai quân đoàn Tây Bộ của chúng ta. Cho nên chuyện gầy dựng lại quân đoàn Tây Bộ một khác cũng không thể chậm trễ, phải tiến hành ngay lập tức!

Bốn người Chiến Ứng nghe vậy tất cả đều tỏ vẻ phấn chấn hẳn lên, lúc này đến kẻ ngu cũng có thể hiểu được ý của Mạnh Hổ, Mạnh Hổ chính là muốn chọn bốn người bọn họ làm sư đoàn trưởng. Nguyên là sau trận đánh ở Đoạn Hồn cốc, tướng lĩnh cao cấp của quân đoàn Tây Bộ và ba sư đoàn chủ lực bị Tư Đồ Duệ tung một mẻ lưới bắt gọn, cũng may sư đoàn số Bốn vẫn còn sót lại vài tướng sĩ nòng cốt may mắn phá vòng vây ở pháo đài Hà Tây.

Ánh mắt Mạnh Hổ chậm chậm lướt qua gương mặt bốn người, ngưng trọng nói:

- Chuyện gầy dựng lại quân đoàn Tây Bộ, nguồn chiêu mộ binh sĩ không thành vấn đề, năm vạn tráng đinh và một vạn đội cận vệ bên trong thành Tây Lăng đã trải qua máu lửa chiến tranh, bọn họ đều là từ trong đồng xác chết bò ra, bọn họ đã là binh sĩ hợp cách.

- Quan quân cấp trung và thấp cũng không thành vấn đề, sư đoàn số Bốn vẫn còn hơn một vạn lão binh, các cấp quan quân cần thiết để gầy dựng lại quân đoàn Tây Bộ có thể chọn ra trong đám lão binh này. dù sao bọn lão binh này cũng đã trải qua nhiều lần đại chiến sinh tử, nhất là trận chiến đột phá vòng vây ở pháo đài Hà Tây, đã thể hiện được uy phong hiên hách của sư đoàn số Bốn, bản tướng quân tin tưởng rằng bọn họ có thể làm được!

Chiến Ứng nghe vậy trong lòng phấn chấn, nhưng cũng hơi lo lắng:

- Tướng quân, ty chức cũng tin tưởng tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ có thể làm được. Thế nhưng chuyện gầy dựng lại quân đoàn Tây Bộ dù sao cũng là chuyện lớn, cần phải có sự đồng ý của Binh bộ trước mới phải chứ?

Ba người Hạ Khánh cũng vội vã gật đầu, nhớ năm đó Triệu Nhạc vì khôi phục biên chế của sư đoàn số Bốn đã gây gổ với Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên suốt ba năm, cuối cùng phải lấy Diệp Định Tây làm sư đoàn trưởng của sư đoàn số Ba đổi lại chuyện phục hồi biên chế cho sư đoàn số Bốn. Bây giờ Mạnh Hổ muốn gầy dựng lại quân đoàn Tây Bộ, e rằng không phải dễ dàng như vậy.

- Chuyện gấp phải tòng quyền.

Mạnh Hổ vung tay, không cho rằng như vậy là đúng:

- Bây giờ đang thời kỳ chiến tranh, không thể so sánh với thời bình, nếu như phải chờ công văn của Binh bộ xuống tới, lúc ấy đã quá muộn. Chúng ta có thể làm xong xuôi rồi viết bản báo cáo trình lên cho Binh bộ, nếu ngay cả việc nhỏ ấy Diệp Hạo Thiên cũng so đo tính toán, vậy hắn sẽ không xứng làm Binh bộ đại thần của đế quốc.

- Nói rất hay!

Mạnh Hổ vừa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên vang lên một thanh âm mạnh mẽ:

- Nếu ngay cả chút chuyện nhỏ như vậy Diệp Hạo Thiên cũng so đo tính toán, quả thật hẳn không xứng đáng với chức Binh bộ đại thần. Thế nhưng gầy dựng lại quân đoàn Tây Bộ dù sao cũng là chuyện lớn, bản vương thay mặt phụ hoàng tham gia thảo luận, cũng là hợp lẽ thường tình, phải không?

Trong tiếng bước chân hỗn loạn, Nhị hoàng tử Mông Diễn được Sử Di Viễn, Phác Tán Chi và mười mấy tên tướng lĩnh cao cấp của quân đoàn cận vệ tiền hô hậu ủng xuất hiện ngoài cửa lớn.

Triệu Thanh Hạm và bốn bốn người Chiến Ưng thấy đối phương tới đột ngột như vậy không khỏi biến sắc mặt.

Mạnh Hổ thần sắc vẫn như thường, đưa tay chỉ vào bốn Chiến Ưng bốn người, lạnh nhạt nói:

- Điện hạ dĩ nhiên là có thể tham dự thảo luận, bốn vị tướng quân này là do Thanh Hạm quý nữ chọn làm sư đoàn trưởng, xin điện hạ chỉ giáo.

Mông Diễn nghe vậy khựng lại, câu nói đầu tiên của Mạnh Hổ đã chặn lời của hắn.

Sử Di Viễn bên cạnh Mông Diễn sắc mặt lập tức khê biến, thầm nghĩ tên Mạnh Hổ này nhìn qua bộc lộ tài năng, thật ra tâm cơ vô cùng âm trầm kín đáo, chỉ nói câu đầu tiên đã ngăn cản được Mông Diễn không thể can thiệp vào chuyện bổ nhiệm sư đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ!

102. Chương 108: Vận Mệnh Của Mạnh Hổ

Mông Khác đang đứng trên ngọn giả sơn ở hậu hoa viên chấp tay trông về phía xa xa. Mông Khác là em một mẹ của đương kim hoàng đế, tay nắm trọng binh, quyền cao chức trọng, sau khi đương kim hoàng đế trúng gió liệt nửa người nằm suốt trên giường, mọi việc triều chính đều do Mông Khác trông coi. Cũng may Mông Khác không có dã tâm gì, bằng không nếu hắn muốn soán vị cướp ngôi thật dễ như trở bàn tay.

Một tên nội thị tay cầm áo choàng da hổ đi lên ngọn giả sơn:

- Vương gia mau khoác thêm áo choàng da hổ, trên này gió lớn, xem ra rất lạnh.

Mông Khác tiện tay cầm áo choàng da hổ khoác lên người, đột nhiên cất tiếng thở dài.

Tên nội thị này là một lão nhân đã theo hầu Mông Khác nhiều năm, lập tức hỏi:

- Vương gia đang lo lắng cho Nhị điện hạ sao?

- Ôi, đúng vậy...

Mông Khác gật đầu, nói với vẻ vô cùng lo lắng:

- Hải tử này không biết có phải trúng bùa mê gì hay không, không ngờ không đợi cho hai đại quân đoàn Tây Bắc, Tây Nam cùng nhau tập hợp, đã dẫn quân đoàn cận vệ một mình nhổ trại, lấy tốc độ hành quân mỗi ngày trăm dặm thẳng tới Tây Lăng. Theo tính toán thời gian có lẽ lúc này đã đến Tây Lăng, không biết có xảy ra chuyện gì hay không....

Lão nhân nội thị gật đầu:

- Đúng vậy, đối phương chính là Tư Đồ Duệ thanh danh hiển hách, là danh tướng bất bại của thế giới Trung Thổ, mặc dù Nhị điện hạ thiên tư hơn người, nhưng dù sao cũng còn quá trẻ.

Mông Khác cau mày:

- Tuy Diễn nhi trẻ tuổi, nhưng không lẽ Sử Di Viễn và Phác Tán Chi cũng trẻ tuổi sao? Sao bọn chúng không ngăn cản Diễn nhi?

Lão nhân nội thị nói:

- E rằng Di Viễn tiên sinh và Tán Chi tiên sinh ngăn cản không được.

- Vương gia, Tây Lăng dùng bồ câu đưa tin, đại thắng, Tây Lăng đại thắng!

Lão nhân nội thị vừa dứt lời, dưới ngọn giả sơn đột nhiên xuất hiện một tên nội thị còn trẻ, vừa chạy loạng choạng vừa quơ quơ tay phải, cao giọng hô lớn:

- Vương gia, Tây Lăng đại thắng, Tần Vương diện hạ đánh bại Tư Đồ Duệ bên bờ Nữ Nhi hà, vòng vây Tây Lăng không cần đánh mà được giải...

- Cái gì?! Đánh bại Tư Đồ Duệ!?

Thoáng chốc Mông Khác và lão nhân nội thị nhìn nhau, cả hai đều thấy trong mắt đối phương lộ vẻ vô cùng kinh ngạc. Tin tức này quả thật làm cho người ta hết sức bất ngờ, Mông Diễn còn trẻ như vậy không ngờ lại đánh bại Tư Đồ Duệ thanh danh hiển hách! Hơn nữa Mông Diễn chỉ có một quân đoàn cận vệ, mà Tư Đồ Duệ lại có trong tay đại quân ba quân đoàn, vậy làm sao Mông Diễn có thể đánh thắng?

Mông Diễn còn chưa kịp đi xuống ngọn giả sơn, một tên nội thị mặc áo choàng màu vàng vội vã chạy vào hậu hoa viên của phủ Yến vương, còn cách rất xa đã lớn tiếng kêu gọi Mông Khác:

- Vương gia, vạn tuế gia tể rồi! Vạn tuế gia tể rồi! Vạn tuế gia bảo ngài lập tức vào cung kiến giá, bảo ngài lập tức kiến giá....

Mông Khác nghe vậy tâm thần chấn động thêm lần nữa, thầm nghĩ hôm nay là ngày gì thế này???

Lập tức không hề do dự, Mông Khác lớn tiếng quát:

- Người đâu, mau đi báo tin chiến thắng. Bản vương phải lập tức vào cung kiến giá, mang tin đại thắng Tây Lăng tâu lên với vạn tuế gia.

Tây Lăng, đại sảnh của phủ Tổng đốc.

Chờ cho bọn Mông Diễn ngồi xuống, Mạnh Hổ mới lạnh nhạt nói:

- Trước khi diện hạ đến đây, chúng ta cũng đã thương lượng và chọn ra một phương án rất tốt để gây dựng lại quân đoàn Tây Bộ. Chuyện gây dựng lại quân đoàn Tây Bộ lần này, nguồn chiêu mộ binh sĩ sẽ chọn lựa ra trong đội ngũ tráng đinh thủ thành, các quan quân cấp thấp và trung sẽ chọn lựa ra từ đám lão binh may mắn còn sót lại của sư đoàn số Bốn điều qua, còn việc chọn lựa bốn vị sư đoàn trưởng...

Nói tới đây, Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại lấy mắt ra hiệu cho Triệu Thanh Hạm.

Triệu Thanh Hạm hội ý, lập tức đứng lên nói tiếp:

- Việc chọn lựa bốn vị sư đoàn trưởng là thế này: Chiến Ứng sẽ tạm thời đảm nhiệm chức sư đoàn trưởng của sư đoàn số Một, Hạ Khánh sẽ tạm thời đảm nhiệm chức sư đoàn trưởng của sư đoàn số Hai, Chu Tiến sẽ tạm thời đảm nhiệm chức sư đoàn trưởng của sư đoàn số Ba, Bạch Hỉ sẽ tạm thời đảm nhiệm chức sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn. Chờ đến sau khi đánh đuổi quân xâm lấn của đế quốc Minh Nguyệt, sẽ đem phương án gây dựng này trình lên Binh bộ, thỉnh cầu Binh bộ duyệt lại.

Sử Di Viễn không khỏi nhíu chặt đôi mày, vốn hắn đã chuẩn bị chỉ trích Triệu Thanh Hạm và Mạnh Hổ không tuân theo quy chế của triều đình, tự tiện bổ nhiệm tướng lĩnh cao cấp từ sư đoàn trưởng trở lên. Nhưng lúc này, sự chỉ trích của hắn đã không thể nào đưa ra được nữa, dù sao mấy tên sư đoàn trưởng kia cũng chỉ là tạm thời, cuối cùng vẫn phải trình lên cho Binh bộ duyệt lại mà thôi.

Mông Diễn không nhịn được, lại hỏi:

- Vậy còn Mạnh Hổ thì sao?

Triệu Thanh Hạm chuyển sang nhìn Mạnh Hổ với ánh mắt vô cùng âu yếm, ngọt ngào cười nói:

- Chờ đánh đuổi xong giặc đế quốc Minh Nguyệt, Thanh Hạm sẽ thành hôn với tướng quân Mạnh Hổ. Theo như quy chế của đế quốc, tướng quân Mạnh Hổ cũng đương nhiên trở thành quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, thế nhưng trước khi tiến hành hôn lễ, tướng quân Mạnh Hổ chỉ có thể tạm thời đảm nhiệm chức quân đoàn trưởng mà thôi.

Nghe xong những lời này của Triệu Thanh Hạm, Mông Diễn đâm ra hối hận vô kể, lẽ ra không nên hỏi nhiều như vậy, đây không phải là ép buộc Triệu Thanh Hạm thừa nhận ra mặt hôn sự của nàng và Mạnh Hổ sao? Thế nhưng cũng phải nói rằng, trái tim Triệu Thanh Hạm gởi cho Mạnh Hổ là chuyện mọi người đã biết từ lâu, dù hôm nay Mông Diễn có hỏi hay không cũng không thể nào thay đổi.

Nghĩ tới đây, Mông Diễn không khỏi càng thêm khẳng định quyết tâm diệt trừ Mạnh Hổ, Triệu Thanh Hạm phải là của Mông Diễn hẳn, không ai có thể cướp nàng trong tay hắn!

Lạc Kinh, trong hoàng cung.

Tổng quản nội thị Cốc Thành dẫn Yến vương Mông Khác đi thẳng tới tẩm cung của hoàng đế đế quốc Quang Huy Mông Viễn. Mông Khác vừa đi vừa hỏi:

- Cốc công công, vạn tuế gia tỉnh lại lúc nào vậy?

Cốc Thành đáp với vẻ khiêm nịnh:

- Từ nửa giờ trước, vừa tỉnh lại đã vội vã triệu kiến Vương gia ngài.

Nghe xong lời nói lấy lòng của Cốc Thành, Mông Khác cảm thấy trong lòng nặng trĩu, hỏi với vẻ lo lắng:

- Thần sắc của vạn tuế gia ra sao?

- Rất tốt.

Cốc Thành lập tức đáp:

- Bắt đầu từ sáng hôm nay, khí sắc của vạn tuế gia bắt đầu trở nên tốt hẳn, bây giờ khí sắc đã hồng hào tươi tốt, hồng quang đầy mặt, hoàn toàn không giống với người bệnh liệt giường lâu năm.

Mông Khác nghe vậy càng thêm lo lắng. Hoàng huynh thọ bệnh đã lâu, từ một năm trước bắt đầu trở nặng, ba tháng trước bắt đầu hôn mê, nhưng hôm nay lại đột nhiên tỉnh lại, hơn nữa tinh thần khí sắc phục hồi như lúc chưa bệnh.... Mông Khác càng nghĩ càng cảm thấy trong dạ bất an, chẳng lẽ khí thế của hoàng huynh như vậy là dấu hiệu của Tới đây, Mông Khác không dám nghĩ tiếp nữa...

Rất nhanh, Cốc Thành đã dẫn Mông Khác đến tẩm cung, sau đó đứng sang một bên cất giọng nịnh nọt:

- Vương gia, lão nô chỉ có thể đưa ngài đến đây thôi, vạn tuế gia có dặn, chỉ cho phép một mình ngài vào kiến giá.

Mông Khác gật đầu, đi thẳng vào tẩm cung.

Tẩm cung của Mông Viễn có ba tầng chín gian, nơi nơi rường cột chạm trổ, lộ ra vẻ hết sức xa hoa của hoàng gia. Mông Khác vừa vào đến chính điện, từ Đông Noãn các đã truyền ra một thanh âm có vẻ khàn khàn:

- Là Nhị đệ phải không?

- Hoàng huynh!

Nghe thấy thanh âm vừa quen thuộc vừa có phần xa lạ, trong lòng Mông Khác đột nhiên nổi lên một tình cảm quyến luyến không rời xa khó thể tả bằng lời, vội vã quỳ rạp xuống đất, cứ như vậy mà lết vào trong Đông Noãn các.

Bên trong Đông Noãn các, một lão già thân mặc hoàng bào, tinh thần quắc thước đang ngồi ngay ngắn trên ghế.

Mông Khác đã lết tới trước mặt lão già kia, ngã quỵ xuống ôm hai chân lão già kia khóc rống lên.

Lão già mặc hoàng bào kia đương nhiên là lão hoàng đế Mông Viễn của đế quốc Quang Huy. Mông Viễn đưa tay đỡ Mông Khác dậy, vừa cười vừa nói:

- Nhị đệ, xem người kia, vẫn như là trẻ con vậy!

- Hoàng huynh!

Mông Khác lúc này mới dần ngưng tiếng khóc, nức nở nói:

- Ba tháng vừa qua thần đệ nhớ người muốn chết.

- Trẫm biết.

Mông Viễn đứng dậy, đưa tay vỗ về Mông Khác, ôm choàng lấy vai Mông Khác ôn tồn nói:

- Cốc Thành đã nói với trẫm rồi, cái bọn không ra gì kia làm cho đệ lao tâm không ít, ba tháng vừa qua thật là làm khổ đệ.

Mông Khác nói:

- Sao hoàng huynh lại nói như thế, ra sức vì hoàng huynh chính là bổn phận của thần đệ.

Mông Viễn bùi ngùi nói:

- Huynh đệ chúng ta đừng nói những lời khách khí này nữa, thời gian của trẫm không nhiều lắm, qua ngày hôm nay, huynh đệ chúng ta e rằng vô duyên gặp gỡ nữa rồi!

Mông Khác nhất thời biến sắc:

- Hoàng huynh, người...

Mông Viễn khoát tay:

- Nhị đệ, chuyện sanh lão bệnh tử không ai tránh khỏi, nếu chúng ta còn học thói nữ nhi thế tục khóc lóc như vậy sẽ vô cùng lãng phí thời gian, trẫm còn có đại sự muốn thương lượng với Nhị đệ.

Mông Khác lộ vẻ sầu thảm nói:

- Hoàng huynh!

Mông Viễn nghiêm nghị nói:

- Vừa rồi trẫm đã bảo Cốc Thành đem hết những chuyện đã xảy ra trong ba tháng nay kể lại đại khái cho trẫm. Không ngờ chỉ mới ba tháng mà đã xảy ra chuyện lớn, lão già Tư Đồ Duệ kia thật biết tranh thủ thời gian, thừa lúc trẫm hôn mê bất tỉnh, mấy tên không ra gì kia lo tranh quyền đoạt lợi lại khởi binh xâm lấn, ha ha...

Lúc này Mông Khác mới nhớ đến chuyện Tây Lăng đại thắng, vội nói:

- Hoàng huynh, việc này cũng không cần lo lắng nữa!

Mông Viễn ngạc nhiên:

- Sao?

Mông Khác vội lấy hai phong thư do bồ câu đưa đến trong lồng ngực ra, trình lên cho Mông Viễn:

- Đây là thư tín mà Diễn nhi và Sử Di Viễn vừa cho bồ câu đưa tới, mật thư của Sử Di Viễn thần đệ vẫn chưa kịp đọc, thế nhưng Diễn nhi gửi đến phong thư báo tin chiến thắng, quân đoàn cận vệ đánh bại Tư Đồ Duệ ở Nữ Nhi hà, Tây Lăng đã được giải vây.

- Vậy sao?

Mông Viễn nửa tin nửa ngờ tiếp lấy hai phong thư, không thèm xem phong thư báo tin chiến thắng của Mông Diễn trước, ngược lại mở phong mật thư của Sử Di Viễn đọc trước. Sau khi đọc xong, thần sắc Mông Viễn bắt đầu trở nên ngưng trọng hẳn lên, chân mày liên tục giãn ra rồi co lại, trong miệng thỉnh thoảng lại phát ra một tràng thở dài.

Mông Khác hơi nghi hoặc hỏi:

- Hoàng huynh, mật thư của Sử Di Viễn nói những gì?

Mông Viễn đưa lại phong thư đã xem xong dày đặc chữ trên đó cho Mông Khác, thở phào một cái rồi nói:

- Trong mật thư của Sử Di Viễn lập đi lập lại tên một người, hơn nữa miêu tả tường tận cuộc chiến ở Nữ Nhi hà từ đầu đến cuối. Đệ hãy xem thư trước đã, xem xong đệ sẽ biết rằng chiến thắng của Mông Diễn lần này phần nhiều là nhờ vào may mắn mà thôi!

Mông Khác không nói gì thêm, lập tức cầm lấy phong mật thư của Sử Di Viễn đọc kỹ một lượt, lúc này mặt mới có vẻ biến sắc:

- Thì ra sự tình là như thế! Lúc trước thần đệ cũng cảm thấy lần này Tư Đồ Duệ thất bại có vẻ kỳ quái, thì ra Tư Đồ Duệ chỉ là không bại mà bại, chuyện này rất hợp với lẽ thường tình.

Mông Diễn đột nhiên nói:

- Nhị đệ, Sử Di Viễn lập đi lập lại rằng tên Mạnh Hổ kia xem ra không đơn giản chút nào!

Mông Khác gật đầu:

- Tên Mạnh Hổ kia quả thật là một viên tướng tài giỏi, đánh một trận ở pháo đài Thiên Lang chém chết mãnh tướng Tư Đồ Bưu của đế quốc Minh Nguyệt giữa vạn quân, lại lấy không tới hai ngàn khinh bộ binh đánh một trận ở pháo đài Hà Tây diệt sạch hai vạn đại quân của Thác Bạt Đảo, quả thật là làm cho người khác thần phục không thôi!

Mông Diễn lạnh lùng:

- Cuộc chiến lần này ở Nữ Nhi hà, nếu không phải nhờ vào đám kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ đánh tan Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của Tư Đồ Duệ trước, e rằng quân đoàn cận vệ của Mông Diễn đã bị tiêu diệt toàn quân, hừ!

Mông Khác im lặng, vấn đề này hẳn cũng không dám nói bừa.

Mông Viễn chấp tay sau lưng đi qua đi lại vài bước, đột nhiên dừng lại:

- Trẫm cũng muốn được gặp tận mặt tên Mạnh Hổ kia, càng muốn trực tiếp hỏi hắn vài vấn đề, chỉ tiếc rằng... Nhị đệ, chuyện quan trọng này chỉ có thể nhờ ngươi, nếu như có thể dùng tên Mạnh Hổ này, bởi đường cho hắn trở thành phụ tá bên cạnh Diễn nhi, nếu không thể dùng được...

Nửa câu sau Mông Viễn không nói hết, thế nhưng sát cơ lạnh lẽo trong mắt hắn toát ra cũng đã quá rõ ràng.

Mông Khác thầm giật mình, bởi vì một câu nói có vẻ nhẹ nhàng của Mông Diễn đã quyết định hai đại sự vô cùng lớn lao và quan trọng.

Đại sự thứ nhất dĩ nhiên là chính thức xác định Mông Diễn là kẻ nối ngôi sau này, đại sự thứ hai là quyết định vận mệnh sau này của Mạnh Hổ. Tên này rất có khả năng sẽ trở thành một đại nhân vật đứng đầu trong đế quốc trong vòng năm mươi năm tới, đương nhiên cũng không loại trừ một khả năng khác, thế nhưng Mông Khác cho rằng khả năng này cực kỳ bé nhỏ.

103. Chương 109: Quân Đoàn Mạnh Hổ

- Hoàng huynh, theo như thần đệ biết, tên Mạnh Hổ kia quả nhiên có chút bản lĩnh, thế nhưng ngang ngược ương ngạnh, kiêu ngạo bất tuân, e rằng không đảm đương nổi trọng trách!

- Không!

Mông Viễn khoát tay, nghiêm nghị nói:

- Chính bởi vì Mạnh Hổ ngang ngược ương ngạnh, kiêu ngạo bất tuân mới có thể yên tâm dùng hắn. Nếu như Mạnh Hổ hành sự lòn cúi, chuyện gì cũng dễ dàng thì ngược lại không thể trọng dụng, Nhị đệ ngươi có hiểu ý của trẫm hay không?

Mông Khác ngưng thần suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu nói:

- Thần đệ đã hiểu rõ.

- Hiểu thì tốt.

Mông Viễn gật đầu, lại nói:

- Mặc dù trầm hôn mê trên giường hai tháng, nhưng mắt trầm vẫn chưa mù, lỗ tai còn chưa điếc, đầu óc vẫn chưa ngu. Kể từ sau khi tên Mạnh Hổ này ngang trời xuất thế, mọi chuyện lớn nhỏ xảy ra ở hành tỉnh Tây Bộ trầm đều hiểu rõ, trầm tin tưởng vào phán đoán của mình.

Mông Khác nghiêm nghị đáp:

- Thần đệ đã lĩnh hội ý chỉ của hoàng huynh.

Mông Diễn nghiêm nghị nói:

- Nhị đệ hãy lấy danh nghĩa của trầm thảo ra một đạo chiếu chỉ, dùng bồ câu đưa đến Tây Lăng, cho đòi Mạnh Hổ vào cung triệu kiến. Nếu như Mạnh Hổ phụng chỉ vào cung thì thôi, nếu như Mạnh Hổ không phụng chỉ, lập tức lệnh cho Sử Di Viễn theo đó giết đi, toàn bộ tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ cũng lệnh cho quân đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang trợ giúp cho quân đoàn cận vệ của Mông Diễn giết hết!

Mông Khác thầm giật mình, thầm nghĩ hoàng huynh đúng là hoàng huynh, chỉ riêng tâm cơ sát phạt quyết đoán cũng không ai có thể so sánh được!

Dường như Mông Viễn cảm giác được chuyện gì đó, liền quay đầu lại hỏi với giọng ôn hoà:

- Nhị đệ có nghĩ rằng trầm lòng dạ hung ác hay không?

Mông Khác vội nói:

- Thần đệ tuyệt đối không nghĩ vậy.

- Ôi...

Mông Viễn đột nhiên thở dài:

- Trầm cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi, nếu như Mạnh Hổ không phụng chỉ vào kinh, chứng tỏ trong lòng hắn đã có ý niệm chiêu binh tụ tập. Với uy danh của hắn trong lòng các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ, chỉ cần hô lên một tiếng, người người sẽ tụ tập lại như mây. Vì sự bình yên lâu dài của đế quốc, trầm không thể nào không hạ sát thủ với hắn!

Mông Khác nghiêm nghị nói:

- Thần đệ hiểu nỗi khổ trong lòng hoàng huynh.

- Nhị đệ hiểu thì tốt.

Khuôn mặt già nua gầy gò của Mông Viễn thoáng nở nụ cười buồn bã, lại nói:

- Nếu như Mạnh Hổ nguyện ý vào kinh, cũng không nên khinh thường vọng động. Chuyện gây dựng lại quân đoàn Tây Bộ phải tiến hành từng bước một, các cấp quan quân thuộc quân đoàn phải chọn lựa từ trong số tướng sĩ vốn có của quân đoàn Tây Bộ, tuyệt đối không cho Mông Diễn ngang ngược can thiệp vào để tránh xảy ra chuyện không hay!

Mông Khác suy nghĩ một chút lại hỏi:

- Hoàng huynh, sau khi Mạnh Hổ vào kinh, thần đệ làm thế nào để thử hắn?

- Hỏi rất hay!

Mông Viễn nghiêm nghị nói:

- Đây mới là mấu chốt của vấn đề. Sau khi Mạnh Hổ vào kinh, Nhị đệ phải quan sát cẩn thận cử chỉ lời ăn tiếng nói của hắn, nếu vẫn ngang ngược ương ngạnh, kiêu ngạo bất tuân giống như ở hành tỉnh Tây Bộ, chứng tỏ trong lòng hắn có điều sở cậy nhưng không có dã tâm gì. Nếu như sau khi hắn đến đế đô tính tình

biến đổi trở nên cẩn thận chặt chẽ, mọi chuyện đều dễ dàng nhận nhin, vậy chứng tỏ hần là con người có dã tâm rất lớn, phải lập tức ra lệnh giết chết!

Mông Khác cung kính đáp:

- Thần đệ tuân chỉ.

Nói xong những lời này, vẻ lạnh lùng nghiêm nghị trên mặt Mông Viễn dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ thân tình tràn ngập khuôn mặt già nua, sau đó nắm hai tay Mông Khác kéo lại cùng ngồi xuống long sàng, nói với vẻ đầy tiếc nuối:

- Nhị đệ, đây có lẽ là lần nói chuyện sau cùng của huynh đệ chúng ta, ôi ...

Mông Khác vội vàng quỳ rạp xuống long sàng, run giọng nói:

- Tinh thần của hoàng huynh vẫn còn rất tốt, người không có việc gì đâu...

- Nhị đệ hãy đứng lên!

Mông Viễn dùng sức đỡ Mông Khác lên, trên mặt hiện ra vẻ điềm đạm ôn hoà coi thường sinh tử:

- Sinh sinh tử tử là chuyện thường tình của thế gian, trẫm đã hiểu thấu từ lâu, thừa dịp còn lại chút thời gian, trẫm vẫn còn vài chuyện trong nhà muốn giao phó lại cho Nhị đệ.

Mông Khác vừa rơi lệ vừa nói:

- Thần đệ xin rửa tai nghe đây.

Mông Viễn nói:

- Chuyện thứ nhất, sau khi trẫm mất tạm thời không nên phát tang, để tránh những bọn tiểu nhân nghe tin lập tức hành động, làm dao động đến căn cơ đế quốc, nhất định đợi cho được Diễn nhi từ Tây Lăng ca khúc khải hoàn trở về mới có thể phát tang. Chuyện thứ hai, sau khi trẫm mất có lưu lại hai đạo di chiếu, thứ nhất là di chiếu truyền ngôi cho Mông Diễn, thứ hai sắc phong cho Nhị đệ là Phụ Quốc Hiền Vương, có quyền bác bỏ thánh chỉ của hoàng đế ngay trên điện.

Mông Khác kinh hoảng:

- Hoàng huynh, chuyện này không thể được, thần đệ vạn lần không dám thọ lãnh.

Mông Viễn bùi ngùi:

- Nhị đệ không cần từ chối, nói về năng lực của Diễn nhi ở mọi phương diện cũng rất khá, nhưng vì sao trẫm cứ lần hồi không sắc phong hần làm người kế vị? Bởi vì hần còn quá nông nổi lỗ mãng, chỉ biết khoe khoang khoác lác mà không chịu làm đến nơi đến chốn. Tương lai sau khi hần đăng cơ để vị, nếu như không có một vị lão trọng thần cẩn thận lại có đủ phân lượng phò tá việc triều chính, nhất định hần sẽ xảy ra chuyện lớn, mà người này trừ Nhị đệ ra không ai làm được.

Mông Khác không thể không chế được nổi chua xót trong lòng, bật khóc lên thành tiếng:

- Hoàng huynh...

Tây Lăng, đại sảnh của phủ Tổng đốc.

Chuyện chọn lựa bốn vị sư đoàn trưởng đã tạm xong, bọn Mông Diễn đã chậm mất một bước, nếu còn tiếp tục đưa ra lời dị nghị sẽ không hợp tình hợp lý. Thế nhưng lão hồ ly Sử Di Viễn vẫn tìm cớ, đưa ra đề nghị tạm thời điều động quan quân và lão binh của quân đoàn cận vệ bổ sung cho quân đoàn Tây Bộ.

Vừa nghe xong lời đề nghị của Sử Di Viễn, Hạ Khánh vốn lòng ngay miệng thẳng lập tức đứng dậy phản đối:

- Hảo ý của Sử đại nhân và quân đoàn cận vệ toàn thể tướng sĩ quân đoàn Tây Bộ chúng ta xin tâm lĩnh, thế nhưng quân đoàn Tây Bộ của chúng ta cũng không thiếu quan quân vĩ đại cầm binh đánh giặc thân trải trăm trận, cho nên không cần làm phiền.

Phi!

Hạ Khánh vừa dứt lời, sư đoàn trưởng Đồ Vu của sư đoàn số Hai quân đoàn cận vệ đã cười lạnh nói:

- Chỉ bằng vào vạn tân binh của sư đoàn số Bốn các người cũng dám tự xưng là lão binh thân trải trăm trận sao? Các người ra chiến trường được bao lâu? Tổng cộng đánh được mấy trận? Thật là không biết trời cao đất rộng là gì!

Bạch Hỉ bình thường ít khi mở miệng đột nhiên nói:

- Sư đoàn số Bốn chúng ta quả thật mới gầy dựng lại chưa lâu, nhưng có ai quy định thời gian là binh sĩ dài hay ngắn thì mới trở thành lão binh kia chứ? Theo như ta biết, có được coi là một tên lão binh hợp cách hay không, chỉ có một tiêu chuẩn, đó là có từng tham gia quá trình thực chiến hay không, chỉ cần có tham gia thực chiến thì đó là lão binh hợp cách.

Chu Tiến cũng đứng dậy nói với giọng cực kỳ khó nghe:

- Sau khi sư đoàn số Bốn chúng ta gầy dựng lại thì tham gia chiến tranh cũng không nhiều lắm, đánh trận vừa to vừa nhỏ cũng chỉ mười mấy trận, tiêu diệt quân địch cũng không nhiều, trước sau cũng chỉ khoảng chừng mười mấy vạn đại quân để quốc Minh Nguyệt mà thôi. Đồ tướng quân cho rằng tướng sĩ sư đoàn số Bốn chúng ta thời gian tham gia quân đội ngắn, tham gia chiến đấu giết địch ít cũng là điều dễ hiểu mà thôi!

- Người...

Đồ Vu nghe vậy giận dữ, nhưng lại không có cách nào phát tác.

Lời của Chu Tiến mặc dù bao hàm nghĩa châm chọc, thế nhưng tất cả đều là sự thật. Sư đoàn số Bốn quả thật là sư đoàn tân binh mới vừa gầy dựng lại không lâu, nhưng sau khi thành lập lại, lý lịch chiến tranh của sư đoàn số Bốn trong gần hai tháng qua huy hoàng đến mức làm cho người ta khó mà tin được. Dĩ nhiên, phần lớn công lao trong đó chính là công lao của liên đội số Năm do Mạnh Hổ chỉ huy!

Phác Tấn Chi khẽ mỉm cười, đứng dậy nói:

- Chiến tích huy hoàng của sư đoàn số Bốn toàn thể tướng sĩ quân đoàn cận vệ chúng ta cực kỳ bội phục. Thế nhưng theo như lão phu được biết, đánh với quân địch mười mấy trận lớn nhỏ, giết mười mấy vạn quân địch chỉ là liên đội số Năm do tướng quân Mạnh Hổ chỉ huy mà thôi! Bốn liên đội còn lại của sư đoàn số Bốn tựa hồ chỉ tham gia cuộc chiến đột phá vòng vây ở pháo đài Hà Tây, cuộc chiến bảo vệ Tây Lăng, ừ, nếu như tính cả cuộc chiến truy đuổi ở Tam Giang, chỉ là ba trận mà thôi.

Lúc nói đến cuộc chiến truy đuổi ở Tam Giang, Phác Tấn Chi cố ý cao giọng nhấn mạnh, sắc mặt Chu Tiến, Bạch Hỉ và Hạ Khánh lập tức trở nên vô cùng khó xử. Ngay cả Mạnh Hổ đang ngồi trên chủ vị cũng hơi biến sắc, thầm nghĩ tên khốn Phác Tấn Chi này dụng tâm vô cùng hiểm ác, muốn cố tình khiêu khích mối quan hệ giữa liên đội Mạnh Hổ và bốn liên đội kia.

Quả nhiên, Phác Tấn Chi vừa nói xong, Hàn Phong đã nói ngay:

- Chiến tích huy hoàng của liên đội Mạnh Hổ là chuyện khắp cả đế quốc mọi người đều biết, cho dù là bất cứ ai, hễ nói đến liên đội Mạnh Hổ đều phải giơ ngón tay cái lên tán thưởng. Quan quân của quân đoàn Tây Bộ nếu để bạt từ thành phần lão binh của liên đội Mạnh Hổ, chuyện đó quả thật hợp với lẽ thường tình.

Bọn bốn người Chiến Ứng, Hạ Khánh, đã bị chọc tức đến nổi sắc mặt xanh mét, nói không ra lời.

Mạnh Hổ chỉ có thể cười khổ trong lòng, lúc này hắn không thể nào đứng ra nói chuyện, nếu không sẽ lời đuôi dối trá ngay lập tức, bọn Chiến Ứng cũng chưa chắc đã nhận lãnh tấm lòng của hắn. Dù sao lời của Phác Tấn Chi, Hàn Phong đều là sự thật, Mạnh Hổ càng thay bọn Chiến Ứng nói chuyện, bọn họ càng cảm thấy xấu hổ khó chịu.

Đang lúc Mạnh Hổ thầm than một tay vô không kêu, Triệu Thanh Hạm đột nhiên đứng dậy, vừa cười vừa nói:

- Tấn Chi tiên sinh và tướng quân Hàn Phong có thể không biết, trong quân đoàn Tây Bộ chưa thành lập liên đội Mạnh Hổ, từ đây về sau chỉ có quân đoàn Mạnh Hổ mà không hề có liên đội Mạnh Hổ nữa. Về phần

hơn sáu trăm lão binh của liên đội Mạnh Hổ trước kia cũng sẽ chia ra biên chế vào bốn sư đoàn của quân đoàn Mạnh Hổ, còn việc đám lão binh này sẽ đảm nhiệm chức vụ cụ thể gì, bọn Chiến Ứng bốn vị sư đoàn trưởng tạm thời cũng đã có sự sắp xếp.

Nghe Triệu Thanh Hạm nói xong, sắc mặt của bọn Chiến Ứng bốn người mới tốt lên một chút, không đến nỗi khó coi như trước.

Sắc mặt của bọn Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi thoáng chốc sa sầm, vốn còn muốn moi móc quan hệ giữa Mạnh Hổ và bốn người Chiến Ứng, không ngờ lại bị Triệu Thanh Hạm chỉ nói một, hai câu đã hoá giải tiêu tan như mây khói, không những thế, lại còn phá hỏng đại sự điều động lão binh của quân đoàn cận vệ bổ sung cho quân đoàn Tây Bộ. Không phải Hàn Phong vừa tự nói hay sao, chọn lựa lão binh trong liên đội Mạnh Hổ đảm nhiệm chức vụ quan quân các cấp của quân đoàn Tây Bộ là chuyện hợp lẽ thường tình, bây giờ người ta thật sự sắp xếp như vậy, người còn có lời gì để nói?

Cao hứng nhất trong tất cả mọi người chính là Mạnh Hổ, nếu không phải đang ở trước mặt mọi người, Mạnh Hổ đã ôm chèoàng Triệu Thanh Hạm vào lòng mà hôn vài cái!

Sử Di Viễn hiểu rằng có ở lại cũng không thể thay đổi được gì nữa, liền lấy mắt ra hiệu cho Mông Diễn.

Mông Diễn càng nghĩ càng tức giận trong lòng, đến nỗi không thềm chào hỏi tiếng nào, chỉ bực mình hừ một tiếng rồi xoay người bỏ đi. Bọn Hàn Phong mười mấy tướng lĩnh của quân đoàn cận vệ cũng vội vã đứng dậy nghênh ngang đi theo, chỉ có Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi trước khi đi vẫn hành lễ với Triệu Thanh Hạm và Mạnh Hổ.

Mông Diễn trở về đại doanh ở ngoài thành, không còn kèm chế được lửa giận bùng bùng thiêu đốt trong lòng, lớn tiếng quát:

- Hàn Phong, Đồ Vu!

Hàn Phong và Đồ Vu vội vã tiến lên, ôm quyền đáp:

- Có tỵ chứ!

Ánh mắt Mông Diễn lộ ra vẻ vô cùng ngoan độc, đằng đằng sát khí quát to:

- Sư đoàn số Một bao vây phủ Tổng đốc, bắt Mạnh Hổ. Sư đoàn số Hai bao vây nơi đóng quân của quân đoàn Tây Bộ, cường chế tước vũ khí của quân đoàn Tây Bộ, kẻ nào dám ngoan cố kháng lệnh giết ngay tại chỗ!

104. Chương 110: Lập Tức Vào Kinh

Mông Diễn vừa dứt lời, Sử Di Viễn vừa tiến vào vừa vội vàng lên tiếng khuyên nhủ:

- Lúc này đang trong thời kỳ vô cùng đặc biệt, tuyệt đối không thể khinh thường vọng động!

Phác Tấn Chi theo sau Sử Di Viễn tiến vào cũng lấy mắt ra hiệu cho bọn Hàn Phong, Đồ Vu, cả hai hiểu ý vội xoay người ra khỏi hành dinh.

Mông Diễn lửa giận bùng bùng, quát lớn:

- Các ngươi không nên ngăn cản, bản vương hôm nay không giết tên quê mùa kia thì không thể tiêu giải mối hận trong lòng!

Sử Di Viễn ôn tồn khuyên nhủ:

- Điện hạ, chuyện nhỏ mà không nhịn được thì sẽ hư đại sự.

- Nhịn nhịn nhịn!

Mông Diễn giận không kèm được:

- Bản vương còn phải nhịn tới bao giờ?

Sử Di Viễn vội nói:

- Chỉ cần đến sau khi quân của đế quốc Minh Nguyệt rút lui khỏi hành tỉnh Tây Bộ, chỉ cần đến khi đại cục ở đế đô đã định, lúc ấy điện hạ có thể hạ sát thủ với Mạnh Hổ. Khi đó điện hạ muốn thu thập Mạnh Hổ như thế nào ty chức tuyệt đối không ngăn cản.

Phác Tấn Chi cũng nói:

- Đúng vậy điện hạ, chỉ vì một tên Mạnh Hổ mà tạo nên xung đột với quân đoàn Tây Bộ không phải là chuyện tốt, vạn nhất Tư Đồ Duệ ngóc đầu lên trở lại thì phải làm sao?

Muốn đối phó Mạnh Hổ có rất nhiều biện pháp, thời gian cũng còn rất dài. La Đạo Nam tố cáo Mạnh Hổ chuyện ép bức quyền tặc chỉ là cái cớ rất tốt mà thôi, thế nhưng bây giờ thời cơ vẫn chưa tới.

Cơn giận của Mông Diễn cũng dần dần hạ xuống, lại hỏi:

- Nhưng phải chờ đến bao giờ?

- Nhanh thôi!

Sử Di Viễn có vẻ suy tư:

- Tư Đồ Duệ sẽ không ở lại hành tỉnh Tây Bộ quá lâu, nhanh thì mười ngày, chậm thì nửa tháng, đại quân của đế quốc Minh Nguyệt sẽ rút khỏi hành tỉnh Tây Bộ. Trước lúc đó, không chừng Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu cũng sẽ chạy tới Tây Lăng tuyên thệ thần phục điện hạ, kể từ lúc đó, chính là lúc điện hạ kế thừa và phát triển sự nghiệp thống nhất đế quốc.

Bình!

Mông Diễn đập mạnh một chưởng lên bàn, gằn giọng nói:

-Vậy bản vương sẽ kiên nhẫn chờ thêm mười ngày nửa tháng.

- Điện hạ!

Mông Diễn vừa dứt lời, Hàn Phong đột nhiên từ ngoài tiến vào bẩm báo:

- Tổng đốc Tây Bắc Trịnh Trọng Quang đã dẫn theo đội cận vệ của hắn đến bên ngoài xin ra mắt điện hạ.

- Sao?

Mông Diễn nghe vậy không khỏi hai mắt sáng ngời.

Sử Di Viễn nói:

- Tên Trịnh Trọng Quang này cũng là người thông minh, nhanh như vậy đã có thể nhận rõ tình thế mà chạy đến đây.

Mông Diễn vung tay, cất cao giọng:

- Lập tức kêu Trịnh Trọng Quang tới gặp bản vương.

Phủ Tổng đốc.

Đôn Tử theo sau Tất Điều Tử cùng tiến vào đại sảnh, Mạnh Hổ và Triệu Thanh Hạm đã chờ sẵn trong đó.

Thấy Triệu Thanh Hạm cũng đang ngồi đó, Tất Điều Tử không dám chậm trễ vội tiến tới ôm quyền hành lễ:

- Ty chức Tất Điều Tử tham kiến Thanh Hạm quý nữ, tham kiến tướng quân.

Đôn Tử sau lưng Tất Điều Tử cũng vội tiến lên hành lễ.

Không đợi Triệu Thanh Hạm lên tiếng, Mạnh Hổ khoát tay nói thẳng:

- Được rồi, mấy cái tục lễ này miễn hết đi!

Triệu Thanh Hạm biết Mạnh Hổ có chuyện muốn thương lượng với Tất Điều Tử liền đứng dậy mỉm cười:

- Hổ, chàng trò chuyện cùng Tất tiên sinh, thiếp đi ra sau bếp bảo người chuẩn bị yến tiệc, buổi tối tổ chức tiệc tẩy trần cho tiên sinh.

Mạnh Hổ vui vẻ nói:

- Đi đi!

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng yếu diệu của Triệu Thanh Hạm thướt tha tiêu sái xa dần, Mạnh Hổ mới thu hồi ánh mắt, quay lại hỏi Tất Điều Tử:

- Lão Tất, bên đồn điền Thanh Ngưu thế nào rồi?

Tất Điều Tử nói:

- Hồi bẩm tướng quân, hai bên Nam Bắc của đồn điền Thanh Ngưu đã dựng lên bốn toà đại trại, phần lớn tráng đinh của chín trại ba mươi sáu đồn điền cũng đã chạy tới, hơn hai vạn người đã ở đầy trong bốn toà đại trại.

Lúc này Mạnh Hổ mới thở phào nhẹ nhõm, đại trại ở đồn điền Thanh Ngưu chính là đường lui mà Mạnh Hổ chuẩn bị trước. Hiện giờ mối quan hệ giữa Mạnh Hổ và Mông Diễn đang vô cùng căng thẳng, nếu đến một ngày nào đó thật sự trở mặt với nhau, vậy hẳn sẽ lên Thanh Ngưu sơn làm giặc cướp. Còn nếu sự tình không đi đến mức đó, vậy đồn điền Thanh Ngưu sẽ trở thành đại doanh của quân đoàn Tây Bộ, xem chừng người khác cũng không dám động tới.

- Tướng quân, lúc ty chức vào thành nghe được vài tin tức không tốt cho lắm...

Nói tới đây, Tất Điều Tử đột nhiên dừng lại, có vẻ như không muốn nói nữa.

Mạnh Hổ quay sang nói với Đôn Tử:

- Người ra ngoài cửa canh chừng cho ta, chưa được ta cho phép, bất cứ kẻ nào cũng không cho tới gần đại sảnh, nếu phát hiện có kẻ nghe lén, lập tức giết ngay tại chỗ!

- Dạ!

Đôn Tử đáp lời rút chiến đao bước thẳng ra ngoài cửa.

Tất Điều Tử lúc này mới hạ giọng thật thấp:

- Tướng quân, mặc dù ty chức mới vừa vào thành không lâu, nhưng vẫn cảm giác rằng Nhị điện hạ có địch ý rất sâu với tướng quân, phải không?

Mạnh Hổ điềm nhiên nói:

- Người hẳn đã biết nguyên nhân.

Tất Điều Tử cười nhẹ một tiếng:

- Chuyện giữa Thanh Hạm tiểu thư và mấy vị hoàng tử năm đó mặc dù ty chức có biết qua đôi chút, nhưng không ngờ rằng Nhị điện hạ đối với Thanh Hạm tiểu thư lại ôm mối thâm tình sâu sắc đến như vậy. Bây giờ xem ra, sở dĩ Nhị điện hạ bất chấp tất cả dẫn quân đoàn cận vệ vượt ngàn dặm tới cứu viện Tây Lăng, phải chăng vì nguyên nhân trong lòng có ý với Thanh Hạm tiểu thư?

Mạnh Hổ cười lạnh nói:

- Hơn phân nửa là do tên khốn La Đạo Nam viết cáo trạng vu khống ta về chuyện ép bức quyền tặc gửi đến đế đô, sẵn tiện tố cáo chuyện giữa ta và Thanh Hạm. Vị Nhị điện hạ này nghe vậy trong lòng nóng như thiêu như đốt lập tức dẫn quân đoàn cận vệ chạy tới Tây Lăng.

Tất Điều Tử nói:

- Tướng quân, cục diện bây giờ vô cùng vi diệu.

Mạnh Hổ nói:

- Nói ta nghe thử cách nhìn của người như thế nào!

Tất Điều Tử nói:

- Theo ty chức, hiện giờ Mông Diễn không dám khinh thường vọng động, nhưng chờ đến sau khi đại quân để quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ rút lui khỏi hành tỉnh Tây Bộ thì sự tình có thể nói là không tốt chút nào. Hẳn có thể vì Thanh Hạm tiểu thư mà bất chấp tất cả dẫn quân đoàn cận vệ chạy tới Tây Lăng, đương nhiên có thể vì Thanh Hạm tiểu thư mà làm bất cứ chuyện gì!

Hai mắt Mạnh Hổ khép lại, hỏi tiếp:

- Vậy theo người, hiện giờ ta nên làm như thế nào?

Tất Điều Tử hít sâu một hơi, biết rằng đã đến lúc cho Mạnh Hổ thấy lòng trung thành của mình, lập tức nói:

- Lúc này đại trại Thanh Ngưu mới vừa thành lập, hơn hai vạn tráng đinh mới vừa chiêu mộ cũng chưa được trải qua huấn luyện, không thể nào chịu nổi một kích. Cho nên không thể trở mặt hoặc là phải cố gắng hết sức để không trở mặt với triều đình, thế nhưng tướng quân cũng không thể ngồi chờ chết, phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Hai mắt Mạnh Hổ đang khép hờ đột ngột bừng mở, trầm giọng hỏi:

- Chuẩn bị cho tình huống xấu nhất là như thế nào?

Tất Điều Tử không hề sợ hãi ánh mắt sắc bén của Mạnh Hổ đang nhìn mình chằm chằm, nói từng tiếng một:

- Cắt đất xưng vương, chiêu binh tụ tập!

Sau khi nói xong câu này, Mạnh Hổ thấy rõ trong ánh mắt Tất Điều Tử toát ra một vẻ cừu hận rất rõ ràng, một loại cừu hận ăn sâu vào xương tủy.

Vẻ sắc bén trong mắt Mạnh Hổ thoáng chốc tan biến nhanh như nước thủy triều, trở nên ôn hòa trước đây chưa từng có, câu nói này cũng đã cho thấy lập trường của Tất Điều Tử rất rõ ràng, Mạnh Hổ tuyệt đối không cho rằng hắn đang diễn trò, lại càng không tin Tất Điều Tử là gian tế. Trước khi gặp được Mạnh Hổ, Tất Điều Tử bất quá chỉ là một tên quan thư ký nho nhỏ ở công trường khai thác mỏ mà thôi.

Ai lại có tầm nhìn xa đến như vậy, sắp xếp trước Tất Điều Tử ở công trường khai thác mỏ tại Bàn Long sơn, sau đó ngồi chờ Mạnh Hổ tìm tới?

Ý nghĩ này hiển nhiên rất hoang đường, mặc dù Mạnh Hổ không biết ân oán giữa Tất Điều Tử và hoàng gia, nhưng hắn tin tưởng Tất Điều Tử căm hận hoàng gia trong tận đáy lòng, chuyện này tuyệt đối là chân thật.

Mạnh Hổ tiến lên vỗ mạnh vào vai Tất Điều Tử, trầm giọng nói:

- Lão Tất, chuyện sẽ tới muốn tránh cũng tránh không được, chuyện không tới vĩnh viễn sẽ không tới, chúng ta hãy chống mắt chờ xem!

Đêm đã khuya, ở hành dinh tạm thời của Mông Diễn.

Mười mấy chiếc đèn hình trụ chiếu sáng như ban ngày, vẻ mặt Mông Diễn âm trầm, nhìn lên bức tường phía Tây không hề chớp mắt. Trên tường vẫn là bức họa Tam Mỹ đồ của họa sư Đường Dân.

Nhìn Triệu Thanh Hạm đang tươi cười được vẽ vô cùng khéo léo, Mông Diễn không thể không nghĩ đến chuyện Triệu Thanh Hạm đã có ý trung nhân. Lại nghĩ đến lúc này chính là đêm khuya, rất có thể ‘người ta’ đang bị người nào đó tùy ý ‘giày vò’, Mông Diễn không nhịn được cảm giác khắc khoải trong lòng, mười ngón tay đột nhiên nắm chặt, các đốt ngón tay thoáng chốc phát ra tiếng kêu răng rắc rợn người.

- Thanh Hạm! Nàng là của ta!

- Thanh Hạm! Nàng là của ta, không ai có thể cướp nàng trong tay ta!

- Mạnh Hổ, người chỉ là một con trâu rừng hoang dã, không còn bao lâu nữa, Thanh Hạm sẽ trở thành ái thiếp của ta!

Mông Diễn thì thảo một mình, gương mặt anh tuấn thoát đỏ thoát trắng, lại chuyển đen sì. Đúng như tâm tình của hắn trong giây phút này, vừa buồn vừa lo, vừa giận vừa tức tối.

Trog lúc ấy, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Mông Diễn thoáng cau chặt đôi mày, lập tức tiến tới cuốn bức hoạ cất đi cẩn thận, xong mới quay đầu lại quát hỏi:

- Ai?

Bên ngoài vang lên thanh âm của Sử Di Viễn:

- Điện hạ, là ty chức, có việc gấp. Phi cấp truyền thư (bỏ câu đưa tin) của Vương gia!

- Hoàng thúc?

Mông Diễn khê giạt mình, lạnh nhạt nói:

- Vào đi!

Mông Diễn vừa dứt lời, cửa đang đóng chặt lặng lẽ mở ra, thân hình gầy gò của Sử Di Viễn cất bước tiến vào, cầm ba ống trúc trong tay đưa tới trước mặt Mông Diễn, vừa thở dốc vừa nói:

- Vương gia vừa mới phái người đưa tới ba phong phi cấp truyền thư. Ty chức xem ra chắc là sự tình quan hệ trọng đại, cho nên mới mạo muội quấy rầy điện hạ giữa đêm khuya, mong điện hạ thứ tội.

Mông Diễn vừa mở mật thư ra vừa hỏi:

- Trong đó nói gì?

Sử Di Viễn lại dùng ống tay áo lau mồ hôi trán:

- Ba phong mật thư. Ba chuyện.

- Chuyện thứ nhất, tin tức Tây Lăng đại thắng đã truyền ra trên điện, cả đế quốc chấn động, hiện tại các hành tỉnh đều đang bàn tán xôn xao về công trạng vĩ đại của điện hạ. Trong thư Vương gia cũng đã xác nhận rõ ràng ý ủng hộ điện hạ đăng quang kế vị, mặt khác, hành tung của Đại điện hạ và Tam điện hạ cũng đã bị khống chế nghiêm khắc.

- Sao, thật vậy sao?

Mông Diễn nghe vậy ánh mắt phần chấn hấn lên, vui vẻ nói:

- Cuối cùng Hoàng thúc cũng đã có thái độ rõ ràng, đã khống chế lão Đại và lão Tam, tốt, quá tốt!

Vương gia mà hai người đang nói đương nhiên là Yến vương Mông Khác.

Yến vương Mông Khác quyền cao chức trọng, tự nhiên không cần thiết phải bày trò đùa giỡn với Mông Diễn làm chi. Hắn nói đã khống chế Đại hoàng tử và Tam hoàng tử, vậy nhất định là đã khống chế hai người, tuyệt đối không có chút gì giả dối.

Sử Di Viễn hít sâu một hơi, nói tiếp:

- Chuyện thứ hai, Vương gia đặc biệt dặn dò không được truy cứu việc Mạnh Hổ ép bức quyền tặc nữa. Chuyện gây dựng lại quân đoàn Tây Bộ điện hạ cũng không được nhúng tay vào, hết thảy đều tùy vào quân đoàn Tây Bộ tự làm tự quyết định. Đợi sau khi đại quân của đế quốc Minh Nguyệt rút lui khỏi hành tỉnh Tây Bộ sẽ báo lên Bình bộ, lúc ấy Bình bộ sẽ có quyết định cuối cùng.

Chân mày Mông Diễn thoáng chốc cau chặt lại, thầm nghĩ không biết Hoàng thúc có ý gì?

Tình hình ở Tây Lăng Mông Khác biết rõ từng chân tơ kẽ tóc, chuyện này Mông Diễn không lấy làm kỳ quái. Nhưng chuyện làm hắn kỳ quái chính là vì sao Mông Khác lại không cho truy cứu chuyện Mạnh Hổ ép bức quyền tặc? Tại sao lại ngăn trở không cho hắn nhúng tay vào việc gây dựng lại quân đoàn Tây Bộ?

Sử Di Viễn thấy Mông Diễn không nói gì nữa, lại nói tiếp:

- Điện hạ, phong mật thư thứ ba chính là chuyển cho Mạnh Hổ, bảo hắn lập tức vào kinh!

105. Chương 111: Đêm Trước Ngày Vào Kinh

Mông Diễn ngạc nhiên:

- Hoàng thúc bảo Mạnh Hổ lập tức vào kinh sao?

Sử Di Viễn vẻ mặt ngưng trọng gật đầu, trầm giọng nói:

- Đúng là như thế.

Mông Diễn lại nói:

- Nếu như Mạnh Hổ không vào kinh thì sao?

- Nếu như Mạnh Hổ không phụng chỉ, lập tức giết chết!

Trong mắt Sử Di Viễn toát ra sát cơ lạnh lẽo, nghiêm nghị nói:

- Nếu như quân đoàn Tây Bộ mượn cơ hội này gây sự, sẽ cho quân đoàn cận vệ hiệp cùng quân đoàn Tây Bắc tiêu diệt!

Mông Diễn khẽ biến sắc, đưa tay ra hỏi vội:

- Thư đâu?

Sử Di Viễn vội vàng lấy ra một ống trúc đưa cho Mông Diễn.

Mông Diễn vừa cầm lấy nhìn thấy dấu niêm phong vẫn còn nguyên vẹn, không khỏi càng thêm biến sắc, liền hỏi vội về nửa tin nửa ngờ:

- Di Viễn tiên sinh, dấu niêm phong vẫn còn nguyên vẹn, làm sao người biết được nội dung trong đó?

Sử Di Viễn nói:

- Trong phong mật thư thứ hai cấp cho ty chức, Vương gia đã có dặn dò kỹ lưỡng.

- Vậy sao?

Mông Diễn cau mày trầm ngâm:

- Hoàng thúc muốn làm gì? Tại sao lại cho đòi Mạnh Hổ vào kinh? Nếu như muốn hạ thủ với Mạnh Hổ, cần gì phải làm chuyện thừa thãi như vậy? Giết hắn luôn ở Tây Lăng có phải dễ dàng hơn không! Nếu như không phải vì muốn đối phó Mạnh Hổ, vậy cho đòi hắn vào kinh là vì nguyên nhân gì?

Sử Di Viễn cười khổ lắc đầu:

- Chuyện này ty chức cũng không đoán nổi.

Mông Diễn vắt vẻo suy nghĩ một hồi cũng không tìm được manh mối gì, không khỏi cũng nở nụ cười khổ:

- Hoàng thúc đạo diễn màn này sao?

Sử Di Viễn đột nhiên nói:

- Không cần biết có phải Vương gia đạo diễn hay không, chuyện này đối với điện hạ có ích lợi rất lớn.

Mông Diễn cau mày:

- Ích lợi gì? Chuyện ép bức quyền tặc không được nhắc tới nữa, chuyện gây dựng lại quân đoàn Tây Bộ cũng không thể nhúng tay vào, bản vương còn có thể làm được gì chứ?

Sử Di Viễn không khỏi nở một nụ cười khổ, thầm nghĩ kể từ khi hoàng tử điện hạ dính tới chuyện của Triệu Thanh Hạm, con người đã hoàn toàn thay đổi, trí thông minh giảm xuống rất nhiều. Tuy rằng trong lòng Sử Di Viễn nghĩ như vậy nhưng cũng không dám để lộ ra ngoài mặt, vội nói:

- Mạnh Hổ đi Lạc Kinh, không phải chuyện Mạnh Hổ và Triệu Thanh Hạm tách ra đối với điện hạ có chỗ tốt hay sao?

Mông Diễn bình tĩnh, thầm nghĩ quả nhiên đây là một cơ hội tốt.

Sử Di Viễn nói:

- Nếu như điện hạ không còn dằn dò gì nữa, vậy ty chức phải đi báo tin.

- Đi đi!

Mông Diễn khoát khoát tay, vui vẻ nói:

- Đừng quên nói với Mạnh Hổ, bảo hắn sáng sớm ngày mai phải lập tức đi ngay, một khắc cũng không cho trì hoãn.

Phủ Tổng đốc.

Lúc Mạnh Hổ và bốn bốn người Chiến Ưng thương nghị xong kế hoạch cụ thể chọn người cho quân đoàn Tây Bộ trở về phủ Tổng đốc thì đã quá nửa đêm, lúc này hắn và Triệu Thanh Hạm đang cùng ở trong hồ tắm hậu hoa viên. Kể từ sau khi xông vào hồ tắm lần trước, trên thực tế Mạnh Hổ cũng đã trở thành cô gia (chồng của tiểu thư) ở phủ Tổng đốc, mấy ngày nay không hề e ngại cùng với Triệu Thanh Hạm ở trong phủ Tổng đốc ân ân ái ái.

Phía bắc của hồ tắm có một tảng đá xanh bằng phẳng, nước ngập khỏi mặt chừng hơn tấc.

Trên tảng đá có một chỗ hõm dựa theo hình dáng con người mà tạo thành, vừa đủ để chứa một nam nhân nằm trong đó và một nữ nhân ngồi trên ngang hông nam nhân. Đây là nơi mà tầng lớp quý tộc trên thế giới Trung Thổ chuyên môn dùng để hưởng thụ ái ân nam nữ, bất quá trò chơi này Triệu Nhạc cũng không dùng mấy, bây giờ để cho Mạnh Hổ hưởng thụ.

Lúc này Mạnh Hổ đang nằm dài trên đó, mặt lộ ra vẻ thoải mái, Triệu Thanh Hạm đang ngồi trên bụng hắn, cặp đùi thon dài quấn chặt ngang eo lưng hắn. Mặc dù đã tạnh mưa tan mây, thế nhưng thân thể hai người vẫn quấn quít với nhau không rời xa.

Hai tên thị nữ đứng cạnh hồ tắm mặt đỏ tới tận mang tai. Từ vị trí các nàng đang đứng nhìn lại, có thể thấy được chiếc lưng thon dài của tiểu thư, mái tóc dài xoã xuống chiếc cổ cao trắng như bạch ngọc. Càng nhìn xuống phía dưới càng hấp dẫn mê người, nhất là đường cong của eo lưng thon nhỏ giống như bị gãy ngang đột ngột.

Nơi thu hút ánh mắt người khác nhất chính là kiêu đồn của tiểu thư, vừa trắng nõn lại mềm mại căng tròn.

Còn cô gia càng làm cho người ta vừa muốn nhìn lại không dám nhìn, tấm thân cường tráng, bộ ngực vạm vỡ toát ra khí thế nam nhân vô cùng mạnh mẽ và hấp dẫn, làm cho nữ nhân nhìn thấy tim đập mạnh, hơi thở dồn dập.

Triệu Thanh Hạm chống tay trái lên ngực Mạnh Hổ, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve vết thương đã kết thành sẹo trước ngực Mạnh Hổ, nũng nịu hỏi:

- Chàng còn đau không?

Mạnh Hổ bĩu môi, thản nhiên nói:

- Chút thương tích ấy có đáng gì.

Thấy vết thương ấy, Triệu Thanh Hạm liền nhớ lại lần trước Mạnh Hổ đã kể với nàng về trận chiến đột phá vòng vây kịch liệt, trong mắt không khỏi toát ra vẻ thương xót, ôn nhu nói:

- Hổ, hứa với thiếp, sau này chàng không nên mạo hiểm như vậy nữa, được không?

Mạnh Hổ đưa tay vỗ vỗ kiêu đồn căng tròn mềm mại của Triệu Thanh Hạm, khẽ cười:

- Không cần lo lắng, ta còn chưa có đứa con nào với nàng, sao thể chết dễ dàng như vậy được?
- Đáng ghét!

Triệu Thanh Hạm trừng mắt lên, lần tay theo eo lưng xuống phía dưới, định tìm kiếm đùi non của Mạnh Hổ để véo cho hả giận, đột nhiên thị nữ tâm phúc Liên nhi từ ngoài tiến vào, cao giọng nói:

- Tiểu thư, cô gia, quân sư tâm phúc của Tần vương điện hạ Sử Di Viễn tiên sinh muốn gặp cô gia, đang chờ ngoài đại sảnh.
- Sử Di Viễn?

Mạnh Hổ ngạc nhiên:

- Đã khuya thế này hán tới làm gì?

Liên nhi nũng nịu đáp:

- Nói là để đô có tin khẩn muốn chuyển cho cô gia, còn cụ thể thì tiểu tỳ không dám hỏi.
- Tin từ đế đô? Chuyển cho ta?

Mạnh Hổ nghe vậy thảm giật mình, trầm giọng nói:

- Đây là chuyện gì?
- Mặc kệ chuyện gì xảy ra, chàng cứ ra xem một chút.

Triệu Thanh Hạm vừa dứt lời liền đứng dậy, rời khỏi thân thể Mạnh Hổ, lại quay đầu dẫn dò hai tên thị nữ kia:

- Linh nhi, Lung nhi, mau lấy khăn và y phục cho cô gia.

Đại sảnh của phủ Tổng đốc.

Sử Di Viễn đã rời khỏi, Mạnh Hổ cũng không vội vàng mở phong mật thư, mà phái người gọi Tất Điều Tử tới, sau đó cùng với Triệu Thanh Hạm ba người cẩn thận nghiên cứu phong mật thư kia.

Tất Điều Tử cầm lấy ống trúc nhìn tới nhìn lui một hồi, khẳng định:

- Dấu niêm phong vẫn còn đầy đủ, tuyệt đối không có trò gì đáng ngờ.

Mạnh Hổ gật đầu:

- Vậy mở ra đi.

Tất Điều Tử nghe vậy đưa tay cầm lấy chủy thủ đã chuẩn bị sẵn trên bàn, cẩn thận cạy dấu xi niêm phong trên mật thư, lấy ra trong đó phong mật thư cuộn tròn thành hình ống. Mạnh Hổ tiếp lấy phong mật thư nhẹ nhàng trải rộng ra bàn, trên đó chỉ có lư thưa vài chữ: Chiếu lệnh cho Mạnh Hổ của quân đoàn Tây Bộ, lập tức vào kinh!

Dưới phần chữ ký đề tên Yến vương Mông Khác, đại ấn của Yến vương màu đỏ rành rành.

Đôi mày Mạnh Hổ thoáng chốc cau chặt lại, lập tức vào kinh sao? Yến vương muốn triệu mình vào kinh?

Tất Điều Tử ngẩng ngẩng phong mật thư, lại sờ sờ vào giấy viết thư, sau đó nói với vẻ vô cùng khẳng định:

- Quả thật là giấy làm bằng tơ thiên tầm mà Hoàng thất hay dùng, tuyệt đối không sai!

Triệu Thanh Hạm cũng quan sát kỹ đại ấn trong thư, sau đó nói với vẻ lo lắng:

- Đại ấn của Yến vương xem ra cũng không phải giả, thế nhưng thiếp vẫn không yên lòng, nếu như đây là bẫy rập mà Mông Diễn và Sử Di Viễn bày ra thì sao?

Mạnh Hổ lắc đầu, trầm giọng nói:

- Phong mật thư này đúng là của Yến vương không sai, Mông Diễn hoàn toàn không có liên quan gì!

Tất Điều Tử nghe vậy gật nhẹ đầu:

- Ty chức cũng cho là như vậy, nếu như Mông Diễn và Sử Di Viễn quả thật muốn bày ra bầy rập đối phó tướng quân, hoàn toàn không cần thiết phải giả danh Yến vương Mông Khác. Bởi vì rất dễ dàng lưu lại cái đuôi, vạn nhất chuyện này bại lộ, Đại điện hạ và Tam điện hạ ắt hẳn có thể lấy phong thư này ra làm bằng chứng, như vậy Mông Diễn sẽ rơi vào thế bị động.

Triệu Thanh Hạm cau mày:

- Thế nhưng vô duyên vô cớ, vì sao Yến vương lại cho đòi Hồ tử vào kinh?

Tất Điều Tử trong lòng thoáng động, bất giác quay đầu lại nhìn Mạnh Hổ, đúng lúc Mạnh Hổ cũng đang quay nhìn hắn. Ánh mắt hai người thoáng chốc gặp nhau, trước tiên cả hai cùng ngạc nhiên, chợt hiểu ngầm với nhau liền phá lên cười. Triệu Thanh Hạm thấy hai người bỗng dưng cười lên như vậy không hiểu gì cả, không nhịn được tiến lên véo Mạnh Hổ một cái, gắt giọng hỏi:

- Ôi, các người cười chuyện gì vậy?

Mạnh Hổ nhếch nhếch môi, nói với Tất Điều Tử:

- Lão Tất, vậy người nói cho Thanh Hạm nghe đi.

Tất Điều Tử gật đầu:

- Chuyện đã quá rõ ràng, bên trong thành Tây Lăng và quân đoàn cận vệ chắc chắn có tai mắt của Yến vương. Mặc dù Yến vương ở để độ cách xa ngàn dặm, nhưng hắn vẫn biết rõ cuộc chiến bảo vệ Tây Lăng từ đầu đến cuối, và biết rõ cuộc chiến sông Nữ Nhi như lòng bàn tay. Nếu như ty chức đoán không sai, nhất định là biểu hiện của tướng quân trong hai trận đánh này đã làm cho Yến vương chú ý, cho nên hắn muốn cho đòi tướng quân vào kinh. Thứ nhất là để thăm dò lòng trung thành của tướng quân, thứ hai là muốn gặp mặt thử thách tướng quân một phen.

Triệu Thanh Hạm cau mày:

- Thử dò xét lòng trung thành của Hồ tử? Chẳng lẽ Yến vương nghe được lời sàm tấu gì sao?

Tất Điều Tử lắc đầu:

- Yến vương không thể nào nghe lời sàm tấu gì cả, và hắn cũng không dễ dàng tin tưởng lời sàm tấu, sở dĩ hắn muốn dò xét tướng quân chỉ là xuất phát từ sự lo lắng cho lợi ích của Hoàng gia. Bởi vì biểu hiện của tướng quân trong cuộc chiến bảo vệ Tây Lăng và cuộc chiến sông Nữ Nhi thật quá tuyệt vời, quá xuất sắc, xuất sắc đến mức đủ sức để thay đổi vận mệnh của đế quốc, đủ để uy hiếp sự an toàn của hoàng thất. Nếu như ty chức ở vào vị trí của Yến vương, cũng phải có quyết định y như vậy mà thôi!

Trong mắt Triệu Thanh Hạm thoáng chốc lộ ra vẻ buồn rầu lo lắng.

Hai ngày nay ở chung với Mạnh Hổ, mặc dù Mạnh Hổ chưa từng nói rõ, nhưng Triệu Thanh Hạm cũng biết dã tâm của hắn. Nàng biết dã tâm của nam nhân này tuyệt đối không chỉ dừng ở chức quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, dã tâm của hắn là muốn thống trị cả thế giới, vậy lần này hắn phụng chỉ vào kinh há chẳng phải là tự chui đầu vào lưới hay sao?

Nghĩ tới đây, Triệu Thanh Hạm lập tức khẩn trương kéo hai tay của Mạnh Hổ lại, gấp giọng nói:

- Hổ, chàng không thể vào kinh.

Mạnh Hổ cười nhạt, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ đôi tay nhỏ bé của Triệu Thanh Hạm, nhưng không nói lời nào.

Tất Điều Tử bên cạnh nói tiếp:

- Nếu như tướng quân không tuân theo chiếu lệnh, e rằng lập tức sẽ gặp họa sát thân. Đương nhiên, Mông Diễn và quân đoàn cận vệ chưa chắc đã làm khó được tướng quân, nhưng như vậy tướng quân sẽ hoàn toàn trở mặt với triều đình, kết quả tốt nhất cũng chỉ có thể chiếm đồn điền Thanh Ngưu làm một tên đại vương sơn tặc mà thôi.

- Lên núi thì lên núi!

Triệu Thanh Hạm vội la lên:

- Vẫn tốt hơn là lên kinh tự chui đầu vào lưới.

Lúc này Mạnh Hổ mới mỉm cười:

- Thanh Hạm, chuyện cũng không đến nỗi tệ hại như nàng nghĩ, nếu như Yến vương thật sự muốn giết ta cũng không cần phải gọi ta vào kinh, như vậy không phải là thừa thải hay sao? Mới vừa rồi lão Tắt cũng đã nói, sở dĩ hắn đòi ta vào kinh chỉ là muốn thử dò xét lòng trung thành của ta với đế quốc một phen, ta chỉ cần lộ ra biểu hiện trung thành đúng mực đối với đế quốc, lần lên đế đô này không cần lo lắng gì đến tính mạng cả!

Tắt Điều Tử gật đầu:

- Ty chức cũng nghĩ rằng tướng quân nên vào kinh, dù sao bây giờ vẫn chưa đến lúc trở mặt với triều đình.

- Cứ quyết định như vậy!

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Chiếu lệnh bảo lập tức vào kinh, xem ra rạng sáng mai đội cận vệ ‘hộ tổng’ ta vào kinh sẽ đến đây. Sau khi ta đi, chuyện ở đây lão Tắt người phải quan tâm nhiều hơn, Thanh Hạm, nếu như nàng gặp phải khó khăn gì có thể tìm lão Tắt, nếu có ai dám gây chuyện với quân đoàn Tây Bộ, chỉ một câu thôi, ăn miếng trả miếng!

106. Chương 112: Giết Người Cướp Của

Sang ngày hôm sau lúc trời còn chưa sáng rõ, một đội cận vệ quân võ trang đầy đủ đã phóng ngựa đi tới bên ngoài cửa lớn của phủ Tổng đốc. Tên quan quân cầm đầu tung mình xuống ngựa, quát to với vệ binh đang canh giữ ngoài cửa lớn:

- Chúng ta phụng lệnh Yến Vương, đặc biệt tới đây hộ tổng tướng quân Mạnh Hổ vào kinh!

Đội trưởng vệ binh lạnh lùng quét mắt nhìn tên quan quân kia, đáp:

- Chờ ở đây, không được chạy loạn!

Dứt lời, tên đội trưởng vệ binh liền xoay người vào trong. Tên quan quân của đội cận vệ khẽ biến sắc nhưng cũng không dám phát tác, dù sao nơi này cũng là phủ Tổng đốc, không phải chỗ mà một tên trung đội trưởng cận vệ quân nho nhỏ như hắn có thể chọc vào.

Tên đội trưởng vệ binh vào trong chưa hết thời gian uống một chén trà, trong sân của phủ Tổng đốc đã vang lên tiếng người kêu ngựa hí.

Một hán tử vóc người to lớn tay dắt hai con tuấn mã cũng cao lớn đi trước ra khỏi cửa. Thấy trên lưng tên hán tử đeo hai cây đại thiết kích, tên quan quân đội cận vệ không khỏi biến sắc, hai cây thiết kích kia ít nhất cũng phải nặng trăm cân, không ngờ tên này cường hãn đến thế, có thể sử dụng binh khí nặng nề như vậy!

Tên hán tử kia thấy tên quan quân đội cận vệ nhìn mình với ánh mắt khiếp sợ, đôi mắt tròn tròn của hắn không khỏi thoáng qua một tia lạnh lẽo khinh thường, lại hừ mũi một tiếng, không thèm để ý tới đội cận vệ đang đứng nghiêm đợi sẵn bên ngoài cửa lớn.

Đến khi tên quan quân đội cận vệ nhìn thấy một trong hai con chiến mã mà tên hán tử kia đang dắt, đồng tử của hắn không khỏi co rút lại.

Chiến mã kia hắn chỉ gặp qua một lần bên bờ Nữ Nhi hà, nhưng đã để lại cho hắn một ấn tượng vô cùng sâu sắc. Lúc ấy Mạnh Hổ cỡi trên lưng chiến mã kia thách chiến trước trận của hai bên, mười mấy vạn đại

quân của đế quốc Minh Nguyệt không có một người nào dám bước ra ứng chiến, khí thế ấy, uy phong ấy quả thật làm cho người ta mỗi khi nhớ lại đều cảm thấy máu nóng trào dâng!

Không lâu sau đó, Mạnh Hổ bước ra khỏi cửa lớn, sau lưng có Triệu Thanh Hạm và Tất Điều Tử đi theo. Tất Điều Tử biết Mạnh Hổ và Triệu Thanh Hạm có thể có chuyện muốn nói riêng với nhau, liền cố ý vượt lên phía trước. Mặt mày Triệu Thanh Hạm vô cùng ảm đạm, đôi mắt đẹp sưng húp đỏ ngầu, hiển nhiên đã khóc rất nhiều, trên gương mặt trắng nõn nà cũng lộ vẻ quyến luyến không nỡ rời xa, làm cho người khác nhìn thấy có cảm giác như chứng kiến cảnh tử biệt sanh ly vậy!

Thừa dịp Mạnh Hổ và Triệu Thanh Hạm còn đang nỉ non chằng chằng thiếp thiếp, Tất Điều Tử bước tới trước mặt tên quan quân đội cận vệ, nở nụ cười cầu tài:

- Xin hỏi tướng quân xưng hô như thế nào?

- Đại... đại nhân quá lời, tỳ chức là Hoàng Đảm.

Tên quan quân đội cận vệ lập tức mặt đỏ bừng lên, thầm nghĩ một tên trung đội trưởng nho nhỏ như mình sao dám tự nhận là tướng quân gì chứ! Cho dù là quan quân đội cận vệ thì đã sao, người ta chính là khách quý của tướng quân Mạnh Hổ, mà tướng quân Mạnh Hổ tương lai là quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, nên cũng không dám dương oai trước mặt người ta.

-Thì ra là Hoàng Đảm huynh đệ!

Tất Điều Tử cười nói:

- Lần này đi Lạc Kinh đường xa ngàn dặm, tướng quân của ta trên đường phải cậy nhờ huynh đệ chiếu cố nhiều một chút!

- Xin đại nhân đừng nói vậy!

Ánh mắt Hoàng Đảm có vẻ kích động, lớn tiếng nói:

- Tướng quân Mạnh Hổ là nổi kiêu ngạo của đế quốc chúng ta, có thể được hộ tống tướng quân trên đường lên kinh, đó chính là niềm vinh hạnh của tỳ chức cùng toàn thể trung đội số Bốn!

Tất Điều Tử khẽ cười:

- A, tóm lại cũng phải nhờ vào huynh đệ.

Bên kia rốt cục Triệu Thanh Hạm cũng đã xong tâm sự, Mạnh Hổ tiếp lấy cương ngựa trong tay Trương Hưng Bá, nhẹ nhàng quăng mình lên lưng ngựa, sau đó khẽ giật cương, không hề quay đầu lại nghênh ngang mà đi. Trương Hưng Bá cũng quăng mình lên ngựa, hai chân hung hăng thúc vào bụng ngựa, hét lớn một tiếng đuổi theo sau Mạnh Hổ.

Hoàng Đảm và đội cận vệ phía sau cũng vội vàng lên ngựa, nhanh chóng giục ngựa chạy theo.

Tiếng vó ngựa vang lên rầm rập, hơn trăm người rất nhanh đã biến mất trên con đường trống trải. Triệu Thanh Hạm đột nhiên cảm thấy như trái tim mình đã đi theo, đôi mắt to tròn không khỏi trào dâng hai hàng lệ nóng. Liên nhi bên cạnh vội tiến lên tìm lời khuyên nhủ:

- Tiểu thư người chó nên quá mức thương tâm, cô gia nhất định sẽ trở về bình yên không sút mẻ chút nào!

- Ừ!

Triệu Thanh Hạm khẽ ừ mũi một tiếng, thế nhưng nước mắt tuôn ra càng nhiều hơn, giống như rèm châu bị đứt, hạt châu theo đó tuôn rơi. Liên nhi thấy khuyên không được, không khỏi than nhẹ một tiếng, trên gò má nàng đôi dòng lệ bất giác cũng từ từ lăn xuống.

Trời đã gần đến Ngọ, ở thành Tam Giang.

Thành Tam Giang lúc trước phồn hoa náo nhiệt biết bao giờ đây đã trở nên một biển lửa ngập trời, một đội binh sĩ bào đen giáp đen của đế quốc Minh Nguyệt đang chạy loạn khắp hang cùng ngõ hẻm, cứ nhìn thấy

bất cứ vật gì có chút giá trị hay lương thực gia súc lập tức ra tay cướp bóc, người mất của nếu có ý chống cự sẽ lập tức gặp họa sát thân.

Còn có rất nhiều binh sĩ trời sanh dâm ác mượn cơ hội này làm việc riêng, tàn sát giết chóc hoặc tùy tiện gian dâm cưỡng hiếp.

Tư Đồ Duệ chấp tay đứng thẳng trên đầu thành Tam Giang, bên tai vang lên tiếng kêu rên thảm thiết của nam nhân sắp chết, tiếng kêu cứu thất thanh hoảng sợ của nữ nhân, còn có tiếng khóc của người già và trẻ em không được ai cứu giúp. Lại thêm tiếng vù vù của gió Bắc thổi qua, sức gió làm cho lửa cháy càng thêm mạnh, hỏa hoạn thiêu đốt rừng rực khắp nơi phát ra thanh âm huyền não làm cho ai nấy đều kinh sợ.

Trong mắt Tư Đồ Duệ lộ vẻ thê lương buồn thảm, nếu như không phải đến bước đường cùng, hẳn cũng tuyệt đối không muốn xuống tay hạ thủ với bá tánh bình dân tay không tác sát. Từ trước tới nay Tư Đồ Duệ vẫn cho rằng chức trách của quân nhân là phải bảo vệ dân chúng, chứ không phải đè đầu cưỡi cổ dân chúng mà tác oai tác phúc, dù cho là dân chúng của nước địch, cũng không thể tùy ý giết người cướp của như vậy được!

Thế nhưng hiện tại, Tư Đồ Duệ căn bản không còn con đường nào khác, hẳn chỉ có thể tiến hành giết người cướp của đối với bá tánh bình dân của nước địch mà thôi, sỉ nhục, quả thật là sỉ nhục của quân nhân! Trong giây phút này, lòng Tư Đồ Duệ tràn ngập đau buồn, thảm kịch xảy ra hôm nay ở ba phủ Tam Giang, Hà Đông, Hà Nam nhất định sẽ trở thành vết nhơ không thể nào tẩy xóa trong đời hắn.

Phía sau Tư Đồ Duệ, ánh mắt Cảnh Trung cũng vô cùng ảm đạm, thân là một tên tham mưu trưởng chính trực, hẳn cũng hiểu được dùng đao đối phó với bá tánh bình dân là chuyện ngàn vạn lần không nên làm. Thế nhưng thực tế là tàn khốc, nếu như tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt không giơ đao đối phó với bá tánh bình dân của nước địch, chẳng lẽ quay lại giơ đao đối phó với bá tánh bình dân của nước mình, xem ra chỉ còn cách hy sinh dân chúng của nước địch mà thôi!

Gió Bắc gào thét, lưỡi lửa ngập trời.

Tư Đồ Duệ, Cảnh Trung và hai tên tham mưu phía sau vội vã cúi gục đầu, hai tay ôm trước ngực, vẻ mặt nghiêm trang bắt đầu cất lời cầu nguyện, van xin Thánh nữ Quang Minh dung thứ cho tội trạng mà bọn chúng đã phạm phải hôm nay....

Cũng trong ngày hôm đó, ở hai phủ Hà Đông, Hà Nam cũng diễn ra cảnh tượng kinh hoàng như ở Tam Giang, hàng trăm hàng ngàn thôn trấn cũng diễn ra như vậy. Sau khi Tư Đồ Duệ xuống lệnh cướp bóc, mười mấy vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt huy động hết toàn bộ, ba phủ Tam Giang, Hà Đông, Hà Nam của hành tỉnh Tây Bộ lập tức trở thành địa ngục trần gian. Trừ ra ở trong núi sâu đầm lầy, cả vùng đại bình nguyên Tam Giang gần như không có một thôn xóm nào may mắn thoát khỏi tai kiếp!

Đây quả là một trường họa kiếp (đại nạn), ba phủ ven hành tỉnh Tây Bộ đã gặp họa kiếp trong mười năm qua chưa từng có!

Thành Tây Lăng, phủ Tổng đốc.

Sắc mặt Mông Diễn âm u vô kể, hắn đang từ trong phủ Tổng đốc đi ra, thừa dịp Mạnh Hổ không có mặt ở đây, vốn Mông Diễn muốn thương lượng với Triệu Thanh Hạm về chuyện chỉ huy thống nhất quân đoàn cận vệ và quân đoàn Tây Bộ làm một. Chuyện thương lượng đương nhiên chỉ là cái cớ, mấu chốt là muốn tạo ra một cơ hội để có thể hẹn hò cùng Triệu Thanh Hạm.

Thế nhưng đáng tiếc rằng, giữa buổi sáng Mông Diễn bưng bưng hưng phấn chạy tới phủ Tổng đốc, lúc ấy Triệu Thanh Hạm đã đi tới quân doanh ở phía Đông thành.

Đến khi Mông Diễn chạy tới quân doanh ở phía Đông thành, Triệu Thanh Hạm đã trở về phủ Tổng đốc, Mông Diễn lại chạy trở về phủ Tổng đốc thì Triệu Thanh Hạm đã chạy tới quân doanh ở phía Bắc thành. Đến lúc này Mông Diễn mới hiểu được ý của Triệu Thanh Hạm, căn bản là nàng muốn tránh né, căn bản là nàng không muốn gặp mặt hắn.

Không gặp được Triệu Thanh Hạm, trong lòng Mông Diễn không tránh khỏi thất vọng, đang định trở về hành dinh, trên quan đạo phía trước bỗng vang lên tiếng vó ngựa dập dồn. Mông Diễn thờ ơ quay đầu nhìn lại, đã thấy Triệu Thanh Hạm được Chiến Ứng, Hạ Khánh, Chu Tiên, Bạch Hỉ tiền hô hậu ủng giục ngựa vội vàng chạy đến phủ Tổng đốc.

Mặc dù trong lòng Mông Diễn âm thầm cao hứng, nhưng sắc mặt vẫn bình thường không để lộ ra ngoài.

Triệu Thanh Hạm đã thấy Mông Diễn từ xa, liền tung mình xuống ngựa tiến tới hành lễ:

- Thanh Hạm tham kiến điện hạ.

Bọn Chiến Ứng phía sau Triệu Thanh Hạm cũng vội vã tung mình xuống ngựa, tiến tới ra mắt Mông Diễn.

Mông Diễn gật đầu một cái xem như đáp lễ, sau đó nhìn Triệu Thanh Hạm như cười như không:

- Thanh Hạm, nàng hiện tại quả thật là người bận rộn, bản vương tìm nàng rất lâu cũng không thể tìm được.

- Điện hạ, Thanh Hạm cũng đang muốn tìm ngài.

Triệu Thanh Hạm đây là nói thật, thế nhưng nàng tìm Mông Diễn là vì chuyện của dân chúng ba phủ Tam Giang, Hà Đông và Hà Nam. Nếu không phải như vậy nàng không hề muốn gặp chút nào, để tránh cho ý trung nhân có thể hiểu lầm.

- Sao?

Mông Diễn cảm thấy bất ngờ, mỉm cười hỏi:

- Không biết nàng tìm bản vương là vì chuyện gì?

Triệu Thanh Hạm thở dài một tiếng, u oán nói:

- Điện hạ, mới vừa có khoái mã của kỵ binh Man nhân trở về báo lại, đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ đang giết người cướp của ở ba phủ Tam Giang, Hà Đông và Hà Nam, mấy trăm vạn con dân của đế quốc đang phải chịu cơn giày xéo của giặc đế quốc Minh Nguyệt. Lúc này quân đoàn Tây Bộ vừa mới gầy dựng lại, tuy thủ thành thừa sức, nhưng xuất kích lại không đủ, mong rằng điện hạ thương hại dân chúng trong ba phủ, dẫn quân đoàn cận vệ chạy đi cứu viện, được vậy Thanh Hạm vô cùng cảm kích.

Mông Diễn nghe vậy lập tức biến sắc, nghiêm nghị nói:

- Thanh Hạm nàng nói gì vậy? Con dân của ba phủ Tam Giang, Hà Đông và Hà Nam không phải cũng là con dân của đế quốc hay sao? Chống giặc ngoại xâm, bảo vệ hành tỉnh Tây Bộ là chức trách của quân đoàn Tây Bộ, cũng là sứ mạng thần thánh của quân đoàn cận vệ, bây giờ bản vương đã biết chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ không trở mặt ngồi nhìn.

Dứt lời, không chờ cho Triệu Thanh Hạm nói lời cảm tạ, Mông Diễn quay đầu dặn dò tên đội trưởng cận vệ theo sau:

- Người lập tức trở về đại doanh ngoài thành, lệnh cho Hàn Phong, Đồ Vu, Vu Long Vân, Đằng Thanh Vân, Lục Thừa Vũ nắm vị tướng quân lập tức tụ họp quân đội, chuẩn bị xuất chinh! Lại đưa tin cho Tổng đốc Tây Bắc Trịnh đại nhân, xin hấn điều động quân đoàn Tây Bắc hiệp đồng tác chiến.

- Dạ!

Tên đội trưởng cận vệ ầm ầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Lúc này Mông Diễn mới thở phào một cái, quay đầu lại nhìn Triệu Thanh Hạm:

- Thanh Hạm, hơn ba ngàn kỵ binh Man nhân đã lập kỳ công bên bờ sông Nữ Nhi lần trước, bản vương hy vọng có thể tạm thời mượn đỡ. Cuộc chiến lần trước bên bờ sông Nữ Nhi, mặc dù Liêm Đào kỵ sĩ đoàn của Tư Đồ Duệ thất bại, nhưng tổn thất cũng không lớn lắm, lần này nếu như gặp lại Liêm Đào kỵ sĩ đoàn, cần phải có cánh quân kỵ binh Man nhân kia áp chế.

- Chuyện...này...

Triệu Thanh Hạm nghe vậy cảm thấy có chút khó khăn, không phải là nàng không nỗ lực điều động hơn ba ngàn kỵ binh Vạn nhân kia, mà căn bản là nàng không thể điều động.

Nhìn khắp cả đế quốc, trừ Mạnh Hổ ra có lẽ cũng chỉ có Tất Điều Tử là có thể miễn cưỡng điều động cánh quân kỵ binh Vạn nhân kia. Triệu Thanh Hạm bất giác quay đầu lại đưa mắt nhìn Tất Điều Tử, nhưng không ngờ phát hiện ra ánh mắt của Tất Điều Tử có vẻ kỳ quái, hắn đang cúi đầu, thân thể run lên nhẹ, dường như đang cố gắng đè nén cảm giác kích động nào đó trong lòng.

Thấy Triệu Thanh Hạm lộ vẻ khó xử, Mông Diễn dường như trúng tim đen, lập tức lại nói:

- Nếu như Thanh Hạm nàng không yên lòng, vậy có thể đích thân chỉ huy cánh quân kỵ binh Vạn nhân kia xuất chinh cùng với quân đoàn cận vệ của bản vương. Đối với cánh kỵ binh Vạn nhân này, bản vương tuyệt đối không can thiệp tới nhiều, chỉ khi nào Liêm Đào kỵ sĩ đoàn của Tư Đồ Duệ xuất hiện, mới cần đến Thanh Hạm nàng cùng cánh quân kỵ binh Vạn nhân xuất trận để đảm bảo chu toàn.

107. Chương 113: Thập Lý Pha, Yến Trường Không

Mông Diễn đã nói đến nước này, Triệu Thanh Hạm biết rằng mình không thể nào cự tuyệt được nữa. Lần này xuất binh là vì cứu viện ba phủ Tam Giang, Hà Đông, Hà Nam, Triệu Thanh Hạm thân là Tổng đốc tương lai của hành tỉnh Tây Bộ, không cầm quân đi trước dường như không hợp với lễ thường.

Mông Diễn lại nói:

- Quân Di đâu rồi, vì sao bản vương không thấy nàng vậy?

Thập Lý pha. (Pha: Khu đất bằng phẳng liền với sườn núi)

Thập Lý pha thật ra chỉ là một nhánh phụ của sườn Bắc Thanh Ngưu sơn, chỉ là đến nơi đây thì thể núi đã trở nên bằng phẳng. Con đường từ Tam Giang, Hà Đông dẫn đến Tây Lăng vắt ngang qua Thập Lý pha, hai bên đường là rừng cây rậm rạp, gió Bắc thổi qua, trong rừng vang lên tiếng thông reo từng hồi, thanh âm nghe như sóng dữ xô bờ, làm cho người người nghe thấy đều kinh sợ.

Trời đã gần trưa, theo sau Yến Trường Không là tham mưu trưởng sư đoàn Cảnh Trực, hai tên liên đội trưởng Cung Duyệt, Cung Duệ và đội cận vệ cùng nhau đi tới Thập Lý pha. Một nhóm mười mấy kỵ mã đang giục ngựa chậm rãi đi lên sườn núi, Yến Trường Không liền thẳng ngựa nghỉ chân, đứng bên con đường vắt ngang Thập Lý pha trầm tư suy nghĩ.

Cung Duyệt miệng thẳng lòng ngay, không nhịn được liền cất tiếng hỏi:

- Tướng quân, hai ngày nay, ngày nào ngài cũng đi tới chỗ quỷ quái này, sau đó đứng suốt cả ngày, nhưng ty chức quả thật nghĩ không ra nơi này có gì đẹp mắt?

- Nếu như người có thể nhìn ra huyền cơ của nơi này thì thiên lý ở đâu?!

Yến Trường Không cười nhạt, nói với vẻ vừa răn dạy vừa khuyến khích:

- Bình thường trong thời gian học tập chiến thuật ở học viện quân sự Minh Nguyệt, người luôn miệng bảo rằng không có thời gian. Nhưng nếu người đã học xong giáo trình cơ sở cấp thấp, người sẽ hiểu được dụng ý vì sao bản tướng quân năm lần bảy lượt tới nơi này để quan sát địa hình!

- Ách...

Cung Duyệt gãi đầu gãi tai, mặt toát mồ hôi:

- Ty chức chỉ biết được có vài chữ, làm sao học được giáo trình chiến thuật kia chứ!

- Được rồi!

Yến Trường Không cười khổ lắc đầu:

- Bảo người học chiến thuật còn khó hơn ép buộc quả phụ mang thai!

Yến Trường Không vừa dứt lời, Cảnh Trục, Cung Duyệt, còn có các tướng sĩ đội cận vệ bên cạnh đều phá lên cười, bản thân Cung Duyệt cũng gãi đầu cười rất ngây ngô. Mặc dù hấn bị Yến Trường Không giáo huấn một phen nhưng không hề lộ ra vẻ buồn lòng, có thể thấy được, uy tín của Yến Trường Không trong lòng tướng sĩ dưới trướng rất cao.

Đợi cho tiếng cười của mọi người dịu bớt, Yến Trường Không mới lên tiếng nói với giọng nghiêm trang:

- Lần Đông chinh này kết thúc thất bại, không khỏi khiến cho người phải thở dài tiếc nuối. Thế nhưng còn tệ hơn nữa là đế quốc Quang Huy sắp sửa phản kích ồ ạt, mà quốc khố của đế quốc cũng đã không còn đủ tiền bạc và lương thực để chống chọi một trận chiến tranh trường kỳ bảo vệ đế quốc.

Cả bọn Cảnh Trục Cung Duyệt đều vội vã gật đầu, ánh mắt cả bọn cũng trở nên ngưng trọng hẳn lên.

- Cho nên...

Yến Trường Không buồn bã thở dài, nói tiếp:

- Tổng đốc đại nhân mới lệnh cho sư đoàn số Hai bảo vệ yếu đạo này trong thời gian ít nhất mười ngày. Bởi vì trong thời gian mười ngày này đế quốc đang thu gom tiền bạc và lương thực, nếu như thu gom không được số tiền bạc và lương thực kia, chúng ta không chỉ thua một trận chiến tranh bảo vệ đế quốc mà thôi, mà rất có thể là mất cả đế quốc!

Đột nhiên Cung Duyệt nắm chặt đôi bàn tay sắt, giọng phấn khích:

- Đế quốc Minh Nguyệt chúng ta tuyệt đối sẽ không thua đế quốc Quang Huy!

- Đúng, bản tướng quân cũng tin chắc đế quốc sẽ không thua!

Yến Trường Không gật đầu, trầm giọng:

- Thế nhưng tướng sĩ của đế quốc không thể nào ôm bụng đói bước ra chiến trường đánh nhau với quân địch, lại còn thân nhân của các tướng sĩ đã hy sinh, chúng ta càng không thể để cho bọn họ vì không có tiền mua thức ăn quần áo mà phải chịu đói rét...

Nói đến đây, trong lòng Yến Trường Không bất giác nhớ đến những tướng sĩ đã bỏ thân tại đế quốc Quang Huy trong cuộc Đông chinh này, nghĩ đến bọn họ hy sinh vì đế quốc, nhưng đế quốc ngay cả tiền tử tuất của bọn họ cũng không thể phát. Người nhà bọn họ chẳng những đã mất đi thân nhân, mà còn phải chịu đựng cuộc sống cực khổ.

Vừa nghĩ vừa nhớ, đôi mắt hổ của Yến Trường Không không khỏi ứa ra nước mắt, giọng nói của hấn thoáng chốc cũng trở nên nghẹn ngào:

- Cho nên chúng ta bất luận thế nào cũng phải thu gom cho đủ số lương thực và tiền bạc kia, vì để cho Tổng đốc đại nhân có thể thu gom được tiền bạc và lương thực, sư đoàn số Hai bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ con đường quan trọng này trong thời gian mười ngày!

- Tướng quân!

Cung Duyệt hai mắt đỏ ngầu, gẫm nhẹ:

- Hãy để cho ty chức tới thủ ở Thập Lý pha, chỉ cần ty chức còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ không để một tên binh sĩ nào của đế quốc Quang Huy qua lọt, tuyệt đối không để cho bọn chó đẻ quốc Quang Huy này tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với đại doanh ở trung quân của tướng quân!

Yến Trường Không yên lặng lắc đầu, khá khen cho dũng khí thấy chết không sờn lòng của Cung Duyệt, nhưng muốn bảo vệ con đường quan trọng này trong ít nhất mười ngày, dựa vào tử thủ là không đủ. Quân đoàn cận vệ của Mông Diễn có năm sư đoàn mười mấy vạn người, thêm nữa gian tế vừa báo lại, chủ lực quân đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang cũng đã chạy tới ngoài thành Tây Lăng. Cho nên đại quân của đế quốc Quang Huy đang tụ họp ở Tây Lăng đã hơn hai mươi vạn, mà sư đoàn số Hai đếm đi đếm lại cũng chỉ có hơn hai vạn mà thôi!

Hơn hai vạn muốn ngăn cản hai mươi vạn, cái cần có không chỉ là dũng khí, trí tuệ lại càng cần hơn!

Ánh mắt Yến Trường Không đột nhiên chuyển qua nhìn hai mảng rừng rậm rạp hai bên quan đạo, đột nhiên, một vẻ điềm đạm ung dung toát ra trên gương mặt hắn. Có thể ngăn trở hai mươi vạn đại quân đế quốc Quang Huy hay không, phải xem có thể lợi dụng trọn vẹn hai mảng rừng rậm kia hay không!

Hai ngày sau, vào buổi trưa.

Sư đoàn tiên phong của quân đoàn cận vệ vừa đến Thập Lý pha, đại tướng tiên phong Đằng Thanh Vân cảm thấy hai cánh rừng rậm rạp hai bên đường mơ hồ toát ra sát khí, vội ra lệnh cho toàn quân không đi tới nữa, lập tức ngừng lại triển khai trận thế dọc theo sườn núi phía Bắc, rồi lập tức sai người phi ngựa báo tin cho Mông Diễn. Mông Diễn nghe vậy vội vàng chỉ huy chủ lực đại quân của quân đoàn cận vệ và chủ lực của quân đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang chạy tới Thập Lý pha hội hợp với sư đoàn tiên phong của Đằng Thanh Vân.

Ngựa xe rầm rộ.

Mông Diễn và Trịnh Trọng Quang đều tự ngồi chiến xa đi tới trước đội hình sư đoàn tiên phong đã chờ sẵn, hai bên chiến xa của hai người là một đám tướng lĩnh cao cấp của quân đoàn cận vệ và quân đoàn Tây Bắc tiền hô hậu ủng. Còn có Triệu Thanh Hạm chỉ huy cánh quân kỵ binh Man nhân đi theo xuất chinh, Ngô Quân Di cũng có mặt trong số đó.

Đại tướng tiên phong Đằng Thanh Vân vội vàng giục ngựa tiến tới, ngồi trên lưng ngựa ôm quyền hành lễ với Mông Diễn:

- Ty chúc tham kiến điện hạ.
- Ủ!

Mông Diễn khẽ gật đầu, cau mày hỏi:

- Người hoài nghi trong cánh rừng phía trước có quân của đế quốc Quang Huy mai phục sao?
- Không phải hoài nghi, mà quả thật có quân của đế quốc Quang Huy mai phục trong đó!

Đằng Thanh Vân nghiêm giọng đáp:

- Trước khi điện hạ tới đây, ty chúc đã trước sau phải ra sáu toán thám báo du kỵ tiến vào rừng rậm thăm dò, kết quả cho đến bây giờ không có người nào trở về, ty chúc đoán chừng bọn chúng đã gặp chuyện bất trắc!

Sử Di Viễn đang đứng nghiêm phía sau Mông Diễn đột nhiên cất tiếng:

- Điện hạ, quả thật trong rừng tràn ngập sát khí!
- Có phục binh thì đã sao?

Mông Diễn quát to:

- Trước hết đuổi bọn chúng ra sau đó một phen quét sạch.

Lọc cọc....

Mông Diễn vừa dứt lời, một con ngựa trắng lẻ loi đột nhiên xuất hiện trên sườn núi phía Nam. Kỵ sĩ giục ngựa đi chậm rãi đi lên đến chỗ cao nhất trên sườn núi thì nhẹ nhàng thắng ngựa dừng lại. Con ngựa trắng lắc lắc chiếc đầu to lớn thật mạnh, lại phát ra tiếng thở phì phò trong mũi, trong lúc này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào người cỡi con ngựa trắng kia.

Tuấn mã có bộ lông thuần một màu trắng như tuyết, trong tay kỵ sĩ cầm một cây Lượng Ngân thương màu trắng sáng chói như cầu vồng, bộ áo giáp màu đen bao phủ thân hình trắng kiêu, khuôn mặt anh tuấn trắng nõn làm cho nữ nhân trông thấy phải sinh lòng ghen ghét. Lại thêm cặp mắt đen tuyền, lúc nhìn người khác toát ra vẻ lạnh lùng tàn nhẫn làm cho người ta ngạt thở, dường như ngay cả không khí chung quanh hắn đều vì vậy mà trở nên rét lạnh khác thường.

- Yến Trường Không?

Mông Diễn hơi biến sắc, nghiêm nghị nói:

- Chẳng lẽ là Bạch Mã Ngân Thương Yển Trường Không!

Mông Diễn vừa dứt lời, kỵ sĩ ở sườn núi bên kia đã giục ngựa xông thẳng về phía trước, vừa chạy được hơn mười bước liền nhẹ nhàng ghìm cương. Chiến mã nhất thời dựng đứng thân trước lên cao, ngẩng đầu hí lên một tiếng thật dài.

Đến khi con ngựa trắng thả rơi hai chân trước xuống đất thật mạnh, kỵ sĩ nọ liền vung cao ngân thương trong tay, mũi thương sáng chói chỉ vào đám quân của đế quốc Quang Huy đông như kiến phía trước, lớn tiếng quát to:

- Thanh Châu Yển Trường Không ở đây, ai dám cùng ta đơn đả độc đấu?

Ánh mắt Mông Diễn thoáng vẻ ngưng trọng, thấp giọng nói:

- Yển Trường Không, quả thật là Yển Trường Không!

Trịnh Trọng Quang muốn thể hiện một chút trước mặt Mông Diễn, lập tức quay đầu quát to:

- Các huynh đệ Tây Bắc, ai dám xuất trận lấy thủ cấp Yển Trường Không dâng lên trước chiến xa điện hạ?

Trịnh Trọng Quang vừa dứt lời, một viên tướng lập tức từ trong trận giục ngựa xông ra, thúc ngựa vung đao về phía Yển Trường Không, lớn tiếng quát:

- Tây Bắc Mao Kiệt, xin chỉ giáo!

Yển Trường Không không thèm đáp lời, nhẹ thúc hai chân, Bạch Long mã thoáng chốc hất tung bốn vó, trong một thời gian rất ngắn đã tăng tốc, cả người lẫn ngựa hoá thành một luồng sáng bắn về phía Mao Kiệt. Mao Kiệt chưa kịp đề phòng đang muốn vung đao lên chém thì đã bị Yển Trường Không đánh cho một thương rơi xuống ngựa.

- Nhị đệ!

- Nhị ca!

Mao Kiệt vừa rơi xuống ngựa, trong đội hình của quân đoàn Tây Bắc lập tức phi ra hai kỵ mã, song song chạy tới Yển Trường Không.

Hai người này chính là bào huynh Mao Anh và bào đệ Mao Hùng của Mao Kiệt. Lúc này cả hai mặt mày căm phẫn, có vẻ như không giết Yển Trường Không ngay giữa trận tiền tuyệt đối không chịu bỏ qua.

Yển Trường Không đương nhiên không sợ hãi, giục ngựa nghênh đón.

Ngay lúc ba chiến mã xáp đến gần nhau, chỉ nghe một tiếng quát to, sau đó chột vang lên hai thanh âm rên la thảm thiết. Đám tướng sĩ của đế quốc Quang Huy đang chăm chú theo dõi cuộc chiến vẫn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra, cuộc chiến đã phân sống chết. Mao Anh, Mao Hùng cũng đã rơi xuống ngựa, đang giãy dụa rên la trên mặt đất, bụng của hai người đã bị chọc thủng một lỗ thật to, lục phủ ngũ tạng và máu tươi theo đó trào ra, cảnh tượng vô cùng thê thảm khiến người khác không nỡ nhìn.

Thấy Mao Anh, Mao Hùng chỉ sau một hiệp đã bị Yển Trường Không đánh rơi xuống ngựa, trong đội hình đại quân của đế quốc Quang Huy thoáng chốc vang lên tiếng hít thở thật sâu.

Yển Trường Không giục ngựa qua lại trước trận mấy vòng, rồi quay lại sườn núi ghìm ngựa đứng lại, lớn tiếng quát:

- Quân của đế quốc Quang Huy chẳng lẽ chỉ toàn phường giá áo túi cơm sao? Hừ, bọn vô dụng các người trở về nhà khổ luyện thêm mười năm võ nghệ rồi hãy trở lại, Mạnh Hổ, Mạnh Hổ đâu rồi?

Hai tay Mông Diễn bắt giắc nắm chặt thành chiến xa, bởi vì dùng sức quá độ, các đầu ngón tay đều trắng bệch.

Yển Trường Không xem thường các tướng lĩnh của quân đoàn cận vệ và quân đoàn Tây Bắc như thế, nhưng lại chỉ kiêng kỵ mỗi mình Mạnh Hổ, điều này làm cho Mông Diễn cảm thấy không thể nào đón nhận được.

Ngọn lửa đỏ kị bùng bùng cháy lên trong lồng ngực, Mông Diễm đột ngột đánh một chưởng thật mạnh vào thành chiến xa, lớn tiếng quát:

- Người đâu, dắt Ô Chuy ra đây!

Ô Chuy là vật cỡi của Mông Diễm, Mông Diễm kêu người dắt Ô Chuy ra chính là hấn muốn đích thân xuất trận!

Một đám tham mưu và tướng lĩnh của quân đoàn cận vệ bị chuyện này làm cho kinh hoảng, Sử Di Viễn, Phác Tấn Chi vội vàng tiến lại dùng lời khuyên nhủ. Hàn Phong là người đứng đầu trong năm đại hủ tướng của quân đoàn cận vệ trực tiếp giục ngựa chạy vội ra, gương cao thương quát lớn:

- Yến Trường Không đừng vội càn rỡ, Lạc Kinh Hàn Phong đến đây lãnh giáo!

108. Chương 114: Ngũ Hổ Chiến Trường Không

Hàn Phong giục ngựa ra trận, Đại Khảm đao nặng nề vung cao, ngựa mặt lên trời gào to.

Thấy Hàn Phong oai phong như chiến thần, lại còn gào lên một tiếng đinh tai làm cho màng nhĩ người nghe cảm thấy đau nhức, tinh thần của các tướng sĩ đế quốc Quang Huy vừa mới hạ thấp lập tức phấn chấn hẳn lên, bắt đầu hò reo hoan hô vang dậy.

Trên mặt Yến Trường Không đột nhiên nở một nụ cười giễu cợt, đánh nhau không phải nhờ vào gào to hét lớn là có thể thắng được, giọng to cũng không có nghĩa là võ nghệ cũng cao cường. Chỉ trong thoáng chốc, Yến Trường Không nhẹ thúc hai gót, Bạch Long mã lắc lắc đầu, lại hất tung bốn vó xông thẳng về phía trước. Mặt đất dưới chân như nước thủy triều lui nhanh về phía sau, thân ảnh của tướng địch cũng nhanh chóng đến gần.

Hai chiến mã vừa xấp lại gần nhau, Hàn Phong hét lớn một tiếng, Đại Khảm đao vung cao tự này giờ liền hung hăng chém xuống. Gần như cùng lúc đó, Lượng Ngân thương của Yến Trường Không cũng đã mang theo tiếng rít chói tai quét ngang qua. Đại Khảm đao nặng nề và Lượng Ngân thương sáng loáng chạm mạnh vào nhau, thoáng chốc phát ra một thanh âm của kim loại va chạm nhau lớn đến nỗi có thể làm tan đá nát vàng.

Hừ!

Sức chấn động vô cùng mãnh liệt làm cho hai cánh tay Hàn Phong tê dại, Đại Khảm đao suýt nữa rời khỏi tay. Hàn Phong bắt giắc tức tối hừ lên một tiếng, thân hình to lớn trên lưng ngựa cũng bị lệch sang bên, suýt chút nữa là rời khỏi lưng ngựa. May là thuật cỡi ngựa của Hàn Phong không tệ, hai chân quắp chặt lấy bụng chiến mã, mới miễn cưỡng không té ngựa.

Nhưng chiến mã có bộ lông đỏ như lửa bị Hàn Phong kẹp chặt đau không chịu nổi, nhất thời ngẩng đầu lên hí mấy tiếng ra vẻ đau đớn.

Yến Trường Không giục ngựa chạy ra hơn mười bước mới nhẹ nhàng thắng ngựa quay đầu lại, Lượng Ngân thương dài ba trượng khê vung lên, mũi thương sáng chói chỉ thẳng về phía Hàn Phong lúc ấy cũng đã thắng ngựa quay đầu trở lại. Đột nhiên, một nụ cười khinh bỉ nở trên mặt Yến Trường Không, cao giọng quát to với Hàn Phong:

- Hàn Phong, ngươi không phải là đối thủ của ta, về trận kêu Mạnh Hổ ra đây!

Khuôn mặt Hàn Phong thoáng chốc bùng đỏ, bị khinh thường như vậy trước mặt bao nhiêu tướng sĩ của đế quốc Quang Huy, bất kỳ ai cũng không chịu nổi. Hàn Phong thẹn quá hoá giận, lập tức giục ngựa xông thẳng về phía Yến Trường Không, vừa xông tới vừa tức tối gào thét:

- Yến Trường Không, ngươi hãy bớt huênh hoang một chút, có ngon đánh gia gia rút ngựa rồi hãy nói!

- Đánh rút ngựa thôi sao? Giết người cũng có khó gì!

Yến Trường Không nhẹ nhàng rung Lượng Ngân thương trong tay, mũi thương thoáng chốc tạo nên từng đạo cầu vòng màu trắng chói ngời, trong khoảnh khắc, Bạch Long mã của Yến Trường Không lại tung ra bốn vó, nhắm chiến mã màu đỏ lửa đối diện nhanh nhẹn xông tới. Gió Bắc cuộn cuộn thổi, ngù mũ màu trắng như tuyết trên đỉnh đầu khô của Yến Trường Không phấp phều đang bay bay trong gió, trông vừa xơ xác vừa cuồng dã.

Hai con chiến mã lại xáp gần nhau, Hàn Phong quát to một tiếng, Đại Khảm đao nặng nề chém mạnh về phía cổ Bạch Long mã của Yến Trường Không. Một đao này Hàn Phong nổi giận chém ra đã dốc hết sức lực toàn thân của hắn, nếu như chém trúng, e rằng cổ Bạch Long mã và Yến Trường Không sẽ bị xả thành bốn đoạn!

Trên mặt Yến Trường Không vẫn giữ nguyên vẻ chế giễu, hai cánh tay đột nhiên phát lực, Lượng Ngân thương dài ba trượng đã nhanh chóng từ dưới quét lên. Chỉ nghe một tiếng ‘đình’ trong trẻo vang lên, Đại Khảm đao của Hàn Phong đã bị hất ngược trở lên, Lượng Ngân thương xẹt qua đầu hai người, một kích đầy tức giận của Hàn Phong đã bị Yến Trường Không dễ dàng hoá giải.

Hai kỵ mã lần lượt đổi chỗ cho nhau, Hàn Phong chưa kịp buồn rầu vì một đao thất bại, thì Lượng Ngân thương của Yến Trường Không đã vẽ trên không một vòng vô cùng quỷ dị, quét nhanh về phía vai của Hàn Phong vừa lướt qua bên cạnh. Hàn Phong bỗng nhiên nghe tiếng rít gió vang lên sau lưng biết ngay rằng có chuyện không ổn, vừa muốn xoay đao lại đỡ thì đã không còn kịp nữa.

Bành!

Hàn Phong không kịp né tránh, vai trái đã trúng một thương rất mạnh, miếng giáp bảo vệ vai thoáng chốc đã bị đánh tan nát thành từng mảnh nhỏ.

Có hai mảnh sắt vỡ vụn bay xẹt qua gương mặt Hàn Phong, để lại hai vết cắt rướm máu. Máu tươi đỏ sẫm thoáng chốc theo vết thương chảy dài theo gương mặt Hàn Phong, nhưng chuyện đó đối với Hàn Phong chẳng đáng kể gì. Chuyện quan trọng nhất là, lòng tin của Hàn Phong đã bị nghiền nát thành từng mảnh theo miếng giáp bảo vệ vai!

Hàn Phong không còn lòng dạ nào ham đánh nữa, vội vàng giục ngựa chạy nhanh về trận của mình.

Sư đoàn trưởng Đồ Vu của sư đoàn số Hai giao tình rất tốt với Hàn Phong, lúc này thấy Hàn Phong thất bại quay về, sợ rằng Yến Trường Không sẽ đuổi giết, vội vã vừa múa Phụng Vũ Lưu Tinh Chùy từ trong trận xông ra, vừa thách chiến với Yến Trường Không:

- Trường Không tiểu tặc, Đồ gia gia ở đây, thức thời thì nhanh nhanh xuống ngựa bó tay chịu trói, miễn cho gia gia động thủ!

Yến Trường Không nghe vậy chau đôi mày kiếm, buông tha không tiếp tục đuổi theo Hàn Phong mà quay sang nghênh đón Đồ Vu.

Hai chiến mã vừa xáp lại gần nhau, Lượng Ngân thương trong tay Yến Trường Không vẫn quét ngang một chiêu vô cùng đơn giản y như trước. Từ sau khi thất bại dưới tay Mạnh Hổ trong cuộc chiến ở pháo đài Hà Tây, võ nghệ của Yến Trường Không đã đột phá bình cảnh mà tiến lên một cảnh giới khác. Đối với cường giả ở cảnh giới như vậy, những chiêu thức của thế tục quá dư thừa, tùy tiện ra tay cũng có thể xuất ra sát chiêu dồn người khác vào tử địa.

Đồ Vu rút kinh nghiệm từ thất bại của Hàn Phong, không dám đầu lực với Yến Trường Không, toàn thân đột nhiên cúi rạp về phía trước, trốn sang phía bên trái của yên ngựa. Một kích mang theo khí thế như sấm vang chớp giật của Yến Trường Không đã không trúng đích, Lượng Ngân thương sáng chói gần như quét qua sát thân thể của Đồ Vu, Đồ Vu kinh hãi biến sắc, thế nhưng rất nhanh hắn đã nở nụ cười hung ác.

Hai chiến mã vừa đổi chỗ cho nhau, thân hình đang nấp bên trái yên ngựa của Đồ Vu đột nhiên ngồi dậy, đồng thời tay phải quăng mạnh ra, một bóng đen nhanh như tên rời khỏi dây cung nhắm lưng của Yến Trường Không bắn tới. Nghe thấy tiếng xé gió sau lưng vang lên, Yến Trường Không lại nở một nụ cười chế giễu, không thèm quay đầu lại, tay trái nhanh như chớp phát mạnh về phía sau.

Nụ cười hung ác trên mặt Đồ Vu càng đậm hơn khi này, tiểu tử này muốn dùng tay không đoạt Lưu Tinh chùy sao? Quả thật là muốn chết!

Lúc Lưu Tinh chúi do Đồ Vu bắn ra sắp sửa trúng vào lưng Yến Trường Không, đột nhiên bàn tay trái Yến Trường Không đang xoè rộng lập tức nắm lại, sợi dây sắt buộc vào Lưu Tinh chúi đã bị hấn nắm chặt vào tay. Chỉ nghe xoảng một tiếng, Lưu Tinh chúi đang bắn nhanh về phía trước đột nhiên dừng lại, chỉ còn cách lưng của Yến Trường Không chừng nửa tấc thì rơi xuống.

Nụ cười hung ác trên mặt Đồ Vu như bị đông cứng lại, trong chớp mắt, một luồng sức mạnh như nước thủy triều theo sợi dây sắt truyền đến. Lúc Đồ Vu có phản ứng định buông tay ra thì đã chậm, cả người đã rớt xuống khỏi lưng ngựa.

Sau khi rơi xuống đất lăn lông lốc mười mấy vòng, Đồ Vu mới có thể lật mình ngồi dậy, lắc lắc cái đầu còn đang choáng váng sau cú ngã khá mạnh, Đồ Vu lập tức bỏ chạy về phía trận của đế quốc Quang Huy. Quân của đế quốc Quang Huy ở đối diện cũng đã bắt đầu náo động hẳn lên, Hàn Phong trong số ngũ hổ tướng cận vệ chưa được hai hiệp đã bị đánh cho hộc máu, Đồ Vu thì chỉ một hiệp đã bị đánh rớt khỏi lưng ngựa, tên Yến Trường Không này quả thật là vô cùng kinh khủng!

Giữa tiếng ồn ào huyền não, ba hổ còn lại trong năm hổ là Vu Long Vân, Đằng Thanh Vân và Lục Thừa Vũ đã cùng lúc xuất trận, phi ngựa thẳng ra trước trận tiếp cứu Đồ Vu đang ngã ngựa.

Yến Trường Không vừa thắng ngựa quay đầu lại, tay trái nhẹ nhàng rung lên, Lưu Tinh chúi đã được dây sắt quay tròn, Yến Trường Không nói dần dây sắt trong tay ra, bán kính xoay tròn của Lưu Tinh chúi ngày càng mở rộng. Chỉ trong thoáng chốc, bề mặt đầy những đỉnh nhọn trông như răng sói của Lưu Tinh chúi đã hoá thành một bóng đen nhàn nhạt, xoay tròn rít gào trên đầu Yến Trường Không.

Ngay lúc đó, Yến Trường Không đột ngột buông dây sắt trong tay ra, Lưu Tinh chúi không còn gì ràng buộc thoáng chốc theo quỹ tích xoay tròn bắn thẳng ra phía trước, hướng bắn ra của Lưu Tinh chúi, Đồ Vu đang vọt giơ lên cổ chạy như điên. Tuy rằng tên Đồ Vu này chỉ có hai chân, nhưng so ra tốc độ chạy cũng không kém hơn chiến mã chút nào!

Vu Long Vân thấy rất rõ ràng, vội vàng lên tiếng nhắc nhở:

- Lão Đồ, cẩn thận sau lưng!

Đồ Vu nghe vậy quay đầu lại, chỉ thấy một bóng đen quay tròn nhanh như sao xẹt phóng thẳng về phía mình, nhất thời tru lên một tiếng như tiếng sói tru, thân hình lập tức lật nghiêng sang một bên. Thân hình Đồ Vu vừa động, bên tai đã nghe một tiếng phốc vang lên, chợt cảm thấy mát lạnh sau lưng, toàn thân không thể khống chế ngã mạnh về phía trước. Sau khi ngã xuống, Đồ Vu cố gắng dùng sức giãy dụa vài cái nhưng vẫn không thể nào ngồi dậy, máu tươi đã trào ra miệng hấn thành dòng.

Ba người Vu Long Vân thấy rất rõ ràng, Lưu Tinh chúi mà Yến Trường Không ném ra gần như bay sát da lưng của Đồ Vu, những chiếc đinh sắc nhọn trên Lưu Tinh chúi đã móc theo cả mảnh giáp lưng của Đồ Vu. Trên lưng Đồ Vu vẫn còn những vết cắt sâu đến mức có thể thấy xương, bị thương nặng như thế, cho dù Đồ Vu không chết cũng chỉ còn lại nửa mạng!

Vu Long Vân và Đằng Thanh Vân giục ngựa phóng qua người Đồ Vu đang ngã nằm dưới đất, nhanh như gió cuốn mây bay nghênh đón Yến Trường Không. Lục Thừa Vũ ở phía sau nhảy xuống đỡ lấy Đồ Vu lên lưng ngựa, đưa về trận của mình, xong mới quay đầu nhìn lại, lúc này chỉ thấy Vu Long Vân và Đằng Thanh Vân đang chiến đấu kịch liệt cùng Yến Trường Không. Lượng Ngân thương trong tay Yến Trường Không tả xung hữu đột, thậm chí đánh cho hai người Vu Long Vân chỉ còn có thể chống đỡ mà thôi!

- Sao lại có thể như thế!

Lục Thừa Vũ trong lòng lửa giận bốc cao, lại giục ngựa xông ra trước trận trợ chiến, thấy Lục Thừa Vũ xông ra giúp, Vu Long Vân và Đằng Thanh Vân nhất thời phấn khởi tinh thần, ba người trở hết tài nghệ bao vây Yến Trường Không như đèn kéo quân chém giết vô cùng lịch liệt. Đám tướng sĩ của đế quốc Quang Huy đang đứng ở xa xa há hốc mồm quan sát cuộc chiến mãi mê, không dám thở mạnh chút nào.

Thời gian đánh nhau kịch liệt trôi qua rất nhanh, dường như chỉ trong thoáng chốc, ánh tà dương đã ngã về Tây, mà ba người Vu Long Vân, Đằng Thanh Vân và Lục Thừa Vũ đã chiến đấu với Yến Trường Không hơn một trăm hiệp. Yến Trường Không thấy đánh không lại ba tướng, liền đánh hờ một thương rồi từ ở giữa phá vòng vây vọt thẳng ra ngoài, chạy về hướng mà lúc này hấn đã đến.

Bọn ba người Vu Long Vân không chịu buông tha, lập tức giục ngựa đuổi nà theo.

Yến Trường Không giục ngựa chạy thẳng một đường, sau khi cách một khoảng xa đột nhiên thắng ngựa quay đầu, nường theo thể ngựa quay đầu, đổi thương sang tay trái, tay phải rất nhanh âm thầm lấy Thiết Thai cung ra dùng lòng bàn chân kẹp lại, sau đó với tốc độ nhanh nhất lấy ra ba mũi trọng tiễn móc sẵn vào dây của Thiết Thai cung.

Bạch Long mã vừa quay đầu lại, cũng vừa đối diện với ba người Vu Long Vân lúc ấy đã đuổi sát tới nơi, đột nhiên đuôi phải của Yến Trường Không vung thẳng lên không. Thiết Thai cung kẹp dưới lòng bàn chân đã giương căng, chỉ nghe một tiếng bật dây cung vang lên, ba mũi trọng tiễn cùng bắn ra một lượt, nhắm thẳng vào ba người Vu Long Vân, Đằng Thanh Vân và Lục Thừa Vũ.

Lục Thừa Vũ giục ngựa đuổi theo trước nhất, nên cũng ở gần Yến Trường Không nhất, lúc phát hiện ra đuôi phải của Yến Trường Không đột ngột vung lên, hần kinh hãi phát giác ra có điều bất ổn. Đến khi hần thấy rõ Thiết Thai cung dưới lòng bàn chân của Yến Trường Không thì hồn vía lên mây, vội vàng nghiêng người né tránh thì đã không còn kịp nữa, mặc dù tránh thoát được chỗ yếu hại trước ngực, nhưng vẫn bị bắn trúng vai phải.

(Thiết Thai cung: là một loại cung thời xưa, cánh cung là gỗ được bọc một lớp sắt bên ngoài, có khi toàn bằng sắt. Có uy lực và tầm bắn hơn hẳn loại cung bằng cánh gỗ bình thường, các võ tướng thời xưa đôi khi còn mang ra sử dụng tạm trong trường hợp vũ khí chính (kiếm, kích, đao, thương...) của mình đã mất.)

109. Chương 115: Hoả Thiêu Thập Lý Pha

Phía sau Lục Thừa Vũ, Vu Long Vân cũng bị Yến Trường Không bắn một mũi tên đứt cả ngù mũ màu đỏ trên đỉnh đầu khô, nhất thời cả kinh ba hồn chín vía bay đi đâu mất, theo bản năng thắng ngựa quay đầu lại rồi cũng chạy về trận của mình. Đằng Thanh Vân chạy ở sau cùng, cách xa Yến Trường Không nhất và cũng cảnh giác nhất cho nên tránh thoát được mũi tên của Yến Trường Không, tuy nhiên Lục Thừa Vũ và Vu Long Vân đã thua chạy về trận, hần chỉ còn một mình nên không còn lòng dạ nào ham chiến, không thể làm gì khác hơn đành cũng thắng ngựa quay đầu....

Trong trận của quân đoàn cận vệ, Mông Diễn tức giận đến mức sắc mặt tái xanh, ngũ hổ tướng của quân đoàn cận vệ thanh danh hiển hách không ngờ lại thua dưới tay một người. Thế nhưng bây giờ hần cũng không dám xuất chiến nữa, tên Yến Trường Không này đã có thể đơn thương độc mã đầu với ba người Vu Long Vân, Đằng Thanh Vân và Lục Thừa Vũ, võ nghệ của hần có thể nói là đã đến mức đẳng phong tạo cực, Mông Diễn cũng chưa ngu đến mức biết rõ tài nghệ không bằng người lại còn muốn đâm đầu chịu chết.

Phía sau Mông Diễn, Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi cũng lộ vẻ kinh sợ, thầm nghĩ tên Yến Trường Không này quả thật đúng là võ nghệ quá cao, cũng chỉ có Mạnh Hổ còn có thể cùng hần tranh cao thấp. Đáng tiếc bây giờ Mạnh Hổ đã phụng chiếu vào kinh, nếu không hôm nay đã có thể được xem một hồi long tranh hổ đấu, thế nhưng những lời này hai người không dám nói ra miệng, để tránh cho Mông Diễn bị kích thích.

Trên Thập Lý pha.

Ba người Lục Thừa Vũ vội vàng chạy về trận của mình, Yến Trường Không cũng không đuổi giết, chỉ giơ cao Lượng Ngân thương lên múa một vòng, ở một chỗ khác của Thập Lý pha lập tức vang lên tiếng kèn hiệu ngân dài. Chỉ trong thoáng chốc, một tràng tiếng bước chân rầm rập theo nhịp đã vang lên bên phía sườn Nam của Thập Lý pha.

Bởi vì bị độ dốc của sườn núi cản trở tầm nhìn, nên đại quân của đế quốc Quang Huy đang nhóm trận bên sườn núi phía Bắc của Thập Lý pha không thấy được tình hình bên sườn núi phía Nam. Nhưng chỉ cần nghe tiếng kèn hiệu và tiếng bước chân rầm rập đều đặn, đến kẻ ngu cũng có thể đoán được, trong lúc này, đang có một cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt đang dàn hàng ngang theo chiều rộng của con đường tiến thẳng về phía trước.

Trong sự chờ đợi hồi hộp làm cho người ta ngạt thở, Lượng Ngân thương của Yến Trường Không đang giương cao đã hạ xuống, sau đó chậm rãi giục ngựa tiến về phía trước.

Yến Trường Không vừa đi xuống sườn núi, một loạt trường mâu bên sườn núi phía Nam liền bày ra những mũi mâu sắc bén, sau đó đám trường mâu này càng ngày càng cao. Kế tiếp lại có nhiều mũi mâu sắc bén hơn nữa xuất hiện, đến khi hàng đầu tiên của đám binh sĩ đế quốc Minh Nguyệt tay cầm trọng thuẫn lộ ra hình dáng của chúng, đến lúc ấy, phía sau bọn chúng những ngọn trường mâu chìa thẳng lên trời đã tạo thành một cánh rừng rậm trường mâu.

- Hồng!

- Hồng!

- Hồng!

Hàng trăm hàng ngàn binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt xếp thành từng đội, nhóm chỉnh tề, mỗi tiếng thét vang lên liền tiến về phía trước một bước. Nhìn qua thì thông thả thật ra mau lẹ vô cùng, từ hàng trọng trang bộ binh đầu tiên xuất hiện cho đến hàng cung tiễn thủ ở cuối cùng đã hoàn toàn bước lên Thập Lý pha. Trước sau chỉ trong khoảng thời gian uống hết chén trà, năm ngàn trọng trang bộ binh và hai ngàn cung tiễn thủ đã triển khai xong đội hình bộ binh dày đặc trên con đường, rốt cục đã hoàn toàn bịt kín con đường.

Trong lúc này, Yến Trường Không thẳng ngựa dừng chân, Lượng Ngân thương trong tay giờ ngang.

Đám binh sĩ đế quốc Minh Nguyệt đang tiến tới đồng thời dừng bước lại, trọng thuẫn và trường mâu trong tay bọn chúng đồng loạt nện mạnh xuống nền đá của con đường, thoảng chốc phát ra một tiếng nổ ầm vang, thanh thế làm cho người ta phải rùng mình sợ hãi. —————

Trong trận của đế quốc Quang Huy.

Phác Tán Chi tiến tới bên cạnh Mông Diễn, thấp giọng nói:

- Điện hạ, địa hình phía trước cũng rất hẹp, bất lợi cho đại quân triển khai, quân ta rất khó phát huy ưu thế người đông thế mạnh. Lại thêm vừa rồi ngũ hổ tướng bên ta đã đánh thua Yến Trường Không mấy trận, quân ta đã mất hết nhuệ khí, hơn nữa trời cũng đã gần tối, ty chức cho rằng hôm nay không nên đánh nữa, hay là lui binh lại mười dặm hạ trại, chờ ngày mai khai chiến.

Mông Diễn cau mày, ngoảnh đầu nhìn sang Sử Di Viễn.

Sử Di Viễn vuốt vuốt bộ râu dê, gật đầu:

- Ty chức cũng tán thành ý kiến của Tán Chi tiên sinh, rõ ràng Yến Trường Không và quân của đế quốc Minh Nguyệt đã có chuẩn bị, quân ta đường xa mà đến, chưa tra xét rõ ràng trong cánh rừng rậm kia rốt cục như thế nào, nếu như tùy tiện phát binh tiến công là bất trí.

Mông Diễn gật đầu:

- Nếu đã như thế, vậy rút lui lại mười dặm hạ trại.

Mông Diễn ra lệnh một tiếng, trong trận của đế quốc Quang Huy liền vang lên tiếng kèn hiệu kéo dài, đám binh sĩ của quân đoàn cận vệ và quân đoàn Tây Bắc đang nghiêm trận đợi lệnh lập tức lục tục rút lui về phía sau. Đến khi sắc trời hoàn toàn tối hẳn, hơn ngàn kỵ binh Man nhân đoạn hậu mới là nhóm cuối cùng rút lui khỏi Thập Lý pha.

Trước Thập Lý pha.

Hai anh em Cung Duyệt, Cung Duệ bước nhanh tới trước ngựa của Yến Trường Không, lên tiếng hỏi:

- Tướng quân, vì sao quân giặc rút lui như vậy?

Trong mắt Yến Trường Không thoảng hiện vẻ thê lương, nghiêm giọng nói:

- Bên phía quân địch cũng có người tài!

Cung Duyệt bĩu môi, nói với vẻ khinh thường:

- Ty chúc cho rằng quân địch đã bị tướng quân hù dọa làm cho sợ vỡ mật!

- Sợ đến vỡ mật?!

Yến Trường Không nghe vậy thoáng chốc cau mày, trầm giọng trách mắng:

- Nếu như quân địch dễ dàng bị hù dọa mà vỡ mật như vậy, sao thể vang danh là quân đoàn cận vệ tinh nhuệ nhất của đế quốc Quang Huy? Cung Duyệt, Cung Duệ, các người nhớ kỹ cho bản tướng quân, trong bất cứ tình huống nào cũng tuyệt đối không được khinh thường đối thủ của mình, cho dù đối mặt với người là một đám nông phu tay không tác sát, cũng tuyệt đối không thể coi thường. Thất bại của cuộc chiến Tây Lăng đã cho chúng ta một bài học vô cùng đau đớn, đem một đám nông phu ra chiến đấu vì chính quê nhà của họ, lực lượng của bọn họ bộc phát ra cũng không thua kém quân chính quy bao nhiêu!

- Dạ!

Cung Duyệt, Cung Duệ vẻ mặt nghiêm nghị, cung kính đáp:

- Ty chúc kính cẩn ghi nhớ lời dạy của tướng quân!

Đêm đã khuya.

Cách Thập Lý pha mười dặm về phía Bắc, đại doanh của đế quốc Quang Huy.

Trong đại doanh của Mông Diễn đèn lửa sáng như ban ngày, Mông Diễn, Tổng đốc Tây Bắc Trịnh Trọng Quang, tham mưu trưởng quân đoàn Tây Bắc Đỗ Viễn, Sử Di Viễn, Phác Tấn Chi, Vu Long Vân, Đằng Thanh Vân, còn có bốn vị sư đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bắc tất cả đều có mặt. Còn có Hàn Phong trên mặt quần vải trắng, Lục Thừa Vũ trên vai quần bằng trắng, chỉ trừ ra Đồ Vu bị thương nặng, tất cả tướng lĩnh cao cấp và tham mưu trưởng cao cấp của hai đại quân đoàn gần như có mặt đông đủ, quân đoàn Tây Bộ cũng có một người đại diện, chính là quân đoàn trưởng Triệu Thanh Hạm.

Chiếc đồng hồ cát trong lều đang chảy xuống từng chút một, thời gian đang lặng lẽ trôi qua, trước sau mấy toán tinh binh Mông Diễn phái ra thăm dò tin tức trong cánh rừng rậm rạp đến bây giờ vẫn chưa thấy hồi âm. Mất thấy đã đến nửa đêm, Đằng Thanh Vân vì quá sốt ruột nên không dần được nóng nảy, ngẩng đầu hỏi Mông Diễn:

- Điện hạ, hay là phái thêm một đội tinh binh nữa đi xem sao?

Mông Diễn nghe vậy cau đôi mày kiếm, vừa muốn lên tiếng, Sử Di Viễn bên cạnh đột nhiên nói:

- Không cần phái thêm làm gì nữa!

- Sao?

- Hả?

Sử Di Viễn vừa dứt lời, gần như ánh mắt của tất cả mọi người trong lều đều đổ dồn về phía Sử Di Viễn, có kẻ lộ vẻ kinh ngạc, có kẻ cau mày tỏ vẻ không vui. Chỉ có tham mưu trưởng của quân đoàn Tây Bắc là Đỗ Viễn sắc mặt khẽ biến, sâu trong đáy mắt thoáng qua một tia nghiêm nghị, hiển nhiên hẳn cũng đã đoán ra được chút ít manh mối.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Mông Diễn nhìn mình, Sử Di Viễn lên tiếng giải thích:

- Điện hạ, quân địch trong rừng rậm hiển nhiên đã có bố trí vô cùng nghiêm mật, nếu chúng ta tiếp tục phái ra tiểu đội tinh binh vào đó thăm dò chỉ là đưa dê vào miệng cọp, tự chui đầu vào lưới mà thôi. Nếu như tùy tiện cho đại quân đi vào thì quá mạo hiểm, chuyện này kẻ trí không làm, thế nhưng...

Sử Di Viễn ngừng một chút, thấy ánh mắt mọi người toát ra vẻ mong đợi, lúc này mới nói tiếp:

- Thế nhưng ty chúc cho rằng địch quân bố trí cái gì trong rừng rậm đã không còn quan trọng. Bởi vì chúng ta chỉ cần đốt lên một trận hỏa hoạn ngập trời là có thể thiêu cánh rừng rậm hai bên quan đạo thành tro bụi, lực lượng địch nhân mai phục trong cánh rừng rậm kia cũng sẽ biến thành đồng tro tàn!

- Di Viễn tiên sinh, làm như vậy e rằng không tốt!

Sử Di Viễn vừa dứt lời, Triệu Thanh Hạm vốn đang đứng trong góc lều không nhin được tiến ra nói:

- Thập Lý pha chính là dư mạch của Thanh Ngưu sơn, một khi chúng ta gây nên trận hoả hoạn thiêu rụi cánh rừng rậm kia, e rằng sẽ lan vào đến những ngõ ngách chỗ sâu trong núi. Đến lúc đó cả ngọn Thanh Ngưu sơn đều hoá thành tro bụi, những thôn dân làm nghề săn bắn trong núi làm sao thoát khỏi?

Mông Diễn nghe xong không khỏi động lòng, không cần biết điều mà Triệu Thanh Hạm nói có đúng đạo lý hay không, chỉ cần là ý kiến của nàng, Mông Diễn hẳn không thể không coi trọng.

Sử Di Viễn cười diềm đạm, chưa kịp lên tiếng phản bác thì Phác Tấn Chi đứng bên cạnh đã không nhin được lên tiếng trước:

- Thanh Hạm quý nữ, muốn làm đại sự thì không được câu nệ tiểu tiết, chỉ cần có thể hoá giải được mai phục của giặc đế quốc Minh Nguyệt, thiêu huỷ hai mảnh rừng rậm thì có đáng kể gì? Không nói đến chuyện trận hoả hoạn có thể lan tràn ra khắp núi hay không, cho dù là thật sự lan vào núi cũng không có gì tiếc nuối. Dù sao đây cũng là vì cứu mấy trăm vạn sinh linh trong ba phủ của hành tỉnh Tây Bộ, nếu có phải hy sinh mấy vạn thôn dân thợ săn trong Thanh Ngưu sơn cũng là chuyện có thể lượng thứ.

Triệu Thanh Hạm không biết nói gì, lời Phác Tấn Chi không phải là không có đạo lý, vì cứu hơn hai trăm vạn dân chúng của ba phủ hành tỉnh Tây Bộ, hy sinh vài vạn thôn dân thợ săn trong Thanh Ngưu sơn cũng không đáng kể gì. Chỉ là toàn bộ tráng đinh bên trong Thanh Ngưu sơn đã tụ tập đến đồn điền Thanh Ngưu, một khi hoả hoạn lan vào trong núi, người già và trẻ con còn ở lại trong các trại, các đồn điền e rằng rất khó tránh khỏi tai kiếp ấy.

Nghĩ đến tình cảnh vô số người già và trẻ con chạy ngược chạy xuôi kêu la thảm thiết trong lửa đỏ, trái tim Triệu Thanh Hạm như thắt lại:

- Nếu là như vậy, ta thỉnh cầu điện hạ đến tối mai hãy bắt đầu phóng hoả, ta sẽ dẫn đám kỵ binh Man nhân suốt đêm vào núi, sẽ di chuyển số thôn dân thợ săn chung quanh Thập Lý pha đi nơi khác.

Mông Diễn thấy vẻ mặt của Triệu Thanh Hạm rất cương quyết, không còn cách nào khác hơn đành phải gật đầu.

Ngày hôm sau trời vừa sẫm tối, cánh rừng phía Bắc Thập Lý pha dấy lên mười mấy điểm cháy, đúng vào tiết Đông trời khô ráo, tất cả cỏ cây trong rừng đều vàng úa, hơn nữa gió Bắc đang thổi rất mạnh, thế lửa lan ra rất nhanh. Không tới nửa giờ, mảng rừng rậm hai bên con đường đã chìm vào trong biển lửa ngút trời.

Phía Nam Thập Lý pha, quân doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Yến Trường Không ghìm ngựa đứng yên, bởi vì độ dốc của sườn núi che khuất tầm mắt, cho nên không thấy rõ trận hoả hoạn bên phía Bắc của Thập Lý pha. Thế nhưng bầu trời phía Bắc Thập Lý pha đã đỏ rực cả một khoảng, chỉ cần bấm đầu ngón tay cũng có thể biết được, quân của đế quốc Quang Huy đã phóng hoả đốt cháy rừng rậm. Nghĩ đến đây, Yến Trường Không như cắt được tảng đá đè nặng trong lòng.

Phía Tây Thập Lý pha là Thanh Ngưu sơn, phía Đông vài chục dặm ra khỏi rừng rậm chính là sông Thông Thiên. Mặc dù hiện tại mặt sông Thông Thiên đã đóng băng, người ngựa có thể qua lại dễ dàng, nhưng xe chở lương thực quân nhu nặng nề tuyệt đối không thể qua được. Cho nên quân đoàn cận vệ của Mông Diễn và quân đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang muốn xuống phía Nam cũng chỉ có thể đi bằng con đường Thập Lý pha mà thôi.

Trận hoả hoạn này một khi đã cháy lên, không mất thời gian mười ngày nửa tháng thì không thể nào dập tắt. Tư Đồ Duyệt giao nhiệm vụ cho sư đoàn số Hai là phải giữ vững con đường này trong mười ngày, bây giờ xem ra, trừ phi trời đột nhiên đổ cơn mưa lũ hay có tuyết rơi, nếu không nhiệm vụ thủ ở con đường quan trọng này trong vòng mười ngày không còn khó khăn gì nữa.

Yến Trường Không không khỏi thở phào một hơi dài, dặn dò tên đội trưởng cận vệ:

- Lập tức bảo Cung Duyệt dẫn liên đội số Một và đại đội cung tiễn thủ trực thuộc sư đoàn rút lui trở về, lại bắn lệnh tiễn, lệnh cho các tướng sĩ trong rừng cũng lập tức rút lui!

110. Chương 116: Anh Hùng Đế Quốc

Mạnh Hổ được đội cận vệ hộ tống đã thuận lợi chạy tới đế đô Lạc Kinh, đây là lần đầu tiên Mạnh Hổ tới thành Lạc Kinh. Còn cách xa đã thấy đường nét của một tòa thành hùng vĩ, lầu các cao vút, tường thành nguy nga, còn có con sông hộ thành rộng rãi. Đại lộ mà Mạnh Hổ đang đi dẫn thẳng vào cửa Tây, ở mé Nam của cửa Tây còn có một cửa Tây nhỏ nữa.

Cửa chính Tây có tất cả ba cửa thành, cửa ở giữa lớn nhất đóng chặt, hai cửa nhỏ hai bên mở rộng, sau khi vượt qua con sông hộ thành, hai bên đại lộ san sát trà lâu, tửu lâu, khách sạn... Trên đại lộ ngựa xe như nước, khách thương, người đi đường, người buôn bán nhỏ qua lại liên miên không dứt, không hổ là ngay cạnh hoàng thành, ngay cả vùng ngoại thành cũng náo nhiệt vô kể.

Nhóm người Mạnh Hổ rất nhanh đã tiến vào khu đông đúc náo nhiệt, hơn hai trăm kỵ binh đi theo đều là lão binh cận vệ, trên người cả bọn toát ra sát khí nồng nặc. Trương Hưng Bá theo sát Mạnh Hổ lại càng không cần phải nói, giống như một hung thần ác sát, nhất là hai cây đại thiết kích đen trũi nặng nề mà hằn đeo sau lưng, những người nhìn thấy ai ai cũng mất hồn.

Không đợi đoàn người Mạnh Hổ tới gần, những người đi đường tự động dạt ra hai bên.

Mạnh Hổ vừa gần tới cửa thành, một đội thành vệ quân đã chạy vội ra từ cửa nhỏ bên tay trái. Tên quan quân cầm đầu thẳng ngựa chắn ngang đường đi, lớn tiếng quát:

- Người đến dừng bước, nơi đây là trọng địa kinh kỳ, quân bên ngoài không được phép tiến vào! Theo như quy chế của đế quốc, chỉ có Ngự Lâm quân trực thuộc hoàng đế mới có thể đóng quân bên trong thành Lạc Kinh. Ngoài ra cho dù là quân đoàn cận vệ hay quân đoàn cấm vệ cũng chỉ có thể đóng quân bên ngoài thành Lạc Kinh, cho nên đám thành vệ quân ngăn cản cản bản là không coi đội cận vệ của Hoàng Đám ra gì, càng ra vẻ ta đây đang xử lý công vụ.

Hoàng Đám giục ngựa tiến lên, lớn tiếng quát:

- Phụng lệnh Yên vương, hộ tống tướng quân Mạnh Hổ của quân đoàn Tây Bộ vào kinh, ai dám ngăn trở?

Tướng quân Mạnh Hổ?!

Tên quan quân cầm đầu thành vệ quân sắc mặt đại biến, hai tháng vừa qua hắn cũng đã nghe không ít lời đồn đãi về Mạnh Hổ. Tin tức Mạnh Hổ trong vòng vài ngày nữa sẽ vào kinh đã lan truyền khắp cả đế đô, gần như tất cả người ở đế đô đều bàn luận về tên tướng lĩnh của quân đoàn Tây Bộ này. Hơn nữa cấp trên cũng đã có dặn dò từ trước, một khi Mạnh Hổ đến phải lập tức báo lên trên.

Tên quan quân thành vệ không còn dám chậm trễ, thần sắc lộ vẻ cung kính vái chào Mạnh Hổ, nói với vẻ áy náy:

- Xin tướng quân chờ cho một chút, ty chức lập tức cho người mở cửa.

Dứt lời, tên quan quân thành vệ vung tay lên, mười mấy tên thành vệ quân thủ hạ sau lưng hắn lập tức nhanh như gió cuốn mây bay chạy vào trong cửa nhỏ.

Sau khi vào trong, một số thành vệ quân lo mở cửa chính, một số dùng khoái mã phi báo cho phủ Yên vương và phủ Tổng đốc.

Đoàn người của Mạnh Hổ đứng đợi ở bên ngoài một lúc, người vây xem hai bên đường tụ tập lại càng ngày càng đông, cuộc đối thoại vừa rồi giữa Hoàng Đám và tên quan quân thành vệ có rất nhiều người nghe thấy. Những người này vừa nghe Mạnh Hổ vào kinh nhất thời hưng phấn không thôi, vội vã tụ tập hai bên đại lộ giơ tay chỉ trỏ Mạnh Hổ bàn tán xôn xao. Trong đám đông có không ít thiếu nữ trẻ tuổi thâm thĩ với nhau, thỉnh thoảng lại vang lên một tràng cười trong trẻo êm tai.

Tên lỗ mãng Trương Hưng Bá không biết thương hương tiếc ngọc là gì, hắn cứ tưởng rằng những thiếu nữ kia đang cười nhạo chính mình, lập tức bực bội hừ một tiếng rồi quay lại nhìn chăm chăm vào hai thiếu nữ đang cười nói với ánh mắt vô cùng lãnh khốc. Hai thiếu nữ nọ chợt thấy bộ dạng hung thần ác sát của

Trương Hưng Bá không khỏi thét lên thất thanh, một thiếu nữ nhát gan lập tức hai mắt mờ đi rồi ngất xỉu ngay tại chỗ.

Đang lúc ấy, cửa chính vốn đóng chặt bỗng nhiên rít lên ken két rồi chậm rãi mở ra, hai đội thành vệ quân tay cầm kim qua (mác) từ bên trong cửa chính hùng dũng tiến ra, đứng ở hai bên đường lập thành hàng rào chắn đám người đang đứng xem ở phía ngoài, phía sau đội thành vệ quân cũng xuất hiện một đội Ngự Lâm quân.

Không hổ là Ngự Lâm quân trực thuộc hoàng đế, khí thế quả thật bất phàm.

Thân thể các tướng sĩ Ngự Lâm quân khoác chiến bào màu tím, bên ngoài chiến bào là áo giáp màu vàng hoa lệ, phản chiếu ánh sáng mặt trời chiếu chói mắt người nhìn. Đầu khôi của các tướng sĩ Ngự Lâm quân ai nấy đều cắm từng bó lông chim hình mào gà, càng phô trương hiển lộ khí thế của Hoàng gia không sót chút gì, trang sức như vậy ở các hành tỉnh khác cũng chỉ có Tổng đốc mới dám sử dụng mà thôi.

Xuất hiện ngay phía sau đội Ngự lâm quân chính là ban nhạc Hoàng gia xếp đội hình nghiêm chỉnh, hàng đầu tiên là nhạc công thổi loại kèn nhỏ, hàng thứ nhì là loại kèn cỡ trung hai người khiêng một người thổi, hàng thứ ba là loại kèn cỡ lớn bốn người khiêng một người thổi, hàng thứ tư là đội trống với những chiếc trống đeo ngang thắt lưng, hàng sau cùng chính là đám nhạc công chơi Nguyệt Nha cầm.

Giữa tiếng kèn cao vút hùng hồn, tiếng trống trào dâng còn có tiếng Nguyệt Nha cầm réo rắt, bốn gã đánh xe điều khiển một cỗ xe tứ mã hoa lệ từ phía trong cửa chính chậm rãi chạy ra. Bốn con tuấn mã có bộ lông trắng muốt từ đầu tới chân, đầu, cổ cho đến lưng ngựa đều khoác chiến bào màu tím và áo giáp màu vàng hoa lệ, trên đầu ngựa cũng có lông chim hình mào gà.

Một tên võ tướng vóc người hùng vĩ, tướng mạo đường đường ngạo nghễ đứng trên cỗ xe hoa lệ kia, bất quá vị trí hấn đứng là nửa xe phần bên phải, vị trí nửa xe bên trái có vẻ tôn kính thì không thấy có ai ngồi.

Chứng kiến cảnh tiếp đón long trọng như vậy, dân chúng đế đô hai bên đường lại càng hò reo hoan hô nhiệt liệt. Mặc dù bọn họ ở sát chân hoàng thành, bình thường cũng đã từng thấy qua sự phô trương của Hoàng gia, thế nhưng tình cảnh có quy mô lớn như hôm nay thì rất là ít thấy. Hình như nghi thức tiễn đưa Nhị hoàng tử xuất chinh hơn một tháng trước đây cũng không long trọng đến mức như thế!

Hoàng Đám và đám cận vệ quân hơn hai trăm tên ánh mắt vô cùng kích động, ai nấy không thể nhịn được nhiệt huyết dâng trào trong lồng ngực.

Tên lỗ mãng Trương Hưng Bá vẫn giữ vẻ mặt hung thần ác sát, tên này mặc dù chưa gặp qua cảnh tượng long trọng như vậy lần nào, nhưng trời sinh tính cách sát thủ lạnh lùng, cảnh tượng long trọng như vậy trong mắt hắn chỉ giống như chuyện bình thường của nhà nhà.

Đúng là kẻ mù không thấy được cảnh náo loạn, nếu không phải vì đi theo Mạnh Hổ có lẽ hắn đã gây chuyện lộn xộn.

Chỉ có Mạnh Hổ trong lòng ngưng trọng, bản thân mình chẳng qua chỉ là một sư đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, có cần phải dùng đến nghi thức hoan nghênh long trọng đến mức này không? E rằng Tổng đốc của tám đại hành tỉnh đến đế đô, cũng không thể hưởng thụ nghi thức hoan nghênh với quy mô như vậy! Yếu vương Mông Khác làm như vậy đương nhiên là có dụng ý của hắn, nhưng dụng ý của hắn là cái gì đây?

Đúng như sự phân tích của Tất Điều Tử trước khi đi, lần này Mông Khác đòi mình vào kinh chẳng qua là muốn dò xét chính mình. Xem ra nghi thức hoan nghênh long trọng thể này tự nhiên cũng là để dò xét mình vậy, nếu như đã là dò xét, dù không muốn cũng phải phối hợp diễn một màn kịch với Mông Khác mới được! Nghĩ đến đây, trong lòng Mạnh Hổ đã có cách.

Trong chớp mắt, vẻ diễm đạm ung dung trên mặt Mạnh Hổ đã biến đi đâu mất, thay vào đó là vẻ kiêu ngạo tràn đầy trên mặt, trong ánh mắt càng toát ra vẻ phô trương không cần che giấu.

Giữa sự chú ý của trăm ngàn ánh mắt, chiến xa hoa lệ vừa đến trước ngựa Mạnh Hổ lập tức dừng lại.

Tên võ tướng có tướng mạo đường đường liền tung mình xuống xe, tay phải vòng qua ngực thi hành quân lễ với Mạnh Hổ, cao giọng nói:

- Phụng lệnh Yến vương, Tổng đốc Kinh Kỳ Mông Vũ xin cung nghênh tại đây, mời vị anh hùng của đế quốc lên ngồi chiến xa khai hoàn đi đến quảng trường khai hoàn.

- Ủ!

Mạnh Hổ tung mình xuống ngựa khê ừ mũi, cũng không đáp lễ, ngẩng đầu đi thẳng về phía chiến xa khai hoàn hoa lệ, sau đó tay trái vịn lên thành chiến xa, tay phải giơ cao quá đầu, liên tục vẫy chào thăm hỏi với dân chúng hai bên đường. Khí thế nọ bộ dáng nọ hoàn toàn làm cho chính hắn trở thành vị anh hùng của đế quốc ca khúc khai hoàn trở về.

Dân chúng hai bên đường thoáng chốc hoan hô vang dậy như núi lở biển gầm.

Tổng đốc Kinh kỳ Mông Vũ bĩu môi, trong lòng cảm thấy tức tối, thầm nghĩ người chỉ là một tên quê mùa có gì mà đắc ý chứ? Không phải chỉ là ở hành tỉnh Tây Bộ đánh thắng vài trận thôi sao, có gì mà đắc ý! Thật không biết Vương gia nghĩ thế nào, không ngờ lại cho tên quê mùa này được hưởng nghi thức hoan nghênh long trọng đến mức như thế, quả thật giống hệt anh hùng đế quốc ca khúc khai hoàn trở về, thật là không có đạo lý gì cả!

Lại nói Mông Vũ tuy cũng là Tổng đốc Kinh Kỳ, nhưng Tổng đốc hắn không thể so sánh với Tổng đốc của tám đại hành tỉnh khác. Tổng đốc của tám đại hành tỉnh khác trong tay nắm chính quyền và binh quyền, mà Mông Vũ thân là Tổng đốc Kinh Kỳ không có chính quyền cũng không có binh quyền, cho đến thành vệ quân cũng chỉ có biên chế bốn liên đội mà thôi, càng chỉ đảm nhiệm vai trò con rối của đội cảnh vệ kinh thành.

Nhưng dù thế nào đi nữa Mông Vũ cũng là Tổng đốc Kinh Kỳ dưới chân hoàng thành, bị tên nhà quê Mạnh Hổ lần đầu vào kinh khinh mạn như vậy, cảm giác khó chịu trong lòng có thể tưởng tượng được. Thế nhưng khó chịu thì khó chịu, chuyện Yến vương dặn dò cũng phải chấp hành nghiêm chỉnh, lập tức Mông Vũ cũng lên chiến xa, đứng phía sau Mạnh Hổ một chút.

Bốn tên đánh xe điều khiển chiến mã chậm rãi quay đầu, giữa sự hoan hô của dân chúng chậm rãi đi qua cầu treo, xuyên qua cửa chính vào bên trong thành Lạc Kinh. Đám Ngự Lâm quân và ban nhạc cũng vội vã theo vào, đánh trống thổi kèn rần rần rộ rộ thẳng vào bên trong. Cuối cùng đám thành vệ quân kết thành bức tường cũng rút lui vào bên trong thành, lúc này cửa chính của thành mới chậm rãi đóng lại.

Đến lúc này nghi thức hoan nghênh ngoài thành chỉ mới kết thúc giai đoạn đầu tiên, dân chúng vây quanh hai bên đường xem náo nhiệt cũng vội vã tản đi. Còn có rất nhiều kẻ hiếu kỳ đi qua hai cửa nhỏ hai bên vào trong thành, tiếp tục xem náo nhiệt, mặc dù nghi thức ngoài thành đã kết thúc, thế nhưng nghi thức bên trong thành chỉ vừa mới bắt đầu.

Đúng vậy, nghi thức khai hoàn bên trong thành quả thật vừa mới bắt đầu.

Tin tức Mạnh Hổ vào kinh không cánh mà bay khắp nơi, giống như làn gió thổi đi khắp cả đế quốc. Đủ các hạng người ưa thích náo nhiệt trong đế quốc vội vàng đến tụ tập tại quảng trường khai hoàn, chen chúc chật chội cả hai bên đại lộ khai hoàn vốn rất rộng rãi.

Quảng trường khai hoàn còn gọi là quảng trường Lạc Kinh, phía Bắc quảng trường có một cái đài rất lớn cao ba tầng, một dãy bậc thang chín mươi chín cấp bằng bạch ngọc dẫn từ quảng trường thẳng lên tới đỉnh đài cao. Toạ lạc trên đỉnh đài cao chính là cửa Chính Dương nguy nga tráng lệ, xuyên qua cửa Chính Dương rồi đi qua quảng trường Chính Dương vô cùng rộng rãi chính là đại điện Chính Dương lộng lẫy huy hoàng.

Đại điện Chính Dương chính là tên thông thường mà dân chúng hay gọi điện Kim Loan.

Biết Yến vương sẽ ở cửa Chính Dương triệu kiến anh hùng đế quốc Mạnh Hổ, bọn hoàng y nội thị trong cung đã sớm dựng bình phong lưu ly ngay trước cửa Chính Dương, lại đem ghế của Yến vương bày trước bình phong. Như vậy, tầm mắt của Yến vương nhìn về phía đại lộ khai hoàn sẽ không bị che khuất, bình phong lại chắn được những cơn gió Tây Bắc lạnh lẽo thổi đến từng hồi.

Yến vương Mông Khác đã ngồi vững vàng trên ghế, từ độ cao của hắn nhìn xuống, có thể nhìn thấy đại lộ khai hoàn trải thành một đường dẫn thẳng tới trung tâm thành thị.

Đại lộ khải hoàn xuyên suốt qua quảng trường khải hoàn, dọc hai bên quảng trường toạ lạc từng toà kiến trúc rất lớn xây bằng đá Đại Lý. Đám kiến trúc này trông rất mỹ lệ, làm cho người ta nhìn thấy cảm thấy thích tâm vui mắt, đây chính là nơi làm việc của sáu bộ chín viện của đế quốc, cùng với hoàng cung nguy nga tráng lệ đại biểu cho thành tựu kiến trúc cao nhất của đế quốc Quang Huy.

111. Chương 117: Tiệc Rượu, Công Chúa

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của khoảng hơn mười vạn người, dưới sự tiền hô hậu ủng của đội Ngự Lâm quân và ban nhạc, chiến xa khải hoàn chở Mạnh Hổ chậm chậm đi qua đại lộ khải hoàn, cuối cùng dừng lại ở dưới dãy bậc thang bằng bạch ngọc dẫn lên cửa Chính Dương. Tổng đốc Kinh Kỳ Mông Vũ xoay người bước xuống chiến xa khải hoàn, xong quay người về phía Mạnh Hổ đứng trên chiến xa đưa tay làm ra một cử chỉ mời.

Mạnh Hổ thần sắc đầy ngạo nghễ bước xuống chiến xa khải hoàn, sau đó theo những bậc thang bằng bạch ngọc bước thẳng lên đài cao.

Khi vừa đi lên đến tầng thứ hai, một tên hoàng y nội thị canh giữ cạnh đó nhanh chóng bước tới nghênh đón, thấp giọng nhắc nhở:

- Mạnh tướng quân làm lễ ra mắt với Vương gia tại đây là được!

Mạnh Hổ nghe vậy nhượng mảy, ngừng lại ở tầng thứ hai với vẻ không cam lòng, sau đó xoay người ngó Yến vương Mông Khác đang ngồi ngay ngắn trên tầng cao nhất, đoạn khép hai chân lại, uốn ngực lên, đồng thời tay phải đập mạnh vào ngực, cao giọng hét to:

- Mạnh Hổ quân đoàn Tây Bộ, tham kiến Vương gia!

Yến vương Mông Khác đang ngồi ngay ngắn trước bình phong gập nhẹ đầu, đưa tay trái ra về phía tên nội thị đang đứng bên cạnh.

Tên nội thị nhanh chóng bước tới chiếc bàn đặt phía sau Yến vương cầm lấy một cái hộp gấm màu vàng kim, hai tay trình trọng dâng lên cho Yến vương Mông Khác. Mông Khác dùng tay trái đón lấy, sau đó đứng lên khỏi ghế, đi thẳng xuống tầng thứ hai, lại khẽ đưa cao tay phải, tiếng hoan hô ầm ĩ trên quảng trường khải hoàn nhất thời ngưng bật như có ai đó dùng đao cắt.

Về mặt Mạnh Hổ cũng không thay đổi, nhưng lòng thâm kinh ngạc, chỉ một chút chuyện như vậy có thể thấy được uy tín của Yến vương Mông Khác ở đế đô cao tới mức nào.

Sau khi đưa tay dừng tiếng hoan hô của dân chúng, Yến vương Mông Khác lập tức mở khoá chiếc hộp gấm màu vàng lấy vật bên trong ra. Đó là một thanh bảo kiếm toát ra ánh sáng vàng chói mắt, bằng vào màu sắc và ánh sáng, Mạnh Hổ dám khẳng định cả chuôi kiếm lẫn vỏ kiếm đều được làm bằng vàng ròng, những điểm sáng khảm đầy trên vỏ kiếm nếu không phải là bảo thạch chắc chắn cũng là kim cương.

Yến vương Mông Khác giơ cao kim kiếm, quay lại ngó Mạnh Hổ quát to:

- Quỳ xuống!

Mặc dù Mạnh Hổ không muốn quỳ chút nào, nhưng dù sao nơi đây cũng là đế đô, đành theo lời quỳ rạp xuống đất.

Yến vương Mông Khác về mặt nghiêm túc nói:

- Mạnh Hổ, thanh kiếm này tên là Huy Hoàng kiếm, chính là bội kiếm của Quang Huy Đại đế năm xưa. Hôm nay bản vương ban Huy Hoàng kiếm cho ngươi để biểu dương những chiến công hiển hách mà ngươi đã lập ở biên giới phía Tây!

Dứt lời, Yến vương Mông Khác liền đưa Huy Hoàng kiếm tới trên đầu Mạnh Hổ, thoáng chốc trên mặt Mạnh Hổ toát ra vẻ 'kích động khó có thể tả bằng lời', vươn hai tay ra trình trọng đón lấy Huy Hoàng kiếm.

Mạnh Hổ đứng lên, hướng về phía hơn mười vạn dân chúng để đô dưới bậc thang, tay giơ cao Huy Hoàng kiếm khỏi đầu múa vài cái.

Cả quảng trường khải hoàn thoáng chốc như chảo nước sôi trào hoàn toàn huyền ảo hẳn lên.

Mông Khác vẫn một mực chú ý đến biểu hiện của Mạnh Hổ, lúc này xem ra hẳn quả nhiên có bộ dáng của một thiếu niên đặc chí, trên mặt Mông Khác không khỏi thoáng qua một vẻ bi thương. Bên tai Mông Khác như còn vang vọng những lời trần trối cuối cùng của hoàng huynh trước lúc băng hà:

- Nhị đệ, Mạnh Hổ dũng mãnh như hổ, giáo hoạt như lang, rất giỏi luyện binh, dùng binh lại càng giỏi hơn. Có thể nói hẳn là một đại tướng tài ba của đế quốc trăm năm có một, tất cả những chuyện này người cũng có thể nhìn ra được, trăm cũng không cần phải nhiều lời.

- ... Trẫm chỉ muốn nói rằng, dù sao Mạnh Hổ cũng chỉ mới chừng hai mươi tuổi, tâm tính chưa ổn định. Lần này cho đòi hẳn lên để đô, người có thể dùng nghi thức khải hoàn cùng với ban tứ cho hẳn Huy Hoàng kiếm để thử dò xét hẳn. Nếu như hẳn cũng vênh vào đắc ý giống như những thiếu niên khác, vậy thì có thể yên tâm sử dụng, nhất định phải bồi dưỡng hẳn trở thành một trụ cột tài ba của đế quốc, khiến cho hẳn trở thành cánh tay phải tay trái của Diễn nhi.

- ... Nếu như biểu hiện của hẳn hoàn toàn không giống như những thiếu niên khác, ra vẻ cẩn thận kỹ lưỡng, thái độ khúm núm, tất nhiên chứng tỏ tên này tâm cơ cực kỳ sâu nặng. Nhưng phạm là người có tâm cơ sâu nặng tất cũng là hạng người mang dã tâm bưng bưng, nếu như Mạnh Hổ quả thật là người như vậy, phải giết chết ngay lập tức, tuyệt đối không thể lưu lại mối họa ngầm, nhớ kỹ nhớ kỹ!

Mông Khác khoan thai ngẩng đầu với vẻ tưởng nhớ, nhìn lên bầu trời xanh thẳm trên cao, trong lòng lặng lẽ thì thầm:

- Hoàng huynh, chuyện hôm nay huynh có thấy không? Mạnh Hổ cũng không phải là hạng người tâm cơ sâu nặng, hẳn cũng đắc ý vênh vào giống như những thiếu niên khác mà thôi. Cho dù có chút dã tâm đi nữa, cũng hoàn toàn có thể tìm cách ngăn chặn, không bao lâu nữa đế quốc sẽ có thêm một viên danh tướng thiện chiến, xin người hãy yên tâm!

Buổi tối, vương phủ của Mông Khác cử hành yến tiệc tẩy trần cho Mạnh Hổ.

Trong xã hội thượng lưu ở đế đô, tiệc tẩy trần thường được tổ chức dưới hai hình thức, một loại là diên tịch (buổi tiệc rượu nghiêm túc chính quy), một loại là tửu hội (buổi nhậu nhẹt chè chén). So với diên tịch vốn nghiêm túc, tửu hội mang tính dễ dãi hơn nhiều, hơn nữa trong buổi tiệc cũng sẽ không có bàn rượu, bởi bàn sẽ dọn các loại món ăn và rượu nước trên những chiếc bàn kê dọc hai bên đại sảnh, các quý nữ quý sĩ tham gia tửu hội đều có thể tùy ý hưởng dụng.

Dưới tình huống bình thường, những lúc có đại sự hay lễ tiết trọng đại đều là cử hành diên tịch chính quy, còn những khi bằng hữu tụ hội, hoặc là trưởng bối cử hành một nghi thức gì đó cho văn bối, sẽ tổ chức tửu hội cho bầu không khí tương đối thoải mái hơn. Yến vương Mông Khác cố ý vì Mạnh Hổ mà cử hành tửu hội, cũng coi như đã dùng lễ văn bối đối đãi với Mạnh Hổ, trong đó chính là có ý muốn lung lạc.

Mạnh Hổ về dịch quán rửa qua mặt mũi tay chân, sau đó thay một chiếc cẩm bào, rồi cùng Hoàng Đảm lên xe ngựa do Yến vương phái tới đón rước.

Mặc dù Hoàng Đảm là nhân sĩ ở đế đô, hơn nữa cũng xuất thân là quý tộc, nhưng dù sao hẳn cũng chỉ là một tiểu quý tộc, chức hàm trong cận vệ quân cũng chỉ là trung đội trưởng. Bình thường hẳn cũng chỉ có thể tiếp xúc với tầng lớp thấp trong xã hội, nhưng hôm nay lại có may mắn được đi theo Mạnh Hổ tham dự tửu hội ở phủ Yến vương, sự hưng phấn trong lòng hẳn cao đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Khi Mạnh Hổ và Hoàng Đảm xuất hiện ở lối vào đại sảnh của phủ Yến vương, trong đại sảnh rộng lớn đã đứng đầy những nhân vật nổi tiếng của tầng lớp cao cấp. Trong đó không ngờ phần lớn đều là thanh thiếu niên, nam người nào người nấy áo quần ngăn nắp, nữ thì trang điểm xinh đẹp, thoa son dồi phấn, hương bồ đào mỹ tửu lan tỏa khắp không trung, chỉ cần ngửi thấy cũng đã muốn say.

Yến vương Mông Khác vẫn lưu tâm để ý lối vào thấy Mạnh Hổ trước tiên, liền đưa tay ra hiệu với ban nhạc bên cạnh.

Tên đội trưởng ban nhạc vội ra dấu bảo bọn nhạc công ngừng tấu nhạc, trong thoáng chốc tiếng nhạc ngừng bật, đám quý sĩ quý nữ đang tùm nãm tùm ba tán gẫu trong đại sảnh cũng vội vã ngừng nói chuyện, nhìn theo hướng ánh mắt của Yến vương Mông Khác, lúc đó mới thấy Mạnh Hổ đang đứng yên ngạo nghễ trên lối vào đại sảnh.

Mặc dù bề ngoài Mạnh Hổ không được xem là đặc biệt anh tuấn, thế nhưng so với những tên công tử quý tộc cũng không thua kém bao nhiêu. Nhất là thân hình Mạnh Hổ cao lớn, mặt đen sì, lúc đi đứng toát ra một luồng sát khí mà những tên công tử tự xưng là phong lưu tiêu sái không thể nào có được. Chỉ bằng vào điểm ấy cũng đã đủ để hấp dẫn ánh mắt của những quý nữ trong đại sảnh.

Sự xuất hiện của Mạnh Hổ làm cho tất cả quý sĩ trong đại sảnh thoáng chốc lu mờ, giờ phút này, Mạnh Hổ tuyệt đối là tiêu điểm chú ý của toàn trường.

Yến vương Mông Khác vẫy tay với Mạnh Hổ từ xa ra ý chào hỏi, sau đó mỉm cười nói:

- Tất cả các vị tiên sinh, nữ sĩ, chúng ta hãy cùng nhau vì vị anh hùng để quốc mà cất lên ba tiếng hoan hô: Mạnh Hổ...

- Mạnh Hổ!

- Mạnh Hổ!

- Mạnh Hổ!

Chỉ trong thoáng chốc, trong đại sảnh vang lên từng tràng tiếng hét chói tai, những quý sĩ anh tuấn mặt lộ vẻ khinh thường, hơn nữa trong ánh mắt nhìn Mạnh Hổ đã ngập tràn địch ý.

Chuyện xảy ra hôm nay đều làm cho tất cả bọn quý sĩ trẻ tuổi đổ kị đến mức phát điên lên, tuổi tác của Mạnh Hổ so với bọn chúng không chênh lệch bao nhiêu đã là anh hùng để quốc thanh danh hiển hách, lại còn được Yến vương coi trọng như thế. Thế nhưng bọn chúng mặc dù xuất thân đều là quyền quý, bình thường chỉ biết ỷ vào gia thế mà tác oai tác phúc, vậy mà cho đến bây giờ cũng chẳng làm nên được chuyện gì cho ra hồn!

Mạnh Hổ trước sau vẫn giữ vẻ mặt ngạo mạn, hồn nhiên không để ý đến những tiếng hét chói tai của quý nữ toàn trường, trực tiếp đi xuyên qua đám người đi tới trước mặt Mông Khác. Đến khi đi tới trước mặt Mông Khác, Mạnh Hổ mới thu hồi vẻ ngạo mạn trên mặt, khom người làm lễ ra mắt:

- Tham kiến Vương gia!

- Không cần đa lễ!

Mông Khác tiến lên thân mật vỗ vỗ bả vai Mạnh Hổ, mỉm cười nói:

- Bản vương đã già, tương lai của đế quốc phụ thuộc vào đám người trẻ tuổi các người. Tiệc rượu hôm nay thật ra là muốn cho người tiếp xúc với lớp trẻ ở đế đô, sau này rất có thể mọi người đều ra làm quan đồng triều với nhau, biết nhau một chút cũng không có gì là không tốt!

Mạnh Hổ vội nói:

- Đa tạ Vương gia ưu ái!

- Còn có chuyện này bản vương muốn dặn dò người...

Mông Khác nhún vai, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng:

- Một lát nữa sẽ có người tới đây, người này có thể đưa ra một số vấn đề mà người không có cách nào lý giải, hoặc làm cho người thấy khó chịu. Thế nhưng người ngàn vạn lần chớ nên để trong lòng, mặt khác mong rằng người nể mặt bản vương một chút, không nên chấp nhất cùng nàng!

- Ách...

Mạnh Hổ nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, trong lúc nhất thời không hiểu được dụng ý trong lời nói của Mông Khác.

Đáng tiếc dường như Mông Khác không muốn giải thích nhiều, đưa tay vỗ vỗ bả vai Mạnh Hổ, sau đó nâng một chén bồ đào mỹ tửu đi ra phía sau đại sảnh không thấy nữa.

Mạnh Hổ nghi hoặc lắc lắc đầu, vừa quay đầu lại liền phát hiện sắc mặt Hoàng Đảm đang đứng phía sau lộ vẻ kỳ quái.

Mạnh Hổ không khỏi khẽ động trong lòng, liền hỏi:

- Hoàng Đảm, ngươi có biết lời nói của Vương gia có ý gì không?

Hoàng Đảm gãi gãi đầu, thấp giọng nói:

- Chuyện này ty chức cũng không dám khẳng định, chỉ là có chút hoài nghi,

Mạnh Hổ cau mày:

- Nói đi, nói xem ngươi hoài nghi như thế nào!

Hoàng Đảm thấp giọng:

- Nếu như ty chức đoán không sai, người mà Vương gia vừa nhắc đến đại khái là Trưởng công chúa.

- Trưởng công chúa?

Chân mày Mạnh Hổ càng cau chặt, thầm nghĩ Trưởng công chúa mà Hoàng Đảm nói hẳn là trưởng nữ Mông Nghiên của đương kim hoàng đế Mông Viễn. Sau khi trở nên thân mật với Triệu Thanh Hạm, Mạnh Hổ cũng có nghe nàng nhắc tới mấy lần, mơ hồ biết được vị công chúa kia chẳng những bề ngoài xinh đẹp, hơn nữa cũng rất lãng lợ, nhưng có quan hệ gì đến hắn?

Lập tức Mạnh Hổ lại hỏi:

- Thế nhưng những lời không đầu không đuôi của Vương gia khi nãy là có ý gì?

Hoàng Đảm cười khổ:

- Ty chức cũng không nói được, thế nhưng nghe ý tứ của Vương gia, Trưởng công chúa dường như là tới đây vì tướng quân ngài.....

Hoàng Đảm còn chưa dứt lời, trong đại sảnh đột nhiên nổi lên một trận náo động, đám quý sĩ quý nữ gần lối vào đã vội vã đưa ánh mắt nhìn ra phía ngoài đại sảnh. Một tiếng cười mềm mại đáng yêu đến tận xương tuỷ từ ngoài đại sảnh truyền vào, tuy chưa thấy người, Mạnh Hổ chỉ nghe tiếng cười đã cảm thấy rung động trong lòng, không khỏi hơi biến sắc, thầm nghĩ nữ nhân này nếu không phải có sự cảm dỗ trời sinh thì nhất định là có luyện qua Mị công rồi!

112. Chương 118: Dâm Phụ? Sắc Lang?

Chuyện duy nhất Mạnh Hổ cảm thấy đáng tiếc chính là nữ nhân kia khoác một chiếc áo choàng bằng da điêu, che dấu vóc dáng của nàng.

Hoàng Đảm đứng phía sau Mạnh Hổ đột nhiên phát ra thanh âm nuốt nước bọt khô khốc, Mạnh Hổ không cần quay đầu lại cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt mê say của Hoàng Đảm. Không nghi ngờ gì, nữ nhân nhìn như mầm hoạ quốc dân này chính là Trưởng công chúa Mông Nghiên, một kiều nữ phóng túng dâm đảng cùng với Triệu Thanh Hạm, Diệp Hình Dư được xưng là Tam Chi Hoa của đế quốc.

Một tên quý sĩ trẻ tuổi vóc người mảnh khảnh đột nhiên từ trong đám đông đi ra, nghiêng mình thi lễ với Mông Nghiên với vẻ vô cùng tiêu sái:

- Công chúa diện hạ, không biết tối nay tại hạ có may mắn được khiêu vũ cùng nàng không?

- Hàn Sở?

Đôi mắt mê hồn của Mông Nghiên liếc qua tên quý sĩ kia, đột nhiên vươn ngón tay thon nhỏ trắng như bạch ngọc ra điểm nhẹ lên trán của hắn một cái, tên quý sĩ vô phúc tên là Hàn Sở ấy lập tức rên lên một tiếng thất tha thất thểu lui về phía sau. Mông Nghiên lướt qua bên cạnh hắn mang theo một làn hương thơm ngào ngạt, nhẹ nhàng nói:

- Người mà tôi nay bản cung muốn tìm không phải là ngươi, cút ngay!

Sắc mặt Hàn Sở thoáng chốc trở nên tái xanh, nhưng vẫn biết điều lui lại, lặng lẽ không dám phát tác.

Mạnh Hổ trong lòng thầm kinh ngạc, xem ra vị công chúa mang tiếng xấu là dâm đảng này cũng có võ nghệ, như vậy có luyện qua Mị công cũng không có gì là kỳ quái. Tên vô phúc Hàn Sở kia rõ ràng thân thủ cũng rất khá, nhưng Mông Nghiên chỉ điểm nhẹ ngón tay như vậy đã lão đảo lui về phía sau vài bước, đủ thấy võ nghệ của nữ nhân này cũng không phải tầm thường.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người trong đại sảnh, Mông Nghiên đi thẳng tới trước mặt Mạnh Hổ, cất giọng mê hồn:

- Ngươi là Mạnh Hổ sao?

Thành thật mà nói Mạnh Hổ rất thích nữ sắc, lại càng thích mỹ nữ, Mạnh Hổ cũng không phải nhất định phải là xử nữ thì hắn mới kết tình, chỉ cần là nữ nhân hắn thích, hắn cũng không quan tâm đến chuyện lúc trước nàng đã từng có nam nhân khác hay chưa. Thế nhưng có một chuyện, đó là Mạnh Hổ không thích một dâm phụ ai cũng có thể làm chồng, đối với nữ nhân không biết đã qua tay bao nhiêu nam nhân, rõ ràng Mạnh Hổ không có hứng thú.

Mà dường như Mông Nghiên là nữ nhân như vậy, ít nhất thì lời đồn đãi là như vậy! Cho nên Mạnh Hổ đối với nữ nhân hút hồn này cũng không có hứng thú bao nhiêu, chỉ bất quá hiện tại Mạnh Hổ đang giả đóng vai trò một thiếu niên anh hùng để quốc vô cùng đặc ý, gặp nữ nhân dâm đảng phong tình như Mông Nghiên trêu chọc dường như không nên cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Mạnh Hổ cố nén cảm giác chán ghét trong lòng, ra vẻ nhẹ nhàng hành lễ:

- Mạnh Hổ tham kiến công chúa điện hạ.

Mông Nghiên nhạy cảm phát hiện sâu trong đáy mắt Mạnh Hổ chợt loé lên một tia chán ghét, không khỏi nổi giận trong lòng. Thật là đáng chết, không ngờ tên khốn này lại chán ghét mình! Dựa vào cái gì chứ, không biết có bao nhiêu nam nhân muốn được làm tình lang của nàng nhưng nàng vẫn khinh bỉ không thèm nhìn tới. Tên Mạnh Hổ này bất quá chỉ là cao lớn một chút, cường tráng một chút, có khí khái nam nhi một chút, ngoài ra có gì là đẹp đẽ?

Mông Nghiên tuy trong lòng tức giận nhưng nụ cười trên mặt của nàng càng tươi tắn hơn, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng, chiếc áo choàng lông điều mà nàng khoác bên ngoài lập tức rơi xuống đất. Ngoài chiếc áo khoác lông điều ra, Mông Nghiên chỉ khoác một bộ lễ phục dạ hội bằng tơ lụa màu đen mỏng dính, ngực áo của bộ lễ phục dạ hội này được xẻ rất sâu, có thể trông thấy hai toà ngọc phong trắng muốt như muốn phá áo mà ra, con lạch nằm giữa hai toà ngọc phong ấy càng làm cho tất cả nam nhân ở đây không khỏi nảy sinh ý niệm tội lỗi trong đầu.

Trong lòng Mạnh Hổ cũng thầm tán thưởng vóc người hoàn mỹ của Mông Nghiên, từ khi sang thế giới này, nữ nhân mà Mạnh Hổ đã gặp qua không ít. Thế nhưng hắn chưa từng gặp nữ nhân nào có vóc dáng có thể so sánh với Mông Nghiên, vóc dáng của nữ nhân này chỉ có thể dùng hai từ để hình dung: ma quỷ!

Ngọc phong tròn căng, eo thanh mảnh, kiêu đồn tròn đầy, xuyên qua lớp tơ lụa màu đen mỏng dính, có thể thấy được cặp đùi thon dài ẩn hiện. Nhìn vóc người mà nói, Mông Nghiên tuyệt đối là nữ nhân trong nữ nhân, cực phẩm trong cực phẩm, gần như tất cả những gì làm cho nam nhân mê hoặc đều có đầy đủ trên người nàng!

Bàn tay mềm mại của Mông Nghiên khẽ nhấc váy lên, nhún mình với Mạnh Hổ, thanh âm quyến rũ mê hồn của nàng vang khắp đại sảnh:

- Vị anh hùng của đế quốc, không biết Nghiên nhi có may mắn khiêu vũ cùng ngài chăng?

Mạnh Hổ ‘vui vẻ’ vươn tay phải ra, nhẹ nhàng đáp lời:

- Hân hạnh vì diện hạ ra sức!

Mông Nghiên nghe vậy thoáng chốc lộ lên một tròng cười đậm đặng, trước ngực phập phồng rất mạnh, làm cho người khác phải lo lắng bộ lễ phục mỏng manh của nàng sẽ bị rách tan cổ áo. Bất quá chuyện mà ai cũng mong muốn này cuối cùng cũng không xảy ra, Mông Nghiên nhẹ nhàng đưa bàn tay thon nhỏ của nàng vào lòng bàn tay Mạnh Hổ, Mạnh Hổ cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Mông Nghiên khẽ xoay, thân hình hoàn mỹ của Mông Nghiên lập tức xoay tròn một vòng tuyệt đẹp.

Đám quý sĩ và quý nữ trong đại sảnh bắt giác tránh sang một bên, mở ra một lối đi dẫn đến sàn nhảy ở giữa đại sảnh. Trong buổi tối hôm nay, sàn nhảy này thuộc về anh hùng đế quốc Mạnh Hổ và công chúa đế quốc Mông Nghiên, thế nhưng những quý sĩ lui sang một bên đều lộ vẻ không cam lòng, ánh mắt nhìn Mạnh Hổ cũng lộ vẻ vô cùng bất thiện.

Phàm là nam nhân gần như ai ai cũng có chung cảm giác này, không thể chấp nhận được nữ nhân xinh đẹp được nam nhân khác ôm vào lòng.

Như vô tình như hữu ý, Mông Nghiên ra hiệu với tên đội trưởng ban nhạc bên cạnh sàn nhảy, tên đội trưởng ban nhạc vui vẻ lĩnh mệnh, âm nhạc trong đại sảnh bắt giác trở nên sôi động hẳn lên, giữa đại sảnh, điệu nhảy của Mạnh Hổ và Mông Nghiên cũng đã bắt đầu.

Đến cuối điệu nhảy, thân thể mềm mại xinh đẹp của Mông Nghiên gần như hoàn toàn chui vào lòng Mạnh Hổ.

Hai tay Mạnh Hổ bị hai tay Mông Nghiên cầm thật chặt, mạnh mẽ ấn ngang vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Tư thế của hai người thoát nhìn cực kỳ mập mờ, kiều đồn của Mông Nghiên đang đưa theo điệu nhạc cọ xát vào bụng dưới của Mạnh Hổ với vẻ hết sức cảm dỗ. Mặc dù Mạnh Hổ trong lòng hết sức chán ghét, nhưng thân thể hắn theo bản năng vẫn có phản ứng của nam nhân.

Ngay khi sự nhẫn nại của Mạnh Hổ đã tới cực hạn, chuẩn bị hất Mông Nghiên ra, Mông Nghiên lại chủ động buông lỏng hai bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt tay Mạnh Hổ, sau đó ngoài dự đoán của mọi người xoay tay hung hăng tát vào mặt Mạnh Hổ một cái. Thế nhưng khi ngọc chưởng của Mông Nghiên gần chạm vào mặt Mạnh Hổ, một bàn tay như gọng kìm sắt không biết từ đâu xuất hiện, đã nắm chặt cổ tay nàng.

Sắc mặt Mạnh Hổ thoáng chốc sa sầm, trừng mắt nhìn chằm chằm Mông Nghiên như một con sói nhìn con mồi, hắn không muốn gây chuyện, đừng gây chuyện với hắn!

Trên mặt Mông Nghiên lộ vẻ bất ngờ, vừa rồi dưới tình hình như vậy, nàng bắt ngờ vung ra một cái tát không ngờ lại không thể tát được hắn, chuyện này sao có thể như vậy được? Mông Nghiên sinh trưởng trong hoàng cung đại nội, từ nhỏ vốn đã ăn ngon mặc đẹp, tự nhiên không thể nào hiểu rõ những kinh nghiệm đau thương từng trải của Mạnh Hổ. Sống cuộc sống hàng ngày trên đầu gươm mũi giáo, Mạnh Hổ đã sớm luyện được phản ứng với tốc độ hơn người.

Âm nhạc trong đại sảnh đột nhiên ngừng lại, bọn quý nữ hiện diện ai nấy ngạc nhiên, còn bọn quý sĩ mặt mày có vẻ vui mừng trước tai hoạ của người khác.

- Buông tay!

Sau lúc sững sờ, Mông Nghiên rất nhanh đã khôi phục lại thái độ mê hồn, gắt giọng:

- Người làm đau tay ta, mau buông ra!

Vừa nói, cánh tay còn lại của Mông Nghiên lại tát một cái nữa vào mặt Mạnh Hổ, Mạnh Hổ không chút khách khí cũng bắt chặt cổ tay của Mông Nghiên, sau đó cau mày:

- Công chúa diện hạ, nàng muốn làm gì?

- Người là anh hùng đế quốc gì chứ, căn bản là một sắc lang, đại sắc lang!

Mông Nghiên vừa nói, đôi mắt đẹp mê hồn của nàng liền nhìn về phía bụng dưới của Mạnh Hổ vẫn còn hơi nhô cao sau lớp cẩm bào, sáng giọng:

- Hãy xem trò hề của người, chẳng lẽ người muốn vô lễ với bản cung trước mặt mọi người trong đại sảnh sao?

Vừa nói, Mông Nghiên vừa nhắm ngay vị trí bụng dưới của Mạnh Hổ mà thúc đầu gối một cái.

Rốt cục lửa giận trong lòng Mạnh Hổ đã bốc cao, hai tay đột ngột thả tay Mông Nghiên ra rồi đẩy mạnh về phía trước, thân hình mềm mại của Mông Nghiên liền lao đảo lui lại, cuối cùng ngã ngồi xuống đất. Vốn bộ lễ phục dạ hội của Mông Nghiên chỉ dài đến ngang hông, nàng ngã ngồi như vậy liền lộ ra hai chiếc đùi thon thả mượt mà, lại còn để lộ quần lót màu hồng phấn.

Hai đùi của Mông Nghiên vì cú ngã mà giang rộng ra, chiếc quần lót màu hồng phấn thoát nhìn căng phồng lên, ngay giữa không ngờ vẫn lộ ra một vết hằn, trên vết hằn vẫn có thể thấy vết ướm rất rõ ràng. Chứng kiến cảnh tượng vô cùng dị hoặc kia, trong đại sảnh thoáng chốc vang lên tiếng hít sâu liên tục, bọn quý sĩ có định lực hơi kém đã bắt đầu ra máu mũi!

Mạnh Hổ đẩy một cái hung hăng như vậy, Mông Nghiên hoàn toàn bối rối, trong lúc nhất thời quên cả đứng dậy.

Đang lúc ấy, một bóng người mảnh khảnh đột nhiên nhảy ra từ trong đám đông, chỉ tay vào Mạnh Hổ lớn tiếng quát:

- Mạnh Hổ, người dám vô lễ với công chúa điện hạ như vậy, quả thật tội này không thể tha thứ!

Mạnh Hổ quay đầu lại, thì ra là tên Hàn Sở vừa ném mùi đau khổ của Mông Nghiên khi nãy, khả năng là nhận thấy có cơ hội lấy lòng người đẹp nên mới vội vã xông ra thay Mông Nghiên ra mặt. Mạnh Hổ đương nhiên không xem loại công tử bột này ra gì, huống chi bây giờ hắn đang là một ‘thiếu niên đặc chí’ anh hùng để quốc, hành sự lại càng không cần cố kỵ gì cả.

Lập tức Mạnh Hổ lạnh lùng quát lên:

- Người là cái thá gì? Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng phải xem người có bản lĩnh hay không đã!

- Người...

Hàn Sở đột nhiên giận dữ:

- Mạnh Hổ, cho dù người là anh hùng để quốc, cũng không thể vũ nhục nhân cách cao quý của quý tộc, ta muốn đưa ra khiêu nại với giáo đình, yêu cầu quyết đấu công khai với người!

- Quyết đấu?!

Mạnh Hổ lạnh lùng:

- Nếu người muốn quyết đấu, bản tướng quân lúc nào cũng có thể phụng bồi, cần gì phải đưa ra khiêu nại với giáo đình? Cũng không cần thời gian và địa điểm khác làm chi, ngay bây giờ, tại chỗ này, tiểu tử, rút kiếm của người ra, lần qua đây!

Mạnh Hổ cố tình nhân cơ hội này phát huy, mới vừa rồi màn kịch của công chúa Mông Nghiên làm cho hắn nghĩ không ra. Thoạt nhìn giống như là dò xét của Yến vương, nhưng lại có vẻ không giống, thế nhưng dù sao đi nữa Mông Nghiên vẫn là Trưởng công chúa của đế quốc, cho dù Mạnh Hổ có bất mãn trong lòng cũng không dám làm gì nàng, thế nhưng tên Hàn Sở này lại khác!

Nổi tức giận trong lòng Mạnh Hổ đúng lúc có thể trút lên đầu Hàn Sở, hơn nữa nếu quả thật màn kịch vừa rồi là do Yến vương muốn dò xét hắn, như vậy bây giờ mượn chuyện này phát huy cũng rất là cần thiết. Phong cách làm việc của Mạnh Hổ xác thực rất là khoa trương kiêu ngạo, nhưng không phải là hắn không có đầu óc, nếu không có đầu óc mà khoa trương kiêu ngạo chính là lỗ mãng, mà Mạnh Hổ tuyệt đối không phải loại người lỗ mãng.

Hàn Sở bị chọc giận đến sắc mặt xanh lè, lập tức đáp ứng không hề do dự.

Hàn Sở cũng không muốn mất thể diện trước mặt người khác, lại càng không muốn để lại hình ảnh yếu hèn trong lòng Mông Nghiên, quan trọng nhất là, Hàn Sở rất tin tưởng ở võ nghệ của mình. Mặc dù sự tích anh

hùng của Mạnh Hổ được truyền khắp đề đô, nhưng Hàn Sở không tin đó là sự thật, nguyên nhân rất đơn giản, những chuyện mà Mạnh Hổ đã làm quá ‘giả’, nghe không giống như là sự thật.

113. Chương 119: Học Viện Quân Sự Hoàng Gia

Hàn Sở chậm rãi rút bội kiếm ra, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ họng Mạnh Hổ, gần giọng nói:

- Đừng tưởng rằng ngươi là anh hùng để quốc rồi muốn làm gì thì làm, đừng tưởng rằng giết được mấy tên tướng địch vô danh rồi cho rằng mình là thiên hạ vô địch. Nơi này là đề đô Lạc Kinh, không phải hành tỉnh Tây Bộ, vẫn chưa tới phiên ngươi giương oai đâu!

Mạnh Hổ điềm nhiên:

- Vậy sao?

- Xem kiếm!

Hàn Sở hừ lạnh một tiếng, múa kiếm nhắm cổ họng Mạnh Hổ đâm tới.

Mạnh Hổ cũng không rút kiếm, chờ cho bội kiếm của Hàn Sở sắp sửa đâm trúng mới lắc mình sang một bên, vừa vặn né khỏi.

Hàn Sở đâm ra một kiếm thất bại, nhất thời thẹn quá hoá giận:

- Mạnh Hổ, chẳng lẽ ngay cả việc rút kiếm ra ứng chiến ngươi cũng không có can đảm sao?

Chân mày Mạnh Hổ lập tức cau chặt lại, lạnh lùng:

- Đúng là không biết sống chết, bản tướng quân rút kiếm ra ắt phải có đồ máu, ngươi muốn tìm chết phải không?

- Đừng nhiều lời rườm rà nữa!

Hàn Sở lại đâm một kiếm về phía ngực Mạnh Hổ, lớn tiếng quát:

- Rút kiếm!

Hàn Sở vừa dứt lời, cũng không thấy động tác của Mạnh Hổ như thế nào, một cái cầu vòng màu xanh lam đã nhanh như tia chớp lướt ngang trước mặt Hàn Sở. Hàn Sở thất kinh, vội vàng giơ kiếm đón đỡ, chỉ nghe một tiếng cách vang lên, bội kiếm trong tay đã gãy làm hai đoạn. Chiếc cầu vòng nọ không hề dừng lại mà vẫn tiếp tục đâm tới, khi vừa kề sát cổ họng của hắn lập tức dừng lại nhanh như quỷ mị.

Trong đại sảnh im lặng như tờ, gần như không một ai thấy rõ Mạnh Hổ đã xuất kiếm như thế nào. Chỉ thấy khi kiếm quang biến mất, Huy Hoàng kiếm đeo ở thắt lưng Mạnh Hổ đã ra khỏi vỏ, kiếm quang sắc bén đã kề sát cổ họng Hàn Sở. Chỉ cần đẩy nhẹ về phía trước một chút, Hàn Sở lập tức sẽ bỏ mạng ngay tại chỗ.

Sắc mặt Hàn Sở giờ đây trắng bệch, lúc này hắn mới chịu tin sự tích liên quan đến anh hùng Mạnh Hổ được lưu truyền ở đề đô tuyệt đối là có thật. Lấy võ nghệ của mình mà so sánh với Mạnh Hổ quả thật như đom đóm đem so với ánh trăng, cho dù là đại ca Hàn Phong của mình đứng đầu Ngũ Hổ tướng của quân đoàn cận vệ chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Mạnh Hổ!

- Hạ thủ lưu tình!

Trong lúc đang nguy cấp, một thanh âm có vẻ hoảng loạn vang lên từ phía sau Mạnh Hổ:

- Xin tướng quân Mạnh Hổ hạ thủ lưu tình!

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, Yến vương Mông Khác đã vội vàng đi tới trước mặt Mạnh Hổ, khoát tay khuyên nhủ:

- Tướng quân Mạnh Hổ, hiền chất Hàn Sở tuổi trẻ không hiểu chuyện nên mạo phạm hổ uy của ngươi, người cũng không nên chấp nhất với hắn!

- Hừ, nếu không phải vì nể mặt Vương gia, hôm nay không thể không giết người!

Mạnh Hổ hừ lạnh một tiếng thu kiếm vào vỏ, vốn hấn cũng không định giết Hàn Sở, bằng không lúc kiếm quang vừa tới cổ họng Hàn Sở cũng đã không dừng kiếm lại. Dù sao nơi đây cũng là đế đô Lạc Kinh, cho tới bây giờ Mạnh Hổ không phải là người sợ chuyện, nhưng cũng không ngu ngốc đến nỗi chủ động gây chuyện ở nơi này. Lúc này vừa thấy Yến vương ra mặt cầu tình, hấn cũng nhân cơ hội tốt này mà dừng lại.

Kiếm quang vừa rời khỏi cổ họng, Hàn Sở thở ra một hơi thật dài, rốt cục ngã ngồi phịch xuống ngay tại chỗ.

- Kiếm pháp rất khá!

Bên tai Mạnh Hổ đột nhiên vang lên thanh âm hóp hỏn của Mông Nghiên. Vị công chúa điện hạ hình hài phóng đảng kia rốt cục đã khôi phục lại sức hấp dẫn chết người, chỉ trong thoáng chốc dường như đã quên đi mới vừa rồi còn xảy ra chuyện không vui, ông ọ đi tới trước mặt Mạnh Hổ, cất giọng mê hồn:

- Tướng quân Mạnh Hổ, vừa rồi dường như ngươi sờ nhầm chỗ không nên sờ thì phải?

Mạnh Hổ nghe vậy trước tiên là sửng sốt, đến khi ý thức được, trên mặt nhất thời lộ vẻ lúng túng.

Mới vừa rồi Mạnh Hổ đưa tay đẩy Mông Nghiên ra, hai bàn tay hấn vô tình áp vào hai chỗ nhô cao trước ngực của nàng. Phải thừa nhận rằng, hai chỗ nhô cao trước ngực Mông Nghiên bất luận là hình dáng, màu sắc hay cảm giác đều rất tuyệt vời!

Mông Khác bên cạnh cũng lộ vẻ lúng túng, thế nhưng Mạnh Hổ vốn ánh mắt tinh tế, đã phát hiện ra trong mắt Mông Khác ngoại trừ vẻ khó xử còn pha lẫn vẻ áy náy, phần nộ, từ hoà mỗi vẻ một chút. Lúc này Mạnh Hổ trong lòng thoáng động, xem ra sở dĩ Mông Nghiên trở nên dáng vẻ phóng đảng như ngày nay dường như là có ẩn tình khác?

Mông Nghiên không nhìn đến vẻ lúng túng của Mạnh Hổ, chỉ cất tiếng cười ha hả đầy phóng đảng rồi ông ọ xoay người đi.

Lúc gần ra khỏi đại sảnh, Mông Nghiên quay đầu ngoảnh cười với Mạnh Hổ, tươi tắn như trăm hoa đua nở, ngọt ngào nói:

- Mạnh Hổ chuyện giữa chúng ta vẫn chưa xong, ta sẽ lại tìm ngươi, hãy chờ ta, ha ha ha...

- Ôi...

Đưa mắt nhìn Mông Nghiên rời khỏi, Mông Khác đột nhiên thở dài, cất giọng ảm đạm nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân Mạnh Hổ đừng để ý, kể từ khi xảy ra chuyện ấy ba năm trước, Nghiên nhi mới biến thành bộ dạng như hôm nay. Thế nhưng nàng cũng không đến nỗi cần quấy, sẽ không thật sự tìm ngươi gây phiền phức, ngươi không chấp nhất nàng là tốt rồi!

Mạnh Hổ chỉ có thể nở nụ cười khổ đáp lại, vô duyên vô cớ chọc vào vị công chúa phóng đảng này chính là tự chuốc khổ vào thân!

- Đi thôi!

Mông Khác lắc đầu, gác bỏ chuyện của Mông Nghiên sang bên, lại tiến lên vỗ vai Mạnh Hổ:

- Bản vương đưa ngươi đi gặp một người.

Mạnh Hổ cũng không dám hỏi nhiều, nếu là người mà Yến vương muốn hấn gặp, dĩ nhiên là phải gặp, không muốn gặp cũng không được!

Lập tức Mông Khác dẫn Mạnh Hổ rời khỏi đại sảnh, đi tới cửa hông qua một hành lang vòng vèo, sau đó đi tới một gian tịnh xá ở hậu viện. Chưa bước vào cửa, Mạnh Hổ đã nghe một mùi thơm nhàn nhạt toả ra, tựa như loài hoa lan hiếm có trong hang vắng, trong lúc vô tình có thể nghe thấy hương thơm của nó, nhưng tìm kiếm cẩn thận thì chẳng thấy nó ở nơi nào!

Đế đô Lạc Kinh có vài học viện cao cấp, mà học viện quân sự Hoàng gia không nghi ngờ gì là học viện cao cấp làm cho người ta chú ý nhất.

Học viện quân sự Hoàng gia là học viện quân sự chính quy duy nhất ở đế quốc Quang Huy, trong mười đại quân đoàn của đế quốc Quang Huy, quan quân cấp bậc từ sư đoàn trưởng trở lên mười phần có đến chín là tốt nghiệp từ học viện quân sự Hoàng gia. Vì vậy, học viện quân sự Hoàng gia quả thật có thể xứng đáng với cái tên ‘Nơi sản xuất tướng quân’!

Dĩ nhiên, cũng không phải tất cả các học viên tốt nghiệp học viện quân sự Hoàng gia đều nhất định trở thành tướng quân, chuyện này thì không có khả năng.

Bởi vì số học viên tốt nghiệp hàng năm ở học viện quân sự Hoàng gia có đến vài trăm người, mà số tướng quân cấp sư đoàn trưởng trở lên ở mười đại quân đoàn chỉ có hơn mười người, vì vậy, rất nhiều học viên sau khi tốt nghiệp chỉ có thể vào sư đoàn bộ hay quân đoàn bộ của các đại quân đoàn làm tham mưu, số tham mưu trong mười đại quân đoàn của đế quốc rất nhiều người xuất thân từ đó.

Chương trình học của học viện quân sự Hoàng gia kéo dài sáu năm, trên nguyên tắc thì tất cả nam nữ có huyết thống quý tộc khi đến tuổi đều có thể nhập học, nhưng trên thực tế tình hình cũng không hẳn là như thế. Học viện quân sự Hoàng gia thật ra là một toà học viện quý tộc, chỉ có một số ít con cháu quý tộc cao cấp mới có tư cách nhập học, con cháu quý tộc bình thường muốn nhập học cũng không phải là không thể được, nhưng phải nạp cho đế quốc một món học phí rất cao.

Bên trong còn liên quan đến sự tranh đấu lợi ích của các tập đoàn đại quý tộc của đế quốc, đạo lý cũng rất đơn giản, nếu như một tên con cháu tiểu quý tộc tiến vào học viện quân sự Hoàng gia, sẽ có cơ hội tấn thăng trở thành tướng quân. Một khi trở thành tướng quân chính là bậc hiển hách quyền quý trong đế quốc, vốn là tiểu quý tộc cũng muốn một bước nhảy vọt biến thành đại quý tộc có địa vị hiển hách.

Nhưng trong thiên hạ đâu có chuyện tốt như vậy?

Những đại quý tộc nắm quyền trong tay lời nói có sức nặng không phải là kẻ ngốc, dĩ nhiên phải nghĩ ra phương pháp hạn chế làm cho các tiểu quý tộc cấp trung và thấp khó có thể vượt qua. Hạn chế đó chính là món học phí cao ngất ngưỡng, món học phí cao ngất ngưỡng đó chính là dùng để dọa lui phần lớn các tiểu quý tộc trong đế quốc.

Diệp Hình Dư là giáo sư phụ trách khoá chiến thuật của học viện, chuyên môn phụ trách giảng dạy chiến thuật cụ thể trên chiến trường cho học viên.

Sáng hôm nay, vừa lúc đến phiên giáo sư Diệp Hình Dư cấp bằng tốt nghiệp cho các học viên khoá chiến thuật. Tất cả các học viên tốt nghiệp đều lộ vẻ cao hứng, nhất là những nam học viên đã trưởng thành càng hồi hộp chờ mong. Giáo sư Diệp Hình Dư chẳng những nổi tiếng là dạy giỏi trong khoá, người lại trẻ tuổi xinh đẹp, chỉ cần nghe được thanh âm nàng giảng bài chính là một loại hưởng thụ khó được!

Tiếng chuông vào học vừa reo vang, Diệp Hình Dư cũng vừa đi vào phòng học.

Diệp Hình Dư giảng bài như thường lệ không cần mang theo sách giáo khoa, trí nhớ của nàng rất kinh người, tất cả những đội hình chiến thuật mẫu từ quy mô cấp sư đoàn trở lên từ lúc đế quốc Quang Huy vừa dựng nước cho đến nay đã qua mấy trăm năm gần như nàng đều ghi tạc trong lòng. Đội hình chiến thuật mẫu từ cấp sư đoàn trở lên của các quốc gia khác nàng cũng nhớ được đến bảy, tám phần, cho nên mỗi lần lên lớp, nàng chỉ cần tùy tiện chọn ra trong đó một, hai cái đội hình chiến thuật mẫu là đã có thể giảng được nửa ngày.

Cho nên các học viên đều thích giờ lên lớp của giáo sư Diệp Hình Dư, bởi vì nàng giảng mỗi một đội hình chiến thuật đều là một câu chuyện sinh động. Không giống như những giáo sư khác, lúc giảng bài đều dài dòng lê thê mấy mớ tuôn ra một đồng tri thức lý luận y như trong sách giáo khoa, người trẻ tuổi đều thích nghe kể chuyện, không phải vậy sao?

Ánh mắt của hơn hai trăm học viên tốt nghiệp đồng loạt đổ dồn vào giáo sư Diệp Hình Dư, trên người Diệp Hình Dư khoác một chiếc áo bào tro là đồng phục của giáo sư học viện. Thế nhưng những người tinh mắt có thể nhận ra rằng, chiếc áo bào tro ấy đã được sửa đổi, sau khi trải qua sửa đổi, chiếc áo bào tro của giáo

sự giống như đã được mang thêm một sức sống mới, phô bày hoàn toàn thân thể xinh đẹp mềm mại là lướt của giáo sư Diệp Hình Dư.

Ánh mắt của rất nhiều nam học viên nhìn chăm chú vào thân thể mềm mại của giáo sư Diệp Hình Dư với vẻ đầy lưu luyến, vẻ mặt thờ dãn vì mê đắm.

Đôi mắt của Diệp Hình Dư chậm rãi lướt qua tất cả học viên, cất tiếng nói:

- Các học viên, hôm nay ta muốn giới thiệu với các người một bậc thầy chiến thuật chân chính. Mặc dù ta là giáo sư khoá chiến thuật của các người, bình thường cũng có thể giúp các người phân tích và tổng kết phần lớn đội hình chiến thuật đã từng xảy ra trong thực chiến, nhưng sự tiếc nuối lớn nhất của ta là chưa từng thật sự bước ra chiến trường!

- ...Chính vì chưa từng ra chiến trường, cho nên ta không có cách nào lý giải chiến thuật trong chiến tranh dưới góc độ khách quan của một tên binh sĩ hay một vị tướng quân. Cho nên hôm nay ta mời đến đây cho các người một vị tướng quân chân chính, ngài đã từng thân trải trăm trận hơn nửa lấy ít thắng nhiều, ngài là một bậc thầy về chiến thuật chân chính, xin mời tướng quân Mạnh Hổ!

- Mạnh Hổ?

- Nghe nói Mạnh Hổ trẻ lắm!

- Chính là con mãnh hổ chém chết Tư Đồ Bưu giữa vạn quân sao?

- Đúng vậy, nghe nói Mạnh Hổ rất anh tuấn!

- Lại còn dùng chưa tới hai ngàn khinh bộ binh đánh tan hai vạn tinh binh của Thác Bạt Đảo ở hạp cốc Hà Tây!

Các học viên trong phòng bắt đầu thì thầm to nhỏ, các nam học viên chú ý nhiều đến chiến tích huy hoàng của Mạnh Hổ, mà các nữ học viên quan tâm đến tuổi tác và diện mạo của Mạnh Hổ, với chuyện không biết hẳn đã thành hôn hay chưa, không biết hẳn có nữ tính của một nữ tướng hay không, thôi thì đủ các loại chuyện trên trời dưới đất, trong nhất thời cả phòng học ồn ào như vỡ chợ.

Soạt soạt soạt...

Bên ngoài phòng học đột nhiên vang lên tiếng bước chân nặng nề mà giàu tiết tấu, tựa như tiếng trống nặng nề đập mạnh vào trái tim của mỗi học viên. Chỉ trong thoáng chốc, tiếng thì thầm to nhỏ trong phòng học đột nhiên ngưng bật, tất cả học viên bất giác im miệng lại, ai nấy đều ngồi thẳng và ngay ngắn.

- Đứng dậy...ng nghiêm!

Người còn chưa đi vào phòng học, một thanh âm như sấm nổ đã truyền vào.

Các học viên đang ngồi nghiêm chỉnh không chút suy nghĩ lập tức đứng dậy, ai nấy vội vàng khép hai chân lại đứng nghiêm.

114. Chương 120: Giảng Bài Trong Học Viện

- Ngồi xuống!

Mạnh Hổ bước đến bên cạnh Diệp Hình Dư, cao giọng quát to.

Các học viên lục tục ngồi trở lại chỗ của mình, Diệp Hình Dư cũng thuận thế đi sang bên cạnh bục giảng.

Mạnh Hổ lớn tiếng:

- Hôm nay ta không muốn thảo luận chiến thuật gì với các người, ta chỉ muốn hỏi các người một vấn đề, các người thi vào học viện quân sự Hoàng gia học tập, mục đích để làm gì?

Một tên học viên bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng đáp:

- Vì lý tưởng!

- Lý tưởng?

Mạnh Hồ nhếch miệng cười, hỏi tiếp:

- Lý tưởng của người là gì?

Tên học viên thấy Mạnh Hồ nhếch miệng cười chế giễu, lòng tự ái bị tổn thương, lập tức đáp với vẻ không hài lòng:

- Lý tưởng của ta là học cho thật giỏi đạo làm tướng, sau đó chỉ huy đại quân chinh chiến sa trường, không cầu công danh lợi lộc, chỉ cầu da ngựa bọc thân vì đế quốc hy sinh!

Đám học viên còn lại vội vàng nhao nhao phụ họa, có người còn lên tiếng khen hay.

Mạnh Hồ thoáng chốc cau chặt đôi mày, trầm nghĩ tên học viên này rõ ràng đã bị tẩy não thành công bởi sự giáo dục của quan quyền. Nếu học viên như hắn gia nhập vào quân đội, kết cục đơn giản chỉ có hai đường, một là hoàn toàn mê loạn trong sự khác nhau vô cùng lớn giữa lý tưởng và thực tế. Đường kia là đúng theo nghĩa đen như hắn vừa mới nói, ‘hy sinh vì đế quốc’, hơn nữa còn có thể mang một đám binh sĩ theo hắn ‘da ngựa bọc thân’.

Khẳng định một câu rằng, thà là Mạnh Hồ đề bạt đám lão binh cơ sở của mình lên làm quan quân, chứ tuyệt đối không để cho loại học viên có suy nghĩ như vậy đứng vào hàng ngũ của binh sĩ mình.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hồ bất giác quay đầu lại liếc nhìn Diệp Hình Dư một cái, trầm nghĩ nếu không phải vì nể mặt của Yến vương Mông Khắc, nếu không phải vì nể lời thỉnh cầu tha thiết của Diệp Hình Dư nhan sắc động lòng người, hắn sẽ không bao giờ huấn luyện chiến thuật cái rắm gì cho bọn học viên đã bị tẩy não bởi chế độ giáo dục của quan quyền, chỉ là đàn gảy tai trâu, lãng phí thời gian vô ích mà thôi.

- Sai rồi!

Mạnh Hồ bực bội hừ một tiếng, cất tiếng trách mắng với vẻ vô cùng lãnh khốc:

- Đế quốc thu nhận các người vào học viện, tốn bao biết bao nhiêu nhân lực, vật lực và tài lực bồi dưỡng các người không phải để cho các người bọc thân trong da ngựa, vì đế quốc hy sinh! Ngược lại là đằng khác, là vì muốn cho địch nhân của các người phải bọc thân da ngựa, hy sinh vì đế quốc, là địch nhân của các người!

Gần như tất cả các học viên đều lộ vẻ giật mình, ngay cả tên học viên mới vừa bị giáo huấn trên mặt cũng lộ vẻ đồng tình chấp nhận.

Chỉ có tên học viên cao gầy ở hàng cuối cùng lại có vẻ mặt khác thường, trên mặt của hắn không lộ vẻ chột hiểu ra như những học viên khác, ngược lại cau mày trầm tư suy nghĩ.

Ánh mắt Mạnh Hồ nhìn thấy vẻ mặt của tên học viên cao gầy, trong lòng không khỏi hơi kinh ngạc.

Câu nói vừa rồi của Mạnh Hồ mới vừa nghe qua cảm thấy đạo lý rất là nông cạn, nhưng thật ra trong đó hàm chứa một cách suy nghĩ vấn đề chiến lược rất sâu xa. Chính mình da ngựa bọc thân, hy sinh vì đế quốc gọi là phòng ngự bị động, làm cho địch phải da ngựa bọc thân, hy sinh vì đế quốc gọi là chủ động tiến công hay nói cách khác là phát động xâm lược, hai lối suy nghĩ này có bản chất hoàn toàn khác nhau.

Phần lớn học viên tốt nghiệp hiển nhiên chưa có cách suy nghĩ vấn đề chiến lược sâu xa đến mức như vậy, mà chỉ có tên học viên cao gầy kia nghĩ tới, hơn nữa đã bắt đầu suy tư. Mạnh Hồ đột nhiên nảy ra một ý niệm trong đầu, nếu như đem đứa trẻ này rèn luyện trong quân đội, một khi trưởng thành sẽ là một tên thống soái tài ba!

Thế nhưng rất nhanh Mạnh Hồ đã gạt bỏ ý niệm trong đầu mình, bởi vì tên học viên này đã trải qua sáu năm giáo dục chính quy của học viện quân sự Hoàng gia, cho dù là tương lai thật sự trở thành một tên thống soái tài ba đi chăng nữa, đó cũng là thống soái quân sự của đế quốc Quang Huy mà thôi. Chuyện này cũng không có ích lợi gì cho Mạnh Hồ, nếu làm theo suy nghĩ của hắn đúng là làm muốn không công cho người khác.

Đột nhiên tên học viên cao gầy kia giơ tay phải lên cao.

Trong mắt Mạnh Hổ lại thoáng qua một tia kinh ngạc, thầm nghĩ tên tiểu tử kia đã thông suốt nhanh như vậy sao, nếu đúng vậy thì quả là hắn có tư duy vô cùng nhạy bén.

Lập tức Mạnh Hổ đưa tay ra làm một cử chỉ mời, cao giọng hỏi:

- Vị học viên này có ý kiến gì sao?

Tên học viên kia lập tức đứng dậy, cao giọng hỏi:

- Tướng quân đại nhân tôn kính, những lời vừa rồi của ngài ta có thể hiểu như vậy hay không? Thân là một quân nhân hay một quan quân, lý tưởng của chúng ta phải là xâm lược, xâm lược, không ngừng xâm lược, làm cho quân đội của nước địch vì bảo vệ đế quốc của chúng mà bọc thây da ngựa?

Mạnh Hổ không đáp mà hỏi lại:

- Có phải giáo trình của học viện dạy các người rằng đế quốc yêu hoà bình, không thích chiến tranh?

Tên học viên cao gầy gật đầu:

- Dạ đúng, chẳng lẽ yêu hoà bình không tốt sao? Không thích chiến tranh có chỗ nào không đúng hay sao?

Mạnh Hổ trầm giọng:

- Yêu hoà bình đương nhiên không có gì là không tốt, không thích chiến tranh cũng không có gì là không tốt, cho tới bây giờ chiến tranh chính là nhơ bẩn, tàn bạo, đầy máu tanh. Nếu như có thể lựa chọn, hẳn không ai muốn gây ra chiến tranh, thế nhưng ta muốn nói với các người, ai cũng có thể có quyền yêu hoà bình, chỉ có quân nhân là không, vì chức trách của quân nhân chính là đánh giặc, chính là giết chóc!

Diệp Hình Dư cạnh đó bất giác mấp máy đôi môi đỏ mọng, cố nén không cất ngang lời Mạnh Hổ.

Thật ra đề tài này tối qua nàng và Mạnh Hổ đã từng tranh luận, thậm chí còn tranh luận vô cùng kịch liệt.

Diệp Hình Dư cho rằng Mạnh Hổ là một kẻ ủng hộ đường lối bạo lực trần trụi. Nàng cho rằng quân đội không được giống như Mạnh Hổ miêu tả, quân đội phải là lực lượng duy trì hoà bình, mà không phải là công cụ bạo lực trong tay chính trị gia.

Nói đến đây, dường như Mạnh Hổ cũng nhớ đến cuộc tranh luận tối qua, quay lại liếc nhìn Diệp Hình Dư một cái rồi mới nói tiếp:

- Giáo trình của học viện dạy các người rằng đế quốc yêu chuộng hoà bình, đế quốc không thích chiến tranh. Thế nhưng bây giờ ta nói rõ ràng cho các người biết, tất cả điều đó đều là rác rưởi, truyền thống của đế quốc chính là hiếu chiến!

-... Năm xưa Quang Huy Đại đế bắt quả chỉ là Tổng đốc biên cương của Quang Minh vương triều, cuối cùng trở thành đại đế lập quốc của đế quốc Quang Huy, dựa vào cái gì? Chính là dựa vào quân đội! Cho nên một quân nhân chân chính của đế quốc là phải hiếu chiến, cho tới bây giờ thế giới Trung Thổ vẫn tôn trọng kẻ thắng, không ai thương hại cho kẻ thất bại!

Tên học viên trẻ tuổi cao gầy kia gật đầu, lại nói:

- Tướng quân đại nhân tôn kính, ta còn một vấn đề nữa!

Mạnh Hổ vừa đưa tay ra dấu mời, tên học viên nọ lại hỏi:

- Nghe nói tướng quân đại nhân luyện binh có một câu khẩu hiệu: ‘Sống chết có nhau, tuyệt không từ bỏ, vững như bàn thạch, tuyệt không bỏ mặc!’. Tướng quân đại nhân có thể giải thích ý nghĩa của câu khẩu hiệu này hay không?

Mạnh Hổ giọng lãnh khốc:

- Đầu tiên ta sửa khái niệm sai lầm của người đã! Lời ấy không phải là khẩu hiệu, mà là niềm tin!

Tên học viên cao gầy đỏ ửng mặt mày, hơi khom người tạ lỗi:

- Tướng quân đại nhân, vừa rồi ta dùng từ không đúng, xin tạ lỗi vậy!

Mạnh Hổ khoát khoát tay, nói tiếp:

- Trước khi giảng giải về niềm tin, ta muốn nói với các ngươi rằng, quân đội là một đoàn thể, từ ăn ngủ, huấn luyện cho đến chiến đấu đều mang tính chất đoàn thể. Mỗi một tên binh sĩ trong quân đội đều là một bộ phận trong đoàn thể ấy, hề bất cứ một bộ phận nào có vấn đề đều làm yếu đi lực chiến đấu của quân đội rất nhiều!

- ...Nếu như lấy một cánh quân mà so sánh với một người, thì thống soái, quan quân và binh sĩ bình thường chính là đầu, thân mình và tứ chi của người ấy. Một người bất luận đầu của hắn có thông minh đến mức nào, nếu như không có tứ chi thì hoàn toàn không làm được gì cả. Cũng cùng đạo lý như thế, một cánh quân bất luận thống soái có tài giỏi đến đâu nhưng nếu không có binh sĩ tuân lệnh hắn thì hắn cũng hoàn toàn không làm được gì cả!

Tên học viên cao gầy hơi trầm ngâm một chút, lại hỏi:

- Ta có thể hiểu như vậy không, một cánh quân muốn trở nên mạnh mẽ, thì tướng quân và toàn thể binh sĩ phải sống chết cùng nhau, vinh nhục cùng nhau?

- Nhạc Mông, ngươi không cảm thấy rằng ngươi quá ngờ nghệch hay sao??

Tên học viên cao gầy vừa dứt lời, một tên học viên tướng mạo đường đường đột nhiên đứng dậy nói với giọng châm biếm:

- Chúng ta là quý tộc, sau khi tốt nghiệp gia nhập vào quân đội ít nhất cũng là tướng lĩnh cấp bậc liên đội trưởng trở lên. Thế nhưng ngươi lại muốn cùng sống chết, cùng vinh nhục với bọn binh sĩ ti tiện, ngươi không cảm thấy quá ngờ nghệch hay sao?

Rất nhiều tên học viên vội vàng phụ họa theo, nhìn tên học viên cao gầy tên Nhạc Mông với ánh mắt tràn đầy khinh bỉ.

Thế nhưng tên học viên có tên là Nhạc Mông lại có vẻ rất bình thản, không hề vì ánh mắt khinh bỉ của các bạn đồng học mà tức giận, lại càng không có biểu hiện gì quá khích. Hắn giống như một nam tử đã trưởng thành từng trải sự đời, biểu hiện ra một khí độ rộng rãi điềm đạm ung dung.

Mạnh Hổ trong lòng lấy làm kinh ngạc.

Những tên học viên công tử tự phụ xuất thân là giòng máu quý tộc căn bản không hiểu được cái gì là quân đội, ở trong học viện quân sự đọc thêm nhiều sách một chút cũng có thể trở thành tướng quân chân chính. Nhưng nếu để loại học viên như vậy làm tướng quân, cầm quân ra trận căn bản là phạm tội, đến lúc đó không chỉ là nỗi bất hạnh của riêng một cá nhân, mà là cả một cánh quân, thậm chí là cả quốc gia!

Thế nhưng tên học viên trẻ tuổi tên là đế quốc Minh Nguyệt kia cũng thật sự khiến cho Mạnh Hổ chú ý, tên tiểu tử này quả thật không đơn giản chút nào, đối với đạo cầm quân của Mạnh Hổ rất là nhạy bén. Mạnh Hổ chỉ đơn giản dùng một ví dụ so sánh giữa cơ thể một con người và một cánh quân, thế nhưng chỉ trong thoáng chốc hắn đã lĩnh hội lập tức đạo lý trong đó, không giống đám học viên còn lại căn bản là hoàn toàn không hiểu Mạnh Hổ muốn nói cái gì.

Thậm chí trong lòng Mạnh Hổ bắt đầu le lói sát cơ, bởi vì phương châm sống của Mạnh Hổ chính là có ta thì không địch, có địch thì không có ta. Một khi phát hiện có nguy hiểm, không cần biết nó tiềm ẩn hay là thực tế, hắn đều tìm mọi cách diệt trừ. Mà tên học viên tên gọi Nhạc Mông trước mắt này, không còn nghi ngờ gì đúng là có tiềm lực để trở thành danh tướng sau này, chính là một nhân vật nguy hiểm!

Dường như cảm nhận được sát ý dấy lên trong mắt Mạnh Hổ, tên học viên tên gọi Nhạc Mông đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Tướng quân đại nhân, ta có nói sai chuyện gì không?

Mạnh Hổ đột nhiên bừng tỉnh, sát cơ trong mắt thoáng chốc rút lui nhanh như nước thủy triều, dù sao nơi đây cũng là đế đô Lạc Kinh, không phải đang ở hành tỉnh Tây Bộ nơi Mạnh Hổ muốn làm gì thì làm. Lập tức Mạnh Hổ gạt đầu nhẹ nhàng với học viên tên gọi Nhạc Mông kia, đoạn nói:

- Không, người không nói sai gì cả, người rất khá, trong tương lai người nhất định trở thành một tướng quân vĩ đại, ta bảo đảm!

Trong lúc này, gần như tất cả các học viên đều lộ vẻ kinh ngạc, thậm chí ngay cả Diệp Hình Dư cũng thoáng chút kinh ngạc. Bọn họ không thể ngờ rằng, Nhạc Mông có danh xưng là ‘phế vật’ lại được Mạnh Hổ đánh giá cao như vậy, không ngờ còn nói tương lai hẳn nhất định có thể trở thành tướng quân vĩ đại, phế vật sao thể trở thành tướng quân được chứ?

115. Chương 121: Giông Tố Nổi Lên

Mạnh Hổ vừa dứt lời, bên ngoài phòng học bỗng dừng truyền đến một tiếng cười lạnh đầy vẻ khinh thường, chợt có bốn bóng người đang đi tới. Bốn bóng người này đều mặc áo bào tro giống như Diệp Hình Dư, hiển nhiên tất cả đều là nhân vật cấp giáo sư của học viện quân sự Hoàng gia.

Tiểu lão đầu đi trước tiên rõ ràng là nhân vật cầm đầu của bốn người này.

Ánh mắt tiểu lão đầu nhìn Mạnh Hổ tràn đầy vẻ bất thiện, tiếng cười lạnh khinh thường vừa rồi dường như từ trong miệng hắn phát ra, hơn nữa nhìn điệu bộ của những người này, dường như là đến đây hưng sư hỏi tội. Mạnh Hổ không khỏi cau mày, thầm nghĩ mình vừa tới để đồ chưa từng trêu chọc qua người nào, vì sao lại có người tìm đến cửa?

Tiểu lão đầu lạnh lùng quét mắt nhìn đế quốc Minh Nguyệt, sau đó quay sang hỏi Mạnh Hổ:

- Không biết lão phu có nghe lầm không, mới vừa rồi hình như có người muốn dùng danh lợi mua chuộc lòng người?

Diệp Hình Dư e ngại Mạnh Hổ vì không biết thân phận của tiểu lão đầu này nên đắc tội với hắn ta, vội vàng tiến lên giới thiệu:

- Tướng quân Mạnh Hổ, vị này là viện trưởng Hàn Thuyết của học viện quân sự Hoàng gia chúng ta.

Theo như quy chế của đế quốc, đời đời đảm nhiệm chức viện trưởng học viện quân sự Hoàng gia phải là đế sư, thí dụ như tiểu lão đầu Hàn Thuyết trước mặt Mạnh Hổ chính là sư phụ của đương kim hoàng đế Mông Viễn.

Ở đế quốc Quang Huy, đế sư là một địa vị rất đặc thù, mặc dù bọn họ không phải là quan viên triều đình nắm quyền lực thật sự trong tay, thế nhưng có lực ảnh hưởng rất lớn đến chuyện triều chính của đế quốc. Bởi vì lời của bọn họ có thể nói thẳng, có thể ảnh hưởng trực tiếp đến quyết sách của hoàng đế, nếu như không phải bất đắc dĩ, ai ai gặp đế sư cũng phải nhường bước ba phần.

Vừa nghe Diệp Hình Dư giới thiệu tiểu lão đầu này họ Hàn, Mạnh Hổ đã hiểu ngay chuyện gì xảy ra, rất rõ ràng, Hàn lão đầu này có quan hệ khăng khít với tên Hàn Sở bị hắn thu thập hôm qua. Nói không chừng tên Hàn Sở kia có thể là con cháu gì của lão già Hàn Thuyết này, hôm nay đường đường chính chính hưng sư hỏi tội. Nếu đã như thế, Mạnh Hổ cũng không cần thiết phải nhẫn nhịn hay nhường bước.

Hay nói cách khác, ở đế đô Mạnh Hổ không khinh suất gây chuyện với ai, nhưng hắn cũng tuyệt đối không sợ chuyện.

Mạnh Hổ lạnh lùng đáp lại:

- Có phải là Hàn viện trưởng vì lớn tuổi mà nghe lầm không?

Ha tên giáo sư học viện đi theo phía sau Hàn Thuyết thoáng chốc thay đổi sắc mặt, Diệp Hình Dư cũng biến sắc. Dù sao đi nữa Hàn Thuyết cũng là đương kim đế sư, không ngờ Mạnh Hổ lại nói thẳng rằng lão nghênh ngang trước mặt người khác, có phải là hơi quá đáng không? Hàn Thuyết càng bị chọc giận không ít, lão trở thành đế sư bao nhiêu năm qua, người nào người nấy gặp lão đều nói lời a dua nịnh nọt, có bao giờ đụng phải cây đinh như vậy đâu!

Lúc ấy Hàn Thuyết lạnh lùng nói:

- Mặc dù lão phu đã có tuổi, nhưng mắt vẫn chưa mờ, tai còn chưa điếc!

- Vậy sao?!

Mạnh Hổ cũng nói với giọng lạnh lùng:

- Vậy thì vấn đề nghiêm trọng rồi, mới vừa rồi bản tướng quân chỉ nói là Nhạc Mông trong tương lai có tiền đồ vô hạn, nhất định sẽ có một ngày trở thành một vị danh tướng, đây cũng không phải là dùng danh lợi mua chuộc lòng người gì cả. Ta cũng muốn hỏi Hàn viện trưởng, người muốn chụp mũ rằng bản tướng quân dùng danh lợi mua chuộc lòng người, rốt cục là có ý gì?

- Người!?

Hàn Thuyết nghe vậy giận dữ, nhưng trong lúc nhất thời không tìm được lời nào phản bác.

Mấu chốt ở chỗ Mạnh Hổ bắt bẻ ở một chữ lý, mà Hàn Thuyết lại phạm sai lầm, đúng ra hẳn không nên vừa đến đây đã ý già lên mặt, nhất mực cho rằng Mạnh Hổ không dám đụng chạm với đế sư hắn. Kết quả là người ta không ngại đụng chạm hắn, sau hai lần đấu nhau bằng lời nói, thể diện của Hàn Thuyết đã mất sạch sẽ, vì quá tức giận nên trong lòng đã loạn.

- Miệng lưỡi thật là sắc bén!

Một tên trung niên phía sau Hàn Thuyết rốt cục nhìn không được nữa, tiến tới quát to:

- Bản tướng vừa rồi bên ngoài phòng học cũng đã nghe được những lời cao luận của tướng quân các hạ, dường như tướng quân các hạ cho rằng giáo trình mà học viện quân sự Hoàng gia biên soạn là không đúng? Nói cái gì để quốc yêu hoà bình, không thích đánh giặc đều là rác rưởi? Bản tước cũng muốn cùng tướng quân các hạ lĩnh giáo một phen!

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Không biết vị này tôn tính đại danh xưng hô như thế nào?

Tên trung niên kia xoa xoa hai tay, ra vẻ ngạo nghễ:

- Bản tước Dư Thu, hiệu Hàm Lệ, là giáo sư khoá chiến lược của học viện quân sự Hoàng gia.

Mạnh Hổ bĩu môi, nói với vẻ khinh thường:

- Thật xin lỗi, từ trước tới giờ bản tướng quân chưa từng thảo luận chiến thuật cái rắm gì với hạng người chỉ biết lý thuyết suông!

- Người....

Dư Thu thoáng chốc bị chọc tức đến sắc mặt xanh mét, trên ngực dường như bị một tảng đá đè lên, đã khó chịu càng thêm khó chịu.

Lúc ban đầu bọn Hàn Thuyết, Dư Thu vẫn cho rằng Mạnh Hổ chỉ là một tên vũ phu thô lỗ chỉ biết chém giết mà thôi, không ngờ hắn lại nói năng sắc bén đến như vậy. Vấn đề là bọn Hàn Thuyết, Dư Thu chưa từng tiếp xúc với người có ngôn ngữ như Mạnh Hổ, không quen với cách nói chuyện sắc bén không chừa lại đường lui cho đối phương, cho nên liên tiếp thất bại cũng không có gì là kỳ lạ.

Thấy Hàn Thuyết, Dư Thu liên tiếp bị nhục, một tên trung niên khác nhìn không được nữa, tiến tới quát:

- Mạnh Hổ, người dám miệt thị Hàn viện trưởng rằng chụp mũ người dùng danh lợi mua chuộc lòng người, lại vũ nhục Dư tước gia là hạng người chỉ biết lý thuyết suông, đâu có chuyện như vậy được! Bản tước nhất định phải khiêu nại lên Binh bộ, yêu cầu Binh bộ nghiêm khắc xét xử!

Mạnh Hổ hỏi với vẻ chế giễu:

- Vị đại nhân này xưng hô như thế nào?

Người nọ ngạo nghễ đáp:

- Bản tước Diêm Sùng, hiệu Bao Y, là giáo sư khoá binh trận của học viện quân sự Hoàng gia.

- Diêm Bao Y?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Thảo nào các hạ đổi trắng thay đen, không phân biệt được phải trái một cách thuần thực như vậy!

(Bao Y có nghĩa là con nhộng, Mạnh Hổ chế giễu Diêm Sùng.)

- Người...

Diêm Sùng tức giận không ít, nhìn chằm chằm Mạnh Hổ quát to:

- Người dám miệt thị bản tước? Bản tước...

- Thì sao?

Ánh mắt Mạnh Hổ lộ vẻ khinh thường, điềm nhiên:

- Có phải người cũng muốn khiêu nại với giáo đình, muốn công khai quyết đấu cùng bản tướng quân chăng?

- Người?!

Diêm Sùng giật nảy mình, theo bản năng lui lại một bước, cau mày:

- Tên này không chịu nói lý lẽ, bản tước không thèm chấp nhất với người!

- Ha ha ha....

Vừa lúc đó, bên ngoài phòng học bỗng vang lên tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Lại có một thanh âm mềm mại lả lơi truyền đến:

- Xuất sắc, quả thật quá xuất sắc! Bản cung không ngờ, anh hùng đế quốc của chúng ta chẳng những võ nghệ rất cao, trên chiến trường sắc bén không ai ngăn nổi, mà tài ăn nói lại càng giỏi hơn, ngay cả Hàn lão tiên sinh, Dư tiên sinh còn có Diêm tiên sinh liên thủ cũng nói không lại, hì hì!

Lời còn chưa dứt, hình dáng xinh đẹp của Mông Nghiên đã thướt tha tiến vào phòng học.

Tất cả nam học viên trẻ tuổi trong phòng học đều đổ dồn ánh mắt vào Mông Nghiên, ngay cả Dư Thu và Diêm Sùng là hai tên trung niên, ánh mắt nhìn Mông Nghiên cũng đã trở nên khác hẳn. Mông Nghiên vốn là mầm hoa quốc dân, hơn nữa sở hữu một thân hình như ma quỷ cùng với nét phong tình phóng đảng dụ hoặc lòng người, chỉ cần là nam nhân bình thường nhìn thấy không ai tránh khỏi động lòng!

Đến khi Mạnh Hổ thấy Hàn Sở sắc mặt xanh mét đi theo phía sau Mông Nghiên, trong lòng chợt hiểu ra mọi chuyện.

Xem ra Yến vương đối với mình vẫn còn chưa yên tâm, tất cả những chuyện lộn xộn trong tiệc rượu tối qua và chuyện ở học viện hôm nay e rằng chính là kế hoạch đã được sắp đặt hoàn hảo từ đầu. Rất may là vừa rồi mình vẫn không thềm nhần nhịn, biểu hiện coi như phù hợp với hình tượng anh hùng đế quốc thiếu niên đắc ý, bằng không, chỉ sợ lần lên để đồ này không được thuận lợi rồi!

Thật ra Mạnh Hổ đã nghĩ oan cho Yến vương Mông Khắc, nghi thức khải hoàn và tiệc rượu đúng là hấn cố ý sắp xếp, hơn nữa còn là tuân theo di chỉ của Mông Viễn mà tiến hành. Thế nhưng trận phong ba đang xảy ra trong học viện quân sự Hoàng gia này chính là một chuyện ngoài ý muốn!

Diệp Hình Dư mời Mạnh Hổ tới vốn là muốn cho Mạnh Hổ giải thích vấn đề chiến tranh và chiến thuật một cách chân thật cho các học viên.

Chuyện xảy ra ngoài ý muốn hôm nay thật ra là do một tay Trưởng công chúa Mông Nghiên bày ra, còn nguyên nhân vì sao nàng làm như vậy cũng chỉ có nàng mới biết.

Trước mặt tất cả mọi người, đột nhiên Mông Nghiên quay sang nhìn Hàn Sở, hỏi với giọng đầy chán ghét:

- Hàn Sở người đi theo bản cung làm gì vậy? Đánh cuộc hôm nay người lại thua rồi, bản cung đã cho người cơ hội, đáng tiếc người lại không biết tận dụng. Bây giờ người có thể đi, bắt đầu từ hôm nay không nên xuất hiện trước mặt bản cung!

Vẻ mặt Hàn Sở tái nhợt, khúm núm nói:

- Công chúa, tại hạ, tại hạ....
- Tại hạ tại thượng gì chứ?

Mông Nghiên nổi giận:

- Tên mù người muốn nói gì nữa? Bản cung và người không có duyên phận với nhau, cút!

Sắc mặt Hàn Sở thoáng chốc càng trở nên tái nhợt, đành lúng búng vài tiếng rồi xoay người ra khỏi phòng học. Thế nhưng khi hần vừa ra đến cửa đột nhiên xoay người lại liếc Mạnh Hổ một cái, ánh mắt lộ vẻ oán độc. Mạnh Hổ thoáng chốc cau mày, thầm nghĩ lần này đã gây thù chuốc oán, xem ra nếu có cơ hội phải giải quyết tử tử này, bằng không lưu hẩn trên đời sẽ mang lại tai họa cho mình!

Đừng thấy Hàn Sở chỉ là một nhân vật nhỏ, có đôi khi nhân vật nhỏ nhân lúc lơ đãng phá hư đại sự. Mạnh Hổ là một người rất nhạy bén với nguy cơ, chỉ cần có cơ hội, hẩn sẽ không hề do dự xóa đi mối nguy hiểm tiềm ẩn như Hàn Sở.

Đôi mày của Hàn Thuyết cũng cau lại, dù sao đi nữa Hàn Sở vẫn là cháu của hẩn, Mông Nghiên trước mặt đông người như vậy bày trò như đang dạy chó, quả thật không giữ thể diện cho hẩn chút nào. Nhưng dù sao Mông Nghiên cũng là công chúa Hoàng gia, Hàn Thuyết có muốn ý già lên mặt cũng không dám tự cao tự đại trước mặt công chúa, mối hận này cũng chỉ có thể trút lên người Mạnh Hổ mà thôi.

Nghĩ tới đây, Hàn Thuyết không hề do dự quay đầu lại lấy mắt ra hiệu.

Mới vừa rồi có tất cả ba người theo Hàn Thuyết tới đây, ngoại trừ Dư Thu và Diêm Sùng, còn có một hán tử trung niên tướng mạo anh tuấn, vóc người cao lớn. Hán tử trung niên này cũng mặc áo bào tro giáo sư học viện, nhưng ngang hông có đeo thắt lưng da bản rộng, cổ tay cũng có đeo hộ yển da giao có gắn đinh bằng đồng, nhìn qua biết ngay là người có võ nghệ.

(Da giao: da thường luồng.)

Hàn Thuyết vừa quay đầu lấy mắt ra hiệu, tên hán tử trung niên nọ liền lắc mình bước ra khỏi hàng, ôm quyền vái chào Mạnh Hổ:

- Tướng quân Mạnh Hổ, trong tiệc rượu tối qua ở vương phủ, liệt đồ đã thua dưới tay tướng quân. Liệt đồ học nghệ không tinh cho nên chuốc nhục vào thân, vốn không thể oán trách tướng quân, nhưng tại hạ thân là thầy dạy võ nghệ cho Hàn Sở, không biết nói thế nào nhưng cũng muốn lĩnh giáo một hai chiêu võ học với tướng quân!

Ánh mắt Mạnh Hổ nhìn sang hán tử trung niên nọ, trầm giọng hỏi:

- Vị này xưng hô như thế nào?

Trung niên hán tử nọ hai tay ôm quyền, đáp rất đúng mực:

- Tại hạ Tần Trường Vệ, giáo sư võ học của học viện quân sự Hoàng gia.

- Giáo sư Tần Trường Vệ, thật sự xin lỗi, bản tướng quân tập võ chỉ là vì ra trận giết địch, cũng không phải vì muốn luận bàn cùng người khác!

Giọng nói của Mạnh Hổ điềm đạm, trong lòng cũng lấy cảm thấy nghiêm trọng. Với nhân lực của hẩn thậm chí vẫn nhìn không ra Tần Trường Vệ nông sâu như thế nào, có thể thấy rằng võ nghệ của tên này tuyệt đối không dưới hẩn! Thế nhưng cũng phải nói rằng, võ nghệ cao thấp là một chuyện, lúc chân chính chém giết nhau, ai sống ai chết lại là chuyện khác.

116. Chương 122: Hai Người Quả Phụ

- Không phải sợ rồi sao?

Diêm Sùng cũng phối hợp châm chọc:

- Xem ra tố chất võ tướng của đế quốc Minh Nguyệt không ra gì, loại như Tư Đồ Bư mà cũng dám tự xưng là đại tướng của đế quốc Minh Nguyệt!

Nghe như Diêm Sùng châm chọc Tư Đồ Bư và võ tướng của đế quốc Minh Nguyệt, thật ra đang nói kháy Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ thầm cười nhạo trong lòng, hẳn thật sự coi thường việc tranh chấp miệng lưỡi với những hạng người điên đảo thị phi như bọn Hàn Thuyết, Dư Thu. Mạnh Hổ chỉ không hiểu rằng, loại như Dư Thu, Diêm Sùng làm sao có thể đứng vào hàng ngũ giáo sư của học viện quân sự Hoàng gia? Làm sao dám đường hoàng đứng trên bục giảng làm một tấm gương sáng cho học viên kia chứ?

Thế nhưng hiện tại Mạnh Hổ đang là hình tượng anh hùng đế quốc thiếu niên đặc ý, nên hẳn lập tức hừ lạnh một tiếng phùng mang trợn mắt nhìn hai người Dư Thu, Diêm Sùng một cái, sau đó mới quay đầu nói với Diệp Hình Dư:

- Diệp đạo sư, tố chất của đội ngũ giáo sư học viện quân sự Hoàng gia các người quả thật không ra gì, khoá học hôm nay không cần thiết phải tiếp tục nữa, cứ như vậy đi!

Dứt lời, Mạnh Hổ không thèm để ý tới thái độ của Diệp Hình Dư, lập tức xoay người nghênh ngang mà đi.

Đôi môi đỏ mọng của Diệp Hình Dư mấp máy dường như muốn nói gì, nhưng đảo mắt một cái lại nhin không nói nữa, sau đó cũng vội vã ra khỏi lớp học.

Mạnh Hổ, Mông Nghiên đã rời khỏi, vở kịch đã mất đi vai chính hiển nhiên không thể nào tiếp tục diễn được nữa, Tần Trường Vệ đành quay đầu lại nhún vai với Hàn Thuyết.

Gương mặt già nua của Hàn Thuyết cũng lộ vẻ âm trầm, sắc mặt của Dư Thu và Diêm Sùng cực kỳ khó coi, hôm nay ba người bọn chúng xem như thất bại hoàn toàn dưới tay Mạnh Hổ. Tài học của ba người có thể tự xưng là những nhà hùng biện, nhưng tranh cãi miệng lưỡi lại thua cho một tên vũ phu, chuyện này truyền ra thật không ai có thể tin nổi.

Mông Nghiên rời khỏi học viện quân sự Hoàng gia, cũng không bám theo gây phiền phức cho Mạnh Hổ mà là trực tiếp chạy tới phủ Yến vương. Yến vương cũng mới biết được chuyện xảy ra ở học viện quân sự Hoàng gia, vừa định qua đó can thiệp thì Mông Nghiên cũng vừa về tới.

Đưa Mông Nghiên vào trong thư phòng, Yến vương cho người hầu lui ra hết, sau đó mới cau mày:

- Nghiên nhi, người quả thực là càn quấy!

Về lời mê hoặc của Mông Nghiên giờ đây đã biến mất đâu không thấy, Mông Nghiên cau đôi mày thanh tú hỏi ngược lại:

- Nghiên nhi làm gì càn quấy?

- Còn dám ngụy biện sao?

Yến vương khê hừ một tiếng, vừa thương tiếc vừa áy náy:

- Hàn lão tiên sinh đã cáo lão ở nhà dưỡng già, việc Mạnh Hổ đi giảng bài trong học viện trước đó cũng rất ít người biết được. Bản vương đã cố ý dặn dò Hình Dư, nàng không thể nào tiết lộ việc này cho Hàn lão tiên sinh biết!

Mông Nghiên thẳng thắn thừa nhận:

- Không sai, chuyện Mạnh Hổ giảng bài ở học viện là do Nghiên nhi cố ý tiết lộ cho Hàn Sở, để Hàn Sở nói lại cho Hàn lão tiên sinh.

Yến vương buồn bã:

- Nói người càn quấy người vẫn không chịu thừa nhận, không phải là người không biết tính tính của Hàn lão. Hàn lão vốn hay bao che khuyết điểm, Hàn Sở lại là đứa cháu ruột mà hẳn thương yêu nhất. Tối hôm

qua trong buổi tiệc Hàn Sở đã thiết thòi dưới tay Mạnh Hổ, Hàn lão biết Mạnh Hổ sang học viện nhất định sẽ đi tìm Mạnh Hổ làm phiền. Không phải là người cố ý gây chuyện hay sao?

Ngừng một chút, Yến vương lại nói tiếp với vẻ an ủi:

- May là cuối cùng Mạnh Hổ và Tần Trường Vệ không có đánh nhau, bằng không chuyện này cũng không biết giải quyết như thế nào!

- Có gì mà không biết giải quyết?

Mông Nghiên bĩu môi:

- Nghiên nhi tìm đến hoàng thúc, chính là hy vọng hoàng thúc có thể ra mặt thuyết phục Mạnh Hổ, bảo hắn và Tần Trường Vệ tiến hành một trận luận võ công khai.

- Người nói cái gì?

Yến vương kinh ngạc:

- Người bảo hoàng thúc ra mặt thuyết phục Mạnh Hổ và Tần Trường Vệ tiến hành luận võ công khai sao?

- Dạ!

Mông Nghiên gật đầu xác nhận:

- Nghiên nhi hy vọng Mạnh Hổ và Tần Trường Vệ có thể công khai luận võ một trận.

- Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể!

Yến vương lắc lắc đầu, luôn miệng:

- Người cũng không phải không biết thân phận của Tần Trường Vệ, hắn thất bại chắc chắn là không thể chịu nổi. Mạnh Hổ là anh hùng của đế quốc Quang Huy chúng ta, hắn thua lại càng không thể chịu nổi! Người muốn hoàng thúc thuyết phục Mạnh Hổ và Tần Trường Vệ luận võ, đây không phải là gây chuyện thì là gì?

Mông Nghiên cười nhạo:

- Hoàng thúc người và phụ hoàng không phải vẫn hy vọng Nghiên nhi bằng lòng gả cho Tần Trường Vệ hay sao? Chuyện bây giờ đã trở nên đơn giản, chỉ cần Tần Trường Vệ có thể đánh bại Mạnh Hổ trong trận luận võ công khai, Nghiên nhi lập tức bằng lòng gả cho Tần Trường Vệ, sẽ về đế quốc Tinh Hà xa xôi, kiếp này sẽ không bước chân trở về đế quốc Quang Huy nữa bước!

- Nghiên nhi!

Yến vương nghe vậy sắc mặt trở nên âm đạm, giọng đầy áy náy:

- Thì ra là người vẫn không tha thứ cho phụ hoàng người và hoàng thúc.

Mông Nghiên cười buồn bã, giọng có vẻ cô đơn:

- Nghiên nhi thân là công chúa Hoàng gia, tự nhiên cũng không trốn thoát số mệnh của công chúa Hoàng gia. Phụ hoàng và hoàng thúc là vì ích lợi của đế quốc, mới hy vọng có thể kết thân cùng đế quốc Tinh Hà, làm như vậy cũng không sai, cần gì Nghiên nhi tha thứ?

Về mặt Yến vương càng âm đạm hơn, Mông Nghiên nói số mệnh của nàng chính là hôn sự của nàng và Tần Trường Vệ.

Người ngoài chỉ biết Tần Trường Vệ là giáo sư võ học của học viện quân sự Hoàng gia, nhưng thực tế hắn cũng là Đại hoàng tử của đế quốc Tinh Hà. Tần Trường Vệ không ngại đường xa vạn dặm đến Lạc Kinh, thậm chí không tiếc khuất thân làm giáo sư võ học của học viện, tất cả đều là vì Mông Nghiên, bao nhiêu đó cũng đủ thấy Tần Trường Vệ đối với Mông Nghiên si tình đến mức nào.

Đối với hôn sự giữa Mông Nghiên và Tần Trường Vệ, đương kim hoàng đế Mông Viễn và Yến vương Mông Khác tán thành cả hai tay, cho nên cũng cố gắng xúc tiến thành công hôn sự sắc mùi chính trị này.

Năm trước Yến vương có chuyện đặc biệt phải đi sứ qua đế quốc Tinh Hà một lần, cũng chính trong lần đi sứ ấy, Yến vương mới nghe ngóng được tin tức ở trọng trấn Định Châu của đế quốc Minh Nguyệt có sự điều động quân sự khác thường, tin tức ấy ít nhất cũng đã tranh thủ cho Triệu Nhạc được một thời gian chuẩn bị. Đáng tiếc là quân đoàn Tây Bộ của Triệu Nhạc đã bị tiêu diệt toàn quân ở Đoạn Hồn cốc, đây đều là chuyện đã xảy ra.

- Nghiên nhi!

Yến vương buồn bã nói:

- Hôn sự của người tùy người quyết định, phụ hoàng người và hoàng thúc tuyệt đối sẽ không ép buộc người!

Mông Nghiên cười đau khổ, giọng nói đầy vẻ thê lương:

- Tần Trường Vệ là một đại trượng phu đội trời đạp đất, chỉ là trong lòng Nghiên nhi vẫn còn nhớ đến Nghĩa lang, ba năm qua thủy chung không thể nào dứt bỏ, cho nên đã ngỗ nghịch phụ tâm ý của phụ hoàng và hoàng thúc. Thế nhưng hiện tại Nghiên nhi đã nghĩ thông suốt, chỉ cần Tần Trường Vệ có thể đánh bại Mạnh Hổ trong trận luận võ công khai, chứng minh rằng hần là nam nhân tài giỏi nhất trong thiên hạ, Nghiên nhi sẽ bằng lòng gả cho hần!

Vừa nghe Mông Nghiên nhắc tới Trọng Nghĩa, Yến vương lại càng cảm thấy áy náy hơn.

Bốn năm trước, lúc đó Mông Nghiên hai mươi bốn tuổi, Trọng Nghĩa hai mươi chín tuổi, hai người sau sáu năm nặng tình nặng nghĩa với nhau rốt cục đã vượt qua mọi rào cản kết làm vợ chồng. Trọng Nghĩa chính là con trai duy nhất của Tổng đốc Bắc Phương Trọng Sơn, Tổng đốc Bắc Phương vốn là một trong tứ đại Công tước của đế quốc, thanh danh hiển hách, nếu như Trưởng công chúa Mông Nghiên gả cho Trọng Nghĩa, tương lai rất có thể trở thành thế vĩ đại bất điều.

(Vĩ đại bất điều: đuôi to khoỉ? vãi'y, đầi→u to khoỉ? chui, khi rơi vãi→o hoai→n caỉ0nh khoỉ? khấn không thểỉ0 tuổỉ mình thoai?t khoỉ0i.)

Cho nên khi đương kim hoàng đế Mông Viễn cố gắng phản đối hôn sự ấy, Tổng đốc Bắc Phương Trọng Sơn vì cẩn thận cũng biểu lộ sự phản đối.

Thế nhưng cuối cùng, Mông Nghiên và Trọng Nghĩa cũng kết hợp với nhau, nhưng phải có sự đánh đổi, Trọng Nghĩa phải rời khỏi hành tỉnh Tây Bắc, làm sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn quân đoàn Tây Bộ. Đến năm thứ hai, Triệu Nhạc cho rằng đế quốc Minh Nguyệt vừa mới trải qua loạn Thất vương, cho là có cơ hội tốt, sau khi báo lên Binh bộ và được sự đồng ý của triều đình, liền chỉ huy quân đoàn Tây Bộ ồ ạt xâm lấn Thanh Châu.

Kết quả vô cùng đáng tiếc, Triệu Nhạc hùng tâm bừng bừng bị lão đối thủ Tư Đồ Duệ đánh cho tan tác, sư đoàn số Bốn bị đuổi vào trong Tuyệt Vọng cốc thiêu thành tro bụi, từ sư đoàn trưởng Trọng Nghĩa trở xuống không một người nào may mắn thoát chết!

Vừa mới cưới chưa đầy năm Mông Nghiên đã trở thành quả phụ, dưới đả kích lớn lao như vậy Mông Nghiên thay đổi tính tình, từ đó bắt đầu đoạ lạc. Mông Nghiên đi tìm bọn bàng môn tả đạo bá tử học Mị công (thuật mê hoặc) của yêu hồ, bắt đầu tìm bọn nam nhân anh tuấn ở để đồ sớm Sở tối Tần, lấy chuyện đùa bốn nam nhân làm thú vui, trong mắt thế gian dần dần trở thành một dâm phụ ai ai cũng có thể làm chồng.

Thế nhưng cũng phải nói rằng, mặc dù thanh danh của Mông Nghiên bê bối, nhưng cũng không phải nam nhân nào cũng có thể lên giường với nàng.

Giống như Tần Trường Vệ, hần vẫn không có cơ hội bò lên giường của Mông Nghiên. Hai năm trước, Tần Trường Vệ theo đoàn đi sứ tới Lạc Kinh thì gặp được Mông Nghiên, nhất thời xem như người trời, tình nguyện từ bỏ cả ngôi báu ở lại Lạc Kinh. Tiếc rằng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, Tần Trường Vệ khổ công theo đuổi hai năm, thế nhưng Mông Nghiên đối với hần không chút động lòng.

Yến vương thở dài một tiếng, buồn bã nói:

- Nghiên nhi, hoàng thúc đã từng nói với người, hôn sự của người có thể do bản thân người quyết định, phụ hoàng người vốn cũng có ý này, cho nên chỉ cần người bằng lòng chịu gả cho bất cứ ai, hoàng thúc sẵn sàng từ bỏ cái mặt dày này mà làm mai mối cho người. Thế nhưng chuyện thuyết phục Mạnh Hổ luận võ cùng

Tần Trường Vệ, hoàng thúc quả thật không thể nào đáp ứng, hai người đó ai thua cũng không được, Nghiên nhi người đừng làm khó hoàng thúc nữa, có được không?

Thấy Yến vương vẫn không đáp ứng, vẻ mặt của Mông Nghiên đột nhiên trở nên lạnh lẽo, nói từng chữ một:

- Hoàng thúc, nếu như người không bằng lòng, Nghiên nhi sẽ đem chuyện phụ hoàng đã cõng rồng về trời báo cáo khắp thiên hạ!

- Cái gì?!

Yến vương nghe vậy thoáng chốc sắc mặt đại biến, gằn giọng hỏi:

- Nghiên nhi, người làm sao biết được?

Nét mặt của Mông Nghiên thoáng chốc trở nên vô cùng thê thiết, khóc nước mắt không thành tiếng:

- Hoàng thúc, thì ra là phụ hoàng thật sự đã....

- Ôi, đứa nhỏ này...

Yến vương vừa đau buồn vừa tức giận nói:

- Không ngờ người tinh quái như vậy, hoàng thúc nhất thời sơ ý đã mắc kế của người. Ôi, chuyện phụ hoàng của người bằng hà không phải chuyện đùa, người ngàn vạn lần không nên tiết lộ ra ngoài, nếu không sẽ làm cho thiên hạ đại loạn, nhớ kỹ nhớ kỹ!

- Dạ!

Mông Nghiên khẽ đáp, giọng nói đau buồn:

- Chỉ cần hoàng thúc đáp ứng yêu cầu của Nghiên nhi, Nghiên nhi nhất định tuyệt đối giữ bí mật.

- Ôi...

Yến vương lại thở dài, cười khổ:

- Được rồi, hoàng thúc đáp ứng với người.

Mông Nghiên lại nói:

- Hoàng thúc, Nghiên nhi chỉ cho người thuyết phục Mạnh Hổ ứng chiến, nhưng không cho người ép Mạnh Hổ nường tay với Tần Trường Vệ!

Yến vương nghe vậy không khỏi cau đôi mày rậm, hỏi đầy lo lắng:

- Nghiên nhi, vạn nhất Tần Trường Vệ bại dưới tay Mạnh Hổ thì sao?

- Vậy Nghiên nhi sẽ gả cho Mạnh Hổ!

Mông Nghiên nói vô cùng dứt khoát:

- Nghiên nhi đã chán nản mệt mỏi với cuộc sống như hiện tại, bây giờ chỉ muốn tìm một nam tử hán đội trời đạp đất để phó thác chuyện chung thân. Nghiên nhi cũng biết hoàng thúc đang lo lắng chuyện gì, hoàng thúc đang lo Mạnh Hổ sẽ coi thường một kẻ ai cũng có thể làm chồng như Nghiên nhi phải không?

- Hừ!

Yến vương đột nhiên khẽ hừ một tiếng, trên mặt lập tức toát ra vẻ uy nghiêm của một người chức trọng quyền cao, trầm giọng nói:

- Nếu quả thật Nghiên nhi muốn gả cho Mạnh Hổ, hần sao dám từ chối!

Mông Nghiên lắc đầu:

- Nghiên nhi cũng không muốn ép hần, hần không muốn cưới Nghiên nhi cũng được, nhưng hần phải làm cho Nghiên nhi một chuyện, chính là giết chết Tư Đồ Hạo! Mặc dù cuộc chiến ở hạp cốc Hà Tây ba năm trước là do Tư Đồ Duệ chỉ huy, nhưng kẻ sách hoả thiêu Tuyệt Vọng cốc cũng là do con tiện nhân Thu Vũ

Đường bày ra. Nàng ta đã làm cho Nghiên nhi trở thành quả phụ, Nghiên nhi cũng muốn làm cho nàng ta trở thành quả phụ!

Yến vương nghe vậy lập tức sững sốt, chợt hiểu ra ý đồ chân chính khiến cho Mông Nghiên khơi lên trường luận võ giữa Mạnh Hổ và Tần Trường Vệ.

Vòng tới vòng lui thì ra mục đích của Mông Nghiên là muốn báo thù Thu Vũ Đường, Yến vương than nhẹ một tiếng, trầm giọng nói:

- Nghiên nhi, thật ra... Tư Đồ Hạo đã chết, chính là Mạnh Hổ giết hắn!

117. Chương 123: Hay Là Mạnh Hổ Đi...

Mông Nghiên nghe vậy ngẩn người, có vẻ không dám tin lấy tay che miệng, thấp giọng hỏi:

- Mạnh Hổ giết hắn à?

Yến vương nhẹ gật đầu, giọng ngưng trọng:

- Chính là trong trận chiến sư đoàn số Bốn đột phá vòng vây ở pháo đài Hà Tây, Tư Đồ Hạo chết dưới tay Mạnh Hổ, ngay cả Ô Vân Cái Tuyết và huyền thiết trường thương mà hắn sử dụng cũng đã bị Mạnh Hổ đoạt lấy.

Daung nhan đẹp mê hồn của Mông Nghiên lại một lần nữa biến đổi, cuối cùng cất tiếng cười khanh khách.

Tràng cười kéo dài, trong đôi mắt mê hoặc lòng người của Mông Nghiên dần dần có nước mắt ứa ra, từng giọt nước mắt trong suốt theo tiếng cười lặng lẽ lăn dài trên mặt, nét dịu hoặc mê người cũng đã tiêu tan không thấy nữa. Thay vào đó chính là một biểu hiện làm cho người ta cảm thấy vừa yêu thương vừa vô cùng thống khổ, Yến vương chỉ biết than nhẹ một tiếng, vẻ áy náy trong ánh mắt lại càng nhiều hơn trước.

Mông Khác thật sự cảm thấy rất áy náy, bởi vì ban đầu điều động Trọng Nghĩa sang quân đoàn Tây Bộ chính là đề nghị của hắn.

Mông Nghiên khóc như mưa bão, vốn là nàng vẫn trông mong cho Tư Đồ Hạo sớm chết đi, để Thu Vũ Đường cũng được nếm thử mùi vị của một người quả phụ. Thế nhưng bây giờ Tư Đồ Hạo thật sự đã chết rồi, Mông Nghiên lại phát hiện mình không cảm thấy cao hứng một chút nào cả, thậm chí còn cảm thấy có chút bi ai, lại còn có cả chút đồng tình. Không ai có thể hiểu rõ hơn Mông Nghiên mùi vị của một nữ nhân thủ tiết khó khăn đến thế nào.

Những lúc đêm khuya thanh vắng, một mình ôm gối nhưng thật lâu không thể nào ngủ được, cảm giác tịch mịch ấy gặm nhấm con tim lần mòn đủ để khiến cho người ta phải phát điên.

- Nghiên nhi!

Mông Khác bùi ngùi thở dài một tiếng, giọng áy náy:

- Năm đó điều động Trọng Nghĩa sang quân đoàn Tây Bộ là hoàng thúc không đúng, nhưng chuyện đã qua ba năm, Nghiên nhi ngươi cũng không thể tiếp tục cuộc sống như vậy mãi! Hoàng thúc không quan tâm đến những lời đồn đãi của thế gian, hoàng thúc chỉ mong ngươi có thể cởi mở được lòng mình, ngươi có thể tìm được hạnh phúc!

Mông Nghiên nhẹ gật đầu, thấp giọng đáp:

- Nghiên nhi biết...

- Cho nên...

Mông Khác hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Hoàng thúc đã quyết định, sắp xếp ngày cho Mạnh Hổ và Tần Trường Vệ công khai luận võ, người thắng sẽ trở thành vị hôn phu của Nghiên nhi!

- Không, Nghiên nhi lại không muốn Mạnh Hổ luận võ cùng Tần Trường Vệ nữa!

Mông Nghiên đột nhiên lắc đầu, nghe tin Tư Đồ Hạo đã chết, Thu Vũ Đường cũng đã trở thành quả phụ, tâm trạng của Mông Nghiên đã nảy sinh biến hoá vô cùng vi diệu. Nỗi oán hận trong lòng đối với Thu Vũ Đường đã tan thành mây khói, nỗi oán hận đối với phụ hoàng và hoàng thúc cũng không còn mãnh liệt như trước nữa. Quay đầu nhìn lại những hành vi mình đã làm trong ba năm qua, Mông Nghiên cũng cảm thấy hổ thẹn cho thể diện của Hoàng gia.

Thật ra những hành vi mà Mông Nghiên đã làm trong ba năm qua, không phải là nàng muốn dùng phương thức đặc biệt để trả thù quyết định của Mông Viễn và Mông Khác hay sao? Kể cả lần này bức bách Mông Khác thuyết phục Mạnh Hổ luận võ cùng Tần Trường Vệ cũng là một loại trả thù. Bởi vì không cần biết Mạnh Hổ và Tần Trường Vệ ai thắng ai thua, đối với đế quốc Quang Huy cũng không có lợi lộc gì cả.

Mông Khác không tiếc bất cứ gì để bù đắp càng làm cho Mông Nghiên cảm nhận được thân tình khó được của Hoàng gia.

- Nghiên nhi hiểu rõ hoàng thúc thương tiếc cho Nghiên nhi, nhưng Mạnh Hổ không thể luận võ cùng Tần Trường Vệ. Mạnh Hổ là anh hùng của đế quốc, nếu như bị thua chẳng những có ảnh hưởng đến thể diện của đế quốc, còn có thể làm cho danh dự của người trong đế quốc sa sút. Còn nếu Tần Trường Vệ thua, liên minh của đế quốc với đế quốc Tinh Hà sẽ vỡ tan, ngược lại rất có khả năng đế quốc Tinh Hà sẽ liên minh cùng đế quốc Minh Nguyệt.

Mông Khác đưa tay nhẹ vuốt đầu Mông Nghiên, trên mặt lại toát ra vẻ uy nghiêm của kẻ quyền cao chức trọng, trầm giọng nói:

- Chỉ cần Nghiên nhi người có thể cao hứng, có thể hạnh phúc, cho dù đế quốc Tinh Hà có kết minh cùng đế quốc Minh Nguyệt thì đã sao? Muốn diệt vong đế quốc Quang Huy ta, cho dù hai nước liên thủ cũng chỉ là si tâm vọng tưởng, hừ!

Mông Nghiên run giọng nói:

- Hoàng thúc...

Mông Khác khoát tay:

- Việc này Nghiên nhi người không cần quan tâm, hoàng thúc sẽ sắp xếp tất cả mọi chuyện.

Đôi mắt đẹp mê hồn của Mông Nghiên lại tuôn trào nước mắt, vừa khóc vừa nói:

- Hoàng thúc lo lắng cho Nghiên nhi, Nghiên nhi vô cùng cảm kích. Nhưng một khi công khai cử hành luận võ giữa Mạnh Hổ và Tần Trường Vệ, Nghiên nhi sẽ trở thành tội nhân của đế quốc. Không lẽ hoàng thúc người muốn vì một mình Nghiên nhi mà làm cho hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ của đế quốc phải hy sinh tính mạng vô ích trên chiến trường hay sao?

Mông Khác cau mày:

- Chuyện này...

Mông Nghiên lại nói:

- Nếu như hoàng thúc thật sự thương xót Nghiên nhi, Nghiên nhi cũng có một đề nghị.

- Sao?

Mông Khác vui vẻ nói:

- Nghiên nhi người cứ nói.

Mông Nghiên nói:

- Hoàng thúc, chuyện Mạnh Hổ luận võ với Tần Trường Vệ là chuyện quan hệ trọng đại, thật sự không thể cử hành công khai, nhưng cũng có thể âm thầm tiến hành. Mười ngày sau, trường đua ở Bắc thành có một trận thi đấu chiến xa, hoàng thúc có thể sắp xếp cho Mạnh Hổ và Tần Trường Vệ đeo mặt nạ thi đấu. Hai người chỉ cần thi đấu, chuyện khác cũng không cần biết đến.

Lời của Mông Nghiên hàm ý trước tiên hãy sắp xếp cho Mạnh Hổ và Tần Trường Vệ tham gia trận đấu, chuyện khác chờ sau khi hai người phân định thắng thua rồi hãy nói.

Phải thừa nhận rằng, đó quả thật là một ý kiến hay. Bởi vì Mạnh Hổ và Tần Trường Vệ che giấu thân phận, Mạnh Hổ có thua cũng sẽ không ảnh hưởng đến danh tiếng của đế quốc, còn Tần Trường Vệ có bại cũng sẽ không ảnh hưởng đến hình ảnh Đại hoàng tử của đế quốc Tinh Hà.

Hơn nữa trước khi Mạnh Hổ và Tần Trường Vệ tham gia thi đấu cũng không biết ‘vật đặt cược’ chính là Mông Nghiên, vậy cũng có thể tránh cho hai người phát sinh hành vi quá khích. Nếu không, một khi để Tần Trường Vệ biết được Mông Nghiên chính là ‘phần thưởng’ của trận đấu kia, cũng rất có thể hạ độc thủ với Mạnh Hổ trước khi trận đấu diễn ra. Mà Mạnh Hổ cũng không phải người tốt lành gì, nếu như Tần Trường Vệ hành thích không thành rất có thể Mạnh Hổ sẽ triển khai sự báo thù điên cuồng. Nếu như Tần Trường Vệ chết ở Lạc Kinh, như vậy đế quốc Tinh Hà và đế quốc Quang Huy sẽ hoàn toàn trở mặt.

- Ý kiến hay!

Mông Khác không nhìn được bật lên tiếng khen ngợi:

- Cứ quyết định như vậy!

Mông Nghiên đột nhiên ưỡn rũ cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói:

- Hoàng thúc, Nghiên nhi van xin người một chuyện.

Mông Khác khăng khái:

- Nghiên nhi người cứ việc nói, cho dù người có muốn sao trên trời, hoàng thúc cũng sẽ cho người hái xuống!

- Nghiên nhi không phải muốn sao trên trời.

Trên mặt Mông Nghiên đột nhiên nổi lên một vầng mây đỏ, thấp giọng nói:

- Trước trận thi đấu chiến xa mười ngày, Nghiên nhi muốn lên Thiên Đăng sơn săn bắn giải buồn.

- Ha ha ha...

Mông Khác nghe vậy cười to:

- Hoàng thúc còn tưởng là đại sự gì, chỉ là lên Thiên Đăng sơn săn bắn giải buồn thôi sao? Nói đi, người muốn ai đi với người? Tần Trường Vệ hay Mạnh Hổ?

Mông Nghiên cất giọng như muỗi kêu:

- Ai đi cũng được...

Mông Khác mỉm cười:

- Thật là ai đi cũng được sao?

Vẻ mặt Mông Nghiên đã đỏ gòr đây càng đỏ rực thêm, giống như đoá hoa đào kiều diễm vừa nở rộ, đôi môi đỏ mọng mấp máy một hồi, rốt cục lên tiếng:

- Nếu không, hay là Mạnh Hổ đi... Cho dù như thế nào đi nữa, Tư Đồ Hạo là do Mạnh Hổ giết chết, hắn đã thay Nghiên nhi báo mối thù giết chồng, Nghiên nhi cũng nên tìm một cơ hội cảm ơn hắn.

- Mạnh Hổ sao?

Mông Khác vui vẻ mỉm cười:

- Hay là... Hay là sống chung với hắn thử một lần xem sao, ha ha ha...

- Hoàng thúc...

Mông Nghiên nghe vậy vô cùng xấu hổ, hờn dỗi kêu lên một tiếng rồi chạy mất, vẻ thẹn thùng trông như thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi....

Mông Khác lòng già đã định, bất giác bật cười ha hả, quả thật hẳn rất vui mừng, rốt cục Mông Nghiên đã tỉnh lại từ trong cơn ác mộng kéo dài suốt ba năm đằng đẳng, không chuyện nào có thể làm cho hẳn vui mừng hơn chuyện này.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng thướt tha của Mông Nghiên dần xa khuất, Mông Khác lớn tiếng quát:

- Người đâu!

Một tên nội thị nhanh nhẩu tiến vào, khom người đáp:

- Vương gia có gì dặn dò?

Mông Khác nói:

- Lấy xe ngựa của bản vương, đón tướng quân Mạnh Hổ đến vương phủ, nói rằng bản vương có chuyện quan trọng muốn thương nghị cùng hẳn!

- Dạ!

Tên nội thị đáp lời, lĩnh mệnh mà đi.

Mông Khác ngửa mặt lên trời cười ba tiếng, cũng xoay người đi.

Trong thu phòng thoáng chốc yên lặng trở lại, khoảng chừng sau thời gian uống hết chén trà, một bóng người bé nhỏ gầy nhom đột nhiên lặng yên đi ra từ sau giá sách trong góc thư phòng, rõ ràng là một tên nội thị bên trong vương phủ. Tên nội thị vóc người bé nhỏ kia lăm lét nhìn trước nhìn sau, thấy không có ai liền ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi thư phòng, sau đó nhanh chóng biến mất.

Từ học viện quân sự Hoàng gia ở Đông thành trở về thành Lạc Kinh, Mạnh Hổ không có việc gì làm liền dẫn Trương Hưng Bá đi dạo khắp nơi.

Thế nhưng rất nhanh, ngã tư đường đã bị tắc nghẽn không thể nào tiếp tục đi tới nữa. Bởi vì dân chúng để đô tụ tập chung quanh hai người đang gia tăng với tốc độ vô cùng kinh khủng, nhất là những thiếu nữ trẻ tuổi ở đế đô, cả bọn đều nhìn Mạnh Hổ với ánh mắt xuân tình tràn ngập. Nếu không phải vì tên hung thần ác sát Trương Hưng Bá đi theo sau lưng Mạnh Hổ, rất có thể các nàng đã xông lên bao vây Mạnh Hổ mất rồi!

- Tướng quân Mạnh Hổ, ngài cưới vợ chưa?

- Phì, đại anh hùng như tướng quân Mạnh Hổ, sao có thể lấy con gái thứ hai của người làm vợ?

- Ai cần tướng quân Mạnh Hổ cưới con gái thứ hai của ta làm vợ? Để cho nó sưởi ấm giường của tướng quân cũng tốt vậy!

- Tiểu Ngọc nhà ta càng lớn càng xinh, cho dù tướng quân Mạnh Hổ muốn tìm nha đầu làm ấm giường cũng sẽ tìm Tiểu Ngọc nhà ta, hừ!

Nhiệt tình sùng bái anh hùng của dân chúng đế đô làm cho Mạnh Hổ cảm thấy khó mà chịu nổi. Xem tình thế như vậy, chỉ cần hẳn gật đầu, phỏng chừng có thể đem cả một liên đội nha đầu sưởi ấm giường trở về Tây Lăng! Về hung thần ác sát của Trương Hưng Bá cũng dần dần tan biến, trước mặt có vô số thiếu nữ xinh đẹp làm cho hẳn cũng phải mê mẩn, hai tay cầm đại thiết kích đã rũ xuống từ lúc nào không hay không biết.

Mạnh Hổ còn đang bị các thiếu nữ nhiệt tình ở đế đô vây kín, xe ngựa của Yến vương đột nhiên xuất hiện.

Xe ngựa của Yến vương vừa đến, tất cả dân chúng đế đô vội vàng lui cả lại. Lúc này Mạnh Hổ mới thở phào một hơi, ung dung lên xe ngựa, sau đó được đội cận vệ của vương phủ tiền hô hậu ủng nghênh ngang rời khỏi.

Xe ngựa hoa lệ của Yến vương chở Mạnh Hổ xuyên qua một nửa thành Lạc Kinh, cuối cùng dừng lại trước phủ Yến vương ở góc Đông Bắc.

Tên nội thị đã chờ sẵn ngoài cửa nhanh chóng tiến tới nghênh đón, vén rèm xe cho Mạnh Hổ, cất giọng nịnh nọt:

- Tướng quân đại nhân cẩn thận dưới chân, coi chừng vấp té...

Nghe thấy giọng nói mềm nhũn trơn tuột, Mạnh Hổ nổi da gà từ đầu đến chân.

Mạnh Hổ nhẹ nhàng vung tay, lập tức tên nội thị bị chấn lui hai bước nhẹ nhàng, sau đó rung rung chiến bào và áo giáp trên người, làm cho toàn thân đang nổi da gà bình thường trở lại, bấy giờ mới sải bước tới trước đại môn vương phủ. Hai hàng cấm vệ quân đang canh giữ ngoài cửa vương phủ lập tức bước lên phía trước một bước, hai hàng kim qua giao nhau trên không thoáng chớp phát ra một tràng thanh âm leng keng trong trẻo.

Trương Hưng Bá theo sau Mạnh Hổ nhanh chóng rút đôi thiết kích ra vọt về phía trước, thân hình như thiết tháp che chắn Mạnh Hổ ở phía sau mình, sau đó giơ cao đôi thiết kích đàng đàng sát khí nhìn về phía hai hàng cấm vệ quân đang đứng trước cửa vương phủ. Tên hán tử lỗ mãng này mặc kệ nơi đây là vương phủ, cũng không coi đám cấm vệ quân ra gì, chỉ cần Mạnh Hổ ra lệnh một tiếng là hắn động thủ giết người ngay lập tức.

- Không được vô lễ!

Thanh âm tên nội thị vang lên phía sau Mạnh Hổ, hắn tiến tới vài bước, giọng chói tai:

- Tướng quân Mạnh Hổ là anh hùng của đế quốc, lại là khách nhân tôn quý nhất của Vương gia, mau tránh ra!

118. Chương 124: Giết Chết Hai Người Này!

Đội ở trung sảnh không bao lâu, Mông Khác đã đến, Mạnh Hổ vội vã tiến đến làm lễ ra mắt:

- Tham kiến Vương gia.

Mông Khác khoát tay, tuy biết rồi nhưng vẫn hỏi:

- Chuyện giảng bài cho các học viên tốt nghiệp thế nào?

- Chẳng ra gì cả!

Mạnh Hổ bĩu môi, vẻ mặt hết sức khó coi:

- Có một số người nghĩ ty chức xuất thân thấp hèn, lại không được giáo dục quân sự chính quy, cho nên rất không hoan nghênh ty chức giảng bài ở học viện!

- A, chuyện xảy ra lúc sáng bản vương cũng biết.

Mông Khác tiến tới vỗ vỗ bả vai Mạnh Hổ, mỉm cười:

- Hàn lão tiên sinh tuổi đã cao, nhưng dù sao ông ta cũng là lão nhân gia đức cao vọng trọng, Hàn Sở lại là đứa cháu ruột mà ông ta yêu thương nhất, chúng ta hẳn có thể hiểu được tâm tình của lão nhân gia.

Mạnh Hổ vội nói:

- Ty chức hiểu rõ cảm giác ấy!

- Hiểu rõ thì tốt!

Mông Khác gật đầu, nhân cơ hội nói sang chuyện khác:

- Mạnh Hổ, Tổng đốc Trọng Sơn và quân đoàn Bắc Phương chắc có lẽ phải nửa tháng mười ngày nữa mới có thể chạy tới Lạc Kinh, cho nên người cũng phải đợi ở đây thêm một thời gian nữa. Thừa dịp còn có thời gian rảnh rỗi, người hãy đi dạo chơi cho thông thả, hay là lên Thiên Đăng sơn săn bắn một chuyến xem sao?

Mạnh Hổ nghe xong không khỏi rùng mình, đây là lần đầu tiên sau khi vào kinh Mông Khác nhắc tới chuyện quốc gia đại sự với hắn.

Tổng đốc Bắc Phương Trọng Sơn và quân đoàn Bắc Phương trong vòng nửa tháng sẽ vào kinh sao? Đây chính là một dấu hiệu khai chiến mạnh mẽ, xem ra Mông Khác và Mông Diễn thật sự sẽ động thủ với đế quốc Minh Nguyệt!

Địa vị của Trọng Sơn ở đế quốc Quang Huy đại khái tương đồng với địa vị của Tư Đồ Duệ ở đế quốc Minh Nguyệt.

Nói về lực chiến đấu, quân đoàn Thanh Châu của Tư Đồ Duệ là số một trong các đại quân đoàn của đế quốc Minh Nguyệt. Quân đoàn Bắc Phương của Trọng Sơn cũng là mạnh nhất trong tám đại quân đoàn của đế quốc Quang Huy. Hơn nữa do ở biên giới phía Bắc, vì để đối phó Man nhân và ngăn chặn đế quốc Tinh Hà, quân đoàn Bắc Phương còn có thêm hai sư đoàn khinh kỵ binh!

Mạnh Hổ trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng đáp không do dự:

- Hết thấy nghe theo sự sắp xếp của Vương gia.

Mông Khác vui vẻ gật đầu, lại nói:

- Thiên Đăng sơn cách Lạc Kinh không xa lắm, khoái mã chạy hai ngày là có thể tới nơi, nơi đó thú chạy từng đàn, có thể săn bắn tiêu khiển được. Thế nhưng Hồi Âm cốc trong Thiên Đăng sơn không nên đến gần, bởi vì trong đó có bốn thú khổng lồ thời viễn cổ như Trường Mao Cự Tượng, Kiếm Xi Cự Hổ thường lui tới, rất là nguy hiểm!

Mạnh Hổ gật gật đầu ra vẻ không quan tâm lắm.

Mông Khác dừng lại một chút rồi dường như bất chợt nhớ ra chuyện gì, ủa một tiếng lại nói tiếp:

- Đúng rồi, hình như Nghiên nhi nói cũng muốn đi săn bắn ở Thiên Đăng sơn, chi bằng hai người các người kết bạn đồng hành đi, dọc đường cũng có thể săn sóc lẫn nhau!

- Ấc...

Mạnh Hổ thâm kêu trong lòng mắc mưu rồi:

- Chuyện...này...

- Sao chứ?

Mông Khác lạnh nhạt hỏi:

- Tướng quân Mạnh Hổ có dị nghị gì không?

- Không có!

Mạnh Hổ vội đáp:

- Ty chức tuyệt đối không có dị nghị gì, chỉ lo rằng chiếu cố không chu toàn, vạn nhất dã thú trong núi làm tổn thương đến ngọc thể của công chúa, ty chức không có cách nào giao phó với Vương gia.

Mông Khác lạnh nhạt nói:

- Tướng quân Mạnh Hổ người quá khiêm tốn rồi, nếu ngay cả người không thể bảo vệ được Nghiên nhi, nhìn ra khắp cả thế giới Trung Thổ còn ai có thể bảo vệ được cho nàng? Huống chi thân thủ Nghiên nhi cũng không kém, chỉ cần không phải Trường Mao Cự Tượng hay Kiếm Xi Cự Hổ, dã thú bình thường sao thể làm nàng bị thương được. Việc này cứ quyết định như vậy, bản vương còn phải xử lý việc triều chánh, không thể phụng bồi!

Nói xong, Mông Khác lập tức xoay người đi, khi sắp ra khỏi cửa đột nhiên dừng bước quay đầu lại nói:

- Đúng rồi, sáng sớm ngày mai người có thể đến Triều Dương cung gặp mặt Nghiên nhi, sau đó cùng nhau ra khỏi thành lên đường đi Thiên Đăng sơn.

Mạnh Hổ cười khổ trong lòng, ngoài miệng đáp:

- Ty chúc linh mệnh.

Đôi mắt nhìn theo bóng Mông Khác dần xa, sắc mặt Mạnh Hổ dần dần trở nên lạnh lẽo.

Mông Khác đề xuất chủ ý này sao? Bảo mình phụng bồi Mông Nghiên lên Thiên Đăng sơn săn bắn? Dụng ý là gì? Chẳng lẽ là mỹ nhân kế? Bề ngoài của Mông Nghiên quả thật là tai hoạ quốc dân, nhất là nét phóng đảng dụ hoặc không nam nhân nào có thể cưỡng lại được. Nhưng nếu như Mông Khác cho rằng Mạnh Hổ hẳn sẽ ngã gục dưới quần của loại phụ nữ dâm đảng như Mông Nghiên cũng không tránh khỏi quá ngây thơ!

Chưa nói đến chuyện Mông Nghiên là một thiếu phụ dâm đảng ai ai cũng có thể làm chồng, cho dù nàng là một phụ nữ trung trinh tiết liệt, Mạnh Hổ hẳn cũng không phải loại người thấy sắc liền mê!

Mông Khác không thể nào không biết điểm này, cho nên khả năng mỹ nhân kế là không cao. Không lẽ muốn Mạnh Hổ tạm thời làm diện thủ (trai bao) mua vui cho dâm phụ Mông Nghiên?

À, khả năng này là rất lớn, rất nhiều dấu hiệu cho thấy, dâm phụ Mông Nghiên kia dường như có quá khứ rất là phức tạp, mà dường như Mông Khác đối với cháu gái của hắn đã làm ra chuyện gì có lỗi. Vì thế cho nên chuyện tìm cho nàng một tên diện thủ cường tráng một chút, anh tuấn một chút, lại có danh tiếng một chút để bù đắp cho nàng cũng không phải là không thể.

Hình ảnh anh hùng đế quốc của Mạnh Hổ ở trước mặt dân chúng bình thường thì vô cùng nổi bật, nhưng trong mắt Hoàng gia bất quá hắn chỉ là một công cụ mà thôi. Chuyện Mông Khác dùng Mạnh Hổ để bù đắp cho Mông Nghiên là hoàn toàn có khả năng xảy ra.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hổ cảm thấy đầu mình bị nhức từng cơn.

Mạnh Hổ thích mỹ nữ, thích phụ nữ hiền thực, càng thích người có bề ngoài phóng đảng, nhưng mẫu người ai cũng có thể làm chồng như Mông Nghiên không phải là mẫu người mà hắn thích. Vừa nghĩ tới thân thể nàng không biết đã qua bao nhiêu bàn tay nam nhân sờ soạng, Mạnh Hổ có cảm giác muốn nôn ngay tại chỗ, loại dâm phụ như vậy dù chết hắn cũng sẽ không đụng tới.

Thế nhưng cuộc săn bắn ở Thiên Đăng sơn là không thể nào tránh khỏi, trừ phi Mạnh Hổ dám mạo hiểm trở mặt với Mông Khác. Hiện tại đương nhiên không phải là lúc trở mặt với Mông Khác, nếu không tất cả cố gắng từ trước tới nay sẽ giống như đã trảng xe cát. Chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy, trước tiên hãy đi Thiên Đăng sơn rồi sẽ tính sau, không lẽ mình sợ một dâm phụ sao, thật là buồn cười!

Phía Nam thành Lạc Kinh, phòng khách nơi ở của Tần Trường Vệ.

Một tên trung niên tướng mạo anh tuấn, vẻ ngoài bất tục đang khổ sở khuyên nhủ Tần Trường Vệ:

- Điện hạ, ngài trở về nước đi thôi!

Tên trung niên này họ Cổ tên Vô Đạo, vừa là sư phụ vừa là quân sư tâm phúc của Tần Trường Vệ. Tần Trường Vệ bắt kể đường xa vạn dặm từ đế đô hào nhoáng chạy tới Lạc Kinh khổ sở theo đuổi mỹ nhân, mặc dù hoàng đế của đế quốc Tinh Hà vô cùng tức giận trong lòng, nhưng lại không yên lòng nên phái Cổ Vô Đạo đến Lạc Kinh, lại phái thêm tứ đại hộ vệ âm thầm theo bảo vệ Tần Trường Vệ.

Tần Trường Vệ lộ vẻ không kiên nhẫn:

- Bây giờ vẫn còn sớm, ta không về!

- Điện hạ!

Về mặt Cổ Vô Đạo vô cùng đau khổ:

- Lần này vạn tuế gia đã hạ chỉ, nếu trong nửa năm điện hạ không trở về đế đô Phong Tuyết, đầu của ty chức sẽ phải chuyển sang nơi khác!

Tần Trường Vệ khẽ biến sắc, nhưng lại nói với vẻ tàn nhẫn:

- Đó là chuyện giữa người và phụ hoàng, không liên quan đến tiểu vương!

- Điện hạ!

Cổ Vô Đạo vội la lớn:

- Trước kia ngài cũng không có bộ dáng như thế này, đừng để dân phụ Mông Nghiên kia làm lu mờ tâm trí của ngài!

- Câm miệng!

Sắc mặt Tần Trường Vệ tức thì biến đổi, lớn tiếng quát:

- Không cho phép người vũ nhục Mông Nghiên như vậy!

Cổ Vô Đạo buồn bã nói:

- Điện hạ, Mông Nghiên thanh danh xấu xa hơn nữa còn là quả phụ đã mất chồng, nàng ta thật sự không xứng đáng trở thành thái tử phi, càng không có khả năng trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ! Nếu điện hạ kiên quyết làm theo ý mình, ty chức lo rằng vạn tuế gia trong lòng sinh ra ý muốn phế đi điện hạ, lúc đó địa vị của điện hạ khó mà giữ được!

Tần Trường Vệ tỏ vẻ cương quyết:

- Vì Mông Nghiên, tiểu vương bằng lòng nhường ngôi thái tử!

- Được rồi!

Cổ Vô Đạo than dài một tiếng, gật đầu:

- Nếu như tâm ý điện hạ đã quyết, ty chức sẽ nghĩ biện pháp giúp cho điện hạ hoàn thành tâm nguyện.

Tần Trường Vệ đổi giận làm vui:

- Tiên sinh nghĩ như vậy rất phải.

Cổ Vô Đạo gật đầu:

- Điện hạ, ty chức vừa mới nhận được một tin...

Tần Trường Vệ hỏi:

- Tin tức gì vậy?

Cổ Vô Đạo nói:

- Mười ngày sau, Mông Khác sẽ sắp xếp cho ngài và Mạnh Hổ tham gia trận thi đấu chiến xa cử hành tại trường đua ở Bắc thành dưới tình hình ngài và Mạnh Hổ đều không biết chuyện. Người thắng trong hai người sẽ trở thành vị hôn phu của Mông Nghiên!

- Có chuyện như vậy sao?

Tần Trường Vệ kêu lên thất thanh:

- Làm sao tiên sinh biết được?

Cổ Vô Đạo cười nhạt, nói với vẻ đắc ý:

- Điện hạ đừng quên ty chức lớn lên ở Lạc Kinh, đến năm ba mươi tuổi mới rời khỏi đế quốc Quang Huy.

- Hừ hừ! Thi đấu chiến xa?!

Tần Trường Vệ hung hăng vung nắm đấm lên, thấp giọng gào thét:

- Mạnh Hổ, người hãy chờ xem, đến lúc đó bản vương nhất định sẽ làm cho người thất bại thảm hại. Mông Nghiên là của bản vương, ai cũng không thể cướp đi nàng trong tay bản vương, ai cũng không thể, không thể !!!!

Cổ Vô Đạo lắc đầu quầy quậy:

- Điện hạ, Mạnh Hổ là một nhân vật vô cùng nguy hiểm, tốt nhất không nên thi đấu chung với hắn!

Tần Trường Vệ ngạc nhiên:

- Vậy phải làm sao?
- Dễ thôi!

Cổ Vô Đạo giọng âm trầm:

- Chỉ cần làm cho Mạnh Hổ biến mất khỏi thế giới này trong vòng mười ngày, hắn sẽ không tham gia được trận thi đấu chiến xa, đến lúc đó điện hạ sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm gì nữa.

Tần Trường Vệ mặt biến sắc liên hồi, trầm giọng hỏi:

- Tiên sinh, võ nghệ của Mạnh Hổ cũng không yếu, ngay cả mãnh tướng của đế quốc Minh Nguyệt là Tư Đồ Bưu cũng bị hắn giết chết. Muốn ám sát một cao thủ như vậy thật không dễ dàng chút nào, hơn nữa lỡ như sự tình bại lộ, đế quốc mất thể diện là chuyện nhỏ, khiến cho hai nước xảy ra chiến tranh mới là chuyện lớn!

Cổ Vô Đạo nghiêm giọng nói:

- Điện hạ không cần lo lắng, tứ đại hộ vệ của vạn tuế gia đang ở Lạc Kinh.
- Tứ đại hộ vệ của phụ hoàng?!

Về mặt Tần Trường Vệ vô cùng kinh ngạc:

- Điều đã tới sao?
- Đã tới!

Cổ Vô Đạo trầm giọng:

- Hơn nữa lúc này đang có một cơ hội rất tốt, sáng mai Mạnh Hổ phụng bồi Mông Nghiên đi Thiên Đãng sơn cách Lạc Kinh hơn hai trăm dặm về phía Đông Nam săn bắn. Tứ đại hộ vệ đêm nay sẽ lên Thiên Đãng sơn mai phục trước, chờ thời cơ ám sát Mạnh Hổ!
- Tốt, quá tốt!

Tần Trường Vệ phấn khích:

- Có tứ đại hộ vệ của phụ hoàng xuất thủ, Mạnh Hổ chết chắc rồi!

Cổ Vô Đạo nói:

- Điện hạ cứ yên tâm, mọi chuyện giao cho ty chức!
- Ừ!

Không ngờ Tần Trường Vệ lại vái Cổ Vô Đạo một vái, giọng thành khẩn:

- Vậy hết thấy phải trông vào tiên sinh.

Đưa mắt nhìn theo bóng Tần Trường Vệ đi xa, gương mặt Cổ Vô Đạo bỗng nhiên trở nên vô cùng âm lãnh, quay đầu lại thấp giọng quát:

- Các người ra đây!

Cổ Vô Đạo vừa dứt lời, bốn bóng người lặng lẽ xuất hiện phía sau Cổ Vô Đạo không một tiếng động.

Cổ Vô Đạo lấy trong ống tay áo ra hai bức hoạ đồng thời mở ra, bốn bóng đen định thần nhìn kỹ, chỉ thấy trên hai bức hoạ vẽ một thiếu phụ xinh đẹp cùng với một nam nhân trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn. Rất nhanh, Cổ Vô Đạo vừa thu hồi hai bức hoạ vừa hỏi với vẻ lạnh lùng:

- Nhớ kỹ tướng mạo chưa?

Bốn người cùng đáp một lượt:

- Nhớ rồi!
- Ừ!

Cổ Vô Đạo lạnh lùng quát:

- Giết chết hai người này, nhất định không được để lại dấu vết!

119. Chương 125: Người Có Can Đảm Hay Không?

Không ngờ Mông Nghiên còn tới sớm hơn hẳn, lúc nhóm Mạnh Hổ vừa tới, xe ngựa của Mông Nghiên đã chuẩn bị sẵn sàng. Một cỗ xe tứ mã hoa lệ đã chờ sẵn trước cửa Triều Dương cung, phía trước phía sau chiến xa có hơn trăm kỵ binh nữ vệ tư thế hiên ngang. Mông Nghiên thân mặc giáp nhẹ màu hồng nhạt đẹp tuyệt trần đang đứng trên chiến xa, nhìn Mạnh Hổ nở nụ cười tươi tắn.

Số mảnh giáp nhẹ màu hồng nhạt mà Mông Nghiên mặc trên người thật ra rất ít, chỉ có ở ngực, vai, bụng dưới, khuỷu tay, đầu gối là có che giáp. Còn lại phần bụng trắng như bạch ngọc, bắp đùi trắng như tuyết, bắp chân thon thả đều để trần, kiêu đồn căng tròn được bao bằng một lớp da thuộc rất mỏng manh, phơi bày tất cả đường cong dụ hoặc khiến cho nam nhân nhìn thấy liền mê mẩn.

Một bộ giáp nhẹ như vậy, thay vì nói là dùng để phòng thân, nói dùng để câu hồn cũng không sai gì mấy. Trời lạnh như vậy, dâm phụ này không sợ chết rét hay sao?

Thế nhưng chuyện làm cho Mạnh Hổ cảm thấy bất ngờ chính là từ nụ cười cho đến ánh mắt của Mông Nghiên không còn lảng lơ như hôm qua nữa, đôi mắt cũng không còn lộ vẻ phóng đảng như trước kia, ngược lại lộ ra vẻ ung dung cao quý. Mạnh Hổ thâm nghĩ trong lòng, tuy nữ nhân này phóng đảng, nhưng dù sao vẫn là công chúa Hoàng gia.

Mắt nhìn Mạnh Hổ, Mông Nghiên khẽ mỉm cười:

- Mạnh Hổ, cảm ơn người.

Mạnh Hổ nghe thấy câu cảm ơn không đầu không đuôi của Mông Nghiên nhất thời mê hoặc, cảm ơn ta, cảm ơn cái gì? Cảm ơn ta lên Thiên Đãng sơn săn bắn cùng người sao? Hừ, bản tướng quân chỉ đáp ứng cùng người săn bắn vui chơi, nhưng không có đáp ứng lên giường với người, nếu người muốn thỏa mãn dâm tính hãy mang theo những điện thủ nuôi sẵn trong cung là được, hừ!

Mạnh Hổ không biết ân oán giữa Mông Nghiên và Thu Vũ Đường, đương nhiên cũng không hiểu vì sao Mông Nghiên tạ ơn hắn.

Ánh mắt Mông Nghiên đột nhiên chuyển sang ngắm nghía chiến mã của Mạnh Hổ:

- Đây chính là Ô Vân Cái Tuyết của Tư Đồ Hạo hay sao?

Mặc dù trong lòng Mạnh Hổ ngạc nhiên không hiểu vì sao Mông Nghiên lại biết được chiến mã này là Ô Vân Cái Tuyết của Tư Đồ Hạo, nhưng cũng gật đầu:

- Đúng vậy, đây chính là Ô Vân Cái Tuyết, vốn là chiến mã của Tư Đồ Hạo.

Ánh mắt Mông Nghiên đột nhiên thoáng hiện vẻ đau buồn, phần nhiều là vì nghĩ đến Thu Vũ Đường bấy giờ cũng đã là quả phụ như nàng. Mông Nghiên lại ngẩng đầu nhìn Mạnh Hổ, cất giọng ôn nhu:

- Tướng quân Mạnh Hổ, Ô Vân Cái Tuyết chính là chiến mã vạn con có một, chiến mã như vậy chỉ nên dùng để xung phong nơi chiến trường, mà không nên cỡi đi săn bắn, đúng không?

Không chờ Mạnh Hổ trả lời, Mông Nghiên bỗng nhiên nhích qua một bên nhường chỗ ngồi trên phân nửa chiến xa, mỉm cười:

- Nếu như tướng quân không chê, lên ngồi chung chiến xa với bản cung, thế nào?

Mạnh Hổ thâm cười khổ trong lòng, nhưng trên mặt chỉ có thể lộ nét 'vui vẻ':

- Vô cùng vinh hạnh được ngồi chung chiến xa cùng điện hạ.

Hai ngày sau, nhóm Mạnh Hổ và Mông Nghiên đã thuận lợi đến Thiên Đăng sơn.

Thiên Đăng sơn cách Lạc Kinh hơn hai trăm dặm về phía Đông Nam, hơn nữa địa hình vô cùng cổ quái. Căn cứ vào sự miêu tả trong sách địa lý của Trung Thổ, Thiên Đăng sơn là một toà núi khổng lồ hình vòng cung, sườn núi bên ngoài vòng cung có thể núi bằng phẳng, tầu thú thành đàn, là một nơi lý tưởng để săn bắn. Thế nhưng bên trong toà núi hình vòng cung cũng có vực sâu vạn trượng, quanh năm mây mù bao phủ, còn có loài thú khổng lồ thời viễn cổ thường hay lui tới.

Hồi Âm cốc là cửa vào duy nhất thông vào trong toà núi vòng cung.

Chiến xa của Mông Nghiên dừng lại trên một mảnh đất bằng phẳng bên ngoài Hồi Âm cốc, đi thêm mười mấy bước nữa chính là một sạn đạo rất hẹp.

(Sạn đạo: đường hiểm trở trong núi, làm bằng cọc gỗ lát ván, đi qua hẻm núi hoặc bờ vực.)

Sạn đạo dán sát vào vách đá thẳng đứng như dao cắt uốn lượn về phía trước, kéo dài thẳng vào trong biển mây mịt mù, căn bản là không thể thấy cuối sạn đạo dẫn đến nơi nào, hơn nữa tình hình trước mặt như thế nào cũng không thấy rõ! Lại thêm trên sạn đạo mọc đầy rêu xanh trơn trượt, dù còn cách xa nhưng vẫn ngửi thấy mùi meo mốc, hiển nhiên cũng đã rất nhiều năm chưa được tu bổ.

Mông Nghiên lấy tay chỉ thẳng vào biển mây mờ mịt xa xa, đột nhiên nói:

- Mạnh Hổ, ta muốn qua bên kia sạn đạo!

Mạnh Hổ giật mình kinh hãi, vội khuyên nhủ:

- Điện hạ, săn bắn bên ngoài là được rồi, sao phải vào trong?

Mông Nghiên bỗng nhiên bật cười khanh khách, cất giọng chế giễu:

- Đại anh hùng của chúng ta sợ rồi phải không?

Mạnh Hổ thoáng chốc cau mày, nếu không phải tạm thời chưa muốn trở mặt với Mông Khác, hẳn sẽ không thêm để ý tới dâm phụ này làm gì. Thế nhưng câu này làm Mạnh Hổ cũng phải suy nghĩ lại, dù sao đi nữa hắn và Mông Nghiên cũng đi chung một đoàn, nếu như Mông Nghiên gặp chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng, Mông Khác sẽ đem món nợ này tính lên người hắn.

Mạnh Hổ không sợ chuyện, nhưng đã làm được đến như bây giờ lại vì dâm phụ Mông Nghiên này mà thất bại trong gang tấc, như vậy không đáng chút nào!

Thấy Mạnh Hổ trầm ngâm không nói, Mông Nghiên tưởng rằng hắn đang lo lắng cho an nguy của mình, ánh mắt không khỏi hiện lên nét ôn nhu, nhẹ giọng hỏi:

- Mạnh Hổ, nghe nói Thanh Hạm đã trao Thất Tinh Bảo Dao của nàng cho người phải không?

Mạnh Hổ giật mình, quay đầu lại nhìn Mông Nghiên, nghiêm giọng hỏi:

- Nàng biết Thanh Hạm?

- Ha ha ha...

Mông Nghiên bật cười như tiếng chuông ngân:

- Câu hỏi của ngươi thật là buồn cười, những kẻ hiếu kỳ hay phẩm bình chuyện tốt xấu đặt ra danh hiệu để đô Tam Chi Hoa chính là Thanh Hạm, giáo sư Hình Dư và ta, người nghĩ chúng ta có biết nhau hay không? Thế nhưng ta phải nhắc nhở ngươi một câu, Thanh Hạm đã bị hai vị hoàng đệ của ta coi như độc chiếm, ngươi cũng nên cẩn thận.

Mạnh Hổ hừ nhẹ một tiếng, không nói gì, có một số việc không cần phải nói ra.

Nụ cười đột nhiên biến mất trên gương mặt đẹp mê hồn của Mông Nghiên, vẻ đau thương cũng bắt đầu hiện lộ.

Tâm tình của nữ nhân này biến chuyển nhanh như tiết trời tháng Sáu, chợt nắng chợt mưa làm cho người ta khó có thể đoán trước. Nhìn biển mây mênh mông mờ mịt phía trước, đột nhiên Mông Nghiên buồn bã thở dài:

- Thế gian này thật ra không công bình chút nào, nam nhân muốn làm gì cũng được, nữ nhân sớm Sở tới Tần bị coi là phóng đảng, nam nhân có thể thê thiếp như mây, nữ nhân lại chỉ có thể chung tình với một người mà thôi, tại sao? Dựa vào cái gì?

Mạnh Hổ bĩu môi không thèm để ý.

Công bình!? Trên thế gian này không có công bình, cho dù là ở thế giới trước kia của Mạnh Hổ có nền văn minh rất cao, cũng không tồn tại công bình thực sự. Nơi nào có sinh mạng tồn tại thì nơi đó có phân tranh, nơi nào có phân tranh thì nơi đó sẽ có mạnh yếu thắng bại, có mạnh yếu thắng bại thì đâu còn công bình?!!

Chuyện này đề cập tới vấn đề triết học vô cùng thâm ảo, không phải loại dâm phụ như Mông Nghiên có thể hiểu rõ được, Mạnh Hổ cũng không có thừa thời gian mà dạy cho nàng một khoá triết học.

Mông Nghiên cũng đã chìm trong thế giới của riêng mình, đôi mắt đẹp toát ra vẻ mê ly, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Trong lòng Mạnh Hổ vẫn nghĩ phạm là người đáng hận tất có chỗ đáng thương, sở dĩ Mông Nghiên này trở thành bộ dạng như ngày hôm nay, sở dĩ trở thành dâm phụ ai cũng có thể làm chồng trong mắt mọi người, rất có thể trong lòng nàng cũng có một chuyện chưa xốt nào đó không muốn để cho người khác biết!

- Mạnh Hổ!

Một hồi lâu sau, Mông Nghiên đột nhiên nở nụ cười tuyệt đẹp, đưa mắt nhìn Mạnh Hổ, nhẹ giọng hỏi:

- Người có phải là một nam nhân can đảm hay không?

Mạnh Hổ chỉ biết vò đầu, câu hỏi này hẳn phải trả lời thế nào đây?

Nét mặt Mông Nghiên đột nhiên dần đỏ, giống như nữ nhân này đã uống rượu say:

- Người là anh hùng để quốc vạn người kính ngưỡng, trên chiến trường người xông pha trận mạc, không sợ hãi gì, không gì không làm được, nếu như bảo người cưới một công chúa Hoàng gia thanh danh xấu xa làm thiếp, người có dám không?

Mạnh Hổ lạnh lùng trầm nghĩ, nếu như là nữ nhân mà hẳn yêu mến, không cần biết danh tiếng nàng tốt hay xấu, không cần biết nàng có phải là công chúa Hoàng gia hay không, chỉ cần nàng không làm chuyện gì có lỗi với mình, cho dù có phải lên trời xuống biển, Mạnh Hổ cũng phải cưới cho bằng được. Nhưng nếu không phải nữ nhân mà hẳn yêu mến, vậy vấn đề không phải là có dám hay không, mà vấn đề chính là có bằng lòng hay không!

Thấy Mạnh Hổ vẫn không trả lời, nét ửng đỏ trên mặt Mông Nghiên từ từ biến mất, thấp giọng hỏi:

- Người không dám sao?

- Không phải là không dám...

Mạnh Hổ thản nhiên cười, rốt cục cũng lên tiếng:

- ...Mà là khinh thường, ta không muốn lấy một nữ nhân thanh danh xấu xa làm thiếp!

Vẻ mặt Mông Nghiên thoáng chốc trở nên lạnh lùng băng giá, roi ngựa trong tay nàng bất thần quất vào cổ một con chiến mã.

Chiến mã bị đau, thoáng chốc hí lên một tiếng đau đớn rồi hất tung bốn vó dùng sức kéo mạnh về phía trước. Ba con chiến mã còn lại bị giật mình, vội vàng tung vó chạy theo về phía trước, chiến xa rất nhanh rời khỏi mảnh đất trống chạy thẳng lên sạn đạo. Mạnh Hổ vội vã đưa tay ghì cương thẳng ngựa thì đã không còn kịp nữa, bởi vì chiến xa đã xông thẳng lên sạn đạo.

Tình hình như vậy Mạnh Hổ cũng không dám ghì chặt dây cương.

Bởi vì sạn đạo dán sát vào vách đá dựng đứng như dao cắt quả thật là quá hẹp, vừa đủ cho một cỗ chiến xa tứ mã miễn cưỡng đi qua. Vạn nhất chiến mã mất đi không chế trượt chân một cái không phải là chuyện đùa, không khéo sẽ rớt xuống vực sâu vạn trượng!

Thấy chiến xa của công chúa xông lên sạn đạo, Trương Hưng Bá, Hoàng Đảm và đội nữ vệ đi theo Mông Nghiên ai nấy đều giật mình kinh hãi, như bầy ong vỡ tổ tranh nhau vọt tới sạn đạo nhanh chóng đuổi theo. Thế nhưng không thể nào chạy nhanh bằng chiến xa, hơn nữa sạn đạo lại còn có độ dốc xuống dưới một chút, cho nên chỉ trong thoáng chốc, chiến xa chỉ còn là một cái bóng nhạt nhoà.

Sau đó rất nhanh, bóng dáng mờ nhạt của chiến xa cuối cùng cũng chạy thẳng vào biển mây mênh mông mờ mịt, hoàn toàn biến mất trong đó.

Chiến xa chở Mạnh Hổ và Mông Nghiên ầm ầm tiến nhanh về phía trước, sạn đạo dưới chân đã lâu năm không được tu bổ bị lực đè xuống kêu lên răng rắc từng hồi, xem ra bất cứ lúc nào cũng có thể sụp xuống. Thế nhưng Mông Nghiên dường như đã trở nên kiên đại vẫn không ngừng ra roi, hung hăng quát tới tấp vào cỗ chiến mã.

Mạnh Hổ vốn đang thầm lưu ý trong lòng, đang muốn tìm cơ hội đoạt roi ngựa trong tay Mông Nghiên, đột nhiên phía trước sạn đạo xuất hiện một chỗ rẽ rất gấp!

Nhất thời Mạnh Hổ hít sâu một hơi khí lạnh, không còn ý định muốn đoạt roi ngựa trong tay Mông Nghiên, vội vàng tập trung toàn bộ tinh lực khống chế chiến xa. Chiến xa tứ mã có yêu cầu rất cao đối với tay đánh xe, lúc rẽ ngoặt lại yêu cầu càng cao hơn nữa, nếu như không có cách khống chế bốn con chiến mã phối hợp nhịp nhàng với nhau, chiến xa rất dễ dàng mất đi khống chế mà lật nghiêng sang một bên.

Nếu như chiến xa lật nghiêng trên mặt đất bằng phẳng thì không sao, nhiều nhất cũng chỉ u đầu sứt trán, nhưng nếu lật nghiêng ở trên sạn đạo, kết quả tan xương nát thịt là không thể tránh khỏi. Mạnh Hổ đương nhiên không muốn phụng bồi nữ nhân điên này hồ đồ té xuống vực sâu trở thành bánh thịt, Mạnh Hổ đã xông qua biết bao núi đao biển lửa, dĩ nhiên hẳn không muốn chết tại địa phương quỷ quái này mà không hiểu vì lý do gì!

Giá...

Mông Nghiên vẫn đang ra sức quát roi vào cổ ngựa, gương mặt nôn nà dâng lên hai mảng mây hồng. Mạnh Hổ trong lòng tức giận, thầm nghĩ nữ nhân này quả thật là điên cuồng biến thái, có lẽ là bình thường sống cuộc đời an nhàn sung sướng quá lâu, cho nên rất thích cảm giác kích thích khi chạy nhanh bên bờ sinh tử chẳng?

Con bà nó, muốn tìm cảm giác kích thích như vậy sao không ra chiến trường chém giết, nơi đó có biết bao nhiêu cơ hội có thể trải nghiệm mùi vị sinh tử chỉ cách nhau một đường tơ!

Mạnh Hổ chỉ phân tâm sơ xuất một chút, con chiến mã chạy ở trong cùng hơi lỏng dây cương, kết quả cả hai con chiến mã trong cùng không khỏi lẫn nhau một chút. Chỉ một chút lẫn nhau đã gây nên đại họa, chiến xa tứ mã đang rẽ ngoặt với tốc độ cao lập tức mất đi khống chế, trong giây lát liền lệch ra ngoài sạn đạo.

120. Chương 126: Kinh Hồn

Tiếng ầm ầm từ phía sau truyền đến không ngừng, Mạnh Hổ vội vã quay đầu nhìn lại, khúc rẽ của sạn đạo đã sụp mất một đoạn.

Mông Nghiên hiển nhiên cũng bị biến cố vừa rồi làm cho sợ hãi, hai ráng đỏ trên mặt đã biến đi đâu mất. Nhưng chỉ sau vài giây, nữ nhân điên cuồng kia lập tức gào thét lên như điên như dại, vẻ ửng đỏ bệnh hoạn đã xuất hiện trở lại trên gương mặt của nàng, sau đó roi ngựa trong tay lại vung lên quát như liên tiếp vào cỗ chiến mã.

Mất thấy phía trước sạn đạo lại sắp có một đoạn uốn cong, Mông Nghiên càng trở nên điên cuồng hơn nữa, có vẻ như không hại chết hai người nhất định không thôi. Rất cục Mạnh Hổ đã nổi giận, nhưng hai tay

đang bận không chế bốn sợi dây cương, khổ nỗi không còn tay nào để đoạt roi ngựa trong tay Mông Nghiên, đành trợn mắt nổi giận:

- Mau dừng tay, nữ nhân điên khùng này, nếu không ngừng tay chúng ta đều phải chết!

- Giá...

- Ha ha ha....

Thế nhưng Mông Nghiên không thèm để ý tới Mạnh Hổ, vừa điên cuồng quát roi vào cổ ngựa, vừa phá lên cười khanh khách không ngừng, cả người dường như đã chuyển biến thành trạng thái hưng phấn điên cuồng.

- Con tiện nhân này!

Mạnh Hổ thầm mắng một câu tàn nhẫn trong lòng, đột nhiên ghéch đùi phải lên choàng ngang eo lưng Mông Nghiên dùng sức đè ép nàng xuống dưới hai bắp đùi mình, sau đó hai chân dùng sức cạp lấy thân thể mềm mại của Mông Nghiên bao gồm cả hai cánh tay nàng đè dưới hai bắp đùi của mình.

Mông Nghiên chỉ cảm thấy vòng eo nhỏ nhắn của mình dường như bị vật gì quăn lầy, cả người lập tức ngã vào bên trong chiến xa, sau khi nàng phục hồi tinh thần lại, phát hiện ra toàn thân mình kể cả đôi tay đã bị Mạnh Hổ cõng lên, không động đậy được chút nào. Chỉ còn đầu của nàng còn có thể hoạt động được, da thịt hai người kề sát bên nhau như vậy, một luồng hơi nóng nân mang tính đặc trưng của nam nhân thoáng chốc đưa vào mũi Mông Nghiên, mặt Mông Nghiên vốn đã đỏ ửng từ lúc này lại càng thêm đỏ rực.

- Mạnh Hổ, mau buông ta ra!

Mông Nghiên nhắm nghiền đôi mắt, lại cất đầu lên xoay qua xoay lại, cố gắng hết sức để thoát khỏi thân hình Mạnh Hổ đang đè chặt người nàng. Chính vì luồng hơi đậm mùi nam tính làm cho nàng hơi hoảng loạn, nữ nhân thiếu hơi đàn ông lâu ngày không chịu nổi cảm giác khiêu khích như vậy, nàng cũng không ngờ Mạnh Hổ cả gan cõng lên người mình như vậy, tạo ra một tư thế vô cùng xấu hổ.

Mạnh Hổ bực mình hừ một tiếng không thèm để ý tới Mông Nghiên, chiến xa đang chạy trên một đoạn sạn đạo quanh co khúc khuỷu, hắn đang tập trung toàn bộ tinh thần điều khiển chiến xa, cho nên căn bản là không có thời gian rảnh rỗi để ý tới Mông Nghiên. Mông Nghiên kêu lên vài tiếng nhưng không thấy Mạnh Hổ trả lời, không khỏi buồn bực trong lòng, lập tức dùng đầu hung hăng đập thật mạnh vào bụng dưới Mạnh Hổ.

- Ối!

Mạnh Hổ bị đau đột ngột giật nảy mình nhất thời bật lên tiếng kêu thê thảm, may mắn là lúc ấy chiến xa đã đi vào một đoạn sạn đạo tương đối thẳng, nếu không chỉ một cái giật mình ấy cũng đủ quăng hai người xuống vực sâu vạn trượng tan xương nát thịt.

Thừa dịp chiến xa đang chạy trên đường thẳng, Mạnh Hổ vội đưa dây cương bên tay phải chuyển sang tay trái, rút cục tay phải đã được thảnh thơi, lập tức hung hăng tát một bạt tai vào mặt Mông Nghiên, nổi giận mắ:

- Tiện nhân này, ngươi muốn chết sao!

- Ngươi mắ ta là tiện nhân?!

Mông Nghiên ngẩng đầu nhìn Mạnh Hổ trân trối:

- Lại còn dám đánh ta?

- Đánh ngươi thì đã sao?

Mạnh Hổ lại đánh thêm một bạt tai lên mặt Mông Nghiên, bạt tai này khá nặng, không ngờ để lại trên mặt Mông Nghiên năm vết máu đỏ hằn lên. Mạnh Hổ cũng đã thật sự nổi giận, lớn tiếng mắ:

- Có biết vừa rồi nguy hiểm đến thế nào không? Mẹ kiếp, lão tử suýt chút nữa đã bị ngươi hại chết!

Mạnh Hổ lửa giận công tâm, đã bắt đầu dùng lời thô bạo, đang định giáo huấn Mông Nghiên một trận, đột nhiên phía trước lại xuất hiện một đoạn sạn đạo khúc khuỷu nữa. Mạnh Hổ đành gạt bỏ ý muốn giáo huấn

Mông Nghiên sang một bên, lại bắt đầu tập trung toàn bộ tinh thần điều khiển chiến xa. Chỗ quỷ quái này trên không tới trời dưới không đụng đất, Mạnh Hổ không dám dừng lại, ai mà biết được sạn đạo đã nhiều năm chưa được tu sửa này có đột ngột sụp xuống hay không?

Về mặt Mông Nghiên chột xanh chột trắng chột đỏ, ánh mắt cũng loé sáng không ngừng, thế nhưng rất nhanh, nữ nhân này liền khôi phục vẻ mê hoặc hấp hồn người, nổi lên một tròng cười khanh khách:

- Mạnh Hổ, người đã đánh ta đau, mau buông ta ra, ta cam đoan không làm loạn nữa, nếu người không buông ta ra, ta... ta sẽ cắn người...

Mạnh Hổ thầm giật mình, lại nghĩ nếu như nữ nhân điên khùng này cắn mình thật sự, mà mình lại không dám đề chết nàng ta, nếu không làm sao có thể giao phó với Mông Khác, thật là hồng bét!

Mạnh Hổ không còn cách nào khác đành theo lời Mông Nghiên buông hai chân ra, Mông Nghiên nằm vật ra thở dốc một hồi, sau đó mới ôm bắp đùi của hắn chậm rãi ngồi dậy, sau đó thân thể mềm mại gần như dán sát vào người Mạnh Hổ. Thế nhưng chuyện may mắn là, nữ nhân này quả thật không còn làm loạn như lúc này.

Mạnh Hổ cũng không thêm để ý tới nàng, chỉ chuyên tâm điều khiển chiến xa, sạn đạo này cũng không biết dài bao nhiêu, chỉ còn cách chạy càng nhanh càng tốt.

Cũng không biết qua bao lâu, sạn đạo tưởng như dài vô cùng tận kia rốt cục cũng đã đến đoạn cuối, phía trước đã xuất hiện mặt đất bằng phẳng.

Vượt qua đoạn sạn đạo cuối cùng, đến khi bánh của chiến xa lăn trên mặt đất, Mạnh Hổ mới thở ra một hơi thật dài. Vừa rồi cảm giác sinh tử không thuộc quyền điều khiển của mình quả thật là không dễ chịu chút nào.

Từ trước tới nay Mạnh Hổ không bao giờ thích cảm giác như vậy. Nghĩ tới đây lửa giận trong lòng Mạnh Hổ lại bốc lên, liền đẩy mạnh Mông Nghiên đang quán lấy người hắn ra, Mông Nghiên bị đẩy đột ngột lập tức lăn ra đất chống vó lên trời.

- Ái chà!

Mông Nghiên rên rỉ một tiếng, nhẹ nhàng vươn mình ngồi dậy, hai tay phủi nhẹ kiêu đồn căng tròn, ánh mắt nhìn Mạnh Hổ đầy vẻ mê hoặc:

- Người là con quỷ tàn nhẫn, đẩy ta té đau quá, không tin người lại nhìn xem, mông người ta sưng lên rồi!

- Phì...

Mạnh Hổ bĩu môi, đang định xoay người không thêm để ý tới Mông Nghiên, đột nhiên bên tai vang lên một thanh âm nhỏ như tơ.

Không đúng, thanh âm này có vẻ cổ quái! Nhất thời sắc mặt Mạnh Hổ biến đổi kịch liệt, bước nhanh về phía trước một bước, Huy Hoàng kiếm đeo bên hông đã lập tức ra khỏi vỏ, nhanh như tia chớp đâm thẳng vào ngực Mông Nghiên. Chỉ nghe một tiếng 'đình' nhỏ vang lên, một mũi tên nhỏ thân loé lên ánh xanh đen chứng tỏ là tên độc chỉ còn cách ngực Mông Nghiên có ba tấc đã bị Huy Hoàng kiếm của Mạnh Hổ chặn lại.

Lúc này mũi Huy Hoàng kiếm chỉ còn cách ngực Mông Nghiên nửa tấc, đang nằm giữa khe của cặp ngọc phong.

Hiển nhiên Mông Nghiên đã bị biến cố xảy ra bất thành linh làm cho hoảng sợ ngây người, ngơ ngác nhìn theo mũi tên độc vắng lông lóc trên mặt đất, mặt mày choáng váng.

Mạnh Hổ lắc mình đứng chắn trước mặt Mông Nghiên, lạnh lùng quát lớn:

- Ai? Cút ra đây!

Sa sa sa sa!

Mạnh Hổ vừa dứt lời, bốn bóng đen không biết từ đâu đã xuất hiện nhanh như quỷ mị, chia làm bốn hướng Đông Tây Nam Bắc mà đứng, vừa khéo bao vây Mạnh Hổ và Mông Nghiên ở giữa. Bốn người này một người sử đao, một người sử kiếm, một người sử song đoản thương, một người sử song câu, toàn bộ đều là

loại binh khí ngắn chuyên dùng cho cận chiến. Tất cả bốn người toàn thân đều mặc đồ đen, mặt bịt khăn đen, chỉ để lộ cặp mắt lạnh lẽo ra ngoài.

Đồng tử Mạnh Hổ thoáng chốc co rút lại, bởi vì hắn cảm thấy khí tức vô cùng nguy hiểm toát ra trên người bốn tên này. Mông Nghiên đang nửa nằm nửa ngồi sau lưng Mạnh Hổ rất cục cựa từ trong khiếp sợ mà phục hồi tinh thần lại, đang lúc nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng không lộ vẻ sợ hãi, nở nụ cười lạnh lẽo cất tiếng trách mắng:

- Các người là ai? Dám hành thích bản cung!

Trả lời Mông Nghiên là bốn mũi tên độc bắn ra bằng nổ, hai mũi bắn về phía Mạnh Hổ, hai mũi bắn về phía Mông Nghiên.

Mạnh Hổ khẽ quát một tiếng, Huy Hoàng kiếm trong tay cấp tốc nhoáng lên, đánh rơi toàn bộ bốn mũi tên độc đang bắn tới. Bốn tên thích khách đã uốn mình xông tới, trong đó ba tên sử đao, sử kiếm, sử song đoản thương liên thủ tấn công Mạnh Hổ, còn lại tên thích khách sử song câu một mình đối phó Mông Nghiên. Hiển nhiên bốn tên thích khách cũng đã nhìn ra, sự uy hiếp của Mạnh Hổ hơn xa Mông Nghiên.

Đột nhiên, ba tên thích khách sử đao, sử kiếm, sử song thương đã xông đến trước mặt Mạnh Hổ, hai tên thích khách nhảy vọt lên cao, sau đó trên không tách hai chân ra lần lượt ngồi lên ngang hông tên thích khách còn lại. Ba tên thích khách chồng lên thành một 'người' cao, mà 'người' cao này có tới sáu tay, hai tên thích khách sử đao, kiếm bên trên chuyên tấn công đường trên của Mạnh Hổ, còn tên thích khách ở dưới sử song thương chuyên tấn công đường dưới của Mạnh Hổ. Ba tên phối hợp vô cùng ăn ý, thuần thực giống như chỉ có một người, thể hợp kích vô cùng tự nhiên hoàn chỉnh. Trước mắt Mạnh Hổ thoáng chốc xuất hiện một vùng dao quang kiếm ảnh, còn có bóng thương chập chùng không dứt!

Mạnh Hổ gầm nhẹ một tiếng, thân hình cường tráng đột nhiên co rút lại, hai món đao kiếm tấn công phía trên Mạnh Hổ đã đánh trượt vào khoảng không.

Gần như cùng lúc đó, Huy Hoàng kiếm trong tay Mạnh Hổ đã nhanh như tia chớp vung ra, chém thật mạnh vào một cây đoản thương trên tay tên thích khách phía dưới, chỉ nghe đing một tiếng, mũi cây đoản thương nọ lập tức bị chém gãy một đoạn. Tên thích khách thất kinh vội vàng lắc mình lui về phía sau, đồng thời kêu lớn nhắc nhở:

- Đại ca, Nhị ca cẩn thận, kiếm trong tay tên này là thần binh!

Mạnh Hổ cũng không nhân cơ hội đuổi giết, mà là uốn thân bắn về phía tên thích khách thứ tư. Tên thích khách này mới vừa rồi đã đánh với Mông Nghiên một chiêu, võ nghệ của Mông Nghiên kém hẳn một bậc nên vừa giao thủ chiêu đầu tiên đã bị hất bay binh khí, phần giáp bảo vệ đùi cũng bị chém bay một miếng lớn, bắp đùi trắng như tuyết gần như lộ hết ra ngoài, còn may mắn là chưa bị thương.

Tên thích khách sử song câu đang muốn bước về phía trước một bước chém bay đầu Mông Nghiên, Mạnh Hổ đã xoay người xông tới, Huy Hoàng kiếm trong tay xuất ra một đạo cầu vồng chói mắt đánh vào song câu trong tay tên thích khách ấy. Tên thích khách sử song câu vừa rồi đã nghe lời cảnh cáo của đồng bọn, không dám đón đỡ lập tức lui nhanh về phía sau.

- Lên!

Nhân cơ hội tên thích khách lùi về phía sau lộ ra kẽ hở, Mạnh Hổ vội vàng đưa tay chụp vào giáp lưng Mông Nghiên nhẹ nhàng nhắc một cái, thân ảnh hai người đã phóng lên cao, lúc rơi xuống đất thì đã ra ngoài vòng vây của bốn tên thích khách.

Mạnh Hổ không phải không nghĩ đến chuyện giết bốn tên thích khách kia, nhưng mới vừa rồi giao thủ qua một chiêu hắn phát hiện muốn giết chết bốn tên thích khách kia không phải là chuyện dễ dàng gì! Nếu đơn đả độc đấu, bốn người bọn chúng vẫn kém hơn Mạnh Hổ một bậc, nhưng khi bốn người tạo thành thể hợp kích, khả năng thắng của Mạnh Hổ hầu như chẳng có bao nhiêu!

Mạnh Hổ tuyệt đối không sợ chết, hắn chính là dựa vào một tinh thần kiên cường dám liều mạng mới có thể thoát chết trên chiến trường không biết bao nhiêu bận. Thế nhưng bây giờ hiển nhiên không phải là lúc liều mạng, mặc dù bốn tên thích khách kia khó đối phó thật, nhưng chỉ cần không để cho bọn chúng tạo thành thể hợp kích, cũng có thể miễn cưỡng ứng phó, cho nên hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là chạy trốn!

121. Chương 127: Trường Mao Cự Tượng

Bốn tên thích khách dĩ nhiên sẽ không dễ dàng đuổi theo hai người, lập tức đuổi sát theo sau, vừa đuổi theo vừa phóng ra các loại ám khí, bắn vào người Mạnh Hổ và Mông Nghiên. Mạnh Hổ xách theo Mông Nghiên vừa chạy vừa nhảy, lúc sang phải lúc sang trái, lại cố gắng chạy như điên, cũng thật là khó khăn cho hắn. Nhưng chính nhờ như vậy, bốn tên thích khách trong lúc nhất thời cũng không thể theo kịp hắn.

Mông Nghiên xoay đầu nhìn quanh, bên tai nàng tiếng gió vù vù, đại thụ, núi non, quái thạch hai bên lui nhanh về phía sau như nước thủy triều.

Gương mặt Mạnh Hổ tuần tú toát ra khí tức sung mãn của nam nhân ngay trước mắt nàng, một cảm giác tê dại khác thường từ sự cọ xát ở bộ ngực lan truyền khắp thân thể Mông Nghiên. Gương mặt đẹp mê hồn của Mông Nghiên lại dần dần trở nên đỏ ửng, vừa rồi Mạnh Hổ trong lúc tình thế cấp bách không chú ý, tay phải đã chộp thẳng vào giáp ngực của Mông Nghiên, năm ngón tay hắn đang nắm trọn ngọc phong của nàng.

Bất giác, ánh mắt Mông Nghiên thoáng qua một vẻ đau thương buồn bã. Nàng có thể cảm giác được rằng, Mạnh Hổ không có chút ý ái mộ nào đối với nàng, thậm chí phảng phất còn có chút chán ghét. Nhưng dù là như vậy, dưới tình hình bản thân gặp phải nguy hiểm, Mạnh Hổ vẫn không bỏ rơi nàng, đây chính là một nam nhân đầy trách nhiệm!

- Mạnh Hổ, ngươi là một nam nhân đầy trách nhiệm!

Giọng Mông Nghiên thoáng vẻ cô đơn:

- Thanh Hạm đưa Thất Tinh Bảo Dao của nàng cho ngươi, thật là tốt, quả thật làm cho người khác phải hâm mộ.

Mạnh Hổ làm như không nghe thấy, hắn không có lòng dạ nào nói những lời vớ vẩn cùng dâm phụ này, chạy trốn chết còn không kịp nữa là!

- Mạnh Hổ, đừng lo cho ta nữa, thể lực của một người có hạn mà thôi, ngươi mang ta theo sẽ không chạy được bao xa!

Giọng Mông Nghiên đầy vẻ đau thương:

- Vì một dâm phụ thanh danh xấu xa như ta mà phụng bồi thêm tính mạng của ngươi, không đáng chút nào! Ngươi phải cố gắng sinh tồn, nhớ cho kỹ bằng bất cứ giá nào cũng phải cố gắng sinh tồn, đừng để Thanh Hạm phải trở thành quả phụ, một quả phụ thủ tiết sẽ rất đau khổ!

Những lời của Mông Nghiên làm cho Mạnh Hổ cảm thấy hơi bất ngờ, hắn không ngờ giờ phút này Mông Nghiên lại nói những lời như thế.

Nhưng Mạnh Hổ không hề khách khí quát lên một câu:

- Câm miệng, còn nói lảm nhảm nữa lão tử sẽ bịt miệng ngươi lại!

Mông Nghiên mấp máy đôi môi đỏ mọng, nhưng thật sự không nói thêm lời nào nữa. Quay đầu nhìn lại, bốn tên thích khách vẫn đuổi không tha, nhưng khoảng cách vẫn duy trì chừng mười bước, không bỏ xa được chúng nhưng chúng cũng không thể đến gần hơn. Thế nhưng hô hấp của Mạnh Hổ ngày càng trở nên dồn dập, Mông Nghiên có thể thấy rõ ràng, mặt mày Mạnh Hổ ngày càng trở nên dữ tợn.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một hạp cốc sâu thẳm, Mạnh Hổ không hề do dự lập tức ôm Mông Nghiên vọt thẳng vào trong.

Hạp cốc rất hẹp, chỉ rộng chừng mười mấy bước, nhưng lại rất sâu, cửa ra hạp cốc trước mặt chỉ nhìn thấy một khe hở rất hẹp. Hai bên hạp cốc là vách đá dựng đứng cao ngàn trượng, trên vách đá mọc đầy rêu xanh, nhìn qua trơn nhẵn không hề có dấu vết, muốn leo lên tuyệt đối không thể được. Bốn tên thích khách

nọ cũng vừa đuổi đến cửa hạp cốc, vừa muốn đuổi thẳng vào trong hạp cốc, đột nhiên mơ hồ có tiếng sấm trầm đục vang lên sau lưng bọn chúng.

Ừng...Oàng....Ừng...

Bốn tên thích khách vội vã quay đầu nhìn lại, tiếng sấm trầm đục đã biến thành một tràng sấm động cuộn cuộn không ngớt, thậm chí ngay cả mặt đất dưới chân cũng bắt đầu rung động kịch liệt.

Bên trong hạp cốc, Mạnh Hổ đang cầm đầu chạy như điên, đột nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân mình bắt đầu rung động kịch liệt. Hắn vội vã ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vô số đá vụn từ trên vách đá hai bên đang tuôn xuống không ngớt. Mạnh Hổ giật mình kinh hãi, đây không phải chuyện đùa! Núi đổ? Hay là động đất? Nếu như lúc này quả thật núi đổ hay động đất, hai người chắc chắn sẽ bị chôn sống ở nơi này không còn nghi ngờ gì!

Hồng!

Mạnh Hổ ngang nhiên gầm lên một tiếng thật dài, ôm chặt Mông Nghiên dốc hết toàn lực chạy nhanh về phía trước.

Bên ngoài hạp cốc, bốn tên thích khách nọ còn đang do dự chưa biết có nên tiếp tục đuổi theo vào trong hạp cốc hay không, đột nhiên một đám thú khổng lồ rất đông từ bên trong rừng rậm vọt ra. Đám thú khổng lồ này toàn thân phủ một lớp lông vừa dài vừa rậm rạp, hình thể to lớn không gì so sánh nổi, hai bên chiếc mũi vừa dài vừa thô là hai chiếc răng nanh to lớn nhìn qua vô cùng dữ tợn.

- Đáng chết, là Cự Tượng!

- Trời ơi, quả thật là Trường Mao Cự Tượng!

Bốn tên thích khách kêu lên kinh hãi, vội vàng bỏ chạy khỏi cửa hạp cốc, đám Trường Mao Cự Tượng liền tranh nhau chạy ào vào trong hạp cốc. Có mấy con Trường Mao Cự Tượng vì thân hình không to lớn bằng đồng bọn, lập tức bị gạt ra hai bên cửa cốc, những cái chân khổng lồ giầy giụa không ngừng, thỉnh thoảng lại phát ra từng tràng âm thanh kêu rên vô cùng thảm thiết.

Bốn tên thích khách hoàn toàn mất đi dũng khí, không còn dám tiếp tục đuổi theo Mạnh Hổ và Mông Nghiên. Trước mặt đám thú viễn cổ có hình dáng khổng lồ, con người cho dù mạnh mẽ đến đâu cũng lộ ra sự nhỏ bé của mình.

Bên trong hạp cốc, Mạnh Hổ đang gắng sức chạy như điên đại đột nhiên như cảm giác được chuyện gì, vội vã quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một đoàn bóng đen đang chạy như thiên quân vạn mã phía sau mình, đến khi Mạnh Hổ thấy rõ hình dáng của những bóng đen kia, lập tức hít sâu một hơi khí lạnh. Trời ơi, chẳng lẽ là Trường Mao Cự Tượng!

Đám Trường Mao Cự Tượng chạy với tốc độ cực nhanh, chỉ trong thoáng chốc, vài con Trường Mao Cự Tượng chạy đầu tiên gần như đã vọt tới trước mặt Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ thấy rất rõ ràng, con Trường Mao Cự Tượng chạy đầu tiên mỗi lần bước một bước, trên mặt đất cứng rắn thoáng chốc để lại một vết chân thật sâu, nếu như cái chân khổng lồ đó giẫm lên người mình... Mạnh Hổ cố nhin một câu chữi thề, đưa tay chuyển Mông Nghiên ra sau lưng mình, sau đó không hề quay đầu lại quát to:

- Ôm chặt eo ta, ngàn vạn lần đừng buông tay!

Mông Nghiên không hề do dự, lập tức đưa tay ôm ngang eo Mạnh Hổ. Sau khi ôm eo vẫn cảm thấy chưa yên tâm, hai chân Mông Nghiên liền choàng qua hai bắp đùi Mạnh Hổ, giống như một mỹ nữ xà quần lấy thân thể Mạnh Hổ.

Chỉ trong thoáng chốc, đám thú khổng lồ đã ập tới, con Trường Mao Cự Tượng đi đầu không chút do dự, cái chân to lớn không gì so sánh hung hăng đạp xuống thật mạnh.

Mạnh Hổ khê quát một tiếng, cả người mang theo thân thể mềm mại của Mông Nghiên đột ngột bắn vọt lên không, đang lúc nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc lập tức ôm lấy chiếc răng nanh khổng lồ của con Trường Mao Cự Tượng kia. Con Trường Mao Cự Tượng đột nhiên phát hiện ra trên chiếc răng nanh của mình xuất

hiện hai người, lấy làm kinh hãi, dưới tình thế cấp bách liền hất mạnh đầu một cái. Mạnh Hổ lập tức mang theo Mông Nghiên thừa thế bay thẳng lên không, đáp xuống trên lưng con Trường Mao Cự Tượng, hai tay lập tức vươn ra nắm chặt lớp lông rậm rạp trên lưng nó.

Một tiếng rên rỉ rất khê vang lên bên tai Mạnh Hổ, hai cánh tay của Mông Nghiên đang ôm chặt eo Mạnh Hổ đột ngột buông lỏng, thân thể mềm mại đang quấn chặt trên người Mạnh Hổ cũng đột ngột không còn hơi sức rơi xuống. Mạnh Hổ vội vàng xoay tay phải chụp nhanh về phía sau, vừa khéo bắt được vai của Mông Nghiên, đưa nàng từ bờ vực tử vong trở về.

Mông Nghiên lại nằm dưới thân Mạnh Hổ, nở nụ cười nhợt nhạt, khoé miệng còn đọng vết máu tươi.

Nãy giờ Mạnh Hổ chỉ lo cầm đầu chạy và di chuyển, cũng không chú ý đến Mông Nghiên ở sau lưng, lập tức cau mày hỏi:

- Người làm sao vậy?

Mông Nghiên ho nhẹ một tiếng, từng dòng máu tươi trong miệng nàng lập tức trào ra, sau đó nói với vẻ mặt mờ:

- Mới vừa rồi trên lưng ta dường như bị vật gì đâm một nhát, có lẽ là răng nanh của Trường Mao Cự Tượng.

Mạnh Hổ cảm thấy lòng mình nặng trĩu, xem khí sắc Mông Nghiên có thể thấy được nàng bị thương không nhẹ, vạn nhất nếu là xương sườn bị gãy đâm ngược vào trong tổn thương nội tạng khiến cho xuất huyết bên trong, vậy thì rất nguy hiểm đến tính mạng. Mạnh Hổ rất muốn kiểm tra thương thế cho nàng, nhưng bây giờ không phải lúc, bây giờ chuyện quan trọng hơn là phải nhanh chóng thoát đi. Cứ đeo trên lưng Trường Mao Cự Tượng như vậy thật quá nguy hiểm, vạn nhất sút tay rơi xuống đất, chắc chắn sẽ bị đập nát như tương!

Bây Trường Mao Cự Tượng vừa gào thét vừa điên cuồng xông thẳng về phía trước, rất nhanh đã chạy ra khỏi hạp cốc âm u.

Bám trên lưng Trường Mao Cự Tượng, Mạnh Hổ chỉ thấy xung quanh trở nên sáng sủa, đến khi hẳn thấy rõ tình hình bên ngoài hạp cốc lại cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã đi. Tình hình bên ngoài cốc còn hung hiểm gấp ngàn lần bên trong cốc, một con đường rất hẹp dán sát vào vách đá dựng đứng cao ngàn trượng kéo dài vô tận thẳng về phía trước, mà một bên của con đường chính là vực sâu vạn trượng!

Chỉ trong thoáng chốc, đã có mấy chục con Trường Mao Cự Tượng bởi vì không kịp dừng lại mà rơi xuống vực sâu, hoặc là bị những đồng bọn cường tráng khoẻ mạnh của mình xô đẩy mà rời khỏi con đường, quay cuồng rơi xuống vực sâu vạn trượng. Sơn cốc thoáng chốc ngập tràn từng hồi âm thanh kêu rên thê thảm trước khi chết của đám Trường Mao Cự Tượng.

Mông Nghiên cũng chứng kiến thảm kịch đáng sợ kia, nụ cười càng trở nên nhợt nhạt, bất giác lên tiếng hỏi:

- Mạnh Hổ, chúng ta sẽ chết phải không?

Mạnh Hổ nổi giận:

- Lúc này trên sạn đạo, không phải người rất muốn chết sao? Mới vừa rồi chạy trốn chết, người còn bảo ta bỏ người lại kia mà?

Mông Nghiên liếc Mạnh Hổ một cái, sau đó nhắm nghiền đôi mắt, không dám nhìn cảnh tượng kinh tâm động phách trước mặt.

Mạnh Hổ bực mình hừ một tiếng, không để ý tới Mông Nghiên nữa, trong lòng thầm nghĩ, tình hình này muốn chết rất dễ dàng, muốn sống cũng rất khó khăn. Con đường hẹp như vậy, bây Trường Mao Cự Tượng lại chen chúc xô đẩy chạy qua, muốn trốn cũng không có chỗ nào để trốn, nếu như con Trường Mao Cự Tượng đang chở hai người đột ngột sẩy chân, coi như cả hai người và con Trường Mao Cự Tượng kia chết chắc!

Đúng là chuyện gì càng lo lắng sợ hãi thì càng dễ xảy ra, Mạnh Hổ đang lo lắng không biết con Trường Mao Cự Tượng này có sẩy chân hay không, con Trường Mao Cự Tượng quả nhiên sẩy chân thật! Thân hình to

lớn của nó nhất thời nghiêng qua một bên, Mạnh Hổ và Mông Nghiên đang bám vào đám lông trên lưng nó lập tức bị hất văng lên trên không.

Tay phải Mạnh Hổ bện nắm giáp lưng Mông Nghiên, cho nên chỉ có thể dùng tay trái nắm lông Trường Mao Cự Tượng. Bởi vì dùng sức quá mạnh, đám lông mà Mạnh Hổ nắm trong lòng bàn tay đã khảm sâu vào thịt, cảm giác đau đớn tận tim gan từ lòng bàn tay và ngón tay truyền đến. Không cần xem Mạnh Hổ cũng có thể biết, tay trái đã bị thương, lông Trường Mao Cự Tượng phỏng chừng đã đâm sâu đến tận xương!

Đến khi Mạnh Hổ và Mông Nghiên ổn định được thân hình, con Trường Mao Cự Tượng đã ngã lộn trên con đường hẹp, một nửa thân hình khổng lồ của nó đã treo trên bờ vực. Mạnh Hổ nắm chặt đám lông trên lưng con Trường Mao Cự Tượng cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới là khoảng không vô tận, mây khói mịt mờ, lúc này hai người đã hoàn toàn treo lơ lửng trên không.

Bây Trường Mao Cự Tượng phía sau như nước vỡ đê cuộn cuộn ào thẳng về phía trước, không ngừng xô đẩy con Trường Mao Cự Tượng mà Mạnh Hổ và Mông Nghiên đang bám trên lưng. Con Trường Mao Cự Tượng cố gắng giãy dụa, kêu la thảm thiết, nỗ lực quay trở lại bên trong con đường. Thế nhưng những đồng bọn của nó không thêm quan tâm đến tiếng kêu rên, vẫn tiếp tục cuộn cuộn xông về phía trước, tiếp tục dùng thân hình khổng lồ của chúng xô đẩy tên đồng bọn đã lâm vào tuyệt cảnh.

Trong giây phút sinh tử ấy, Mạnh Hổ một tay vẫn nắm chặt đám lông trên lưng Trường Mao Cự Tượng, một tay nắm giáp lưng của Mông Nghiên, cả người đã hoàn toàn treo lơ lửng trên không, rất khó mượn lực. Gió núi thổi tới rất mạnh, thân hình của Mạnh Hổ và Mông Nghiên treo lơ lửng trên không bắt đầu đung đưa qua lại, xem ra lúc nào cũng có thể lọt xuống vực sâu cùng với con Trường Mao Cự Tượng kia.

Rốt cục con Trường Mao Cự Tượng đã hoàn toàn rơi khỏi con đường.

Trong lúc tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, tay trái Mạnh Hổ đang nắm đám lông rậm rạp của con Trường Mao Cự Tượng đột nhiên dùng sức thật mạnh, cả người mang theo Mông Nghiên lộn một vòng bay ngược lên trên. Sau đó Mạnh Hổ dùng một chân đạp mạnh lên lưng con Trường Mao Cự Tượng đáng thương kia, thân hình của cả hai người một lần nữa lại bay thẳng lên trên, rơi xuống trên lưng một con Trường Mao Cự Tượng khác đang chạy trên con đường hẹp.

Mạnh Hổ và Mông Nghiên gần như quay đầu lại nhìn cùng một lúc, con Trường Mao Cự Tượng đáng thương kia đã sớm biến mất trong bóng tối âm u của vực sâu thăm thẳm.

122. Chương 128: Thoát Khỏi Miệng Hùm

Con Trường Mao Cự Tượng này chở hai người Mạnh Hổ và Mông Nghiên chạy thẳng về phía trước mấy chục dặm, con đường hẹp vô cùng nguy hiểm rốt cục cũng đã kết thúc. Một mảnh đất tương đối rộng lớn bằng phẳng rốt cục đã xuất hiện trong tầm nhìn của hai người, Mạnh Hổ vội ôm Mông Nghiên rời khỏi lưng con Trường Mao Cự Tượng, con Trường Mao Cự Tượng ấy liền chạy theo bầy Trường Mao Cự Tượng đi xa, chỉ trong thoáng chốc đã mất hút khỏi tầm mắt hai người.

Mạnh Hổ ôm Mông Nghiên nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, hỏi:

- Người không sao chứ?

Mông Nghiên lắc đầu không nói gì, có thể là tình cảnh kinh hồn trên lưng Trường Mao Cự Tượng khi này làm cho nàng sợ đến choáng váng.

Mạnh Hổ cũng lười biếng kiểm tra thương thế cho nàng, đặt mông ngồi phịch trên mặt đất thở dốc. Mới vừa rồi chạy thực mạng một hơi cùng với tình cảnh kinh hồn trên lưng Trường Mao Cự Tượng gần như đã làm hắn tiêu hao hết sức lực toàn thân, giờ phút này đột nhiên được thư giãn, nhất thời cảm thấy toàn thân mỗi một rã rời, xương cốt trong cơ thể dường như tan ra thành từng mảnh, tay trái bị thương lại càng đau đớn nóng rát.

Nhưng Mạnh Hổ biết hiện tại không phải lúc nghỉ ngơi, bốn tên thích khách kia lúc nào cũng có thể đuổi tới. Nếu như lúc này bị bốn tên thích khách nọ đuổi kịp, chẳng những Mông Nghiên phải chết một cách vô

duyên vô cớ, Mạnh Hổ hẳn cũng chỉ có đường chết mà thôi! Nghĩ tới đây, Mạnh Hổ lập tức phấn khởi tinh thần đứng bật dậy, tiến tới chụp lấy giáp lưng của Mông Nghiên.

- Ối...

Mông Nghiên đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở bừng mắt, gắt giọng:

- Người không thể bồng ta trên tay hay sao? Cứ xách ta chạy tới chạy lui như đồ chơi vậy sao?

- Còn lắm lời làm gì?

Mạnh Hổ bực mình hừ một tiếng, không thèm để ý tới thể diện của Mông Nghiên, đưa tay nắm vào giáp lưng của Mông Nghiên nhắc bổng nàng lên.

Ngay khi Mạnh Hổ chuẩn bị cất bước, đột nhiên một cơn gió núi rất mạnh từ phía bên kia con đường thổi tới. Mạnh Hổ mơ hồ ngửi được một mùi tanh tươi vô cùng, sau đó tóc gáy trong thoáng chốc dựng đứng cả lên. Nguy hiểm! Cực kỳ nguy hiểm! Chỉ có lúc gặp phải nguy hiểm cực kỳ, Mạnh Hổ mới có phản ứng đáng sợ như thế!

Bỗng nhiên, một tràng âm thanh trầm thấp mơ hồ vang lên phía sau.

Mạnh Hổ đột ngột quay đầu nhìn lại, sau đó đồng tử nhanh chóng co rút, chỉ thấy một con hổ khổng lồ đang ngạo nghễ chắn ngang con đường bên phải một khối đá to lớn. Con hổ này có hình dáng khổng lồ, thậm chí so với hổ trên thế giới trước kia của Mạnh Hổ lớn hơn rất nhiều, nói về trọng lượng chỉ sợ nặng đến mấy tấn!

Cái làm Mạnh Hổ cảm thấy ngạt thở chính là khoé miệng của con hổ khổng lồ kia lộ ra hai chiếc răng nanh thật dài, sắc bén đến nỗi toát ra vẻ lạnh lùng làm cho người khác không rét mà run. Mạnh Hổ cảm thấy trái tim mình dường như chìm xuống, đáng chết, dĩ nhiên đây là cự thú hồng hoang Kiếm Xỉ Hổ (hổ rừng kiếm)! Bây giờ rốt cục Mạnh Hổ cũng đã hiểu vì sao bảy Trường Mao Cự Tượng lại chạy trốn vô cùng chật vật như vậy, thì ra là do con súc sinh này đuổi phía sau!

Mông Nghiên cũng đã nhìn thấy Kiếm Xỉ Hổ, run giọng nói:

- Trời ơi, chính là Kiếm Xỉ Cự Hổ!

Ngao....

Con Kiếm Xỉ Cự Hổ hơi ngẩng cái đầu khổng lồ, khe gằm một tiếng trầm đục mở to cái miệng đỏ như chấu máu, một mùi tanh tươi nồng nặc thoáng chốc theo gió núi truyền tới, làm cho người ngửi thấy phải buồn nôn. Mạnh Hổ chậm rãi khom người, nhặt một phiến đá bén nhọn trên mặt đất, cảm thấy trong lòng lạnh toát, mới vừa rồi mãi lo chạy trốn, ngay cả Huy Hoàng kiếm cũng đã đánh rơi đâu mất!

Càng khốn khổ hơn chính là thể lực của Mạnh Hổ đã giảm sút nghiêm trọng, hơn nữa tay trái lại bị thương, nếu như bình thường thì Mạnh Hổ chẳng xem con súc sinh kia ra gì. Theo như hắn thấy, con súc sinh này bất quá có thân hình to lớn một chút, sức lực cũng mạnh một chút, chỉ cần thể lực của hắn đầy đủ, trên tay lại có binh khí, đối phó với nó cũng không quá khó khăn.

Thế nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Mạnh Hổ lập tức gạt bỏ suy nghĩ này.

Con Kiếm Xỉ Cự Hổ kia chỉ nhảy một cái nhẹ nhàng, từ tảng đá lớn ngoài xa đã đến tảng đá cách hai người Mạnh Hổ chỉ có mười bước, lúc rơi xuống thậm chí không hề gây ra một tiếng động nào. Đồng tử Mạnh Hổ thoáng chốc co rút lại, con Kiếm Xỉ Cự Hổ khổng lồ này chẳng những không hề chậm chạp vụng về, thậm chí còn nhanh nhẹn quá mức tưởng tượng.

Tiếng sần sật nhẹ nhàng vang lên sau lưng Mạnh Hổ, không cần quay đầu lại, Mạnh Hổ cũng biết Mông Nghiên đang nhẹ nhàng cử động thân thể, cố gắng lết người đến ẩn núp phía sau một khối đá núi. Rốt cục lần này nữ nhân diện kia cũng có một hành động vô cùng chính xác, lúc này sự có mặt của nàng chỉ làm cho Mạnh Hổ càng thêm bấn loạn, chắc chắn sẽ không có đường sống.

Con Kiếm Xỉ Cự Hổ đứng trên tảng đá quan sát Mạnh Hổ một hồi, sau khi đoán chừng ‘nhóc con’ này hẳn là không có gì nguy hiểm, liền gào lớn một tiếng nhảy về phía Mạnh Hổ, đưa hai chân trước ra chụp Mạnh Hổ. Mạnh Hổ vội vàng nhào qua một bên lăn trên mặt đất ra xa vài bước, cái chụp của con Kiếm Xỉ Cự

Hổ đã lạc vào khoảng không. Nhưng không đợi cho Mạnh Hổ kịp đứng dậy, chiếc đuôi to lớn nặng nề của Kiếm Xỉ Cự Hổ đã hung hăng quét tới, Mạnh Hổ vì thể lực cạn kiệt nghiêm trọng nên độ nhanh nhẹn cũng giảm đi rất nhiều, không thể tránh thoát, bị chiếc đuôi to lớn ấy quét trúng lưng.

Phốc!

Mạnh Hổ há miệng phun ra một ngụm máu tươi, cả người đã bị đuôi Kiếm Xỉ Cự Hổ quét bay lên không.

Kiếm Xỉ Cự Hổ gào lên một tiếng, đột nhiên xoay người, chân trước giậm mạnh lên mặt đất một cái, thân thể khổng lồ của nó lập tức vọt lên không với tốc độ kinh người, sau đó há cái miệng đỏ lòm như chậu máu tấp vào người Mạnh Hổ. Nếu như con Kiếm Xỉ Cự Hổ tấp trúng người Mạnh Hổ, phỏng chừng thân thể Mạnh Hổ chỉ còn lại một nửa mà thôi! Mông Nghiên trốn phía sau khối đá đã sợ hãi đến choáng váng, hai tay đưa lên bịt chặt cái miệng nhỏ nhắn, cố gắng không để bật ra tiếng kêu sợ hãi.

Trong lúc nguy cấp, Mạnh Hổ giương tay phải lên, mảnh đá bén nhọn mang theo tiếng rít gió chói tay nhắm thẳng vào mắt trái Kiếm Xỉ Cự Hổ bay nhanh tới. Kiếm Xỉ Cự Hổ theo bản năng nghiêng đầu tránh sang một bên, cái miệng há rộng như chậu máu không tấp trúng được Mạnh Hổ, trong lúc tỉnh mạng như đèn treo trước gió, Mạnh Hổ quơ hai tay ra chụp lấy hai cái răng nanh to lớn của Kiếm Xỉ Cự Hổ.

Trong khoảnh khắc, Mạnh Hổ đột nhiên phát lực, dùng hết sức lực toàn thân bẻ mạnh một cái, chỉ nghe rắc một tiếng vang lên, chiếc răng nanh to lớn bên trái không ngờ đã bị Mạnh Hổ bẻ gãy đột ngột. Kiếm Xỉ Cự Hổ quá đau đớn kêu lên một tiếng thê thảm, từ trên không trung rơi xuống đất thật mạnh, chiếc đầu khổng lồ điên cuồng lắc qua lắc lại, cố gắng hất bay Mạnh Hổ đang bám lấy chiếc răng nanh còn lại.

Mông Nghiên trốn phía sau khối đá chứng kiến một hồi đại chiến kinh tâm động phách giữa người và hổ, con Kiếm Xỉ Cự Hổ kia dường như đã nổi cơn điên, liều mạng lăn lộn trên mặt đất, sau đó nhảy lên nhảy xuống, dùng sức lắc đầu vẩy đuôi, tìm mọi cách cố gắng hất văng Mạnh Hổ đang bám trên chiếc răng nanh của nó.

Mạnh Hổ thà chết cũng không chịu buông tay, tay kia vẫn nắm thật chặt đoạn răng nanh bẻ gãy khi này, chờ đợi cơ hội phản kích.

Trong khoảnh khắc, Kiếm Xỉ Cự Hổ lại há cái miệng rộng như chậu máu ra gào thét, Mạnh Hổ nhắm chuẩn thời cơ, đoạn răng nanh nắm chặt trên tay phải trong khoảnh khắc hoá thành một luồng sáng trắng đâm thẳng vào cái miệng rộng như chậu máu của Kiếm Xỉ Cự Hổ. Đoạn răng nanh sắc bén dễ dàng đâm thủng lớp thịt mềm trong cổ họng Kiếm Xỉ Cự Hổ, sau đó xuyên thủng cả đầu rồi ló ra phía sau cổ Kiếm Xỉ Cự Hổ.

Ngao....

Trúng một nhát đâm trí mạng, rốt cục Kiếm Xỉ Cự Hổ gầm lên một tiếng đau đớn rồi co quắp ngã xuống.

Mạnh Hổ thở ra một hơi thật dài, cả người gần như kiệt lực ngã ngổ trên mặt đất, lúc này thật sự là hần không còn một chút sức lực nào, thậm chí muốn nhích nhích đầu ngón tay cũng không thể được!

Dâm phụ Mông Nghiên kia từ phía sau khối đá đang ẩn nấp vui mừng chạy ra, vết thương trên người hình như đã tốt hơn một chút. Thật ra nàng cũng chỉ bị thương nhẹ mà thôi, lúc này chỉ bị răng nanh của Trường Mao Cự Tượng nhẹ nhàng đụng phải, hơi bị xuất huyết bên trong một chút, không phải bị gãy xương sườn đâm thủng nội tạng nặng nề như Mạnh Hổ đã nghĩ.

Lúc Mông Nghiên vừa chạy ra, một con dã thú nhỏ không biết loài nào cũng từ sau khối đá mà nàng vừa ẩn thân khi này thoát ra, vừa chạy vừa thét lên chi chi rất chói tai, chỉ trong thoáng chốc đã biến mất trong rừng rậm. Xem ra vừa rồi con dã thú nọ cũng bị Kiếm Xỉ Cự Hổ vua của bách thú làm cho sợ hãi, nên lần trốn ở đó không dám chạy đi.

Bất ngờ thấy một bóng đen từ sau lưng mình chạy ra, Mông Nghiên không khỏi giật mình kinh hãi, theo bản năng bước sang bên cạnh hai bước. Khổ nỗi khối đá mà nàng ẩn thân cũng đã sát bên bờ vực, nàng vừa bước sang bên hai bước lập tức một chân đã bước vào khoảng không, Mông Nghiên chỉ kịp hét lên một tiếng, cả người liền nghiêng hẳn ra ngoài bờ vực.

Mạnh Hổ cười khỏ một tiếng, hai chân búng mạnh một cái, cả người giống như viên đạn bắn nhanh về phía Mông Nghiên.

Trong lúc Mông Nghiên trầm nghĩ lần này chết chắc, một cánh tay không biết từ đâu xuất hiện, chụp một phát đã bắt dính được tay nàng. Mông Nghiên theo phản ứng tự nhiên lập tức nắm chặt cánh tay ấy, Mạnh Hổ lôi Mông Nghiên từ bờ vực vào trong, hừ một tiếng bực bội rồi cất tiếng trách móc:

- Xin người cẩn thận giùm một chút, ta cứu được người một lần hai lần, nhưng không cứu được người lần thứ...

Chữ ‘ba’ cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng Mạnh Hổ, đôi mắt Mông Nghiên đột nhiên tròn trợn, nhìn thẳng sau lưng Mạnh Hổ, dường như sợ hãi vì vừa nhìn thấy ma quỷ vậy!

Mạnh Hổ thầm giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, con Kiếm Xỉ Cự Hổ vốn lúc này đã co quắp ngã xuống không ngờ lúc này đã sống lại, đang giương nanh múa vuốt xông về phía hai người, trong cái miệng rộng đỏ lòm như chậu máu vẫn còn cắn đoạn răng nanh!

Mạnh Hổ thầm mắng trong lòng, vội vàng lôi Mông Nghiên tránh sang một bên. Thân hình to lớn của Kiếm Xỉ Cự Hổ gần như lướt qua sát bên Mạnh Hổ và Mông Nghiên, lao thẳng về phía vực sâu. Ngay trước khi rơi xuống vực, Kiếm Xỉ Cự Hổ quay đầu trở lại lần cuối, cái miệng rộng như chậu máu mở to, hung hăng tấp vào đầu Mông Nghiên.

Mông Nghiên theo bản năng lập tức khom lưng cúi đầu, Kiếm Xỉ Cự Hổ tuy không cắn trúng đầu nàng, nhưng lại cắn trúng giáp lưng của nàng.

Vốn là Mông Nghiên vẫn còn treo lơ lửng bên bờ vực, chỉ nhờ vào cánh tay của Mạnh Hổ giữ lại nên mới không bị rơi xuống dưới, lúc này bị sức nặng mấy tấn của Kiếm Xỉ Cự Hổ kéo xuống, lập tức lộn một vòng rơi xuống vực. Mạnh Hổ vì không kịp đề phòng, cũng không thể nào trụ vững chân trên mặt đất, nên bị Mông Nghiên lôi theo xuống vực. Hai người một hổ cứ như vậy tạo thành một chuỗi rơi thẳng xuống vực sâu.

Rất nhanh hai người một hổ đã chìm vào trong đám sương mù dày đặc dưới vực, bên tai tiếng gió vù vù, cũng không biết đã rơi xuống sâu đến đâu, Mạnh Hổ đột nhiên nghe thấy dưới thân mình truyền đến một tràng âm thanh răng rắc. Chỉ trong thoáng chốc, Mạnh Hổ cả thấy thân thể của mình dường như bị vật gì cản lại, vật kia rất nhanh đã bị đứt gãy, nhưng Mạnh Hổ cảm thấy rõ ràng tốc độ rơi xuống của mình đã chậm lại rất nhiều.

Không gian tràn ngập sương mù dày đặc dường như đã biến mất, rốt cục Mạnh Hổ và Mông Nghiên cũng đã thấy rõ cảnh tượng bên dưới vực sâu.

Thì ra hai người và con Kiếm Xỉ Cự Hổ đã rơi xuống một hạp cốc sâu thẳm, bên trong hạp cốc các loại dây leo cành khô giăng đầy. Vừa rồi vật ngăn cản thân thể Mạnh Hổ chính là đám dây leo này, vì được dây leo quấn quanh, tốc độ rơi xuống của hai người một hổ chậm lại rõ ràng, trong khoảnh khắc đã dừng lại treo lơ lửng trong không trung.

.....

Lời tác giả:

Viết tới đoạn này, bản kiểm khách tự hỏi lòng mình cũng không viết ra chuyện gì quá đáng hay mất mặt. Mạnh Hổ cũng không làm việc trái với tác phong của mình, cho nên mới ba lần bảy lượt ra tay cứu Mông Nghiên, ta có thể hiểu được cảm giác ấy.

Khi một nam nhân thấy một nữ nhân gặp nạn, không cần biết nữ nhân ấy có phải là một nữ nhân dâm đang xấu xa hay không, ta nghĩ mỗi nam nhân dưới tình huống ấy, chỉ cần mình có khả năng đều sẽ ra tay cứu viện. Huống chi lúc ấy tình hình khẩn cấp, Mạnh Hổ cũng không có thời gian suy nghĩ quá nhiều.

Cho đến lần sau cùng rơi xuống vực sâu, Mạnh Hổ vẫn hoàn toàn bị động, mặc dù phát xuất từ việc cứu Mông Nghiên, nhưng hẳn hoàn toàn không biết vì vậy mà phải rơi xuống vực, đặc biệt giải thích, hy vọng quý độc giả chấp nhận.

123. Chương 129: Người Sẽ Thích Ta Sao?

Sợi dây mây đang quấn lấy thân Kiếm Xỉ Cự Hồ đột nhiên phát ra thanh âm kinh khủng, có vẻ như có thể đứt bất cứ lúc nào.

Mạnh Hồ vội la lên:

- Nếu không muốn chết thì mau cởi áo giáp ra!

Mông Nghiên ủa một tiếng, nhanh chóng đưa tay phải ra phía trước ngực cởi vội dây buộc áo giáp. Trong khoảnh khắc Mông Nghiên vừa cởi xong dây buộc áo giáp, sợi dây mây quấn lấy thân Kiếm Xỉ Cự Hồ rốt cục đã đứt lìa, Kiếm Xỉ Cự Hồ rơi ầm ầm xuống đáy cốc. Áo giáp trên người Mông Nghiên cũng nhanh chóng lột ra, thoáng chốc lộ ra chiến y bó sát người, chính là một bộ chiến y bằng lụa màu hồng phấn bó sát người.

Không còn áo giáp ngoài, hai ngọn núi trước ngực Mông Nghiên nhất thời phồng lên thật mạnh, suýt nữa thoát khỏi chiến bào bằng lụa bó sát người lộ ra ngoài. Mạnh Hồ tàn nhẫn thâm nghĩ trong lòng, dâm phụ quả nhiên là dâm phụ, chẳng những thích áo giáp màu hồng, cũng thích cả chiến y màu hồng, không biết quần lót có phải cũng là màu hồng hay không?

Thế nhưng chuyện làm cho Mạnh Hồ cảm thấy ngoài ý muốn là, không ngờ dâm phụ như Mông Nghiên mà cũng đỏ mặt, không lẽ nàng cũng biết thẹn thùng sao?

Mông Nghiên không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sáng rực của Mạnh Hồ, cúi thấp đầu nhẹ giọng hỏi:

- Mạnh Hồ, bây giờ chúng ta làm sao đây?

Mạnh Hồ nở nụ cười khổ, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp gì. Vừa rồi Kiếm Xỉ Cự Hồ rơi xuống dưới đáy vực, rất lâu cũng không nghe thấy thanh âm của vật nặng rơi xuống đất, có thể thấy khoảng cách từ đây xuống tới đáy vực còn rất xa. Thế nhưng khoảng cách trở lên cũng không ngắn chút nào, thời gian rơi xuống lâu như vậy, e rằng hai người đã xuống sâu không biết bao nhiêu trượng!

Thấy Mạnh Hồ trầm ngâm không trả lời, Mông Nghiên đột nhiên thở dài, nói với vẻ áy náy:

- Mạnh Hồ, thật xin lỗi, chính là vì cứu ta nên ngươi mới hãm vào tuyệt cảnh.

Mạnh Hồ bực bội hừ một tiếng, vẫn không trả lời, nhưng trong lòng thâm nghĩ, ta cũng không phải vì cứu ngươi.

- Ta biết...

Dường như Mông Nghiên đoán được suy nghĩ trong lòng Mạnh Hồ, giọng nàng đượm vẻ bi ai:

- Người không thích ta, thậm chí chán ghét ta, nhưng dù sao đi nữa ngươi cũng đã cứu ta bốn lần. Mạnh Hồ, nếu như chúng ta có thể sống sót rời khỏi nơi đây, ta thề nhất định sẽ báo đáp ngươi!

Mạnh Hồ lạnh lùng:

- Ta không cần!

- Ôi!

Mông Nghiên bỗng thở dài một tiếng, nói với vẻ tiếc nuối:

- Thế nhưng xem ra chúng ta rất khó thoát khỏi nơi đây...

Mạnh Hồ không còn lòng dạ nào nghe những lời thừa thãi của Mông Nghiên, hắn đang cúi đầu suy nghĩ chợt thấy hai đoạn mũi nhọn của phần giáp bảo vệ đầu gối của nàng, nhất thời mắt sáng rực lên, lạnh lùng quát:

- Đưa chân ngươi lại đây!

Mông Nghiên sửng sốt, ngạc nhiên hỏi:

- Để làm gì?

- Đừng nói nhiều nữa!

Mạnh Hổ hừ lạnh một tiếng, dùng tay chop lấy bắp đùi trắng như tuyết của Mông Nghiên kéo đến trước mặt mình.

Mông Nghiên ừm một tiếng, thoáng chốc mặt mày bừng đỏ, cặp đùi thon thả của nàng đã giang ra hết cỡ, sau đó choàng qua thân thể Mạnh Hổ với tư thế vô cùng xấu hổ. Một vẻ lạnh lùng bất giác xuất hiện trong mắt Mông Nghiên, nàng nghĩ sai lệch, vẫn tưởng rằng trước khi chết Mạnh Hổ đã phát cuồng, thừa dịp vẫn còn thở muốn thân mật với nàng một phen.

Mạnh Hổ lại không thèm quan tâm Mông Nghiên đang nghĩ những gì trong đầu, trong thoáng chốc đã xé miếng giáp bảo vệ đầu gối của Mông Nghiên ra.

Phần giáp bảo vệ ở các chỗ khớp xương của các võ tướng ở thế giới Trung Thổ đều có một đoạn mũi nhọn. Thứ nhất là để trang trí làm đẹp, thứ hai là có thể bảo vệ các khớp xương yếu ớt, lúc cần thiết cũng có thể dùng làm vũ khí đả thương người. Đoạn mũi nhọn trên miếng giáp bảo vệ đầu gối của Mông Nghiên tính chất hoàn mỹ, ánh sáng lấp loè xem ra vô cùng sắc bén.

Mạnh Hổ tìm một khe nứt trên vách đá, dùng đoạn mũi nhọn nhẹ nhàng đâm một nhát, chỉ nghe phốc một tiếng, đoạn mũi nhọn đã đâm thật sâu vào khe nứt, thẳng tắp không vương vãi chút nào. Thấy cảnh này, Mạnh Hổ không khỏi hưng phấn bật cười ha hả, đây quả thật là trời không tuyệt đường người, rốt cục đã có biện pháp thoát khỏi nơi quỷ quái này.

Rốt cục Mông Nghiên biết mình đã trách lầm Mạnh Hổ, trên mặt không khỏi lộ vẻ xấu hổ, thấp giọng hỏi:

- Có chuyện vui mà người cười như vậy? Làm người ta sợ muốn chết!

- Người thì biết gì, có thể thoát khỏi nơi đây hay không là hoàn toàn nhờ vào món đồ chơi này!

Mạnh Hổ nói xong khề hừ một tiếng, không thèm khách khí chút nào ôm lấy đùi bên kia của Mông Nghiên, cũng xé miếng giáp bảo vệ đầu gối ra. Sau khi lấy được đoạn mũi nhọn trên miếng giáp, Mạnh Hổ bắt đầu lựa chọn những sợi dây mây bên cạnh mình, không chọn những dây mây đã khô chết hoặc còn quá non, chỉ chọn những sợi dây mây già cứng cáp.

Mông Nghiên cũng không biết Mạnh Hổ muốn làm gì, nhưng nàng biết Mạnh Hổ là một nam nhân chân chính, vừa rồi đã trách lầm hắn, lập tức hỏi với vẻ vừa tiếc nuối vừa xấu hổ:

- Mạnh Hổ, nếu như ta có thể làm lại từ đầu, ta không phải là dâm phụ ai cũng có thể làm chồng, người có còn chán ghét ta như bây giờ không?

- Không!

Mạnh Hổ lắc đầu, không hề suy nghĩ đáp gọn.

Mông Nghiên vốn có bề ngoài cực kỳ xinh đẹp, trên người lại toát ra vẻ dụ hoặc mê người làm cho nam nhân sinh ra cảm giác ham muốn khó mà cưỡng lại. Nếu như nàng không phải là dâm phụ ai ai cũng có thể làm chồng, Mạnh Hổ tuyệt đối sẽ không chán ghét nàng. Mông Nghiên lại hỏi tiếp:

- Vậy người sẽ thích ta sao?

Mạnh Hổ nghe vậy sửng sốt, thâm nghĩ đây là một vấn đề rất khó trả lời, nếu nói không hề động tâm trước một mỹ nhân đây vẻ dụ hoặc như Mông Nghiên thì quá dối trá. Có rất nhiều lúc nam nhân chỉ là động vật sử dụng hạ thể để suy nghĩ mà thôi, nữ nhân đối với chuyện ái ân cũng không cần tình cảm làm cơ sở. Nếu như Mông Nghiên không phải là dâm phụ, Mạnh Hổ sẽ rất vui lòng ân ái với nàng, thế nhưng chuyện thích hay không thì thật là khó nói.

Mông Nghiên cũng không tiếp tục hỏi nữa, sắc mặt đượm vẻ bi ai, có lẽ đang thương cảm cho cuộc đời mình đã không còn cơ hội quay đầu trở lại.

Thấy Mông Nghiên không hỏi nữa, Mạnh Hổ cũng không quan tâm tới nàng, cúi đầu tiếp tục lựa chọn dây mây, trong hạp cốc liền yên tĩnh trở lại, chỉ có gió núi lạnh thấu xương thổi vù vù rất mạnh, tạo nên tiếng vang làm cho người khác sởn tóc gáy. Mông Nghiên theo bản năng nhích lại gần một chút, thấp giọng hỏi:

- Mạnh Hổ, vách đá cao như vậy, chúng ta có thể leo lên được không?

Mạnh Hổ cười lạnh:

- Cho dù vách đá này cao đến tận trời, ta cũng có thể đào ra một cái thang dẫn lên tới đó!

Không biết vì sao, nghe Mạnh Hổ nói xong những lời này, đôi mắt to tròn của Mông Nghiên bỗng nhiên ngân ngấn nước, có lẽ nàng đang nhớ đến người chồng đã mất Trọng Nghĩa đang ở thiên đường xa xăm, có lẽ bởi vì nguyên nhân khác. Những giọt nước mắt trong suốt như những hạt trân châu lăn tròn trên gương mặt diễm kiều của Mông Nghiên.

Trên bờ vực.

Quả nhiên bốn tên thích khách đã đuổi tới đây.

Một bên trong bọn ra sức ngửi ngửi mùi tanh còn sót lại trong không khí, nghiêm giọng nói:

- Trong không khí vẫn còn mùi của Kiếm Xỉ Cự Hổ!

Một tên thích khách khác cúi đầu nhìn thấy vết máu rất lớn trên mặt đất, lại nhìn khắp bốn phía, phát hiện ra mặt đất và núi đá gần đó rất hỗn loạn, liền nói với vẻ vô cùng quả quyết:

- Xem ra hai người kia đã đấu một trận kịch liệt với Kiếm Xỉ Cự Hổ, vết máu kia hẳn là do Kiếm Xỉ Cự Hổ lưu lại.

- Không đúng!

Tên thích khách thứ ba phát hiện một vết máu khác cạnh đó, trầm giọng nói:

- Vết máu này không phải của Kiếm Xỉ Cự Hổ lưu lại, hai người kia ắt hẳn đã bị thương.

Tên thích khách cuối cùng đứng sát bên bờ vực, sau khi quan sát cẩn thận dấu vết trên bờ vực liền nói:

- Hai người kia và con Kiếm Xỉ Cự Hổ đã bị thương hẳn là đã rơi xuống vực! Chính là vị trí này, các người nhìn xem, nơi này còn có dấu vết của hổ trảo, góc của tảng đá nhô ra này còn có dấu ngón tay người rất rõ ràng.

Tên thích khách vừa dứt lời, trên con đường núi dẫn đến nơi này đột nhiên vang lên tiếng người vô cùng huyền ảo.

Tên thích khách lên tiếng đầu tiên bực bội hừ một tiếng:

- Xem ra đội cận vệ đi tìm hai người kia đã tới, chúng ta hãy mau chóng rời khỏi nơi đây.

- Đại ca, nhân vật mà tiên sinh bảo chúng ta đi ám sát vẫn chưa xác định được sống chết ra sao!

Một tên thích khách khác lên tiếng phản đối:

- Hơn nữa đội cận vệ của hai người kia bất quá chỉ có hơn ba trăm người, trong đó còn có hơn một trăm nữ nhân, huynh đệ chúng ta bốn người chỉ cần khê động ngón tay là có thể chém tận giết tuyệt, sợ gì?

- Tam đệ người thật là hồ đồ!

Tên thích khách lên tiếng đầu tiên khê quát:

- Hơn một trăm nữ nhân nọ quả thật không đáng kể gì, nhưng vẫn còn hơn hai trăm tên cận vệ quân là tinh nhuệ của quân đoàn cận vệ của đế quốc Quang Huy. Chúng ta giỏi về đơn đả độc đấu, nhưng lại không am hiểu chém giết trong đám loạn quân, nếu quả thật phải liều mạng không thể nào chống nổi hơn hai trăm tinh binh nọ! Huống chi trong đội cận vệ nọ vẫn còn tên sử song thiết kích không phải tầm thường, nội việc giải quyết tên ấy cũng đã rất là phiền phức!

Hai tên thích khách còn lại rồi rít văng dạ liên tục, tên thích khách mới vừa lên tiếng phản đối cũng không dám nói thêm gì nữa. Tiếng xé gió vang lên, bốn bóng đen đã rời khỏi bờ vực thẳm, thoáng chốc đã biến mất trong khu rừng rậm cách đó không xa.

Bốn tên thích khách vừa rời khỏi không lâu, Trương Hưng Bá, Hoàng Đảm đã dẫn theo hơn hai trăm cận vệ quân tinh binh cùng với hơn một trăm nữ vệ của Mông Nghiên xuất hiện trên con đường núi. Trương Hưng Bá tay cầm song thiết kích chạy như bay dẫn đầu đám người, vẻ mặt của hắn xem ra vô cùng giận dữ, Hoàng Đảm theo sát phía sau mặt cũng lộ vẻ lo âu.

Khoảng không giữa hạp cốc.

Không bị Mông Nghiên quấy rầy bằng những câu hỏi vắn vơ nữa, rốt cục Mạnh Hổ đã chuẩn bị xong xuôi. Hai đoạn mũi nhọn của miếng giáp bảo vệ đầu gối đã được Mạnh Hổ cải tiến thành hai cái ‘nêm leo núi’* giản dị, sau đó đặt lưng Mông Nghiên áp vào lưng Mạnh Hổ, cuối cùng dùng dây mây cứng cáp buộc chặt lại.

(*Nêm leo núi: Nguyên văn: Nham thạch trụ (piton): dụng cụ leo núi chuyên nghiệp làm bằng kim loại, có nhiều hình dáng khác nhau như mũi dùi, như đinh, như dao.... để có thể cắm vào những khe nứt khác nhau trên vách đá trong quá trình leo núi. Ở đây nêm leo núi của Mạnh Hổ chỉ là tự chế, cho nên để trong dấu ngoặc.)

Đây cũng là chuyện chẳng đáng dừng, Mạnh Hổ cũng có thể dùng một sợi dây mây buộc Mông Nghiên ở dưới chân mình. Nhưng nếu làm như vậy, trong quá trình leo núi thân thể Mông Nghiên bị gió núi thổi mạnh sẽ không tránh khỏi đung đưa qua lại, kết quả có thể sẽ làm cho ‘nêm leo núi’ lay động, một khi nêm leo núi sút ra, hậu quả thật là không dám tưởng tượng. Mạnh Hổ cũng không dám chắc nếu hai người bị rơi xuống một lần nữa còn có thể được dây mây quấn giữ lại như lần trước hay không!

Chuẩn bị xong xuôi mọi chuyện, Mạnh Hổ bắt đầu dùng hai cái ‘nêm leo núi’ luân phiên leo lên trên. Hai cái ‘nêm leo núi’ được buộc chặt ngang hông Mạnh Hổ bằng một sợi dây mây cứng cáp, trong quá trình leo lên, chỉ cần còn có một cái ‘nêm leo núi’ vẫn cắm vào vách đá thì vẫn bảo đảm cho hai người không bị rơi xuống vực sâu lần nữa.

Bởi vì Mông Nghiên quay lưng về phía Mạnh Hổ, cho nên dù nàng cố gắng quay đầu cũng không nhìn thấy quá trình Mạnh Hổ leo núi ra sao, nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được Mạnh Hổ đang leo lên vách đá. Nhận thức trong lòng Mông Nghiên về Mạnh Hổ càng thêm sâu sắc hơn, đó là một nam nhân kiên cường, lạnh lùng, hơn nữa có trách nhiệm, một nam nhân chân chính!

Dường như đã qua rất lâu, cũng dường như chưa được bao lâu, Mông Nghiên vừa mệt vừa đói vừa lạnh vừa khổ sở, ngay khi nàng mơ mơ màng màng, sắp sửa hôn mê vì quá đói và mệt, trên vách đá bỗng vang lên một tiếng thét hào hùng. Tiếng thét nọ như hổ gầm giữa sơn lâm, rừng núi rung động, Mông Nghiên bị tiếng thét làm cho kinh động không khỏi giật mình tỉnh lại.

Trên miệng vực, Trương Hưng Bá đang đưa cổ họng về phía dưới vực sâu dùng hết sức lực hò hét:

- Tướng quân...

Âm thanh lượn lờ, vọng đi vọng lại trong sơn cốc thật lâu không dứt, Trương Hưng Bá mặt mày sầu thảm đang định bỏ đi, đột nhiên một thanh âm mơ hồ từ dưới vực truyền lên. Trương Hưng Bá vừa nghe thấy nhất thời nhảy dựng lên, mặt mày kích động hét lớn:

- Ở bên dưới, tướng quân và công chúa điện hạ ở dưới vực, bọn họ vẫn còn sống, a ha.....

124. Chương 130: Ăn Miếng Trả Miếng

Tướng chừng như gặp lại ở kiếp sau, Trương Hưng Bá, Hoàng Đảm và hơn hai trăm cận vệ quân hưng phấn không thôi, bọn nữ vệ của Mông Nghiên kích động đến mức khóc không thành tiếng. Vẻ mặt của Mông Nghiên cũng vô cùng kích động, niềm vui sướng làm cho nàng cảm nhận được rằng tái thế làm người quả thật không dễ chút nào, đôi mắt đẹp mê hồn nhìn Mạnh Hổ, ánh mắt toát ra vẻ ôn nhu xưa nay chưa từng thấy.

Mạnh Hổ lại không hề vui mừng chút nào sau khi sống sót.

Đây cũng không phải là Mạnh Hổ đạt tới tình trạng ‘Sống không lấy gì làm vui, chết không lấy gì làm buồn’, mà là vì những tình cảnh sinh tử cách nhau chỉ một đường tơ như vậy hắn đã trải qua quá nhiều lần. Đối với lão binh thân trải trăm trận như Mạnh Hổ, chuyện đứng bên bờ vực sinh tử coi như chẳng đáng gì, thần kinh bọn họ đã sớm trải qua tôi luyện không biết bao nhiêu lần mấp mé lần ranh sinh tử như vậy, có thể nói là đã quá chai sạn, không còn cảm giác!

Trong lúc người khác vẫn đắm chìm trong kích động và vui sướng vì cảm thấy mình may mắn, Mạnh Hổ lại đang nghĩ cách báo thù.

Không sai, Mạnh Hổ muốn báo thù, Mạnh Hổ không phải là người cam chịu thiệt thòi, tính cách của hắn chính là ăn miếng trả miếng, bốn tên thích khách nọ làm hại Mạnh Hổ suýt nữa đi đời, chuyện này vẫn chưa xong! Nếu như không vặn ngược đầu bốn tên thích khách nọ ra sau lưng chúng rồi bắt chúng chỉ ra kẻ chủ mưu đứng sau lưng, Mạnh Hổ tuyệt đối sẽ không chịu để yên!

Dĩ nhiên, Mạnh Hổ cũng hiểu rất rõ ràng, bốn tên thích khách nọ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Mạnh Hổ đang thầm tính toán mưu kế trong lòng, đột nhiên hừ một tiếng rồi ngã lăn ra đất. Trương Hưng Bá còn đang nhảy nhót vui mừng thấy thế giật mình kinh hãi, vội vã tiến lại đỡ lấy Mạnh Hổ, gấp giọng nói:

- Tướng quân!

Mặc dù Mông Nghiên bị bọn nữ vệ của nàng bao vây chặt cứng, nhưng đôi mắt mê hồn luôn lưu ý Mạnh Hổ. Thấy Mạnh Hổ đột nhiên ngã lăn xuống đất, trong lòng nhất thời nặng trĩu, vội vàng gạt đám nữ vệ bên cạnh ra, nhanh chóng đi tới chỗ Mạnh Hổ ngồi xổm xuống, hỏi với vẻ đầy lo lắng:

- Mạnh Hổ, người làm sao vậy?

Mạnh Hổ len lén dùng răng cắn đầu lưỡi của mình, nhất thời một dòng máu tươi như sợi tơ đã trào ra khoe miệng.

Mông Nghiên thấy Mạnh Hổ không nói lời nào, chỉ có máu tươi theo khoe miệng của hắn trào ra, tưởng rằng hắn bị nội thương rất nghiêm trọng nhưng vì cứu nàng cho nên mới kiên trì cho đến bây giờ, lúc này đã an toàn, rốt cục nội thương của hắn lập tức phát tác, hơn nữa không nói được lời nào. Nhớ đến năm lần bảy lượt Mạnh Hổ đã cứu mạng nàng, Mông Nghiên không khỏi cảm thấy buồn rầu, nước mắt như những hạt châu lăn tròn trên mặt, vừa khóc vừa nói:

- Mạnh Hổ, là tại ta, là tại ta không tốt...

- Tướng quân, ngài nhất định phải cố gắng chịu đựng!

Trương Hưng Bá nói dứt lời liền quay đầu lại, giận dữ hét với Hoàng Đắm và bọn cận vệ quân đang đứng vây ra đó:

- Còn lo lắng con bà nó gì chứ? Cánh khiêng, nhanh chóng đi làm một cái cáng khiêng mang lại đây! Nếu như tướng quân có mệnh hệ gì, lão tử sẽ ngắt đầu đám khốn kiếp chúng bây xuống hết, nhanh lên!

Hoàng Đắm vung tay lên, cả đám cận vệ quân nháo nhào tứ tán chạy đi.

Chỉ trong thoáng chốc, hơn hai trăm tên cận vệ quân đã mang về mấy chục cái cáng. Trương Hưng Bá và Hoàng Đắm vô cùng cẩn thận nâng Mạnh Hổ lên trên cáng, sau đó cùng Hoàng Đắm khiêng cáng lên, quát lớn:

- Đi!

Hoàng Đắm ra lệnh một tiếng, hơn hai trăm tên cận vệ quân và hơn trăm nữ vệ liền che chở cho Mạnh Hổ đang ‘bị thương nặng’ và Mông Nghiên đi qua con đường núi hẹp. Chỉ trong khoảnh khắc, đoàn người đã chìm vào trong biển mây mờ mịt mênh mông, bờ vực sâu vừa mới ồn ào huyền ảo rất nhanh đã yên tĩnh trở lại.

Thời gian chùng uống hết chung trà trôi qua, bốn tên thích khách nọ trở lại bên bờ vực.

Một tên trong bọn cất tiếng:

- Đại ca, đôi cẩu nam nữ kia quả thật là lớn mạng, té từ trên vách đá cao như vậy cũng không chết, hừ hừ, bất quá nam nhân kia dường như đã bị thương, thương thế xem ra rất nặng!

- Nam nhân kia đầu với Kiếm Xỉ Cự Hồ trên bờ vực hẳn là đã bị thương.

Tên thích khách được gọi là ‘đại ca’ ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Nam nhân kia võ nghệ rất cao, nếu như hắn liên thủ cùng tên sử dụng song thiết kích, huynh đệ chúng ta bốn người chưa chắc đã thắng được chúng. Thế nhưng bây giờ tên nam nhân ấy đã bị thương nặng, chúng ta đã có cơ hội, ba vị huynh đệ, chúng ta đuổi theo, buổi tối hôm nay thừa dịp bọn chúng lập trại nghỉ ngơi sẽ động thủ!

- Dạ!

Ba tên thích khách còn lại ầm ầm đáp lời.

Lại nói về Trương Hưng Bá và Hoàng Đảm khiêng Mạnh Hổ đi, bởi vì lo lắng cho ‘thương thế’ của Mạnh Hổ, hơn nữa con đường núi vừa hẹp vừa hiểm trở, sơ xuất một chút là lập tức trượt chân rơi xuống vực sâu vạn trượng. Cho nên hai người cũng không dám đi quá nhanh, miễn cưỡng đi trên con đường núi vừa đi qua một đoạn nhất tuyến thiên*, lúc đưa được Mạnh Hổ và Mông Nghiên tới được mảnh đất bằng phẳng thì trời đã tối mịt.

(*: Nhất tuyến thiên hay còn gọi là ‘nhất tự thiên’, từ dùng để chỉ khe nứt thiên nhiên xuyên giữa ngọn núi, vì vách núi hai bên khe nứt cao ngất, người đi trong khe nứt ấy nhìn lên thấy bầu trời chỉ còn là một sợi chỉ dài, được xem là phong cảnh tự nhiên.)

Mạnh Hổ đã sớm ‘hôn mê’, Mông Nghiên thì trong lòng vô cùng rối loạn, Trương Hưng Bá nghiêm nghị trở thành nhân vật cầm đầu của cả đoàn người. Tên hán tử lỗ mãng cũng muốn đi suốt đêm, nhưng lại lo lắng ban đêm đi qua sạn đạo sẽ rất nguy hiểm. Dù sao sạn đạo này đã nhiều năm không được tu bổ, sau khi trải qua một phen bị chiến xa của Mạnh Hổ và Mông Nghiên giày xéo lại càng trở nên hư hỏng nhiều hơn.

Thấy Trương Hưng Bá lộ vẻ do dự không quyết, Hoàng Đảm tiến đến trước mặt hắn nói với vẻ dè dặt:

- Bá ca, hay là lập doanh nghỉ ngơi ở đây đi, ta xem tình hình thương thế của tướng quân hình như cũng đã ổn định, hay là chờ đến rạng sáng ngày mai hãy đi thì hợp lý hơn, cả đêm đi trên sạn đạo thật sự quá nguy hiểm!

- Ủ!

Trương Hưng Bá nặng nề gật đầu:

- Vậy lập doanh đi!

Mông Nghiên đi theo sát phía sau cánh Mạnh Hổ đột nhiên lên tiếng:

- Bảo người của người cẩn thận một chút, trong núi có thích khách!

Bóng đêm âm trầm.

Mấy mươi đống lửa cháy bùng bùng.

Lửa cháy rất mạnh, soi sáng khắp nơi, xua tan bóng tối vô tận, cũng xua tan lạnh giá trong đêm. Mông Nghiên và Mạnh Hổ vẫn còn ‘hôn mê bất tỉnh’ ở trong lều giữa, vòng ngoài là hơn trăm tên nữ vệ của Mông Nghiên, ngoài cùng là hơn hai trăm tên cận vệ quân của Hoàng Đảm.

Bất luận là nữ vệ của Mông Nghiên hay cận vệ quân của Hoàng Đảm, tất cả đều không được nghỉ ngơi yên ổn, mặc nguyên áo giáp mà nằm, binh khí cũng đặt trong tầm tay có thể với tới ngay được. Trương Hưng

Bá cầm song thiết kích trong tay giống như một pho tượng lạnh như băng giá, không hề động đậy đứng nghiêm bên cạnh Mạnh Hổ, hai mắt lấp lánh hữu thần không ngừng quan sát tứ bề trong bóng đêm vô tận.

Cách lều của Mạnh Hổ không xa, bốn bóng đen đang lẳng lẳng phục trên một khối đá núi nhìn sang bên này.

Bỗng nhiên, một tên thích khách trong bọn đưa tay ra hiệu, rồi rút lui về phía sau không một tiếng động. Đợi ba tên thích khách còn lại lùi về phía sau, tên thích khách đầu tiên mới nhỏ giọng nói:

- Cận vệ quân của đế quốc Quang Huy mặc dù khó đối phó, nhưng chỉ cần không để cho bọn chúng kết thành đội hình chiến đấu, vậy cũng không thể tạo nên uy hiếp quá lớn đối với chúng ta.

- ...Cho nên lần này hành thích nhất định phải mau chóng, phải thành công trước khi đám cận vệ quân kết thành đội hình chiến đấu!

- ...Hiện tại chương ngại lớn nhất chính là tên cầm song thiết kích trong tay kia, đó là một tay tài giỏi. Sau khi bắt đầu hành động, ta và Tam đệ, Tứ đệ chịu trách nhiệm giết chết tên kia, Nhị đệ người lao thẳng tới lều giữa ám sát đôi nam nữ. Sau khi ám sát hai người đó, chúng ta lập tức rời khỏi, tuyệt đối không nên ham chiến, tất cả nghe rõ chưa?

- Đã rõ!

Ba tên thích khách còn lại thấp giọng đáp.

Tên thích khách đầu lĩnh vung tay lên, bốn tên lập tức tản ra, ẩn vào trong bóng đêm vô cùng vô tận.

Đến nửa đêm, Trương Hưng Bá đột nhiên cảm thấy buồn tiểu tiện, liền cầm song thiết kích đi ra ngoài lều, sau đó cầm song thiết kích nặng nề xuống đất, rồi cởi dây quần bắt đầu bài tiết. Đang giữa lúc bài tiết thống khoái, bên tai Trương Hưng Bá chợt loáng thoáng truyền đến một thanh âm khác lạ nhỏ như tơ.

Trương Hưng Bá còn chưa bài tiết xong phải vội vã thắt lại dây quần, song thiết kích nhanh chóng trở về tay hắn.

Ba bóng đen từ ba hướng khác nhau bất thành linh xông ra không một tiếng động, nhanh như quỷ mị đánh về phía Trương Hưng Bá. Trương Hưng Bá hét lớn một tiếng, song thiết kích trong tay quét ngang ra, thiết kích nặng nề nhất thời xé rách không khí, mang theo tiếng sấm gió mơ hồ, chặn ngang ba tên thích khách đang tiến về phía trước.

Tuy nhiên ba tên thích khách có thể làm cho Mạnh Hổ phải cầm đầu chạy trốn, há phải hạ người dễ đối phó?

Chỉ nghe một tiếng đinh nhỏ vang lên, chiến đao của tên thích khách ngay chính diện đã chém trúng thiết kích của Trương Hưng Bá. Thế nhưng chuyện làm Trương Hưng Bá giật mình chính là, không ngờ chiến đao của tên thích khách ấy không bị hắt văng ra, ngược lại trượt dọc theo thân thiết kích, lưỡi chiến đao sắc bén va chạm vào thân thiết kích phát ra những đốm lửa sáng ngời, mang theo tiếng rít sù sù chém xuống tay trái cầm thiết kích của Trương Hưng Bá.

- Hừ!

Trương Hưng Bá hừ lớn, vội vã lui ngược về phía sau thì đã chậm một chút, hai tên thích khách tấn công hắn từ hai bên trái phải đã tiến sát bên cạnh hắn. Hàn quang chợt loé, trên thân thể Trương Hưng Bá đã có thêm ba vết thương sâu cạn không giống nhau. Ba tên thích khách chỉ một kích đã đắc thủ, không đợi Trương Hưng Bá kịp thở, lại như hình với bóng xông tới quần lấy hắn.

Trương Hưng Bá rống giận liên hồi, song thiết kích trong tay múa may điên cuồng, nhưng thủy chung vẫn không làm gì được ba tên thích khách đang truy sát hắn.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì đường lối võ công của ba tên thích khách này hoàn toàn khác hẳn Trương Hưng Bá. Đường lối võ công mà Trương Hưng Bá theo đuổi chính là quyết chiến sa trường, mà ba tên thích

khách kia lại theo con đường đơn đả độc đấu, ba tên bọn chúng lại giỏi về thể hợp kích, cho nên vừa mới giao thủ Trương Hưng Bá đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Chưa tới năm hiệp, Trương Hưng Bá đã lâm vào tuyệt cảnh.

Chỉ nghe hai tiếng choang choang vang lên, song thiết kích của Trương Hưng Bá đang múa may điên cuồng đã bị song thương và song câu của hai tên thích khách hai bên trái phải khéo léo giữ chặt. Trương Hưng Bá chưa kịp thu hồi song thiết kích, tên thích khách ở giữa đã nhảy lên cao, chiến đao sắc bén trong tay nhắm thẳng vào đầu Trương Hưng Bá hung hăng bổ xuống.

- Ngao!

Trương Hưng Bá hung hãn gào lên, nhắm mắt khê cúi đầu húc về phía trước, định dùng trán của mình đỡ lấy một đao có thể làm tan bia vỡ đá của tên thích khách đang chém xuống!

Mắt thấy chiến đao của tên thích khách nọ sắp sửa chém vào trán của Trương Hưng Bá, đột nhiên một cây trường mâu từ bên cạnh đâm xéo qua, chỉ nghe một tiếng keng vang lên, một đao tan bia vỡ đá của tên thích khách kia đã bị chặn lại. Trương Hưng Bá kinh ngạc mở mắt ra, chỉ thấy Mạnh Hổ không biết đứng bên cạnh hắn từ lúc nào, cây trường mâu mà Mạnh Hổ đang cầm trong tay đúng là cây trường mâu của tên thích khách có nhiệm vụ đi giết Mạnh Hổ.

Trương Hưng Bá ngạc nhiên:

- Tướng quân, ngài....

Trương Hưng Bá chưa kịp giật mình, ba tên thích khách đang vây công Trương Hưng Bá đã giật mình kinh hãi, không phải nam nhân này đã bị trọng thương sao, vì sao vẫn yên lành đứng ở nơi đây? Bỗng nhiên, tên thích khách là lão Đại nhớ tới đồng bọn của hắn, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa lều không biết từ lúc nào nằm lẩn lóc một thi thể, xem bề ngoài giống như Tam đệ của hắn!

- Trung đội số Ba, tập hợp đội hình!

Bầu trời đêm yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng hét như sấm nổ của Hoàng Đảm, hơn hai trăm tên cận vệ quân vốn không hề ngủ đã sớm bị kinh động trỗi dậy, dưới sự chỉ huy của Hoàng Đảm nhanh chóng kết thành đội hình chiến đấu, tạo thành đội hình rẽ quạt bao vây ba tên thích khách và Mạnh Hổ cùng Trương Hưng Bá, còn sau lưng ba tên thích khách chính là vực sâu vạn trượng!

125. Chương 131: Chuyện Này Vẫn Chưa Xong!

Tên thích khách cầm đầu lớn tiếng quát:

- Tam đệ, Tứ đệ chạy mau!

Tên thích khách cầm đầu cũng không phải là kẻ ngốc, vừa nhìn tình hình biết ngay rằng đại thế đã hỏng, đối phương có hai cao thủ cực kỳ khó đối phó, hơn nữa lại còn hơn hai trăm cận vệ quân tinh nhuệ. Bên mình đã hao mất một người, thực lực đã suy giảm đáng kể, lúc này chuyện mà hắn lo lắng không phải là ám sát đối phương, mà là làm sao để chạy trốn giữ mạng!

Hai tên thích khách sử song thương và song câu đồng thời quát to:

- Đại ca, chúng ta xông ra một lượt!

- Hừ hừ!

Mạnh Hổ cười lạnh:

- Các ngươi cũng thật là có tình có nghĩa, nếu đã như vậy hay là ở lại hết đi! Hưng Bá, người đối phó tên sử song câu, hai tên còn lại giao cho ta!

- Dạ!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, song thiết kích tấn công mãnh liệt hai bên trái phải của tên thích khách sử song câu.

Tên thích khách cầm đầu chậm rãi đưa ngang chiến đao trong tay, lưỡi đao nhẹ nhàng rung lên, trong thoáng chớp đã tạo nên từng tiếng vang như long ngâm. Chỉ trong khoảnh khắc, chiến đao sắc bén đã hoá thành ánh sáng lạnh lẽo ngập trời, giống như cơn sóng dữ nhanh như gió cuốn mây trôi chém về phía Mạnh Hổ. Mạnh Hổ khẽ quát một tiếng, trường mâu trong tay nhẹ nhàng điểm một cái về phía trước, chỉ nghe đing một tiếng, đao thể ngập trời lập tức tiêu tan thành mây khói.

- Ủa?!

Tên thích khách cầm đầu kêu lên một tiếng kinh ngạc, sợ hãi nói:

- Thương pháp của các hạ giỏi thật!

- Võ học trên thế gian gì cũng có thể phá, chỉ có nhanh là không thể phá!

Trường mâu trong tay Mạnh Hổ khẽ rung, thoáng chớp xuất ra một đoá thương hoa ngập trời phủ xuống tên thích khách cầm đầu, lạnh lùng nói:

- Nếu như các hạ bị người sai khiến đến đây hành thích, vậy phải hiểu rằng thất bại thì phải đền mạng, chuẩn bị chịu chết đi!

Keng keng keng...

Trong tiếng kim loại va chạm vào nhau dồn dập làm cho người khác ngạt thở, tên thích khách cầm đầu đã thối lui mười mấy bước, dần dần đã đến gần bờ vực.

Tên thích khách sử song thương cũng không bỏ chạy, lúc này thấy tên thích khách cầm đầu gặp nạn, nhất thời hươ song thương xông về phía Mạnh Hổ, lớn tiếng quát:

- Đại ca, ta tới giúp người!

- Tam đệ, đừng lo cho ta!

Tên thích khách cầm đầu vội la lên:

- Người mau chạy đi!

- Bây giờ muốn chạy thì đã muộn!

Mạnh Hổ cười gằn một tiếng, quay đầu lại đánh ngược trường mâu ra, lưỡi mâu sắc bén như ánh mắt đâm thẳng vào tên thích khách đang xông tới phía sau. Tên thích khách sử song thương lộ vẻ điên cuồng, coi như không thấy trường mâu của Mạnh Hổ đang đâm thẳng vào ngực mình, song thương trong tay vẫn không đổi hướng, nhắm thẳng vào lưng Mạnh Hổ.

Hiển nhiên, tên thích khách sử song thương đã đem lòng liều mạng.

Tên thích khách cầm đầu thấy vậy, lập tức múa chiến đao hợp công Mạnh Hổ.

Về mặt Mạnh Hổ vẫn lạnh lùng như thường, nếu đối phương là ba người liên thủ hoặc bốn người liên thủ, Mạnh Hổ đối phó sẽ có chút phiền phức. Nhưng nếu chỉ có hai người liên thủ thì không cần phải nói, tên thích khách sử dụng song thương muốn liều mạng cùng Mạnh Hổ chính là múa rìu qua mắt thợ. Mạnh Hổ là một lão binh thân trải trăm trận bò từ trong đồng xác chết ra, hãn am hiểu nhất chính là chiến thuật lấy mạng đổi mạng, ai muốn liều mạng cùng hắn, ắt hẳn người đó hiềm mạng hắn quá dài!

Bất giác trường mâu của Mạnh Hổ đang đâm về phía sau đột ngột rời khỏi tay, tựa như mũi tên rời khỏi dây cung bắn nhanh ra, tên thích khách cố tình liều mạng nhất thời không kịp đề phòng liền bị trường mâu bắn trúng. Chỉ nghe phập một tiếng vang lên, trường mâu đã xuyên thủng ngực tên thích khách, mũi mâu sắc bén xuyên ra sau lưng, mang theo một bóng hoa máu.

Sau khi bắn ra trường mâu, thân hình Mạnh Hổ không lùi mà tiến, nhanh như tia chớp xông về phía tên thích khách trước mặt.

Tên thích khách sử đao cười gằn một tiếng, đang muốn chém đứt thủ cấp của đối phương, đột nhiên đối phương vung hai tay lên, hai điểm hàn tinh mang theo tiếng rít chói tai bắn ngay vào mặt. Tên thích khách sử đao theo bản năng nghiêng đầu né tránh, hai điểm hàn tinh gần như lướt qua sát da mặt hắn, chỉ là một chút phân tâm suýt nữa phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Mạnh Hổ am hiểu nhất chính là phát hiện sơ hở thoáng qua của địch nhân trên chiến trường, hoặc là trong trận đánh nhau kịch liệt nắm bắt được sơ suất nhỏ như sợi tóc của địch nhân, sau đó dùng năng lực phản ứng ngoài sức tưởng tượng của hắn làm cho sơ hở hoặc sơ xuất của địch nhân lớn hơn, cuối cùng lợi dụng sơ hở hay sơ suất lớn đó mà phát động một kích chí mạng!

Người có thực lực hơi kém một chút gặp phải Mạnh Hổ, tuyệt đối không qua được ba hiệp!

Cũng cùng đạo lý như vậy, nếu như Mạnh Hổ không thể giải quyết được địch nhân trong vòng ba hiệp, như vậy cho dù có đánh tới ba trăm hiệp, Mạnh Hổ cũng chưa chắc có thể làm gì được hắn. Nói cách khác, ba búa đầu tiên* của Mạnh Hổ cực kỳ lợi hại, thế nhưng nếu đối thủ của hắn có thể chịu đựng qua ba hiệp, lực uy hiếp của Mạnh Hổ sẽ giảm đi rất nhiều!

(* : dựa theo sự tích ba búa của Trình Giảo Kim.)

Tên thích khách sử chiến đao vừa phân tâm một chút, Mạnh Hổ đã né qua chiến đao của hắn chém sát da mặt, bỗng nhiên, quyền phải của Mạnh Hổ đã vận lực đầy đủ đột ngột xuất ra. Chỉ nghe rắc một tiếng, đầu quyền to như cái bát của Mạnh Hổ đã đập trúng vào ngực tên thích khách sử đao, xuyên thấu vào trong lồng ngực, sau đó năm ngón tay xòe rộng đột ngột bóp mạnh một cái, trái tim của tên thích khách đang đập bình bịch thoáng chốc đã bị Mạnh Hổ bóp cho nát bấy!

Mạnh Hổ chưa kịp rút tay phải về, tên thích khách sử đao đã tắt thở chết ngay tại chỗ.

Cho đến lúc này, thi thể của tên thích khách bị Mạnh Hổ phóng trường mâu xuyên thủng mới nặng nề ngã xuống. Sau khi ngã xuống đất, tên thích khách kia vẫn giơ hai tay về phía Mạnh Hổ, miệng mấp máy liên hồi như có chuyện gì muốn nói, nhưng vĩnh viễn không thể thốt nên lời, chỉ trong khoảnh khắc, bóng tối vô tận đã hoàn toàn bao phủ hắn.

Chỉ trong chớp mắt, hai tên thích khách đánh với Mạnh Hổ đã chết thảm ngay tại chỗ.

Chuyện này đã tạo một áp lực tâm lý nặng nề lên tên thích khách còn lại sau cùng, hắn vừa hơi phân tâm một chút liền bị Trương Hưng Bá quét cho một kích trúng lưng, lập tức rên lên một tiếng thê thảm máu tươi phun thành vòi. Trương Hưng Bá đang muốn tiến tới bổ một kích giết đi tên thích khách, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng quát nhẹ của Mạnh Hổ.

Nghe thấy tiếng quát của Mạnh Hổ, Trương Hưng Bá liền xoay lại dùng sống lưng thiết kích gõ một cái sau đầu tên thích khách, tên thích khách nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Mạnh Hổ bước lại đá tên thích khách một cước, dẫn dò Trương Hưng Bá:

- Hưng Bá, cắt đứt gân tay, gân chân của hắn, tháo rời cảm, lại đập vỡ luôn xương tỳ bà của hắn!

- Dạ!

Trương Hưng Bá đáp lời, lấy ra một thanh chuỷ thủ sắc bén giấu ở ống giày, động tác nhanh nhẹn cắt đứt gân tay và gân chân tên thích khách, sau đó cầm lấy thiết kích đập một cái thật mạnh vào vai tên thích khách. Chỉ nghe một tiếng rắc vang lên, xương vai phải của tên thích khách đã bị đập vỡ nát, tên thích khách trong thoáng chốc đau quá nên tỉnh lại, chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi lại ngất đi.

Lúc này Trương Hưng Bá mới kịp phản ứng, nhanh chóng tháo rời xương hàm dưới của tên thích khách, sau đó lại đập một kích thật mạnh vào xương tỳ bà trên vai trái của tên thích khách. Tên thích khách đau quá tỉnh lại, thế nhưng lần này há miệng chỉ phát ra một tràng thanh âm hàm hồ không rõ, sau đó lại nhanh chóng ngất đi.

Cách đó không xa, Mông Nghiên và hơn trăm nữ vệ chứng kiến cảnh tượng ấy sắc mặt trắng bệch. Mấy ngày sau đó, chỉ cần Trương Hưng Bá tới gần, bọn nữ vệ lập tức tránh đi thật xa!

Bốn ngày sau, rốt cục Mạnh Hổ và Mông Nghiên đã trở lại thành Lạc Kinh.

Trên đường trở về, Mạnh Hổ không muốn ngồi chung xe với Mông Nghiên nữa.

Trên đường về, vị công chúa đâm phụ thanh danh xấu xa này không ngờ lại thay đổi bộ dáng không còn phóng đảng như ngày xưa, trở nên trầm mặc ít nói hẳn đi. Bất quá khí tức dụ hoặc mê người của Mông Nghiên không sao che giấu được, vẻ dụ hoặc của đâm phụ này đã ăn sâu tận trong xương tủy, chỉ cần một nụ cười, một ánh mắt đều mang vẻ câu hồn đoạt phách.

Thành Lạc Kinh đã hiện ra trong tầm mắt, Mông Nghiên đột nhiên đưa tay ra hiệu bảo dừng xe lại, sau đó cho người mời Mạnh Hổ đến trước chiến xa. Chiến xa này quả không hổ là sản phẩm của Hoàng gia, do chính tay thợ khéo dùng vật liệu tốt nhất làm ra, đã trải qua biết bao va chạm như vậy không ngờ còn có thể hoàn hảo không sứt mẻ chút nào trở lại thành Lạc Kinh, quả thật có thể nói là kỳ tích.

Mạnh Hổ dẫn Trương Hưng Bá đi tới trước chiến xa của Mông Nghiên, lạnh nhạt hỏi:

- Công chúa điện hạ có gì dặn dò sao?

Mông Nghiên nhìn Trương Hưng Bá phía sau Mạnh Hổ một cái, thấp giọng nói:

- Có thể bảo thị vệ của người tạm tránh đi một lúc không?

- Không cần thiết như vậy!

Mạnh Hổ khề cau mày lạnh lùng:

- Nếu như điện hạ không có gì dặn dò, vậy ta cáo từ!

- Ôi, các người chờ đã!

Mông Nghiên vừa tức vừa vội, gắt giọng:

- Người chán ghét ta đến mức chỉ nói một câu cũng không muốn nghe sao?

Mạnh Hổ im lặng không nói gì, thế nhưng trên mặt toát ra vẻ không kiên nhẫn.

Mông Nghiên thở dài sâu kín, đột nhiên nói:

- Mạnh Hổ, thật ra ta chỉ qua tay một nam nhân, hẳn chính là phu quân Trọng Nghĩa của ta. Tất cả những lời đồn đãi ở đế đô đều là giả, thế nhưng cũng do ta cố ý tạo thành!

Mạnh Hổ ngạc nhiên, câu hỏi tại sao vừa ra đến miệng lập tức bị hắn nuốt trở vào. Hắn sớm biết rằng vị công chúa đâm phụ này hẳn là có một quá khứ phức tạp, chỉ không ngờ nàng chỉ phóng đảng bề ngoài mà thôi. Mạnh Hổ tin tưởng chuyện Mông Nghiên vừa nói là sự thật, bởi vì nàng không cần thiết phải lừa gạt hắn, cũng không thể nào gạt được hắn. Mông Nghiên có phải là người phóng đảng bấy lâu hay không, chuyện này rất dễ dàng nghiệm chứng.

Thế nhưng Mạnh Hổ đối với chuyện Mông Nghiên có phóng đảng thật hay không cũng không quan tâm, bởi vì căn bản là hắn không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì gút mắc với nàng.

Mạnh Hổ có dã tâm, cho nên tương lai nhất định sẽ chiêu binh tự lập, mà Mông Nghiên lại là Trưởng công chúa của đế quốc Quang Huy. Nếu như hai người phát sinh ra gút mắc về tình cảm, tương lai đến lúc khởi binh tạo phản sẽ khó tránh khỏi vướng víu tay chân. Hơn nữa giữ Mông Nghiên bên cạnh, đây không phải là giữ một quả bom nổ chậm bên cạnh mình sao? Mạnh Hổ cũng sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy!

Mông Nghiên thấy Mạnh Hổ một hồi lâu không lên tiếng, còn tưởng rằng hắn không tin, liền nổi giận:

- Người không tin sao?

Mạnh Hổ gật đầu ra vẻ sao cũng được, lạnh nhạt nói:

- Ta tin, công chúa điện hạ là vô tội.

Mông Nghiên thấy mặc dù ngoài miệng Mạnh Hổ nói tin, nhưng trên mặt rõ ràng lộ ra vẻ không tin, không khỏi bị chọc tức đến nổi quay mặt sang nơi khác. Thật lâu sau mới quay lại, giọng nói lộ vẻ chờ mong:

- Ngày mai có thi đấu chiến xa, người nhất định phải lấy chức vô địch!

- Thi đấu chiến xa? Thi đấu chiến xa là sao?

Mạnh Hổ nghe xong vô cùng mê hoặc, thế nhưng Mông Nghiên không nói thêm lời nào, trực tiếp giục chiến xa tiến vào thành.

Đưa mắt nhìn theo chiến xa của Mông Nghiên đang tiến vào cửa chính Đông, sắc mặt Mạnh Hổ nhanh chóng trở nên âm trầm, quay đầu lại nói với Hoàng Đằm đang giục ngựa tiến lại:

- Hoàng Đằm, dẫn ta đến doanh phòng của các người!

Quân đoàn cận vệ và quân đoàn cấm vệ binh thường vẫn ở trong vệ bảo* bên ngoài thành Lạc Kinh.

(*Bảo: thành nhỏ.)

Trung đội số Ba của Hoàng Đằm sau khi trở lại Lạc Kinh vẫn đóng quân tại quân doanh, bởi vì theo như quy chế của đế quốc, ngoại trừ Ngự Lâm quân, các binh chủng còn lại của đế quốc muốn tiến vào Lạc Kinh phải có chiếu chỉ của hoàng đế. Lúc này nghe Mạnh Hổ nói muốn đến quân doanh của cận vệ quân, Hoàng Đằm nhất thời cao hứng hẳn lên, gấp giọng nói:

- Tướng quân, doanh trại của bọn ta ở vệ bảo phía Đông thành ngay trước mặt.

Mạnh Hổ im lặng gật đầu, bây giờ hắn đang muốn tìm một chỗ thật tốt để tra hỏi tên thích khách, để có thể mau chóng biết rõ kẻ sai khiến sau lưng hắn là ai!

126. Chương 132: Tra Tấn

Mông Khác vừa nhận được tin tức do Sử Di Viễn dùng bồ câu đưa tới, lập tức cho gọi quân sư tâm phúc Kế Vô Mưu đến phủ nghị sự, sau khi Kế Vô Mưu xem thư xong lập tức sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng hẳn lên. Trong thư Sử Di Viễn tóm tắt sơ lược tình hình của hành tỉnh Tây Bộ, tất cả đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã rút lui, thế nhưng ba phủ phía Nam của hành tỉnh Tây Bộ chìm trong biển máu!

Mông Khác cau mày đi tới đi lui trong thư phòng vài bước, đột nhiên dừng lại hỏi:

- Người thấy chuyện này thế nào?

Kế Vô Mưu trầm ngâm một lát, trả lời:

- Lần này Tư Đồ Duệ có hành động trái với lẽ thường là cướp bóc ba phủ phía Nam Tam Giang, Hà Đông và Hà Nam của hành tỉnh Tây Bộ, ty chức cho rằng chuyện này rất đáng để cân nhắc. Tư Đồ Duệ làm như vậy nhất định là vì muốn cướp bóc tiền bạc và lương thực, còn mục đích cướp bóc tiền bạc và lương thực thì có hai khả năng.

Mông Khác hỏi:

- Hai khả năng gì?

Kế Vô Mưu nói:

- Khả năng thứ nhất, Tư Đồ Duệ chỉ đơn thuần muốn phát tiết oán hận trong lòng, dù sao thì cuộc Đông chinh của hắn đã hoàn toàn thất bại. Thế nhưng ty chức cho rằng khả năng này cực kỳ nhỏ bé, Tư Đồ Duệ dù sao cũng là một viên tướng tài giỏi thân trải trăm trận, chuyện hành động theo tình cảm gần như là không có, như vậy cũng chỉ còn lại một khả năng.

Mông Khác lại nói:

- Nói tiếp đi!

Kế Vô Mưu lại nói:

- Khả năng thứ hai có thể là Tư Đồ Duệ đã đoán trước được đế quốc sắp sửa ồ ạt phản kích, cho nên sớm tiến hành chuẩn bị trước. Chuyện cướp bóc ba phủ phía Nam Tam Giang, Hà Đông và Hà Nam chính là một phần của công tác chuẩn bị trước, đáng tiếc là Nhị diện hạ và Di Viễn tiên sinh vì quá cẩn thận nên đã để cho Tư Đồ Duệ được như ý.

Mông Khác không nói gì thêm, chỉ là sắc mặt ngày càng trở nên ngưng trọng.

Kế Vô Mưu lại nói tiếp:

- Hành tỉnh Tây Bộ là một hành tỉnh có sản lượng lương thực rất lớn của đế quốc, ba phủ phía Nam càng đặc biệt dồi dào. Sau khi đại quân của đế quốc Minh Nguyệt xâm lấn, phần lớn quý tộc ở hai phủ Hà Nam và Tam Giang chưa kịp rút lui, cho nên số lượng tiền bạc và lương thực còn lại ở đó rất là đáng kể. Tư Đồ Duệ và đại quân của đế quốc Minh Nguyệt có được số tiền bạc và lương thực này, e rằng có thể chịu đựng được thêm một thời gian nữa!

Mông Khác nghiêm giọng hỏi:

- Người nói là đế quốc Minh Nguyệt sẽ kiên trì kéo dài thời gian?

- Đúng vậy!

Kế Vô Mưu nói với giọng vô cùng khẳng định:

- Nếu như không có khoản tiền bạc và lương thực kia, đại quân của đế quốc Minh Nguyệt nhiều nhất chỉ có thể kiên trì được sáu tháng sẽ không còn chịu nổi. Thế nhưng có được khoản tiền bạc và lương thực kia, đại quân của đế quốc Minh Nguyệt có thể kiên trì tới một năm. Dĩ nhiên, nếu như Vương gia liên lạc với đế quốc Tinh Hà cùng xuất binh một lượt, quân của đế quốc Minh Nguyệt vẫn không thể chịu đựng quá sáu tháng.

Mông Khác lắc đầu:

- Chuyện đế quốc Tinh Hà xuất binh không cần nghĩ tới nữa, chuyện này không có khả năng.

Kế Vô Mưu gật đầu, ra vẻ đó là chuyện đương nhiên, trên thực tế hẳn và Mông Khác đều đang lo lắng đế quốc Tinh Hà sẽ theo phe đế quốc Minh Nguyệt. Bởi vì cho tới nay ba đại đế quốc Quang Huy, Minh Nguyệt, Tinh Hà đều áp chế lẫn nhau, nếu có một trong ba đế quốc thực lực trở nên vô cùng mạnh mẽ, hai đế quốc kia lập tức sẽ liên thủ với nhau ra tay áp chế.

Trước khi xảy ra loạn Thất Vương, quốc lực và quân lực của đế quốc Minh Nguyệt rõ ràng mạnh hơn đế quốc Quang Huy và đế quốc Tinh Hà, trước tình thế cấp bách ấy, đế quốc Tinh Hà bắt buộc phải kết minh cùng đế quốc Quang Huy. Hiện tại tình thế đã đổi khác, đế quốc Minh Nguyệt sau khi trải qua loạn Thất Vương quốc lực đã bị tổn hao rất lớn, lần Đông chinh này của Tư Đồ Duệ lại kết thúc thất bại, quốc lực và quân lực của đế quốc Minh Nguyệt đã suy yếu nghiêm trọng.

Rất nhiều dấu hiệu cho thấy, lập trường của đế quốc Tinh Hà đang dần dần trở nên mập mờ, liên kết đồng minh của hai đế quốc cũng không còn tình trạng không gì phá nổi.

Mông Khác suy nghĩ liên tục, lại hỏi:

- Vô Mưu, đế quốc có khả năng động viên thêm quân đội Tây chinh hay không? Hiện tại xem ra phái binh lực năm quân đoàn Tây chinh vẫn hơi mỏng manh.

Kế Vô Mưu lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Vương gia, quân đoàn Nam Phương phải ở lại biên giới phía Nam trấn nhiếp đám tiểu nhân quấy phá ở đó, quân đoàn Đông Nam cũng không thể dễ dàng điều động. Tuy rằng mười năm gần đây bên Tử Vong Đại Sa Mạc không có động tĩnh gì, ai dám nói chính xác bọn dị giáo đồ sẽ đánh tới lúc nào?

-...Ngoài ra quân đoàn Đông Bộ và quân đoàn Đông Bắc âm thầm điều động đến hành tỉnh Bắc Phương là sự an bài đã định, đây là sắp xếp tất yếu nhằm vào đế quốc Tinh Hà. Hai quân đoàn ấy tuyệt đối không thể động tới, ngoài bốn quân đoàn ấy, và năm quân đoàn đã định Tây chinh, cũng chỉ còn lại quân đoàn cấm vệ ở lại bảo vệ đế đô mà thôi!

- Vậy điều thêm bốn sư đoàn trong quân đoàn cấm vệ tham dự Tây chinh!

Mông Khác cần rằng, nói với vẻ ngưng trọng:

- Một trận này là quan hệ đến vận nước, cho dù không thể tiêu diệt đế quốc Minh Nguyệt, cũng nhất định phải đánh cho bọn chúng phải van xin mới thôi!

Kế Vô Mưu cung kính đáp:

- Vương gia anh minh!

Hai người còn đang nghị sự, bên ngoài thư phòng đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Mông Khác lắng nghe biết ngay là tiếng chân của Mông Nghiên, liền nói với Kế Vô Mưu:

- Là Nghiên nhi đã về.

Kế Vô Mưu ôm quyền thi lễ với Mông Khác:

- Vậy tỳ chức xin được cáo lui trước.

Vừa lúc Mông Nghiên đi vào, Kế Vô Mưu liền thi lễ với nàng rồi cáo từ mà đi.

Mông Khác cười hỏi Mông Nghiên:

- Thế nào, đi săn bắn trên Thiên Đãng sơn có vui không?

Mông Nghiên nổi giận:

- Vui gì mà vui, Nghiên nhi thiếu chút nữa không về được, thiếu chút nữa không thể gặp lại hoàng thúc!

- Ấc...

Mông Khác nghe vậy giật mình kinh hãi, vội hỏi:

- Nghiên nhi người từ từ nói, chuyện này là như thế nào?

Lúc này Mông Nghiên mới đem tất cả những tao ngộ trong Thiên Đãng sơn trước sau kể hết một lần, Mông Khác nghe xong nổi giận đến mức sắc mặt xanh lè, một quyền hung hăng nện mạnh lên bàn, giọng buồn bực quát lên:

- Là kẻ nào ăn gan hùm tim gấu như thế, dám hạ thủ với công chúa Hoàng gia!? Hừ, một khi tra ra hung thủ phía sau, bản vương không thể dung tha!

Mông Nghiên le lưỡi, nũng nịu nói:

- Thế nhưng may mắn là có tướng quân Mạnh Hổ ở đó.

- Ủ!

Mông Khác nặng nề gật đầu:

- Chuyện này phải muôn lần cảm tạ tướng quân Mạnh Hổ, như vậy đi, tối nay hoàng thúc sẽ mở một tiệc rượu ở vương phủ, để tỏ lòng cảm tạ tướng quân Mạnh Hổ ngay mặt hẳn.

Mông Nghiên khẽ dạ, không biết nhớ ra chuyện gì đột nhiên mặt đỏ bừng lên.

Tâm tư Mông Khác lại chuyển về vấn đề Mông Nghiên bị hành thích, lại hỏi:

- Đúng rồi, không phải người nói bắt được một tên còn sống sao? Vậy tên còn sống ấy hiện ở đâu?

Mông Nghiên nói:

- Phỏng chừng Mạnh Hổ đã mang đến chỗ đóng quân của quân đoàn cận vệ.

Mông Khác nói:

- Việc này bản vương nhất định phải đích thân hỏi qua, muốn làm phản hay sao, dám động thủ với Hoàng gia!

Mông Nghiên đột nhiên nói:

- Hoàng thúc, có khi nào là tên kia nghe phong thanh gì đó, cho nên phái người hành thích hay không?

Mông Khác lắc đầu:

- Không thể nào, nếu như kẻ đứng sau sai khiến là hần thì chỉ giết Mạnh Hổ mà thôi, vì sao lại hạ thủ với cả người?

Mông Nghiên gật đầu:

- Vậy cũng đúng, rốt cục là ai làm chuyện này?

Mông Khác chưa nói gì thêm, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm lạnh lẽo. Mặc dù hần nói với Mông Nghiên rằng không thể nào là người ấy, cũng tin rằng người ấy sẽ không hạ thủ với Mông Nghiên, nhưng người bên cạnh người ấy thì rất là khó nói! Còn về người ấy mà này giờ Mông Khác và Mông Nghiên nói với nhau, dĩ nhiên là Đại hoàng tử của đế quốc Tinh Hà, cũng là giáo sư võ học của học viện quân sự Hoàng gia Tần Trường Vệ.

Nơi ở của Tần Trường Vệ.

Cổ Vô Đạo thần sắc vội vã đi vào hậu viện, nói với Tần Trường Vệ lúc ấy đang luyện kiếm:

- Điện hạ, đã xảy ra chuyện!

Tần Trường Vệ thu kiếm vào vỏ, tiếp nhận khăn từ tay thị nữ lau lau mồ hôi trán, lúc này mới hỏi:

- Tiên sinh, xảy ra chuyện gì?

Cổ Vô Đạo vội kêu lên:

- Mạnh Hổ và Trưởng công chúa đã trở về!

- Người nói cái gì?!

Tần Trường Vệ nghe vậy sắc mặt đại biến, run giọng nói:

- Mạnh Hổ trở về? Chuyện này sao có thể như vậy được!

- Đúng vậy, ty chức cũng nghĩ là không có khả năng!

Cổ Vô Đạo xòe hai tay ra, mặt lộ vẻ không thể tin được:

- Nhưng sự thật chính là như vậy, Mạnh Hổ không mất một sợi tóc bình yên trở về, mà không có tin tức gì của tứ đại hộ vệ!

- Tiên sinh nói là tứ đại hộ vệ thất thủ rồi sao? Chẳng những không giết được Mạnh Hổ ngược lại còn bị Mạnh Hổ giết chết?

Tần Trường Vệ lắc đầu quây quây:

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, tứ đại hộ vệ liên thủ hợp kích, đương thời ai có thể ngăn cản? Cho dù Mạnh Hổ hần có bản lĩnh thiên triệt địa cũng không thể nào tránh được kiếp nạn này!

- Điện hạ!

Cổ Vô Đạo vội la lên:

- Chúng ta dù không muốn tin cũng phải chấp nhận đây là sự thật, tứ đại hộ vệ e rằng đã lành ít dữ nhiều! Mông Khác và Mạnh Hổ tuyệt đối sẽ không chịu để yên, một khi tra rõ nguyên nhân dù cho có lý cũng không nói được. Cho nên điện hạ phải lập tức rời khỏi Lạc Kinh, dùng khoái mã trở về để đô Phong Tuyết.

- Bậy bạ!

Tần Trường Vệ phản đối:

- Mạnh Hổ bị ám sát, không chịu bỏ qua đó là nhất định, nhưng việc này có quan hệ gì với Mông Khắc? Còn Mạnh Hổ, hắn có chứng cứ sao? Tiểu vương cũng không xem hắn ra gì, huống chi ngày mai là thi đấu chiến xa, không cần biết thế nào, tiểu vương cũng phải thắng trận thi đấu ngày mai!

Cổ Vô Đạo chỉ có thể cười khổ, chuyện hành thích Mông Nghiên là do hắn tự ý ra lệnh sau lưng Tần Trường Vệ, việc này hắn cũng không dám để Tần Trường Vệ biết, bằng không Tần Trường Vệ nhất định lột da hắn chứ chẳng chơi!

Vệ bảo phía Đông thành, nơi đóng quân của quân đoàn cận vệ.

Trong doanh phòng đơn sơ, tên thích khách cuối cùng đã bị lột trần như nhộng, bị treo ngược lên xà nhà. Trương Hưng Bá tay cầm một thanh sắt đã được nung đỏ rực đứng trước mặt tên thích khách, trừng mắt nhìn hắn chăm chăm rồi quát to:

- Lão tử hỏi ngươi một câu nữa, kẻ sai khiến sau lưng ngươi là ai? Nếu bằng lòng trả lời thì gạt đầu một cái, khỏi phải chịu sự đau khổ về xác thịt!

Tên thích khách không hề phản ứng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Trương Hưng Bá.

Trương Hưng Bá bực mình hừ một tiếng, trực tiếp cầm thanh sắt đang cháy đỏ trong tay hung hăng đâm thẳng vào hậu môn tên thích khách. Chỉ nghe xèo một tiếng vang lên, một làn khói xanh từ hậu môn tên thích khách bốc ra, trong không khí nhanh chóng tràn ngập một mùi thối hỗn hợp của da thịt bị đốt cháy và phân bị nóng khô, làm cho người ngồi thấy phải buồn nôn.

Da mặt của tên thích khách khẽ giật hai cái, hai mắt trợn ngược rồi lập tức hôn mê. Hoàng Đắm đứng bên cạnh liền múc một thùng nước lạnh đổ ập lên người hắn, tên thích khách bị nước tạt vào người làm cho mát lạnh rùng mình một cái, từ trong hôn mê bừng tỉnh lại, sau đó da mặt lại giật giật vài cái rồi tiếp tục ngất đi.

Hoàng Đắm lại tiếp tục tạt nước, trải qua vài lần như vậy, thanh sắt cắm vào hậu môn tên thích khách đã không còn nóng đỏ như trước.

Trương Hưng Bá rút thanh sắt từ hậu môn tên thích khách ra, quay lại gãi đầu cười khổ với Mạnh Hổ, tên thích khách này có ý chí vô cùng ương ngạnh, Trương Hưng Bá đã giở hết tất cả ngón nghề nhưng vẫn hoàn toàn bế tắc. Mạnh Hổ đứng cách đó không xa đưa tay lên làm động tác cắt ngang đầy lãnh khốc, ý bảo Trương Hưng Bá có thể xuống tay. Tên thích khách này ương ngạnh như vậy, nếu tiếp tục tra tấn cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Trương Hưng Bá cười gằn một tiếng, bước tới hai bước chộp vào đầu tên thích khách vặn nhẹ một cái, chỉ nghe rắc một tiếng, tên thích khách đã bị vặn gãy cổ.

127. Chương 133: Tra Ra Hung Thủ

- Tướng quân, chuyện bị ám sát trong núi bỏ qua như vậy sao?

- Bỏ qua như vậy?!

Mạnh Hổ lắc đầu:

- Không dễ dàng như vậy!

Mạnh Hổ đương nhiên sẽ không bỏ qua như vậy, bất quá hắn đã có tính toán khác.

Hoàng Đắm chỉ chỉ vào tên thích khách đã tắt thở, không hiểu hỏi lại:

- Vạy tên thích khách này...

- Tên thích khách này có ý chí ương ngạnh như vậy, có hỏi nữa cũng không hỏi được gì, thế nhưng cho dù tên thích khách này không chịu mở miệng, bản tướng quân cũng có biện pháp tra ra kẻ sai khiến sau lưng hắn!

Mạnh Hổ ngừng một chút, quay đầu lại dặn dò Trương Hưng Bá:

- Hưng Bá, mang binh khí của bốn tên thích khách này theo ta đi gặp một người!

Trương Hưng Bá dạ một tiếng, bước lên thu gom mấy món binh khí đang rơi vãi lung tung trên mặt đất.

Lúc Mạnh Hổ và Trương Hưng Bá ra khỏi vệ bảo phía Đông thành, trời đã sẩm tối. Hai người đang định vào thành, xe ngựa do Yến vương Mông Khác phái tới đã chạy đến, tên nội thị Cốc Thành nhanh nhẩu chạy lại, giọng nịnh nọt:

- Tướng quân đại nhân, Vương gia mời ngài dự tiệc.

Mạnh Hổ đang muốn đi tìm Mông Khác, không ngờ Mông Khác đã mời hắn dự tiệc trước, lập tức lên xe ngựa, để Trương Hưng Bá mang theo binh khí của bốn tên thích khách theo ở phía sau, một đường chạy thẳng đến phủ Yến vương.

Đại sảnh của vương phủ, một bàn rượu tiệc thịnh soạn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hiển nhiên Mông Khác muốn ra vẻ vô tình tạo nên một không khí yến tiệc của người nhà, cho nên cũng không mời bất cứ vị khách quyền quý nào dự tiệc, ngoại trừ Mông Khác và Mạnh Hổ cũng chỉ có Mông Nghiên phụng bồi. Nói đúng ra, Mông Khác hoàn toàn không có uy phong của một Vương gia nhiếp chính, giữa tiệc chuyện trò vui vẻ, thoạt nhìn như là trường bối của Mạnh Hổ, rất là hoà nhã thân thiết.

Nhưng Mạnh Hổ biết rằng chuyện không đơn giản như vậy. Phàm là những người có địa vị cao đều có hai bộ mặt, đừng xem hiện tại Mông Khác hoà nhã thân thiết như vậy mà lầm, đến lúc trở mặt với nhau, e rằng sẽ lập tức sẽ thay một bộ mặt khác. Cho nên Mạnh Hổ tuyệt đối không bị biểu hiện thân thiết hoà nhã của Mông Khác hiện tại làm cho mê hoặc, đầu óc của hắn thuỷ chung vẫn duy trì đầy đủ sự thanh tỉnh.

Rượu qua ba tuần, món ăn qua năm vị, Mông Khác rốt cục chuyển đề tài sang mấy tên thích khách.

Mông Khác trầm ngâm một chút, sau đó mới nói:

- Tướng quân Mạnh Hổ, chuyện người và Nghiên nhi bị hành thích trong núi, bản vương cũng đã nghe qua. Phải nói lần này quả thật là nhờ có tướng quân, nếu không phải nhờ tướng quân liều chết bảo vệ, e rằng Nghiên nhi đã gặp chuyện bất trắc. Bản vương cũng không cần nói nhiều, phần đại ân đại đức này của tướng quân, bản vương nhớ kỹ!

Mạnh Hổ vội vàng đứng dậy ra vẻ khiêm tốn:

- Vương gia quá lời rồi, đây là chuyện ty chức phải làm.

Mông Khác khoát tay:

- Chuyện tướng quân và Nghiên nhi bị ám sát không phải chuyện đùa, bản vương quyết định tự mình điều tra.

Mạnh Hổ khẽ giật mình, thâm nghĩ rốt cục đã tới!

Lập tức Mạnh Hổ ôm quyền cung kính:

- Ty chức nguyện nghe theo lời dặn dò của Vương gia.

Mông Khác nói:

- Tên thích khách mà tướng quân bắt sống hiện tại hắn là vẫn ở vệ bảo phía Đông thành phải không? Bản vương muốn suốt đêm đem can phạm tới lao ngục của Hình bộ, không biết được không?

Mạnh Hổ mặt lộ vẻ khó xử, thấp giọng nói:

- Hồi bẩm Vương gia, tên thích khách kia đã chết!

- Cái gì? Đã chết!?

Mông Khác ngạc nhiên:

- Tại sao lại giết chết hắn đi? Mạnh Hổ, người cũng thật là quá sơ xuất!

Mông Nghiên bên cạnh thấy hai người có thể đi đến chỗ bất hoà, vội nhanh chóng lên tiếng hoà giải:

- Hoàng thúc, không phải chỉ là tra xét mà làm chết tên thích khách thôi sao?

Sau khi Mạnh Hổ nói ra tin tức tên thích khách đã chết liền một mực quan sát phản ứng của Mông Khác, lúc này thấy mặt Mông Khác lộ vẻ kinh ngạc, trong mắt Mạnh Hổ không khỏi thoáng qua một tia nghi hoặc, đôi mày rậm lặng lẽ cau lại. Về mặt Mông Khác không phải là giả bộ, chẳng lẽ việc này không quan hệ với hắn sao?

Thành thật mà nói, Mạnh Hổ cho rằng Mông Khác cũng đáng nghi, mặc dù hiềm nghi rất ít.

Sở dĩ Mạnh Hổ bảo Trương Hưng Bá ra tay giết chết tên thích khách kia chính là vì muốn nghiệm chứng phỏng đoán trong lòng. Nếu như chuyện hành thích trong núi quả thật là do Mông Khác đứng sau lưng sai khiến, vậy lúc này phản ứng của hắn sẽ là kinh ngạc mà không phải là thất vọng. Thế nhưng lúc này chẳng những Mông Khác lộ vẻ thất vọng, thậm chí còn có vẻ tức giận.

Hiện tại xem ra chuyện hành thích trong núi hẳn là không có quan hệ tới Mông Khác.

Nhưng Mạnh Hổ tin rằng trong lòng Mông Khác nhất định có hoài nghi đối tượng nào đó, dù sao chuyện hành thích Mông Nghiên cũng không phải là chuyện nhỏ, nếu như sát thủ không có kẻ đứng sau lưng rất mạnh tuyệt đối không dám hạ thủ với Mông Nghiên. Như vậy đối tượng hiềm nghi vô cùng hạn chế, Mông Khác thân là Vương gia nhiếp chính của đế quốc Quang Huy, chuyện tra xét vài đối tượng hiềm nghi hẳn không phải là chuyện khó.

Thậm chí Mạnh Hổ hoài nghi mục tiêu của thích khách căn bản là Mông Nghiên, bất quá hắn là vô tình đi chung nên xui xẻo mà thôi.

Nếu chuyện quả thật là như vậy, Mạnh Hổ quyết định khoanh tay đứng nhìn, bởi vì Mông Nghiên bị hành thích mà dồn đế quốc Quang Huy bạo phát chiến tranh với đế quốc của tên thích khách, Mạnh Hổ rất vui khi chứng kiến việc ấy. Dù sao đi nữa, đế quốc Quang Huy càng thối nát thì cơ hội của hắn lại càng lớn, Mạnh Hổ rất cao hứng nhường lại cơ hội trả thù cho Mông Khác và đế quốc Quang Huy.

Vì muốn nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng, Mạnh Hổ liền quyết định tiếp tục thử Mông Khác, lập tức lại nói:

- Thế nhưng Vương gia không cần lo lắng, ty chức đã nắm được chứng cứ trọng yếu, hiện tại có thể xác định được kẻ đứng sau lưng sai khiến là ai!

- Sao?

Mông Khác sắc mặt đại biến:

- Người nắm giữ chứng cứ gì?

Mạnh Hổ giơ tay ra hiệu, Trương Hưng Bá đang canh giữ ở cửa đại sảnh lập tức cầm một cái bao dài đi vào, sau đó để xuống đất tháo ra. Trong bao có bốn món binh khí khác nhau, một thanh đao, một thanh kiếm, một cặp đoản thương và một cặp Ly Biệt câu, mũi của đoản thương còn bị vũ khí sắc bén nào đó chém gãy một đoạn.

Thấy bốn món binh khí kia, sắc mặt Mông Khác quả nhiên hơi đổi!

Mông Khác từng đi sứ qua đế quốc Tinh Hà, đã gặp qua tứ đại hộ vệ bên cạnh hoàng đế của đế quốc Tinh Hà, cũng biết được binh khí mà tứ đại hộ vệ sử dụng là đao, kiếm, đoản thương và song câu. Chuyện bây giờ đã quá rõ ràng, ý đồ ám sát Mông Nghiên và Mạnh Hổ nhất định là do người của đế quốc Tinh Hà, còn chuyện có phải là do bản thân hoàng đế của đế quốc Tinh Hà hay không, thật ra đáp án chưa thể nào xác định.

Chuyện Tần Trường Vệ trước sau như một chung tình với Mông Nghiên, Mông Khác cũng đã từng cố gắng muốn xúc tiến thành công cuộc hôn nhân chính trị này. Nhưng thái độ của hoàng đế đế quốc Tinh Hà đối với hôn sự này thủy chung rất mập mờ, nguyên nhân vì sao thì trong lòng mọi người hiểu rất rõ ràng, đế quốc Tinh Hà không muốn cho một đám phụ thanh danh xấu xa làm thái tử phi của bọn họ.

Cho nên chuyện người của đế quốc Tinh Hà âm thầm hạ thủ với Mông Nghiên là hoàn toàn có khả năng.

Thấy ánh mắt của Mông Khác lộ vẻ khác lạ, Mạnh Hổ tâm thần đại định, xem ra suy đoán của mình cũng không sai, Mông Khác cũng biết lai lịch của bốn món binh khí kia. Hiện tại ắt hẳn là Mông Khác đã biết được kẻ đứng sau lưng sai khiến là ai, như vậy chuyện này giao lại cho Mông Khác xử lý. Từ trước tới giờ Mạnh Hổ không dễ dàng buông tha cho kẻ nào đắc tội với mình, nhưng lần này tình huống đặc thù, không phải vậy sao?

Mông Khác đã không còn lòng dạ nào uống rượu nữa, lập tức nói với Mông Nghiên:

- Nghiên nhi, người hãy phụng bồi tướng quân Mạnh Hổ.

Dứt lời, Mông Khác cũng không chào hỏi Mạnh Hổ tiếng nào, đứng dậy đi thẳng ra ngoài, chỉ trong chớp lát, hai tên cấm vệ quân bước vào đại sảnh, lấy bốn món binh khí đang bày trên mặt đất mang đi. Mông Nghiên đưa mắt nhìn theo hai tên cấm vệ quân rời đi, đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Mạnh Hổ, người thật sự đã biết kẻ đứng sau lưng vụ hành thích này là ai sao?

Mạnh Hổ lạnh nhạt hỏi:

- Công chúa điện hạ chẳng lẽ không biết hay sao?

Mông Nghiên giọng dỗi hờn:

- Nếu như ta biết là ai còn phải hỏi người sao?

Mạnh Hổ lạnh nhạt:

- Công chúa, người muốn giết người không ít, người có thể có lá gan động thủ lại có năng lực sai khiến tứ đại thích khách hẳn sẽ không có quá nhiều!

- Người không thể giải thích cho ta sao?

Mông Nghiên liếc Mạnh Hổ một cái, sáng giọng:

- Ai muốn giết ta thì ta còn chưa biết, ngược lại ta biết có người muốn giết người.

Mạnh Hổ khẽ động trong lòng, cố ý hỏi:

- Người nói là phế vật Hàn Sở kia sao?

- Phì, người mà ta nói không phải là hắn.

Mông Nghiên quả nhiên mắc lừa, lập tức đáp:

- Người mà ta nói chính là Tần Trường Vệ.

- Tần Trường Vệ?!

Mạnh Hổ cũng hơi cảm thấy bất ngờ, tên này không phải là giáo sư võ học của học viện quân sự Hoàng gia hay sao? Mình và hắn cũng không có gút mắc gì quá lớn, vì sao lại sinh lòng muốn giết mình? Liếc mắt nhìn lại, Mạnh Hổ lại thấy vẻ mặt Mông Nghiên mất tự nhiên, lập tức hiểu ngay đó là chuyện gì. Tên Tần Trường Vệ kia chỉ sợ cũng là người theo đuổi Mông Nghiên, phỏng chừng đã coi mình là địch nhân lớn nhất!

Nghĩ tới đây, Mạnh Hổ cảm thấy hơi oan uổng, có ông trời chứng giám, hắn tuyệt đối chưa hề có ý nghĩ gì đối với Mông Nghiên!

Mật thất trong vương phủ.

Kế Vô Mưu mới vừa rời khỏi vương phủ chưa được bao lâu đã bị Mông Khác cho người gọi trở lại.

Vừa mới vào cửa, Kế Vô Mưu chỉ thấy Mông Khác vẽ mặt ngưng trọng đang nhìn tấm bản đồ lớn treo trên tường. Tấm bản đồ lớn này vẽ hoàn chỉnh thế giới mà con người đã biết, chính giữa bản đồ chính là thế giới Trung Thổ dồi dào phì nhiêu nhất, đế quốc Quang Huy, đế quốc Minh Nguyệt và đế quốc Tinh Hà tạo thành hình chữ ‘phẩm’ (ǃ ?) gần như chia cắt cả thế giới Trung Thổ.

Phía Đông Bắc của thế giới Trung Thổ là đại hoang nguyên vừa vô cùng hoang vu cần cỗi vừa rộng lớn mênh mông.

Sát phía Nam của thế giới Trung Thổ là hàng trăm công quốc lớn nhỏ, các thành bang và vương quốc.

Phía Đông Nam của thế giới Trung Thổ chính là Tử Vong Đại Sa Mạc mà ai nấy nghe tên đều kinh hồn táng đởm.

Phía Tây và phía Bắc của thế giới Trung Thổ chính là biển rộng mênh mông, đến nay vẫn chưa có thuyền hàng nào vượt qua đến bờ bên kia.

Nghe thấy tiếng bước chân, Mông Khác thở phào một cái, quay đầu lại:

- Vô Mưu người đến rồi sao, có chuyện này bản vương muốn nghe một chút ý kiến của người.

Kế Vô Mưu nghiêm nghị:

- Vương gia xin cứ nói.

Mông Khác đưa tay chỉ bốn món binh khí đang nằm trong góc mật thất:

- Người xem qua một chút bốn món binh khí kia.

- Vương gia, đây không phải là binh khí của tứ đại hộ vệ bên cạnh hoàng đế Tần Lam của đế quốc Tinh Hà hay sao? Vì sao lại ở trong tay Vương gia?

Kế Vô Mưu trước tiên lộ vẻ ngạc nhiên, chợt mặt mày biến sắc dường như đã hiểu ra, thất thanh nói:

- Vương gia, chẳng lẽ kẻ ám sát công chúa điện hạ trong Thiên Đãng sơn chính là tứ đại hộ vệ?

Mông Khác hừ hừ hai tiếng:

- Nếu không làm sao binh khí của bọn chúng lại rơi vào tay Mạnh Hổ?

Kế Vô Mưu hít sâu một hơi khí lạnh, giọng ngưng trọng:

- Vương gia, tướng quân Mạnh Hổ quả thật là một viên mãnh tướng, tứ đại hộ vệ của đế quốc Tinh Hà ai ai cũng là cao thủ võ học cấp tông sư, không ngờ lần này toàn bộ đều huỷ trong tay hắn, hắc hắc, nếu Tần Lam biết chuyện này e rằng phải tức giận đến hộc máu tươi!

- Hừ, hắn đáng như vậy lắm!

Mông Khác lạnh lùng nói:

- Bản vương còn muốn tìm hắn tính sổ, cho dù thế nào đi nữa, hiện tại hai nước vẫn còn là quan hệ đồng minh, không ngờ hắn lại phái người âm thầm hạ thủ với Nghiên nhi, có lý nào như thế!

128. Chương 134: Chuyện Mạnh Hổ Phải Làm

- Vương gia, đại chiến với đế quốc Minh Nguyệt đã sắp sửa bắt đầu không thể phát sinh thêm chuyện khác. Ty chúc cho rằng hay là việc này tạm thời nhịn trước cái đã, sau này hãy tính nợ với đế quốc Tinh Hà cũng không muộn.

- Chuyện này người không nói bản vương cũng biết.

Mông Khác khoát tay:

- Bản vương chỉ muốn hỏi người một chút, chuyện này còn có vấn đề nào khác hay không? Nghiên nhi bị hành thích, có phải có ý nghĩa rằng đế quốc Tinh Hà chuẩn bị trở mặt với chúng ta hay không? Có tính toán liên thủ với đế quốc Minh Nguyệt hay không, cho nên Tần Lam làm việc cũng không còn cố kỵ gì nữa?

- Hẳn sẽ không như vậy!

Kế Vô Mưu nói với giọng vô cùng khẳng định:

- Công chúa điện hạ đi săn bắn trên Thiên Đãng sơn chỉ là nhất thời nảy ra ý định, cho dù là gian tế bên trong thành Lạc Kinh dùng bề câu đưa tin về đế đô Phong Tuyết, chờ cho Tần Lam truyền tin trả lời lại, vừa đi vừa về ít nhất phải mất thời gian nửa tháng, cho nên chuyện này tuyệt đối không thể nào phát xuất do Tần Lam bày mưu sắp kế.

Mông Khác trầm giọng:

- Nói như vậy là có người tự ý chủ trương sao?

Kế Vô Mưu đáp:

- Theo như ty chức đoán chính là do tên Cổ Vô Đạo.

Trong mắt Mông Khác thoáng qua sát cơ lạnh lẽo rồi tan biến, lạnh lùng nói:

- Cổ Vô Đạo sao?

Kế Vô Mưu cười âm lãnh, đột nhiên nói:

- Vương gia, muốn giết Cổ Vô Đạo thật ta chúng ta không cần động thủ, chỉ cần bảo công chúa điện hạ đem tin tức bị hành thích tiết lộ cho Tần Trường Vệ, e rằng Cổ Vô Đạo chết không có chỗ chôn!

- Ủ!

Mông Khác trầm giọng:

- Vậy cứ làm như thế!

Đại sảnh của vương phủ.

Mạnh Hổ và Mông Nghiên kẻ hỏi người đáp tán gẫu hồi lâu, cuối cùng Mông Khác cũng đã trở lại. Lúc trở lại đại sảnh, sắc mặt Mông Khác đã tốt hơn nhiều, hoàn toàn không còn lo lắng ưu tư như lúc vừa rời khỏi.

Mông Nghiên vừa đứng dậy nghênh đón Mông Khác vừa đưa mắt ra hiệu.

Mông Khác hội ý mỉm cười nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân Mạnh Hổ, có chuyện này bản vương muốn nhờ người...

Mạnh Hổ nghe vậy vội vàng đứng lên, cung kính đáp:

- Tùy Vương gia phân phó.

Mông Khác nói:

- Chuyện là thế này, ngày mai ở trường đua Bắc thành có một trận thi đấu chiến xa, có các tuyển thủ của các tiểu quốc từ phương Nam đến tham dự. Nhưng nơi đây dù sao cũng là đế đô của đế quốc Quang Huy chúng ta, nếu như thành Lạc Kinh là chủ nhà lại để cho tuyển thủ nước ngoài đoạt chức vô địch, thể diện của đế quốc chắc chắn sẽ giảm sút!

Mạnh Hổ vừa nghe đã hiểu có chuyện gì, rõ ràng là Mông Khác muốn hắn tham dự trận thi đấu chiến xa ngày mai.

Khó trách ban ngày lúc vừa vào thành, Mông Nghiên có nói với hắn một câu không đầu không đuôi, nói cái gì trận thi đấu chiến xa ngày mai nhất định phải thắng. Xem ra Mông Nghiên đã sớm biết Mông Khác sẽ sắp xếp cho mình tham dự, chẳng lẽ trong đó có ẩn tình gì sao?

Thấy Mạnh Hổ có vẻ không có ý muốn tham dự, Mông Khác không khỏi cau mày, lại nói:

- Bản vương nghe nói tướng quân Mạnh Hổ là hảo thủ điều khiển chiến xa, sạ đạo trên Thiên Đãng sơn hung hiểm như vậy mà tướng quân đi như trên đất bằng. Nếu như tướng quân tham dự, chức vô địch ngày mai chắc chắn không thoát khỏi tay tướng quân.

Mông Khác nói đến nước này, Mạnh Hổ đành ôm quyền đáp:

- Ty chức xin nghe theo sự sắp xếp của Vương gia.

- A, vậy trận thi đấu ngày mai tướng quân sẽ đại diện cho đế quốc tham gia, nhưng nhất định không thể để cho chức vô địch lọt vào tay người khác. Hôm nay trời đã tối, ngày mai còn phải tham gia trận đấu, bản vương không giữ tướng quân nữa.

Mông Khác ngừng một chút, nói với Mông Nghiên:

- Nghiên nhi, thay hoàng thúc tiễn tướng quân Mạnh Hổ.

- Dạ!

Mông Nghiên vừa cười khúc khích vừa trả lời, đoạn đứng dậy thi lễ với Mạnh Hổ, mỉm cười:

- Tướng quân Mạnh Hổ, mời!

Mạnh Hổ ôm quyền vái chào Mông Khác, đi theo Mông Nghiên ra khỏi đại sảnh, dọc đường chỉ có mình Mông Nghiên lú lo nói chuyện, Mạnh Hổ ngay cả một câu cũng dám lười. Tuy rằng hiện tại Mạnh Hổ đã biết Mông Nghiên không phải là dâm phụ ai ai cũng có thể làm chồng, nhưng hắn thật sự không muốn phát sinh gút mắc tình cảm gì với Mông Nghiên.

Một đường đưa Mạnh Hổ thẳng tới cửa lớn của vương phủ, đến lúc chia tay Mông Nghiên nhin không được dặn dò một câu:

- Mạnh Hổ, trận thi đấu ngày mai ngươi nhất định phải coi chừng Tần Trường Vệ.

- Tần Trường Vệ?

Mạnh Hổ cau mày:

- Hắn cũng tham dự? Cũng đại diện cho đế quốc sao?

- Hắn....

Mông Nghiên mấp má đôi môi đỏ mọng, đột nhiên nói:

- Thật ra hắn là Đại hoàng tử của đế quốc Tinh Hà, dù thế nào đi nữa, ngày mai ngươi nhất định không thể thua cho hắn!

Tuy trên mặt Mạnh Hổ vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, nhưng trong lòng cũng đã rạo rức hẳn lên!

Tần Trường Vệ quả thật là Đại hoàng tử của đế quốc Tinh Hà hay sao? Không ngờ Tần Trường Vệ lại là đại hoàng tử của đế quốc Tinh Hà!

Vậy là sắp có trò vui để xem, lòng yêu thương của Mông Khác đối với Mông Nghiên phát ra từ nội tâm, tuyệt đối không phải là giả dối. Cho nên chuyện Mông Nghiên bị hành thích, Mông Khác tuyệt đối sẽ không để yên, cho dù hiện tại nhin nhin không phát tác, tương lai cũng sẽ tính sổ sau!

Chờ sau khi chấm dứt đại chiến giữa đế quốc Quang Huy và đế quốc Minh Nguyệt, e rằng đế quốc Quang Huy sẽ khai chiến với đế quốc Tinh Hà.

Cứ đánh đi, đánh càng loạn càng tốt, càng loạn chính mình mới có cơ hội chiêu binh tự lập! Mạnh Hổ trong lòng vui vẻ, thế nhưng trong lúc hắn xoay người chuẩn bị rời khỏi, một ý niệm can đảm hơn, điên cuồng hơn đột nhiên xuất hiện trong đầu Mạnh Hổ: nếu như thừa cơ hội này giết chết Tần Trường Vệ, không phải là càng khuây lên vùng nước đục này sao?!

Chỉ trong nháy mắt, ý nghĩ của Mạnh Hổ đã hoàn toàn thay đổi, hắn phải làm chuyện này!

Mạnh Hổ rất quan tâm tới tình hình chiến lược ở thế giới Trung Thổ, theo như tình thế trước mắt, quốc lực của đế quốc Quang Huy đã chiếm ưu thế rõ ràng so với đế quốc Minh Nguyệt. Trừ phi xuất hiện kỳ tích, nếu không lần này đế quốc Minh Nguyệt nhất định phải thua, cho dù không mất nước, chuyện phải mất khoản bồi thường cắt đất hay đền tiền là không thể nào tránh khỏi.

Kết quả như vậy Mạnh Hổ có thể miễn cưỡng đón nhận, nhưng không phải là kết quả mà hắn mong muốn nhất.

Mạnh Hổ mong muốn nhất là đế quốc Quang Huy và đế quốc Minh Nguyệt hai bên cùng chết, chỉ có như vậy, hành tỉnh Tây Bộ nằm giữa khe hở của đế quốc Quang Huy và đế quốc Minh Nguyệt mới có triển vọng, Mạnh Hổ mới có thể có cơ hội quật khởi. Thế nhưng bây giờ, một cơ hội mới đã bày ra trước mắt Mạnh Hổ, một cơ hội trời cho có thể làm cho ba đại đế quốc ở thế giới Trung Thổ ba bên cùng chết!

Chuyện này quả thật là một sự dụ dỗ rất lớn đối với Mạnh Hổ, một khi đế quốc Tinh Hà cũng bị cuốn vào trận đại chiến thế kỷ này, vậy cơ hội của Mạnh Hổ hẳn đã thật sự tới.

Mông Nghiên không biết Mạnh Hổ suy nghĩ những gì, chỉ thấy sắc mặt của hắn âm trầm bất định, cả cử chỉ bề ngoài cũng lộ vẻ âm trầm khác thường, trong lòng hơi lo lắng, ân cần hỏi:

- Mạnh Hổ, người làm sao vậy?

- Ặc...

Mạnh Hổ ách một tiếng, nhất thời từ trong sự sắp xếp chiến lược khổng lồ bừng tỉnh, sau đó không thềm để ý tới Mông Nghiên, quay đầu bỏ đi.

Chuyện này Mạnh Hổ phải nghĩ lại cho thật kỹ, nếu như xác định muốn làm như vậy thì phải vạch ra một kế hoạch hành động hoàn thiện, tuyệt đối không thể thất thủ!

Đưa mắt nhìn theo hình dáng cao lớn của Mạnh Hổ dần dần xa khuất, Mông Nghiên không khỏi tức giận giậm chân vài cái, cái miệng nhỏ xinh lại càng tức giận bất bình lải nhải vài câu. Mỗi lần Mạnh Hổ có thái độ như vậy, tỏ ra xa cách không thềm để ý tới Mông Nghiên, nhưng Mông Nghiên càng ngày càng thích, Mạnh Hổ càng tỏ ra không cần, Mông Nghiên lại càng muốn gần gũi người ta!

Phía Nam thành Lạc Kinh, nơi ở của Cổ Vô Đạo.

Tần Trường Vệ đang đi qua đi lại trong phòng khách, sắc mặt của hắn xem ra có vẻ ngưng trọng.

Không lâu trước đó, Tần Trường Vệ vừa mới xác thực tin tức, không ngờ Mông Nghiên cũng bị hành thích ở Thiên Đăng sơn, sự tình rất rõ ràng, nhất định là Cổ Vô Đạo đã lén lút sau lưng hắn ra lệnh giết Mông Nghiên cho tứ đại hộ vệ!

Chỉ tiếc rằng người tính không bằng trời tính, không ngờ tứ đại hộ vệ lại không thể giết được Mạnh Hổ, ngược lại bị Mạnh Hổ giết chết!

Thế nhưng nghĩ đến chuyện Cổ Vô Đạo dám lén lút hạ lệnh hành thích Mông Nghiên sau lưng mình, Tần Trường Vệ nhất thời giận không kềm được. Hôm nay hắn dám lén lút sau lưng hắn hạ lệnh hành thích Mông Nghiên, không chừng ngày mai hắn cũng dám lén lút sau lưng phụ hoàng hạ lệnh hành thích Tần Trường Vệ hắn! Người như vậy tuyệt đối không thể lưu lại được, bỗng nhiên, trong mắt Tần Trường Vệ toát ra sát cơ lạnh lẽo.

Một tràng tiếng bước chân đột ngột vang lên từ ngoài phòng khách, sát cơ trong mắt Tần Trường Vệ nhanh chóng biến mất, vẻ mặt cũng đã khôi phục lại bình thường.

Bóng người chợt loé, Cổ Vô Đạo diện mạo nho nhã, phong độ hoạt bát đang điềm nhiên đi tới. Tên này tuy tuổi đã hơn bốn mươi, nhưng nhờ bảo dưỡng khá kỹ, nên thoạt nhìn chỉ như thanh niên vừa ba mươi, hơn nữa vóc người Cổ Vô Đạo cao lớn, diện mạo tuấn nhã, lúc đi đứng chồm râu bay lất phất toát ra khí thế bất phàm.

Cổ Vô Đạo ôm quyền vái chào Tần Trường Vệ, cất cao giọng nói:

- Tham kiến điện hạ.

Tần Trường Vệ khoát tay, hai mắt nhìn Cổ Vô Đạo chăm chăm vừa muốn lên tiếng, Cổ Vô Đạo đột nhiên hít hít mũi, cau mày nói với vẻ không vui:

- Hôm nay bọn nô tài làm sao vậy? Tại sao lại đốt đàn hương, không phải ta đã dặn dò bọn chúng rằng điện hạ không thích mùi đàn hương hay sao, thật là....

Nói xong, Cổ Vô Đạo liền đứng dậy, chậm rãi đi tới trước lò hương hình mỏ hạc, mở lò thay Long Tiên hương vào.

Thế nhưng sau khi thay xong Long Tiên hương, Cổ Vô Đạo lại len lén rắc lên mặt một ít bột phấn màu đen, sau đó đẩy nắp lò hương lại như không có chuyện gì xảy ra. Lúc này Cổ Vô Đạo mới xoay người ngồi xuống trước mặt Tần Trường Vệ, cất tiếng hỏi:

- Điện hạ, vừa rồi ngài muốn nói gì?

Tần Trường Vệ không chú ý đến hành động này giờ của Cổ Vô Đạo, cau mày nói:

- Tiểu vương vừa mới biết được Mông Nghiên cũng bị hành thích trên Thiên Đãng sơn, tiên sinh có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì không?

- Vậy sao? Không ngờ lại có chuyện như vậy?

Cổ Vô Đạo nghe nói trước tiên tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó giật mình nói:

- Điện hạ, không phải ngài hoài nghi ty chức lên lút sau lưng ngài ra lệnh hành thích đấy chứ?

- Chẳng lẽ không phải sao?

Tần Trường Vệ lạnh lùng nói:

- Sự thật rành rành, người còn muốn chối sao?

Cổ Vô Đạo gơ tay tỏ vẻ bất lực:

- Nếu điện hạ đã khẳng định như vậy, ty chức cũng không muốn giải thích nhiều làm gì!

Trong mắt Tần Trường Vệ lại toát ra sát cơ lạnh như băng:

- Cổ Vô Đạo, người là sư phụ của tiểu vương đã hai năm, vốn tiểu vương nên kính trọng người mới phải, nhưng người thật sự không nên lên lút sau lưng tiểu vương hạ lệnh hành thích Mông Nghiên. Hôm nay người dám lên lút sau lưng tiểu vương hạ lệnh hành thích Mông Nghiên, ngày mai người sẽ dám lên lút sau lưng phụ hoàng hạ lệnh hành thích tiểu vương, cho nên, tiểu vương không thể để người sống!

Cổ Vô Đạo thần sắc vẫn tỏ ra ung dung, nhẹ nhàng vỗ tay, hai tên thị vệ lập tức xuất hiện từ cửa ngấm ở phía sau.

Tần Trường Vệ cười lạnh, mặt lộ vẻ khinh thường:

- Cổ Vô Đạo, chỉ bằng vào hai tên phế vật này mà muốn ngăn cản tiểu vương sao?

Cổ Vô Đạo lạnh nhạt:

- Điện hạ, ty chức khuyên ngài không nên vọng động nội lực, nếu không sẽ đau nhức tận tim gan!

- Người!?

Tần Trường Vệ thử đè khí một chút, tức thì cảm thấy bụng đau như cắt, nhất thời sắc mặt đại biến:

- Cổ Vô Đạo người thật là độc ác!

- Không phải là độc ác!

Cổ Vô Đạo ung dung đứng dậy, lạnh nhạt nói:

- Ty chúc thân mang sứ mệnh của vạn tuế gia, chịu trách nhiệm mời điện hạ trở về đế đô Phong Tuyết. Nhưng điện hạ đã để dân phụ Mông Nghiên kia làm cho tâm trí mê muội, vạn bất đắc dĩ, ty chúc cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn phi thường, xin điện hạ lượng thứ!

- A, xuất sắc, thật là xuất sắc!

Cổ Vô Đạo vừa dứt lời, bên ngoài phòng khách đột nhiên vang lên một thanh âm châm chọc lạnh lùng.

129. Chương 135: Nguyện Làm Thân Trâu Ngựa

Cổ Vô Đạo giật mình kinh hãi, vội vã quay đầu nhìn ra bên ngoài phòng khách.

Hai tên thị vệ phía sau Cổ Vô Đạo cũng biến sắc mặt, đồng thời rút binh khí trong tay ra khỏi vỏ, lưỡi đao lạnh lẽo nhắm sẵn vào hai bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ yên lặng, không có ai trả lời.

Bỗng nhiên cửa lớn đang đóng chặt lặng lẽ mở ra không một tiếng động, một luồng gió lạnh như băng thổi vào, bốn người trong phòng khách lập tức có cảm giác như lọt xuống hố băng, cảm thấy không khí chung quanh lạnh thấu xương. Bất giác, một bóng đen cao lớn nhanh như quỷ mị đã xuất hiện ngoài cửa.

Bóng đen thân mặc áo bào đen, đầu mặt bị khăn đen, chỉ có đôi mắt lộ ra ngoài đờ đờ sát khí.

Hàn quang chọi loé, hai tên thị vệ đứng chắn trước mặt Cổ Vô Đạo đã xông về phía người bị mặt, hai thanh chiến đao nhắm hai bên vai trái phải của người bị mặt chém xéo xuống. Thân hình người bị mặt vẫn an nhiên bất động, ngay khi hai thanh chiến đao sắp sửa chém trúng thân mình, hai cánh tay vốn khép sát người đột ngột giờ lên.

Keng keng!

Chiến đao của hai tên thị vệ chém trúng vào cổ tay người bị mặt, thoảng chốc phát ra hai tiếng kim loại va chạm vào nhau trong tréo. Chiến đao của hai tên thị vệ thoảng chốc bị hắt văng ra, hai tay của người bị mặt không bị ngăn cản đã áp sát phía trước mặt hai tên thị vệ, nhanh như chớp nắm lấy cổ họng của bọn chúng.

Chỉ nghe hai tiếng rắc vang lên, xương cổ của hai tên thị vệ đồng thời bị người bị mặt bóp nát, người bị mặt buông tay, hai tên thị vệ toàn thân mềm nhũn ngồi phịch xuống ngay tại chỗ.

Trong phòng khách, đồng tử Tần Trường Vệ thoảng chốc co rút lại, người bị mặt vừa ra tay hắn đã biết ngay đối phương chính là một siêu cấp cao thủ.

Cổ Vô Đạo cũng hít sâu một hơi khí lạnh theo bản năng lui về phía sau một bước, bàn chân lại vấp phải ống quần, nhất thời đặt mông ngã ngồi trên ghế.

Người bị mặt cười gằn một tiếng nhanh như tia chớp xông về phía Tần Trường Vệ.

Tần Trường Vệ thất kinh vội vàng nhảy lên né tránh, nhưng ngay lúc đó Đan điền của hắn lại truyền đến một trận đau đớn kịch liệt thấu tận tim gan, chân khí vừa vận lên được một chút nhất thời tiêu tan đầu mất. Chỉ trong nháy mắt, một bàn tay to lớn sần sùi đầy những vết chai đã xuất hiện bất thành linh ngay trước mặt Tần Trường Vệ, năm ngón tay xò rộng chộp thẳng vào cổ họng hắn. Thanh âm xương vỡ nghe rằng rắc đột ngột vang lên, sắc mặt Tần Trường Vệ thoảng chốc xám như tro tàn, rất nhanh sau đó, hắn đã hoàn toàn mất hết ý thức hoá thành một cái xác không hồn.

Người bị mặt chỉ xuất ra một trảo đã bóp nát xương cổ của Tần Trường Vệ, tuyệt không dừng lại chút nào lập tức xoay qua Cổ Vô Đạo.

Cổ Vô Đạo ngã ngồi trên ghế từ trong kinh hãi đã hồi phục lại tinh thần, vội vàng khoát tay:

- Khoan đã!

Bàn tay của người bị mặt dừng lại cách cổ họng Cổ Vô Đạo chừng nửa tấc, gằn giọng hỏi:

- Trước khi chết người còn muốn nói gì sao?

Cổ Vô Đạo thấy bàn tay người bịt mặt đã dừng lại không khỏi trong lòng đại định, ung dung nói:

- Xin nể mặt tai hạ là một người sắp chết, có thể thoả mãn một yêu cầu nho nhỏ hay không?

Người bịt mặt lắc đầu:

- Không thể!

Cổ Vô Đạo giọng ngưng trọng:

- Chỉ là một yêu cầu nho nhỏ, tại hạ chỉ muốn biết mình chết dưới tay ai?

Người bịt mặt lạnh nhạt:

- Đến thiên đường hỏi Thánh nữ Quang Minh đi, ngài sẽ nói cho người nghe tất cả những gì người muốn biết!

Thấy người bịt mặt lại sắp sửa động thủ, Cổ Vô Đạo vội la lên:

- Chậm đã, cho dù các hạ không nói, tại hạ cũng có thể đoán được các hạ là ai!

- Sao?

Người bịt mặt không khỏi hưng phấn mỉm cười:

- Nếu như người quả thật có thể đoán được ta là ai, hôm nay ta sẽ không giết người.

- Được!

Cổ Vô Đạo có vẻ rất sợ người bịt mặt, lập tức nói vội:

- Các hạ có thể xuất hiện tại hàn xá đúng vào lúc này, có thể thấy được là một kẻ hữu tâm, chắc chắn các hạ đã biết được thân phận thật của Tần Trường Vệ. Các hạ đã biết rõ thân phận thật của Tần Trường Vệ mà vẫn hạ sát thủ, mục đích không cần nói cũng đã rõ.

- Đừng thừa nước đục thả câu!

Người bịt mặt lạnh nhạt:

- Nếu như người muốn kéo dài thời gian cũng chỉ vô ích mà thôi.

Mặc dù bị nói trúng tim đen nhưng trên mặt Cổ Vô Đạo vẫn không lộ vẻ gì khác lạ, lại nói:

- Mục đích các hạ giết Tần Trường Vệ là để khơi lên chiến tranh giữa đế quốc Quang Huy và đế quốc Tinh Hà. Nếu quả thật hai đại đế quốc này xảy ra chiến tranh, kẻ được lợi lớn nhất phải là đế quốc Minh Nguyệt, nhưng tại hạ lại đoán định các hạ không phải là người của đế quốc Minh Nguyệt.

Người bịt mặt khẽ nhếch mày, lạnh lùng nói:

- Năng lực phân tích rất khá, nói tiếp đi!

Cổ Vô Đạo khẽ nhích đầu về phía sau, cố gắng làm cho cổ họng mình rời xa bàn tay của người bịt mặt, lại nói:

- Tại hạ dám quả quyết các hạ không phải là người của đế quốc Minh Nguyệt, nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì nếu như các hạ là người của đế quốc Minh Nguyệt, hoàn toàn không cần dùng khăn đen che mặt, có thể không cần kiêng nể gì cả mà đường hoàng giết chết Tần Trường Vệ.

- ...Các hạ lấy khăn đen bịt mặt đến đây hành thích tức là trong lòng có điều cố kỵ, cho nên các hạ phải là nhân vật có tiếng tăm ở đế đô Lạc Kinh. Còn nữa, các hạ biết rõ Tần Trường Vệ là ai, hơn nữa còn biết Tần Trường Vệ có võ nghệ tuyệt luân nhưng còn dám đến đây hành thích, có thể thấy được võ nghệ của các hạ cũng không hề tầm thường, ít nhất cũng không kém hơn Tần Trường Vệ. Tổng hợp lại những điểm trên, tại hạ dám quả quyết các hạ chính là...

Ngay lúc Cổ Vô Đạo sắp sửa nói ra hai chữ, người bịt mặt đột ngột dừng ngón trỏ tay phải lên.

Cổ Vô Đạo vội vã đem hai chữ sắp bật ra nuốt trở lại vào bụng, lúc này người bật mặt mới lên tiếng:

- Không sai, chỉ bằng vào chút dấu vết đã có thể đoán ra thân phận của ta, quả thật cũng có chút bản lĩnh! Hôm nay mục tiêu của ta chính là Tần Trường Vệ, tính mạng của người muốn giữ cũng không phải không được, bất quá cũng không thể thả người như vậy.

Người bật mặt này đương nhiên là Mạnh Hổ, vừa rồi Mạnh Hổ đã nảy sinh lòng yêu mến nhân tài.

Tên Cổ Vô Đạo này quả thật rất thông minh, tâm tư cũng rất kín đáo, chính là một nhân tài hiếm có, công việc phân tích tỉ mỉ tin tức tình báo quả thực nên giao cho hắn là vô cùng thích hợp.

Hiện tại bên cạnh Mạnh Hổ thiếu thốn nhất chính là nhân tài, đủ các loại người đều thiếu. Nếu như tương lai muốn chiêu binh tập hợp, muốn làm nên nghiệp lớn mà thiếu thốn nhân tài thì không thể nào làm được.

Đương nhiên, Mạnh Hổ lựa chọn nhân tài không chỉ bằng cặp mắt, đối với người không thể dùng thì tuyệt đối không dùng.

Thí dụ như Tất Điều Tử, nếu như hắn không hận Hoàng gia đến tận xương tủy, Mạnh Hổ tuyệt đối không dám yên tâm dùng hắn. Thí dụ như tên hán tử lỗ mãng Trương Hưng Bá, nếu như không phải tên này hoàn toàn không biết một chút gì về chính trị, Mạnh Hổ cũng không dám để hắn làm thị vệ thân tín bên cạnh mình. Còn Đôn Tử và Niễn Tử thì không cần phải nói, bọn chúng chính là lão binh từ trong đồng xác chết bò ra đi theo Mạnh Hổ đã lâu.

Tên Cổ Vô Đạo trước mặt này có thể nói là ăn nói lưu loát lại thêm quỷ kế đa đoan, thoạt nhìn cũng không phải là người có thể dùng được, nhưng thật ra không phải như vậy. Bởi vì Tần Trường Vệ đã chết, nếu như Cổ Vô Đạo lại mất tích, cả hai bên đế quốc Quang Huy và đế quốc Tinh Hà sẽ coi hắn như tội phạm cần truy nã, từ đây về sau, hai đại đế quốc không bên nào dễ dàng tha cho hắn!

Về chuyện hành thích ở Thiên Đãng sơn, tuy nói rằng Cổ Vô Đạo tự ý ra lệnh hành thích sau lưng Tần Trường Vệ, nhưng món nợ này cũng không thể tính được trên người Cổ Vô Đạo. Dù sao hắn cũng đứng trên lập trường của đế quốc Tinh Hà, đại biểu cho ích lợi của đế quốc Tinh Hà, Mạnh Hổ cũng không cho rằng hắn làm sai, ngược lại rất là tán thưởng thủ đoạn và cách xử sự quyết đoán của hắn.

Bằng vào chuyện đó cũng có thể thấy Cổ Vô Đạo là một người có thể dùng được, chỉ có kẻ ngu ngốc như Tần Trường Vệ mới nảy ra ý niệm giết hắn mà thôi.

Thế nhưng nếu như Cổ Vô Đạo có tính ương ngạnh cứng đầu, Mạnh Hổ sẽ giết hắn ngay lập tức không hề do dự. Mấu chốt chính là Cổ Vô Đạo rất tiếc mạng sợ chết, đó chính là nhược điểm của hắn, đã có nhược điểm sẽ rất dễ dàng khống chế. Nếu như Cổ Vô Đạo còn thương tiếc mạng nhỏ của mình vậy phải biết điều một chút hợp tác cùng Mạnh Hổ, nói trắng ra đây là hợp tác mang lại lợi ích cho cả đôi bên.

Hợp tác vì lợi ích của cả hai bên sau khi đã nhất trí, thậm chí còn bền vững hơn là hợp tác vì tình nghĩa. Dĩ nhiên, đến khi hai bên không đạt được lợi ích chung nữa, sự hợp tác này sẽ tan rã giống như tảng băng dưới ánh mặt trời, từ đồng minh trong nháy mắt sẽ biến thành kẻ địch. Giống như tình thế giữa đế quốc Quang Huy và đế quốc Tinh Hà hiện tại, rất nhanh sẽ trở thành địch nhân.

Cổ Vô Đạo đương nhiên hiểu được sự cố kỵ của Mạnh Hổ nên chủ động mở lời:

- Tướng quân, tại hạ có đề nghị này.

Đã đoán được thân phận của Mạnh Hổ cho nên Cổ Vô Đạo cũng thay đổi cách xưng hô, từ ‘các hạ’ trở thành ‘tướng quân’.

Mạnh Hổ lại nhượng nhượng đôi mày rậm, nói với vẻ đùa cợt:

- Người cứ nói xem sao?

Cổ Vô Đạo nói:

- Tốt nhất tướng quân nên tìm một chỗ vắng người cầm tù ty chức lại, sau đó đến lúc tướng quân rời khỏi Lạc Kinh hãy mang theo ty chức đi cùng. Cứ như vậy, đế quốc Tinh Hà và đế quốc Quang Huy sẽ đem cái chết của Tần Trường Vệ tính lên người ty chức, lúc ấy ty chức ngoại trừ một lòng đi theo tướng quân ra thì không còn con đường sống nào nữa!

- Chỉ sợ chưa chắc như vậy!

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Nếu như người có thể chạy trốn tới đế quốc Minh Nguyệt, ta tin rằng đế quốc Minh Nguyệt nhất định sẽ rất hoan nghênh người.

Cổ Vô Đạo cười khở nói:

- Tướng quân không khỏi quá đề cao ty chức, với chút tài mọn của ty chức đi sang đế quốc Minh Nguyệt, người ta có chịu gặp mặt hay không còn chưa dám nói. Cũng chỉ có tướng quân dưới trướng không có nhân tài, cho nên ty chức mới dám mặt dày tự tiến cử mình, nếu như tướng quân không chê, ty chức nguyện xả thân trâu ngựa báo đền!

Gương mặt Mạnh Hổ dưới lớp khăn che mặt rốt cục đã nở nụ cười, hẳn thích nghe nhất chính là những lời này.

Tẩm cung (phòng ngủ) của Mông Khác.

Trời vừa hừng sáng, Mông Khác bị một tên nội thị đánh thức khi còn đang say ngủ.

Những lời của tên nội thị khiến cho cơn buồn ngủ của Mông Khác không cánh mà bay, đôi mắt vốn nhắm nhèm vì còn buồn ngủ cũng đã trở nên sáng rực, sau đó kinh hãi thất sắc quát to:

- Người nói cái gì? Tần Trường Vệ đã chết rồi sao?!

Tên nội thị gật đầu nặng nề.

Mông Khác lại biến sắc thêm lần nữa, lớn tiếng quát:

- Chuyện xảy ra như thế nào?

Tên nội thị lắc đầu cười khở:

- Nô tài cũng không biết, bất quá Mông Tổng đốc và Kế tiên sinh hẳn là biết rõ, bọn họ đang ở bên ngoài.

- Mau thay quần áo cho bản vương!

Mông Khác vừa vội vàng ra lệnh thị nữ thay quần áo cho mình vừa bảo tên nội thị:

- Gọi bọn họ vào đây lập tức.

Tên nội thị lĩnh mệnh mà đi, rất nhanh sau đó đã dẫn Tổng đốc Kinh Kỳ Mông Vũ và quân sư tâm phúc Kế Vô Mưu tiến vào tẩm cung. Mông Khác khoát tay ra hiệu miễn lễ cho hai người, nghiêm giọng hỏi:

- Mông Vũ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

- Vương gia, Tần Trường Vệ có khả năng chính là bị Cổ Vô Đạo hại chết.

- ...

Mông Vũ cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Mông Khác, thân phận chân chính của Tần Trường Vệ hẳn cũng biết. Thế nhưng hiện tại Tần Trường Vệ bị ám sát ngay tại Lạc Kinh, Mông Vũ thân là Tổng đốc Kinh Kỳ tuyệt đối không thoát khỏi trách nhiệm liên đới.

- Cổ Vô Đạo?

Mông Khác cau mày lạnh lùng:

- Cổ Vô Đạo chỉ là một tên thư sinh yếu ớt, còn Tần Trường Vệ võ nghệ tuyệt luân, làm sao có chuyện đó?

Kế Vô Mưu đột nhiên lên tiếng:

- Vương gia, Tần Trường Vệ quả thật là chết tại nơi ở của Cổ Vô Đạo, hơn nữa tại hiện trường vẫn còn mùi của Xoá Khí tán. Vì vậy nên ty chức suy đoán, Tần Trường Vệ hẳn là trong tình trạng không hay không biết, vô tình trúng phải độc của Xoá Khí tán cho nên mất hết võ công. Bất quá rốt cục có phải chết trong

tay Cổ Vô Đạo hay không khó mà nói được, ty chúc cho rằng chờ đến sau khi Cổ Vô Đạo trở về mới có thể xác định!

Mông Khác hỏi, giọng ngưng trọng:

- Cổ Vô Đạo đâu?

- Mất tích rồi!

Mông Vũ vội nói:

- Thế nhưng ty chúc đã cho người lùng bắt, hẳn muốn chạy cũng không thoát!

130. Chương 136: Thi Đấu Chiến Xa

Nếu quả thật vì chuyện này mà khơi lên chiến tranh giữa hai nước không phải là không có khả năng.

- Vô Mưu!

Ánh mắt Mông Khác nhìn Kế Vô Mưu, nghiêm giọng nói:

- Chuyện này ngươi thấy thế nào?

Kế Vô Mưu hơi trầm ngâm, sắc mặt ngưng trọng:

- Vương gia, chuyện này có ba khả năng. Khả năng thứ nhất có thể là do gian tế của đế quốc Minh Nguyệt gây ra. Khả năng thứ hai có thể bản thân Cổ Vô Đạo là gian tế của đế quốc Minh Nguyệt. Khả năng thứ ba có thể là Tần Trường Vệ nổi sát tâm muốn giết chết Cổ Vô Đạo, kết quả Cổ Vô Đạo bắt đắ dĩ phản kích, ngược lại giết chết Tần Trường Vệ.

Mông Khác nói:

- Nói cách khác nếu không tìm được Cổ Vô Đạo, việc này sẽ rất khó tra xét cho ra nước cạn đá bày.

Kế Vô Mưu gật gật đầu:

- Vương gia, ty chúc cho rằng chuyện quan trọng nhất bây giờ không phải là tra xét hành tung của Cổ Vô Đạo, mà là làm thế nào để giao phó với đế quốc Tinh Hà! Tần Trường Vệ bị ám sát nửa đêm hôm qua, đến khi được phát hiện chết ở nơi ở của Cổ Vô Đạo đã là sáng hôm nay, trong khoảng thời gian đó rất khó cam đoan tin tức không bị tiết lộ ra ngoài. Cho nên ty chúc cho rằng việc này có muốn giấu cũng không giấu được, Vương gia cần phải suy nghĩ chuyện giải thích với Tần Lam như thế nào.

- Giải thích?

Mông Khác cau mày:

- Ngươi nói bản vương phải giải thích thế nào đây?

- Cứ nói sự thật.

Kế Vô Mưu nói:

- Tin hay không tùy vào Tần Lam.

Mông Khác hiện lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, nhưng vào thời khắc mấu chốt này, quả thật Mông Khác không muốn phát sinh ra bất cứ chuyện gì khác. Nếu như chọc giận Tần Lam vào lúc này, cho dù không dẫn đến chiến tranh giữa hai nước cũng sẽ có ảnh hưởng đến công cuộc Tây chinh sắp sửa tiến hành, ít nhất là bốn sư đoàn cấm vệ của quân đoàn cấm vệ không thể nào tham dự Tây chinh nữa.

Thế nhưng nếu như giấu diếm kết quả chỉ sợ rằng hỏng bét đúng như lời Kế Vô Mưu đã nói, việc Tần Trường Vệ bị ám sát là không thể giấu được. Nếu như Tần Lam được tin từ nguồn khác, Mông Khác và đế quốc Quang Huy càng không thể giải thích rõ ràng, Tần Lam sẽ có lý do hoài nghi Mông Khác cố ý dung túng cho tên thích khách giết chết Tần Trường Vệ.

- Ôi...

Mông Khác do dự hồi lâu rồi bùi ngùi thở dài nói với Kế Vô Mưu:

- Vậy người thông báo chi tiết cho đề đô Phong Tuyết đi thôi...

Kế Vô Mưu cung kính:

- Vương gia anh minh.

Ánh mắt Mông Khác chuyển sang Mông Vũ, khôi phục lại vẻ lạnh lùng, nghiêm giọng nói:

- Chuyện truy tìm Cổ Vô Đạo không thể khua chiêng gióng trống, nhưng cần phải tra xét thật là nghiêm mật kỹ lưỡng. Cho dù có phải đào lên ba thước đất, nhất định cũng phải bắt cho được Cổ Vô Đạo!

Vệ bảo phía Đông thành Lạc Kinh.

Trời còn chưa sáng, nơi đóng quân của trung đội số Ba xuất hiện hai bóng người. Tên tiểu tốt gác ngoài cửa doanh lách mình ngăn cản lối vào, đang muốn cất tiếng hạch hỏi nhưng phát hiện trên lưng bóng người phía trước có đeo song thiết kích, vẻ mặt tên tiểu tốt nhất thời hoà hoãn lại, tươi cười cất tiếng chào hỏi:

- Thì ra là Bá ca.

Người đến đúng là Trương Hưng Bá, trong khoảng thời gian từ Tây Lăng đi đến Lạc Kinh, Trương Hưng Bá đã trở nên quá quen thuộc với Hoàng Đảm và trung đội cận vệ quân của hắn. Hơn hai trăm tên cận vệ quân của trung đội số Ba không ai là không biết Trương Hưng Bá, càng không xa lạ gì với song thiết kích trên lưng hắn.

Trương Hưng Bá lạnh lùng ừ một tiếng, tên tiểu tốt nhìn người đi theo phía sau Trương Hưng Bá một chút rồi thấp giọng hỏi:

- Bá ca, người kia là ai vậy?

Trương Hưng Bá quay đầu lại liếc nhìn người bật mặt sau lưng một chút, trong mắt thoáng vẻ lạnh lùng:

- Người này có liên quan với vụ án hành thích trên Thiên Đăng sơn, tướng quân bảo ta dẫn hắn đến chỗ của các người, phải trông chừng hắn cho cẩn thận.

Tên tiểu tốt lập tức nhường đường, nếu như tướng quân Mạnh Hổ nói tên này có liên quan đến vụ án hành thích trên Thiên Đăng sơn, vậy bọn tiểu tốt này dĩ nhiên sẽ không hoài nghi gì cả. Vụ án hành thích ở Thiên Đăng sơn liên lụy đến anh hùng đế quốc Mạnh Hổ cùng với công chúa đế quốc Mông Nghiên. Đây chính là vụ án lớn bằng trời, không phải loại tiểu tốt bọn chúng có thể hỏi đến.

Trương Hưng Bá dẫn Cổ Vô Đạo đầu mặt bị trùm kín mít vào thẳng nơi đóng quân của trung đội số Ba, sau đó dẫn hắn vào một căn phòng nhỏ màu đen.

Cổ Vô Đạo mặt mày bị trùm kín, căn bản không biết mình bị đưa tới nơi nào, thật sự nhện không được bèn lên tiếng hỏi:

- Vị huynh đệ này, có thể mở bao trùm đầu ra được chưa vậy?

Trương Hưng Bá căn bản không thèm để ý tới hắn, trực tiếp khoá cửa sắt lại rồi mang một chiếc ghế đến ngồi ngay giữa cửa, sau đó giống như một pho tượng đá ngồi yên không hề nhúc nhích, tùy ý Cổ Vô Đạo nói gì thì nói, Trương Hưng Bá căn bản là không thèm để ý tới hắn. Bởi vì Mạnh Hổ đã dặn dò cẩn thận, người này miệng lưỡi như rót mật, bảo Trương Hưng Bá tuyệt đối không được để ý tới hắn.

Thành Lạc Kinh.

Thành Lạc Kinh ngoại trừ quần thể kiến trúc cung điện nguy nga tráng lệ đường hoàng ở Bắc thành ra, còn có bốn toà kiến trúc vang danh thiên hạ ở ngoài thành. Chính là đền thần ở Đông thành, lăng tẩm của các

đời hoàng đế ở Tây thành, sân vận động thể thao rộng lớn ở Nam thành cùng với trường đua ngựa ở Bắc thành.

Trường đua ngựa ở Bắc thành được xây dựng rất công phu, chiếm hơn một ngàn mẫu, toàn bộ kiến trúc chủ đạo đều do đá Đại Lý (cẩm thạch) thật lớn xây thành.

Tổng thể trường đua ngựa hình tròn, giữa trường đua từng từng một hàng thẳng tắp mấy chục pho tượng lớn điêu khắc trên đó. Tất cả các hoàng đế trên thế giới Trung Thổ đều ham thích điêu khắc để ghi lại những sự tích huy hoàng của chính bản thân mình, cho nên mỗi một pho tượng đều có điêu khắc một đoạn cổ sự sử thi, cả một hàng tượng này gần như là một bộ sách sử của đế quốc Quang Huy.

Vòng quanh đám tượng lớn đó chính là đường chạy rộng rãi dành cho chiến xa, đường chạy rộng đến mức có thể cho phép hai mươi bốn chiến xe chạy song song cùng một lúc. Đường chạy từ Đông sang Tây dài gần ngàn mét, từ Bắc qua Nam rộng gần ba trăm mét, bên ngoài đường chạy chính là khán đài cao gấp đôi người thường, cả khán đài cũng là hình tròn, có sức chứa ba mươi vạn người xem trận đấu cùng một lúc, chỗ ngồi của khán giả hình thành những bậc thang cao dần lên trên.

Dân chúng trong thành Lạc Kinh vô cùng ưa thích những hoạt động giải trí, mà các đời hoàng đế của đế quốc bao gồm cả Vương gia nhiếp chính Mông Khắc hiện tại cũng rất ưa thích cử hành đủ loại hình thức hoạt động thi đấu thể thao giải trí. Cách một thời gian ngắn, sân vận động thể thao ở Nam thành hoặc trường đua ở Bắc thành sẽ cử hành những trận giác đấu hoặc thi đấu chiến xa.

Hôm nay sắp sửa cử hành loại hình thi đấu chiến xa mà hàng vạn dân chúng rất thích ở trường đua Bắc thành.

Lúc trời còn chưa sáng, dân chúng từ ngoài thành Lạc Kinh đã ùn ùn tràn vào trường đua ở Bắc thành, nôn nao chờ mong trận thi đấu chiến xa có quy mô lớn nhất từ trước tới nay. Lúc này trên khán đài đã đầy ắp người, khán đài vốn chỉ có sức chứa ba mươi vạn người thế nhưng số người xem tràn vào ít nhất là năm mươi vạn, cả trường đua vô cùng náo nhiệt ồn ào, thanh âm ầm ĩ vang dội cả trời không. Bên cạnh lối vào của trường đua là khu vực nghỉ ngơi vô cùng rộng rãi, chuyên dùng cho các tuyển thủ nghỉ ngơi, cũng có thể thuận tiện tiến hành những công tác chuẩn bị cuối cùng trước khi thi đấu.

Ở một khu nhỏ độc lập nhưng vô cùng hoa lệ, hai tên cấm vệ quân đang khẩn trương mặc khải giáp cho Mạnh Hổ. Vì đề cao chuyện thưởng thức thẩm mỹ cho trận thi đấu chiến xa, tất cả kỵ sĩ và chiến mã tham dự đều lựa chọn chiến bào và áo giáp màu sắc rực rỡ đẹp mắt, chiến xa tham dự cũng sẽ được sơn phết màu sắc và trang trí đồ án vô cùng hoa lệ.

Trang phục của Mạnh Hổ cũng như lệ thường chính là áo giáp dát vàng và chiến bào màu đỏ, trên đầu khôi cũng cắm một bó lông chim hình móng gà.

Tiếng hí trầm thấp của chiến mã vang lên, bốn con chiến mã trắng toát từ đầu đến chân đang kéo một cỗ chiến xa hoa lệ chậm rãi đi vào. Mạnh Hổ nhìn qua đã nhận ra đây chính là chiến xa hào hoa nhưng kiên cố đến mức biến thái của Mông Nghiên, bất quá hình như có cải trang qua, có một vài vị trí mấu chốt phát sinh biến hoá rất nhỏ.

Hai bên sườn chiến xa đã có thêm hai mũi nhọn sắc bén, trục xe chịu tải sườn xe đã được cải biến lại, hai đoạn trục vốn là hình tròn đã bị cưa bớt đi một chút, nhưng hai đầu lại được gắn thêm vào ba lưỡi đao hình xoắn ốc.

Đó là một cải biến thiên tài, đến khi chiến xa chạy với tốc độ cao, trục xe gắn ba lưỡi đao hình xoắn ốc cũng sẽ xoay tròn với tốc độ cao, lúc ấy ba lưỡi đao hình xoắn ốc sẽ sinh ra hiệu quả giống hệt như mũi khoan. Khi ba lưỡi đao xoay tròn với tốc độ cao sẽ mượn một phần lớn lực xoay để làm tăng thêm lực công kích của bản thân, từ đó sinh ra lực phá hoại rất lớn, món đồ chơi này quả thật là một chiến xa sát thủ.

Một tên cấm vệ quân đột nhiên chạy vào, cất cao giọng:

- Tướng quân các hạ, có thể vào trường đua rồi!

- Ừ!

Mạnh Hổ nhẹ gật đầu, lấy đầu khôi nặng nề đội lên, kéo mặt nạ bảo hộ mạ vàng xuống, chỉ trong thoáng chốc, bộ áo giáp vàng chói đã bao phủ toàn thân. Mạnh Hổ sải bước đi lên chiến xa tiếp nhận dây cương trong tay mã phu, tay hần rung nhẹ một cái, bốn con chiến mã đều bước chỉnh tề chậm rãi tiến ra khỏi khu vực nghỉ ngơi.

Mười mấy chiến xa khác cũng tham gia trận đấu cũng từ khu nghỉ ngơi chậm rãi tiến ra, dưới sự hướng dẫn của vệ đội trưởng đưa xếp thành một hàng trên con đường rộng, sau đó mới đồng thời tiến vào trường đua. Vừa vào đến trường đua, tiếng kêu gào như sấm động thoáng chốc như nước thủy triều rót vào tai Mạnh Hổ, hần vội ngẩng đầu nhìn lên, quét mắt một vòng thấy lượng người xem đông đảo chen chúc ngoài sức tưởng tượng, Mạnh Hổ không khỏi thán phục, trong lòng thầm nghĩ sự cường đại của đế quốc Quang Huy và phồn vinh của thành Lạc Kinh quả thật không phải là thổi phồng chút nào. Nếu không có nền móng thâm hậu và sự tích lũy đầy đủ, một trận thi đấu chiến xa không thể nào có nhiều khán giả cuồng nhiệt như vậy. Nghĩ đến hơn năm mươi vạn người cùng lúc đến trường đua để thưởng thức một trận thi đấu chiến xa quả thật là quá điên cuồng.

Vệ đội của trường đua chậm rãi đi phía trước, hai mươi chiếc chiến xa tứ mã ở phía sau cũng dàn hàng ngang mà tiến, chậm rãi diễu hành thu hút sự chú ý của khán giả tứ phía trên khán đài. Chiến xa đi đến đâu, người xem trên khán đài rồi rít đứng dậy đến đó, phát ra tiếng reo hò như núi đổ biển gầm, tình cảnh vô cùng cuồng nhiệt làm cho người khác cảm thấy máu nóng trong người sôi lên sùng sục.

Khi chiến xa còn đang diễu hành một vòng thu hút sự chú ý của khán giả, trên khán đài chính rốt cục đã xuất hiện bóng dáng người của Hoàng gia.

Đi trước nhất là Mông Khác mặc tứ trảo long bào, theo sau Mông Khác chính là hai tên hán tử tuổi chừng ba mươi. Về mặt hai tên hán tử vô cùng cuồng ngạo, ánh mắt mơ hồ lộ vẻ dưới mắt không người, cả hai tên đều mặc tứ trảo long bào giống như Mông Khác. Không còn nghi ngờ gì nữa, hai tên này hiển nhiên là Đại hoàng tử Mông Hành và Tam hoàng tử Mông Không.

P phía sau hai vị hoàng tử chính là công chúa Mông Nghiên thanh danh xấu xa phóng đãng. Dâm phụ này hiển nhiên chăm chút cách ăn mặc vô cùng tỉ mỉ, bất kể tiết trời giá lạnh, quần áo trên người mỏng manh đến mức đáng thương, bất quá mặc như vậy đã đem vóc dáng như ma quỷ đầy sức dụ hoặc mê người thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Mông Nghiên vừa xuất hiện, ánh mắt của vô số quý sĩ trẻ tuổi xung quanh khán đài chính lập tức đổ dồn lên người nàng, về mặt ai ai cũng khấn trương nóng rực. Đối với bọn quý sĩ trẻ tuổi này, cho dù biết rõ Mông Nghiên là một liều độc dược, bọn chúng cũng sẽ không chút do dự lập tức nuốt xuống, bởi vì liều độc dược này quả thật quá mê người!

131. Chương 137: Vô Định, Dâng Hôn

Mông Khác liền đứng dậy nhận lấy chiếc khăn đỏ trong tay tên quan viên nọ rồi giơ lên.

Mấy mươi tên vệ binh vốn đứng trước đầu hai mươi chiến xa liền vội vàng chạy tránh sang hai bên đường chạy.

Thấy Mông Khác giơ cao chiếc khăn đỏ trong tay, mấy mươi vạn khán giả trên khán đài trong thoáng chốc bắt đầu cất tiếng hoan hô. Trong tiếng hoan hô long trời lở đất, tám mươi chiến mã đang đứng trước vạch xuất phát bắt đầu bất an náo động hần lên, các kỵ sĩ ngồi trên chiến xa bắt đầu ghì chặt dây cương để khống chế chiến xa cho vững. Bỗng nhiên, tay phải đang giơ cao của Mông Khác buông lỏng, chiếc khăn đỏ trong tay liền theo gió bay xuống.

Bao gồm cả Mạnh Hổ, hai mươi tên kỵ sĩ đang ngóng cổ nhìn lên khán đài chính vội vàng thúc giục chiến mã, đám chiến mã đang sốt ruột nện vó liên hồi lập tức hất tung bốn vó chạy về phía trước như điên. Xe ngựa kêu gào, bụi bay mù mịt, trận thi đấu chiến xa kích động lòng người rốt cục cũng đã bắt đầu!

Mạnh Hổ cũng không biết nguyên nhân vì sao Mông Khác muốn sắp xếp cho hần tham gia trận thi đấu chiến xa này, nhưng dòng máu hiếu chiến vốn đã ăn sâu vào trong xương tủy hần. Bất luận là lúc nào, bất

luận ở nơi nào, hần cũng không phải là người dễ dàng cam chịu thất bại, trận thi đấu chiến xa hôm nay nhất định hần phải giành chức vô địch!

Bất quá nghề nghiệp của Mạnh Hổ không phải là tuyển thủ đánh xe, hơn nữa chiến xa của Mông Nghiên so ra còn nặng hơn chiến xa của các tuyển thủ khác. Cho nên lúc vừa xuất phát, Mạnh Hổ đã bị thiệt thòi rất rõ ràng, chờ cho chiến xa của hần lăn bánh đều đều, chiến xa của những người khác đã lao về phía trước một quãng xa.

Bốn chiến xa dẫn đầu vừa chạy giáp một vòng, một tên quan viên liền chạy đến phía trước khán đài chính nhổ ra một cây cờ nhỏ màu đỏ cuối cùng bên trái trong một hàng cờ gồm hai mươi cây được cắm phía trước khán đài chính. Hai mươi cây cờ nhỏ màu đỏ ấy thể hiện cho hai mươi vòng chạy, mỗi vòng chạy sẽ nhổ đi một cây, đến khi toàn bộ hai mươi cây được nhổ ra hết, trận thi đấu chiến xa sẽ kết thúc.

Đến khi cây cờ nhỏ màu đỏ thứ bảy trước khán đài chính được nhổ ra, chiến xa của Mạnh Hổ rốt cục cũng đã đuổi kịp bốn chiến xa dẫn đầu.

Thế nhưng ba chiến xa phía trước Mạnh Hổ đã dàn hàng ngang dây dưa cùng một chỗ, trong lúc nhất thời không ai có thể bứt phá ra được, nếu như Mạnh Hổ muốn vượt qua chỉ có thể chạy ra bên ngoài đường chạy mới có thể vượt được. Mắt thấy sắp đến khúc quanh phía trước, gương mặt Mạnh Hổ thoáng chốc nở nụ cười tàn nhẫn, hung hăng giật mạnh cương ngựa, chiến xa của Mạnh Hổ đột nhiên bắt đầu vượt lên ở mé trong của chiến xa gần nhất.

Hai chiến xa chạy song song với nhau, Mạnh Hổ thả lỏng cương ngựa trong tay trái, dây cương trong tay phải đột nhiên giật mạnh. Chiến xa đang chạy về phía trước cực nhanh thoáng chốc ép sang bên phải, ba lưỡi dao hình xoắn ốc gắn ở đầu trục xe đang xoay tròn với tốc độ chóng mặt rất nhanh đã như ba mũi khoan chui thẳng vào bánh của chiến xa đang chạy song song bên trái. Một tràng âm thanh ken két chói tai vang lên, bánh của chiến xa kia trong khoảnh khắc đã vỡ tan thành từng mảnh, cả chiến xa nhất thời mất thăng bằng, đầu tiên là nặng nề nghiêng sang một bên, sau đó lộn mấy vòng rồi bay thẳng lên không.

Tên đánh xe trên chiến xa ấy mặt tái xanh như tàu lá, chiến xa vẫn tiếp tục bay trên không ra xa mười trượng sau đó nặng nề va vào phía dưới khán đài. Trong thoáng chốc xương cốt máu não văng ra tung toé, đến khi đám vệ binh của trường đua mang cáng khiêng chạy tới, tên đánh xe đã toàn thân đầy máu, tắt thở từ lâu.

- Oà....

- Ồ....

Mấy mươi vạn khán giả trên khán đài nhất thời phát ra một trận hoan hô xen lẫn tiếng than kinh hãi kinh thiên động địa, đám khán giả đứng gần đó lập tức ùa lại nhìn xuống phía dưới khán đài, chồm lên lan can để nhìn cho rõ. Đến khi bọn họ thấy được cảnh tượng máu me thì cả bọn ai nấy hưng phấn phát ra những tiếng thét chói tai như điên cuồng.

Một trận thi đấu chiến xa hấp dẫn người xem không chỉ là do sự kích thích về tốc độ, mà còn vì lúc nào cũng có thể xảy ra đổ máu như cảnh tượng ban nãy. Thấy một màn tranh chấp máu me kia, trên mặt Mông Khác, Mông Hành và Mông Không đều lộ vẻ vô cùng hưng phấn, đám phụ Mông Nghiên kia cũng chu đôi môi đỏ mọng thành hình chữ 'O', sau đó hét lên như điên dại. Rất nhiều tên quý sĩ trẻ tuổi bốn phía khán đài chính nhìn thấy không kìm hãm được ý nghĩ kỳ quái nảy sinh trong đầu, ai cũng mơ tưởng mình có thể được nhắm nháp đôi môi đỏ mọng mê người kia!

Trên đường chạy. Thấy cảnh tượng đáng sợ chiến xa bay múa trong không trung rồi tan vỡ xảy ra, hai tên đánh xe đang điều khiển chiến xa chạy phía trước Mạnh Hổ bắt đầu kinh sợ. Dù sao bọn chúng cũng không thể đoạt được chức vô địch, cần gì phải ngăn đường người khác? Lập tức hai tên đánh xe vô cùng thúc giục liền nhường trống mé trong đường chạy, Mạnh Hổ liền điều khiển chiến xa ào ào vượt qua, lúc chạy ngang không quên đưa ngón tay cái lên với hai tên nọ.

Đến khi cây cờ nhỏ màu đỏ thứ mười tám trước khán đài chính được nhổ ra, tình thế trên đường chạy đã trở nên rất rõ ràng. Trừ hai chiến xa bị vỡ tan, ba chiến xa lật nghiêng ra ngoài đường chạy, chỉ còn lại mười lăm chiến xa tiếp tục thi đấu. Mười ba chiến xa trong đó đã bị bỏ lại phía sau thật xa, căn bản không còn khả năng đoạt ngôi vô địch, chỉ còn lại một chiến xa vẫn dây dưa với Mạnh Hổ cùng một chỗ.

Điều khiển chiến xa ấy hiển nhiên là một tên tuyển thủ chuyên nghiệp, kỹ thuật điều khiển chiến xa của hắn có thể nói vượt hẳn những tuyển thủ hàng đầu, chiến mã mà hắn sử dụng cũng được chọn lựa kỹ càng từng con một. Mặc dù Mạnh Hổ đã gỡ ra tất cả ngón nghề vẫn không thể nào tiếp cận phá hủy được chiến xa của hắn, mỗi lần chiến xa Mạnh Hổ cố gắng tiếp cận, chiến xa của tên kia luôn luôn né tránh kịp thời, cục diện mặc dù bị động nhưng vẫn hữu kinh vô hiểm.

Xe ngựa ầm ầm, trong nháy mắt đã chạy hết một vòng, tên quan viên trên khán đài chính đã bắt đầu cầm một cây đại kỳ màu đỏ múa lên vun vút.

Mấy mươi vạn khán giả trên bốn phía khác đài bắt giác đứng cả lên, tất cả mọi người đều cố gắng chồm về phía trước. Bởi vì trận thi đấu chiến xa kịch liệt chỉ còn lại một vòng cuối cùng, thế nhưng hai chiến xa có hy vọng đoạt ngôi vô địch vẫn còn dây dưa với nhau trên đường chạy. Trận đấu đã tiến đến thời khắc quyết định, thời khắc kích động lòng người nhất sắp sửa đến.

Một khúc quanh, phía trước lại là một khúc quanh, đây là khúc quanh cuối cùng.

Đối với Mạnh Hổ, đó cũng là cơ hội cuối cùng!

Mạnh Hổ còn đang suy nghĩ làm thế nào để giải quyết đối thủ cuối cùng này, đột nhiên tên đánh xe nhất thời mất đi tỉnh táo, múa roi ngựa nhắm vào đầu Mạnh Hổ mà quật xuống. Mạnh Hổ đang tập trung toàn bộ tinh thần điều khiển chiến xa, nhất thời không kịp đề phòng nên bị quất một roi vào mặt, cũng may còn có giáp mặt bảo vệ nên không đến nỗi bị thương.

Dù là như thế, Mạnh Hổ vẫn bị chọc nổi giận, lập tức đưa cương ngựa sang tay trái, tay phải vươn ra đoạt lấy roi ngựa.

Tiếng huýt sáo lập tức vang ầm lên trên bốn phía khán đài. Theo như quy tắc, người đánh xe có thể sử dụng tất cả thủ đoạn để công kích chiến mã và chiến xa của đối phương, nhưng tuyệt đối không được trực tiếp tấn công đối thủ, làm như vậy là phạm luật, sẽ bị huỷ bỏ tư cách tham dự. Mông Nghiên vốn đang ngồi ngay ngắn trên ghế thoảng chốc cũng đã đứng lên, lớn tiếng hét:

- Phạm luật!

- Phạm luật!

- Phạm luật!

Dưới từng tràng tiếng la hét của mấy mươi vạn khán giả, hai chiến xa đã tiến tới khúc quanh.

Mạnh Hổ canh đúng thời cơ chụp được roi ngựa của tên đánh xe kia, sau đó dùng sức giật mạnh một cái. Tên kia chân đứng không vững nhất thời bị Mạnh Hổ kéo rơi khỏi chiến xa của hắn xuống đường chạy. Hắn chưa kịp bò dậy, một chiến xa khác đã ầm ầm chạy tới, vó của chiến mã và bánh của chiến xa đã cán ngang lưng hắn.

-Ồ...

-Oà...

Mấy mươi vạn khán giả trên khán đài lại cất tiếng hoan hô như điên dại, giữa tiếng hoan hô long trời lở đất, không ngờ tên đánh xe xui xẻo nọ vẫn còn chưa chết, cố gắng giãy dụa đứng lên. Vừa lúc ấy, hai chiến xa trước sau chạy tới, tên kia nhanh chóng né trái tránh phải, tạo nên kỳ tích lách mình tránh thoát, thế nhưng đến khi chiến xa thứ ba chạy tới, rốt cục hắn tránh không kịp nữa.

Chiến xa thứ ba trước tiên đụng ngã tên đánh xe không may kia, sau đó tám vó của hai con chiến mã và hai bánh trước sau của chiến xa liền cán qua người hắn từ đầu xuống lưng qua đùi. Lần này, tên đánh xe không may kia không còn đứng lên được nữa, đến khi vệ binh trường đua mang cáng khiêng chạy tới, chỉ thấy trên lưng hắn đã bị vó ngựa giẫm thủng hai lỗ, máu phun như suối. Đầu hắn vỡ toang, máu tươi và óc não hoà vào nhau thành một thể, cảnh tượng thật vô cùng thê thảm.

Giải quyết xong đối thủ cuối cùng, trước mặt Mạnh Hổ không còn đối thủ nào khác, lập tức giật cương cho bốn con chiến mã chạy bon bon về đích. Khi chiến xa của Mạnh Hổ vừa cán đích, cây đại kỳ màu đỏ trong

tay tên quan viên đứng trên khán đài chính cũng theo gió bay xuống, trận thi đấu chiến xa kích động lòng người đã kết thúc.

Mạnh Hổ vừa dừng chiến xa lại, lập tức có vệ binh của trường đua nhanh chân chạy đến đón lấy chiến xa và chiến mã.

Sau đó có một tên quan viên tiến lại đưa Mạnh Hổ lên trên khán đài chính. Khi Mạnh Hổ vừa xuất hiện trên khán đài chính, mấy mươi vạn khán giả trên khán đài bắt đầu cất tiếng hoan hô. Giữa tiếng hoan hô như sấm động, Mông Khác, Mông Hành, Mông Không và Mông Nghiên vội vàng đứng dậy, gương mặt Mông Khác tươi cười, dâm phụ Mông Nghiên kia lại càng cười rục rờ như một đoá hoa.

Mạnh Hổ nhẹ nhàng tháo đầu khôi và mặt nạ xuống, thi lễ với Mông Khác.

Mông Khác đưa tay ra hiệu, một tên quan viên mang kim trượng chiến thắng đưa tới tay hắn.

Kim trượng chiến thắng dài một thước, đường kính hai tấc, do thợ khéo tinh chế, toàn thân làm bằng vàng ròng, bề ngoài có khắc hoạ tiết mây lành rất là mỹ lệ, là phần thưởng đặc biệt phát cho những trận thi đấu của quan quân. Dĩ nhiên không phải tất cả những người đoạt chức vô địch của các trận thi đấu đều nhận được vinh quang đặc biệt như vậy. Giống như trận giác đấu tổ chức ở sân vận động thể thao Nam thành, người chiến thắng không nhận được phần thưởng gì cả.

Mạnh Hổ tiếp nhận kim trượng chiến thắng từ tay Mông Khác, sau đó xoay người về khán đài đối diện giờ cao kim trượng khỏi đầu, khán giả trên bốn phía khán đài liên hoan hô rầm trời. Trong tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, dâm phụ Mông Nghiên không còn kềm chế được nổi rạo rức trong lòng, đột nhiên nhẹ nhàng như bướm bay tới trước mặt Mạnh Hổ, sau đó trước mặt mấy mươi vạn dân chúng để đô ôm lấy cổ Mạnh Hổ hôn một cái thật dài.

Mạnh Hổ bị hôn đột ngột như vậy trong lòng không vui chút nào, đang định đưa tay đẩy Mông Nghiên ra thì dâm phụ kia đã như hồ điệp xuyên hoa nhẹ nhàng tách ra. Mông Nghiên bỏ chạy vội được hai bước đột nhiên quay đầu lại, mái tóc thật dài lật phất giữa không trung trông duyên dáng vô cùng, thật là mê hoặc lòng người. Dâm phụ kia liếc mắt cười một tiếng ngọt ngào, sau đó nói với giọng tràn đầy tình ý:

- Mạnh Hổ, ta chờ chàng chiến thắng trở về.

Cách đó không xa, Mông Khác khẽ nhú mày, sau đó lại giãn ra. Đại hoàng tử Mông Hành và Tam hoàng tử Mông Không không biết đang nghĩ đến chuyện gì, trên mặt xem ra có vẻ vui mừng trước tai hoạ của người khác. Mạnh Hổ hơi thất thần một chút đưa tay sờ sờ trên mặt chỗ vừa bị Mông Nghiên hôn, chân mày càng cau chặt lại.

Chờ ta chiến thắng trở về? Lời của dâm phụ Mông Nghiên có ý gì đây?

132. Chương 138: Thăng Chức Quan Chỉ Huy

Giữa trưa hôm đó, Yến vương Mông Khác bày tiệc rượu ở vương phủ, tổ chức tiệc tẩy trần cho các tướng lĩnh cao cấp của quân đoàn Bắc Phương. Trong số khách phụng bồi có Tể tướng đế quốc Tào Mặc, Bình bộ đại thần Diệp Hạo Thiên, Hộ bộ đại thần Mông Văn, Tổng đốc Kinh Kỳ Mông Vũ và quan viên các cấp trong triều. Mạnh Hổ cũng có may mắn được tham gia buổi tiệc, bất quá cũng chỉ được ngồi ghế cuối mà thôi.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hổ gặp Trọng Sơn.

Vóc người Trọng Sơn khôi ngô, sắc mặt ngưng trọng, đôi mắt nhìn xung quanh có một vẻ uy nghi khiếp người, quả nhiên là người cùng như tên, làm cho người khác có cảm giác như bị một dãy núi non trùng điệp áp bức. So với Trọng Sơn, bốn vị sư đoàn trưởng của quân đoàn Bắc Phương thua kém rất xa, bất quá một vị sư đoàn trưởng trẻ tuổi anh tuấn trong đó khiến cho Mạnh Hổ chú ý. Bởi vì vài lần hắn nhìn về phía Mạnh Hổ không ngờ trong ánh mắt lại ngập tràn địch ý không hề che giấu, điều này làm cho Mạnh Hổ hơi nghi hoặc.

Trong ấn tượng của Mạnh Hổ, đây là lần đầu mình gặp mặt quân đoàn Bắc Phương, hai bên đầu có cừu hận gì?

Lúc Mạnh Hổ quan sát Trọng Sơn, Trọng Sơn đồng thời cũng đang quan sát Mạnh Hổ. Đối với đại danh của Mạnh Hổ, Trọng Sơn tuy ở hành tỉnh Bắc Phương xa xôi nhưng cũng nghe như sấm động bên tai, giữa vạn quân chém chết Tư Đồ Bưu, dùng không tới hai ngàn khinh bộ binh đánh tan hai vạn tinh binh của Thác Bạt Đảo, những chiến tích truyền kỳ này đủ để Trọng Sơn tràn ngập tò mò với người trẻ tuổi trước mắt kia.

Rượu qua ba tuần, đột nhiên Mông Khác từ trên chủ vị đứng dậy.

Thị lang đang phụng hầu tân khách nhanh chóng lui xuống, tất cả mọi người trong đại sảnh thoáng chốc nín thở ngưng thần. Đại sảnh mới vừa ồn ào huyên náo bỗng chốc yên tĩnh trở lại, đến mức tiếng kim rớt cũng có thể nghe thấy.

Quét mắt một vòng khắp đại sảnh, Mông Khác ho khan một tiếng rồi nói:

- Chư vị đồng liêu, đế quốc Minh Nguyệt thừa dịp vạn tuế gia bệnh nặng nằm một chỗ cử đại quân ồ ạt sang xâm lấn, tạo nên thương tổn nặng nề cho dân chúng ở hành tỉnh Tây Bộ. Giặc của đế quốc Minh Nguyệt sau khi bị quân chính nghĩa của ta đánh tan lại sinh lòng cuồng dại lấy máu rửa ba phủ phía Nam của hành tỉnh Tây Bộ là Tam Giang, Hà Đông và Hà Nam. Khắp trong ba phủ máu chảy thành sông, thây ngả khắp nơi, giặc đế quốc Minh Nguyệt hành động như loài cầm thú, làm cho nhân thần phẫn nộ!

- ...Vì thể diện và vinh quang của đế quốc, vì vong hồn của mười mấy vạn tướng sĩ tử trận ở hành tỉnh Tây Bộ, vì vong linh của mấy trăm vạn dân chúng vô tội ở ba phủ phía Nam của hành tỉnh Tây Bộ...

Nói tới đây Mông Khác ngừng một chút, rút chiến đao ra giơ cao quá đầu, lớn tiếng quát:

- Bản vương quyết ý khởi binh Tây chinh, đòi lại món nợ máu này của giặc đế quốc Minh Nguyệt!

Tất cả mọi người trong đại sảnh đồng loạt đứng dậy, vẻ mặt ai nấy chăm chú.

Mạnh Hổ trong lòng hơi lạnh, tài năng chính trị của Mông Khác chưa biết ra sao, nhưng hẳn là người có địa vị cao, cho nên rất am hiểu cách thức điều động người khác. Giống như những lời vừa rồi của hắn, cùng với giọng nói khi nãy, đơn giản nhưng đã nói rất rõ vấn đề, toát ra tư thế hào hùng cùng với sát khí trào dâng kích động.

Một buổi tiệc tẩy trần đã biến thành buổi tiệc tuyên thệ trước khi xuất quân.

Ánh mắt của Mông Khác chuyển sang Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên:

- Diệp đại nhân, bây giờ tới phiên ngươi tuyên bố việc bổ nhiệm của Binh bộ.

Diệp Hạo Thiên khom người vái chào Mông Khác, sau đó lấy một phong chiếu thư trong tay áo ra, bắt đầu đọc:

- Tuân theo thượng dụ, lệnh cho: Nhị hoàng tử Mông Diễn là quan chỉ huy thứ nhất của đại quân Tây chinh, nắm giữ ấn phù. Tổng đốc Bắc Phương Trọng Sơn...

Trọng Sơn lên tiếng bước ra khỏi hàng, ôm quyền nhìn Diệp Hạo Thiên.

Diệp Hạo Thiên nhìn Trọng Sơn một cái, đọc tiếp:

- Là quan chỉ huy thứ hai của đại quân Tây chinh, nhận trách nhiệm gián nghị đôn đốc!

Rất nhiều quan viên trong đại sảnh nhất thời nhìn nhau, mặt mày ai nấy lộ vẻ khiếp sợ, chuyện bổ nhiệm này làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng bất ngờ. Mông Diễn nhận nhiệm vụ quan chỉ huy đại quân Tây chinh là chuyện nằm trong dự liệu, nhưng Trọng Sơn được bổ nhiệm làm quan chỉ huy thứ hai, có quyền can gián đôn đốc với quan chỉ huy thứ nhất thì không thể tin được!

Diệp Hạo Thiên có ý gì đây?

Chẳng lẽ đây là biện pháp chế tài? Nhưng đây là hành quân đánh giặc, đại quân xuất chinh bên ngoài nếu như vẫn áp dụng biện pháp chế tài như ở triều đình, chắc chắn sẽ gây ra đại họa!

Nhưng chuyện làm cho người ta giật mình hơn nữa vẫn còn tiếp tục!

Diệp Hạo Thiên dừng một chút, tiếp theo lại đọc:

- Quân đoàn trưởng tạm thời của quân đoàn Tây Bộ Mạnh Hổ...

Mạnh Hổ nghe vậy trong lòng chấn động kịch liệt, vội vàng lách mình bước ra khỏi hàng ôm quyền đứng nhìn Diệp Hạo Thiên.

Diệp Hạo Thiên quét mắt nhìn Mạnh Hổ một cái rồi đọc tiếp:

- Bởi vì lập chiến công lớn lao, cho nhận chức quân đoàn trưởng thực sự, cũng là quan chỉ huy thứ ba của đại quân Tây chinh, cũng chịu trách nhiệm gián nghị đôn đốc!

- A?

- Chuyện này...

- Quan chỉ huy thứ ba sao?

Lần này, tất cả mọi người trong đại sảnh không còn kiềm chế được sự kinh ngạc sợ hãi, bắt đầu thì thầm to nhỏ, trong lòng Mạnh Hổ cũng rạo rực trào dâng. Sự bổ nhiệm của Binh bộ hiển nhiên là ý của Mông Khác, nhưng lần này Mông Khác có thái độ trái ngược lẽ thường bổ nhiệm tới ba quan chỉ huy, dụng ý là như thế nào? Chẳng lẽ Mông Khác muốn lập ra một tiểu tổ ba người lãnh đạo quân sự cao nhất của đại quân Tây chinh?

Nhưng tình thế trên chiến trường thiên biến vạn hoá từng phút từng giây, nếu như ý kiến của ba quan chỉ huy không giống nhau, chẳng phải là hư hết đại sự?

Tất cả các quan văn võ trong đại sảnh, chỉ có một số rất ít quan cao cấp như Mông Khác, Diệp Hạo Thiên, Tào Mặc biết được nguồn gốc sự tình nên vẻ mặt vẫn bình thường.

Thật ra Tào Mặc và Diệp Hạo Thiên đều cố gắng phản đối sự bổ nhiệm này, trong lòng Mông Khác cũng không cho là đúng. Thế nhưng không có cách nào thay đổi, bởi vì đây chính là di chiếu của hoàng đế Mông Viễn đã băng hà!

Di chiếu của Mông Viễn chính là an bài như vậy, Mông Diễn là quan chỉ huy thứ nhất, Trọng Sơn là quan chỉ huy thứ hai.

Thế nhưng Mạnh Hổ lại được dùng làm quan chỉ huy thứ ba!

Gần như không ai có thể hiểu được dụng tâm cực khổ của Mông Viễn, cũng không ai có thể nhìn nhận vấn đề từ góc độ cao thâm như Mông Viễn!

Đạo di chiếu của Mông Viễn nhìn qua như hoang đường, thật ra đã có sự tiên liệu từ trước, có thể nói là cực kỳ cao minh, vì Mông Viễn hiểu hơn ai hết về bản chất của Mông Diễn.

Theo cách nhìn của Mông Viễn, thật ra Mông Diễn cũng không phải là vị hoàng đế lý tưởng. Nhưng so với hai hoàng tử đã trưởng thành còn lại, hẳn xuất sắc hơn, còn về mấy vị hoàng tử vẫn còn vị thành niên, Mông Viễn không thể nào đợi được. Cho nên Mông Viễn chỉ có thể lui một bước mà chọn cái ít xấu nhất, chọn Mông Diễn kế thừa ngôi vị hoàng đế mà thôi.

Lần Tây chinh này ngoài mục đích trả thù đế quốc Minh Nguyệt, còn mục đích khác là Mông Viễn muốn tạo thế kế vị thuận lợi cho Mông Diễn.

Mông Viễn hy vọng Mông Diễn có thể băng vào một trận đại thắng nhẹ nhàng đế quốc Minh Nguyệt để ung dung leo lên ngôi báu. Chỉ có như vậy, uy tín của Mông Diễn mới đủ sức chế ngự cả đế quốc, các hoàng tử còn lại mới không nghĩ đến chuyện phân chia, đế quốc mới không tan rã thành từng mảnh! Cho nên, vì muốn Mông Diễn có thể đại thắng Tây chinh lần này, có thể nói là Mông Viễn đã lo lắng hết lòng.

Mông Viễn biết rõ Mông Diễn chỉ giỏi việc luận binh trên giấy, căn bản là không có kinh nghiệm thực chiến. Nếu như để đại quân Tây chinh cho Mông Diễn độc đoán chuyên quyền, chống lại lão hồ ly thành tinh Tư Đồ Duệ hay là kỳ tài ngút trời Thu Vũ Đường của đế quốc Minh Nguyệt chắc chắn sẽ bị tổn thất nặng nề. Cho nên Mông Viễn mới vắt óc suy nghĩ ra mưu kế bố trí ba quan chỉ huy cho đại quân Tây chinh, dùng

Tổng đốc Bắc Phương Trọng Sơn nổi danh ngang với Tư Đồ Duệ, còn có Mạnh Hổ thanh danh vang dậy gần đây để bù đắp lại sự yếu kém về mặt chiến lược của Mông Diễn.

Trên thực tế, Mông Viễn cấp cho Mông Diễn giữ một đạo di chiếu dĩ nhiên là Mông Diễn không biết Mông Viễn đã băng hà, cho nên cũng không biết đạo chiếu thư nọ thật ra là di chiếu của Mông Viễn. Trong đạo di chiếu ấy, Mông Viễn đặc biệt dặn dò Mông Diễn phải tôn trọng ý kiến của Trọng Sơn và Mạnh Hổ, tuyệt đối không được ý thể hoàng tử tự ý chủ trương.

Bất quá trừ Mông Khác ra, không ai biết được nội tình trong đó.

Sau khi Diệp Hạo Thiên tuyên bố xong sự bổ nhiệm của Binh bộ, Mông Khác mới nói tiếp:

- Đại quân tham gia Tây chinh lần này gồm có năm quân đoàn: cận vệ, Bắc Phương, Tây Bộ, Tây Bắc, Tây Nam, tổng binh lực hơn năm mươi vạn quân, chuyện này là khảo nghiệm rất lớn đối với việc bảo đảm hậu cần của đế quốc. Bản vương hy vọng Hộ bộ, Binh bộ cùng với các quan viên địa phương có thể phối hợp chặt chẽ với nhau, dốc hết toàn lực bảo đảm thông suốt tuyến cung cấp quân lương hậu cần, tuyệt đối không thể để cho các tướng sĩ của đế quốc ôm bụng đói mà chiến đấu ở tiền phương!

Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên và Hộ bộ đại thần Mông Văn thần sắc ngưng trọng, gật đầu liên tục.

Trên thực tế, Mông Khác cũng không nói quá chút nào, lần Tây chinh này là khảo nghiệm rất lớn đối với việc bảo đảm hậu cần của đế quốc, bởi vì xem ra đế quốc Minh Nguyệt cũng đã quá nghèo cùng, tướng sĩ của đế quốc muốn dùng chiến lược lấy chiến tranh nuôi chiến tranh để giảm bớt áp lực về hậu cần, vậy chỉ có thể ăn thịt người mà thôi.

Ánh mắt Mông Khác đột nhiên nhìn về phía Mạnh Hổ, nghiêm giọng nói:

- Mặt khác, xét thấy quân đoàn Tây Bộ đã bị tổn thất nặng nề trong cuộc chiến tranh bảo vệ đế quốc vừa qua, từ quân đoàn trưởng Triệu Nhạc cho đến ba đại sư đoàn chủ lực tổn thất gần như không còn. Trong cuộc chiến bảo vệ Tây Lăng, lão binh và quan quân các cấp cũng chết trận gần hết, vì vậy...

Mạnh Hổ nghe vậy thâm rùng mình, thâm nghĩ hổng rồi, đây là Mông Khác muốn cài người giám sát mình đây!

Quả nhiên, Mông Khác nói tiếp:

- Bản vương quyết định rút ra hai liên đội lão binh của quân đoàn cấm vệ bổ sung cho quân đoàn Tây Bộ, khiến cho quân đoàn Tây Bộ có thể hoàn thành việc gầy dựng lại trong thời gian ngắn nhất, cũng hồi phục lực chiến đấu trong thời gian nhanh nhất. Mặt khác, kỳ này học viện quân sự Hoàng gia có hơn hai trăm học viên vừa tốt nghiệp, cũng ưu tiên phân phối cho quân đoàn Tây Bộ.

Mạnh Hổ lập tức sinh lòng chán ghét, chuyện bổ sung hai liên đội lão binh cấm vệ quân vào quân đoàn Tây Bộ miễn cưỡng có thể chấp nhận được, nhưng chuyện ưu tiên phân phối số học viên vừa tốt nghiệp của học viện quân sự Hoàng gia làm cho Mạnh Hổ cảm thấy khó chịu. Những học viên đã nhiễm sâu phương pháp giáo dục quan quyền căn bản không thích hợp với chuyện cầm quân đánh giặc, cho bọn họ cầm binh không phải là hại người sao?

Thế nhưng trong đầu Mạnh Hổ hiện lên một bóng dáng cao gầy, thâm nghĩ nếu có thể mang tên tiểu tử kia vào trong quân đội kiếm cách bồi dưỡng thành thân tín của mình cũng là chuyện mà hắn vô cùng mong muốn. Vừa lúc Mông Khác nói xong lại hỏi Mạnh Hổ còn có yêu cầu gì khác hay không, Mạnh Hổ nhân đó nói thẳng ra:

- Vương gia, kỳ này trong đám học viên tốt nghiệp có một học viên tên là Nhạc Mông, ty chúc rất vừa ý hắn, hy vọng Vương gia có thể cho hắn tới quân đoàn Tây Bộ trước.

- Nhạc Mông?

Ngoài dự liệu của Mạnh Hổ, đột nhiên Mông Khác cau mày, nói với vẻ khó khăn:

- Người nói Nhạc Mông?

- Không sai!

Trong lòng Mạnh Hổ lấy làm kỳ trước phản ứng của Mông Khác, xem ra Mông Khác rất không muốn cho Nhạc Mông tới quân đoàn Tây Bộ, liền vội vàng sửa lời:

- Đương nhiên, chuyện phân phối cụ thể học viên ban tốt nghiệp đi đâu, đó thì phải tôn trọng ý nguyện của bọn họ thôi, ty chức chỉ muốn nói như thế.

Chân mày Mông Khác cũng đã giãn ra, tiếp lời Mạnh Hổ:

- Đúng rồi, hướng đi của các học viên ban tốt nghiệp vẫn phải suy xét vô cùng thận trọng ý nguyện của chính bọn họ, để quốc cũng không thể can thiệp thô bạo. Thế nhưng ý của tướng quân Mạnh Hổ, bản vương nhất định sẽ cho người báo lại với Nhạc Mông, để hắn suy nghĩ cho kỹ lưỡng.

133. Chương 139: Nỗi Giận Của Mông Diễn

Lần này xuất binh cùng lúc với quân đoàn Bắc Phương còn có rất nhiều lương thảo quân nhu và nô bộc đi theo, chỉ riêng xe ngựa chuyên chở quân nhu đã lên đến hai mươi vạn chiếc, sử dụng gần ba mươi vạn dân phu, lừa ngựa gần năm mươi vạn con. May là Quang Huy Đại đế năm xưa hao phí vô số nhân lực vật lực làm tám đại lộ từ Lạc Kinh dẫn đến tám đại hành tỉnh, nếu không đoàn xe vận chuyển lương thảo quân nhu khổng lồ như thế đi đến Tây Lăng cách xa ngàn dặm, không biết tới tháng nào năm nào mới có thể đến nơi!

Vì tổ chức lần Tây chinh này với quy mô khổng lồ như thế, quốc khố của đế quốc Quang Huy tích lũy trong gần nửa thế kỷ nay gần như được huy động sạch sẽ!

Ở thời kỳ dùng hàng nguội, muốn tổ chức một cuộc viễn chinh với quy mô lớn, cái giá phải trả gần như vượt xa tưởng tượng. Cho dù đó là một đế quốc khổng lồ có số dân hơn năm ngàn vạn, nếu như không có vài chục năm tích lũy cũng đừng mơ tưởng đến chuyện tổ chức cuộc viễn chinh với quy mô khổng lồ có binh lực năm mươi vạn đại quân trở lên. Đó cũng là nguyên nhân mà thế giới Trung Thổ từ trước tới nay vẫn ở thế chia ba chân vạc, không thể thống nhất lại thành một.

Bởi vì một đế quốc muốn tiêu diệt một đế quốc khác phải trả một cái giá vô cùng đắt, đắt đến mức người ta không thể nào chịu nổi!

Trăm ngàn năm qua, ba đại đế quốc của thế giới Trung Thổ thủy chung vẫn tiến hành cố thủ biên giới của đế quốc mình, sau đó thực hiện quốc sách tầm ăn rồi (tiến từng bước chậm chạp) với đối phương. Chiến tranh ở biên giới với quy mô nhỏ xảy ra liên miên không dứt, thế nhưng những cuộc viễn chinh với quy mô khổng lồ gần như vết sạch cả nhân lực, vật lực trong nước thì rất hiếm khi xảy ra, nhìn qua cả lịch sử của thế giới Trung Thổ, bất quá cũng chỉ xảy ra lựa thừa vài lần mà thôi.

Mạnh Hổ tay cầm huyền thiết thương, cỡi Ô Vân Cái Tuyết đi giữa đội ngũ.

Theo sau là Trương Hưng Bá và Cổ Vô Đạo đã cải trang, phía sau hai người ấy là Hoàng Đảm và trung đội cận vệ quân. Sau cùng là hai liên đội lão binh cấm vệ quân mà Yến vương Mông Khác điều động cho quân đoàn Tây Bộ.

Sự lo lắng của Mạnh Hổ có hơi dư thừa, hai liên đội cấm vệ quân này là do quân chế phân phối, không phải là do Mông Khác suy nghĩ trăm phương ngàn kế chọn lựa ra. Càng làm cho Mạnh Hổ cảm thấy mừng rỡ hơn nữa, không ngờ hai liên đội lão binh cấm vệ quân này đều xuất thân từ quân đoàn Tây Bộ, bởi vì thời gian phục vụ đã tới hạn lại đã từng tham gia qua chiến dịch lớn nên mới được điều động vào quân đoàn cấm vệ.

Ngoài ra còn có năm mươi tên học viên đã tốt nghiệp học viện quân sự Hoàng gia cũng chen lẫn trong đám cấm vệ quân, bọn học viên này đã được phân phối vào quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ. Tên Nhạc Mông kia cũng không tới quân đoàn Tây Bộ, Mạnh Hổ nghe ngóng từ nhiều nguồn khác nhau cũng đã hiểu rõ được một chút tình huống, tên Nhạc Mông kia rất có thể là con riêng của Mông Khác.

Khó trách Mông Khác không muốn Nhạc Mông tới quân đoàn Tây Bộ. Mặc dù Mông Khác rất vừa ý năng lực của Mạnh Hổ, nhưng dù sao đi nữa quân đoàn Tây Bộ cũng chỉ là một quân đoàn tân binh mới vừa gầy dựng, số lượng lão binh thật sự là quá ít. Cho dù bổ sung thêm hai liên đội lão binh cấm vệ quân cũng không thay đổi được hiện thực tàn khốc này.

Mà trận Tây chinh sắp sửa tiến hành quan hệ đến vận mệnh của cả hai đại đế quốc, quân đội của cả hai đại đế quốc tham dự ít nhất phải hơn trăm vạn người. Quân đoàn Tây Bộ vừa mới gầy dựng lại không lâu rất có thể sẽ trở thành chốt thí trên chiến trường, Mông Khác đương nhiên không muốn con riêng của mình phải chết theo quân đoàn Tây Bộ.

Dĩ nhiên đây chỉ là ý nghĩ một chiều của Mông Khác.

Thế nhưng Mạnh Hổ không cho rằng quân đoàn Tây Bộ của hắn sẽ trở thành chốt thí trong đại chiến Tây chinh lần này. Không những không để cho quân đoàn Tây Bộ trở thành chốt thí, hắn còn muốn thông qua lần Tây chinh này huấn luyện quân đoàn Tây Bộ vừa mới gầy dựng lại không lâu trở thành một cánh quân kiên cường không suy sụp, một cánh quân hổ lang chỉ cần vài lời nói của hắn sẽ thét gào mà xung phong trên chiến trường!

Cách đại lộ không xa, Mông Nghiên cỡi một con ngựa có bộ lông đỏ sẫm đứng trên một ngọn núi nhỏ, yên lặng nhìn theo hình bóng của Mạnh Hổ đang dần xa khuất. Cuối cùng bóng lưng rộng rãi nọ đã hoàn toàn hoà nhập vào trong dòng người đông đúc, khó có thể nào thấy nữa. Bỗng nhiên, hai hàng lệ nóng lạnh lẽ chảy dài trên mặt Mông Nghiên.

Lần này, Mông Nghiên đã động lòng thật sự.

Nàng thích sự kiêu dũng thiện chiến của Mạnh Hổ, nàng thích dáng cao lớn uy mãnh của Mạnh Hổ, nàng thích mùi vị nam nhân trên người Mạnh Hổ, nàng thích Mạnh Hổ có sắc thái lạnh lùng không giả dối với nàng, nàng thích tính trấn định không sợ hãi lúc lâm nguy của Mạnh Hổ, nàng thích tính cách có tình có nghĩa có trách nhiệm của Mạnh Hổ. Trên người Mạnh Hổ, Mông Nghiên không tìm được một khuyết điểm nào, càng thích một cách cuồng nhiệt tất cả những gì của Mạnh Hổ!

Nguyên nhân chính là vì nàng động lòng, nguyên nhân chính là vì nàng thích, cho nên nàng đã từ chối đề nghị của Mông Khác.

Vốn Mông Khác định bắt buộc Mạnh Hổ cưới Mông Nghiên, để hắn trở thành vị hôn phu của Mông Nghiên trước, sau đó mới thành hôn với Triệu Thanh Hạm. Nhưng Mông Nghiên đã từ chối đề nghị này, nàng không muốn dùng thân phận công chúa ép buộc Mạnh Hổ, nàng không muốn mình sẽ để lại một hình ảnh xấu xa trong lòng Mạnh Hổ. Nàng muốn Mạnh Hổ thật lòng thật dạ thích nàng, yêu nàng, sau đó cam tâm tình nguyện cưới nàng làm vợ.

Tuy rằng đường đường công chúa Hoàng gia làm thiếp người ta có hơi mất mặt, nhưng ai bảo Mông Nghiên là quả phụ, hơn nữa còn là một quả phụ có thanh danh xấu xa. Quan trọng nhất là Mông Nghiên có được hạnh phúc, chỉ cần Mông Nghiên có hạnh phúc, Mông Khác cũng không còn tiếc nuối gì nữa, sau này xuống dưới cửu tuyền cũng có thể giao phó với hoàng huynh.

Tây Lăng. Hành dinh tạm thời của Mông Diễn.

Sử Di Viễn và Phác Tán Chi đi vào đại sảnh thì thấy sắc mặt của Mông Diễn vô cùng âm trầm lạnh lẽo.

Trong thời gian gần đây, tâm tình của Mông Diễn vẫn không được tốt.

Cho rằng sau khi Mạnh Hổ rời khỏi Tây Lăng, chính mình sẽ có cơ hội tiếp cận Triệu Thanh Hạm, thế nhưng tính cảnh giác của Triệu Thanh Hạm rất cao, trong suốt hơn nửa tháng không lần nào nhận lời mời của Mông Diễn. Dù Mông Diễn muốn giương cung như Sở Bá vương cũng không có cơ hội nào cả!

Hiện tại, chuyển đi của Mạnh Hổ đến đế đô đã chấm dứt, đang cùng quân đoàn Bắc Phương trở về Tây Lăng.

Hơn nửa tháng nữa Mạnh Hổ sẽ về đến Tây Lăng, lúc ấy Mông Diễn vĩnh viễn sẽ không có cơ hội nào nữa, bởi vì lần này còn có chủ tể Tào Mặc cùng đến Tây Lăng. Tào Mặc đến Tây Lăng lần này vì ba chuyện: một là vì chuyện Triệu Thanh Hạm thụ phong hàm Tổng đốc Tây Bộ, hai là lấy danh nghĩa giáo đình chủ trì nghi thức đội mã cho Triệu Thanh Hạm trở thành Công tước Tây Bộ, ba là chủ trì hôn lễ cho Triệu Thanh Hạm và Mạnh Hổ.

Tất cả những chuyện này trong phong thư mà Mông Khác cho bồ câu đưa tới đã nói rất rõ, hơn nữa còn nói thẳng rằng đây là sắp xếp của Mông Viễn!

Chuyện làm cho Mông Diễn cảm thấy phiền lòng còn có rất nhiều, thí dụ như không ngờ Mạnh Hổ về kinh lại được hưởng thụ nghi thức khai hoàn, thí dụ như mối sỉ nhục của Hoàng gia là Mông Nghiên không ngờ vừa gặp Mạnh Hổ đã đem lòng yêu mến. Thế nhưng những chuyện này cũng chưa làm cho Mông Diễn quá cảm tức, chuyện mà Mông Diễn cảm thấy tức giận không nhận được, chính là không ngờ đại quân Tây chinh lần này xuất hiện tới ba quan chỉ huy!

Ở thế giới Trung Thổ, biên chế thường trực lớn nhất là quân đoàn, quân hàm thường trực cao nhất chính là quân đoàn trưởng.

Chỉ có vào thời điểm nhất định, khi đế quốc phải điều động hai quân đoàn trở lên để tiến hành hành động quân sự, lúc đó có thể thiết lập quân hàm đặc thù chính là quan chỉ huy. Trong lịch sử mấy trăm năm chiến tranh của đế quốc, chức quan chỉ huy đều là do con cháu hoàng thất thậm chí là hoàng đế đảm nhiệm, cho tới bây giờ vẫn chưa xuất hiện một quan chỉ huy nào không phải là người của hoàng thất.

Thế nhưng bây giờ không chỉ xuất hiện quan chỉ huy không phải là người trong hoàng thất, thậm chí một lần xuất hiện tới hai người!

Tổng đốc Bắc Phương Trọng Sơn được bổ nhiệm làm quan chỉ huy thứ hai thì cũng coi như tạm chấp nhận được, không ngờ tên khốn kiếp Mạnh Hổ kia cũng được bổ nhiệm làm quan chỉ huy thứ ba, điều này làm cho Mông Diễn bất luận thế nào cũng không dễ dàng nhẫn nhịn được! Tên què mùa này là cái thá gì chứ, mới mấy tháng ngắn ngủi trước đây, tên què mùa này vẫn chỉ là một tên trung đội trưởng khinh bộ binh nho nhỏ của quân đoàn Tây Bộ mà thôi.

Thế nhưng bây giờ, tên khốn này lại được nhận chức quan chỉ huy của năm mươi vạn đại quân, phụ hoàng có lẽ bị lừa đá trúng đầu thì không nói, chẳng lẽ hoàng thúc cũng vì tuổi già nên đầu óc đâm ra lú lẫn hay sao?

Quả thực là trò cười lớn nhất trong thiên hạ!

Thiết lập ba quan chỉ huy cho hơn năm mươi vạn đại quân Tây chinh càng là trò chơi con nít, đây là hành quân đánh giặc, là đi liều mạng với quân của đế quốc Minh Nguyệt, là phải đấu trí đấu dũng với lão hồ ly Tư Đồ Duệ và tiểu quả phụ Thu Vũ Đường, hoàng thúc người lại phái ra hai người làm quan chỉ huy để trói tay ta là ý gì đây?

Có những lúc, thậm chí Mông Diễn hoài nghi không biết có phải là Mông Khác muốn cướp ngôi soán vị hay không?

Dù sao hiện tại Mông Khác là Vương gia nhiếp chính, quyền cao chức trọng lại nắm giữ quân đoàn cấm vệ có binh lực khổng lồ, tinh nhuệ nhất của đế quốc. Nếu như Mông Khác quả thật có lòng muốn cướp ngôi soán vị thì thật là dễ dàng như trở bàn tay.

Thế nhưng rất nhanh, Mông Diễn đã gạt bỏ suy nghĩ này, tâm tính của hoàng thúc Mông Diễn hiểu rất rõ. Năm đó hoàng gia gia (ông nội) còn tại thế đã có ý định lập Mông Khác làm thái tử, kết quả Mông Khác cố ý khiêm nhường, đem ngôi báu tặng lại cho trưởng huynh Mông Viễn. Cả giang sơn chính là do Mông Khác đem tặng lại cho đích tôn, bây giờ đoạt lại để làm gì?

Thấy Mông Diễn lộ vẻ âm trầm lạnh lẽo, một hồi lâu cũng không có ý nói gì, Sử Di Viễn và Phác Tán Chi cũng không dám mở miệng.

Đối với ý định thiết lập ba quan chỉ huy của Mông Khác, Phác Tán Chi không được rõ lắm, thế nhưng lão hồ ly Sử Di Viễn mơ hồ đoán được một ít manh mối, thậm chí còn nghĩ đến một giả thiết vô cùng đáng sợ,

chính là hoàng đế Mông Viễn chỉ sợ đã băng hà! Thế nhưng vì một nguyên nhân nào đó, Sử Di Viễn cũng không nói cho Mông Diễn biết giả thiết này.

- Không có lý nào như vậy, quả thật không có lý nào như vậy!

Sau một hồi trầm tư mặc tưởng làm cho người khác cảm thấy ngạt thở, rốt cục Mông Diễn đã bộc phát ra, đột nhiên không hề có dấu hiệu gì lại rút chiến đao ra chém vào cái bàn trước mặt. Chỉ nghe rắc một tiếng, chiếc bàn bằng gỗ lim rắn chắc nhất thời bị chém đứt làm hai mảnh, đồ đạc các thứ giấy bút ẩn phủ bày trên bàn vương vãi đầy trên mặt đất.

Phác Tán Chi cau mày, hẳn hiểu rằng cần phải khuyên giải Mông Diễn.

Dù sao đi nữa hiện tại Mông Diễn vẫn là quan chỉ huy thứ nhất của đại quân Tây chinh, mặc dù Trọng Sơn và Mạnh Hổ cũng là quan chỉ huy, nhưng bọn họ cũng chỉ có quyền gián nghị đôn đốc, mà không có quyền quyết định. Còn nữa, Phác Tán Chi tin rằng Mông Diễn tương lai sẽ là người kế vị, nhưng lòng dạ và khí độ của hắn biểu hiện ra trong lúc này không phải là lòng dạ và khí độ mà một đấng minh quân nên có!

Phác Tán Chi đang định khuyên giải mấy câu, đột nhiên Sử Di Viễn lại lên tiếng trước:

- Điện hạ cần gì phải vì chuyện nhỏ mà tức giận như vậy? Nếu như điện hạ thật sự không muốn cộng tác với hai người bọn họ, vậy có thể đẩy bọn họ ra tiền quân làm quan tiên phong, hoặc là giữ lại phía sau đi đoạn hậu, hoặc có thể để cho bọn họ mỗi người chỉ huy một cánh quân trong hai cánh quân trái phải của đại quân trung lộ cũng được.

- Sao?

Mông Diễn nghe vậy thốt lên một tiếng tỏ vẻ kinh ngạc, đột nhiên quay lại.

Trong mắt Sử Di Viễn toát ra sát cơ mãnh liệt, vẻ mặt cũng có chút hung tàn.

134. Chương 140: Mượn Dao Giết Người

Mông Diễn kêu lên kinh ngạc, dường như nghe rõ nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận vẫn chưa hiểu rõ, hỏi lại:

- Những lời của tiên sinh là có ý gì?

Sử Di Viễn cười nhạt:

- Tướng quân Mạnh Hổ đã nhiều lần dùng ít thắng nhiều, đã hoàn toàn trưởng thành, trở nên một đại danh tướng mới của đế quốc. Tướng tài như vậy nếu không trọng dụng không phải là lãng phí sao? Ý của ty chức là, tướng quân Mạnh Hổ hoàn toàn có thể chỉ huy quân đoàn Tây Bộ làm tiên phong cho đại quân Tây chinh lần này.

Phác Tán Chi nghe vậy vội la lên:

- Di Viễn huynh, như vậy e rằng không được!

Sử Di Viễn lạnh nhạt hỏi:

- Tán Chi huynh, tại sao lại không được?

Phác Tán Chi vội la lên:

- Tuyệt đại đa số binh sĩ của quân đoàn Tây Bộ đều là tân binh, số lão binh còn lại thi tham gia quân đội chưa được nửa năm, để một cánh quân như vậy đi tiên phong không phải giống như trò đùa sao? Nếu như quân tiên phong của đại quân có vấn đề gì, vậy có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến nhuệ khí của đại quân Tây chinh.

- Cũng không thể nói như vậy được!

Sử Di Viễn lạnh lùng phản đối:

- Binh sĩ của quân đoàn Tây Bộ đều là tân binh không sai, nhưng tuyệt đại đa số trong bọn chúng đều đã tham dự cuộc chiến bảo vệ Tây Lăng. Đây chính là cuộc chiến cùng với đao thật thương thật của quân tinh nhuệ đế quốc Minh Nguyệt, lại còn đánh thắng. Chỉ bằng vào điểm này rất nhiều lão binh đã không bằng bọn chúng.

Phác Tấn Chi nói:

- Nhưng dù sao đi nữa, bọn chúng cũng chưa được huấn luyện quân sự chính quy...

- Đi đi!

Đột nhiên Mông Diễn không nhịn được khoát khoát tay, ra lệnh cho Phác Tấn Chi:

- Tiên sinh hẳn nên đi tuần doanh đi, đại quân Tây chinh sắp tới, chuyện mấu chốt này cũng không thể để xảy ra bất cứ sai lầm nào!

Về mặt Phác Tấn Chi lập tức trở nên ảm đạm, khom người hành lễ với Mông Diễn rồi lĩnh mệnh mà đi.

Chờ cho tiếng bước chân của Phác Tấn Chi đi thật xa, Mông Diễn mới vội vàng hỏi Sử Di Viễn:

- Di Viễn tiên sinh, nói cách nghĩ của người xem sao?

Sử Di Viễn vuốt vuốt chòm râu dê, mỉm cười:

- Nếu Mạnh Hổ không chết thì Thanh Hạm tiểu thư vĩnh viễn không thể thay đổi tâm ý, cho dù điện hạ có chiếm được thân thể nàng cũng không thể chiếm được trái tim nàng. Lần Tây chinh này cũng sẽ phát sinh ra rất nhiều chi tiết, cho nên dù là vì Thanh Hạm tiểu thư hay là vì muốn độc chiếm quyền chỉ huy đại quân Tây chinh, điện hạ đều phải diệt trừ Mạnh Hổ.

Mông Diễn phấn khích kêu to:

- Người quả thật hiểu ta, tiên sinh!

Mông Viễn một đời kiêu hùng, tự cho rằng mình hiểu rõ Mông Diễn, thật ra đã nhìn lầm đứa con trai này!

Mông Viễn biết rằng Mông Diễn có vài phần bản lãnh, nhưng không biết rằng đứa con trai này còn có mấy phần dã tâm và vô cùng bá đạo (ngang ngược). Sở dĩ Mông Viễn không biết được là vì bình thường Mông Diễn ở để đô tỏ ra thâm trầm, không có biểu hiện lộ liễu ra như Mông Hành và Mông Không, cho nên phán đoán của Mông Viễn đã xuất hiện sự lệch lạc nghiêm trọng.

Mông Viễn cho rằng đã có chiếu thư của mình, Mông Diễn nhất định sẽ y theo đó mà làm.

Nhưng Mông Viễn đã sai lầm, trong mắt đứa con trai Mông Diễn này, Mông Viễn đã là một phế nhân, hiện tại người chân chính quyết định đế vị thuộc về ai chính là hoàng thúc Mông Khác. Vì thế cho nên Mông Diễn không coi chiếu thư của Mông Viễn ra gì, căn bản Mông Diễn cũng không có ý định làm theo kế sách của phụ hoàng trong chiếu thư. Quyền chỉ huy đại quân Tây chinh lần này Mông Diễn hẳn nhất định phải độc chiếm, nữ nhân Triệu Thanh Hạm này hẳn nhất định phải đoạt được, cho nên hẳn phải diệt trừ Mạnh Hổ!

Sử Di Viễn tiến lên kéo bức màn che tấm bản đồ trên tường, để lộ ra tấm bản đồ khổng lồ, sau đó chỉ vào tấm bản đồ nói:

- Xin điện hạ hãy nhìn lên bản đồ, đế quốc Quang Huy và đế quốc Minh Nguyệt cách nhau bởi Thanh Vân sơn, hai sườn Nam Bắc của Thanh Vân sơn kéo dài hơn một ngàn dặm, gần như hoàn toàn tách đôi hai đế quốc. Chỉ có hai con đường có thể thông qua là hạp cốc Hà Tây và pháo đài Thiên Lang....

Mông Diễn không nhẫn nại được gạt đầu, ý bảo Sử Di Viễn nói thẳng vào vấn đề.

Sử Di Viễn nở nụ cười khổ, nói tiếp:

- Lần này binh lực của đại quân Tây chinh là hơn năm mươi vạn, đi đường ngang qua pháo đài Thiên Lang hiển nhiên không thực tế, cho nên chỉ có thể đi theo hạp cốc Hà Tây. Mà thành Hà Nguyên ở phía Đông Thanh Châu là trọng trấn quân sự lại vừa giáp với cửa ra phía Tây của hạp cốc Hà Tây, cho nên đế quốc Minh Nguyệt nhất định sẽ thiết lập trọng binh thủ ở chỗ này!

Mông Diễn lại không nhẫn nại được gật gật đầu, nói với vẻ thiếu kiên nhẫn:

- Tiên sinh cứ việc nói thẳng làm thế nào để diệt trừ Mạnh Hổ đi!

Sử Di Viễn ách một tiếng, nói với vẻ khó xử:

- Mạnh Hổ bây giờ là anh hùng để quốc mọi người đều biết, muốn diệt trừ hắn, điện hạ không thể tự tay động thủ, cho nên phải mượn tay của địch nhân. Nếu như quân của đế quốc Minh Nguyệt tử thủ thành Hà Nguyên, vậy tại sao điện hạ không để cho Mạnh Hổ chỉ huy quân đoàn Tây Bộ tấn công thành Hà Nguyên?

Mông Diễn cau mày:

- Thế nhưng tiên sinh đừng quên tên nhà quê kia bây giờ cũng là quan chỉ huy của đại quân Tây chinh, nếu như hắn và lão thất phu Trọng Sơn kia cùng một giuộc, tiểu vương cũng không thể làm gì được hắn!

Mặc dù Trọng Sơn và Mạnh Hổ không phải là quan chỉ huy cao nhất của đại quân Tây chinh, cũng không có quyền quyết định, nhưng bọn họ có quyền đôn đốc giám sát. Một khi hai người cho rằng quyết sách của Mông Diễn là không hợp lý, sẽ có quyền ngăn cản, cho nên Mông Diễn lo lắng nhất là chuyện này. Vạn nhất Mạnh Hổ và Trọng Sơn phản đối để cho quân đoàn Tây Bộ đi tiên phong, kế hoạch này không thể nào sử dụng.

Sử Di Viễn đột nhiên nở một nụ cười gian xảo, thấp giọng nói:

- Nếu như điện hạ trực tiếp ra lệnh cho quân đoàn Tây Bộ đi tiên phong, dĩ nhiên sẽ gặp phải sự phản đối của Trọng Sơn và Mạnh Hổ. Nhưng nếu đề nghị này là do chính người của quân đoàn Tây Bộ nói ra, vậy thì những chuyện khác không cần phải nói, lúc ấy Mạnh Hổ có miệng cũng không thể nói gì được, hắc hắc hắc.

- Hay!

Mông Diễn nhanh chóng hiểu ra, phấn khích nói:

- Hay lắm, cụ thể làm phiền tiên sinh sắp xếp.

Sử Di Viễn cười gian xảo:

- Điện hạ yên tâm, ty chức sẽ sắp xếp cẩn thận, tuyệt đối sẽ không lưu lại bất cứ sơ hở nào.

- Tốt lắm!

Mông Diễn vẫn chưa hết phấn khích, hào hứng nói:

- Nếu như quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ thật sự trở thành quân đoàn đi tiên phong, lúc cường công nhất định sẽ gặp phải sự chống trả quyết liệt của quân phòng thủ đế quốc Minh Nguyệt. Nếu như chiến bại, vậy đã làm tổn thương nghiêm trọng đến sĩ khí của đại quân Tây chinh, lúc ấy bản vương có thể mượn cơ hội này đem ra hắn ra chém đầu thị chúng.

Sử Di Viễn nói tiếp:

- Cho dù Mạnh Hổ có thể may mắn công hạ thành Hà Nguyên, binh lực của quân đoàn Tây Bộ cũng sẽ tiêu hao không còn bao nhiêu nữa, một tướng quân mất hết quân, hắn còn có thể là tướng quân hay không? Nếu như trong tay Mạnh Hổ không có quân đội, cho dù hắn là quan chỉ huy thứ ba của đại quân Tây chinh, muốn thu thập hắn cũng dễ như trở bàn tay.

- Ha ha ha...

Mông Diễn ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, vỗ vỗ vào vai Sử Di Viễn:

- Tiên sinh quả thật không hổ là túi khôn của bản vương.

Sử Di Viễn mỉm cười, miệng liên tục nói không dám, thế nhưng khi Mông Diễn xoay người sang chỗ khác, vẻ mặt Sử Di Viễn đột nhiên trở nên âm trầm hẳn, trong mắt thoáng qua hàn quang khó hiểu rồi lập tức biến mất.

Sắc trời mờ tối, đây là lúc lạnh lẽo nhất trong ngày.

Phía Nam thành Tây Lăng, nơi đóng quân của liên đội số Năm sư đoàn số Bốn quân đoàn Tây Bộ.

Báo Tử ánh mắt lạnh lùng đứng nghiêm trên đài duyệt binh phía Bắc giáo trường giống như một cây tùng cô độc mà lãnh ngạo. Trong tiếng bước chân hỗn loạn, một đội hoả đầu quân mang theo mấy chục cái sọt lớn đi tới đài duyệt binh, bên trong sọt là bánh bao trắng còn đang nghi ngút khói. Bỗng nhiên, đại trại vốn đang yên tĩnh vang lên tiếng còi bén nhọn chói tai mà dồn dập.

Tiếng còi vừa nổi lên, quân doanh vốn đang im lìm như chết thoáng chốc náo động hẳn lên.

Xem tình hình giống như bầy thiêu thân lao vào một thau nước, hoặc là một con chồn đột nhiên xông vào chuồng gà, cả toà quân doanh trông thoáng chốc trở nên âm ỉ vang trời. Chỉ trong khoảnh khắc, từng đội tân binh giáp trụ chỉnh tề từ trong doanh phòng xông ra nhanh như gió cuốn mây bay, sau đó tranh nhau xông về phía đại giáo trường.

Đại giáo trường vốn vô cùng trống trải thoáng chốc đã đầy ắp người, trước sau chưa hết thời gian uống xong một chén trà, mấy chục cái sọt lớn đựng hơn vạn cái bánh bao trắng đã bị bọn tân binh này tranh đoạt không còn một cái. Sau đó trên giáo trường vang lên âm thanh rào rào, giống như thanh âm của mấy ngàn con heo ăn chung một chỗ.

Liên đội Mạnh Hổ may mắn còn sống sót hơn sáu trăm tên lão binh tinh nhuệ, nay đã bị chia nhỏ ra, bổ sung vào trong quân đoàn Tây Bộ đang được gầy dựng lại một lần nữa. Trong đó phần lớn lão binh đều được chọn ra làm quan quân cấp bậc tiểu đội trưởng, trung đội trưởng thậm chí là đại đội trưởng, Báo Tử và Đôn Tử có biểu hiện xuất sắc nhất được chọn ra làm liên đội trưởng!

Thủ đoạn mà Mạnh Hổ dùng để huấn luyện tân binh ngày trước ở pháo đài Hà Tây, hiện tại đã được các lão binh của liên đội Mạnh Hổ áp dụng vào các đơn vị của quân đoàn Tây Bộ.

Thấy đã đến lúc, Báo Tử gạt đầu lãnh khốc với đám binh sĩ thổi kèn hiệu ở phía sau.

Một loạt mười tên binh sĩ thổi kèn hiệu lập tức đưa kèn lên môi, chỉ trong thoáng chốc, tiếng kèn hiệu vang lên đến tận mây xanh. Đám tân binh vừa mới ăn xong bánh bao trắng còn đang nằm lăn ra đất chếp chếp miệng lập tức ào ào bật dậy, sau đó ba chân bốn cẳng vọt tới giữa giáo trường bắt đầu tập hợp đội ngũ.

Trước sau chưa đến thời gian uống xong một chung trà, năm ngàn tân binh đã tập hợp xong đội ngũ.

Báo Tử trên đài duyệt binh khe khẽ gạt đầu, hơn nửa tháng qua tăng cường chế độ huấn luyện đã bắt đầu có hiệu quả. Mặc dù bọn tân binh này tập hợp đội ngũ chưa được chỉnh tề cho lắm, nhưng tốc độ tập hợp khiến cho người ta cảm thấy hài lòng. Khi trước ở pháo đài Hà Tây, dường như cái mà tướng quân quan tâm nhất cũng chính là tốc độ, đội ngũ dù có chỉnh tề hay không cũng không coi trọng lắm.

Hít thật sâu một hơi, Báo Tử tiến lên hai bước đứng sát mép đài duyệt binh.

Ánh mắt của năm ngàn tân binh đồng loạt đổ dồn vào Báo Tử, phần lớn bọn tân binh này đều là sơn dân và thợ săn bên trong Thanh Vân sơn. Mặc dù bọn họ chưa tham gia qua cuộc chiến bảo vệ Tây Lăng, chưa từng thấy đổ máu, nhưng hoàn cảnh tàn khốc tự nhiên bên trong Thanh Vân sơn đã tạo ra cho bọn chúng thể chất tráng kiện và tài bắn cung xuất sắc.

Báo Tử đề khí vào Đan điền, đột nhiên hét lớn:

- Cung tiến thủ....chuẩn bị!

Đám tân binh vốn đang tập hợp theo đội hình dày đặc nghe vậy lập tức thay đổi đội hình, chủ yếu là khoảng cách giữa hai hàng với nhau được giãn ra rộng gấp đôi so với lúc trước, còn binh sĩ trong một hàng thì vẫn giữ nguyên như vậy. Việc này chủ yếu là để không gây trở ngại về tầm nhìn và góc bắn cho các cung tiến thủ trong lúc giương cung bắn tên.

- Giương cung lắp tên...

Báo Tử lại hét lên, đám tân binh vội vàng tháo trường cung của bộ binh đeo trên người xuống giơ lên phía trước, sau đó lấy một mũi tên trong ống tên ra lắp vào dây cung, dùng sức kéo căng trường cung, chìa xéo mũi tên lên không về phía trước.

Báo Tử vừa hét lên một tiếng “Bắn tên!”, năm ngàn tên tân binh cung tiễn thủ đồng thời buông tay, trong tiếng dây cung vang lên ong ong, năm ngàn mũi tên thoáng chốc vọt thẳng lên không, tạo thành một đám mưa tên dày đặc, sau đó rơi vào đồng trống.

Liên đội cung tiễn thủ của Báo Tử còn đang huấn luyện, vùng hoang dã phía trước đột nhiên vang lên tiếng kèn hiệu chỉnh tề.

Báo Tử vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy Đôn Tử đang dẫn một đám tân binh rất đông từ vùng hoang dã menh mông kéo tới, hai bên vai của Đôn Tử mỗi bên có một cây gỗ thô thật lớn. Phía sau Đôn Tử, những tân binh cũng giống như hắn, trên vai cũng là những cây gỗ thô như vậy, mặc dù so ra thì nhỏ hơn gỗ thô trên vai Đôn Tử, nhưng ít nhất cũng nặng không dưới một trăm cân!

135. Chương 141: Tầm Nhìn Chiến Lược Của Tất Đều Tử

Đôn Tử khiêng hai cây gỗ thô đi đến chỗ liên đội số Năm cạnh giáo trường, quen lệ cất tiếng chế nhạo:

- Báo Tử, người huấn luyện cung tiễn thủ chưa ra hồn gì cả, mũi tên bắn ra vừa yếu vừa lệch. Người xem, chỉ một cơn gió nhẹ thổi qua toàn bộ đều sai lệch, e rằng ngay cả khinh bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt cũng không thể gây sát thương cho chúng được, hắc hắc, còn kém lắm!

Báo Tử trả lời lại với vẻ mỉa mai:

- Lão Thạch*, liên đội trọng trang bộ binh của người cũng đã huấn luyện ra hồn gì đâu? Theo như tiêu chuẩn của tướng quân, sức nặng trên vai phải tăng thêm một nửa, tốc độ chạy bộ cũng phải nhanh hơn, thể chất như vậy mà ra chiến trường đánh nhau với đại quân của đế quốc Minh Nguyệt, ta thấy buồn nôn quá, còn phải gia tăng huấn luyện mới được!

(*: Tên đầy đủ của Đôn Tử là Thạch Đôn.)

Hai người còn đang tranh cãi, một con khoái mã đột nhiên xuất hiện ở phía trước nhanh chóng chạy đến.

Khi vừa vọt tới cạnh giáo trường, kỵ sĩ trên lưng khoái mã ghì cương ngựa, lớn tiếng nói:

- Hai vị trưởng quan, tướng quân mời hai vị lập tức chạy đến sư đoàn bộ nghị sự.

Báo Tử và Đôn Tử đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh đáp:

- Biết rồi!

Lập tức hai người giao việc huấn luyện lại cho đám lão binh dưới quyền, sau đó cỡi khoái mã chạy thẳng tới nơi đóng quân của sư đoàn số Bốn. Hai người vừa chạy tới nơi đóng quân của sư đoàn số Bốn, sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn Bạch Hỉ đã chờ sẵn.

Mặc dù Mạnh Hổ còn chưa về đến Tây Lăng, nhưng sự bổ nhiệm của Binh bộ đã sớm có tin truyền đạt chính thức do bỏ câu đưa tới vào ngày hôm qua, Chiến Ứng, Chu Tiến, Hạ Khánh và Bạch Hỉ đã được bổ nhiệm làm sư đoàn trưởng chính thức. Chuyện này cũng có ý nghĩa rằng bốn người đã chính thức leo lên hàng ngũ tướng quân, từ ngày hôm qua nhận được tin bổ nhiệm cho đến bây giờ, Bạch Hỉ vẫn còn đang phấn khởi.

Không chờ Đôn Tử và Báo Tử thi lễ, Bạch Hỉ đã đưa tay vẫy liên tục:

- Thạch Đôn, Sơn Báo, các người lại đây!

Sự nhiệt tình của sư đoàn trưởng đại nhân làm cho Đôn Tử và Báo Tử cảm thấy bất ngờ, hai người vẫn hành lễ theo tiêu chuẩn quân nhân.

Bạch Hỉ tiến tới hai bước vỗ vỗ bả vai của Đôn Tử và Báo Tử, mỉm cười:

- Gần đây những lời đồn đãi trong thành Tây Lăng cũng không ít. Nghe nói các tướng sĩ của quân đoàn cận vệ, quân đoàn Tây Bắc và quân đoàn Tây Nam lên lút trên chọc sau lưng chúng ta rất tệ. Bọn chúng tuyên bố rằng quân đoàn Tây Bộ của chúng ta làm quân đoàn hậu cần gì đó, lẽ nào như vậy được!

- Con bà nó rầm thối!

Đôn Tử nghe vậy đột nhiên nổi giận:

- Bảo quân đoàn Tây Bộ chúng ta làm quân đoàn hậu cần, nằm mơ đi!

- Đúng vậy!

Báo Tử cũng nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nói:

- Ai mạnh ai yếu không phải dùng miệng lưỡi là có thể biết được, dám ra mặt so tài mới biết được!

- Nói hay lắm!

Bạch Hỉ phẫn khích:

- Vừa đúng lúc ngày mai cử hành hội tỷ võ giữa các quân đoàn ở Tây thành, quân đoàn nào giành được thắng lợi sau cùng sẽ trở thành quân đoàn đi tiên phong trong lần Tây chinh này. Đến lúc đó quân đoàn cận vệ, quân đoàn Tây Bắc và quân đoàn Tây Nam đều sẽ phải ra đám lão binh tinh nhuệ nhất tham gia, bốn vị sư đoàn trưởng chúng ta đã thương lượng qua, quyết định cho hai liên đội của hai người các người cùng với liên đội kỵ binh trực thuộc quân đoàn đại biểu cho quân đoàn tham gia tỷ võ. Bằng bất cứ giá nào các người cũng phải đoạt được chức quân đoàn tiên phong!

- Tướng quân ngài cứ yên tâm!

Đôn Tử đập vào ngực kêu bồm bộp, ngang nhiên nói:

- Thạch Đôn tuyệt đối sẽ không làm cho ngài thất vọng.

- Còn có liên đội Sơn Báo của ta!

Báo Tử cũng lạnh lùng nói:

- Chuyện khác thì không dám nói, về thuật bắn tên và thể chất chúng ta chưa từng sợ qua một ai.

- Tốt, rất tốt!

Bạch Hỉ lại vỗ vỗ bả vai hai người, cất cao giọng:

- Ngày mai phải trông vào các người rồi!

Đại sảnh ở phủ Tổng đốc.

Tất Điều Tử mặt mày ngưng trọng đi đến, vái chào Triệu Thanh Hạm, cất cao giọng nói:

- Tham kiến Thanh Hạm tiểu thư.

- Tiên sinh không cần đa lễ.

Triệu Thanh Hạm khoát tay:

- Tiên sinh, nghe nói ngày mai Mông Diễn tiến hành cuộc tỷ võ giữa các quân đoàn ở Tây thành, quân đoàn chiến thắng lần này sẽ trở thành quân đoàn tiên phong trong cuộc Tây chinh.

Tất Điều Tử gật đầu, trầm giọng:

- Chính là việc này, hiện tại bốn đại quân đoàn cũng đang bàn tán xôn xao, nghe đâu hai nhóm tham gia của quân đoàn Tây Bắc và quân đoàn Tây Nam thậm chí còn kém một chút. Hắc, ty chúc không thể không thừa nhận người nào sáng suốt đã đề xuất ra chủ ý này quả thật là một thiên tài, đây cũng là một chủ ý rất hay, vừa có thể làm tăng cao sĩ khí của bốn đại quân đoàn, vừa có thể làm cho mấy chục vạn tướng sĩ của bốn đại quân đoàn sớm tiến vào trạng thái chiến tranh. Quân đoàn giành chiến thắng cuối cùng sẽ càng tự tin hơn, các phương diện về sĩ khí và đấu chí cũng tăng lên toàn diện, người sáng suốt này thật sự không mất một chút gì mà làm nên một sự ủng hộ tinh thần kỳ diệu. Thế nhưng....

Triệu Thanh Hạm cau mày hỏi:

- Thế nhưng sao?

Tất Điều Tử nở nụ cười lạnh lẽo, thấp giọng nói:

- Thế nhưng ty chức cũng giật mình hiểu được động cơ của người sáng suốt kia không chỉ đơn giản như vậy, dường như là còn có mục đích khác.

Mặc dù Triệu Thanh Hạm bằng tuyết thông minh, nhưng trong lúc nhất thời vẫn không hiểu ra ý ở ngoài lời của Tất Điều Tử, nghi hoặc hỏi:

- Những lời này của tiên sinh là có ý gì?

- Tức là thế này...

Tất Điều Tử nói:

- Ty chức hoài nghi có người muốn mượn dao giết người!

- Mượn dao giết người?

Triệu Thanh Hạm thất thanh kêu lên:

- Mượn dao của ai? Giết ai?

Tất Điều Tử nói:

- Mượn dao của đại quân đế quốc Minh Nguyệt, giết tướng quân và quân đoàn Tây Bộ của Thanh Hạm tiểu thư!

Triệu Thanh Hạm nghe vậy giật mình kinh hãi:

- Người muốn nói Mông Diễn muốn mượn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt tiêu diệt quân đoàn Tây Bộ của chúng ta sao?

Tất Điều Tử nói

- Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng ty chức nắm chắc đến chín phần!

Nắm chắc chín phần? Đó gần như là nhất định, Triệu Thanh Hạm càng kinh hãi hơn nữa, trầm giọng nói:

- Tiên sinh có thể nói cụ thể hơn một chút hay không?

Tất Điều Tử gật gù đầu, nói tiếp:

- Từ cách bố trí các hạng mục thi đấu của trận tỷ võ là có thể nhìn ra manh mối. Nếu như là trận tỷ võ chân chính, với bản tính của Mông Diễn chắc chắn không thể nào để chức vô địch lọt vào tay quân đoàn khác, chuyện bố trí các hạng mục thi đấu nhất định sẽ có lợi cho sở trường của quân đoàn cận vệ. Mông Diễn hẳn phải bố trí các loại hạng mục như: trọng trang bộ binh biểu diễn tập hợp đội hình, khinh trọng bộ binh hợp đồng tác chiến với cung tiễn thủ, hay là chuyển đổi đội hình trong lúc hành quân hay tấn công.

Triệu Thanh Hạm nhẹ gật đầu, với hiểu biết của nàng về Mông Diễn, sự tình quả thật phải là như vậy.

Tất Điều Tử thở dốc một chút rồi nói tiếp:

- Thế nhưng hiện tại sự tình lại hoàn toàn không phải như vậy. Lần này bố trí các hạng mục thi đấu của cuộc tỷ võ giữa các quân đoàn chính là ba hạng mục: thể chất, bắn cung và cỡi ngựa. Trong ba hạng mục này thì thể chất và cỡi ngựa chính là thế mạnh của quân đoàn Tây Bộ, thể chất của liên đội Thạch Đôn và thuật cỡi ngựa của liên đội kỵ binh Man nhân không cần phải nói, ngay cả liên đội Sơn Báo tham gia bắn cung trong cuộc tỷ võ cũng là do các thợ săn tài giỏi trong Thanh Ngưu sơn tạo thành, đó rõ ràng là thiên vị quân đoàn Tây Bộ chúng ta còn gì?

Đôi mày lá liễu của Triệu Thanh Hạm đột nhiên nhíu chặt, nghiêm giọng nói:

- Theo như phân tích của tiên sinh, quả thật chuyện này có vẻ khác thường.

Tất Điều Tử cười hắc hắc hai tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu như quân đoàn Tây Bộ của chúng ta đoạt chức vô địch trong cuộc tỷ võ các quân đoàn lần này, vậy đương nhiên trở thành quân đoàn tiên phong của đại quân Tây chinh. Như vậy quân đoàn Tây Bộ sẽ phải nhai cục xương khó gặm đầu tiên chính là thành Hà Nguyên, nếu như tiến công thất bại, Mông Diễn có thể mượn cơ hội này làm khó dễ tướng quân. Cho dù cuối cùng có thể công chiếm thành Hà Nguyên, tổn thất của quân đoàn Tây Bộ e rằng không nhỏ chút nào, hắc hắc, Mông Diễn tính toán thật giỏi!

Về mặt Triệu Thanh Hạm trong thoáng chốc đã trở nên trắng bệch, gấp giọng hỏi:

- Tiên sinh, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Không tham gia cuộc tỷ võ giữa các quân đoàn hay cố ý tỷ võ thua?

- Không cần phải như vậy!

Tất Điều Tử cười lạnh:

- Mông Diễn và tên quân sư tâm phúc của hắn tính toán rất tinh vi, chỉ tiếc rằng bọn chúng đã đánh giá thấp lực hiệu triệu của tướng quân. Bọn chúng không biết từ sau chiến thắng trong trận chiến bảo vệ Tây Lăng, địa vị của tướng quân trong lòng toàn thể tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ đã đạt tới mức độ như thế nào! Hơn nữa bọn chúng cũng sai lầm trong phỏng đoán đế quốc Minh Nguyệt lâm vào tình thế nghiêm trọng, lần này tính toán của bọn chúng chỉ sợ là thành toàn cho danh tiếng hiển hách của tướng quân!

- Sao?

Đôi mày thanh tú của Triệu Thanh Hạm đang cau chặt lúc này mới giãn ra, nhẹ giọng hỏi:

- Đế quốc Minh Nguyệt gặp phải tình thế nghiêm trọng gì vậy? Tiên sinh muốn nói là đế quốc Minh Nguyệt trước mắt lâm vào tình thế nghiêm trọng, cho nên cuộc chiến công phòng (tấn công và phòng thủ) ở thành Hà Nguyên rất có thể sẽ xuất hiện biến hoá ngoài dự đoán của mọi người sao?

Tất Điều Tử vuốt vuốt chòm râu dê:

- Vậy trước tiên để ty chức nói cho Thanh Hạm tiểu thư nghe một chút về tình thế nghiêm trọng trước mắt mà đế quốc Minh Nguyệt gặp phải. Khó khăn mà đế quốc Minh Nguyệt gặp phải trước mắt có ba điểm: Thứ nhất, thiếu thốn lão binh; thứ hai, thiếu thốn tiền bạc và lương thực; thứ ba, thiếu chuẩn bị!

Triệu Thanh Hạm nghe không hiểu lắm, đưa tay mời Tất Điều Tử ngồi xuống, sau đó chính nàng cũng ngồi đối diện Tất Điều Tử.

Tất Điều Tử nâng chung trà trên bàn nhẹ hóp một ngụm, lúc này đã thẩm giọng mới lên tiếng nói tiếp:

- Sau loạn Thất Vương, số lão binh có thể ra trận của đế quốc Minh Nguyệt đã tử trận gần hết, mặc dù vẫn miễn cưỡng duy trì quy mô mười đại quân đoàn, nhưng trên thực tế, số lão binh may mắn còn sống sót tập hợp cả lại cũng chưa đến bốn quân đoàn. Số còn lại đều là tân binh mới vừa nhập ngũ, đó chính là khó khăn thứ nhất của đế quốc Minh Nguyệt: thiếu thốn nghiêm trọng lão binh có khả năng chiến đấu!

- ... Về khó khăn thứ hai thì cũng không cần nói nhiều, loạn Thất vương ba năm trước, thanh thế của quân phản loạn lúc thịnh nhất đạt ba trăm mấy chục vạn, một cánh quân khổng lồ như vậy mỗi ngày tiêu hao bao nhiêu tiền bạc và lương thực? Quân chính quy của đế quốc Minh Nguyệt muốn tiêu diệt được cánh quân phản loạn kia phải trả giá đắt đến mức nào? Theo như ty chức nhìn, lúc này quốc khố của đế quốc Minh Nguyệt phải dùng hai từ 'trống rỗng' để hình dung, gần như sắp sửa phá sản!

- ... Về khó khăn thứ ba của đế quốc Minh Nguyệt, cũng là khó khăn lớn nhất, chính là thiếu sự chuẩn bị. Chỉ sợ rằng ngay cả 'Vầng trăng sáng của đế quốc' Thu Vũ Đường của đế quốc Minh Nguyệt cũng không ngờ rằng cuộc Đông chinh của Tư Đồ Duệ lại thất bại nhanh như vậy, lại càng không ngờ đế quốc Minh Nguyệt lại chuyển từ tiến công sang phòng ngự nhanh đến như vậy. Đối mặt với phản kích quy mô lớn của đế quốc Quang Huy, đế quốc Minh Nguyệt muốn trong một thời gian ngắn điều động quân đội khắp nơi bên trong đế quốc để cùng nhau đối kháng, chuyện này gần như là không có khả năng!

- ... Mông Diễn và quân sư tâm phúc của hắn chỉ nhìn thấy Tư Đồ Duệ còn hơn hai mươi vạn đại quân không tổn thương một sợi tóc rút lui về Thanh Châu, liền cho rằng Tư Đồ Duệ đương nhiên sẽ triển khai việc tử thủ thành Hà Nguyên, đó quả thực là quá mức sai lầm! Tư Đồ Duệ và đế quốc Minh Nguyệt tuyệt đối không dám, cũng không thể tử thủ ở biên giới của đế quốc, bởi vì một khi hơn hai mươi vạn đại quân này

bị tiêu diệt, như vậy từ thành Hà Nguyên cho đến Tây Kinh, đế quốc Minh Nguyệt không thể nào tổ chức kháng cự hữu hiệu được nữa, từ đó, đế quốc Minh Nguyệt không bao lâu sẽ mất nước. Trên thế giới này, có lẽ chỉ có tướng quân mới có đủ quyết đoán để mạo hiểm như vậy mà thôi!

Triệu Thanh Hạm mơ hồ hiểu được phân tích của Tất Điều Tử, nhẹ giọng hỏi:

- Tiên sinh muốn nói rằng, quân của đế quốc Minh Nguyệt sẽ rút lui ào ạt sao?

- Không sai!

Tất Điều Tử nói với giọng vô cùng khẳng định:

- Quân của đế quốc Minh Nguyệt nhất định sẽ rút lui ào ạt, sau đó mới từ từ chống cự, thi hành chiến lược lấy không gian tranh thủ thời gian, thả hy sinh một vùng lãnh thổ rộng lớn đổi lấy thời gian đủ để các đại quân đoàn tụ hợp lại! Cho nên ty chức dám khẳng định, quân của đế quốc Minh Nguyệt tuyệt đối không tử thủ thành Hà Nguyên!

136. Chương 142: Nỗi Lo Của Tư Đồ Duệ

Nếu như quân của đế quốc Minh Nguyệt thật sự buông bỏ không tử thủ thành Hà Nguyên, như vậy chuyện quân đoàn Tây Bộ trở thành quân đoàn tiên phong của đại quân Tây chinh ngược lại biến thành chuyện tốt. Bởi vì trong quân đoàn Tây Bộ tồn tại phần lớn tân binh, trong quá trình quân của đế quốc Minh Nguyệt rút lui, quân của hai bên chắc chắn sẽ bộc phát xung đột ở quy mô nhỏ, tính chất mãnh liệt cũng không cao, đó quả thật là thời cơ rất tốt để luyện binh.

Trọng trấn quân sự Hà Nguyên ở phía Đông Thanh Châu.

Hơn hai mươi vạn đại quân từ hành tỉnh Tây Bộ rút lui trở về hiện đang đóng tại đây. Mặc dù cuộc Đông chinh đã thất bại, nhưng hoàng đế của đế quốc vừa mới có ý chỉ truyền đạt xuống, mười mấy sư đoàn tham dự Đông chinh vẫn do Tư Đồ Duệ thống lĩnh. Một vấn đề thực tế đã xuất hiện trước mặt Tư Đồ Duệ, thân là quan chỉ huy tiền tuyến, hai mươi mấy vạn đại quân nên đi đâu?

Tại hành dinh tạm thời của Tổng đốc, Tư Đồ Duệ đang triệu tập mười ba vị sư đoàn trưởng của đại quân tham gia Đông chinh cử hành hội nghị quân sự.

Đúng ra phải là mười bốn vị sư đoàn trưởng tham gia hội nghị quân sự, tuy nhiên sư đoàn số Một khinh kỵ binh của quân đoàn Định Châu đã bị tiêu diệt toàn quân, sư đoàn trưởng Diêu Minh Viễn cũng đã tử trận. Tiếng bước chân nặng nề vang lên, bọn Tư Đồ Việt, Yến Trường Không, Thác Bạt Dã, Tư Đồ Anh mười ba vị sư đoàn trưởng cùng với đoàn trưởng của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn Tần Xa đang nối đuôi nhau tiến vào.

Tư Đồ Duệ khoát khoát tay, ra ý bảo mọi người ngồi xuống.

Chờ cho tất cả mọi người ngồi xuống, Tư Đồ Duệ mới cất giọng nặng nề:

- Có thể đoán trước được, đại quân xâm lấn của đế quốc Quang Huy lần này có quy mô lớn nhất từ trước tới nay, hiện tại ở Tây Lăng đã tụ hợp xong bốn đại quân đoàn cận vệ, Tây Bắc, Tây Nam, Tây Bộ. Có nhiều dấu hiệu cho thấy, có thể còn có hai quân đoàn đang trên đường đến Tây Lăng tụ hợp, nói cách khác, lần này tổng binh lực của đại quân đế quốc Quang Huy nhất định vượt qua năm mươi vạn người!

Tham mưu trưởng Cảnh Trung thở dài, lo lắng trùng trùng:

- Trong năm mươi vạn đại quân trừ quân đoàn Tây Bộ ra, mấy quân đoàn còn lại đều là lão binh tinh nhuệ đã trải qua huấn luyện lâu năm. Thật ra quân đoàn Tây Bộ cũng đã chiến đấu với quân ta ở pháo đài Hà Tây và Tây Lăng, về mặt lý thuyết, bọn chúng cũng đã không còn là tân binh nữa!

- Vậy cứ để cho bọn chúng tới đây!

Sư đoàn trưởng của sư đoàn số Một quân đoàn Thanh Châu Tư Đồ Việt đứng phắt dậy, nói với giọng phấn khích:

- Thành Hà Nguyên vô cùng chắc chắn, trong thành còn có hơn hai mươi vạn đại quân tinh nhuệ, số lương thực và tiền bạc thu gom ở hành tỉnh Tây Bộ cũng đủ duy trì nửa năm có thừa. Ty chức cũng muốn thử xem hàm răng của đại quân đế quốc Quang Huy sắc bén hay là thành Hà Nguyên của chúng ta là khúc xương khó gặm!

- Nói rất hay!

Sư đoàn trưởng sư đoàn số Ba Thác Bạt Dã cũng đứng dậy lớn tiếng phụ họa:

- Lần này sẽ tử thủ thành Hà Nguyên, tuyệt đối không tha cho bất cứ tên địch nào lấn qua biên giới!

Mấy tên sư đoàn trưởng còn lại cũng rối rít phụ họa, chỉ có sư đoàn trưởng sư đoàn số Hai Yến Trường Không và sư đoàn trưởng sư đoàn số Hai khinh kỵ binh của quân đoàn Định Châu Tần Khởi vẻ mặt ngưng trọng, không lên tiếng. Thấy bọn Tư Đồ Việt, Thác Bạt Dã hưng phấn như vậy, Yến Trường Không chỉ lặng lẽ cau mày, tử thủ thành Hà Nguyên nói thì rất dễ, thế nhưng muốn giữ được gần như không có khả năng!

Thành Hà Nguyên nhỏ bé, lại không giống như bên trong thành Tây Lăng có con sông chảy ngang qua nên không lo về nước uống.

Hơn nữa thành Hà Nguyên địa thế hơi cao, cấu tạo và tính chất của đất trong thành lại là đất sét nên rất khó tìm mạch nước, chỉ cần bị bao vây bốn phía, nước uống cho hơn hai mươi vạn đại quân trong thành sẽ trở nên một vấn đề rất lớn. Chỉ dựa vào vài ba giếng nước trong thành, có thể chịu đựng được bao lâu? Chỉ sợ không được mấy ngày, thành Hà Nguyên không công mà tự phá.

Nếu như đại quân đóng quân ngoài thành, nước uống sẽ không thành vấn đề. Nhưng nếu cứ giao phong chính diện như vậy, lúc này quân của đế quốc Minh Nguyệt vừa nếm mùi thất bại, là cánh quân mệt mỏi, quân của đế quốc Quang Huy lại vừa chiến thắng, mấy đại quân đoàn nghỉ ngơi dưỡng sức đã lâu, chênh lệch binh lực giữa hai bên quá xa, với nhiều nhân tố bất lợi cùng lúc như vậy, cho dù là hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt đích thân tới đây e rằng cũng không làm gì được!

Tư Đồ Duệ chậm rãi đứng dậy, đôi mắt vẫn đỏ những sợi tơ máu li ti quét qua chư tướng một lượt, chư tướng vội vàng im thin thít.

Mặc dù lần Đông chinh này đã thất bại, thế nhưng uy tín của Tư Đồ Duệ trong lòng các sư đoàn trưởng vẫn còn nguyên, uy danh hiển hách của một danh tướng bất bại không phải dễ dàng mất sạch như vậy.

Tư Đồ Duệ lạnh giọng:

- Tử thủ Hà Nguyên? Thủ như thế nào đây? Hơn hai mươi vạn đại quân co cụm trong một toà thành nhỏ như thế này, quân địch chỉ cần vây chặt bốn cửa thành, mọi người lấy gì để uống? Gần như tất cả lão binh trong đế quốc hiện tại tập trung ở Hà Nguyên, nếu như bọn lão binh này toàn bộ đều tử trận, vậy đế quốc lấy gì để ngăn cản cánh quân hổ lang năm mươi vạn của đế quốc Quang Huy?

- ...Nếu như Tây Kinh bị mất, nếu như đế quốc bị mất, các người có ai gánh nổi trách nhiệm này không?

- ...Tất cả các người đều là tướng quân thống lĩnh vạn quân, vì sau lại nhìn nhận vấn đề một cách ấu trĩ và kích động như vậy? Các người nên phân tích một cuộc chiến tranh ở một tầm vóc cao hơn, nên dùng cái nhìn toàn diện hơn để đánh giá một cuộc chiến tranh, chứ không phải tối ngày chỉ biết chém giết. Đánh giặc cần phải dùng đầu óc, nếu chỉ dựa vào mồm mép, chỉ dựa vào cái dũng của kẻ thất phu là không được!

Mười mấy tên sư đoàn trưởng bị giáo huấn một trận đều im thin thít không một tiếng động, ai nấy cúi gầm mặt không dám nhìn thẳng vào ánh mắt khiếp người của Tư Đồ Duệ.

Cho tới nay Tư Đồ Duệ đều nhờ vào tính táo cơ trí mà thành danh, cầm quân mấy chục năm gần như chưa bao giờ đổ mắt tía tai với thủ hạ của mình. Thế nhưng hôm nay, Tư Đồ Duệ lại trái với lệ thường chửi mắng mười mấy tên sư đoàn trưởng một phen thật là mất mặt, vì vậy có thể thấy được thế cục hiện tại tại nghiêm trọng đến mức nào, ngay cả Tư Đồ Duệ cũng đã lộ hẳn sự lo âu của mình ra ngoài mặt.

Quả thật Tư Đồ Duệ cảm thấy lo âu, hơn nữa vô cùng lo âu.

Đại quân của đế quốc Quang Huy ồ ạt kéo sang xâm lấn, nhưng đế quốc Minh Nguyệt hoàn toàn chưa chuẩn bị được gì.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt già nua của Tư Đồ Duệ không khỏi thoáng qua vẻ áy náy. Nếu như không phải hần phạm sai lầm, Mạnh Hổ sẽ không có khả năng đột phá vòng vây ở Hà Tây, nếu như Mạnh Hổ không đột phá vòng vây ở Hà Tây, sau đó sẽ không có kỵ binh Man nhân. Nếu như không có cánh kỵ binh Man nhân đáng chết nọ, Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của Tần Xa sẽ không thất bại.

Nếu như Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của Tần Xa có thể xuất kích theo như kế hoạch đã định, cuộc chiến ở Nữ Nhi hà sẽ có kết cục khác hẳn, nếu như thắng cuộc chiến Nữ Nhi hà, quân đoàn cận vệ của Mông Diễn coi như tan tác. Nếu như quân đoàn cận vệ của Mông Diễn tan tác, vậy quân đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang và quân đoàn Tây Nam của Nhạc Ngu nếu không bị giết sạch thì cũng co cụm trở về lãnh địa của mình.

Nếu là như vậy, chỉ sợ hiện tại đế quốc Quang Huy đã sớm lâm vào chiến tranh nội bộ liên miên không dứt, cho dù cuối cùng không lâm vào cảnh đế quốc phân tranh thì cũng sẽ xảy ra nội chiến kéo dài, làm sao có thể phản kích ồ ạt đế quốc Minh Nguyệt như hôm nay được? Đế quốc Minh Nguyệt hôm nay đâu phải đối diện với tình thế nghiêm trọng có thể sắp sửa mất nước diệt vong?

Nói đi nói lại cũng chỉ là vì Tư Đồ Duệ phạm sai lầm. Cũng bởi vì ban đầu sai lầm nên không hạ lệnh giết chết Mạnh Hổ ngay lập tức, kết quả để cho Mạnh Hổ đột phá vòng vây thành công, cuối cùng tạo nên cục diện không thể nào cứu vãn như ngày hôm nay!

Tư Đồ Duệ chợt nhớ đến một câu chuyện xưa tích cũ.

Chỉ vì một chiếc đinh sắt đóng móng ngựa bị lỏng, kết quả móng của chiến mã bị rớt ra, vì móng chiến mã rớt ra nên chiến mã ngã xuống. Bởi vì chiến mã ngã xuống cho nên tướng quân trên lưng chiến mã tử trận, bởi vì tướng quân tử trận nên trận chiến ấy thất bại, bởi vì trận chiến ấy thất bại cho nên quốc gia bị diệt vong!

Có đôi khi sự tình mang dấu ấn của định mệnh, chỉ một chút sơ xuất rất nhỏ cuối cùng gây nên bi kịch động trời không có cách nào cứu vãn. Trong giờ phút này, trong lòng Tư Đồ Duệ ngập tràn lẫn lộn những tình cảm vô cùng phức tạp như mất mát, đau buồn, áy náy, không cam lòng.... Chẳng lẽ đã định trước chính mình sẽ trở thành tội nhân của đế quốc, chẳng lẽ đã định trước mình sẽ là hòn đá lót đường cho tên khốn kia sao?

Trong lòng Tư Đồ Duệ còn đang ngổn ngang trăm mối, đột nhiên Yến Trường Không lắc mình bước ra khỏi hàng, cất cao giọng nói:

- Tổng đốc đại nhân, trong lòng ty chức có câu này không biết nên nói hay không?

Về mặt Tư Đồ Duệ trở nên hoà hoãn, nhẹ nhàng gật đầu:

- Tướng quân Trường Không cứ nói.

Yến Trường Không nói:

- Một khi đại quân của đế quốc Quang Huy ồ ạt sang xâm lấn, ty chức cho rằng thành Hà Nguyên nhất định không thủ được, thậm chí ngay cả thành Khúc A và cả Thanh Châu cũng không thủ được!

Thành Khúc A là thủ phủ của Thanh Châu, cũng là đại bản doanh của dòng họ Tư Đồ.

Lời của Yến Trường Không làm cho Tư Đồ Việt và Tư Đồ Anh vô cùng bất mãn, Tư Đồ Việt lạnh giọng mỉa mai:

- Yến Trường Không, có phải ngươi đã bị Mạnh Hổ và đế quốc Quang Huy hù dọa cho vỡ mặt hay không? Không phải chỉ là năm mươi vạn quân ô hợp mà đã hù dọa ngươi trở nên như vậy! Không xem mười vạn tinh binh của quân đoàn Thanh Châu ta ra gì cả hay sao?

- Mười vạn tinh binh?

Yến Trường Không thẳng thắn phản bác không cần khách khí:

- Hiện tại quân đoàn Thanh Châu còn đủ mười vạn tinh binh hay không? Tập trung tất cả bốn sư đoàn lại cũng chỉ được hơn bảy vạn, trong đó lại còn hơn bảy, tám ngàn binh sĩ đang bị thương, số binh sĩ có thể chiến đấu thật sự cũng chỉ còn lại hơn sáu vạn. Còn bọn tân binh của sư đoàn số Một và sư đoàn số Ba có xứng đáng với hai chữ ‘tinh binh’ hay không?

Sư đoàn số Một chính là sư đoàn của Tư Đồ Bưu, trận chiến ở pháo đài Thiên Lang, Tư Đồ Bưu bị Mạnh Hổ chém chết, sư đoàn số Một toàn quân tan tác, cuối cùng số lão binh chạy thoát về Thanh Châu không tới hai ngàn người. Sư đoàn số Ba chính là sư đoàn của Thác Bạt Đảo, một trận ở hạp cốc Hà Tây, ba liên đội rưỡi xuất chinh bị Mạnh Hổ đánh cho gần như tiêu diệt toàn quân. Hai sư đoàn này lúc bắt đầu Đông chinh thì được bổ sung phần lớn tân binh, cho nên Yến Trường Không mới không khách khí chút nào nói bọn chúng không xứng với hai chữ ‘tinh binh’.

Tư Đồ Việt bị phản bác không mở miệng trả lời được, bực bội hừ một tiếng rồi lặng im.

Tư Đồ Anh lại phản bác:

- Cho dù là quân đoàn Thanh Châu không còn đủ binh lực mười vạn, nhưng cũng còn được hơn sáu vạn đại quân, thành Hà Nguyên thiếu thốn nguồn nước nên không thủ được cũng hợp tình hợp lý. Nhưng Khúc A là thủ phủ Thanh Châu chúng ta, chẳng những thành cao tường dày, sông Thông Thiên chảy xuyên qua thành liên miên không dứt. Không lẽ để quốc Quang Huy có thể đào nên một dòng chảy khác, làm cho sông Thông Thiên đổi dòng chảy hay sao?

Đối mặt với chất vấn của hai tên con cháu họ Tư Đồ, Yến Trường Không không hề tỏ ra yếu thế, tỉnh táo phản bác:

- Chẳng lẽ tướng quân Tư Đồ Anh chưa đi dò xét địa hình thành Khúc A hay sao? Đúng là quân của đế quốc Quang Huy không thể nào thay đổi dòng chảy của sông Thông Thiên trong một thời gian ngắn, nhưng bọn chúng chỉ cần hai, ba ngày là có thể phá vỡ con đê lớn trên sông Thông Thiên, đến lúc đó nước sông cuộn cuộn chảy ngược vào trong thành Khúc A, cho dù có cả trăm vạn đại quân thủ thành e rằng cũng không tránh khỏi kết quả bị tiêu diệt toàn quân!

- Vậy...

Tư Đồ Anh sắc mặt đại biến, bị phản bác đến không trả lời được.

Tư Đồ Duệ đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, thâm thương cảm trong lòng. Trước sau Tư Đồ Bưu, Tư Đồ Hạo tử trận, con cháu trực hệ họ Tư Đồ không còn ai nổi nghiệp, cả gia tộc đi đến chỗ suy tàn là điều không thể tránh khỏi. Chỉ sợ mình vừa nằm xuống, họ Tư Đồ sẽ lập tức trầm luân, trở thành gia tộc thấp kém trong đế quốc, ôi....

137. Chương 143: Đế Quốc Minh Nguyệt

Nỗi nhớ nhà canh cánh bên lòng khiến cho Mạnh Hổ cảm thấy vô cùng nôn nóng. Tây chinh sắp tới, đám tân binh của quân đoàn Tây Bộ lại đang thiếu thốn huấn luyện nghiêm trọng.

Quan trọng hơn, Mạnh Hổ lo lắng Triệu Thanh Hạm và Tất Điều Tử không làm chủ được tình thế, cho nên hẳn muốn nhanh chóng trở về Tây Lăng.

Lập tức Mạnh Hổ tìm đến Trọng Sơn, đem hai ngàn lão binh cấm vệ quân mà Mông Khác điều động cho quân đoàn Tây Bộ, cùng với năm mươi tên học viên của học viện quân sự Hoàng gia giao lại hết cho Trọng Sơn, để cho bọn chúng đi cùng với đám người ngựa của quân đoàn Bắc Phương. Đường nhiên Trọng Sơn thấu hiểu nỗi lòng của Mạnh Hổ nên lập tức gật đầu chấp nhận.

Sau khi sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, Mạnh Hổ mang Trương Hưng Bá, Hoàng Đảm và hai trăm cận vệ quân rời khỏi đoàn người, gấp rút đi cả ngày lẫn đêm trở lại Tây Lăng.

Thủ đô của đế quốc Tinh Hà, thành Phong Tuyết.

Thành Phong Tuyết vốn có tên là Phong Đô, bởi vì ở tận cùng phía Bắc của thế giới Trung Thổ, một năm bốn mùa đã có hết tám tháng bị băng tuyết bao phủ, lâu ngày dài tháng hình thành tên gọi thành Phong Tuyết, còn tên cũ thì dần dần bị lãng quên. Sau đó, hoàng đế đời thứ bảy của đế quốc Tinh Hà mới trực tiếp đổi tên Phong Đô trở thành thành Phong Tuyết.

Không giống như thành Lạc Kinh của đế quốc Quang Huy và thành Tây Kinh của đế quốc Minh Nguyệt, thành Phong Tuyết nhỏ hơn nhiều, kiến trúc bên trong thành cũng không có khí thế rộng lớn như thành Lạc Kinh hay thành Tây Kinh. Mặt khác dân cư của đế quốc Tinh Hà cũng không thể sánh bằng hai đại đế quốc kia, đế quốc Minh Nguyệt có số dân nhiều nhất, hơn bảy ngàn vạn. Đế quốc Quang Huy cũng có sáu ngàn vạn, thế nhưng đế quốc Tinh Hà chỉ có hơn ba trăm vạn dân cư.

Lãnh thổ của đế quốc Tinh Hà vô cùng rộng lớn, nhưng phần lớn diện tích lại là sa mạc, còn có thảo nguyên rộng lớn. Phần lớn dân chúng của đế quốc Tinh Hà sinh sống bằng nghề chăn nuôi, chỉ có một số dân chúng sống gần thành Phong Tuyết kiếm sống bằng nghề đánh cá và săn bắn. Vì bên trái của thành Phong Tuyết chính là biển rộng, bên phải là rừng rậm nguyên thủy rộng bao la ngút ngàn.

Tổ tiên của đế quốc Tinh Hà thật ra là do huyết mạch của Man nhân trên đại hoang nguyên di cư về phía Tây mà hình thành. Dân chúng đế quốc Tinh Hà thật ra cũng không phải là người Trung Thổ thật sự, chỉ là một nhánh của Man nhân sống cuộc sống ở thế giới Trung Thổ đã lâu, tự lập ra quốc gia và nền văn minh riêng biệt của mình, cho nên không bằng lòng thừa nhận rằng mình là hậu duệ của Man nhân.

Bởi vì đế quốc Tinh Hà nằm ở vùng có khí hậu giá lạnh, cho nên phần lớn dân chúng giữ lại được bản tính trời sinh kiêu dũng thiện chiến của các dân tộc du mục. Mỗi tráng đinh từ lúc mới biết đi chập chững đã bắt đầu học tập các loại kỹ năng như cỡi ngựa bắn cung, đấu vật. Cho nên nam nhân của đế quốc Tinh Hà lên ngựa có thể đánh giặc, xuống ngựa có thể chăn nuôi, vừa là mục dân (dân chăn nuôi) cần lao cũng vừa là chiến sĩ trời sinh. Chính là nhờ vào bọn chiến sĩ du mục dũng cảm cần lao này, đế quốc Tinh Hà mới có danh xưng là đế quốc kỵ binh.

Đế quốc Tinh Hà có hơn ba trăm vạn dân nhưng có tới năm mươi vạn khinh kỵ binh, cũng biên chế thành mười quân đoàn. Thế nhưng bình thường bọn khinh kỵ binh này đều là mục dân, chỉ đến khi có chiến tranh mới tụ tập đến đại doanh của các quý tộc, sau đó lập thành các đơn vị tác chiến tiểu đội, trung đội, đại đội, liên đội. Bất quá mỗi quân đoàn của đế quốc Tinh Hà chỉ chia thành hai sư đoàn.

Đế quốc Tinh Hà vừa có được sự kiêu dũng thiện chiến của Man nhân, vừa có được nghệ thuật quân sự của người Trung Thổ, tựa hồ là phải vô địch đánh đâu thắng đó, thật ra cũng không phải như vậy. Đế quốc Tinh Hà lập quốc đã hơn năm trăm năm nhưng thủy chung không cách nào vượt qua đại hoang sơn xuôi xuống phía Nam tiến vào Trung Thổ. Nguyên nhân lớn nhất là do bọn họ thiếu thốn lực lượng trọng trang bộ binh hùng mạnh.

Đế quốc Tinh Hà không hề thiếu hụt tài nguyên xây dựng quân đoàn kỵ binh, bọn họ có rất nhiều chiến mã, có nguồn cỏ nhiều đến mức không bao giờ cạn kiệt trên thảo nguyên bao la, căn bản không cần lo lắng về chuyện chăn nuôi chiến mã. Bọn mục dân chỉ cần mang chiến đao nhảy lên lưng ngựa tập hợp lại, lập tức trở thành một cánh quân khinh kỵ binh hoàn chỉnh.

Thế nhưng muốn xây dựng quân đoàn trọng trang bộ binh thì không được, quân đoàn trọng trang bộ binh phải có rất nhiều trọng giáp chắc chắn, phải có rất nhiều trường mâu, trường cung và trọng thuẫn. Mà tài nguyên của đế quốc Tinh Hà vô cùng nghèo nàn, quặng sắt lại càng thiếu thốn trầm trọng, bọn họ căn bản không có khả năng cung cấp cho quân đội một số lượng vũ khí trang bị nhiều như vậy.

Bởi vì thiếu hụt lực lượng trọng trang bộ binh hùng mạnh, mỗi lần xuôi về phía Nam tiến vào Trung Thổ, bọn họ chỉ có thể thu gom vơ vét một phen rồi trở về phương Bắc.

Mặt khác, trong vòng năm trăm năm qua, danh tướng của đế quốc Quang Huy và đế quốc Minh Nguyệt xuất hiện lớp lớp, thế nhưng đế quốc Tinh Hà rất ít xuất hiện danh tướng, chuyện này chủ yếu liên quan đến vấn đề dân số. Dân cư của đế quốc Tinh Hà vốn đã ít, số quý tộc biết chữ có văn hoá lại càng ít hơn, cho nên cũng cùng xác suất với nhau, khả năng đế quốc Tinh Hà xuất hiện ra danh tướng kém xa hai đại đế quốc ở phía Nam.

Vì thế cho nên, khi tin tức Tần Trường Vệ bị ám sát truyền về thành Phong Tuyết, hoàng đế Tần Lam của đế quốc Tinh Hà nhất thời nổi giận rống to như sấm nổ.

Đối với Đại hoàng tử Tần Trường Vệ, Tần Lam đặt kỳ vọng rất cao. Chuyện phái Tần Trường Vệ đi sứ sang đế quốc Quang Huy xong mượn cơ hội ở lại học viện quân sự Hoàng gia của đế quốc Quang Huy làm giáo sư võ học, đây cũng là do Tần Lam khổ công sắp xếp. Mục đích chính là để cho Tần Trường Vệ có cơ hội tiếp xúc với những học thuyết quân sự của đế quốc Quang Huy, sau này trưởng thành có thể chống lại danh tướng Tư Đồ Duệ.

Quân đội của đế quốc Tinh Hà là quân đội xuất sắc nhất ở thế giới Trung Thổ. Nhưng danh tướng của đế quốc Tinh Hà thủy chung vẫn không bằng danh tướng của hai đại đế quốc láng giềng ở phía Nam. Tần Lam là một hoàng đế đầy khát vọng, hắn đã lập lời thề sẽ thay đổi cục diện hiện tại, thế nhưng bây giờ, Tần Trường Vệ đã chết, bao nhiêu kế hoạch mà hắn hao tâm tổn sức lập ra nhiều năm nay nhất thời đã hoá thành bọt nước.

Mặc dù trong thư tín do gian tế dùng bồ câu đưa về đã nói rõ Cổ Vô Đạo mất tích một cách thần bí, Tần Lam cũng tin tưởng rằng cái chết của Tần Trường Vệ không khỏi liên quan đến tên quân sư tâm phúc Cổ Vô Đạo này, nhưng Tần Lam vẫn đem món nợ này tính lên đầu đế quốc Quang Huy. Tần Trường Vệ chết đi, Tần Lam không chỉ mất một hoàng tử, hắn còn mất đi cả một danh tướng mà hắn đã khổ công bồi dưỡng nhiều năm!

Nếu như không phải vì khí trời rét lạnh, tuyết rơi băng đóng rất dày hơn phân nửa đế quốc, Tần Lam rất có thể đã kéo hết binh lực trong đế quốc xuống phía Nam.

Nhưng dù là như vậy, Tần Lam cũng tuyệt đối không chịu bỏ qua. Không thể vét hết binh lực bên trong đế quốc, nhưng tụ hợp mười mấy vạn kỵ binh thì hoàn toàn có thể. Gian tế cho bồ câu đưa thư báo tin về đã nói rất rõ ràng, đế quốc Quang Huy và đế quốc Minh Nguyệt sắp sửa diễn ra trận đại chiến thế kỷ. Quân đoàn Tây Bắc và quân đoàn Bắc Phương của đế quốc Quang Huy cũng đã được điều động sang hành tỉnh Tây Bộ, coi như lực lượng phòng ngự ở hành tỉnh Tây Bắc và hành tỉnh Bắc Phương là hoàn toàn không có. Lúc này không thừa nước đục thả câu chẳng lẽ chờ cho hai đại đế quốc đánh xong mới xuất binh sao?

Gian tế thăm dò tin tức không có nơi nào là không vào được, bắt luận nhân viên tình báo của đế quốc Quang Huy có tận lực cần quét đến mức nào, cũng tuyệt đối không thể diệt hết hoàn toàn gian tế của các đế quốc khác ẩn núp tại thành Lạc Kinh. Trước khi Tần Lam nhận được bồ câu đưa thư hai ngày, hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt Thu Phong Kính cũng nhận được bồ câu đưa thư từ Lạc Kinh, trong đó mô tả rõ ràng động thái mới nhất của đế quốc Quang Huy.

Thu Phong Kính không dám chậm trễ, vội vàng đích thân chạy tới Nguyệt vương phủ của Thu Vũ Đường.

Trong đại sảnh của Nguyệt vương phủ, sau khi Thu Vũ Đường đọc xong thư do bồ câu đưa tới liền đắm chìm vào trạng thái trầm tư mặc tưởng rất lâu.

Thấy đôi mày của Thu Vũ Đường cau chặt, Thu Phong Kính cảm thấy trái tim mình như chìm xuống, hiện tại ngay cả hoàng muội của hắn cũng cảm thấy khó giải quyết, đế quốc gặp phải thế cục vô cùng nghiêm trọng. Giờ phút này, Thu Phong Kính đang thầm hỏi hận trong lòng, đúng ra lúc trước không nên đồng ý kế hoạch Đông chinh của Tư Đồ Duệ, ôi...

Thấy Thu Vũ Đường trầm ngâm hồi lâu không nói, Thu Phong Kính nhịn không được hỏi:

- Hoàng muội, thế cục nghiêm trọng lắm hay sao?

Thu Vũ Đường nhẹ thở dài, giọng nói đầy vẻ buồn rầu:

- Hoàng huynh, đế quốc đang gặp thế cục không phải là nghiêm trọng, mà là vô cùng nghiêm trọng. Trong quốc khố không còn tiền bạc và lương thực, tân binh cần được huấn luyện, càng tệ hơn nữa, các quân đoàn hiện đang phân tán ở các châu, không có thời gian ba tháng không thể nào tụ tập, mà quân địch sẽ đánh tới trong vòng nửa tháng!

Thu Phong Kính vội kêu lên:

- Dưới tay Tư Đồ lão tướng quân không phải vẫn còn hơn hai mươi vạn quân Đông chinh hay sao? Cho dù là không thể đánh thắng hơn năm mươi vạn quân xâm lấn của đế quốc Quang Huy, thế nhưng cầm cự năm ba tháng hẳn không có vấn đề gì, không phải vậy sao?

Thu Vũ Đường lắc đầu, vẻ mặt âm đạm:

- Hơn hai mươi vạn quân Đông chinh đã chiến đấu liên tục trong mấy tháng trời, đến bây giờ người mỗi ngựa mệt, đều đã kiệt sức. Hơn nữa số binh sĩ bị thương rất nhiều, lực lượng binh sĩ có thể chiến đấu thật sự e rằng chỉ được khoảng mười mấy vạn mà thôi. Lấy mười mấy vạn quân tinh thần sa sút, thể xác mỗi mệt liều mạng với hơn năm mươi vạn quân sĩ khí dâng cao của đế quốc Quang Huy, làm sao tránh khỏi thất bại?

- ...Tệ hơn nữa, một khi hai mươi mấy vạn đại quân Đông chinh của Tư Đồ lão tướng quân bị tiêu diệt hoàn toàn, từ Thanh Châu cho đến Trung Châu, đế quốc không còn binh lực để điều động nữa, càng không có tướng để phái ra. Lúc ấy đại quân của đế quốc Quang Huy có thể một đường thẳng tiến vào Trung Châu, tuy rằng Trung Châu vẫn còn hai đại quân đoàn cận vệ và cấm vệ, thế nhưng tình hình của hai đại quân đoàn ấy hẳn là hoàng huynh hiểu rất rõ ràng. Số lão binh thật sự đã bước ra chiến trường không đến năm vạn, còn lại mười mấy vạn đều là tân binh, nếu như thật sự ra trận, căn bản là không chịu nổi một kích!

- Vậy...

Sắc mặt Thu Phong Kính trong thoáng chốc trở nên trắng bệch, run giọng hỏi:

- Vậy hiện tại nên làm gì?

Thu Vũ Đường trầm ngâm một chút rồi nói:

- Hiện tại quan trọng nhất là hai chuyện. Chuyện thứ nhất chính là hơn hai mươi vạn đại quân Đông chinh của Tư Đồ lão tướng quân tuyệt đối không thể quyết chiến chính diện với đại quân của đế quốc Quang Huy, chỉ có thể cho các sư đoàn chia quân cầm cự để rút lui dần từng bước, dốc hết toàn lực làm chậm lại tốc độ tiến quân của đại quân đế quốc Quang Huy.

- Ủ!

Thu Phong Kính gật đầu liên tục:

- Chuyện thứ hai là gì?

Thu Vũ Đường nói:

- Chuyện thứ hai, Trung Châu, Vân Châu và Ứng Châu phải lập tức đưa vào chế độ bán phân phối trong thời kỳ chiến tranh, bắt luận bình dân, quyền quý hay chủ tể, tất cả lương thực đồng loạt nộp về quốc khố. Sau khi quan viên các phủ huyện giữ lại một phần lương thực tối thiểu vừa đủ để duy trì cuộc sống cho số dân ở địa phương đó, toàn bộ còn lại đều áp tải tới Tây Kinh. Nếu như có tiểu thương đầu cơ tích trữ bất hợp pháp, hoặc là quý tộc chủ tể không phục sự điều động phân chia của đế quốc, lập tức nghiêm trị không tha!

Thu Phong Kính gật đầu liên tục, lại hỏi với vẻ lo lắng:

- Còn hoàng muội thì sao?

Thu Vũ Đường than nhẹ một tiếng:

- Đế quốc đối mặt với sinh tử tồn vong, làm sao tiểu muội có thể khoanh tay đứng nhìn cho được? Hoàng huynh người chỉ cần xử lý cho tốt hai chuyện ấy, còn lại cứ giao cho tiểu muội. Mặc dù đại quân của đế quốc Quang Huy triển khai thanh thế vô cùng to lớn, nhưng nếu bọn chúng muốn diệt vong đế quốc Minh Nguyệt của chúng ta cũng chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi!

138. Chương 144: Trong Vòng Mười Ngày Chiếm Được Hà Nguyên

Vừa vào đến đại sảnh, Tất Điều Tử nhìn thấy Mạnh Hổ đang trò chuyện cùng Triệu Thanh Hạm, nhất thời vui vẻ nói:

- Tướng quân, ngài đã về rồi!

Mạnh Hổ nghe tiếng quay đầu lại, nở nụ cười chào hỏi:

- Lão Tất, đã trễ như vậy còn quấy rầy giấc ngủ của người, thật là xấu hổ!

- Tướng quân nói gì vậy?

Tất Điều Tử vội nói:

- Có thể giúp đỡ tướng quân là vinh hạnh của ty chức.

- Được rồi, đừng nói những lời vô ích này nữa.

Mạnh Hổ khoát tay:

- Vừa rồi Thanh Hạm đã đem những chuyện xảy ra gần đây kể lại đại khái cho ta, đặc biệt là chuyện tử võ giữa các quân đoàn, chuyện này lão Tất người xử lý rất khá. Lần này quân đoàn Tây Bộ có thể trở thành quân đoàn tiên phong của đại quân Tây chinh, người chính là đệ nhất công thần!

Nói tới đây, Mạnh Hổ đột nhiên dừng lời, quay đầu lại nói với Triệu Thanh Hạm:

- Thanh Hạm nàng đi nghỉ trước đi.

Triệu Thanh Hạm nhin không được liếc Mạnh Hổ một cái, nhưng vẫn nghe lời đứng dậy rời khỏi đại sảnh.

Đưa mắt nhìn theo vòng eo nhỏ nhắn của Triệu Thanh Hạm rời khỏi đại sảnh, ánh mắt Mạnh Hổ đột nhiên trở nên ngưng trọng hẳn lên, quay sang hạ giọng hỏi Tất Điều Tử:

- Lão Tất, lần Tây chinh này người nghĩ thế nào?

Tất Điều Tử cười hắc hắc:

- Theo như ty chức thấy, lần Tây chinh này muốn chiếm Thanh Châu không thành vấn đề, muốn chiếm địa bàn rộng lớn hơn nữa thì khó khăn một chút, còn muốn diệt vong đế quốc Minh Nguyệt thì hoàn toàn không có khả năng! Tuy rằng hiện tại đế quốc Minh Nguyệt đang gặp khó khăn trùng trùng, nhưng cho dù khó khăn nhiều cũng chỉ là tạm thời mà thôi, Tư Đồ Duệ và Thu Vũ Đường cũng không phải hạng người dễ đối phó như vậy.

- Ủ!

Mạnh Hổ gật đầu:

- Trong tay Tư Đồ Duệ tuy đang có hơn hai mươi vạn đại quân, nhưng chỉ là một cánh quân mỗi một, hơn nữa tinh thần sa sút. Nếu muốn bảo vệ Thanh Châu trước sự tấn công mãnh liệt của năm mươi vạn đại quân đế quốc Quang Huy, quả thật là không có khả năng. Bất quá theo người, sau khi Mông Diễn chiếm được Thanh Châu có định chỉ tấn công hay không?

Tất Điều Tử nói:

- Mông Diễn sau khi chiếm được Thanh Châu có định chỉ tiến công hay không cũng rất khó nói, thế nhưng theo ty chức biết, Mông Khác đã cho bề tôi đưa thư nói với Mông Diễn rất rõ ràng, ý đồ của lần Tây chinh này chỉ là Thanh Châu mà thôi, không phải muốn diệt vong đế quốc Minh Nguyệt. Mông Khác cũng là kẻ biết người biết ta, hiểu được lúc này đế quốc không có đủ thực lực để diệt vong đế quốc Minh Nguyệt.

- Vậy sao?

Mạnh Hổ cau mày:

- Ý đồ của đế quốc chỉ là Thanh Châu thôi sao?

Ý đồ của Mạnh Hổ chính là muốn đế quốc Quang Huy và đế quốc Minh Nguyệt hai bên cùng chết. Nhưng nếu Mông Diễn quả thật chỉ muốn chiếm lấy Thanh Châu mà không muốn tiếp tục tấn công để diệt vong đế quốc Minh Nguyệt, vậy trận đại chiến thế kỷ có quy mô lớn nhất từ trước tới nay không thể nào diễn ra được. Vậy ý đồ của Mạnh Hổ cũng thất bại hoàn toàn, đây là chuyện bất luận thế nào hắn cũng không muốn thấy, cũng không dễ dàng nhận nhin.

Tất Điều Tử nói:

- Tướng quân, mặc dù ý của Mông Khác và đế quốc chỉ là muốn chiếm Thanh Châu, nhưng dù sao quan chỉ huy tối cao của lần Tây chinh này cũng là Mông Diễn, hơn nữa tướng quân ngài cũng là quan chỉ huy thứ ba. Cho nên có một số việc sẽ nảy sinh ra biến hoá rất lớn, nếu như sự tình thuận lợi vượt quá sự tưởng tượng của mọi người, Mông Diễn hoàn toàn có thể bỏ qua chiến lược đã hoạch định từ trước của Mông Khác.

- Sao?

Mạnh Hổ tỏ ra vui vẻ:

- Làm cho Mông Khác bỏ qua chiến lược đã hoạch định trước?

- Ủ!

Tất Điều Tử gật đầu:

- Muốn Mông Diễn thay đổi chiến lược đã định trước của Mông Khác, nảy sinh dã tâm diệt vong đế quốc Minh Nguyệt cũng không phải là không có khả năng, nhưng phải có một điều kiện bắt buộc. Điều kiện đó chính là quân đoàn Tây Bộ chúng ta phải chiếm được thành Hà Nguyên một cách dễ dàng, nếu là như vậy, phán đoán của Mông Diễn đối với năng lực chống cự của quân đế quốc Minh Nguyệt sẽ bị sai lệch rất lớn!

- Ủ!

Mạnh Hổ nói:

- Xem ra cuộc chiến Hà Nguyên chẳng những chúng ta phải thắng, mà còn phải thắng cho thật là hoàn hảo.

Tất Điều Tử cười hắc hắc:

- Tướng quân anh minh, hắc hắc.

Mạnh Hổ trầm ngâm một chút, đột nhiên hỏi:

- Lão Tất, nếu như ngày mai quân đoàn Tây Bộ xuất chinh, trong vòng mười ngày có thể chiếm được thành Hà Nguyên hay không?

Tất Điều Tử trầm ngâm một hồi mới đáp:

- Hẳn là có thể, từ Tây Lăng đến Hà Nguyên hơn tám trăm dặm, hành quân gấp rút khoảng chừng bảy ngày có thể đến nơi, còn lại thời gian ba ngày cũng đã đủ công hãm thành Hà Nguyên. Dù sao thành Hà Nguyên cũng chỉ là một toà thành nhỏ ngoài biên giới, Tư Đồ Duệ không thể nào để lại quá nhiều quân tử thủ.

Thành Hà Nguyên, hành dinh tạm thời của Tư Đồ Duệ.

Lúc Yến Trường Không sải bước vào hành dinh, Tư Đồ Duệ đang ngăn người nhìn tám bản đồ đang trải rộng trên bàn, khuôn mặt già nua tràn đầy vẻ đau buồn, trong đôi mắt đầy những sợi máu đỏ li ti không ngờ đã ngập tràn lệ nóng. Đúng vậy, chính là nước mắt, Yến Trường Không tuyệt đối không nhìn lầm, Tổng đốc đại nhân vốn xưa nay tỉnh táo lạnh lùng như tảng đá không ngờ hôm nay lại rơi nước mắt!

Chỉ trong thoáng chốc, Yến Trường Không cảm thấy lòng mình vô cùng hoảng hốt, lập tức kêu lên với giọng khản đặc:

- Tổng đốc đại nhân....

Tư Đồ Duệ quay người đi lau nước mắt, lúc quay đầu lại thì đã khôi phục vẻ lạnh lùng như bình thường, cầm lấy một phong thư trên bàn đưa cho Yến Trường Không, giọng nói có vẻ ngưng trọng:

- Đây là tin khẩn do Nguyệt vương vừa mới cho bồ câu đưa tới, người hãy xem qua một chút.

Yến Trường Không im lặng tiếp lấy phong thư đọc qua một lượt, sau khi đọc xong sắc mặt thoáng chốc hoàn toàn thay đổi.

Tư Đồ Duệ hỏi với vẻ ảm đạm:

- Hiểu rõ cả chưa?

Yến Trường Không nghiêm nghị đáp:

- Đã hiểu.

Tư Đồ Duệ thở dài:

- Vậy thành Hà Nguyên giao lại cho người, hai liên đội của Cung Duyệt, Cung Duệ cũng ở lại, bản Tổng đốc chỉ có thể cấp cho người bấy nhiêu quân mà thôi. Thành Hà Nguyên còn có thể thủ được thì cứ việc thủ, không thủ được nữa thì thừa dịp quân địch chưa kịp hợp vây nhanh chóng bỏ thành, nhanh chóng rút về địa phương mà Nguyệt vương đã dặn dò. Nhớ kỹ, lúc hành quân tuyệt đối phải kín đáo, tuyệt đối không để cho gian tế của địch phát hiện hành tung!

Yến Trường Không ưỡn ngực lên, ngang nhiên đáp:

- Dạ!

Sáng hôm sau, Mông Diễn mở hội nghị quân sự.

Tham dự hội nghị trừ Mông Diễn và ba vị quân đoàn trưởng Trịnh Trọng Quang, Nhạc Ngu và Mạnh Hổ, còn có quân sư tâm phúc của Mông Diễn là Sử Di Viễn và tham mưu trưởng Phác Tấn Chi. Trừ Trọng Sơn, gần như các tướng sĩ cao cấp của đại quân Tây chinh đã có mặt đông đủ.

Mông Diễn vốn không muốn mở hội nghị quân sự lần này, bởi vì hắn không muốn ngồi ngang hàng với Mạnh Hổ. Mạnh Hổ cũng là quan chỉ huy của đại quân Tây chinh, theo như quy chế của đế quốc, lúc tham dự hội nghị quân sự, Mạnh Hổ sẽ ngồi bên phải của Mông Diễn, mà không phải như bọn Trịnh Trọng Quang chia ra hai bên trái phải ngồi ở dưới Mông Diễn.

Bất quá vì muốn chiếm được Triệu Thanh Hạm nên Mông Diễn cố gắng nhẫn nhịn.

Hội nghị quân sự lần này, Mông Diễn chỉ có một mục đích, đó chính là làm sao cho quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ lập tức xuất chinh, như vậy hôn sự của Mạnh Hổ và Triệu Thanh Hạm sẽ bị lỡ.

Mặc dù Mông Diễn vô cùng hiếu sắc, hơn nữa còn thích ỷ vào quyền thế cướp đoạt vợ của người khác, thế nhưng hắn lại rất nặng tình với Triệu Thanh Hạm. Thậm chí trong lòng hắn đã coi Triệu Thanh Hạm như hoàng hậu tương lai, chính vì Triệu Thanh Hạm được hắn chọn làm hoàng hậu, đương nhiên hắn không thể để cho nàng thành hôn với Mạnh Hổ. Nếu không, sau này Mạnh Hổ chết đi, Triệu Thanh Hạm không phải sẽ trở thành quả phụ hay sao?

Mông Diễn khẽ gõ nhịp trên bàn, cao giọng nói:

- Mặc dù Tổng đốc Trọng Sơn và quân đoàn Bắc Phương còn chưa tới, nhưng cuộc Tây chinh không thể trì hoãn một khắc nào nữa. Chúng ta xuất chinh trễ một ngày, quân của đế quốc Minh Nguyệt sẽ có thêm thời gian một ngày để chuẩn bị, thời gian càng kéo dài càng bất lợi cho đế quốc, ý của bản vương là khởi binh ngay ngày hôm nay.

Nói xong, Mông Diễn liền nghiêng đầu nhìn Mạnh Hổ, hỏi với vẻ không nóng không lạnh:

- Tướng quân Mạnh Hổ nghĩ sao?

Mạnh Hổ đáp với vẻ bình thản:

- Ty chúc hoàn toàn đồng ý với ý kiến của điện hạ.

Mông Diễn lại đưa mắt nhìn sang Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu:

- Ý của hai vị Tổng đốc đại nhân thế nào?

Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu liếc mắt nhìn nhau, vâng dạ luôn miệng nhưng trong lòng thầm nghĩ, hai vị quan chỉ huy các người cũng đã định như vậy, nếu như chúng ta phản đối còn đường sống hay sao? Lại nói, trong lòng Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu thật ra không phục một trăm lần, Mông Diễn là hoàng tử đảm nhiệm chức quan chỉ huy tối cao cũng là chuyện hợp lẽ thường tình, nhưng tên tiểu tử chưa ráo máu đầu Mạnh Hổ kia dựa vào cái gì mà trèo lên đầu bọn họ làm quan chỉ huy?

- Tốt!

Mông Diễn cất cao giọng:

- Nếu mọi người không ai có ý kiến gì, vậy chuyện xuất binh vào hôm nay coi như đã định.

Dứt lời, Mông Diễn lại nghiêng đầu nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân Mạnh Hổ, sĩ khí và dấu chí của quân đoàn Tây Bộ đang dâng cao, trong cuộc tỷ võ giữa các đại quân đoàn thì quân đoàn cận vệ của bản vương cũng không bằng, cho nên lần Tây chinh này quân đoàn Tây Bộ là quân đoàn tiên phong không cần bàn cãi. Bản vương tin tưởng quân đoàn Tây Bộ nhất định sẽ kỳ khai đắc thắng, lại lập chiến công.

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Xin điện hạ cứ yên tâm, mặc dù quân đoàn Tây Bộ chỉ vừa gầy dựng lại chưa lâu, trong quân cũng có không ít tân binh, nhưng ty chúc vẫn không coi lão khốn Tư Đồ Duệ và hơn hai mươi vạn tàn binh bại tướng của lão ta ra gì. Trong vòng mười ngày, ty chúc chỉ cần thời gian mười ngày, nhất định sẽ chiếm được thành Hà Nguyên!

- A?

- Cái gì? Mười ngày sao?

Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu đưa mắt nhìn nhau, quả thực không tin vào lỗ tai mình.

Phác Tấn Chi cũng biến sắc mặt, thầm nghĩ lỗ tai mình gần đây không được tốt, hay là tên Mạnh Hổ này điên rồi! Từ Tây Lăng đi đến thành Hà Nguyên khoảng cách là bảy, tám trăm dặm, hành quân gấp rút cũng phải mất bảy, tám ngày trời, chỉ còn lại thời gian hai, ba ngày muốn chiếm thành Hà Nguyên? Tên này không biết trời cao đất rộng là gì, quả thật vô cùng khoác lác!

Hai mắt Sử Di Viễn đột nhiên khép lại, cúi đầu không biết suy nghĩ chuyện gì.

Mông Diễn ngồi trên chủ vị suýt chút nữa bị những lời của Mạnh Hổ chọc tức cho hộc máu ngay tại chỗ. Mặc dù giọng nói của Mạnh Hổ rất ôn hòa, không hề có vẻ gì là vênh váo hung hăng, nhưng nội dung trong đó điên cuồng không thể tả! Trong vòng mười ngày chiếm được thành Hà Nguyên? Tên khốn này coi thành Hà Nguyên là thành của đế quốc hay sao? Quân đoàn Tây Bộ chỉ cần tới nơi là có thể ung dung vào thành sao?

Bất quá đầu óc Mông Diễn cũng không đến nỗi quá ngu dốt, rất nhanh đã hiểu ra đây chính là một cơ hội tốt để hãm hại Mạnh Hổ.

Lập tức Mông Diễn cau mày:

- Tướng quân Mạnh Hổ, người thân là quan chỉ huy, hẳn biết trong quân không được nói chuyện đùa giỡn?

- Ty chúc bằng lòng lập quân lệnh trạng*!

(*Quân lệnh trạng: Giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh thành công, nếu không sẽ bị xử phạt.)

Mạnh Hổ điềm nhiên nói:

- Nếu như quân đoàn Tây Bộ không thể chiếm được thành Hà Nguyên trong vòng mười ngày, ty chúc bằng lòng cam chịu xử trí theo quân pháp!

- Được lắm!

Mông Diễn vội nói:

- Đây là do chính người nói, hai vị Tổng đốc đại nhân cùng với hai vị tiên sinh làm chứng, bản vương cũng không có ý muốn ép buộc tướng quân Mạnh Hổ. Nếu như tướng quân tự nguyện lập quân lệnh trạng, bản vương cũng không thể ngăn cản người vì để quốc mà ra sức. Cứ như vậy đi, nếu như quân đoàn Tây Bộ quả thật chiếm được thành Hà Nguyên trong vòng mười ngày, đương nhiên là tướng quân chiếm công đầu. Nhưng nếu quân đoàn Tây Bộ không thể chiếm được thành Hà Nguyên trong vòng mười ngày...

Mông Diễn ngừng lại một chút, trong mắt đột nhiên toát ra sát cơ lạnh lẽo, giọng ngưng trọng:

- Vậy đừng trách bản vương không khách khí!

Mạnh Hổ ngang nhiên đứng dậy, hai tay ôm quyền:

- Ty chúc tuyệt không oán hận!

- Tốt!

Mông Diễn cũng đứng dậy theo, vung tay lên nói:

- Hội nghị hôm nay chấm dứt ở đây, các vị hãy trở về chuẩn bị, xế chiều hôm nay đại quân sẽ nhổ trại lên đường!

- Dạ!

Mạnh Hổ, Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng ba người xa dần, Mông Diễn đột nhiên nở nụ cười tàn nhẫn, lạnh lùng nói:

- Mạnh Hổ ơi Mạnh Hổ, lần này không trách được bản vương, là do chính người quá mức cuồng vọng mà thôi, hừ hừ!

139. Chương 145: Đang Đêm Tập Kích

Ba tên du kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang vây quanh sưởi ấm bên đống lửa, mặc dù lửa cháy bừng bừng, nhưng bọn chúng vẫn bị lạnh cóng đến nỗi run lên cầm cập. Hạp cốc Hà tây chính là một nơi có gió lửa rất mạnh, gió nhẹ phát xuất từ nơi thổi đến nơi đây sẽ trở thành gió lớn. Ba tên du kỵ binh kia cũng không muốn lười biếng, nhưng nếu như bọn chúng không dừng lại nhóm lửa sưởi ấm ắt hẳn sẽ bị đông cứng mà chết.

Một tên du kỵ binh lớn tuổi vừa đưa hai tay đã tê rần vì quá lạnh hơn trên ngọn lửa, vừa mắng:

- Đáng chết, địa phương quỷ quái này không thấy một bóng người nào.

Hai tên du kỵ binh kia tuổi còn trẻ, một tên vóc người cường tráng, một tên vóc người gầy ốm.

Tên trẻ tuổi gầy ốm lập tức reo lên:

- Đại Thung, ta nói có đúng không, tiết trời quá lạnh, quân của đế quốc Quang Huy căn bản không thể đi qua đây được, chỉ bằng chúng ta đi tìm một nơi nào kín gió đánh một giấc đi! Dù sao tiết trời rét lạnh như vậy, trường quan cũng không thể nào tới đây tra xét, người không nói ta không nói, ai mà biết được?

- Con bà người đánh rắm!

Tên du kỵ binh lớn tuổi không hề khác khí lớn tiếng trách mắng:

- Tiểu Dã Cầu người còn dám nói những lời chó má như vậy nữa, coi chừng lão tử vặn đầu người xuống, hừ!

- Ta cũng chỉ nói vậy thôi.

Thấy tên du kỵ binh lớn tuổi nổi giận, Tiểu Dã Tử sợ hãi đến nỗi co đầu rụt cổ, hạ giọng nói:

- Đúng rồi, bụng ta không được thoải mái, ta qua bên kia đi đại tiện một chút.

Tên du kỵ binh lớn tuổi cau mày:

- Đi nhanh rồi về!

Tên du kỵ binh hình dáng trắng kiện cũng bắt chước nói theo:

- Tiểu Dã Cầu, lúc ngươi đại tiện nhớ nắm chặt cổ trên mặt đất, kéo gió thổi ngươi bay đi mất, ta và Đại Thung sẽ không biết tìm ngươi ở đâu, ha ha!

Tiểu Dã Cầu tức giận trợn mắt nhìn tên du kỵ binh có thân hình trắng kiện kia một cái, rồi mới hùng hùng hổ hổ đi qua một bên.

Đưa mắt nhìn theo bóng Tiểu Dã Cầu khuất vào trong bóng tối, tên du kỵ binh có thân hình trắng kiện bật cười hăng hắc, quay đầu lại đang muốn nói vài câu châm chọc với tên du kỵ binh lớn tuổi kia. Bỗng nhiên bên tai hắn vang lên một tiếng xé gió chói tai, hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, phát hiện trên cổ họng Đại Thung đã cắm một mũi tên trông vô cùng ghê rợn!

Tên du kỵ binh có thân hình trắng kiện giật mình kinh hãi, vội vã đưa tay muốn chụp lấy cung tên bên cạnh, lại thêm một mũi tên nhọn hoắt xé không bắn tới, tàn nhẫn xuyên qua cổ họng của hắn. Tên du kỵ binh vừa đưa tay ra đột nhiên dừng lại, thân hình trắng kiện lão đảo vài cái, sau đó mới từ từ ngã quỵ xuống đất.

Chỉ trong chớp mắt, cả hai tên du kỵ binh đã nằm bất động trong vũng máu, chỉ có tứ chi đang co quắp không ngừng.

Cách đó không xa, Tiểu Dã Cầu vừa mới cởi dây lưng đang ngồi xổm xuống phía sau một mô đất nhỏ, vừa quay đầu lại phát hiện hai tên đồng bọn của mình đã ngã xuống trong vũng máu. Hắn giật mình kinh hãi, may là kịp thời đưa tay bịt miệng mới không phát ra âm thanh. Rất nhanh, tiếng vó ngựa trầm đục vang lên cách đó không xa, hai tên kỵ binh Man nhân hình dáng dữ tợn từ trong bóng tối xông ra như quỷ mị.

Hai tên kỵ binh Man nhân nói với nhau vài câu bằng thứ tiếng của Man nhân mà Tiểu Dã Cầu nghe không hiểu. Trong khoảnh khắc một tên liền tung mình xuống ngựa, đi tới chỗ hai tên du kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang nằm trong vũng máu cạnh đồng lửa, rút chiến đao ra bổ cho mỗi tên một đao. Sau đó mới đi tới cây đại thụ cạnh đó, mở dây buộc ba con chiến mã của bọn du kỵ binh, rồi tung mình lên ngựa cùng đồng bọn nghênh ngang chạy đi.

Hai tên kỵ binh Man nhân vừa đi khỏi, Tiểu Dã Cầu từ phía sau mô đất chạy ra, sau đó chạy như điên về phía thành Hà Nguyên.

Thành Hà Nguyên.

Yến Trường Không đang đi tuần trong thành.

Bảy ngày trước Tư Đồ Duệ đã suất lĩnh đại quân rời khỏi thành Hà Nguyên, hiện ở trong thành chỉ còn lại có hai liên đội của Cung Duyệt và Cung Duệ.

Vừa rẽ qua góc đường, Yến Trường Không đột nhiên phát hiện một lão nhân đang ngồi trên bậc thềm trước cửa một ngôi nhà dân. Mặc dù tiết trời lạnh lẽo, thế nhưng lão nhân vẫn ngồi trên bậc thềm, qua một thời gian chắc chắn sẽ nhiễm bệnh vì rét lạnh. Yến Trường Không vội vàng tiến tới nâng lão nhân dậy, giọng nói đầy vẻ áy náy:

- Lão nhân gia, vì sao người còn chưa đi?

Giọng nói lão nhân đượm vẻ đau buồn:

- Lão đi không nổi, chỉ còn cách chờ chết mà thôi!

Yến Trường Không cảm thấy lòng mình dâng nổi bi thương, vẻ áy náy trên mặt càng lộ rõ. Giống như Tư Đồ Duệ, Yến Trường Không cũng kiên định cho rằng chức trách của quân nhân là bảo vệ quốc gia, bảo vệ dân chúng, thế nhưng bây giờ, bọn họ lại phải rời bỏ thành Hà Nguyên. Thân là quân nhân mà không thể bảo vệ được quốc gia, quả thật là sỉ nhục của quân nhân!

Yến Trường Không không dám đối mặt với vẻ thê lương của lão nhân, quay đầu lại dặn dò cận vệ quân theo sau:

- Lập tức chuẩn bị một chiếc xe bò, lại phái hai người hộ tống vị lão nhân này đi Khúc A trước đi.

Tên cận vệ quân dạ một tiếng, tiến lên đỡ lấy lão nhân rời đi.

Yến Trường Không thở ra một hơi thật dài, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đường phố vắng vẻ tịch mịch, cả toà thành Hà Nguyên gần như trống rỗng. Trừ hai liên đội của Cung Duyệt, Cung Duệ, dân chúng trong thành nửa tháng trước đã rút lui toàn bộ. Không chỉ có xung quanh thành Hà Nguyên, dân chúng khu biên giới cũng đã dắt díu nhau bỏ chạy vào bên trong đế quốc.

Trong lòng nặng nề, Yến Trường Không thơ thẩn từng bước tới cửa Đông thành Hà Nguyên.

Tên trung đội trưởng trực nhật từ vọng gác vội vàng chạy đến nghênh đón, ưỡn ngực ra mắt:

- Tham kiến tướng quân.

- Ủ!

Yến Trường Không nhẹ gật đầu, giọng nói có vẻ ngưng trọng:

- Có phát hiện chuyện gì khác thường không?

Tên trung đội trưởng lớn tiếng:

- Không có, tất cả đều bình thường.

Yến Trường Không lại hỏi:

- Du kỵ binh phái ra có truyền tin tức gì về không?

Tên trung đội trưởng lắc đầu:

-Hồi bẩm tướng quân, du kỵ binh không có tin tức gì.

- Mở cửa, mở cửa nhanh...

Tên trung đội trưởng vừa dứt lời, trong bóng đêm vô tận ngoài thành bỗng vang lên một thanh âm thê lương:

- Nhanh đi bẩm báo, du kỵ binh của quân địch đã xuất hiện cách phía Đông thành hơn ba mươi dặm.

-Sao?

Yến Trường Không nghe vậy rùng mình, trầm giọng:

- Tới nhanh quá!

Tên trung đội trưởng tiến lên hai bước, quát hỏi qua lỗ châu mai:

- Người là ai?

Thanh âm thê lương ngoài thành trả lời:

- Trưởng quan, ta là Tiểu Dã Cầu.

- Tiểu Dã Cầu?

Tên trung đội trưởng khẽ biến sắc, ra hiệu cho binh sĩ phía sau mang tới một cây đuốc ném ra ngoài thành. Dưới ánh đuốc bập bùng, quả nhiên thấy ngoài thành có một cái bóng thon gầy đang đứng. Tên trung đội trưởng thấy tình thế khẩn cấp, vội vàng quay đầu lại nói với Yến Trường Không:

- Tướng quân, là một trong ba du kỵ binh ra ngoài thành tuần tra.

Yến Trường Không nghiêm giọng:

- Mở cửa thành cho hắn vào.

Tên trung đội trưởng dạ một tiếng đi xuống vọng gác, Yến Trường Không suy nghĩ một chút rồi cũng theo hắn đi xuống dưới.

Tiếng ken két chói tai vang lên, cửa thành nặng nề từ từ mở ra, tên trung đội trưởng dẫn theo mười mấy binh sĩ ra khỏi thành nghênh đón. Chỉ thấy Tiểu Dã Cầu đang đứng run cầm cập trong gió rét, liền cau mày hỏi:

- Tiểu Dã Cầu, Đại Thung và Nhị Ngốc đâu?

- Chết, chết rồi!

Tiểu Dã Cầu đã rét lạnh đến mức hàm răng va vào nhau côm cốp, run giọng nói:

- Đều bị kỵ binh Man nhân bắn chết rồi.

Tiểu Dã Cầu vừa dứt lời, trên vùng hoang dã mênh mông tối om phía trước bỗng nhiên vang lên một tiếng xé gió chói tai. Tên trung đội trưởng cũng là một lão binh thân trải trăm trận vô cùng lão luyện, lập tức theo bản năng cúi thấp người xuống. Một mũi Lang Nha tiễn gần như xẹt qua sát da mặt của hắn, sau đó phập một tiếng cắm vào trên cửa thành, mũi tên sắc bén đã xuyên thủng lớp sắt bọc bên ngoài cửa thành, cắm ngập vào trong cửa sâu đến mấy tấc, có thể thấy uy lực của mũi tên ấy mạnh đến mức nào!

Thanh âm vật nặng rơi xuống đất đột nhiên vang lên sau lưng, tên trung đội trưởng vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Dã Cầu đã ngã lăn trong vũng máu, cổ họng của hắn đã cắm vào một mũi Lang Nha tiễn, đuôi tên bằng lông chim còn đang run rẩy. Hai mắt Tiểu Dã Cầu trợn tròn, hai tay cố gắng giơ lên đường như muốn nhổ ra mũi tên cắm vào cổ họng, đáng tiếc vĩnh viễn không thể nào làm được như ý nguyện.

- Địch tập! Địch tập...

Không hề do dự, tên trung đội trưởng xoay người chạy như điên về phía cửa thành, vừa chạy như điên vừa lớn tiếng hét dài:

- Đóng cửa thành, mau mau đóng cửa thành lại!

Tiếng kèn hiệu chói tai vang lên, trên vùng hoang dã mênh mông ngoài thành đột nhiên xuất hiện từng đám lửa. Trong ánh lửa bập bùng, hàng trăm hàng ngàn kỵ binh Man nhân hình dáng dữ tợn đang men theo vùng hoang dã lặng lẽ không tiếng động xông tới. Tên kỵ binh Man nhân phi ngựa chạy trước tiên giương cung lấp tên, mũi tên bay vút ra, tên trung đội trưởng đang điên cuồng chạy vào thành bị trúng tên ngã sấp trên mặt đất, tiếng gào thét thê lương đột ngột ngưng bật.

Mười mấy tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt ở cửa thành nhất thời rối loạn đội hình, bởi vì kỵ binh của địch còn cách cửa thành quá gần, mà cửa thành muốn mở ra đóng lại thì phải tùy thuộc vào cơ quan khổng lồ. Lúc này muốn đóng cửa thành hiển nhiên đã không còn kịp nữa, ngay khi mười mấy tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt còn đang hoảng hốt chưa biết phải làm sao, đột nhiên bên trong thành sau lưng bọn chúng vang lên một tràng tiếng ngựa hí lạnh lạnh.

Bọn binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Yến Trường Không cỡi bạch mã tay cầm ngân thương, đang vọt thẳng về phía cửa thành.

- Mau tránh ra!

Yến Trường Không quát lên, mười mấy tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đang giữ cửa thành vội vã tránh sang hai bên.

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, Yến Trường Không đã giục ngựa xông tới cửa thành nhanh như tia chớp, sau đó nhẹ nhàng ghìm cương ngựa. Bạch Long mã nhất thời dừng đứng thân trước lên, ngẩng đầu hí một tràng dài, hai vó trước đá túi bụi trên không, tựa như một toà núi lớn vững vàng chắn ngang trước cửa thành đang mở rộng.

- Giết!

Lang Mao hét lớn một tiếng, quơ chiến đao xông thẳng về phía Yến Trường Không.

Phía sau Lang Mao, mười mấy tên dũng sĩ bộ lạc Dã Lang bám sát như hình với bóng, thề sống chết theo sau. Mười mấy thanh chiến đao sắc bén vung cao, lưỡi đao sắc bén dưới ánh lửa chiều rọi phản xạ lại ánh sáng lạnh lẽo chói mắt.

Hai chiến mã vừa xáp lại gần nhau, chiến đao của Lang Mao giơ cao quá đỉnh đầu đột nhiên chém xuống, trên không vẽ ra một vòng cung hoa mỹ, chém xéo vào cổ họng Yến Trường Không. Về mặt Lang Mao vô cùng lạnh khốc, miệng khẽ nhếch nụ cười tàn nhẫn, hẳn hoàn toàn không coi Bạch Mã Ngân Thương Yến Trường Không ra gì, thậm chí đã tưởng tượng ra cảnh thủ cấp Yến Trường Không bay ra xa, máu tươi phun như suối.....

Mắt thấy chiến đao đang chém xéo xuống sắp sửa chạm vào cổ Yến Trường Không, ngân thương trên tay Yến Trường Không bất thành linh động, tựa như con rắn độc xông tới, hung hãn nhắm vào cổ họng Lang Mao.

Lang Mao ách một tiếng, trong khoảnh khắc từ trên lưng ngựa bay đi, bay ra xa vài chục trượng trên không, cuối cùng đụng mạnh vào tường thành chắc chắn. Trong khoảnh khắc thân mình chạm vào tường thành, thậm chí Lang Mao có thể nghe thấy rõ ràng tiếng xương cổ của mình gãy răng rắc, thậm chí nghĩ thế là xong, coi như không bao giờ được thấy đại hoang nguyên nữa.

Trong nháy mắt, bóng tối vô tận hoàn toàn bao phủ lấy Lang Mao.

Thấy thủ lĩnh tử trận, mười mấy tên kỵ binh Man nhân phía sau Lang Mao chẳng những không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn gào thét điên cuồng xông thẳng vào Yến Trường Không. Về mặt Yến Trường Không vẫn thản nhiên, ngân thương trong tay thoáng chốc múa tít thành những vòng sáng chói mắt, mười mấy tên kỵ binh Man nhân từ trên lưng ngựa lập tức ngã lăn xuống đất, không một tên nào có thể may mắn thoát chết.

Còn lại hai tên kỵ binh Man nhân cuối cùng tỏ ra sợ hãi, trong lúc nhất thời không dám tiến tới cũng không muốn thối lui. Ngay lúc ấy, phía sau hai người đột nhiên vang lên một tiếng rống to như sấm nổ:

- Mau tránh ta, để hãn cho ta!

140. Chương 146: Bỏ Thành

Tên kỵ binh Man nhân này có thân hình to lớn như thiết tháp, râu quai nón lởm chởm như kềm gai, trên người khoác sơ sài một chiếc áo bằng vải bố rách rưới. Cánh tay hãn còn muốn to hơn bắp đùi người thường, da thịt màu cổ đồng, trong tay hãn cầm một thanh Đại Khảm đao có bề ngoài thật là bắt mắt, lưỡi đao có mấy cái lỗ hổng trên đó, trên mép những lỗ hổng có những vết kim loại sắc sù loang lổ.

- Hừ!

Tên Man nhân hừ lạnh một tiếng, miệng lộ ra hai hàm răng trắng nhợt, hình dạng to lớn làm người ta trông thấy phải kinh sợ.

Trong khoảnh khắc, thân hình to lớn như thiết tháp của tên Man nhân đã tung lên không, liên tiếp lật mình hai cái trên không, Đại Khảm đao đầy lỗ hổng trong tay đã mang theo thanh thế mạnh mẽ nghiêng trời lệch đất nhắm thẳng vào đầu Yến Trường Không chém xuống. Trong mắt Yến Trường Không rốt cục toát ra một tia kinh sợ, đây là một tên Man nhân không thể xem thường!

Trong chớp mắt, ngân thương trong tay Yến Trường Không đã che ngang đỉnh đầu, trong tiếng kim loại va chạm vào nhau kịch liệt, Đại Khảm đao trong tay tên Man nhân đã chém mạnh vào ngân thương của Yến Trường Không. Một luồng sức mạnh vô cùng cuồng mãnh thoáng chốc truyền qua ngân thương đến tay Yến Trường Không, giống như một luồng sóng lớn hung hăng đổ ập vào người Yến Trường Không.

Yến Trường Không không khỏi hự một tiếng, gương mặt trắng nõn tuấn tú thoáng chốc bùng đỏ, Bạch Long mã đang cỡi ngẩng đầu hí lên một tiếng đau đớn, hai chân sau chùng xuống, suýt chút nữa đã quỵ rạp xuống đất.

Hự!

Mượn lực phản chấn mạnh mẽ, tên Man nhân bắn ngược về phía sau thật xa, thân hình như thiết tháp từ trên không rơi xuống đất phát ra một tiếng thịch trầm đục, mặt đất vốn đang yên tĩnh dường như rung động một trận rất nhỏ. Sau khi rơi xuống đất, tên Man nhân loạng choạng liên tiếp lui về phía sau mười mấy bước, trên mặt cũng lộ ra vẻ hung dữ khác thường.

Trong cú va chạm vừa rồi, mặc dù tên Man nhân chiếm lợi thế chủ động tấn công, nhưng rõ ràng không chiếm được chút tiện nghi nào.

Sát cơ lạnh lẽo toát ra trên mặt Yến Trường Không, ngân thương trong tay nhẹ nhàng rung lên, thoáng chốc phát ra một tràng âm thanh ong ong trong trẻo. Chỉ trong chớp mắt, Yến Trường Không đã quăng mình xuống ngựa, chân vừa chấm đất lập tức chạy hai bước rồi bay vọt lên không, ngân thương trong tay thoáng chốc hoá thành một con rắn bạc nhanh như tia chớp đâm thẳng vào cổ họng tên Man nhân kia.

Mặc dù cỡi trên chiến mã đánh nhau có uy lực vô cùng, nhưng thân pháp lại không nhanh nhẹn như đánh trên mặt đất. Đối phó tên Man nhân trước mặt có sức lực vô cùng mạnh mẽ, chiến thuật tốt nhất là lấy khéo léo chống lại sức mạnh.

Khi Yến Trường Không và tên Man nhân kia đang đại chiến ngoài cửa Đông thì Cung Duyệt đang chỉ huy quân đội khẩn trương rút lui theo cửa Tây.

Trước khi ra khỏi thành nghênh chiến, Yến Trường Không đã truyền lệnh cho Cung Duyệt, bảo hẩn chỉ huy quân đội lạng lẽ rút lui khỏi thành Hà Nguyên. Sự xuất hiện của kỵ binh Man nhân làm cho hẩn nhậy cảm ý thức được rằng, đại đội nhân mã của đế quốc Quang Huy đã cách thành Hà Nguyên không xa. Lúc này nếu như không rút lui, chờ đại đội nhân mã của đế quốc Quang Huy đến đây, có muốn rút lui cũng không thể nào kịp nữa.

Yến Trường Không tuyệt không sợ chết, tướng sĩ của sư đoàn số Hai lúc nào cũng có thể hy sinh vì đế quốc.

Nhưng có cái chết nhẹ như lông hồng, cũng có cái chết nặng như non Thái, hiện tại không phải lúc liều mạng bừa bãi, hiện tại chuyện quan trọng nhất không phải là tử thủ thành Hà Nguyên, mà là lập tức đưa quân đội tới nơi bí mật mà Nguyệt vương đã chỉ định. Đây chính là chuyện đại sự quan hệ đến sinh tử tồn vong của đế quốc, Yến Trường Không tuyệt đối không dám khinh thường chút nào.

Ngao...

Hùng Bá Thiên ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng, xoay lưỡi Đại Khảm đao ngang qua nghênh đón Yến Trường Không. Binh khí của hai người va chạm thẳng với nhau trên không, thoáng chốc phát ra một âm thanh kịch liệt làm cho người khác cảm thấy ngạt thở. Cách hai người không xa, mấy trăm tên Man nhân vội vàng đưa hai tay lên bịt tai lại, trên mặt tràn đầy vẻ thống khổ.

Phịch phịch!

Yến Trường Không và Hùng Bá Thiên cùng lúc rơi xuống đất.

Sau khi rơi xuống đất, Hùng Bá Thiên lui lại hai bước dài, còn Yến Trường Không chỉ lui lại nửa bước. Sau một hiệp giao chiến, Yến Trường Không đã chiếm được thế chủ động lại còn chiếm được thượng phong, về mặt Hùng Bá Thiên đã trở nên tối tăm lại.

Yến Trường Không chậm rãi vung ngân thương trong tay lên, mũi thương sắc bén chỉ thẳng vào cổ họng của Hùng Bá Thiên, mỉm cười:

- Các hạ bắt quá cũng chỉ có vậy thôi!

Hùng Bá Thiên then quá hoá giận, múa Đại Khảm đao loạn xạ xông thẳng về phía Yến Trường Không, rống to:

- Dù sao cũng có thể giết ngươi!

Về mặt Yến Trường Không vẫn lạnh lùng, trong lòng thầm nghĩ đầu óc của bọn Man nhân quả thật là đơn giản, chỉ mới có như vậy mà đã dễ dàng mất bình tĩnh, so với con mãnh hổ giả hoạt hung tàn kia còn kém quá xa. Bỗng nhiên, ngân thương trong tay Yến Trường Không xuất ra nhanh như tia chớp, nhưng lần này không đấu lực với Hùng Bá Thiên nữa, mà nhẹ nhàng dùng mũi thương điểm một cái, giải khai thể đạo mạnh mẽ của Hùng Bá Thiên.

- Thế nào, cũng chỉ có vậy thôi sao?

- Ngu xuẩn, một đao này chém trật!

- Ta đã nói mà, đao này trật rồi!

- Quay đầu lại, ta ở phía sau ngươi...

Trận chém giết kịch liệt thoạt nhìn giống như hai người đang đùa giỡn.

Yến Trường Không nhanh nhẹn như loài khỉ vượn không ngừng lách tránh khắp nơi, Hùng Bá Thiên mất đi lý trí giống như con gấu to lớn vung về, Đại Khảm đao trong tay múa tít như núi đổ biển gầm, nhưng ngay cả chéo áo của đối phương cũng không thể động đến. Trong nháy mắt đã trôi qua hơn bốn mươi hiệp, hơi thở của Hùng Bá Thiên đã trở nên dồn dập.

Yến Trường Không cũng đang trầm kinh hãi trong lòng, hẳn không ngờ rằng tên Man nhân này lại có thể lực dẻo dai như vậy.

Thế nhưng đáng tiếc, cho dù thể lực của tên Man nhân kia có kinh người hơn nữa hiện tại cũng đã đến cực hạn, hẳn Cung Duyệt đã dẫn quân đội rút lui khỏi thành Hà Nguyên, bây giờ đã đến lúc kết thúc!

Thân hình của Yến Trường Không đang nhảy nhót tránh né đột nhiên dừng lại, ngân thương trong tay mang theo tiếng rít chói tai quét ngang về phía Hùng Bá Thiên.

Hùng Bá Thiên điên cuồng hét lên một tiếng, Đại Khảm đao trong tay không chút do dự chém vào ngân thương của Yến Trường Không. Lúc này thể lực của Hùng Bá Thiên đã tiêu hao gần hết, làm sao có thể ngăn cản được một kích toàn lực của Yến Trường Không?

Chỉ nghe choang một tiếng vang lên, thân hình như thiết tháp của Hùng Bá Thiên đã bay thẳng lên không.

- Kết thúc rồi, tên Man nhân kia!

Yến Trường Không cười chế giễu, hai chân giậm mạnh xuống đất, thân hình cao lớn đã bay thẳng lên không, người và thương hợp lại thành một đường thẳng tắp, nhanh như tia chớp bắn về phía ngực của Hùng Bá Thiên. Hùng Bá Thiên gào lên một tiếng, không thèm để ý tới ngân thương của Yến Trường Không đang đâm về phía ngực mình, cánh tay phải đang tê dại vì mỗi một đột nhiên trở nên linh hoạt, Đại Khảm đao trong tay đã ném bay ra.

Đại Khảm đao nặng nề vừa rời khỏi tay Hùng Bá Thiên, lập tức bắt đầu xoay tít, trong khoảnh khắc đã tạo thành một bánh xe đao khổng lồ xoay tròn, nhắm vào đầu Yến Trường Không mà bay nhanh tới. Trong mắt Yến Trường Không thoáng qua một vẻ lạnh lùng, bánh xe đao xoay tròn kia nhắc hẳn nhớ đến trận ác chiến ngày trước ở bên ngoài pháo đài Hà Tây!

Đúng là sau trận chiến ấy, võ nghệ của Yến Trường Không mới đột phá được bình cảnh, thực lực đột nhiên tăng mạnh.

Cũng là đao ném ra xoay tròn thành bánh xe đao, nhưng hiện tại thể lực của Hùng Bá Thiên đã vượt quá cực hạn, cho nên sự uy hiếp không thể nào so sánh với bánh xe đao mà Mạnh Hổ ném ra ngày trước. Yến Trường Không chỉ cần nhẹ nhàng rung ngân thương, bánh xe đao đang bay nhanh tới đã bị gạt sang bên rất dễ dàng, bất quá mượn cơ hội thoáng qua như tia chớp, Hùng Bá Thiên tạm thời tránh được tai họa ngân thương xuyên thủng thân hình.

Thế nhưng cũng chỉ được đến thế mà thôi.

Lúc này Hùng Bá Thiên không chỉ thể lực đã cạn kiệt, hơn nữa lại còn bị thương vì một thương quét ngang mạnh mẽ của Yến Trường Không khi nãy, cho nên sự nhanh nhẹn của thân thể đã giảm sút nghiêm trọng. Quan trọng nhất chính là hắn đã hoàn toàn đánh mất lý trí vì những lời chọc ghẹo của Yến Trường Không, sau khi rơi xuống đất không chịu bỏ chạy giữ mạng, không ngờ vẫn quay đầu lại múa hai tay tiếp tục đánh về phía Yến Trường Không.

Yến Trường Không vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, ngân thương trong tay rung nhẹ một trận rồi đâm mạnh về phía trước, lần này nhắm ngay cổ họng tên Man nhân kia, đối với địch nhân hắn tuyệt sẽ không nương tay. Tuy nhiên vào lúc đó, một điểm sáng lạnh đột nhiên từ phía trước bên trái xẹt tới, điểm sáng lạnh này đi đến đâu, không khí vốn yên tĩnh nơi đó cũng nhộn nhạo rất khẽ.

Yến Trường Không kinh hãi trong lòng quát to một tiếng, ngân thương trong tay đã buông tha cho tên Man nhân kia, quét ngược về phía điểm sáng lạnh. Chỉ nghe một tiếng keng trong trẻo vang lên, điểm sáng lạnh đang bay tới đã bị ngân thương của Yến Trường Không quét bay đi, bắn ra xa mấy chục bước cắm phập một tiếng vào tường thành chắc chắn, thì ra là một thanh trường mâu của bộ binh.

Yến Trường Không không tiếp tục cố gắng truy sát Hùng Bá Thiên nữa, xoay người lại lấy tốc độ nhanh nhất nhảy lên lưng Bạch Long mã.

Yến Trường Không vừa giật cương quay đầu, một bóng người trắng kiện đã như cơn lốc vọt tới trước mặt. Tiếng xé gió chói tai vang lên, một cây đại thương đen nhánh đã cuồng bạo quét tới, khí thế như dời non lấp bể. Yến Trường Không biết rằng lúc này tuyệt đối không thể lùi bước, nhất thời cũng hét lớn một tiếng giờ ngân thương trong tay lên nghênh đón.

Đại thương đen nhánh nhanh chóng va chạm với ngân thương của Yến Trường Không, chỉ nghe choang một tiếng, Bạch Long mã mà Yến Trường Không đang cỡi đã hí lên một tiếng đau đớn lão đảo dạt ra xa vài bước, suýt nữa nghiêng người ngã lăn ra đất.

Người mới đến lướt qua trước mặt Yến Trường Không nhanh như gió cuốn mây bay, lao ra xa mấy chục bước mới thẳng ngựa quay đầu lại.

Lúc này Yến Trường Không mới hít sâu một hơi, kinh hãi quát lên:

- Mạnh Hổ?!

- Yến Trường Không?

Mạnh Hổ một tay cầm đại thương chỉ thẳng Yến Trường Không, cao giọng cười dài:

- Ha ha, còn nhớ vụ đánh cuộc lần trước không? Bây giờ ngươi thua rồi, chiếu theo đánh cuộc hẳn là nên xuống ngựa bỏ tay chịu trói mới phải!

Đôi mày kiếm của Yến Trường Không thoáng chốc cau lại, trầm giọng phản đối:

- Cuộc chiến Tây Lăng quân ta cũng không chiến bại, ta cần gì phải thực hiện giao ước?

- Ấc, quân ngươi không chiến bại?

Mạnh Hổ cười lạnh:

- Nói như vậy ngược lại là quân ta chiến bại sao?

- Các ngươi dĩ nhiên cũng không chiến bại.

Yến Trường Không đáp:

- Cuộc chiến Tây Lăng hai bên đánh ngang tay, cho nên đánh cuộc lần trước coi như bỏ đi.

- Ha ha!

Mạnh Hổ cười lớn:

- Vốn tưởng rằng Yến Trường Không là một nam tử hán đội trời đạp đất, không ngờ chỉ là một kẻ tiểu nhân nói không giữ lời. Nếu đã như thế, hôm nay bản tướng quân tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình, để cho huyền thiết trường thương trong tay ta dạy người cách thực hiện giao ước đánh cuộc như thế nào!

- Hừ!

Yến Trường Không hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Bản tướng quân hôm nay còn có quân vụ trong người, không rảnh cùng người chơi đùa, nếu như người có can đảm hãy dẫn quân đuổi theo!

Dứt lời, Yến Trường Không thẳng ngựa quay đầu lại, chạy thẳng về phía thành Hà Nguyên.

Thế nhưng chuyện làm cho người ta không thể ngờ tới chính là, sau khi Yến Trường Không trở về thành Hà Nguyên, cửa thành Hà Nguyên không hề đóng lại mà vẫn mở toang, trên đầu thành tối đen như mực, không thấy có ánh lửa hay một bóng người nào.

Mạnh Hổ thoáng nghĩ một chút, chợt sắc mặt đại biến, vội vã lên tiếng:

- Không xong, địch quân muốn bỏ thành, Lang Hào!

Lang Hào vừa mới tìm được thi thể của huynh đệ Lang Mao trên chiến trường, còn đang đau lòng không dứt, nghe Mạnh Hổ gọi lập tức tung mình lên ngựa, tiến tới đáp:

- Đại thủ lĩnh?

Mạnh Hổ lạnh lùng:

- Mang tộc nhân của người lập tức theo cửa Tây mà ra, nếu như phát hiện có người ra khỏi thành lập tức bắt lại cho ta, không để cho một ai chạy thoát!

- Dạ!

Lang Hào đáp lời, lập tức dẫn theo Man nhân bộ tộc Dã Lang vội vã chạy đi.

Bên trong thành Hà Nguyên, Yến Trường Không đang giục ngựa chạy như điên mơ hồ nghe được thanh âm của Mạnh Hổ, trong lòng không khỏi cười thầm. Mạnh Hổ, đến bây giờ mới phát hiện ra ta muốn bỏ thành thì đã muộn, hừ hừ!!

141. Chương 147: Tuyệt Đối Không Thể

Mười mấy tên kỵ binh Man nhân tay múa chiến đao, miệng gào thét chạy thẳng vào thành, kết quả phát hiện trên các đường phố là một sự im lặng chết chóc, ngay cả bóng của một con chó hoang cũng không thấy.

Trên thực tế, lúc đó Yến Trường Không đã sớm ra khỏi thành chạy xa, mà Cung Duyệt và hai liên đội của đế quốc Minh Nguyệt đã cách xa hơn mười dặm.

Đối với quyết định của Yến Trường Không lần này-không đánh mà bỏ thành-hai liên đội của đế quốc Minh Nguyệt rất là bức xúc. Hai liên đội này là quân tinh nhuệ của quân đoàn Thanh Châu, bọn chúng cũng chịu ảnh hưởng của Tư Đồ Duệ, Yến Trường Không, vô cùng coi trọng danh dự của quân nhân. Bọn chúng thà rằng tử trận ở thành Hà Nguyên, chứ tuyệt đối không muốn bỏ thành mà chạy như vậy.

Thế nhưng không có cách nào khác, vì đây là quân lệnh của Yến Trường Không.

Trong lòng Yến Trường Không cũng không muốn lâm trận bỏ chạy như vậy, nhưng hắn cũng không có cách nào khác. Quân lệnh như núi, chuyện này quan hệ tới đại kế của Nguyệt vương và sinh tử tồn vong của đế quốc Minh Nguyệt, Yến Trường Không cũng tuyệt đối không dám do dự chút nào. Mặc dù danh dự của võ tướng quan trọng, nhưng nếu đem so sánh với đại kế của Nguyệt vương và sinh tử tồn vong của đế quốc, vậy thì quá nhỏ không đáng để nhắc tới.

Lang Hào không phát hiện được hành tung của quân địch, lập tức phái khoái mã bẩm báo cho Mạnh Hổ.

Lúc đó, Tất Đều Tử, Chiến Ứng, Hạ Khánh, Chu Tiến và Bạch Hỉ cũng lần lượt chạy tới cửa Đông thành Hà Nguyên.

Đối với lần thừa dịp ban đêm tập kích này, Hạ Khánh, Chu Tiến và Bạch Hỉ trong lòng không đồng ý chút nào. Bọn họ không có được tầm mắt chiến lược như Tất Đều Tử và Mạnh Hổ, vẫn cố chấp cho rằng hai mươi mấy vạn đại quân của Tư Đồ Duệ vẫn còn đóng quân trong thành Hà Nguyên. Nếu thật là như vậy, cho hơn ba ngàn kỵ binh Man nhân đi đánh lên không phải là đi nộp mạng sao?

Nhưng dù sao đi nữa Mạnh Hổ vẫn là quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, mặc dù trong lòng ba người bất đồng ý kiến nhưng cũng không dám phản đối ra mặt.

Trong bốn vị sư đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, chỉ có Chiến Ứng là kiên quyết ủng hộ Mạnh Hổ từ trong tận đáy lòng. Sau khi tiếp xúc với Mạnh Hổ một thời gian ngắn, nhất là sau khi trải qua cuộc chiến bảo vệ Tây Lăng, Chiến Ứng cũng bắt đầu giống như Thạch Đôn, Sơn Báo và đám lão binh của liên đội Mãnh Hổ, sâu trong đáy lòng bắt đầu sùng bái Mạnh Hổ.

Khi bọn Hạ Khánh chạy tới cửa Đông thành Hà Nguyên, chỉ thấy cửa thành Hà Nguyên đang mở rộng, trong lòng ai nấy không khỏi trầm kinh hãi, trầm nghĩ sao lại có thể như vậy được? Hơn hai mươi vạn đại quân Đông chinh của Tư Đồ Duệ không phải đóng quân ở thành Hà Nguyên sao? Nhưng sao bây giờ cửa thành Hà Nguyên lại mở rộng như vậy, chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ hơn ba ngàn kỵ binh Man nhân thật sự đã chiếm được thành Hà Nguyên sao?

Ba người Hạ Khánh nhìn nhau, trầm nghĩ không lẽ hơn ba ngàn kỵ binh Man nhân kia quả thật công chiếm được thành Hà Nguyên hay là hai mươi mấy vạn đại quân của Tư Đồ Duệ quá kém? Một toà trọng trấn quân sự kiên cố như vậy mà chỉ trong nháy mắt có thể đánh hạ hay sao? Nghĩ tới đây, ba người bọn Hạ Khánh không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Hổ đang ở phía trước, trong mắt đã lộ ra vẻ sợ hãi.

Tất Đều Tử giục ngựa đi tới trước mặt Mạnh Hổ vừa thở hào hển vừa hỏi:

- Tướng quân, tình hình thế nào rồi?

Cỡi khoái mã chạy một hơi đến đây làm cho Tất Đều Tử mệt ngất ngư, cả người lẫn ngựa đều cảm thấy rã rời.

Mạnh Hổ thở dài với vẻ tiếc nuối:

- Quả thật lão Tất người đã đoán trúng, giặc đế quốc Minh Nguyệt không ngờ lại bỏ thành, bắt quá chúng ta khấn trương như vậy mà vẫn chậm nửa bước, đừng nói là lão hồ ly Tư Đồ Duệ, ngay cả Yến Trường Không cũng không thể bắt được. Đáng tiếc, tiếc cho một cơ hội tốt!

Tất Đều Tử đã thở bình thường trở lại, mỉm cười khuyên nhủ:

- Chạy mất thì thôi vậy, sau này vẫn còn nhiều cơ hội, lần Tây chinh này cũng chưa kết thúc nhanh như vậy.

-Ha ha!

Mạnh Hổ cười to hai tiếng, đột nhiên quát lên:

- Trương Hưng Bá!

Trương Hưng Bá vội giục ngựa tiến lên, âm âm đáp lại:

- Tướng quân có gì dặn dò?

Tên hán tử lỗ mãng kia hiện tại đã trở thành đội trưởng cận vệ của Mạnh Hổ, chỉ huy biên chế một liên đội cận vệ quân.

Binh sĩ trong liên đội cận vệ quân đều là do Trương Hưng Bá tự mình chọn lựa, binh sĩ được chọn có thân hình không phải thấp sát thì là tượng đá, ai nấy cao lớn vạm vỡ như trâu, hơn nữa cơ bắp toàn thân đều nổi vồng cả lên.

Mạnh Hổ cười hắc hắc hai tiếng, cao giọng nói:

- Lập tức cho khoái mã....à không, vậy thì người đích thân dẫn người đi một chuyến, báo tin chiến thắng với quan chỉ huy tối cao. Hãy nói rằng đội quân tinh nhuệ của quân đoàn Tây Bộ đánh đâu thắng đó, giặc đế quốc Minh Nguyệt vừa nghe đã lập tức bỏ chạy, thành Hà Nguyên từng là trọng trấn quân sự của Thanh Châu thuộc đế quốc Minh Nguyệt hiện tại đã bị quân đoàn Tây Bộ của chúng ta giẫm dưới gót chân!

- Dạ!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, xoay người giục ngựa chạy như điên.

Dõi mắt nhìn theo bóng Trương Hưng Bá nhanh chóng biến mất trong đêm, Mạnh Hổ vừa quay đầu lại bắt gặp ánh mắt của Tất Điều Tử. Hai người lập tức ngửa mặt lên trời cười ha hả, trong tiếng cười tràn ngập cảm giác thống khoái vì quỷ kế đã thành. Lần này đại quân của đế quốc Minh Nguyệt không đánh mà bỏ thành có thể nói rằng đã giúp cho Mạnh Hổ rất nhiều, hai người thậm chí có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Mông Diễn sau khi nghe được tin này, chắc chắn sẽ vừa sợ hãi vừa tức giận!

Khi trận đại chiến thế kỷ giữa đế quốc Quang Huy và đế quốc Minh Nguyệt đang chậm rãi mở màn ở chiến trường Thanh Châu, đế quốc Tinh Hà ở phương Bắc cũng đang khuya chiều giống hệt bày ra một cuộc viễn chinh.

Lúc này đang ra mùa rét đậm, phần lớn lãnh thổ của đế quốc Tinh Hà đang bị băng tuyết bao trùm, chỉ có vùng thảo nguyên phía Nam sát đại hoang sơn là chưa phủ quá nhiều băng tuyết.

Cũng như đế quốc Quang Huy có bốn đại Công tước, đế quốc Tinh Hà cũng có ba đại Thân vương.

Ba đại Thân vương của đế quốc Tinh Hà chia nhau thống trị các vùng lãnh thổ rộng lớn Nam Bộ, Đông Bộ và Tây Bộ của đế quốc, thật ra đó chính là quốc gia nhỏ bên trong đế quốc, chỉ bất quá thừa nhận đế quốc Tinh Hà là nước mẹ mà thôi. Mỗi khi hoàng đế của đế quốc có hành động quân sự trọng đại thì ba đại Thân vương phải cung cấp vô điều kiện tất cả binh sĩ và lương thực cùng xuất chinh.

Tần Xuyên chính là Thân vương Nam Bộ của đế quốc Tinh Hà, dưới tay có hai quân đoàn kỵ binh.

Thế nhưng quân đoàn ở đế quốc Tinh Hà chỉ có biên chế là hai sư đoàn, hai sư đoàn khinh kỵ binh thoát nghe thì thấy quy mô khổng lồ, trên thực tế cũng chỉ có hơn mười vạn khinh kỵ binh mà thôi. Bất quá đế quốc Tinh Hà nổi tiếng ở thế giới Trung Thổ là quốc gia kỵ binh, lực chiến đấu của khinh kỵ binh trên thế giới Trung Thổ tuyệt đối là số một, những quân đoàn khinh kỵ binh ở các địa phương của hai đại đế quốc Quang Huy, Minh Nguyệt tuyệt đối không thể nào so sánh được.

Mười vạn khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà nếu như vượt qua đại hoang sơn xuống phía Nam, tuyệt đối chẳng bỏ công để quốc Quang Huy tiêu diệt, bởi vì không có trọng trang bộ binh hợp đồng tác chiến nên không có ý nghĩa uy hiếp chân chính. Cho nên đế quốc Tinh Hà tới bây giờ chưa từng đánh trận với các quân đoàn bộ binh của đế quốc Quang Huy hay đế quốc Minh Nguyệt, mỗi lần xuống phía Nam, mục đích của đế quốc Tinh Hà chỉ có một mà thôi, đó là cướp bóc vơ vét!

Chiến thuật quấy rối của khinh kỵ binh đế quốc Tinh Hà làm cho đế quốc Quang Huy và đế quốc Minh Nguyệt vô cùng đau đầu, cho nên các quân đoàn ở những địa phương giáp với phía Bắc đã xuất hiện khinh kỵ binh với quy mô lớn. Trong những cuộc chiến tranh ở thế giới Trung Thổ, bọn khinh kỵ binh này rất yếu, nhưng trong những cuộc chiến tranh với đế quốc Tinh Hà, bọn khinh kỵ binh này chính là binh chủng chiến lược không thể thiếu.

Thành Mạc Nam, phủ Thân vương Nam Bộ ở đế quốc Tinh Hà.

Thân vương Nam Bộ Tần Xuyên đang ngồi đối ẩm cùng với vài tên quý tộc bên trong vương phủ, đội trưởng cận vệ Tần Tam đột nhiên đi vào đại sảnh, vẻ mặt ngưng trọng ôm quyền bẩm báo:

- Vương gia, hoàng đế bệ hạ cho kim điêu truyền thư!

- Kim điêu truyền thư sao?

Thân vương Nam Bộ sắc mặt khê biến, vội vàng đứng dậy:

- Mau đưa ta xem!

Tần Tam tiến lên hai bước, đem thư trong tay đưa cho Tần Xuyên, Tần Xuyên tiếp lấy thư xem qua một lượt, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng hẳn lên. Đám quý tộc đang ngồi đối ẩm vội vàng đứng dậy, một tên trong bọn nói:

- Vương gia, nếu như không phải chuyện khẩn cấp, chắc chắn hoàng đế bệ hạ sẽ không sử dụng kim điều truyền thư, có phải đã xảy ra chuyện lớn gì không?

Tần Xuyên cất thư đi, hùng hổ nói:

- Các vị, cuộc sống an nhàn đã chấm dứt, hoàng đế bệ hạ muốn chúng ta Nam chinh!

Mấy tên quý tộc này hiển nhiên cũng là một bọn hiếu chiến, cả bọn nghe vậy nhất thời vui mừng ra mặt. Một tên trong đó thậm chí còn gào lên:

- Rốt cục cũng Nam chinh rồi sao? Ta chờ ngày này đã lâu lắm rồi! Hừ, nghe nói đế quốc Quang Huy đã bắt đầu ồ ạt phản công, nếu như chúng ta xuôi Nam giáp công, e rằng đế quốc Minh Nguyệt phải diệt vong!

Tần Xuyên cười lạnh hai tiếng, lắc đầu:

- Không, chúng ta không phải chinh phạt đế quốc Minh Nguyệt, mà là chinh phạt đế quốc Quang Huy!

Dứt lời, Tần Xuyên không thèm để ý tới mấy tên quý tộc đang ngơ ngác nhìn nhau, quay đầu lại nói với Tần Tam:

- Tần Tam, lập tức cầm kim tiền* của bản vương đi trước đến các điểm tụ tập dân cư. Kim tiền đến chỗ nào, tất cả các tráng đinh tuổi từ mười tám đến bốn mươi phải lập tức mang theo áo giáp và vũ khí, kỳ hạn trong vòng mười ngày phải chạy tới vương phủ tụ hợp, không được lậm lẩn!

(*Kim tiền: Lệnh tiền bằng vàng)

- Dạ!

Tần Tam âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Khi đám kỵ binh Man nhân của quân đoàn Tây Bộ đi tiên phong suốt đêm tập kích chiếm được thành Hà Nguyên, đại quân do Mông Diễn suất lĩnh vừa mới vào tới Tam Giang.

Ba đại quân đoàn cận vệ, Tây Bắc, Tây Nam trong vòng tám ngày đi chưa được bốn trăm dặm, là vì cố ý như vậy. Thật ra Mông Diễn muốn cố ý kéo dài thời gian, chính là muốn cho Tư Đồ Duệ ‘tranh thủ’ đủ thời gian, nếu như không muốn cho Tư Đồ Duệ có đủ thời gian, hơn hai mươi vạn đại quân của hắn làm sao lại đi chậm hơn quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ được!

Về điểm này, không chỉ có Mông Viễn, Mông Khắc nhìn lầm Mông Diễn, ngay cả Thu Vũ Đường và Tư Đồ Duệ cũng nhìn lầm Mông Diễn. Bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng Mông Diễn làm tổn hại tới ích lợi quốc gia, thậm chí dám mạo hiểm làm cho cuộc Tây chinh có nguy cơ thất bại, chỉ một lòng muốn đẩy Mạnh Hổ và quân đoàn Tây Bộ vào chỗ chết mà thôi.

Nếu như quả thật Thu Vũ Đường và Tư Đồ Duệ biết trước chuyện này, Tư Đồ Duệ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội diệt gọn quân đoàn Tây Bộ. Hơn hai mươi vạn đại quân Đông chinh của Tư Đồ Duệ có lẽ không chịu nổi năm mươi vạn đại quân của Mông Diễn, nhưng nếu muốn diệt gọn quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ thì thừa sức. Cho dù Mạnh Hổ lợi hại tới mức nào đi nữa, quân đoàn Tây Bộ cũng chỉ là một quân đoàn tân binh mới vừa gây dựng lại không được bao lâu.

Đáng tiếc rằng Tư Đồ Duệ và Thu Vũ Đường không phải là thần tiên, bọn họ không thể nào biết được tin tức điên cuồng này, kết quả đã bỏ lỡ một cơ hội tốt.

Còn hai giờ nữa mới đến lúc trời tối, sớm như vậy mà Mông Diễn đã hạ lệnh đại quân lập doanh hạ trại bên ngoài thành Tam Giang, sau đó cùng với mấy tham mưu trưởng cao cấp, hai vị quân đoàn trưởng Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu vào thành dò xét. Sau khi vào thành, chỉ thấy bên trong thành Tam Giang tan

hoang xơ xác, khắp nơi trên mặt đất đều là những đồng hỗn độn, thành Tam Giang vốn phồn hoa nay đã hoá thành phế tích.

Mông Diễn vẻ mặt lạnh lùng, đột nhiên quay đầu lại hỏi Sử Di Viễn:

- Di Viễn tiên sinh, hôm nay là ngày thứ tám rồi phải không?

Sử Di Viễn vội đáp:

- Hồi bẩm điện hạ, hôm nay đúng là ngày thứ tám, Mạnh Hổ và quân đoàn Tây Bộ của hắn vẫn còn thời gian là hai ngày.

- Hà Nguyên đại thắng!

Sử Di Viễn vừa dứt lời, hướng cửa thành bỗng truyền đến một tiếng gào như sấm nổ:

- Đội quân tinh nhuệ của quân đoàn Tây Bộ chúng ta đánh đâu thắng đó, giặc đế quốc Minh Nguyệt vừa nghe đã lập tức bỏ chạy, thành Hà Nguyên từng là trọng trấn quân sự của Thanh Châu thuộc đế quốc Minh Nguyệt hiện tại đã bị quân đoàn Tây Bộ của chúng ta giẫm dưới gót chân, a ...a ...a...

- Cái gì?!

Mông Diễn nghe vậy giật mình kinh hãi, kêu to với thái độ vô cùng thất thố:

- Chuyện này không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

142. Chương 148: Chiến Lược Thanh Châu

- Hồi bẩm điện hạ, Hà Nguyên đại thắng!

Về mặt Mông Diễn âm u khó coi, buồn bực không muốn nói nhiều, Phác Tấn Chi đứng phía sau Mông Diễn không nhịn được tiến lên hỏi:

- Quân đoàn Tây Bộ thật sự đã chiếm được thành Hà Nguyên rồi sao?

- Đúng vậy!

Trương Hưng Bá âm âm đáp:

- Tướng quân bảo ty chức chuyển cáo điện hạ và chư vị đại nhân, đội quân tinh nhuệ của quân đoàn Tây Bộ chúng ta đánh đâu thắng đó, giặc đế quốc Minh Nguyệt vừa nghe đã lập tức bỏ chạy, thành Hà Nguyên từng là trọng trấn quân sự của Thanh Châu thuộc đế quốc Minh Nguyệt hiện tại đã bị quân đoàn Tây Bộ của chúng ta giẫm dưới gót chân!

Nghe xong những lời của Trương Hưng Bá, Mông Diễn tức giận đến nổi suýt nữa hộc máu ngay tại chỗ, những lời này của Mạnh Hổ rõ ràng là khoe khoang một cách vô cùng trơ trẽn.

Trong lòng Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu vô cùng khiếp sợ, hai người cũng không ngờ rằng thành Hà Nguyên bị chiếm nhanh đến mức như vậy. Bất quá bọn chúng càng không ngờ rằng lần này Tư Đồ Duệ 'vô lại' đến mức như vậy, không ngờ không đánh trận nào mà rút lui toàn bộ đại quân bỏ thành Hà Nguyên. Càng làm cho hai người bọn chúng ghen tỵ hơn chính là Mạnh Hổ chiếm công đầu trong cuộc Tây chinh lần này một cách dễ dàng như vậy!

Đây chính là công đầu, quả thật chết người mà!

Chính Mạnh Hổ đã lập quân lệnh trạng trước mặt mọi người, Mông Diễn cũng đã lấy danh nghĩa của quan chỉ huy tối cao nói trước mặt mọi người, chỉ cần Mạnh Hổ có thể chiếm được thành Hà Nguyên trong vòng mười ngày, lần Tây chinh này công đầu là của hắn. Hiện tại mới chỉ có tám ngày mà thôi, Mạnh Hổ đã thật sự chiếm được thành Hà Nguyên, công đầu của lần Tây chinh này không thuộc về hắn thì thuộc về ai nữa!

Mông Diễn đột nhiên hừ một tiếng đầy vẻ bực mình, xoay người bỏ đi.

Sử Di Viễn cũng vội vã theo sau, xem bộ dáng dường như muốn đuổi theo Mông Diễn để giải thích chuyện gì đó.

Phác Tấn Chi nhíu mày, dấn dò tên tham mưu theo sau đưa Trương Hưng Bá đi nghỉ ngơi, sau đó cũng chạy đến hành dinh của Mông Diễn. Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu lòng đầy tâm sự, lập tức không cần ai bảo cũng tự quay về đại doanh của mình.

Bên trong hành dinh tạm thời của Mông Diễn, Mông Diễn đang nổi giận với Sử Di Viễn.

- Sử Di Viễn, đây đều là chủ ý hay mà chính người đề xuất, người nói cái gì để cho quân đoàn Tây Bộ đi tiên phong, để cho đại quân của Tư Đồ Duệ bao vây diệt gọn quân đoàn Tây Bộ. Bây giờ thì tốt rồi, lão khốn Tư Đồ Duệ kia đã rút đầu như con rùa, trận này chưa đánh đã bỏ mặc thành Hà Nguyên. Bản vương đã nói trước mặt tất cả mọi người, chỉ cần Mạnh Hổ chiếm được thành Hà Nguyên trong vòng mười ngày, công đầu lần Tây chinh này chính là của hắn. Bây giờ phải làm sao, người bảo bản vương tự nuốt lời hứa hay sao? Hay là thật sự phải đem công đầu cho tên quê mùa kia?

Lúc ấy Sử Di Viễn đang quay lưng về phía Mông Diễn, vẻ mặt hắn hết sức âm trầm, miệng đang nở nụ cười lạnh lẽo.

Thế nhưng đến lúc Sử Di Viễn quay người lại đối mặt với Mông Diễn, trên mặt đã trở thành nụ cười nhỉnh nọt, nói với vẻ ung dung không hoảng hốt vội vàng chút nào:

- Điện hạ, đây là một chuyện hoàn toàn ngoài ý muốn. Ai có thể ngờ được lão hồ ly kia chưa đánh trận nào đã bỏ mặc thành Hà Nguyên mà rút quân? Xem ra quân của đế quốc Minh Nguyệt sau khi liên tục thất bại vài trận đã biến thành chim sợ cành cong, không còn chịu nổi một kích nữa.

Mông Diễn nổi giận:

- Bây giờ đang nói chuyện của quân đoàn Tây Bộ và tên quê mùa kia, không phải nói chuyện của Tư Đồ Duệ và đám quân ô hợp của hắn!

Sử Di Viễn cười nhỉnh nọt:

- Thật ra hai chuyện đó cũng là một mà thôi, bởi vì đại quân của Tư Đồ Duệ đã trở thành đám quân ô hợp, cho nên quân đoàn Tây Bộ không cần phải đánh trận nào đã có thể chiếm được thành Hà Nguyên. Nhưng chuyện đó cũng không làm rõ được vấn đề gì, quân đoàn Tây Bộ muốn đoạt được công đầu thì phải có điều kiện bắt buộc, đó là phải chiến đấu thật sự để chiếm lấy thành Hà Nguyên, chứ không phải giống như bây giờ chỉ chiếm một toà thành trống rỗng!

Mông Diễn nghe vậy hai mắt sáng ngời, phần khích nói:

- Nói rất hay, đúng là có chuyện như vậy!

- Điện hạ, làm như vậy e rằng không ổn!

Mông Diễn vừa dứt lời, Phác Tấn Chi đã bước nhanh vào hành dinh, cất giọng phản đối:

- Điện hạ là quan chỉ huy tối cao của đại quân Tây chinh, hắn là một lời nói ra như đinh đóng cột, làm thế nào lại có chuyện nói không giữ lời được! Nếu như quả thật điện hạ xử lý chuyện này theo như lời Di Viễn tiên sinh, chẳng những tướng quân Mạnh Hổ và mười vạn tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ cảm thấy thất vọng bất mãn, e rằng ngay cả các tướng sĩ khác trong đại quân Tây chinh cũng sẽ cảm thấy run rẩy.

- Phác Tấn Chi!

Sử Di Viễn nhướng mày, lạnh lùng quát:

- Người nói những lời này là có ý gì? Điện hạ là kỳ tài ngút trời, việc này nên xử lý như thế nào thì trong lòng ngài tự có cân nhắc, cần người phải dạy bảo hay sao?

- Người...

Trong lòng Phác Tấn Chi khẩn trương, đưa tay chỉ mặt Sử Di Viễn nhưng trong lúc nhất thời không có cách nào phản bác.

Nói về mưu trí thì Phác Tán Chi không bằng Sử Di Viễn, tài ăn nói lại càng kém xa, Sử Di Viễn chỉ cần nói một câu đã khiến cho Phác Tán Chi cứng họng hồi lâu không nói nên lời.

Mông Diễn cau mày:

- Thôi đi, hai vị tiên sinh đều là túi khôn của bản vương, không nên vì chuyện nhỏ này mà tranh cãi với nhau. Về việc quân đoàn Tây Bộ nên theo đề nghị của Di Viễn tiên sinh mà tiến hành, có thể ghi đại công cho Mạnh Hổ và quân đoàn Tây Bộ, nhưng không phải là công đầu. Dù sao bọn chúng cũng không đánh một trận nào, chỉ là thừa dịp chiếm một toà thành trống rỗng, nếu chỉ như vậy mà chiếm được công đầu, e rằng bốn quân đoàn còn lại không phục trong lòng.

Phác Tán Chi thấy Mông Diễn đã quyết định như vậy, chỉ biết than thở một tiếng rồi không nói gì thêm nữa.

Về mặt Sử Di Viễn toát ra vẻ nịnh nọt, luôn miệng khen ngợi Mông Diễn anh minh, thế nhưng dư quang trong mắt lúc quét nhìn Phác Tán Chi không khỏi lộ ra một tia lạnh lẽo. Sử Di Viễn thầm nghĩ tên Phác Tán Chi này rất được Mông Diễn tín nhiệm, sau này muốn làm nên đại sự chỉ sợ không qua mặt được hắn, xem ra phải nghĩ biện pháp đuổi hắn đi hoặc diệt trừ mới được, không thể để cho hắn làm hỏng hết đại sự của mình.

Mông Diễn dừng một chút rồi nói tiếp:

- Hai vị tiên sinh, không ngờ hai mươi mấy vạn đại quân của Tư Đồ Duệ lại như chim sợ cành cong, bị quân đoàn tân binh của Mạnh Hổ làm cho sợ đến mức chưa đánh đã chạy. Đây chính là tình huống ngoài dự đoán, đối với chuyện này các người cảm thấy thế nào? Còn về chiến lược Tây chinh đã định trước, có cần phải chỉnh sửa lại cho phù hợp với tình huống hiện tại hay không? Ta chỉ sợ hoàng thúc ở Lạc Kinh xa xôi, không biết được tình huống cụ thể nơi tiền tuyến mà thôi.

Trong mắt Sử Di Viễn thoáng qua một vẻ lạnh lẽo, thầm nghĩ vậy là Mông Diễn chuẩn bị phá vỡ chiến lược Thanh Châu của Mông Khác.

Phác Tán Chi nghe vậy cũng giật mình kinh hãi, vội vàng khuyên nhủ:

- Điện hạ, Vương gia hoạch định ra chiến lược Thanh Châu tức là đã thông qua cân nhắc kỹ lưỡng cùng với Tể tướng Tào đại nhân và Binh bộ Diệp đại nhân. Với thực lực của đế quốc lúc này muốn chiếm Thanh Châu hẳn là không có vấn đề gì, nhưng nếu như muốn diệt vong đế quốc Minh Nguyệt thì rất khó làm được. Cho nên tỳ chức nghĩ rằng, lần Tây chinh này cần phải kiên quyết chấp hành theo chiến lược Thanh Châu mà Vương gia đã định sẵn từ trước.

Nói một cách cụ thể, chiến lược Thanh Châu mà Mông Khác định sẵn cho Mông Diễn thực hiện có thể nói là một chiến lược vô cùng vĩ đại. Mục đích quan trọng nhất của nó là thừa dịp quốc lực của đế quốc Minh Nguyệt gần như không còn lập tức tập kích đoạt lấy Thanh Châu, trước tiên cấm ở sườn của đế quốc Minh Nguyệt một mũi dao nhọn, sau đó nghỉ ngơi hồi phục và tích lũy trong vòng năm ba năm, rồi mới dùng Thanh Châu làm bàn đạp phát động một kích trí mạng với Trung Châu.

Chỉ cần chiếm được Trung Châu, cả đế quốc Minh Nguyệt sẽ bị xẻ làm hai đoạn.

Bởi vì lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt và đế quốc Quang Huy có hình dạng không giống nhau. Lãnh thổ của đế quốc Quang Huy có hình tròn giống như mặt trời, hành tỉnh Kinh Kỳ nằm ở chính giữa đế quốc, tám đại hành tỉnh còn lại vây xung quanh hành tỉnh Kinh Kỳ giống như chúng tinh cùng nguyệt, cũng giống như tám vệ sĩ canh chừng hành tỉnh Kinh Kỳ.

Mà hình dáng lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt lại giống như vầng trăng lưỡi liềm đầu tháng, Trung Châu và Thanh Châu nằm ở giữa vầng trăng lưỡi liềm kia. Đế quốc Quang Huy chỉ cần công chiếm Trung Châu và Thanh Châu, bảy châu còn lại của đế quốc Minh Nguyệt sẽ bị chia làm hai đoạn, lâm vào khốn cảnh đầu đuôi không thể ứng cứu lẫn nhau. Nếu như vậy, đế quốc Quang Huy sẽ rất dễ dàng kích phá từng châu một, thôn tính dần dần.

Theo như tình hình trước mắt, chiến lược Thanh Châu do Mông Khác hoạch định là vô cùng đáng sợ. Nếu như Mông Diễn kiên định chấp hành theo chiến lược này, chỉ cần không xuất hiện thiên tai, chậm thì mười

năm, lâu thì ba mươi năm, đế quốc Minh Nguyệt nhất định sẽ bị diệt vong. Cho dù có đế quốc Tinh Hà hậu thuẫn đằng sau cũng không thay đổi được kết cục bi thảm đó.

Sở dĩ Mạnh Hổ và Tất Điều Tử cố gắng làm cho Mông Diễn thay đổi chiến lược Thanh Châu đã định sẵn của Mông Khác, cũng là vì bọn họ đã tiên đoán được kết quả đáng sợ này. Nếu như thật sự để cho đế quốc Quang Huy thống nhất thế giới Trung Thổ, vậy thật sự là một tai hoạ lớn đối với Mạnh Hổ. Mạnh Hổ cũng không hy vọng kẻ thù của mình lại là một đế quốc siêu cấp có tổng số dân lên đến hàng ức lại còn hùng mạnh một cách biến thái!

Sở dĩ Thu Vũ Đường nói rằng thế cục của đế quốc Minh Nguyệt vô cùng nghiêm trọng là bởi vì nàng cũng đã tiên đoán được kết quả đáng sợ này.

Bất quá thân là Nguyệt vương hộ quốc của đế quốc Minh Nguyệt, Thu Vũ Đường tuyệt đối sẽ không trơ mắt mà nhìn đế quốc Quang Huy áp dụng chiến lược Thanh Châu một cách suôn sẻ được. Toàn quân của đế quốc Minh Nguyệt co cụm lại chỉ là tạm thời, sau khi co cụm lại đến cực hạn tất nhiên còn có thể phản kích toàn lực. Tình hình này cũng giống như giương cung lên, súc tích lực lượng đầy đủ sau đó mới bắn ra, còn kết quả cuối cùng có thể bắn đế quốc Quang Huy ngược trở về phía Đông Thanh Vân sơn, hay cánh cung của đế quốc Minh Nguyệt hoàn toàn gãy nát, chuyện này Thu Vũ Đường không thể tiên đoán được.

Đương nhiên Phác Tán Chi không có được tầm nhìn chiến lược cao siêu đến mức như vậy, sở dĩ hắn kiên quyết phản đối chuyện Mông Diễn thay đổi chiến lược Thanh Châu, hoàn toàn chỉ là xuất phát từ lòng trung thành của hắn với đế quốc. Bản năng của hắn nhận thức được rằng, chiến lược Thanh Châu mà Mông Khác đã hoạch định từ trước nhất định là một chiến lược vĩ đại, cho nên chuyện Mông Diễn tự tiện thay đổi chiến lược đã được hoạch định từ trước là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nghe xong những lời của Phác Tán Chi, chân mày Mông Diễn liền cau lại.

Sử Di Viễn thâm chế giấu trong lòng, nói về lòng trung thành có lẽ hắn không sánh kịp tên tham mưu trưởng quân đoàn Phác Tán Chi này, nhưng nói về mức độ hiểu biết Mông Diễn, Phác Tán Chi lại kém xa Sử Di Viễn. Dù sao đi nữa Sử Di Viễn cũng là quân sư tâm phúc kiêm sư phụ của Mông Diễn, tương lai rất có thể trở thành đế sư địa vị cao cả, thanh danh hiển hách.

Chỉ cần Mông Diễn vừa mở miệng, Sử Di Viễn lập tức biết ngay trong lòng hắn nghĩ như thế nào, cũng biết hắn muốn làm gì.

Cho nên Phác Tán Chi vừa dứt lời, Sử Di Viễn lập tức phản đối:

- Những lời này của Tán Chi tiên sinh là không đúng, chiến lược Thanh Châu mà Vương gia hoạch định từ trước vẫn dựa rất nhiều trên khả năng chống cự của đại quân đế quốc Minh Nguyệt làm cơ sở. Nhưng tình hình bây giờ chính là đại quân của đế quốc Minh Nguyệt sau khi liên tục ném mìn thất bại đã không còn đầu chí, căn bản là không chịu nổi một kích.

.. Từ cuộc chiến thành Hà Nguyên là có thể nhìn ra manh mối, hơn hai mươi vạn đại quân của Tư Đồ Duệ lại bị mười vạn tân binh của quân đoàn Tây Bộ làm cho sợ hãi đến mức vừa nghe hơi gió đã bỏ chạy, chuyện này có ý nghĩa gì? Chuyện này nói rõ rằng lòng quân của đế quốc Minh Nguyệt đã hoàn toàn hỏng mất, bọn chúng chỉ còn là một đám quân ô hợp mà thôi. Chiếu theo tình hình như vậy, nếu vẫn còn tuân theo chiến lược Thanh Châu mà Vương gia đã hoạch định từ trước, chia làm ba bước để diệt vong đế quốc Minh Nguyệt dường như hơi bảo thủ. Ty chúc cho rằng nên thừa dịp này đánh thẳng Trung Châu, hoàn thành một lượt hai bước đầu tiên của chiến lược Thanh Châu, như vậy hoàn toàn có khả năng, không, không đúng, phải là nhất định làm được!

- Nói rất hay!

Mông Diễn hung hăng phản chấn, nói rất hăng hái:

- Nếu như hoàng thúc biết được tình hình cụ thể bên này, tất nhiên sẽ hoàn toàn đồng ý với việc tiểu vương sửa đổi chiến lược. Hơn nữa tiểu vương chỉ đem bước thứ hai trong chiến lược Thanh Châu của hoàng thúc hoàn thành sớm mà thôi, cũng không phải là huỷ bỏ toàn bộ chiến lược Thanh Châu của hoàng thúc, Tán Chi tiên sinh nghĩ sao?

- Chuyện này... Có cần dùng bồ câu đưa thư xin chỉ thị của Vương gia hay không?

Phác Tấn Chi lộ vẻ do dự khi nói câu này, thật ra hắn cũng đã bị thuyết phục bởi những lời thao thao bất tuyệt của Sử Di Viễn. Vốn tầm mắt chiến lược của hắn còn xa mới theo kịp Sử Di Viễn, hoàn toàn không thể nhìn ra Sử Di Viễn đang che giấu dã tâm.

143. Chương 149: Chia Quân Ba Đường

Mông Diễn ra vẻ phản đối:

- Nếu như xin chỉ thị của hoàng thúc, mặc dù dùng bồ câu đưa tin, vừa đi vừa về ít nhất cũng phải mất thời gian nửa tháng, chúng ta không thể trì hoãn lâu như vậy được!

Sử Di Viễn cũng cười nịnh phụ họa:

- Điện hạ thân là quan chỉ huy tối cao của đại quân Tây chinh, thật ra vẫn có quyền quyết đoán khi lâm trận.

Mông Diễn gật đầu nhưng trong lòng lại nghĩ tới một việc khác, đó chính là tuyệt đối không thể để cho quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ làm quân đoàn tiên phong nữa, nếu không sẽ để cho tên què mùa kia và quân đoàn Tây Bộ của hắn chiếm hết công lao quá thuận lợi dễ dàng. Nếu như cuối cùng thật sự để cho tên què mùa này một đường đánh thẳng tới chân thành Tây Kinh, vậy cho dù hắn chưa chiếm được công đầu lúc ấy cũng chiếm được công đầu, đây là chuyện mà Mông Diễn tuyệt đối không thể nào tha thứ được.

Nghĩ tới đây, Mông Diễn lại đuổi Phác Tấn Chi ra ngoài đi tuần doanh.

Vì sau đó Mông Diễn muốn thương lượng ‘đại kế’ với Sử Di Viễn về chuyện làm thế nào để đối phó với Mạnh Hổ và quân đoàn Tây Bộ, không thể nào để cho Phác Tấn Chi tham dự, nếu không với tính tình của Phác Tấn Chi tất nhiên sẽ cực lực phản đối.

Sử Di Viễn đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Mông Diễn, cho nên Phác Tấn Chi vừa đi khỏi, hắn vừa cười nịnh vừa nói:

- Điện hạ, xem tình hình hiện tại, quân đoàn Tây Bộ đã không còn thích hợp làm quân đoàn tiên phong nữa. Nếu không mọi công lao tốt đẹp sẽ bị tên nhà què Mạnh Hổ và quân đoàn Tây Bộ đoạt hết.

Mông Diễn gật đầu liên tục:

- Tiểu vương cũng có ý này, không biết tiên sinh có biện pháp nào ứng phó hay không?

Sử Di Viễn hạ giọng:

- Thật ra quân đoàn Tây Bộ đã thắng lợi trong cuộc tỷ võ giữa các quân đoàn nên được làm quân đoàn tiên phong. Nếu như không có nguyên nhân gì mà thay đổi quyết định, xoá bỏ chức tiên phong của quân đoàn Tây Bộ, e rằng không ổn. Nếu như không cẩn thận sẽ làm cho mười vạn tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ sinh lòng bất mãn, như vậy vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng.

Mông Diễn cũng lộ vẻ đồng tình:

- Đây cũng là chuyện mà tiểu vương đang lo lắng.

Sử Di Viễn nói:

- Điện hạ, ty chức có một biện pháp vẹn cả đôi đường.

- Sao?

Mông Diễn nghe vậy lộ vẻ vui mừng:

- Tiên sinh quả nhiên là túi khôn số một của tiểu vương, nói mau, có biện pháp gì tốt vậy?

Sử Di Viễn cũng không lập tức trả lời Mông Diễn, bước hai bước đến bên bàn mở bản đồ ra, sau đó chỉ vào lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt có hình dạng giống như vàng trắng lưỡi liềm:

- Điện hạ ngài xem, đây là lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt, ở giữa chính là Thanh Châu gần với đế quốc nhất, xa chút nữa là Trung Châu, xa nữa về hướng Tây chính là biển rộng.

Mông Diễn gật đầu không cần suy nghĩ:

- Chuyện này tiểu vương biết, bản đồ này tiểu vương đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần.

Sử Di Viễn lại chỉ chỉ vào hai miền Nam Bắc:

- Phía Bắc của Trung Châu là Vân Châu và Tịnh Châu, về phía Bắc nữa là Định Châu cùng với Sóc Châu. Phía Nam của Trung Châu là Dự Châu, Ứng Châu và U Châu. Chuyện đế quốc Tây chinh lần này là vô cùng đột ngột, đế quốc Minh Nguyệt không thể nào chuẩn bị kịp, quân đội ở các châu muốn tụ hợp lại cần phải có một quãng thời gian không ngắn chút nào.

Mông Diễn đã lộ vẻ không kiên nhẫn, cau mày:

- Chuyện này tiểu vương cũng biết, tiên sinh hãy nói thẳng bây giờ phải làm như thế nào đi!

Sử Di Viễn nở nụ cười khổ:

- Ý của tỵ chức là phân ra hai quân đoàn thành hai cánh phía Nam và phía Bắc, chặn đứt con đường mà quân đội bảy châu ở hai miền Nam Bắc của đế quốc Minh Nguyệt sẽ kéo về tụ hợp tại Trung Châu. Nếu được như vậy, đại quân chủ lực của điện hạ chỉ cần đối mặt với hơn vai mười vạn tàn binh bại tướng của Tư Đồ Duệ, cuối cùng cũng chỉ còn lại có Thu Vũ Đường bên trong thành Tây Kinh mà thôi!

Mông Diễn trầm ngâm một chút, sau đó mới lên tiếng:

- Nếu như phân hai quân đoàn ra hai đường Nam Bắc, vậy chủ lực ở trung lộ của tiểu vương cũng chỉ còn lại có ba quân đoàn mà thôi. Nếu như so với hai mươi mấy vạn tàn binh bại tướng của Tư Đồ Duệ thì đương nhiên là chiếm ưu thế, nhưng nếu tiểu quả phụ Thu Vũ Đường suất lĩnh hai quân đoàn cận vệ, cấm vệ của đế quốc Minh Nguyệt chủ động xuất kích, như vậy ngược lại trung lộ của tiểu vương sẽ bị rơi vào thế kém về binh lực.

Sử Di Viễn nói bằng một giọng hết sức tự tin:

- Điện hạ không cần lo chuyện này, hai mươi mấy vạn đại quân của Tư Đồ Duệ hiện tại như chim sợ cành cong, mà hai đại quân đoàn cận vệ, cấm vệ dưới tay Thu Vũ Đường đã bị tổn thất nặng nề từ sau loạn Thất vương, số lão binh có thể ra trận thật sự không còn lại bao nhiêu. Số còn lại chỉ là đám tân binh chưa từng ra chiến trường lần nào, căn bản là không chịu nổi một kích.

Mặc dù những lời của Sử Di Viễn vừa nói không phải là sự thật, nhưng cũng không cách xa sự thật bao nhiêu. Nếu các đại quân đoàn ở bảy châu hai miền Nam Bắc của đế quốc Minh Nguyệt không thể chạy tới Trung Châu kịp thời, chỉ bằng vào hai mươi mấy vạn tàn binh bại tướng của Tư Đồ Duệ và hai quân đoàn tân binh của Thu Vũ Đường quả thật là không thể nào chống nổi lực lượng ba quân đoàn của Mông Diễn ở trung lộ.

Thế nhưng Mông Diễn cũng không phải là kẻ ngốc, hẳn vẫn cảm thấy có vấn đề, lập tức cau mày hỏi:

- Thế nhưng tiên sinh có nghĩ tới vấn đề này không, vạn nhất hai quân đoàn ở hai cánh Nam Bắc không thể nào ngăn cản viện quân của đế quốc Minh Nguyệt thì sao? Một khi hai quân đoàn ở hai cánh Nam Bắc thất bại, viện quân của đế quốc Minh Nguyệt đến từ hai hướng Nam Bắc có thể dùng thế gọng kìm bọc về phía sau tiểu vương, lúc ấy đại quân của tiểu vương sẽ bị hợp vây.

- Khả năng ấy có thể nói là nhỏ bé đến mức không đáng kể, thậm chí có thể nói là sẽ không xảy ra!

Sử Di Viễn nói:

- Hai mươi mấy vạn đại quân của Tư Đồ Duệ cũng không phải tất cả đều là quân của quân đoàn Thanh Châu, trong đó có ít nhất mười sư đoàn là từ những quân đoàn khác điều qua. Nói cách khác, đế quốc Minh Nguyệt còn lại bảy quân đoàn ở bảy châu, thật ra binh lực cũng chỉ có khoảng bốn quân đoàn, trong đó hai đại quân đoàn U Châu, Sóc Châu cách Trung Châu xa vạn dặm, chờ đến lúc bọn chúng chạy tới được Trung Châu thì tất cả mọi chuyện đã xong xuôi.

Mông Diễn phẩn chấn:

- Nói cách khác, hai quân đoàn ở hai cánh Nam Bắc chỉ phải đối mặt với hai quân đoàn rưỡi của viện quân đế quốc Minh Nguyệt thôi sao?

Sử Di Viễn gật đầu:

- Phía Nam thật ra chỉ có một quân đoàn của Dự Châu, bất quá Tịnh Châu, Vân Châu ở phía Bắc có ít nhất năm sư đoàn trọng trang bộ binh, Định Châu còn có hai sư đoàn trọng trang bộ binh, tổng binh lực cũng gần hai quân đoàn.

Mông Diễn cau mày:

- Làm sao tiên sinh lại nắm bắt rõ ràng tình hình binh lực của các quân đoàn ở các châu của đế quốc Minh Nguyệt như thế?

Sử Di Viễn mỉm cười:

- Điện hạ còn nhớ lời của ty chức đã từng nói với ngài không? Trên chiến trường phải quan sát từng chi tiết rất nhỏ, tuyệt đối không thể coi thường mà bỏ qua bất cứ chi tiết nào mình cho là không quan hệ. Có nhiều lúc, những chi tiết rất nhỏ lại quyết định thành bại, thí dụ như tình hình binh lực của các quân đoàn ở các châu của đế quốc Minh Nguyệt, ty chức chính là thông qua quan sát trên chiến trường cho nên mới phán đoán được.

Mông Diễn nửa tin nửa ngờ:

- Vậy sao?

Sử Di Viễn gật gật đầu:

- Điện hạ còn nhớ cuộc chiến sông Nữ Nhi không? Trên chiến trường bên bờ sông Nữ Nhi, ty chức đã thông qua sự khác biệt rất nhỏ của phương thức chế tạo áo giáp, binh khí, chiến kỳ của đế quốc Minh Nguyệt mà đoán được số lượng binh lực hợp thành dưới tay Tư Đồ Duệ, chính vì vậy mà đoán được Tịnh Châu, Vân Châu và Định Châu nhiều nhất chỉ còn lại bảy sư đoàn.

- Thì ra là như vậy.

Sự nghi ngờ của Mông Diễn lúc này đã hoàn toàn biến mất, liền nói với giọng tàn nhẫn:

- Vậy cho quân đoàn Bắc Phương của Trọng Sơn đi phía Nam, quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hồ đi theo phía Bắc, tiên sinh nghĩ thế nào?

Sử Di Viễn khẽ cười:

- Mạnh Hồ là một quan chỉ huy có phương thức cầm quân kiên dũng thiện chiến, quân đoàn Tây Bộ lại là một cánh quân như hổ như lang có thể liều mạng bất cứ ở đâu. Một cánh quân tinh nhuệ như vậy đương nhiên là phải đưa vào những vị trí quan trọng để cho bọn họ có thể phát huy thêm tác dụng, ty chức hoàn toàn tán thành ý kiến của điện hạ.

- Được!

Mông Diễn vui vẻ:

- Cứ làm như thế.

Sử Di Viễn lại nhắc nhở:

- Điện hạ, bây giờ chuyện quan trọng là cho khoái mã đưa tin tới Mạnh Hồ, nói rằng đại quân của đế quốc Minh Nguyệt không đánh mà lui là chuyện vô cùng khả quan. Lệnh cho quân đoàn Tây Bộ nghỉ ngơi và hồi phục, chờ sau khi đại quân của điện hạ và Tổng đốc Trọng Sơn chạy tới hãy nghị luận.

Hồ Khiếu quan nằm ở phía Đông Trung Châu, giáp với Thanh Châu.

Đại lộ từ Thanh Châu đi thẳng tới đế đô Tây Kinh xuyên qua Hồ Khiếu quan. Nếu như đại quân của đế quốc Quang Huy muốn từ Thanh Châu tấn công vào Trung Châu, vậy cũng chỉ có thể đi bằng ba đường.

Con đường gần nhất chính là xông thẳng qua Hồ Khiếu quan. Con đường xa nhất chính là vòng lên hướng Bắc ngang qua Thiên Sơn, sau đó đi qua Tịnh Châu, Vân Châu rồi mới vòng lại phía Nam xuống Trung Châu, như vậy ít nhất phải đi qua ít nhất năm ngàn dặm đường, cho dù là không đánh giặc, chỉ hành quân mà thôi nhanh nhất cũng phải hơn hai tháng. Còn con đường thứ ba chính là vòng về phía Nam chừng ba trăm dặm đến sông Thông Thiên, sau đó đi bằng đường thủy vòng qua Hồ Khiếu quan.

Trên con đường trước Hồ Khiếu quan, một chiếc xe ngựa bên ngoài được bọc bằng lụa trắng đang chậm rãi đi tới.

Gió Bắc cuộn cuộn thỉnh thoảng thổi tung rèm xe lên, mơ hồ có thể nhìn thấy trong xe có một nữ nhân thanh lệ, nữ nhân khoác một bộ áo trắng đơn giản ngồi trước một cái bàn nhỏ, trên bàn bày sẵn một cây Nguyệt Nha cầm. Đôi tay thon nhỏ đang gảy nhẹ nhàng, từng tràng âm thanh réo rắt thê lương từ trong xe truyền ra, theo gió vang xa. Một đám dân chúng đang chạy nạn từ Thanh Châu đến, vừa lúc chạy ngang qua xe ngựa nghe được tiếng đàn thê lương ai oán, chốc chốc quay đầu nhìn về phía cổ hương, sụt sùi rơi lệ.

Trước sau xe ngựa có bốn tên đại hán vóc người như thiết tháp cỡi ngựa đi theo. Bốn tên đại hán này đều mặt trọng giáp màu đen, đều cỡi chiến mã toàn thân màu đen, diện mạo cũng không khác nhau bao nhiêu, xem ra chắc là bốn huynh đệ. Thật ra bốn người này chính là Nguyệt vương Tứ Kiệt thanh danh hiển hách của đế quốc Minh Nguyệt: Ngũ Khôi Sơn, Ngũ Khôi Linh, Ngũ Khôi Hà, Ngũ Khôi Phong.

Tư Đồ Duệ sớm đã chờ sẵn ở Hồ Khiếu quan, vừa nhìn thấy chiếc xe ngựa có bọc lụa trắng từ xa, trong đôi mắt hơi mờ đục lập tức hiện lên vẻ đau thương không thể nói bằng lời. Nhìn thấy lụa trắng bọc bên ngoài xe ngựa phiêu đảng tung bay theo gió, Tư Đồ Duệ hiểu rằng Thu Vũ Đường đang để tang vị hôn phu, vì vậy hắn không thể nào không nhớ đến con trai mình Tư Đồ Hạo. Đáng tiếc rằng niềm hy vọng của họ Tư Đồ đã tử trận nằm lại trên lãnh thổ của nước địch.

Xe ngựa đi tới trước mặt Tư Đồ Duệ thì chậm rãi dừng lại.

Tư Đồ Duệ tung mình xuống ngựa, ôm quyền thi lễ về hướng xe ngựa:

- Lão thần tham kiến Nguyệt vương điện hạ.

Tiếng đàn thê thiết trong xe đột nhiên ngừng lại, một bàn tay trắng muốt đột nhiên thò ra từ trong xe, nhẹ nhàng vén rèm xe lên. Ba bóng mỹ nhân yếu điệu liên xuất hiện trước mặt Tư Đồ Duệ, ngồi trước cái bàn nhỏ trong xe đương nhiên là 'Vàng trắng sáng của đế quốc' Thu Vũ Đường, hai người còn lại chính là hai thị nữ thân tín của nàng: Thu Hàm Vận, Thu Ưc Nhu.

Thu Vũ Đường một thân áo trắng giản đơn, dung nhan tiêu tụy, đầu mày cuối mắt ẩn chứa vẻ đau buồn, hiển nhiên chưa thể nguôi ngoai từ sau cái chết của vị hôn phu.

Tư Đồ Duệ vừa thấy không thể nào cầm được hai hàng lệ già nua, thổn thức không thôi, trong lòng càng cảm thấy hổ thẹn đối với Thu Vũ Đường. Nếu như không phải hắn khư khư cố chấp, cố ý khởi binh Đông chinh, đế quốc đâu bị kiếp nạn như ngày nay, điện hạ sao mất vị hôn phu được?

Hiển nhiên Thu Vũ Đường nhìn thấy vẻ thống khổ trên mặt Tư Đồ Duệ đã đoán được phần nào, nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Thế sự vô thường, chuyện lành dữ khó mà biết trước, chuyện phải xảy ra thì cuối cùng cũng phải xảy ra, cái mất đi nhất định sẽ mất đi, lão tướng quân không cần vì vậy mà tự trách. Về phần hơn bảy trăm vạn dân chúng Thanh Châu, lão tướng quân sắp xếp ra sao?

Tư Đồ Duệ nghiêm nghị:

- Lão thần đã phái ra phần lớn quân đội hộ tống dân chúng rút lui khỏi quê nhà.

- Ủ!

Thu Vũ Đường gật nhẹ, giọng nói đầy vẻ thương xót:

- Quân đội hết thì có thể chiêu mộ lại, nhà cửa bị phá thì có thể xây dựng lại, chỉ có dân chúng mất đi thì vĩnh viễn không có cách nào tìm lại được. Dân chúng chính là căn bản của đế quốc, lão tướng quân, bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ dân chúng Thanh Châu, làm cho bọn họ tránh khỏi tai hoạ đao binh.

144. Chương 150: Tranh Chấp

- Điện hạ yên tâm, lão thần nhất định dốc hết toàn lực ứng phó.

Thu Vũ Đường nhẹ gật đầu, lại hỏi:

- Lão tướng quân, hiện tại đại quân của đế quốc Quang Huy tới đâu rồi?

Tư Đồ Duệ nói:

- Lão thần vừa nhận được tin cấp báo của Yến Trường Không, ngay tối hôm qua, quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ đã vào tới thành Hà Nguyên. Hai liên đội của sư đoàn số Hai cũng đã rút lui khỏi thành Hà Nguyên theo kế hoạch, đang di chuyển đến khu vực chỉ định.

Thu Vũ Đường nhẹ gật đầu, nói với vẻ lo lắng:

- Lần này đại quân của đế quốc Quang Huy ồ ạt Tây chinh, đế quốc không kịp chuẩn bị gì cả. Năm đại quân đoàn Vân Châu, Tịnh Châu, Định Châu ở phương Bắc và Dự Châu, Ứng Châu ở phương Nam ít nhất phải mất hai tháng mới có thể chạy tới Lạc Kinh. Còn về Sóc Châu và U Châu, chỉ sợ là mất ba tháng mới có thể chạy tới, lão tướng quân, trách nhiệm trên vai ngài rất nặng nề.

Khuôn mặt già nua của Tư Đồ Duệ bỗng dưng lộ vẻ hào hùng, đồng dặc nói:

- Điện hạ yên tâm, mặc dù Đông chinh thất bại, nhưng lòng quân của các tướng sĩ Đông chinh cũng không hề tan rã, quyết tâm hy sinh vì nước của các tướng sĩ cũng rất lớn. Lão thần không dám nói bừa rằng sẽ đánh bại năm mươi vạn đại quân xâm lấn của đế quốc Quang Huy, thế nhưng cầm cự với bọn chúng trong thời gian hai tháng vẫn thừa sức.

Thu Vũ Đường lại nói:

- Nhưng lão tướng quân cũng không nên quyết chiến chính diện cùng quân địch, chờ cho dân chúng rút lui khỏi Thanh Châu lập tức bỏ Thanh Châu lui về thủ Hổ Khiếu quan. Lúc này đế quốc rất thiếu thốn lão binh giàu kinh nghiệm có thể đánh trận sa trường, hơn hai mươi vạn đại quân dưới tay lão tướng quân là lão binh tinh nhuệ thân trải trăm trận, nhất định phải cố gắng bảo toàn. Tương lai gây dựng lại các đại quân đoàn của đế quốc không thể thiếu bọn lão binh này.

Tư Đồ Duệ nghiêm nghị:

- Lão thần đã hiểu.

- Ôi...

Thu Vũ Đường thở dài sâu kín, buồn bã nói:

- Hai nước sắp sửa xảy ra đại chiến, chỉ có dân chúng là những người phải hứng chịu khổ đau thực sự...

Thành Hà Nguyên, nơi đóng quân của quân đoàn Tây Bộ.

Nhân lúc rảnh rỗi, Mạnh Hổ đang cùng Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo suy diễn các khả năng có thể xảy ra của lần Tây chinh này.

Mạnh Hổ nhip tay trên bàn, nói với vẻ vô cùng khẳng định:

- Nếu như Mông Diễn hoàn toàn tuân theo chiến lược Thanh Châu mà Mông Khác đã vạch ra từ trước, vậy đế quốc Minh Nguyệt chắc chắn phải mất.

- Chính xác.

Cổ Vô Đạo gật đầu:

- Nếu như vậy, đại quân của đế quốc Quang Huy sau khi thắng trận Tây chinh này sẽ chiếm lĩnh Thanh Châu, như vậy thực lực của hai nước sẽ phát sinh chuyển biến về căn bản. Chuyện quan trọng hơn là đế quốc Minh Nguyệt sau chiến tranh tất nhiên sẽ tan hoang xơ xác, tổn thương mọi mặt, còn đế quốc Quang Huy trừ ra tiêu hao về vật tư thì gần như không tổn thất chút nào. Theo thời gian trôi qua, sự chênh lệch về thực lực giữa hai đế quốc chẳng những không thu ngắn lại mà càng ngày càng mở rộng thêm.

Tất Điều Tử nói:

- Cho nên chúng ta phải ngăn cản không để cho cục diện như thế xuất hiện.

Đối với lai lịch của Cổ Vô Đạo, Tất Điều Tử cũng đã biết rất rõ ràng, cho nên lời nói cũng không có gì e ngại. Dù sao hiện tại Cổ Vô Đạo cũng đã không thể theo đế quốc Minh Nguyệt và đế quốc Tinh Hà, hẳn ngoài con đường đi theo Mạnh Hổ đã không còn con đường nào khác có thể đi, ít nhất trước mắt là như vậy.

Mạnh Hổ trầm ngâm:

- Thành Hà Nguyên không đánh mà tan, quân đoàn Tây Bộ không tổn chút sức lực nào mà lập được đại công, nhất định việc này sẽ gây kích thích cho Mông Diễn. Thế nhưng có thể làm cho Mông Diễn hẳn thay đổi chiến lược Thanh Châu hay không vẫn còn khó nói.

Tất Điều Tử nói:

- Theo như sự hiểu biết của ty chức về Mông Diễn, hẳn sẽ thay đổi.

Cổ Vô Đạo đột nhiên lên tiếng:

- Tướng quân và Tất huynh ngàn vạn lần không nên bỏ qua một người, hẳn chính là sư phụ kiêm quân sư tâm phúc của Mông Diễn-Sử Di Viễn. Mặc dù ty chức chưa tiếp xúc với hắn nhiều lắm, nhưng cũng đã có tiếp xúc qua vài lần, trí mưu và kiến thức của tên này biểu hiện ra vượt xa người thường, có thể Mông Diễn không nhìn ra, nhưng tên này nhất định nhìn ra được. Lần này đại quân của đế quốc Minh Nguyệt rút lui về phía sau không phải đơn giản như bề ngoài.

Tất Điều Tử nói với giọng ngưng trọng:

- Tướng quân, tình huống này chúng ta chưa dự đoán được.

Chân mày Mạnh Hổ cũng đang lặng lẽ cau lại, nếu như bên cạnh Mông Diễn quả thật có một cái túi khôn như thế, vậy chuyện này vô cùng phiền phức.

Tất Điều Tử cũng cảm giác được nỗi lo buồn của Mạnh Hổ, vội thấp giọng nói:

- Chỉ mong tên Sử Di Viễn kia chỉ là hạng người chỉ có hư danh mà thôi.

Cổ Vô Đạo lắc đầu, thần sắc tỏ ra ngưng trọng:

- Tất huynh đại tài, tiểu đệ cam bái hạ phong, thế nhưng tài năng của tên Sử Di Viễn kia tuyệt đối không dưới Tất huynh, chuyện này tiểu đệ dám lấy đầu ra bảo đảm!

Cổ Vô Đạo vừa dứt lời, đột nhiên Trương Hưng Bá sải bước vào trường, lớn tiếng bẩm báo:

- Tướng quân, có tin khẩn của quan chỉ huy tối cao.

Mạnh Hổ vội đưa tay nhận thư, sau khi mở ra xem chỉ thấy có thư hai hàng chữ: "Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt không đánh mà lui, tình hình vô cùng khả quan, lệnh cho quân đoàn Tây Bộ ở tại chỗ đợi lệnh, không được khinh địch mạo hiểm tiến tới!"

- Ha ha, chuyện thành rồi!

Mạnh Hổ cười ha hả đưa thư cho Tất Điều Tử:

- Mông Diễn đã chui vào bẫy!

Tất Điều Tử vội vã xem qua, xong đưa cho Cổ Vô Đạo, lại nói:

- Sở dĩ Mông Diễn lệnh cho tướng quân và quân đoàn Tây Bộ ở tại chỗ đợi lệnh, đó là không muốn quân đoàn Tây Bộ tay không mà đoạt được công lao. Ha ha, xem ra Mông Diễn quả thật cho rằng đám tàn binh bại tướng của Tư Đồ Duệ chỉ là một cánh quân ô hợp không chịu nổi một kích.

Cổ Vô Đạo sau khi xem xong thư không cho là đúng:

- Mông Diễn và Phác Tấn Chi không nhìn ra vấn đề trong đó là chuyện rất bình thường. Tuy nhiên với tài trí của Sử Di Viễn, không thể nào không nhìn ra vấn đề trong đó, Mông Diễn lệnh cho quân đoàn Tây Bộ ở tại chỗ đợi lệnh, có lẽ quả thật là xuất phát từ sự cẩn thận đối với quân địch mà lo lắng.

- Chuyện này không thể nào!

Tất Điều Tử nói với vẻ vô cùng khẳng định:

- Cổ huynh vừa mới tới đây, cho nên vẫn không thể nào hiểu rõ quá trình diễn ra ân oán giữa tướng quân và Mông Diễn. Tóm lại cho nên nếu như lần này quân đoàn Tây Bộ lại được sung làm tiên phong, Mông Diễn tuyệt sẽ không yên lòng, cho nên Mông Diễn mới hạ lệnh cho quân đoàn Tây Bộ ở nguyên chỗ đợi lệnh, vì vậy không thể nào có chuyện xuất phát từ sự cẩn thận đối với quân địch mà lo lắng

- Vậy...

Cổ Vô Đạo nghe Tất Điều Tử xong cũng hiểu được rằng Tất Điều Tử nói có lý, trầm ngâm:

- Vậy việc này cũng hơi kỳ quái, chẳng lẽ Sử Di Viễn không đề tỉnh Mông Diễn hay sao? Vậy thì không có khả năng, Sử Di Viễn chính là sự phụ của Mông Diễn mà!

Mạnh Hồ khẽ mỉm cười:

- Hai vị tiên sinh không cần phải vì vấn đề này mà đau đầu nữa, Mông Diễn hạ lệnh cho quân đoàn Tây Bộ ở nguyên chỗ đợi lệnh là có dụng ý gì, chờ mấy ngày sau đại quân tới thành Hà Nguyên thì chuyện gì mà không biết?

Nửa tháng sau, đại quân của Mông Diễn đã thuận lợi vào thành Hà Nguyên.

Sau hai ngày nữa, quân đoàn Bắc Phương của Trọng Sơn cũng đến, năm đại quân đoàn Tây chinh lần này cuối cùng đã tụ hợp đầy đủ. Còn có hai ngàn tên lão binh cận vệ quân mà Mông Khác điều động bổ sung cho quân đoàn Tây Bộ cùng năm mươi tên học viên tốt nghiệp học viện quân sự Hoàng gia cũng đã chính thức trở thành thành viên của quân đoàn Tây Bộ. Mạnh Hồ đã đặc biệt tổ chức một nghi thức nghênh đón long trọng.

Bất quá cuối cùng hai ngàn tên lão binh nọ bị Mạnh Hồ phân cho bọn Chiến Ứng bốn tên sư đoàn trưởng mang về sung vào đội cận vệ của chúng. Dù sao đi nữa, hơn hai ngàn tên lão binh kia là từ quân đoàn cấm vệ điều động tới, vậy quân đoàn cấm vệ là gì? Đây chính là quân đoàn tinh nhuệ trực thuộc Hoàng gia, lòng trung thành đối với đế quốc và Hoàng gia tất nhiên không cần phải nghi ngờ, lão binh như vậy Mạnh Hồ sao dám yên tâm sử dụng?!

Năm mươi tên học viên tốt nghiệp học viện quân sự Hoàng gia không biết trời cao đất rộng là gì, ngay hôm vừa đến thành Hà Nguyên đã đưa ra yêu cầu với Mạnh Hồ, đòi cho cả bọn xuống lãnh đạo các liên đội, đại đội, nhưng làm sao Mạnh Hồ để cơ hội này cho bọn chúng được? Cuối cùng năm mươi tên học viên kia bị Mạnh Hồ sắp xếp tại bộ tham mưu quân đoàn, chịu trách nhiệm bưng trà rót nước cho Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo. Tên nào bằng lòng thì cứ ở nguyên trên bộ tham mưu, tên nào không bằng lòng thì ở đâu tới cứ việc trở về nơi đó.

Tối ngày hôm đó, Mông Diễn triệu tập hội nghị quân sự ở thủ phủ thành Hà Nguyên.

Tất cả tướng lĩnh cấp bậc sư đoàn trưởng trở lên của năm đại quân đoàn đều tham dự hội nghị, đại sảnh của thủ phủ thành Hà Nguyên đèn đuốc sáng choang, các tướng đều đã tụ tập, gần một nửa tướng quân của đế quốc Quang Huy đều đang tụ tập ở đây!

Thảm đỏ đất tiền trải thẳng từ cửa đại sảnh dẫn thẳng lên một cái đài cao ở phía Bắc đại sảnh.

Trên đài bày ra ba cái ghế lớn bọc gấm, quan chỉ huy tối cao của đại quân Tây chinh ngồi ở giữa, bên trái là Tổng đốc Bắc Phương Trọng Sơn, bên phải là quân đoàn trưởng quân đoàn Tây Bộ Mạnh Hổ. Bên dưới đài, bốn quân đoàn trưởng và tham mưu trưởng của năm đại quân đoàn ai nấy ngồi theo quân đoàn của mình, chia ra hai bên trái phải, trật tự đầu vào đây.

Quét mắt nhìn khắp đại sảnh một vòng, Mông Diễn cất cao giọng:

- Các vị, tình thế của chiến trường Thanh Châu vừa xảy ra biến hoá làm cho người khác không thể nào ngờ tới. Có nhiều dấu hiệu cho thấy, đại quân Đông chinh của Tư Đồ Duệ sau nhiều lần nếm mùi thất bại liên tục đã bị tan rã lòng quân, chuyện này có thể thấy được từ khi bọn chúng không đánh mà bỏ thành Hà Nguyên.

Nghe đến đây, Mạnh Hổ cảm thấy trong lòng sáng khoái, quả nhiên Mông Diễn cũng đã chui vào bẫy.

Trọng Sơn ngồi bên tay trái Mông Diễn lập tức cau mày. Bởi vì hắn vừa mới tới cho nên chưa hiểu rõ thế cục của chiến trường Thanh Châu, nhưng hắn hiểu rất rõ Tư Đồ Duệ là một lão binh có ý chí kiên định. Một lão binh như vậy tuyệt đối không thể nào chỉ vì thất bại vài trận mà đã bị suy sụp tinh thần, chuyện đại quân của đế quốc Minh Nguyệt không đánh mà bỏ thành Hà Nguyên nhất định là có ẩn tình gì khác.

- Xét vì thế cục của chiến trường Thanh Châu đã phát sinh biến hoá, bản vương cho rằng chiến lược đã định từ trước đến bây giờ đã lộ vẻ bảo thủ, lần Tây chinh này hoàn toàn có thể đạt được thắng lợi lớn hơn nữa!

Mông Diễn ngừng lại một chút, sau đó đột nhiên đứng dậy, cất cao giọng nói:

- Quan chỉ huy tối cao của đại quân Tây chinh lệnh cho Mạnh Hổ quân đoàn Tây Bộ, Trọng Sơn quân đoàn Bắc Phương!

Mạnh Hổ và Trọng Sơn vội vàng đứng dậy, đồng thanh đáp:

- Có!

Mông Diễn quay đầu lại nhìn Mạnh Hổ với vẻ lạnh lùng, giọng nói âm trầm:

- Mạnh Hổ người dẫn quân đoàn Tây Bộ đi về hướng Bắc, chịu trách nhiệm chặt đứt con đường cứu viện của bốn châu phía Bắc đế quốc Minh Nguyệt. Tổng đốc Trọng Sơn dẫn quân đoàn Bắc Phương đi về hướng Nam, chịu trách nhiệm chặt đứt con đường cứu viện của ba châu phía Nam đế quốc Minh Nguyệt. Bản vương tự mình dẫn ba quân đoàn cận vệ, Tây Bắc, Tây Nam đi theo trung lộ, đánh thẳng Tây Kinh!

- Điện hạ không thể!

Mông Diễn vừa dứt lời, Trọng Sơn lập tức lớn tiếng phản đối:

- Đại quân của Tư Đồ Duệ không đánh mà lui, tình hình vô cùng khả quan, nhưng lão thần cho rằng tuyệt đối không phải là vì nguyên nhân lòng quân tan nát. Rất có thể là vì bảo tồn thực lực, hoặc là có âm mưu khác, điện hạ tuyệt đối không thể sinh lòng khinh địch, huống chi chia quân xuất kích là chuyện tối kỵ của nhà binh, rất dễ dàng bị địch nhân kích phá dần dần!

- Trọng Sơn!

Mông Diễn nghe vậy thoáng chốc cau mày, lạnh lùng nói:

- Đừng quên bản vương mới là quan chỉ huy tối cao của đại quân Tây chinh. Vừa rồi là bản vương hạ lệnh tác chiến, không phải là muốn trưng cầu ý kiến của người.

Trọng Sơn vẫn không nao núng:

- Nhưng lão thần cũng là quan chỉ huy thứ hai của đại quân Tây chinh, phụng mệnh của Vương gia, có quyền phản đối chuyện điện hạ bất tuân quân lệnh!

- Người nói cái gì?

Mông Diễn thốt nhiên giận dữ:

- Người dám nói bản vương bất tuân quân lệnh?

- Sự thật chính là như vậy, lão thần cho rằng việc chia quân xuất kích tuyệt đối không thể làm, đây là chuyện có thể gây nên hoạ lớn!

Trọng Sơn đã bị ép không còn đường lui nữa, thân là lão thần của đế quốc, Trọng Sơn đối với Hoàng gia lòng trung can đảm, cho dù không có Yến vương Mông Khác là chỗ dựa sau lưng, Trọng Sơn cũng không dễ dàng buông bỏ nguyên tắc.

145. Chương 151: Lựa Chọn Khó Khăn

Hai mươi mấy tên sư đoàn trưởng ở phía dưới ai nấy nhìn nhau, sợ đến mức ngáy người, bọn chúng không ngờ rằng hai vị quan chỉ huy lại bất đồng ý kiến với nhau đến mức như vậy. Theo như lẽ thường, hẳn là Mông Diễn, Trọng Sơn và Mạnh Hổ phải thông qua trước với nhau, nhất trí với nhau, sau đó mới triệu tập hội quân sự tuyên bố quyết định. Nhưng theo như tình hình bây giờ, chuyện này dường như Mông Diễn đã không thông qua trước với Trọng Sơn và Mạnh Hổ.

Trên thực tế, quả thật Mông Diễn chưa hề thông qua hai vị quan chỉ huy còn lại. Vốn hẳn tưởng rằng trong hội nghị quân sự có các tướng lĩnh cao cấp từ sư đoàn trưởng trở lên tham gia, Trọng Sơn và Mạnh Hổ có bất đồng ý kiến với hẳn cũng sẽ tuyệt đối không dám phản bác vì kiêng nể thể diện của hẳn. Dù sao hẳn cũng là hoàng tử kiêm quan chỉ huy tối cao, nhưng Mông Diễn không ngờ, tuy Mạnh Hổ không lên tiếng, nhưng Trọng Sơn lại phản bác ý kiến của hẳn trước tiên.

Thái độ của Trọng Sơn rất kiên quyết, có vẻ như một bước cũng không nhường, bầu không khí trong đại sảnh nhất thời trở nên khẩn trương hẳn lên.

Về mặt của Mông Diễn âm trầm bất định, xem ra sắp sửa bộc phát, đột nhiên Sử Di Viễn ho nhẹ một tiếng, bước ra khỏi hàng:

- Nếu như ý kiến của điện hạ và Trọng Sơn đại nhân bất đồng với nhau, hay là nghe thử ý kiến của tướng quân Mạnh Hổ xem sao?

Lúc này mọi người mới nhớ ra đại quân Tây chinh trừ quan chỉ huy tối cao và quan chỉ huy thứ hai, vẫn còn quan chỉ huy thứ ba.

Sự sắp xếp của Mông Khác thật ra là một hình thức khác của chế độ biểu quyết, bất quá phạm vi giới hạn rất nhỏ, chỉ nằm trong ba vị chỉ huy mà thôi.

Sử Di Viễn vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người trong đại sảnh đồng loạt đổ dồn về phía Mạnh Hổ, ngay cả Mông Diễn không nhịn được quay đầu lại nhìn về phía Mạnh Hổ. Bất quá hẳn cũng không hề hy vọng gì ở Mạnh Hổ, mối quan hệ tồi tệ giữa hai người gần như đã công khai hoá, Mạnh Hổ không thể nào không biết tâm tư của hẳn đối với Triệu Thanh Hạm ra sao, cho nên chắc chắn Mạnh Hổ không thể nào ủng hộ Mông Diễn hẳn.

Thậm chí trong lòng Mông Diễn bắt đầu thầm trách Sử Di Viễn lảm lời, chỉ một mình Trọng Sơn đã làm cho hẳn không có cách nào hạ đài. Nếu như Mạnh Hổ ra mặt ủng hộ Trọng Sơn, như vậy dựa theo phân bố chức quyền của ba vị chỉ huy, kế hoạch chia binh xuất kích mà Mông Diễn đưa ra sẽ hoàn toàn bị bác bỏ, đây là chuyện mà Mông Diễn không thể nào chấp nhận.

Trong lòng Mạnh Hổ cũng hơi xao động, mặc dù kế hoạch chia binh xuất kích mà Mông Diễn đưa ra hơi ngoài dự đoán một chút, nhưng xem ra ý định của hẳn cũng đã bộc lộ rất rõ ràng. Mông Diễn cố ý phái Trọng Sơn suất lĩnh quân đoàn Bắc Phương đi đường phía Nam, mà bảo Mạnh Hổ dẫn quân đoàn Tây Bộ đi về phía Bắc, chắc chắn dụng ý là muốn mượn con dao đế quốc Minh Nguyệt để diệt trừ Mạnh Hổ và quân đoàn Tây Bộ của hẳn.

Đối với Mông Diễn mà nói, kết quả lý tưởng nhất chính là quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ và đại quân của đế quốc Minh Nguyệt hai bên cùng chết.

Chưa bao giờ Mạnh Hổ cảm thấy khó lựa chọn như bây giờ.

Nếu như ủng hộ ý kiến của Trọng Sơn, quân đoàn Tây Bộ đương nhiên cũng không cần một mình đối mặt với sự uy hiếp của quân cứu viện đế quốc Minh Nguyệt. Nhưng nếu đại quân Tây chinh của đế quốc Quang Huy hoàn toàn chấp hành theo chiến lược Thanh Châu mà Mông Khắc đã hoạch định từ trước, Mạnh Hổ cũng không muốn chuyện này xảy ra. Hắn không muốn đế quốc Quang Huy trở thành một siêu cấp đế quốc có số dân lên tới số ức, diện tích lãnh thổ mở mang.

Nếu như ủng hộ ý kiến của Mông Diễn, một mình quân đoàn Tây Bộ phải đối mặt với viện quân của đế quốc Minh Nguyệt ở ba châu, thậm chí là bốn châu phương Bắc.

Nếu như chỉ có viện quân của ba, bốn châu phương Bắc, Mạnh Hổ cũng không lo lắng, Mạnh Hổ lo lắng nhất là Thu Vũ Đường sẽ nhân cơ hội mà kích phá từng người. Hơn nữa khẳng định sẽ lựa chọn quân đoàn Tây Bộ của hắn để đột phá vòng vây, lúc ấy vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng. Lúc ấy viện quân của ba, bốn châu phương Bắc sẽ được tăng cường thêm hai đại quân đoàn cận vệ, cấm vệ dưới tay Thu Vũ Đường, tổng binh lực của đại quân đế quốc Minh Nguyệt có thể là hơn năm mươi vạn. Mặc dù hơn năm mươi vạn đại quân kia phần lớn đều là tân binh, nhưng quân đoàn Tây Bộ không phải cũng toàn là tân binh sao?

Ở bên dưới đài, vẻ mặt Tất Điều Tử lộ vẻ khẩn trương thấy rõ, ánh mắt nhìn Mạnh Hổ cũng tràn ngập lo âu.

Trong đám người, Sử Di Viễn thấy Mạnh Hổ rất lâu không lên tiếng, không khỏi cất tiếng ho nhẹ:

- Tướng quân Mạnh Hổ, có lẽ ngài nên nói cho mọi người biết qua một chút về cách nhìn của ngài.

Mạnh Hổ bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Sử Di Viễn một chút, sau đó mới cất cao giọng:

- Ty chúc cho rằng ý kiến của điện hạ là chính xác, thế cục của chiến trường Thanh Châu quả thật đã nảy sinh ra biến hoá không ngờ, chiến lược Thanh Châu mà Vương gia hoạch định từ trước đã lộ vẻ bảo thủ, ty chúc hoàn toàn ủng hộ kế hoạch chia quân xuất kích của điện hạ.

- Ấc...

- Cái gì?!

Mông Diễn và Trọng Sơn nghe vậy ngạc nhiên, trên mặt hai người đều lộ vẻ không thể tin được.

Trọng Sơn kinh ngạc nhiều hơn, trong mắt toát ra sự tức giận và thất vọng, hắn hoàn toàn không ngờ Mạnh Hổ lại ủng hộ kế hoạch chia quân xuất kích của Mông Diễn. Mặc dù hắn biết về Mạnh Hổ chưa nhiều lắm, nhưng dựa trên những chiến tích huy hoàng mà Mạnh Hổ đã lập được, có thể thấy Mạnh Hổ cũng không phải là một kẻ vũ phu không có tầm nhìn chiến lược, nếu không Yển vương Mông Khắc cũng không thể nào giao cho trách nhiệm quan chỉ huy thứ ba. Thế nhưng bây giờ, Mạnh Hổ lại ủng hộ kế hoạch chia quân xuất kích của Mông Diễn ra ngoài dự đoán của mọi người, chuyện này là sao đây?

Mông Diễn vừa cao hứng vừa pha lẫn chút hoài nghi. Có sự ủng hộ của Mạnh Hổ, kế hoạch chia quân xuất kích có thể tiến hành thuận lợi, điều này làm cho Mông Diễn cảm thấy cao hứng. Nhưng chuyện làm cho Mông Diễn cảm thấy hoài nghi chính là hắn không ngờ Mạnh Hổ lại đứng về phía hắn, tên này mất trí rồi sao? Hay đột nhiên trong lúc này trí thông minh của Mạnh Hổ lại giảm xuống ngang với một con heo? Chẳng lẽ Mạnh Hổ không nhìn ra kế hoạch chia quân xuất kích này rõ ràng là muốn mượn dao để quốc Minh Nguyệt giết hắn và quân đoàn Tây Bộ của hắn? Không thể như vậy được!

Không biết tại sao, Mông Diễn đột nhiên cảm thấy một nỗi bất an không rõ vì sao.

Bất quá kế hoạch chia quân làm ba đường xuất kích như vậy là đã định, trong ba vị chỉ huy, Mạnh Hổ và Mông Diễn đều tán thành chia quân xuất kích.

Người duy nhất phản đối- Trọng Sơn-đã không còn cách nào thay đổi đại cục.

Thành Tây Kinh, phủ Nguyệt vương.

Thu Vũ Đường một thân xiêm y trắng toát dáng đẹp mê hồn đứng như ngọn tùng cô độc trên ngọn giả sơn, đang ngẩn người ra nhìn về chân trời phía Đông xa tít tắp. Từng cơn gió lạnh thỉnh thoảng thổi qua tấm thân gầy guộc trong bộ xiêm y trắng toát, dường như cả người nàng bất cứ lúc nào cũng có thể theo gió bay đi. Giữa hoa viên bốn bề hiu quạnh thê lương, hình bóng yếu ớt của Thu Vũ Đường càng lộ rõ vẻ cô đơn tịch mịch.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, thị nữ Thu Hàm Vận mang áo hồ cừu khoác lên người Thu Vũ Đường, giọng nói ngập vẻ xót thương:

- Điện hạ lại nghĩ tới phò mã gia phải không?

- Ôi...

Thu Vũ Đường thở dài sâu kín, lắc đầu nói:

- Hiện tại là lúc quốc gia đương đầu với kiếp nạn, còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện tư tình nhi nữ? Ta đang lo lắng cho mấy trăm vạn dân chúng Thanh Châu, còn có hai mươi mấy vạn tướng sĩ của đế quốc dưới tay lão tướng quân...

Thu Hàm Vận nói:

- Tiểu tỳ tin tưởng Tư Đồ lão tướng quân có thể làm được, đối với điện hạ lại càng tin tưởng nhiều hơn. Loạn Thất vương năm ấy có hơn trăm vạn quân phản loạn, thanh thế lớn đến mức nào, không phải lúc ấy điện hạ đã ra tay ngăn cơn sóng dữ, gần như chỉ bằng vào lực lượng của chính mình mà cứu vớt đế quốc. Mặc dù lần này đại quân của đế quốc Quang Huy thanh thế hùng hãn, nhưng bất quá cũng chỉ có năm mươi vạn, còn chưa đủ cho điện hạ khẽ động một ngón tay.

- Nha đầu ngốc này...

Thu Vũ Đường cười khổ lắc đầu:

- Thế cục của đế quốc hiện tại không thể so sánh với loạn Thất vương ngày trước, sự hùng mạnh của đại quân đế quốc Quang Huy càng không phải quân phản loạn ngày trước có thể so sánh được. Sự hung hiểm của lần này quả thật vượt xa loạn Thất vương, cho dù là ta cũng không dám chắc chắn đế quốc sẽ giành được thắng lợi cuối cùng. Chuyện đã đến nước này chỉ có thể tận nhân lực mà tri thiên mệnh!

Thế nhưng Thu Hàm Vận vẫn tràn đầy tự tin:

- Tiểu tỳ vẫn tin tưởng điện hạ, điện hạ nhất định có thể đánh bại địch nhân.

Thu Vũ Đường cười khổ một tiếng, không nói thêm lời nào nữa, Thu Hàm Vận chỉ là một tiểu nha đầu không biết thế nào là quốc gia đại sự. Lần này sự hung hiểm mà đế quốc gặp phải, loạn Thất vương sao thể so sánh được!? Trước hết chưa nói đến việc hai mươi mấy vạn đại quân mỗi một của Tư Đồ Duệ có thể ngăn cản được năm mươi vạn đại quân như hổ như lang của đế quốc Quang Huy hay không. Cho dù ngăn được, mà viện quân các châu ở hai phía Nam Bắc cũng thuận lợi chạy tới Tây Kinh, tình thế nghiêm trọng của đế quốc Minh Nguyệt cũng không có khả năng giảm bớt về căn bản.

Thu Vũ Đường vô cùng bất đắc dĩ phát hiện ra, muốn dần dần hoá giải thế cục nghiêm trọng mà đế quốc Minh Nguyệt đang gặp phải, muốn cho đế quốc tránh khỏi hoạ diệt vong, vậy cần phải đoạt lại Thanh Châu hơn nữa còn phải đánh cho tan tác hơn năm mươi vạn đại quân của đế quốc Quang Huy. Chỉ có như vậy, đế quốc Quang Huy mới bị tổn thương nguyên khí giống như đế quốc Minh Nguyệt, hai đại đế quốc mới có thể cùng nhau trở lại vạch xuất phát ban đầu.

Thế nhưng muốn thực hiện được mục tiêu này đâu phải chuyện dễ dàng, có lẽ chỉ có hy vọng Thánh nữ Quang Minh giáng trần mới có thể làm ra chuyện thần kỳ này!

Thành Hà Nguyên, nơi đóng quân của quân đoàn Tây Bộ.

Vừa vào đại sảnh, Cổ Vô Đạo có vẻ lo lắng tiến lên nghênh đón:

- Tướng quân, tại hội nghị quân sự Mông Diễn có nói gì đến chuyện sửa đổi chiến lược Thanh Châu hay không?

Hiện tại Cổ Vô Đạo là đối tượng truy nã của hai đại đế quốc, cho dù là ở quân đoàn Tây Bộ cũng không thể lộ diện công khai. Cho nên hội nghị quân sự chính quy như vậy đương nhiên không thể tham dự được, hẳn chỉ còn cách ở trong đại doanh của Mạnh Hổ ngồi chờ tin tức mà thôi.

Mạnh Hổ gật đầu:

- Đã nói, Mông Diễn đã hoàn toàn sửa đổi chiến lược Thanh Châu của Mông Khác, còn muốn chia quân xuất kích.

- A, chia quân xuất kích?

Cổ Vô Đạo thất thanh kêu lên:

- Mông Diễn muốn chia quân xuất kích sao? Đây không phải là tự mình lộ ra sơ hở tạo cơ hội cho đế quốc Minh Nguyệt sao?

- Vậy cũng chưa chắc!

Mạnh Hổ nghiêm nghị nói:

- Nếu như người biết được kế hoạch chia quân ba đường xuất kích của Mông Diễn, đương nhiên sẽ cho là như vậy. Nhưng nếu đứng ở góc độ khách quan, ta lại cho rằng kế hoạch chia quân ba đường xuất kích của Mông Diễn là một nước cờ rất tuyệt, mặc dù hơi mạo hiểm một chút, nhưng nếu từ trong mạo hiểm mà thành công, vậy đế quốc Minh Nguyệt sẽ bị diệt vong ngay lập tức!

- Đúng vậy!

Tất Điều Tử cũng gật đầu tán thành:

- Quả thật chúng ta hơi xem nhẹ Mông Diễn rồi, không ngờ hắn có thể nghĩ ra một kế hoạch xuất sắc như vậy!

Cổ Vô Đạo vội kêu lên:

- Tất huynh, rốt cục kế hoạch của Mông Diễn ra sao?

Tất Điều Tử liền đem kế hoạch của Mông Diễn nói lại cho Cổ Vô Đạo, Cổ Vô Đạo nghe xong nhất thời sắc mặt đại biến:

- Kế hoạch này thật là độc, Mông Diễn cố ý xuất ra hai cánh quân Nam Bắc, thoát nhìn như là ngăn cản viện quân của địch, thật ra muốn lấy quân ở hai cánh làm mồi nhử, dẫn dụ đế quốc Minh Nguyệt tập trung binh lực để kích phá từng cánh một. Nếu mọi chuyện diễn ra đúng như vậy, đại quân trung lộ của Mông Diễn chỉ cần đối mặt với hơn hai mươi vạn tàn binh bại tướng của Tư Đồ Duệ mà thôi, áp lực đã giảm đi rất nhiều.

Mạnh Hổ gật đầu:

- Nếu là như vậy, quyết định thành bại của cuộc Tây chinh này chỉ có một nhân tố mà thôi, chính là phải xem ai có thể tranh trước được! Nếu như quân của đế quốc Minh Nguyệt phá được một trong hai cánh quân Nam Bắc của ta, như vậy kết quả tốt nhất là quân ta sẽ phải rút lui cố thủ Thanh Châu, kết quả tồi tệ nhất là bị tiêu diệt toàn quân. Nhưng nếu đại quân trung lộ của Mông Diễn đánh tan hơn hai mươi vạn tàn binh bại tướng của Tư Đồ Duệ trước, vậy thì đế quốc Minh Nguyệt sẽ bị diệt vong lập tức!

- Sử Di Viễn!

Cổ Vô Đạo nói với giọng quả quyết:

- Đây nhất định là độc kế do Sử Di Viễn nghĩ ra!

- Chính là hắn!

Mạnh Hổ cũng nói với giọng vô cùng khẳng định:

- Tất cả những chuyện phát sinh trong hội nghị quân sự hôm nay tựa hồ Sử Di Viễn đã nắm hết trong lòng bàn tay. Bao gồm cả tranh chấp giữa Trọng Sơn và Mông Diễn, thậm chí ngay cả chuyện cuối cùng ta đồng ý với kế hoạch của Mông Diễn cũng đã nằm trong dự liệu của hắn, đó quả thật là một đối thủ vô cùng đáng sợ!

146. Chương 152: Đêm Trước Ngày Chia Quân

- Tướng quân có nghĩ tới chuyện này không, Thu Vũ Đường ắt sẽ khai đao với quân đoàn Tây Bộ của chúng ta!

- Không phải là có thể!

Mạnh Hồ lắc đầu, giọng nghiêm nghị:

- Mà là nhất định, dù là công hay tư, Thu Vũ Đường nhất định sẽ khai đao với quân đoàn Tây Bộ của chúng ta.

Tất Điều Tử hơi lo lắng:

- Vậy chuyện chia quân lần này đối với quân đoàn Tây Bộ thật vô cùng hung hiểm...

- Nguy hiểm nhất định là phải có.

Mạnh Hồ cười ha hả, trong mắt đột nhiên loé lên một vẻ cuồng nhiệt, giọng tàn nhẫn:

- Thế nhưng nguy hiểm tồn tại cùng chung với cơ hội, lần này chia quân đối với quân đoàn Tây Bộ không phải là một cơ hội luyện quân rất tốt hay sao? Thủy chung ta vẫn tin tưởng, một cánh quân như hổ như lang chỉ có thể hình thành từ trong thực chiến, tuyệt đối không phải là do huấn luyện suông mà thành!

- Đúng vậy.

Tất Điều Tử gật đầu:

- Chia quân lần này, quân đoàn Tây Bộ dùng binh lực một quân đoàn đối mặt với binh lực ít nhất là năm mươi vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt, đây quả thật là một cơ hội luyện quân hiếm có. Ty chức tin tưởng tướng quân nhất định có thể xuất lĩnh quân đoàn Tây Bộ từ giữa đại quân trùng trùng của đế quốc Minh Nguyệt mở ra một đường máu, cuối cùng có thể luyện ra một cánh quân kiêu dũng thiện chiến như hổ như lang!

Mạnh Hồ hung hăng nắm chặt hai đấm, gằn giọng:

- Chuyện quan trọng hơn là vận mệnh của Mông Diễn và hơn ba chục vạn đại quân trung lộ của hắn cũng hoàn toàn bị chúng ta nắm chặt trong tay. Nếu như trong lúc cuộc chiến ở trung lộ đang diễn ra kịch liệt, chúng ta đột nhiên lui binh nhường đường cho hơn mười vạn đại quân của Thu Vũ Đường thoải mái xuôi Nam, hắc hắc, các người nghĩ kết quả sẽ như thế nào?

Tất Điều Tử nói:

- Kết quả tốt nhất là Mông Diễn bị tổn thất hai quân đoàn, kết quả tệ nhất là bị tiêu diệt toàn quân!

- Hai vị hãy nghĩ một chút xem, nếu như đại quân Tây chinh bị tiêu diệt toàn quân, thế cục của thế giới Trung Thổ sẽ trở thành như thế nào? Đế quốc Minh Nguyệt và đế quốc Quang Huy cùng bị tổn thương nặng nề, trong vòng mười năm không thể nào khôi phục nguyên khí. Mà chúng ta lại có trong tay một cánh quân gào thét như hổ như lang, lúc đó họ Mông dựa vào cái gì để bắt ta thần phục?

Trước mặt Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo, Mạnh Hồ không cần thiết phải che giấu dã tâm của hắn. Không sai, hắn muốn chiêu binh tự lập, cho tới bây giờ hắn vẫn không phải là kẻ cam chịu ở dưới người khác!

Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều thoáng vẻ chờ mong. Không nghi ngờ rằng cả hai đều là kẻ sĩ có mưu trí và năng lực rất cao, nhưng phàm là người có bản lãnh đều hy vọng

rằng một thân bản lãnh của mình có đất dụng võ và có cơ hội. Mà hiện tại Mạnh Hổ không thể cung cấp cho bọn họ một mảnh đất dụng võ cho thật tốt.

- Ty chúc chờ đến ngày tướng quân chiêu binh tự lập!

Về kích động trong mắt Tất Điều Tử tan đi rất nhanh, sắc mặt lại hồi phục vẻ ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Lần chia quân này tướng quân phải nắm chặt tiến độ hành quân, vừa bắt đầu thì tốc độ phải thật nhanh, bên cạnh Mông Diễn sẽ có người nói chuyện thay cho chúng ta, lúc ấy đại quân trung lộ của Mông Diễn cũng sẽ đẩy nhanh tốc độ theo quân ta. Sau đó chờ đến khi đại quân trung lộ của Mông Diễn đã xâm nhập được sâu vào nội địa, lúc ấy tướng quân phải giảm tốc độ hành quân lại, thậm chí có thể phải ngừng lại không đi tới nữa!

- Ha ha!

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Lão Tất người nên nghĩ rộng ra một chút, tên Sử Di Viễn này quả thật là một nhân vật thần bí. Theo như địa vị của hắn vừa là sư phụ vừa là quân sư tâm phúc của Mông Diễn, tương lai rất có thể bước lên địa vị cao cả để sự quyền cao chức trọng, đúng lý ra hắn phải tận tâm tận lực giúp đỡ Mông Diễn mới phải, nhưng trên thực tế tình hình lại hoàn toàn không phải như vậy.

Tất Điều Tử nói:

- Tên Sử Di Viễn này quả thật rất khá, nhưng không biết thân phận thật sự của hắn là gì?

- Thân phận thật sự của Sử Di Viễn là gì chúng ta không cần lo nghĩ!

Mạnh Hổ khoát tay, mỉm cười:

- Điều quan trọng là hiện tại lợi ích của chúng ta và hắn hoàn toàn nhất trí, bằng không hắn cũng sẽ không đổ thêm dầu vào lửa, âm thầm xúc tiến chuyện Mông Diễn sửa đổi chiến lược Thanh Châu của Mông Khác. Nếu như hiện tại lợi ích của chúng ta và hắn nhất trí với nhau, vậy sao không hợp tác với hắn, ha ha!

Cổ Vô Đạo nói:

- Ty chúc hiểu rõ tên Sử Di Viễn này không phải là một kẻ tốt lành gì, hơn nữa còn là một nhân vật vô cùng nguy hiểm.

Mạnh Hổ đưa tay vỗ nhẹ bả vai Cổ Vô Đạo:

- Lão Cổ người nói đúng, tên Sử Di Viễn này quả thật là một nhân vật nguy hiểm, hơn nữa sự hợp tác giữa chúng ta và hắn chỉ là có hạn mà thôi, sau khi lần Tây chinh này kết thúc nếu như tên này vẫn còn mạng trở về, vậy phải tìm cơ hội giết chết hắn.

Cổ Vô Đạo đồng tình:

- Tướng quân anh minh, nhân vật nguy hiểm giống như Sử Di Viễn nếu như tướng quân không thể dùng được, vậy nhất định phải nhanh chóng giết chết hắn!

Thủ phủ thành Hà Nguyên, hành dinh tạm thời của Mông Diễn.

Sau khi trở về hành dinh, Mông Diễn càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi, trong lòng hiểu rằng đúng ra Mạnh Hổ không nên ủng hộ kế hoạch chia quân ba đường xuất kích của hắn, nhưng Mạnh Hổ vẫn khẳng khái một mực ủng hộ, chẳng lẽ trong kế hoạch này có lỗ hổng nào đó mà chính mình không biết, nhưng Mạnh Hổ lại phát hiện ra? Mông Diễn càng nghĩ càng cảm thấy không yên, lập tức phái người cho đòi Sử Di Viễn đến hành dinh của mình.

Mông Diễn hỏi:

- Di Viễn tiên sinh, người có cảm thấy rằng cử chỉ và hành vi của Mạnh Hổ rất là khả nghi hay không?

Sử Di Viễn nói:

- Có phải điện hạ nghĩ rằng Mạnh Hổ không nên ủng hộ kế hoạch chia quân xuất kích mới đúng?

- Đúng vậy!

Mông Diễn cau mày:

- Tâm tư của tiểu vương đối với Thanh Hạm mọi người đều biết, trong lòng tên què mùa ấy cũng biết rất rõ ràng, hắn còn có thể có hảo tâm với tiểu vương sao?

Sử Di Viễn mỉm cười:

- Ha ha, vậy là điện hạ chưa hiểu được con người của Mạnh Hổ.

Mông Diễn nói:

- Lời này của tiên sinh là có ý gì?

Sử Di Viễn nói:

- Nếu như điện hạ nghiên cứu vài cuộc chiến mà Mạnh Hổ đã trải qua sẽ phát hiện rằng, tên này là một người vô cùng tự cao không có thói quen nghe người khác sai khiến. Thí dụ như trận chiến ở pháo đài Thiên Lang chém chết Tư Đồ Bưu, tên này không được ai cho phép mà đã tự tiện suất lĩnh một trung đội khinh bộ binh xuất kích. Còn có hai trận chiến ở pháo đài Hà Tây, tên này cũng không nghe theo quân lệnh của quân đoàn trưởng Triệu Nhạc...

- ...Cho nên lần này hắn có thể ủng hộ kế hoạch chia quân làm ba đường xuất kích của điện hạ cũng không có chút gì là kỳ quái, bởi vì nếu cùng nhau hành động với đại đội nhân mã, quân đoàn Tây Bộ của hắn sẽ bị điện hạ hạn chế. Còn nếu như chia quân ba đường xuất kích, quân đoàn Tây Bộ sẽ hoàn toàn nằm trong sự khống chế của hắn.

- Thì ra là như thế, vậy tiểu vương đã yên lòng.

Sau nghe Sử Di Viễn giải thích một phen, những ưu tư trong lòng Mông Diễn đã tiêu tan, rốt cục cũng yên lòng.

Nơi đóng quân của quân đoàn Tây Bộ, lều lớn ở trung quân.

Mạnh Hổ đang cùng Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo nghị sự thì bất chợt Trương Hưng Bá đi vào bẩm báo:

- Tướng quân, Tổng đốc Bắc Phương Trọng Sơn tới, có lẽ cũng sắp tới đây rồi.

- Trọng Sơn?

Tất Điều Tử nghe vậy thoáng cau mày, thấp giọng:

- Chuyện chia quân xuất kích cũng đã quyết định xong, hắn còn tìm tướng quân làm gì?

Mạnh Hổ trầm ngâm một chút, nói với Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo:

- Lão Cổ lánh đi một chút, ta và lão Tất ra ngoài lều nghênh đón.

Khi Mạnh Hổ và Tất Điều Tử ra khỏi lều nghênh đón, chỉ thấy Trọng Sơn đã bước tới, hơn nữa chỉ đi một mình. Mạnh Hổ và Tất Điều Tử vội vàng tiến lên hai bước, ôm quyền thi lễ:

- Tham kiến Tổng đốc đại nhân.

Trọng Sơn lạnh nhạt nói:

- Tướng quân Mạnh Hổ và lão phu đều là quan chỉ huy, cũng không cần đa lễ như vậy.

Mạnh Hổ khẽ cười, đưa tay nói:

- Xin mời lão tướng quân vào trong.

Trọng Sơn gật đầu, đi theo Mạnh Hổ vào trong lều. Sau khi hai người ngồi xuống, Mạnh Hổ cất tiếng hỏi:

- Lão tướng quân đêm khuya đến đây có phải là vì chuyện ban ngày vẫn còn canh cánh trong lòng không?

Trọng Sơn vuốt bộ râu rồng, bùi ngùi nói:

- Chuyện ban ngày lão phu quả thật chưa thể quên được, thế nhưng nghĩ cho kỹ lại, kế hoạch chia quân xuất kích mà điện hạ đưa ra cũng là một nước cờ hiểm hóc. Mặc dù có nguy hiểm lớn, thế nhưng nếu có thể mạo hiểm thành công, quả thật là có thể trực tiếp dồn đế quốc Minh Nguyệt đi đến chỗ diệt vong. Lão phu cũng đã có tuổi, đối với công danh lợi lộc, thị phi thành bại cũng đã không còn quá xem trọng nữa, lần này cũng liều cái mạng già này phụng bồi điện hạ và tướng quân đánh một trận diên cuồng!

Mạnh Hổ vui vẻ nói:

- Lão tướng quân có thể nghĩ được như vậy thật là tốt quá, nếu không, ba quan chỉ huy của đại quân Tây chinh ý kiến không hợp nhau, suy cho cùng cũng không phải là chuyện tốt.

Trọng Sơn gật đầu, lại nói:

- Bất quá còn có một chuyện lão phu còn phải nhờ cậy tướng quân.

Mạnh Hổ nghiêm nghị:

- Xin lão tướng quân cứ việc dặn dò.

Trọng Sơn nói:

- Chia quân lần này, lão phu đi cánh phía Nam, chỉ cần đối mặt với viện quân từ ba châu: Dự Châu, Ứng Châu và U Châu. U Châu chính là vùng đất Nam Man, đường đi vô cùng gian nan hiểm trở hơn nữa xa xôi vạn dặm. Chờ bọn hãn chạy đến nơi cũng phải mất thời gian ít nhất là hai tháng, cho nên quân đoàn Bắc Phương của lão phu chỉ phải chân chính đối mặt với hai quân đoàn của Dự Châu và Ứng Châu.

Mạnh Hổ không biết ý Trọng Sơn muốn nói gì, chỉ có thể gật đầu theo.

Trọng Sơn ngừng một chút, lại nói:

- Mà quân đoàn Tây Bộ của tướng quân đi cánh phía Bắc, nhưng phải đối mặt với quân đoàn của ba nơi Vân Châu, Định Châu và Tịnh Châu. Trong đó quân đoàn Tịnh Châu và Định Châu chính là quân đoàn toàn là kỵ binh, vậy đối với tướng quân cực kỳ bất lợi. Cho nên lão phu muốn điều động một trong hai sư đoàn kỵ binh trong quân đoàn Bắc Phương của lão phu sang cho quân đoàn Tây Bộ của tướng quân!

- Chuyện này...

Mạnh Hổ nghe vậy không khỏi sinh lòng kính nể, thầm nghĩ lão Trọng Sơn này thật không hổ là Công tước của đế quốc, lòng dạ và khí độ như vậy người thường không thể nào bì kịp. Cũng cùng là bốn đại Công tước, nhưng Triệu Nhạc không thể nào sánh kịp Trọng Sơn. Trọng Sơn tuyệt đối là một Tổng đốc chân chính, càng là một quân nhân chân chính, trong mắt của lão chỉ có ích lợi của đế quốc, mà không có sự nhục vinh được mất của cá nhân.

Tất Diệu Tử bên cạnh cũng âm thầm gật đầu, thầm nghĩ khó trách Trọng Sơn có thể nổi danh ngang với Tư Đồ Duệ, lòng dạ và khí độ của người này quả thật bất phàm.

Hít một hơi thật sâu, Mạnh Hổ trầm giọng nói:

- Lòng dạ và khí độ của lão tướng quân văn bối vô cùng bội phục, nhưng nếu làm như vậy thì quân đoàn Bắc Phương của lão tướng quân cũng chỉ còn lại ba sư đoàn. Nếu như đối mặt với sự tấn công toàn lực của quân đoàn ở hai đại địa phương của đế quốc Minh Nguyệt, vậy thì binh lực của lão tướng quân không phải quá mỏng manh sao?

Trên mặt Trọng Sơn hiện rõ vẻ hào hùng, dong dạc nói:

- Lão phu không phải là một người cuồng vọng, nhưng trước mặt tướng quân cũng không ngại nói một câu thẳng thắn. Chỉ bằng vào hai quân đoàn tạp nhạp của đế quốc Minh Nguyệt, lão phu thật sự không coi bọn chúng ra gì, đừng nói còn lại ba sư đoàn, cho dù chỉ có hai sư đoàn, lão phu cũng có thể dễ dàng ứng phó!

Mạnh Hổ nghiêm nghị nói:

- Lão tướng quân đã nói đến nước này rồi, vãn bối chỉ còn cách đa tạ mà thôi!

Một tiếng ‘vãn bối’ của Mạnh Hổ hoàn toàn phát ra tự đáy lòng. Đối với một vị Tổng đốc tiền bối như Trọng Sơn, hẳn không có lý do gì mà không tôn kính.

Trọng Sơn đưa tay vỗ mạnh bả vai Mạnh Hổ, đồng dạc nói:

- Tướng quân và lão phu đều là thần tử của đế quốc, quân đoàn Tây Bộ và quân đoàn Bắc Phương đều là quân đội của đế quốc, cần gì phải chia ra quân của ai?!

147. Chương 153: Một Phen Vây Diệt

- Tướng quân, không ngờ Trọng Sơn lại điều động một trong hai sư đoàn của quân đoàn Bắc Phương sang cho quân đoàn Tây Bộ, có phải là vì không yên tâm về tướng quân hay không?

Mạnh Hổ lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Vậy thì người quá coi thường Trọng Sơn rồi, ông ta không bao giờ có suy nghĩ như vậy.

- Cũng đúng!

Tất Điều Tử gật đầu:

- Nói một câu công bằng, ty chức cho rằng Trọng Sơn quả thật không phải là người như vậy.

Mạnh Hổ bùi ngùi:

- Trọng Sơn là một vị Tổng đốc đáng được tôn kính, hy vọng tương lai chúng ta sẽ không gặp nhau trên chiến trường.

Tất Điều Tử im lặng, nhưng trong lòng lại nghĩ đó là chuyện không thể nào tránh khỏi, trừ phi Trọng Sơn bằng lòng thuận phục Mạnh Hổ, bất quá chuyện này dĩ nhiên là không thể nào xảy ra.

Sáng sớm hôm sau.

Mạnh Hổ đang ngủ say bị mặt đất dưới chân chấn động đột ngột làm cho bừng tỉnh, hắn vội vã khoác áo ra khỏi lều xem thử, chỉ thấy nơi chân trời phía Đông xa xôi, một đám kỵ binh rất đông đang ào ào kéo tới. Vô số đầu ngựa nhô trong ánh nắng ban mai, hàng ngàn hàng vạn tên tướng sĩ kỵ binh thân mặc chiến bào toàn là màu đỏ, gần như bao trùm cả đất trời. Đôi mắt nhìn xem, giống như cả một đại dương màu đỏ đang trải rộng trước mắt vô bờ bến.

Khi Mạnh Hổ suất lĩnh một đám tướng lĩnh và tham mưu cao cấp ra khỏi đại doanh nghênh đón, cánh quân kỵ binh kia đã ngừng lại trước vùng hoang dã mênh mông. Một viên tướng lĩnh vóc người to lớn, mày rậm mắt to, toàn thân tràn ngập khí tức cường hãn giục ngựa ra khỏi đội hình, khi đi tới trước mặt Mạnh Hổ đột nhiên dừng lại giờ roi ngựa trong tay lên hành lễ.

- Quan chỉ huy các hạ, sư đoàn số Ba của quân đoàn Bắc Phương phụng mệnh từ giờ phút này trở đi thuộc quyền điều khiển của ngài, ty chức là sư đoàn trưởng của sư đoàn số Ba quân đoàn Bắc Phương Mã Tứ Phong!

- Ừ!

Mạnh Hổ gật nhẹ đầu, nghiêm nghị nói:

- Mặc dù sư đoàn số Ba của tướng quân không thuộc quân đoàn Tây Bộ, nhưng không cần biết là quân đoàn Tây Bộ hay quân đoàn Bắc Phương, tất cả đều là quân đội của đế quốc, hẳn phải chiến đấu vì lợi ích của đế quốc. Bản quan chỉ huy hy vọng tướng quân lúc nào cũng ghi nhớ điểm này!

Mã Tứ Phong ngang nhiên đưa nắm đấm tay phải lên đập mạnh vào ngực, hùng hồn nói:

- Ty chức chỉ biết nghe lệnh của quan chỉ huy các hạ!

- Rất tốt!

Mạnh Hổ gật mạnh đầu, nghiêm nghị nói:

- Sư đoàn số Ba hãy nghỉ ngơi và hồi phục, nửa giờ sau sẽ nhổ trại lên đường!

Hành tỉnh Bắc Phương.

Trên đại lộ dẫn tới thủ phủ của hành tỉnh Bắc Phương, đại đội nhân mã của quân đoàn Đông Bộ đang chậm rãi tiến về phía Bắc.

Xe ngựa hào hoa của Lý Vũ đang theo đại đội nhân mã theo hướng Bắc chậm rãi tiến tới. Lý Vũ cũng là Công tước, kiêm Tổng đốc Đông Bộ, kiêm luôn chức quân đoàn trưởng của quân đoàn Đông Bộ.

Đối với chuyến đi lên biên giới phía Bắc lần này, trong lòng Lý Vũ cảm thấy vô cùng khó chịu. Nguyên nhân rất đơn giản, chuyện đề phòng đế quốc Tinh Hà có thể tiến xuống phía Nam xâm lược là chuyện khổ sai, có cố gắng hết sức cũng chẳng được ích lợi gì, không bằng đi theo Mông Diễn Tây chinh có thể tranh được đại công. Hiện tại quân đoàn Bắc Phương của Trọng Sơn không chịu phòng thủ chính địa bàn của mình, lại đi theo Mông Diễn Tây chinh, chuyện khổ cực phòng thủ hành tỉnh Bắc Phương lại bắt quân đoàn Đông Bộ của hắn tới đảm đương, chuyện này là sao? Quá rõ ràng rằng quân đoàn Đông Bộ chỉ là đứa con ghẻ mà thôi!

Tham mưu trưởng La Bình An đương nhiên biết Lý Vũ đang tức giận trong lòng, cho nên cũng co rút trong xe ngựa gật, không dám làm phiền hắn.

Đang lúc Lý Vũ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, ngoài xe đột nhiên vang lên một tràng tiếng vó ngựa dồn dập, bắt chợt âm thanh vang dội của tên đội trưởng cận vệ vang lên:

- Tổng đốc đại nhân, có tin khẩn cấp của Yển vương!

Tin khẩn cấp của Yển vương?

Lý Vũ cau mày liếc nhìn La Bình An.

La Bình An vội vàng vén rèm cửa sổ tiếp nhận thư từ tay tên đội trưởng cận vệ, thấy Lý Vũ không có ý đọc thư liền tự tiện mở thư ra xem. Sau khi xem thư xong, La Bình An cũng cau mày, miệng lẩm bẩm:

- Kỳ quái...

Lý Vũ cất tiếng hỏi:

- Vương gia đưa tin khẩn nói những gì?

La Bình An nói:

- Không có chuyện gì quan trọng, chỉ nhắc sơ qua một học viên tên là Nhạc Mông, bắt quá ý của Vương gia rất rõ ràng, chính là muốn đại nhân tài bồi thật tốt cho tên học viên Nhạc Mông này!

- Nhạc Mông?

Lý Vũ cau mày suy nghĩ trong chốc lát, nhưng vẫn không có ấn tượng gì.

Lần này số học viên phân phối đến quân đoàn Đông Bộ có hơn bốn mươi tên, Lý Vũ còn chưa gặp mặt bọn họ, sao thể nhớ được tên tuổi từng người. Bất quá Yển vương đặc biệt đưa tin nhắc tới một học viên vừa mới tốt nghiệp học viện quân sự Hoàng gia, việc này cần phải xem trọng, chẳng lẽ tên Nhạc Mông này có liên quan gì đó với Yển vương?

Nghĩ tới đây, Lý Vũ hỏi:

- Lão La, việc này ngươi thấy thế nào?

La Bình An suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đại nhân, hay là chúng ta cho tên Nhạc Mông này tới thành Tiểu Cô?

- Thành Tiểu Cô?

Lý Vũ cau mày:

- Thành Tiểu Cô chỉ có một liên đội khinh bộ binh đóng quân ở đó, ý của ngươi là cho tên Nhạc Mông kia đi đảm nhiệm chức liên đội trưởng của liên đội khinh bộ binh kia sao?

La Bình An nói:

- Thành Tiểu Cô nằm ở chân phía Nam của đại hoang sơn, gần sát Mặc Thành, không giống như thành Đại Cô nằm ở phạm vi của chân phía Bắc đại hoang sơn. Nếu như thiết kỵ của đế quốc Tinh Hà thật sự xuống phía Nam, thành Đại Cô nhất định là nơi đứng mũi chịu sào, cho nên an trí tên Nhạc Mông kia ở thành Tiểu Cô rất là thoả đáng, đại nhân cũng có thể tiện bề chiếu cố.

- Cũng tốt!

Lý Vũ gật đầu, bồng nói:

- Bất quá đổi cho liên đội khác tới thành Tiểu Cô.

La Bình An khẽ giật mình, hạ giọng:

- Ý đại nhân muốn cho liên đội nào tới đó?

Lý Vũ bực bội hừ một tiếng, chép miệng:

- Để cho liên đội Thiểm tộc đi thôi!

- Ấc...

La Bình An nghe vậy ngẩn người, bất quá rất nhanh đã hiểu được ý của Lý Vũ, thầm nghĩ Tổng đốc đại nhân đối với chuyện Yến vương không cho quân đoàn Đông Bộ tham dự Tây chinh vẫn còn để trong lòng, cho nên điều một liên đội Thiểm tộc cho tên Nhạc Mông kia suất lĩnh, đây không phải là ôm lòng muốn hại người sao?

Một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu vừa mới tốt nghiệp đã tòng quân, làm sao có thể thuần phục được Thiểm tộc kiệt ngạo bất tuân vô cùng bạo ngược?

Chiến trường Thanh Châu.

Sau khi chia quân ở thành Hà Nguyên, thẩm thoát mà đã mười ngày trôi qua.

Trong mười ngày qua, tình thế của đại quân đế quốc Quang Huy trên chiến trường Thanh Châu có thể nói là thế như chẻ tre, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Nhất là quân đoàn Tây Bộ hành quân ở cánh phía Bắc vô cùng thần tốc, đã đi sâu vào hướng Tây Bắc hơn năm trăm dặm, nếu đi tiếp về phía trước thêm hai trăm dặm nữa chính là Hắc Phong Lĩnh, nơi tiếp giáp giữa Thanh Châu và Tịnh Châu.

Đại quân trung lộ của Mông Diễn cũng một đường thẳng tiến, dọc đường đi công phá vô số thành trì. Thậm chí ngay cả thành Khúc A là thủ phủ của Thanh Châu cũng đã bị đại quân của đế quốc Quang Huy công chiếm. Đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Tư Đồ Duệ dường như lòng quân đã tan rã thật sự, trong mười ngày qua gần như là chưa tiến hành bất cứ hình thức chống cự nào, bọn binh sĩ nhu nhược này ngay cả thành Khúc A thủ phủ của Thanh Châu cũng buông xuôi.

Bất quá chuyện làm cho người ta cảm thấy đáng tiếc chính là, thành Khúc A rộng lớn như vậy đã hoàn toàn trở thành một toà thành hoang phế. Dân chúng trong thành không ngờ đã rút lui sạch sẽ, làm cho người ta không thể không khiếp sợ lực hiệu triệu của Tư Đồ Duệ. Muốn cho bao nhiêu dân chúng như vậy rời bỏ quê hương nhà cửa của họ là một chuyện không dễ dàng chút nào.

Ngoài thành Khúc A, trong đại doanh của Mông Diễn.

Phác Tấn Chi nói lên nỗi lo lắng trong lòng mình với Mông Diễn:

- Điện hạ, ty chức cảm thấy không khí có chỗ không đúng.

Mông Diễn chưa bao giờ hoài nghi lòng trung thành của Phác Tấn Chi, nhưng chuyện làm hắn cảm tức chính là tên Phác Tấn Chi này hay đưa ra những vấn đề làm cho người khác không cao hứng chút nào. Mấy ngày nay Phác Tấn Chi vẫn ghé vào tai Mông Diễn hắn nói những gì hành tung của đại quân đế quốc Minh Nguyệt rất khả nghi, Tư Đồ Duệ có cử chỉ khác thường... những điều rác rưởi như vậy, xem ra lần này cũng sắp sửa đưa ra vấn đề tương tự.

Lập tức Mông Diễn không hề khách khí cắt ngang lời của Phác Tấn Chi:

- Tấn Chi tiên sinh, nếu như tiên sinh muốn nói cái gì Tư Đồ Duệ và tiểu quả phụ Thu Vũ Đường có âm mưu, vậy thì làm ơn câm miệng lại. Sách lược vô cùng đơn giản 'lấy không gian đổi lấy thời gian' mà nhìn không ra, thật không biết đầu óc của người cả ngày suy nghĩ chuyện gì?

Quả nhiên Phác Tấn Chi lập tức câm miệng lại, hắn chỉ là cảm giác hơi bất an, còn lý do vì sao thì không nói được.

Mông Diễn không thèm để ý tới Phác Tấn Chi nữa, quay sang hỏi Sử Di Viễn:

- Di Viễn tiên sinh, tiến triển của hai cánh Nam Bắc thế nào?

Sử Di Viễn vội vàng đi tới trước tấm bản đồ lớn treo ở bình phong, lấy hai trăm cây cờ màu đỏ nhỏ cắm lên bản đồ, nói:

- Căn cứ vào tin tức mới nhất mà khoái mã truyền về, quân đoàn Tây Bộ ở cánh Bắc đã công hãm thành Liệt Liễu là thành lớn thứ hai của Thanh Châu, hiện tại chỉ còn cách Hắc Phong Lĩnh nơi tiếp giáp giữa Thanh Châu và Tịnh Châu không đầy hai trăm dặm nữa.

- Đại quân cánh Bắc tiến thật nhanh!

Phác Tấn Chi nhịn không được lại cất tiếng than thở:

- Vòng qua Hắc Phong Lĩnh đi về phía Tây hai trăm dặm nữa chính là Hắc Phong Khẩu. Đây chính là con đường mà quân đội các châu của đế quốc Minh Nguyệt muốn xuôi về phía Nam tiến vào Trung Châu bắt buộc phải đi qua, quân đoàn Tây Bộ chỉ cần công chiếm và giữ chặt Hắc Phong Khẩu, vậy coi như đã bóp chặt được yết hầu của viện quân đế quốc Minh Nguyệt ở hướng Bắc.

Mông Diễn thoáng chốc cau mày lại, quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ tiến quân thần tốc như vậy, chuyện này làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

Lập tức Mông Diễn không còn lòng dạ nào mà hỏi tình hình tiến quân của đại quân cánh phía Nam, dặn dò Sử Di Viễn:

- Di Viễn tiên sinh, ngày mai bắt đầu cho đại quân tăng nhanh tốc độ, trong vòng mười ngày bản vương muốn cử hành tiệc mừng công ở Hồ Khiếu quan!

Hồ Khiếu quan.

Thu Vũ Đường lại đi tới Hồ Khiếu quan, bất quá lần này không phải là đi xe ngựa đến như lần trước, mà là mang đến hai quân đoàn cận vệ, cấm vệ của Hoàng gia. Bất quá trong quân đoàn cận vệ thì có ba sư đoàn đã điều động sung vào đại quân Đông chinh của Tư Đồ Duệ khi trước, cho nên hiện tại trên thực tế quân đoàn cận vệ chỉ còn lại có một sư đoàn mà thôi.

Hai quân đoàn cận vệ, cấm vệ của đế quốc Minh Nguyệt không phải do lão binh của các quân đoàn ở địa phương khác tập hợp lại mà tạo thành, hơn nữa biên chế cũng giống như quân đoàn ở các nơi khác, cũng chỉ có bốn sư đoàn. Không giống như đế quốc Quang Huy, quân đoàn cận vệ có được năm sư đoàn, quân đoàn cấm vệ có được sáu sư đoàn, hai quân đoàn Hoàng gia đã muốn bằng với ba quân đoàn ở các nơi khác.

Trong đại sảnh phủ Thành chủ ở Hồ Khiếu quan đèn đuốc sáng choang, một cuộc hội nghị quân sự quan hệ đến sinh tử tồn vong của đế quốc Minh Nguyệt đang được tiến hành.

Tư Đồ Duệ lấy tay chỉ vào bản đồ, nói với giọng vô cùng quả quyết với Thu Vũ Đường:

- Điện hạ, hiện tại đã có thể khẳng định, đại quân Tây chinh của đế quốc Quang Huy quả thật đã chia quân, mà cũng không phải là có mưu kế gì trong đó. Theo phương thức chế tạo cờ xí, áo giáp và chiến bào có thể phán đoán được, đường phía Nam chính là quân đoàn Bắc Phương, đường phía Bắc chính là quân đoàn Tây Bộ, còn lại ba quân đoàn cận vệ, Tây Bắc, Tây Nam đều tập trung ở trung lộ, đường này hiển nhiên chính là chủ lực.

Tư Đồ Việt thoáng chốc cau đôi mày liễu, cặp mắt sáng ngời thoáng hiện vẻ khiếp người.

Tư Đồ Duệ hít sâu một hơi, lại nói:

- Điện hạ, đế quốc Quang Huy chia quân làm ba đường dụng ý đã rất rõ ràng, chính là muốn chặt đứt con đường cứu viện của viện quân hai miền Nam Bắc. Hiện tại chúng ta có hai lựa chọn, một là tự hợp hai đại quân đoàn của Hoàng gia, thêm vào quân Đông chinh của lão thần, một phen kích phá quân chủ lực của Mông Diễn ở trung lộ, thế nhưng về khả năng thắng trận của quân ta, lão thần cho rằng không lớn lắm.

- ...Lựa chọn thứ hai là lão thần suất lĩnh phần tàn binh của quân đoàn Thanh Châu tử thủ Hồ Khiếu quan, điện hạ đích thân suất lĩnh hai đại quân đoàn Hoàng gia cùng với phần lớn đại quân Đông chinh còn lại trước tiên kích phá đại quân ở đường phía Bắc của đế quốc Quang Huy. Sau đó mới hội hợp với ba đại quân đoàn Tịnh Châu, Vân Châu và Định Châu bọc về phía sau cánh quân chủ lực nơi trung lộ của Mông Diễn, một phen bao vây diệt gọn bọn chúng!

148. Chương 154: Thiên La Địa Vĩ

- Vì sao trước tiên lão tướng quân muốn kích phá cánh quân đường phía Bắc mà không phải kích phá cánh quân đường phía Nam? Theo như tại hạ thấy, chủ tướng của cánh quân đường phía Bắc là Mạnh Hổ, mà chủ tướng của cánh quân đường phía Nam là Trọng Sơn, nếu so sánh với nhau, hiển nhiên Trọng Sơn dễ dàng đối phó hơn là Mạnh Hổ.

Ánh mắt của mọi người thoáng chốc đổ dồn về phía người vừa lên tiếng.

Ở đế quốc Minh Nguyệt, người dám lên tiếng chất vấn Tư Đồ Duệ cũng không nhiều, mà Tiêu Lăng là một trong số những người đó.

Cha của Tiêu Lăng chính là quan tể phụ của đế quốc Tiêu Thành Lương, mẹ của hắn chính là hoàng cô mẫu của đương kim hoàng đế Thu Phong Kính, về huyết thống, Tiêu Lăng là biểu đệ của Thu Phong Kính, cũng là biểu huynh của Thu Vũ Đường. Chính vì có tồn tại mối quan hệ huyết thống này, cho nên vốn Tiêu Lăng là người ngoài nhưng vẫn được giao chức quân đoàn trưởng của quân đoàn cận vệ.

Trong loạn Thất vương, Tiêu Lăng theo phò Thu Vũ Đường lập được vô số công lao hãn mã, hôm nay được coi là một danh tướng thanh danh hiển hách của đế quốc Minh Nguyệt.

- Tiêu tướng quân hỏi rất hay!

Đối mặt với sự chất vấn của Tiêu Lăng, Tư Đồ Duệ vẫn trả lời với vẻ ung dung:

- Sở dĩ lão phu lựa chọn Mạnh Hổ ở cánh quân đường Bắc là đối tượng kích phá trước tiên, chính là vì hắn khó đối phó hơn Trọng Sơn!

- ...Căn cứ vào tin tức của gian tế ẩn núp bên trong thành Lạc Kinh báo về, hiện tại Mạnh Hổ đã là anh hùng đế quốc ai ai cũng biết của đế quốc Quang Huy. Thậm chí Mông Khác còn đặc biệt cho cử hành nghi thức khải hoàn vô cùng long trọng trên đại lộ khải hoàn để đón tiếp Mạnh Hổ, đây là chuyện chưa từng có trong vòng mấy trăm năm nay của đế quốc Quang Huy!

- ...Không dám giấu các vị, sở dĩ lão phu Đông chinh thất bại, hoàn toàn là do Mạnh Hổ ban tặng!

- ...Hôm nay Mạnh Hổ đã là danh tướng có thanh danh hiển hách của thế giới Trung Thổ, nếu như có thể tiêu diệt cánh quân đường phía Bắc đồng thời bắt sống hoặc là giết chết Mạnh Hổ, vậy thì sẽ tạo thành một sự đả kích vô cùng nghiêm trọng đối với sĩ khí của quân địch. Mà cũng chính nhờ vậy, sĩ khí của đại quân

để quốc Minh Nguyệt sẽ tăng cao, cứ như vậy, trận đại chiến bảo vệ đế quốc này, phần thắng của đế quốc sẽ tăng lên rất nhiều!

- Nói rất hay!

Thu Vũ Đường nhẹ gật đầu, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên quyết:

- Tiểu vương hoàn toàn ủng hộ đề nghị của lão tướng quân.

Tiêu Lăng nhún vai một cái rồi không nói thêm gì nữa. Trên thực tế vừa rồi hắn đưa ra chất vấn cũng không phải vì hắn thật sự muốn phản đối Tư Đồ Duệ, mà là muốn chứng minh với mọi người về sự tồn tại của hắn mà thôi. Dù sao hắn cũng là thanh niên khí thịnh, chuyện thích làm khó dễ lão tướng trong quân cũng là chuyện thường tình của con người. Bất quá Thu Vũ Đường đã nói ủng hộ ý kiến của Tư Đồ Duệ, Tiêu Lăng cũng thôi không công kích nữa.

Thu Vũ Đường lại nói:

- Lão tướng quân, hội nghị hôm nay tới đây có thể chấm dứt được rồi!

Tư Đồ Duệ gật đầu, hắn biết Thu Vũ Đường muốn thương lượng chuyện đối phó cánh quân đường Bắc với hắn, cho nên lập tức khoát khoát tay với mười mấy tên sư đoàn trưởng trong đại sảnh. Mười mấy tên sư đoàn trưởng của quân Đông chinh liền lên tiếng cáo từ rồi lui ra, đại sảnh to lớn như thế trong thoáng chốc chỉ còn lại Tư Đồ Duệ, Thu Vũ Đường cùng với Tiêu Lăng, Nguyệt Vương Tứ Kiệt và một số ít người khác.

Thu Vũ Đường nhẹ nhàng bước tới trước tấm bản đồ treo trên bình phong, nhẹ giọng hỏi:

- Lão tướng quân, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ hiện tại đã tiến đến chỗ nào?

Tư Đồ Duệ nói:

- Hai ngày trước khoái mã báo về, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ còn cách thành Liệt Liễu chỉ có hơn trăm dặm. Bây giờ đã qua hai ngày, e rằng thành Liệt Liễu đã rơi vào tay quân địch.

Thu Vũ Đường nhẹ gật đầu, giọng nặng nề lo buồn:

- Dân chúng trong thành Liệt Liễu đã rút lui hết cả chưa?

Tư Đồ Duệ thở dài một tiếng, giọng tràn đầy chán nản:

- Phần lớn đã rút lui hết, phía Bắc Thanh Châu có rất nhiều gò đất cao thấp, việc tổ chức cho dân chúng rút lui gặp nhiều khó khăn, cho nên....

Thu Vũ Đường than nhẹ một tiếng:

- Tiểu vương biết lão tướng quân đã cố gắng hết sức của mình.

Về ẩm đạm trên mặt Thu Vũ Đường đột nhiên tiêu tan rất nhanh, thay vào đó là vẻ uy nghi khiếp người, nghiêm giọng hỏi:

- Nói cách khác, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ bây giờ coi như đã tới gần thành Liệt Liễu, phải không?

Tư Đồ Duệ gật đầu xác nhận.

Thu Vũ Đường lại hỏi:

- Ba đại quân đoàn Tịnh Châu, Định Châu và Vân Châu đã tụ hợp xong chưa?

Tư Đồ Duệ nói:

- Lão thần vừa nhận được báo đưa tin, quân đoàn Tịnh Châu của Thác Bạt Thọ và quân đoàn Vân Châu của Diêu Trường đã tụ hợp xong, đang chuẩn bị tụ hợp về phía Hắc Hổ Khẩu, sau đó xuôi Nam tiến về Trung Châu. Quân đoàn Định Châu của Tần Liệt hai ngày trước đã lên đường xuôi Nam, bất quá quân đoàn Vân Châu của lão Diêu và quân đoàn Định Châu của lão Tần đều chỉ còn lại hai sư đoàn mà thôi.

Thu Vũ Đường xoay người nhìn lên bản đồ, hơi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lão tướng quân, lập tức dùng bồ câu đưa tin cho Tịnh Châu, Vân Châu, Định Châu, huỷ bỏ kế hoạch lúc trước, bảo quân đoàn Tịnh Châu của Thác Bạt Thọ chuyển sang hướng Đông Nam, sau đó âm thầm di chuyển về phía Đông hướng về thành Liệt Liễu. Bảo quân đoàn Vân Châu của Diêu Trường di chuyển về sườn Đông của Hắc Phong Lĩnh, nếu gặp được cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ, lập tức lập doanh phòng thủ thật kiên cố, không được tùy tiện xuất chiến.

Về mặt Tư Đồ Duệ ngưng trọng gật đầu, lại hỏi:

- Vậy quân đoàn Định Châu của lão Tần thì sao?

Thu Vũ Đường trầm tư một hồi rồi nói tiếp:

- Quân đoàn Vân Châu của tướng quân Diêu Trường đã có hai sư đoàn điều động qua làm thủ hạ dưới trướng lão tướng quân, chỉ còn lại hai sư đoàn e rằng rất khó ngăn trở cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ. Quân đoàn Định Châu của Tần lão tướng quân trước tiên hãy đi về phía Hắc Phong Khẩu để hợp quân, lúc cần thiết có thể viện thủ cho tướng quân Diêu Trường.

Tư Đồ Duệ im lặng gật đầu.

Thu Vũ Đường lại hỏi:

- Lão tướng quân, quân Đông chinh còn dư được bao nhiêu?

Tư Đồ Duệ nói:

- Quân Đông chinh thương vong gần mười lăm vạn, hiện giờ binh lực còn lại là hơn hai mươi vạn chín ngàn.

Lúc biên chế quân Đông chinh tổng cộng điều động mười bốn sư đoàn, trừ bốn sư đoàn của quân đoàn Thanh Châu ra, điều động từ quân đoàn cận vệ và quân đoàn Ứng Châu mỗi nơi ba sư đoàn, điều động từ Định Châu, Vân Châu mỗi nơi hai sư đoàn. Trong số đó, hai sư đoàn kỵ binh của quân đoàn Định Châu coi như đã tan tác, hai sư đoàn của quân đoàn Vân Châu ở lại thủ Tam Giang và Hà Tây căn bản không bị tổn thất chút nào, còn lại mười sư đoàn tổn thất không khác nhau bao nhiêu.

Thu Vũ Đường lại hỏi:

- Còn quân đoàn Thanh Châu của lão tướng quân thì sao?

Tư Đồ Duệ nghiêm nghị nói:

- Còn có hơn bảy vạn, bất quá sư đoàn số Một và sư đoàn số Ba có quá nhiều tân binh cho nên lực chiến đấu không mạnh lắm. Sư đoàn số hai của Yến Trường Không vừa rút đi hai liên đội chủ lực, bằng vào cơ sở phòng thủ được xây dựng chắc chắn của Hổ Khiếu quan, muốn ngăn trở quân địch một tháng không thành vấn đề, nếu như hơn một tháng thì khó mà nói được.

Chuyện quan hệ tới sinh tử tồn vong của đế quốc Minh Nguyệt, Tư Đồ Duệ phải phỏng đoán tới kết quả tồi tệ nhất.

Đây chính là đại sự quan hệ đến tính mạng, không được có nửa điểm khinh thường, chỉ cần sai sót một chút là không thể nào cứu vãn.

Thu Vũ Đường trầm ngâm:

- Thời gian một tháng quá ngắn, hai quân đoàn Hoàng gia muốn chạy tới Hắc Phong Khẩu e rằng đã mất hết nửa tháng. Nếu muốn hình thành thế hợp vây tiêu diệt cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ, cũng cần phải có thời gian, nếu như tính toán mọi chuyện lạc quan thì cũng phải mất hết bốn mươi ngày, còn gặp phải trắc trở thì cũng phải mất chừng hai tháng.

Tư Đồ Duệ tỏ vẻ nghiêm nghị:

- Lão thần...

Thu Vũ Đường khoát tay, nhẹ giọng:

- Lão tướng quân, ba sư đoàn của quân đoàn Ứng Châu giao cho ngài chỉ huy, lúc cần thiết còn có thể điều động ba liên đội bộ binh của quân đoàn Thủy quân tham gia thủ quan. Với sự bố trí binh lực như vậy, lão tướng quân có tự tin bảo vệ Hồ Khiếu quan trong vòng hai tháng được không?

Tư Đồ Duệ đồng dạ đáp:

- Lão thần lấy đầu mình ra bảo đảm, trong vòng hai tháng tuyệt đối không để cho quân địch vượt qua Hồ Khiếu quan nửa bước!

- Tốt!

Thu Vũ Đường vui vẻ gật đầu:

- Nói như vậy, tiểu vương cũng có thể yên tâm đối phó với cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ, tướng quân Tiêu Lăng nghe lệnh!

Tiêu Lăng vội tiến lên hai bước rồi ngừng lại:

- Có tỵ chúc!

Ánh mắt Thu Vũ Đường toát ra vẻ lạnh lùng:

- Trước tiên điều động ba sư đoàn trong đội ngũ quân Đông chinh ngay hôm nay bổ sung vào biên chế quân đoàn cận vệ, sau đó lệnh cho người dẫn quân đoàn cận vệ đi suốt đêm ra khỏi Hồ Khiếu quan về hướng Bắc. Chỉ được phép âm thầm lặng lẽ đi đường nhỏ lên phía Bắc, cách ba ngày phải cho kim điêu đưa tin một lần, lúc nào cũng phải duy trì liên lạc với bản vương!

- Dạ!

Tiêu Lăng âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Sau đó Thu Vũ Đường xoay người lại, khom gối thi lễ với Tư Đồ Duệ, hạ giọng:

- Lão tướng quân, Vũ Đường bái biệt!

Tư Đồ Duệ vội vàng đưa tay ra làm động tác như muốn đỡ Thu Vũ Đường lên, luôn miệng đáp:

- Không dám, lão thần xấu hổ không dám nhận.

Thu Vũ Đường vẫn cố chấp lấy lễ của văn bối dụ dàng hành lễ với Tư Đồ Duệ, sau đó đứng dậy rời khỏi đại sảnh. Đưa mắt nhìn theo bóng dáng yếu điệu của Thu Vũ Đường dần khuất, lúc Tư Đồ Duệ quay lại thì nước mắt đã chảy tràn trên gương mặt già nua. Hắn lại nhớ đến Tư Đồ Hạo tử trận sa trường, có lẽ do người già rồi, tình cảm cũng đã trở nên mềm yếu, mấy ngày nay hắn không thể nhịn được thỉnh thoảng lại nhớ đến Tư Đồ Hạo.

Nếu dưới tuổi vàng Tư Đồ Hạo vô tình biết được, hẳn cũng cảm thấy vui mừng. Mặc dù Thu Vũ Đường và hắn chưa chính thức thành hôn, nhưng Thu Vũ Đường cũng đã lấy tư cách con dâu của họ Tư Đồ mà đối xử với Tư Đồ Duệ. Chuyện quan trọng hơn là, Thu Vũ Đường đã chuẩn bị sẵn sàng mười tám sư đoàn ở bốn hướng, tổng cộng có hơn bốn mươi vạn đại quân, dự định bày ra thiên la địa võng ở bốn phía thành Liệt Liễu và Hắc Phong Khẩu, chờ Mạnh Hổ chui đầu vào tròng!

Thành Liệt Liễu, trên vọng gác ở Bắc thành.

Mạnh Hổ đang đứng với Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo trông về phía chân trời xa xăm.

Thành Liệt Liễu là thủ phủ của quận Bắc Thanh Châu, đồng thời cũng là thành lớn thứ hai của Thanh Châu. Dân chúng trong thành có hơn hai mươi vạn, còn dân chúng trong quận Bắc là hơn tám mươi vạn. Bất quá trước khi quân đoàn Tây Bộ đến đây, phần lớn dân chúng bên trong thành Liệt Liễu cũng đã được đội cảnh vệ hộ tống rút lui đi nơi khác, chỉ còn lại một ít người già và phụ nữ chân yếu tay mềm còn ở lại trong thành.

- Toà thành này thật là xinh đẹp!

Tất Đieu Tử quay đầu lại nhìn thành Liệt Liễu ở phía sau, buồn bã thở dài:

- Thế nhưng quá yên tĩnh, một sự yên tĩnh làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

- Đây chính là thương tổn mà chiến tranh mang lại cho bá tánh bình dân.

Mạnh Hổ đột nhiên nói một câu làm cho Tất Đieu Tử và Cổ Vô Đạo cảm thấy bất ngờ:

- Cho tới bây giờ chiến tranh chính là nhơ bẩn, tràn ngập máu tanh. Nếu như có thể lựa chọn, không ai muốn phát động chiến tranh, nhưng có nhiều lúc, mọi người không thể không vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà tiến hành chiến đấu sinh tử với quân địch.

Cổ Vô Đạo đột nhiên hỏi:

- Tướng quân, ngài cho rằng chiến tranh có phân ra chính nghĩa và tà ác hay không?

- Không hề!

Mạnh Hổ lắc đầu:

- Cho tới bây giờ chiến tranh không có chính nghĩa tuyệt đối, cũng không có tà ác tuyệt đối. Nói chính nghĩa và tà ác chỉ là chiếc áo mà chính trị gia dùng để ngụy trang mà thôi, bỏ đi chiếc áo ngụy trang kia, tất cả những điều mà chiến tranh bộc lộ ra chỉ là xấu xa, nhơ bẩn, máu tanh, tàn bạo.

- Đó là một đề tài thâm ảo...

Hiếm khi thấy Tất Đieu Tử đưa ra ý kiến bất đồng cùng Mạnh Hổ:

- Có lẽ cho đến ngày cuối cùng của lịch sử loài người cũng không thể kết luận chính xác được.

- Ha ha, lão Tất ngươi nói rất hay.

Mạnh Hổ không cho là Tất Đieu Tử ngang ngược, vui vẻ mỉm cười:

- Đề tài này hết sức thâm ảo, không phải bọn phàm phu tục tử chúng ta có thể hiểu được. Lịch sử của loài người rất dài, nhưng chúng ta chỉ có thể sống được mấy chục năm ngắn ngủi, cần gì phải lãng phí tinh lực và thời gian tìm hiểu đề tài chó má này? Chiến tranh xấu xa cũng được, nhơ bẩn cũng được, những chuyện này chúng ta không cần quan tâm. Chúng ta chỉ cần sử dụng tinh lực có hạn của mình để làm cho cuộc đời mình thêm đặc sắc, chỉ cần trong quãng thời gian có hạn của đời mình làm ra đại sự oanh oanh liệt liệt, cho dù vì vậy mà phải phát động chiến tranh cũng không hề hối tiếc, hai vị nghĩ sao?

Tất Đieu Tử và Cổ Vô Đạo đưa mắt nhìn nhau, đồng thời ôm quyền hành lễ với Mạnh Hổ:

- Ty chúc nguyện ra công khuyển mã!

Mạnh Hổ vung tay một cái, gạt bỏ đề tài thâm ảo này qua một bên, sau đó nói:

- Bây giờ chúng ta nói về trận Tây chinh này đi. Chia quân ở thành Hà Nguyên cũng đã được mười ngày, quân ta đã xâm nhập vào nội địa Thanh Châu năm trăm dặm, đại quân trung lộ của Mông Diễn cũng đã công hạ thành Khúc A, còn cách Hồ Khiếu quan không xa phải không?

Tất Đieu Tử nói:

- Nếu như biết được cánh quân đường Bắc của tướng quân đã chiếm được thành Liệt Liễu, hơn nữa nhờ có Sử Di Viên đổ thêm dầu vào lửa, nhất định Mông Diễn sẽ bị kích thích rất mạnh, sau đó tăng tốc đại quân thẳng tiến thật nhanh đến Hồ Khiếu quan. Nói cách khác, mục đích kích thích Mông Diễn đã đạt được, ty chúc cho rằng hiện tại chúng ta đã có thể giảm tốc độ hành quân!

Cổ Vô Đạo gật đầu, nói với vẻ đầy tiếc nuối:

- Tiếc rằng chúng ta không có nội ứng bên trong đế quốc Minh Nguyệt, cho nên không có cách nào biết được hiện tại Tư Đồ Duệ và Thu Vũ Đường đang làm gì. Bất quá có một chuyện có thể khẳng định được, chính là bọn chúng nhất định đã biết chuyện chúng ta chia quân thành ba đường. Nói không chừng Thu Vũ Đường đã phác thảo kế hoạch làm thế nào để đối phó với chúng ta!

- Vậy thì cứ để tiểu quả phụ thanh xuân kia phóng ngựa qua đây...

Mạnh Hổ hung hãn dùng sức làm cho cơ bắp của cánh tay cho nổi vòng lên, cười nhẹ:

- Cứ mặc cho nàng bày thiên la địa võng, bản quan chỉ huy cũng có thể đâm cho thân nàng thủng lỗ chỗ như cái sàng gạo!

Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo nhìn nhau, trên mặt cả hai đồng thời toát ra vẻ cực kỳ ám muội.

Mạnh Hổ không để ý đến Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo đang có suy nghĩ xấu xa về những lời của hắn, lại nói tiếp:

- Bắt đầu từ ngày hôm nay, buổi sáng nhỏ trại trễ hơn hai giờ, xế chiều nghỉ sớm hơn mọi khi hai giờ, mỗi ngày hành quân không được nhiều hơn ba mươi dặm. Lại truyền lệnh cho Hùng Bá Thiên, bảo đảm kỵ binh Man nhân trinh sát của hắn mở rộng phạm vi lên hai trăm dặm!

Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo đồng thời ôm quyền cung kính:

- Tướng quân anh minh!

Mạnh Hổ lại nghĩ sang chuyện khác, đột nhiên nói một câu không liên quan gì đến vấn đề đang thảo luận:

- Tính theo thời gian, Mông Khác ở Lạc Kinh xa xôi có lẽ cũng đã biết được chuyện ở đây, không biết hắn có ra lệnh cho Mông Diễn rút lui khỏi thành Khúc A, trở về cố thủ Thanh Châu hay không? Bất quá hiện tại Mông Diễn là mũi tên nằm trên cung đã giương căng không thể nào không bắn ra, cho dù Mông Khác có ngăn cản, chỉ sợ Mông Diễn cũng không nghe!

Thành Lạc Kinh, phủ Yến vương.

Mông Khác đã nhận được phong thư do Tào Mặc ở Tây Lăng dùng bồ câu truyền tin đưa về, phong thư này là do Mông Diễn cho khoái mã mang về Tây Lăng nhờ Tào Mặc chuyển trình lên. Chuyện thay đổi chiến lược Thanh Châu lại còn chia quân ra thành ba đường là chuyện lớn, Mông Diễn cũng không nghĩ đến chuyện giấu diếm Mông Khác. Bởi vì hắn có muốn giấu diếm cũng không thể nào giấu được, hoàng thúc không thể nào không có tai mắt bên trong đại quân Tây chinh.

Sau khi đọc xong phong thư, Mông Khác cau mày một lúc lâu, thầm nghĩ Diễn nhi quả thật là làm loạn, hắn sao có thể cầm trong tay tính mạng của năm mươi vạn tướng sĩ để quốc đi mạo hiểm như vậy? Nếu như dựa theo chiến lược Thanh Châu đi từng bước một, để quốc có thể nắm chắc thắng lợi một cách ổn thoả vững vàng, cần gì chỉ vì muốn tiết kiệm thời gian năm ba năm mà mạo hiểm lớn đến như vậy?

Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên là người mang phong thư tới liền cất tiếng khuyên nhủ:

- Vương gia không cần lo lắng, điện hạ còn trẻ không tránh khỏi chuyện hành động theo cảm tính, nhưng đã có Di Viễn tiên sinh mưu kế hơn người, Tấn Chi tiên sinh cũng là bậc lão luyện thành thục. Nếu như ngay cả hai người này cũng không phản đối cho thấy rõ ràng thể cục của chiến trường đã xuất hiện biến hoá không lường trước, có lẽ thể cục mà để quốc Minh Nguyệt gặp phải còn nghiêm trọng hơn là chúng ta dự liệu.

- Ôi, cho dù bây giờ bản vương có đưa tin ngăn cản e rằng không kịp nữa rồi, đại quân hai cánh Nam Bắc cũng đã chia xong, có lẽ cũng đang trên đường hành quân, nếu như muốn thu binh lại làm một còn phải mất bao nhiêu thời gian nữa, tướng sĩ nơi tiền tuyến cũng khó tránh khỏi tư tưởng hỗn loạn, sĩ khí dao động. Chuyện đã đến nước này rồi, cũng chỉ có thể hy vọng kế hoạch chia quân ba đường của Diễn nhi có thể mạo hiểm thành công.

Mông Khác thở dài một tiếng, lại hỏi:

- Diệp đại nhân, biên giới phía Bắc có động tĩnh gì mới hay không?

- Có!

Mông Khác nhắc tới biên giới phía Bắc, sắc mặt Diệp Hạo Thiên trở nên nặng nề hẳn, thấp giọng nói:

- Ty chức vừa mới nhận được bồ câu đưa tin của Lý Vũ, đang muốn bẩm báo với Vương gia. Lý Vũ nói đế quốc Tinh Hà đã có động tĩnh ở biên giới phía Bắc, hơn nữa động tĩnh này hoàn toàn không nhỏ chút nào!

Mông Khác nghe vậy sắc mặt khê biến, trầm giọng nói:

- Xin Diệp đại nhân cứ nói.

Diệp Hạo Thiên nói:

- Căn cứ theo tin tức mới nhất vừa nhận được, ít nhất đã có năm vạn kỵ binh tụ hợp tại thành Mạc Nam, vẫn không ngừng có rất đông kỵ binh từ nhiều địa phương khác đang tụ hợp lại. Lý Vũ đoán chừng lần này lực lượng thiết kỵ của đế quốc Tinh Hà xuôi Nam không ít hơn mười vạn kỵ binh, hơn nữa trong vòng nửa tháng sẽ xuôi Nam!

Mông Khác vội la lên:

- Quân đoàn Đông Bộ của Lý Vũ đã vào vị trí chưa?

- Đã vào vị trí rồi...

Diệp Hạo Thiên nói:

- Bốn sư đoàn bộ binh của Lý Vũ đã chia nhau đóng quân ở các thành lớn của hành tỉnh Bắc Phương, phòng ngự nơi trọng điểm là thủ phủ Mạc Thành của hành tỉnh Bắc Phương cùng với thành Đại Cô. Cơ cấu cảnh báo của đài Phong Hoả cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, một khi phát hiện ra quân địch, lửa trên đài Phong Hoả sẽ được đốt lên, dân chúng xung quanh đó có thể nhanh chóng tị nạn vào thành trì gần nhất.

- Ủ!

Mông Khác gật đầu:

- Mặc dù thiết kỵ của đế quốc Tinh Hà rất lợi hại, nhưng bọn chúng không có bộ binh. Chỉ cần làm tốt công tác tra xét gian tế, đề phòng gian tế của địch xâm nhập vào trong thành, bọn chúng cũng đừng vọng tưởng có thể công hãm được thành trì của chúng ta. Chỉ có những thôn trấn đơn độc nằm ở ngoài thành rất dễ dàng bị kỵ binh của đế quốc Tinh Hà cướp bóc, cho nên chuyện cảnh báo bằng đài Phong Hoả là vô cùng quan trọng.

Diệp Hạo Thiên gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Nếu là như thế, vậy ty chức sẽ phát ra một lệnh dụ khẩn cấp, lệnh cho Lý Vũ phái người kiểm tra tất cả đài Phong Hoả ở hành tỉnh Bắc Phương một lần nữa, để bảo đảm không có bất kỳ sơ xuất nào!

Mông Khác gật nhẹ đầu, môi giật giật nhưng cuối cùng cũng không nói lời nào.

Diệp Hạo Thiên thấy vẻ mặt lo âu, ngập ngừng muốn nói lại thôi của Mông Khác, trong lòng đã đoán ra được là chuyện gì rồi. Vị Vương gia này chắc là đang lo lắng cho sự an nguy sinh tử đứa con riêng của hắn, trong thư Lý Vũ cũng có đề cập tới sự sắp xếp Nhạc Mông, tên tiểu tử kia đã được an trí ở thành Tiểu Cô trong sườn Nam của đại hoang sơn, cũng không có gì nguy hiểm. Bất quá hình như Nhạc Mông đang đảm nhiệm chức liên đội trưởng của liên đội Thiểm tộc, tựa hồ cuộc sống thường ngày cũng không được yên lành cho lắm, hẳn là Lý Vũ cố ý cho Vương gia biết nỗi bất mãn trong lòng hắn!

Nhưng những lời này cũng không nên nói thẳng ra, dù sao chuyện Nhạc Mông là con riêng của Mông Khác cũng không thể mang ra nói bừa bãi được!

Suy nghĩ một chút, Diệp Hạo Thiên nói một câu vô cùng mập mờ:

- Vương gia, nghe nói bốn mươi tên học viên tốt nghiệp học viện quân sự Hoàng gia vừa phân đến quân đoàn Đông Bộ đều có biểu hiện ưu tú hơn người. Trong đó tên Nhạc Mông có biểu hiện ưu tú nhất lập tức đã được Lý Vũ giao cho đảm nhiệm chức liên đội trưởng, nghe nói đã chạy đi thành Tiểu Cô nhậm chức, ha ha!

- Vậy sao?

Chân mày Mông Khác đang cau chặt lập tức giãn ra:

- Tên khốn Lý Vũ này vẫn không chịu thua kém, ha ha!

Thành Tiểu Cô, nơi đóng quân của liên đội Thiểm tộc.

Trong đại sảnh, năm tên đại đội trưởng của liên đội Thiểm tộc đang ngồi nói chuyện phiếm cùng nhau.

Thiểm tộc thật ra là bộ tộc vốn sống ở Tử Vong Đại Sa Mạc, nếu dựa theo cấp bậc ở thế giới Trung Thổ mà phân chia, thật ra Thiểm tộc cũng giống như bộ tộc Man nhân. Bất quá trong lịch sử từng có một cánh quân Thiểm tộc đi theo Quang Huy Đại đế chinh chiến tứ phương, lập được nhiều chiến công hiển hách cho đế quốc. Vì thế cho nên người Thiểm tộc mới thoát khỏi vận mệnh nô lệ như Man nhân, trở thành công dân hợp pháp của đế quốc Quang Huy.

Trăm ngàn năm qua, một phần lớn người Thiểm tộc đã dung nhập vào đế quốc biến thành người Trung Thổ, nhưng vẫn có một phần người Thiểm tộc cố chấp vẫn ở lại sinh sống trong vài đại lục nằm trong Tử Vong Đại Sa Mạc rộng lớn. Một phần người Thiểm tộc ấy vẫn duy trì tính cách kiêu ngạo bất tuân cường hãn của tổ tiên, cũng trở thành nguồn chiêu mộ binh sĩ tuyệt hảo của quân đoàn Đông Bộ. Trong bốn sư đoàn của quân đoàn Đông Bộ, mỗi sư đoàn đều có một liên đội Thiểm tộc.

Người Thiểm tộc đa số thân hình cao lớn, mạnh mẽ có lực, có thể nói là nhân tuyển tốt nhất để trở thành trọng trang bộ binh.

Năm tên đại đội trưởng còn đang nói chuyện rất cao hứng, một tên thanh niên trẻ tuổi vóc người thon thả tuấn tú cùng với tham mưu trưởng La Thịnh của sư đoàn số Một quân đoàn Đông Bộ đi vào nơi đóng quân của liên đội Thiểm tộc. Vừa thấy La Thịnh, mặc dù năm tên đại đội trưởng Thiểm tộc ngừng lại không trò chuyện nữa, nhưng vẫn không có ý đứng dậy nghênh đón.

La Thịnh cũng không có vẻ gì là tức giận, tính cách kiêu ngạo bất tuân của người Thiểm tộc cũng nổi danh ngang với sự kiêu dũng thiện chiến của họ, tình huống như vậy hẳn đã quá quen thuộc. La Thịnh chỉ nói vài câu đơn giản, sau đó để lại tên thanh niên vóc dáng thon gầy rồi rời khỏi, rốt cục năm tên đại đội trưởng Thiểm tộc cũng biết được thanh niên này tên là Nhạc Mông, sau này chính là liên đội trưởng mới của bọn chúng.

Trước ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của năm tên đại đội trưởng Thiểm tộc, Nhạc Mông lại tỏ ra rất bình thản, ôm quyền thi lễ:

- Các vị đồng liêu, sau này chúng ta chính là chiến hữu với nhau, xin chiếu cố nhiều hơn.
- Chiếu cố thì không dám, người là liên đội trưởng của chúng ta...

Một tên đại đội trưởng Thiểm tộc có bộ râu quai nón rậm rạp nói với vẻ lạnh lùng:

- Sau này chúng ta nghe theo quân lệnh của người là được, người bảo chúng ta đi hướng Đông, chúng ta sẽ đi hướng Đông, người bảo chúng ta đi hướng Tây, chúng ta sẽ đi hướng Tây. Người bảo chúng ta mang nước cho người rửa chân, chúng ta cũng phải biết điều mà tuân theo, không phải sao?
- Vị đại ca này nói chơi rồi!

Nhạc Mông mỉm cười:

- Ta là liên đội trưởng của các người không sai, nhưng các người đâu phải là nô lệ của ta, ta cũng không thể nào coi các người là nô lệ mà sai Đông chỉ Tây. Bắt đầu từ hôm nay, ta muốn cùng sống chết, cùng vinh nhục với các người, tướng sĩ Thiểm tộc ăn gì ta ăn thứ ấy, nếu tướng sĩ Thiểm tộc ngủ trong trướng bông* ta tuyệt đối không ngủ trên giường!

(*Trướng bông (tent): lều ngủ.)

Năm tên đại đội trưởng Thiểm tộc ngạc nhiên nhìn nhau, những lời này của Nhạc Mông hiển nhiên ngoài dự đoán của bọn chúng.

Phải nói rằng, tính cách kiêu ngạo bất tuân của liên đội Thiểm tộc một nửa là do tính cách ảnh hưởng của tổ tiên, một nửa là do người Trung Thổ ép bức. Bởi vì người Trung Thổ vẫn quen thói xem thường người Thiểm tộc, trong liên đội Thiểm tộc cũng có không ít quan quân người Trung Thổ, bọn quan quân này thường đối xử với người Thiểm tộc như là nô lệ của bọn chúng, lâu ngày dài tháng khiến cho người Thiểm tộc sinh lòng chán ghét, thậm chí còn đối nghịch nhau như nước với lửa.

Tên đại đội trưởng có bộ râu quai nón cau mày:

- Người quả thật muốn cùng sinh tử, cùng vinh nhục, lại muốn cùng ăn cơm, cùng ngủ chung lều với chúng ta sao?

- Dĩ nhiên!

Giọng Nhạc Mông nhẹ nhàng nhưng lộ vẻ vô cùng cương quyết:

- Ta nói được nhất định sẽ làm được, nếu không sao xứng đáng làm liên đội trưởng của các người!

149. Chương 155: Đế Quốc Minh Nguyệt Có Hy Vọng Trung Hưng

Quân đoàn Tây Bộ đang chậm rãi đi dọc theo quan đạo dẫn vào trong Hắc Phong Lĩnh. Mạnh Hổ đang cùng Tất Điều Tử, Cổ Vô Đạo và Trương Hưng Bá chỉ huy đội cận vệ đi theo hộ vệ dạo xem địa hình. Đoàn người vừa đi đến bên một bờ sông lớn, chợt thấy bên kia sông có một ngọn núi hiểm trở, một con thác giống như bắt nguồn từ trên trời đổ xuống, chảy thẳng vào con sông, cảnh tượng trông thật là hùng vĩ.

Vừa lúc mọi người ai nấy đã mệt, Mạnh Hổ liền hạ lệnh dừng bước nghỉ ngơi, sau đó gọi Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo tới, hỏi han:

- Đây là núi gì vậy?

Tất Điều Tử trải bản đồ ra ngay trên bờ sông, tìm một hồi lâu vẫn không tìm được vị trí tương đối, chỉ đành lắc đầu cười khổ:

- Tướng quân, trên bản đồ không tìm được vị trí của ngọn núi này, thậm chí con sông này tên là gì cũng không thấy ghi ra. Xem ra tấm bản đồ do Binh bộ cung cấp này có vẻ có độ tin cậy rất kém.

Mạnh Hổ cau mày:

- Một con sông lớn như vậy cũng không ghi tên ra, thật không biết bộ tình báo của đế quốc làm ăn kiểu gì? Hí...

Mạnh Hổ vừa dứt lời, một tràng tiếng ngựa hí thánh thót đã phá tan sự yên tĩnh trên bờ sông.

Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo nghe tiếng ngựa hí liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Hưng Bá đang dắt Ô Vân Cái Tuyết đến bờ sông uống nước. Thế nhưng cho dù Trương Hưng Bá cố gắng cúi đầu ngựa xuống hết sức chật vật, Ô Vân Cái Tuyết vẫn không chịu uống nước sông. Những con ngựa còn lại đã uống nước sông tự nãy giờ, bọn ngựa này đã đi một đoạn đường núi không phải ngắn, cho nên đã rất khát nước.

Mạnh Hổ liền cau mày hỏi:

- Hưng Bá, có chuyện gì vậy?

- Ty chức cũng không biết!

Trương Hưng Bá gãi đầu gãi tai, cười khổ nói:

- Ô Vân Cái Tuyết không chịu uống nước!

- Quái lạ, vì sao Ô Vân Cái Tuyết không chịu uống nước?

Tất Điều Tử tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Từ lúc khởi hành vào buổi sáng cho đến bây giờ nó chưa từng uống ngụm nước nào, đúng lý ra phải cảm thấy khát nước rồi mới phải. Nước sông này rất lạnh, nếu như người uống vào sẽ bị tiêu chảy, nhưng ngựa uống thì không có việc gì. Vậy tại sao nó không chịu uống, chẳng lẽ nước sông này có vấn đề gì sao?

- Ấc, đau quá, đau bụng quá!

Tất Điều Tử vừa dứt lời, một tên binh sĩ của đội cận vệ lấy hai tay ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất, mặt mày lộ vẻ thống khổ.

Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, thầm nghĩ chẳng lẽ nước sông này quả thật có vấn đề? Trương Hưng Bá vội bước hai bước tới trước mặt tên binh sĩ kia, đưa tay đỡ hắn lên, ân cần hỏi han:

- Thạch Đầu, Thạch Đầu người làm sao vậy?

- Trưởng...trưởng quan...

Tên cận vệ quân tên Thạch Đầu hít sâu một hơi khí lạnh, nói với vẻ thống khổ:

- Ta...ta đau bụng, đau quá...đau quá. Giống như có dao đâm trong bụng vậy....

Cổ Vô Đạo vốn tinh thông y lý, vội vàng bước tới bắt mạch cho Thạch Đầu, kiểm tra xem bệnh trạng của hắn như thế nào.

Mạnh Hổ trong lòng cũng thầm kinh hãi, quay đầu lại thấy có vài tên binh sĩ đang đi xuống bờ sông có vẻ muốn uống nước, vội vàng hét lớn:

- Không được uống nước!

Mấy tên binh sĩ nọ nghe vậy lấy làm kinh hãi, quay đầu lại sững sờ nhìn Mạnh Hổ, trong lòng bàn tay vẫn còn đang vốc nước nhưng lại không dám uống.

Chỉ trong thoáng chốc, Thạch Đầu đã đau đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hai mắt trợn trừng, khoe miệng đã bắt đầu sùi bọt mép. Càng tệ hơn nữa, sau khi Thạch Đầu bị tình trạng như vậy, lại có mười mấy tên cận vệ quân cũng bắt đầu ôm bụng ngồi xuống kêu đau, có hai tên đã đau đến mức nằm lăn lộn trên mặt đất.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong, sau khi mười mấy tên cận vệ quân đều ngã xuống, mười mấy chiến mã vừa mới uống nước dưới sông quay sang gặm cỏ trên bờ sông bất chợt ngã xuống, sau đó tứ chi co quắp, miệng sùi bọt mép. Mặc dù Mạnh Hổ không am hiểu về y thuật, nhưng xem bệnh trạng của nhiều người và chiến mã như vậy, cũng hiểu là bọn chúng đã bị ngộ độc thức ăn.

Rất nhanh sau đó Cổ Vô Đạo đã chứng thật phỏng đoán của Mạnh Hổ, đứng dậy nói:

- Tướng quân, xem bệnh trạng chính là ngộ độc thức ăn!

Sắc mặt Mạnh Hổ tỏ ra ngưng trọng nhìn mười mấy tên cận vệ quân và mười mấy chiến mã đang nằm lăn ra đất, trầm giọng hỏi:

- Còn cứu được không?

Cổ Vô Đạo sắc mặt tỏ ra ảm đạm lắc đầu, thấp giọng:

- Không thể cứu được, độc tính rất mạnh, có lẽ đã xâm nhập vào tim.

- Thạch Đầu, Thạch Đầu!

- Nhị Ngốc, lão Nhị!

- Sơn Oa Tử, Sơn Oa Tử...

Cổ Vô Đạo vừa dứt lời, bờ sông đột nhiên vang lên tiếng kêu gọi như xé nát tim gan, chỉ trong thoáng chốc, mười mấy tên cận vệ quân đã uống nước sông không còn thở nữa. Mặc dù mười mấy chiến mã vẫn chưa ngừng thở, nhưng tứ chi co quắp, thân thể ngày càng yếu ớt, hiển nhiên cũng không thể nào cứu được.

- Độc tính thật mạnh!

Mạnh Hổ kinh hãi:

- Hưng Bá!

Trương Hưng Bá ánh mắt đỏ ngầu tiến lên đáp:

- Có!

Mạnh Hổ trầm giọng:

- Lập tức cho khoái mã chạy về báo lại cho đại đội nhân mã, nguồn nước quanh đây không thể tùy tiện sử dụng, trước khi sử dụng nhất định phải xác thực không có độc tính mới yên tâm ăn uống!

- Dạ!

Trương Hưng Bá đáp lời, lĩnh mệnh mà đi.

Mạnh Hổ quay lại nói với Tất Điều Tử:

- Lão Tất, người ghi chú ngọn núi và con sông này lên trên bản đồ, ghi chú thật rõ ràng là nước sông rất độc, không thể dùng ăn uống được. Có câu ‘thế sự khó lường’, ai biết được sau này chúng ta có đi qua đây nữa hay không? Nếu như quả thật trở lại nơi đây mà không cẩn thận uống phải nước độc mất mạng, vậy thì quá oan uổng.

Tất Điều Tử dùng bút lông ngỗng và mực Tàu tìm vị trí tương ứng trên bản đồ cẩn thận ghi chú hai chữ ‘Độc sơn’, ‘Độc hà’. Lại dùng chữ nhỏ chú thích bên cạnh góc bản đồ: Cạnh bên Độc sơn có Độc hà, nước của Độc hà cực độc, người ngựa uống vào chết ngay lập tức!

Cực Thiên sơn nằm ở phía Đông của trung tâm đế quốc Minh Nguyệt, đúng ngay khoảng giữa của Thanh Châu và Trung Châu.

Sơn mạch phía Nam của Cực Thiên sơn giáp sông Thông Thiên, ở giữa là Hồ Khiếu quan xuyên từ Đông sang Tây, phía Bắc gần như tiếp giáp với Nộ Thương sơn, giữa hai ngọn núi chỉ cách nhau một hạp cốc, hạp cốc này có tên là Đào Kiếm hạp. Đào Kiếm hạp chính là nơi bắt buộc phải đi qua từ bốn châu ở phía Bắc của đế quốc Minh Nguyệt xuôi xuống Trung Châu, đồng thời cũng là nơi binh gia tranh chiếm!

Nếu như cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ muốn chặn đường viện quân bốn châu phía Bắc của đế quốc Minh Nguyệt xuôi Nam, vậy phải chiếm được Đào Kiếm hạp.

Chỉ cần quân đoàn Tây Bộ có thể chiếm được Đào Kiếm hạp, vậy đã chặt đứt liên lạc giữa Trung Châu với bốn châu phía Bắc của đế quốc Minh Nguyệt. Lúc ấy viện quân của bốn châu phía Bắc, Thanh Châu và Trung Châu của đế quốc Minh Nguyệt sẽ lâm vào cục diện bất lợi bị bao vây chia cắt. Nếu như đại quân đường Nam của Trọng Sơn lại chặt đứt con đường của viện quân ba châu phía Nam của đế quốc Minh Nguyệt, vậy đế quốc Minh Nguyệt thật sự phải mất nước!

Thế nhưng nếu đại quân đường Bắc của Mạnh Hổ muốn chiếm được Đào Kiếm hạp, vậy trước tiên phải chiếm Hắc Phong Khẩu nằm ở sườn Nam của Hắc Phong Lĩnh.

Hắc Phong Lĩnh chính là một giải đất lớn nơi giao tiếp giữa sơn mạch của Cực Thiên sơn và quận Bắc, mặc dù thế đất không cao nhưng hiểm trở dị thường. Nếu như đại quân đường Bắc của Mạnh Hổ muốn chiếm Đào Kiếm hạp vậy nhất định phải đi qua Hắc Phong Khẩu. Dĩ nhiên, từ quận Bắc ở Thanh Châu cũng có đường khác có thể đi đến Đào Kiếm hạp, nhưng trước tiên phải từ hướng Bắc tiến vào Tịnh Châu, rồi từ Tịnh Châu tiến vào Vân Châu, sau đó mới từ Vân Châu xuôi Nam tới Đào Kiếm hạp, đi như vậy coi như phải hành quân qua hơn ngàn dặm đường.

Xe ngựa kêu gào.

Trên quan đạo từ Hồ Khiếu quan đi đến Đào Kiếm hạp, mười lăm vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đang âm ỉ tiến về phía Bắc. Mười lăm vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt này chính là quân đoàn cấm vệ của Thu Vũ Đường, cùng với hai sư đoàn Vân Châu.

Xe ngựa hào hoa của Thu Vũ Đường đang đi giữa đại quân, trong thùng xe rộng rãi, Thu Vũ Đường vẻ đẹp mê hồn đang nằm tựa vào đệm gấm không biết suy nghĩ những gì. Thu Ước Nhu và Thu Hàm Vận đang nhẹ nhàng xoa bóp đùi cho nàng, cạnh đó thái tử Thu Dĩ năm ấy mười ba tuổi đang cầm bút chì màu vẽ gì đó trên bản đồ làm bài tập.

So với tám bản đồ sơ sài của Mạnh Hổ, tám bản đồ trước mặt Thu Dĩ có vẻ tinh xảo hơn nhiều.

Trên bản đồ đã có hai màu bút chì đỏ xanh phân biệt biểu thị mấy mũi tên, ba mũi tên màu xanh thật lớn phát xuất từ thành Hà Nguyên ở biên giới của đế quốc, đầu ba mũi tên chia ra chỉ về hướng thành Liệt Liễu ở phía Bắc Thanh Châu, Hồ Khiếu quan ở phía Tây Thanh Châu cùng với Trì Thành ở phía Đông Nam Thanh Châu. Trong đó mũi tên màu xanh chỉ về hướng thành Liệt Liễu vừa dứt lại có thêm một mũi tên nữa từ thành Liệt Liễu chỉ đến Hắc Phong Khẩu.

Bốn phía xung quanh Hắc Phong Khẩu và thành Liệt Liễu xuất hiện bốn mũi tên màu đỏ thật lớn. Mũi tên màu đỏ thứ nhất phát xuất từ phía Đông Hồ Khiếu quan chỉ thẳng về hướng Bắc, nhắm thẳng vào thành Liệt Liễu. Mũi tên màu đỏ thứ hai phát xuất từ phía Nam Tịnh Châu, cũng chỉ về phía thành Liệt Liễu. Mũi tên màu đỏ thứ ba phát xuất từ phía Đông Nam của Vân Châu, mũi tên màu đỏ thứ tư phát xuất từ phía Nam Định Châu, cả hai mũi tên thứ ba và thứ tư đều chỉ về phía Hắc Phong Khẩu. Một mũi tên màu đỏ lớn hơn các mũi tên kia xuất phát từ phía Tây Hồ Khiếu quan chỉ thẳng về Đạo Kiếm hạp ở hướng Bắc.

Thu Dã miêu tả xong các mũi tên hai màu xanh đỏ lại vẽ một hình X lớn màu đỏ ngay vị trí Hắc Phong Khẩu, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Thu Vũ Đường, cất tiếng nói:

- Hoàng cô mẫu, Dã nhi đã vẽ xong kế hoạch sẵn hỏ của người!

- Sao?

Thu Vũ Đường nghe vậy liền ngồi dậy, vui vẻ đưa tay ra:

- Cầm lại đây cho Hoàng cô mẫu xem.

Thu Dã đưa tay cầm lấy bài tập bản đồ đã được ghi chú hoàn hảo, cung kính đưa cho Thu Vũ Đường. Thu Vũ Đường đưa tay đón lấy bản đồ, vừa liếc sơ qua bỗng cảm thấy tim mình đau nhói, đôi mắt mờ miếu đột nhiên trào ra hai dòng lệ trong suốt long lanh. Thu Dã thấy Thu Vũ Đường bỗng dưng rơi lệ, không khỏi kinh hoảng:

- Hoàng cô mẫu, bài tập bản đồ của Dã nhi không đúng hay sao?

- Không, không phải!

Thu Vũ Đường đưa tay lau nước mắt trên mặt, cố lấy giọng vui vẻ nói:

- Bài tập bản đồ của Dã nhi rất tốt!

Thu Dã nghiêng đầu hỏi:

- Vậy tại sao Hoàng cô mẫu lại khóc?

- Vì Hoàng cô mẫu cao hứng!

Thu Vũ Đường khẽ cười:

- Dã nhi tuổi còn nhỏ nhưng đã có tài năng thiên phú quân sự như vậy, tương lai sẽ trở thành vị hoàng đế vĩ đại nhất trong lịch sử của đế quốc Minh Nguyệt, việc trung hưng đế quốc Minh Nguyệt đã có hy vọng!

Thu Dã chớp chớp đôi mắt to đen, lại hỏi:

- Hoàng cô mẫu, người lệnh cho Tổng đốc Vân Châu Diêu Trường đưa quân đoàn Vân Châu vào đóng ở Hắc Phong Khẩu, có phải định đem bọn họ làm mồi nhử, dẫn dụ cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ vào cốc hay không?

Thu Vũ Đường không trả lời ngay, hỏi ngược lại:

- Tại sao Dã nhi cho là như vậy?

Thu Dã nói:

- Hắc Phong Khẩu dễ thủ khó công, hai sư đoàn bộ binh của Tổng đốc Diêu Trường đóng ở đó, ngăn trở đại quân đường Bắc của Mạnh Hổ trong mười ngày nửa tháng hẳn là không thành vấn đề. Có được thời gian mười ngày nửa tháng ấy, hai sư đoàn kỵ binh của Tổng đốc Tần Liệt sẽ xuất hiện ở phía Bắc của Hắc Phong Khẩu, quân đoàn Tịnh Châu của Tổng đốc Thác Bạt Thọ cũng sẽ xuất hiện ở phía Đông Bắc của Hắc Phong Khẩu, quân đoàn cận vệ của Tiêu tướng quân sẽ xuất hiện tại phía Nam của Hắc Phong Khẩu,

mà quân đoàn cấm vệ của Hoàng cô mẫu cùng với hai sư đoàn Vân Châu cũng sẽ xuất hiện ở phía Tây Hắc Phong Khẩu. Cứ như vậy, mười sáu sư đoàn hơn bốn mươi vạn đại quân có thể từ bốn hướng hình thành thế bao vây chặt chẽ đối với đại quân đường Bắc của Mạnh Hổ.

150. Chương 156: Luyện Binh Thực Chiến

Bắt đầu từ ngày hôm qua, đại quân đường Bắc đã giảm tiến độ hành quân từ một ngày sáu giờ xuống còn một ngày bốn giờ, lộ trình mỗi ngày cũng giảm từ ba mươi dặm xuống còn hai mươi dặm. Bởi vì càng gần tới Hắc Phong Khẩu, khả năng bị đại quân của đế quốc Minh Nguyệt bao vây càng cao, Mạnh Hổ không thể không đề cao cảnh giác.

Ngẩng đầu lên nhìn sắc trời âm u, Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại nói với Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo:

- Lão Tất, lão Cổ, khí trời hình như khác thường, xem ra sắp có tuyết rơi!

- Ủ!

Tất Điều Tử thần sắc nghiêm trọng gật gù đầu, giọng nói đầy vẻ lo lắng:

- Năm nay khí hậu rất khác thường, theo như bình thường thì lúc này đã vào tháng Ba, còn chừng mười ngày nữa tháng nữa tiết trời sẽ chuyển sang ấm áp, vì sao lại có tuyết rơi? Bất quá nếu như quả thật có tuyết rơi, vậy đối với quân ta cũng không phải là chuyện tốt lành gì, tuyết rơi sẽ làm cho hành quân trở nên khó khăn hơn nhiều.

- Cũng không hẳn là như vậy!

Cổ Vô Đạo lắc lắc đầu:

- Hành quân khi tuyết rơi đối với quân ta thì khó khăn hơn nhiều, đối với quân địch không phải cũng khó khăn hơn nhiều sao? Khó khăn thì ai cũng như ai, đến lúc đó phải xem ai có thể chịu đựng được khổ cực vì rét lạnh!

Mạnh Hổ không để ý đến cuộc tranh luận giữa hai người, lại hỏi:

- Lão Tất, hiện tại đã đi đến chỗ nào rồi?

Tất Điều Tử lấy trong lòng ngực ra tấm bản đồ, ở trên lưng ngựa hồi lâu cũng không tìm được vị trí tương ứng, đành cười khổ nói:

- Tướng quân, không tìm ra được vị trí cụ thể, bất quá hình như phía trước chính là Hắc Phong Lĩnh, Hắc Phong Khẩu hẳn là cũng ở quanh đây, qua khỏi Hắc Phong Khẩu thêm hai trăm dặm nữa chính là Dao Kiếm hạp.

- Dao Kiếm hạp?

Mạnh Hổ thấp giọng, vẻ trầm ngâm:

- Từ lúc công chiếm thành Liệt Liễu tới hôm nay cũng đã nửa tháng trôi qua, theo thời gian mà tính, Thu Vũ Đường có lẽ đã sớm biết tin tức quân ta chia thành ba đường. Với cơ trí của Thu Vũ Đường không khó đoán ra mục tiêu của đại quân đường Bắc chúng ta chính là Dao Kiếm hạp. Nhưng vì sao cho tới bây giờ tiểu quả phụ này còn chưa có hành động gì cả?

Tất Điều Tử suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Có hai khả năng, thứ nhất có thể là Thu Vũ Đường lựa chọn kích phá đại quân đường Nam của Trọng Sơn trước, bất quá ty chức cho rằng khả năng này là rất nhỏ.

Mạnh Hổ gật đầu, lại hỏi:

- Khả năng thứ hai là gì?

Tất Điều Tử nói:

- Khả năng thứ hai chính là Thu Vũ Đường đang lập ra một kế hoạch khổng lồ. Lực lượng quân đội được điều động rất có thể bao gồm sáu đại quân đoàn cận vệ, cấm vệ, Vân Châu, Tịnh Châu, Định Châu, Sóc Châu, tổng binh lực sẽ hơn sáu mươi vạn. Chính vì điều động quân đội quá nhiều, cho nên Thu Vũ Đường phải chờ đến sau khi tất cả quân đội đã chạy tới khu vực chỉ định mới có thể phát động kế hoạch.

Mạnh Hổ trầm giọng hỏi:

- Lão Tất, nếu như ngươi là Thu Vũ Đường, ngươi sẽ làm như thế nào để đối phó đại quân đường Bắc?

Tất Điều Tử giọng ngưng trọng:

- Nếu như tỵ chức là Thu Vũ Đường, vậy nhất định sẽ nghĩ ra một kế hoạch tác chiến bốn phía hợp vây, ở giữa nở hoa. Nói một cách đơn giản là dùng một số ít quân đội tử thủ ở Hắc Phong Khẩu, cầm cự với đại quân đường Bắc của tướng quân. Sau đó điều động tất cả quân đội có thể điều động, xuất phát từ các phương hướng khác nhau đồng thời tập trung về Hắc Phong Khẩu. Cuối cùng hình thành thế hợp vây, một phen tiêu diệt đại quân đường Bắc của tướng quân ở Hắc Phong Khẩu!

- Giải cho một kế bốn phía hợp vây, ở giữa nở hoa!

Mạnh Hổ hừ lạnh:

- Hừ hừ, chuyện này cũng giống như là đi câu cá vậy! Số ít quân thủ ở Hắc Phong Khẩu chính là mồi câu, Thu Vũ Đường chính là người đi câu, mà cánh quân đường Bắc của chúng ta chính là con cá lớn mà nàng muốn bắt. Bất quá cho dù là người đi câu có kinh nghiệm phong phú đến mức nào đi nữa cũng phải có lúc thất thủ. Vạn nhất nếu như trước lúc nàng hình thành xong thế hợp vây, con cá đã ăn mất mồi câu, vậy làm sao câu được con cá ấy?

Cổ Vô Đạo hài hước:

- Vậy coi như là lãng phí vô ích một đám quân làm mồi câu.

- Hừ hừ!

Giọng Mạnh Hổ lộ vẻ tàn nhẫn:

- Nếu quả thật Thu Vũ Đường dám làm như thế, ta tuyệt đối sẽ làm cho nàng lãng phí vô ích một đám quân làm mồi câu.

Thần sắc Tất Điều Tử hơi ngưng trọng, thấp giọng nói:

- Tướng quân, có câu này có thể ngài không thích nghe, nhưng tỵ chức vẫn phải nói. Mặc dù Tư Đồ Duệ được xưng là danh tướng bất bại của thế giới Trung Thổ, nhưng hắn cũng dùng binh vô cùng cẩn thận, cho nên từ trước tới nay chưa từng thất bại. Thế nhưng Thu Vũ Đường mới chính là danh tướng thật sự, trí mưu của nàng, tài dụng binh của nàng Tư Đồ Duệ không thể nào sánh kịp! Bằng không lúc xảy ra loạn Thất vương, nàng đã không thể nào chỉ bằng vào lực lượng của hai quân đoàn Hoàng gia đánh bại hơn ba trăm vạn quân phản loạn!

- Chuyện này ta biết!

Mạnh Hổ gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Ta tuyệt đối chưa từng có ý nghĩ coi thường nàng.

Tất Điều Tử lại nói:

- Như vậy tướng quân có từng nghĩ qua, nếu như trì hoãn thời gian quá dài ở Hắc Phong Khẩu, để cho đại quân của Thu Vũ Đường đuổi tới, vậy thì phiền phức vô cùng! Dù sao nơi này cũng là Thanh Châu, là chiến đấu trên địa bàn của người ta, quân địch hiểu rõ địa hình nơi này như lòng bàn tay, mà chúng ta ngay cả bản đồ cũng bị sai sót! Đến lúc đó chỉ e muốn thoát khỏi truy binh của địch cũng không có khả năng!

- Vậy thì không nhất định như vậy!

Mạnh Hổ nói xong lại ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, như có điều gì suy nghĩ:

- Phải xem ông trời có chịu giúp ta không!

- Tướng quân...

Mạnh Hổ vừa dứt lời, một con khoái mã đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nhanh chóng phi đến, người còn chưa đến, tiếng thét dài đã vang dội cả trung quân:

- Phía trước hơn hai trăm dặm phát hiện quân địch, từ phương thức chế tạo của cờ hiệu và áo giáp mà phán đoán, chắc chắn là quân đoàn Vân Châu của đế quốc Minh Nguyệt, binh lực có khoảng chừng hai sư đoàn!

- Phía trước hai trăm dặm? Đó chính là Hắc Phong Khẩu!

Mạnh Hổ quay đầu lại nhìn Tất Điều Tử thật sâu, trầm giọng nói:

- Lão Tất quả thật người đã đoán trúng, tiểu quả phụ Thu Vũ Đường này quả nhiên muốn câu cá!

- Tướng quân...

Về mặt Tất Điều Tử tỏ ra vô cùng nghiêm túc, cất giọng khuyên nhủ:

- Ty chúc cho rằng cần phải thận trọng, nếu biết rõ đây là mưu kế do Thu Vũ Đường bày ra, chúng ta cần gì phải chui vào đó? Không sợ nhất vạn, chỉ e vạn nhất!

- Chuyện này không tốt hay sao?

Mạnh Hổ nở nụ cười đầy vẻ gian tà:

- Tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia rất hiếm khi mở cửa mời khách, dù sao đi nữa chúng ta cũng phải nể mặt nàng, ha ha!

- Tướng quân!

Tất Điều Tử hơi biến sắc, vội vã kêu lên:

- Hành quân đánh giặc không phải chuyện đùa!

- Lão Tất người cứ yên tâm đi, trong lòng ta đã nắm chắc.

Sắc mặt Mạnh Hổ lại trở nên nghiêm túc, lại nói:

- Đại quân lập doanh hạ trại ở đây, nếu như đêm nay trời có tuyết, vậy ngày mai sẽ tiếp tục hành quân, đến Hắc Phong Khẩu ăn mỗi câu của Thu Vũ Đường, lại có thể nhân cơ hội tốt này để luyện binh. Nếu như tới nay không có tuyết rơi, vậy lập tức rút lui về phía sau, dùng tốc độ nhanh nhất tiến thẳng về Thiên Lang quan, vùng nước đục chiến trường Thanh Châu chúng ta sẽ không nhúng tay vào!

- Vậy....

Mặc dù Tất Điều Tử đại tài, nhưng cũng không biết Mạnh Hổ đang giở trò quái quỷ gì, lập tức hỏi với vẻ nghi hoặc:

- Nếu như tối nay có nhiều tuyết, quan đạo chỉ có thể trở nên trơn trượt khó đi, vì sao tướng quân lại muốn hành quân tới Hắc Phong Khẩu? Ty chúc thật sự không cách nào hiểu nổi???

Mạnh Hổ khẽ mỉm cười:

- Đến lúc đó người sẽ biết!

Phía Tây sơn mạch của Cực Thiên sơn, trên quan đạo từ Hồ Khiếu quan dẫn đến Đào Kiếm hạp, mười mấy vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt đang khẩn cấp tiến về hướng Bắc. Mặc dù trời đã tối mịt, nhưng Thu Vũ Đường vẫn không có ý ra lệnh lập doanh hạ trại nghỉ ngơi.

Trong xe ngựa, Thu Ưc Nhu lặng lẽ vén rèm cửa sổ thò đầu ra ngoài quan sát một hồi, rồi thụt đầu vào trong nói với Thu Vũ Đường:

- Điện hạ, ngoài trời có tuyết rơi, tuyết rơi thật to.

Thu Hàm Vận chà xát đôi tay bé nhỏ đã hơi tê dại, nói với vẻ trách móc:

- Khó trách lạnh đến như thế, thì ra là tuyết rơi.

- Ôi...

Thái tử trẻ Thu Dã của đế quốc Minh Nguyệt đột nhiên thở dài một tiếng, vẻ mặt ảm đạm:

- Năm trước cũng vào thời gian này khí trời bắt đầu ảm lại, không ngờ năm nay khí trời khác thường, lại bị quân địch ồ ạt xâm lấn, quả thật làm khổ cho dân chúng của đế quốc.

Trong mắt Thu Vũ Đường không khỏi thoáng qua vẻ mừng rỡ, thầm nghĩ Dã nhi tuy tuổi còn trẻ mà đã thể hiện được thiên phú về quân sự như vậy, chắc chắn sau này sẽ trở thành một vị thống soái chỉ huy quân sự tài ba. Chuyện làm cho nàng cảm thấy cao hứng hơn nữa chính là, so với hoàng huynh, Dã nhi càng thương xót dân chúng hơn, còn có tư chất của một quân nhân. Có một vị thái tử văn võ song toàn như vậy, thật đúng là phúc của dân chúng đế quốc Minh Nguyệt.

Thu Vũ Đường còn đang cảm khái, giọng Thu Dã chợt chuyển sang vẻ hỏi han:

- Hoàng cô mẫu, người vẫn chưa trả lời câu hỏi của Dã nhi, hai sư đoàn Vân Châu của Tổng đốc Diêu Trường có phải là mỗi nhữ để dẫn dụ đại quân đường Bắc của Mạnh Hổ vào cốc hay không?

Thu Vũ Đường nhẹ thở dài một tiếng, đưa tay sờ sờ đầu Thu Dã, ôn nhu nói:

- Dã nhi người nhớ kỹ điều này, hai sư đoàn Vân Châu của Tổng đốc Diêu Trường không phải là mỗi nhữ, bọn họ là anh hùng của đế quốc! Là anh hùng, người hiểu chưa?

Thu Dã gật đầu nửa hiểu nửa không, mặc dù tên tiểu tử này có tài năng thiên phú quân sự vô cùng phong phú, nhưng kiến thức về mặt chính trị cũng phải cần có thời gian chậm rãi bồi dưỡng dần dần. Thật ra hai sư đoàn Vân Châu của Diêu Trường đúng là mỗi nhữ do Thu Vũ Đường sắp đặt, nhưng Thu Vũ Đường thân là bậc quyền quý có địa vị cao cả, hai chữ 'mỗi nhữ' sao thể dễ dàng chính miệng thốt ra?

Phía Nam Hắc Phong Khẩu hai trăm dặm, nơi đóng quân của quân đoàn Tây Bộ.

Mạnh Hổ vừa thức giấc, chỉ thấy bên ngoài lều có ánh sáng, lập tức chui ra khỏi lều xem thử, ánh sáng chói chang nhất thời đập vào mắt khiến cho hắn nhất thời nhắm mắt lại theo bản năng. Một hồi lâu sau Mạnh Hổ mới dám mở mắt ra, chỉ thấy bốn phía trên gò đất nơi quân đoàn Tây Bộ lập doanh hạ trại đã bị tuyết trắng bao trùm, Mạnh Hổ đi vài bước thử vào vùng tuyết phủ bên cạnh đại doanh, chỉ thấy tuyết sâu gần tới gối, tuyết phủ khắp nơi.

Tiếng bước chân trên mặt tuyết sạt vang lên, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo đang cùng nhau đi tới. Hai người này đều là thư sinh yếu ớt, không giống như Mạnh Hổ thể chất hơn người, cho nên đã khoác thêm áo lông cừu thật dày, trên đầu cũng đội nón da cừu, hai ống tay áo phủ trùm cả hai bàn tay. Mạnh Hổ thấy vậy muốn bật cười to, quả thật bề ngoài hai người bọn hắn giống hệt đám lái buôn phương Bắc.

Vừa thấy Mạnh Hổ, Tất Điều Tử liền lên tiếng với vẻ vô cùng lo lắng:

- Tướng quân, vừa rồi ty chức và Vô Đạo huynh đi thăm dò trên quan đạo, phát hiện tuyết đọng trên mặt đường đều sâu quá gối. Nếu như hành quân dưới hoàn cảnh như vậy kỵ binh thì không sao, nhưng bộ binh thì sẽ vô cùng thâm hiểm, tuyết đọng dày đến mức như vậy, căn bản là không có cách nào hành quân.

- Không có biện pháp hành quân?

Mạnh Hổ cười to:

- Lão Tất lần này người nói sai rồi, nếu như không có trận tuyết rơi này, các tướng sĩ hành quân đích xác là rất khổ cực. Nhưng đã có trận tuyết rơi dày đặc như thế này, các tướng sĩ của chúng ta có thể thoát khỏi nỗi khổ khi hành quân, sẽ rất dễ dàng di chuyển từ nơi này tới Hắc Phong Khẩu, ha ha...

- Dễ dàng đi tới Hắc Phong Khẩu?

Nghe xong những lời này của Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo nhìn nhau, tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chuyện này sao có thể như vậy được? Hành quân trong điều kiện tuyết rơi dày đặc như vậy vô cùng gian khổ, vì sao lại dễ dàng được chứ?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Các người sẽ biết nhanh thôi.

Từ vẻ ngạc nhiên của Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo, Mạnh Hổ biết rằng bọn họ hoàn toàn không biết gì về trượt tuyết.

Nếu như không có ván trượt, quả thật hành quân trong tuyết là vô cùng khó khăn, nhưng nếu có ván trượt thì không phải như vậy, nếu như có ván trượt và hai cây gậy trượt, các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ hẳn là có thể hành quân dễ dàng trên mặt tuyết. Gậy trượt tuyết chỉ cần điểm nhẹ nhàng một cái, cả người lập tức có thể vọt về phía trước rất xa.

Còn về vấn đề ván trượt và gậy trượt, trên núi hai bên quan đạo cây cối um tùm, chính là nguồn tài nguyên dồi dào để chế tạo ra ván trượt và gậy trượt.

Mặc dù trượt tuyết ngoài trời cũng đòi hỏi phải có kỹ xảo nhất định, nhưng đối với người trưởng thành có tứ chi đầy đủ khỏe mạnh, chuyện đó thật sự cũng không khó khăn gì. Nhiều lắm là sau khi luyện tập một thời gian ngắn, té vài lần trên mặt tuyết là có thể nắm bắt được cách trượt.

Lập tức Mạnh Hổ cho gọi Trương Hưng Bá, bảo hắn lên núi chặt xuống hai thân cây to bằng miệng chén, róc sạch đầu đuôi chỉ chừa lại khúc giữa dài chừng hai thước. Xong mới xẻ thành từng tấm ván trượt mỏng, lại dùng lửa sấy cho đầu ván cong lên, sau đó ở giữa tấm ván đóng bốn cây đinh trúc*, phía trước hai cây, phía sau hai cây, khoảng cách vừa đủ để có thể đặt giày chiến lọt thỏm vào trong.

(*Đinh trúc (bamboo nails): Trúc được chế nhỏ vót nhọn một đầu dùng như đinh sắt thời nay.)

Sau khi bẻ gãy mũi đinh trúc ló qua mặt ván bên kia, lại dùng dây thừng buộc chặt giày chiến vào giữa bốn cây đinh trúc, thế là một bộ ván trượt tuyết giản dị đã được chế tạo thành công. Mạnh Hổ xỏ chân vào đôi giày chiến trên bộ ván trượt vừa chế tạo, dùng gậy trượt tuyết điểm nhẹ nhàng trên mặt tuyết một cái, cả người đã vọt ra thật xa, lại điểm thêm cái nữa, đã chạy ra xa tới vài chục trượng.

Tất Điều Tử, Cổ Vô Đạo và tất cả các tướng sĩ đang đứng vây quanh quan sát thấy vậy ngẩn người ra. Mạnh Hổ chỉ buộc thêm một bộ ván trượt đơn giản vào chân, thế nhưng toàn thân đã lướt trên mặt tuyết như bay, quả thật là một kỹ thuật thần kỳ. Đám binh sĩ vốn vô cùng sùng bái Mạnh Hổ suýt chút nữa đã quỳ sụp trên mặt tuyết mà vái lạy!

Trong lúc đại quân đường Bắc của Mạnh Hổ sắp sửa triển khai đại chiến với đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường, rốt cục đại quân trung lộ của Mông Diễn cũng đã tới trước Hồ Khiếu quan. Đêm hôm qua đột nhiên trời nổi trận tuyết rơi rất lớn làm cho cả Hồ Khiếu quan cả trong lẫn ngoài như được khoác thêm một chiếc áo trắng toát, càng làm tăng thêm sát khí của chiến trường.

Tiếng bước chân sần sật trên tuyết vang lên, Sử Di Viễn khoanh hai tay trước ngực đang đi về hướng đại doanh của Mông Diễn ở trung quân.

Sử Di Viễn vừa đi tới trước cửa đại doanh, vừa lúc thấy một tên đội trưởng thám báo đang tỏ vẻ vội vàng đi tới, lập tức dừng bước lại trầm giọng hỏi:

- Chuyện gì?

Tên đội trưởng thám báo nọ vội vàng ôm quyền cung kính:

- Ty chức có chuyện quân cơ quan trọng muốn bẩm báo điện hạ.

Sử Di Viễn nói:

- Có chuyện gì cứ nói với lão phu, điện hạ hiện đang nghỉ ngơi.

Tên đội trưởng thám báo đương nhiên biết Sử Di Viễn, cũng biết Sử Di Viễn chính là sư phụ kiêm quân sư tâm phúc của Nhị hoàng tử, lập tức không chút nghi ngờ mang chuyện mà hắn mới vừa phát hiện nói ra:

- Đại nhân, trung đội thám báo số Hai của ty chức vừa phát hiện được dấu vết vô cùng khả nghi ở hơn ba mươi dặm ngoài sơn cốc.

Sử Di Viễn trầm giọng hỏi:

- Dấu vết gì vậy?

- Bếp lò, rất nhiều bếp lò!

Tên đội trưởng thám báo nghiêm nghị đáp:

- Mặc dù quân địch đã xử lý qua, đem rất nhiều bếp lò chôn xuống đất, đem qua lại có rất nhiều tuyết rơi xuống che lấp, nhưng ty chức và trung đội thám báo số Hai vẫn ước lượng đại khái được số bếp lò của địch. Số lượng bếp lò này ít nhất cũng đủ cơm ăn cho mười vạn người, đại nhân, đây là số lượng đại quân bằng với một quân đoàn, quân đoàn này của địch rất có thể đang ẩn núp ở một chỗ nào đó phía Bắc sơn cốc!

- Chuyện này lão phu đã biết, sẽ bẩm báo lại cho điện hạ.

Sử Di Viễn ngừng một chút, lại dặn dò:

- Chuyện này quan hệ trọng đại, ngàn vạn lần không nên nói lung tung ra ngoài. Mặc khác nhớ dặn dò những binh sĩ thám báo thủ hạ của người, đừng để cho bọn chúng nói lung tung, để tránh làm nhiễu loạn lòng quân.

Tên đội trưởng thám báo vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

- Ty chức đã hiểu.

- Đi đi!

Sử Di Viễn khoát khoát tay:

- Người về trước đi.

Đưa mắt nhìn theo tên đội trưởng thám báo đã đi xa, Sử Di Viễn đột nhiên thấp giọng lầm bầm:

- Còn có một quân đoàn của đế quốc Minh Nguyệt tới lui tuần tra bên ngoài Hồ Khiếu quan hay sao? Xem ra chúng đang hành quân về hướng cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ, bất quá sau khi giải quyết cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ, đại quân của Thu Vũ Đường nên bọc trở về thành Hà Nguyên cắt đứt đường lui của quân ta mới phải?

Sử Di Viễn còn đang lầm bầm, bên trong đại doanh bất chợt truyền đến âm thanh của Mông Diễn:

- Bên ngoài có phải là Di Viễn tiên sinh hay không?

Về âm trầm lạnh lùng trên mặt Sử Di Viễn nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nịnh bợ, sau đó tiến vào trong đại doanh của Mông Diễn, cười nói:

- Điện hạ tỉnh giấc rồi sao, ngày hôm qua nghỉ ngơi có khoẻ không?

Mông Diễn ừ nhẹ một tiếng, hỏi:

- Vừa rồi tiên sinh nói chuyện với ai vậy?

- Sao, vừa rồi hả?

Sử Di Viễn ồ một tiếng, vẻ mặt tự nhiên trả lời:

- Vừa rồi là tham mưu của quân đoàn bộ, nói là bản đồ mà Binh bộ cấp cho không khớp với địa hình thực tế, cho nên muốn bẩm báo với điện hạ, ty chức đã đuổi hắn đi rồi.

- Có chuyện này sao?

Mông Diễn nghe vậy cau mày:

- Chuyện này Binh bộ quả thật làm việc thất trách, bản đồ địa hình quân sự các châu của đế quốc Minh Nguyệt mà chúng ta đang sử dụng quả thật là một vấn đề vô cùng đau đầu nhức óc. Có rất nhiều địa

phương căn bản không khớp với địa hình thực tế, giống như sông Thông Thiên kia, mấy đoạn đường sông đều ghi chú sai hết cả, báo hại đại quân của tiểu vương lạc đường oan uổng không ít, bằng không, đại quân ta đã sớm tới Hồ Khiếu quan cách đây năm, sáu ngày trước!

- Đúng đúng đúng!

Sử Di Viễn luôn miệng phụ hoạ:

- Sau khi Tây chinh khải hoàn, điện hạ nhất định phải giao trách nhiệm cho Binh bộ sửa chữa lại bản đồ một lần.

Mông Diễn khoát tay, nghiêm nghị nói:

- Chuyện này khoan hãy nói, bây giờ hãy nhanh chóng triệu tập hội nghị quân sự tất cả các tướng sĩ từ sư đoàn trưởng trở lên. Trong vòng ba ngày, tiểu vương nhất định phải cử hành yến hội mừng công trong đại sảnh của phủ thành Hồ Khiếu quan!

Bên trong Hắc Phong Khẩu, hai sư đoàn Vân Châu của Diêu Trường cũng đã tới cách đây hai ngày, hiện tại còn đang khẩn trương lập doanh dựng lữ.

Diêu Trường có thể lên làm Tổng đốc Vân Châu cho thấy hắn không phải là một người ngu xuẩn, đối với kế hoạch săn hổ của Thu Vũ Đường, trong lòng hắn biết rất rõ ràng. Thế nhưng trong lòng hắn cũng không hề có nửa câu oán hận, bởi vì Diêu Trường hiểu rất rõ, trận chiến này quan hệ tới sinh tử tồn vong của đế quốc Minh Nguyệt, tất cả mọi người phải dốc hết toàn lực ứng phó, quân đoàn Vân Châu của hắn cũng không ngoại lệ.

Còn nguyên nhân vì sao lại đem hai sư đoàn Vân Châu ra làm mồi nhử, mà không phải là hai sư đoàn Định Châu của Tần Liệt, hay là hai sư đoàn Tịnh Châu của Thác Bạt Thọ, đó là hoàn toàn do điều kiện khách quan quyết định mà thôi. Diêu Trường tin tưởng rằng Thu Vũ Đường không hề có tư tâm, cũng không hề có ý niệm mượn cơ hội này để diệt trừ quân đoàn Vân Châu trong đầu.

Bất quá Diêu Trường vẫn vô cùng hy vọng hai sư đoàn Định Châu của Tần Liệt có thể chạy tới Hắc Phong Khẩu càng sớm càng tốt. Nếu như hai sư đoàn Định Châu của Tần Liệt có thể chạy tới Hắc Phong Khẩu kịp thời, như vậy tăng thêm binh lực hai sư đoàn nữa sẽ trở thành binh lực bốn sư đoàn, so với đại quân của quân đoàn Tây Bộ Mạnh Hổ sẽ không còn kém nữa. Diêu Trường không nghĩ tới chuyện muốn đánh bại Mạnh Hổ, hắn chỉ muốn trụ vững ở Hắc Phong Khẩu, yên tĩnh chờ ngày đại quân của Thu Vũ Đường kéo tới mà thôi.

Thế nhưng tối hôm qua trời giáng xuống một trận tuyết rất lớn làm cho Diêu Trường cảm thấy ám ảnh trong lòng. Tuyết nhiều sẽ gây cản trở đường đi, tốc độ hành quân của hai sư đoàn Định Châu của Tần Liệt nhất định sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều, vốn tính toán rằng chỉ cần năm ngày có thể chạy tới Hắc Phong Khẩu, bây giờ xem ra mười ngày cũng chưa chắc có thể chạy tới. Còn về đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường, phải mất thời gian ít nhất là nửa tháng mới có thể chạy tới.

Diêu Trường chỉ hy vọng đại quân đường Bắc của Mạnh Hổ có thể tới chậm vài ngày, nhưng thế sự vô thường, Diêu Trường vừa nghĩ ước gì đại quân đường Bắc của Mạnh Hổ có thể tới muộn vài ngày, thì thám mã phía trước đã chạy về báo lại cho hắn một tin mà hắn không muốn nghe nhất. Hiện tại đại quân đường Bắc của Mạnh Hổ đã tới, chỉ còn cách Hắc Phong Khẩu chưa tới hai mươi dặm!

Đôi mày của Diêu Trường thoáng chốc trở nên u ám, quay đầu nhìn lại doanh lũy phía sau vẫn chưa ra được hình thù gì. Thậm chí hào hào phía trước doanh lũy vẫn chưa được đào hoàn chỉnh, còn hàng rào bằng sắt nhọn kiểu sừng hươu bố trí phía sau hào càng không cần phải nói, hàng rào chỉ cao bằng nửa người. Nếu dùng để ngăn cản dã thú thì còn tạm được, còn muốn ngăn cản đại quân đường Bắc của Mạnh Hổ chỉ là si tâm vọng tưởng!

Chuyện đã tới nước này rồi, cũng chỉ có thể dựa vào tấm thân bằng xương bằng thịt của các tướng sĩ hai sư đoàn Vân Châu mà ngăn cản cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ mà thôi. Cũng may địa hình của Hắc Phong Khẩu tương đối hẹp, bất lợi cho việc triển khai đại quân, mặc dù cánh quân đường Bắc của Mạnh

Hổ chiếm ưu thế tuyệt đối về binh lực, nhưng số lượng quân đội có thể xông lên tiến công một lần nhiều nhất cũng chỉ được một sư đoàn.

Hít thật sâu một hơi khí lạnh như băng, Diêu Trường quay đầu lại quát to:

- Truyền lệnh, liên đội quân nhu lập tức đem tất cả các xe lương mang ra ngoài cửa sơn cốc, kết thành trận chiến xa. Sư đoàn số Một triển khai đội hình phòng ngự ngay sát phía sau trận chiến xa, sư đoàn số Hai gia tăng tốc độ đào hào, lúc nào cũng phải sẵn sàng tiếp ứng cho sư đoàn số Một!

Diêu Trường ra lệnh một tiếng, sư đoàn số Một của quân đoàn Vân Châu lập tức bắt đầu hành động rất nhanh, hàng trăm hàng ngàn xe lương được mang ra ngoài Hắc Phong Khẩu, hình thành một trận chiến xa chắn ngang sơn khẩu. Sát phía sau trận chiến xa là ba hàng trọng trang bộ binh thân mặc trọng giáp, kế tiếp phía sau là trọng trang bộ binh tay cầm trường mâu, sau nữa là cung tiễn thủ tay cầm trường cung, cuối cùng mới là khinh bộ binh thân mặc giáp nhẹ.

Gần như đúng vào lúc sư đoàn số Một của quân đoàn Vân Châu mới vừa triển khai xong đội hình phòng ngự, vùng bình nguyên tuyết phủ bên ngoài Hắc Phong Khẩu đã vang lên tiếng kèn hiệu rất to. Trong tiếng kèn hiệu kéo dài không dứt, từng đội quân của đế quốc Quang Huy áo giáp sáng ngời xuất hiện từ sau lưng núi, tiến từng bước chinh tề trên mặt tuyết sâu đến đầu gối, theo nhịp điệu của tiếng kèn hiệu chậm rãi tới gần sơn khẩu.

Mạnh Hổ vẫn hết sức cẩn thận, còn cách Hắc Phong Khẩu chừng ba mươi dặm lập tức hạ lệnh cho các tướng sĩ thu lại ván trượt, giấu vào một chỗ kín đáo trong sơn cốc. Món đồ chơi này chính là vũ khí bí mật có thể làm cho tốc độ hành quân của quân đoàn Tây Bộ tăng vọt, sau khi tiêu diệt hai sư đoàn của đế quốc Minh Nguyệt trong Hắc Phong Khẩu, đám ván trượt này vẫn còn tác dụng rất lớn.

Hắc Phong Khẩu hình giống cái chuông, ngay giữa sơn khẩu rất hẹp, hai cửa ra phía Nam và phía Bắc lại rộng ra.

Bốn sư đoàn của quân đoàn Tây Bộ triển khai đội hình bên ngoài sơn khẩu, cánh trái chính là sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong, cánh phải chính là hơn ba ngàn kỵ binh Man nhân của Hùng Bá Thiên. Đám tướng sĩ Vân Châu co cụm bên trong sơn khẩu nhìn ra, chỉ thấy đại kỳ màu đỏ chói, chiến bào và áo giáp của đại quân đế quốc Quang Huy cũng là một màu đỏ chói, dưới ánh tà dương chiếu rọi trông giống như một màu máu đỏ, đỏ rực cả một góc trời!

Trước trận của quân đoàn Tây Bộ, Mạnh Hổ đi trước, Tất Diêu Tử và Cổ Vô Đạo theo sau chậm rãi xuất trận.

Tất Diêu Tử quan sát qua địa hình một chút, lập tức cau mày:

- Tướng quân, địa hình sơn khẩu này rất hẹp, bất lợi cho việc triển khai đại quân. Quân ta mỗi lần chỉ có thể xông lên tiến công được một sư đoàn mà thôi!

- Vậy thì quá tốt!

Trên mặt Mạnh Hổ toát ra sát cơ tàn nhẫn:

- Quân đoàn Tây Bộ của chúng ta có quá nhiều tân binh, nếu như đột nhiên chạm mặt với đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường, thật đúng là lành dữ khó lường. Bây giờ có thể phái ra từng sư đoàn một để thử nghiệm mùi vị thực chiến, đúng ra phải cảm tạ Thu Vũ Đường đã cho chúng ta cơ hội luyện binh quá tuyệt vời này!

151. Chương 157: Nếu Như Trọng Thưởng, Ất Có Dũng Phu!

Mạnh Hổ nhẹ nhàng thúc Ô Vân Cái Tuyết, Ô Vân Cái Tuyết nhất thời hí lên một tràng dài, từ trong trận chậm rãi tiến ra, đi thẳng đến trước trận của quân đoàn Tây Bộ. Lần này Tất Diêu Tử và Cổ Vô Đạo không đi theo, hai người biết Mạnh Hổ có thói quen phát biểu trước khi đại chiến, cũng biết rõ những lời phát biểu của Mạnh Hổ có khả năng khích lệ sĩ khí và đấu chí của các tướng sĩ lên đến mức cao nhất.

Giục ngựa đi ra xa một tầm tên, Mạnh Hổ mới nhẹ nhàng thắng ngựa quay đầu lại.

Gió Bắc nổi cuộn cuộn làm chiến bào mỏng manh dán sát vào thân hình cao lớn hiên ngang của Mạnh Hổ, tạo nên những tiếng kêu phàn phật. Cánh tay trần lộ ra trong gió rét nổi lên cơ bắp cuộn cuộn đầy sức mạnh, bởi vì trải qua thời gian dài không tắm rửa, mái tóc rối tung của Mạnh Hổ phấp phồng phiêu đảng trong gió, giống như bờm của sư tử vậy, tràn ngập khí tức hùng mạnh của nam nhân.

Chậm rãi giơ ngang huyền thiết trường thương dài ba trượng, Mạnh Hổ đột nhiên ngửa mặt lên trời rống một tiếng dài:

- Ngao....

Tiếng gầm kéo dài cao vút giống như tiếng hổ gầm trong rừng núi hay tiếng sư tử gầm giữa thảo nguyên. Tiếng gầm hùng hồn cuồng dã vang tận trời xanh, tuy ở cách xa mười mấy dặm cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Tiếng kèn hiệu kéo dài và tiếng trống trận trào dâng bất chợt ngừng lại, tiếng huyền não ồn ào của các tướng sĩ cả hai bên cũng đột ngột ngừng bật như dao cắt. Cả trong lẫn ngoài sơn khẩu hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng gió Bắc kêu gào thổi tung đại kỳ nghe phàn phật. Ánh mắt của mười mấy vạn tướng sĩ quân đoàn Tây Bộ đồng loạt đổ dồn vào Mạnh Hổ, hơn hai vạn quân của quân đoàn Vân Châu đang bày trận bên trong sơn khẩu cũng đã thẩn hoảng sợ trong lòng, bọn chúng hoảng sợ phát hiện ra rằng mặt đất dưới chân mình dường như cũng đang hơi rung động.

Ánh mắt Mạnh Hổ lướt qua sư đoàn số Một của Chiến Ưng, lớn tiếng quát:

- Sư đoàn Chiến Ưng, tiến lên phía trước!

Chiến Ưng đang ghìm chiến mã đứng yên trước đội hình của sư đoàn số Một lập tức vung cao trường thương trong tay, mũi thương sắc bén chỉ về phía sơn khẩu ngay trước mặt lớn tiếng quát:

- Sư đoàn Chiến Ưng, tiến lên phía trước!

- Hống!

- Hống!

- Hống!

Nghe tiếng hét của Mạnh Hổ và Chiến Ưng, các tướng sĩ của sư đoàn số Một đã triển khai đội hình sẵn sàng chờ đợi lập tức bắt đầu hành động, hơn hai vạn năm ngàn tướng sĩ bộ binh đều bước chỉnh tề theo nhịp điệu của tiếng kèn hiệu cuộn cuộn tiến về phía trước. Chỉ trong thoáng chốc, một khối vuông màu đỏ khổng lồ đã tách ra khỏi đội hình của cánh quân đường Bắc quân đoàn Tây Bộ, bắt đầu ào ào thẳng tiến về phía sơn khẩu.

Đến khi sư đoàn số Một đi tới trước mặt, Mạnh Hổ bất chợt hạ thấp huyền thiết trường thương trong tay, trường thương của Chiến Ưng vốn đang vung cao cũng theo đó mà hạ xuống, đồng thời cất tiếng rống to:

- Tất cả dừng lại!

- Tất cả dừng lại!

- Tất cả dừng lại!

Quan quân các cấp liên đội trưởng, đại đội trưởng, trung đội trưởng vội vàng hạ lệnh, sư đoàn Chiến Ưng đang mạnh mẽ xông thẳng về phía trước lập tức dừng bước. Bất quá trận hình công kích mới vừa rồi vẫn còn ngay ngắn chỉnh tề giờ đây nhìn qua đã có hơi rối loạn, dù sao bọn chúng cũng là tân binh vừa mới nhập ngũ không lâu, chế độ huấn luyện vẫn chưa tới nơi tới chốn.

Thấy đội hình công kích của sư đoàn số Một lộ vẻ hơi rối loạn, gương mặt của Chiến Ưng thoáng chốc tối sầm lại, hần vội vàng hạ lệnh cho quan quân các cấp nhanh chóng chỉnh sửa đội hình. Sắc mặt của bọn quan quân các cấp cũng hơi lộ vẻ khó coi, bất quá tốc độ chỉnh sửa đội hình có thể chấp nhận được, chỉ trong thời gian chưa uống xong một chén trà, đội hình của sư đoàn số Một đã nghiêm chỉnh trở lại.

Sắc mặt Mạnh Hổ hơi ngưng trọng, quãng thời gian uống xong chén trà cũng đủ chết người!

Trên chiến trường địch nhân vĩnh viễn không thể nào để cho người một quãng thời gian uống cạn chén trà để chỉnh sửa đội hình, địch nhân chỉ biết xung phong phát động tấn công, khiến cho đội hình của người càng thêm rối loạn, cuối cùng sẽ dẫn đến thất bại. Nhưng Mạnh Hổ cũng biết Chiến Ứng đã làm hết sức, từ liên đội Mạnh Hổ đến quan quân các cấp cũng đã làm hết sức. Có những chuyện có thể làm được trong quá trình huấn luyện, lại có những chuyện chỉ có thể học tập ngay trên chiến trường mà thôi.

Một cánh quân chưa trải qua quá trình chiến đấu sắt máu trên chiến trường sẽ không phải là một cánh quân chân chính.

Một tên binh sĩ nếu chưa trải qua cuộc chém giết đầm máu chân chính, hẳn sẽ không trở thành một lão binh chân chính.

Hiện tại Mạnh Hổ muốn giúp cho quân đoàn Tây Bộ thực hiện quá trình chiến đấu sắt máu trên chiến trường, muốn giúp cho mười mấy vạn binh sĩ có kinh nghiệm từ trong cuộc chiến đầm máu, khiến cho bọn chúng thực sự trở thành lão binh đúng nghĩa, từ nay về sau không bị những lúc lâm nguy làm cho sợ hãi, lúc chiến đấu không hoảng hốt. Nếu như không làm được chuyện này, trên bước đường chinh chiến về sau, vận mệnh của quân đoàn Tây Bộ sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hít thật sâu một hơi, Mạnh Hổ gằn giọng quát:

- Đại chiến sắp diễn ra trước mắt, các người có sợ chết hay không?

Tất cả tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ nhìn nhau, Chiến Ứng sững sốt trong giây lát, lập tức lớn tiếng đáp:

- Không sợ!

- Không sợ!

- Không sợ!

Rốt cục các tướng sĩ của sư đoàn số Một đã phục hồi tinh thần, vội vàng cao giọng hô theo, bắt quá tiếng reo hò có vẻ hơi hỗn loạn, hơn nữa cũng không có khí thế. Mạnh Hổ càng lạnh lùng hơn trước, xem tình hình như vậy, trong lòng các tướng sĩ của sư đoàn Chiến Ứng thật ra không có chút sức mạnh nào, thật ra bọn họ rất sợ tử trận sa trường.

Nhìn thẳng vào ánh mắt mờ mịt của hơn hai vạn năm ngàn tướng sĩ sư đoàn Chiến Ứng, Mạnh Hổ quát lớn, giọng vô cùng lãnh khốc:

- Ánh mắt các người đã cho ta biết, trong lòng các người tràn đầy sợ hãi, các người sợ sẽ tử trận tại địa phương quỷ quái này. Nhưng ta muốn cho các người biết rằng, trên chiến trường càng sợ chết thì càng mau chết, những kẻ sợ chết thường là những kẻ tử trận đầu tiên!

-... Chỉ có những dũng sĩ chân chính thực sự không sợ hãi bất cứ điều gì mới có thể sống sót tới giây phút sau cùng, mới có thể còn mạng trở về quê quán đoàn tụ với thân nhân. Hãy tin tưởng ta, hãy chiến đấu với dũng khí của một nam nhân chân chính, đem sự sợ hãi và chết chóc nhường lại cho những tên binh sĩ sợ chết của đế quốc Minh Nguyệt...

- ...Chúng ta là binh sĩ của quân đoàn Tây Bộ, quân đoàn Tây Bộ đánh đâu thắng đó!

Chiến Ứng và các tướng sĩ của sư đoàn số Một vội vàng gào theo, so với khi nãy thì khí thế đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

Ở sơn khẩu phía đối diện, Diêu Trường thoáng chốc nở một nụ cười chế giễu. Quân đoàn Tây Bộ đánh đâu thắng đó? Cho dù Mạnh Hổ người là người sáng tạo ra thế giới này, cũng không thể nào trong một khoảng thời gian ngắn làm cho một đám tân binh trở thành một đám lão binh được huấn luyện nghiêm chỉnh. Bản Tổng đốc cũng muốn giương mắt nhìn xem quân đoàn Tây Bộ của người làm thế nào đánh đâu thắng đó, Hắc Phong Khẩu trước mắt đây người còn chưa chiếm được nữa là, hừ hừ...

Trước trận, Mạnh Hổ khê vung huyền thiết trường thương trong tay lên, tiếng hò reo của Chiến Ứng và toàn thể tướng sĩ của sư đoàn số Một đột nhiên ngừng lại.

Ánh mắt Mạnh Hổ quét qua hơn hai vạn năm ngàn tướng sĩ, lớn tiếng quát:

- Ai có thể cho ta biết, vì sao chúng ta đi đánh giặc?

Hơn hai vạn năm ngàn tên tân binh của sư đoàn số Một ngơ ngác nhìn nhau, thầm nghĩ đi đánh giặc không phải là để được lĩnh lương thì còn có thể có nguyên nhân gì khác? Bất quá những lời này bọn chúng cũng không dám tùy tiện nói ra, đây chính là chuyện kiêng kỵ xúc phạm đến đế quốc, không khéo còn có thể bị hiến binh bắt đem ra xử tội.

Thấy không ai lên tiếng trả lời, Mạnh Hổ tiếp tục hét lớn:

- Có lẽ có người từng nói qua với các người, các người đánh giặc là vì hoàng đế bệ hạ. Có lẽ có người từng nói qua với các người, các người đánh giặc là vì sự phồn vinh và hùng mạnh của đế quốc. Không phải! Ngay hôm nay, ngay tại đây, bản quan chỉ huy muốn cho các người biết những lời ấy đều là rác rưởi!

-... Ngày hôm nay chúng ta đứng ở địa phương quý quái này, cũng không phải là vì sự phồn vinh và hùng mạnh của đế quốc. Hôm nay chúng ta sắp sửa tử chiến với bọn giặc đế quốc Minh Nguyệt đáng chết ngay trước mặt, cũng không phải chiến đấu vì hoàng đế bệ hạ. Chúng ta chiến đấu chính là vì muốn lĩnh lương, chính là vì có thể làm cho thân nhân của mình có cơm ăn áo mặc!

Trước trận của cánh quân đường Bắc, Hạ Khánh, Chu Tiến và Bạch Hỉ ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ không ngờ Mạnh Hổ lại dám công khai tuyên bố với các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ rằng không phải chiến đấu vì hoàng đế bệ hạ và đế quốc! Nếu những lời này để cho hoàng đế bệ hạ hay Yên vương nghe được, e rằng đã phạm vào tội tru di cửu tộc.

Thế nhưng mười mấy vạn tướng sĩ của đại quân đường Bắc lại âm thầm cảm nhận được rằng, Mạnh Hổ đã nói lên tiếng lòng của bọn họ!

Thậm chí ngay cả tên sư đoàn trưởng Mã Tứ Phong của sư đoàn kỵ binh quân đoàn Bắc Phương cũng âm thầm gật đầu, thầm nghĩ tuy rằng những lời của Mạnh Hổ phạm vào tội đại nghịch bất đạo, nhưng sự thật quả đúng là như vậy! Bọn tướng sĩ này phần lớn đều là thành phần ít học, kém văn hoá, phần lớn ngay cả tên của mình cũng không thể nhận ra, thậm chí một chữ bẻ đôi cũng không biết. Những người như vậy người có thể hy vọng rằng bọn họ sẽ có lý tưởng cao xa gì?

Đối với những tướng sĩ cùng khổ này, chỉ có được ăn no là chuyện quan trọng nhất mà thôi. Bởi vì có cơm ăn thì mới có thể sinh tồn, có sinh tồn mới có thể hy vọng!

Mạnh Hổ thắng ngựa xoay người, huyền thiết trường thương trong tay chỉ về phía đội hình của quân đế quốc Minh Nguyệt đang đứng nghiêm chờ sẵn, lớn tiếng quát:

- Các dũng sĩ của sư đoàn Chiến Ung, các người có nhìn thấy sơn khẩu ngay phía trước hay không? Nơi đó hoàn toàn không có quân đội, nơi đó chỉ có tiền thưởng, chỉ có vô số kim tệ đang chói sáng! Bản quan chỉ huy lấy danh nghĩa Thánh nữ Quang Minh tuyên thệ, chỉ cần chiếm được sơn khẩu phía trước, mỗi người sẽ được thưởng hai kim tệ!

- Ngao...

- Ngao...

- Ngao...

Mạnh Hổ vừa dứt lời, hơn hai vạn năm ngàn tướng sĩ của sư đoàn Chiến Ung gào lên vang dậy như dê vỡ, về mặt ai nấy đều lộ vẻ phấn khởi, điên cuồng múa may binh khí trong tay, ánh mắt cũng đã tràn đầy sát cơ nóng bỏng. Trong giây phút này, ở sơn khẩu phía trước đã không phải là quân đội võ trang đầy đủ của đế quốc Minh Nguyệt nữa, mà là kim tệ chói người!

Trên chiến trường, Mạnh Hổ thủy chung vẫn tin tưởng vào một chân lý không thể bàn cãi, đó là chỉ cần trọng thưởng, ắt có dũng phu!

Muốn cho một cánh quân duy trì được dấu chí tràn trề và sĩ khí cao ngất trước giặc ngoại xâm, chỉ có hai biện pháp. Thứ nhất là trọng thưởng, thứ hai là mặc cho bọn chúng đi giết người cướp của tùy tiện. Mạnh Hổ đương nhiên không muốn cho các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ đi giết người cướp của, cũng không muốn huấn luyện quân đoàn Tây Bộ trở thành một quân đoàn dã thú, mất hết nhân tính, cho nên hắn đã dùng phương pháp trọng thưởng để kích lệ sĩ khí và dấu chí.

Ở sơn khẩu đối diện, Tổng đốc Vân Châu Diêu Trường thoáng chốc biến sắc, không ngờ tên khốn kiếp này lại dám trọng thưởng cho mỗi binh sĩ hai kim tệ! Thánh nữ Quang Minh trên cao, hai kim tệ cũng đã mua được mười mẫu ruộng tốt, cũng đủ cho một người dân nghèo khổ không phải lo lắng cuộc sống cơm ăn áo mặc hàng ngày. Trọng thưởng như vậy, đám dân đối diện không phát diên phát cuồng mới là chuyện lạ!

Diêu Trường cũng muốn bắt chước Mạnh Hổ trọng thưởng để khích lệ tinh thần tướng sĩ của mình, nhưng hắn không dám, bởi vì hắn không có kim tệ. Các tướng sĩ của quân đoàn Vân Châu cũng biết rõ điểm này, bởi vì bọn chúng đã sáu tháng qua chưa từng được lĩnh lương! Hiện tại nếu như Diêu Trường hứa hẹn thưởng cho mỗi binh sĩ bảo vệ Hắc Phong Khẩu mười kim tệ, bọn chúng cũng chưa chắc đã tin, trừ phi Diêu Trường có thể lập tức phát đủ sáu tháng lương còn thiếu.

Trước trận của hai bên, Mạnh Hổ giục ngựa như bay nhanh chóng chạy ngang trước mặt đội hình của sư đoàn số Một đang đứng nghiêm đợi lệnh, huyền thiết trường thương trong tay chạm vào hàng trường mâu dựng đứng của các binh sĩ đang đứng nghiêm ở hàng đầu. Một tràng tiếng kim loại chạm nhau vang lên, sư đoàn Chiến Ưng đã tiến vào trạng thái phấn khích điên cuồng, một trận chiến kịch liệt thực sự sắp sửa bắt đầu. Vì kim tệ, vì cuộc sống cơm áo gạo tiền, vì thân nhân, liều mạng thôi!

152. Chương 158: Cái Giá Phải Trả Để Trở Thành Lão Binh

Chiến Ưng giục ngựa chậm rãi tiến về phía trước, trường thương trong tay chỉ thẳng về phía sơn khẩu trước mặt vùng mạnh một cái, rống to đến khàn cả giọng:

- Sư đoàn Chiến Ưng, tấn công!

Hống...

Hống...

Bọn binh sĩ của sư đoàn Chiến Ưng gào to theo nhịp kèn hiệu, nghiêm chỉnh đều bước tiến về phía trước. Hơn hai vạn năm ngàn binh sĩ thoáng chốc hội tụ thành một dòng chảy màu đỏ rực, chậm rãi ào thẳng về phía Hắc Phong Khẩu.

Trong Hắc Phong Khẩu, trong trận của đế quốc Minh Nguyệt.

Đồng tử Diêu Trường thoáng chốc co rút lại, quân địch muốn cường công hay sao?

Tên khốn Mạnh Hổ kia quả thật quá cuồng vọng, ngay cả tiến công mang tính dò xét cũng không tiến hành mà trực tiếp phát động cả một sư đoàn cường công! Dám coi quân đoàn Vân Châu chúng ta là một đám quân ô hợp không chịu nổi một kích sao? Tên khốn Mạnh Hổ kia, dù cho người đã từng đánh bại Tư Đồ Duệ, thế nhưng hôm nay người sẽ thua trong tay thủ hạ của bản Tổng đốc tại Hắc Phong Khẩu này!

Diêu Trường đột ngột quay đầu lại, quát to với tên quân truyền lệnh đang đứng phía sau:

- Chuẩn bị nghênh kích!

Tên quân truyền lệnh vội vàng rời đi, chỉ trong thoáng chốc, tiếng truyền lệnh đã vang dội cả sơn khẩu:

- Tổng đốc đại nhân có lệnh, chuẩn bị nghênh kích, chuẩn bị nghênh kích....

Đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt nghiêm trận chờ đợi đã lâu lập tức bắt đầu tiến hành sự chuẩn bị sau cùng trước khi khai chiến. Đám trọng trang bộ binh tay cầm trọng thuẫn đứng ở hàng đầu kiểm tra lại áo giáp lần cuối, đem những lá thuẫn nặng nề dựng đứng ngay trước mặt, sau đó giang hai chân ra, vai trái và đùi trái đã chịu vào mặt sau trọng thuẫn.

Ba hàng trọng trang bộ binh tay cầm trường mâu đầu tiên đã giương ngang trường mâu trên tay, mũi mâu sắc bén chỉ thẳng về phía trước. Sáu hàng trọng trang bộ binh cầm trường mâu ngay phía sau lại chìa xéo trường mâu lên không một góc bốn mươi lăm độ. Đội trọng trang bộ binh sử dụng trường mâu thoáng chốc

đã tạo thành một rừng trường mâu dày đặc lạnh lẽo tràn đầy khí tức tử vong, khiến cho kẻ khác không rét mà run.

Sát phía sau đám trọng trang bộ binh sử dụng trường mâu là một hàng trọng trang bộ binh tay cầm trọng thuẫn, sau đó nữa là cung tiễn thủ.

Đám quan quân ra lệnh một tiếng, đám cung tiễn thủ vẽ mặt lạnh lùng vội vàng giương căng những cánh trường cung bộ binh cao bằng đầu người. Từng mũi trọng tiễn phá giáp nhọn hoắt dữ tợn đã chĩa xéo mũi nhọn lên không, tựa như một con dã thú khổng lồ há rộng chiếc mồm to như chậu máu phơi bày hàm răng trắng nhớn lạnh lùng.

Bên ngoài sơn khẩu, Mạnh Hổ đã trở về bản trận.

Tất Diệu Tử giục ngựa tiến lên, cao giọng hỏi:

- Tướng quân chuẩn bị cho sư đoàn số Một cường công hay sao?

Mạnh Hổ không lên tiếng trả lời mà chỉ gật mạnh đầu.

Cổ Vô Đạo hít sâu một hơi khí lạnh, giọng đờm vẻ lo lắng:

- Bài diễn thuyết vừa rồi của tướng quân thật là đặc sắc, nhờ vậy sĩ khí của binh lính sư đoàn số Một đã dâng lên rất cao. Thế nhưng quân của đế quốc Minh Nguyệt cũng không phải là một đám quân ô hợp, hơn nữa đối phương lại còn chiếm thượng phong về địa hình sơn khẩu, bọn cung tiễn thủ của chúng có tầm bắn rất xa. Nếu như quả thật tướng quân cho cường công, như vậy thương vong của sư đoàn số Một sẽ rất lớn, hơn nữa chưa chắc đã thành công!

Trong ánh mắt Mạnh Hổ bất chợt loé lên một vẻ tàn nhẫn lạnh lùng rồi nhanh chóng biến mất, hắn hạ thấp giọng chỉ vừa đủ ba người nghe:

- Sư đoàn số Một cường công gặp phải thương vong nặng nề là điều tất nhiên. Lần tấn công đầu tiên chưa chiếm được sơn khẩu cũng rất là bình thường, thế nhưng lần tấn công này phải toàn lực ứng phó, chúng ta không còn lựa chọn nào khác!

Sắc mặt Tất Diệu Tử thoáng chốc đại biến, hắn đã hiểu ra dụng ý của Mạnh Hổ!

Mạnh Hổ vừa bắt đầu đã cho sư đoàn Chiến Ứng cường công thật ra là có dụng ý khác.

Trên thực tế Mạnh Hổ chỉ là diễn lại trò cũ, trong cuộc chiến công phòng ở pháo đài Hà Tây, Mạnh Hổ từng áp dụng chiến thuật này đánh tan sư đoàn của Thác Bạt Đảo. Chiến thuật này chính là quấy nhiễu hư hư thực thực vô cùng vô tận. Lúc ban đầu ở chiến trường Hà Tây, liên đội Mạnh Hổ đang bị yếu thế về binh lực so với đối phương, Mạnh Hổ còn dám vận dụng chiến thuật quấy nhiễu. Hôm nay quân đoàn Tây Bộ chiếm ưu thế tuyệt đối về binh lực, lẽ nào Mạnh Hổ lại không dám đem chiến thuật quấy nhiễu kia phát huy đến mức thật nhuần nhuyễn hay sao?

Bất quá muốn thực hiện chiến thuật quấy nhiễu này thật hữu hiệu thì phải có một điều kiện bắt buộc, đó chính là làm cho đối thủ biết được quyết tâm của mình!

Cho nên Mạnh Hổ vừa bắt đầu đã không tiếc bất cứ giá nào liền cho sư đoàn số Một cường công mạnh mẽ, không thềm trải qua dò xét gì cả đã trực tiếp ra lệnh cho sư đoàn số Một ồ ạt xông vào. Mạnh Hổ làm như vậy là muốn cho Diệu Trường và quân của đế quốc Minh Nguyệt nhận biết một cách sai lầm, rằng quân đoàn Tây Bộ không tiếc gì cả, bằng bất cứ giá nào cũng phải chiếm được Hắc Phong Khẩu!

Bên trong Hắc Phong Khẩu, Diệu Trường giơ cao chiến đao hung hăng múa tít.

Bọn quan quân các cấp đang nhìn chăm chăm vào chiến đao trong tay Diệu Trường cũng vội vàng hạ chiến đao trong tay mình xuống. Đủ các loại hình thức ra lệnh thoáng chốc tạo thành một mảng âm thanh ồn ào huyền ảo.

- Mấy bản đá ...bắn!

- Cung tiễn thủ...bắn!

- Cự nỏ...bắn!

Những chiếc máy bắn đá loại nhỏ ở phía sau đội hình quân đế quốc Minh Nguyệt bắt đầu bắn ra, trong tiếng rung động thật lớn của cánh tay đòn máy bắn đá vang vang, mười mấy khối đá lớn mang theo tiếng rít gió chết chóc từ trong đội hình của quân đế quốc Minh Nguyệt bay thẳng lên không. Những khối đá vẽ ra trên không những đường vòng cung khác nhau, sau đó quay cuồng rơi xuống đầu sư đoàn Chiến Ưng.

Máy bắn đá vừa bắn xong, hơn trăm cái nỏ sàng* rất lớn cũng đã nhanh chóng bắn ra, từng mũi tên nổ to bằng trường mâu của bộ binh từ trong hòng nỏ đen sì bắn vọt ra. Mũi tên nổ sắc bén thoảng chốc xé rách không khí, vang lên tiếng rít gió rợn người, nhanh như tia chớp bắn về phía các tướng sĩ của sư đoàn Chiến Ưng đang chậm rãi ép tới.

(* Nỏ sàng (Bed crossbow): xuất hiện từ thời Chiến Quốc, là loại nỏ rất lớn được đặt trên bệ phóng hay xe đẩy, có tầm bắn xa đến 1500m.)

Gần như cùng lúc đó, bọn cung tiễn thủ của quân đế quốc Minh Nguyệt cũng vội vã buông tên, trong tiếng dây cung rung động ong ong, mấy ngàn mũi trọng tiễn phá giáp bắn vọt lên, sau khi bay một quãng trên không lập tức đan thành một đám mưa tên dày đặc, rơi thẳng xuống đỉnh đầu binh sĩ của sư đoàn Chiến Ưng.

Trong trận của sư đoàn Chiến Ưng.

Tiếng xé gió chói tai vang lên, trước tiên là hơn trăm mũi tên nổ rơi xuống.

Chiến Ưng ra lệnh một tiếng, năm hàng trọng trang bộ binh mang trọng thuẫn đi đầu tiên vội vàng dừng bước, sau đó lấy trọng thuẫn mang trên vai giơ lên che chắn.

Chỉ trong nháy mắt, hơn trăm mũi tên nổ đã bắn tới nhanh như tia chớp, những tiếng va chạm của kim loại vang lên chói tai, những mũi tên nổ sắc bén đã xuyên thủng lớp sắt bọc bên ngoài của trọng thuẫn, sau đó không ngờ lại tiếp tục xuyên thủng trọng thuẫn dày cộm. Phía sau bức tường trọng thuẫn liên tiếp vang lên những tiếng kêu rên vô cùng thảm thiết, mười mấy tên trọng trang bộ binh không may đã bị tên nổ xuyên qua trọng thuẫn đâm phập vào ngực, chết ngay tại chỗ.

Thấy đồng bọn của mình tử trận, đám tân binh không khỏi kinh hoảng, cũng may đã có quan quân các cấp xuất thân từ liên đội Mạnh Hổ trấn an bọn chúng. Sau đó đám quan quân các cấp nhanh chóng ra lệnh, mười mấy tên trọng trang bộ binh ở phía sau lập tức tiến lên phía trước, nhặt lấy trọng thuẫn trong tay những huynh đệ tử trận, tiếp tục duy trì đội hình công kích đầy đủ và nghiêm cẩn.

Tiếng xé gió kinh khủng đột nhiên vang lên trên đầu.

Chiến Ưng bất chợt ngẩng đầu nhìn lên, đồng tử của hắn thoảng chốc co rút lại. Mười mấy khối đá lớn mang theo thanh thế kinh khủng quay tròn đang sắp sửa rơi xuống đầu sư đoàn Chiến Ưng. Một khối đá lớn nhắm ngay đỉnh đầu Chiến Ưng chuẩn bị rơi xuống, một tiếng thét trầm vang lên, trường thương trong tay Chiến Ưng đã quét ra nhanh như chớp.

Chỉ nghe choang một tiếng thật lớn, khối đá lớn kia đã bị Chiến Ưng quét trường thương đập vỡ vụn thành từng mảnh, nhưng vẫn còn mười mấy khối đá khác tiếp tục hung hăng rơi vào giữa đội hình công kích của sư đoàn Chiến Ưng.

Bốp!

Một tên trọng trang bộ binh tay cầm trường mâu đã bị một khối đá lớn rơi trúng đầu. Ngay lập tức đầu hắn liền vỡ vụn ra như quả dưa hấu, máu thịt bay tung, thi thể hắn chỉ giật giật được hai cái rồi ngã lăn ra đất.

Máu thịt của hắn bắn tung ra dính khắp người mười mấy tên binh sĩ ở chung quanh. Dù tên trọng trang bộ binh đã chết không kịp kêu lên một tiếng nào, nhưng mười mấy tên binh sĩ chung quanh bắt đầu kêu to đầy kinh hãi. Đội hình công kích vốn nghiêm chỉnh lập tức nổi lên một trận huyền não nho nhỏ.

Cảnh tượng giống hệt như vậy đồng thời diễn ra ở mười mấy nơi trong đội hình của sư đoàn Chiến Ứng. Mặc dù mười mấy khối đá lớn rơi xuống không giết được bao nhiêu binh sĩ, nhưng đã gây kinh hãi rất lớn cho đám tân binh vốn chưa từng thấy qua cảnh chết chóc máu me. Nỗi sợ dần dần lan ra trong đám tân binh, những tiếng kêu la thoáng chốc vang lên thành một mảng âm thanh hỗn loạn.

Thế nhưng sau khi những khối đá lớn đã rơi xuống hết, nỗi kinh hoàng lớn hơn nữa đã tiếp tục giáng xuống.

Những tiếng rít chói tai vang lên, vô số mũi trọng tiễn phá giáp rơi xuống như mưa, đám quan quân các cấp xuất thân từ liên đội Mạnh Hổ vội vàng gào thét nhắc nhở. Đám tân binh vốn đang rối loạn sau những cái chết của đồng bọn, ai nấy thần sắc ngơ ngác, thậm chí quên cả việc giờ trọng tiễn lên để che chắn những mũi trọng tiễn phá giáp đang bắn xuống.

Hàng ngàn mũi trọng tiễn phá giáp cuối cùng đã rơi thẳng xuống đầu đội hình công kích dày đặc của sư đoàn Chiến Ứng hết sức vô tình. Những mũi tên vừa nặng nề vừa sắc bén đã xuyên thủng trọng giáp trên người đám trọng trang bộ binh của sư đoàn Chiến Ứng, sau đó tiếp tục xuyên qua lồng ngực, bả vai, tứ chi cổ họng thậm chí xuyên qua đầu bọn chúng.

Những tiếng kêu la thảm thiết thoáng chốc vang lên thành một mảng ồn ào huyền ảo, có hơn năm trăm tên tân binh đã ngã xuống trong vũng máu, trong đó có hơn trăm tên bị trúng tên vào chỗ yếu hại chết ngay lập tức. Còn lại hơn bốn trăm tên bị trúng tên ở đùi hoặc vai đang lăn lộn kêu la đầy tuyệt vọng trong vũng máu....

Sư đoàn Chiến Ứng ngày càng trở nên hỗn loạn, nếu như không có cách nào khống chế rất có thể sẽ trực tiếp tan rã!

Bên trong Hắc Phong Khẩu, phía sau đội hình của sư đoàn Vân Châu.

Diêu Trường thoáng chốc nở nụ cười vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn, trong mắt cũng toát ra vẻ chế giễu. Đây chính là quân đoàn Tây Bộ mà Mạnh Hổ xưng là ‘đánh đâu thắng đó’ sao? Cuộc chiến mới vừa bắt đầu, quân đội hai bên thậm chí vẫn chưa giáp lá cà với nhau, dưới tình hình này, sư đoàn Chiến Ứng có lẽ sẽ tan tác vì bị công kích từ xa!

Nếu như không có quân lệnh nghiêm khắc của Thu Vũ Đường ‘tử thủ Hắc Phong Khẩu, không được tùy tiện chủ động xuất kích’, có lẽ Diêu Trường đã ra lệnh cho toàn bộ sư đoàn số Một của quân đoàn Vân Châu xuất kích. Sư đoàn của địch phía trước đã sắp sửa tan rã đầu chí và sĩ khí, nếu như xuất kích vào lúc này, có thể tiêu diệt sư đoàn của địch dễ như trở bàn tay.

Mạnh Hổ ơi Mạnh Hổ, nếu như quân đoàn Tây Bộ của ngươi cũng chỉ có khả năng như thế, tốt nhất là thừa dịp hãy còn kịp rút về hành tỉnh Tây Bộ đi thôi! Ngay cả hai sư đoàn quân đoàn Vân Châu của bản Tổng đốc còn không đối phó nổi, vậy ngươi dựa vào cái gì để chống lại Nguyệt vương cùng với mười sáu sư đoàn của đế quốc Minh Nguyệt tổng cộng hơn bốn mươi vạn đại quân?

Bên ngoài sơn khẩu, trước trận của quân đoàn Tây Bộ.

Tất Diêu Tử và Cổ Vô Đạo vẻ mặt ngưng trọng, bọn sư đoàn trưởng Hạ Khánh, Chu Tiến, Bạch Hỉ, Mã Tứ Phong vẻ mặt ngưng trọng, tất cả binh sĩ của quân đoàn Tây Bộ ai nấy đều lộ vẻ vô cùng ngưng trọng. Mười mấy vạn đại quân yên lặng không tiếng động, tất cả đều lặng im tập trung chú ý vào chiến trường đang diễn ra ồn ào huyền ảo ở phía trước, bầu không khí tràn ngập sự căng thẳng làm cho người ta cảm thấy ngột ngạt.

Về mặt Mạnh Hổ vẫn lạnh lùng sắt đá như trước, trong lòng hắn càng lạnh lùng sắt đá hơn!

Huyết chiến vừa mới bắt đầu, con số thương vong ba, bốn trăm người chỉ là khúc nhạc dạo đầu mà thôi, có lẽ đánh xong trận này, sư đoàn Chiến Ứng sẽ thương vong hơn phân nửa, nhưng Mạnh Hổ tuyệt đối không vì con số thương vong cao như vậy mà cau mày. Thương vong khi đánh giặc là chuyện không thể nào tránh khỏi, đây là cái giá phải trả để trưởng thành hơn, đây là cái giá phải trả để đám tân binh này trở thành lão binh!

Bây giờ Mạnh Hổ chỉ chờ xem Chiến Ứng có thể thay đổi thế cục hiện tại hay không!

Thân là quân đoàn trưởng quân đoàn Tây Bộ, bây giờ Mạnh Hổ đã là một vị thống soái chỉ huy mười vạn đại quân, hắn không thể nào dẫn một trung đội, một liên đội hay một sư đoàn xông lên chém giết nơi tiền tuyến như trước nữa! Bây giờ hắn phải trấn giữ trung quân, còn chuyện xung phong tấn công sau này sẽ giao lại cho bọn Chiến Ứng, Thạch Đôn, Sơn Báo...

Bên ngoài Hổ Khiếu quan.

Lúc sư đoàn Chiến Ứng của quân đoàn Tây Bộ bắt đầu phát động tấn công Hắc Phong Khẩu, đại quân trung lộ của Mông Diễn cũng bắt đầu phát động tấn công Hổ Khiếu quan do Tư Đồ Duệ trấn thủ.

Cuộc chiến ở Hắc Phong Khẩu chỉ là trò trẻ con so với cuộc chiến ở Hổ Khiếu quan!

Lực lượng của mười mấy cái máy bắn đá loại nhỏ và hơn trăm cái nỏ sàng trong tay hai sư đoàn Vân Châu của Diêu Trường so với đám máy bắn đá kích thước khổng lồ của đại quân Mông Diễn chỉ như đom đóm so với ánh trăng.

Lần Tây chinh này, kho khí giới quân sự của Hoàng gia đế quốc Quang Huy gần như bị vét sạch. Toàn bộ hai trăm mấy bắn đá loại lớn có lực uy hiếp rất mạnh với loại tường thành kiên cố nhất được phân phối cho quân đoàn cận vệ của Mông Diễn. Năm trăm mấy bắn đá loại trung dùng để sát thương quân địch với số lượng lớn cũng chia đều cho các đại quân đoàn Tây chinh khác.

Bất quá lúc chia quân ở thành Hà Nguyên, Mông Diễn đã phân phối toàn bộ trang bị khí giới cỡ lớn cho ba quân đoàn cận vệ, Tây Bắc và Tây Nam, trong đó bao gồm cả số hai trăm mấy bắn đá loại lớn này. Cho nên hiện tại quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ và quân đoàn Bắc Phương của Trọng Sơn hoàn toàn không có vũ khí sát thương tầm xa. Vì vậy ở Hắc Phong Khẩu, quân đoàn Tây Bộ cũng chỉ có thể chịu đựng vũ khí sát thương tầm xa của quân đoàn Vân Châu tàn sát mà không có gì để chống trả.

Trước Hổ Khiếu quan, phía sau đội hình của đại quân đế quốc Quang Huy đã được dựng lên rất nhiều tháp cao, hàng trăm hàng ngàn tên tráng hán ở trên vạm vỡ khỏe mạnh đang ra sức kéo ròng rọc, chậm rãi kéo vật đối trọng nặng chừng mấy vạn cân của máy bắn đá loại lớn lên cao, sau đó mang từng viên đạn đá đã được mài nhẵn bỏ vào trong giỏ đạn khổng lồ.

Cách chỗ máy bắn đá loại lớn không xa chính là một dãy máy bắn đá loại trung.

Ở đây cũng có rất nhiều tráng hán ở trên đang ra sức kéo ròng rọc, cũng đang kéo vật đối trọng lên cao, bất quá nhẹ hơn nhiều so với vật đối trọng của máy bắn đá loại lớn. Tên tráng hán có nhiệm vụ bắn đá đang bỏ từng bình dầu hỏa bên ngoài quần dây thừng vào trong giỏ đạn. Lại có một đội tráng hán đang cầm đuốc trong tay đứng nghiêm đợi sẵn, tuy thời tiết đang là mùa Đông giá rét, nhưng những cây đuốc rừng rực cháy làm cho không khí chung quanh trở nên nóng bức.

Từng đội quân truyền lệnh tay cầm cờ lệnh đang chạy ngược chạy xuôi trong trận, đem lệnh của Mông Diễn và tướng lĩnh các cấp truyền xuống dưới. Hơn ba chục vạn lão binh thân trải trăm trận đang bày thành từng đội hình san sát vào nhau, bọn họ cũng đang trông mong chờ đợi đại chiến bắt đầu. So với bọn tân binh của quân đoàn Tây Bộ thiếu kiên nhẫn, hơn ba chục vạn lão binh đại quân trung lộ của Mông Diễn lộ ra vẻ trấn định hơn nhiều.

Sự khác nhau lớn nhất giữa lão binh và tân binh chính là lúc lâm trận không hoảng hốt. Trải qua vô số cuộc chiến máu lửa, đám lão binh đã nắm được bí quyết quan trọng nhất để có thể sinh tồn: trên chiến trường, muốn giữ mạng nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh và bình tĩnh!

Chiến xa hào nhoáng hoa lệ của Mông Diễn đậu ở ngay giữa đội hình khổng lồ của quân đoàn cận vệ.

Mông Diễn thân mặc áo giáp vô cùng hoa lệ bọc phát ra vẻ anh tuấn hiên ngang, phía sau Mông Diễn, Phác Tấn Chi và Sử Di Viễn chia ra đứng nghiêm hai bên trái phải. Đằng sau ba người, một cây đại kỳ Quang Huy khổng lồ đang phấp phới tung bay, trên nền cờ màu đỏ như máu ngạo nghễ một vòng tròn màu vàng trông vô cùng bắt mắt.

Mông Diễn tay vịn lên thành chiến xa, đôi mắt nhìn quanh bốn phía. Tất cả tướng sĩ của đế quốc võ trang đầy đủ, trọng thuấn san sát như tường, trường mâu dựng tua tủa như rừng, lá đại kỳ đón gió tung bay... Tất cả những cảnh tượng ấy đã làm dấy lên chiến ý nóng rực trong lồng ngực Mông Diễn.

Cảm giác nhìn mấy chục vạn đại quân tụ tập như mây rất dễ làm cho người ta trở nên điên cuồng. Cho dù Mông Diễn là một hoàng tử cao quý cũng không tránh khỏi cảm giác điên cuồng ấy.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, mười mấy con khoái mã chạy tới trước chiến xa của Mông Diễn.

- Điện hạ, máy bắn đá đã chuẩn bị xong!
- Điện hạ, xe công thành đã chuẩn bị xong!
- Điện hạ, xe phá thành đã chuẩn bị xong!
- Điện hạ, thang mây đã chuẩn bị xong!
- Điện hạ, sư đoàn số Một của quân đoàn Tây Bắc đã chuẩn bị xong!
- Điện hạ, sư đoàn số Một của quân đoàn Tây Nam đã chuẩn bị xong!

.....

Mông Diễn thở ra một hơi thật dài, giơ nắm đấm tay phải lên cao, sau đó hung hăng phát mạnh một cái, lớn tiếng quát:

- Bắt đầu tấn công!
- Dạ!

Đám kỵ sĩ trên lưng khoái mã ầm ầm đáp lại, quay đầu giục ngựa chạy đi.

Chỉ trong thoáng chốc, trận địa vốn đang yên tĩnh bắt đầu huyền não hân lên, tiếng khẩu lệnh râm ran của quan quân các cấp, tiếng chiến mã hí dài, tiếng binh khí va chạm nhau loảng xoảng, còn có tiếng bước chân di chuyển của binh sĩ thoáng chốc vang lên, hoà quyện vào nhau thành một mảng âm thanh vô cùng hỗn loạn. Những chiếc xe công thành cao ngất ngưỡng, những chiếc xe phá thành khổng lồ được binh lính ra sức kéo đã bắt đầu chậm rãi di chuyển về phía trước.

Hai sư đoàn hợp thành đội công thành đầu tiên đã mang theo thang mây đều bước chỉnh tề tiến về phía trước.

Hai trăm chiếc máy bắn đá loại lớn và năm trăm chiếc máy bắn đá loại trung-cái làm cho các tướng sĩ của đế quốc Quang Huy trở nên phấn khởi tinh thần, ngược lại làm cho tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt kinh tâm táng đởm- đã đồng thời bắn ra. Tiếng rung động đình tay nhức óc của cánh tay đòn trên những chiếc máy bắn đá vang lên, hai trăm viên đạn đá khổng lồ đã bay vọt lên không.

Theo sát phía sau đạn đá khổng lồ là rất nhiều đạn lửa, những viên đạn lửa này vẽ trên không những đường cong tuyệt mỹ rồi hung hăng rơi xuống tường thành kiên cố của Hồ Khiếu quan.

Ầm!

Một viên đạn đá khổng lồ nện ngay vào tiền lâu* của Hồ Khiếu quan, thoáng chốc đã làm sụp đổ hơn một nửa tiền lâu hùng vĩ, khiến cho vô số gạch đá vỡ vụn rớt xuống ào ào. Trong đám bụi mù tung lên cuộn cuộn, mấy chục tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt canh giữ bên dưới căn bản là không kịp né tránh, lập tức bị đám gạch đá vỡ vụn kia rớt ầm ầm xuống đầu.

(*tiền lâu: cũng là tháp quan sát, nhưng có bố trí nơi để bắn tên.)

Lại có hai viên đạn đá khổng lồ hung hăng rơi trúng lỗ châu mai trên tường quan, trong khoảnh khắc đã tạo nên một lỗ hổng thật lớn, lại có vô số gạch đá vỡ vụn rơi xuống ào ào. Hai tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đứng phía dưới không tránh kịp, nhất thời bị đám gạch đá vỡ vụn kia rơi trúng thân mình, chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi rơi xuống từ trên tường quan cao hơn mười trượng, trong nháy mắt đã hoá thành hai đồng xương thịt bầy nhầy.

Càng ngày càng có rất nhiều viên đạn đá rơi trúng tường quan, thoảng chốc đã tạo ra những vết lõm thật lớn trên tường quan dày và kiên cố. Sau khi lớp đá xanh ở mặt ngoài thành tường vỡ nát, bên trong đã thấp thoảng lộ ra lớp bùn trộn cỏ khô màu vàng đất.

Sau khi đám đạn đá khổng lồ trút xuống, kế tiếp đến lượt những viên đạn lửa thi nhau rơi xuống. Trong số năm trăm viên đạn lửa, phần lớn là bay chưa đến tường quan đã rơi xuống hoặc bay vọt qua khỏi tường quan, chỉ có một số rất ít rơi ngay trên đầu tường quan. Bất quá mấy chục viên đạn lửa rơi trên đầu tường cũng đã đủ gây ra sát thương rất lớn cho đám quân phòng thủ của đế quốc Minh Nguyệt.

Những bình dầu hoả đang cháy bùng bùng thi nhau rơi xuống vỡ nát ra, lưỡi lửa nhảy múa khắp nơi, dầu hoả chứa đầy trong những chiếc bình kia văng ra tung toé, dầu hoả chảy ra đến đâu lập tức lửa cháy lan ra đến đó. Chỉ trong khoảnh khắc, đám quân phòng thủ của đế quốc Minh Nguyệt đã bị dầu hoả bám đầy người, ngay lập tức, lưỡi lửa cũng bùng bùng thiêu đốt làm cho bọn chúng vừa chạy ngược chạy xuôi vừa kêu la ồm tỏi, tình cảnh trông vô cùng thảm.

Trên Hồ Khiếu quan.

Thân hình gầy gò của Tư Đồ Duệ đứng an nhiên bất động như một cây tùng già nhìn những viên đạn đá thật lớn rít lên chói tai từ trên trời rơi xuống. Sau khi chịu đựng một loạt đạn đá khổng lồ rơi trúng, Tư Đồ Duệ đã có thể cảm nhận được rất rõ ràng tường quan kiên cố dưới chân mình đã bắt đầu có những rung động rất nhỏ như tiếng rên rỉ thống khổ của một sinh vật. Từng viên đạn lửa tiếp tục rơi xuống không ngừng trên đầu thành, trái phải gần xa đâu đâu cũng có lửa cháy, lưỡi lửa đỏ rực lan ra khắp đầu tường như chiếc lưỡi hái của tử thần đang điên cuồng lấy đi sinh mạng từng binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt. Cuộc tiến công chân chính của đế quốc Quang Huy còn chưa bắt đầu, tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đã thương vong rất lớn!

Tư Đồ Anh, Tư Đồ Việt và Thác Bạt Dã cùng với ba vị sư đoàn trưởng của sư đoàn Ứng Châu toàn bộ đứng sau lưng Tư Đồ Duệ, ánh mắt bọn chúng đều nhìn chăm chú vào bóng lưng của Tư Đồ Duệ. Đại quân của đế quốc Quang Huy đang điên cuồng tấn công tàn phá Hồ Khiếu quan, thế nhưng quân thủ của đế quốc Minh Nguyệt lại tỏ ra yếu ớt vô lực trong việc phản kích. So với đế quốc Quang Huy, sự phản kích của mười mấy chiếc máy bắn đá cỡ nhỏ của quân thủ đế quốc Minh Nguyệt hoàn toàn không thấm vào đâu.

Rốt cục quân của đế quốc Quang Huy đã ngừng không bắn đạn đá và đạn lửa nữa, vì đám xe công thành và xe phá thành của bọn họ đã nhích gần tới tường quan, nếu như tiếp tục công kích rất có thể bắn trúng người của phe mình.

Đám quân phòng thủ trên đầu tường quan rốt cục cũng thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, sau đó thừa dịp quân địch còn chưa tấn công quan, bắt đầu khẩn trương thu dọn chiến trường hỗn loạn. Đám binh sĩ bị thương được mang xuống dưới quan, những đám lửa cháy bùng bùng cũng được dập tắt nhanh chóng, những chảo dầu bị ngã lăn lóc được xếp ngay ngắn lại, tiền lâu bị sụp đổ cũng được dọn dẹp gọn gàng. Những đội cung tiễn thủ đã triển khai trên đầu tường, bày ra thành một hàng dài phía sau những lỗ châu mai, những cánh trường cung bộ binh lập tức được giương căng, từng mũi trọng tiễn lạnh lùng sắc bén đã nhắm vào đám quân tấn công của đế quốc Quang Huy đang chậm rãi tới gần.

Dưới quan, binh sĩ hai sư đoàn của đế quốc Quang Huy kéo theo mười chiếc xe công thành cao ngất và hai chiếc xe phá thành khổng lồ đã tiến vào bên trong tầm bắn của các cung tiễn thủ đế quốc Minh Nguyệt. Tư Đồ Duệ lập tức ra lệnh một tiếng, mấy ngàn tên cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt đồng thời buông tên, mấy ngàn mũi trọng tiễn bay vọt lên không, tạo thành một đám mưa tên dày đặc rồi rơi xuống đầu đám quân tấn công của đế quốc Quang Huy.

Trong trận của quân đế quốc Quang Huy bắt đầu vang lên những tiếng kèn hiệu liên tiếp, đám lão binh thân trải trăm trận thong thả ung dung giờ trọng thuận trong tay lên che chắn.

Chỉ trong thoảng chốc, mấy vạn chiếc trọng thuẫn đã tạo nên một bức tường trọng thuẫn dày đặc gió thổi không lọt phía trước đội hình quân tấn công của đế quốc Quang Huy. Mấy ngàn mũi trọng tiễn từ trên không bắn xuống gần như bị cản lại toàn bộ, chỉ có thưa thưa vài mũi rớt xuống theo vài khe hở của bức

tường trọng thuẫn kia, bắn trúng mấy chục tên lão binh xui xẻo. Nhưng chút thương tổn ấy không thấm tháp gì đối với đội quân khổng lồ công thành bằng thang mây do binh lực của hai sư đoàn hợp thành.

153. Chương 159: Huyết Chiến Hắc Phong Khẩu

Mắt thấy náo loạn ngày càng tăng lên khắp nơi, đội hình công kích vốn rất nghiêm chỉnh trở nên ngày càng hỗn loạn thất thần, hơn nữa lúc nào cũng có thể tan rã, Chiến Ưng đang vô cùng bối rối không biết phải làm gì để vãn hồi thế cục. Đột nhiên trong đầu hắn loé lên một ý nghĩ như tia chớp: nếu đối lại là Mạnh Hổ, gặp phải tình huống như thế này hắn sẽ làm gì?

Bỗng nhiên Chiến Ưng giơ cao trường thương trong tay, sau đó dề khí vào Đan điền thét lên một tiếng thật dài.

Bọn quan quân các cấp xuất thân từ liên đội Mạnh Hổ hội ý rất nhanh, ai nấy đều ngửa mặt lên trời gào thét theo Chiến Ưng, vừa gào vừa lấy bề mặt chiến đao đập như điên cuồng vào mảnh giáp chắc chắn che trước ngực. Những âm thanh loảng xoảng phát ra, đám tân binh tinh thần sa sút đứng trước nguy cơ tan vỡ đã bị những tiếng gào thét của Chiến Ưng và đám quan quân các cấp hấp dẫn sự chú ý.

Ngao...

Chiến Ưng vừa thét dài vừa giơ trường thương chỉ vào quân địch bên trong sơn khẩu rung lên ba cái, làm ra một động tác cực kỳ khiêu khích mang tính hạ nhục. Đám quan quân các cấp trong sư đoàn Chiến Ưng càng ngày càng thét lên điên cuồng hơn, rất nhiều tên thậm chí còn vén chiến bào tiểu tiện về phía sơn khẩu ngay trước mặt.

- Ha ha ha...

Đám tân binh của sư đoàn Chiến Ưng ngẩn người ra trong thoáng chốc, sau đó cả bọn bật cười ầm ầm.

Sau khi cười đã đời, bọn tân binh lập tức bắt chước gào thét điên cuồng theo Chiến Ưng và đám quan quân các cấp. Lúc này cả sư đoàn Chiến Ưng đều gào thét và gào thét, bọn tân binh bắt đầu cảm thấy không còn sợ hãi, cảnh tượng những chiến hữu mới vừa rồi trên người nở hoa máu, xương thịt lẫn lộn đã không còn khiến cho bọn chúng cảm thấy sợ sệt nữa, ngược lại đã khơi lên sát khí bạo ngược hung tàn trong lòng bọn chúng.

Thấy thời cơ đã chín mùi, rốt cục Chiến Ưng cũng thôi không gào thét nữa, lớn tiếng quát:

- Triển khai đội hình, triển khai đội hình nghiêm chỉnh trở lại!

Bọn quan quân các cấp đang điên cuồng gào thét cũng lập tức ngừng lại, bắt đầu ra sức quát tháo điều chỉnh lại đội hình đang rối loạn của đám tân binh. Đội hình công kích vừa mới hỗn loạn vô cùng rất nhanh đã trở nên nghiêm chỉnh tràn đầy sát khí, hơn nữa lần này tốc độ chỉnh trang đội hình đã nhanh hơn lúc trước rất nhiều, quả thật thực chiến chính là cách huấn luyện tân binh tốt nhất!

Những tiếng xé gió kinh khủng đột ngột vang lên, đợt công kích tầm xa thứ hai đã nổi gót theo tới.

Chiến Ưng vội giơ cao trường thương trong tay, hét to đến khàn cả giọng:

- Dừng thuẫn, nhanh chóng dừng thuẫn!

Đám quan quân các cấp đều ra lệnh, từng hàng trọng trang bộ binh nhanh chóng giơ cao trọng thuẫn lên khỏi đầu, kết thành những bức tường trọng thuẫn dày đặc và chắc chắn. Đám tân binh vừa mới chậm rãi tiến tới đã lập tức dừng lại, quỳ một gối xuống đất, tập trung núp bên dưới những bức tường trọng thuẫn. Sau đó những bức tường trọng thuẫn nhanh chóng di chuyển về phía trước, cuối cùng hợp thành một bức tường trọng thuẫn có bề mặt khổng lồ kéo dài không dứt...

Vù vù vù...

Hơn trăm mũi tên nổ to bằng trường mâu của bộ binh đã bắn tới nhanh như chớp, những tiếng va chạm kim loại chói tai vang lên ở hàng trọng thuẫn đầu tiên. Tuy nhiên lần này đám trọng trang bộ binh núp sau

trọng thuận đã rút kinh nghiệm, bọn họ không dùng thân thể để nâng trọng thuận mà là dùng trường mâu chống đỡ, cho nên cơ bản không ai bị thương vong gì.

Ầm ầm ầm...

Mười mấy khối đá lớn mang theo thanh thế kinh người từ trên trời rơi xuống ào ào, bức tường trọng thuận bị khối đá nặng nề rơi trúng thoáng chốc vỡ tan. Mấy chục tên tân binh đang núp dưới bức tường trọng thuận ấy bị chấn động đến mức đầu váng mắt hoa, khoe miệng trào máu, tuy nhiên rốt cục vẫn sống, chỉ là bức tường trọng thuận vốn kín mít không có khe hở giờ đây đã lộ ra mười mấy lỗ hổng.

Lại một đợt tên từ trên trời bay xuống, những tiếng kêu phập phập vang lên, phần lớn tên đều cắm vào bức tường trọng thuận che trên đầu sư đoàn Chiến Ứng, tuy nhiên lần này đám tên kia chỉ gây ra thương vong cực kỳ nhỏ cho sư đoàn Chiến Ứng. Chỉ có mười mấy chỗ lỗ hổng do những khối đá gây ra khi này là gánh chịu thương vong, hơn trăm tên binh sĩ trúng tên bị thương, tuy nhiên chút thương vong không đáng kể ấy không đủ để làm cho bọn tân binh rối loạn.

Trước trận của quân đoàn Tây Bộ, Tất Điều Tử, Cổ Vô Đạo cùng bốn tên sư đoàn trưởng Hạ Khánh, Chu Tiến, Bạch Hỉ và Mã Tứ Phong đều thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, tảng đá đè nặng trong lòng tự này giờ rốt cục đã được dỡ xuống. Chiến tranh là tàn khốc, may mắn là sư đoàn Chiến Ứng đã tiếp nhận khảo nghiệm rất tốt, đám tân binh này đang bước từng bước một đến danh hiệu ‘lão binh’!

Về mặt của Mạnh Hổ vẫn lạnh lùng như trước, chỉ là trong ánh mắt xuất hiện vẻ hoài niệm bi thương.

Biểu hiện của Chiến Ứng vô cùng xuất sắc, bắt đầu từ lúc này, hắn đã lột cái vỏ con cháu thế gia ăn chơi trác táng trở thành chiến tướng thiết huyết. Nhưng Chiến Ứng còn xuất sắc ở điểm khác, hắn chính là chiến tướng thiết huyết của đế quốc Quang Huy, mà không phải là chiến tướng do Mạnh Hổ tự tay bồi dưỡng nên, về phần bọn Hạ Khánh, Chu Tiến, Bạch Hỉ, Mã Tứ Phong thì càng không cần phải nói.

Nếu như Niễn Tử và Ngưu Độc còn sống, Mạnh Hổ tin rằng bọn chúng sẽ làm tốt hơn Chiến Ứng nhiều, bọn họ mới chính là chiến tướng do Mạnh Hổ tự tay bồi dưỡng mà thành, chỉ tiếc rằng bọn chúng đã chết trong trận chiến đột phá vòng vây ở pháo đài Hà Tây. Tuy nhiên dù sao bọn chúng cũng chỉ mới tham gia quân ngũ chưa đầy một năm, vẫn chưa thể nào gánh vác chuyện lớn.

Trong Hắc Phong Khẩu, trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Về chế giễu trong ánh mắt Diêu Trường lúc này đã hoàn toàn tan biến, sư đoàn Chiến Ứng từ bên bờ vực tan rã đột nhiên tỉnh táo hoàn toàn, hơn nữa ý chí lại trở nên sôi sục trào dâng, sự chuyển biến này phải nói rằng vô cùng đột ngột. Nếu như trước mặt là một sư đoàn toàn là lão binh thân trải trăm trận, Diêu Trường cũng không cảm thấy bất ngờ, thế nhưng đối diện lại là một sư đoàn tân binh, chuyện này sao thể như vậy được?

Chuyện làm cho Diêu Trường cảm thấy nặng nề hơn, chính là công kích tầm xa của quân đoàn Vân Châu đã không còn tạo nên uy hiếp gì đáng kể với quân địch nữa!

Trước trận của hai phe, đợt công kích tầm xa của quân đoàn Vân Châu vừa kết thúc, bức tường trọng thuận khổng lồ che trên đầu sư đoàn Chiến Ứng liền thu lại, hơn hai vạn tân binh lại gào thét kỷ hiệu rõ to, tiếp tục nghiêm chỉnh tiến bước.

Sau khi chậm rãi tiến về phía sơn khẩu, trải qua đợt công kích thứ ba của sư đoàn Vân Châu, rốt cục đám cung tiễn thủ của sư đoàn Chiến Ứng cũng đã tiến vào tầm sát thương, có thể tiến hành phản kích!

Chiến Ứng ra lệnh một tiếng, hơn hai ngàn tên cung tiễn thủ của sư đoàn Chiến Ứng lập tức giương cung lắp tên, bắn về phía sơn khẩu những mũi tên mang đầy cừu hận và sát ý phục thù. Hơn hai ngàn mũi trọng tiễn bay vọt lên không, bay ngược qua gió Bắc, sau đó hung hăng rơi xuống đầu sư đoàn Vân Châu bên trong Hắc Phong Khẩu.

Đám cung tiễn thủ của sư đoàn Vân Châu còn chưa kịp giương cung lắp tên đã phải vội vàng trốn vào dưới những tấm trọng thuận do trọng trang bộ binh che chắn. Đến khi đám mưa tên từ trên trời rơi xuống đã

kết thúc, bọn cung tiễn thủ mới vội vàng chui ra khỏi những tấm trọng thuẫn, nhanh chóng giương cung lấp tên bắn trả ra ngoài sơn khẩu. Sau ba vòng bắn qua bắn lại như vậy, hai phe đều thương vong mấy trăm tên binh sĩ, nhưng lúc này cuộc chiến đã bước vào giai đoạn giáp lá cà!

Cuộc huyết chiến chân chính rốt cục cũng đã bắt đầu!

Chiến Ưng làm gương trước tiên vọt thẳng vào đội hình quân địch, một tiếng rống to vang lên, trường thương trong tay Chiến Ưng đã quét ngang một vòng. Chỉ nghe hai tiếng chát chát vang lên, hai tấm trọng thuẫn ở hàng đầu đã bị trường thương nặng nề đập vỡ tan thành từng mảnh, hai tên trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt núp sau trọng thuẫn lập tức bị chấn động mạnh đến mức thất khiếu chảy máu, ngã quỵ xuống ngay tại chỗ.

Vút vút vút...

Những tiếng rít gió vang lên, một loạt lao sắc bén từ phía sau đội hình của quân thủ đế quốc Minh Nguyệt gào thét bay ra.

Chiến Ưng điên cuồng múa trường thương trong tay, những mũi lao bắn tới đều bị hắt đánh rớt, nhưng vẫn có hai mũi thoát qua khỏi trường thương đâm trúng chiến mã mà hắt đang cỡi. Một tràng tiếng hí bị thương vang lên, chiến mã Chiến Ưng đang cỡi đã quỵ xuống, Chiến Ưng lập tức bị hất văng ra đất.

Chiến Ưng chưa kịp xoay người ngồi dậy, một loạt trường mâu sắc bén đã nhanh chóng đâm tới.

Chiến Ưng hét lớn một tiếng, hai chân khê co lại đạp mạnh trên đất, thân hình to lớn đã bay ngược về phía sau, đám trường mâu đâm tới lập tức bị trật mục tiêu đâm xuống đất, làm cho tuyết trên mặt đất bay lên tung toé.

Đến lúc Chiến Ưng xoay người vọt lên, sư đoàn Chiến Ưng ở phía sau đã ào tới như đợt thủy triều.

Năm trăm tên trọng trang bộ binh của sư đoàn Chiến Ưng ở hàng đầu nâng trọng thuẫn trong tay nhanh chóng sải bước tiến thẳng về phía trước, hung hăng lao thẳng vào hàng trọng trang bộ binh cầm trọng thuẫn ở hàng đầu của quân thủ đế quốc Minh Nguyệt. Hàng trăm hàng ngàn tấm trọng thuẫn va vào nhau thật mạnh, thoáng chốc phát ra những tiếng va chạm trầm đục. Tên binh sĩ nào thể chất yếu một chút hoặc là lực tay không đủ liền bị va chạm chấn động kịch liệt, hai mắt trợn trắng, miệng thổ máu tươi.

Đám trọng trang bộ binh ở phía sau của sư đoàn Chiến Ưng nhanh chóng ập tới, xoay người khom gối tựa vào trọng thuẫn của đồng đội phía trước, tạo thành một bức tường vững chắc liều mạng ép mạnh về phía trước. Đám trọng trang bộ binh thủ bên trong sơn khẩu cũng không nhường bước, cũng mạnh mẽ tiến lên dùng bả vai chịu vào trọng thuẫn của phe mình hiện đang bị quân địch ép cho lung lay sắp đổ. Tướng sĩ hai bên lợi dụng hàng trọng thuẫn đầu tiên để bắt đầu cuộc đấu sức đã man, chỉ trong thoáng chốc, giới tuyến của hai bên vốn chính tề đã bắt đầu trở nên so le, không đồng đều.

Trong lúc đám trọng trang bộ binh mang trọng thuẫn của hai bên đang đấu sức với nhau, bọn trọng trang bộ binh sử dụng trường mâu và cung tiễn thủ của cả hai bên cũng đã bắt đầu tàn sát điên cuồng.

Đám trọng trang bộ binh sử dụng trường mâu theo sát phía sau đám trọng trang bộ binh mang trọng thuẫn bắt đầu kiểng chân lên, dùng trường mâu sắc bén tìm những khe hở của trọng thuẫn đối phương đâm vào. Đám trọng trang bộ binh mang trọng thuẫn của cả hai phe lúc ấy đang liều mạng chống đỡ trọng thuẫn, hơn nữa lúc đó cũng đang chen chúc giữa đám đông chật chội, căn bản không thể trốn hay tránh né đi đâu được, chỉ có thể trở mặt mà nhìn trường mâu của địch tùy ý đâm vào thân thể mình, đâm vào đầu mình thành những lỗ thủng máu phun ra như suối, sau đó ngã xuống kêu gào trong vũng máu. Rất nhanh đám trọng trang bộ binh mang trọng thuẫn phía sau đã tiến lên, điên cuồng giẫm đạp lên thân thể chiến hữu của mình, còn bọn trọng trang bộ binh sử dụng trường mâu vẫn tiếp tục cuộc tàn sát tàn nhẫn vô tình của chúng!

Tuy nhiên, trong lúc đám trọng trang bộ binh sử dụng trường mâu của cả hai bên đang giết chóc người khác, lại có những người khác nữa cũng đang tàn sát bọn chúng! Đám trọng trang bộ binh cầm trường mâu giết đám trọng trang bộ binh mang trọng thuẫn của địch, chúng lại bị bọn cung tiễn thủ của địch giết lại!

Trong lúc đám trọng trang bộ binh và khinh bộ binh của cả hai phe đang điên cuồng quần lấy nhau chém giết, đám cung tiễn thủ ở phía sau cũng giương cung bắn tên, bắt đầu bắn tự do. Bởi vì đám cung tiễn thủ

của cả hai phe đều ở phía sau của đội hình phe mình, cho nên khoảng cách giữa hai đám cung tiễn thủ quá xa, nếu như hai bên cùng bắn qua bắn lại thì xác suất trúng mục tiêu rất thấp, hiệu quả sát thương không lý tưởng. Cho nên đám cung tiễn thủ của cả hai phe vô cùng ăn ý, lấy đám trọng trang bộ binh sử dụng trường mâu của đối phương làm mục tiêu mà bắn!

Đám cung tiễn thủ vẻ mặt lạnh lùng không ngừng giương cung, bắn tên rồi lại giương cung bắn tên. Từng đám trọng trang rút lên chối tai xẹt trên đỉnh đầu binh sĩ hai phe, sau đó hung hăng rơi xuống đội hình quân địch. Đám trọng trang bộ binh đang điên cuồng múa trường thương đâm vào đám trọng trang bộ binh mang trọng thuẫn của đối phương liên trúng tên ngã xuống từng đám một.

Cuộc đấu sức của đám trọng trang bộ binh mang trọng thuẫn vẫn còn đang tiếp diễn, không ngừng có tiếng người kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống, lại không ngừng có người khác xông lên lấp vào chỗ trống.

Đám trọng trang bộ binh sử dụng trường mâu vẫn tiếp tục đâm tới không ngừng, gây đổ máu tử vong cho đối phương, cũng không ngừng bị cung tiễn thủ của đối phương bắn trúng mất mạng ngay tại chỗ. Trong giờ phút này, sinh mạng của binh sĩ hai phe ti tiện như cỏ rác, những sinh mạng đang sống mạnh khỏe dần dần trở thành những con số thương vong vô nghĩa....

154. Chương 160: Thất Bại Trong Gang Tắc

Thế nhưng cũng phải nói rằng, hai sư đoàn Vân Châu của Diêu Trường và sư đoàn Chiến Ưng đều toàn là tân binh, bất quá phần lớn tân binh của sư đoàn Chiến Ưng đều đã tham gia qua cuộc chiến bảo vệ Tây Lăng, đã từng trải qua cuộc chiến đẫm máu với đại quân Đông chinh của Tư Đồ Duệ. Cho nên sau khi vượt qua cảm giác sợ hãi ban đầu, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, hơn nữa còn có khoản tiền thưởng mà Mạnh Hổ đã hứa hẹn trước khi xông trận, vì vậy bọn tân binh của sư đoàn Chiến Ưng càng đánh càng mạnh, càng giết càng hăng, sư đoàn số Một quân đoàn Vân Châu của Diêu Trường dần dần cảm thấy không chịu nổi.

Diêu Trường vội vàng ra lệnh cho sư đoàn số Một rút lui về phía sau, mượn thế trận của xe lương mới có thể tạm thời chặn đứng được thế công của sư đoàn Chiến Ưng.

Hai bên kịch chiến cho đến lúc trời sụp tối, sư đoàn Chiến Ưng và sư đoàn số Một quân đoàn Vân Châu của Diêu Trường đều đã mỏi mệt, binh sĩ hai bên lâm vào tình trạng kiệt sức, hơn nữa thương vong cũng đã lên đến hơn phân nửa. Bất quá thế công của sư đoàn Chiến Ưng vẫn còn rất mạnh, đám tân binh chém giết đến nổi cặp mắt đỏ ngầu đã hoàn toàn gạt bỏ nỗi sợ chết sang một bên, gào thét kêu giết xông thẳng về phía trước, khí thế hùng hổ thề không chiếm được sơn khẩu không thôi.

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Diêu Trường vừa kinh hãi vừa tức giận, trên mặt càng lộ vẻ hốt hãi thất thần.

Kịch chiến thảm thiết như vậy, quân sĩ hai bên thương vong nặng nề như vậy, hơn nữa trời cũng đã tối, không ngờ Mạnh Hổ còn không chịu lui binh, tên điên này muốn làm gì đây? Muốn cho cả hai sư đoàn giao chiến đến mức hai bên cùng chết hay sao? Tuy trong lòng Diêu Trường vô cùng tức giận, nhưng hắn thuộc phe phòng ngự, hắn không có cách nào quyết định lúc nào khai chiến, cũng không có cách nào quyết định lúc nào ngừng chiến.

Bên ngoài sơn khẩu, trung quân bản trận của quân đoàn Tây Bộ.

Mạnh Hổ đột ngột quay đầu lại, cao giọng quát to:

- Hạ Khánh!

Sư đoàn trưởng Hạ Khánh của sư đoàn số Hai vội vã giục ngựa tiến lên, đồng dạc đáp:

- Có!

Mạnh Hổ trầm giọng quát to:

- Sư đoàn số Hai chuẩn bị tấn công!

- Hả?

Hạ Khánh ngậy người sững sốt, ngạc nhiên hỏi lại:

- Bây...bây giờ sao?

Khó trách Hạ Khánh sững sốt như vậy, sư đoàn số Hai đã đứng quan sát cuộc chiến cả một buổi chiều, chân của toàn thể tướng sĩ đều đã tê rần, hơn nữa bây giờ cũng đã đến giờ ăn tối. Thế nhưng quân đoàn trưởng đại nhân lại đột ngột hạ lệnh tấn công, không phải là muốn các tướng sĩ của sư đoàn số Hai ôm bụng đói ra trận sao?

- Thì sao?

Mạnh Hổ lạnh lùng hỏi lại:

- Có muốn bản quan chỉ huy lặp lại lần nữa hay không?

- Ặc, không, không phải...

Hạ Khánh vội vàng ưỡn cao lồng ngực, âm âm đáp lại:

- Dạ!

Mạnh Hổ hừ lạnh một tiếng, cuối cùng cũng khó nhọc lắm mới giải thích một câu:

- Không cho các người ăn cơm tối mà bắt các người tấn công chính là vì muốn cho quân địch trước mặt không được ăn cơm tối. Tuy rằng sư đoàn số Hai các người đói bụng cực khổ, nhưng quân địch ở đối diện e rằng càng cực khổ hơn! Mặt khác phải nhớ kỹ chuyện này, lúc tiến công không được đốt đuốc, mặt trước phải bố trí thanh thế tiến công cho thật hùng mạnh, nhưng đây chỉ là giả vờ mà thôi. Qua nửa đêm sẽ có mệnh lệnh tổ chức phát khởi tấn công toàn lực, nhưng lúc đó cần phải lên lút tiến lên, có hiểu chưa?

Hạ Khánh nghe vậy hai mắt sáng ngời, đồng dạc đáp:

- Ty chức đã hiểu!

Mạnh Hổ gật mạnh đầu:

- Đi đi, tối hôm nay giao cho người, hãy cố gắng không để cho bất cứ tên địch nào chớp mắt!

- Hiểu rồi!

Hạ Khánh âm âm đáp lại, sau đó giục ngựa xông đến trước trận của sư đoàn số Hai, lớn tiếng hét:

- Sư đoàn số Hai, chuẩn bị công kích...

Lúc này Mạnh Hổ mới thở phào một cái, quay lại ra lệnh cho Trương Hưng Bá:

- Truyền lệnh cho sư đoàn số Một ngưng chiến rút lui!

- Dạ!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, giục ngựa chạy đi, vừa chạy vừa lớn tiếng quát:

- Tướng quân có lệnh, sư đoàn số Một lập tức rút lui về phía sau, tướng quân có lệnh...

Trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Ngay khi Diêu Trường quyết định điều sư đoàn số Hai của quân đoàn Vân Châu lên thay cho sư đoàn số Một đã thương vong hơn phân nửa, rốt cục trong sơn cốc vang lên tiếng kèn hiệu trầm thấp. Diêu Trường không nhin được thở phào một hơi thật dài, thâm nghĩ tên điên Mạnh Hổ nọ rốt cục cũng không nhin được nữa rồi, rốt cục cũng nhớ ra nên rút quân rồi sao?

Vừa nghe tiếng kèn hiệu rút lui, trạng thái chiến đấu căng thẳng của các tướng sĩ trong sư đoàn Chiến Ứng rốt cục cũng đã chùng xuống, sau đó ai nấy xoay người chạy như điên cuồng trở về. Bất quá trước khi rút lui trở về bản trận, bọn tân binh này cũng không quên đem theo các đồng đội đã bị thương hoặc thi thể chiến hữu tử trận trở về. Trong lòng toàn thể tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ, câu khẩu hiệu ‘sống chết có nhau, tuyệt không bỏ mặc’ cũng không phải chỉ là một câu khẩu hiệu chót lưỡi đầu môi.

Điều Trường hoàn toàn không có ý muốn đuổi giết tàn binh của sư đoàn Chiến Ứng, quân địch chịu rút lui là hắn đã rất hài lòng. Hơn nữa hắn cũng không dám tùy tiện đuổi giết, mấy vạn kỵ binh của địch dàn đội hình bên ngoài sơn khẩu cũng không phải chỉ đứng ngắm cảnh cho vui. Một khi mất đi địa hình có lợi của sơn khẩu rất hẹp, hai sư đoàn Vân Châu của hắn rất dễ dàng bị bao vây tiêu diệt.

Vốn Điều Trường muốn thừa dịp đêm tối gia tăng tiến độ bố trí doanh lũy công sự, trước rạng sáng ngày mai nhất định phải hoàn thành hàng rào phòng ngự doanh trại đơn giản nhưng vừa đủ để chống lại các đợt tấn công của địch. Nếu không trải qua kịch chiến hai lần nữa giống như chiều hôm nay, hai sư đoàn Vân Châu thủ hạ của hắn có lẽ tiêu hao toàn bộ, lúc đó lấy gì để kháng cự lại cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ ?

Bất quá chuyện trên đời hiếm khi như ý người ta mong muốn, sư đoàn Chiến Ứng vừa mới rút đi, lúc Điều Trường còn đang nghĩ ngợi về việc gia tăng tiến độ bố trí doanh lũy công sự, bên ngoài sơn khẩu đột nhiên vang lên một hồi kèn hiệu cao vút, lần này không phải là hiệu lệnh lui binh mà là hiệu lệnh tấn công!

Giờ chơi sao, hiệu lệnh tấn công à?!

Điều Trường không khỏi giật mình kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn ra vùng hoang dã tối om bên ngoài sơn khẩu. Lúc này sắc trời đã tối, hắn không thể thấy rõ đại quân của đế quốc Quang Huy đang bày trận bên ngoài sơn khẩu, nhưng có thể loáng thoáng cảm giác được, dường như đang có một đám đông quân địch đang xếp đội hình tấn công chậm rãi tiến về phía sơn khẩu, theo như quy mô và thanh thế, dường như là một sư đoàn!

Ý gì đây? Tên điên Mạnh Hổ kia có ý gì đây? Không lẽ muốn đốt đuốc đánh suốt đêm sao?

Xem ra dường như không phải vậy, nếu như muốn đốt đuốc đánh suốt đêm, có thể đánh được tàn mấy cây đuốc đây?

Mặc dù tạm thời không rõ ý đồ chân thật của Mạnh Hổ nhưng Điều Trường cũng hiểu rằng, sư đoàn số Một đã thương vong rất nặng nề tuyệt đối không thể nào chống nổi cả một sư đoàn nguyên vẹn của quân địch tấn công mãnh liệt, vội vàng điều động sư đoàn số Hai lên thay cho sư đoàn số Một. Điều Trường cũng không dám để cho bọn họ tiếp tục công việc bố trí doanh lũy công sự, mà cho bọn họ nghỉ ngơi cho thật tốt, để có thể mau chóng khôi phục thể lực.

Rất nhanh sau đó, trời đã tối đen như mực.

Cho dù có mặt tuyết phản chiếu ánh sáng, nhưng cũng không thể nhìn được quá xa, ngoài hai mươi bước không thể nhìn thấy được gì cả. Điều Trường bèn bảo các tướng sĩ đốt đuốc lên, nhưng đuốc của bọn chúng cũng không chiếu sáng được bao xa, quân địch ở đối diện vẫn núp trong bóng tối. Nhưng thông qua tiếng kèn hiệu chỉnh tề cùng với tiếng bước chân rầm rập như nước thủy triều, có thể đoán được quân địch đang chậm rãi tiến về phía sơn khẩu!

Đoán chừng quân địch có lẽ đã tiến vào bên trong tầm bắn, Điều Trường lập tức ra lệnh cho máy bắn đá, nỗ sãng và cung tiễn thủ đồng loạt bắn một lượt. Trong trận đối diện liền vang lên những âm thanh kêu rên thảm thiết, sau đó tiếng kèn hiệu cao vút và tiếng bước chân rầm rập như nước thủy triều đột nhiên biến mất không nghe thấy nữa, tựa như có người dùng dao chặt đứt ngang.

Thời gian trôi qua trong sự im lặng chết chóc, sau thời gian uống cạn chung trà, bên ngoài sơn khẩu đột nhiên vang lên tiếng bước chân rầm rập như nước thủy triều, còn có cả tiếng kèn hiệu tấn công cao vút.

Điều Trường vội vàng ra lệnh cho máy bắn đá, nỗ sãng và cung tiễn thủ bắn đồng loạt. Sau đó tiếng động quỷ dị của quân địch lại biến mất, sơn khẩu đang ồn ào huyền não lại một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Sau vài lần như vậy, đại quân của đế quốc Quang Huy bên ngoài sơn khẩu tuy nghe được âm thanh nhưng thủy chung vẫn không thấy bóng dáng người nào, Điều Trường đã đoán được ý đồ của quân địch, thì ra

Mạnh Hổ muốn chơi chiến thuật quấy nhiễu!

Chơi thôi, bản Tổng đốc sẽ chơi đùa suốt đêm nay với người, để xem cuối cùng ai làm chết ai, hừ hừ!

Lập tức Diêu Trường ra lệnh cho sư đoàn số Hai dập tắt đuốc, cả trong lẫn ngoài sơn khẩu thoáng chốc trở nên tối mịt. Quân của đế quốc Quang Huy bên ngoài sơn khẩu không nhìn thấy được quân của đế quốc Minh Nguyệt bên trong, quân của đế quốc Minh Nguyệt bên trong sơn khẩu cũng không nhìn thấy được quân của đế quốc Quang Huy bên ngoài, quân của hai phe đều nằm trong cảnh tối tăm như nhau.

Thừa lúc tối tăm như vậy, Diêu Trường chỉ chữa lại một liên đội nghiêm trận phía sau xe lương, rút lui bốn liên đội còn lại về phía sau ăn uống. Sau đó cho bốn liên đội này phối hợp với tàn binh của sư đoàn số Một nhanh chóng bắt tay vào việc bố trí doanh lũy công sự, chuẩn bị nghênh đón cho cuộc chiến ngày mai. Diêu Trường có lý do để tin rằng, cuộc chiến ngày mai càng kịch liệt hơn nữa, càng tàn khốc hơn nữa.

Nửa đêm.

Chiến Ưng hai mắt đỏ ngầu đi theo Cổ Vô Đạo bước vào đại doanh của Mạnh Hổ. Mạnh Hổ đang nhỏ giọng nghị sự cùng Tất Diêu Tử lập tức ngừng đầu lên, trầm giọng hỏi:

- Thương vong của sư đoàn số Một như thế nào?

Về mặt Chiến Ưng ảm đạm:

- Chín ngàn bảy trăm người chết, ba ngàn hai trăm người bị thương nhẹ, còn có hai ngàn ba trăm người bị thương nặng, các huynh đệ bị thương nặng e rằng, e rằng...

Nói những lời cuối cùng, giọng của Chiến Ưng đã nghẹn lại không nói ra lời được nữa. Rất hiển nhiên, hơn hai ngàn ba trăm tướng sĩ trọng thương e rằng khó lòng chịu nổi qua đêm vừa rét lạnh vừa dài đằng đẳng. Lần Tây chinh này có rất ít chủ tử đi theo quân đội, chỉ bằng vào mấy chục tên chủ tử căn bản không thể nào đồng thời chữa trị cho một lượng thương binh đông như vậy, hơn nữa cũng không thể cứu sống.

Mạnh Hổ cũng cảm thấy nặng nề.

Tính cả số binh sĩ tử trận và số bị thương nặng sắp chết, sư đoàn Chiến Ưng tổn thất một vạn hai ngàn người, ngoài ra còn có ba ngàn hai trăm người bị thương nhẹ, thương vong như vậy có thể nói là hết sức nặng nề.

Mạnh Hổ tiến lên vỗ vỗ bả vai Chiến Ưng, nói với giọng trầm trầm:

- Đem di thể của các tướng sĩ đã hy sinh đi hỏa táng, ghi lại tên tuổi của bọn họ, chờ sau này trở lại Tây Lăng sẽ khắc tên tuổi họ vào bia Anh Liệt trên quảng trường Tây Lăng, để cho anh hồn của bọn họ vĩnh viễn được con cháu đời sau hoài niệm và kính ngưỡng...

Chiến Ưng ảm đạm cúi đầu, đáp:

- Dạ!

- Phần khởi tinh thần lên!

Mạnh Hổ lại vỗ vỗ bả vai Chiến Ưng, bất quá lần này vỗ mạnh hơn nhiều, nghiêm giọng:

- Thân là một tướng quân, người hẳn biết được chiến tranh là tàn khốc, nếu đã bước ra chiến trường tất khó tránh khỏi thương vong. Nhưng thay vì đau buồn cho các tướng sĩ đã tử trận, không bằng hãy nghĩ cách làm thế nào cho binh sĩ trở nên mạnh mẽ hơn, khiến cho bọn họ có thể may mắn sinh tồn trong cuộc chiến tiếp theo!

Chiến Ưng nghe vậy hơi sững sốt một chút, chậm rãi ngừng đầu lên, vẻ đau buồn trong đôi mắt đã biến mất, thay vào đó là sát cơ lạnh lẽo. Sau đó Chiến Ưng đứng thẳng người, ưỡn ngực lên, tay phải vòng qua ngực hành lễ với Mạnh Hổ theo đúng tiêu chuẩn quân nhân, nghiêm nghị đáp:

- Đa tạ tướng quân dạy bảo, tỳ chức đã hiểu!

- Đi đi!

Mạnh Hổ khoát khoát tay, ngâm ngùi nói:

- Các tướng sĩ của sư đoàn Chiến Ứng hiện tại rất cần người khích lệ và trấn an, vào lúc này, người thân là sư đoàn trưởng, người nên ở cùng một chỗ với bọn họ. Mặt khác, hãy đem lời của ta chuyển lại cho bọn họ, không cần biết lần này có thể chiếm được Hắc Phong Khẩu hay không, sau khi trở về Tây Lăng ta sẽ thực hiện lời hứa của ta, mỗi người đều được thưởng hai kim tệ. Nếu như bọn họ tử trận, ta cũng sẽ đem tiền thưởng của họ phát cho thân nhân họ!

- Dạ!

Chiến Ứng lại hành lễ với Mạnh Hổ, sau đó xoay người rời đi.

Đưa mắt nhìn theo Chiến Ứng đi xa, Cổ Vô Đạo đột nhiên than nhẹ một tiếng, giọng có vẻ nặng nề:

- Tướng quân, thương vong của sư đoàn số Một rất lớn, số binh sĩ may mắn còn sống có thể chiến đấu đã không còn được một nửa. Thương vong nặng nề như vậy khó tránh khỏi ảnh hưởng đến sĩ khí lòng quân, đối với đại quân đường Bắc sau này tác chiến sẽ vô cùng bất lợi.

Mạnh Hổ lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Ta thân là quan chỉ huy, hiện tại không phải là lúc lo lắng đến thương vong!

Ánh mắt Tất Điều Tử cũng tỏ ra ngưng trọng gật đầu, nghiêm nghị:

- Hiện tại quả thật không phải là lúc lo lắng đến con số thương vong, nếu như xế trưa hôm nay không phát động cường công sẽ không thể làm rối loạn kế hoạch phòng ngự của quân địch. Một khi để cho quân địch bố trí doanh lũy hoàn chỉnh, muốn chiếm được sơn khẩu sẽ vô cùng gian nan trắc trở. Nếu như trước lúc đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường hình thành thế hợp vậy vẫn không chiếm được Hắc Phong Khẩu, vậy cánh quân đường Bắc của tướng quân lập tức lâm nguy!

Mạnh Hổ đột nhiên hỏi:

- Bây giờ là lúc nào rồi?

Cổ Vô Đạo móc đồng hồ quả quít ra xem, đáp:

- Vừa hơn nửa đêm một chút.

Mạnh Hổ quay lại nhìn Tất Điều Tử, Tất Điều Tử gật nhẹ đầu:

- Tinh thần của quân thủ đế quốc Minh Nguyệt bên trong Hắc Phong Khẩu hẳn là đã hoàn toàn thư giãn, tỷ chức cho rằng đã có thể cho sư đoàn số Hai của Hạ Khánh phát động tấn công rồi!

- Ủ!

Mạnh Hổ gật nhẹ đầu, quát lớn:

- Trương Hưng Bá!

Thân hình to như thiết tháp của Trương Hưng Bá vén lều mà vào, đồng dạc đáp:

- Tướng quân?

Mạnh Hổ nói:

- Truyền lệnh cho Hạ Khánh, bảo toàn bộ binh lực của sư đoàn số Hai phát động tấn công!

Bên trong Hắc Phong Khẩu, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Diêu Trường cảm thấy không yên lòng liền đi tới trước trận, sau khi phát hiện quân địch bên ngoài sơn khẩu vẫn đang huy trương thanh thế, mới yên tâm trở về đại doanh trung quân. Diêu Trường lập tức bảo cận vệ quân giúp cởi giáp chuẩn bị đi ngủ, hơn mười ngày hành quân gấp rút vội vàng, xế chiều lại đích thân ra trước trận đốc chiến cả buổi trời, lúc này tinh thần đã thư giãn xuống, Diêu Trường cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Bất quá Diêu Trường cũng không phải hoàn toàn mất cảnh giác, mặc dù chỉ chừa lại một liên đội đóng quân ở sơn khẩu, nhưng bốn liên đội còn lại của sư đoàn số Hai cũng không hoàn toàn thư giãn, mà là vừa gia tăng tiến độ bố trí doanh trại, vừa trong tư thế sẵn sàng chuẩn bị trợ giúp cho liên đội ngoài sơn khẩu. Từ vị trí của doanh trại tạm thời ra đến sơn khẩu chỉ cách không đầy trăm bước, chỉ cần một tiếng huyết sát là có thể xông tới.

Thế nhưng Diêu Trường hoàn toàn không biết rằng hắn đã phạm một sai lầm rất nhỏ nhưng cũng đủ chí mạng!

Đúng ra Diêu Trường không nên ra lệnh dập tắt đuốc, mặc dù dập tắt đuốc có thể làm cho binh sĩ của quân đoàn Vân Châu không bị quân địch phát hiện, nhưng cũng đã tạo cơ hội cho đối phương âm thầm đến gần sơn khẩu.

Hắc Phong Khẩu, trước trận của hai phe.

Bên ngoài sơn khẩu vang lên tiếng kèn hiệu cao vút chói tai còn có tiếng bước chân rầm rập như nước thủy triều. Liên đội của quân đoàn Vân Châu đang canh giữ phía sau đội hình xe lương vô cùng ‘phối hợp’ bắt đầu chuyển động, bọn quan quân các cấp vội vàng quát tháo đội trọng trang bộ binh mang trọng thuẫn, đội cung tiễn thủ bắt đầu giương cung, máy bắn đá bắt đầu chuẩn bị đạn, nỗ sàng cũng chuẩn bị bắn, cả chiến trường trong khoảnh khắc trở nên bận rộn hẳn lên.

Nhưng thủy chung cả sơn khẩu vẫn một màu tối đen như mực, chỉ thấy tiếng người ồn ào huyền ảo, nhưng hoàn toàn không thấy một điểm sáng nào.

Đại quân của đế quốc Quang Huy bên ngoài sơn khẩu nhón nháo trong quầng thời gian ăn xong bữa cơm rồi yên tĩnh trở lại.

Liên đội của quân đoàn Vân Châu đang thủ ở sơn khẩu cũng yên lặng theo, trong ngoài sơn khẩu lặng yên như chết. Chỉ có gió Bắc ào ào thổi qua sơn khẩu, gió lộng vù vù, cũng nhờ tiếng gió thổi vù vù kia đã che lấp tiếng bước chân của sư đoàn Hạ Khánh đang âm thầm lặng lẽ tiến về phía trước.

Một tên binh sĩ của liên đội Vân Châu bước tới sát đội hình xe lương với vẻ uể oải nhàm chán, đang chuẩn bị tranh thủ tiểu tiện, chợt thấy trước mắt như có vật gì đang chuyển động, hơn nữa bên tai cũng nghe loáng thoáng có tiếng động. Đó không phải là tiếng gió, mà là tiếng kim loại va chạm vào nhau nhẹ nhàng nhưng trong trẻo.

Có chuyện gì vậy? Tên binh sĩ của liên đội Vân Châu lập tức mở to hai mắt, cố gắng nhìn vào bóng đêm tối mịt phía trước. Lúc này từng bóng đen mơ hồ đã từ từ trở nên rõ ràng trước mắt hắn, bên tai càng nghe được rõ ràng hơn tiếng kim loại va chạm vào nhau. Chỉ trong chớp mắt, tên binh sĩ của liên đội Vân Châu kia đã ý thức được chuyện gì xảy ra, lập tức không chút do dự ngửa mặt lên trời hét dài:

- Quân địch tập kích, quân địch tập kích...

- Giết giết giết ...

Thấy hành tung của phe mình đã bị lộ, các tướng sĩ của sư đoàn số Hai quân đoàn Tây Bộ không còn ý định che giấu hình tích nữa, mà tăng tốc độ xông thẳng vào trong sơn khẩu. Lúc sư đoàn số Hai bị tên binh sĩ kia phát hiện thì khoảng cách giữa hai phe cũng đã rất gần, chỉ trong thoáng chốc, quân sĩ của hai bên đã giáp lá cà với nhau, một liên đội Vân Châu bắt đầu hỗn chiến với cả sư đoàn số Hai.

Trong lúc đang hỗn loạn, hai phe cũng không có ý định đốt đuốc lên, chỉ lặng lẽ chém giết lung tung với nhau trong bóng đêm tối mịt. Cứ nhìn sơ qua hình dạng không cần biết là người của phe mình hay là người của địch, dùng đao thọc, thương đâm trước đã! Trong lúc hỗn loạn như vậy cũng khó tránh khỏi giết lầm huynh đệ bên mình, dù sao hiện tại trận địa của hai bên vô cùng hỗn loạn, không còn ra đội hình gì nữa, các liên đội, đại đội đều quần lầy nhau, trưởng quan không tìm được binh sĩ thủ hạ của mình, mà binh sĩ cũng không biết trưởng quan hiện ở đâu, tất cả đều chiến đấu tự do.

Diêu Trường mới vừa ngả lưng không được bao lâu nhất thời đã bị đánh thức. Dựa vào kinh nghiệm chinh chiến sa trường đã nhiều năm, lập tức hắn nhận ra động tĩnh lần này có vẻ khác thường, xem ra lần này

quân địch tấn công thật sự! Con bà nó, Diêu Trường thầm mắng một câu, trong lòng thầm nghĩ con mãnh hổ kia quả thật vô cùng xảo trá, khó trách lão Tư Đồ Duệ kia cũng phải thua trong tay hắn. Bất quá may là lão tử đã sớm có đề phòng, bằng không lần này đúng là thiệt thòi nặng nề với hắn!

Lập tức Diêu Trường ra lệnh cho cận vệ quân mặc áo giáp cho mình.

Đến khi đội cận vệ chạy theo Diêu Trường ra đến sơn khẩu, bốn liên đội còn lại của sư đoàn số Hai đã sẵn sàng tiếp ứng từ trước cũng đã chạy tới. Lúc này đuốc đã được đốt lên, ánh lửa bùng bùng đã chiếu khắp sơn khẩu sáng như ban ngày. Chỉ thấy trận địa của quân sĩ hai phe vô cùng hỗn loạn, vô số bóng người đang điên cuồng chém giết trong trận.

Thế cục đã hoàn toàn không thể nào khống chế được nữa, quân đội hai phe tổng cộng hai sư đoàn gần năm vạn người đã hoàn toàn quần lấy nhau cùng một chỗ, trong địch có ta, trong ta có địch, không cách nào phân chia giới tuyến được nữa. Muốn ngăn cản trận hỗn chiến này, dường như chỉ có một biện pháp duy nhất, đó chính là chủ động co cụm binh lực rút lui về phía sau, thế nhưng tướng sĩ của quân đoàn Vân Châu có thể rút lui về phía sau được không?

Dĩ nhiên là không thể!

Một khi quân đội của quân đoàn Vân Châu rút lui về phía sau, Hắc Phong Khẩu sẽ không tránh khỏi rơi vào tay địch thủ. Một khi mất đi địa hình có lợi bên trong Hắc Phong Khẩu, hai sư đoàn tàn binh của Diêu Trường lấy gì để ngăn cản cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ? Đến lúc đó có muốn chạy trốn cũng không thể nào chạy thoát, dưới tay Mạnh Hổ còn có mấy vạn khinh kỵ binh, đến lúc đó mấy vạn khinh kỵ binh đuổi tới, tướng sĩ của quân đoàn Vân Châu e rằng không một ai thoát chết!

Con bà nó, quá coi thường, quá coi thường rồi!

Thấy thế cục hỗn loạn trước mắt, Diêu Trường lại cảm thấy trước mắt mình dần dần tối sầm lại, bất quá hiện tại có hối hận cũng đã không còn kịp nữa. Hiện tại Diêu Trường chỉ có thể cắn răng tiếp tục trận hỗn chiến kia, bất quá thân là một tên tướng thân trải trăm trận sa trường, Diêu Trường gần như đã tiên đoán được vận mệnh đáng buồn của bản thân mình.

Trên vùng hoang dã mệnh mông tối om phía trước, e rằng đã có một, thậm chí là hai sư đoàn triển khai đội hình chờ sẵn! Chỉ chờ đến khi trận hỗn chiến trong sơn khẩu gần đến hồi kết thúc, quân sĩ hai phe đều trong tình trạng kiệt sức, không còn lực để tiếp tục chiến đấu, sư đoàn đang triển khai chờ sẵn kia sẽ mạnh mẽ xông lên. Lúc ấy binh sĩ của quân đoàn Vân Châu vừa bị thương vong nặng nề vừa trong tình trạng kiệt sức làm sao có thể ngăn cản nổi?

Trong thời khắc này, Diêu Trường mới thật sự tin tưởng câu nói của Tư Đồ Duệ.

Nói về trí kế và mưu lược, có lẽ Mạnh Hổ không phải xuất sắc nhất thế giới Trung Thổ. Nhưng nói về năng lực sáng tạo và nắm bắt thời cơ trên chiến trường, phải công nhận Mạnh Hổ là số một! Trên chiến trường, Mạnh Hổ luôn luôn có thể sáng tạo ra cơ hội, hoặc nắm bắt được những cơ hội tưởng chừng như không phải là cơ hội, hơn nữa lợi dụng triệt để cơ hội nhỏ nhoi ấy, từng bước một dồn đối thủ vào chỗ chết!

Trận hỗn chiến kịch liệt vẫn kéo dài cho đến lúc trời dần sáng, quân sĩ hai bên vốn dây dưa với nhau cùng một chỗ giờ đây đã dần dần phân chia giới tuyến. Thật ra là vì những tướng sĩ của cả hai phe thân hãm trùng vây đã tử trận trước tiên, những tướng sĩ may mắn còn sống sót theo bản năng vừa đánh vừa tìm đến đồng đội của mình, dựa vào nhau mà đánh, cho nên dần dần đã phân ra giới tuyến.

Đến khi chân trời phía Đông lộ ra tia nắng ban mai đầu tiên, bên ngoài sơn khẩu rốt cục vang lên tiếng kèn hiệu trầm thấp.

Nghe thấy tiếng kèn hiệu lui quân, các tướng sĩ còn sống của quân đoàn Tây Bộ vội vàng xoay người rút lui về phía sau. Bất quá lần này bọn họ chỉ kịp mang theo những huynh đệ bị thương mà thôi, nhưng không đem theo thi thể của những huynh đệ đã tử trận. Bởi vì trước khi tiến công bọn họ đã nhận được quân lệnh, khi nghe thấy tiếng kèn hiệu lui quân lập tức phải rút lui với tốc độ nhanh nhất ra ngoài sơn khẩu, tránh đường cho huynh đệ của sư đoàn khác xông lên tiếp tục tấn công.

Tiếng kèn hiệu lui quân vừa dứt, ngay lập tức tiếng kèn hiệu tấn công đã vang lên tận trời cao.

Rốt cục trời đã hoàn toàn sáng hẳn, nhờ vào ánh sáng của những tia nắng ban mai mỏng manh, Diêu Trường và các tướng sĩ vừa trải qua một hồi sinh tử quyết chiến tuyệt vọng phát hiện ra, bên ngoài sơn khẩu không biết từ lúc nào đã tập hợp sẵn sàng một sư đoàn quân của đế quốc Quang Huy, hơn nữa cách sơn khẩu rất gần, thậm chí đã ở trong tầm bắn của trường cung bộ binh.

Một bên là một sư đoàn đầy đủ nguyên vẹn quân số, một bên là một sư đoàn thương vong nặng nề không còn nguyên vẹn.

Một bên là một cánh quân nghỉ ngơi đầy đủ thể lực dồi dào, một bên là một cánh quân đang trong tình trạng kiệt sức mỗi mệt.

Một bên triển khai đội hình công kích uy nghiêm tề chỉnh, một bên binh sĩ ai nấy tán loạn thất thần.

Kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng cũng thấy được, đúng như Diêu Trường đã đoán trước, sư đoàn số Hai của quân đoàn Vân Châu chỉ cần vừa lâm trận đã sụp đổ. Mặc dù Diêu Trường đã đem hơn một vạn tàn binh của sư đoàn số Một gia nhập cuộc chiến cũng không làm được chuyện gì. Sau khi cắn răng kháng cự hơn nửa canh giờ, cả hai sư đoàn quân đoàn Vân Châu của Diêu Trường hoàn toàn tan tác, coi như mất đi Hắc Phong Khẩu.

Chuyện đã tới nước này, Diêu Trường cũng đã không còn cách nào xoay chuyển tình thế, chỉ có thể trà trộn trong đám loạn quân hoảng hốt chạy trốn mà thôi.

Thế nhưng dưới tay Mạnh Hổ vẫn còn mấy vạn khinh kỵ binh, đối với đám tàn binh của quân đoàn Vân Châu chính là một sự uy hiếp vô cùng to lớn. Nếu như Mạnh Hổ muốn đuổi tận giết tuyệt, chỉ sợ ngay cả Thánh nữ Quang Minh giáng lâm cũng không thể nào cứu được bọn chúng.

Diêu Trường còn đang cảm thấy tuyệt vọng, bên tai chợt vọng lên một tràng tiếng sấm trầm trầm.

Tiếng sấm ư? Diêu Trường hơi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời quang đãng trong xanh, không thể nào, ngày nắng như vậy làm sao có thể có sét đánh? Bỗng nhiên, dường như Diêu Trường cảm thấy mặt đất dưới chân đang run rẩy rất nhẹ, chẳng lẽ là.....kỵ binh? Kỵ binh của Mạnh Hổ đã nhanh chóng vượt qua sơn khẩu sao? Không có khả năng!

155. Chương 161: Thất Bại Nặng Nề

Phương Bắc, tiếng vó ngựa đến từ phương Bắc, đây không phải là kỵ binh của đế quốc Quang Huy, đây là kỵ binh đế quốc Minh Nguyệt của chúng ta!

Rốt cục chân trời phía Bắc tuyết bay mờ mịt đã xuất hiện kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến, dẫn đầu là một cây đại kỳ Minh Nguyệt đang đón gió tung bay, trên nền cờ màu đen ngạo nghễ một vầng trăng sáng chói. Nhìn phương thức chế tạo cờ, quả nhiên là quân đoàn Định Châu, hai sư đoàn kỵ binh Định Châu của lão già Tàn Liệt đã đến!

- Ha ha ha...

- Các huynh đệ, viện quân của chúng ta đến rồi!

- Thánh nữ Quang Minh tồn tại cùng chúng ta, chúng ta được cứu rồi....

Thấy vùng bình nguyên tuyết phủ phía Bắc đột nhiên xuất hiện khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt, đám tướng sĩ của quân đoàn Vân Châu đang bỏ chạy trời chết nhất thời hưng phấn gào thét lên loạn xạ. Đám tân binh thiếu kinh nghiệm vội dạt sang hai bên, chừa chính diện cho đám kỵ binh Định Châu vừa xuất hiện. Còn những tên lão binh kinh nghiệm thì lập tức xoay người lại, phát động phản kích đối với đám binh sĩ của đế quốc Quang Huy đang đuổi giết phía sau.

Tàn Liệt phi ngựa như bay, dẫn đầu hai sư đoàn kỵ binh Định Châu.

Tổng đốc Định Châu Tần Liệt thân hình cao lớn, khoác huyền thiết trọng giáp, tuy năm nay tuổi đã hơn sáu mươi nhưng sắc mặt vẫn hồng hào, đôi mắt long lánh hữu thần, không có dáng vẻ của một người già yếu, nhìn qua như người mới vừa năm mươi tuổi mà thôi.

- Hây!

- Giá!

Hai viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt phóng ngựa như bay đuổi theo sát hai bên trái phải của Tần Liệt.

Viên tướng bên tay trái tuổi cũng đã hơi lớn, trên môi đã lún phún ria mép, đột nhiên quay đầu nói với Tần Liệt:

- Phụ thân, hình như Hắc Phong Khẩu đã thất thủ!

Viên tướng lĩnh ấy chính là con trai lớn của Tần Liệt tên gọi Tần Phong, còn viên tướng kia là con trai thứ ba của Tần Liệt tên gọi Tần Vân.

Tần Liệt có bốn người con trai, ai nấy đều là anh hùng, mọi người gọi là Định Châu Tứ Anh, chính là Tần Phong, Tần Khởi, Tần Vân, Tần Dũng. Ba người con lớn đều cầm quân dưới trướng Tần Liệt, hiện tại đều là cấp bậc sư đoàn trưởng, đứa con trai út Tần Dũng là người có võ nghệ cao nhất, hiện lại là phó đoàn trưởng của Liêm Dao kỵ sĩ đoàn đế quốc Minh Nguyệt.

Tần Phong vừa dứt lời, Tần Vân cũng nói tiếp:

- Phụ thân, quân đoàn Vân Châu của Diêu Tổng đốc cũng thật là thiếu kinh nghiệm, nhanh như vậy đã đánh mất Hắc Phong Khẩu. Nếu không phải quân đoàn Định Châu chúng ta kịp thời chạy tới, chẳng phải là thất thủ luôn Dao Kiếm hạp sao? Nếu như sự tình đến nước ấy, hậu quả thiết tưởng sẽ không thể nào gánh vác!

- May là chúng ta tới đây chưa quá muộn!

Tần Liệt buồn bực hừ một tiếng, nhìn quanh một vòng rồi nói:

- Phong nhi, Vân nhi, các ngươi mỗi người chỉ huy một liên đội bọc vòng hai cánh trái phải, tìm cách chặt đứt đường lui của số quân địch đã đuổi theo ra ngoài sơn khẩu, trước tiên hãy đánh cho con mãnh hổ kia rớt ngựa rồi hãy nói!

- Phụ thân yên tâm!

Tần Phong âm âm đáp lại:

- Hết thấy cứ giao cho hài nhi!

- Hài nhi cũng muốn sớm gặp con mãnh hổ này!

Tần Vân cũng nhảy nhồm lên ra vẻ nôn nóng:

- Không ngờ tên này dưới tình hình mới vừa thất bại lại có thể trở tay phản công một kích tiêu diệt toàn quân sư đoàn số Một của Diêu Minh Viễn. Ngay cả sư đoàn số Hai của Nhị ca cũng bị thiệt thòi rất nhiều dưới tay hắn, hừ hừ, nếu không cho hắn ném chút mùi lợi hại, hắn sẽ nghĩ rằng quân đoàn Định Châu chúng ta không có người!

- Đi thôi!

Tần Liệt vung tay lên, lại dặn dò:

- Nếu như quân địch đuổi ra ngoài sơn khẩu co cụm lại ngay lập tức, triển khai đội hình tử thủ, vậy không nên tùy tiện công kích, chỉ cần chặt đứt liên lạc giữa bọn chúng và quân địch bên trong sơn khẩu là đủ. Nhưng nếu quân địch sau khi rút lui chỉ cố gắng chạy về sơn khẩu hội hợp với quân địch bên trong, vậy các con cứ đuổi theo tấn công mạnh mẽ cho ta, không nên do dự gì cả!

- Dạ!

- Dạ!

Tần Phong, Tần Vân âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Rất nhanh sau đó, hai liên đội kỵ binh đã tách ra khỏi đại đội nhân mã của quân đoàn Định Châu, chia nhau ra chạy dọc theo hai bên trái phải của sơn khẩu mà bọc vòng lại. Còn đại đội nhân mã ở trung lộ bắt đầu giảm tốc độ chậm lại, sau đó chậm rãi triển khai ra hai bên cánh. Thật ra không muốn giảm tốc độ cũng không được, bởi vì trước mặt chính là tàn binh của quân đoàn Vân Châu, tiếp tục đi tới nữa sẽ rối loạn với nhau cùng một chỗ.

Diêu Trường mặt xám như tro tàn được một đội cận vệ quân hộ vệ đi tới trước mặt Tần Liệt, vừa thở dốc vừa nói:

- Tần lão ca, lần này nhờ có người, đại ân không dám nói tiếng cảm ơn, huynh đệ xin ghi nhớ!

Dứt lời, Diêu Trường vái Tần Liệt một vái.

Tần Liệt tung mình xuống ngựa, tiến lên đỡ Diêu Trường:

- Diêu lão đệ hãy cảm tạ Nguyệt vương, một xá này lão ca ta nhận không nổi!

- Nguyệt vương?

Diêu Trường nghe vậy vẻ mặt vô cùng phức tạp, đột nhiên thở dài:

- Ôi, bây giờ Hắc Phong Khẩu đã đánh mất, huynh đệ thật không còn mặt mũi nào gặp lại Nguyệt vương!

- Lão đệ người đã hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Tần Liệt vỗ vỗ vào vai Diêu Trường, lại nói:

- Chuyện còn lại hãy giao cho lão ca ta, mặc dù Mạnh Hổ đã chiếm được Hắc Phong Khẩu, nhưng cánh quân đường Bắc của hãn cũng đừng mơ có thể đi qua Hắc Phong Khẩu, quân đoàn thiết kỵ Định Châu của bản Tổng đốc sẽ làm cho hãn tiến thoái lưỡng nan!

Hắc Phong Khẩu.

Ba liên đội trọng trang bộ binh của sư đoàn Bạch Hổ đã đuổi theo ra đến ngoài sơn khẩu. Bạch Hổ đích thân dẫn liên đội số Hai và liên đội số Ba đuổi giết đầu tiên, liên đội số Một của Thạch Đôn rơi lại ở phía sau. Đây là Bạch Hổ muốn cho liên đội số Hai và liên đội số Ba đoạt được chiến công một cách vô cùng trắng trợn, nguyên nhân rất đơn giản, vì hai liên đội này là người của hãn, còn Thạch Đôn là người của Mạnh Hổ.

Hai người Tần Phong, Tần Vân chỉ huy hai liên đội kỵ binh bọc cánh hai bên trái phải sơn khẩu tiến lại đây, phát hiện ra liên đội số Hai và liên đội số Ba của sư đoàn Bạch Hổ đã hoàn toàn lao ra khỏi sơn khẩu, đang đuổi theo sát nút đám tàn binh của quân đoàn Vân Châu mà chém giết say sưa. Còn liên đội số Một của Thạch Đôn vừa tới ngay cửa sơn khẩu, theo sát phía sau liên đội của Thạch Đôn là liên đội của Sơn Báo, một liên đội toàn là cung tiễn thủ.

Mặc dù Thạch Đôn xuất thân hèn mọn lại không biết chữ, nhưng dù sau hãn cũng đã đi theo Mạnh Hổ nửa năm trời, hơn nữa trong thời gian đó cũng đã trải qua rất nhiều lần đại chiến thảm khốc, tất cả các loại tình cảnh, thế cục cũng đều đã thấy qua. Cho nên lúc ấy rất nhanh đã phán đoán được hai liên đội khinh kỵ binh bọc cánh đánh tới chính là muốn cắt đứt hoàn toàn đường lui của hai liên đội đã đuổi ra bên ngoài sơn khẩu.

Thạch Đôn quyết định thật nhanh, vội vàng ra lệnh cho cả liên đội nhanh chóng triển khai đội hình cố gắng cố thủ sơn khẩu.

Bạch Hổ đã đuổi ra xa khỏi sơn khẩu phát hiện ra tình hình khác thường sớm hơn cả Thạch Đôn, liền hạ lệnh cho toàn quân nhanh chóng rút lui về sơn khẩu.

Bạch Hổ hạ quân lệnh ấy quả thật là vô cùng ngu xuẩn, cuối cùng đã gây nên họa lớn. Hai liên đội đã đuổi ra ngoài sơn khẩu vốn đang chém giết hăng say, đột nhiên thấy phía trước xuất hiện rất đông kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt, trong lòng cũng đã hơi luống cuống, nên Bạch Hổ vừa ra lệnh một tiếng, cả bọn tan

binh này không còn lòng dạ nào mà ham đánh, lập tức xoay người bỏ chạy, cả đám như ong vỡ tổ vọt nhanh về phía sơn khẩu.

Thế nhưng con người chỉ có hai chân sao thể chạy lại ngựa bốn chân? Hai liên đội kỵ binh của Tần Phong, Tần Vân rất nhanh đã bọc cánh chạy tới, giống như hai cái còng của con cua, từ hai bên trái phải ép mạnh vào giữa. Đám tàn binh của sư đoàn Bạch Hổ lập tức trở nên rối loạn, ai nấy ném cả binh khí trên tay ôm đầu chạy trốn như chuột, chỉ hận cha mẹ sao sinh ra mình chỉ được có hai chân mà thôi.

Chờ đến lúc Bạch Hổ phát hiện ra tình hình không ổn muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa.

Kết quả vô cùng thảm, kỵ binh của quân đoàn Định Châu còn chưa giết tới, đám binh sĩ của sư đoàn Bạch Hổ rút lui đã tự mình sụp đổ.

Đội hình phòng ngự của liên đội Thạch Đôn vừa mới triển khai lập tức đã bị đám tàn binh chạy ngược trở về làm cho tán loạn. Thạch Đôn múa Đại Khảm đao nặng nề liên tiếp chém chết mười mấy tên tàn binh cũng không làm được chuyện gì, rất nhanh, phần lớn binh sĩ của liên đội Thạch Đôn cũng đã bị cuốn vào trong cơn thủy triều của đám tàn binh, cơn thủy triều tàn binh này lại cuốn ngược về phía sau khiến cho hai liên đội còn lại của Thạch Đôn và Sơn Báo cũng trở nên tán loạn.

Tàn binh chính là tàn binh, nếu chỉ huy cho tốt thì khí thế vọt lên cao ngất, chỉ huy không tốt lập tức binh bại như núi đổ!

Cũng là sư đoàn tàn binh, dưới sự chỉ huy của Chiến Ứng có thể liều mạng chiến đấu với sư đoàn của quân đoàn Vân Châu thây ngã khắp nơi nhưng tuyệt không lùi bước. Nhưng dưới sự chỉ huy của Bạch Hổ lại để cho kỵ binh của quân đoàn Định Châu công kích một chiêu lập tức sụp đổ!

Sơn khẩu phía Nam của Hắc Phong Khẩu.

Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo dưới sự hộ vệ của liên đội cận vệ đang đi về phía sơn khẩu quanh co khúc khuỷu.

Ba người vừa đi vừa nói cười vui vẻ, lộ vẻ thoải mái ung dung, trận đánh này đã không còn gì phải lo lắng nữa. Mỗi câu của Thu Vũ Đường dùng câu cá đã bị Mạnh Hổ nuốt vào bụng hơn phân nửa, chỉ chờ sư đoàn Bạch Hổ đuổi theo ra khỏi sơn khẩu, lúc đó điều động sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong nhất định có thể tiêu diệt hoàn toàn hai sư đoàn của đế quốc Minh Nguyệt đóng quân tại Hắc Phong Khẩu.

- Bây giờ Thu Vũ Đường lấy gì để câu cá nữa đây? Dùng thân thể nàng sao? Ha ha!

Thậm chí Mạnh Hổ đang tưởng tượng ra cảnh bộ dạng của Thu Vũ Đường khi nhận được tin tức này sẽ bị chọc tức đến mức sắc mặt tái xanh như thế nào, mặc dù hắn vẫn chưa từng gặp qua tiểu quả phụ thanh xuân tài sắc song toàn vô cùng hiền hách này.

Trong lúc cả ba còn đang đùa giỡn, Cổ Vô Đạo vô tình đưa mắt nhìn về hướng sơn khẩu, nhất thời choáng váng.

Rất nhanh Tất Điều Tử đã phát hiện ra ánh mắt khác thường của Cổ Vô Đạo, cũng lập tức đưa mắt nhìn về hướng sơn khẩu cũng cảm thấy choáng váng tức thì.

Mạnh Hổ nói đến lúc cao hứng cười ha hả hai tiếng, nhưng phát giác ra Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo phía sau không ai lên tiếng, quay đầu lại nhìn, phát hiện ra hai người ánh mắt đăm đăm nhìn về phía sơn khẩu trước mặt. Mạnh Hổ cảm thấy giật mình, vội vàng quay đầu nhìn về phía sơn khẩu, không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Đôi mày Mạnh Hổ nhanh chóng cau lại, còn bà nó chuyện gì xảy ra vậy?

Sư đoàn số Bốn vừa đuổi theo quân địch ra khỏi sơn khẩu không ngờ lại lui trở về, hơn nữa xem tình hình dường như là thua chạy!

Chẳng lẽ là viện quân của đế quốc Minh Nguyệt đã đến? Nhưng cho dù là viện quân của địch đã đến, sư đoàn số Bốn cũng hoàn toàn có thể bằng vào địa hình có lợi bên trong Hắc Phong Khẩu mà tổ chức phòng ngự, làm sao lại đến nỗi binh bại như núi đổ, tất cả như ong vỡ tổ chạy trốn?

- Hồng rồi!

Cổ Vô Đạo lộ vẻ buồn bã nói:

- Xem ra đúng là viện quân của đế quốc Minh Nguyệt đã đến!

- Tướng quân, phải nghĩ cách ngăn cản đám tàn binh này, bằng không hậu quả không thể nào tưởng tượng!

Tất Điều Tử hơi lo lắng quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong đã triển khai. Vốn sư đoàn kỵ binh này đang chuẩn bị vượt qua sơn khẩu thay thế sư đoàn Bạch Hổ tiếp tục đuổi giết đám tàn quân của địch, nhưng hiện tại sư đoàn Bạch Hổ đã trở thành tàn quân, hơn nữa rất có khả năng làm cho rối loạn đội hình của sư đoàn kỵ binh.

- Tướng quân nhìn xem!

Trương Hưng Bá vốn tinh mắt đột nhiên đưa tay chỉ về phía sơn khẩu kêu to:

- Sơn khẩu vẫn còn có huynh đệ đang tử chiến!

Ba người Mạnh Hổ, Tất Điều Tử, Cổ Vô Đạo vội vàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy nơi sơn khẩu còn có khoảng chừng bốn, năm trăm người đang liều mạng tử chiến, kiên quyết không lùi. Bất quá chỉ có bốn, năm trăm người không thể nào ngăn trở cả sơn khẩu, càng ngày càng nhiều kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đã vượt qua sơn khẩu, theo sườn phía Nam độ dốc rất ít đuổi theo xuống tới.

- Chính là Đôn Tử và Báo Tử!

Mạnh Hổ gần giọng quát:

- Hưng Bá, chỉ huy đội cận vệ gạt đám tàn binh qua một bên trợ giúp bọn họ!

- Dạ!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, lập tức trở tay ra sau lưng rút ra song thiết kích nặng nề, quay đầu lại lớn tiếng rống to với tướng sĩ đội cận vệ:

- Đội cận vệ, tấn công!

156. Chương 162: Quân Đoàn Mạnh Hổ Cũng Không Phải Dễ Chọc!

Năm ngàn tướng sĩ cận vệ quân kia chính là quân tinh nhuệ chân chính của quân đoàn Tây Bộ, tất cả đều do Trương Hưng Bá tự mình lựa chọn. Phần lớn trong đó đều xuất thân từ thợ rèn hoặc thợ điêu khắc tượng, ai nấy cơ bắp cuộn cuộn, trong rất mạnh mẽ, chế độ huấn luyện cũng nghiêm khắc hơn nhiều so với các liên đội khác, thanh thế xung phong đương nhiên cũng không phải các liên đội khác có thể so sánh được.

Cả liên đội cận vệ triển khai đội hình mũi tên, mà Trương Hưng Bá chính là đầu mũi tên!

- Cút, cút ngay!

Trương Hưng Bá sải bước như bay, giống như một hung thần ác sát xông vào giữa đám tàn binh thua chạy của sư đoàn số Bốn. Song thiết kích nặng nề trong tay Trương Hưng Bá nhẹ nhàng gạt sang hai bên một cái, hai tên tàn binh giống như diều đứt dây bay sang bên, rơi xuống đập vào người mấy tên tàn binh khác, đám tàn binh vốn đã hỗn loạn nay càng thêm hỗn loạn.

Một tên quan quân rẽ đám tàn binh chạy tới như điên, ánh mắt dữ tợn nhìn Trương Hưng Bá điên cuồng hét lớn:

- Cút ngay, nhanh cút! Ai cản đường lão tử chém người đó!

- Hừ!

Trương Hưng Bá bực mình hừ một tiếng, song thiết kích đang giang ra bỗng nhiên hợp lại, nhanh như chớp đập mạnh vào đầu tên quan quân kia. Chỉ nghe bốp một tiếng vang lên, đầu tên quan quân nọ đã vỡ vụn

như trái dưa hấu, máu pha lẫn não văng tung toé đầy đầu đầy mặt Trương Hưng Bá. Trương Hưng Bá thè lưỡi ra liếm liếm máu não dính nơi khoé miệng, điên cuồng rống to:

- Cản ta là chết...

Đám tàn binh vốn đang bỏ chạy thực mạng thấy vậy ai nấy đều hoảng sợ, Trương Hưng Bá đi đến đâu thì chỗ đó lập tức rẽ sang hai bên như cơn sóng dữ, tuyệt đối không có người nào dám ngăn trở đường đi của tên ác hán này nữa. Lập tức Trương Hưng Bá dẫn theo năm ngàn cận vệ quân chạy thẳng tới sơn khẩu, đám cận vệ quân chạy qua nơi nào, đám tàn binh vốn đang chạy trốn chết nơi ấy cũng dần dần ngừng bước.

Một cánh quân của địch thân mặc trọng giáp đằng đằng sát khí đi qua bên cạnh, đương nhiên sẽ làm cho người ta hồn phi phách tán, nhưng nếu cánh quân ấy là quân bên mình, vậy sẽ làm cho người ta có cảm giác an toàn. Bọn tàn binh này bởi vì cảm thấy đã an toàn, cho nên mới dừng bước lại không còn chạy trốn nữa, bởi vì đã không còn cần thiết phải chạy.

Tại sơn khẩu.

- Giết!

Thạch Đôn rống to một tiếng, Đại Khảm đao to lớn nặng nề trong tay mang theo thanh thế như sấm động chém ngang ra.

Chỉ nghe phập phập hai tiếng, hai chân trước chiến mã của tên khinh kỵ binh quân đoàn Định Châu trước mặt đã bị chặt đứt sát gốc. Chiến mã mất đi hai chân trước hí lên một tràng thê thảm rồi ngã quỵ, hất tên khinh kỵ binh trên lưng văng xuống đất. Tên khinh kỵ binh nọ chưa kịp bò dậy, một tên trọng trang bộ binh sử dụng trường mâu phía sau Thạch Đôn đã đâm tới nhanh như chớp, trong khoảnh khắc đã thọc trên người tên khinh kỵ binh kia mấy lỗ thủng máu phun ra như suối.

Hí...

Lại một tên khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt xông về phía Thạch Đôn, Thạch Đôn chưa kịp giơ đao nghênh đón, mười mấy cây trường mâu từ phía sau hắn đã đâm ra nhanh như chớp. Trong khoảnh khắc tên khinh kỵ binh nọ đã bị đâm chết trên không, chiến mã mất chủ hí lên thê thảm chạy như điên qua sát bên Thạch Đôn, trên đường chạy đụng ngã mấy tên tàn binh của sư đoàn Bạch Hổ.

- Làm rất tốt!

Thạch Đôn quay đầu lại quát to:

- Không hổ là binh sĩ do Thạch Đôn ta huấn luyện ra!

Phía sau Thạch Đôn đã tụ tập hơn bốn trăm trọng trang bộ binh, còn có không ít tàn binh tránh thoát khỏi cơn thủy triều tàn binh, không ngừng tụ tập lại phía sau Thạch Đôn triển khai thành thế trận phòng ngự hình tròn. Mặc dù hơn bốn trăm trọng trang bộ binh không đủ để ngăn trở cả sơn khẩu, nhưng đã tạo thành chướng ngại rất lớn cho đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đang đuổi giết.

- Trưởng quan cẩn thận!

Mười mấy tên trọng trang bộ binh ở hàng đầu đồng loạt kêu to, đồng thời có tiếng rít gió chói tai từ phía sau đầu Thạch Đôn đánh tới.

Thạch Đôn vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt đang giục ngựa đánh tới, ngân thương nặng nề trong tay hắn đang quét tới với khí thế vô cùng cuồng bạo. Thạch Đôn tuyệt đối không muốn làm yếu đi khí thế, nhất thời gầm lên một tiếng, giơ đao nghênh đón, ngay lập tức đao thương va chạm với nhau, nhất thời vang lên một tiếng choang thật lớn.

Một luồng sức mạnh hung hãn như nước thủy triều cuốn ngược trở về, Thạch Đôn nhất thời hự lên một tiếng há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân hình cường tráng của Thạch Đôn đã bị một thương của viên tướng địch quét ngã lăn trên mặt đất. Thạch Đôn chưa kịp bò dậy, ngân thương trong tay tên tướng nọ đã lập tức đánh tới, nhưng lần này biến quét thành đâm, từ dưới lên trên thọc thẳng vào bụng Thạch Đôn. Nếu như một thương kia đâm trúng, e rằng lập tức Thạch Đôn sẽ bị mổ bụng phơi xác ngay tại chỗ!

- Trưởng quan!
- Trưởng quan cẩn thận!
- Bảo vệ trưởng quan!

Mười mấy tên trọng trang bộ binh ở hàng đầu vội vàng rời khỏi đội hình tới cứu thì đã không còn kịp nữa.

Tên tướng kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt thoáng chốc nở một nụ cười tàn nhẫn, ngay lúc mũi thương sắp sửa đâm vào bụng Thạch Đôn, phía trước đột nhiên vang lên một tiếng xé gió rất nhỏ. Tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt nghe thấy tiếng rít gió kia lập tức khẽ biến sắc mặt, vội vàng thu hồi ngân thương khẽ gạt một cái, chỉ nghe một tiếng đinh nhỏ vang lên, một mũi trọng tiễn đã bị hất văng trên mặt đất.

Tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt vội ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa có một viên tướng địch đang giương căng dây cung, chỉ nghe vút một tiếng, lại một mũi tên bắn về phía hắn. Tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt vội vàng lắc mình tránh khỏi, chợt nổi giận lên đưa tay đoạt lấy một cây trường mâu bộ binh, ra sức phóng mạnh về phía tên tướng địch vừa bắn trộm hai mũi tên.

Cách đó không xa, Sơn Báo bắn ra hai mũi tên liên tục đều thất bại, vừa muốn bắn ra mũi tên thứ ba, một cây trường mâu của bộ binh đã nhanh như sao xẹt bắn tới, lưỡi mâu sắc bén xé rách không khí vang lên tiếng rít sì sì, thanh thế làm cho người ta sợ hãi. Sơn Báo không dám đón đỡ cấp tốc lắc mình né tránh nhưng đã chậm một chút, chỉ nghe phập một tiếng, cây trường mâu bay vút tới đã xuyên thủng vai phải của Sơn Báo, sau đó mang cả thân hình gầy gò của Sơn Báo bay ra xa mười mấy trượng mới rơi xuống đất.

Tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt phóng một mâu đánh bay Sơn Báo, đang định quay đầu lại giết Thạch Đôn, mười mấy tên trọng trang bộ binh rút cục đã xông tới trước mặt hắn, mười mấy cây trường mâu nhọn hoắt đánh nhanh chóng đâm tới. Ngân thương trong tay tên tướng đế quốc Minh Nguyệt nhẹ nhàng gạt ngang một cái, một tràng tiếng choang choang vang lên không dứt, mười mấy cây trường mâu trong tay đám trọng trang bộ binh đã bị gạt ngang, biến thành từng khúc Tề Mi còn ngắn ngủn.

Chỉ trong chớp mắt, tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt đâm ngân thương trong tay ra nhanh như tia chớp, mười mấy tên trọng trang bộ binh nọ kêu thảm thiết ngã xuống trong vũng máu, tất cả đều trúng thương nơi cổ, chỉ một kích đã mất mạng.

Tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt đâm một loạt chết mười mấy tên trọng trang bộ binh, lại xoay thương đâm về phía Thạch Đôn đang nằm lăn dưới đất.

Thạch Đôn đang bị thương nặng không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi thương của địch đâm tới cổ họng mình, lẳng lặng chờ đợi tử thần giang đôi tay rước đi.

Ngay khi ngân thương của tên tướng đế quốc Minh Nguyệt sắp sửa đâm thủng cổ họng Thạch Đôn, lại có tiếng xé gió chói tai từ phía trước đánh tới.

Tên tướng kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt kêu lên một tiếng kinh ngạc vội ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một vòng bánh xe đao xoay tròn giống như một vòng sáng rực rỡ lướt nhanh tới. Tên tướng kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt không dám chậm trễ, vội vàng buông tha không giết Thạch Đôn, thu thương lại ngăn cản bánh xe đao đang đánh tới. Chỉ nghe choang một tiếng, vòng bánh xe đao đang đánh tới đã bị ngân thương đánh rớt, nhưng hai tay của tên tướng kỵ binh đế quốc Minh Nguyệt vì ngăn cản vòng bánh xe đao nên cũng cảm thấy tê dại.

Trong khoảnh khắc, một bóng người to cao như thiết tháp đã nhanh chóng chạy tới, hét lớn một tiếng rồi vọt thẳng lên không, sau đó nặng nề rơi xuống trước mặt viên tướng kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt. Lúc bóng người như thiết tháp kia từ trên không rơi xuống đất, viên tướng kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt ngồi trên lưng ngựa có thể cảm thấy rõ ràng mặt đất khẽ rung động.

Viên tướng kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt giục ngựa thối lui hai bước, kinh hãi quát lên:

- Các hạ là ai?
- Quân đoàn Tây Bộ, Thiết Kích Trương Hưng Bá!

Bóng người to như thiết tháp hung hăng múa song thiết kích trong tay, gằn giọng hỏi lại:

- Người là ai?

Viên tướng kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt chậm rãi giơ ngân thương trong tay, ngừng giọng quát:

- Định Châu Tần Phong!

- Tần Phong? Chưa từng nghe qua!

Trương Hưng Bá lắc lắc cái đầu to tướng, song thiết kích trong tay đã chém ra nhanh như chớp, đồng thời rống lên thật to:

- Chịu chết đi thôi!

- Cuồng vọng!

Tần Phong hốt nhiên giận dữ, ngân thương trong tay không hề có ý né tránh mà trực tiếp nghênh đón song thiết kích của Trương Hưng Bá. Binh khí hai người lại chạm thẳng vào nhau một lần nữa, một tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên rất to như nát đá tan vàng, Trương Hưng Bá hự lên một tiếng lùi lại bảy bước, chiến mã của Tần Phong cũng bị chấn lùi ba bước hí lên một tràng thê lương.

Trương Hưng Bá nhanh chóng ổn định cước bộ, gầm giọng quát to:

- Có giỏi xuống ngựa đánh dưới đất với gia gia!

- Đánh dưới đất thì đánh dưới đất!

Tần Phong tung mình xuống ngựa, cả giận nói:

- Không lẽ bản tướng quân sợ hạng vô danh như người sao?

- Người nói ai là hạng vô danh?

Trương Hưng Bá giận dữ:

- Gia gia người chính là đệ nhị mãnh tướng của đế quốc Quang Huy!

- Phì!

Tần Phong giao lại cương ngựa cho cận vệ quân ở phía sau, nói với vẻ khinh thường:

- Hạng vô danh mà cũng tự xưng là mãnh tướng sao?

- Muốn chết!

Trương Hưng Bá nổi giận, song thiết kích trong tay chém ngang về phía Tần Phong, Tần Phong đương nhiên không sợ hãi lập tức vung ngân thương trong tay ra nghênh đón. Lập tức hai người quấn chặt lấy nhau, ta một chiêu người một chiêu, chỉ nghe tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên liên miên không dứt. Tướng sĩ của cả hai phe đứng quan sát trận chiến ai nấy cảm thấy màng nhĩ đau nhói, sau đó lại nhìn hoa cả mắt, không dám thở mạnh một tiếng.

Lúc đó, hơn năm ngàn cận vệ quân tinh binh của Trương Hưng Bá đã cuộn cuộn tràn tới sơn khẩu.

Trước mặt đám trọng trang bộ binh thân khoác trọng giáp, đội hình nghiêm chỉnh, khinh kỵ binh chỉ có thể biết thân biết phận mà lui về phía sau. Rất nhanh sau đó, một ít khinh kỵ binh của quân đoàn Định Châu đã đuổi theo qua đến sơn khẩu phía Nam đã bị đám cận vệ quân của Trương Hưng Bá ép lui trở lại sơn khẩu phía Bắc. Thế cục chiến trường vốn đang hỗn loạn vô cùng giờ đây cũng đã trở nên rất phân minh, dưới sự uy hiếp của đám cung tiễn thủ, đám khinh kỵ binh của quân đoàn Định Châu bị buộc phải thối lui ngoài một tầm tên.

Trước trận của hai phe, chỉ có Tần Phong và Trương Hưng Bá vẫn còn đang đánh nhau sống chết, chưa phân thắng bại.

Tần Liệt lo lắng Tần Phong bị thiệt thòi, liền bảo Tần Vân dẫn theo mười mấy viên chiến tướng tiến lên áp trận cho Tần Phong.

Mạnh Hổ dẫn theo Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo vào đến sơn khẩu, vừa lúc Trương Hưng Bá đang cao hứng, nhảy ra khỏi trận quát to:

- Tiểu tử, chờ gia gia ngươi trở về cởi bỏ áo giáp sẽ quay lại đánh tiếp!

Tần Phong khê rung ngân thương trong tay, chỉ thẳng vào Trương Hưng Bá quát to:

- Bản tướng quân chờ người!

- Tiểu tử can đảm lắm!

Trương Hưng Bá giơ ngón tay cái lên với Tần Phong, sau đó quay người chạy về bản trận, nhờ thủ hạ trợ giúp cởi ra áo giáp chiến bào, chỉ mặc độc một chiếc quần đùi quay lại trước trận của hai phe, tiếp tục chiến đấu với Tần Phong. Hai người đánh với nhau kịch liệt hơn tám mươi hiệp vẫn bất phân thắng bại, hơn nữa xem tình hình dù có đánh tới ba trăm hiệp cũng chưa chắc có thể phân thắng bại.

Tất Điều Tử đứng ngoài quan chiến thấy vậy âm thầm kinh hãi, nghiêng đầu nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân, viên tướng địch này rất lợi hại, thậm chí có thể đánh ngang tay với Hưng Bá tướng quân!

- Gọi Hưng Bá trở về đi!

Sát cơ toát ra trong mắt Mạnh Hổ, hấn gằn giọng:

- Lần này quân đoàn kỵ binh Định Châu của Tần Liệt làm cho chúng ta thiệt thòi nhiều, thù này nhất định phải báo, hơn nữa phải báo ngay lập tức! Nhất định phải dùng máu tươi của khinh kỵ binh quân đoàn Định Châu để cho tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia và tất cả tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt biết được, quân đoàn Mạnh Hổ cũng không phải là dễ chọc!

157. Chương 163: Có Thù Phải Trả

- Tiểu tử, hôm nay đánh tới đây thôi!

Tần Phong đang muốn châm chọc vài câu, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của Tần Vân:

- Đại ca, phụ thân đại nhân bảo huynh về trận!

Tần Phong bực bội hừ một tiếng, vung thương quát:

- Trương Hưng Bá, bản tướng quân đã nhớ kỹ ngươi, một ngày nào đó nhất định ta sẽ đánh bại ngươi!

- Hừ, gia gia chờ người!

Sau khi khoác lác vài câu, hai người ai nấy trở về bản trận.

Tại sơn khẩu, trung quân bản trận của quân đoàn Tây Bộ, Bạch Hỉ mặt xám như tro tàn được hai tên liên đội trưởng và mười mấy tên đại đội trưởng hộ vệ đi tới trước mặt Mạnh Hổ. Bọn này tính ra cũng mạng lớn, không ngờ lại còn sống, chỉ tiếc hơn hai vạn tướng sĩ của sư đoàn số Bốn thương vong rất nặng nề, trong đó phần lớn tướng sĩ không chết dưới đao của địch, lại chết dưới chân huynh đệ của mình!

- Tướng quân!

Bạch Hỉ tự biết khó thoát tội, bất quá vẫn mang ảo tưởng rằng Mạnh Hổ sẽ tha cho hắn, phốc một cái quỳ sụp trước mặt Mạnh Hổ, nức nở khóc rống:

- Ty chức vô năng, ty chức đã làm cho ngài thất vọng!

Phía sau Bạch Hỉ, hai tên liên đội trưởng và mười mấy tên đại đội trưởng cũng vội vã quỳ xuống.

Mạnh Hổ vung tay, lập tức có cận vệ quân tiến lên áp giải bọn Bạch Hỉ đi. Đối với thủ phạm đầu sỏ gây nên thảm bại lần này, Mạnh Hổ tuyệt đối không thể nương tay được, thậm chí hắn không thêm nhiều lời vô ích với bọn chúng làm gì. Nếu không phải vì muốn giữ lại để cảnh cáo đại quân, e rằng thủ cấp của bọn Bạch Hỉ đã dời địa chỉ.

Chúng tướng chung quanh vẻ mặt lạnh lùng, biểu hiện của bọn Bạch Hỉ làm cho bọn họ cảm thấy đáng chê trách.

Mạnh Hổ lại nói:

- Chu Tiến!

Sư đoàn trưởng Chu Tiến của sư đoàn số Ba nhanh chóng tiến lên:

- Có!

Mạnh Hổ trầm giọng quát:

- Chỉ huy sư đoàn số Ba xuất kích từ trong sơn khẩu, xem ra khinh kỵ binh của Định Châu không dám giao phong chính diện, nhiệm vụ của ngươi là đi đoạt lại di hài của các tướng sĩ tử trận. Mặc dù bọn tướng sĩ này là đào binh, chết một cách vô cùng nhục nhã, tuy nhiên thân là quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, bản tướng quân có trách nhiệm đem hài cốt của bọn họ trở về cố hương.

- Dạ!

Chu Tiến âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Nửa giờ sau, Chu Tiến chỉ huy sư đoàn số Ba từ trong Hắc Phong Khẩu xuất kích, quả nhiên khinh kỵ binh Định Châu của Tần Liệt không dám tiến lên chặn đánh, chỉ đứng giám thị từ xa, tùy ý sư đoàn số Ba của Chu Tiến vận chuyển thi thể của các tướng sĩ tử trận.

Lúc sư đoàn số Ba đang vận chuyển thi thể của các tướng sĩ đã tử trận, Mạnh Hổ đang bí mật thương nghị với hai vị tham mưu tâm phúc.

Lần này mặc dù Mạnh Hổ biết rõ Thu Vũ Đường bố trí bẫy rập nhưng vẫn cố ý chui vào chính là vì hai nguyên nhân.

Nguyên nhân thứ nhất cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất, đó chính là muốn đưa Mông Diễn và ba mươi vạn đại quân trung lộ dưới tay hắn vào địa ngục! Dù sao Mông Diễn cũng không phải là kẻ ngốc, nếu như Mạnh Hổ không xuất hết toàn lực chuẩn bị tư thế tiến thủ, ba mươi vạn đại quân trung lộ của hắn sẽ không dám công kích Hồ Khiếu quan mà xâm nhập sâu vào trong lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt. Chỉ có cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ và cánh quân đường Nam của Trọng Sơn có thể bảo đảm đường lui an toàn, Mông Diễn mới có thể yên tâm suất lĩnh ba mươi vạn đại quân trung lộ xung phong thẳng tới, toàn lực tấn công Hồ Khiếu quan.

Chờ đến khi đại quân trung lộ của Mông Diễn đang tấn công Hồ Khiếu quan mãnh liệt, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ sẽ đột ngột rút lui về phía sau, để cho đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường tùy tiện xuôi Nam bọc đánh sau lưng Mông Diễn. Như vậy, hơn ba mươi vạn đại quân trung lộ của Mông Diễn đang tấn công mãnh liệt Hồ Khiếu quan sẽ nguy trong sớm tối, nếu không cẩn thận còn có thể đưa đến kết quả bị tiêu diệt toàn quân!

Nguyên nhân thứ hai là Mạnh Hổ muốn nhân cơ hội này đánh mấy trận kịch liệt, để cho đám tân binh của quân đoàn Tây Bộ có thể tắm máu mà trưởng thành.

Hiện tại hai mục đích kia có thể nói đã đạt, đại quân trung lộ của Mông Diễn đã bắt đầu phát động thế công mãnh liệt với Hồ Khiếu quan, mà đám tân binh của quân đoàn Tây Bộ cũng đã đổ máu, hơn nữa còn đổ không ít máu. Sư đoàn số Một của Chiến Ưng thương vong hơn phân nửa, sư đoàn số Hai của Hạ Khánh hồn chiến hết nửa đêm, thương vong cũng hơn vạn người, sư đoàn số Bốn của Bạch Hỉ chuyển thắng thành bại, vẫn thương vong hơn tám ngàn người.

Chiến đấu kịch liệt trong hai ngày, quân đoàn Tây Bộ đã tổn thất hơn ba vạn.

Tổn thất của quân đoàn Tây Bộ không thể nói là không nặng nề, bất quá tổn thất này là đáng giá. Mặc dù binh lực của quân đoàn Tây Bộ đã tổn thất hơn ba thành, nhưng lực chiến đấu khẳng định chỉ có mạnh hơn. Dĩ nhiên, quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường cũng phải trả giá bằng tổn thất càng nặng nề hơn, hai sư đoàn chịu trách nhiệm phòng thủ ở Hắc Phong Khẩu gần như bị tiêu diệt toàn quân.

Nếu như hai mục đích chiến lược đã đạt thành, quân đoàn Tây Bộ cũng đã đến lúc nên rút lui, bất quá trước khi rút lui, Mạnh Hổ vẫn có chuyện phải làm, chính là báo thù!

Cho tới bây giờ Mạnh Hổ không phải là một kẻ cam chịu thiệt thòi, quân đoàn Mạnh Hổ dĩ nhiên cũng không phải là một cánh quân cam chịu thiệt thòi. Kinh kỵ binh Định Châu của Tần Liệt làm cho sư đoàn số Bốn thiệt thòi, Mạnh Hổ tuyệt đối không chịu bỏ qua. Nếu không, chẳng những sĩ khí lòng quân của sư đoàn số Bốn và quân đoàn Tây Bộ sẽ bị ảnh hưởng, uy tín của Mạnh Hổ cũng sẽ sa sút nghiêm trọng.

Mạnh Hổ gằn giọng:

- Nói tóm lại, thù này phải trả, hơn nữa phải trả ngay lập tức!

Cổ Vô Đạo hạ giọng:

- Không biết tướng quân có nghĩ tới chuyện này không, quân Định Châu của Tần Liệt đều là kinh kỵ binh, mặc dù kinh kỵ binh không giỏi về giao phong chính diện, nhưng lực cơ động lại hơn xa bộ binh. Chỉ bằng vào sư đoàn kinh kỵ binh của Mã Tứ Phong, e rằng rất khó chiếm được thượng phong, vừa rồi tỳ chức ở sơn khẩu phỏng đoán sơ qua, quân đoàn Định Châu của Tần Liệt ít nhất cũng có hai sư đoàn!

- Đúng vậy!

Tất Điều Tử cau mày:

- Hơn nữa Tần Liệt cũng là danh tướng thân trải trăm trận, muốn đối phó hắn cũng rất khó.

- Hừ hừ!

Mạnh Hổ cười lạnh:

- Mặc cho Tần Liệt thân trải trăm trận, cũng khó có thể thoát khỏi tai kiếp. Lão Tất lão Cổ, hai người còn nhớ rõ trên đường đã gặp chuyện gì khác thường không?

- Con sông độc?

Cổ Vô Đạo ngạc nhiên:

- Chuyện này có quan hệ gì với chuyện đối phó với đám kinh kỵ binh của Định Châu?

Sắc mặt Tất Điều Tử khê biến:

- Ý của tướng quân là muốn dùng nước độc trong con sông độc để đối phó với đám kinh kỵ binh của Định Châu sao?

- Không sai!

Mạnh Hổ gằn giọng:

- Kinh kỵ binh của Định Châu có lẽ sẽ không uống nước độc trong con sông lạnh như băng ấy, nhưng chỉ cần bọn chúng cho chiến mã uống nước trong sông ấy là đủ! Nếu kinh kỵ binh của Định Châu mất đi chiến mã, bọn chúng còn là quân đội sao? Bất quá chỉ là một đám kinh kỵ binh thân không mạnh giáp, quân đoàn Tây Bộ chỉ cần trở bàn tay là có thể diệt gọn bọn chúng!

Cổ Vô Đạo cau mày:

- Tuy rằng chủ ý của tướng quân vô cùng tuyệt diệu, nhưng vạn nhất Tần Liệt biết con sông độc ấy thì sao?

Mạnh Hổ trầm giọng:

- Khoảng cách giữa Thanh Châu và Định Châu xa hơn ngàn dặm, Tần Liệt và quân đoàn Định Châu chưa chắc đã biết đến chuyện nước trong con sông kia có độc. Đến lúc đó chúng ta không ngại hy sinh một nhóm chiến mã, cố ý làm ra vẻ tới bờ sông cho chiến mã uống nước, cho dù quân địch có cẩn thận đến đâu cũng khó tránh khỏi mắc mưu.

Ba người đã thương nghị quyết định xong mưu kế, sư đoàn số Ba cũng đã thuận lợi đoạt lại thi thể các tướng sĩ đã tử trận.

Lúc này Mạnh Hổ mới hạ lệnh gom thi thể các tướng sĩ chết thành đồng rồi hoả táng, lại bảo sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong ở sơn khẩu phía Bắc giám thị hành động của đám khinh kỵ binh Định Châu. Sau đó Mạnh Hổ cho hơn sáu vạn binh sĩ còn lại của quân đoàn Tây Bộ tụ hợp ở vùng bình nguyên hoang dã bên sơn khẩu phía Nam. Bốn sư đoàn triển khai theo thứ tự từ trái sang phải, lúc mới xuất chinh thì đông đủ cường thịnh, nay đã hao tổn không ít.

Trong tiếng vó ngựa nhẹ nhàng, Mạnh Hổ cỡi Ô Vân Cái Tuyết chậm rãi tiến lên, sau đó thẳng ngựa xoay người nhìn thẳng toàn thể tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ.

Hơn sáu vạn ánh mắt thoáng chớp đổ dồn vào Mạnh Hổ, thấy sắc mặt Mạnh Hổ lạnh lùng, sắc mặt của toàn thể tướng sĩ quân đoàn Tây Bộ cũng vội vàng trở nên nghiêm túc hẳn lên. Những tiếng thì thầm to nhỏ trong đám đông cũng đột nhiên ngưng bật, không biết tự bao giờ, gió Bắc thét gào cũng đã ngưng lại, vùng bình nguyên ngoài sơn khẩu chìm trong sự im lặng chết chóc.

Mạnh Hổ vung tay lên, Trương Hưng Bá dẫn đội cận vệ đem hơn tám ngàn bao vải trắng nhỏ ra trước trận.

Chỉ tay vào hơn tám ngàn bao vải trắng nhỏ kia, Mạnh Hổ đề khí Đan điền, giọng nói vô cùng ngưng trọng:

- Các người có thấy những bao vải trắng này không?

- ...Trong những bao này chính là tro cốt, tro cốt của các tướng sĩ đã tử trận của sư đoàn số Bốn!

- ...Bọn họ cũng giống như các người, vốn là binh sĩ anh dũng thiện chiến, vốn cũng sẽ mặt hướng về phía trước mà tử trận trên đường xung phong, vốn bọn họ cũng có thể đã trở thành liệt sĩ, tên của bọn họ vốn sẽ được khắc trên bia Anh Liệt. Nhưng bây giờ bọn họ đã mất đi tư cách ấy, thậm chí bọn họ còn trở thành nỗi nhục của quân đoàn Tây Bộ, bởi vì bọn họ là đào binh! Nhục nhã thay cho đào binh!

Tất cả các tướng sĩ của sư đoàn số Bốn đều cúi gục đầu, tất cả các tướng sĩ của liên đội Thạch Đôn và liên đội Sơn Báo đầu vốn ngẩng cao giờ đây cũng đã cúi gằm xuống đất. Mặc dù bọn họ không phải là đào binh trên chiến trường, nhưng bọn họ cũng là thành viên của sư đoàn số Bốn, nỗi nhục của sư đoàn số Bốn cũng chính là nỗi nhục của bọn họ.

- Thế nhưng...

Giọng Mạnh Hổ chuyển sang trầm thấp bi thương:

- Ta không trách bọn họ!

- ...Mặc dù bọn tướng sĩ tử trận này là đào binh, nhưng đây không phải là sai lầm của bọn họ. Thuỷ chung ta vẫn tin tưởng trên thế gian này, tuyệt đối không có ai muốn làm đào binh. Sở dĩ hôm nay bọn họ trở thành đào binh nhục nhã như vậy, toàn là vì những tướng quân không xứng đáng và trưởng quan không xứng đáng. Người đâu, giải bọn Bạch Hỉ ra đây!

Một đội cận vệ quân vẻ mặt lạnh lùng áp giải Bạch Hỉ sắc mặt trắng nhợt và mười mấy tên quan quân ra trước trận. Sau đó cả bọn bị xoay mặt hướng về phía sáu vạn đại quân, bị ép mạnh phải quỳ rạp xuống đất. Tiếng binh khí leng keng vang lên, mười mấy tên cận vệ quân đã rút ra chiến đao sáng loáng, giờ cao trên đầu bọn Bạch Hỉ chờ sẵn.

- Lần này...

Mạnh Hổ hít sâu một hơi, lớn tiếng quát:

- Ta quyết định khoan thứ cho vong linh của các tướng sĩ này, mặc dù bọn họ là đào binh trên chiến trường, nhưng tội không phải do bọn họ, thân nhân của bọn họ vẫn sẽ được nhận phần tiền thưởng mà ta đã hứa. Tên của bọn họ cũng sẽ được khắc trên bia Anh Liệt ở quảng trường Tây Lăng, nhưng bọn tướng quân và trưởng quan không xứng đáng với chức trách của mình này sẽ phải gánh vác toàn bộ trách nhiệm!

Bạch Hỉ ý thức được chuyện chẳng lành, gấp giọng cầu khẩn:

- Tướng quân tha mạng, tướng quân tha mạng....

Mười mấy tên quan quân còn lại cũng đã khóc rống lên, lớn tiếng cầu xin tha thứ, thậm chí có hai tên đã sợ đến mức nhũn người ra ngồi phệt xuống đất.

Mạnh Hổ ra lệnh một tiếng, mười mấy tên cận vệ quân vô tình vung cao chiến đao trong tay chém xuống, chỉ trong thoáng chốc, đầu người bay ra, máu phun có vòi, Bạch Hỉ và mười mấy tên quan quân đã đầu một nơi, mình một ngã.

- Bây giờ...

Mạnh Hổ lạnh lùng nhìn về phía Hắc Phong Khẩu, lớn tiếng thét:

- Đã đến lúc chúng ta tính sổ với quân địch, quân đoàn Mãnh Hổ của chúng ta cũng không phải là dễ chọc! Hơn tám ngàn tướng sĩ của sư đoàn số Bốn cũng sẽ không chết vô ích, mối thù này nhất định chúng ta phải trả, nổi nhục mà quân địch mang lại cho chúng ta, chúng ta nhất định phải trả lại gấp mười, gấp trăm lần!

Hơn sáu vạn tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ thoáng chốc trên mặt lộ vẻ cùng cảm thù quân địch.

Mạnh Hổ rộng lượng tha thứ cho bọn đào binh làm cho bọn họ cảm động, Mạnh Hổ xử tử bọn Bạch Hỉ một cách quyết đoán làm cho bọn họ bội phục. Nhưng làm cho toàn thể tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ cảm thấy máu nóng trào sôi chính là thanh âm gào thét báo thù của Mạnh Hổ. Quân đoàn Mãnh Hổ cũng không phải là dễ chọc, ai chọc đến người đó phải trả giá bằng máu của chính mình!

158. Chương 164: Tiêu Diệt Mạnh Hổ

Thị nữ Thu Úc Nhu nhẹ vén rèm cửa sổ thò đầu ra ngoài nhìn một chút, sau đó quay vào nói với Thu Vũ Đường:

- Điện hạ, phía trước chính là Đao Kiếm hạp.

Thu Hàm Vận cũng nói:

- Hôm qua Tổng đốc Diêu Trường còn phái người báo lại, cánh quân đường Bắc của đế quốc Quang Huy còn chưa qua được Hắc Phong Khẩu.

Thu Dĩ đang làm bài tập bản đồ nghe vậy ngừng đầu lên, cau mày nói:

- Hoàng cô mẫu, hiện tại xem ra khả năng của Mạnh Hổ bất quá cũng chỉ có vậy, theo tin tình báo, cánh quân đường Bắc của hắn có bốn sư đoàn bộ binh cộng thêm một sư đoàn kỵ binh, nhưng lại không qua nổi hai sư đoàn tân binh của Diêu Tổng đốc đóng ở Hắc Phong Khẩu, có thể thấy biểu hiện của Mạnh Hổ rất tầm thường!

Thu Vũ Đường vẫn không lên tiếng, chỉ lấy tay chống má chìm sâu vào trầm tư.

Quân đoàn cấm vệ có thể tranh trước cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ chạy tới Đao Kiếm hạp, Thu Vũ Đường cũng chưa chuẩn bị cho tình huống này.

Lúc Thu Vũ Đường biết được tin tức đại quân Tây chinh của đế quốc Quang Huy chia làm ba đường, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ cũng đã đánh tới thành Liệt Liễu. Từ thành Liệt Liễu tới Hắc Phong Khẩu bất quá chỉ có bốn năm trăm dặm, nếu đi gấp chỉ cần bốn, năm ngày đã có thể chạy tới. Bây giờ đã qua hơn nửa tháng, quân đoàn cấm vệ của mình cũng đã hành quân được hơn ngàn dặm, từ Hổ Khiêu quan đã tới được Đao Kiếm hạp, không ngờ cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ vẫn còn lẩn quẩn ở Hắc Phong Khẩu?!

Như vậy đã có vấn đề khác lạ xảy ra, trong thời gian hơn mười ngày qua Mạnh Hổ đã làm gì?

Chẳng lẽ cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ lạc đường sao, vì vậy cho nên đã chậm trễ vô ích thời gian mười ngày quý giá?! Ý niệm kia vừa hiện lên trong đầu lập tức đã bị Thu Vũ Đường huỷ bỏ. Mặc dù địa thế của Hắc Phong Khẩu chu vi vài trăm dặm về phía Nam có hơi phức tạp, nhưng không có rừng rậm nguyên thủy dày đặc, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ chỉ cần hành quân dọc theo quan đạo tuyệt đối không thể nào bị lạc đường.

Như vậy cũng chỉ còn lại một khả năng, Mạnh Hổ cố ý giảm tốc độ hành quân chậm lại, vì thế cho nên trong vòng nửa tháng qua, cánh quân đường Bắc của hắn tiến về phía trước không được năm trăm dặm.

Nói cách khác, chia đều ra mỗi ngày chỉ hành quân được ba mươi dặm mà thôi, nhưng vì sao Mạnh Hổ lại làm như vậy? Có phải là vì muốn bảo toàn thực lực của quân đoàn Tây Bộ hay không?

Thoạt nhìn thì cũng không phải vậy, nếu như Mạnh Hổ muốn bảo toàn thực lực, lựa chọn sáng suốt nhất chính là ở lại thành Liệt Liễu.

Thành Liệt Liễu nằm ở nơi xung yếu, là giao điểm của bốn hướng Nam Bắc Đông Tây. Xuôi Nam có thể hội hợp với đại quân trung lộ của Mông Diễn, đi về hướng Bắc sau đó chuyển sang hướng Đông có thể đi tới pháo đài Thiên Lang rút lui trở về đế quốc Quang Huy. Đi theo hướng Đông cũng có thể theo đường cũ hạp cốc Hà Tây rút lui về hành tỉnh Tây Bộ, tiến có thể công, lui có thể thủ, về mặt chiến lược có thể nói là vô cùng ung dung.

Nhưng hiện tại cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ không ở thành Liệt Liễu mà ở Hắc Phong Khẩu.

Chẳng lẽ Mạnh Hổ đã không có lòng thần phục đối với đế quốc Quang Huy cho nên muốn bảo tồn thực lực, lại muốn thừa cơ hội khó được lần này để huấn luyện quân đoàn Tây Bộ của hắn trở thành một cánh tinh binh, để tương lai chống chọi lại với sự trấn áp của đế quốc Quang Huy?! Nếu quả thật Mạnh Hổ có ý định này, như vậy tất cả những chuyện xảy ra đều đã được giải thích.

Mạnh Hổ cố ý giảm tốc độ hành quân chậm lại là vì không muốn tiến sâu vào vùng trọng địa của đế quốc Minh Nguyệt, tránh bị đại quân của đế quốc Minh Nguyệt bao vây. Mạnh Hổ công kích sư đoàn Vân Châu ở Hắc Phong Khẩu ắt hẳn là để nhân cơ hội luyện binh, mà hai sư đoàn tân binh thủ hạ của Diêu Trường quả thật cũng là đối tượng lý tưởng cho Mạnh Hổ luyện binh, đúng rồi, nhất định chính là như vậy!

Ngoài cửa sổ bỗng vang lên thanh âm của Ngũ Khôi Sơn:

- Điện hạ, Hắc Phong Khẩu cấp báo!

Thu Vũ Đường phục hồi lại từ trong cơn trầm tư, hỏi:

- Nói đi!

Ngũ Khôi Sơn nói:

- Lúc xế chiều hôm kia, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ phát khởi tấn công mãnh liệt Hắc Phong Khẩu. Kịch chiến kéo dài tới sáng sớm hôm qua, hai sư đoàn Vân Châu đóng ở Hắc Phong Khẩu bị quân địch đánh cho tan tác. May là hai sư đoàn kỵ binh của Tổng đốc Tần Liệt kịp thời chạy tới, nhân cơ hội phát động phản kích quân địch, đánh tan hơn vạn quân của đế quốc Quang Huy.

Thu Vũ Đường chau đôi mày liễu, thấp giọng hỏi:

- Hai sư đoàn Vân Châu của Tổng đốc Diêu Trường thương vong thế nào?

Ngũ Khôi Sơn đáp với giọng trầm trầm:

- Hai sư đoàn Vân Châu thương vong rất nặng nề, số tướng sĩ may mắn còn lại không tới vạn người.

Thu Dĩ bên cạnh nghe xong không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, giọng ngưng trọng:

- Hai sư đoàn Vân Châu của Tổng đốc Diêu Trường bằng vào địa hình hiểm trở bên trong Hắc Phong Khẩu không ngờ vẫn không thể chịu nổi sự tấn công mãnh liệt của cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ trong một ngày sao? Hoàng cô mẫu, Dĩ nhi xin rút lại đánh giá khi nãy của mình về Mạnh Hổ, bây giờ nhìn lại con mãnh hổ kia quả thật rất nguy hiểm.

Thu Vũ Đường nhẹ nhàng gật đầu, lại hỏi:

- Hiện tại tình hình ở Hắc Phong Khẩu ra sao?

Ngũ Khôi Sơn nói:

- Cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ đã chủ động rút lui khỏi Hắc Phong Khẩu, đang nhanh chóng di chuyển về phía thành Liệt Liễu. Đám tàn binh Vân Châu của Tổng đốc Diêu Trường đang ở Hắc Phong Khẩu gia tăng việc bố trí doanh trại, còn khinh kỵ binh Định Châu của Tổng đốc Tần Liệt đang theo đuôi giám thị quân địch.

- Đã rút lui khỏi Hắc Phong Khẩu rồi sao?

Thu Vũ Đường nghe vậy sắc mặt khê biến, lẩm bẩm một mình:

- Quả nhiên là như vậy!

Thu Dã rất quan tâm đến việc có sẵn hồ thành công hay không, đột nhiên hỏi:

- Hoàng cô mẫu, không biết quân đoàn cận vệ của tướng quân Tiêu Lăng có thể chạy tới thành Liệt Liễu trước khi cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ tới đó hay không?

Thu Vũ Đường than nhẹ một tiếng, đột nhiên nói:

- Dĩ nhiên, hiện tại cô cô hy vọng Mạnh Hổ có thể tới thành Liệt Liễu trước Tiêu Lăng.

- Tại sao?

Thu Dã ngạc nhiên không hiểu, hỏi lại:

- Nếu như Mạnh Hổ tới thành Liệt Liễu trước tướng quân Tiêu Lăng, vậy kế hoạch sẵn hồ của Hoàng cô mẫu đã thất bại hoàn toàn.

Thu Vũ Đường nói:

- Mặc dù kế hoạch sẵn hồ thất bại, nhưng mười sáu sư đoàn hơn bốn mươi vạn đại quân tụ hợp trong chu vi mấy trăm dặm chung quanh Hắc Phong Khẩu có thể tránh được một trường đại chiến. Nhờ đó có thể nhanh chóng xuôi Nam, bọc ra sau lưng đại quân trung lộ của Mông Diễn, lúc ấy thế cục nghiêm trọng mà đế quốc gặp phải sẽ được giải quyết, trở nên ổn thỏa rất nhiều.

- Xuôi Nam bọc ra sau lưng?

Thu Dã ngạc nhiên:

- Hoàng cô mẫu, trước khi chưa giải quyết được cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ mà xuôi Nam e rằng không thỏa đáng chút nào! Vạn nhất Mạnh Hổ thừa cơ lại lên phía Bắc đến Hắc Phong Khẩu, sau đó theo Dao Kiếm hạp xuôi Nam đánh thẳng tới Tây Kinh, lúc ấy phụ hoàng sẽ lâm nguy trước mắt, đế đô không còn quân đội có thể ngăn được con mãnh hổ kia.

- Không, sẽ không có chuyện như vậy!

Thu Vũ Đường nói với vẻ ngưng trọng:

- Hiện tại đã có thể khẳng định được, Mạnh Hổ là một kẻ có dã tâm, trong mắt của hắn không hề có đế quốc Quang Huy, chỉ có ích lợi của chính hắn mà thôi. Hiện nhiên hắn hy vọng Mông Diễn bị tiêu diệt toàn quân, càng hy vọng đế quốc Quang Huy và đế quốc Minh Nguyệt chúng ta có thể hai bên cùng chết, chỉ có như vậy hắn mới có thể nhân cơ hội chiêu binh tụ tập.

- Chiêu binh tụ tập?

Thu Dã ngạc nhiên:

- Hoàng cô mẫu, người nói là Mạnh Hổ không hề thần phục?

- Đúng vậy!

Thu Vũ Đường nói với giọng vô cùng khẳng định:

- Mạnh Hổ tuyệt đối không có lòng thần phục!

Thị nữ Thu Hàm Vận đột nhiên cất tiếng:

- Nếu quả thật như vậy, chỉ cần để cho Mạnh Hổ trở về, đế quốc Quang Huy sẽ nổi loạn ngay.

- Vậy cũng chưa chắc!

Thu Vũ Đường than nhẹ một tiếng, nói với giọng sâu kín:

- Xem ra trước mắt, sự uy hiếp của Mạnh Hổ không lớn bằng đế quốc Quang Huy, nhưng nếu xem về lâu dài, sự uy hiếp của Mạnh Hổ thậm chí còn vượt xa đế quốc Quang Huy. Nếu như tương lai để cho tên Mạnh Hổ đầy dã tâm với bàn tay sắt này nắm quyền ở đế quốc Quang Huy, e rằng cả thế giới Trung Thổ máu chảy thành sông.

- Hay là tiêu diệt Mạnh Hổ đi!

Thu Dã nắm chặt quả đấm, trầm giọng nói:

- Không vì cái gì khác, chỉ vì báo thù cho hoàng cô phụ! (tức là Tư Đồ Hạo)

Thu Vũ Đường lắc lắc đầu, thở dài:

- Nhưng Tư Đồ lão tướng quân không thể phòng thủ được quá lâu ở Hổ Khiếu quan, chúng ta lại không thể nào giằng co quá lâu với cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ. Càng không thể liều mạng hai bên cùng chết với Mạnh Hổ, nếu không cho dù xuôi Nam cũng không thể nào tạo thành uy hiếp với đại quân trung lộ của Mông Diễn. Cho nên đó là một lựa chọn vô cùng khó nghĩ, buông tha Mạnh Hổ sẽ để lại hậu họa vô cùng, không buông tha Mạnh Hổ ắt đế quốc sẽ lâm nguy trong sớm tối...

Giọng Thu Dã lộ vẻ cương quyết:

- Hoàng cô mẫu, Dã nhi cho rằng cần phải tiêu diệt Mạnh Hổ trước tiên! Dù sao đi nữa, lần này chúng ta đã điều động đại quân của mười tám sư đoàn, cho dù đã tổn thất hai sư đoàn Vân Châu của Diêu Tổng đốc, cũng vẫn còn đại quân mười sáu sư đoàn bốn mươi vạn đại quân!

- Dã nhi nói cũng rất có lý, vậy làm theo lời người, hãy tiêu diệt Mạnh Hổ trước đã!

Về công mà nói, cho dù Thu Vũ Đường chọn bất cứ một trong hai khả năng, bất luận là dốc toàn lực tiêu diệt Mạnh Hổ, hay để mặc cho cánh quân đường Bắc của hắn rời đi, cái nào cũng có lợi cũng có hại. Nhưng xuất phát từ tình cảm riêng tư, Thu Vũ Đường tuyệt đối không muốn dễ dàng buông tha cho Mạnh Hổ, dù sao Mạnh Hổ cũng giết vị hôn phu của nàng, làm cho nàng chưa kịp thành hôn đã trở thành quả phụ.

Trên quan đạo từ Hắc Phong Khẩu đi tới thành Liệt Liễu.

Mạnh Hổ đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh một trận không hiểu nguyên nhân vì sao, chẳng lẽ bị cảm rồi sao? Không thể nào, với thể chất cường hãn của hắn làm sao có thể trúng gió hay cảm mạo được? Mạnh Hổ hơi nghi hoặc lắc lắc đầu, lúc ngẩng nhìn lên thì một ngọn núi vô cùng hiểm trở đã xuất hiện trong tầm mắt hắn. Một dòng thác bạc từ trên sườn núi đổ thẳng xuống, dưới chân núi là một con sông uốn lượn chảy qua, thì ra đã tới con sông độc ngày trước, uống nước sông vào lập tức chết người.

Phía sau Mạnh Hổ, hơn sáu vạn đại quân của quân đoàn Tây Bộ đang triển khai đội hình phòng ngự nghiêm chỉnh chậm rãi theo quan đạo rút lui về phía sau. Lần rút lui này chính là muốn dẫn dụ khinh kỵ binh Định Châu của Tần Liệt rơi vào bẫy, cho nên Mạnh Hổ không mang vạn trượng tuyết ra dùng, bộ binh của quân đoàn Tây Bộ chỉ đi bộ trên mặt tuyết.

Chịu trách nhiệm đoạn hậu là sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong, cách sư đoàn của Mã Tứ Phong khoảng một tầm tên, đám khinh kỵ binh Định Châu đang theo sát không nhanh không chậm, tựa như bầy sói theo rình sát bầy dê. Mặc dù bầy sói kia tạm thời chưa lộ ra hàm răng sắc bén lạnh lùng, nhưng một luồng khí tức âm trầm như băng giá đã hoành hành khắp trong trời đất, đè ép đến mức làm cho người ta cảm thấy ngột thở.

Sắc trời vừa tối, đột nhiên quân đoàn Tây Bộ ngừng lại trên quan đạo.

Tần Phong nhìn nhìn về phía trước một hồi rồi quay đầu lại nói với Tần Liệt:

- Phụ thân, dường như quân địch hạ doanh rồi!

Tần Liệt nghe vậy gật nhẹ đầu, thật ra không cần Tần Phong nói hắn cũng đã nhìn thấy, có khoảng hai liên đội trọng trang bộ binh đã đi đến trước trận của khinh kỵ binh Định Châu, triển khai đội hình cảnh giới. Còn sư đoàn kỵ binh vốn chịu trách nhiệm đoạn hậu đã lướt ngang qua hai liên đội trọng trang bộ binh nọ, đi đến bờ sông uống nước nghỉ ngơi.

- Xem tình hình có vẻ quân địch quả thật muốn lập doanh nghỉ ngơi!

Tần Liệt suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chúng ta cũng lập doanh đi, Phong nhi người mang hai liên đội kỵ binh ra chịu trách nhiệm cảnh giới, Vân nhi người dẫn các tướng sĩ còn lại đi đến bờ sông cho ngựa uống nước. Chiến mã chạy cả ngày trời, cũng đã rất khát, thế nhưng đừng cho các tướng sĩ uống nước sông, tiết trời rất lạnh, uống nước chưa nấu chín sẽ rất dễ bị tiêu chảy, một khi tiêu chảy sẽ không có cách nào cỡi ngựa xông trận.

Tần Phong, Tần Vân dạ một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

159. Chương 165: Quân Đoàn Định Châu.

Tần Liệt tung mình xuống ngựa nghỉ ngơi không được thời gian uống hết chung trà, phía sau đột nhiên truyền đến một trận ho khan kịch liệt. Tần Liệt vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tham mưu trưởng Trương Văn Đình của quân đoàn Định Châu được hai tên tham mưu dìu tới. Tần Liệt vội vàng vàng đứng dậy nghênh đón, nói với vẻ oán trách:

- Văn Đình người cảm thấy đỡ chưa?

Trương Văn Đình gạt hai tên tham mưu ra, vừa thở dốc vừa nói:

- Ty chức uống thuốc cũng đã thấy đỡ một chút, chỉ là chút phong hàn, cũng không có gì nghiêm trọng lắm.

Tần Liệt nói:

- Thân thể người còn chưa khôi phục, hẳn nên ngủ nhiều, ít đi lại một chút.

- Ty chức ngủ không được!

Trương Văn Đình khoát tay, hỏi:

- Đại nhân, đại quân của chúng ta tới chỗ nào rồi?

Tần Liệt nhìn quanh bốn phía một vòng rồi đưa tay gỡ gỡ đầu:

- Ta cũng không quen thuộc địa hình Thanh Châu lắm, cũng không biết cụ thể đã đến đâu.

Trương Văn Đình nói:

- Ty chức vừa chợt nhớ ra, trước kia dường như đã nghe người ta nói qua, trong địa phận Quận Bắc của Thanh Châu hình như có một con sông, nước sông có chứa kịch độc, bất luận là người hay gia súc uống vào sẽ lập tức mất mạng. Tổng đốc đại nhân, qua khỏi Hắc Phong Khẩu chính là địa phận Quận Bắc của Thanh Châu, nên cẩn thận một chút là hơn.

- Nước sông có kịch độc?

Tần Liệt nghe vậy thất kinh, chợt lắc đầu nói:

- Không thể nào, chuyện đó không thể nào! Nếu như nước sông này có độc, quân của đế quốc Quang Huy trước mặt đã sớm xong đời. Bọn chúng cho ngựa đi uống nước ngoài sông trước chúng ta nửa giờ, hơn nữa sớm đã lấy nước nấu cơm.

- Không có chuyện gì thì tốt!

Trương Văn Đình nhẹ nhàng gạt đầu, thở dốc:

- Ty chức cũng không biết cụ thể là con sông nào có độc, chỉ là nghe người ta nói qua, cho nên nhắc nhở Tổng đốc đại nhân cẩn thận mà thôi.

- Ừ!

Tần Liệt nghe vậy gạt đầu:

- Văn Đình người nhắc nhở rất đúng, bắt đầu từ hôm nay chúng ta nhất định phải cẩn thận gấp đôi!

- Phụ thân đại nhân, phụ thân đại nhân!

Tần Liệt vừa dứt lời, con trai thứ Tần Văn đột nhiên cuống cuống chạy về, thần sắc kinh hoàng hét lớn:

- Có chuyện rồi, có chuyện lớn rồi!

Tần Liệt khẽ giật mình, cau mày quát:

- Vân nhi, xảy ra chuyện gì?

Tần Văn chạy đến trước mặt Tần Liệt, vừa thở dốc vừa nói:

- Nước sông này...nước sông này có độc! Chiến mã vừa uống nước sông đã có vẻ không ổn, bọn chúng đều sùi bọt mép cả!

- A?

Trương Văn Đình nghe vậy nhất thời kinh hãi.

Tần Liệt vội vàng quát hỏi:

- Hiện tại có bao nhiêu chiến mã đã uống nước sông rồi?

Tần Văn ảm đạm trả lời:

- Trừ hai liên đội kỵ binh đi theo đại ca cảnh giới, tất cả chiến mã còn lại đều....

Nói tới đây, Tần Văn hơi sợ hãi liếc nhìn Tần Liệt, không dám nói hết lời, nhưng ý của hắn cũng đã quá rõ ràng.

- Vì sao người lại bắt khẩn như vậy?

Tần Liệt cả giận:

- Nước sông có độc, đúng ra người phải sớm phát hiện chứ?

Tần Văn lộ vẻ buồn bã:

- Phụ thân, độc tính của nước sông này không phải là phát tác ngay lập tức, đợi đến khi đám chiến mã uống đầu tiên phát tác độc tính thì tất cả chiến mã cũng đã uống nước xong, không còn kịp, đã không còn kịp!

Tần Văn vừa dứt lời, phía trước vài dặm nơi đóng quân của đế quốc Quang Huy bỗng nhiên vang lên tiếng kèn hiệu cao vút, đó chính là hiệu lệnh tiến công!

- Hồng rồi!

Tần Liệt lộ vẻ sầu thảm:

- Quân địch muốn tấn công, không ngờ lại đúng vào lúc này!

Trương Văn Đình xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, dậm chân thở dài:

- Bẫy rập, đây chính là một cái bẫy rập. Tỳ chức thân là tham mưu trưởng quân đoàn, nhưng lại không thể kịp thời ngăn cản âm mưu này, tỳ chức thất trách rồi, tỳ chức thất trách rồi!

- Văn Đình, bây giờ không nên nói chuyện này nữa!

Tần Liệt khoát tay, nghiêm nghị nói:

- Khinh kỵ binh Định Châu mất đi chiến mã cũng là mất đi ưu thế cơ động vốn có. Không cần biết đây có phải là bẫy rập do Mạnh Hồ cố tình bố trí hay không, chúng ta cũng đã lâm vào tuyệt cảnh, hiện tại cũng chỉ có thể liều mạng với quân địch mà thôi!

Ầm....ầm...ầm...

Tần Liệt vừa dứt lời, phía trước đã vang lên tiếng vó ngựa như nước thủy triều, vùng bình nguyên hoang dã vốn đã tối om đột nhiên dấy lên hàng ngàn hàng vạn cây đuốc, trong khoảnh khắc đã chiếu sáng cả một góc

trời. Trong ánh lửa sáng ngời, sư đoàn kỵ binh của đế quốc Quang Huy vừa mới trốn sau lưng đám trọng trang bộ binh nghỉ ngơi đã xuất hiện, hơn nữa chia quân làm hai đường, bọc vòng ra sau cắt đứt đường lui của quân đoàn Định Châu.

Hai liên đội khinh kỵ binh Định Châu chịu trách nhiệm cảnh giới đang liều mạng ngăn cản, nhưng binh lực hai phe chênh lệch quá xa, thế cục đã ở vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Sư đoàn kỵ binh của đế quốc Quang Huy bất cứ lúc nào cũng có thể đánh tan thế ngăn trở của hai liên đội kỵ binh, sau đó bọc cánh ra sau lưng đại quân Định Châu, hoàn toàn cắt đứt đường lui của hai sư đoàn Định Châu.

Nếu như chiến mã của quân đoàn Định Châu không bị trúng độc, sư đoàn kỵ binh của địch dám tự tiện xuất chiến như vậy quả thật chính là muốn chết. Nhưng tình hình hiện tại hoàn toàn không giống như vậy, hai sư đoàn Định Châu của Tần Liệt mất đi chiến mã, đã từ khinh kỵ binh tới lui như gió biến thành khinh bộ binh thân không mạnh giáp, đây chính là sự nguy hiểm chết người!

- Phụ thân!

Tần Vân vùng thương lên, quát to:

- Người và Văn Đình tiên sinh chạy mau đi, để hài nhi và đại ca đoạn hậu!

- Câm miệng!

Tần Liệt trừng mắt quát to:

- Lập tức mang Văn Đình tiên sinh đi tìm đại ca của ngươi, sau đó suất lĩnh hai liên đội kỵ binh lập tức rút lui trở về Hắc Phong Khẩu!

Tần Vân nghe vậy giật mình chấn động, lộ vẻ buồn bã nói:

- Phụ thân!

Rất hiển nhiên, Tần Liệt đã ôm lòng quyết tử, rõ ràng hắn đang chuẩn bị suất lĩnh đám khinh kỵ binh mất đi chiến mã liều mạng đến cùng với đại quân của Mạnh Hổ, để cho Tần Vân và Tần Phong suất lĩnh hai liên đội kỵ binh còn lại lập tức rút lui về phía sau. Ất hẳn là vì muốn lưu lại hy vọng cho Tần gia, cũng là vì muốn lưu lại đám lão binh để sau này gầy dựng lại quân đoàn Định Châu.

Tần Liệt hét lớn:

- Đi mau!

- Phụ thân!

Tần Vân quỳ rạp xuống đất, khóc không thành tiếng:

- Hài nhi tuyệt đối không bỏ người mà chạy thoát một mình!

- Ngu xuẩn!

Tần Liệt bỗng nhiên nổi giận, rút chiến đao ra kề vào cổ mình, thái độ trông rất hào hùng, lớn tiếng thét:

- Nếu còn không đi, ta sẽ tự vận trước mặt ngươi!

- Phụ thân!

Ánh mắt Tần Vân lộ vẻ sầu thảm thê lương, nhìn thật sâu Tần Liệt một lần sau cuối, rồi quay người sang định đỡ Trương Văn Đình chạy đi, nhưng đã trượt vào khoảng không.

Trương Văn Đình đã né tránh khỏi cái đỡ của Tần Vân, vẻ mặt ung dung nhìn Tần Liệt nói:

- Tổng đốc đại nhân không muốn bỏ quân đội của mình mà chạy trốn giữ mạng, vậy hẳn là đại nhân cũng hiểu cho tấm lòng trung của ty chức, ty chức cũng không muốn bỏ đại nhân mà chạy trốn giữ mạng!

- Được! Được! Được! Không uổng công Tần Liệt ta một phen kết giao với ngươi!

Tần Liệt khen ba tiếng 'được', quay đầu lại khoát tay quyết liệt với Tần Vân.

Tần Vân quỳ sụp xuống, dập đầu ba cái với Tần Liệt, sau đó chạy thẳng về hướng hai liên đội kỵ binh đang vừa đánh vừa lui. Lúc Tần Vân xoay người chạy đi, hai hàng lệ nam nhân đã đầm đìa trên má tự bao giờ.

Đưa mắt nhìn theo bóng Tần Vân rời khỏi, mặt Tần Liệt giật giật hai cái, sau đó đề khí Đan điền hết lớn:

- Bọn nhóc quân đoàn Định Châu nghe đây, triển khai đội hình tấn công...

Nghe tiếng thét dài của Tần Liệt, các tướng sĩ của quân đoàn Định Châu mới đầu còn lộ vẻ ngơ ngác, sau đó đã nhanh chóng trấn định lại. Tướng lĩnh các cấp bắt đầu ra khẩu lệnh khẩn trương lập đội, mặc dù kỵ binh của địch phía trước đã đến rất gần, nhưng các tướng sĩ của quân đoàn Định Châu không hề tỏ ra chút nào bối rối. Lão binh, đây chính là sự trấn định của lão binh!

Quân đoàn Định Châu của Tần Liệt có thể nói là quân đoàn lão binh còn sót lại của đại quân đế quốc Minh Nguyệt.

Chỉ trong thoáng chốc, đám khinh kỵ binh mất đi chiến mã của quân đoàn Định Châu đã triển khai một đội hình tấn công hình tam giác khổng lồ.

Mặc dù quân đoàn Định Châu của Tần Liệt là một quân đoàn chỉ toàn là kỵ binh, nhưng bọn họ cũng quen thuộc với đội hình tấn công của bộ binh. Bởi vì trong cuộc chiến tranh ở biên giới phía Bắc với đế quốc Tinh Hà, bọn họ thường vì xâm nhập vào lãnh thổ của đế quốc Tinh Hà quá sâu mà hao hết lương thực cấp dưỡng, sau đó phải giết ngựa ăn dần, cho nên bọn họ phải học đội hình tấn công của bộ binh để tự bảo vệ cho mình.

Chiến thuật tấn công bộ binh của quân đoàn Định Châu vô cùng đặc sắc, đặc điểm lớn nhất chính là chỉ có công mà không có thủ!

Trước hết cho mười tên binh sĩ xếp theo đội hình ‘một, hai, ba, bốn’ kết thành một đội hình tam giác nhỏ. Rồi mười đội hình tam giác nhỏ như vậy lại kết thành đội hình công kích hình tam giác cỡ trung, cuối cùng kết thành đội hình công kích tam giác cỡ lớn với ba ngàn người, lúc cần thiết có thể kết thành đội hình công kích tam giác khổng lồ với ba vạn người.

Thấy quân đoàn Định Châu chỉ trong thời gian vô cùng ngắn ngủi đã kết thành đội hình công kích tam giác khổng lồ, trên mặt Tần Liệt nhất thời dâng lên một vẻ hào hùng, đưa tay về phía sau quát to với cận vệ quân:

- Lấy thương ra đây!

Lập tức có hai tên cận vệ quân khiêng một cây ngân thương đi tới trước mặt Tần Liệt.

Tần Liệt đưa tay phải ra đón lấy ngân thương, lại dùng tay trái lấy bao thương trên mũi thương ra. Chỉ trong chớp mắt, những tia sáng chói mắt đột ngột xuất hiện trước mặt Tần Liệt, soi rõ khuôn mặt hào hùng của Tần Liệt. Vốn khuôn mặt bình thường lạnh lùng nghiêm nghị thời khắc này lại lộ vẻ dữ tợn hằn lên...

Ong ...ong ...ong...

Tay phải Tần Liệt khẽ rung, ngân thương trong tay hần thoáng chốc phát ra một tràng tiếng long ngâm.

Đưa tay vuốt hàm râu, Tần Liệt mạnh mẽ ngẩng cao đầu, Tần Vân, Tần Phong đã suất lĩnh hai liên đội kỵ binh của quân đoàn Định Châu tách ra hai bên trái phải, nhanh như điện chớp lướt ngang qua hai cánh của đội hình công kích hình tam giác khổng lồ mà đại quân Định Châu vừa triển khai xong. Hàng ngàn hàng vạn khinh kỵ binh của đế quốc Quang Huy đuổi theo như hình với bóng không tha, quyết đuổi đến cùng.

Bỗng nhiên, trong mắt Tần Liệt đã toát ra những tia sắc bén vô cùng mạnh mẽ.

Nếu có người cho rằng quân đoàn Định Châu mất đi chiến mã sẽ trở thành một cánh quân ô hợp không chịu nổi một đòn, vậy thật quá sai lầm! Lão phu sẽ lấy sự thật máu chảy thành sông để nói cho người đời được biết, mặc dù quân đoàn Định Châu xuống ngựa nhưng vẫn tinh nhuệ như thường!

Trong trận của khinh kỵ binh quân đoàn Bắc Phương.

Đám khinh kỵ binh quân đoàn Định Châu đang chạy nháo nhào phía trước vừa tản ra hai bên, cánh quân bộ binh của quân đoàn Định Châu triển khai đội hình tấn công hình tam giác đang chờ sẵn liền lộ ra hình dạng dữ tợn. Mã Tứ Phong giục ngựa chạy trước tiên của đội hình kỵ binh sư đoàn Bắc Phương quả thật không dám tin tưởng vào đôi mắt của mình. Hắn nhắm mắt lại, lắc lắc đầu rồi mở mắt ra, phía trước vẫn là bộ binh Định Châu đang triển khai đội hình chờ sẵn!

Đáng chết, chuyện hình như hoàn toàn không đơn giản như ban đầu mình tưởng tượng!

Khinh kỵ binh của quân đoàn Định Châu sau khi mất đi chiến mã không những không hề kinh hoàng thất thố, tan rã lòng quân, mà còn trong một thời gian vô cùng ngắn ngủi đã kết thành đội hình tấn công! Thánh nữ Quang Minh trên cao, không ngờ lại là đội hình tấn công dày đặc! Không ngờ bọn khinh kỵ binh cuồng đồ của quân đoàn Định Châu này vẫn còn muốn tấn công! Bất quá chuyện tập kích phá trận không phải là sở trường của khinh kỵ binh, thôi thì chuyện này giao lại cho đám trọng trang bộ binh phía sau đi thôi!

Mã Tứ Phong trong đầu xoay chuyển ý nghĩ rất nhanh, lập tức giơ cao Trảm Mã đao trong tay chỉ về hai bên trái phải.

Khinh kỵ binh của quân đoàn Bắc Phương nhất thời như bị dao cắt chia ra làm hai phần trái phải, sau đó gần như lướt sát qua hai cánh của đội hình tấn công hình tam giác khổng lồ của quân đoàn Định Châu.

Xuất hiện sát phía sau đám khinh kỵ binh của Mã Tứ Phong chính là sư đoàn số Ba của Chu Tiến. Quân đoàn Tây Bộ tổng cộng có bốn sư đoàn bộ binh, sư đoàn số Một, sư đoàn số Hai và sư đoàn số Bốn đã trải qua trận chiến đẫm máu tại Hắc Phong Khẩu. Chỉ có sư đoàn số Ba của Chu Tiến cho tới bây giờ vẫn chưa từng động đao thương với quân địch, hôm nay đánh trận đầu cũng đã đến phiên bọn họ.

Chu Tiến giục ngựa múa đao xông lên trước hết, tâm tình vô cùng hưng phấn.

Ý nghĩ của Chu Tiến giống hệt với Mã Tứ Phong, khinh kỵ binh của quân đoàn Định Châu mất đi chiến mã có còn là quân đội không? Bất quá chỉ là một đám quân ô hợp thân không mảnh giáp, tay không có binh khí dài mà thôi. Chỉ bằng vào những chiếc áo giáp bằng vải bố trông thật đáng thương trên người chúng, cùng với những thanh mã đao* đáng thương trong tay cũng muốn ngăn cản trọng trang bộ binh thân khoác trọng giáp, tay cầm trường mâu lại có cung tiễn thủ yểm hộ phía sau hay sao?

(* Mã đao: đao bầu, đao phạt, mã tấu dùng cho kỵ binh)

Vừa tiến vào tầm bắn của trường cung bộ binh, Chu Tiến lập tức thẳng ngựa dừng chân, giơ cao Trảm Mã đao hét dài:

- Cung tiễn thủ, chuẩn bị!

Cả một liên đội cung tiễn thủ đồng thời giương trường cung trong tay lên, lập tức có những tên binh sĩ cầm đuốc trong tay chạy qua trước trận cung tiễn thủ, dùng đuốc châm lửa từng mũi hoả tiễn đã được bọn cung tiễn thủ lắp sẵn trên dây cung. Chu Tiến vừa ra lệnh một tiếng, năm ngàn tên cung tiễn thủ đồng loạt buông cung, chỉ nghe tiếng ong ong của dây cung vang lên không dứt, năm ngàn mũi hoả tiễn đã bay vọt lên không, vẽ trên không trung những đường vòng cung chói mắt, sau đó hung hăng rơi xuống đầu đám bộ binh của quân đoàn Định Châu.

- Vù...vù...vù...

- Phập...phập...phập...

- Ách...a...a...

Tiếng rít gió và tiếng mũi tên sắc bén cắm ngập vào thịt vang lên.

Tiếp theo là tiếng kêu rên thảm thiết không thôi của bộ binh quân đoàn Định Châu. Mặc dù quân đoàn Định Châu toàn là lão binh, nhưng áo giáp bằng vải bố trên người bọn chúng quả thật không thể nào ngăn cản được những mũi tên của quân địch bắn tới. Dưới đám mưa năm ngàn mũi trọng tiễn phá giáp, đám bộ binh của quân đoàn Định Châu thoáng chốc đã ngã xuống một mảng lớn.

Tần Liệt vừa múa thương gạt những mũi tên bay về phía mình, vừa cất giọng hét dài:

- Bọn nhóc của quân đoàn Định Châu, tăng tốc độ xông lên cho mau, đừng cho bọn chúng có cơ hội bắn tên nữa!

- Giết...giết...giết...

Hơn bốn vạn tướng sĩ của quân đoàn Định Châu phía sau Tần Liệt gào thét hưởng ứng, thoảng chốc tăng nhanh tốc độ, đuổi theo sau Tần Liệt nhanh chóng xông thẳng về phía đám trọng trang bộ binh của sư đoàn số Ba đang triển khai đội hình đợi sẵn.

Mặc dù Chu Tiến hơi giật mình vì không ngờ quân địch không loạn lòng quân, bất quá cũng không xem bọn khinh kỵ binh mất đi chiến mã thân không manh giáp này ra gì. Lúc này Chu Tiến mới hạ lệnh cho liên đội cung tiễn thủ rút lui về phía sau năm mươi bước, tiếp tục dùng cung tên sát thương quân địch. Còn liên đội số Ba và liên đội số Bốn bảo vệ hai cánh, chính mình chỉ huy liên đội số Một và liên đội số Hai tấn công về phía trước, cố gắng một phen nghiền nát quân địch.

Quân của hai phe đối mặt, rất nhanh đã quần lấy nhau cùng một chỗ.

Chu Tiến múa Đại Khảm đao xông lên trước tiên, mắt thấy một viên tướng địch thoát nhìn đã ngoài năm mươi tuổi, khí vũ hiên ngang đang chắn trước mặt mình, nhất thời hét lớn một tiếng tay chém một đao về phía tên tướng địch. Chỉ nghe choang một tiếng, Chu Tiến cảm thấy hai tay chấn động rất mạnh, Đại Khảm đao sống dây đã rời khỏi tay hắn bay đi.

Chỉ trong khoảnh khắc, đột nhiên Chu Tiến cảm thấy cổ họng mình mát lạnh, vội cúi đầu nhìn xuống, dường như có một dây máu tươi đang chảy rịn ra, sau đó máu tươi từ cổ họng mình phun ra như suối, bắn vọt rất xa. Trong nháy mắt, cái lạnh thấu xương kéo đến nhanh như con nước thủy triều, thân hình to lớn của Chu Tiến lao đảo hai cái rồi rơi từ trên lưng ngựa xuống...

Cách đó không xa, Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo đang ghìim ngựa đứng trên một ngọn núi nhỏ quan sát cuộc chiến.

Trong ánh đuốc sáng như ban ngày, đội hình tấn công hình tam giác của quân đoàn Định Châu hung hăng thọc thẳng vào giữa đội hình trọng trang bộ binh của sư đoàn số Ba. Đội hình trọng trang bộ binh của sư đoàn số Ba nhìn qua vốn vô cùng chắc chắn trong khoảnh khắc đã bị đè ép đến mức làm biến dạng đội hình, gần như còn bị quân địch cắt đôi thành hai bên trái phải. Đội hình trọng trang bộ binh của sư đoàn số Ba bị quân địch chia cắt ra như vậy chính là tai họa ngập đầu!

- Chuyện... chuyện này sao có thể như vậy được?

Cổ Vô Đạo lấy tay sờ sờ mặt, lộ vẻ khó tin:

- Khinh kỵ binh của quân đoàn Định Châu tạm thời biến thành khinh bộ binh không ngờ thế công còn sắc bén hơn cả trọng trang bộ binh! Chỉ bằng vào áo giáp bằng vải bố đáng thương trên người bọn chúng, chỉ bằng vào mã đao đáng thương trong tay bọn chúng sao?! Thánh nữ Quang Minh trên cao, rốt cục bọn chúng làm thế nào mà được như vậy?

Mạnh Hổ hít thật sâu một hơi khí lạnh, nghiêm nghị nói:

- Không bằng vào cái gì cả, chỉ bằng vào bọn chúng chính là bọn lão binh thân trải trăm trận!

Giọng của Tất Điều Tử cũng lộ vẻ vô cùng nặng nề:

- Tướng quân nói rất đúng, tuy rằng trang bị của đám bộ binh quân đoàn Định Châu rất kém, vừa không có trọng giáp lại không có trường mâu, lại còn không có cả cung tiễn thủ. Nhưng bọn chúng đều là lão binh thân trải trăm trận, kinh nghiệm chiến đấu và tâm lý thích nghi hoàn cảnh của bọn chúng thì bọn tân binh của sư đoàn số Ba chúng ta không thể nào so sánh kịp!

- Ha ha, xem ra đây chính là một khúc xương khó nuốt!

Mạnh Hổ cười gần hai tiếng, trong mắt đã đầy lên chiến ý nóng bỏng, uy nghiêm nói:

- Bất quá, cho dù là Tần Liệt có răng nanh bằng sắt bén nhọn, hôm nay bản quan chỉ huy cũng phải bẻ gãy nó! Cho dù quân đoàn Định Châu của Tần Liệt có cứng rắn như một con rùa đen, hôm nay quân đoàn Tây Bộ của bản quan chỉ huy cũng phải nghiền nát rồi uống máu của nó!

Tất Điều Tử không nhìn được quay đầu lại nhìn Cổ Vô Đạo, Cổ Vô Đạo cũng nhìn lại Tất Điều Tử, hai người đều thấy trong mắt đối phương toát ra sát ý nóng rực!

Những lời tràn ngập sát khí và đầy khí phách của Mạnh Hổ không ngờ đã làm dấy lên sát ý tận dưới đáy lòng của Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo. Tuy cả hai người đều là thư sinh yếu đuối, nhưng giờ phút này cũng cảm thấy hận không được khoác áo giáp ra trận giết vài tên binh sĩ của quân đoàn Định Châu cho thoả dạ!

Mạnh Hổ giục ngựa quay đầu lại, gầm giọng quát:

- Chiến Ứng, Hạ Khánh!

Chiến Ứng và Hạ Khánh đang đứng dưới chân ngọn núi nhỏ lập tức giục ngựa tiến lên, lớn tiếng đáp:

- Có tỵ chứ!

Mạnh Hổ gầm giọng:

- Chỉ huy sư đoàn số Một, sư đoàn số Hai bọc ra sau lưng bộ binh của quân đoàn Định Châu, phát động thế công mạnh mẽ từ phía sau lưng địch. Đội hình tấn công hình tam giác của bộ binh quân đoàn Định Châu chỉ lợi về tấn công nhưng không lợi về phòng thủ, phía sau chính là tử huyệt của bọn chúng!

- Dạ!

Chiến Ứng, Hạ Khánh âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Mạnh Hổ giục ngựa chậm rãi đi xuống ngọn núi nhỏ, lại quát to:

- Trương Hưng Bá!

Trương Hưng Bá đang canh giữ dưới ngọn núi nhỏ vội vàng giục ngựa tiến lên:

- Có tỵ chứ!

Mạnh Hổ chậm rãi vung huyền thiết trường thương trong tay lên, mũi thương chỉ thẳng vào đội hình tấn công hình tam giác của bộ binh quân đoàn Định Châu, gầm giọng quát:

- Chỉ huy liên đội cận vệ theo bản tướng quân đột kích từ mặt chính, nghiền nát mũi nhọn của bộ binh quân đoàn Định Châu!

- Dạ!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, trở tay ra sau lưng rút song thiết kích ra chỉ thẳng về phía trước, lớn tiếng hét dài:

- Liên đội cận vệ...tấn công!

- Ha!

Mạnh Hổ nhẹ nhàng giục cương ngựa, Ô Vân Cái Tuyết ngẩng đầu hí dài một tiếng, hất tung bốn vó chạy vội về phía trước. Phía sau Mạnh Hổ, Trương Hưng Bá tay cầm song thiết kích chạy như bay, phía sau nữa chính là năm ngàn tên tinh binh cận vệ quân giống như một dòng chảy khổng lồ, mang theo khí thế không gì ngăn cản nổi cuộn cuộn ào về phía trước...

Trên ngọn núi nhỏ, Cổ Vô Đạo khó lòng nhìn được vẻ kích động lộ ra trên gương mặt, run giọng nói:

- Tất huynh, dường như tiểu đệ đã thấy một cánh quân như hổ như lang đánh đầu trắng đó đang tung hoành giày xéo cả hành tỉnh Tây Bộ của đế quốc. Tất cả những cố gắng ngăn cản cánh quân như hổ như lang kia đều bị nó nghiền nát thành bụi phấn!

- Ha ha!

Tất Điều Tử cười nhẹ hai tiếng, bổ sung thêm ý kiến của mình:

- Nhưng cánh quân như hổ như lang này cũng không phải là quân đội của đế quốc, mà là một cánh quân như hổ như lang hoàn toàn thuần phục tướng quân! Hơn nữa, đến một ngày nào đó, cánh quân như hổ như lang này sẽ đánh ra khỏi đế quốc, quân tiên phong của nó đi đến đâu, tất cả mọi người ở đó đều phải phủ phục trên mặt đất...

Tần Liệt hét lớn một tiếng, ngân thương trong tay đâm ra nhanh như chớp, xuyên thủng cả trọng thuẫn trong tay một tên trọng trang bộ binh trước mặt, lại hất một cái khiến cho thi thể của tên trọng trang bộ binh kia bắn tung lên không, sau đó rớt xuống đất đánh bịch một tiếng. Tần Liệt ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mắt còn có vài hàng trọng trang bộ binh nữa mà thôi, xem ra rất nhanh sẽ đột phá đội hình quân địch.

- Tất cả các tướng sĩ của quân đoàn Định Châu...

Tần Liệt thấy thế nhất thời vẻ mặt trở nên phấn chấn, ngựa mặt lên trời hét dài:

- Đánh mạnh hơn nữa nào, sắp sửa đột phá trận địch rồi, giết!

- Giết!

- Giết!

Nghe thấy tiếng hét dài của Tần Liệt, các tướng sĩ của quân đoàn Định Châu nhất thời trở nên hưng phấn hẳn lên, đột ngột gia tăng thế công. Mặc dù trọng trang bộ binh của sư đoàn số Ba thân mặc trọng giáp hơn nữa lại cầm trường mâu trong tay, lại có đám cung tiễn thủ sau lưng áp chế, nhưng bọn chúng vẫn bị quân Định Châu tấn công ép lui về phía sau liên tục, đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong!

Nhất là giữa trận của sư đoàn số Ba, lúc ấy bị quân Định Châu tấn công vào tình cảnh đã trở nên đã vô cùng nguy ngập, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh cho tan tác.

Một khi trung quân của sư đoàn số Ba bị đánh cho tan tác, cả đội hình bộ binh sát cánh của sư đoàn số Ba sẽ bị quân Định Châu chia cắt làm hai phần, lâm vào tình cảnh đầu đuôi không thể cứu ứng lẫn nhau. Đến lúc đó quân Định Châu có thể ung dung tiến hành bao vây chia cắt, sau đó mới kích phá từng phần.

- Ha!

Tần Liệt phấn khởi hất bay tên trọng trang bộ binh cuối cùng trước mặt, sau đó ngựa mặt lên trời gào to:

- Trận địch đã bị phá, trận địch đã bị phá rồi...

- Cao hứng quá nhỉ!

Một thanh âm ồm ồm làm cho người khác phải ngạt thở đột nhiên vang lên, thoáng chốc đã át đi tiếng gào của Tần Liệt.

Tần Liệt vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một viên tướng địch giục ngựa như bay, huyền thiết trường thương trong tay viên tướng kia đang tà tà quét tới, bóng đen nhàn nhạt mang theo khí thế vô cùng cuồng bạo quét ngang người Tần Liệt. Đồng tử Tần Liệt trong thoáng chốc co rút lại, vội vàng gác ngang ngân thương trước ngực nghênh đón. Chỉ trong khoảnh khắc, bóng đen nhàn nhạt kia đã quét mạnh vào ngân thương.

Choang!

Một tiếng kim loại va chạm nhau kịch liệt vang lên, Tần Liệt cảm thấy trước ngực mình như bị trúng một búa trời giáng. Vốn thân hình Tần Liệt đang đứng phía trước tiên của đội hình công kích của quân Định Châu, thoáng chốc đã bị quét bay ra phía sau mấy chục bước, trong khoảnh khắc đã va chạm vào quân Định Châu ở sau lưng ngã hào mấy tên binh sĩ. Đội hình công kích hình tam giác của quân Định Châu rất sắc bén giờ đây đã mất đi mũi nhọn vốn có.

- Tổng đốc đại nhân!

- Tổng đốc đại nhân người không sao chứ?

- Bảo vệ Tổng đốc đại nhân!

Đám cận vệ quân phía sau Tần Liệt ào ào xông tới, vây quanh bảo vệ Tần Liệt ở giữa.

Tần Liệt khoát tay, mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm máu tươi trong cổ họng sau đó lạnh lùng nói:

- Vây quanh bản Tổng đốc làm chi? Trở về, lập tức kết trận tiếp tục tấn công!

Đám cận vệ quân che chắn trước mặt pháo đài Thiên Lang lập tức tản ra, trở về phía sau Tần Liệt kết thành đội hình tấn công nghiêm chỉnh.

Tần Liệt hít sâu một hơi khí lạnh, đang muốn hạ lệnh tiếp tục tấn công, viên tướng địch vừa quét một thương đánh bay Tần Liệt vào trong trận đã giục ngựa tới trước mặt. Viên tướng địch chậm rãi giơ cao huyền thiết trường thương trong tay, mũi thương chỉ thẳng vào cổ Tần Liệt, lạnh lùng quát to:

- Còn muốn tiếp tục tấn công sao? Nhìn xem phía sau các ngươi đi, sắp chết đến nơi rồi!

- Giết...giết...giết...

Tên tướng địch vừa dứt lời, thanh âm sát phạt vang lên như sóng thủy triều từ phía sau và hai bên cánh trái phải đội hình tấn công của quân Định Châu.

160. Chương 166: Sát Hổ Khẩu

Trong lòng Tần Liệt lập tức cảm thấy nặng trĩu, thầm nghĩ Mạnh Hồ dụng binh quả thật danh bất hư truyền, rất nhanh đã tìm được tử huyệt chí mạng của đội hình tấn công hình tam giác quân Định Châu, cũng đã an bài cách đối phó vô cùng thích hợp. Khó trách lão hồ ly Tư Đồ Duệ cũng phải chịu thiệt thòi dưới tay hắn, bất quá cho dù là như vậy, quân Định Châu cũng không tuyệt mệnh một cách dễ dàng, cho dù là bị tiêu diệt toàn quân, cũng nhất định phải giết cho máu chảy thành sông!

Nghiến răng với vẻ không cam lòng, Tần Liệt ngửa mặt lên trời thét lớn:

- Lui về phía sau hoặc bỏ chạy cũng chỉ là con đường chết mà thôi. Chỉ có tấn công về phía trước mới có thể tìm đường sống từ trong chỗ chết, bọn nhóc quân đoàn Định Châu, theo bản Tổng đốc ...giết!

- Giết...giết...giết...

Đám quân Định Châu phía sau Tần Liệt gào thét hưởng ứng, sau đó giết thẳng về phía trước như nước thủy triều.

Mạnh Hồ nở nụ cười chế giễu, huyền thiết trường thương trong tay chỉ về phía trước một cái, Trương Hưng Bá cầm song thiết kích trong tay đã suất lĩnh năm ngàn cận vệ quân ào về phía trước, sau đó xông vào chiến đấu kịch liệt với quân Định Châu. Tiếng lưỡi đao sắc bén chém ngập vào xương thịt cùng với tiếng kêu la thảm thiết của tướng sĩ cả hai phe thoảng chói vang dậy tận trời xanh....

Đêm đã sắp tàn, đám tàn kỵ binh của quân đoàn Định Châu còn sót lại đang kinh hoàng chạy trốn. Sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong sau khi đuổi giết ra xa hai mươi dặm mới thôi không đuổi nữa.

- Hây!

Thấy kỵ binh của địch không đuổi theo nữa, Tần Phong nhẹ nhàng ghim cương ngựa, quát chiến mã dừng lại. Tần Vân và hơn tám ngàn kỵ binh còn sống sót cũng quát chiến mã ngừng theo.

Tần Vân giục ngựa tới trước mặt Tần Phong, giọng vô cùng ảm đạm:

- Đại ca!

Tần Phong từ trên lưng ngựa đưa tay ra nhẹ nhàng vỗ về bả vai Tần Vân, nói với giọng an ủi:

- Tam đệ ngươi đừng quá thương tâm, phụ thân cả đời chiến đấu trên lưng ngựa, ý nguyện lớn nhất của người là có thể tử trận sa trường lúc tuổi già, da ngựa bọc thây mà vẫn ngậm cười. Hôm nay rốt cục người đã thực hiện được ý nguyện của mình, chúng ta hẳn nên cảm thấy cao hứng cho người mới phải!

- Ừ!

Tần Vân nặng nề gật đầu:

- Có thể da ngựa bọc thây lúc tuổi già chính là vinh dự tối cao của một đời võ tướng!

Tần Phong lại nói:

- Mặc dù phụ thân không còn nữa, nhưng chỉ cần còn có bốn huynh đệ chúng ta, Tần gia ở Định Châu tuyệt đối sẽ không sụp đổ, quân đoàn Định Châu cũng sẽ không sụp đổ!

Bên bờ sông độc.

Vù ...vù ...vù...

Trong tiếng xé gió chói tai, một đám loạn tiễn từ trên trời rơi xuống, đám quân Định Châu không chỗ trốn nhất thời ngã xuống một mảng lớn.

Sắc mặt Tần Liệt đã đỏ bừng, hắn đang chống thương xuống đất đứng nghiêm giữa trận của quân Định Châu, trên vai hắn còn cắm rành rành một mũi tên.

Bên cạnh Tần Liệt chỉ còn lại không tới hai ngàn người, hai ngàn binh sĩ kia đang lập trận bảo vệ chặt chẽ Tần Liệt ở giữa. Bao vây bốn phía xung quanh quân Định Châu là rất đông quân của đế quốc Quang Huy, tựa như đại dương mênh mông vô cùng vô tận...

Mặc dù quân Định Châu đánh cho quân của đế quốc Quang Huy tổn thất nặng nề, thế nhưng cuối cùng cũng không thể nào phá vòng vây chạy thoát.

Mặc dù đám lão binh của quân Định Châu vô cùng lợi hại, thế nhưng khinh bộ binh với tấm thân xương thịt cuối cùng cũng không thể nào ngăn cản được sự tấn công của trọng trang bộ binh đầy đủ trọng giáp trường mâu, hướng chỉ đối phương còn có một quan chỉ huy như Mạnh Hổ. Mặc dù thất bại nhưng trong lòng Tần Liệt không hề tiếc nuối, 'Ngoã quán bất ly tỉnh biên phá, tướng quân nan miễn trận thượng vong'*, kết cục như vậy là không có gì tốt hơn được nữa!

(*: Chậu sành không tránh khỏi va vào thành giếng mà bị vỡ, tướng quân khó tránh tử trận sa trường. Ý nói thường xuyên hoạt động ở nơi nguy hiểm thì khó tránh khỏi tai nạn.)

Bỗng nhiên, Tần Liệt nở nụ cười ung dung tự tại, quát to:

- Tướng quân Mạnh Hổ, bản Tổng đốc có chuyện này muốn nói!

Mạnh Hổ chậm rãi vung huyền thiết trường thương trong tay lên, đám cung tiễn thủ đang giương cung lắp tên vội vàng buông trường cung trong tay xuống. Đám trọng trang bộ binh ở phía trước cũng giống như cơn sóng rẽ ra hai bên tránh đường cho Mạnh Hổ. Mạnh Hổ chậm rãi giữa ngựa đi tới trước trận của quân Định Châu, lạnh lùng nói:

- Tần Tổng đốc còn có di ngôn gì muốn dặn dò chăng?

Tần Liệt một tay cầm ngân thương từ giữa trận của quân Định Châu chậm rãi đi ra, đi tới trước mặt Mạnh Hổ cách chừng mười bước mới dừng chân lại nói:

- Tướng quân Mạnh Hổ, trận chiến hôm nay thắng bại đã phân, người đã thắng, bản Tổng đốc đã thua! Bản Tổng đốc bằng lòng giao ra thủ cấp của mình, chỉ xin tướng quân có thể buông tha cho hơn hai ngàn tướng sĩ Định Châu một con đường sống...

- Ha ha!

Mạnh Hổ cười lạnh nói:

- Tần Tổng đốc nói chuyện này quả thật buồn cười!

Tần Liệt cau mày:

- Tướng quân Mạnh Hổ thật sự muốn chém tận giết tuyệt sao?

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Tần Tổng đốc, nếu đổi lại là người, người có nương tay cho kẻ địch không?

Tần Liệt trả lời cương quyết:

- Không!

- Vậy thì đúng rồi!

Mạnh Hổ gần giọng:

- Thật ra Tần Tổng đốc người không nên chọc đến quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta!

Tần Liệt chậm rãi vung ngân thương trong tay lên, uy nghi quát:

- Tướng quân Mạnh Hổ, vậy chúng ta hãy kết thúc cho xong!

Mạnh Hổ tung mình xuống ngựa, tay phải giơ ngang huyền thiết trường thương, trầm giọng nói:

- Tần Liệt người là một đối thủ đáng được tôn kính, bản tướng quân cam đoan với người sau khi người chết, tuyệt đối không xúc phạm đến thi thể của người!

- Đa tạ!

Tần Liệt vung ngân thương lên chạy thẳng về phía Mạnh Hổ, gần giọng quát:

- Tiếp chiêu!

Khoảng cách mười bước chỉ nháy mắt đã vượt qua, tiếng xé gió lạnh lẽo vang lên, ngân thương của Tần Liệt đã như mãng xà xuất động hung hăng nhắm vào cổ Mạnh Hổ đâm tới. Thân hình Mạnh Hổ vẫn an nhiên bất động, lúc ngân thương của Tần Liệt sắp sửa đâm tới cổ họng Mạnh Hổ, thân hình to lớn của Mạnh Hổ loé lên một cái rồi lướt sang bên, một thương nhanh như điện của Tần Liệt đã thất bại.

Một thương đâm hụt, trong lòng Tần Liệt liền cảm thấy không ổn, vội vã rút lui về phía sau thì đã không còn kịp.

Một điểm sáng đen sì từ dưới nách Mạnh Hổ đột ngột bắn nhanh ra, loé lên một cái rồi xuyên thủng ngực Tần Liệt. Thân hình to lớn của Tần Liệt bất chợt run lên kịch liệt, máu tươi trào ra như suối theo hai bên khoe miệng. Tần Liệt cố gắng cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một cây huyền thiết trường thương toàn thân đen nhánh đã xuyên thủng ngực trái của mình qua suốt cả trái tim...

Tần Liệt giãy dụa, hai tay quơ trong không khí, cố gắng sửa lại đầu khôi của mình cho ngay ngắn. Trong giây phút này, trên mặt hắn không có vẻ gì là đau đớn, có chăng chỉ là vẻ thoải mái vui mừng, lại nở nụ cười nhàn nhạt. Trước khi tắt thở, Tần Liệt cố gắng thều thào vài câu với Mạnh Hổ:

- Tướng quân Mạnh Hổ, bản Tổng đốc còn có một đứa con trai tên gọi Tần Dũng, sau này nếu như người có gặp hắn trên chiến trường...

Mạnh Hổ tàn nhẫn rút huyền thiết trường thương ra, giọng lãnh khốc:

- Bản tướng quân chờ hắn tới báo thù!

Tần Liệt quét mắt nhìn bầu trời đêm lần cuối, thân hình to lớn lao đảo vài cái, sau đó từ từ ngã xuống.

- Tổng đốc đại nhân!

- Báo thù cho Tổng đốc đại nhân!

- Các huynh đệ, chúng ta cùng nhau liều mạng!

Tần Liệt vừa chết, hơn hai ngàn quân Định Châu còn lại nhất thời như nổi cơn điên ào về phía Mạnh Hổ. Gương mặt Mạnh Hổ thoáng chốc toát ra sát cơ tàn nhẫn, huyền thiết trường thương trong tay mạnh mẽ vung lên, chỉ trong khoảnh khắc, một đám trọng tiễn dày đặc như mưa từ bốn phương tám hướng trút xuống đầu đám quân Định Châu.

Tiếng kêu la thê thảm vang tận trời xanh...

Mạnh Hổ không thèm quay đầu nhìn lại, tay cầm huyền thiết trường thương sải bước mà đi. Phía sau Mạnh Hổ, đám quân Định Châu cố gắng báo thù cho Tần Liệt giống như cỏ dại bị cắt gốc lần lượt ngã rạp xuống từng đám, từng đám...

Lúc nửa đêm.

Cổ Vô Đạo vẽ mặt ngưng trọng đi vào hành dinh của Mạnh Hổ. Tất Điều Tử đang nghỉ sự cùng Mạnh Hổ lập tức đứng dậy, gấp giọng hỏi:

- Cổ huynh, tình hình thương vong của sư đoàn số Ba như thế nào?

Cổ Vô Đạo hít sâu một hơi, nói với vẻ ảm đạm:

- Quân Định Châu của Tần Liệt quả thật là danh bất hư truyền, dù đã mất đi chiến mã nhưng vẫn tạo nên sát thương vô cùng lớn đối với sư đoàn số Ba. Hai liên đội trọng trang bộ binh trực tiếp đối mặt với mũi nhọn đội hình tam giác của quân Định Châu gần như thương vong sạch sẽ, hai liên đội hai bên cánh thương vong cũng không nhỏ, chỉ có liên đội cung tiễn thủ áp trận không có thương vong mà thôi.

Mạnh Hổ cau mày:

- Tổng cộng tử trận hết bao nhiêu?

Cổ Vô Đạo liếm đôi môi khô khốc, giọng nói hơi khó nghe một chút:

- Không tính thương vong của sư đoàn Mã Tứ Phong, quân đoàn Tây Bộ tổng cộng tử trận hơn một vạn sáu ngàn người, còn có hơn ba ngàn người bị thương nặng, các tướng sĩ bị thương nặng này e rằng không sống nổi hết hôm nay! Ôi... Hiện tại quân đoàn Tây Bộ của chúng ta đếm đi đếm lại cũng chỉ còn có hai sư đoàn mà thôi!

Tất Điều Tử nghe vậy không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Mạnh Hổ cũng cảm thấy phát lạnh trong lòng, hai trận ác chiến liên tục ở Hắc Phong Khẩu và con sông độc, quân đoàn Tây Bộ đã tử trận gần năm vạn! Theo tình hình thương vong như vậy, chỉ cần xảy ra hai trận ác chiến giống như Hắc Phong Khẩu và con sông độc nữa, quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ có lẽ sẽ bị tiêu diệt toàn quân!

Nhưng Mạnh Hổ cũng không nghĩ vậy!

Theo Mạnh Hổ thấy, hai trận ác chiến kia chỉ là hai lần đào thải tàn khốc, những người không đủ sức khỏe hoặc không thích nghi được với chiến trường tàn khốc cũng đã bị đào thải một cách vô tình. Số người may mắn tồn tại đều rất cường tráng hơn nữa rất nhanh thích nghi với hoàn cảnh tàn khốc, bọn họ từ đám tân binh đã lột xác trưởng thành, trở thành lão binh chân chính.

Nếu như có thể làm lại từ đầu, Mạnh Hổ vẫn không chút do dự mà chọn hai trận ác chiến kia!

Mặc dù quân đoàn Tây Bộ tổn thương một nửa binh lực nhưng lực chiến đấu cũng đã được gia tăng rất nhiều. Hiện giờ tuy chỉ còn lại năm vạn đại quân, thế nhưng so với mười vạn đại quân lúc ban đầu còn mạnh hơn nhiều!

Đây chính là chiến tranh, chiến tranh vừa tàn khốc vừa đẫm máu. Thương vong và tinh binh luôn luôn đi với nhau như hình với bóng, không có thương vong sẽ không xuất hiện tinh binh. Muốn luyện ra một cánh tinh binh cũng phải trả giá bằng một số thương vong nhất định, còn muốn luyện ra một cánh tinh binh mà không muốn có thương vong ư, đây là chuyện tuyệt đối không thể có!

Tất Điều Tử hít sâu một hơi:

- Tướng quân, bây giờ là lúc nên lui binh rồi phải không?

Mạnh Hổ ừ một tiếng:

- Đại quân trung lộ của Mông Diễn đã lún sâu xuống vùng bùn, quân đoàn Tây Bộ cũng đã đánh liên tục hai trận ác liệt, mục đích luyện quân cũng đã đạt được, bây giờ là lúc rút lui trở về Tây Lăng.

Tất Đieu Tử lấy bản đồ trải rộng ra trên nền hành dinh, sau đó lấy tay chỉ bản đồ nói:

- Quân ta đã trì hoãn không ít thời gian ở khoảng giữa thành Liệt Liễu và Hắc Phong Khẩu, trong thời gian đó, quân đội do Thu Vũ Đường điều động rất có thể đã vào vị trí của chúng. Mặc dù bây giờ vẫn chưa thấy kỵ binh Man nhân về báo, nhưng nếu không có gì bất ngờ xảy ra, phía Đông Nam chính là thành Liệt Liễu, cùng với phía Đông Bắc chính là Sát Hổ khẩu đều đã bị quân địch chiếm giữ!

- Sát Hổ khẩu?

Mạnh Hổ nghe vậy không khỏi cau mày, mặc dù cho tới bây giờ hắn không hề tin vào cái gì thần thần quỷ quỷ, nhưng mới nghe qua quả thật cái tên kia vô cùng hung hiểm. Bản năng làm Mạnh Hổ cảm thấy hơi kinh hãi, con bà nó, đặt cái tên sao mà xấu như vậy? Đặt là Sát Hổ khẩu, muốn giết bọn hổ bình thường hay là muốn giết Mạnh Hổ hắn?!?

161. Chương 167: Nhược Điểm Chí Mạng Của Mạnh Hổ

- Xin tướng quân hãy nhìn xem, Sát Hổ khẩu ở chỗ này, muốn rút lui trở về Thiên Lang quan chỉ có hai con đường có thể đi. Hoặc là xuôi Nam qua thành Liệt Liễu vòng qua Đại Hổ sơn sau đó rẽ về hướng Bắc. Con đường này tương đối bằng phẳng, không có chỗ nào hiểm trở có thể thủ được, nhưng ít ra cũng phải đi ngàn dặm!

- ...Nếu như trực tiếp đi thẳng về phía Bắc thông qua Sát Hổ khẩu, rồi từ Sát Hổ khẩu đi thẳng về Thiên Lang quan thì con đường sẽ gần hơn nhiều, chỉ cần đi qua năm trăm dặm là có thể đến nơi. Nhưng đây là con đường hiểm trở, nếu như tại Sát Hổ khẩu có quân của đế quốc Minh Nguyệt cố thủ mà sau lưng Thu Vũ Đường lại mang truy binh đuổi tới, vậy tình cảnh của chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm!

Cổ Vô Đạo nói không cần suy nghĩ:

- Tướng quân, theo ý ty chức hay là đi ngã thành Liệt Liễu. Mặc dù đường Sát Hổ khẩu gần hơn, nhưng như lão Tất vừa mới nói, trong mấy đường đại quân đế quốc Minh Nguyệt mà Thu Vũ Đường điều động rất có thể sẽ có một đường đóng ở Sát Hổ khẩu. Vạn nhất đến lúc đó không chiếm được Sát Hổ khẩu mà đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường lại đuổi tới sau lưng, vậy tình cảnh chúng ta sẽ vô cùng thê thảm!

Tất Đieu Tử lắc đầu phản đối:

- Có chuyện này không biết lão Cổ người nghĩ tới chưa, vòng qua thành Liệt Liễu ít nhất phải đi qua quãng đường cả ngàn dặm. Trước khi chúng ta chạy tới Thiên Lang quan, Thu Vũ Đường hoàn toàn có thể điều động quân đội đóng ở Sát Hổ khẩu chạy qua phong toả sơn đạo Thiên Lang quan. Sơn đạo Thiên Lang quan vốn rất hẹp, quân của đế quốc Minh Nguyệt chỉ cần bố trí một toà quân doanh giản dị cũng đủ để ngăn cản chúng ta một thời gian, đến lúc đó đại quân của Thu Vũ Đường đuổi tới sau lưng, cục diện e rằng càng thêm hung hiểm.

- Vậy...

Cổ Vô Đạo suy nghĩ một chút lại nói:

- Chúng ta dứt khoát trở về thành Hà Nguyên trước, sau đó về hạp cốc Hà Tây.

Tất Đieu Tử cười khổ lắc đầu, đề nghị này Mạnh Hổ sẽ tuyệt đối không nghĩ tới. Nếu như quân đoàn Tây Bộ thật sự rút quân về thành Hà Nguyên, lập tức sẽ kinh động đến Mông Diễn. Mông Diễn không phải là kẻ ngốc, lúc ấy sẽ biết rằng cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ thất bại rút lui nhất định cũng sẽ rút lui theo. Khi ấy ý định làm cho đại quân trung lộ của Mông Diễn lún sâu vào nội địa của đế quốc Minh Nguyệt của Mạnh Hổ coi như hoàn toàn thất bại.

Lúc đó tội danh làm cho cuộc Tây chinh thất bại sẽ đổ lên đầu Mạnh Hổ, đại quân Tây chinh của Mông Diễn vì rút lui sớm cho nên thực lực sẽ không bị tổn thương. Nếu như trở mặt với đế quốc Quang Huy,

Mạnh Hổ sẽ rất khó chiếm được tiện nghi, không khéo thật sự chỉ còn đường lên Thanh Ngưu sơn làm giặc cỏ!

Quả nhiên, Mạnh Hổ không chút suy nghĩ nói:

- Tuyệt đối không thể trở về hạp cốc Hà Tây!

Tất Đieu Tử đột nhiên trong lòng thoáng động:

- Tướng quân, ty chức có một kế này...

Năm ngày sau, rốt cục Thu Vũ Đường đã suất lĩnh đại quân chạy tới bên bờ sông độc.

Trên bờ sông hoang vắng đầy tuyết xếp vô số thi thể tướng sĩ đế quốc Minh Nguyệt.

Thi thể của hơn bốn vạn tướng sĩ đế quốc Minh Nguyệt được xếp từng tầng ngay ngắn theo thứ tự, dựa theo chức vụ cao thấp trong quân đội mà xếp thành hình tháp, đỉnh tháp đương nhiên là thi thể của Tổng đốc Định Châu Tần Liệt. Mạnh Hổ đã thực hiện lời hứa của mình, tuyệt đối không xúc phạm đến thi thể của Tần Liệt mà cố ý dùng lá chiến kỳ của đế quốc Minh Nguyệt bao bọc lấy thi thể hắn. Vinh dự được chiến kỳ bao bọc thi thể so ra còn cao hơn da ngựa bọc thi thể.

- Phụ thân!

- Phụ thân!

- Phụ thân kìa!

Thấy thi thể của Tần Liệt, ba huynh đệ Tần Phong, Tần Khởi, Tần Vân nhất nhời giục ngựa vọt tới trước tháp thi thể tung mình quỳ rạp trên mặt tuyết gào khóc thật to. Các tướng sĩ quân đoàn Định Châu thấy thế cũng không khỏi lộ vẻ bi ai trên mặt, vừa thương cho huynh đệ tình như thủ túc mất đi, vừa bi thương cho Tổng đốc Định Châu Tần Liệt bỏ mình.

Thu Vũ Đường ra lệnh cho xe ngựa dừng lại.

Màn xe được vén lên, Thu Vũ Đường một thân xiêm y trắng toát chậm rãi xuống xe, đi tới trước thi thể Tần Liệt khom người vái thật sâu, giọng nằng trong trẻo lạnh lùng nhưng trang nghiêm không kém:

- Tần lão tướng quân trung quân ái quốc, có thể nói là tấm gương sáng cho quân nhân đế quốc. Hôm nay người đã bất hạnh vì nước hy sinh, tiểu vương quyết định thay quyền đương kim hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt, truy phong Tần lão tướng quân là Nguyên soái của đế quốc!

Ba huynh đệ Tần Phong, Tần Khởi, Tần Vân nghe vậy mặt khê biến sắc, sau đó ngập tràn thần sắc hâm mộ.

Nguyên soái của đế quốc Minh Nguyệt tương đương với quan chỉ huy, từ trước tới nay chỉ có con cháu trực hệ là nữ của Hoàng gia mới có tư cách đảm nhiệm chức Nguyên soái của đế quốc. Tỷ như Thu Vũ Đường hiện tại chính là Nguyên soái, bất quá chức vụ của nàng quá nhiều, vừa là Công chúa vừa là Nguyên soái, lại là nữ thân vương của đế quốc Minh Nguyệt đầu tiên từ trước tới nay, cho nên người khác quen xưng hô nàng là điện hạ.

Thi thể hơn bốn vạn tướng sĩ Định Châu được hoả táng tập thể bên bờ sông độc, tro cốt được rải xuống dòng sông.

Thi hài của Tần Liệt không bị hoả táng mà được đặc biệt cho người vận chuyển trở về đế quốc. Hôm nay Tần Liệt đã là Nguyên soái của đế quốc, theo như quy chế của đế quốc phải được hưởng nghi lễ quốc táng. Thế nhưng lúc này đế quốc Minh Nguyệt đang quyết chiến với đế quốc Quang Huy, hiển nhiên không phải là thời điểm thích hợp để cử hành quốc táng, cho nên chỉ có thể đợi sau khi cuộc chiến kết thúc rồi mới tính.

Trời đã tối hẳn. Bên trong quân doanh của đế quốc Minh Nguyệt. Trong xe ngựa của Thu Vũ Đường.

Thu Vũ Đường tuy là Nguyệt vương được người người tôn kính, nhưng dù sao nàng vẫn là thân nữ nhi, trà trộn giữa đám nam nhân trong quân ngũ có nhiều điều bất tiện. Cho nên mỗi lần nàng xuất chinh đều có mang theo xe ngựa, nàng ăn ngủ đều ở trên xe ngựa, mặt khác, xe ngựa của nàng cũng là trung tâm chỉ huy. Bên trong thùng xe rộng rãi không chỉ có giường và bàn, trên vách xe cũng có treo bản đồ quân sự của đế quốc Minh Nguyệt.

Thái tử Thu Dã của đế quốc Minh Nguyệt năm ấy mười ba tuổi cũng đi theo trong xe ngựa của Thu Vũ Đường.

Vừa mới ăn xong bữa tối, Thu Dã liền mở ra bài tập bản đồ hàng ngày của mình. Vị thái tử gia này gần như cuồng nhiệt si mê đối với lĩnh vực quân sự, trong khi bài tập bản đồ trong mắt bất cứ tên tham mưu nào khác lại có vẻ khô khan nhàm chán. Thu Dã làm bài tập bản đồ dần dần cũng đã có nét khởi sắc, hơn nữa nghiêm nhiên đã thể hiện được trình độ của một vị tham mưu cao cấp.

Thu Vũ Đường thông thả dựa vào đệm gấm, Thu Ưc Nhu đang chải tóc cho nàng.

Mỗi lần Thu Vũ Đường trầm tư suy nghĩ hoặc chuẩn bị đưa ra quyết sách trọng đại, hai tên thị nữ thân tín đều chải tóc cho nàng, bao nhiêu năm như vậy đã hình thành thói quen.

Chuyện Tần Liệt tử trận và hai sư đoàn Định Châu chủ lực của đế quốc Minh Nguyệt bị tiêu diệt toàn quân là một đả kích vô cùng lớn lao đối với quân của đế quốc Minh Nguyệt. Thế cục mà hiện tại đế quốc Minh Nguyệt đang gặp phải vốn đã vô cùng nghiêm trọng, bây giờ lại càng trở nên nặng nề hơn. Mạnh Hổ dùng thủ đoạn lỗi đĩnh một phen tiêu diệt hai sư đoàn Định Châu chủ lực, hiển nhiên dụng ý của hắn rất rõ ràng là muốn thị uy.

Mặc dù chưa từng gặp mặt Mạnh Hổ bao giờ, thậm chí Thu Vũ Đường không biết Mạnh Hổ ngắn dài tròn méo như thế nào, nhưng chuyện sắp xếp thi thể của hơn bốn vạn tướng sĩ sư đoàn Vân Châu của đế quốc Minh Nguyệt bên bờ sông độc đã làm cho Thu Vũ Đường cảm giác được uy phong của Mạnh Hổ.

Dường như trước mắt Thu Vũ Đường có thể mơ hồ thấy được, Mạnh Hổ đang cỡi Ô Vân Cái Tuyết vốn trước kia của vị hôn phu Tư Đồ Hạo của mình, tay cầm huyền thiết trường thương, nhìn nàng với ánh mắt vô cùng kiêu ngạo, sau đó nói với nàng bằng giọng nói cũng cực kỳ kiêu ngạo:

- Thu Vũ Đường, tốt nhất nàng đừng chọc tới ta nữa!

Đương nhiên Thu Vũ Đường sẽ không bị Mạnh Hổ hù dọa làm cho sợ hãi. Nếu như Thu Vũ Đường dễ dàng bị hù dọa như vậy, nàng đã không thể nào dùng binh lực yếu ớt ngăn cản sóng dữ trong loạn Thất vương ba năm về trước. Nhưng Thu Vũ Đường không thể không cân nhắc đến một vấn đề vô cùng thực tế, chính là vì muốn tiêu diệt Mạnh Hổ mà phải trả một cái giá hết sức nặng nề, vậy chuyện này có đáng hay không?

Vốn là Thu Vũ Đường đã quyết định trước tiên tiêu diệt Mạnh Hổ, sau đó sẽ xuôi Nam để giải quyết nốt Mông Diễn.

Thế nhưng bây giờ quyết tâm của Thu Vũ Đường lại bắt đầu trở nên dao động. Chuyện Tần Liệt và hai sư đoàn Định Châu chủ lực bị tiêu diệt toàn quân làm cho nàng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Nếu như quả thật Thu Vũ Đường muốn giải quyết cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ, cái giá phải trả e rằng đế quốc Minh Nguyệt không thể nào thừa nhận nổi.

Nghĩ đến chỗ khó khăn này, Thu Vũ Đường không khỏi nhẹ thở dài, đôi mày lá liễu nhàn nhạt cau chặt trên gương mặt thanh tú diễm kiều nhìn qua càng cảm thấy thực sự mê người. Vị Nguyệt vương điện hạ này quả thật vô cùng xinh đẹp, nhưng tuổi còn trẻ mà phải chịu cảnh mất đi vị hôn phu cũng rất đáng thương. Nếu như trong lòng có chuyện gì khó giải quyết còn có thể tìm cách phát tiết ra ngoài hoặc là nhẫn nhịn, nhưng chuyện phải nhịn nổi đau mất đi vị hôn phu mà còn phải dẫn quân đi giết địch quả nhiên là chuyện không thể nào chịu nổi!

Hai tên thị nữ thân tín Thu Hàm Vận và Thu Ưc Nhu cũng đau lòng vô kể, nhưng lại không biết làm cách nào để khuyên giải Thu Vũ Đường, chỉ có thể lặng lẽ rơi lệ theo nàng.

Mặc dù Thu Dã là kỳ tài ngất trời lại còn thông minh tuyệt đỉnh, nhưng dù sao hắn cũng chỉ mới mười ba tuổi mà thôi, đối với chuyện tình cảm nam nữ một chút cũng không biết. Cho nên căn bản là không cách

nào thấu hiểu được nỗi khổ trong lòng hoàng cô mẫu của mình, vẫn đắm chìm say sưa trong bài tập bản đồ của hân.

Đang lúc ấy, bên ngoài xe ngựa đột nhiên vang lên một tiếng gáy của chim diều vang tận trời xanh. Thị nữ Thu Hàm Vận nghe thấy liền cất tiếng vui vẻ nói:

- Điện hạ, là Kim Nhi đã trở về!

Kim Nhi chính là kim diều do Thu Vũ Đường nuôi dưỡng.

Thu Vũ Đường nuôi tổng cộng hai con kim diều. Con trống tên là Kim Nhi, con mái tên là Ngân Nhi.

Thu Hàm Vận vừa dứt lời, bên ngoài xe ngựa lại vang lên một tràng thanh âm vỗ cánh của kim diều. Bất chợt có tiếng Ngũ Khôi Sơn đồng dục vang lên:

- Điện hạ, Kim tướng quân đã trở về!

Hai vợ chồng cặp kim diều này đã lập được vô số chiến công trong loạn Thất vương ba năm về trước, nếu bàn về chiến công trong quân ngũ thì quả thật cũng có thể được tấn thăng tướng quân rồi, cho nên các tướng sĩ của quân đoàn cận vệ đều tôn vinh bọn chúng là tướng quân.

Thu Ưc Nhu nhẹ nhàng vén rèm cửa sổ, đón lấy Kim Nhi trong tay của Ngũ Khôi Sơn. Thu Dã bên cạnh rốt cục đã bỏ bài tập bản đồ của mình xuống, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của Kim Nhi, nói với vẻ vô cùng hâm mộ:

- Hoàng cô mẫu, Không biết đến lúc nào Ngân tướng quân có thể sinh được một tiểu diều, được vậy thì quá tốt?

Gương mặt Thu Vũ Đường rốt cục cũng đã nở nụ cười:

- Hải tử ngọc, kim diều chính là loài mãnh cầm cao ngạo nhất trên thế gian này. Cho dù là Ngân Nhi thật sự sinh ra được một tiểu diều, người muốn thuần phục được bọn chúng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Người có thể nhịn đói ba ngày ba đêm không ăn cơm hay không? Người có thể thức trắng mười ngày mười đêm mà không hề ngủ hay không?

Thu Dã chắc lưỡi lắc đầu:

- Dĩ nhiên là không được.

Hai người còn đang nói chuyện, Thu Ưc Nhu đã lấy ra một cái ống trúc nhỏ buộc trên đuôi kim diều, lại lấy từ trong ống trúc ra một phong thư cuộn tròn.

Sau khi Thu Vũ Đường xem thư xong, đôi mày lá liễu vừa giãn ra lập tức cau chặt lại, trên mặt cũng toát ra vẻ trầm tư. Thu Dã chớp chớp đôi mắt to tròn lạnh lợi, cất giọng ngây thơ hỏi:

- Hoàng cô mẫu, trong thư Tiều tướng quân nói những gì vậy?

Thu Vũ Đường đáp:

- Trong thư Tiều Lăng nói rằng, quân đoàn cận vệ đã tới đóng quân trong thành Liệt Liễu, hơn nữa đã bắt được liên lạc với quân đoàn Tịnh Châu của Thác Bạt Thọ. Lúc này quân đoàn Tịnh Châu của Thác Bạt Thọ cũng đã còn cách Sát Hổ khẩu không tới hai ngày hành trình, còn có chuyện này, thám báo của quân đoàn cận vệ đã phát hiện được hành tung cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ.

- Sao?

Thu Dã vội la lên:

- Cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ hiện tại đã tới chỗ nào rồi?

Thu Vũ Đường trả lời:

- Đã vào tới Dã Trư lâm cách thành Liệt Liễu về phía Bắc hơn hai trăm dặm.

- Dã Trư lâm?

Thu Dã vội vàng ngồi trở lại bàn bản đồ, lấy tay dò tìm so sánh một hồi, sau đó cau mày nói:

- Năm ngày trước cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ vẫn còn ở nơi này, thế nhưng bây giờ đã tới Dã Trư lâm. Nói cách khác trong vòng năm ngày qua, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ đã thẳng tiến về phía Nam được gần bốn trăm dặm, đây chính là hành quân gấp rút ngày đêm, không tiếc thể lực!

Thu Vũ Đường cau mày:

- Vấn đề là hiện tại Mạnh Hổ muốn làm gì?

Thu Dã lắc lắc cái đầu nhỏ nhắn suy nghĩ một hồi, sau đó nói:

- Có hai loại khả năng, thứ nhất là xuôi Nam đến Hổ Khiếu quan hội hợp cùng đại quân trung lộ của Mông Diễn. Khả năng thứ hai là tìm cách chiếm cứ thành trì hoặc quan ải nào xung quanh đó để chuẩn bị cố thủ.

- Hai khả năng này tuyệt đối không thể xảy ra!

Thu Vũ Đường lắc đầu:

- Dĩ nhiên người đứng đầu Mạnh Hổ đối với đế quốc Quang Huy đã không có lòng thần phục, cho nên hẳn tuyệt đối không thể nào liều mạng vì công cuộc Tây chinh của đế quốc Quang Huy. Vì vậy bất luận cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ chạy theo phương hướng nào, mục đích thủy chung cũng chỉ có một mà thôi, đó chính là rút lui về phía Đông Thanh Vân sơn.

Thu Dã nói:

- Vậy là Mạnh Hổ định đi ngã hạp cốc Hà Tây trở về hành tỉnh Tây Bộ.

- Chưa chắc!

Thu Vũ Đường phản bác:

- Nếu như Mạnh Hổ đã không có lòng thần phục, vậy chúng ta hãy đặt mình vào cương vị của hắn để tính toán.

- ...Mạnh Hổ hy vọng nhất là cục diện xảy ra như thế nào? Không ngoài chuyện đế quốc Minh Nguyệt và đế quốc Quang Huy hai bên cùng chết. Nếu như không ngoài dự đoán của ta, Mạnh Hổ đang hy vọng chúng ta có thể đánh tan đại quân của Mông Diễn cho nên hẳn mới không đi ngã hạp cốc Hà Tây. Bởi vì hạp cốc Hà Tây nằm dưới sự khống chế của đại quân Mông Diễn, một khi Mạnh Hổ rút quân ngang qua đường này, sẽ rất khó tránh khỏi bị Mông Diễn phát hiện.

Đột nhiên Thu Dã nảy ra một ý nghĩ khác thường:

- Có khi nào Mạnh Hổ dẫn cánh quân đường Bắc của hắn vượt qua Thanh Vân sơn mà chim bay qua cũng khó hay không?

Thu Vũ Đường nói:

- Khả năng vượt qua Thanh Vân sơn gần như là không thể. Thanh Vân sơn núi cao rừng rậm, các loại bụi gai cây dại mọc đầy, hơn nữa khắp nơi đều là khe sâu vực thẳm, đỉnh núi bị tuyết che phủ hết năm này qua năm khác. Muốn dùng sức người mở ra một con đường xuyên qua vùng rừng rậm nguyên thủy đó, sự cực khổ gian nan có thể nói là vượt xa tưởng tượng. Hơn nữa hành quân trong núi sẽ không có cách nào mang theo lương thảo quân nhu nặng nề, thời gian hành quân kéo dài, binh sĩ mệt nhọc và đói khát sẽ dẫn đến sụp đổ. Ít nhất từ trước cho đến bây giờ vẫn chưa có một cánh quân nào có thể vượt qua được Thanh Vân sơn.

- Vậy cũng chỉ có thể đi theo sơn đạo Thiên Lang quan mà thôi!

Thu Dã nói xong tự cho là đúng gật gù khoái chí, nhưng sau đó lập tức mặt lộ vẻ nghi hoặc cất tiếng hỏi:

- Thế nhưng nếu Mạnh Hổ muốn đi ngã sơn đạo Thiên Lang quan, vậy cánh quân đường Bắc của hắn phải đi về hướng Bắc qua Sát Hổ khẩu, vì sao lại đi qua phía Nam về hướng thành Liệt Liễu? Chẳng lẽ Mạnh Hổ đã biết quân đoàn Tịnh Châu sắp sửa tới Sát Hổ khẩu cho nên muốn xuôi Nam tới thành Liệt Liễu trước, vòng qua Đại Hổ sơn sau đó mới ngược lên phía Bắc?

- ...Nhưng nếu đi như vậy quãng đường sẽ dài hơn năm, sáu trăm dặm, hơn nữa quân đoàn cận vệ của Tiêu tướng quân đang đóng ngay tại thành Liệt Liễu, sao có thể để cho cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ dễ dàng bỏ chạy? Một khi cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ bị quân đoàn cận vệ cuốn lấy, Hoàng cô mẫu suất lĩnh quân đoàn cấm vệ cộng thêm Thác Bạt tướng quân suất lĩnh quân đoàn Tịnh Châu chạy tới, cho dù Mạnh Hổ có chấp thêm đôi cánh cũng khó thoát!

- ...Lùi lại một bước mà nói, cho dù quân đoàn cận vệ của Tiêu tướng quân không giữ chân được cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ, nhưng nếu cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ vòng qua Đại Hổ sơn sau đó mới ngược lên phía Bắc đi sơn đạo Thiên Lang quan, vậy ít nhất cũng phải đi thêm năm, sáu trăm dặm nữa. Khi ấy quân đoàn Tịnh Châu của Thác Bạt tướng quân hoàn toàn có thể phong tỏa sơn đạo Thiên Lang quan, sau đó Hoàng cô mẫu và Tiêu tướng quân suất lĩnh đại quân truy kích sau lưng, Mạnh Hổ cũng phải bó tay chịu trói mà thôi.

Thu Vũ Đường mỉm cười:

- Chuyện không chỉ đơn giản như Dã nhi vừa phân tích!

Thu Dã gái gật đầu:

- Ý Hoàng cô mẫu muốn nói Mạnh Hổ còn có mục đích khác hay sao?

Thu Vũ Đường lạnh nhạt nói:

- Nếu như không ngoài dự liệu của ta, Mạnh Hổ xuôi Nam chỉ là muốn hư trương thanh thế. Mục đích thật sự của hắn là muốn dẫn dụ quân đoàn Tịnh Châu của Thác Bạt Thợ rời khỏi Sát Hổ khẩu, sau đó hắn mới đột ngột ngược lên phía Bắc. Lúc ấy Sát Hổ khẩu không còn ai đóng giữ, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ có thể ung dung mà qua, sau nữa hắn mới theo sơn đạo Thiên Lang quan mà trở về hành tỉnh Tây Bộ.

Thu Dã lại chỉ tay lên bản đồ dò tìm tính toán một hồi, sau đó cất giọng lấp bắp nói:

- Hoàng cô mẫu, nếu như quả thật Mạnh Hổ muốn làm như vậy, trước tiên cánh quân đường Bắc của hắn phải xuôi xuống phía Nam, sau đó rẽ ngược trở lại lên phía Bắc. Hơn nữa lại phải chọn những con đường hẻo lánh khó đi mà hành quân, nếu không, có khả năng sẽ chạm phải đại quân của quân đoàn Tịnh Châu hoặc Hoàng cô mẫu. Cứ như vậy cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ sẽ phải hành quân trên một lộ trình xa gấp mấy lần, hơn nữa cường độ hành quân vượt xa khỏi cực hạn của bộ binh. Cho dù hắn miễn cưỡng làm được, cánh quân đường Bắc của hắn sao còn thể lực chiến đấu? Quân ta chỉ cần tùy tiện lưu lại một ít quân đội thủ tại Sát Hổ khẩu, vậy cũng đủ để vây khốn con mãnh hổ kia!

- Có lẽ người khác làm không được, nhưng cũng không có nghĩa là Mạnh Hổ làm không được!

Thu Vũ Đường lạnh nhạt nói:

- Tư Đồ lão tướng quân từng nói qua, trong cuộc chiến Hà Tây giữa Thác Bạt Đảo và Mạnh Hổ, liên đội khinh bộ binh của Mạnh Hổ đã bằng vào thể lực ngoài sức tưởng tượng đột ngột làm suy sụp đại quân của Thác Bạt Đảo, cuối cùng đến lúc rút lui, thậm chí ngay cả sư đoàn khinh kỵ binh của Diêu Minh Viễn cũng không thể đuổi theo khinh bộ binh của Mạnh Hổ!

Thu Dã nói:

- Vậy Hoàng cô mẫu người tính sao đây?

Thu Vũ Đường trầm ngâm giây lát:

- Mạnh Hổ muốn dẫn dụ quân đoàn Tịnh Châu của Thác Bạt Thợ rời khỏi Sát Hổ khẩu phải không? Nếu là như vậy, cánh quân đường Bắc của hắn bất luận là ngược lên phía Bắc thừa dịp trống trải mà vượt qua Sát Hổ khẩu, hay vòng qua Đại Hổ sơn ngược lên phía Bắc đi theo sơn đạo Thiên Lang quan đều là những con đường bằng phẳng, ta đây sẽ cho hắn thỏa mãn tâm nguyện.

Thu Dã ngạc nhiên hỏi:

- Hoàng cô mẫu định để cho Mạnh Hổ đi như vậy sao?

Trên mặt Thu Vũ Đường đột nhiên toát ra vẻ tiếc nuối nhàn nhạt, lại nói:

- Dĩ nhiên, mặc dù Mạnh Hổ nguy hiểm, nhưng mối uy hiếp lớn nhất mà đế quốc gặp phải hiện tại chính là đại quân trung lộ của Mông Diễn. Nếu như vì muốn giải quyết mối nguy hiểm ẩn Mạnh Hổ mà để cho đại quân trung lộ của Mông Diễn công phá Hổ Khiếu quan, sau đó một đường thẳng tới công hạ Tây Kinh, chúng ta sẽ trở thành tội nhân của đế quốc.

- Bất quá...

Thu Vũ Đường ngừng một chút, giọng nói lộ vẻ uy nghiêm:

- Nếu Mạnh Hổ muốn thông qua Sát Hổ khẩu đi theo sơn đạo Thiên Lang quan trở về hành tỉnh Tây Bộ cũng không dễ dàng như vậy. Có phải là hãn luyện binh rất giỏi hay không? Có phải quân đội của hãn có cường độ hành quân vô cùng siêu việt không? Như vậy lần này hãn phải chuẩn bị vượt qua Thanh Vân sơn đi thôi!

Thu Dĩ ngạc nhiên hỏi lại:

- Ý của Hoàng cô mẫu là muốn ép cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ bắt buộc phải vượt qua Thanh Vân sơn hay sao?

Thu Vũ Đường nói:

- Nếu như Mạnh Hổ là trung thần hiếu tử của đế quốc Quang Huy, ắt sẽ quyết tâm chiến đấu đến cùng với đế quốc Minh Nguyệt chúng ta. Vậy hãn có thể tha hồ phát huy khả năng rộng lớn vượt quá tưởng tượng của một vị danh tướng, hãn có thể tử thủ Bắc Quận đánh trường kỳ với chúng ta, cũng có thể ngược lên phía Bắc xâm nhập các châu như Vân Châu, Dự Châu, Định Châu... lúc ấy hãn có thể đánh cho miền Bắc của đế quốc tan nát.

- ...Nếu không hãn có thể kéo đại quân xuôi Nam xâm nhập sâu vào địa phận của Trung Châu, thậm chí có thể uy hiếp tới đế đô Tây Kinh. Cứ như vậy, chúng ta muốn giải quyết được cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ là vô cùng khó khăn. Có lẽ chúng ta còn chưa giải quyết được cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ, Hổ Khiếu quan do Tư Đồ lão tướng quân trấn thủ cũng đã bị đại quân trung lộ của Mông Diễn công phá. Thế nhưng hiện tại Mạnh Hổ không có lòng thần phục, cho nên không thể tránh khỏi bộc lộ nhược điểm chí mạng của hãn!

- Nhược điểm chí mạng?

Thu Dĩ lại hỏi:

- Nhược điểm chí mạng của Mạnh Hổ là gì vậy?

Thu Vũ Đường nói:

- Nhược điểm chí mạng của Mạnh Hổ chính là hãn đang nóng lòng trở về đế quốc Quang Huy. Trong sự tính toán của hãn, đại quân Tây chinh của Mông Diễn nhất định sẽ không thoát khỏi vận mệnh bị tiêu diệt, mà quả thật chúng ta cũng có thừa sức để tiêu diệt đại quân Tây chinh của Mông Diễn. Một khi đại quân của Mông Diễn tan tác, quốc lực và quân lực của đế quốc Quang Huy đều bị tổn thương nặng nề, như vậy cơ hội cho Mạnh Hổ chiêu binh tụ tập đã tới, cho nên hãn đang nóng lòng trở về Tây Lăng để có thể chuẩn bị cho thật sớm.

Thu Dĩ hỏi:

- Vậy ý của Hoàng cô mẫu là....

Gương mặt diễm kiều của Thu Vũ Đường thoáng qua vẻ lạnh lùng:

- Sát Hổ khẩu là cửa quan thứ nhất mà Mạnh Hổ phải xông qua, nếu như ngay cả Sát Hổ khẩu mà hãn cũng không thể xông qua, vậy chỉ có thể ngồi chờ toàn quân bị tiêu diệt. Nếu như hãn xông qua Sát Hổ khẩu thuận lợi, như vậy sơn đạo Thiên Lang quan là cửa thứ hai mà hãn phải xông qua, nếu không qua được sơn đạo Thiên Lang quan thì chỉ còn cách chuẩn bị vượt qua Thanh Vân sơn mà thôi.

Nói tới đây, Thu Vũ Đường ngừng một chút, quay sang nói với thị nữ Thu Úc Như:

- Ưc Nhu, lập tức truyền thư cho tướng quân Thác Bạt Thọ, bảo hẩn suất lĩnh quân đoàn Tịnh Châu vòng qua chân núi phía Đông của Đại Hồ sơn xuôi Nam xuống thành Liệt Liểu, bức Mạnh Hồ từ chân núi phía Tây của Đại Hồ sơn phải rút quân lên phía Bắc chiếm lấy Sát Hồ khẩu.

Thu Ưc Nhu vội vàng lấy giấy ra đặt lên bàn bắt đầu viết thư.

Thu Vũ Đường gọi ra bên ngoài:

- Ngũ Khôi Sơn, Ngũ Khôi Hà!

Hai thanh âm đồng dặc chọt vang lên ngoài cửa sổ:

- Có!

162. Chương 168: Chớ Chọc Tới Ta!

Cánh quân đường Bắc của Mạnh Hồ đang đóng quân ở đây để tu chỉnh. Từ bờ sông độc đi tới Dã Trư lâm, quãng đường hơn bốn trăm dặm thế nhưng cánh quân đường Bắc của Mạnh Hồ chỉ đi trong vòng năm ngày. Bởi vì không muốn bộc lộ quá sớm lợi khí hành quân vắn trượt tuyết, cho nên lần xuôi Nam này, Mạnh Hồ hạ lệnh cho cánh quân đường Bắc không được sử dụng vắn trượt tuyết, mà chỉ được dùng hai chân của mình vượt tuyết hành quân.

Chính vì hành quân như vậy đã làm cho các tướng sĩ của cánh quân đường Bắc mệt mỏi tới cực độ. Chỉ có sư đoàn khinh kỵ binh của Mã Tứ Phong và đám kỵ binh Man nhân của Hùng Bá Thiên là hoàn hảo, ngoài ra đám bộ binh của quân đoàn Tây Bộ thì đã vô cùng mệt mỏi, nếu không nghỉ ngơi hai ngày thì tuyệt đối không thể nào tiếp tục hành quân với cường độ cao như khi trước.

Trong đại doanh ở trung quân, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo đang tụ tập trước bàn trải bản đồ của Mạnh Hồ.

Lúc này Cổ Vô Đạo đã hoàn toàn đảm nhận vai trò của một vị tổng quản chuyên môn phân tích tin tức tình báo. Cổ Vô Đạo chỉ tay vào bản đồ nói với Mạnh Hồ:

- Tướng quân, kỵ binh Man nhân vừa truyền tin tức về, phát hiện rất đông quân của đế quốc Minh Nguyệt ở thành Liệt Liểu, theo phương thức chế tác cờ hiệu mà phán đoán thì ắt hẳn đó là quân đoàn cận vệ. Bất quá không có biện pháp nào lên vào bên trong thành Liệt Liểu thăm dò hư thực, cho nên không biết được binh lực cụ thể của bọn chúng là bao nhiêu.

Tất Điều Tử nói với vẻ vô cùng khẳng định:

- Không cần thăm dò, nhất định là cả quân đoàn cận vệ đã tới.

Mạnh Hồ cũng gật đầu tán thành:

- Lão Tất nói rất đúng, quân đoàn cận vệ không thể nào chỉ rút ra một, hai sư đoàn ngược lên phía Bắc để phong tỏa đường lui của chúng ta. Ở Hắc Phong Khẩu là vì Thu Vũ Đường muốn câu cá nên chỉ cho hai sư đoàn trấn thủ, nếu ở thành Liệt Liểu lại muốn câu cá nữa thì không có lý chút nào, nàng sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy!

Cổ Vô Đạo nói:

- Nếu đã có quân đoàn cận vệ ở thành Liệt Liểu, chúng ta muốn đi qua đó cũng rất khó khăn. Vạn nhất bị quân đoàn cận vệ giữ chân tại đó thì sẽ vô cùng phiền phức, cuối cùng nhất định sẽ lâm vào vòng vây trùng trùng của mấy đường đại quân Thu Vũ Đường.

Tất Điều Tử nói:

- Ai nói chúng ta sẽ đi qua thành Liệt Liểu?

- Sao?

Cổ Vô Đạo kêu lên một tiếng kinh ngạc:

- Chẳng lẽ chúng ta xuôi Nam là vì muốn vòng qua đường Đông Đại Hồ sơn ngược lên phía Bắc sao?

- Dĩ nhiên không phải!

Tất Đieu Tử mỉm cười:

- Lần này chúng ta xuôi Nam không phải là vì muốn vòng qua đường Đông Đại Hồ sơn, mà vì muốn dẫn dụ đại quân của đế quốc Minh Nguyệt. Một khi Thu Vũ Đường phát hiện quân ta xuôi Nam, mấy đường đại quân của nàng nhất định sẽ bị điều động cuốn theo quân ta, đến lúc đó quân ta đột ngột ngược lên phía Bắc là có thể thừa dịp không còn ai trấn giữ mà ung dung đi qua Sát Hồ khẩu.

Cổ Vô Đạo hỏi:

- Nếu như đại quân của Thu Vũ Đường bất động thì sao?

Tất Đieu Tử nói:

- Vậy thì chúng ta vẫn cứ đi thôi. Dù sao hiện tại quân đoàn Định Châu khinh kỵ binh của Tần Liệt đã bị tiêu diệt toàn quân, đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường chỉ bằng vào hai chân tuyệt đối không có khả năng đuổi kịp quân ta. Đương nhiên là chúng ta nóng lòng trở về Tây Lăng, nhưng Thu Vũ Đường há không gấp xuôi Nam hay sao?

Mạnh Hồ cười ha hả, gần giọng nói:

- Nếu như tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia thức thời, vậy chớ chọc tới ta. Tốt nhất nàng biết điều một chút tránh khỏi Sát Hồ khẩu và sơn đạo Thiên Lang quan để cho quân đoàn Tây Bộ chúng ta ung dung đi qua. Chỉ có như vậy, nàng mới có thể tập trung toàn lực đối phó đại quân trung lộ của Mông Diễn, đế quốc Minh Nguyệt cũng chưa đến nỗi phải mất nước.

Tất Đieu Tử nói:

- Theo như ty chức phỏng đoán, Thu Vũ Đường nhất định sẽ nghĩ cách ngăn trở cánh quân đường Bắc của chúng ta, nhưng sẽ không đến nỗi dốc hết toàn lực.

Cổ Vô Đạo nói:

- Nếu như Thu Vũ Đường quyết tâm giải quyết chúng ta trước thì sao? Không thể không đề phòng chuyện này!

Mạnh Hồ lạnh lùng :

- Lão Cổ người nói rất đúng, Thu Vũ Đường nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng ta, nhưng hẳn là nàng sẽ không dốc hết toàn lực để đối phó chúng ta. Nàng không thể nào không nóng lòng về chiến sự ở Hồ Khiếu quan, nếu như để đại quân trung lộ của Mông Diễn công phá được Hồ Khiếu quan, vậy đế quốc Minh Nguyệt chuẩn bị mất nước là vừa!

Tất Đieu Tử mỉm cười giải thích cho Cổ Vô Đạo:

- Dù sao thì chúng ta cũng còn có nhiều sự lựa chọn. Chúng ta cố ý xuôi Nam bày ra thế dẫn dụ truy binh của đế quốc Minh Nguyệt, chính là muốn biểu hiện cho Thu Vũ Đường thấy quyết tâm và dụng ý của chúng ta. Nếu như nàng không hiểu được, chúng ta sẽ thi hành trọn vẹn chiến lược Thanh Châu ban đầu, kéo thẳng tới Hồ Khiếu quan hỗ trợ đại quân trung lộ của Mông Diễn công phá Hồ Khiếu quan. Còn nếu như nàng thức thời, tất nhiên sẽ điều động đại quân ở Sát Hồ khẩu rời khỏi cho chúng ta ung dung đi qua. Dĩ nhiên Thu Vũ Đường nhất định sẽ lưu lại một ít quân để gây khó khăn cho ta, nhưng chuyện này cũng không thể ngăn chúng trở về Tây Lăng.

Hồ Khiếu quan.

Cuộc chiến công phòng kịch liệt nơi đây đã kéo dài liên tục gần nửa tháng.

Mặc dù đại quân của đế quốc Quang Huy là phe công thành, nhưng bọn họ chiếm ưu thế áp đảo về phương diện vũ khí sát thương tầm xa. Hai trăm máy bắn đá cỡ lớn đã làm cho công sự phòng thủ của Hồ Khiếu

quan hư hại vô cùng nghiêm trọng. Thậm chí ngay cả tường quan chắc chắn cũng đã bị huỷ hoại nặng nề, không còn ra bộ dáng hình thù gì cả, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Càng nguy hiểm hơn nữa chính là đạn lửa mà máy bắn đá cỡ lớn bắn ra. Mỗi lần quân của đế quốc Quang Huy bắn ra đạn lửa lập tức biến Hồ Khiếu quan thành một biển lửa ngập trời, quân của đế quốc Minh Nguyệt bên trong quan muốn tìm chỗ trốn cũng không có. Trải qua kịch chiến gần nửa tháng, đương nhiên là quân của đế quốc Quang Huy thương vong rất nặng nề, nhưng thương vong của đế quốc Minh Nguyệt cũng tuyệt đối không thua kém gì đế quốc Quang Huy.

Mặc dù quân của đế quốc Minh Nguyệt chiếm giữ Hồ Khiếu quan vô cùng kiên cố, thế nhưng thương vong của hai bên gần như ngang ngửa với nhau.

Ánh tà dương đã ngã về Tây, rốt cục một ngày nữa đã trôi qua, đại doanh của đế quốc Quang Huy bên ngoài quan rốt cục cũng vang lên tiếng kèn hiệu trầm thấp. Quân của đế quốc Quang Huy vừa mới chen chúc tấn công điên cuồng thoáng chốc đã mang theo khí giới công thành xoay lại rút lui về phía sau. Chỉ trong thoáng chốc, quân của đế quốc Quang Huy đã rút lui sạch sẽ khỏi chân tường quan.

Đứng từ xa nhìn lại, dưới chân tường quan nguy nga chất đầy thi thể, vô số thi thể không trọn vẹn gần như chất thành một đống lớn trên mảnh đất trống trước quan. Trong đám thi thể khổng lồ này có thi thể của quân đế quốc Minh Nguyệt, cũng có thi thể của quân đế quốc Quang Huy. Khi còn sống bọn họ là địch nhân chém giết nhau sống chết, thế nhưng bây giờ chỉ còn là những thi thể vô tri vô giác nằm cạnh nhau.

Quân của đế quốc Minh Nguyệt trên tường quan chưa kịp thở, vô số khối đá lớn bằng cối xay cùng với vô số quả cầu lửa thật lớn mang theo đuôi lửa kéo dài từ hướng doanh trại của đế quốc Quang Huy vọt thẳng lên không, vẽ trên không những đường lửa chói mắt, cuối cùng mang thanh thế huỷ thiên diệt địa giống như những tảng thiên thạch từ trên trời rơi thẳng xuống Hồ Khiếu quan.

Chỉ trong thoáng chốc, từng đám lửa chói mắt lan tràn khắp cả trong lẫn ngoài quan, kèm theo đó là những tiếng va chạm kịch liệt vang lên ở tường quan. Tường quan vốn đã bị huỷ hoại đến nỗi không còn nhìn ra hình dáng gì nữa bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Rất nhiều đá xanh và đất sét từ trên cao rơi xuống, đám quân phòng thủ của đế quốc Minh Nguyệt đang trên tường quan không khỏi giật mình kinh hãi một phen.

Nửa giờ sau, rốt cục cuộc tấn công bằng vũ khí tầm xa của quân đế quốc Quang Huy đã kết thúc, chính thức tuyên bố chấm dứt một ngày kịch chiến, lúc này cả Hồ Khiếu quan đã biến thành một biển lửa rừng rực cháy. Sau khi xác định không còn đạn lửa và đá lớn từ trên trời rơi xuống nữa, đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt núp trong hầm trú ẩn mới dám nơm nớp chui ra. Đến khi quân của đế quốc Quang Huy bên ngoài quan đang ăn bữa tối ngon lành thì quân của đế quốc Minh Nguyệt bên trong quan vẫn còn phải vội vàng dập tắt hỏa hoạn, tranh thủ thời gian tu sửa lại tường quan đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Trong ánh lửa lập lòe, Tư Đồ Duệ được mười tên con cháu trong tộc bảo vệ chậm rãi ra khỏi hầm trú ẩn.

Sắc mặt Tư Đồ Duệ lộ vẻ vô cùng ngưng trọng, giống hệt như tâm tình của hắn trong giờ phút này. Chỉ mới gần nửa tháng trôi qua mà công sự phòng thủ của Hồ Khiếu quan đã bị huỷ hoại vô cùng nghiêm trọng, nếu tình hình kéo dài như vậy, tối đa trong vòng mười ngày nữa tường quan kiên cố sẽ bị đánh thủng ít nhất ở hai chỗ.

Chính mình đã hứa với Nguyệt vương sẽ bảo vệ Hồ Khiếu quan ít nhất là hai tháng, tức là sau khi tường quan xuất hiện lỗ thủng còn phải tiếp tục phòng thủ ít nhất bốn mươi ngày nữa. Đến lúc đó cũng chỉ có thể bằng vào tấm thân xương thịt của các tướng sĩ quân đoàn Thanh Châu và quân đoàn Ứng Châu để lấp lỗ hổng mà thôi. Tuy rằng Tư Đồ Duệ là danh tướng thân trải trăm trận cũng tuyệt đối không dám tưởng tượng đến lúc đó kịch chiến sẽ thâm thiết đến mức nào!

Bên ngoài Hồ Khiếu quan, doanh trại của đế quốc Quang Huy.

Một bóng đen quỷ dị nhanh như chớp lén vào lều của Sử Di Viễn, trong lều vốn đang thấp đèn sáng tỏ đột nhiên tắt hết.

Trong bóng tối đến mức xoè tay không thấy ngón, một thanh âm lạnh lẽo trầm thấp đột nhiên vang lên:

- Đại tù trưởng có ý chỉ gì?

Một âm thanh khác cũng âm trầm không kém vang lên:

- Đại tù trưởng đã điều động tám mươi vạn đại quân tinh nhuệ, chỉ chờ Đại trưởng lão điều quân đoàn cấm vệ đóng ở thành Lạc Kinh đi nơi khác, lúc ấy lập tức có thể xông thẳng vào chiếm lấy thành Lạc Kinh.

- Biết rồi!

Thanh âm lạnh lẽo âm trầm lúc đầu nói:

- Kế hoạch tiến hành vô cùng thuận lợi, chắc chắn không còn bao lâu nữa, đại quân Tây chinh của đế quốc Quang Huy sẽ bị tiêu diệt toàn quân. Đến lúc đó hành tỉnh Tây Bộ sẽ có bộc phát bạo loạn, vì muốn trấn áp bạo loạn, Mông Khắc nhất định sẽ điều quân đoàn cấm vệ tới hành tỉnh Tây Bộ, lúc đó chính là cơ hội của chúng ta.

- Thuộc hạ hiểu rõ!

Thanh âm kia lại nói:

- Chuyện này thuộc hạ sẽ dùng bồ câu đưa tin báo cho Đại tù trưởng.

Sau đó, trong lều yên tĩnh trở lại, một bóng đen nhàn nhạt từ trong lều nhanh như chớp đi ra, chỉ trong nháy mắt đã lẩn khuất trong màn đêm u tối. Sau đó không lâu, đèn đuốc trong lều lại được thắp sáng trở lại, màn lều bất chợt vén lên, Sử Di Viễn vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo khom lưng đi ra, nhanh chóng bước về phía đại doanh của Mông Diễn ở trung quân.

Trong thời gian cuộc chiến ở Hồ Khiếu quan vẫn đang diễn ra kịch liệt không thôi, hành tỉnh Bắc Phương của đế quốc Quang Huy vẫn lộ vẻ vô cùng yên tĩnh.

Bất quá sự yên tĩnh đó chỉ là bề ngoài mà thôi, đã có nguy cơ âm thầm dâng lên ở đường biên giới phía Bắc của hành tỉnh Bắc Phương, bất quá cơn thủy triều âm thầm ấy tạm thời chưa lan tới thành Tiểu Cô ở phía Nam của đại hoang sơn.

Thành Tiểu Cô, nơi đóng quân của liên đội Thiểm tộc.

Nhạc Mông đang đứng tấn, hai tay dùng sức giữ chặt một cây cọc gỗ. Một tên đại đội trưởng Thiểm tộc thân hình cường tráng đứng bên cạnh, giơ cao một cây búa gỗ nặng nề đập thật mạnh xuống cọc gỗ nghe phập một tiếng. Một búa ấy hẳn cố tình đập lệch đi, mặc dù không đập trúng thân hình của Nhạc Mông, nhưng cũng đập cho cọc gỗ nghiêng hẳn về một bên. Thân hình gầy gò của Nhạc Mông vì thế bị xô ngã lăn qua một bên, lúc đứng dậy thì quần áo trên người hẳn đã dính đầy bùn đất, lộ vẻ vô cùng chật vật.

- Trưởng quan ngài không sao chứ?

Tên đại đội trưởng Thiểm tộc cầm búa gỗ giả vờ hỏi han, nhưng không hề có ý tiến lên đỡ lấy Nhạc Mông.

Nhạc Mông nhún vai, tiếp tục dùng đôi tay gầy yếu hơn nữa đã bắt đầu nổi lên những bong bóng máu vịn chặt cọc gỗ, sau đó cười nói với tên đại đội trưởng Thiểm tộc:

- Không sao, ta không sao, chúng ta tiếp tục!

Tên đại đội trưởng Thiểm tộc nhổ một bãi nước bọt vào lòng bàn tay, sau đó lấy hai tay chà xát vào nhau rồi cầm lấy cây búa gỗ to lớn, đang muốn đập tiếp. Bất chợt một cước từ đâu không biết tung ra thật mạnh làm cho tên đại đội trưởng Thiểm tộc nọ bay sang một bên, sau đó một tên đại đội trưởng Thiểm tộc khác có bộ râu quai nón, thân hình vô cùng vạm vỡ xuất hiện che trước mặt Nhạc Mông.

Tên đại đội trưởng Thiểm tộc bị đá ngã lăn lông lốc hai vòng cầu nhàu vài tiếng mới ngồi dậy được, sau đó nhìn chằm chằm tên đại đội trưởng Thiểm tộc có bộ râu quai nón lớn tiếng quát:

- Thạch Thiên Trụ, đây là con bà nó ý gì vậy?

Thạch Thiên Trụ cau mày nói:

- Sa Phá Lang, đừng làm quá đáng!

Thạch Thiên Trụ vừa dứt lời, có hai tên đại đội trưởng Thiểm tộc khác cùng xuất hiện nói với Nhạc Mông:

- Trưởng quan, loại chuyện này khi nào dám làm phiền ngài tự mình động thủ, cứ giao cho chúng ta là được, thanh niên Thiểm tộc chúng ta rất khoẻ mạnh.

- À, không có chuyện gì đâu!

Nhạc Mông mỉm cười:

- Nếu như ngay cả chút khổ cực ấy còn không chịu được, làm sao ta có thể đồng cam cộng khổ với mọi người? Ta cũng không muốn các huynh đệ xem ta như một tên trưởng quan phế vật chỉ quen ăn ngon mặc đẹp mà thôi. Phá Lang huynh đệ, lại đây, chúng ta đóng xong mười cây cọc gỗ rồi hãy ăn cơm.

- Ừm!

Tên đại đội trưởng Thiểm tộc tên là Sa Phá Lang đáp ứng một tiếng rồi cầm lấy búa gỗ tiến tới.

Bất quá từ đó về sau Sa Phá Lang không cố tình đập chệch nữa, mà là thành thật phối hợp với Nhạc Mông hoàn thành nhiệm vụ đóng mười cây cọc gỗ. Ba tên đại đội trưởng Thiểm tộc còn lại đứng bên cạnh quan sát, trên mặt không khỏi lộ vẻ khác thường. Vị trưởng quan trước mặt này dường như không giống với tất cả các vị trưởng quan của đế quốc mà trước giờ bọn chúng từng tiếp xúc qua....

163. Chương 169: Tiểu Quả Phụ Đang Khó Xử

- Trưởng quan, có người muốn gặp ngài, nói là có chuyện quân tình cấp tốc gì đó.

Sa Phá Lang vừa mới thay đổi cách nhìn với Nhạc Mông lập tức vung tay lên, tiếng nói rề rề như thanh la vỡ:

- Chuyện quân tình cái rắm gì chứ, lại còn cấp tốc nữa, trời đánh còn tránh bữa ăn, ăn xong hãy nói!

- Chờ một chút!

Nhạc Mông không tức giận, chỉ khoát khoát tay ra ý bảo Sa Phá Lang yên lặng, sau đó mới hỏi tên binh sĩ kia:

- Người ấy ở đâu?

Tên binh sĩ nói:

- Đang ở ngoài cửa hành dinh.

Nhạc Mông nói:

- Bảo hắn tới gặp ta!

- Dạ, trưởng quan.

Tên binh sĩ đáp lời, không tới thời gian uống cạn chung trà đã dẫn một tiểu phụ có tuổi tới trước mặt mọi người.

Lão tiểu phụ nọ nhìn thấy Nhạc Mông và mấy tên đại đội trưởng Thiểm tộc như hung thần ác sát, vội bước nhanh tới trước quỳ xuống khấu đầu:

- Tiểu lão nhi ra mắt các vị trưởng quan.

Nhạc Mông tiến lên đỡ lão tiểu phụ dậy, cất giọng ôn hoà:

- Lão nhân gia mau đứng lên.

Lão tiều phu nơm nớp lo sợ đứng lên, Nhạc Mông mới hỏi tiếp:

- Lão nhân gia, nghe nói người có chuyện quân tình cấp tốc gì đó phải không?

- Dạ!

Lão tiều phu thấy Nhạc Mông hiền hoà cũng trấn tĩnh tinh thần lại:

- Hôm trước tiểu lão nhi đang đồn củi ở chân phía Nam của đại hoang sơn, không ngờ nghe được một tràng tiếng vó ngựa. Tiểu lão nhi còn tưởng là ngựa hoang trong núi, nhưng nhìn qua khe hở của cây đại thụ mới phát hiện đó là một đội khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà!

- Sao?

Sắc mặt Nhạc Mông khê biến:

- Khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà?

Lão tiều phu tưởng rằng Nhạc Mông không tin, vội vã thề thốt:

- Trưởng quan, tiểu lão nhi không có nói dối, tuyệt đối đúng là khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà!

Sa Phá Lang gơ bàn tay to như chiếc quạt bồ gài gài đầu, cất tiếng nói:

- Trưởng quan, chuyện này có vẻ kỳ quái, khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà vì sao lại đi vòng qua phía Nam đại hoang sơn, hơn nữa lại chạy tới một nơi thâm sơn cùng cốc như vậy, chuyện này không hợp với lẽ thường chút nào!

Tuy rằng bọn Sa Phá Lang nắm tên đại đội trưởng Thiểm tộc đều là thanh niên trẻ tuổi đến từ Tử Vong Đại Sa Mạc, nhưng không có nghĩa là bọn họ chỉ có sức mạnh lỗ mãng mà không có chút đầu óc nào. Ngược lại, nắm tên đại đội trưởng Thiểm tộc này đều là tinh anh trong Thiểm tộc, đều là người biết suy nghĩ chín chắn.

Cũng chính là vì bọn năm người Sa Phá Lang có đầu óc và năng lực, so với các đại đội trưởng Thiểm tộc khác càng khó quản lý hơn, cho nên Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ mới đem liên đội Thiểm tộc này giao cho Nhạc Mông, vốn chỉ muốn làm khó tên thanh niên có quan hệ mập mờ với Mông Khác này để phát tiết ra oán khí trong lòng mà thôi, không ngờ vô tình giúp cho Nhạc Mông vượt khỏi.

Nhạc Mông theo bản năng vuốt vuốt mũi, đột nhiên hỏi:

- Lão nhân gia, người có thể đưa chúng ta đến hiện trường nhìn qua một chút hay không?

- Được được được, đương nhiên là được!

Lão tiều phu đáp vội:

- Tiểu lão nhi lập tức đưa các trưởng quan đi.

Lập tức Nhạc Mông và bọn Sa Phá Lang, Thạch Thiên Trụ năm người vội vàng ăn qua loa chút lương khô, sau đó đi với lão tiều phu thẳng tới phía Nam đại hoang sơn.

Hai giờ sau, ở một chỗ sâu trong đại hoang sơn.

Lão tiều phu chỉ vào một chỗ sâu trong hạp cốc:

- Các vị trưởng quan, lúc trước đội khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà chính là đóng ở chỗ này.

Sa Phá Lang tung mình xuống ngựa, bối dám cõ đại ra xem xét một hồi, sau đó gật đầu khẳng định:

- Có vết chân ngựa, nơi này quả thật đã có kỵ binh đi qua, hơn nữa thời gian chưa quá ba ngày.

Thạch Thiên Trụ lấy một nhánh cây khô cành lá héo úa ra khỏi một đồng tro than nói:

- Còn có dấu vết đốt lửa.

Ba tên đại đội trưởng Thiểm tộc Đan Cừ, Văn Hổ và Lôi Trì cũng phát hiện được dấu vết quân đội đã từng trú chân ở đây. Tình hình đã rất rõ ràng, ba ngày trước quả thật đã từng có một đội khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà trú chân ở đây.

Nhạc Mông nhìn hạp cốc sâu thăm thẳm trước mặt, đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Theo các người, bên trong đại hoang sơn có thể có con đường tắt nào không?

- Đường tắt?

Bọn năm người Thạch Thiên Trụ nghe vậy giật mình kinh hãi, vội vàng nói:

- Trong đại hoang sơn quả thật có đường tắt, xem tình hình như vậy, thành Tiểu Cô của chúng ta từ hậu phương giờ đây đã trở thành đội quân tiền tuyến. Nhưng lúc này công sự phòng thủ của thành Tiểu Cô còn chưa tu sửa hoàn chỉnh, chỉ bằng vào liên đội Thiểm tộc của chúng ta e rằng không thể ngăn cản đại quân của đế quốc Tinh Hà tấn công. Có phải trưởng quan muốn cấp báo thành Đại Cô điều động viện quân tới hay không?

Nhạc Mông lại vuốt vuốt lỗ mũi:

- Nhưng dù sao đây cũng chỉ là phỏng đoán của chúng ta mà thôi.

Sa Phá Lang lại nói:

- Nhưng chúng ta cũng phải chuẩn bị trước.

- Ủ!

Nhạc Mông nhìn đám cỏ cây khô héo hai bên hạp cốc một lần nữa, đột nhiên cặp mắt sáng ngời, một lúc lâu sau lại cất tiếng hỏi:

- Liên đội Thiểm tộc chúng ta còn được bao nhiêu vật dẫn hỏa?

Thạch Thiên Trụ nói:

- Chuyện này... dầu hỏa, lưu huỳnh và thuốc nổ cũng còn rất nhiều.

Nhạc Mông dẫn năm người Sa Phá Lang và lão tiều phu đi lên sườn phải của hạp cốc, sau đó lấy tay chỉ hạp cốc phía dưới:

- Các người hãy nhìn xem địa hình của hạp cốc này rất kỳ lạ, cửa vào và cửa ra rất hẹp, ở giữa cốc lại rất rộng rãi, có thể chứa mấy vạn nhân mã cũng không thành vấn đề!

Ngừng một chút, Nhạc Mông lại nói tiếp:

- Khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà đột nhiên xuất hiện ở đây là chuyện vô cùng khả nghi, thế nhưng bên trong đại hoang sơn có đường tắt hay không chúng ta vẫn chưa thể xác định được, hơn nữa cũng không có thời gian đi xác định. Nhưng tôn chỉ của chúng ta là 'thà tin là có còn hơn là không tin', nếu như chúng ta chuẩn bị đầy đủ thì cũng không đến nỗi bị quân địch đánh cho trở tay không kịp, các người nghĩ sao?

- Trưởng quan nói đúng!

- Đúng là nên chuẩn bị cho tốt!

Năm người bọn Thạch Thiên Trụ gật đầu liên tục, bây giờ bọn họ mới phát hiện chẳng những Nhạc Mông có ý chí ương ngạnh, lại còn có tâm tư kín đáo, đây chính là những tố chất cần thiết để trở thành một vị thống soái tài ba.

Nhạc Mông bỗng nhiên quay đầu lại hỏi lão tiều phu:

- Lão nhân gia, hạp cốc kia tên gì vậy?

Lão tiều phu vội nói:

- Hồi bẩm trưởng quan, dân địa phương chúng ta gọi cốc này là Hồ Lô cốc.

- Hồ Lô cốc? Quả thật giống một cái hồ lô!

Nhạc Mông mỉm cười nói tiếp:

- Nếu như bên trong đại hoang sơn quả thật có đường tắt, mà đại quân của đế quốc Tinh Hà thật sự muốn theo đường tắt này đánh lên hành tỉnh Bắc Phương của chúng ta, như vậy Hồ Lô cốc đã trở thành quan ải đầu tiên để ngăn cản quân địch!

- ...Ta có biện pháp này, chúng ta âm thầm chôn các vật dẫn hoá như lưu huỳnh, thuốc nổ và dầu hoả bên trong Hồ Lô cốc, lại cho quân đội mai phục hai bên sườn núi ở hai cửa ra vào cốc, đồng thời chất đóng thật nhiều củi khô. Một khi đại quân của đế quốc Tinh Hà thật sự tiến vào trong Hồ Lô cốc, lập tức quăng những đồng củi khô đã chất sẵn ở hai bên sườn núi xuống bít chặt hai cửa ra vào của Hồ Lô cốc, sau đó mới dùng hoả công!

Thành Mạc Nam, trong vương phủ của Thân vương Nam Bộ Tần Xuyên của đế quốc Tinh Hà.

Tần Tam toàn thân dính đầy bụi đường lộ về một chỗ ngồi vào trong đại sảnh, co một gối quỳ xuống bấm báo:

- Vương gia, đã dò xét rõ ràng!

Tần Xuyên nghe vậy nhất thời đứng bật dậy, gấp giọng hỏi:

- Tên thương buôn kia có đặt điều nói dối hay không? Rốt cục bên trong đại hoang sơn có đường tắt hay không?

Hai vị đại tướng của đế quốc Tinh Hà đang nghị sự cùng Tần Xuyên cũng vội vàng đứng dậy. Hai người này một người tên là Thiết Chiến, một người tên là Phong Khinh Dương, gia tộc họ Thiết và gia tộc họ Phong là hai đại gia tộc trong vùng Mạc Nam của đế quốc Tinh Hà gần với vương tộc họ Tần. Nhất là Phong gia, bốn đứa con trai của Phong Khinh Dương là Phong Phá, Phong Diệt, Phong Viên, Phong Liệt đều là những viên mãnh tướng vạn người khó địch.

Tần Tam vừa thở dốc vừa nói:

- Vương gia, tên thương buôn kia quả nhiên không nói dối, trong đại hoang sơn quả thật là có đường đi qua. Theo như ty chức tính toán, nếu như đi vòng theo chân núi phía Đông của đại hoang sơn rồi vào thành Đại Cô xuôi Nam xâm nhập vào sâu trong lãnh thổ của đế quốc Quang Huy, ít nhất phải mất thời gian là nửa tháng. Nhưng nếu đi theo đường nhỏ trong núi, quân ta chỉ cần năm ngày là có thể xuất hiện ở chân núi phía Nam của đại hoang sơn!

- Tốt lắm!

Tần Xuyên không nhịn được phần chân nói:

- Đế quốc Quang Huy tập trung đại quân trong thành Đại Cô, còn tưởng là bản vương sẽ đem mười vạn thiết kỵ đi theo đường biên giới mà xâm nhập. Hừ hừ, thế nhưng bản vương không đi ngã thành Đại Cô, mà là âm thầm đi theo đường nhỏ bên trong đại hoang sơn, hắc hắc, lúc đó hành tỉnh Bắc Phương của đế quốc Quang Huy sẽ hoàn toàn trở thành khu săn thú cho chúng ta!

Phong Khinh Dương đột nhiên cất tiếng khuyên:

- Vương gia, đường tắt trong núi hiểm trở khó đi e rằng bất lợi cho đại quân di chuyển. Hơn nữa vạn nhất quân địch cũng phát hiện được đường tắt này phái binh trấn giữ, lúc đó quân ta sẽ lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

- Phong tướng quân quá lo xa!

Tần Tam nói với giọng quả quyết:

- Ba ngày trước ty chức vừa đi qua chân núi phía Nam của đại hoang sơn, ở đó chỉ có mỗi một liên đội Thiểm tộc đóng quân ở thành Tiểu Cô, chung quanh trong vòng năm mươi dặm không còn bất cứ lực lượng quân đội nào khác. Cho nên cho dù quân địch cũng phát hiện con đường tắt kia, muốn điều binh tới thì đã không còn kịp nữa.

Tần Xuyên vùng tay lên, cao giọng nói:

- Bản vương tâm ý đã quyết, cứ đi theo đường tắt trong núi!

Ở Bắc Quận, Thanh Châu.

Cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ trú ở Dã Trư lâm trong hai ngày, sau đó rẽ ngược lên phía Bắc. Quân đoàn cận vệ đóng quân bên trong thành Liệt Liễu có biểu hiện vô cùng kèm chế, không hề có chút ý ra khỏi thành khiêu khích. Bất quá sau khi cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ rẽ ngược lên phía Bắc, quân đoàn cận vệ vừa để quốc Minh Nguyệt mới ra khỏi thành Liệt Liễu đi theo lên phía Bắc.

Còn cách Sát Hổ khẩu khoảng hai trăm dặm, các lộ kỵ binh Man nhân toả ra khắp nơi từ trước đã vội vàng đem tin tức mới nhất về các đường đại quân của đế quốc Minh Nguyệt truyền báo về.

Trong một hang đá cạnh sơn đạo.

Cổ Vô Đạo lấy hai cây cờ nhỏ màu đen cắm vào bản đồ, sau đó chỉ vào bản đồ nói:

- Tướng quân, căn cứ theo tin tức của kỵ binh Man nhân mới vừa truyền báo, quân đoàn cận vệ của Thu Vũ Đường ở về phía Tây Nam của chúng ta, cách chừng ba trăm dặm. Quân đoàn cận vệ của Tiêu Lăng ở về phía Nam của chúng ta, khoảng cách cũng ước chừng ba trăm dặm. Không ra ngoài dự liệu của tướng quân và Tắt huynh, hai đường đại quân kia đã bị chúng ta dẫn dụ, thế nhưng quân đoàn Tịnh Châu của Thác Bạt Thọ thì lại chưa có động tĩnh gì.

- Chưa chắc!

Tắt Điều Tử lắc đầu:

- Quân đoàn Tịnh Châu của Thác Bạt Thọ rất có thể đã dọc theo sườn Nam của Đại Hổ sơn xuôi Nam, chỉ là du kỵ thám báo của chúng ta không có cách nào vượt qua Đại Hổ sơn, cho nên không biết mà thôi.

- Ta đồng ý với suy nghĩ của lão Tắt.

Mạnh Hổ nói:

- Bây giờ xem ra tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia đang rất khó xử. Một mặt không muốn buông tha cho chúng ta một cách dễ dàng, nhưng mặt khác lại không thể không đối diện với thực tế, muốn dốc hết tốc độ xuôi Nam đánh vào sau lưng Mông Diễn. Vì thế cho nên mới xuất hiện cục diện quái dị như thế này, nếu như ta đoán không sai, chiếm Sát Hổ khẩu hẳn không phải là chuyện quá khó khăn!

- Không sai!

Tắt Điều Tử cũng khẳng định:

- Với trí tuệ của Thu Vũ Đường, không khó đoán ra tướng quân có lòng muốn chiêu binh tự lập thông qua hướng đi của cánh quân đường Bắc. Cho nên chỉ cần chúng ta giả như vì nóng lòng muốn trở về nước mà tấn công mạnh mẽ Sát Hổ khẩu, quân của đế quốc Minh Nguyệt sẽ không tử thủ. Dù sao chuyện để chúng ta về nước đối với đế quốc Minh Nguyệt lúc này chỉ có lợi mà không có hại!

164. Chương 170: Mạnh Hổ, Lần Này Tiện Nghi Cho Người!

Ngũ Khôi Sơn đứng đầu Nguyệt vương Tứ Kiệt đang suất lĩnh liên đội số Một sư đoàn số Một của quân đoàn cận vệ đế quốc Minh Nguyệt khẩn trương bố trí doanh lũy công sự. Bất quá chuyện làm cho người ta nghi hoặc chính là Ngũ Khôi Sơn hạ lệnh bố trí công sự nhằm đối phó với sự tấn công đến từ phía Đông sơn khẩu, mà không phải là nhằm vào sự tấn công đến từ phía Tây sơn khẩu.

Có tên quan quân không nhận được mối nghi hoặc trong lòng, liền tiến lại hỏi:

- Tướng quân, không phải là cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ ở phía Tây Sát Hổ khẩu sao, hiện tại chúng ta bố trí công sự phòng ngự như vậy có sai phương hướng hay không?

- Người biết cái gì, đây là chỉ dụ của Nguyệt vương!

Ngũ Khôi Sơn bực mình hừ mũi một tiếng, lạnh lùng nói:

- Nếu như điện hạ đã nói như vậy, nhất định người có đạo lý gì đó! Người ở chỗ này tốn công nói lời thừa không bằng dẫn người đi lo việc bố trí cho nhanh. Nếu như đại đội số Một của người không bố trí công sự đúng thời gian quy định, bản tướng quân sẽ không tha cho người!

Vừa nghe đây là chỉ dụ của Nguyệt vương, tên đại đội trưởng nọ nhất thời tỏ vẻ nghiêm nghị cung kính, đáp lời Ngũ Khôi Sơn lĩnh mệnh mà đi.

Ngũ Khôi Sơn chậm rãi đi lên sơn khẩu, gió núi từ sơn khẩu cuộn cuộn thổi qua khiến cho chiếc áo choàng bằng da hổ sau lưng hắn tung bay lất phất.

Một tràng tiếng vó ngựa dồn dập đột nhiên từ trong hạp cốc phía Tây của Sát Hổ khẩu vang lên, Ngũ Khôi Sơn vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con khoái mã chạy như gió cuốn mây bay dưới ánh nắng chiều về phía sơn khẩu. Còn cách thật xa, kỵ sĩ trên lưng khoái mã đã dùng hết toàn lực đứng trên lưng ngựa gào to:

- Phát hiện hành tung của địch, phía Tây sơn khẩu mười dặm phát hiện hành tung của địch....

- Rốt cục tới rồi sao?

Ngũ Khôi Sơn dùng sức siết chặt chiến đao trong tay phải, đến mức các đốt ngón tay vì dùng sức quá mạnh mà trở nên trắng bệch, sau đó vội vàng quay đầu lại, quát to với các tướng sĩ của quân đoàn cấm vệ đang bận rộn lo bố trí doanh lũy công sự:

- Các dũng sĩ của liên đội số Một, bày trận...chuẩn bị nghênh địch!

Chỉ trong thoáng chốc, tiếng kèn hiệu tiến công cao vút dâng trào đã vang dội khắp cả sơn cốc. Các tướng sĩ của quân đoàn cấm vệ đang bận rộn làm việc vội vàng bỏ dụng cụ trong tay xuống, sau đó xoay người rút binh khí của mình ra, tập trung đến sơn khẩu với tốc độ nhanh nhất. Quan quân các cấp ra khẩu lệnh, tất cả nhanh chóng triển khai đội hình sát cánh chỉnh tề. Ước chừng nửa giờ sau, trong hạp cốc phía Tây sơn khẩu liền xuất hiện rất nhiều đốm lửa nho nhỏ.

Ngay sau đó, những đốm lửa nho nhỏ kia đã hội tụ thành một con rồng lửa thật dài, con rồng lửa ấy không ngừng kéo dài sang hai cánh, hình thành một đại dương mệnh mông toàn là đuốc, gần như bít chặt hạp cốc phía Tây Sát Hổ khẩu đến nỗi nước chảy không lọt. Dưới ánh lửa sáng ngời, Ngũ Khôi Sơn và các tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt có thể thấy rất rõ ràng đội hình uy nghiêm tề chỉnh của quân địch.

Trái tim Ngũ Khôi Sơn bỗng nhiên chìm xuống, mặc dù quân của hai phe còn chưa giao phong chính diện với nhau, nhưng hắn vẫn cảm thấy một luồng sát khí lạnh lẽo toát ra từ đội hình tề chỉnh uy nghiêm của đối phương. Mà luồng sát khí này cũng không giống như sát khí của các cánh quân bình thường, Ngũ Khôi Sơn theo Thu Vũ Đường lăn lộn trên chiến trường bao nhiêu năm vẫn chưa thấy qua cánh quân nào như vậy!

Trong hạp cốc phía Tây Sát Hổ khẩu.

Cổ Vô Đạo và Tất Điều Tử hộ vệ Mạnh Hổ chậm rãi giục ngựa xuất trận. Mạnh Hổ giơ roi ngựa trong tay chỉ về phía sơn khẩu phía trước được ánh đuốc chiếu sáng như ban ngày, quay đầu lại nói:

- Cũng không ra ngoài dự liệu của lão Tất, đại quân Tịnh Châu của Thác Bạt Thọ đã từ phía Đông Đại Hổ sơn xuôi xuống phía Nam, bất quá tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia vẫn còn để lại một tiểu đội nhân mã ở chỗ này.

Cổ Vô Đạo nói:

- Tướng quân, không phải là một tiểu đội, xem đội hình e rằng có đến một liên đội.

- Vậy thì sao chứ?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Mặc dù Sát Hổ khẩu hung hiểm thật, nhưng chỉ cần không có truy binh sau lưng, cho dù có hai sư đoàn của quân địch ngăn chặn, quân đoàn Tây Bộ của chúng ta cũng có thể nghiền nát bọn chúng thành bụi phấn!

- Vậy cũng phải!

Cổ Vô Đạo gật gù đầu liên tục, sau đó lại nói với vẻ lo lắng:

- Bất quá ty chức e rằng Thu Vũ Đường sẽ không chịu bỏ qua như vậy!

- Ha ha, lão Cổ người quá lo xa...

Tất Điều Tử mỉm cười tự tin:

- Nếu như có thể lựa chọn, dĩ nhiên Thu Vũ Đường sẽ không chịu bỏ qua, nhưng bây giờ nàng còn có thể lựa chọn sao? Nàng có thể bỏ qua không để ý đến thế cục hung hiểm ở Hồ Khiếu quan mà điều động tất cả đại quân của đế quốc Minh Nguyệt để đối phó quân đoàn Tây Bộ của chúng ta hay không? Huống chi quân đoàn Tây Bộ của chúng ta dễ đối phó lắm sao?

Mạnh Hổ ghìim ngựa quay đầu lại lớn tiếng quát:

- Thạch Đôn!

Thạch Đôn lập tức tiến về phía trước một bước:

- Có!

Mặc dù trong trận đánh ở Hắc Phong Khẩu Thạch Đôn đã bị thương dưới tay Tần Phong, thế nhưng thương thế cũng không đến nỗi nghiêm trọng. Đến hôm nay thì thương thế của Thạch Đôn đã hoàn toàn khỏi hẳn, cũng đã được Mạnh Hổ giao trách nhiệm đảm nhận chức sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn. Nếu như trước khi Tây chinh Mạnh Hổ để cho Thạch Đôn đảm nhiệm chức sư đoàn trưởng, nhất định sẽ có nhiều người không phục, thế nhưng bây giờ không ai dám lên tiếng phản đối. Thạch Đôn bằng vào lực lượng của mình ngăn cơn sóng dữ ở Hắc Phong Khẩu mọi người đều thấy, lúc đó nếu không nhờ liên đội Thạch Đôn của hắn, có lẽ sư đoàn số Bốn đã bị tiêu diệt toàn quân, thậm chí cả quân đoàn Tây Bộ cũng có thể vì vậy mà tan tác.

Mạnh Hổ gờ roi ngựa trong tay chỉ về phía sơn khẩu, giọng lạnh lùng:

- Kỳ hạn cho người trong vòng hai giờ phải chiếm được Sát Hổ khẩu!

- Dạ!

Thạch Đôn ầm ầm đáp lại, sau đó quay đầu lại quát to:

- Các huynh đệ sư đoàn số Bốn, triển khai đội hình công kích....

- Đội trọng thuẫn ...triển khai đội hình!

- Đội trường mâu ...triển khai đội hình!

- Đội cung tiễn thủ ...triển khai đội hình!

Bọn quan quân các cấp rồi rít ra khẩu lệnh tương ứng, sau đó đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía sơn khẩu dưới ánh đuốc chớp chớp.

- Đội cung tiễn thủ ...chuẩn bị!

Thạch Đôn ra lệnh một tiếng, năm ngàn tên cung tiễn thủ đồng loạt giương căng trường cung, từng mũi hỏa tiễn đã chĩa thẳng lên trời.

Trận đánh ở Hắc Phong Khẩu sư đoàn số Bốn tử trận hơn tám ngàn người, sau đó hơn ngàn người nữa vì bị thương quá nặng nên cũng đã bỏ mình.

Tính ra sư đoàn số Bốn đã tổn thất gần vạn người, còn liên đội cung tiễn thủ của Sơn Báo thì thương vong không lớn, chỉ tổn thất hơn trăm người. Bất quá Sơn Báo vô cùng xui xẻo đã bị thương dưới tay mãnh tướng Tần Phong của đế quốc Minh Nguyệt.

- Đốt lửa lên!

Thạch Đôn vừa ra lệnh một tiếng, lập tức có một đám binh sĩ cầm đuốc trong tay tiến lên đốt đầu mũi hoả tiễn cho bọn cung tiễn thủ.

Trong khoảnh khắc, chiến đao trong tay Thạch Đôn hung hăng phát mạnh, năm ngàn tên cung tiễn thủ đồng loạt buông tên. Trong tiếng dây cung rung động ong ong, năm ngàn mũi hoả tiễn thoảng chốc vọt thẳng lên không, vẽ trên bầu trời đêm những đường vòng cung lửa tuyệt đẹp rồi rơi xuống đầu đám quân của đế quốc Minh Nguyệt đang bày trận ở sơn khẩu.

Tại sơn khẩu.

Thân hình Ngũ Khôi Sơn vẫn an nhiên bất động, lạnh lùng quát:

- Dừng thuận!

Ngũ Khôi Sơn vừa ra lệnh, đám trọng trang bộ binh đồng loạt dừng trọng thuận dày nặng lên, che chắn cho tất cả đám quân trường mâu và cung tiễn thủ dưới bức tường trọng thuận chắc chắn ấy. Đám hoả tiễn trên không thoảng chốc đã rơi xuống, chỉ nghe vô số tiếng phập phập vang lên, trên bề mặt trọng thuận của quân đế quốc Minh Nguyệt đã cắm đầy những mũi hoả tiễn dữ tợn.

Đám mưa hoả tiễn vừa dứt, quân của đế quốc Minh Nguyệt vội vàng hạ bức tường trọng thuận che trên đầu xuống.

Sau đó một ngàn tên cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt bắt đầu vội vàng rút trường cung ra, từng mũi hoả tiễn cháy bùng bùng đã nhắm vào đội hình của quân đế quốc Quang Huy ở hạp cốc phía Tây sơn khẩu. Ở thế giới Trung Thổ có ước định ngầm dần dần đã trở thành quy củ, phạm là bắn cung vào ban đêm, cả hai phe đều dùng hoả tiễn!

Trong hạp cốc phía Tây sơn khẩu.

Liên đội Thạch Đôn cũng nhờ vào trọng thuận mà dễ dàng hoá giải đợt hoả tiễn thứ nhất của đám cung tiễn thủ đế quốc Minh Nguyệt.

Đang lúc bọn cung tiễn thủ đang tiến hành lấp hoả tiễn để phản kích đợt thứ hai, trong mắt Thạch Đôn bỗng nhiên hiện ra vẻ xảo trá, hắn đột ngột đưa tay lên quát to:

- Lần này không dùng hoả tiễn mà đổi lại dùng tên thường!

Đám cung tiễn thủ vội vàng thay tên thường, đồng loạt bắn đợt tên thứ hai về phía sơn khẩu.

Tại sơn khẩu.

Trong lúc các tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt phát giác ra đợt hoả tiễn thứ hai của đám cung tiễn thủ quân địch bắn ra hơi muộn một chút, bầu trời đêm trên đầu đột nhiên vang lên những tiếng rít gió lạnh người, Ngũ Khôi Sơn thoảng chốc sắc mặt đại biến, lớn tiếng quát to:

- Dừng thuận, mau mau dừng thuận!

Quân của đế quốc Minh Nguyệt vội vã giơ trọng thuận lên nhưng vẫn chậm.

Chỉ nghe những âm thanh xé gió kinh người vang lên, đám mưa tên dày đặc đã từ trên không bắn xuống. Những tên trọng trang bộ binh có trọng giáp còn khá, nếu như không bị bắn trúng những chỗ yếu hại như cổ hay mặt thì vẫn bình thường không phải lo lắng gì, cho dù có bị thương cũng chỉ bị chút ít ngoài da mà

thôi. Nhưng gần ngàn tên cung tiễn thủ không có trọng giáp bảo vệ thì vô cùng thê thảm, chỉ trong khoảnh khắc đã ngã xuống một mảng lớn.

Ngũ Khôi Sơn bị chọc giận đến nổi sắc mặt xanh mét, thầm nghĩ bọn man rợ đế quốc Quang Huy này thật không giữ quy củ, con bà nó quá xảo trá, không ngờ lại dùng thủ đoạn ti tiện như vậy trên chiến trường. Nhưng tức giận thì tức giận, hiện tại Ngũ Khôi Sơn cũng không biết làm sao, sau khi trải qua một đợt mưa tên vừa rồi, đám cung tiễn thủ phe mình đã chết rất nhiều, căn bản đã mất đi năng lực phản kích.

Bất đắc dĩ Ngũ Khôi Sơn không còn cách nào khác là phải hạ lệnh cho hơn ba trăm tên cung tiễn thủ còn sống sót rút lui, sau đó hạ lệnh cho đám trọng trang bộ binh giờ cao trọng thuận triển khai thế trận hình mai rùa chắc chắn.

Trong hạp cốc phía Tây sơn khẩu.

Nghe thấy bên sơn khẩu vang lên những tiếng kêu rên thảm thiết liên miên không dứt, gương mặt Thạch Đôn thoáng chốc nở nụ cười tàn nhẫn, sau đó giờ cao chiến đao trong tay phát mạnh về phía trước, lớn tiếng quát:

- Sư đoàn số Bốn... tấn công!
- Hống...
- Hống...
- Hống...

Thạch Đôn ra lệnh một tiếng, gần vạn tên trọng trang bộ binh của sư đoàn số Bốn đã triển khai đội hình chỉnh tề tiến bước thẳng về phía trước. Gần năm ngàn tên cung tiễn thủ vẫn ở nguyên tại chỗ tiếp tục bắn tên để áp chế không cho đám cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt có cơ hội phản kích.

Tại sơn khẩu.

Một tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt liêm liêm đôi môi khô khốc nói với Ngũ Khôi Sơn:

- Tướng quân, binh lực của quân địch đang tiến công ồ ạt, có tới cả vạn người, thậm chí ngay cả tiến công thử dò xét cũng không thèm làm, đã trực tiếp cho ít nhất hai liên đội trọng trang bộ binh phát động tiến công ồ ạt, có thể thấy được con mãnh hổ kia quả thật liều mạng!
- Hừ!

Ngũ Khôi Sơn hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên nói:

- Hết thấy mọi chuyện đã nằm trong dự liệu của điện hạ.

Ngừng một chút, Ngũ Khôi Sơn bỗng nhiên quay đầu lại quát lên:

- Lệnh... toàn quân rút lui!
- Cái gì? Toàn quân rút lui sao?

Chẳng những tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt nọ ngây người sửng sốt, thậm chí tên binh sĩ thổi kèn hiệu đứng sau lưng Ngũ Khôi Sơn nhất thời cũng không kịp có phản ứng, cũng người ra quên cả chuyện thổi kèn. Trong lòng hắn nghĩ không biết mình có nghe lầm không, bất luận quân của đế quốc Minh Nguyệt gặp phải cục diện khó khăn đến mức nào cũng không dễ dàng thoái lui, hôm nay làm sao vậy?

- Còn đứng ngây người ra đó làm gì? Mau thổi kèn hiệu, lệnh cho toàn quân rút lui!

Ngũ Khôi Sơn không nhận được quay đầu lại, bực mình hừ mũi một tiếng.

Ngũ Khôi Sơn đứng đầu Nguyệt vương Tứ Kiệt, tác phong của hắn xưa nay vẫn không hề có chuyện không đánh mà lui. Đương nhiên hắn cũng không muốn để cho đại quân của Mạnh Hổ dễ dàng đi qua Sát Hổ khẩu, mặc dù dưới tay hắn chỉ có một liên đội mà thôi. Nhưng trước khi xuất chinh Thu Vũ Đường đã ra

ngghiêm lệnh, một khi quân địch không tiếc gì cả triển khai trận thế tấn công mãnh liệt, vậy phải rời bỏ sơn khẩu nhường cho bọn chúng đi qua!

Dùng sức siết thật mạnh chuôi chiến đao trong tay, Ngũ Khôi Sơn rút qua kẽ răng một câu:

- Mạnh Hổ, lần này tiện nghi cho người!

165. Chương 171: Đánh Thẳng Tây Kinh

Cổ Vô Đạo ngẩng đầu nhìn quân của đế quốc Minh Nguyệt đang nhanh chóng rút lui ở phía Đông sơn khẩu, trong lòng cảm khái:

- Lão Tắt, Cổ Vô Đạo ta quả thật không bằng người, cuối cùng cũng là người đoán trúng. Tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia quả nhiên không muốn dây dưa nhiều với chúng ta tại Sát Hổ khẩu, cho nên chúng ta vừa mới triển khai thế trận, bọn chúng đã không đánh mà lui.

- Ha ha, lão Cổ người quá khen!

Tắt Điều Tử mỉm cười, đột nhiên giơ roi ngựa trong tay chỉ xuống mặt đất dưới chân ngựa:

- Tướng quân, lão Cổ, các người có thấy không, quân của đế quốc Minh Nguyệt vẫn bố trí công sự phòng ngự ở sơn khẩu, hơn nữa phương hướng phòng ngự không phải là phía Tây sơn khẩu, mà là phía Đông sơn khẩu, chuyện này có ý nghĩa gì?

- Đúng vậy!

Cổ Vô Đạo cau mày nghi hoặc:

- Địch nhân làm như vậy quả thật không có đạo lý gì cả!

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Thật không có đạo lý sao?

Tắt Điều Tử đáp không đầu không đuôi:

- Thu Vũ Đường rất cẩn thận!

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Có thể không cẩn thận sao?

Dứt lời, Mạnh Hổ và Tắt Điều Tử liếc nhìn nhau, trên mặt đồng thời nở nụ cười ra ý ngầm hiểu nhưng không nói, chỉ có Cổ Vô Đạo bị nụ cười của hai người làm cho mê hoặc, ngờ ngác không hiểu chuyện gì. Người này tâm kế cũng thâm trầm, âm mưu quỷ kế lừa gạt có thể coi là một cao nhân bậc nhất, nhưng nói về mưu lược đại cục thì còn xa mới theo kịp Mạnh Hổ và Tắt Điều Tử.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, Mã Tứ Phong của quân đoàn Bắc Phương đột nhiên giục ngựa vọt tới, ôm quyền nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân các hạ, có thể cho phép ty chức suất lĩnh sư đoàn kỵ binh đuổi giết quân địch hay không?

Mạnh Hổ khoát tay, lạnh lùng nói:

- Không cần phải đuổi giết!

Tắt Điều Tử bên cạnh cũng mỉm cười:

- Mã tướng quân, tấm lòng muốn giết địch đền nợ nước của người, chúng ta có thể hiểu được. Bất quá bọn địch phía trước sẽ rút vào trong núi rất nhanh, cho nên phái kỵ binh đuổi giết chỉ vô dụng mà thôi.

Tất Đieu Tử vừa dứt lời, quân của đế quốc Minh Nguyệt đang rút lui theo hạp cốc phía trước quả nhiên đã rẽ vào sơn cốc bên phải, sau đó theo sơn cốc rút lui sâu vào trong Đại Hổ sơn, chỉ trong khoảnh khắc những đốm lửa đã hoàn toàn biến mất trong màn đêm u ám.

Quân đoàn cấm vệ của Thu Vũ Đường và quân đoàn cận vệ của Tiêu Lăng đã hợp binh cùng một chỗ, đang trên đường từ thành Liệt Liễu dẫn đến Hổ Khiếu quan cuộn cuộn ào xuống phía Nam.

Trong thùng xe ngựa rộng rãi.

Thu Dã lấy tay chỉ bản đồ hỏi Thu Vũ Đường:

- Hoàng cô mẫu, nếu như người đã phái tướng quân Ngũ Khôi Sơn đóng ở Sát Hổ khẩu, tại sao lại hạ lệnh khi quân địch tổ chức tấn công mãnh liệt thì phải sớm rời bỏ sơn khẩu?

Mặc dù vị thái tử gia này thông minh nhưng dù sao cũng chỉ mới mười ba tuổi, vấn đề đơn thuần về quân sự còn có thể hiểu được, nhưng có liên quan đến vấn đề chính trị thì lại lộ ra vẻ kém cỏi.

Thu Vũ Đường than nhẹ một tiếng, ôn nhu nói:

- Bởi vì chúng ta không thể để cho đại quân Mạnh Hổ ở lại phía Tây Sát Hổ khẩu.

Thu Dã lại hỏi:

- Vậy tại sao Hoàng cô mẫu lại hạ lệnh cho tướng quân Ngũ Khôi Sơn đợi sau khi Mạnh Hổ đi qua lại chiếm giữ Sát Hổ khẩu một lần nữa? Hoàng cô mẫu, không phải người đã nói Mạnh Hổ không có lòng thần phục, cho nên đang nóng lòng trở về nước, nếu đã nói như vậy, chuyện hạ lệnh cho tướng quân Ngũ Khôi Sơn chiếm lại Sát Hổ khẩu không phải là dư thừa sao?

Thu Vũ Đường đưa tay nhẹ vuốt đầu Thu Dã, nói với vẻ hết sức chân thành:

- Dĩ nhiên, sau này người nhất định phải nhớ kỹ, trên thế gian này không có chuyện gì là tuyệt đối, bao gồm cả phán đoán của người. Cho dù người đối với phán đoán của mình có lòng tin đến cỡ nào, nhưng cũng phải tính đến khả năng xấu nhất có thể xảy ra để có thể bố trí phương án khắc phục tình huống ngoài ý muốn.

Thu Dã chớp chớp đôi mắt to lanh lợi, chợt hỏi:

- Nói như vậy là Hoàng cô mẫu làm chuyện ấy là vì đề phòng Mạnh Hổ sử dụng chiêu Hồi Mã thương hay sao?

- Đúng vậy!

Thu Vũ Đường nhẹ gật đầu:

- Kinh thường hay gây ra sai lầm lớn, cẩn thận dù sao vẫn tốt hơn.

- Dĩ nhiên đã hiểu.

Thu Dã lại nói:

- Trừ tướng quân Ngũ Khôi Sơn, Hoàng cô mẫu còn phái tướng quân Ngũ Khôi Phong đem quân thủ Hắc Phong Khẩu, lại còn tướng quân Ngũ Khôi Linh đem quân thủ Dao Kiếm hạp. Hoàng cô mẫu sắp xếp như vậy là muốn đề phòng cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ thừa dịp đánh thắng Tây Kinh, đâm thẳng vào trái tim của đế quốc một nhát, đúng không?

- Đúng vậy!

Thu Vũ Đường ôn nhu nói:

- Dĩ nhiên thật thông minh.

Ánh mắt Thu Dã lại nhìn sang bản đồ, nhìn chăm chăm vào sơn đạo Thiên Lang quan hẹp mà dài trên bản đồ một lúc lâu, chợt hỏi:

- Bất quá Dĩ nhi còn một vấn đề chưa nghĩ ra, vì sao Hoàng cô mẫu không cho bốn liên đội của tướng quân Ngũ Khôi Hà tận lực đến pháo đài Thiên Lang đóng quân. Chờ sau khi đại quân của Mạnh Hổ hoàn toàn xâm nhập vào sơn đạo Thiên Lang quan, lại phái tướng quân Ngũ Khôi Sơn đem quân bịt kín cửa vào phía Tây của sơn đạo Thiên Lang quan? Nếu làm như vậy, đại quân của Mạnh Hổ cũng chỉ có thể vượt qua Thanh Vân sơn, lại không có khả năng có thể dùng chiêu Hồi Mã thương được nữa!

Thu Vũ Đường nhẹ lắc đầu, ôn nhu nói:

- Dĩ nhi, còn có một điểm người phải nhớ kỹ, địch nhân trên chiến trường không phải là con cò nằm trên bàn cờ, mà là một đối thủ giảo hoạt, không phải người muốn sắp xếp như thế nào là có thể sắp xếp như thế ấy. Người muốn chờ sau khi đại quân của Mạnh Hổ hoàn toàn xâm nhập vào sơn đạo Thiên Lang quan rồi phái tướng quân Ngũ Khôi Sơn cắt đứt đường về của hắn, ý nghĩ đó rất tốt, thế nhưng muốn thực hiện trong thực tế lại hết sức khó khăn. Đừng quên dưới tay Mạnh Hổ có bao nhiêu nhân mã, có bao nhiêu kỵ binh? Chỉ sợ liên đội của tướng quân Ngũ Khôi Sơn chưa kịp tới gần sơn khẩu, kỵ binh của Mạnh Hổ đã quay đầu nghênh đón mất rồi!

- ...Còn chuyện này nữa, nếu muốn ép buộc đại quân của Mạnh Hổ vượt qua Thanh Vân sơn ở vị trí xung quanh pháo đài Thiên Lang, vậy quân địch vượt qua Thanh Vân sơn sẽ rất dễ dàng. Nhưng nếu ép bọn chúng vượt Thanh Vân sơn ở gần cửa vào sơn đạo Thiên Lang quan, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ sẽ trả một cái giá nặng nề. Nếu cô cô đoán không sai, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ có ba thành có thể vượt qua Thanh Vân sơn thành công.

- Thì ra là như vậy.

Thu Dĩ gật đầu, bỗng nói:

- Hoàng cô mẫu, vạn nhất Mạnh Hổ không vượt qua Thanh Vân sơn, rồi không đi qua những con đường hiểm trở như Sát Hổ khẩu hay Hắc Phong Khẩu, mà ngược lên hướng Bắc vòng qua Hắc Phong Lĩnh, rồi xuôi Nam xuống Đào Kiếm hạp thì sao? Chỉ bằng vào một liên đội của tướng quân Ngũ Khôi Lĩnh có thể ngăn cản nổi cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ hay sao?

- Chỉ bằng vào Ngũ Khôi Lĩnh khẳng định không thể nào ngăn cản nổi!

Thu Vũ Đường khẽ thở dài:

- Bất quá chờ cho cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ vòng qua Hắc Phong Lĩnh chạy tới Đào Kiếm hạp, lúc ấy có lẽ quân đoàn Sóc Châu của Yến lão tướng quân cũng đã chạy tới!

- Đúng rồi!

Thu Dĩ có vẻ hưng phấn:

- Dĩ nhi đã quên mất quân đoàn Sóc Châu của Yến lão tướng quân!

Không giống như vẻ vui mừng trên mặt Thu Dĩ, gương mặt Thu Vũ Đường vẫn đượm vẻ lo âu. Trong chín châu của đế quốc Minh Nguyệt, Sóc Châu ở Mạc Bắc là châu ở xa để đô nhất, mà làm cho Thu Vũ Đường lo lắng nhất cũng chính là Sóc Châu, bởi vì chỉ mới năm mươi năm trước đây, Sóc Châu này vẫn còn là một vương quốc có quốc hiệu là Đại Yến!

Mặc dù sau này lúc đế quốc Minh Nguyệt gồm thân Đại Yến quốc đã tru diệt hết huyết mạch trực hệ của vương thất Đại Yến quốc, nhưng không thể không trợ giúp cho một thế lực có họ xa với vương thất để ổn định thế cục ở Sóc Châu. Đây chính là nguyên nhân xuất hiện Yến gia ở Sóc Châu, gia chủ hiện tại của Yến gia ở Sóc Châu là Yến Thập Tam mặc dù tuổi đã thất tuần, gần đất xa trời nhưng năm người con trai của lão ta ai nấy đều là nhân tài, được người đời gọi là Sóc Châu Ngũ Hổ.

Trưởng tử là Yến Thập Tứ, đứa thứ hai là Yến Trùng Thiên, đứa thứ ba là Yến Bắc Phi, đứa thứ tư là Yến Lăng Vân nắm chắc binh quyền, tổ chức cả quân đoàn Sóc Châu kín mít như áo trời, thế lực bên ngoài không thể chen chân vào lọt. Hơn nữa vẫn còn con trai thứ năm là Yến Trường Không, dưới trướng Tư Đồ Duệ gần như đã trở thành một đại danh tướng!

Thu Vũ Đường không thể không lo lắng, thế lực của Yến gia hùng mạnh như vậy, không sớm thì muộn sẽ có một ngày nảy sinh ra giặc nội phúc quốc!

Thế nhưng hiện tại, Thu Vũ Đường lại không thể không mượn lực lượng hùng mạnh của Yến gia ở Sóc Châu, so với đại quân của đế quốc Quang Huy đang ồ ạt kéo sang xâm lấn, Yến gia ở Sóc Châu chỉ là mối nguy tiềm ẩn mà thôi.

Ra khỏi Sát Hổ khẩu về phía Đông chưa tới ba trăm dặm chính là cửa vào phía Tây của sơn đạo Thiên Lang quan.

Năm vạn bộ binh của quân đoàn Tây Bộ nhờ vào ván trượt tuyết hành quân, chỉ cần chưa tới hai ngày đã đi được hơn hai trăm dặm đường. Sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong và đám kỵ binh Man nhân của Hùng Bá Thiên cũng đồng thời chạy tới cửa vào phía Tây của sơn đạo Thiên Lang quan. Bất quá hiện ra trước mặt cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ cũng không phải là một đoạn đường bằng phẳng mà là tầng tầng trở ngại.

Một toà đại doanh thoạt nhìn vô cùng kiên cố đã sừng sững án ngữ ngay giữa sơn đạo hẹp của Thiên Lang quan.

Càng khó khăn hơn nữa, cách sơn đạo chừng năm dặm còn có thể trông thấy bóng dáng của một toà đại doanh khác nữa!

Thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Mạnh Hổ không khỏi trở nên âm trầm lạnh lẽo, sau đó dẫn Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo lao lên một ngọn núi cô độc ở bên phải của sơn đạo. Đứng trên đỉnh ngọn núi ấy nhìn về phía trước xa xa, không ngờ lại phát hiện thêm bóng dáng của hai toà đại doanh khác, trước sau tổng cộng thấy được bốn toà đại doanh kiên cố, mỗi toà đại doanh có thể chứa được ít nhất là một liên đội quân của đế quốc Minh Nguyệt!

Ánh mắt Cổ Vô Đạo toát ra vẻ lạnh lùng, giọng ngưng trọng:

- Trong tầm nhìn có thể thấy được bốn toà đại doanh, nếu như đi sâu vào núi rất có thể còn có thêm nhiều toà đại doanh hơn nữa. Dè dặt mà đoán, binh lực thủ trong mỗi toà đại doanh đều có chừng một liên đội trở lên, nói cách khác, không ngờ tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia lại để cả một sư đoàn tại sơn đạo Thiên Lang quan!

- Thật là lợi hại!

Mạnh Hổ hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

- Rốt cục tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia cũng không phải chỉ có hư danh, lợi dụng địa hình có lợi đem một sư đoàn chia ra thành năm liên đội để trấn thủ, lần lượt chống cự, như vậy sẽ sản sinh ra lực uy hiếp mạnh hơn nhiều so với tập trung lại thành một sư đoàn hoàn chỉnh! Nếu như quân địch liều mạng tử thủ, chúng ta muốn chiếm được toàn bộ bốn toà đại doanh kia ít nhất phải mất thời gian là một tháng, đến lúc ấy thì mọi chuyện đã rồi!

- Đúng vậy!

Tất Điều Tử mặt mày ngưng trọng:

- Trừ hiệu quả phòng thủ trên thực tế, sắp xếp như vậy còn tạo ra đả kích rất lớn đối với tâm lý tướng sĩ quân ta. Đánh hạ một toà đại doanh của địch nhưng vẫn còn một toà, đánh hạ được một toà nữa lại phát hiện một toà khác, thoạt nhìn giống như đánh mãi không xong, chuyện này tạo nên tâm lý buông lỏng rất lớn đối với sĩ khí của quân ta!

Mạnh Hổ hừ hừ hai tiếng, lạnh lùng nói:

- Xem tình hình này, tiểu quả phụ Thu Vũ Đường muốn ép chúng ta vượt qua Thanh Vân sơn!

- Vượt qua Thanh Vân sơn sao?

Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo đồng thời biến sắc:

- Tướng quân, vượt qua Thanh Vân sơn không dễ đâu!

- Lão Tất lão Cổ các người cứ yên tâm, ta còn chưa ngu đến mức vượt qua Thanh Vân sơn!

Trong mắt Mạnh Hổ đột nhiên thoáng qua một vẻ tàn bạo, gằn giọng nói:

- Bất quá xem thể trận mà tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia cho triển khai, rõ ràng là muốn ép chúng ta phải vượt qua Thanh Vân sơn! Nếu như tiểu quả phụ kia tỏ ra không thức thời như vậy, một lòng muốn bức chúng ta vào tuyệt lộ, chắc có lẽ phải dạy cho nàng một bài học!

Đôi mày Tất Điều Tử không khỏi nhíu chặt, chuyện mà hắn lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra, quả nhiên Mạnh Hổ đã bị chọc giận.

Cổ Vô Đạo mơ hồ hiểu ra ý ở ngoài lời của Mạnh Hổ, giọng ngưng trọng:

- Ý của tướng quân là... là dùng chiêu Hồi Mã thương sao?

- Đúng, dùng chiêu Hồi Mã thương, đánh thẳng tới Tây Kinh, đâm một nhát ngay tim để quốc Minh Nguyệt!

Mạnh Hổ hung hăng nắm chặt đôi tay cứng như sắt, gào lên dữ tợn:

- Nhất định phải làm cho tiểu quả phụ Thu Vũ Đường nhớ kỹ, Mạnh Hổ ta... cũng không phải là dễ chọc!

166. Chương 172: Mở Ra Hổ Khiếu Quan

Cổ Vô Đạo nghe vậy không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, run giọng nói:

- Đánh thẳng Tây Kinh sao? Vậy...

- Có phải ngươi cảm thấy rất kinh ngạc hay không?

Mạnh Hổ cười tàn nhẫn:

- Kinh ngạc cũng phải! Ngay cả lão Cổ ngươi còn phải kinh hãi giật mình, tin tưởng rằng người khác cũng cảm thấy giật mình kinh hãi y như vậy, e rằng ngay cả tiểu quả phụ Thu Vũ Đường nọ cũng không ngờ rằng Mạnh Hổ ta dám tập kích Tây Kinh! Chiến thuật này đầy đủ các yếu tố xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, lại mang tính chất đột ngột, hy vọng thành công sẽ tăng lên rất nhiều!

Tất Điều Tử nói:

- Tướng quân, xuất kỳ bất ý vẫn có thể có, công kỳ vô bị thì chưa chắc. Nếu như ty chức đoán không sai, Thu Vũ Đường ngoại trừ sự đề phòng ở Sát Hổ khẩu, e rằng ở Hắc Phong Khẩu và Đào Kiếm hạp cũng sẽ có trọng binh đóng giữ!

- Không cần phải lo lắng nhiều như vậy!

Mạnh Hổ vung tay, hung hăng nói:

- Cho rằng tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia đã sớm nghĩ tới, hơn nữa đã chuẩn bị tốt phương pháp đối phó, chuyện đi Tây Kinh chúng ta cũng đã định rồi! Nàng muốn đẩy chúng ta vào tuyệt lộ, ngược lại chúng ta sẽ ngoạm nàng một phát, để cho tiểu quả phụ kia biết được sự lợi hại của chúng ta!

Tất Điều Tử nói với giọng ngưng trọng:

- Tướng quân có nghĩ rằng con đường này đầy chông gai trở ngại, hung hiểm vạn phần hay không?

- Chông gai trở ngại, hung hiểm vạn phần?

Mạnh Hổ hỏi ngược lại:

- Vậy nếu phải vượt qua Thanh Vân sơn lại không có chông gai trở ngại, hung hiểm vạn phần hay sao? Nếu cả hai đường đều nguy hiểm, như vậy tại sao không đi con đường có thể khiến cho Thu Vũ Đường và đế quốc Minh Nguyệt cảm thấy đau đớn không chịu nổi? Thu Vũ Đường nàng muốn ép người vào tuyệt lộ, vậy nàng cũng nên biết phải trả một cái giá đắt đến mức nào!

- Nếu như tâm ý tướng quân đã quyết, vậy ty chức không dám nói thêm gì nữa!

Tất Đâu Tử gật đầu mạnh mẽ, giọng nói đượm vẻ ngưng trọng:

- Nhưng hành động đi Tây Kinh lần này nhất định phải giữ bí mật tuyệt đối, ít nhất trước khi đánh tới Tây Kinh không được lộ ra chút phong thanh. Nếu không, một khi để Tây Kinh có sự phòng bị sẵn sàng, trong thời gian ngắn muốn công chiếm Tây Kinh là tuyệt đối không thể được! Nếu như không thể công hạ Tây Kinh, hành động trả thù về mặt quân sự lần này cũng hoàn toàn mất hết ý nghĩa!

Cổ Vô Đạo nói:

- Nhưng gần mười vạn đại quân tiến đến Tây Kinh, muốn đi mà không lộ ra chút phong thanh nào dường như không dễ dàng gì!

Trong mắt Tất Đâu Tử bỗng nhiên thoáng qua một tia sát cơ lạnh lẽo:

- Nhưng cũng không phải không có biện pháp.

- Biện pháp thì có!

Cổ Vô Đạo gật đầu, gần giọng nói:

- Không phải chúng ta đã lột mấy ngàn bộ chiến bào của đế quốc Minh Nguyệt trên người quân Định Châu hay sao? Vốn chỉ là muốn lo xa một chút, không ngờ hôm nay đã có tác dụng rất lớn. Tướng quân có thể cho sư đoàn khinh kỵ binh của Mã Tứ Phong giả trang thành khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt đi tuần tra bốn phía, tiến hành tiêu diệt sạch sẽ phía trước con đường mà đại quân ta sẽ đi Tây Kinh. Phàm những ai có khả năng phát hiện ra hành tung của quân ta, nhất loạt chém tận giết tuyệt!

Tất Đâu Tử cũng nói:

- Mặc dù làm như vậy hơi tàn nhẫn, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Mạnh Hồ lạnh lùng:

- Quyết định như vậy đi, đây là do Thu Vũ Đường tự chuốc lấy, không thể trách người khác được!

Tất Đâu Tử lại nói:

- Tướng quân, như vậy bây giờ bàn về lộ tuyến hành quân đi thôi! Nơi này muốn đi tới pháo đài Thiên Lang có hai con đường, một đường là đi qua Sát Hồ khẩu, Hắc Phong Khẩu theo Đạo Kiếm hợp xuôi Nam thẳng tới Tây Kinh. Con đường này tương đối gần, nhưng dọc đường phải trải qua Sát Hồ khẩu, Hắc Phong Khẩu, e rằng hai nơi đó sẽ có trọng binh của đế quốc Minh Nguyệt trấn thủ, có thể làm cho chúng ta chậm trễ không ít thời gian.

Mạnh Hồ lắc đầu:

- E rằng con đường này không thông, còn đường kia thì sao?

Tất Đâu Tử nói:

- Đường thứ hai là đi thẳng về phía Bắc vòng qua Hắc Phong Lĩnh, trước hết xâm nhập sâu vào hướng Đông Tinh Châu, sau đó đi qua Đạo Kiếm hợp xuôi Nam thẳng tới Tây Kinh. Chỗ tốt của con đường này là dọc đường chỉ phải gặp mỗi một chỗ ngăn trở là Đạo Kiếm hợp, nhưng cái dở của nó là phải đi qua quãng đường dài hơn ngàn dặm!

- Vậy đi đường này thôi!

Mạnh Hồ trầm ngâm giây lát, rất nhanh đã quyết định:

- Hơn ngàn dặm đường nói gần không gần, nói xa cũng không phải là xa, nhất là tối hôm qua tuyết rơi rất nhiều, nhờ vào ván trượt tuyết, một ngày hành quân cấp tốc vượt qua hai trăm dặm cũng không phải là không được. Như vậy hơn một ngàn dặm đường cũng chỉ mất thời gian chừng năm sáu ngày là cùng, nhưng cũng khoảng thời gian ấy chưa chắc đã công chiếm được Sát Hồ khẩu!

- Tướng quân anh minh!

Tất Đâu Tử cười đầy âm hiểm:

- Hơn nữa ty chức còn một dự cảm.

Mạnh Hổ ủa một tiếng, hỏi:

- Lão Tắt người có dự cảm gì?

Tắt Điều Tử nói với giọng âm trầm lạnh lẽo:

- Lần này Thu Vũ Đường và đế quốc Minh Nguyệt nhất định sẽ thiệt thòi rất lớn! Bởi vì bọn chúng tuyệt đối không ngờ tới cánh quân đường Bắc của chúng ta hành quân cấp tốc đến nỗi có thể mỗi ngày đi được hơn trăm dặm, hơn nữa có thể hành quân liên tục trong nửa tháng mà không ảnh hưởng đến thể lực. Trong lịch sử chiến tranh ở thế giới Trung Thổ từ trước tới nay, chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy!

- Nói rất đúng!

Mạnh Hổ hừ một tiếng:

- Lần này chính là vì muốn cho Thu Vũ Đường và đế quốc Minh Nguyệt chịu thiệt thòi nhiều, để cho bọn họ vĩnh viễn luôn luôn nhớ kỹ, Mạnh Hổ ta và quân đoàn Mãnh Hổ không dễ dàng trêu chọc!

Ba người vừa thương nghị xong đại kế, đột nhiên phía sau vang lên một tràng tiếng bước chân dồn dập.

Mạnh Hổ nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy Mã Tứ Phong bước dài lên ngọn cô phong, ôm quyền thi lễ:

- Tướng quân!

Mạnh Hổ khoát khoát tay lạnh nhạt:

- Tướng quân Tứ Phong, miễn lễ!

Mã Tứ Phong hít sâu một hơi:

- Tướng quân, ty chức có câu này không biết có nên nói hay không?

Mạnh Hổ cau mày lạnh lùng:

- Chuyện nên hỏi thì cứ hỏi, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi!

- Nếu là như thế, vậy ty chức xin mạo phạm.

Mã Tứ Phong cắn răng, trầm giọng hỏi:

- Có phải tướng quân chuẩn bị rút quân về nước theo sơn đạo Thiên Lang quan hay không?

Sắc mặt Mạnh Hổ lập tức trầm xuống, cau mày không đáp.

Mã Tứ Phong hào khí dâng lên trong lồng ngực, cao giọng nói:

- Ty chức phụng mệnh Tổng đốc Trọng Sơn điều động sang quân đoàn Tây Bộ, lẽ ra phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của tướng quân mới đúng. Nhưng dù sao đi nữa ty chức cũng là quân nhân của đế quốc, có câu này ty chức cần phải nói, nếu như tướng quân rút quân về nước, tương lai chỉ sợ khó thoát khỏi tội danh lâm trận bỏ chạy!

Mạnh Hổ lạnh lùng:

- Nếu như bản tướng quân cố ý rút quân về nước, tướng quân sẽ làm sao?

Mã Tứ Phong đáp:

- Trước khi chưa nhận được mệnh lệnh của Tổng đốc Trọng Sơn, ty chức hoàn toàn nghe theo sự sai khiến của tướng quân!

Sắc mặt Mạnh Hổ lúc này mới hoà hoãn lại, lạnh lùng nói:

- Tướng quân Tứ Phong người suy nghĩ nhiều quá, ai nói với tướng quân rằng bản tướng quân sẽ theo sơn đạo Thiên Lang quan rút lui về nước? Sự thật ngược lại với suy nghĩ của người, chẳng những bản tướng quân không chuẩn bị rút quân về nước, thậm chí đang chuẩn bị xâm nhập sâu vào lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt, ngàn dặm bôn ba đánh tới Tây Kinh!

- Sao?

Mã Tứ Phong nghe vậy ánh mắt nhất thời trở nên phấn chấn, giọng ngưng trọng:

- Tướng quân muốn suất lĩnh đại quân đánh tới Tây Kinh sao?

- Không sai!

Mạnh Hổ gầm giọng:

- Bất quá muốn hoàn thành mục tiêu chiến lược này, vẫn phải nhờ vào sự đoàn kết kỵ binh của tướng quân!

Đột nhiên Mã Tứ Phong đứng thẳng người ưỡn ngực ra hiên ngang nói:

- Tỳ chức vẫn chỉ một câu nói vừa rồi, trước khi nhận được mệnh lệnh của Tổng đốc Trọng Sơn, tỳ chức thề nghe theo tướng quân sai khiến. Cho dù là leo lên núi đao hay nhảy vào vạc dầu, tỳ chức và các huynh sự đoàn số Bốn cũng sẽ tuyệt đối không chút cau mày!

Tại Hồ Khiếu quan, trận kịch chiến đã giằng co suốt ba mươi sáu ngày trời.

Bên ngoài quan, trung quân bản trận của đế quốc Quang Huy.

Về mặt Mông Diễn hưng phấn xoay người hét lớn với tên quân truyền lệnh:

- Truyền lệnh của ta, tập trung tất cả hai trăm máy bắn đá cỡ lớn oanh kích vào hai chỗ khe nứt trên tường quan, đập thật mạnh cho bản vương! Tường của Hồ Khiếu quan càng nhanh sập, đại quân của đế quốc Minh Nguyệt càng nhanh chóng tan rã, ha ha ha...

Bên trong quan, trên mảnh đất trống cách tường quan mấy chục bước, trọng trang bộ binh của đế quốc Minh Nguyệt đông như kiến đã triển khai đội hình chờ sẵn.

Trước trận của đám trọng trang bộ binh kia, Tư Đồ Duệ một thân trọng giáp, mắt nhìn chăm chú vào khe nứt trên tường quan càng ngày càng rộng, sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng khác thường.

Ầm...ầm...

Liên tục có những khối đá lớn bắn tới ầm ầm, hung hăng nện vào mặt ngoài tường quan. Mỗi lần bị nện kịch liệt như vậy, khe nứt trên tường quan lại tiếp tục mở rộng ra thêm vài phân, còn có rất nhiều vết nứt nhỏ như mạng nhện lan ra khắp bốn phương tám hướng trên tường quan, tường quan vốn vô cùng kiên cố giờ đây đã lung lay sắp ngã.

Cảnh Trung đứng nghiêm phía sau Tư Đồ Duệ, lo lắng trùng trùng:

- Đại nhân, xem tình hình này có lẽ tường quan không thể chịu được bao lâu nữa.

Tư Đồ Duệ nhẹ gật đầu, ngưng giọng nói:

- Cho các tướng sĩ trên tường quan rút lui xuống hết, còn ở lại canh giữ trên đó thật quá nguy hiểm!

Tư Đồ Việt liềm liềm đôi môi khô khốc, nói với giọng khàn khàn:

- Tổng đốc đại nhân, một khi tường quan sụp đổ, e rằng tình thế sẽ trở nên vô cùng khó khăn!

- Khó khăn cũng phải đánh!

Tư Đồ Duệ trầm giọng:

- Cho dù là dùng thân thể cũng phải lấp kín lỗ hổng!

Về mặt Thác Bạt Dã vô cùng đau khổ, rít giọng nói:

- Nhưng quân ta thương vong thật sự quá nặng nề, chúng ta cần phải có viện quân!

Trận kịch chiến trong ba mươi sáu ngày qua đúng nghĩa là kịch chiến thật sự. Từ trước tới giờ Mông Diễn không hề biết thương xót binh sĩ, từ lúc bắt đầu tấn công ngày thứ nhất cho đến hôm nay không tiếc gì cả toàn lực tấn công mạnh mẽ không ngừng. Sau khi trải qua ba mươi sáu ngày trời kịch chiến, đại quân trung lộ của Mông Diễn đương nhiên là thương vong rất nặng, nhưng quân đoàn Thanh Châu của Tư Đồ Duệ cũng chết nhiều không kém!

Thu Vũ Đường để lại cho Tư Đồ Duệ bốn sư đoàn của quân đoàn Thanh Châu, lại thêm ba sư đoàn của quân đoàn Ứng Châu, tổng cộng là mười hai vạn đại quân. Nhưng sau khi trải qua ba mươi sáu ngày kịch chiến, con số tử vong đã lên đến sáu vạn người, trọng thương hơn chín ngàn người, hiện tại số binh sĩ còn có thể ra chiến trường đã không còn đủ hai sư đoàn nữa, như vậy có thể thấy được mức độ ác liệt của cuộc chiến!

Dĩ nhiên, đại quân của đế quốc Quang Huy bên ngoài quan cũng thương vong rất nặng nề. Quân đoàn cận vệ của Mông Diễn còn khá, quân đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang và quân đoàn Tây Nam của Nhạc Ngu đã tổn thương khá nặng. Nếu như tiếp tục kịch chiến như vậy thêm chừng nửa tháng, hai quân đoàn kia căn bản có thể nói là sẽ bị tiêu diệt toàn quân!

Tư Đồ Duệ suy nghĩ một chút, quay đầu lại nói với Cảnh Trung:

- Cảnh Trung, người lập tức chạy tới cảng Phong Lâm, bảo tướng quân Tiêu Thành Đồng lập tức điều động hai liên đội trọng trang bộ binh của quân đoàn Thủy sư tới Hồ Khiếu quan!

Trận chiến cho đến lúc này, bảy sư đoàn đế quốc Minh Nguyệt bên trong Hồ Khiếu quan cũng đã thương vong hơn phân nửa, hơn nữa đã trong tình trạng kiệt sức, hiện tại dù chỉ tăng cường thêm được hai liên đội trọng trang bộ binh thủ hạ của Tiêu Thành Đồng nhưng vẫn là một cánh quân sung sức. Vốn Tư Đồ Duệ còn muốn để chậm hơn nữa mới điều động tới cánh quân sung sức này, nhưng bây giờ xem ra không thể nào trì hoãn nữa!

- Dạ!

Cảnh Trung ôm quyền cung kính vái chào Tư Đồ Duệ, lĩnh mệnh mà đi.

Vù...vù...

Hai khối đá thật lớn bay trên không trung mang theo tiếng rít chói tai, vô tình nện thật mạnh vào khe nứt trên tường quan. Tường quan lung lay muốn ngã rung lên hai cái thật mạnh, sau đó sụp xuống đánh rầm. Vô số gạch đá vỡ vụn văng ra bốn phía, một đám bụi mù mịt trong thoáng chốc lan tràn ra khắp nơi.

Bên ngoài Hồ Khiếu quan.

- Ha ha ha!

Mông Diễn ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, sau đó hét lớn với giọng khản đặc:

- Tốt, rất cực đã mở được Hồ Khiếu quan, quân đoàn cận vệ... Tấn công! Tấn công! Tấn công!

167. Chương 173: Hậu Sinh Khả Uý

Tư Đồ Duệ quay đầu lại, ánh mắt nhìn thật lâu tất cả tướng sĩ của quân đoàn Thanh Châu đang sẵn sàng chờ đón quân địch:

- Các dũng sĩ quân đoàn Thanh Châu, thời điểm hy sinh thân mình vì đế quốc đã tới, giết!

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Đám tướng sĩ của quân đoàn Thanh Châu đang nghiêm trận sẵn sàng chờ đón quân địch lập tức gào lên, khí thế mạnh mẽ như dờn non lấp biển.

Tư Đồ Việt và Thác Bạt Dã tay cầm chiến đao hung hăng dẫn đầu, mỗi người chia nhau suất lĩnh năm trăm tên trọng trang bộ binh như cơn sóng thủy triều cuộn cuộn ào thẳng vào trong đám bụi mù mịt, sau đó đập lên đồng đồ nát xông thẳng về phía lỗ hổng. Gần như cùng lúc đó, đại quân của đế quốc Quang Huy chờ đợi bên ngoài quan đã lâu cũng chen chúc ào tới.

Hai cánh quân nhưng hai luồng nước lũ mãnh liệt ập thẳng vào nhau. Cuộc chiến liều mạng rất cục cũng đã bắt đầu!

Khi chiến sự tại Hồ Khiếu quan bắt đầu bước vào giai đoạn liều mạng với nhau, đế quốc Tinh Hà ở phương Bắc lại xuất hiện biến hoá đầy kịch tính. Cánh quân thiết kỵ Nam Bộ của đế quốc Tinh Hà ồ ạt xâm lược phía Nam gần như vừa mới bắt đầu đã lập tức gấp rút thu quân, quá trình chiến sự diễn ra vô cùng ngắn ngủi, thế nhưng thất bại vô cùng thảm hại ngoài dự đoán của mọi người!

Sâu trong đại hoang sơn. Hồ Lô cốc.

Thân vương Nam Bộ Tần Xuyên của đế quốc Tinh Hà đích thân suất lĩnh mười vạn thiết kỵ theo đường tắt sâu trong đại hoang sơn thẳng tiến về hướng Nam.

Đại quân vừa tiến vào một hạp cốc sâu, đại tướng tâm phúc Phong Khinh Dương bỗng nhiên phát hiện địa hình hạp cốc hơi kỳ quái, liền giục ngựa lên phía trước nói với Tần Xuyên:

- Vương gia, địa hình nơi này có vẻ cổ quái!

Tần Xuyên lười biếng nhìn nhìn hai bên sườn hạp cốc một chút, nói với vẻ không đồng tình:

- Địa hình nơi này thì có gì là cổ quái?

Phong Khinh Dương giơ mã đao trong tay lên chỉ hai bên sườn cong cong của hạp cốc, giọng có vẻ nghiêm trọng:

- Vương gia ngài xem, địa hình hai đầu hạp cốc vô cùng hẹp, nhưng ở giữa lại rất rộng. nếu chờ sau khi mười vạn thiết kỵ của ta hoàn toàn tiến vào hạp cốc rồi chặn kín hai cửa ra vào hạp cốc, chúng ta sẽ lập tức trở thành cá trong chậu.

- Buồn cười!

Tần Xuyên lạnh lùng:

- Nơi thâm sơn cùng cốc này có thể có phục binh của đế quốc Quang Huy hay sao?

- Đúng vậy!

Một tên đại tướng tâm phúc khác tên là Thiết Chiến vốn từ trước tới giờ bất hoà với Phong Khinh Dương liền lên tiếng châm chọc:

- Cho dù có phục binh đi nữa, thì có thể có bao nhiêu phục binh? Cho dù đế quốc Quang Huy có điều động toàn bộ hai quân đoàn Bắc Phương và Đông Bắc đến nơi thâm sơn cùng cốc này, cũng chưa chắc đã làm nên chuyện!

Tần Xuyên quay đầu lại hỏi đội trưởng cận vệ Tần Tam:

- Tần Tam, thám mã nói như thế nào?

Tần Tam, nói với giọng vô cùng chắc chắn:

- Xin Vương gia và hai vị tướng quân yên tâm, nơi này tuyệt đối không có phục binh.

- Báo!

Tần Tam vừa dứt lời, chợt có thám mã phi nhanh từ phía trước trở về, lớn tiếng bẩm báo:

- Vương gia, phía trước sơn đạo bị lún, làm cản trở đường đi của đại quân.

- Lún?

Tần Xuyên nhíu mày bực bội hừ một tiếng:

- Thật là xui xẻo!

Phong Khinh Dương không nhịn được lại hỏi:

- Vương gia, có thể nào có bẫy rập hay không?

- Bẫy rập? Có bẫy rập gì chứ?

Tần Xuyên lộ vẻ không đồng tình hừ một tiếng, lại nói với Tần Tam:

- Tần Tam, người lập tức dẫn người đi xử lý sơn đạo cho mau!

- Dạ!

Tần Tam đáp ứng một tiếng. lĩnh mệnh mà đi.

Tần Xuyên lại nói với Phong Khinh Dương và Thiết Chiến:

- Truyền lệnh toàn quân, tiến vào trong hạp cốc tạm thời nghỉ ngơi, chờ sau khi khai thông sơn đạo lại tiếp tục hành quân.

Thiết Chiến lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Tuy rằng trong lòng Phong Khinh Dương nghĩ ra biện pháp, thế nhưng không dám nói ra sợ làm cho Tần Xuyên thêm tức giận. Tuy nhiên hắn vẫn cẩn thận, ra lệnh cho hai vạn khinh kỵ binh dưới tay không được tiến vào hạp cốc.

Trên sườn núi bên phải hạp cốc.

Sa Phá Lang bước nhanh tới trước mặt Nhạc Mông, bực bội nói:

- Trưởng quan, phần lớn khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà đã tiến vào trong hạp cốc, chỉ còn có hai vạn ba ngàn khinh kỵ binh ở lại bên ngoài.

Thạch Thiên Trụ nói:

- Trưởng quan, có nên chờ một chút hay không?

- Không thể đợi nữa!

Nhạc Mông quả quyết:

- Tuy rằng chúng ta chuẩn bị đầy đủ nhưng cũng không thể loại trừ xuất hiện tình huống bất ngờ. Một khi đám vật dẫn hoả chôn trong hạp cốc bị quân địch phát hiện ra, vậy kế hoạch chúng ta chuẩn bị bấy lâu trong nháy mắt sẽ tiêu tan thành mây khói. Huống chi phần lớn khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà đã tiến vào trong cốc, hiện tại đã có thể bắt đầu kế hoạch rồi!

Thạch Thiên Trụ, Sa Phá Lang nắm tên đại đội trưởng Thiểm tộc âm thầm tuân lệnh, lĩnh mệnh mà đi.

Bên trong Hồ Lô cốc, trên mảnh đất trống.

Hai gã người hầu trải thảm lông dê trên mặt cỏ ẩm ướt, Tần Xuyên lập tức bước tới thảm lông dê đặt mông ngồi xuống, cạnh đó hai gã người hầu liền nổi lửa lên, lấy rượu sữa ngựa hâm nóng và thịt dê khô mang ra nướng. Chỉ trong thoáng chốc, trong hạp cốc liền thoảng thoảng mùi rượu sữa ngựa và mùi thịt dê nướng thơm lừng.

Tần Xuyên đang chuẩn bị ngón ngấu, tên người hầu bên cạnh đột nhiên kêu to:

- Phục binh, phục binh của quân địch!

- Sao?!

Tần Xuyên nghe vậy giật mình kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy trên sườn núi bên phải hạp cốc xuất hiện một đám cung tiễn thủ của đế quốc Quang Huy, từng mũi tên nhọn hoắt đang nhắm vào đại quân đang nghỉ dưới đáy cốc. Lúc Tần Xuyên nhìn thấy từng mũi tên kia ở đầu đều có một ngọn lửa đang cháy, hần lập tức cảm thấy lòng mình nặng trĩu.

Bỗng nhiên lúc ấy, một loạt hỏa tiễn từ trên không bay xuống, trong cốc lập tức nổi lên mấy chục đám lửa nhỏ.

- Mau, mau mau dập lửa!

Tần Xuyên giật mình kinh hãi vội nhảy dựng lên, nhưng hần còn chưa dứt lời, đã có thêm rất nhiều mũi hỏa tiễn từ trên hai bên sườn núi bắn xuống. Rất nhanh trong hạp cốc đã nổi lên mấy chục đám lửa, càng làm cho người khác phải giật mình là những đám lửa này một khi đã nổi lên rất khó lòng dập tắt. Chỉ trong khoảng thời gian uống hết chung trà, bên trong hạp cốc khói đen đã bốc lên cuộn cuộn, lửa đỏ cháy bùng bùng.

- Hồng rồi, quân địch có mai phục!

Rốt cục Tần Xuyên cũng đã định thần lại kêu to một tiếng, vội vã ra lệnh cho toàn quân rút ra khỏi hạp cốc, nhưng bây giờ đã không còn kịp nữa.

Một tràng tiếng nổ như long trời lở đất vang lên, vô số gỗ khúc, đá tảng và củi khô từ hai bên sườn Hồ Lô cốc lăn xuống âm ẩm, hoàn toàn bịt kín hai cửa ra vào hạp cốc. Ngoại trừ hơn hai vạn khinh kỵ binh của Phong Khinh Dương ra, bảy vạn khinh kỵ binh của Tần Xuyên đã bị giam hãm toàn bộ bên trong Hồ Lô cốc.

- Vương gia, cửa cốc hai đầu đều đã bị bịt kín!

- Chúng ta không ra được, con bà nó không ra được!

- Vương gia, dưới đất chôn toàn là con bà nó các vật dẫn hỏa như lưu huỳnh, dầu hỏa!

- Bẫy rập, đáng chết, con bà nó căn bản là một bẫy rập đã được bố trí vô cùng tỉ mỉ, chúng ta bị lừa rồi!

Mười mấy tên tướng lĩnh cao cấp đều tụ tập đến bên cạnh Tần Xuyên, cả bọn mặt lộ vẻ sầu thảm. Một trận khói dày đặc ủa tới làm cho ai nấy sặc sụa, sau đó đều ho khan liên tục. Tần Xuyên cũng lấy tay che kín miệng mũi, ho khan đến nỗi gập đôi người lại. Ngọn lửa bùng bùng đang từ bốn phương tám hướng lan dần đến chỗ này, giữa biển lửa rừng rực ấy, rất đông khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà đang cuống cuống chạy loạn lên, ai nấy đều giẫy dụa kêu khóc.

- Xong, tất cả đã xong!

Tần Xuyên buồn bã than dài, chỉ thấy trước mặt trời đất quay cuồng rồi tối sầm lại...

Trên sườn núi bên phải Hồ Lô cốc.

Trong cốc lửa cháy rất lớn, tuy rằng bọn Nhạc Mông đứng trên vách núi cao nhưng vẫn có thể cảm nhận rất rõ ràng hơi nóng từ biển lửa dưới kia bốc lên nóng rực. Trong biển lửa tham lam cắn nuốt ấy, vô số khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà đang chạy loạn cả lên, tiếng kêu la thảm thiết trước khi chết vang tận mây xanh, làm cho người khác nghe thấy cảm thấy rợn tóc gáy.

Thạch Thiên Trụ liếm đôi môi khô khốc, giọng ngưng trọng:

- Trưởng quan, lửa lớn như vậy, đám khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà bên trong cốc cho dù là đúc bằng sắt thép e rằng cũng phải chảy ra thành nước mà thôi.

- Đúng vậy!

Sắc mặt Sa Phá Lang cũng lộ ra vẻ ngưng trọng:

- Bấy, tám vạn khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà bị vây trong hạp cốc coi như xong đời!

Trên khuôn mặt trắng trẻo của Nhạc Mông đã đỏ lên một mảng lớn, không biết là vì sức nóng của biển lửa bên dưới, hay là vì nguyên nhân khác. Hít thật sâu một hơi, tên liên đội trưởng trẻ tuổi này nói với giọng hơi run rẩy:

- Còn mấy vạn khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà không tiến vào trong hạp cốc thì sao? Bọn chúng có phản ứng gì?

Thạch Thiên Trụ chỉ chỉ tay, nghiêm giọng:

- Bọn chúng đã quay về theo đường cũ!

- Phù....

Nhạc Mông thở ra một hơi thật dài, bỗng nhiên nói:

- Chúng ta cũng bắt đầu rút lui là vừa, nước lửa vô tình, thế lửa lớn như vậy đã hoàn toàn không thể nào khống chế. Một khi biển lửa thiêu lên tới hai bên sườn núi, lúc ấy chúng ta có muốn đi thì đã muộn, sẽ rơi vào tình cảnh tự châm lửa đốt mình, việc này truyền ra ngoài ắt sẽ bị người đời cười chê!

Thành Đại Cô.

Một con khoái mã phi nhanh dưới ánh tà dương đỏ chói, kỵ sĩ vừa giục ngựa chạy như điên vừa lớn tiếng hét dài:

- Đại thắng, Hồ Lô cốc đại thắng!

Tên tiểu đội trưởng của quân thủ vệ ở cửa thành không dám chậm trễ, vội vàng hạ lệnh mở cửa thành. Kỵ sĩ cỡi khoái mã kia liền giục ngựa nhanh như gió cuốn mây bay dũng mãnh ào vào trong thành Đại Cô, nhanh chóng biến mất trên con đường vắng vẻ lạnh lùng tịch mịch, chỉ còn sót lại một tràng tiếng hét dài vang vang, quay cuồng kích động cả trong lẫn ngoài thành, vang mãi không thôi.

Thành Đại Cô, trong hành dinh của Lý Vũ.

Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ đang triệu tập tham mưu trưởng tâm phúc La Bình An nghị sự.

Lý Vũ nói:

- Căn cứ theo tin tức do mật thám báo về, Thân vương Nam Bộ Tần Xuyên của đế quốc Tinh Hà đã tập kết xong mười vạn khinh kỵ binh năm ngày trước, thế nhưng đã năm ngày trôi qua, lại không có thêm tin tức gì nữa. Chẳng lẽ Tần Xuyên muốn thay đổi không xâm nhập từ phía Nam, mà xâm nhập từ phía Tây đại hoang sơn xuôi Nam xuống hành tỉnh Tây Bắc hay sao?

La Bình An nói:

- Đại nhân, khả năng này không phải là không thể!

Lý Vũ nói:

- Nếu như khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà quả thật muốn đổi hướng xâm nhập hành tỉnh Tây Bắc, hừ, vậy không quan hệ gì tới bản Tổng đốc!

- Phụ thân, đại thắng, đại thắng rồi!

Lý Vũ vừa dứt lời, Lý Cử đột nhiên xông vào.

Lý Cử là sư đoàn trưởng của sư đoàn số Một quân đoàn Đông Bộ, cũng là con cả của Lý Vũ, bình thường rất được Lý Vũ coi trọng. Lúc này Lý Vũ thấy con trai mình đột ngột xông tới như thế, không khỏi cau mày:

- Cái gì đại thắng? Nói không có đầu có đuôi gì cả, dù sao bây giờ người cũng đã trưởng thành sao lại cư xử như một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu thế kia? Ôi, biết đến bao giờ người mới có thể trở nên trầm ổn đây...

- Ui chao, phụ thân...

Lý Cử không để ý đến những lời trách mắng của Lý Vũ, phần khởi kêu to:

- Quân ta đại thắng ở Hồ Lô cốc, mười vạn khinh kỵ binh của Tần Xuyên gần như bị Nhạc Mông thiêu thành tro bụi. Bây giờ đế quốc Tinh Hà đừng nói đến chuyện xâm lược phía Nam, cho dù chúng ta tập kết đại quân tiến sát tới thảo nguyên Mạc Nam tiến hành phản kích, chỉ sợ thảo nguyên Mạc Nam của đế quốc Tinh Hà cũng không còn sức chống đỡ!

- Cái gì?

La Bình An nghe vậy không nhịn được lập tức đứng bật dậy.

Lý Vũ cũng đột ngột ngẩng đầu lên, trầm giọng hỏi lại:

- Người nói là mười vạn khinh kỵ binh của Tần Xuyên bị Nhạc Mông phóng hỏa đốt cho một trận?

- Ai nói không phải???

Lý Cử phần khích:

- Thật sự con cũng không ngờ, tiểu tử Nhạc Mông này có thể tính trước được khinh kỵ binh đế quốc Tinh Hà của Tần Xuyên sẽ theo đường Hồ Lô cốc bí mật xuống phía Nam, cho nên trước đó đã bố trí cẩn thận một cái bẫy chết người. Giỏi cho một trận hỏa hoạn, hai đại quân đoàn khinh kỵ binh ở thảo nguyên Mạc Nam của đế quốc Tinh Hà gần như bị tiêu diệt toàn quân, chỉ có không tới ba vạn khinh kỵ binh chạy thoát.

- Hậu sinh khả ụ, quả thật là hậu sinh khả ụ!

Bỗng nhiên Lý Vũ đứng dậy, bước qua bước lại trước hành dinh một hồi, đột ngột ngừng bước quay đầu lại nói với La Bình An:

- Bình An, lập tức báo khẩn cấp tin chiến thắng này về Lạc Kinh cho Yến vương được biết!

168. Chương 174: Tăng Quân Tây Bộ

Thành Lạc Kinh, trong khách sảnh của phủ Yến vương.

Tào Mặc nói với Mông Khác:

- Vương gia, vừa nhận được báo cáo đưa tin từ Tây Lăng, đại quân trung lộ của Nhị điện hạ đã mở được tường Hồ Khiếu quan, xem ra lần Tây chinh này sẽ có kết quả rất nhanh.

- Sao?

Mông Khác tỏ ra vui vẻ:

- Đại quân trung lộ của Diễn nhi đã mở được tường của Hồ Khiếu quan sao?

- Đúng vậy!

Diệp Hạo Thiên nói:

- Bất quá đại quân của đế quốc Minh Nguyệt chống cự vô cùng ương ngạnh, cho nên tạm thời vẫn chưa thể đột nhập vào trong quan.

- Ừ!

Mông Khác trầm ngâm một chút, lại hỏi:

- Còn cánh quân đường Bắc của Mạnh Hồ và cánh quân đường Nam của Trọng Sơn thì sao?

Diệp Hạo Thiên nói:

- Cánh quân đường Nam của Trọng Sơn đã chặn được viện quân phía Nam của đế quốc Minh Nguyệt tại Lạc Mã pha, về phần cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ ...

Mông Khác cau mày:

- Cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ làm sao?

Diệp Hạo Thiên cười khổ:

- Sau khi cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ qua khỏi thành Liệt Liễu, đã không còn nhận được tin tức gì cả!

- Có chuyện này sao?

Mông Khác càng cau chặt đôi mày, thấp giọng lẩm bẩm:

- Tên Mạnh Hổ này muốn làm trò gì đây? Chẳng lẽ là...

- Không giống như vậy!

Diệp Hạo Thiên nói:

- Với khả năng cầm binh, dùng binh của Mạnh Hổ, cho dù Thu Vũ Đường đích thân ra

tay, muốn bao vây tiêu diệt cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ cũng không phải chuyện dễ dàng. Huống chi Trọng Sơn đã cố ý điều động một trong hai sư đoàn kỵ binh của quân đoàn Bắc Phương sang cho cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ.

- Cũng phải!

Mông Khác gật đầu:

- Nếu như Mạnh Hổ dễ dàng đối phó, hẳn không thể nào đánh bại Tư Đồ Duệ nhiều lần như vậy. Bất quá rốt cục cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại biệt tăm biệt tích một cách đột ngột như vậy?

Tào Mặc lúc này mới lên tiếng:

- Vương gia, thần cho là chỉ có hai khả năng.

- Sao?

Mông Khác hỏi:

- Tào đại nhân, hai khả năng gì vậy?

Tào Mặc nói:

- Khả năng thứ nhất, Mạnh Hổ đã đánh thẳng sâu vào trong lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt, cho nên không có cách nào đưa tin về đại bản doanh ở hậu phương. Khả năng thứ hai, có thể cánh quân đường Bắc của hắn hiện giờ đã bị tổn thương trầm trọng, lại đang bị đại quân của đế quốc Minh Nguyệt bao vây ở một tuyệt cảnh nào đó, cho nên cũng không có cách nào đưa tin ra ngoài.

Mông Khác đi qua đi lại hai vòng, đột nhiên ngừng bước quay đầu lại:

- Nếu là như vậy, lập tức đưa tin cho Mông Diễn, bảo hắn phái khoái mã ra, tận hết sức nhanh chóng bắt liên lạc với cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ. Mông Diễn hồ đồ đã đành, thậm chí Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi cũng hồ đồ theo! Cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ mất đi tin tức lâu như vậy, không ngờ bọn chúng lại không thêm đoái hoài, có lý nào như thế!

Tào Mặc và Diệp Hạo Thiên nhìn nhau, không dám tiếp lời. Cả hai đều là người tinh tế, lần Tây chinh này kể từ khi Mông Diễn quyết định thay đổi chiến lược đã định, mọi chuyện liền trở nên quái dị. Với khứu giác chính trị nhạy cảm của hai người, thậm chí đã ngửi thấy trong đó một tia khí tức nguy hiểm không giống như bình thường, chỉ bất quá không dám thổ lộ với người khác mà thôi.

Mông Diễn còn đang âm thầm tức giận, lão nhân nội thị thân tín của Mông Diễn đột nhiên vội vội vàng vàng đi vào.

- Vương gia, có tin chiến thắng, tin chiến thắng từ phương Bắc!

- Sao?

- Đại thắng ở phương Bắc sao?

Tào Mặc và Diệp Hạo Thiên nghe tiếng cùng lúc quay đầu nhìn lại, Mông Khác càng gấp rút hơn:

- Mau nói!

Lão nhân nội thị quỳ rạp xuống đất, vừa thở dốc vừa nói:

- Vương gia, Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ Lý đại nhân vừa báo tin hoả tốc từ thành Đại Cô, liên đội số Một sư đoàn số Một của quân đoàn Bắc Phương ở Hồ Lô cốc dùng kế hoả công đại phá mười vạn khinh kỵ binh đế quốc Tinh Hà của Thân vương Nam Bộ Tần Xuyên, giết chết hơn bảy vạn khinh kỵ binh, chỉ còn lại hơn hai vạn khinh kỵ binh trốn thoát!

- A!?

- Có chuyện này sao?!

Tào Mặc và Diệp Hạo Thiên nghe xong nhất thời choáng váng, tin tức này quả thật vô cùng chấn động, không ngờ một liên đội Thiểm tộc lại phá tan mười vạn thiết kỵ của đế quốc Tinh Hà! Hai bên chênh lệch binh lực quá xa, nếu đánh theo giống như đấu pháp của trận ấy, chẳng phải là đế quốc chỉ cần phái ra một sư đoàn là có thể dễ dàng san bằng cả đại mạc Tinh Hà hay sao?

- Giết chết hơn bảy vạn thiết kỵ?

Về mặt của Mông Khác cũng tỏ ra ngỡ ngàng không tin, thất thanh kêu lên:

- Hơn hai vạn thiết kỵ bỏ chạy?

- Đúng vậy, Vương gia!

Lão nhân nội thị kích động đến mức nước mắt chảy dài trên gương mặt già nua, khóc không thành tiếng:

- Sự uy hiếp của đế quốc Tinh Hà đối với biên giới phía Bắc của đế quốc đã không cần đánh mà tự giải!

- Hay quá, hay quá!

Mông Khác phấn khích:

- Thật là hay quá, nếu đã trừ được mối hoạ ở biên giới phía Bắc của đế quốc, vậy đã có thể tập trung toàn lực đối phó với đế quốc Minh Nguyệt!

Diệp Hạo Thiên dường như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, gấp giọng nói với Mông Khác:

- Vương gia, nếu như thần nhớ không lầm, liên đội số Một của sư đoàn số Một quân đoàn Đông Bộ chính là một liên đội Thiểm tộc. Mà tên liên đội trưởng của liên đội Thiểm tộc kia chính là Nhạc Mông mới vừa tốt nghiệp học viện quân sự Hoàng gia kỳ này!

- Sao? Nhạc Mông?

Trên mặt Mông Khác đột nhiên ửng lên một ráng hồng, thậm chí ngay cả khi nói đôi môi cũng run rẩy.

May là vị Vương gia này đã từng gặp qua nhiều phen sóng to gió lớn, tuy rằng hơi mất đi thần sắc lạnh lùng thường ngày, bất quá rất nhanh đã ý thức được liên trấn tĩnh lại, vui vẻ gật đầu:

- Tốt, tốt lắm, xem ra học viện quân sự Hoàng gia cũng không tệ đến mức như Mạnh Hồ đã từng đánh giá, vẫn có thể bồi dưỡng ra một tên tướng tài như Nhạc Mông vậy!

- Ai nói không phải?!

Diệp Hạo Thiên vội vàng phụ hoạ:

- Mạnh Hổ hoàn toàn chỉ là nói bậy mà thôi.

Tào Mặc liếc nhìn Diệp Hạo Thiên, đột nhiên nói:

- Mạnh Hổ là võ tướng xuất thân từ binh nghiệp, chỉ tin tưởng những lão binh xuất thân từ trong thực chiến mà thôi. Hắn không nhận thức được những võ tướng xuất thân trong học viện quân sự Hoàng gia cũng là chuyện hợp lẽ thường tình. Thế nhưng thần nghe nói Mạnh Hổ rất là tán thưởng vị học viên Nhạc Mông này, xem ra tầm mắt của Mạnh Hổ vẫn có chỗ độc đáo, học viên Nhạc Mông quả nhiên đã làm nên chuyện kinh thiên động địa ở biên giới phía Bắc!

Mông Khác trong lòng thầm vui sướng, không nhịn được liền cất giọng trêu chọc Tào Mặc:

- Xem lão Tào người kìa, người cứ việc nói thẳng là Mạnh Hổ có tuệ nhãn nên nhận thức được anh tài là đủ. À, người nói giúp cho Mạnh Hổ như vậy, có phải đã được ích lợi gì của hắn hay không? Thế nhưng cũng phải nói rằng, nhớ lại lúc trước những lời của Mạnh Hổ bình phẩm về Nhạc Mông xem ra bây giờ vô cùng chính xác!

Diệp Hạo Thiên thấy những lời của mình bị Tào Mặc bác bỏ, tự nhiên cảm thấy mất mặt, liền vội vàng tìm cách nói tránh đi:

- Vương gia, thần cho rằng tên Nhạc Mông này là danh tướng trên đời hiếm có của đế quốc, hắn là nên ra sức bồi dưỡng cho hắn!

- Sao?

Mông Khác vui vẻ nói:

- Không biết Diệp đại nhân có cao kiến gì?

Diệp Hạo Thiên trầm ngâm một chút, chậm rãi nói:

- Vương gia, thần nghĩ như vậy, hiện tại mười vạn thiết kỵ đế quốc Tinh Hà của Tần Xuyên đã chết quá nửa, đã không thể nào tạo nên uy hiếp gì nữa đối với biên giới phía Bắc của đế quốc. Như vậy lúc này có phải là quân đoàn Đông Bộ không còn cần thiết phải đồn trú ở hành tỉnh Bắc Phương nữa, mà nên nghĩ đến chuyện dời qua hành tỉnh Tây Bộ hay không? Mặt khác, cũng có thể cân nhắc đến chuyện dời bốn sư đoàn cấm vệ đang đóng quân ở một dãy Nhận Môn Quan sang hợp cốc Hà Tây. Thứ nhất lúc cần thiết có thể tăng viện cho đại quân Tây chinh của Nhị điện hạ, thứ hai vạn nhất có biến, vậy cũng có thể ổn định thế cục ở biên giới phía Tây.

Ý nghĩ của Diệp Hạo Thiên và Mông Khác có thể nói rằng không hện mà gặp.

Bởi vì một trận đại thắng bất ngờ, thế cục của đế quốc ở biên giới phía Bắc đã giảm đi căng thẳng rất nhiều, bây giờ chuyện duy nhất mà Mông Khác lo lắng chỉ là đại quân Tây chinh của Mông Diễn mà thôi. Trước khi Tây chinh chưa có kết quả, Mông Khác tuyệt đối không dám làm gì sơ xuất, cho nên hắn cũng có khuynh hướng muốn đem quân đoàn Đông Bộ và bốn sư đoàn cấm vệ điều sang hành tỉnh Tây Bộ, lúc cần thiết có thể cho trực tiếp tham dự Tây chinh.

Thấy Mông Khác nhẹ gật đầu, Diệp Hạo Thiên nói tiếp:

- Vương gia thân phận cao quý, cần phải trấn thủ Lạc Kinh, tự nhiên không thể đích thân suất lĩnh quân đoàn cấm vệ xuất chinh. Cho nên ý của thần là bố trí một vị quân sư cho bốn sư đoàn cấm vệ đang đóng ở Nhận Môn Quan, hay là cho Nhạc Mông tới đảm nhiệm chức quân sư này, hiệp trợ Vương gia xử lý quân vụ...

- Không thể được!

Mông Khác lắc đầu dứt khoát:

- Tuy rằng Nhạc Mông có tiềm năng trở thành danh tướng, nhưng dù sao hiện tại hắn chỉ mới có mười tám tuổi, vẫn còn quá trẻ, hơn nữa từ khi tốt nghiệp chưa ra chiến trường, càng chưa từng thống lĩnh qua đại quân tác chiến. Hắn thống lĩnh một liên đội năm ngàn tướng sĩ đã là miễn cưỡng mà làm, bỗng nhiên nhảy lên thống lĩnh bốn sư đoàn, đây quả thực chỉ là trò hề mà thôi!

Tào Mặc lộ vẻ bất mãn liếc Diệp Hạo Thiên một cái, ôm quyền cung kính:

- Vương gia anh minh!

Diệp Hạo Thiên hai lần vuốt mõng ngựa lại vuốt nhằm đuôi ngựa, lập tức nói với vẻ ngưỡng ngùng:

- Vậy ý của Vương gia là...

Mông Khác suy nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Bản vương cho rằng quân đoàn Đông Bộ của Lý Vũ và bốn sư đoàn cấm vệ đang đóng ở Nhạn Môn Quan có thể dời sang hành tỉnh Tây Bộ, tên Nhạc Mông kia hẳn cũng nên trọng dụng. Thế nhưng bỗng nhiên bổ nhiệm hắn làm quân sư thống lĩnh bốn sư đoàn cấm vệ thì hơi cầu thả, hay là trước hết hãy để cho hắn làm tham mưu trưởng dưới trướng Trường Phong đi!

Diệp Hạo Thiên vội nói:

- Vương gia anh minh!

Tào Mặc suy nghĩ một chút nói tiếp:

- Vương gia, để quân đoàn Đông Bộ dời sang hành tỉnh Tây Bộ thần cho rằng nên làm. Thế nhưng chuyện đem cả bốn sư đoàn cấm vệ đang đóng ở Nhạn Môn Quan sang hành tỉnh Tây Bộ, có lẽ nên cân nhắc lại cho thật kỹ! Gần đây lão thần nghe ngóng được một ít chuyện không tầm thường chút nào từ bên kia!

- Bên kia?

- Người nói là bên kia?

Mông Khác và Diệp Hạo Thiên nghe vậy thần sắc lập tức trở nên kinh hãi, hiển nhiên rất coi trọng tin tức Tào Mặc vừa nói.

Thần sắc Tào Mặc cũng tỏ ra ngưng trọng, gật đầu nói tiếp:

- Vương gia cũng biết, bởi vì vấn đề phong tục tập quán và tín ngưỡng tôn giáo, cho nên gian tế của đế quốc rất khó len lỏi vào sâu, vì vậy lão thần cũng chỉ nghe được một ít phong thanh, cũng không có tin tức xác thực. Bất quá căn cứ theo trực giác của lão thần, rất có thể bên kia đang tiến hành chuẩn bị quân sự với quy mô lớn.

- Phù!

Diệp Hạo Thiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, giọng có vẻ không đồng tình:

- Lão Tào người thật là...người đã không có tin tức xác thực thì suy đoán lung tung gì chứ? Lần này người thổi phồng quá mức rồi, bên kia và thế giới Trung Thổ đã gần trăm năm nay chưa hề bộc phát chiến tranh với quy mô lớn, bây giờ tình hình như thế nào cũng không ai biết, có phải không? Lại nói, cho dù bên kia thật sự đang tiến hành chuẩn bị quân sự với quy mô lớn, cũng chưa chắc là để động thủ với đế quốc, phải không?

Mông Khác nói:

- Nếu có khả năng như vậy, đế quốc không thể khinh thường, sự uy hiếp của bên kia hơn xa bất cứ quốc gia nào trên thế giới Trung Thổ. Xem ra bốn sư đoàn cấm vệ đang đóng quân ở Nhạn Môn Quan không thể điều đi hết, như vậy đi, cho sư đoàn số Ba của Trường Phong và sư đoàn số Một của Hắc Mâu hợp cùng quân đoàn Đông Bộ của Lý Vũ đi biên giới phía Tây trước là được!

Tào Mặc và Diệp Hạo Thiên đồng thời ôm quyền:

- Vương gia anh minh!

Mông Khác nói:

- Nếu đã như vậy, lập tức khẩn cấp báo tin cho Lý Vũ đi!

169. Chương 175: Có Phiền Phức Lớn

Một đội khinh kỵ binh võ trang đầy đủ đang đi trên mặt tuyết dày chừng hai thước thẳng tiến về phía trước. Ở xa xa, trong thôn phía trước đang bốc lên một làn khói mong manh, tên quan quân cầm đầu đám khinh kỵ binh đưa tay lên ra hiệu, hơn trăm tên khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt phía sau thoáng chốc chia làm hai tốp. Hơn năm mươi tên khinh kỵ binh vào thôn từ mặt trước, hơn năm mươi tên khinh kỵ binh còn lại bọc vòng ra mặt sau thôn, cắt đứt đường thoát của thôn dân vào trong núi.

Nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, thôn dân đang nấu cơm vội vàng mở cửa sổ ra nhìn quanh, thấy là khinh kỵ binh của đế quốc thì cũng không tỏ ra khẩn trương gì mấy. Chỉ là trên mặt ai nấy lộ vẻ đau khổ, xem tình hình này, e rằng đế quốc lại muốn đi thu gom lương thực của dân chúng. Nhưng chỉ có trời mới biết, hiện tại lương thực của thôn dân còn không đủ ăn no, lấy đâu ra lương thực cho đế quốc thu gom?

Chỉ trong thoáng chốc, đội khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt kia đã nhanh như gió cuốn mây bay chạy ào vào thôn.

Một tên lão hán mở cửa nhà bếp muốn đi qua phòng củi ở đối diện lấy một bó củi khô, vừa đi tới cửa, một tên khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt lướt qua bên cạnh hắn. Tên lão hán kia chỉ thấy trước mắt loé lên ánh sáng lạnh lẽo, chợt cảm thấy cả người nhẹ bỗng, phập phồng phiêu đảng trong không trung. Sau đó hắn hoảng sợ phát hiện ra, không ngờ thân thể của mình vẫn còn ở lại dưới mặt đất, chỉ bất quá đã không còn đầu trên cổ, thay vào đó chỉ là một lỗ thủng thật to đầy máu mà thôi!

- Giết!

Tên quan quân cầm đầu đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt vừa chém bay đầu lão hán kia gần giọng quát to:

- Gà chó cũng không tha!

Phía sau tên quan quân kia, đám khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt vội vàng tràn vào tru lên như dã thú, cả bọn đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy thú tính, giục ngựa đi vào từng hộ dân, không phân biệt nam nữ, già trẻ lớn bé, không cần biết người hay gia súc, chỉ cần thấy sinh vật biết thở nhất luật giết không tha. Sau khi giết sạch sẽ bọn chúng còn cho một mẻ lửa, chỉ trong khoảnh khắc cả thôn đã cháy thành tro bụi.

Trước sau không đầy nửa giờ, thôn ấy vốn sinh cơ dạt dào giờ đây chỉ còn là một đồng phế tích.

Khoảng hai giờ sau đó, phía Đông thôn đột nhiên xuất hiện một cánh quân đông như kiến. Bất quá lần này xuất hiện không phải là khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt như lần trước, mà là trọng trang bộ binh của đế quốc Quang Huy. Bọn trọng trang bộ binh này bằng vào hai miếng ván thật dài buộc dưới chân, tốc độ lướt đi trên mặt tuyết của chúng không ngờ còn nhanh hơn cả chiến mã!

Chân Mạnh Hổ khẽ vấp một chút, liền dừng lại trên mặt tuyết.

Phía trước cách đó không xa, ngọn lửa trong thôn vẫn chưa hoàn toàn tắt hết, khói đen mù mịt bao phủ khắp bầu trời, chưa kịp tan theo gió. Một tiếng thở dài nhẹ đột nhiên vang lên phía sau, Mạnh Hổ nghe thấy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tất Điều Tử đã đứng ngay phía sau, trên mặt lộ vẻ bất nhẫn.

- Tướng quân!

Về mặt Tất Điều Tử ảm đạm thất thần:

- Chúng ta làm như vậy có phải là tàn nhẫn quá hay không?

- Đúng vậy!

Mạnh Hổ gật mạnh đầu, ngậm ngùi thở dài:

- Quân đội võ trang đầy đủ lại đi chém giết bá tánh bình dân tay không tác sát, đích xác là rất tàn nhẫn, cũng là sỉ nhục của quân nhân, thế nhưng chúng ta không còn lựa chọn nào khác! Để che giấu hành tung của mười vạn đại quân quả thật không dễ chút nào, nơi này dù sao cũng thuộc lãnh thổ của nước địch, chỉ cần sơ sẩy một chút rất có thể sẽ mang đến họa diệt vong!

Tất Điều Tử nhẹ gật đầu.

- Lão Tất!

Mạnh Hổ đưa tay vỗ vỗ vào vai Tất Điều Tử, ngâm ngùi nói:

- Tuy đám thôn dân này chỉ là bá tánh bình dân tay không tác sát, thế nhưng bọn họ vẫn là con dân của đế quốc Minh Nguyệt, lòng bọn họ cũng hướng về đế quốc Minh Nguyệt. Cho nên bọn họ cũng là địch nhân, mà nhân từ đối với địch nhân chính là tàn nhẫn với chính mình! Hôm nay nếu như chúng ta buông tha đám bá tánh bình dân tay không tác sát này, chắc chắn sau này chúng ta phải trả giá bằng rất nhiều tính mạng binh sĩ của chúng ta!

Tất Điều Tử thở ra một hơi dài, vẻ mặt ảm đạm cũng dần dần biến mất, thay vào đó là một vẻ vô cùng cương quyết, giọng ngưng trọng:

- Tướng quân nói đúng, thân chúng ta ở trong lãnh thổ của nước địch, mỗi bước đều ngập tràn sát cơ hung hiểm, chỉ cần động một chút liền có nguy cơ bị tiêu diệt toàn quân, chúng ta tuyệt đối không thể mang tính mạng các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ ra mạo hiểm!

- Đúng vậy, ha ha!

Mạnh Hổ khẽ cười, vừa lúc đó Cổ Vô Đạo thở hồng hộc chạy tới, liền nhân cơ hội hỏi:

- Lão Cổ, hiện tại chúng ta tới chỗ nào rồi?

Cổ Vô Đạo lấy bản đồ trong ngực áo ra, mở ra trên mặt tuyết, xem bản đồ một hồi rồi lấy tay chỉ:

- Tướng quân, chúng ta đại khái đã tới vị trí này, từ nơi này đi về phía trước chừng hai trăm dặm là có thể vòng qua dư mạch của Hắc Phong Lĩnh, sau đó đi tiếp về phía Nam khoảng bốn, năm trăm dặm nữa là đến Đào Kiếm hạp.

- Tốt!

Mạnh Hổ hưng phấn:

- Theo như tốc độ hành quân hiện tại, nhiều nhất là năm ngày nữa là có thể chạy tới Đào Kiếm hạp.

Tất Điều Tử đột nhiên lên tiếng:

- Tướng quân, ty chức vừa mới nghĩ tới vấn đề này, chúng ta đi Tây Kinh lần này rất có thể sẽ bị tiết lộ phong thanh!

- Không thể nào!

Cổ Vô Đạo không đồng ý:

- Trên đường thẳng tới Tây Kinh chúng ta vô cùng cẩn thận, phái ra hơn mười toán ‘thăm báo của đế quốc Minh Nguyệt’, còn có đám kỵ binh Man nhân còn nhiều hơn nữa chịu trách nhiệm phong tỏa ẻm nhem tin tức. Hơn nữa dọc đường các đội cảnh vệ của đế quốc Minh Nguyệt căn bản lơ lửng phòng bị, hẳn không thể nào tiết lộ phong thanh.

Tất Điều Tử nói:

- Ty chức nói chính là Đào Kiếm hạp!

- Đào Kiếm hạp?

Mạnh Hổ trầm giọng:

- Lão Tất người muốn nói...

Tất Điều Tử nói:

- Không sai, cho dù khinh kỵ binh của chúng ta có thể chém tận giết tuyệt đám tàn binh ở Đào Kiếm hạp cũng không thể bảo đảm rằng bọn chúng không truyền được tin tức về Tây Kinh. Nhất là Đào Kiếm hạp nằm giữa Nộ Thương sơn và Cực Thiên sơn, nếu như đế quốc Minh Nguyệt có Phong Hoả đài trên hai ngọn núi lớn này, tin tức quân ta đi qua Đào Kiếm hạp xuôi Nam rất nhanh sẽ truyền khắp cả đế quốc Minh Nguyệt!

Mạnh Hổ nghe trong đầu nổ ầm một tiếng, vẻ mặt nhất thời trở nên nghiêm trọng hẳn lên, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói:

- Nếu như đánh lén không được, vậy thì cường công! Tuy rằng Tây Kinh là đế đô của đế quốc Minh Nguyệt, nhưng dưới điều kiện binh lực phòng ngự không đủ, chưa chắc chúng ta đã không có cơ hội!

Tất Điều Tử nói:

- Tướng quân, ý ty chức là cần phải lấy chuyện ổn thoả làm trọng.

- Cầu ổn thoả?

Mạnh Hổ thoáng chốc đã hiểu ý của Tất Điều Tử, trầm giọng nói:

- Người muốn nói để cho Trương Hưng Bá suất lĩnh đội cận vệ vượt qua Cực Thiên sơn, thứ nhất phá đi Phong Hoả đài trên núi nếu có, thứ hai bọc về phía sau Đạo Kiếm hạp, ngăn chặn tàn binh của đế quốc Minh Nguyệt trở về Tây Kinh báo tin?

Tất Điều Tử nói:

- Tướng quân Hưng Bá và các tướng sĩ của đội cận vệ từ nhỏ tới lớn ở trong Thanh Ngưu sơn, am hiểu việc vượt dốc trèo núi, nhiệm vụ này cũng chỉ có bọn họ có thể hoàn thành.

- Ừ!

Mạnh Hổ quay đầu lại quát gọi Trương Hưng Bá đang đứng nghiêm cảnh giới trên mặt tuyết:

- Hưng Bá, người lại đây!

Trương Hưng Bá nghe tiếng lập tức đi tới trước mặt Mạnh Hổ, ôm quyền cung kính:

- Tướng quân!

Mạnh Hổ vỗ vỗ bả vai Trương Hưng Bá, trầm giọng nói:

- Hưng Bá, tập hợp toàn thể đội cận vệ!

Trương Hưng Bá lĩnh mệnh mà đi, không tới thời gian uống hết chung trà, hơn bốn ngàn tướng sĩ đội cận vệ cũng đã tụ họp đầy đủ trên mặt tuyết. Mạnh Hổ chỉ dặn dò đơn giản vài câu, Trương Hưng Bá liền suất lĩnh đội cận vệ rời đi, vì muốn bảo đảm đội cận vệ không bị lạc đường, Mạnh Hổ để cho Cổ Vô Đạo đi theo đội cận vệ cùng nhau hành động.

Đưa mắt nhìn theo bóng đội cận vệ biến mất trong vùng tuyết mênh mông, Mạnh Hổ đột nhiên cất tiếng:

- Lão Tất, tính theo thời gian, mấy đường đại quân của tiểu quả phụ Thu Vũ Đường chắc cũng đã chạy tới Hổ Khiếu quan rồi. Hắc hắc, không biết đại quân trung lộ của Mông Diễn có tiến vào Hổ Khiếu quan hay chưa? Thế cục bên kia phát triển như thế nào rồi?

Tất Điều Tử vuốt vuốt râu, bình thản nói:

- Tuy khó phán đoán thế cục ở Hổ Khiếu quan, nhưng theo lẽ thường mà nói, hẳn là kết quả sẽ không ra ngoài dự đoán của mọi người. Bất luận cuối cùng là Thu Vũ Đường thắng hay là Mông Diễn thắng, có thể đoán rằng đều là thắng thảm! Đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường chiếm ưu thế về binh lực, nhưng đại quân của Mông Diễn lại tinh nhuệ hơn, bất quá Tư Đồ Duệ thủ tại hùng quan, chiếm cứ địa lợi, nói tóm lại, cả hai phe đều có cơ hội.

- Đó chỉ là nói theo lẽ thường mà thôi.

Mạnh Hổ lắc đầu không đồng tình:

- Thế nhưng đối với tiểu quả phụ Thu Vũ Đường không thể theo lẽ thường mà nói. Tóm lại theo ta thấy, tiểu quả phụ kia nhất định sẽ có con bài vô cùng lợi hại giữ lại chưa dùng tới!

- Sao?

Tất Điều Tử hỏi:

- Tướng quân cho rằng Thu Vũ Đường vẫn còn con bài tẩy sao?

Mạnh Hổ cau mày nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Lão Tất, người còn nhớ cuộc chiến ở thành Hà Nguyên không?

- Ồ...

Tất Điều Tử thất thanh kêu lên:

- Tướng quân muốn nói là Yến Trường Không ở thành Hà Nguyên không đánh mà chạy sao?

- Không phải là Yến Trường Không bỏ chạy, mà là đã âm mưu bỏ thành từ trước!

Mạnh Hổ lắc đầu, ngừng giọng nói:

- Lão Tất, người không thấy Yến Trường Không ở thành Hà Nguyên không đánh mà chạy vô cùng khả nghi hay sao? Nếu như ta đoán không sai, cánh tinh binh của Yến Trường Không hiện tại đang trốn ở một ngõ ngách nào đó ở Thanh Châu, chờ cơ hội cho Mông Diễn một kích chí mạng!

Tất Điều Tử lại nói:

- Nhưng chủ lực quân đoàn Thanh Châu của Tư Đồ Duệ lúc này đã tập trung hết ở Hổ Khiếu quan, còn binh sĩ thủ hạ dưới tay của Yến Trường Không cũng đã bị tổn thương không còn đầy đủ một sư đoàn, làm sao có thể tạo thành uy hiếp đối với hơn ba mươi vạn đại quân của Tư Đồ Duệ?

- Rất khó nói!

Mạnh Hổ lắc đầu, như đang suy nghĩ gì đó:

- Tóm lại ta nghĩ trong đó có thể còn có âm mưu khác, Yến Trường Không không phải là quân cờ vô ích! Ta có trực giác, nếu như Mông Diễn không lui binh, tiếp tục tấn công Hổ Khiếu quan thì còn khá, nếu như hấn vì khiếp sợ mà rút lui khỏi Hổ Khiếu quan, vậy thì hấn sẽ gặp phải phiền phức rất lớn!

Tất Điều Tử cau mày trầm tư một lát, sau đó nói:

- Chỉ mong rằng Mông Diễn có thể chống đỡ thêm một thời gian, nếu không ngay cả chúng ta cũng gặp phiền phức lớn!

- Đúng vậy!

Mạnh Hổ gật gật đầu, vẻ âm đạm:

- Nếu như đại quân trung lộ của Mông Diễn bị tiêu diệt quá sớm, Thu Vũ Đường ắt có thể điều động tất cả quân đội để đối phó với quân ta, như vậy cục diện sẽ hoàn toàn hồng bét! Bất quá cho dù cục diện có tồi tệ đến mức nào, Thu Vũ Đường cũng sẽ lưu lại quân đoàn Tây Bộ chúng ta!

Tất Điều Tử thẳng thốt:

- Sao?

- Chỉ một câu thôi...

Mạnh Hổ gần giọng:

- Cho dù tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia thật sự bày ra thiên la địa võng, bản tướng quân cũng phải dâm cho thân thể nàng thủng lỗ chỗ như cái sàng! Nàng có thể vo tròn bóp méo đại quân trung lộ của Mông Diễn như thế nào chúng ta mặc kệ, nhưng nếu nàng muốn tiêu diệt quân đoàn Mạnh Hổ, hắc hắc, không phải bản tướng quân khoe khoang, tiểu quả phụ nàng vẫn còn chưa đủ tuổi đâu!

Tất Điều Tử nghe vậy hai mắt sáng ngời, vui mừng hỏi:

- Có phải tướng quân đã chuẩn bị tốt đường lui hay không?

Mặt Mạnh Hổ lộ ra vẻ ngẫm hiểu nhưng không nói ra, mỉm cười:

- Lão Tắt, quả thật không có chuyện gì qua mắt được người, bất quá chỉ là ý tưởng sơ bộ ban đầu mà thôi. Lúc này chuyện chúng ta cần phải lo lắng là làm sao chiếm được Đào Kiếm hạp mà thần không hay quỷ không biết, sau đó tập kích Tây Kinh một phen! Nhất định phải ngoạm cho tiểu quả phụ Thu Vũ Đường và đế quốc Minh Nguyệt một cái thật đau!

170. Chương 176: Cối Xay Thịt

Mặc dù những chiếc máy bắn đá cỡ lớn của đại quân đế quốc Quang Huy đã bắn vỡ ra một lỗ hổng thật lớn trên tường quan, nhưng lòng quân và đầu chí của quân đế quốc Minh Nguyệt cũng không sụp đổ theo tường quan, quân của hai phe triển khai cuộc chiến liều mạng ngay chỗ lỗ hổng kia. Cho đến hôm nay, hai phe đã tranh đoạt ngay chỗ lỗ hổng suốt trong mười ngày trời!

Chỗ lỗ hổng này giống như một cối xay thịt làm việc vô cùng hiệu quả, tham lam cắn nuốt tính mạng của tướng sĩ hai phe. Sau mười ngày kịch chiến, tướng sĩ hai phe tử trận ở trong ngoài lỗ hổng đã lên đến hơn mười vạn, trong đó có ít nhất sáu vạn tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt! Mặc dù quân của đế quốc Minh Nguyệt thủ trong thành, nhưng hoàn toàn thua kém về vũ khí sát thương tầm xa.

Trong khi quân đội hai phe vẫn đang tiến hành tranh đoạt nơi lỗ hổng, những chiếc máy bắn đá cỡ lớn của quân đế quốc Quang Huy không ngừng bắn ra những viên đạn lửa thiêu đốt bùng bùng rơi xuống đầu các tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt. Còn có từng đám mưa tên dày đặc tựa như nước lũ vô cùng tận mang theo những tiếng rít chói tai từ trên trời giáng xuống. Quân của đế quốc Minh Nguyệt chỉ có thể trong điều kiện tàn khốc như vậy liều mạng với quân của đế quốc Minh Nguyệt nơi lỗ hổng.

Quân đoàn Thanh Châu của Tư Đồ Duệ không hổ là một cánh quân lão luyện thân trải trăm trận, cho dù thể cục nghiêm trọng như vậy, nhưng bọn họ vẫn ương ngạnh cầm cự. Suốt trong mười ngày, bọn họ chỉ dùng tấm thân máu thịt của mình để xây nên một bức tường kiên cố không thể nào vượt qua, gắt gao đẩy lùi quân của đế quốc Minh Nguyệt ra khỏi lỗ hổng.

Trên miếng đất trống cách tường quan không xa, Tư Đồ Duệ thần sắc lạnh lùng đứng thẳng như cây tùng cô độc.

Thỉnh thoảng lại có một quả cầu lửa bùng bùng thiêu đốt xẹt qua trên đầu Tư Đồ Duệ, sau đó kéo một chiếc đuôi lửa thật dài từ trên không rơi xuống, cuối cùng tạo thành từng đám lửa chói mắt lan tràn bên trong quan. Gần như tất cả đồ vật trong quan đều cháy sạch, không khác gì là địa ngục, chuyện may mắn duy nhất là, kiến trúc trong quan đều dùng đá xanh xây nên, cho nên hỏa hoạn cũng không thể nào đốt hết.

Từng đội quân của đế quốc Minh Nguyệt vẻ mặt lạnh lùng đang xếp thành đội nhóm chỉnh tề dọc theo tường quan, khấn tụng nhưng im lặng chờ đợi. Không khí trong giây phút này dường như ngưng trệ, các tướng sĩ chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của chính mình, còn có thanh âm của lửa cháy đằng xa cùng với tiếng rít gió của những đám mưa tên từ trên không rơi xuống.

Cách đó hơn trăm bước, rất đông binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đang chen chúc bít kín lỗ hổng, kêu gào dốc hết toàn lực xông về phía lỗ hổng, sau đó múa loạn đao kiếm, thậm chí có người dùng răng cắn, dùng đầu húc, dùng tứ chi đánh đấm loạn xạ. Tất cả dùng sinh mạng bằng máu của mình để liều mạng với quân của đế quốc Quang Huy bên ngoài lỗ hổng. Binh sĩ ở phía trước vừa ngã xuống, phía sau đã có người khác xông lên, trước ngã sau lên, liên miên không dứt.

Trên tường quan nguy nga hai bên lỗ hổng, những đội cung tiễn thủ của quân đế quốc Minh Nguyệt đang ở trên cao nhìn xuống, liều mạng bắn tên xuống lỗ hổng phía dưới. Thỉnh thoảng có một viên đạn lửa cháy bùng bùng rơi xuống tường quan, lập tức lưỡi lửa bùng hực lan tràn ra bốn phía, đám cung tiễn thủ bất hạnh của đế quốc Minh Nguyệt chỉ có thể cất lên những tiếng kêu rên thê thảm, sau đó từ trên đầu tường rơi xuống đất,

Qua khỏi tường quan nguy nga của Hổ Khiếu quan, cảnh tượng bên ngoài quan càng tàn khốc và ngập tràn máu tanh hơn nữa.

Những đoạn thang mây công thành bị đứt gãy nằm rải rác khắp nơi, đầu đầu cũng có lửa cháy, đầu đầu cũng có khói đen bốc lên từng cụm. Trên mặt tuyết lẫn bùn lầy nằm ngổn ngang thi thể các tướng sĩ đã tử trận, không khí tràn ngập mùi thối của thi thể bị đốt cháy, còn có mùi tanh tươi của máu tươi.

Một đám rất đông binh sĩ của đế quốc Quang Huy đang từ xa ào ào kéo tới, vừa di chuyển vừa gào thét điên cuồng, giống như một bầy sói đói khát xông về phía lỗ hổng đã bị máy bắn đá phá vỡ. Trong phạm vi mấy trăm bước chung quanh lỗ hổng, toàn là đầu người lồ lộ chen chúc dày đặc, tầng tầng lớp lớp. Nhờ đám người chen chúc bên dưới đông như vậy, đám cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt trên tường quan cần bản là không cần nhắm, chỉ việc tùy tiện bắn ra một mũi tên, chắc chắn sẽ trúng một tên binh sĩ của đế quốc Quang Huy.

Nhưng trong lúc đám cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt đang bắn giết quân của đế quốc Minh Nguyệt bên dưới, bọn chúng cũng bị đám cung tiễn thủ của đế quốc Quang Huy bắn giết không ngừng. Mấy vạn tên cung tiễn thủ của đế quốc Quang Huy không cần xếp thành đội hình gì cả, ở cách xa lỗ hổng khoảng chừng hai trăm bước, dùng những đám tên dày đặc như nứa áp chế đám cung tiễn thủ trên đầu thành và đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt bên trong lỗ hổng.

Trận đánh cho đến lúc này đã hoàn toàn mất đi kết cấu bố cục, cũng không còn chiến thuật gì nữa.

Trong giờ phút này, quân của đế quốc Quang Huy bên ngoài quan và quân của đế quốc Minh Nguyệt bên trong quan gần như đã đến lúc cung giương hết cỡ. Hiện tại các tướng sĩ và các cấp chỉ huy của cả hai bên chỉ còn sót lại một ý niệm duy nhất trong đầu: kiên trì, kiên trì và kiên trì! Ai kiên trì không được thì người ấy phải chết, người ấy phải tiêu đời, người ấy sẽ gặp phải tai ương!

Tiếng bước chân dồn dập vang lên kéo Tư Đồ Duệ trở về với thực tại.

Thác Bạt Dã cả người đầy máu sải bước tiến tới, sau đó quỳ sụp xuống trước mặt Tư Đồ Duệ, hấn vốn là một hán tử tầm thân cao bầy thước nhưng giờ đây lại bật lên tiếng khóc nức nở như một đứa bé con:

- Đại nhân, Tổng đốc đại nhân, cho sư đoàn số Ba rút lui xuống đi, nếu còn không rút lui xuống, sư đoàn số Ba coi như xong hết! Đại nhân, cho sư đoàn số Ba lưu lại ít mầm mống đi, hu hu....

- Thật là mất mặt!

Tư Đồ Duệ tung một cước đá Thác Bạt Dã ngã nhào lăn, nghiêm giọng quát to:

- Cho tới giờ quân đoàn Thanh Châu chỉ có dũng sĩ chết đứng mà không có kẻ tham sống quỳ xuống cầu xin!

- Đại nhân, ty chức không sợ chết!

Thác Bạt Dã hiên ngang rút chiến đao ra, điên cuồng hung dữ hét lớn:

- Ty chức chỉ van xin cho hơn hai ngàn lão binh rút lui xuống!

- Không cho phép!

Tư Đồ Duệ không chút động lòng, thần tình lạnh lùng như sắt thép:

- Không được bản Tổng đốc cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được lui về phía sau nửa bước, kẻ nào vi phạm, xử theo quân pháp!

Thác Bạt Dã lồm cồm bò dậy, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Tư Đồ Duệ.

Qua một hồi lâu, đột nhiên Thác Bạt Dã bật lên tiếng hét điên cuồng:

- Các huynh đệ, cùng ta liều mạng!

- Liều mạng!

- Cùng con bà nó liều mạng!

- Giết một tên đủ vốn, giết hai tên có lời!

- Chỉ cần hai mươi năm sau, lão tử sẽ lại là một hán tử!

- Lão Tam, ngày lễ ngày Tết nếu có nhậu nhẹt đừng quên rót cho ca ca hai chén trước anh linh, liều con bà nó thôi!

Thác Bạt Dã hét lên một tiếng điên cuồng, suất lĩnh đội cận vệ như ong vỡ tổ ủa tới chỗ lỗ hổng. Nơi lỗ hổng, hơn hai ngàn lão binh còn lại của sư đoàn số Ba đã chết hơn phân nửa, ở giữa lỗ hổng, đã có thể thấp thoáng thấy bóng dáng hung dữ của quân đế quốc Quang Huy, ai nấy múa tít chiến đao, dưới ánh tà dương phản xạ ra những tia sáng lạnh lùng làm cho người khác sợ hãi.

Đưa mắt nhìn Thác Bạt Dã chỉ huy hơn hai ngàn cận vệ quân xông lên, mặt Tư Đồ Duệ không khỏi giật giật vài cái. Mắt thấy sư đoàn số Ba đã sắp sửa hết người, trong lòng Thác Bạt Dã không chịu nổi, nhưng trong lòng Tư Đồ Duệ hẳn càng đau như dao cắt! Ba sư đoàn Ứng Châu, sư đoàn số Một của Tư Đồ Việt cùng với sư đoàn số Bốn của Tư Đồ Anh đã chết sạch. Hiện tại sư đoàn số Ba của Thác Bạt Dã cũng sắp sửa chết sạch, cuối cùng chỉ còn lại sư đoàn số Hai của Yên Trường Không mà thôi!

Viện quân của quân đoàn Thủy sư tới quá chậm chạp, đến lúc sư đoàn số Hai chết sạch, Hồ Khiếu quan cũng thất thủ. Khi đó, dôi mắt khắp cả Trung Châu, không còn cánh quân nào có thể ngăn được bước tiến đại quân trong lộ của Mông Diễn nữa! Nguyệt vương ơi Nguyệt vương, nếu trong vòng ba ngày nữa người vẫn không thể suất lĩnh đại quân chạy tới, đế quốc có thể thật sự bị diệt vong....

- Viện...viện quân đến rồi!

- Viện quân của chúng ta đến rồi!

- Ha ha ha, Tổng đốc đại nhân, viện quân của chúng ta đã đến!

Tư Đồ Duệ còn đang thất thần, đám binh sĩ đế quốc Minh Nguyệt phía sau đột nhiên reo hò như long trời lở đất. Tư Đồ Duệ vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội trọng trang bộ binh võ trang đầy đủ, vẻ mặt lạnh lùng đang mãnh liệt tiến về phía trước theo con đường cái rộng rãi bên trong quan. Trước trận tung bay một lá đại kỳ Minh Nguyệt, bốn góc có dấu hiệu của quân đoàn Thủy sư-Phi Giao! (giao: giao long, thường luồng)

Giây phút này, Tư Đồ Duệ vốn tâm cứng như sắt đá không khỏi tuôn rơi hai hàng lệ nóng, rốt cục viện quân đã đến!

Một viên đại tướng đế quốc Minh Nguyệt thân khoác trọng giáp bên cạnh Cảnh Trung và đám tướng lĩnh tiền hô hậu ủng đi tới trước mặt Tư Đồ Duệ, đứng thẳng người hành quân lễ với Tư Đồ Duệ, đồng dặc nói:

- Tổng đốc đại nhân, Đề Đốc Thủy sư Tiêu Thành Đồng, suất lĩnh sư đoàn trọng trang bộ binh trực thuộc quân đoàn Thủy sư đến đây nghe lệnh sai khiến!

Bên ngoài Hồ Khiếu quan.

Mông Diễn đang đứng với Sử Di Viễn và Phác Tấn Chi trên chiến xa quan sát cuộc chiến, lúc này tâm tình của Mông Diễn gần như tan nát cực độ. Rõ ràng tướng Hồ Khiếu quan đã bị đập vỡ một lỗ hổng thật to, nhưng ba đại quân đoàn cận vệ, Tây Bắc, Tây Nam thay nhau ra trận, tấn công mãnh liệt trong mười ngày trời lại không thể đánh vào. Mông Diễn vì quá giận dữ đã chém liên tục ba tên sư đoàn trưởng của hai đại quân đoàn Tây Bắc, Tây Nam, cục diện cũng không thể nào cải biến!

Làm cho Mông Diễn nổi giận không chỉ có chiến sự ở Hồ Khiếu quan, mà còn có cả cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ!

Hai ngày gần đây, thám báo du ký trở về báo lại không ngừng, hơn hai trăm dặm về phía Bắc của Hồ Khiếu quan đã xuất hiện rất đông đại quân của đế quốc Minh Nguyệt, theo như ước lượng sơ qua thì có binh lực chừng ba quân đoàn. Hiên nhiên tình hình đã quá rõ ràng, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ đã không thể ngăn trở viện quân các châu ở phía Bắc của đế quốc Minh Nguyệt. Mông Diễn lo nhất là xuất hiện tình hình như thế này, coi như đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã âm thầm bọc về phía sau của đại quân trung lộ Mông Diễn.

Hiện tại Mông Diễn có hai con đường để đi.

Thứ nhất là bắt chấp tất cả tấn công mãnh liệt pháo đài Thiên Lang, chỉ cần đánh thủng Hồ Khiếu quan, sau đó một đường thẳng tới Tây Kinh, đế quốc Minh Nguyệt sẽ bị diệt vong, những chuyện khác không còn quan hệ nữa! Thứ hai là thu binh rút lui về phía sau, lập tức trở về thành Khúc A, với thực lực của đế quốc Minh Nguyệt lúc này, không thể nào lấy lại được thành Khúc A, đừng nói tới cả Thanh Châu.

Không nghi ngờ gì, rút quân bảo toàn Thanh Châu là kế sách ổn thoả nhất, nhưng Mông Diễn không cam lòng chút nào. Tồn gần hai tháng tại Hồ Khiếu quan, tổn thất mười mấy vạn đại quân, mắt thấy cánh cửa Hồ Khiếu quan sắp sửa mở ra trước mắt, vào lúc này bảo hấn lui binh, vô luận như thế nào Mông Diễn cũng cảm thấy không cam lòng.

Phác Tán Chi do dự hồi lâu rồi tiến lên khuyên nhủ:

- Ty chúc cho là không nên tấn công Hồ Khiếu quan nữa, điện hạ hấn nên quyết định thật nhanh, rút lui về thành Khúc A bảo toàn Thanh Châu. Nếu không chờ đến lúc đại quân phía Bắc của đế quốc Minh Nguyệt bọc vòng ra sau lưng, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả Thanh Châu cũng không giữ được!

- Cam!

Lúc này Mông Diễn căn bản là khuyên không nghe nữa, gào to như sấm nổ:

- Còn dám nhiều loạn lòng quân, chém không tha!

Phác Tán Chi nghe vậy nhất thời im thin thít, trong lòng cảm thấy ớn lạnh một trận. Sử Di Viễn đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng:

- Điện hạ, lúc này đám quân thủ của đế quốc Minh Nguyệt bên trong quan đã như cung giương hết tầm, quân ta chỉ cần tấn công mạnh hơn chút nữa là có thể tiến vào quan. Ty chúc có một biện pháp có thể trợ giúp điện hạ chiếm được Hồ Khiếu quan!

- Sao?

Mông Diễn nghe vậy vội la lên:

- Tiên sinh nói mau, biện pháp gì?

Sử Di Viễn nói:

- Lúc này quân ta đã chiếm quyền chủ động tuyệt đối trên chiến trường, nếu như điện hạ có thể đích thân ra trận, ắt ba quân sẽ liều mình chiến đấu, sĩ khí tăng cao, tất nhiên có thể một phen chiếm được Hồ Khiếu quan!

171. Chương 177: Mục Tiêu Tây Kinh, Thẳng Tiến!

Phác Tán Chi nghe vậy giật dứ:

- Sử Di Viễn ngươi điên rồi sao, điện hạ thân tựa ngàn vàng, sao có thể khinh xuất mạo hiểm như vậy được?

- Khinh xuất mạo hiểm?

Sử Di Viễn châm biếm ngược lại:

- Phác Tán Chi, chẳng lẽ ngươi không biết điện hạ là bậc anh hùng vạn người khó địch hay sao?

Phác Tán Chi vội kêu lên:

- Đúng là điện hạ là bậc anh hùng vạn người khó địch, nhưng trên chiến trường đao thương không có mắt, ai có thể cam đoan điện hạ không bị tổn thương? Điện hạ là quan chỉ huy tối cao của đại quân Tây chinh, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, quan chỉ huy thứ hai là Trọng Sơn, quan chỉ huy thứ ba là Mạnh Hồ không có mặt ở đây, trách nhiệm này ai gánh nổi? Hai mươi vạn đại quân giao lại cho ai?

- Phác Tán Chi!

Sử Di Viễn giọng âm trầm:

- Người dám nguyện rửa điện hạ sao?

-Người...

Phác Tấn Chi nghe vậy khẩn trương:

- ...Ngậm máu phun người!

- Thôi đi!

Mông Diễn cau mày, rốt cục nói:

- Các người đừng tranh cãi nữa!

Dứt lời, Mông Diễn quay đầu nói với Hàn Phong:

- Bản vương cho người thời gian hai ngày, nếu trong vòng hai ngày vẫn chưa chiếm được Hồ Khiếu quan, bản vương sẽ đích thân lãnh binh xuất trận!

- Dạ!

Hàn Phong âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Đao Kiếm hạp.

Một toà đại doanh kiên cố vững vàng chắn ngang hạp cốc, kẻ phụng mệnh đóng quân ở đây chính là Ngũ Khôi Phong một trong Nguyệt Vương Tứ Kiệt, bất quá binh lực trong tay hắn chỉ có một liên đội năm ngàn người mà thôi.

Lúc này Ngũ Khôi Phong đang ăn cơm trong đại doanh.

Ngũ Khôi Phong thân là một trong Nguyệt Vương Tứ Kiệt, chẳng những võ nghệ siêu quần, năng lực cũng ít người sánh kịp. Năm xưa hắn đi theo Thu Vũ Đường dẹp loạn Thất vương đã lập được không ít chiến công hiển hách.

Đối với Thu Vũ Đường, trong lòng Ngũ Khôi Phong vô cùng kính nể. Tuy rằng trong lòng hắn không cho rằng Mạnh Hồ có gan kéo quân tập kích Trung Châu, nhưng vì là chỉ ý của Nguyệt vương, cho nên Ngũ Khôi Phong chỉ biết cẩn thận tỉ mỉ làm theo, bố trí toà đại doanh tới mức kiên cố còn hơn cả một pháo đài.

Bữa trưa của Ngũ Khôi Phong là nửa cái bánh bao và một chén nước nóng, đám tướng sĩ dưới tay hắn cũng có tiêu chuẩn phần ăn giống như vậy. Từ lúc cuộc chiến tranh bảo vệ đế quốc bùng nổ tới nay, bởi vì quốc khố gần như trống rỗng, cho nên các tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt mỗi ngày chỉ nhận được phần ăn rất là có hạn. Ngũ Khôi Phong thương lính như con mình, hề tướng sĩ dưới trướng ăn cái gì thì hắn ăn cái ấy, các tướng sĩ dưới trướng ngủ ở đâu thì hắn ngủ ở đó.

Màn doanh vén lên, một tên hoả đầu quân bưng tới một chén canh thịt dê nóng hổi, cười nói:

- Tướng quân, có chén canh thịt dê, xin ngài dùng cho nóng!

Ngũ Khôi Phong bưng chén canh thịt dê lên ngửi ngửi, sau đó trả lại cho tên hoả đầu quân:

- Đem chén canh này đưa xuống lều của thương binh, để cho những thương binh rét lạnh ném chút gì ấm áp!

- Ôi...

Tên hoả đầu quân thở dài bưng chén canh thịt dê ra khỏi doanh, sắc mặt của hắn vô cùng buồn bã.

Tên hoả đầu quân vừa đi khỏi, một tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt bước nhanh vào lớn tiếng nói:

- Tướng quân, có địch tập kích!

Ngũ Khôi Phong đột ngột đứng dậy, gương mặt vốn hơi xơ xác lập tức hiện lên một tia sát khí, gấp giọng hỏi:

- Là cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ phải không?

Tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt đáp:

- Đúng vậy!

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của điện hạ!

Ngũ Khôi Phong nắm chặt chuôi chiến đao giọng ngưng trọng:

- Tên Mạnh Hổ này quả thật là một tên cuồng đồ không biết trời cao đất rộng là gì, không ngờ lại thật sự dẫn cánh quân đường Bắc của hãn tập kích Trung Châu, hừ hừ!

Tên quan quân của đế quốc Minh Nguyệt nói:

- Tướng quân, có cần đưa tin cho Vương gia và đế đô hay không?

- Ừ!

Ngũ Khôi Phong gật mạnh đầu, cao giọng quát to:

- Người đâu!

Tên đội trưởng cận vệ tiến vào, ôm quyền đáp:

- Tướng quân có chuyện gì dặn dò?

Ngũ Khôi Phong nói:

- Lập tức phái ra khoái mã cấp báo về đế đô, đồng thời đốt lửa lên để cảnh báo cho Phong Hoả đài trên Cực Thiên sơn, lại dùng bồ câu đưa tin cho Nguyệt vương được biết. Nói rằng cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ không ngoài dự liệu của Vương gia, định bọc vòng về tập kích đế đô, hôm nay đã bị liên đội trọng trang bộ binh của ta chặn lại ngoài Đạo Kiếm hạp, xin Vương gia nhanh chóng sắp xếp!

- Dạ!

Tên đội trưởng cận vệ ầm ầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Ngũ Khôi Phong xoay người lại nói với tên quan quân vừa vào bẩm báo:

- Lập tức triệu tập tập quân sĩ chuẩn bị nghênh địch!

Phía Bắc Đạo Kiếm hạp, trên vùng bình nguyên tuyết phủ trắng xoá.

Cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ đã triển khai toàn bộ trên vùng bình nguyên tuyết phủ.

Sáu vạn đại quân của quân đoàn Tây Bộ triển khai thành bốn đội hình sát cánh lớn nhỏ không đều. Sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong và đám kỵ binh Man nhân của Hùng Bá Thiên chia ra bảo vệ hai bên cánh. Mạnh Hổ ngồi trên lưng Ô Vân Cái Tuyết quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau đầu người lồ lộ, vô số trường mâu chìa thẳng lên trời tạo thành một mảng dày đặc như một cánh rừng, ánh sáng lạnh lẽo chiếu khắp bầu trời.

Mạnh Hổ lại quay đầu nhìn về phía Nam, một toà doanh trại kiên cố đang sừng sững chắn ngang Đạo Kiếm hạp.

Nếu đại quân muốn xuôi Nam chỉ có hai con đường lựa chọn, thứ nhất là phải tấn công mạnh mẽ đập tan toà doanh trại kiên cố ngay trước mặt. Thứ hai, nếu không đánh thì chỉ còn cách vượt qua Cực Thiên sơn hoặc là Nộ Thương sơn ở hai bên Đạo Kiếm hạp. Đương nhiên, nếu như Mạnh Hổ muốn, cánh quân đường Bắc của hãn cũng có thể tiếp tục đi về phía Tây thêm tám trăm dặm nữa vòng qua Nộ Thương sơn sau đó mới xuôi Nam tiến về Trung Châu.

Tất Đâu Tử ghìm ngựa đứng cạnh Mạnh Hổ đột nhiên thở dài, lắc lắc đầu:

- Thật không hổ là Thu Vũ Đường, quả nhiên đã liệu trước quân ta sẽ quay lại Trung Châu, bất ngờ tập kích Tây Kinh, cho nên vẫn còn để lại một cánh tinh binh ở Đao Kiếm hạp. Xem ra nếu không trải qua một trường ác chiến, quân ta không thể nào thông qua Đao Kiếm hạp một cách thuận lợi.

Cổ Vô Đạo cũng thở dài ảm đạm:

- Chuyện làm cho người ta lo lắng hơn nữa là, một khi không có cách nào diệt gọn đám quân thủ của đế quốc Minh Nguyệt ngay trước mặt, tin tức quân ta tập kích Tây Kinh sẽ bị tiết lộ ra ngoài. Một khi quân của đế quốc Minh Nguyệt bên trong thành Tây Kinh đã có cảnh giác đề phòng chu đáo, lần đi Tây Kinh này muốn thành sự còn khó hơn lên trời!

Tất Điều Tử lại thở dài một tiếng:

- Khó khăn hơn nữa chính là một khi tin tức tiết lộ, Thu Vũ Đường tất nhiên sẽ có sự sắp xếp hợp lý. Đến lúc đó quân ta đơn độc xâm nhập vào địa phận của Trung Châu sẽ bị cường địch bao vây bốn phía, hậu quả không thể nào tưởng tượng!

Mạnh Hổ thần nhiên cười một tiếng, nói với vẻ ung dung:

- Lão Tất, lão Cổ, các người không cần phải băn khoăn nhiều như vậy! Chuyện hành quân đánh giặc cho đến bây giờ chỉ có tiến không lùi, nếu lo lắng chuyện này, e sợ chuyện kia, vậy ở nhà ôm con quách đi cho rảnh, cần gì phải mang quân đi đánh khắp thiên hạ? Lão Tất, lão Cổ các người không nên quá lo lắng nhiều như vậy, ha ha ha....

Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo nhìn nhau cười khở, trong mắt hai người cùng lúc thoáng qua một vẻ kỳ lạ. Hai người thầm nghĩ cục diện đến chỗ bất lợi như thế này, cũng chỉ có bậc kiêu hùng như Mạnh Hổ mới có thể bình thản chuyện trò vui vẻ, hồn nhiên không lo lắng chuyện sắp xảy ra. Bất quá cũng phải nói, cũng chỉ có mẫu người kiêu hùng như vậy mới có thể sáng tạo ra kỳ tích trong tuyệt cảnh!

Mạnh Hổ đưa tay chỉ vào toà đại doanh kiên cố phía trước, cao giọng nói:

- Cho dù toà đại doanh phía trước có kiên cố đến mức nào, trong mắt ta bất quá nó chỉ là một đồng đậu hủ mà thôi!

Chiến Ứng giục ngựa tiến lên, đồng dặc nói:

- Tướng quân, giao nhiệm vụ này giao lại cho sư đoàn số Một chúng ta đi! Trước buổi tối hôm nay, ty chức cam đoan chiếm được Đao Kiếm hạp!

- Tốt!

Mạnh Hổ gật mạnh đầu:

- Vậy nó là của sư đoàn số Một người!

- Dạ!

Chiến Ứng ầm ầm đáp lại, hiên ngang giục ngựa đi tới trước trận của sư đoàn số Một, vung thương lên quát lớn:

- Các dũng sĩ của sư đoàn số Một tiến công....

Phía Nam Đao Kiếm hạp, trên vùng bình nguyên tuyết phủ.

Năm nay khí hậu ở đế quốc Minh Nguyệt quả là rất khác thường, đã vào tháng Tư, năm ngoái giờ này cũng đã đến lúc tiết trời ấm áp Xuân về hoa nở. Thế nhưng năm nay cả miền Bắc của đế quốc vẫn còn bị băng tuyết bao phủ khắp nơi, hơn nữa mới hai ngày trước đã liên tục rơi hai trận tuyết vô cùng lớn. Trừ ra ba châu ở phương Nam, các châu còn lại bao gồm cả Trung Châu rộng lớn đều bị bao phủ bởi một lớp tuyết thật dày.

Trên sườn núi thấp bên trái vùng bình nguyên đột nhiên có một khúc gỗ lăn tròn xuống dưới. Sau khi lăn xuống vùng bình nguyên bằng phẳng thì dừng lại, đột nhiên khúc gỗ kia đứng bật dậy, sau đó rũ bỏ lớp

tuyết bao phủ bên ngoài, dần dần đã lộ ra hình dáng một nam nhân vạm vỡ thân cao bảy thước, chính là tên mãng hán Trương Hưng Bá!

- Phụt!

Trương Hưng Bá há miệng phun phèo phèo, phun ra hết tất cả tuyết đọng trong miệng mình, sau đó mạnh mẽ quay đầu nhìn lại. Các dũng sĩ của đội cận vệ đang theo chân hắn vội vàng lăn xuống khỏi sườn núi thấp trên kia, chưa hết thời gian ăn xong bữa cơm, hơn bốn ngàn dũng sĩ đội cận vệ đã tụ tập phía sau lưng hắn. Ngoại trừ lúc đi qua khe núi sầy chân rơi mất mười tám người, tất cả các dũng sĩ còn lại của đội cận vệ đã tập trung đầy đủ.

- Tất cả ...tập hợp!

Trương Hưng Bá ra lệnh một tiếng, các dũng sĩ của đội cận vệ bắt đầu tập hợp nhanh chóng.

Lúc này đội cận vệ đã vòng qua phía Nam của Đảo Kiếm hạp, tính theo thời gian, có lẽ lúc này cánh quân đường Bắc của tướng quân đã chạy đến Đảo Kiếm hạp, có lẽ cũng đã phát động tiến công. Nhiệm vụ của đội cận vệ chính là giết sạch đám tàn binh của đế quốc Minh Nguyệt từ trong Đảo Kiếm hạp chạy ra cùng với khoái mã do quân thủ của đế quốc Minh Nguyệt phái đi báo tin. Đương nhiên đến lúc cần thiết, Trương Hưng Bá cũng sẽ chỉ huy đội cận vệ phát động tiến công từ phía Nam Đảo Kiếm hạp để hỗ trợ cho cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ.

Đội cận vệ vừa mới tập hợp xong, một tên binh sĩ tinh mắt đột nhiên chỉ tay về phía trước hạp cốc thét lớn:

- Tướng quân mau nhìn xem, lang yên*!

(*Lang yên: phân sỏi đốt lên tạo ra khói để làm ám hiệu báo động.)

- Sao?

Trương Hưng Bá nghe vậy vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt ở Đảo Kiếm hạp đã nổi lên một làn khói xanh dày đặc. Mặc dù trong Đảo Kiếm hạp gió thổi rất mạnh nhưng làn khói dày đặc kia vẫn ương ngạnh bốc thẳng lên trời, cao đến khoảng chừng mười trượng mới chậm rãi tiêu tan. Trong phạm vi mười mấy dặm chung quanh Đảo Kiếm hạp đều có thể nhìn thấy rõ ràng, hai bên sườn núi ở trên cao lại càng có thể thấy rõ ràng hơn. Thế nhưng trên gương mặt của Trương Hưng Bá lại toát ra vẻ hung dữ, cười gằn nói:

- Ha ha, quả nhiên tướng quân đã đoán trúng, bọn chó đế quốc Minh Nguyệt này muốn đốt lửa cảnh báo cho các toà Phong Hoả đài trên núi. Đáng tiếc, mười mấy chỗ Phong Hoả đài trên núi đã bị chúng ta huỷ mất còn gì, vậy mà bọn chúng còn muốn đốt lửa truyền tin cái rắm! Ha ha ha ...

Các dũng sĩ phía sau Trương Hưng Bá nghe vậy bật cười ha hả.

Trương Hưng Bá đột nhiên vung tay lên, tiếng cười của các dũng sĩ phía sau đột nhiên ngừng lại. Lúc này Trương Hưng Bá mới quay đầu lại quát to:

- Rất có thể địch nhân không chỉ đưa tin bằng một hình thức duy nhất, trừ Phong Hoả đài ra, rất có thể sẽ phái ra khoái mã, thậm chí cũng có thể cho bồ câu truyền thư. Hiện tại nhiệm vụ của chúng ta là đi tìm giết bất cứ sinh vật gì quanh đây, đám cung tiễn thủ đặc biệt chịu trách nhiệm bắn rơi bất cứ loài chim nào bay trên trời. Tướng quân đã nói thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót!

- Dạ!

- Thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót!

- Thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót!

- Thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót!

Các dũng sĩ của đội cận vệ ầm ầm gào thét rồi chia nhau ra làm nhiệm vụ.

Đảo Kiếm hạp, bên trong đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Ngũ Khôi Phong thân khoác trọng giáp, đứng thẳng phía sau cửa đại doanh đang cau mày quan sát tình hình quân địch phía trước. Một tên quan quân vội vã đi tới phía sau hắn gấp giọng nói:

- Tướng quân, đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn rồi!

- Xảy ra chuyện gì?

Ngũ Khôi Phong quay đầu lại quát lớn:

- Có gì mà hốt hoảng, đã xảy ra chuyện gì?

Tên quan quân nọ hít sâu một hơi khí lạnh, giọng nghiêm trọng:

- Tướng quân, không ngờ một cánh quân của địch đã vượt qua sơn mạch Cực Thiên sơn đến sau lưng quân ta. Mặc dù binh lực của chúng không nhiều lắm, nhưng ít ra cũng có đến bốn, năm ngàn người!

- Có chuyện này sao?

Sắc mặt Ngũ Khôi Phong khê biến, nhưng lập tức thần nhiên trở lại:

- Vậy thì sao chứ? Đại doanh của ta kiên cố như khối sắt, cho dù quân địch giáp công hai mặt cũng không cần phải lo lắng!

- Chuyện không phải chỉ có bao nhiêu đó ...

Tên quan quân nọ thở dốc một hơi rồi nói tiếp:

- Sau khi quân ta đốt lang yên trong doanh, những toà Phong Hoả đài rải rác trên sơn mạch Cực Thiên sơn không thấy đốt lang yên đáp lại. Còn có mấy tốp khoái mã phải ra khỏi đại doanh đi truyền tin cũng bị quân địch vây giết ở phía Nam hạp cốc. Khó tin hơn nữa là trong đám quân địch ở phía Nam hạp cốc cũng có những tay cung tiễn thủ thiện xạ, bỏ câu đưa thư của chúng ta cũng bọn chúng bị bắn chết!

- Người nói cái gì?

Ngũ Khôi Phong nghe vậy rất cực sắc mặt đại biến, một tay nắm lấy miếng giáp che trước ngực tên quan quân kia, lạnh lùng hỏi:

- Ngay cả bỏ câu đưa tin cũng bị bắn chết hay sao? Làm sao người biết được chuyện này?

Tên quan quân cúi đầu ừ ừ:

- Khoái mã của chúng ta rời đại doanh chạy đi đưa tin có tổng cộng ba con, trong đó hai con đã bị quân địch ở phía Nam hạp cốc giết chết, còn lại một con chạy thoát trở về. Tin tức bỏ câu truyền thư bị bắn rơi là do tên kỵ sĩ chạy thoát về kể lại, bởi vì lần này thả bỏ câu truyền thư đi, ty chức chọn con bỏ câu có bộ lông màu đen nên rất nổi bật trên nền tuyết trắng, lúc con bỏ câu kia vừa từ trên trời rơi xuống mặt tuyết thì vừa lúc hắn nhìn thấy được!

- Đáng chết!

Ngũ Khôi Phong giận không kìm được:

- Vì sao người lại cho thả con bỏ câu truyền thư có bộ lông màu đen?

Tên quan quân nọ vội kêu lên:

- Trong doanh còn có hai con bỏ câu đưa thư, một con lông màu xám, một con lông màu trắng, ty chức sẽ lập tức chạy đi thả con bỏ câu truyền thư có bộ lông màu trắng!

- Trở lại cho ta!

Ngũ Khôi Phong cau mày quát lớn:

- Bây giờ thả bỏ câu truyền thư vạn nhất lại bị đám cung tiễn thủ thiện xạ của địch bắn rơi thì sao?

- Vậy...

Tên quan quân nọ vội nói:

- Bỏ câu lông màu trắng trùng màu với nền tuyết trắng cho nên rất khó phân biệt được, hẳn sẽ không bị quân địch bắn rơi!

Ngũ Khôi Phong lạnh lùng nói:

- Vạn nhất ngay cả con bồ câu đưa thư lông màu trắng cũng bị đám cung tiễn thủ thiện xạ của địch bắn rơi, như vậy tin tức cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ quay lại Trung Châu tập kích Tây Kinh sẽ không truyền được ra ngoài. Đến lúc đó đề đô không kịp đề phòng sẽ bị Mạnh Hổ đánh lên mà thất thủ, người gánh nổi trách nhiệm này không?

Tên quan quân nọ nghe vậy sờn óc rùng mình, hạ giọng hỏi:

- Vậy ...vậy phải làm sao bây giờ?

Ánh mắt Ngũ Khôi Phong đột nhiên trở nên lạnh lẽo:

- Hiện tại xem ra chỉ có một biện pháp có thể đem tin tức truyền đi!

Dứt lời, Ngũ Khôi Phong ghé vào tai tên quan quân nọ thì thầm dặn dò vài câu, tên quan quân nọ gật đầu liên tục, sau đó lĩnh mệnh mà đi.

Chỉ trong khoảnh khắc, bốn đội hình sát cánh của đại quân đế quốc Quang Huy đã tách ra một đội, nghiêm chỉnh tiến thẳng về phía trước. Tiếng kèn hiệu chói tai vang lên, đội hình của quân đế quốc Quang Huy dần dần ép tới phía đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt. Ngũ Khôi Phong nghe tiếng vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy đội hình chỉnh tề của quân địch đang chậm rãi ép tới, sát khí toả ra khiến cho người khác cảm thấy lạnh người, lại thêm sự cuồng dã toát ra vô cùng hung hãn. Khoé miệng Ngũ Khôi Phong không khỏi giật giật vài cái, bằng vào kinh nghiệm chinh chiến sa trường đã nhiều năm của hắn, cũng đủ biết cánh quân trước mặt là kinh địch tuyệt đối không thể khinh thường!

Bất quá Ngũ Khôi Phong thân là một trong Nguyệt Vương Tứ Kiệt, dĩ nhiên sẽ không bị thanh thế của quân địch hù dọa một cách dễ dàng như vậy!

Ngay lập tức, Ngũ Khôi Phong bước nhanh ra khỏi cửa đại doanh, rút chiến đao ra, chỉ thẳng vào đám binh sĩ đế quốc Minh Nguyệt đang triển khai đội hình chờ sẵn bên trong đại doanh, lớn tiếng quát:

- Hỡi các dũng sĩ của liên đội số Một, đã đến lúc hy sinh thân mình vì đế quốc! Hãy dùng chiến đao trong tay các người nói cho đám quân của đế quốc Quang Huy đối diện biết rằng, ai mới là tinh binh thật sự, ai mới là dũng sĩ thật sự!

Phía sau Ngũ Khôi Phong, hơn năm ngàn tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt đồng thời rút chiến đao trong tay ra, hoặc giơ cao trọng thuẫn và trường mâu trong tay, rống to theo Ngũ Khôi Phong đến lạc giọng:

- Vì nước hy sinh!

- Vì nước hy sinh!

- Vì nước hy sinh!

Trong lúc kịch chiến ở Dao Kiếm hạp chuẩn bị bắt đầu, cuộc chiến ở Hồ Khiếu quan đã đến hồi gay cấn!

Sau khi Hàn Phong đứng đầu Ngũ Hổ tướng suất lĩnh sư đoàn số Một tấn công Hồ Khiếu quan mãnh liệt trong vòng hai ngày không có kết quả, rốt cục Mông Diễn đã bị chọc giận. Mông Diễn không thèm để ý đến nỗ lực phản đối của Phác Tấn Chi, lập tức suất lĩnh đội cận vệ Tần vương tham gia tấn công.

Mông Diễn đích thân cầm quân công thành, tinh thần của đại quân đế quốc Quang Huy cũng tăng lên rất nhiều. Ba quân liều mạng mà chiến đấu, hơn nửa bản thân mỗi một người trong đội cận vệ Tần vương Mông Diễn đều là dũng sĩ trăm người chọn một, lần này tấn công mãnh liệt một phen, quân của đế quốc Minh Nguyệt đã không thể chịu nổi nữa, lỗ hổng kiên cường phòng thủ hơn mười mấy ngày qua rốt cục đã thất thủ.

Mất thấy Hồ Khiếu quan sắp sửa thất thủ, Đề Đốc Thủy sư Tiêu Thành Đồng cả người đầm máu lão đảo đi tới trước mặt Tư Đồ Duệ, co gối quỳ xuống:

- Lão tướng quân, ty chức bất tài, ty chức bất tài, quân đoàn Thuỷ sư không thể thủ được lỗ hổng, không thể bảo vệ Hồ Khiếu quan. Ty chức vô cùng hổ thẹn với đế quốc, hổ thẹn với hoàng đế bệ hạ...

Chưa dứt lời, Tiêu Thành Đồng đột ngột rút chiến đao ra cương quyết cứa vào cổ của mình.

May là Tư Đồ Việt và Tư Đồ Anh đứng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, vội vàng bước tới giữ chặt cánh tay và eo của Tiêu Thành Đồng. Thác Bạt Dã vội vã đoạt lấy chiến đao trong tay Tiêu Thành Đồng.

Tư Đồ Duệ hít sâu một hơi, nói với vẻ nghiêm nghị:

- Tiêu tướng quân cũng không nên tự trách mình, quân đoàn Thuỷ sư đã làm hết sức mình. Bên phe quân địch ngay cả Mông Diễn và đội cận vệ Tần vương của hắn đều đã đích thân xuất trận, lỗ hổng không giữ được cũng là chuyện bình thường. Bất quá, nếu Mông Diễn cho rằng như vậy là Hồ Khiếu quan đã thất thủ thì hắn đã phạm phải sai lầm rất lớn!

Tiêu Thành Đồng, Thác Bạt Dã, Tư Đồ Việt, Tư Đồ Anh các tướng nghe vậy ánh mắt rưng rưng, rốt cục đã bước vào cuộc chiến cuối cùng rồi sao?

- Đúng là lúc này!

Tư Đồ Duệ gật mạnh đầu:

- Nuôi quân ngàn ngày, dụng quân một giờ! Đây chính là lúc để cho Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn của tướng quân Tần Dũng xuất kích! Người đâu, lập tức bảo Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn của tướng quân Tần Dũng- xuất kích!

Nơi lỗ hổng của Hồ Khiếu quan.

Mông Diễn hét lớn một tiếng, chiến đao sóng dày nặng nề trong tay hắn quét ngang qua một cái, ánh sáng lạnh lẽo chói mắt chớp lên, một luồng máu tươi phun ra, hai tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt cản trước mặt hắn đã bị chém ngang lưng thành bốn đoạn, nửa người dưới vẫn lắc lư không ngã, hai đoạn trên bay ra xa mười mấy bước mới rơi phịch xuống đất, thoảng chớp mắt tuyết trắng xoá đã loang đỏ máu tươi.

Mông Diễn thu đao lại với dáng vẻ tiêu sái ung dung, xong lại vung đao về phía trước cao giọng quát:

- Các dũng sĩ của quân đoàn cận vệ, Hồ Khiếu quan đã bị chúng ta giày xéo dưới chân! Cửa lớn của đế đô thành Tây Kinh đế quốc Minh Nguyệt đã rộng mở chờ đón chúng ta. Bây giờ bản vương ra lệnh cho các người một phen đánh tan tác quân địch trước mắt, diệt vong đế quốc Minh ...

Ầm ...ầm ...ầm ...

Một chữ 'nguyệt' cuối còn chưa thoát ra khỏi miệng Mông Diễn, phía trước đột nhiên vang lên tiếng ầm ùng hệt như sấm động, chỉ trong thoảng chớp đã át đi thanh âm của Mông Diễn. Các tướng sĩ của đội cận vệ đang xông vào lỗ hổng đột nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân mình bắt đầu rung động kịch liệt, tình cảnh giống hệt như sắp có động đất xảy ra!

Động đất sao?! Hay là kỵ binh?!

Mông Diễn hoảng hốt ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đám trọng giáp thiết kỵ rất đông cả người lẫn ngựa đều chìm trong áo giáp màu đen đột ngột xuất hiện ngay phía trước. Đám trọng giáp thiết kỵ kia đang ào ào cuốn theo con đường cái bên trong Hồ Khiếu quan, những chiếc vó sắt lạnh lẽo gõ xuống mặt đường bằng đá xanh phát ra âm thanh trầm hùng giống như tiếng trống tử vong gióng lên trong lòng các tướng sĩ của đế quốc Quang Huy, làm cho người khác không rét mà run.

- Hồng!

Một viên tướng trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt toàn thân phủ trọng giáp kiêu dũng quét ngang huyền thiết trường thương nặng nề trong tay, loáng thoảng có tiếng sấm gió nổi lên, huyền thiết trường thương mang theo thanh thế hết sức cuồng bạo đang nhằm thẳng vào Mông Diễn. Mông Diễn đang khiếp sợ đột nhiên bình tĩnh, vội vàng gơ chiến đao che ngang trước ngực, cố gắng đỡ thẳng một thương quét ngang của viên tướng địch.

Choang!

Một tiếng binh khí va chạm kịch liệt vang tận mây xanh, thân hình to lớn của Mông Diễn đã bị đánh bay nhanh như sao xẹt thẳng về phía sau, quay cuồng trong không trung ra xa mấy chục trượng đến khi ra ngoài lỗ hồng mới hết lực rơi xuống đất. Sau khi rơi xuống, Mông Diễn há miệng phun ra ba búng máu tươi rất lớn rồi hôn mê ngay tại chỗ.

- Bảo vệ điện hạ!

- Kết trận, lập tức kết trận ngăn trở kỵ binh của địch!

Mặc dù Mông Diễn đã bị một thương đánh bay đi, sống chết còn chưa rõ, nhưng tên đội trưởng cận vệ của đội cận vệ Tần vương không vì thế mà rối loạn, hấn nhanh chóng hạ lệnh cho đám trọng trang bộ binh phía sau kết thành đội hình phòng ngự dày đặc. Bất quá đám trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt đang ào ạt lao tới cũng không phát khởi tấn công từ chính diện, mà chạy lướt ngang qua mặt bên của đội hình phòng ngự, trực tiếp xông tới cửa Hồ Khiếu quan.

Chỉ trong thoáng chốc, cửa Hồ Khiếu quan vốn đóng chặt lúc này đã ầm ầm mở ra, đám trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt mạnh mẽ như cơn lũ theo cửa quan cuộn cuộn ào ra. Sau khi ra khỏi quan, đám trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt liền triển khai trận thế ở mảnh đất trống cách xa cửa quan trăm bước, sau đó mang theo khí thế như lời đình vạn quân xông thẳng về phía đám binh sĩ của đế quốc Quang Huy đang bao vây Hồ Khiếu quan.

Đám binh sĩ của đế quốc Quang Huy đang tấn công vào lỗ hồng không kịp đề phòng, thoáng chốc đã bị đám trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt vừa ra khỏi quan xông thẳng vào làm cho tán loạn đội hình. Đội cận vệ Tần vương đã xông vào lỗ hồng và đám quân của đế quốc Quang Huy theo phía sau lập tức bị đám trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt chia cắt thành hai đoạn.

Gần như cùng lúc đó, đám tàn binh của đế quốc Minh Nguyệt bên trong quan gồm có quân đoàn Ứng Châu, Thanh Châu, còn có đám trọng trang bộ binh của quân đoàn Thủy sư cũng bắt đầu phản kích điên cuồng. Mông Diễn và đội cận vệ Tần vương đã xông vào trong lỗ hồng thoáng chốc đã lâm vào vòng vây trùng trùng điệp điệp của quân đế quốc Minh Nguyệt, mắt thấy nguy trong sớm tối!

Bên ngoài Hồ Khiếu quan, trung quân bản trận của đế quốc Quang Huy.

Thế cục trên chiến trường rất nhanh đã xoay chiều, sắc mặt Phác Tấn Chi đã sớm xanh mét không còn hột máu, liên tục dậm chân kêu la:

- Sử Di Viễn, đây đều là do người đưa ra chủ ý ngu ngốc, đều là do người đưa ra chủ ý ngu ngốc! Bây giờ phải làm thế nào đây, làm như thế nào mới đúng ...oa ...oa ...

Phác Tấn Chi kêu la một hồi mới giật mình phát hiện ra Sử Di Viễn đã biến đâu mất không còn đứng trên chiến xa nữa!

Phác Tấn Chi càng thêm tức giận, gào lên như sấm:

- Sử Di Viễn, Sử Di Viễn đâu rồi?

- Hiện tại nói những chuyện này còn có tác dụng gì chứ?

Hàn Phong các tướng vội vàng quát to:

- Tấn Chi tiên sinh, người là tham mưu trưởng của quân đoàn, mau mau hạ lệnh cho người đem quân tiếp ứng điện hạ!

- Không thể, vạn vạn lần không thể!

Quân đoàn trưởng Trịnh Trọng Quang của quân đoàn Tây Bắc gấp giọng nói:

- Phác tiên sinh, hiện tại chuyện quan trọng nhất là phải ngăn cản đám trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt. Nếu như để cho cánh trọng giáp thiết kỵ kia đột nhập vào bên trong trận, quân ta ắt loạn, toàn bộ đại quân sẽ không đánh mà tan. Đến lúc đó đừng nói đến chuyện không thể nào tiếp ứng cho điện hạ và đội cận vệ Tần vương rút lui an toàn, ngay cả cánh đại quân Tây chinh cũng sẽ bị tiêu diệt toàn quân!

- Chuyện này...

Phác Tấn Chi gấp đến nổi dậm chân liên hồi, xem ra hấn đã vô cùng rối loạn.

Cách chỗ Phác Tấn Chi chừng mấy chục bước, thấp thoáng bóng dáng của Sử Di Viễn đang ẩn nấp sau một cây cờ. Thấy Phác Tấn Chi đã lâm vào tình trạng rối loạn không biết phải làm sao, trên mặt Sử Di Viễn không khỏi nở một nụ cười âm trầm lạnh lẽo. Lúc này Mông Diễn lâm vào vòng vây trùng trùng điệp điệp của đại quân đế quốc Minh Nguyệt, sống chết chưa biết ra sao, Trọng Sơn và Mạnh Hổ lại không có ở đây, đại quân của đế quốc Quang Huy như rắn không đầu, tan tác chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Chỉ chờ đại quân của Thu Vũ Đường đến đây, đại quân Tây chinh của Mông Diễn muốn không bị toàn quân tiêu diệt cũng rất khó, hắc hắc!

Một khi đại quân Tây chinh của Mông Diễn bị tiêu diệt hoàn toàn, Mông Khác nghe tin ắt hẳn vô cùng lo sợ, đến lúc đó rất có thể sẽ điều động quân đoàn cấm vệ đóng ở Lạc Kinh sang phòng thủ ở hành tỉnh Tây Bộ. Nếu là như vậy, thành Lạc Kinh và hành tỉnh Đông Bộ sẽ biến thành trống rỗng, không còn quân phòng thủ. Đến lúc đó trăm vạn hùng binh của Đại tù trưởng sẽ nhân cơ hội xâm nhập về hướng Tây, rất có thể không cần tốn một mũi tên hòn đạn vẫn công hãm được đế đô Lạc Kinh diệt vong cả đế quốc Quang Huy!

Sử Di Viễn còn đang đắc ý, một bóng đen như quỷ mị đột ngột xuất hiện sau lưng hấn. Gương mặt đang đắc ý của Sử Di Viễn lập tức trở nên khấn trương, trầm giọng hỏi:

- Có chuyện gì?

Bóng đen kia hạ giọng thấp chỉ cho hai người vừa đủ nghe:

- Đại trưởng lão, ba ngày trước đột nhiên Đại tù trưởng lâm bệnh qua đời!

- Người nói cái gì?

Sử Di Viễn nghe vậy sắc mặt đại biến, hoảng hốt kêu lên:

- Đại tù trưởng lâm bệnh qua đời rồi sao? Đúng vào lúc này sao?

Bóng đen kia thở dài một tiếng, vẻ mặt âm đạm:

- Mặc dù Thiếu tù trưởng thừa kế thuận lợi ngôi vị của Đại tù trưởng, nhưng Nhị tù trưởng và Tam tù trưởng dường như có dị tâm, đại kế Tây chinh đã định bị buộc phải hủy bỏ. Mặt khác, Đại tù trưởng có để lại di chỉ yêu cầu Đại trưởng lão nghĩ cách khống chế đế quốc Quang Huy, thi hành quốc sách cực kỳ hiếu chiến, thông qua việc chinh phạt các nước láng giềng mà làm hao hết nhân lực vật lực của thế giới Trung Thổ, vì cuộc Tây chinh tiếp theo của thánh quốc mà quét sạch chướng ngại!

- Ôi...

Tim Sử Di Viễn đập dồn dập hồi lâu mới thở dài một tiếng, giọng nói ra chiều tiếc nuối:

- Vậy là một cơ hội tuyệt vời do Âm Hắc Phụ Thần ban cho thánh quốc đã trôi đi mất, xem ra mạng của Mông Diễn còn chưa đến lúc phải tuyệt. Bất quá việc đã đến nước này, cứu Mông Diễn ra khỏi vòng vây trùng trùng điệp điệp thì không có gì quá khó, nhưng muốn cứu vãn vận mệnh của đại quân Tây chinh lần này lại không dễ chút nào. Còn chuyện muốn đưa Mông Diễn lên ngôi báu càng không dễ dàng hơn nữa, thương cho cái đầu của ta, ôi...

Bên ngoài Hồ Khiếu quan, trung quân bản trận của đế quốc Quang Huy.

Phác Tấn Chi còn đang bối rối không biết làm gì mới phải, đột nhiên một thanh âm âm trầm lạnh lẽo vang lên:

- Có gì mà hoảng hốt chứ, không phải chỉ là một Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn thôi sao, có cần phải hoảng loạn đến mức như vậy không?

Mọi người nghe tiếng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sử Di Viễn không biết trở lại trên chiến xa hào hoa của Mông Diễn từ lúc nào không ai hay biết.

Phác Tán Chi thấy thế cả giận nói:

- Sử Di Viễn, đây đều là do người đưa ra chủ ý ngu ngốc, hiện tại điện hạ thân lâm vào vòng vây trùng điệp của đại quân đế quốc Minh Nguyệt, người ... người phải gánh vác toàn bộ trách nhiệm!

Sử Di Viễn không thèm để ý đến Phác Tán Chi nữa, quay sang nói với Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu:

- Hai vị Tổng đốc đại nhân, xin lập tức hạ lệnh cho hai đại quân đoàn Tây Bắc, Tây Nam tụ tập lại ở trung quân, phối hợp với quân đoàn cận vệ hình thành đội hình phòng ngự hình chữ Phấn (Ǻ ?). Nghiêm chỉnh đề phòng đám trọng giáp thiết kỵ của quân địch bất ngờ đánh tới trung quân, gây rối loạn đội hình của chúng ta!

- Dạ!

Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Cũng phải nói rằng, Phác Tán Chi chỉ là tham mưu trưởng của quân đoàn cận vệ, Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu hoàn toàn không cần phải nghe mệnh lệnh của hắn. nhưng Sử Di Viễn thì không giống như vậy, Sử Di Viễn chẳng những là quân sư tâm phúc của Mông Diễn, lại còn là sư phụ của Mông Diễn, tương lai rất có thể ngồi lên chiếc ghế đế sư quyền uy hiển hách. Vào lúc này, Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu đương nhiên rất vui lòng nghe theo sự điều khiển của Sử Di Viễn.

Sử Di Viễn lại nói:

- Vu Long Vân, Đằng Thanh Vân!

Vu Long Vân và Đằng Thanh Vân vội vàng tiến lên đáp:

- Có!

Sử Di Viễn nói:

- Mỗi người các người suất lĩnh năm ngàn cung tiễn thủ, dùng phá giáp trọng tiễn áp chế bọn trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt, khiến cho bọn chúng không thể dễ dàng tới gần trung quân bản trận!

- Dạ!

- Dạ!

Vu Long Vân và Đằng Thanh Vân âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Sử Di Viễn lại quay đầu quát lớn:

- Hàn Phong, Đồ Vu đâu rồi!

Hàn Phong và Đồ Vu bước ra khỏi hàng lên tiếng:

- Có tỳ chức!

Sử Di Viễn nói:

- Mỗi người suất lĩnh năm ngàn trọng trang bộ binh bọc vòng ra phía sau đám trọng giáp thiết kỵ của đế quốc Minh Nguyệt, chuẩn bị chặn kín cửa quan!

- Dạ!

- Dạ!

Hàn Phong và Đồ Vu âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Cuối cùng Sử Di Viễn lại nói:

- Lục Thừa Vũ!

Lục Thừa Vũ bước ra khỏi hàng lên tiếng:

- Có tỳ chức!

Sử Di Viễn nói:

- Suất lĩnh sư đoàn số Năm đi tiếp ứng điện hạ. Nhớ kỹ, bằng bất cứ giá nào cũng phải cứu điện hạ trở về!
- Dạ!

Lục Thừa Vũ âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Phác Tấn Chi ngậy người ra nhìn Sử Di Viễn phát hiệu lệnh điều động các tướng lĩnh đầu đó xong xuôi, lúc này mới dậm chân:

- Sử Di Viễn, người ...người ... người ...

Sử Di Viễn nở nụ cười chế giễu:

- Phác tiên sinh, nếu như người muốn truy cứu trách nhiệm của lão phu, chờ đến lúc bọn họ cứu điện hạ trở về rồi hãy nói, hừ!

Hạ cốc phía Bắc Dao Kiếm hạ.

Sắc trời vừa tối, Chiến Ứng toàn thân đầm máu bước nhanh tới trước mặt Mạnh Hổ, khom gối quỳ xuống ôm quyền bẩm báo:

- Tướng quân, sư đoàn số Một không làm cho ngài thất vọng, đại doanh của quân đế quốc Minh Nguyệt đã bị chúng ta chiếm được!
- Tốt!

Mạnh Hổ tung mình xuống khỏi Ô Vân Cái Tuyết đưa tay đỡ Chiến Ứng dậy, vui mừng nói:

- Làm rất tốt!

Tất Điều Tử cũng tung mình xuống ngựa, tiến lên nói:

- Tướng quân Chiến Ứng, bên trong đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt dường như vẫn còn có quân địch ngoan cố phản kháng phải không?
- Đúng vậy!

Gương mặt Chiến Ứng không khỏi thoáng qua vẻ hồ thẹn:

- Là một toán quân địch co cụm tại một góc kiên cố nhất của đại trại trung quân ngoan cố phản kháng. Bất quá toán quân địch ấy chỉ còn lại không tới hai trăm tên, chỉ cần không tới nửa giờ, sư đoàn số Một hoàn toàn có thể nghiền nát bọn chúng, tướng quân và hai vị tiên sinh hoàn toàn không cần lo lắng!
- Đi nào!

Mạnh Hổ vung mạnh tay lên, cất cao giọng:

- Chúng ta cùng nhau đi xem một chút!

Chiến Ứng vội vàng đi trước, dẫn Mạnh Hổ thẳng một đường đi tới trung quân đại trại của đế quốc Minh Nguyệt.

Lúc Mạnh Hổ đến nơi, sư đoàn số Một đã bao vây quân địch bên trong trung quân đại trại kín đến nỗi nước không chảy lọt. Trên mảnh đất trống trước cửa doanh trại, Trương Hưng Bá đang điên cuồng chiến đấu với một viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt vóc người to lớn, tay cầm hai cây Lược Ngân thương dài chín thước. Hai cây Lược Ngân thương trong tay viên tướng này quả thật là kỳ phùng địch thủ với song thiết kích trong tay Trương Hưng Bá.

Viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt kia chính là Ngũ Khôi Phong một trong Nguyệt Vương Tứ Kiệt, phụng mệnh trấn thủ tại Dao Kiếm hạ.

Ngũ Khôi Phong rất muốn giải quyết nhanh chóng Trương Hưng Bá, nhưng song thiết kích trong tay Trương Hưng Bá cũng không phải chỉ là dưa ăn cơm. Ngũ Khôi Phong dốc hết toàn lực tấn công hơn năm mươi

hiệp, không ngờ cũng không làm gì được song thiết kích trong tay Trương Hưng Bá. Mắt thấy bên phe địch lại có đại tướng vừa đến, Ngũ Khôi Phong không dám ham chiến nữa, cố gắng dốc hết toàn lực bức lui Trương Hưng Bá, sau đó ung dung trốn vào đại trại trung quân.

- Ôi ...

Trương Hưng Bá thu song thiết kích lại, ồm ồm quát lớn đầy tức giận:

- Hắn ...con bà nó, vì sao không đánh nữa?

Trương Hưng Bá vừa dứt lời, bên tai đột ngột vang lên tiếng xé gió rợn người, mấy mươi mũi lao sắc bén nhanh như tia chớp bay ra từ trong đại trại của quân địch. Trương Hưng Bá vội vàng múa tít song thiết kích trong tay ra sức ngăn cản, mặt khác cấp tốc thoái lui về phía sau né tránh, sau một hồi luống cuống tay chân, rốt cục cũng đã tránh thoát mấy mươi mũi lao sắc bén kia.

Bất quá vẫn có một mũi lao xẹt ngang qua cánh tay Trương Hưng Bá để lại một đường máu nhọt nhọt.

Trương Hưng Bá vừa thấy máu tức thì bản tính hung hãn nổi lên, đang muốn bất chấp tất cả xông thẳng vào đại trại của quân địch thì phía sau hắn vang lên một tiếng thét như sấm nổ:

- Hưng Bá, trở về!

Trương Hưng Bá nghe tiếng giật mình chấn động vội vàng quay lại, chỉ thấy Mạnh Hổ ngồi trên Ô Vân Cái Tuyệt đã tới phía sau.

Vừa thấy Mạnh Hổ, Trương Hưng Bá không dám làm càn, vội vàng thu lại song thiết kích đi tới trước mặt Mạnh Hổ, ôm quyền bẩm báo:

- Tham kiến tướng quân!

Mạnh Hổ ừ một tiếng, lại hỏi:

- Hưng Bá, tin tức chúng ta tập kích Đao Kiếm hạp có bị tiết lộ ra ngoài hay chưa?

- Không có!

Trương Hưng Bá lớn tiếng đáp:

- Mười mấy toà Phong Hoả đài trên Cực Thiên sơn đã bị ty chức dẫn người phá huỷ sạch sẽ. Mới vừa rồi trong đại doanh của quân đế quốc Minh Nguyệt có lang yên bay lên, thế nhưng Nộ Thương sơn bên trái và Cực Thiên sơn bên phải cũng không thấy lang yên nổi lên đáp lại. Còn có quân địch trước sau phái ra ba con khoái mã, hai con bị vây giết ngay tại chỗ, một con trọng thương chạy về đại doanh. Mặt khác, đám thiện xạ cung tiễn thủ bắn rơi mấy chục con chim bay trên trời, hừ, không ngờ lại bắn rớt một con bồ câu truyền thư!

Dứt lời, Trương Hưng Bá vung tay ra hiệu, lập tức có một tên tướng sĩ của đội cận vệ hai tay dâng lên xác một con bồ câu đưa thư trước mặt Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ đưa tay đón lấy xác con bồ câu đưa thư nhìn qua một chút, sau đó không khỏi ngửa mặt lên trời cười to:

- Ha ha ha, làm rất tốt! Nếu như lần này quả thật có thể tập kích Tây Kinh thành công, Hưng Bá ngươi và đội cận vệ của ngươi đương nhiên chiếm được công đầu!

Trương Hưng Bá vui mừng ôm quyền cảm ơn rồi rít:

- Đa tạ tướng quân!

Mạnh Hổ thôi không cười nữa, quay đầu về phía đại trại của địch quát to:

- Trong đó là vị tướng nào, xin mời ra đây nói chuyện!

Viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt mới vừa đánh nhau kịch liệt với Trương Hưng Bá xuất hiện tại cửa đại trại, ngang nhiên đáp:

- Bản tướng quân là Ngũ Khôi Phong, các hạ có lẽ là Mạnh Hổ phải không?

Mạnh Hổ ung dung đáp:

- Không sai, đúng là bản tướng quân!

Ngũ Khôi Phong nói:

- Các hạ quả thật cũng có chút bản lãnh, hôm nay bản tướng quân bại trong tay các hạ thật không oan uổng chút nào!

- Ha ha!

Mạnh Hổ cười to hai tiếng:

- Ngũ Khôi Phong, chỉ cần ngươi chịu hạ vũ khí đầu hàng, bản tướng quân có thể đáp ứng tha cho các người khỏi chết!

- Mạnh Hổ!

Ngũ Khôi Phong đột nhiên biến sắc, tức giận quát to:

- Ngươi đã giao chiến với quân đội của đế quốc Minh Nguyệt không ít hơn vài chục lần, vậy ngươi có từng gặp qua một quân nhân nào của đế quốc Minh Nguyệt khuất tất đầu hàng hay chưa?

- Chuyện này...

Mạnh Hổ kinh hãi biến sắc:

- Quả thật ta chưa từng thấy qua quân nhân nào của đế quốc Minh Nguyệt khuất tất đầu hàng cả!

- Vậy thì không cần nhiều lời vô ích!

Ngũ Khôi Phong nghiêm nghị nói:

- Đế quốc Minh Nguyệt cho tới bây giờ chỉ có dũng sĩ chết đứng giữa trận tiền mà chưa từng có kẻ nào sợ chết quỳ xuống xin cầu sống!

- Hay lắm!

Mạnh Hổ phấn khích cất tiếng khen:

- Bằng vào những lời này của ngươi, bản tướng quân cam đoan với ngươi sẽ cho ngươi chết toàn thây, hơn nữa tuyệt đối không xúc phạm đến thi thể của ngươi!

- Ha ha!

Ngũ Khôi Phong đột nhiên bật cười ha hả:

- Mạnh Hổ, bản tướng quân đương nhiên không thể sống qua khỏi hôm nay, nhưng ngươi cũng đừng vội đắc ý! Lúc này đại quân của ngươi đơn độc xâm nhập vào lãnh thổ đế quốc Minh Nguyệt ta, bốn đại quân đoàn Sóc Châu, U Châu, Dự Châu và Ứng Châu đang từ hai hướng Nam Bắc chậm rãi ép lại. Không lâu sau, cánh quân đường Bắc của ngươi sẽ lâm vào vòng vây trùng điệp của mấy chục vạn đại quân, tương lai bị tiêu diệt đã hiện ra ngay trước mắt!

- Ha ha ha!

Mạnh Hổ cười to:

- Ngũ Khôi Phong, nếu như ngươi là một quân nhân, vậy ngươi nên biết bản tính của quân nhân! Theo ngươi, bản tính của quân nhân là gì?

Ngũ Khôi Phong ngơ ngác hỏi lại:

- Bản tính của quân nhân? Bản tính gì vậy?

Mạnh Hổ bực bội hừ một tiếng, đáp to:

- Bản tính của quân nhân chính là hiếu chiến!

- ...Người đã từng gặp qua quân nhân nào sợ chiến đấu chưa? Những kẻ sợ chiến đấu đều là những kẻ sợ chết, không xứng đáng với danh hiệu quân nhân! Cho nên đừng nói là bốn đại quân đoàn Sóc Châu, Dự Châu, U Châu, Ứng Châu, cho dù là mười đại quân đoàn trăm vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt người tập hợp tại Trung Châu triển khai trận thế, quân đoàn Tây Bộ của bản tướng quân cũng dám đơn độc xâm nhập giết đến cùng!

- Rất có khí phách!

Ngũ Khôi Phong lạnh lùng nói:

- Chỉ mong quân đội của người cũng có thực lực như vậy!

- Hắc hắc, chuyện này không cần các hạ phải nhọc lòng!

Mạnh Hổ cười hai tiếng rồi nói tiếp:

- Bất quá ta có vài lời chắc là các hạ không thích nghe! Hai đại quân đoàn Sóc Châu, U Châu của quý quốc hiện tại không có cách nào biết được chính xác quân ta tiến về hướng nào! Còn về hai đại quân đoàn Dự Châu và Ứng Châu, chắc có lẽ còn đang chiến đấu với cánh quân đường Nam của Tổng đốc Trọng Sơn bản quốc!

Sắc mặt Ngũ Khôi Phong khẽ biến, lạnh lùng nói:

- Mạnh Hổ, người thật sự cho rằng hành tung của người không có người ngoài biết hay sao?

- Sao?

Mạnh Hổ mỉm cười hỏi lại:

- Chẳng lẽ là người đã biết trước hành tung của quân ta, chính vì như vậy cho nên hôm nay mới đốt lang yên lên, phái ra khoái mã, thả bồ câu truyền thư đi báo tin chứ gì? Nếu như hành tung của quân ta đã bị tiết lộ từ sớm, vậy sao mấy hôm trước đây người không sắp xếp những chuyện này?

Mạnh Hổ vừa dứt lời liền cho người mang tới xác con bồ câu truyền thư đã cứng, cười hỏi:

- Tướng quân Khôi Phong, người coi đây là cái gì?

Cuối cùng sắc mặt Ngũ Khôi Phong đại biến, vội vàng quay đầu lại quát lên:

- Mau, tiếp tục thả bồ câu đưa thư!

Ngũ Khôi Phong vừa dứt lời, một con bồ câu truyền thư màu xám đã từ phía sau đại trại của đế quốc Minh Nguyệt bay vút lên cao. Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra vô cùng nhanh chóng, bên ngoài đại trại gần như Hùng Bá Thiên và Trương Hưng Bá giương cung lên cùng một lúc. Chỉ nghe vút vút hai tiếng, con bồ câu đưa thư chưa kịp bay xa đã bị hai mũi trọng tiễn bắn xuyên qua thân thể, lập tức từ trên không rơi xuống đất.

Mạnh Hổ cười ha hả:

- Ngũ Khôi Phong, người còn bao nhiêu con bồ câu đưa thư nữa?

Mặt Ngũ Khôi Phong lại biến sắc thêm lần nữa, cuối cùng cắn răng quát lớn:

- Phóng hoả, thiêu huỷ tất cả lương thảo quân nhu, tuyệt đối không để cho một chút lương thảo quân nhu nào rơi vào trong tay quân địch!

Ngũ Khôi Phong vừa ra lệnh một tiếng, bên trong đại trại của đế quốc Minh Nguyệt lập tức dấy lên hơn trăm chỗ lửa cháy. Hơn trăm chỗ lửa cháy này rất nhanh đã lan tràn ra khắp bốn phía, cuối cùng biến thành một trận hoả hoạn ngập trời. Hiển nhiên, quân của đế quốc Minh Nguyệt đã sớm có chuẩn bị, chất đầy cỏ khô và củi khô bên trong đại trại trung quân, lại tưới thêm dầu hoả phía trên, cho nên thế lửa mới lan ra nhanh như vậy.

Chỉ trong thoáng chốc, lưới lửa ngàn ngạt đã bốc lên nuốt chửng cả toà đại trại, hơn trăm tàn binh của đế quốc Minh Nguyệt vẫn kiên cường thủ trong đại trại, kể cả Ngũ Khôi Phong đứng nghiêm ngay cửa đại trại, toàn bộ tàn binh của đế quốc Minh Nguyệt đều táng thân trong biển lửa. Chuyện làm cho người ta phải

khiep sợ chính là, bọn tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt trước giờ phút bị biển lửa nuốt chửng, không ngờ không có một người nào giãy dụa, cũng không có một người nào cất tiếng kêu rên!

Chỉ có tiếng cười như điên dại của Ngũ Khôi Phong quay cuồng kích động trong biển lửa thật lâu không dứt....

- Mạnh Hổ, đừng tưởng rằng đường lên Tây Kinh là một đoạn đường bằng phẳng. Không bao lâu sau, người và cánh quân đường Bắc của người sẽ táng thân tại Trung Châu, bản tướng quân ở dưới địa ngục chờ người, chờ người... ha ha ha ...

Mạnh Hổ nhìn biển lửa bốc cao ngùn ngụt trong đại trại thật lâu không nói lời nào, một lúc sau mới thở dài:

- Quả thật là một đối thủ đáng để tôn kính!

Tất Điều Tử bên cạnh gạt đầu một cái, lại lắc đầu thở dài:

- Đây quả thật là một đối thủ đáng được tôn kính, nhưng đối với quân ta cũng không phải là chuyện tốt!

- Chưa chắc như vậy!

Mạnh Hổ chậm rãi quay đầu lại, đại trại của quân địch đang cháy bùng bùng ở sau lưng làm nổi bật thân hình to lớn của hắn.

Ánh mắt của hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ theo bản năng liền đổ dồn vào người Mạnh Hổ. Dưới ánh lửa sáng ngời, thân hình Mạnh Hổ vốn đã khôi ngô nay càng lộ vẻ cao to cường tráng.

Nhìn mấy vạn ánh mắt nóng rực của các tướng sĩ, Mạnh Hổ nắm chặt nắm đấm, đề khí Đan điền quát lớn:

- Nguyên nhân chính là vì có đối thủ đáng được tôn kính kia, cuộc chiến tranh này mới không trở nên tịch mịch! Dũng sĩ chân chính cho tới bây giờ không ngại bất cứ khó khăn nào, lại càng không e ngại bất cứ sự khiêu chiến nào! Quân đoàn Mạnh Hổ của chúng ta là mạnh nhất trên thế gian này, tuyệt đối không có một cánh quân nào có thể đánh bại chúng ta!

- Quân đoàn Mạnh Hổ vô địch thiên hạ!

- Quân đoàn Mạnh Hổ vô địch thiên hạ!

- Quân đoàn Mạnh Hổ vô địch thiên hạ!

Mấy vạn tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ ầm ầm hò reo theo Mạnh Hổ, chỉ có hơn hai vạn tướng sĩ của sư đoàn kỵ binh Mã Tứ Phong vẻ mặt nghiêm túc, lặng im không tiếng động.

Trên mặt Mã Tứ Phong toát ra vẻ lạnh lùng như sắt đá, ánh mắt nhìn Mạnh Hổ so với ngày thường cũng tăng thêm vẻ ngưng trọng khác thường. Đến ngày hôm nay, cho dù khứu giác về chính trị của Mã Tứ Phong có ngu độn đến mức nào đi nữa, hắn cũng có thể mơ hồ cảm nhận được trên người Mạnh Hổ toát ra dã tâm bùng bùng.

Dã tâm của tên Mạnh Hổ này tuyệt đối không chỉ là chức Tổng đốc của hành tỉnh Tây Bộ!

Mạnh Hổ vung cao huyền thiết trường thương trong tay, tiếng hoan hô long trời lở đất của các tướng sĩ quân đoàn Tây Bộ đột nhiên ngưng bật.

Giật cương quay ngựa lại, huyền thiết trường thương trong tay Mạnh Hổ chỉ thẳng về phía Nam, cao giọng quát to:

- Hồi các dũng sĩ của quân đoàn Tây Bộ, mục tiêu là Tây Kinh, tiến tới....

- Tiến tới!

- Tiến tới!

- Tiến tới!

Sáu vạn tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ vội vàng reo hò tổ mở, sau đó như cơn hồng thủy phá vỡ đê tràn qua Đạo Kiếm hạp, hướng về phía Nam ào ào cuốn đi. Chuyện cho tới nước này cũng không cần gì nhiều

lời nữa, chuyện kế tiếp phải làm là chạy đua với thời gian. Hiện tại chuyện duy nhất mà quân đoàn Tây Bộ cần phải làm chính là tranh thủ thời gian ngắn nhất chạy tới Tây Kinh, một phen chiếm lấy Tây Kinh!

Trong tiếng vó ngựa âm âm như sấm động và tiếng cửa vô số ván trượt cọt xát trên vùng bình nguyên tuyết phủ, sáu vạn đại quân của quân đoàn Tây Bộ và hơn hai vạn kỵ binh của sư đoàn Mã Tứ Phong tựa như một áng mây đỏ nhanh chóng biến mất giữa vùng tuyết trắng mịn mờ. Đạo Kiếm hạp vốn huyền ảo vô cùng thoảng chốc chỉ còn lại một sự yên lặng chết chóc, chỉ có cơn hoả hoạn trong đại trại trung quân của đế quốc Minh Nguyệt vẫn còn đang cháy rực, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng nổ lép bép.

Rốt cục trời đã tối mịt, cơn hoả hoạn cháy gần nửa giờ rốt cục cũng đã gần như tắt hẳn, chỉ còn vài chỗ lửa mạnh vẫn còn cháy thêm một chút. Nhìn khắp xung quanh, cả toà đại trại trung quân đã hoang tàn xơ xác, thoạt nhìn thì tuyệt đối không thể có sinh vật nào có thể may mắn tồn tại trong một trận hoả hoạn dữ dội đến như vậy, cũng khó trách Mạnh Hổ không đợi hoả hoạn tắt hẳn mà đã dẫn quân rời đi.

Bởi vì thể lửa lớn như vậy dường như thật sự không cần thiết ở lại để thu dọn chiến trường!

Bất quá lần này Mạnh Hổ đã quá khinh thường! Ngũ Khôi Phong và gần hai trăm tàn binh của hắn đã tự thiêu để đổi lấy một cơ hội duy nhất!

Giữa lúc khói còn bốc lên nghi ngút, trên một cái gò đất nhỏ đột nhiên có động tĩnh rất khẽ như ma quỷ, một tấm ván còn chưa cháy hết trên gò đột nhiên như bị vật gì bên dưới lật ngang sang một bên. Một bóng người từ dưới gò lồm cồm chui lên, toàn thân người ấy đen kịt như than, hiển nhiên người này đã trốn trong hầm bên dưới gò mới tránh thoát được tai kiếp vừa qua.

Bóng người kia sau khi lên trên mặt đất liền khom người xuống lấy từ dưới hầm lên một cái lồng chim bồ câu truyền thư, lại vô cùng cẩn thận mở cửa lồng chim.

Một tràng tiếng vỗ cánh vang lên, một bóng trắng thật nhỏ đã nhẹ nhàng bay vọt lên không, chỉ trong thoảng chốc đã hoà lẫn vào nền tuyết trắng mênh mang bao phủ khắp núi rừng thành một thể, không còn thấy được tung tích của nó đâu nữa....

Bên trong Hổ Khiếu quan.

Tư Đồ Duệ được các tướng Tư Đồ Việt, Tư Đồ Anh, Thác Bạt Dã, Tiêu Thành Đồng hộ vệ leo lên đầu thành. Đứng trên đầu thành nhìn xuống, chỉ thấy vùng bình nguyên hoang dã bên ngoài quan vô cùng hỗn loạn, quân sĩ hai phe đang kịch chiến liên tục không thôi. Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn của Tần Dũng đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, tung hoành ung dung giữa đội hình dày đặc của quân đế quốc Quang Huy. Bất quá các tướng sĩ của đế quốc Quang Huy vô cùng ương ngạnh, mới đầu còn hơi rối loạn một chút, sau đó dần dần đã ổn định được thế trận.

- Thật là đáng tiếc!

Tiêu Thành Đồng thở dài với vẻ tiếc nuối:

- Nếu trận rối loạn vừa rồi của quân địch kéo dài thêm chừng nửa giờ, Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn của tướng quân Tần Dũng sẽ đột phá hoàn toàn vào trung quân của địch. Nếu là như vậy, sự tan rã của quân đế quốc Quang Huy là không thể nào tránh khỏi. Ôi, chỉ cần một chút nữa thôi, thật vô cùng đáng tiếc!

Sắc mặt Tư Đồ Duệ vô cùng ngưng trọng, không mở miệng nói lời nào, bất quá với kinh nghiệm chiến trường vô cùng lão luyện của hắn đã sớm nhận ra rằng quân của đế quốc Quang Huy đã thay đổi quan chỉ huy khác. Từ sau lúc Mông Diễn bị vây không ngờ quân địch có thể nhanh chóng xuất ra phản ứng một cách hữu hiệu như vậy, bằng vào đó Tư Đồ Duệ có thể dễ dàng đoán được, quan chỉ huy hiện tại của đế quốc Quang Huy cao minh hơn Mông Diễn không biết bao nhiêu lần mà nói!

172. Chương 178: Mạnh Mẽ Phá Thành, Trận Đầu Chiến Thắng

- Thôi kèn hiệu rút quân đi thôi!

Tư Đồ Duệ than nhẹ một tiếng, nói với vẻ không cam lòng:

- Nếu như để cho hai cánh tinh binh của địch bọc vòng lại chặn kín cửa quan, Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn của tướng quân Tần Dũng sẽ lâm vào vòng vây trùng điệp. Mặc dù trọng giáp thiết kỵ rất khó chống lại, nhưng sức người và sức ngựa cũng có lúc phải cạn kiệt, ôi...

Chúng tướng sau lưng Tư Đồ Duệ lập tức phát ra âm thanh thở dài không cam lòng, một cơ hội tuyệt vời để chuyển bại thành thắng đã trôi qua vô ích. Thế nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo tám sư đoàn trọng trang bộ binh trước cuộc chiến thủ quan này đều đã bị người ta đánh cho tàn tạ, cho nên bây giờ có muốn phản kích cũng không còn đủ binh lực.

Chỉ trong thoáng chốc, tiếng kèn hiệu trầm thấp vang lên trên đầu tường quan.

Nghe tiếng kèn hiệu thu quân, Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn đang tung hoành dong ruổi giữa đám quân của đế quốc Quang Huy lập tức giật cương quay đầu lại, ào ạt kéo về phía cửa quan. Cuối cùng Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn cũng đã rút vào hết trong quan, hai cánh cửa quan nặng nề ầm ầm đóng lại ngay trước mũi hai cánh trọng trang bộ binh của đế quốc Quang Huy vừa bọc vòng đến nơi, thế là tạm thời chấm dứt một giai đoạn chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Cuối cùng, quân của đế quốc Minh Nguyệt cũng không thể đạt được toàn thắng.

Đội cận vệ Tần vương Mông Diễn có một nửa chạy thoát trở về, Mông Diễn bị thương nặng cũng được Lục Thừa Vũ liệu chết cứu trở về. Bất quá vì muốn cứu Mông Diễn và đội cận vệ Tần vương, quân của đế quốc Quang Huy đã phải trả một cái giá vô cùng đắt. Nhất là quân đoàn Tây Bắc của Trịnh Trọng Quang và quân đoàn Tây Nam của Nhạc Ngụ, bị Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn của Tần Dũng ép tới ép lui mười mấy lượt, máu chảy thành sông tử thương vô số.

Bên ngoài Hồ Khiếu quan, đại doanh của đế quốc Quang Huy.

Lục Thừa Vũ công Mông Diễn hôn mê bất tỉnh trên lưng voi vàng bước vào đại trại trung quân, bọn Sử Di Viễn, Phác Tấn Chi, Trịnh Trọng Quang, Nhạc Ngụ, Hàn Phong, Đặng Thanh Vân, Vu Long Vân... liền ào ào xúm lại, vừa giúp đỡ Mông Diễn nằm lên giường, vừa mồm năm miệng mười kêu gọi 'điện hạ' không thôi, vẻ mặt Phác Tấn Chi càng thêm ảm đạm, đôi mắt đã rưng rưng....

Sử Di Viễn bắt mạch cho Mông Diễn, liếc qua chợt thấy Phác Tấn Chi đang rơi lệ liền cau mày nói:

- Phác Tấn Chi ngươi khóc cái gì, điện hạ bất quá chỉ bị chút vết thương nhẹ mà thôi! Có phải ngươi muốn rửa cho ngài mau chết một chút hay không?

- Ách...

Phác Tấn Chi nghe vậy nhất thời kinh hãi.

Bọn Hàn Phong, Lục Thừa Vũ... bên cạnh nghe vậy voi vàng quay đầu lại, cả bọn nhìn chăm chăm Phác Tấn Chi như bấy sói đói phát hiện con mồi, lộ vẻ nếu còn nghe Phác Tấn Chi thốt ra lời gì không hợp lập tức sẽ ăn tươi nuốt sống hắn. Phác Tấn Chi nhất thời im thin thít, không còn dám phát ra âm thanh buồn bã nào nữa, Sử Di Viễn lại vạch mi mắt Mông Diễn ra quan sát một chút, sau đó đứng dậy nói với mọi người:

- Không có gì, điện hạ chỉ bị chút thương thể nhẹ mà thôi, lão phụ cam đoan sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ là trong vòng năm ba ngày, chỉ sợ điện hạ chưa thể nào tỉnh lại. Cho nên trong vòng năm ba ngày tới, đại quân sẽ do ai đứng ra chỉ huy, chức vị cần phải định đoạt cho sớm.

Trịnh Trọng Quang đảo mắt một vòng, lập tức ôm quyền nói:

- Bản Tổng đốc cho rằng hiện giờ đại quân nên để cho Di Viễn tiên sinh tạm thời chỉ huy!

Nhạc Ngụ khẽ nhướng mày, voi vàng phụ họa:

- Bản Tổng đốc cũng cho rằng đại quân hẳn nên do Di Viễn tiên sinh tạm thời chỉ huy!

Bọn Hàn Phong cũng không có ý kiến gì khác, ánh mắt của Sử Di Viễn sau cùng rơi vào mặt Phác Tấn Chi:

- Ý của Tấn Chi tiên sinh ra sao?

Công tâm mà nói, Sử Di Viễn cũng không muốn tạm thời tiếp nhận chức quan chỉ huy của đại quân đế quốc Quang Huy, nhưng thế cục phát triển đến nước này, cục diện mà đế quốc Quang Huy gặp phải là vô cùng nguy ngập, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ nhận lấy hậu quả bị tiêu diệt toàn quân. Lúc này chuyện thay thế Mông Diễn trở thành quan chỉ huy tạm thời có thể nói là một chuyện khổ sai, dù có cố gắng hết sức cũng chưa chắc có thể làm cho tốt.

Nhưng Sử Di Viễn không còn lựa chọn nào khác, ai bảo Đại tù trưởng qua đời đúng vào thời khắc mấu chốt này chứ! Thế cục của thánh quốc cũng không yên ổn, kế hoạch Tây chinh đã định từ trước giờ đây phải hủy bỏ, gánh nặng trách nhiệm trên vai Sử Di Viễn càng nặng nề hơn. Nhiệm vụ hiện tại của hắn không còn là tiêu diệt đại quân của Mông Diễn nữa, mà là tìm mọi biện pháp để giúp đỡ cho Mông Diễn đăng cơ ngôi báu, lúc ấy mới có thể thông qua Mông Diễn mà khống chế chính quyền của đế quốc Quang Huy.

Nhưng muốn giúp đỡ cho Mông Diễn lên ngôi báu, vậy lần Tây chinh này không thể để thua!

Bất đắc dĩ lắm Sử Di Viễn phải tự mình ra tay, tiếp nhận quyền quan chỉ huy đại quân Tây chinh lần này.

Thấy bọn Trịnh Trọng Quang ai nấy đều đồng ý, Phác Tấn Chi liền biết chỉ có một mình khó làm gì được, đành buồn bã thốt lên:

- Lão phu cũng không có ý kiến gì khác!

- Tốt, nếu như mọi người không ai có ý kiến gì, vậy lão phu tự mình đảm nhận một phen vậy!

Sử Di Viễn trầm giọng:

- Hiện tại lão phu lấy quyền quan chỉ huy đại quân Tây chinh tạm thời hạ lệnh, hủy bỏ cuộc Tây chinh này, đại quân lập tức rút lui, theo thành Khúc A rút về ngang thành Hà Nguyên, trở về hành tỉnh Tây Bộ!

- Xem ra sắp sửa chiếm được Hồ Khiếu quan, vì sao lại rút lui vào lúc này?

- Đúng vậy, tuy hôm nay chúng ta thua thiệt một chút, nhưng quân địch cũng không chiếm được quá nhiều tiện nghi. Lúc này đột ngột rút quân có phải là quá đáng tiếc hay không?

- Đúng vậy, Di Viễn tiên sinh, có nên chờ điện hạ tỉnh dậy rồi quyết định hay không, chuyện này quan hệ vô cùng trọng đại!

Chợt nghe Sử Di Viễn hạ lệnh rút lui, bọn Trịnh Trọng Quang lập tức quên mất thân phận quan chỉ huy tạm thời của Sử Di Viễn, cả bọn nhao nhao nghị luận tỏ vẻ phản đối mệnh lệnh này.

Sử Di Viễn lạnh lùng giải thích:

- Chư vị, nếu như lão phu không đoán sai, năm mươi vạn đại quân của Thu Vũ Đường đang từ phía Bắc ép tới, nếu giờ này chưa chịu lui quân, rất có thể sẽ lâm vào vòng vây trùng điệp của đế quốc Minh Nguyệt. Đến lúc đó các người thử nghĩ xem quân ta còn khả năng công phá Hồ Khiếu quan hay không?

- Báo...

Sử Di Viễn vừa dứt lời, tên đội trưởng thám báo đột nhiên xuất hiện từ bên ngoài đi vào, sau đó quỳ xuống đất bẩm báo:

- Hai vị tiên sinh, các vị tướng quân, phía Bắc Hồ Khiếu quan năm mươi dặm phát hiện rất đông quân địch, binh lực cụ thể thì chưa rõ, nhưng ít ra cũng có ba quân đoàn trở lên!

- A!?

- Cái gì?!

- Ít nhất ba quân đoàn trở lên?!

- Xem ra cánh quân đường Bắc của Mạnh Hồ đã bị tiêu diệt toàn quân, vậy thì nguy rồi!

Tên đội trưởng thám báo vừa dứt lời, bọn Trịnh Trọng Quang, Phác Tấn Chi nhất thời sắc mặt đại biến. Thế cục xoay chiều vô cùng nhanh chóng, vượt xa sự tưởng tượng của mọi người. Lúc này bọn họ mới kinh hãi phát giác, Thu Vũ Đường đại danh鼎鼎 của đế quốc Minh Nguyệt vẫn còn chưa lộ diện, chống đỡ cục diện ở Hồ Khiếu quan dường như vẫn chỉ có mỗi mình Tư Đồ Duệ.

- Cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ có bị tiêu diệt toàn quân hay không, lúc này vẫn chưa thể biết được, chứ vị không nên kết luận quá vội vàng.

Sử Di Viễn hừ một tiếng bực bội, sau đó cất cao giọng hạ lệnh:

- Truyền lệnh toàn quân lập tức nhổ doanh rút về thành Khúc A, lại phái ra khoái mã đưa tin cho cánh quân đường Bắc của tướng quân Mạnh Hổ và cánh quân đường Nam của tướng quân Trọng Sơn, bảo bọn họ lập tức suất lĩnh hai cánh quân rút lui về phía sau, rút về thành Khúc A hội hợp cùng đại quân. Đại chiến Tây chinh tạm thời ngừng lại, sau khi trở về thành Khúc A sẽ nghị luận sau!

Tên quân truyền lệnh ầm ầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi. Lần này không có người nào dám phản đối quân lệnh của Sử Di Viễn nữa.

Phía Bắc Hổ Khiếu quan năm mươi dặm, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Thu Vũ Đường đang triệu tập tất cả các tướng lĩnh cấp sư đoàn trưởng trở lên của năm đại quân đoàn cận vệ, cấm vệ, Tịnh Châu, Định Châu, Vân Châu mở hội nghị quân sự chính thức. Nói là năm đại quân đoàn, thật ra hai quân đoàn Định Châu, Vân Châu coi như không còn gì cả, toàn bộ binh lực của hai quân đoàn cộng lại vẫn chưa được hai sư đoàn.

Các tướng lĩnh tham dự hội nghị ai nấy thần sắc phấn khích nhao nhao xin Thu Vũ Đường cho phép quyết chiến.

Thế nhưng Thu Vũ Đường hoàn toàn không phấn khởi chút nào, giọng nói vẫn đầy vẻ lạnh lùng:

- Bản vương vừa mới nhận được tin khẩn báo của Tư Đồ lão tướng quân, Hổ Khiếu quan vẫn còn nằm trong tay quân ta. Đại quân ta vừa mới trải qua mười ngày hành quân cấp tốc đường trường, người mệt ngựa mỏi, ắt là không nên nôn nóng ra trận. Quân ta hẳn nên nghỉ ngơi hồi phục trong vòng ba ngày, sau đó sẽ chọn thời cơ quyết chiến cùng quân địch.

Thu Vũ Đường vừa dứt lời, tên đội trưởng thám báo bước nhanh vào trướng quỳ xuống bẩm báo:

- Điện hạ, tiền phương có tin cấp báo!

Thu Vũ Đường cao giọng:

- Cứ nói!

Tên đội trưởng thám báo vừa thở dốc vừa nói:

- Mới vừa nhận được tin cấp báo, đại quân của đế quốc Quang Huy tại Hổ Khiếu quan đang đêm nhổ trại rút quân, hiện chúng đang hướng về thành Khúc A!

- Sao?

Đôi mày thanh tú của Thu Vũ Đường khẽ nhíu:

- Đại quân của đế quốc Quang Huy đột nhiên lui binh sao?

Tên đội trưởng thám báo đáp:

- Đúng vậy!

Quân đoàn trưởng quân đoàn cận vệ Tiêu Lăng đứng bật dậy:

- Điện hạ, xem ra Mông Diễn đã dò thám được hành tung của quân ta, tự biết nếu tiếp tục tiến công Hổ Khiếu quan sẽ không đạt được kết quả gì tốt cả, hơn nữa còn có thể bị quân ta cắt đứt đường lui, lúc ấy coi như đại quân trung lộ của Mông Diễn đã lâm vào khốn cảnh, cho nên bắt buộc dĩ cũng chỉ có thể chọn cách lui quân mà thôi!

Quân đoàn trưởng của quân đoàn Tịnh Châu Thác Bạt Thọ nói:

- Điện hạ, tuyệt đối không cho quân địch rút đi một cách dễ dàng như vậy!

- Nói rất hay!

Quân đoàn trưởng quân đoàn Vân Châu Diêu Trường đứng dậy phụ họa:

- Quân địch muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, xem đế quốc Minh Nguyệt chúng ta là chỗ nào vậy? Là cái chợ sao?

Diêu Trường vừa dứt lời, đám quân đoàn trưởng tham dự hội nghị còn lại cũng vội vàng đứng dậy phụ họa, trong lúc nhất thời ai nấy đều tỏ lòng cảm phần.

Thái tử Thu Dã tham dự hội nghị cũng nhìn Thu Vũ Đường với đôi mắt to tròn lạnh lợi. Theo như hắn biết, Thu Vũ Đường đang suy nghĩ kỹ lưỡng phương pháp ứng đối, một là dưới điều kiện có lợi tiến hành quyết chiến chính diện với đại quân của đế quốc Quang Huy. Hai là nếu như điều kiện bất lợi thì tiến hành kế sách nước lụt, hy sinh Thanh Châu để đổi lấy thành công trong cuộc chiến tranh bảo vệ đế quốc!

Xem ra lúc này cục diện tuy không phải có lợi cho đế quốc Minh Nguyệt, nhưng cũng không thể nói là bất lợi!

Trong lòng của Thu Vũ Đường đang vô cùng khó nghĩ, quyết chiến chính diện thì lúc này thời cơ chưa được chín muồi, nhưng hy sinh để cho nước lụt cả Thanh Châu là chuyện nằng cố gắng muốn tránh.

Mặc dù đại quân trung lộ của Mông Diễn không công hạ nổi Hồ Khiếu quan, cũng trả giá bằng thương vong rất nặng nề, thế nhưng chủ lực vẫn còn khá mạnh, binh lực còn đủ khả năng chiến đấu vẫn còn gần hai mươi vạn, hơn nữa đều là quân tinh nhuệ thân trải trăm trận. Nhìn lại ba mươi vạn đại quân dưới tay Thu Vũ Đường, trong đó đã có hơn phân nửa là chưa bước ra chiến trường lần nào, nếu như quân của hai bên tiến hành quyết chiến chính diện liều mạng với nhau, Thu Vũ Đường cũng không nắm chắc phần thắng, thậm chí có thể nói là phần thắng của đại quân đế quốc Quang Huy còn cao hơn một chút.

Nhưng nếu thi hành kế sách lâu dài thì Thu Vũ Đường cảm thấy không đành lòng. Một khi Yến Trường Không mở đê ngăn Nguyệt Hồ, một cơn hồng thủy khổng lồ sẽ đổ ập xuống, tràn ngập cả vùng bình nguyên Thanh Châu. Đến lúc đó tất cả các thành thị thôn trấn ở Thanh Châu sẽ bị san bằng, chưa kể hơn trăm vạn dân lành vẫn còn ở Thanh Châu chưa kịp rút lui sẽ phải gánh chịu tai ương thảm khốc.

Càng đáng sợ hơn nữa là hồng thủy tràn ra sẽ chảy thẳng vào Dự Châu, Ứng Châu nằm ở cuối nguồn sông Thông Thiên, vùng Đông Nam của Trung Châu cũng sẽ gặp tai ương, cho nên nếu chưa tới bước đường cùng Thu Vũ Đường sẽ tuyệt đối không sử dụng kế sách nước lụt này. Đây chính là một kế tuyệt hậu, giết địch tám trăm, mình tổn ba ngàn!

Suy đi nghĩ lại, Thu Vũ Đường cho rằng biện pháp ổn thỏa nhất là trước tiên tìm cách giữ chân đại quân trung lộ của Mông Diễn, đợi sau khi hai đại quân đoàn Sóc Châu, U Châu chạy tới mới tiến hành cuộc quyết chiến cuối cùng. Nếu làm như vậy thì phần thắng của đại quân đế quốc Minh Nguyệt tăng lên rất nhiều, thế nhưng cũng phải nói rằng, muốn giữ chân đại quân trung lộ của Mông Diễn cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì!

Thu Vũ Đường vừa quyết định xong đang muốn tuyên bố với chư tướng, đột nhiên thị nữ tâm phúc Thu Ưc Nhu bước vội vào, trình trọng đưa một bức mật thư cho Thu Vũ Đường. Sau khi xem thư xong, Thu Vũ Đường mặt hoa biến sắc, cả người đang ngồi trong chiếc ghế da hồ đột ngột đứng bật dậy, các tướng trong trường ai nấy biến sắc nhìn nhau, xem ra đã có chuyện lớn xảy ra rồi!

Thu Vũ Đường hít sâu một hơi khí lạnh, gương mặt đẹp mê hồn đã nhanh chóng trấn tĩnh trở lại, khoát tay nói:

- Không có gì, chỉ là chuyện riêng của bản vương mà thôi, hội nghị quân sự hôm nay đến đây là kết thúc, xin mời các vị tướng quân trở về doanh. Còn về chuyện có quyết chiến với đại quân của Mông Diễn hay không, trong lòng bản vương đã có tính toán, đến lúc đó tự nhiên sẽ có quân lệnh đưa tới doanh cho các vị!

Chúng tướng ngơ ngác nhìn nhau rồi lục tục giải tán.

Chờ cho chúng tướng rời đi hết, Thái tử của đế quốc Minh Nguyệt Thu Dã vội vàng hỏi gấp:

- Hoàng cô mẫu, có phải xảy ra chuyện lớn hay không?

Thu Vũ Đường than nhẹ một tiếng:

- Cô cô vừa nhận được tin cấp báo của tướng quân Ngũ Khôi Phong, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ không có vượt Thanh Vân sơn trở về đế quốc Quang Huy, mà là thẳng tiến vào tập kích Trung Châu! Khi phong mật thư ấy được gửi đi thì tướng quân Ngũ Khôi Phong đã anh dũng hy sinh, đại quân của Mạnh Hổ cũng đã vượt qua Đào Kiếm hạp xuôi Nam chạy thẳng tới đế đô!

- A!?

Thu Dã nghe vậy vô cùng kinh hãi:

- Lúc này đế đô đã không còn đại quân trấn thủ, trừ ra ba ngàn Ngự lâm quân hộ vệ hoàng thành, cũng chỉ còn lại tám ngàn quân cảnh vệ. Vậy bây giờ phải làm sao?

- Đúng vậy! Lần này nếu như tướng quân Ngũ Khôi Phong không kịp thời đem tin này truyền ra, đế đô không kịp đề phòng rất có thể sẽ bị Mạnh Hổ tập kích mà thất thủ.

Thị nữ tâm phúc Thu Ưc Nhu nói với vẻ vô cùng lo lắng:

- Bất quá cho dù đế đô biết tin mà phòng bị trước, e rằng cũng khó mà thủ được! Quân đoàn Sóc Châu của Yến lão tướng quân và quân đoàn U Châu của Công Tôn lão tướng quân còn cách đế đô tới bảy, tám trăm dặm!

Thu Dã vội la lên:

- Hoàng cô mẫu, nếu như đại quân trung lộ của Mông Diễn đã rút lui, hay là tạm thời chúng ta dừng động tới bốn chúng, mau mau kéo quân trở về đế đô cứu viện cho phụ hoàng đi! Nếu để cho Mạnh Hổ rảnh tay tập kích đế đô, phụ hoàng sẽ nguy hiểm đến tính mạng, hậu quả không thể nào dám tưởng tượng!

Thu Vũ Đường lấy tay vuốt ve đầu Thu Dã, cất giọng ôn nhu:

- Dã nhi người đừng gấp, mặc dù binh lực ở đế đô gần như không còn, thế nhưng thành cao hào sâu, bên trong thành còn có mười mấy vạn tráng đinh, cho dù cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ có thiện chiến đến đâu đi nữa, cũng không thể nào công chiếm đế đô trong khoảng thời gian ngắn. Chờ hai đại quân đoàn Sóc Châu, U Châu chạy tới, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ sẽ trở thành ba ba trong rọ, chấp cánh cũng khó bay.

Thu Dã chợt reo lên:

- Mạnh Hổ đã từng tổ chức cuộc kêu gọi tráng đinh trong thành tham gia thủ thành Tây Lăng, phụ hoàng cũng hoàn toàn có thể dùng biện pháp của Mạnh Hổ. Nếu như tổ chức cho tráng đinh trong thành tham dự thủ thành, lúc ấy bằng vào thành trì kiên cố của đế đô, phòng thủ trong mười bữa nửa tháng hẳn là không thành vấn đề!

Thu Vũ Đường cười nhợt nhạt, quay sang nói với Thu Ưc Nhu:

- Ưc Nhu, lập tức thả bò câu truyền thư cho đế đô!

- Dạ!

Thu Ưc Nhu đáp lại, lĩnh mệnh mà đi, Thu Hàm Vận cũng đưa Thu Dã đi nghỉ ngơi, trong trường lúc này chỉ còn lại mỗi mình Thu Vũ Đường.

Nhìn ra bầu trời sáng sủa bên ngoài trướng, đôi mắt đẹp của Thu Vũ Đường dần dần trở lên lạnh lẽo. Cho dù đế đô và hoàng huynh hay tin trước mà chuẩn bị, không biết có thật sự đứng vững trong mười ngày nửa tháng hay không? Có đợi được hai đại quân đoàn Sóc Châu, U Châu chạy tới không?

Nghĩ tới Mạnh Hổ dùng binh tàn nhẫn, trong lòng Thu Vũ Đường đột nhiên cảm thấy bất an mãnh liệt, nằng có dự cảm mạnh mẽ rằng lần này nếu không cẩn thận, Mạnh Hổ vẫn có khả năng công hãm đế đô! Khinh thường rồi, lần này mình đã khinh thường! Trong giờ phút này, Thu Vũ Đường thật sự hơi hối hận, đúng ra thật sự không nên bức Mạnh Hổ quá đáng! Con mãnh hổ kia bằng lòng rời khỏi chiến trường cũng đã may mắn bằng trời, mình cần gì phải phái binh cắt đứt sơn đạo Thiên Lang quan làm khó hắn? Chỉ một niệm sai lầm thế nhưng hiện tại làm cho con mãnh hổ kia điên cuồng phản kích!

Nhưng bây giờ có hối hận thì đã muộn, hai đại quân đoàn Sóc Châu, U Châu còn cách đế đô tới bảy, tám trăm dặm, nhưng đại quân của nàng cách đế đô còn xa hơn nữa, bây giờ có muốn kéo quân về cứu thì đã không kịp nữa rồi! Huống chi Thu Vũ Đường cũng không thể rút quân vào lúc này, nếu như thật sự trở về đế đô để mặc cho hai mươi vạn đại quân của Mông Diễn rút lui trở về đế quốc Quang Huy, ngày sau ắt sẽ lưu lại họa lớn!

Cho dù là phải kéo quân trở về đế đô, chuyện trước tiên là phải giải quyết xong hai mươi vạn đại quân của Mông Diễn đã!

Bất chợt gương mặt Thu Vũ Đường toát ra vẻ không đành lòng pha lẫn chút đau khổ và ảm đạm, thần thờ lảm bảm:

- Cuối cùng vẫn không tránh khỏi phải làm như vậy sao? Ôi, vì vận mệnh của đế đô, có lẽ phải một lần trở thành tội nhân thiên cổ....

Thu Vũ Đường vừa dứt lời, thị nữ tâm phúc Thu Ưc Nhu sau khi thả bỏ câu truyền thư cho đế đô đã quay trở lại.

Thu Vũ Đường lại nói:

- Ưc Nhu, người lại chuẩn bị thêm ba con bò câu đưa thư nữa, gửi tin cấp báo cho ba nơi Hồ Khiếu quan, Vân Châu và U Châu. Bảo Tư Đồ Duệ chỉ để lại năm ngàn tinh binh đóng ở Hồ Khiếu quan, tất cả đại quân còn lại mau chóng trở về đế đô. Lại ra lệnh cho Yến Thập Tam và Công Tôn Hạng thay đổi hướng hành quân, hủy bỏ kế hoạch tụ hợp tại Hồ Khiếu quan đã định, lệnh cho hai đại quân đoàn Sóc Châu, U Châu hành quân gấp rút tụ hợp tại đế đô!

Trên quan đạo từ Đạo Kiếm hạp dẫn tới Tây Kinh, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ đang cuộn cuộn thẳng tiến về phía Nam.

Vì muốn cho tiện hành quân, Mạnh Hổ bảo binh sĩ làm một nhóm ngựa kéo ván trượt tuyết, chuyên môn để kéo đồ lương thảo quân nhu cùng với tất cả các binh sĩ bị thương dù nặng hay nhẹ. Tóm lại từ khi Tây chinh bắt đầu cho tới bây giờ, trừ ra các tướng sĩ đã tử trận, quân đoàn Tây Bộ chưa từng bỏ rơi bất cứ tên thương binh nào.

Hành trình tạm nghỉ, ba người Mạnh Hổ, Cổ Vô Đạo và Tất Điều Tử cùng rúc vào đồng tuyết ngủ gà ngủ gật. Lúc đại quân sắp sửa lên đường, trên bầu trời tuyết bay trắng xóa như lông ngỗng, Cổ Vô Đạo ngửa đầu nhìn lên bầu trời vô cùng u ám, khẽ lảm bảm:

- Tiết trời quỷ quái này quả thật là tà môn! Bây giờ đã qua tháng Tư, không ngờ trời vẫn còn rơi nhiều tuyết như vậy!

Mạnh Hổ nghe vậy cười to:

- Đây chính là ý trời, trời muốn quân đoàn Mạnh Hổ sáng lập kỳ công bất thế! Nếu không phải mấy trận tuyết rơi liên tục, quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta sao thể hành quân nhanh chóng như vậy được! Bằng vào tốc độ hành quân một ngày hơn trăm dặm như hiện tại, ngay cả khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt cũng không thể theo kịp chúng ta, ha ha!

- Đúng vậy!

Tất Điều Tử co cổ lại, góp lời:

- Trời đất phủ đầy băng tuyết như thế này mà có tốc độ hành quân nhanh như vậy quả thật là kỳ tích!

Mạnh Hổ hừ hừ hai tiếng, lại nói:

- Lão Tất lão Cổ, các người thử tưởng tượng xem lúc quân đoàn Mạnh Hổ đột nhiên xuất hiện tại thành Tây Kinh thì hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt Thu Phong Kính sẽ có phản ứng như thế nào? Sợ hãi? Uể oải? Tuyệt vọng? Kinh khiếp? Hay tức giận rống to như sấm, hoa tay múa chân mắng chửi trên kim điện? Ha ha ha...

Tất Đều Tử và Cổ Vô Đạo cũng bật cười theo rất to, tiếng cười của ba người lảng đãng giữa vùng bình nguyên đầy tuyết vang đi rất xa...

Dứt tiếng cười, Mạnh Hổ chợt hỏi:

- Lão Cổ người nhìn xem hiện tại chúng ta còn cách Tây Kinh bao xa?

Cổ Vô Đạo móc bản đồ trong người ra nhìn nhìn một chút, sau đó nói:

- Hồi bẩm tướng quân, hiện tại chúng ta chỉ còn cách Tây Kinh khoảng chừng hai trăm dặm nữa!

- Hai trăm dặm sao?

Mạnh Hổ trầm ngâm một chút rồi quay đầu lại quát to:

- Trương Hưng Bá!

Trương Hưng Bá đi theo sau cách đó không xa nghe tiếng vội vàng lấy song thiết kích chống mạnh xuống đất một cái, cả người lướt trên mặt tuyết như bay tới trước mặt Mạnh Hổ, sau đó cất giọng ồm ồm hỏi:

- Tướng quân, ngài có gì dặn dò?

Mạnh Hổ gơ tay chỉ thẳng về phía trước, cao giọng nói:

- Đi về phía trước hai trăm dặm nữa là đến thành Tây Kinh, bây giờ người mang năm trăm tinh binh giả trang thành quân của đế quốc Minh Nguyệt đi đánh trước. Thừa dịp bên trong thành Tây Kinh còn chưa nhận được tin tức, cũng không hề phòng bị lập tức chiếm giữ cửa Đông thành, tảo thanh mọi chướng ngại cho đại quân phía sau tiến tới!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, sau đó quay đầu lại rống to với các tướng sĩ đội cận vệ phía sau:

- Người, người, người, còn có người, bốn trung đội của các người lập tức cải trang mặc quân phục áo giáp của quân đế quốc Minh Nguyệt, theo ta đi chiếm cửa Đông thành Tây Kinh!

Đế đô Tây Kinh của đế quốc Minh Nguyệt.

Trời đầy tuyết, hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt Thu Phong Kính khoác một chiếc áo bông thật dày cùng đi với bọn đại thần như Tể tướng đế quốc Tiêu Thành Lương dò xét tình hình dân chúng ở phía Đông thành.

Đại quân của đế quốc Quang Huy ào ạt kéo sang xâm lấn, đế quốc Minh Nguyệt phải tổ chức cuộc chiến tranh bảo vệ sự sinh tử tồn vong của đất nước. Vì để thi hành sách lược lấy không gian đổi lấy thời gian của Thu Vũ Đường, mấy trăm vạn dân chúng ở Thanh Châu bị sơ tán khẩn cấp, một phần chạy qua Tịnh Châu, Vân Châu ở phương Bắc, một phần chạy qua Dự Châu, Ứng Châu ở phương Nam, nhưng phần lớn là tràn vào Trung Châu.

Để cứu tế đám dân tị nạn Thanh Châu tràn vào Trung Châu, Thu Phong Kính hạ lệnh tạm thời xây dựng một toà đại doanh khổng lồ ở thành Đông dành cho dân chúng tị nạn.

Mấy ngày nay đột nhiên tuyết rơi liên tục, không ít những chiếc lều nhỏ do dân chúng dựng lên tạm thời trú ngụ đã bị sụp đổ, đã có mấy ngàn dân tị nạn bởi vì thiếu ăn thiếu mặc đã bị chết rét. Bình thường Thu Phong Kính cũng không phải là một vị hoàng đế yêu dân như con, nhưng sau khi đi một vòng dò xét tình hình dân tị nạn, rốt cục hắn cũng đã cảm nhận sâu sắc cuộc sống gian lao khổ cực của dân chúng tầng lớp dưới đáy của đế quốc.

Đến khi Thu Phong Kính trông thấy một đôi ông cháu chết cứng nằm trong đồng tuyết, hắn không khỏi ngậm ngùi sa lệ.

Thu Phong Kính mới hạ lệnh hậu táng hai ông cháu đáng thương kia, sau đó quay lại dặn dò Tể tướng đế quốc Tiêu Thành Lương:

- Tiêu ái khanh, nhất định phải nghĩ cách thu gom lương thực, cho người dựng thêm một toà đại doanh nữa dành cho dân chúng tị nạn, hơn nữa phải tranh thủ hoàn thành trong thời gian sớm nhất. Dân chúng ở

Thanh Châu đã hy sinh rất nhiều trong cuộc chiến bảo vệ đế quốc, chúng ta không thể để cho bọn họ chịu cực chịu khổ nữa!

- Ôi...

Tiêu Thành Lương thở dài, nói với vẻ khó khăn:

- Bệ hạ, các loại dụng cụ vật liệu bằng da thú để làm doanh đã thu gom xong, bây giờ chỉ còn thiếu gỗ là có thể dựng doanh cho dân chúng, đất trống cũng đã có sẵn. Thế nhưng bây giờ ngoài trời đầy băng tuyết, biết đi đâu để tìm gỗ bây giờ?

- Gỗ?

Thu Phong Kính đột nhiên nói:

- Phong Lăng không phải đang có sẵn gỗ hay sao? Cứ việc phá đi số giàn giáo ở Phong Lăng ra lấy gỗ để xây dựng doanh cho dân chúng! Thuận tiện đốt vài trăm đồng lửa cho dân chúng sưởi ấm, lúc này tiết trời giá rét, nếu không đốt lửa sưởi ấm dân chúng không thể nào chịu nổi!

- A!?

Tiêu Thành Lương nghe vậy giật mình kinh hãi:

- Bệ hạ, Phong Lăng chính là lăng tẩm của ngài, sao thể...

- Dân chúng quan trọng hơn!

Thu Phong Kính kêu lên:

- Phong Lăng tạm ngừng thi công, năm sau làm lại cũng không muộn! Nhưng số dân chúng tỵ nạn kia không có số gỗ này sợ rằng không thể chịu đựng nổi thời tiết khắc nghiệt như bây giờ!

Tiêu Thành Lương lau nước mắt, cúi đầu ảm đạm:

- Lão thần tuân chỉ.

Đưa mắt nhìn theo Tiêu Thành Lương rời khỏi, Thu Phong Kính lại cùng bọn đại thần tiếp tục đi quan sát mấy nơi, cho tới lúc trời gần tối mới ngự giá trở về cung. Thu Phong Kính vừa mới trở về hoàng cung còn chưa kịp thở, một tên nội thị dáng vẻ vội vàng xông vào tẩm cung bẩm báo:

- Bệ hạ, có tin khẩn cấp của Vương gia!

- Tin khẩn của hoàng muội sao?

Thu Phong Kính đang ngồi nghỉ ngơi vội vàng nhận thư mở ra xem, sau khi xem qua giật mình kinh hãi đứng bật dậy, thất thanh hét:

- Không xong, có chuyện lớn rồi!

Hoàng hậu Tiêu Khả Hinh bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ lấy Thu Phong Kính, cất giọng ôn nhu hỏi:

- Bệ hạ, xảy ra chuyện lớn gì vậy?

- Cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ đang trên đường đánh tới Tây Kinh!

- A?!

Hoàng hậu Tiêu Khả Hinh nghe xong giật mình kinh hãi:

- Lúc này ở Tây Kinh binh lực không còn, ngoại trừ ra ba ngàn Ngự lâm quân của bệ hạ và tám ngàn quân cảnh vệ không ra gì, thậm chí không còn một cánh quân chính quy nào cả, vậy phải làm sao đây? Bệ hạ, có cần bảo Nguyệt vương suất lĩnh đại quân trở về để đô cứu viện hay không?

- Nàng thì biết gì, lúc này có bảo muội muội kéo quân về cứu viện cũng đã không còn kịp nữa!

Thu Phong Kính hừ hừ hai tiếng, không còn lòng dạ nào giải thích cho hoàng hậu Tiêu Khả Hinh, lập tức bảo tên nội thị vẫn còn đang quỳ trước mặt:

- Mau, mau đi gióng chuông, lập tức triệu tập bá quan văn võ lên triều nghị sự, cả đêm thương lượng đối sách! Còn nữa, truyền cho Cửu Môn Đề Đốc lập tức đóng chặt hết chín cửa thành, không cho phép bất cứ người nào ra vào cả!

- Lão thần tuân chỉ.

Tên nội thị đáp ứng một tiếng, lĩnh chỉ mà đi.

Phía Đông thành Tây Kinh, bóng đêm bao phủ khắp nơi.

Tể tướng đế quốc Minh Nguyệt Tiêu Thành Lương vừa mới sai người vận chuyển gỗ từ Phong Lăng đến mảnh đất trống ở phía Đông thành để chuẩn bị cho việc xây dựng đại doanh cho dân chúng, còn đang đi tới chỗ dựng doanh, phía Đông Bắc đột nhiên xuất hiện một đoàn đuốc sáng ngời như một con rồng lửa thật dài. Trong ánh đuốc chập chờn, Tiêu Thành Lương phát hiện ra rất đông quân chính quy của đế quốc Minh Nguyệt võ trang đầy đủ nhưng không theo đội hình gì cả đang cấp tốc tiến về phía đại doanh dành cho dân chúng tỵ nạn.

Sao? Lúc này ở đâu ra quân chính quy? Hai đại quân đoàn cận vệ, cấm vệ không phải đã theo Nguyệt vương xuất chinh rồi sao?

Theo bản năng, Tiêu Thành Lương cảm thấy chuyện này có gì đó hơi kỳ quặc, nhưng cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều. Dù sao chuyện Mạnh Hổ dám đơn độc dẫn quân xâm nhập Trung Châu tập kích Tây Lăng thật sự là chuyện làm cho người ta nghe thấy phải giật mình kinh hãi. Dù Tiêu Thành Lương có giàu tưởng tượng đến mức nào đi nữa nhưng không nhận được nguồn tin nào đáng tin cậy, tuyệt đối không thể nào có suy đoán điên cuồng như vậy.

Không tới thời gian uống cạn chung trà, cánh quân kia đã tiến đến chỗ Tiêu Thành Lương.

Tiêu Thành Lương tiến lên cản đường, lớn tiếng quát hỏi:

- Các người là binh sĩ của quân đoàn nào?

Một viên tướng vóc người cao lớn khôi ngô nghênh ngang tiến tới, lên tiếng hỏi lại:

- Người là ai?

Tiêu Thành Lương giữ giữ bông tuyết bám trên quần áo, cao giọng đáp:

- Lão phu Tiêu Thành Lương.

- Tiêu Thành Lương?

Tên tướng vóc người khôi ngô kia nhíu đôi mày rậm, lạnh lùng nói:

- Chưa từng nghe qua, mau tránh ra!

Tiêu Thành Lương nghe vậy nhất thời sửng sốt, thầm nghĩ không ngờ tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt lại có người không biết mình là ai, chuyện này quả thật khó có thể tin được! Tiêu Thành Lương chưa kịp có phản ứng, tên người hầu phía sau hắn đã không kềm chế được cơn tức giận, bật lên tiếng quát mắng:

- Cuồng đồ to gan lớn mật, dám vô lễ với tướng gia như vậy sao?

- Tướng gia???

Tên tướng vóc người khôi ngô trợn tròn đôi mắt, đột nhiên hỏi lại:

- Người là Tể tướng của đế quốc Minh Nguyệt sao?

Tên hầu của Tiêu Thành Lương gật đầu ngạo nghễ:

- Đúng vậy!

- Bắt lại cho ta!

Tên tướng lĩnh vóc người khôi ngô lập tức rống to,

Đám tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt phía sau âm âm đáp lại, nhanh chóng xông tới như một bầy sói đói, không nói năng gì nhiều vật ngã Tiêu Thành Lương và đám người hầu của hắn xuống đất. Tiêu Thành Lương thấy thế nhất thời kinh hãi, lớn tiếng quát hỏi:

- Không đúng, các ngươi không phải là quân nhân của đế quốc, các ngươi là gian tế của quân địch. Có gian tế!

Tên tướng lĩnh có vóc người khô ngô cười hắc hắc hai tiếng, quát to với một tên quan quân phía sau:

- Ngươi và tiểu đội của ngươi ở lại đây, canh giữ thật cẩn thận con cá lớn này, các huynh đệ còn lại theo lão tử đi chiếm cửa thành!

- Dạ!

Tên quan quân của ‘đế quốc Minh Nguyệt’ phía sau tên tướng kia âm âm đáp lại, lập tức tách ra một tiểu đội trong đám đông quân của ‘đế quốc Minh Nguyệt’ kia, áp giải Tiêu Thành Lương và đám người hầu của hắn đến bên cạnh toà doanh dành cho dân chúng tỵ nạn, đại đội nhân mã còn lại vẫn tiếp tục tiến về phía trước, nhắm thẳng cửa Đông của thành Tây Kinh. Lúc này trong lòng Tiêu Thành Lương nóng như lửa đốt, hắn lo lắng thành Tây Kinh chưa kịp phòng bị sẽ bị đám gian tế kia chiếm được cửa thành, lúc ấy hậu quả như thế nào hắn cũng không dám tưởng tượng!

Tên tướng vóc người khô ngô kia cũng không phải ai xa lạ, chính là Trương Hưng Bá cải trang thành quân của đế quốc Minh Nguyệt để chiếm cửa Đông thành Tây Kinh.

Trong lúc vô tình Trương Hưng Bá đã bắt được một con cá lớn ở cửa Đông của thành Tây Kinh, nhưng chính vì vậy lại lỡ mất chuyện lớn. Đến khi hắn và đội cận vệ chạy tới cửa Đông thành Tây Kinh thì mệnh lệnh ‘đóng chặt chín cửa thành’ của hoàng đế đế quốc Minh Nguyệt Thu Phong Kính mới vừa truyền xuống. Cánh cửa thành cao lớn nặng nề đang khép lại chỉ còn một khe hở nhỏ, cầu treo bắt qua con sông hộ thành cũng đã được kéo lên lơ lửng giữa không trung.

Chỉ chậm có nửa bước, Trương Hưng Bá đã không thể chiếm được cửa thành.

- Ủa, tại sao lại đóng cửa thành?!

Trương Hưng Bá cảm thấy trong lòng hết sức khẩn trương, lớn tiếng quát hỏi đám binh sĩ trên đầu thành:

- Mau mở cửa thành ra để chúng ta đi vào!

Tên quân trên đầu thành hỏi ngược lại:

- Các ngươi là ai? Người của quân đoàn nào?

Trương Hưng Bá lớn tiếng đáp:

- Chúng ta là người của sư đoàn số Ba quân đoàn Thanh Châu, nghe nói đế đô gặp nguy hiểm cho nên phụng mệnh Tư Đồ lão tướng quân chạy vội về cứu viện đế đô. Mặt khác còn có chuyện quân tình khẩn cấp muốn bẩm báo với hoàng đế bệ hạ, mau mau mở cửa thành cho bọn ta vào, nếu không lỡ mất đại sự người có gánh vác nổi hay không?

Tên quân thủ thành lạnh lùng trả lời:

- Thật là xin lỗi, hoàng đế bệ hạ vừa hạ chỉ đóng chặt chín cửa, không cho bất cứ ai ra vào. Nếu như các ngươi quả thật có chuyện quân tình khẩn cấp, vậy viết thư dùng cung tên bắn vào đây, lão tử có thể mang đi bẩm báo thay cho các ngươi! Còn ngươi và đám nhân mã của ngươi biết điều một chút đứng đợi ngoài thành đi, đến lúc sẽ có người đến tiếp đãi các ngươi!

- Có lý nào lại như vậy?!

Trương Hưng Bá đột nhiên nổi giận:

- Nếu không mở cửa thành ra, lão tử sẽ dẫn quân công thành!

Tên quân thủ thành vẫn lạnh lùng:

- Ai dám tới gần sông hộ thành, giết chết không tha!

Trên đầu thành thoáng chói vang lên một tràng tiếng giương cung, mấy chục tên binh sĩ canh giữ trên đầu thành đã giương căng trường cung trong tay, những mũi tên nhọn hoắt lạnh lẽo nhắm thẳng vào Trương Hưng Bá đang đứng ở ngoài thành. Trương Hưng Bá quá tức giận rống to như sấm nổ, không chút do dự lập tức giương cung lấp tên, và một phát đã bắn chết tên tiểu đội trưởng của đám quân giữ trên đầu thành.

Mấy chục tên quân canh giữ trên đầu thành thấy vậy giật mình kinh hãi, nhưng không bắn tên về phía Trương Hưng Bá mà tất cả đều trốn vào sau lỗ châu mai, có hai tên nhanh chóng trốn vào tiền lâu. Rất nhanh, trên đầu thành vang lên tiếng kèn hiệu liên tục không thôi, nghe thấy tiếng kèn hiệu nổi lên, đội cảnh vệ đang đóng trong quân doanh ở gần cửa Đông nhất thời náo động hẳn lên, cả bọn vội vàng tìm binh khí, hò hét loạn xạ tranh nhau tiến lên đầu thành.

Ở ngoài thành chừng mười dặm.

Vừa nghe thấy tràng kèn hiệu kia nổi lên, Mạnh Hổ đang chuẩn bị tung mình lên ngựa ngạc nhiên nói:

- Chuyện gì vậy, thất thủ rồi sao?

Tất Diệu Tử cũng cau mày:

- Xem ra Hưng Bá tướng quân đánh lên không thành, không biết đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ bên trong thành Tây Kinh vẫn còn đại quân, hoặc là đối phương đã có chuẩn bị trước?

Cổ Vô Đạo thở dài cười khổ nói:

- Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải quyết định dứt khoát, nếu như đánh lên cửa thành thất bại thì khả năng cường công thành công sẽ không lớn lắm! Thành Tây Kinh tường cao hào sâu, cho dù binh lực trong thành gần như không có, chúng ta muốn chế tạo khí giới công thành trong khoảng thời gian ngắn cũng không dễ chút nào!

-Đúng vậy!

Tất Diệu Tử cau mày:

- Muốn chế tạo khí giới công thành cần phải có một lượng gỗ rất lớn, nhưng một đường từ Đào Kiếm hợp xuống phía Nam đều là bình nguyên, căn bản là không gặp qua một gốc cây nào, trong lúc gấp gáp như thế này đào đâu ra gỗ? Nếu như đào địa đạo để công thành lại cần nhiều thời gian hơn nữa, hơn nữa địa hình của thành Tây Kinh chúng ta cũng không quen thuộc cho nên rất dễ đào sai đường!

- Đừng nóng nảy!

Mạnh Hổ khoát tay ra vẻ ung dung:

- Vỡ kịch vui không phải chỉ mới bắt đầu sao? Có câu ‘nước lớn thì đắp đê, quân đến thì có tướng ngăn’, nếu quân ta đã đánh tới thành Tây Kinh, chỉ bằng vào một con sông hộ thành và một đoạn tường thành sao thể ngăn được sáu vạn dũng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta?!

Kim điện trong hoàng cung.

Thu Phong Kính đang thương lượng đối sách với bá quan văn võ trong triều.

Chợt đâu phương Đông vang lên tiếng kèn hiệu liên tục không thôi, Thu Phong Kính nhất thời giật mình kinh hãi, thất thanh kêu lớn:

- Hồng rồi, hồng rồi, hồng mất rồi! Không ngờ con mãnh hổ kia nhanh như vậy đã đánh tới Tây Kinh rồi! Không biết cửa chính Đông và hai cửa nhỏ hai bên có đóng lại hay chưa? Nếu vẫn chưa kịp đóng vậy thì đại sự coi như hồng hết!

- Xin bệ hạ yên tâm!

Cửu Môn Đề Đốc nghe vậy lập tức tâu lên:

- Thần đã hạ lệnh đóng chặt chín cửa thành, cho dù thật sự quân đoàn Mạnh Hổ đánh tới ngoài thành cũng tuyệt đối không vào được trong thành!

- Báo...

Cửu Môn Đề Đốc vừa dứt lời, một tên Ngự lâm quân chạy vội lên điện bẩm báo:

- Muôn tâu bệ hạ, vừa rồi có gian tế của địch cố gắng lừa gạt để vào thành, bị quân thủ thành đoán được, quân hai bên đang kịch chiến ngoài cửa Đông!

Thu Phong Kính nghe báo như vậy trong lòng mới yên được một chút, vừa thở dốc vừa nhìn quần thần lên tiếng hỏi:

- Các vị ái khanh nói thử xem, có biện pháp gì để phòng thủ thành Tây Kinh hay không?

Binh bộ đại thần bước ra tâu:

- Muôn tâu bệ hạ, đại quân của Nguyệt vương còn ở xa ngoài ngàn dặm, hai đại quân đoàn Sóc Châu, U Châu tuy rằng cách để đô gần hơn, nhưng cũng cách tới bảy, tám trăm dặm, trong lúc nhất thời không thể nào chạy tới kịp. Theo như tình hình hiện tại, chỉ có thể chiêu mộ tráng đinh trong thành giúp đỡ việc thủ thành, nếu không chỉ dựa vào ba ngàn Ngự Lâm quân và mấy ngàn đội cảnh vệ e rằng không thể nào giữ nổi thành!

- Đúng đúng đúng!

Thu Phong Kính dùng ống tay áo lau mồ hôi trán liên tục, luôn miệng đáp:

- Khẩn trương tập hợp tráng đinh, chuyện này sẽ do ái khanh toàn quyền xử lý, tốt nhất là hãy tập hợp tráng đinh ngay trong đêm nay!

Binh bộ đại thần suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Bệ hạ, cửa chính Đông và hai cửa trái phải tổng cộng cũng chỉ có hơn ngàn đội cảnh vệ đóng ở đó, binh lực quá mỏng, tráng đinh trong thành thì nhất thời chưa thể chiêu mộ ngay được, có nên điều động Ngự Lâm quân đi trợ giúp trước hay không? Nếu không để cho quân đoàn Mạnh Hổ thừa dịp chiếm được cửa thành thì hỏng bét!

- Đúng đúng đúng!

Thu Phong Kính luôn miệng đáp:

- Lập tức điều động Ngự Lâm quân ra cửa Đông trợ giúp! Lập tức!

Cửa Đông thành Tây Kinh.

Đại quân của Mạnh Hổ vừa đến doanh của dân tỵ nạn, Trương Hưng Bá đã dẫn gần năm trăm tinh binh của đội cận vệ ra nghênh đón.

Chỉ trong thoáng chốc, đám dân chúng Thanh Châu tỵ nạn được bố trí trong doanh cũng đã phát giác ra tình hình khác thường. Trong lúc hỗn loạn, không biết ai đó cất tiếng kêu to rằng quân của đế quốc Quang Huy đã đánh tới nơi, chuyện này lập tức làm cho tất cả mười mấy doanh nhỏ bắt đầu trở nên náo loạn, già trẻ lớn bé bắt đầu chạy trốn ngay trong đêm. Khắp nơi đều là bóng người kinh hoàng nhón nhác, tiếng kêu cha gọi mẹ vang lên không ngớt, trước cảnh tượng này dù cho ai gan dạ đến mấy cũng phải hốt hoảng.

Về mặt Mạnh Hổ vẫn lạnh lùng, đối với mọi chuyện xảy ra trước mắt dường như hắn không hề động lòng.

Trương Hưng Bá cúi đầu ủ rũ đi tới trước mặt Mạnh Hổ, co gối quỳ xuống bẩm báo:

- Tướng quân, tỵ chức vô năng!

- Không sao đâu!

Mạnh Hổ khoát tay, lạnh nhạt nói:

- Chuyện này cũng không thể trách người được, bởi vì quân địch đã có cảnh giác từ trước cho nên người mới thất thủ. Bây giờ người hãy dẫn các huynh đệ đi nghỉ ngơi trước đi!

Trương Hưng Bá đáp ứng một tiếng, lại nói:

- Đúng rồi tướng quân, ty chúc còn bắt được một con cá lớn, nghe nói hần là Tể tướng của đế quốc Minh Nguyệt!

- Sao?

Mạnh Hổ nghe vậy thần sắc khê động, vui mừng hỏi:

- Người bắt được Tể tướng của đế quốc Minh Nguyệt sao?

Trương Hưng Bá quay đầu lại vẫy tay ra hiệu, lớn tiếng quát:

- Dẫn người tới đây!

Lập tức có mười mấy tên tráng hán áp giải Tể tướng của đế quốc Minh Nguyệt Tiêu Thành Lương và mười mấy tên người hầu của hần đi tới. Ánh mắt Mạnh Hổ sắc như dao nhìn chăm chăm vào Tiêu Thành Lương, trầm giọng hỏi:

- Người là Tể tướng của đế quốc Minh Nguyệt, Tiêu Thành Lương sao?

Tiêu Thành Lương hừ nhẹ một tiếng ngạo nghễ nói:

- Đúng là lão phu!

Sát cơ trên mặt Mạnh Hổ đột nhiên biến mất, mỉm cười nói:

- Nếu như bản tướng quân đoán không sai, đã trễ như vậy mà Tiêu đại nhân vẫn còn ở ngoài thành, có lẽ là đang nghĩ cách xây dựng doanh để an trí cho dân chúng tỵ nạn khó khăn không nhà ở? Cũng phải nói rằng, toàn thể tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ thật sự cảm tạ Tiêu đại nhân, nếu không cũng không có sẵn quân doanh cho chúng ta trú chân, có đúng không? Ha ha...

Mạnh Hổ nói chính là mười mấy doanh nhỏ dành cho dân chúng khó khăn tỵ nạn. Theo như tình hình trước mắt, không có được mấy người dám ở lại trong những doanh kia, phần lớn dân tỵ nạn Thanh Châu đều bỏ chạy. Như vậy các tướng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ như rắn chiếm hang ếch, không cần cực nhọc cũng có thể ung dung nhàn nhã vào ở trong những doanh lều dựng sẵn.

- Vô sỉ!

Tiêu Thành Lương tức tối hừ một tiếng, nghiêng răng nói:

- Nếu biết chuyện thế này, lão phu cần gì phải chuyển số gỗ kia

Nói được nửa chừng, Tiêu Thành Lương đột nhiên giật mình, nhất thời ngậm miệng lại không nói nữa.

Lỡ tai Mạnh Hổ thoáng chốc dựng đứng lên, tên Mạnh Hổ này ngoài chuyện giỏi cầm binh, luyện binh ra, còn có năng lực có thể nắm bắt nhanh nhạy tất cả những động tĩnh vô cùng nhỏ làm cho kẻ khác phải kinh sợ. Hần thường có thể nhận lúc địch nhân lơ đãng mà phát hiện ra những sơ hở rất nhỏ, tiến hành làm cho sơ hở đó trở nên ngày càng lớn, cuối cùng làm cho địch nhân sụp đổ!

Giống như mới vừa rồi, Mạnh Hổ vừa vô tình phát hiện trong giọng của Tiêu Thành Lương có một sơ hở nhỏ gần như không thể nào thấy được!

Gỗ! Mới rồi Tiêu Thành Lương vừa nhắc đến gỗ, mà lúc này cái mà quân đoàn Mạnh Hổ cần nhất lại chính là gỗ!

Mạnh Hổ lập tức quăng mình xuống ngựa đi tới trước mặt Tiêu Thành Lương, trầm giọng hỏi:

- Tiêu đại nhân vừa mới nói gì?

- Ta nói người không hề có nhân tính, ngay cả doanh lều của dân tỵ nạn khó khăn cũng dám chiếm!

- Không đúng!

Mạnh Hổ nói:

- Tiêu đại nhân vừa nhắc tới gỗ gì đó....

Tiêu Thành Lương nói:

- Đó là người nghe lầm!

- Vậy sao?

Mạnh Hổ đảo mắt một vòng, đưa tay chỉ vào một tên người hầu của Tiêu Thành Lương:

- Người, ra đây!

Tên người hầu nọ không chút hoảng sợ nghênh ngang bước ra khỏi hàng đi tới trước mặt Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ khẽ nhíu mày không cần suy nghĩ quát bảo Trương Hưng Bá:

- Chém cho ta!

- Dạ!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, bước lên chém ra một kích, thủ cấp của tên người hầu nọ lập tức bay vút lên không. Tiêu Thành Lương và mười mấy tên người hầu còn lại phía sau thần sắc trở nên vô cùng hoảng sợ, hiển nhiên bọn chúng không ngờ Mạnh Hổ nói giết là giết, quả thật là một ma đầu giết người không chớp mắt!

Mạnh Hổ lại chỉ vào một tên người hầu khác phía sau Tiêu Thành Lương, uy nghiêm quát:

- Người bước ra!

Tên người hầu này hèn nhát hơn nhiều, vừa bị hù dọa đã lập tức đặt mông ngồi phịch xuống mặt tuyết kêu khóc không thành tiếng:

- Tướng quân tha mạng, tướng quân xin tha mạng! Tiểu nhân ở nhà còn có mẹ già trên tám mươi tuổi, dưới có con nhỏ chưa được trăm ngày, tiểu nhân không thể chết, không thể chết được, tướng quân tha mạng....

Mạnh Hổ đang cần một tên hèn nhát như vậy, nếu tên này vẫn cứng đầu cứng cổ, kết quả chắc chắn sẽ giống như tên vừa rồi.

Lập tức Mạnh Hổ lên tiếng với giọng âm u:

- Muốn sống sao? Có thể! Tiêu đại nhân của các người mới rồi đã nhắc tới cái gì? Hãy nói thật đúng cho bản tướng quân nghe một lần!

- Dạ dạ dạ...

Tên người hầu nọ dạ liên tiếp, run giọng nói:

- Vừa rồi Tướng... Tướng gia nói, sớm biết như thế hần cần gì phải chuyển số gỗ kia ...

- Nói rất đúng!

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Như vậy bây giờ người nói cho bản tướng quân biết số gỗ đó đang ở nơi nào?

Tên người hầu nọ đưa tay run run chỉ về phía trước cách đó không xa:

- Là...là ở phía trước không xa, bất quá không nhiều lắm. Nếu như tướng quân cần nhiều gỗ hơn nữa, vậy...vậy phải đi Phong Lăng cách đây hơn ba mươi dặm phá ...phá giàn giáo đi mà lấy gỗ!

-Ha ha ha!

Mạnh Hổ ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, quay đầu lại nói với Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo:

- Lão Tất, lão Cổ các người nghe rõ chưa? Phong Lăng của Thu Phong Kính đang xây dựng dở dang cách đây hơn ba mươi dặm, phá giàn giáo nơi đó mà lấy gỗ! Đã có gỗ rồi, lo gì không chế tạo được khí giới công thành?!

Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo đồng thời ôm quyền:

- Tướng quân anh minh ít người sánh kịp!

Nụ cười trên mặt Mạnh Hổ đột ngột biến mất, cao giọng quát to:

- Chiến Ứng nghe lệnh!

Chiến Ứng vội bước lên phía trước, lớn tiếng đáp:

- Có tỵ chúc!

Mạnh Hổ nói:

- Lập tức huy động tất cả chiến mã kéo ván trượt tuyết, bỏ xuống toàn bộ lương thảo quân nhu, sau đó đi tới Phong Lăng cách đây ba mươi dặm vận chuyển gỗ suốt đêm về đây, lấy càng nhiều càng tốt!

Dứt lời, Mạnh Hổ quay sang bảo tên người hầu kia:

- Người phụ trách dẫn đường đi Phong Lăng!

- Dạ dạ dạ...

Tên người hầu hèn nhất nọ dạ luôn miệng:

- Hạ nhân nhất định dẫn đường, nhất định!

Mạnh Hổ nghĩ qua một chút lại gọi Hạ Khánh đến dặn dò như vậy như vậy.... Hạ Khánh liên tục gật đầu, sau đó lĩnh mệnh mà đi.

Một đêm yên tĩnh trôi qua.

Quân đoàn Mạnh Hổ cũng không cường công thành Tây Kinh, thậm chí ngay cả tấn công dò xét cũng không thấy. Hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt Thu Phong Kính và bá quan văn võ trong triều không thể nào giải thích được, cũng đã từng nơm nớp lo sợ lên đầu thành phía Đông quan sát tìm hiểu nguyên nhân. Nhưng ngoại trừ thấy từng đội từng đội quân của đế quốc Quang Huy đang giẫm tuyết ở ngoài cửa Đông ra, không còn thấy cảnh tượng gì khác.

Cử chỉ của những đội quân đế quốc Quang Huy cũng vô cùng kỳ quái, không dùng nước nóng đổ lên cho tuyết tan, cũng không dùng dụng cụ để cào tuyết, ngược lại để cho binh sĩ không ngừng đi qua đi lại giẫm trên mặt tuyết. Giẫm xong một tầng tuyết đọng lại vận chuyển thêm tuyết từ nơi khác đến tiếp tục giẫm, đây không phải là có chủ tâm muốn đem tuyết xóp nhuyễn giẫm lên cho nén chặt lại sao?

Nhưng nếu lớp tuyết kia bị nén chặt như vậy, sang ngày thứ hai không phải là đông cứng lại không thể nào tan hay sao? Người ta sao thể đứng vững trên mặt băng như vậy? Người đứng không vững sao thể công thành? Chẳng lẽ quân của đế quốc Quang Huy muốn công thành từ hướng khác hay sao? Nhưng rõ ràng quân địch tụ tập ngoài cửa Đông, vậy rốt cục là chuyện gì vậy?

Nhất thời Thu Phong Kính và các đại thần trong triều có biết bao nghi vấn không thể nào hiểu được, nhưng cũng chỉ có thể yên lặng quan sát sự việc biến hoá mà thôi.

Buổi tối hôm đó, sư đoàn số Hai của Hạ Khánh len lén lấy nước ở con sông hộ thành gần cửa Đông, sau đó lợi dụng màn đêm bắt đầu tưới nước lên mặt tuyết. Tưới nước lần thứ nhất vừa đông cứng lại thành băng, lại tiếp tục tưới nước lên trên lớp băng vừa đông cứng, vừa kết băng lại tưới nước... cứ như vậy cho đến sáng hôm sau.

Sang ngày thứ hai trời vừa tờ mờ sáng, quân của đế quốc Minh Nguyệt trên đầu thành Tây Kinh chứng kiến một cảnh tượng kinh người!

Chỉ qua một đêm, ngoài cửa Đông thành Tây Kinh đã xuất hiện một con đường bằng băng trong suốt, từ đại doanh của quân đế quốc Quang Huy ở xa xa dẫn đến bờ sông hồ thành. Lớp băng thật dày trên con đường phản chiếu ánh dương quang chiếu sáng long lanh, cảnh tượng trông vô cùng hoành tráng.

Đám quân của đế quốc Minh Nguyệt trên đầu thành cũng không biết được đại họa đã đến trước mắt, vẫn còn lấy tay chỉ trỏ xuống con đường băng trước mặt mà bàn luận xôn xao.

Bất chợt một hồi kèn hiệu vang lên từ phía đại doanh của quân đế quốc Quang Huy. Ngay sau đó từng đội từng đội quân của đế quốc Quang Huy trang bị đầy đủ lập thành đội hình chỉnh tề từ trong quân doanh tiến ra, giống như một cơn lũ cuộn cuộn nhanh chóng ào tới hai bên con đường băng triển khai đội hình nghiêm chỉnh, thoạt nhìn giống như đang triển khai nghênh đón một nhân vật quan trọng nào vậy!

Một tên binh sĩ tinh mắt của đế quốc Minh Nguyệt rốt cục đã phát hiện được chuyện khác thường, lập tức lấy tay chỉ về phía đại doanh của địch thẳng thốt kêu lên:

- Cái gì vậy? Ngày hôm qua dường như không thấy thứ này!

Đám binh sĩ còn lại của đế quốc Minh Nguyệt nhìn theo hướng chỉ của tên binh sĩ nọ, quả nhiên thấy được một vật có hình tháp khổng lồ, bởi vì vật kia chìm trong dãy quân doanh tầng tầng lớp lớp của đế quốc Quang Huy, hơn nữa khoảng cách rất xa nên cũng không ai để ý. Nhờ có tên binh sĩ tinh mắt hơn người thấy được kêu lên nên mọi người mới phát hiện ra.

Mọi người còn đang kinh nghi bất định, tên binh sĩ tinh mắt kia lại nói:

- Ủa, các người có cảm thấy... thứ nọ dường như đang di chuyển!

Mọi người đều ngưng thần quan sát một lúc, chỉ thấy vật hình tháp cao vút kia quả thật đang di động, hơn nữa đang chuyển động về phía cửa thành! Một tên trung đội trưởng Ngự Lâm quân tỉnh ngộ trước tiên, nhất thời kêu to hết sức thê lương:

- Đây là con bà nó giàn giáo! Đây là một giàn giáo di động khổng lồ!

Đó quả thật là một cái giàn giáo khổng lồ trước nay chưa từng có.

Đây là kế hoạch do Mạnh Hổ cho người thực hiện trong suốt hai ngày hai đêm vừa qua, đó đương nhiên là một giàn giáo khổng lồ trước nay tuyệt đối chưa từng có ở thế giới Trung Thổ. Kết cấu của nó về bản chất cũng khác với những giàn giáo thông thường, chẳng những giàn giáo khổng lồ này không tồn tại độc lập mà còn là giàn giáo có nhiều tầng có thể dùng sức người di chuyển!

Nguyên nhân chính là vì chế tạo giàn giáo nhiều tầng giản dị sẽ rất nhanh. Các tầng của giàn giáo khổng lồ này được nối với nhau bằng những chiếc thang cây đơn giản.

Hơn nữa mặt trước của giàn giáo khổng lồ này hơi nghiêng về phía trước cho dù dưới đáy của giàn giáo không thể áp sát vào thành tường, tầng trên cùng có thể áp sát vào lỗ châu mai trên đầu thành. Một khi giàn giáo khổng lồ này đã áp sát vào lỗ châu mai trên đầu thành, các dũng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ có thể theo những chiếc thang cây giản dị từ dưới đất trèo lên đầu thành trong khoảng thời gian ngắn nhất, sau đó phát động thế tấn công mãnh liệt đối với đám quân phòng thủ của đế quốc Minh Nguyệt trên đầu thành!

- Giàn giáo?

Một tên trung đội trưởng Ngự Lâm quân khác lộ vẻ không đồng ý:

- Không thể nào! Cho dù đó là giàn giáo đi nữa, giàn giáo lớn như vậy rất nặng nề, làm sao có thể di chuyển nó...

- Đường băng!

Tên trung đội trưởng Ngự Lâm quân cất tiếng đầu tiên lộ vẻ buồn bã:

- Khó trách hôm qua quân địch giẫm lên tuyết cho nén chặt lại, sau đó lại tưới nước lên trên mặt! Không ngờ bọn binh sĩ giáo hoạt của đế quốc Quang Huy này lại có thể nghĩ tới chuyện lợi dụng băng nhiều tầng

để di chuyển giàn giáo khổng lồ kia. Nếu như chúng ta không thể phá huỷ con đường băng kia trước khi giàn giáo khổng lồ của địch di chuyển đến sát tường thành, vậy coi như xong!

- Mau, mau bắn đá phá huỷ vật kia đi!

Tên tướng thủ thành ra lệnh một tiếng, vài chiếc xe bắn đá bên trong cửa thành lập tức bắn ra.

Bất quá đáng tiếc là, độ chính xác của xe bắn đá vô cùng kém cỏi, những viên đạn đá bắn ra rất khó trúng mục tiêu. Càng tệ hơn nữa, thời gian cách nhau giữa hai phát đạn quá dài, chờ đến lúc phát đạn thứ hai bắn ra, giàn giáo khổng lồ nọ đã được đẩy về phía trước một quãng khá dài!

Với tốc độ bắn như vậy, đến lúc phát đạn thứ ba của xe bắn đá được bắn ra, giàn giáo khổng lồ của quân địch đã tới gần sát tường thành.

Gương mặt của tất cả các binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt trên đầu thành đều lộ vẻ vô cùng tuyệt vọng, hiển nhiên mấy chiếc xe bắn đá không thể nào tạo nên uy hiếp gì đáng kể cho giàn giáo khổng lồ của địch ở ngoài thành. Ngoài thành quân địch đã nhóm trận xong, từng đội cung tiễn thủ cũng đã triển khai xong đội nhóm, lúc đó cũng không có cách nào phá huỷ con đường băng kia nữa!

Một tràng kèn hiệu chỉnh tề vang lên nghe thật là đinh tai nhức óc. Trong tràng kèn hiệu vang rền, rốt cục giàn giáo khổng lồ kia đã nhích tới còn cách tường thành Tây Kinh chừng hai trăm bước. Rốt cục quân của đế quốc Minh Nguyệt trên đầu thành cũng có thể thấy được rõ ràng, giàn giáo khổng lồ kia có chiều cao bằng tường thành Tây Kinh, chiều rộng khoảng chừng một trượng!

Rất nhanh, giàn giáo khổng lồ của quân đoàn Mãnh Hổ đã tiến vào tầm bắn của cung tiễn thủ đế quốc Minh Nguyệt. Đám cung tiễn thủ của đế quốc Minh Nguyệt trên đầu thành vội vàng dùng hỏa tiễn để bắn, đáng tiếc là mặt trước của giàn giáo khổng lồ kia được phủ kín bằng da trâu ẩm ướt, hỏa tiễn của cung tiễn thủ đế quốc Minh Nguyệt bắn ra căn bản không thể tạo thành uy hiếp gì đáng kể!

Trong sự chờ đợi tuyệt vọng của quân đế quốc Minh Nguyệt, chiếc giàn giáo khổng lồ nọ rốt cục không gì ngăn cản nổi đã tiến sát đến đầu thành Tây Kinh!

173. Chương 179: Giết Chết Tướng Tài, Thắng Trận Thứ Hai (thượng)

Đối với giàn giáo khổng lồ kia, quân phòng thủ thành Tây Lăng lộ vẻ bất lực không có biện pháp gì đối phó. Mặc dù bọn chúng đã dốc hết toàn lực mang đá và gỗ lăn xuống, nhưng đáng tiếc là tầng cao nhất của giàn giáo khổng lồ còn cao hơn đầu thành một đoạn, cho nên đá và gỗ của quân phòng thủ đế quốc Minh Nguyệt trên đầu thành lăn xuống không hề có tác dụng gì. Chưa đến thời gian uống cạn chung trà, ba trăm tinh binh của Trương Hưng Bá đã lên được đầu thành, hai phe bắt đầu giáp lá cà với nhau vô cùng thảm thiết.

Trương Hưng Bá múa tít song thiết kích nặng nề, sải bước như bay nhảy qua lỗ châu bay xuống tới đầu thành. Hai chân của Trương Hưng Bá vừa chạm đầu thành lập tức vang lên một tiếng đùng thật lớn, cách đó không xa, hai tên Ngự Lâm quân của đế quốc Minh Nguyệt gào thét xông tới, hai thanh chiến đao sắc bén chém vào hai bên trái phải Trương Hưng Bá hệt như chiếc kéo.

Trương Hưng Bá cười gằn, cơ bắp trên hai cánh tay hần đột ngột nổi vồng lên, song thiết kích trong tay đâm ra nhanh như chớp. Chỉ nghe hai tiếng phập phập vang lên, song thiết kích sắc bén đã cắm vào bụng hai tên Ngự Lâm quân cầu đế quốc Minh Nguyệt, thân hình hai tên nọ đột nhiên run lên từng trận, chiến đao trong tay rơi xuống đất kêu leng keng, sau đó đưa hai tay ra ôm lấy bụng với vẻ vô cùng đau đớn.

Về mặt Trương Hưng Bá càng trở nên hung tợn, hai tay hần đang nắm chặt song thiết kích đột ngột ra sức kéo mạnh sang bên.

Chỉ nghe hai tiếng rào rào vang lên, bụng một tên Ngự Lâm quân của đế quốc Minh Nguyệt đã bị lưỡi kích vô cùng sắc bén xẻ ra hơn phân nửa, ruột, nội tạng và máu huyết trong bụng hần thoáng chốc đổ ra một lượt, vương vãi khắp đầu thành. Tên Ngự Lâm quân còn lại vẫn chưa tắt thở, vừa cất tiếng kêu la vô cùng thảm thiết, vừa điên cuồng khom người xuống nhặt nhanh gan ruột nội tạng của mình trong vũng máu trên đầu thành, cảnh tượng khiến cho người khác phải cảm thấy dựng tóc gáy!

Trương Hưng Bá cười hắc hắc hai tiếng đưa lưỡi kích đến sát mặt mình, sau đó thè lưỡi ra liếm lấy liếm để vết máu còn đọng lại trên lưỡi kích, lại còn tỏ vẻ chưa mãn ý chép chép miệng. Trương Hưng Bá đột ngột ngẩng đầu nhìn quanh, đôi mắt hung ác trợn trừng lướt qua bốn phía, đám cảnh vệ của đế quốc Minh Nguyệt vây quanh thoáng chốc hít sâu một hơi khí lạnh, theo bản năng lập tức thối lui ra sau vài bước.

- Ha ha ha, chỉ là một đám phế vật mà thôi!

Trương Hưng Bá ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sau đó song thiết kích trong tay hấn tựa như hai chiếc cày to lớn của một con bò cạp, múa may cạp cạp kinh khủng xông vào giữa đám quân của đế quốc Minh Nguyệt. Đám quân của đế quốc Minh Nguyệt trên đầu thành lập tức trở nên hỗn loạn vô cùng, nếu không gãy cổ đứt xương thì cũng toác bụng lòi ruột, không ai có thể ngăn cản được hấn dù chỉ trong tích tắc.

Bên cạnh Trương Hưng Bá, ba trăm cận vệ quân như bóng theo hình thè chết xông lên, ba trăm tinh binh này như ba trăm con mãnh hổ, hung hãn xông vào tàn sát giữa bầy dê. Đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt chen chúc trên đầu thành đều là đội cảnh vệ phần lớn chưa biết mùi chiến trường như thế nào, trước mặt đám tinh binh như mãnh hổ này căn bản là không chịu nổi một kích.

Đám Ngự Lâm quân thủ hộ hoàng cung của đế quốc Minh Nguyệt mặc dù kiêu dũng thiện chiến nhưng binh lực được điều động tới giữ cửa Đông quả thật ít ỏi đến mức đáng thương. Bởi vì cửa thành có tới chín cái, ba ngàn Ngự Lâm quân trừ ra một nửa ở lại giữ hoàng cung, còn lại một nửa chia đều cho chín cửa như vậy binh lực ở mỗi cửa thành mỏng manh cũng phải.

Lúc này ngoài số ba trăm tinh binh cận vệ theo sát Trương Hưng Bá, đã có rất nhiều dũng sĩ đội cận vệ của hấn cũng đã lên được đầu thành, đám đội cảnh vệ và tráng đinh trên đuạ thành Tây Kinh của đế quốc Minh Nguyệt đã bắt đầu tan tác, bằng vào một ít tên Ngự Lâm quân đang thương không thể nào văn hồi cục diện. Chuyện thành Tây Kinh rơi vào tay giặc coi như là ván đã dòng thuyền, không thể nào tránh khỏi!

Phía Đông thành Tây Kinh, doanh lều của dân tỵ nạn.

Thật ra thì đám doanh của dân tỵ nạn hiện tại đã trở thành quân doanh của quân đoàn Mãnh Hổ. Trong đại tướng của Mãnh Hổ, Tất Điều Tử, Cổ Vô Đạo và Mãnh Hổ đang xúm quanh bàn đồ thương nghị việc quân, bất chợt một tên cận vệ quân bước vào, quỳ xuống bẩm báo:

- Tướng quân, đội cận vệ của tướng quân Trương Hưng Bá đã mở được cửa thành, đại quân của ta đã xông thẳng vào trong thành!

- Hay lắm!

Mãnh Hổ đột nhiên đứng dậy hung hăng múa may hai tay, lớn tiếng nói:

- Thành Tây Kinh, rốt cục thành Tây Kinh đã bị quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta giày xéo dưới chân!

- Thật tốt quá!

Tất Điều Tử cũng đứng dậy theo, khuôn mặt hơi nhuốm vẻ buồn thương không ngờ lại ửng lên một áng hồng kích động, giọng nói của hấn run rẩy:

- Khó mà tin được, quả thực khó mà tin được! Đế quốc Minh Nguyệt một trong hai đại đế quốc đứng đầu về quân sự ở thế giới Trung Thổ, không ngờ đề đô Tây Kinh của chúng lại bị quân ta chiếm được!

Cổ Vô Đạo xoay người sang vái dài Mãnh Hổ, giọng nghiêm nghị:

- Tài dụng binh của tướng quân ty chức vô cùng bá phúc!

- Ha ha ha!

Mãnh Hổ cười to ba tiếng, lại nói:

- Lão Cổ, còn nhớ lời ta nói trên sơn đạo Thiên Lang quan hay không?

- Vẫn nhớ!

Cổ Vô Đạo gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Tướng quân từng nói qua, quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta không phải là dễ chọc, ai chọc đến ta là người đó xui xẻo! Tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia muốn ép quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta vượt qua Thanh Vân sơn, muốn bức chúng ta vào tuyệt lộ, chính vì vậy mà nàng phải trả giá thật đắt! Thành Tây Kinh rơi vào tay chúng ta chính là cái giá đắt mà nàng phải trả!

- Nói rất hay!

Mạnh Hổ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sáng ngời:

- Nam tử đại trượng phu sống trên thế gian này, ân oán tình cừu nằm trên ba thước kiếm. Tín điều của ta chính là có ân phải báo ân, có oán phải báo oán, thân là nam nhân, không thể để cừu hận qua đêm! Người kính ta ba thước, ta kính người mười trượng! Thu Vũ Đường muốn bức quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta vào tuyệt lộ, ta lập tức bức đế quốc Minh Nguyệt của nàng vào tuyệt cảnh!

- Được, bằng vào câu nói này, sau khi vào tới hoàng cung của đế quốc Minh Nguyệt, ty chức nhất định phải uống cùng tướng quân và lão Cổ ba chén lớn!

- Nhất định như vậy, ha ha!

Mạnh Hổ cười hai tiếng, quay đầu lại quát to:

- Mã Tứ Phong!

Bóng người chợt loé, thân hình to lớn của Mã Tứ Phong ngang nhiên bước vào trường, ôm quyền cung kính:

- Tướng quân!

Mạnh Hổ nhìn chằm chằm Mã Tứ Phong, ngừng giọng quát:

- Phái du kỵ binh phong toả chặt chẽ chín cửa thành Tây Kinh, cho dù một con chuột cũng tuyệt đối không cho nó chạy ra khỏi thành Tây Kinh! Hắc hắc, nếu đã vui đùa, nhất định phải vui đùa cho thật là sảng khoái, nhất định phải bắt hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt trở về Tây Lăng!

Mã Tứ Phong âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Vừa ra khỏi trường, rót cục trên mặt Mã Tứ Phong không thể ngăn nổi kích động bùng bùng. Người này cầm quân đánh giặc đã nhiều năm, nhưng vẫn chưa từng trải qua cuộc chiến nào mạnh mẽ ào ạt như vậy. Bốn ba mấy ngàn dặm đường trường, mấy ngàn dặm dài nắng dầm sương thọc thẳng vào trái tim nước địch, hơn nữa chỉ một phen là đắc thủ!

Thống khoái! Quá thống khoái đi thôi! Trận này quả thật vô cùng thống khoái!

Cầm binh cả đời, có một trận như vậy là quá đủ! Quá đáng giá!

Nghĩ tới đây, Mã Tứ Phong kích động đến mức không nhận được, vung quyền lên múa may gào thét:

- Hoàng đế đế quốc Minh Nguyệt thì đã sao? Hiện tại cho dù người chấp cánh cũng không thể bay đi, nhất định người phải trở thành tù binh của chúng ta, ha ha ha!

Bên trong đại trượng trung quân. Mạnh Hổ quay đầu lại nói với Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo:

- Lão Tất, lão Cổ, chúng ta cũng nên vào thành, phải không?

Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo không nói lời nào, vô cùng ăn ý đi tới hai bên trái phải cửa trường đứng nghiêm, sau đó nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân, mời!

Ánh mắt sắc bén của Mạnh Hổ lướt qua mặt Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo, chợt cao giọng cười to, sau đó sải từng bước lớn ra khỏi đại trượng trung quân.

Hoàng cung của đế quốc Minh Nguyệt.

Quân của đế quốc Quang Huy đang tấn công mãnh liệt ở cửa Đông, thành Tây Kinh lâm nguy trước mắt. Hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt Thu Phong Kính khẩn cấp triệu tập bá quan văn võ trong triều cử hành hội nghị thương thảo kế sách ứng phó. Nhưng cả bọn quần thần không ai nghĩ ra được đối sách gì hay cả, chợt có một tên quan quân Ngự Lâm quân toàn thân đầm máu bước lên kim điện quỳ xuống bẩm:

- Bệ hạ, cửa Đông đã thất thủ, quân địch đã vào thành!

- A!?

Thu Phong Kính nghe vậy giật mình kinh hãi, thất thanh kinh hô:

- Quân địch vào thành rồi sao? Nhanh vậy sao?

Quần thần bá quan văn võ ai nấy mặt đều biến sắc, có nhiều kẻ nhất gan đã bắt đầu run lấy bầy, thậm chí có kẻ không nhịn được phóng uest ngay tại chỗ, kim điện vốn trang nghiêm thanh tịnh nhất thời tràn ngập một mùi hôi thối kinh người. Bất quá Thu Phong Kính và quần thần không còn quan tâm đến chuyện này, bọn họ đã bị tin dữ động trời Tây Kinh thất thủ làm cho u mê bối rối.

Tên tổng quản nội thị cất tiếng the thé quát vang hai tên nội thị trẻ tuổi đang còn ngơ ngác đứng dưới bệ rồng:

- Hai người các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau mau đỡ bệ hạ ra sau điện cải trang quần áo dân thường cho bệ hạ!

Tên tổng quản nội thị này vốn cũng có kiến thức, biết rằng một khi đế đô Tây Kinh bị quân địch công chiếm, Thu Phong Kính muốn tránh thoát được kiếp nạn này cũng chỉ còn cách giả trang thành dân thường trà trộn vào trong đám hơn trăm vạn dân chúng đế đô, nếu như cơ duyên đúng dịp, không chừng có thể nhân lúc hỗn loạn chạy thoát ra khỏi thành.

Hai tên nội thị trẻ tuổi kia đột nhiên bình tĩnh, vội vàng tiến tới đỡ lấy Thu Phong Kính toàn thân mềm nhũn ra sau hậu điện.

Sau khi Thu Phong Kính rời khỏi kim điện một lúc lâu, quần thần mới dần dần phục hồi tinh thần lại, cả bọn ai nấy vẻ mặt bi thương rời khỏi kim điện trở về phủ của mình. sau đó noi theo Thu Phong Kính, trong phủ thay đổi quần áo bằng vải bố thông thường của bọn gia đình, cố gắng giả mạo dân nghèo ở đế đô hy vọng nhân cơn hỗn loạn vượt qua kiểm tra. Chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có biện pháp ấy là có thể tránh thoát tai kiếp mà thôi.

Nửa giờ sau, Thu Phong Kính trong bộ áo vải thông thường rốt cục được mười mấy tên nội thị bảo vệ ra khỏi cửa hoàng cung, đi theo còn có hoàng hậu Tiêu Khả Hình cùng vài tên quý phi. Vì để che giấu thân phận, Tiêu Khả Hình và mấy tên quý phi kia cũng thay áo vải thông thường, gương mặt vốn trắng trẻo mềm mại cũng lấy tro bụi bôi lên. Nếu không bằng vào nhan sắc diễm kiều của các nàng, dù cho mặc bất cứ y phục gì cũng rất bắt mắt người khác, người sáng suốt thoát nhìn là có thể thấy có vấn đề, sao thể trà trộn vào trong dân chúng?

Bất quá trước khi rời khỏi hoàng cung, Thu Phong Kính vẫn sắp xếp một phen, trong thời gian ngắn nhất hẩn thảo với một phong di chiếu, lệnh cho tên quan nội thị dùng bộ câu khẩn cấp đưa tin cho Thu Vũ Đường. Nội dung trong di chiếu không cần nói cũng có thể biết được, vạn nhất Thu Phong Kính có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhờ Thu Vũ Đường phò trợ Thái tử Thu Dĩ kế vị ngôi hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt, Thu Vũ Đường là Nhiếp chính vương.

Đoàn người của Thu Phong Kính vừa ra khỏi hoàng cung đã thấy trên đường đầy dân chúng đang chạy nạn.

Thật ra đám dân chúng này phần lớn đều là bọn quan viên trong triều cùng với gia quyến của chúng cải trang. Bởi vì hoàng cung của đế quốc Minh Nguyệt nằm ở khu Bắc thành, kề cận phía Nam của hoàng cung chính là chỗ ở của bá quan quyền quý trong triều, dân chúng thật sự phần lớn cư ngụ ở khu Nam thành, thậm chí là ở ngoài thành.

Trong lúc hỗn loạn, Thu Phong Kính và mười mấy tên nội thị, hoàng hậu Tiêu Khả Hình cùng vài tên quý phi vội vàng bỏ chạy. Đám binh lính cũng không ai thèm nhìn ngó xem có phải là hoàng đế hay không!

Huống chi trên mặt Thu Phong Kính cũng đã bôi tro bụi, trong lúc chạy nạn thế này, mọi người ai nấy đều lo cho tính mạng người thân của mình, có ai quan tâm đến sống chết của người khác?

Thu Phong Kính cứ theo đường lớn hẻm nhỏ tập tễnh chạy bộ hướng về cửa Tây, dọc đường không biết bị người khác chèn ngã biết bao nhiêu lần. Đến khi hấn ra được tới cửa Tây thì đã té đến nỗi mặt mày sưng húp, tóc trên đầu cũng bị xoã ra, rồi bởi che cả mặt, thoạt nhìn cũng không khác gì dân chạy nạn thật sự.

Mắt thấy cửa Tây ngay trước mắt, đi không bao xa nữa là có thể ra khỏi thành, Thu Phong Kính không khỏi thở ra một hơi dài.

Nhưng sau đó, Thu Phong Kính còn chưa kịp ra khỏi thành, vốn đám dân chạy nạn đang như cơn thủy triều chạy thẳng ra cửa thành đã vội vàng chạy ngược trở vào, kết quả phía sau vẫn tràn tới, nhưng phía trước lại lui về. Hai đám người va chạm vào nhau vô cùng hỗn loạn, Thu Phong Kính bị kẹp lại ở giữa, suýt nữa thì tắt thở.

Ngoài cửa thành trống trải đã xuất hiện bóng dáng hùng hổ của đám khinh kỵ binh đế quốc Quang Huy. Bọn dân chạy nạn chen chúc ngay cửa thành khó khăn lắm mới tản đi chạy vào trong thành trở lại, vẫn chen chúc kinh hoàng như lúc chạy ra.

Trong lúc hỗn loạn Thu Phong Kính lại bị người ta chen lấn xô đẩy mà té ngã, suýt nữa bị đám đông giẫm chết. Chờ cho hấn cố gắng bò dậy được, trên người trên mặt đã đầy những vết thâm tím.

Nhưng đó cũng chưa phải là chuyện tồi tệ nhất, trong khi giãy dụa bò dậy, Thu Phong Kính phát hiện ra hấn đã đứng lên sát cạnh một tên khinh kỵ binh của đế quốc Quang Huy. Khoảng cách hai người gần đến mức Thu Phong Kính chỉ cần đưa tay ra là có thể rút được chiến đao của tên khinh kỵ binh kia, bất quá Thu Phong Kính không dám làm như vậy. Bởi vì hấn phát hiện ra chung quanh tên khinh kỵ binh của đế quốc Quang Huy này còn có rất nhiều tên khinh kỵ binh như vậy. Bọn khinh kỵ binh của đế quốc Quang Huy này nhìn đám dân chạy nạn giống như bầy sói đói thấy con mồi béo bở, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể xông tới xé tan con mồi thành từng mảnh nhỏ, sau đó nuốt chửng.

Tên khinh kỵ binh đứng cạnh Thu Phong Kính đột nhiên chậm rãi giật cương quay ngựa lại, cái đầu to lớn của chiến mã vừa lúc đến sát ngay mặt Thu Phong Kính, thậm chí Thu Phong Kính có thể nghe rõ ràng tiếng thở phì phì phát ra từ mũi chiến mã kia. Thu Phong Kính giật mình kinh hãi, chỉ thấy hai chân mềm nhũn, ngồi phệt xuống đất.

Tên khinh kỵ binh của đế quốc Quang Huy ngồi trên lưng chiến mã bực bội hừ một tiếng dương đao lên quát lớn:

- Nghe cho kỹ đây, biết điều thì ở yên một chỗ cho lão tử, không một ai được ra khỏi thành, bằng không, hừ hừ...

Nói tới đây, tên khinh kỵ binh của đế quốc Quang Huy ngừng một chút, trong mắt đột ngột toát ra sát cơ mãnh liệt làm cho người ta sợ hãi, hung hãn quát to:

- Bằng không đừng trách chiến đao trong tay lão tử không có mắt!

Mấy trăm dân chạy nạn không còn có thể chạy đi đâu được nữa, ngay cả trẻ con cũng vì quá sợ hãi mà thôi khóc.

Cửa chính của hoàng cung đế quốc Minh Nguyệt còn được gọi là cửa Đại Minh.

Mạnh Hổ chậm rãi giục ngựa đi tới quảng trường trước cửa Đại Minh, giờ roi ngựa trong tay chỉ vào cửa Đại Minh ngay trước mặt, quay đầu lại nói với Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo:

- Lão Cổ, đây có phải là cửa Đại Minh?

Trong ba người chỉ có Cổ Vô Đạo đã từng tới Tây Kinh, thấy qua hoàng cung của đế quốc Minh Nguyệt, cho nên Mạnh Hổ mới hỏi hấn.

Cổ Vô Đạo gật đầu:

- Đúng vậy, đây chính là cửa Đại Minh, qua cửa Đại Minh chính là đại diện của đế quốc Minh Nguyệt!

Tất Đều Tử giọng đầy cảm khái:

- Không hổ là hoàng thành của đế quốc Minh Nguyệt, nói về kích thước, khí thế, tuyệt đối không kém hoàng thành Lạc Kinh!

Cổ Vô Đạo vuốt vuốt chòm râu:

- Nói về nghệ thuật kiến trúc, thành Minh Nguyệt và thành Thái Dương không phân cao thấp. Nhưng nếu bàn về những kỳ trân dị bảo và trang sức xa hoa bên trong hoàng thành, thành Minh Nguyệt hơn xa thành Thái Dương! Nói tóm lại là đế quốc Quang Huy tôn sùng võ lực, mà đế quốc Minh Nguyệt tôn sùng văn hoá nghệ thuật.

- Vậy là chúng ta được một món tiền phi nghĩa sao?

- Một món tiền phi nghĩa?

Cổ Vô Đạo nhún vai cười nói:

- Nếu như tướng quân có thể vận chuyển toàn bộ kỳ trân dị bảo trong thành Minh Nguyệt trở về Tây Lăng, e rằng đủ để mua cả hành tỉnh Tây Bộ!

Mạnh Hổ gật đầu:

- Thường có câu ‘mã vô dạ thảo bất phì, nhân vô hoành tài bất phú’*. Con người ta không có của bất nghĩa thì không thể giàu được, xem ra món của vô nghĩa này đã định thuộc về chúng ta. Sau khi chuyển về Tây Lăng luận công mà phân phát cho các tướng sĩ quân đoàn, gọi là tiền thưởng cho các tướng sĩ, ngoài ra còn phát tiền tuất cho số tướng sĩ đã hy sinh.

(*: Mã vô dạ thảo bất phì, nhân vô hoành tài bất phú: ngựa không cỏ ăn đêm chẳng béo, người không tiền bất nghĩa chẳng giàu. Sự giàu có của kẻ bóc lột là nhờ đồng tiền bất nghĩa tạo nên).

Một tên cận vệ quân tiến đến bẩm báo:

- Tướng quân, quân ta đã lục soát khắp cả toà hoàng cung Minh Nguyệt nhưng không phát hiện ra hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt!

- Cái gì? Tìm không được?

Sắc mặt Mạnh Hổ thoáng chốc trở nên vô cùng khó coi, nghiêm mặt quát:

- Lục soát, tiếp tục lục soát! Lập tức truyền báo cho bọn Chiến Ứng, Hạ Khánh, Thạch Đôn, Sơn Báo, cho bọn hần biết cho dù phải đào lên ba thước đất cũng phải tìm cho ra Thu Phong Kính! Nếu trước buổi tối hôm nay không tìm được Thu Phong Kính, bảo bọn chúng mang đầu tới gặp ta!

- Dạ!

Tên cận vệ quân ầm ầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Mạnh Hổ hừ một tiếng, lại quay đầu quát lớn:

- Trương Hưng Bá!

Trương Hưng Bá vội vàng giục ngựa tiến lên, lớn tiếng đáp:

- Có tỳ chức!

Mạnh Hổ gơ roi ngựa trong tay chỉ vào thành Minh Nguyệt:

- Lập tức tổ chức cận vệ quân vận chuyển kỳ trân dị bảo trong hoàng cung, cái gì có thể mang được đều mang đi hết, cái gì quá lớn không mang đi được thì tháo ra rồi hãy mang đi! Toàn bộ mang ra ngoài thành phủ tuyết lên nguy trang mang đi, những gì huỷ không được cũng không mang đi được thì đập nát, cuối cùng dùng lửa đốt chung với hoàng cung Minh Nguyệt, làm cho tiểu quả phụ Thu Vũ Đường tức hộc máu cho ta, ha ha ha...

Trong lúc này, Mạnh Hổ chợt nhớ đến câu chuyện lửa đốt cung A Phòng của Tây Sở Bá Vương Hạng Võ.

Mặc kệ con cháu đời sau oán hận mắng chửi Hạng Võ quá hung ác mà đốt cháy cung A Phòng, nhưng Hạng Võ vẫn chính là Hạng Võ, chính là Tây Sở Bá Vương lưu danh sử sách. Cho tới bây giờ Mạnh Hổ cũng không nghĩ đến chuyện bắt chước Hạng Võ, hắn chỉ muốn dùng hành động này để cảnh cáo Thu Vũ Đường, hoặc là muốn chấn nhiếp người đời- Chớ chọc tới ta!

Cổ Vô Đạo đột nhiên giục ngựa tiến lên, nói với vẻ lo lắng:

- Tướng quân, ty chức lo rằng bên trong hoàng cung Minh Nguyệt có thể có mật đạo thông ra ngoài thành. Nếu thật là như vậy, sự đoàn kị binh của tướng quân Mã Tứ Phong rất là quan trọng, nếu như bọn họ sơ xuất một chút rất có thể vượt mất con cá lớn Thu Phong Kính!

Mạnh Hổ gật đầu ra vẻ đồng tình:

- Lão Cổ người nhắc nhở rất đúng, xem ra phải lập tức phái người báo cho Mã Tứ Phong.

Cổ Vô Đạo nói:

- Hay là để cho ty chức đích thân đi một chuyến. Dù sao trong toàn quân đoàn Mạnh Hổ, cũng chỉ có mỗi mình ty chức là từng gặp qua Thu Phong Kính, những tướng sĩ khác không thể nào biết được mặt mũi hắn ra sao.

- Được lắm!

Mạnh Hổ gật đầu:

- Vậy lão Cổ người đích thân đi qua cửa Tây một chuyến đi, Mã Tứ Phong chính là đang ở đó!

174. Chương 180: Đánh Chết Tướng Tài, Thắng Trận Thứ Hai (trung)

Tiếng vó ngựa hỗn loạn vang lên, Mã Tứ Phong và một đám khinh kỵ binh xuất hiện bên trong cửa thành, vừa tới cửa thành việc đầu tiên Mã Tứ Phong làm là quét mắt nhìn qua một lượt đám dân chạy nạn đang ngồi im thín thít. Sau đó hắn mới quay đầu lại hỏi tên kỵ binh chịu trách nhiệm ở cửa này:

- Tiểu Cửu, không có người nào đi ra cửa này chứ?

Tên khinh kỵ binh chịu trách nhiệm giữ cửa Tây giục ngựa tiến tới, lớn tiếng đáp:

- Tướng quân yên tâm, một con ruồi cũng không bay qua được!

- Vậy thì tốt!

Mã Tứ Phong gật đầu, gần giọng nói:

- Canh giữ chặt chẽ chỗ này cho ta, nếu ai dám xông ra khỏi thành, giết chết không tha!

Đám khinh kỵ binh giữa ở cửa Tây ầm ầm đáp lại, tên nào cũng lập tức rút chiến đao ra khỏi vỏ tạo nên một tràng tiếng leng keng.

Thấy một mảng ánh đao lạnh lẽo chói mắt, mấy trăm dân chạy nạn bị chặn lại bên trong cửa thành lại càng kinh hãi, Thu Phong Kính lẫn giữa đám đông càng gục đầu sát ngực, sợ rằng bọn khinh kỵ binh hung thần ác sát này phát hiện ra thân phận của hắn. Hiện tại chuyện duy nhất mà Thu Phong Kính thầm van xin trong lòng là bọn khinh kỵ binh của địch đừng giết chóc tàn sát ở thành Tây Kinh, cầu cho mau mau qua tai kiếp mà trốn thoát.

Thu Phong Kính còn đang cảm thấy thấp thỏm bất an, một tràng tiếng vó ngựa hỗn loạn đột nhiên vang lên, bất quá lần này là từ trong thành truyền đến.

Đứng giữa đám đông, Thu Phong Kính cố gắng nhìn qua khoảng trống nhỏ hẹp, phát hiện một đám quân của đế quốc Quang Huy đang chạy trên đường dẫn đến đây. Một tên trung niên đang giục ngựa dẫn đầu,

tên trung tiên này mày rậm mắt to, dung mạo anh tuấn, bộ râu năm chòm lất phất tung bay theo gió, thoát nhìn có phong thái của một văn sĩ xuất trần, có lẽ là một kẻ sĩ tài cao phong nhã.

Bất giác Thu Phong Kính cau mày, dường như tên này có vẻ hơi quen mặt, dường như đã gặp ở đâu thì phải???

Đang giục ngựa phi như bay, tên trung niên dẫn đầu đám quân của đế quốc Quang Huy dường như có mắt sau gáy, đang giục ngựa đột ngột quay đầu nhìn lại, cặp mắt sáng ngời như tia chớp quét về phía Thu Phong Kính đang đứng. Ánh mắt của hai người thoáng chốc gặp nhau, Thu Phong Kính nhất thời giật mình kinh hãi, vội vàng cúi đầu né tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt tên trung niên kia lâu hơn nữa.

Tên trung niên dung mạo anh tuấn kia dường như hơi sững sốt, nhưng sau đó lắc đầu tiếp tục giục ngựa thẳng về phía trước.

Đang dấn dò thuộc hạ, Mã Tứ Phong nghe tiếng vó ngựa vang lên phía sau vội giục ngựa xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy phó tham mưu trưởng của Mạnh Hổ là Cổ Vô Đạo đang dẫn theo mấy mươi kỵ binh Man nhân giục ngựa chạy tới, liền nhanh chóng tiến lại ngồi trên lưng ngựa ôm quyền cười nói:

- Cổ tiên sinh, có chuyện gì mà phải phiền tới đại giá của ngài đến cửa Tây này vậy?

Cổ Vô Đạo ôm quyền đáp lễ:

- Tướng quân Tứ Phong quá lời rồi, ha ha!

Mã Tứ Phong giục ngựa nhường đường:

- Cổ tiên sinh cứ việc yên tâm, hai vạn kỵ binh của ty chức đã bao vây Tây Kinh đến nỗi một giọt nước cũng không chảy lọt, dù là một con chuột cũng không thể trốn đi!

Cổ Vô Đạo khoát tay:

- Là thế này, tướng quân lo lắng trong hoàng cung Minh Nguyệt có mật đạo thông ra ngoài thành, vạn nhất để hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt theo địa đạo trốn đi, vậy thì hỏng hết đại sự. Cho nên muốn xin tướng quân Tứ Phong phái ra du kỵ binh lui tới tuần tra trong phạm vi ba mươi dặm bên ngoài Tây Kinh, để đảm bảo không còn sơ xuất!

- Ôi chào!

Mã Tứ Phong nghe vậy lấy tay vỗ trán, mặt toát mồ hôi:

- Nếu không nhờ tiên sinh nhắc nhở, ty chức suýt nữa làm hỏng đại sự của tướng quân rồi, người đâu!

Một tên cận vệ giục ngựa tiến lên:

- Tướng quân có chuyện gì dặn dò?

Mã Tứ Phong lớn tiếng:

- Truyền cho các liên đội kỵ binh, lập tức xuất ra hai đại đội tuần tra trong phạm vi ba mươi dặm bên ngoài Tây Kinh, trong khu vực này không cho phép bất cứ sinh vật nào chạy trốn, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

- Dạ!

Tên cận vệ quân âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Mã Tứ Phong vừa hạ lệnh xong, quay lại cười hỏi Cổ Vô Đạo:

- Tiên sinh còn dặn dò gì không?

Cổ Vô Đạo lắc đầu, cau mày như có điều suy nghĩ:

- Mới vừa rồi tại hạ hình như thấy trong đám đông có bóng người quen thuộc, nhưng khi nhìn kỹ lại thì không thấy đâu nữa, thật là quái lạ!

- Người quen?

Mã Tứ Phong ngạc nhiên:

- Tiên sinh có người quen ở đây sao? Tiên sinh có nhìn lầm không?

- Cũng có thể!

Cổ Vô Đạo lắc lắc đầu ra vẻ không xác định:

- Ở đế quốc Minh Nguyệt tại hạ vốn không có mấy người quen, có lẽ thật sự đã hoa mắt nhìn lầm.

- Ài...

Mã Tứ Phong suy nghĩ một chút rồi nói:

- Không phải tướng quân đã nói rồi sao, thà rằng giết lầm còn hơn thả lầm, không cần biết có phải là người quen của tiên sinh hay không, dù sao hiện tại cũng không có chuyện gì, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp xác định. Người mà tiên sinh vừa thấy là nam nhân hay là nữ nhân? Là lão nhân, người trưởng thành hay còn bé?

Cổ Vô Đạo nghĩ qua một lượt, sau đó nói với vẻ khẳng định:

- Là nam nhân, hơn nữa là người trưởng thành!

- Tốt!

Mã Tứ Phong ngang nhiên rút chiến đao ra, mũi đao sắc bén chỉ vào đám dân chạy nạn của đế quốc Minh Nguyệt phía trước, gần giọng quát to:

- Hiện tại mọi người nghe cho kỹ, tất cả nam nhân đứng nguyên tại chỗ, số còn lại bước qua một bên! Nghe cho rõ ràng, nếu nữ nhân mà đứng nguyên tại chỗ, hoặc là nam nhân mà cố tình bước đi, lập tức giết chết không tha!

Mã Tứ Phong vừa dứt lời, mấy trăm tên kỵ binh phía sau đồng thời giơ cao chiến đao trong tay, lớn tiếng quát:

- Giết chết không tha!

Mấy trăm dân chạy nạn bị giữ lại ở cửa thành nhất thời náo động hẳn lên, mặc dù những nữ nhân tỏ ra hoảng sợ, nhưng vẫn biết điều đi tới khu vực mà Mã Tứ Phong chỉ định. Tuy nhiên trong số người đứng nguyên tại chỗ có không ít nam nhân là chồng, cha, con của những nữ nhân ở đó, họ nghĩ rằng đám quân của đế quốc Quang Huy sắp sửa giở trò cầm thú, ai nấy tức giận đến nổi mắt như đỏ lửa, nhưng nhìn quân địch tên nào cũng lăm le chiến đao trong tay, không ai dám phản kháng.

Không cần biết già trẻ lớn bé, xinh đẹp hay xấu xí, cho đến khi tất cả mọi người đã qua hết khu vực chỉ định, Mã Tứ Phong mới hài lòng gật đầu, lại nói:

- Bây giờ, tất cả người già và trẻ con, bước qua đây, tất cả nam nhân trưởng thành từ mười tám đến bốn mươi ở nguyên tại chỗ không được động đây, vẫn câu nói kia, ai không nghe lệnh, giết chết không tha!

Tất cả nam nhân dưới mười tám tuổi và lão nhân trên bốn mươi tuổi đều đã đi tới khu vực chỉ định, ở nguyên tại chỗ chỉ còn lại có hơn trăm nam nhân trưởng thành.

Thu Phong Kính trà trộn trong đó nhất thời cảm thấy bất an mãnh liệt, hẳn có cảm giác sẽ xảy ra chuyện, bởi vì hắn đã nhớ ra người trung niên kia là ai! Không phải người trung niên kia chính là quân sư tâm phúc của Hoàng Thái tử Tần Trường Vệ đế quốc Tinh Hà mấy năm trước từng đi sứ qua Tây Kinh hay sao? Hình như tên là Cổ gì đó, mặc dù không nhớ rõ họ tên, nhưng phong thái anh tuấn tuyệt thế kia cũng đã khiến cho Thu Phong Kính nhớ mãi, thậm chí sau khi gặp Thu Phong Kính vẫn cảm thấy hơi đồ kỳ nữa là!

- Ủ!

Mã Tứ Phong nhìn chằm chằm hơn trăm tên nam nhân trưởng thành kia như con sói đói nhìn thấy con mồi, gần giọng quát:

- Tất cả đứng thẳng người, ngẩng đầu lên!

Một tên nam nhân trưởng thành đứng gần Mã Tứ Phong nhất khê lắc đầu, hừ mũi một tiếng. Sát cơ lập tức toát ra trong mắt Mã Tứ Phong, hắn quay đầu lại nhìn Cổ Vô Đạo một cái, Cổ Vô Đạo lắc đầu, chiến đao trong tay Mã Tứ Phong liền hung hăng bổ về phía tên nam nhân kia. Máu tươi bắn vọt, đầu người tung bay, tên nam nhân kia thậm chí không kịp phát ra tiếng hét nào đã bị chia lìa thân thể.

Đám nam nhân của đế quốc Minh Nguyệt xung quanh thấy vậy thất kinh, lập tức nhón nháo hẳn lên. Mã Tứ Phong ngang nhiên giơ cao chiến đao, lớn tiếng quát:

- Tất cả không được nhúc nhích, nếu không giết chết không tha!

Mấy trăm tên kỵ binh phía sau Mã Tứ Phong ào ạt xông lên, vây quanh hơn trăm nam nhân của đế quốc Minh Nguyệt, giương đao quát lớn:

- Giết chết không tha!

Đối mặt với chiến đao sắc bén, hơn trăm nam nhân của đế quốc Minh Nguyệt không ai dám khinh thường vọng động.

Mã Tứ Phong cười gằn hai tiếng, lại quát lên:

- Tất cả đứng thẳng người, ngẩng đầu lên!

Lần này không ai dám ngoan cố chống lại, gần như tất cả nam nhân của đế quốc Minh Nguyệt đều đứng thẳng người, ngẩng đầu lên một cách biết điều. Chỉ có Thu Phong Kính trà trộn trong đám người lại không dám ngẩng đầu lên, thật ra hắn chỉ lo sợ hãi, nếu hắn thật sự ngẩng đầu lên, bằng vào mặt mày sừng húp của hắn hiện tại, Cổ Vô Đạo cũng chưa chắc đã có thể nhận ra. Nhưng hắn vì lo sợ trong lòng nên không dám ngẩng đầu, chính vì vậy càng lộ ra sơ hở lớn bằng trời.

Ánh mắt hung hãn của Mã Tứ Phong thoáng chốc đã chú ý đến Thu Phong Kính, lập tức quát lớn:

- Người, bước ra đây!

Thân người Thu Phong Kính run lên cầm cập, nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, lập tức có hai tên kỵ binh vọt đám người ra vọt tới trước mặt Thu Phong Kính, một trong hai tên đưa tay chụp lấy ngực áo Thu Phong Kính, xốc hắn lên kéo ra khỏi đám người. Sau khi ra khỏi, tên kỵ binh nọ liền thả tay ra, Thu Phong Kính lập tức ngã nhào trên mặt đất.

Mã Tứ Phong nhìn Thu Phong Kính từ trên xuống dưới một lần, đột nhiên quay đầu lại nhìn Cổ Vô Đạo.

Cổ Vô Đạo tung mình xuống ngựa, đi xung quanh Thu Phong Kính hai vòng, đột nhiên hỏi:

- Người là ai?

Thu Phong Kính không kịp đề phòng, theo bản năng đáp lại:

- Trẫm là...Ách...

Đến lúc Thu Phong Kính hiểu ra mọi chuyện không ổn thì đã chậm, chữ 'Trẫm' từ miệng hắn thốt ra đã làm hỏng hết đại sự.

Cổ Vô Đạo mừng vượt quá kỳ vọng, ngửa mặt lên trời cười dài:

- Ha ha ha, trẫm sao? Người tự xưng là trẫm? Nói như vậy người chính là hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt Thu Phong Kính hay sao?

Thu Phong Kính thở dài ảm đạm, tự biết hôm nay không thể nào thoát khỏi kiếp nạn này, chỉ biết sửa sang quần áo, bới lại mái tóc đã xơ tung, ngậm ngùi thở dài:

- Vua mất nước không dám ngẩng đầu, ta quả thật đã từng là hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt. Bất quá từ lúc Tây Kinh thất thủ, ta đã không còn là hoàng đế của đế quốc nữa!

- Ha ha ha!

Cổ Vô Đạo cười to:

- Người đâu, lập tức mang hoàng đế bệ hạ đi rửa mặt cho sạch sẽ, sau đó dẫn hắn đi gặp tướng quân!

Mã Tứ Phong cũng hết sức mừng rỡ nói:

- Tiên sinh, nếu đã bắt được hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt, vậy vòng vây bên ngoài thành Tây Kinh có thể bỏ đi được rồi phải không? Dù sao, để các huynh đệ không ngừng lui tới tuần tra ngoài thành cực khổ như vậy cũng là không phải, lại nói đây là cơ hội khó được, các huynh đệ của sư đoàn kỵ binh cũng muốn vào thành kiếm chút gì đó phát tài, hắc hắc hắc!

Ý của Mã Tứ Phong rất rõ ràng, mắt thấy các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ phát hoạnh tài bên trong thành Tây Kinh, bọn sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong cũng cảm thấy đỏ mắt, cũng muốn vào thành kiếm chác một ít. Nhưng dù sao sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong cũng thuộc quân đoàn Bắc Phương, không phải là dòng chính của Mạnh Hổ, nói về quan hệ so ra kém xa bốn sư đoàn của quân đoàn Tây Bộ, thậm chí còn thua kém cả đám kỵ binh Man nhân của Hùng Bá Thiên.

- Chuyện này...

Cổ Vô Đạo suy nghĩ một chút:

- Cần phải xin lệnh của tướng quân trước mới được!

- Cũng tốt!

Mã Tứ Phong chép miệng, mặt lộ vẻ buồn bã:

- Ôi, ai bảo chúng ta là người của quân đoàn Bắc Phương, không phải là người của quân đoàn Tây Bộ chứ, không thể so sánh với người ta!

Tuy Cổ Vô Đạo trong lòng ghi nhớ cẩn thận, nhưng ngoài mặt không để ý tới Mã Tứ Phong, sau khi bảo người cho Thu Phong Kính tắm rửa qua loa thay y phục, lập tức dẫn tên tù binh vô cùng hấp dẫn này đi gặp Mạnh Hổ. Hành tung của Thu Phong Kính, Mạnh Hổ vốn không biết rõ cho nên vô cùng nôn nóng, không thể để cho lão Đại nôn nóng được, phải không?!

Phía Bắc thành Tây Kinh ba trăm dặm.

Tổng đốc Sóc Châu Yến Thập Tam của đế quốc Minh Nguyệt đang suất lĩnh tám vạn khinh kỵ binh của quân đoàn Sóc Châu hỏa tốc xuôi Nam.

Lúc đại quân Sóc Châu của Yến Thập Tam còn cách Đào Kiếm hạp một trăm dặm về phía Nam thì nhận được bồ câu đưa thư của Thu Vũ Đường. Bởi vì bồ câu truyền thư chỉ trở về được một tổ cố định mà thôi, cho nên trước tiên Thu Vũ Đường phải cho bồ câu đưa thư tới thành Vân Đỉnh ở Vân Châu, sau đó thành Vân Đỉnh mới cho khoái mã đưa tin tới cho Yến Thập Tam. Sau khi nhận được tin tức của Thu Vũ Đường, Yến Thập Tam không dám chậm trễ, lập tức gia tăng tốc độ hành quân, đi suốt đêm xuôi Nam về cứu viện để đồ.

Một tràng tiếng vó ngựa từ phía sau truyền đến, Yến Thập Tam quay đầu lại thì thấy con trai lớn của mình là Yến Thập Tứ đang chạy tới.

Yến gia ở Sóc Châu có một phong tục kỳ lạ, chính là mỗi đời con trai lớn của Yến gia phải lấy số hiệu làm tên, thí dụ như gia chủ đời thứ nhất của Yến gia tên là Yến A Đại, gia chủ đời thứ hai là Yến A Nhị, sau đó là Yến A Tam, Yến A Tứ, đến đời cha của Yến Thập Tam là Yến Thập Nhị. Đời con của Yến Thập Tứ chính là Yến Thập Ngũ, nếu như Yến Thập Tứ không có con, vậy Yến Thập Tam sẽ chọn con trai thứ hai của mình là Yến Trùng Thiên kế thừa danh hiệu Yến Thập Ngũ, trở thành một đời gia chủ của Yến gia.

Yến Thập Tứ giục ngựa đuổi theo Yến Thập Tam, trầm giọng nói:

- Phụ thân, tuyệt động quá sâu, như vậy hành quân sẽ rất hao sức ngựa, cho dù đại quân chạy tới Tây Kinh e rằng cũng không còn lực chiến đấu. Hà nhi cho rằng hay là trước tiên phái một cánh tinh khinh kỵ binh chạy suốt đêm tới cứu viện để đồ trước, sao đó phụ thân sẽ suất lĩnh đại quân chủ lực đi như bình thường xuôi Nam, vậy có được không?

- Không ổn!

Yến Thập Tam khoát tay, nghiêm nghị nói:

- Người không nhìn ra sao, tin tức mà Thu Vũ Đường cho bồ câu đưa tới, lời lẽ trong ấy vô cùng nghiêm trọng, gần như không cho chúng ta con đường sống mà quay về. Nếu như lần này ta không liều mạng già xuôi Nam cứu viện để đô, chờ sau khi thu thập xong đại quân của đế quốc Quang Huy, Thu Vũ Đường nhất định sẽ quay đầu thu thập Yến gia ở Sóc Châu chúng ta!

Yến Thập Tứ như có điều suy nghĩ:

- Phụ thân, theo cha lần này Thu Vũ Đường có thể thu thập được đại quân của đế quốc Quang Huy hay không?

- Còn phải hỏi!

Yến Thập Tam nói với giọng vô cùng chắc chắn:

- Loạn Thất vương ba năm trước đây, Thu Vũ Đường chỉ là một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa, nhưng chỉ bằng vào hai quân đoàn tân binh chưa từng trải qua huấn luyện còn thu thập được ba trăm vạn quân phản loạn. Bây giờ Thu Vũ Đường không còn là một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa nữa, thủ hạ dưới tay toàn là nhân tài. Đại quân của đế quốc Quang Huy nhìn qua thì uy vũ, bất quá chỉ là một đám dọa người mà thôi, cũng chỉ có tên Mạnh Hổ kia có chút bản lĩnh thật sự, chỉ tiếc rằng Mạnh Hổ không được cầm đại quân trong tay, người nói bọn chúng làm sao có thể là đối thủ của Thu Vũ Đường?

- Phụ thân nói rất có lý!

Yến Thập Tứ lộ vẻ đồng tình:

- Xem ra lần này chúng ta không thể chỉ làm qua loa cho xong chuyện được!

- Cố nhẫn nhịn đi, hài tử!

Yến Thập Tam thở dài:

- Chỉ cần Thu Vũ Đường còn sống, Sóc Châu Yến gia chúng ta tuyệt đối không có cơ hội phục quốc đâu... Coi thường vọng động chỉ tổ tạo cơ cho người ta mang cả gia tộc chúng ta ra tru diệt mà thôi!

Yến Thập Tứ nghiêm nghị nói:

- Hài nhi ghi nhớ lời cha dạy, chỉ cần Thu Vũ Đường còn sống, Yến gia chúng ta tuyệt đối không vọng động mà nghĩ đến chuyện phục quốc!

Phía Nam Tây Kinh hai trăm dặm.

Tổng đốc U Châu Công Tôn Hạng của đế quốc Minh Nguyệt, đang suất lĩnh sáu vạn bộ binh của quân đoàn U Châu đi suốt ngày đêm về cứu viện Tây Kinh.

Giống như Yến Thập Tam, Công Tôn Hạng cũng nhận được bồ câu đưa thư của Thu Vũ Đường, bất quá lời lẽ trong thư ôn hoà hơn nhiều. Dù sao tình hình của U Châu cũng không giống Sóc Châu, mấy trăm năm trước đây, U Châu đã sớm trở thành lãnh địa của đế quốc Minh Nguyệt, không giống như Sóc Châu chỉ mới gia nhập đế quốc Minh Nguyệt gần năm mươi năm.

Bất quá thế lực của Công Tôn gia ở U Châu cũng không kém chút nào so với Sóc Châu Yến gia.

Tổng đốc U Châu Công Tôn Hạng có một ưu thế ngạo nhân độc nhất cả đế quốc Minh Nguyệt, đó chính là hắn có mười ba đứa con trai, người ta hay gọi là mười ba cây thương của U Châu Công Tôn gia, phóng mắt nhìn khắp cả đế quốc Minh Nguyệt, không vị Tổng đốc nào là không hâm mộ. Nói về nhiều con, không phải ai cũng so sánh được với Công Tôn Hạng, còn nếu muốn giống như mười ba người con trai của Công Tôn Hạng, ai ai cũng có tiền đồ, vậy càng khó khăn hơn nhiều.

Con trai lớn Công Tôn Ngao giục ngựa đi tới bên cạnh Công Tôn Hạng, trầm giọng nói:

- Phụ thân, đi về phía Bắc không tới hai trăm dặm nữa là đến đế đô, bắt quá các tướng sĩ sau khi hành quân cả đêm đã sức cùng lực kiệt, có nên nghỉ ngơi hồi phục nửa ngày rồi mới tiếp tục hành quân hay không? Nếu không cho dù miễn cưỡng chạy tới đế đô cũng không còn lực chiến đấu!

- Không được!

Công Tôn Hạng lắc đầu, giọng đầy vẻ lo lắng:

- Mặc dù trong thư Nguyệt vương điện hạ không nói nhiều, nhưng ta hiểu rất rõ ràng, lúc này ở đế đô gần như không còn binh lực, trừ ra ba ngàn Ngự Lâm quân bảo vệ hoàng thành miễn cưỡng còn có thể ra chiến trường, cũng chỉ có mấy ngàn đội cảnh vệ thủ hộ chín cửa thành mà thôi, nhưng đội cảnh vệ đều là quân ô hợp, căn bản là không chịu nổi một kích. Cho nên bằng bất cứ giá nào, chúng ta cũng phải về cứu viện đế đô nhanh nhanh một chút, cho dù biết rõ cả quân đoàn sẽ bị tiêu diệt toàn quân cũng phải đi hết tốc lực về cứu viện!

Công Tôn Ngao hoảng sợ:

- Phụ thân...

Công Tôn Hạng khoát tay cắt lời Công Tôn Ngao:

- Ngao nhi ngươi phải nhớ kỹ, một khi đế đô Tây Kinh thất thủ, tất sẽ là một sự tàn phá chưa từng có từ trước đến nay đối với cả đế quốc, hậu quả sinh ra ác liệt khó có thể tưởng tượng. Thân là quân nhân của đế quốc, chúng ta không thể dễ dàng chấp nhận tình hình nghiêm trọng như vậy xuất hiện, có hiểu chưa?

Công Tôn Ngao hít sâu một hơi, nghiêm nghị đáp:

- Hải nhi đã hiểu!

Phía Đông Tây Kinh hai trăm dặm.

Tổng đốc Thanh Châu Tư Đồ Duệ của đế quốc Minh Nguyệt đang suất lĩnh tám ngàn tàn binh Thanh Châu sống sót ngày đêm chạy về cứu viện Tây Kinh.

Tư Đồ Duệ cả đời sống trên lưng ngựa, chinh chiến vô số, đã vì đế quốc Minh Nguyệt lập không biết bao nhiêu công lao mà kể. Thoạt nhìn thì lần cứu viện Tây Kinh này bất quá chỉ là một lần chinh chiến trong kiếp sống trên lưng chiến mã của hắn mà thôi. Bất quá Tư Đồ Duệ có một dự cảm rất xấu, lần cứu viện Tây Kinh này rất có thể là lần chinh chiến trên lưng ngựa cuối cùng của hắn!

Mặc dù chưa từng nói ra với ai, nhưng trong lòng Tư Đồ Duệ hiểu rất rõ ràng, thế cục của đế đô xem ra không sáng sủa chút nào!

Trông cậy vào ba ngàn Ngự Lâm quân và mấy ngàn đội cảnh vệ ở đế đô ngăn cản sự tấn công mãnh liệt của quân đoàn Mạnh Hổ ư? Quả thật chỉ là mơ tưởng viễn vông mà thôi, chỉ có kẻ ngu mới có ý nghĩ ngây thơ như vậy trong đầu. Tư Đồ Duệ đã đánh nhau với Mạnh Hổ không biết bao nhiêu bận, biết rất rõ sự lợi hại của Mạnh Hổ, trước mặt quân đoàn Mạnh Hổ, quân thủ thành Tây Kinh tuyệt đối không thể sống quá ba ngày!

Hiện tại hy vọng duy nhất của Tư Đồ Duệ chính là quân thủ bên trong thành Tây Kinh có thể chịu đựng được ba ngày!

Ba ngày, chỉ cần ba ngày, tám ngàn tàn binh Thanh Châu hắn là có thể chạy tới Tây Kinh. Tư Đồ Duệ hiểu rõ, tám ngàn tàn binh Thanh Châu của hắn tuyệt đối không thể nào đánh bại cánh quân như hổ như lang dưới tay Mạnh Hổ. Tư Đồ Duệ chỉ hy vọng có thể giữ chân được Mạnh Hổ, sau đó chờ hai đại quân đoàn Sóc Châu, U Châu chạy tới, chỉ cần hai quân đoàn kia chạy tới, cục diện sẽ hoàn toàn cải biến!

175. Chương 181: Đánh Chết Tướng Tài, Thắng Trận Thứ Hai (hạ)

Mạnh Hổ chấp hai tay sau lưng đứng trên kim điện, hẳn đang thưởng thức kiến trúc lộng lẫy xa hoa của hoàng gia.

Cách Mạnh Hổ vài chục bước, Trương Hưng Bá đang chỉ huy các tướng sĩ của đội cận vệ sắp xếp kỳ trân dị bảo vào rường hòm, sau đó vận chuyển ra bên ngoài. Hai tên binh sĩ của đội cận vệ đang cố gắng khuan một bình hoa to lớn trong góc đại điện, thế nhưng bình hoa quá nặng, hai người không thể nào khuan nổi. Một trong hai tên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó đập mạnh một cái làm cho bình hoa xinh đẹp vỡ tan tành thành từng mảnh.

Nghe thanh âm gổm sứ vỡ vụn, Mạnh Hổ quay đầu lại muốn quát tháo mấy câu, đột nhiên bóng gầy gò của Cổ Vô Đạo bước nhanh vào đại điện, cười nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân, đã bắt được hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt, bắt được rồi!

- Sao?

Mạnh Hổ nghe vậy kìm lại không quát tháo hai tên cận vệ quân kia, hỏi Cổ Vô Đạo với vẻ vui mừng:

- Thu Phong Kính đã bị bắt sao?

- Dạ, đã bắt được!

Cổ Vô Đạo thuật lại quá trình bắt được Thu Phong Kính cho Mạnh Hổ nghe, đương nhiên là có thêm mắm dặm muối vào trong đó. Mạnh Hổ nghe xong phần khích kêu lên:

- Đúng là giẫm nát gót giày tìm không thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu! Ha ha ha, tốt, tốt quá! Lão Cổ, Thu Phong Kính hiện đang ở đâu, ta muốn gặp hắn ngay lập tức !

Cổ Vô Đạo phát tay:

- Mang Thu Phong Kính tới đây!

Thu Phong Kính được hai tên binh sĩ của đế quốc Quang Huy áp giải vào trong đại điện, bước chân lảo đảo. Đại điện vẫn là đại điện quen thuộc ngày nào, nhưng bá quan trên điện không phải là bá quan quen thuộc với hắn, Thu Phong Kính hắn cũng từ bậc hoàng đế chí cao vô thượng rốt xuống thành tù binh của quân địch. Càng nghĩ càng thấy đau lòng, Thu Phong Kính không khỏi cúi đầu, vẻ mặt ảm đạm.

Mạnh Hổ đi quanh Thu Phong Kính hai vòng, sau đó dừng lại vỗ vỗ vào vai Thu Phong Kính, giọng có vẻ tiếc nuối:

- Thu Phong Kính, nói thật là ta vốn không muốn là địch với đế quốc Minh Nguyệt, ta chỉ muốn dẫn quân đoàn Mạnh Hổ của ta trở về hành tỉnh Tây Bộ yên ổn mà thôi. Nhưng hảo muội muội của ngươi lại không chịu, đúng ra không nên ép quân đoàn Mạnh Hổ của ta vào tuyệt lộ, ha ha...

Ánh mắt Thu Phong Kính trở nên ngây dại, dường như không nghe thấy những lời của Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ lại nói:

- Kết quả thì ngươi cũng đã thấy, quân đoàn Mạnh Hổ của ta đã đánh tới Tây Kinh, lão huynh ngươi cũng trở thành tù binh của quân đoàn Mạnh Hổ ta. Phải nói rằng ngươi cũng chỉ là bị vạ lây mà thôi, kẻ chọc ta chính là muội muội của ngươi, lão huynh ngươi chỉ là xui xẻo, đây phải gọi là muội gây nợ huynh phải trả mà thôi!

Thu Phong Kính thở dài ngậm ngùi:

- Bây giờ trăm đã là tù binh của quý quân, cần gì phải nói nhiều nữa?

- Tốt, không hổ là một bậc hoàng đế!

Mạnh Hổ gật đầu nghiêm nghị:

- Bất quá người có thể yên tâm, quân đoàn Mạnh Hổ ta có thể lo ăn lo uống cho người đầy đủ, tuyệt đối sẽ không ngược đãi người. Tương lai nếu như hoàng muội của người chịu trả giá cao, ta cam đoan người vẫn còn cơ hội trở về cố quốc, lại làm vua thiên hạ, lời nói của ta tuyệt đối không ngoa!

Thu Phong Kính nghe vậy gương mặt thoáng động nhưng sau đó lại lắc lắc đầu.

- Báo....

Về mặt Thu Phong Kính còn đang âm thầm thê lương, thân hình như thiết tháp của Hùng Bá Thiên đột ngột sải bước vào kim điện, giọng ồm ồm:

- Tướng quân, ba phương hướng đồng thời phát....

Mạnh Hổ đột nhiên đưa tay lên ngăn lời Hùng Bá Thiên, sau đó khoát tay ra ý dặn dò hai tên binh sĩ áp giải Thu Phong Kính:

- Mang hoàng đế về hạ đi nghỉ, nhớ lấy, nên tiếp đãi cho tử tế, tuyệt đối không được khinh mạn, càng không thể tùy tiện đánh chửi làm nhục!

- Dạ!

Hai tên binh sĩ nọ âm thầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Thu Phong Kính vừa mới được áp giải ra khỏi đại điện, Tất Điều Tử đã bước nhanh vào đại điện, vừa lau mồ hôi trán vừa hỏi:

- Tướng quân, vừa rồi dường như tướng quân Hùng Bá Thiên trở về, có phải đã phát hiện được hành tung của viện quân đế quốc Minh Nguyệt hay không?

- Lão Tất người tới rất đúng lúc.

Mạnh Hổ gật gù đầu, nói với Hùng Bá Thiên:

- Bá Thiên, người nói tiếp đi!

Hùng Bá Thiên vừa thở dốc vừa nói:

- Tướng quân, hai vị tiên sinh, phía Bắc Tây Kinh ba trăm dặm, phía Nam Tây Kinh hai trăm dặm, lại còn phía Đông Tây Kinh hai trăm dặm đồng thời phát hiện ra viện quân của đế quốc Minh Nguyệt. Trong đó binh lực của cánh quân ở phía Bắc Tây Kinh là nhiều nhất, ít nhất cũng có bảy, tám vạn quân, hơn nữa toàn là khinh kỵ binh!

- A...

Tất Điều Tử nghe vậy không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, run giọng nói:

- Viện quân của địch tới nhanh quá!

Sắc mặt Mạnh Hổ tỏ ra ngưng trọng, trầm giọng hỏi:

- Hai đường viện quân kia có bao nhiêu binh lực?

Hùng Bá Thiên nói tiếp:

- Binh lực của cánh quân phía Nam khoảng chừng trên dưới năm sáu vạn, đều là bộ binh, bất quá tốc độ hành quân rất nhanh, mỗi ngày đi được tám mươi dặm trở lên. Còn viện quân phía Đông là ít nhất, ước chừng không đến một vạn, bất quá nhìn theo phương thức chế tạo áo giáp và cờ hiệu, chắc chắn là quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ.

- Quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ?

Mạnh Hổ nghe vậy sắc mặt thoáng động, nghiêm nghị hỏi:

- Không phải quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ đang giằng co với đại quân trung lộ của Mông Diễn ở Hồ Khiếu quan hay sao? Không lẽ là chiến cuộc ở Hồ Khiếu quan đã có biến hoá?

Tất Điều Tử vuốt vuốt chòm râu dài của hần, giọng ngưng trọng:

- Nếu như ty chức đoán không sai, tình huống phải là như vậy, đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường đã bọc vòng ra sau lưng đại quân Mông Diễn, Mông Diễn biết rằng nếu tiếp tục tấn công Hồ Khiếu quan sẽ không có kết quả liền chủ động chọn phương án rút lui về phía sau. Sau đó Thu Vũ Đường đã biết được hành tung của quân ta, cho nên vội vàng ra lệnh cho hai cánh quân tiếp viện cuối cùng đến Hồ Khiếu quan là hai quân đoàn Sóc Châu, U Châu đổi hướng về tiếp viện đế đô. Đồng thời gấp rút ra lệnh Tư Đồ Duệ suất lĩnh phần lớn tinh binh của quân Thanh Châu chạy trước về đế đô, để ổn định thế cục!

- Hẳn là như vậy!

Mạnh Hồ phấn khích:

- Bằng không, ba đường viện quân kia của đế quốc Minh Nguyệt tuyệt đối không thể nào chạy tới nhanh như vậy được, lại còn hình thành thế bao vây đối với quân ta. Quân ta không thể nào tiếp tục ở lại đây nữa, bằng không sẽ lâm vào vòng vây trùng trùng của đại quân đế quốc Minh Nguyệt. Nhất là cánh quân khinh kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt ở hướng Bắc, một khi bị bọn chúng giữ chân quân ta, hậu quả thật không dám tưởng tượng!

Tất Điều Tử đảo mắt một vòng, trầm giọng nói:

- Tướng quân, bây giờ quân ta hẳn nên lập tức di chuyển theo hướng Đông Nam, sẽ không bị viện quân của đế quốc Minh Nguyệt phát hiện. Chỉ cần đi về hướng Đông Nam chừng vài ngày là có thể tiến vào lãnh thổ của Ứng Châu, lúc ấy sẽ có cơ hội gặp được quân đoàn Bắc Phương của Tổng đốc Trọng Sơn!

- Không!

Mạnh Hồ đột ngột khoát tay, giọng vô cùng quả quyết:

- Tính cách của quân đoàn Mạnh Hồ chúng ta từ trước tới nay không hề có chuyện cong đuôi chạy trốn. Tôn chỉ của quân đoàn Mạnh Hồ chúng ta chỉ có một, chính là tiến công, tiến công và tiến công! Chúng ta nên thừa dịp ba đường viện quân của địch còn chưa phối hợp được với nhau tiêu diệt bớt một đường, mở ra đường trống trước đã!

Trong ánh mắt Cổ Vô Đạo đột nhiên toát ra vẻ mong chờ, gấp giọng hỏi:

- Có phải tướng quân đã có cách đối phó rồi không?

Mạnh Hồ vung tay, cao giọng nói:

- Lão Cổ, lấy bản đồ ra đây!

Cổ Vô Đạo vội thò tay vào bọc lấy bản đồ ra, Tất Điều Tử cũng thò tay vào trong ngực áo lấy ra một tấm bản đồ thật lớn trải ngay trên bệ rồng, mỉm cười nói:

- Tướng quân, lão Cổ, hay là dùng tấm bản đồ lớn này đi, tấm bản đồ này là tìm được trong ngự thư phòng của Thu Phong Kính. Tấm này được vẽ rõ ràng đầy đủ hơn tấm của Binh bộ đế quốc Quang Huy cấp cho chúng ta nhiều.

Khó trách vừa vào cửa Đại Minh, chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng Tất Điều Tử đâu nữa.

Lúc ấy Mạnh Hồ còn tưởng rằng Tất Điều Tử cũng chỉ là một tục nhân, không kèm chế được lòng tham nên muốn đi tìm bảo bối. Không ngờ Tất Điều Tử lại tìm đến ngự thư phòng của Thu Phong Kính để lục tìm bản đồ quân sự của đế quốc Minh Nguyệt.

- Tốt, tốt quá!

Mạnh Hồ vui không kèm được:

- Vẫn là lão Tất người chu đáo!

Vừa nói, ba người liền xúm quanh bản đồ ngồi xổm xuống đất không thèm để ý đến chung quanh.

Mạnh Hồ đưa tay nhặt một mẫu gỗ rơi gần đó đặt lên một vị trí trên bản đồ:

- Đây là cánh viện quân của đế quốc Minh Nguyệt đến từ phía Bắc, có khoảng bảy, tám vạn khinh kỵ binh.

Tất Đều Tử cũng nhặt một cái chung ngọc nhỏ rơi gần đó đặt lên bản đồ:

- Đây là cánh viện quân của đế quốc Minh Nguyệt đến từ phía Nam, có khoảng năm, sáu vạn trọng trang bộ binh.

Cổ Vô Đạo nhìn quanh thấy không còn gì bèn tháo chiếc nhẫn trên tay đặt vào bản đồ:

- Đây là cánh quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ, binh lực khoảng gần một vạn.

- Chính là Tư Đồ Duệ!

Mạnh Hổ thò tay lấy chiếc nhẫn trên bản đồ ra, cười lớn:

- Tư Đồ Duệ là tướng tài thân trải trăm trận, kinh nghiệm chinh chiến có thể nói là vô cùng phong phú, nhưng lần này quân ta đã chiếm hết tiên cơ!

Cổ Vô Đạo giọng ngưng trọng:

- Tướng quân muốn nói quân ta chiến hết tiên cơ sao?

- Đúng!

Mạnh Hổ gật đầu:

- Hai ngày trước hơn trăm vạn dân chạy nạn Thanh Châu bị chúng ta đuổi chạy cũng không biết rằng Tây Kinh đã mất. Bọn họ chỉ có thể mang đến một tin tức duy nhất cho Tư Đồ Duệ mà thôi, đó chính là Tây Kinh vẫn chưa thất thủ! Trước khi Tây Kinh bị chúng ta bao vây, Thu Phong Kính hoặc bọn tình báo trong thành có thể dùng bồ câu đưa tin truyền ra, thế nhưng thời gian quá gấp đã không đến được tay Tư Đồ Duệ. Nói cách khác, hiện tại Tư Đồ Duệ không thể nào biết được Tây Kinh đã mất!

Cổ Vô Đạo nói:

- Vậy có thể nói rằng, Tư Đồ Duệ đang bất chấp tất cả gấp rút chạy về cứu giá Tây Kinh!

- Cái này kêu bằng nóng lòng cứu người nên gấp!

Tất Đều Tử lạnh nhạt:

- Một người khi vội vàng làm chuyện gì đó, bản thân người ấy sẽ lộ ra vô số sơ hở, ngay cả tướng tài thân trải trăm trận như Tư Đồ Duệ cũng có thể lộ ra sơ hở giống như vậy. Ví dụ như quân Thanh Châu sau khi hành quân gấp rút trên quãng đường dài, lực chiến đấu sẽ giảm sút nghiêm trọng. Ví dụ như trong lúc hành quân quá gấp không khỏi quên mất việc dò xét tình hình dọc đường. Những sơ hở như vậy hoàn toàn là cơ hội tốt cho quân ta lợi dụng!

Cổ Vô Đạo gật gù, giọng hơi lo lắng:

- Nhưng tướng quân có nghĩ tới chuyện này không, quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ là một khúc xương khó nuốt, mặc dù binh lực chỉ còn một vạn, nhưng một khi bọn chúng tập trung lại triển khai đội hình tử thủ hình con rùa, trong lúc gấp rút quân ta cũng sẽ khó mà tiêu diệt! Mà hai đường viện quân đế quốc Minh Nguyệt ở phía Nam và Bắc rất nhanh sẽ tới, nhiều nhất chỉ ba ngày mà thôi!

- Lão Cổ người quá lo xa!

Mạnh Hổ nói với giọng hào hùng:

- Nếu như quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta ngay cả một vạn tàn binh Thanh Châu của Tư Đồ Duệ mà cũng không thanh toán được, vậy uống xừng là Hổ Lang Chi Sư rồi!

Cổ Vô Đạo suy nghĩ một chút, lại hỏi:

- Sau đó thì sao? Sau khi tiêu diệt quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ, quân ta sẽ đi đâu?

Tất Đều Tử quay đầu lại nhìn Mạnh Hổ, mỉm cười:

- Chạy thẳng về hướng Đông tập kích Hồ Khiếu quan, uy hiếp sau lưng Thu Vũ Đường!

Cổ Vô Đạo cau mày:

- Nhưng nếu như vậy hoá ra chúng ta làm sẵn cho Mông Diễn, để hắn ngồi không hưởng lợi ư?

- Ngồi không hưởng lợi sao?

Tất Điều Tử cười to:

- Vậy phải xem Mông Diễn có khả năng ấy hay không! Tuy rằng Thu Vũ Đường còn trẻ thật, nhưng năng lực còn hơn cả Tư Đồ Duệ, thiên chi kiêu nữ nọ không phải dễ dàng đối phó. Chỉ sợ chúng ta vừa mới tới Hồ Khiếu quan, Thu Vũ Đường bên kia không chừng đã thu thập xong đại quân trung lộ của Mông Diễn!

- Ha ha ha, không ngại chuyện này!

Mạnh Hổ cười to:

- Cho dù Thu Vũ Đường có thu thập xong đại quân trung lộ của Mông Diễn, nàng cũng không thể nào uy hiếp được chúng ta. Cùng lắm thì quân ta sẽ ẩn hiện khắp nơi đánh du kích ngay bên trong lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt, bằng vào tiểu quả phụ Thu Vũ Đường sao thể vây khốn được quân đoàn Mạnh Hổ của chúng ta?

Cổ Vô Đạo cau mày:

- Ẩn hiện đánh du kích không thành vấn đề, nhưng chuyện lương thảo thì sao?

- Lương thảo?

Mạnh Hổ quay đầu lại nhìn Tất Điều Tử, trầm giọng:

- Lão Tất người nói thử xem!

Ánh mắt Tất Điều Tử lộ ra vẻ tàn nhẫn, trầm giọng:

- Chuyện đã đến nước này, không thể trách chúng ta lòng dạ độc ác!

Cổ Vô Đạo nghe vậy không khỏi hít một hơi khí lạnh, giọng đầy sợ hãi:

- Tướng quân, lão Tất, ý các người là ăn thịt người...

Mạnh Hổ khoát tay, lớn tiếng nói:

- Không cần lo lắng nhọc công, trước hết hãy nghĩ biện pháp cho thật tốt để ăn hết một vạn tàn binh Thanh Châu của Tư Đồ Duệ!

Tất Điều Tử đảo mắt một vòng:

- Tướng quân, ty chức có ý này...

- Sao?

Mạnh Hổ vui vẻ:

- Lão Tất người nói ra nghe thử!

Tất Điều Tử liền trình bày kế sách của hắn, Mạnh Hổ và Cổ Vô Đạo vừa nghe vừa khen hay không ngớt, kế sách đối phó với quân Thanh Châu coi như đã định.

Khi gần một vạn tàn binh Thanh Châu của Tư Đồ Duệ chạy tới cách Tây Kinh về phía Đông năm mươi dặm, trời đã tối hẳn.

Đột nhiên xuất hiện rất nhiều dân chạy nạn trên vùng bình nguyên tuyết phủ, hàng ngàn hàng vạn dân chạy nạn có đủ già trẻ lớn bé, vẻ mặt ai nấy kinh hoàng sợ hãi chạy thẳng về phía Đông. Trong đám người đang chạy thình thảng có rất nhiều người vẻ lam lũ ngã lún ra mặt tuyết, lấy cặp mắt vô hồn nhìn đám quân Thanh Châu đang cấp tốc hành quân.

Tư Đồ Duệ đang thúc ngựa đi nhanh thấy cảnh tượng như vậy không khỏi động lòng trắc ẩn. Nếu như thời gian cho phép, hắn tuyệt đối sẽ hạ lệnh xây dựng một toà doanh tạm thời để an trí đám dân chạy nạn không

biết phải về đâu. Nhưng hiện tại hấn đang nóng lòng chạy về để cứu giá, không còn lòng dạ nào để lo lắng cho đám dân chạy nạn khó khăn này.

Các tướng sĩ của quân đoàn Thanh Châu cũng động lòng trắc ẩn, nhưng Tư Đồ Duệ không hạ lệnh nên bọn chúng chỉ có thể tỏ ra cứng rắn làm như không nghe không thấy.

Nếu như không phải trời tối mịt, nếu như Tư Đồ Duệ không phải nóng lòng chạy về cứu giá, với sự lão luyện của hấn hấn sẽ phát hiện ra vấn đề kỳ quái từ đám dân chạy nạn. Trong đám dân chạy nạn này, số nam nhân trưởng thành dường như không ít, mà người già và phụ nữ lại rất ít, đúng ra theo như lẽ thường thì người già và phụ nữ phải nhiều hơn.

Giục ngựa chạy về phía trước chừng hơn dặm nữa, Tư Đồ Duệ đột nhiên kinh hãi phát giác ra có điều không ổn. Đám dân chạy nạn trên vùng bình nguyên tuyết phủ chung quanh chẳng những không giảm bớt, ngược lại ngày càng nhiều. Chuyện làm cho Tư Đồ Duệ âm thầm kinh hãi hơn nữa, trong đám dân chạy nạn kia có không ít người đang âm thầm lặng lẽ tập trung vào giữa, tựa như đang bao vây lấy tám ngàn quân Thanh Châu của hấn. Đám dân chạy nạn này muốn làm gì?

Bỗng nhiên, Tư Đồ Duệ bình tĩnh, hiểu được có chuyện không lành, nhất thời thẳng ngựa dừng lại quát to:

- Lập đội hình, lập lúc triển khai đội hình!

- Ha ha...

Tư Đồ Duệ vừa dứt lời, phía trước bỗng vang lên một tràng cười to, sau đó từng thanh âm thật rõ ràng truyền vào tai Tư Đồ Duệ:

- Quả không hổ là Tư Đồ Duệ, rốt cục cũng bị người phát hiện ra sơ hở, chỉ tiếc đã quá muộn. Các huynh đệ, đốt đuốc lên cho bọn chúng thấy...

Thanh âm kia vừa dứt, trên vùng bình nguyên tuyết phủ nhất thời sáng lên hàng trăm hàng ngàn cây đuốc, chỉ trong thoáng chốc đã soi sáng vùng bình nguyên như ban ngày. Trong ánh đuốc sáng rực, rất đông 'nam nhân chạy nạn' vội vàng rút chiến đao sắc bén ra, sau đó tách ra khỏi đám người già và phụ nữ, cấp tốc xông thẳng vào hai bên trái phải của đội hình vốn đang không lấy gì làm nghiêm chỉnh của đám tàn binh Thanh Châu.

Phục binh bất ngờ xuất hiện, tám ngàn quân Thanh Châu bị kẹp ở giữa thoáng chốc náo động hấn lên.

Trái tim Tư Đồ Duệ như chìm xuống, đám quân Thanh Châu vốn không hề phòng bị vẫn đang còn trong tình trạng đội ngũ hỗn loạn. Cả đám như một con rắn dài đang phơi mình trên mặt tuyết, khắp nơi đều là chỗ yếu hại, khắp nơi đều là sơ hở. Còn quân địch vốn mai phục trong đám dân chạy nạn dường như đã chuẩn bị từ lâu, giống như một bầy sói đói há rộng cái miệng to như chậu máu, lộ ra những chiếc răng nhọn hoắt lạnh lẽo. Trận phục kích này vừa mới bộc phát ra, kết cục cũng đã định sẵn.

Không hết thời gian ăn một bữa cơm, đội hình như con rắn dài của đám tàn binh Thanh Châu dưới tình hình không kịp đề phòng, hơn nữa vì hành quân cấp tốc trên quãng đường dài mà rơi vào tình trạng kiệt sức gần như bị quân địch giết sạch sành sanh, chỉ còn lại không tới hai trăm bảo vệ bên cạnh Tư Đồ Duệ, vẫn cố gắng chiến đấu như một con mãnh thú đang già yếu chết.

Trong ánh đuốc sáng ngời, Mạnh Hổ cất bước đi tới gần Tư Đồ Duệ, cất cao giọng hỏi:

- Tướng quân Tư Đồ Duệ, từ dạo trước chia tay đến nay, ngài vẫn khỏe chứ?

Tư Đồ Duệ ảm đạm thở dài, ôm quyền nói:

- Nhờ phúc của tướng quân ngài, lão phu vẫn luôn mạnh khỏe!

- Ha ha ha...

Mạnh Hổ ngửa đầu cười to:

- Lão tướng quân, tuy rằng vẫn bối trong lúc vô tình đã giết người con trai duy nhất của ngài, nhưng dù sao cũng là trên chiến trường, đao thương không có mắt, chuyện sống chết phải trông vào ý trời. Hơn nữa

văn bối và ngài ai vì chủ nấy, trong đó không có thù riêng, nói về cá nhân, văn bối vô cùng khâm phục lão tướng quân!

Tư Đồ Duệ ôm quyền lạnh nhạt:

- Được tướng quân khâm phục, lão phu vô cùng vinh hạnh!

Mạnh Hổ đưa tay chỉ đám quân Thanh Châu còn sót giữa vòng vây, lớn tiếng nói:

- Lão tướng quân, cục diện hôm nay ngài cũng đã thấy rõ ràng, quân Thanh Châu đã lâm vào tuyệt cảnh, không còn khả năng kết thành trận hình con rùa để tự bảo vệ nữa, nếu như hai bên tiếp tục đánh nữa chỉ là một bên thắng tay đồ sát mà thôi, lão tướng quân nghĩ sao?

Tư Đồ Duệ hít sâu một hơi, chậm rãi rút chiến đao ra, uy nghi quát:

- Cho tới bây giờ quân đoàn Thanh Châu chỉ có dũng sĩ chết đứng giữa chiến trường, mà chưa từng có kẻ sợ chết quỳ xin được sống!

Mạnh Hổ thở dài, hỏi với vẻ tiếc nuối:

- Lão tướng quân muốn chiến đấu đến cùng sao?

Tư Đồ Duệ vung cao chiến đao trong tay, mũi đao chỉ thẳng vào Mạnh Hổ, dáng vẻ ung dung:

- Thân là quân nhân của đế quốc, da ngựa bọc thây hy sinh vì nước là kết cục hoàn hảo nhất, từ lúc tham gia quân ngũ, lão phu chỉ đợi có ngày này. Tướng quân Mạnh Hổ, người là thiên tài quân sự trẻ tuổi hiếm có mà trong đời lão phu từng gặp, có thể chết dưới đao của người chính là vinh hạnh của lão phu!

- Lão tướng quân, văn bối nói thật cho ngài biết, thành Tây Kinh đã bị quân đoàn Mạnh Hổ của văn bối chiếm mất, hoàng đế bệ hạ của ngài cũng đã trở thành tù binh của chúng ta. Bất quá ngài không cần lo lắng, hoàng đế bệ hạ trong quân chúng ta được đối đãi như thượng khách, không hề có chút nào bạc đãi. Lão tướng quân không muốn cùng hoàng đế bệ hạ quân thần đoàn tụ, ôn lại chuyện cũ hay sao?

Mặc dù Mạnh Hổ biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn muốn cố gắng cho đến cùng, hẳn muốn thuyết phục Tư Đồ Duệ đầu hàng.

Dù sao Tư Đồ Duệ cũng là tướng giỏi của đế quốc Minh Nguyệt, có thể nói là đại diện cho một nửa đế quốc Minh Nguyệt. Nếu như ngay cả Tư Đồ Duệ cũng đầu hàng quân đoàn Mạnh Hổ, lòng quân đầu chí của quân đế quốc Minh Nguyệt sẽ chịu đả kích chưa từng có từ trước tới nay, Mạnh Hổ tuyệt đối không muốn dễ dàng buông thả cơ hội tuyệt vời sắp sửa đến tay.

Tư Đồ Duệ ung dung cười một tiếng, giơ đao ngang cổ, lưỡi đao sắc bén cứa một nhát, máu tươi phun vọt, hai mắt Tư Đồ Duệ dần dần ảm đạm, thân hình gầy gò lão đảo vài cái trên lưng chiến mã, cuối cùng rơi phịch xuống mặt tuyết. Một đời tướng tài đã tuyệt mệnh chốn sa trường...

176. Chương 182: Tập Kích Chiếm Hùng Quan, Thắng Trận Thứ Ba (thượng)

Tư Đồ Việt đứng cách Tư Đồ Duệ chỉ có mấy bước thấy tình hình không ổn, muốn động thủ cứu giúp thì đã chậm. Giương mắt nhìn Tư Đồ Duệ cứa cổ trước mặt mình, ruột gan Tư Đồ Việt như tan nát, hẳn ngựa mặt lên trời gào thét hai tiếng, lúc quay đầu lại nhìn Mạnh Hổ, ánh mắt đã toát ra sát cơ cuồng bạo.

- Con bà người Mạnh Hổ, lão tử quyết không tha cho người!

Tư Đồ Việt ngửa mặt lên trời gào tiếp, sau đó giục ngựa giương đao xông thẳng về phía Mạnh Hổ. Phía sau Tư Đồ Việt, hai trăm tàn binh Thanh Châu nhất thời tru lên như dã thú, ai nấy múa tít chiến đao trong tay, mặt mày hung dữ xông vào đám quân của quân đoàn Mạnh Hổ đang bao vây tứ phía. Trong giờ phút này, bọn tàn binh của quân đoàn Thanh Châu này hoàn toàn không thèm phòng ngự nữa, trước ngực hoàn toàn để trống, thậm chí mặc cho đao thương của địch tùy ý xuyên thủng thân thể của mình để dàng. Trong giờ phút này, bọn chúng không muốn giữ mạng nữa, mà muốn lấy mạng đổi mạng.

- Chết đi!

Tư Đồ Việt giục ngựa tới trước mặt Mạnh Hổ, chiến đao vung cao hung hăng chém xuống.

Mạnh Hổ chưa kịp ra tay, một bóng người to lớn đột ngột xuất hiện trước ngựa của Tư Đồ Việt, hai chiếc cầu vòng màu đen nhanh như tia chớp xẹt qua, Tư Đồ Việt lập tức cảm thấy cả người mình đột nhiên trở nên nhẹ bồng, sau đó trời đất quay cuồng. Trước khi bóng tối vô tận hoàn toàn nuốt chửng, hắn còn thấy rất rõ ràng, một hàng trọng trang bộ binh của đế quốc Quang Huy xông lên, một loạt trường mâu sắc bén như rắn độc đâm thẳng về phía trước, toàn bộ hai trăm tàn binh Thanh Châu cuối cùng đã bị đâm cho thân thể trở thành lỗ chỗ như cái sàng gạo.

- Phịch!

Thủ cấp Tư Đồ Việt nặng nề rơi xuống mặt tuyết, đôi mắt trợn tròn dù đã chết nhưng vẫn không hề nhắm lại.

Nhìn thân thể không đầu của Tư Đồ Việt lao đảo vài cái rồi rơi từ trên lưng ngựa xuống, đột nhiên Mạnh Hổ thở dài, nói với vẻ ảm đạm:

- Quân Thanh Châu là một cánh quân đáng được tôn kính, Tư Đồ Duệ càng là một lão binh đáng tôn kính hơn. Hưng Bá, dặn các huynh đệ hậu táng Tư Đồ lão tướng quân và các tướng sĩ Thanh Châu!

Trương Hưng Bá ầm ầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Chiến Ưng sai bước tới trước mặt Mạnh Hổ, ôm quyền bẩm báo:

- Tướng quân, phần lớn quân Thanh Châu đã bị tiêu diệt, chỉ có một số rất ít bỏ chạy, tướng quân Mã Tứ Phong đã suất lĩnh khinh kỵ binh truy kích!

Chiến Ưng vừa dứt lời, phía trước liền nổi lên một tràng tiếng vó ngựa rầm rập.

Mạnh Hổ và Chiến Ưng vội ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Mã Tứ Phong và một đám khinh kỵ binh đang giục ngựa phi nhanh về phía này. Phía sau ngựa Mã Tứ Phong còn dùng dây kéo theo hai tên tướng lĩnh của đế quốc Minh Nguyệt, cả hai tên đều bị trói chặt cả hai tay, bị ngựa của Mã Tứ Phong kéo lê xềnh xệch trên mặt tuyết trông thật là thảm hại.

- Hay!

Vừa tới trước mặt Mạnh Hổ, Mã Tứ Phong liền quát chiến mã dừng lại, sau đó tung mình xuống ngựa ôm quyền bẩm báo:

- Tướng quân, tàn binh Thanh Châu bỏ chạy không tên nào lọt lưới, lại bắt được hai tên tướng lĩnh cao cấp của địch. Xem chiến bào, áo giáp và đầu khô của chúng, hai tên này hẳn là sư đoàn trưởng.

- Sao?

Mạnh Hổ tỏ ra vui vẻ:

- Bắt được hai tên sư đoàn trưởng sao?

Lập tức có mấy binh sĩ lôi hai tên tù binh tới trước mặt Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ, Chiến Ưng và các tướng lĩnh của quân đoàn Mạnh Hổ quan sát kỹ, chỉ thấy hai tên tù binh nọ đầu khô rớt mất không còn, tóc bay tán loạn, trên người trên mặt đầy các vết trầy xước. Thân hình của tên tù binh đứng bên trái lại còn dính đầy vết máu, sắc mặt tái nhợt, xem ra đã bị thương không nhẹ chút nào, bất quá sắc mặt vẫn vô cùng ngạo nghễ. Tên đứng bên phải có vẻ không có cốt khí như tên kia, sau khi gặp Mạnh Hổ, trên mặt hắn nở nụ cười còn khó coi hơn là khóc.

Chiến Ưng đột nhiên tiến lên phía trước quát to:

- Hai tên tướng bại trận kia, trước mặt tướng quân chúng ta mà không chịu quỳ sao?

Tên tướng lĩnh của đế quốc Minh Nguyệt đứng bên trái hừ mũi một tiếng lạnh lùng, đầu càng ngẩng cao hơn trước, thậm chí không thèm liếc nhìn Chiến Ưng nữa mắt. Chiến Ưng đột nhiên giận dữ, hùng hổ rút chiến đao ra gác ngang cổ tên tướng lĩnh nọ, gần giọng quát to:

- Tướng bại trận còn dám tỏ vẻ uy phong sao, thật là muốn chết!

- Chết?!

Tên tướng lĩnh của đế quốc Minh Nguyệt kia liếc nhìn Chiến Ứng một cái, mỉm cười:

- Tiểu tử, có gan thì cứ chém, nếu gia gia ngươi khẽ cau mày một chút thì không phải là người của quân đoàn Thanh Châu!

- Ngươi...

Chiến Ứng nhất thời tức giận quát lên như sấm rồi quay đầu lại nhìn Mạnh Hổ, chỉ chờ Mạnh Hổ gật đầu, hắn sẽ xuống đao ngay lập tức.

Ánh mắt sắc bén của Mạnh Hổ lướt qua người tên tướng lĩnh của đế quốc Minh Nguyệt nọ, giọng lạnh nhạt:

- Vậy cứ thành toàn cho bọn chúng!

Chiến Ứng ầm ầm đáp lại, đang muốn xuống đao thì viên tướng lĩnh của đế quốc Minh Nguyệt đứng bên trái rốt cục đã không chịu nổi, mặt lộ vẻ van xin, giọng cầu khẩn nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói, đừng giết, ngàn vạn lần đừng giết, từ từ nói, hu hu hu...

Tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt đứng bên trái nghe vậy tỏ ra giận dữ, quay sang quát lớn:

- Thác Bạt Dã, ngươi là tên tham sống sợ chết, thể diện của quân đoàn Thanh Châu chúng ta đã bị ngươi làm mất sạch!

Gương mặt của tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt được gọi là Thác Bạt Dã kia thoáng vẻ lúng túng, chợt thẹn quá hoá giận nói to:

- Tư Đồ Anh, bản thân ngươi muốn chết còn muốn kéo theo cả ta sao, ta không muốn chết chung với ngươi!

Tư Đồ Anh phun một bãi nước bọt vào mặt Thác Bạt Dã:

- Đồ sợ chết, tiểu nhân!

Mạnh Hổ vung tay lên, lập tức có mấy tên cận vệ quân áp giải Tư Đồ Anh đi xuống, chỉ còn lại có mỗi mình Thác Bạt Dã. Thấy ánh mắt sắc bén của Mạnh Hổ, hai chân của Thác Bạt Dã run lên lấy bầy, sống lưng cảm thấy từng trận lạnh ngắt. Mặc dù đây là lần đầu tiên hắn gặp mặt Mạnh Hổ, nhưng hung danh hiển hách của Mạnh Hổ đã sớm như sấm động bên tai.

- Ngươi chính là Thác Bạt Dã?

- Dạ, chính là tiểu nhân.

- Thác Bạt Đảo là gì của ngươi?

- Là em họ của tiểu nhân.

- Nói như vậy Tổng đốc Tịnh Châu Thác Bạt Thọ là chú họ của ngươi sao?

- Dạ, đúng vậy.

- Họ Thác Bạt của cá người có phải là danh môn vọng tộc ở Tịnh Châu hay không?

- Chuyện...này... Đúng vậy!

Nghe những lời đối đáp giữa Mạnh Hổ và Thác Bạt Dã, không ít tướng lĩnh của quân đoàn Mạnh Hổ xung quanh trên mặt đã toát ra vẻ khinh bỉ. Danh môn vọng tộc ở đế quốc Minh Nguyệt quả thật không ít, tỷ như họ Tư Đồ ở Thanh Châu, tỷ như họ Yên ở Sóc Châu, tỷ như họ Tần ở Định Châu, tỷ như họ Công Tôn ở U Châu, họ Thác Bạt ở Tịnh Châu cũng vậy, cũng là danh môn vọng tộc, vì sao lại sản sinh ra một tên hèn nhất, không có cốt khí như Thác Bạt Dã?

Mạnh Hổ cười hỏi:

- Thác Bạt Dã, ngươi muốn sống hay không?

- Muốn!

Thác Bạt Dã gật đầu liên tục:

- Người ta có ai lại muốn chết, tiểu nhân lại càng không muốn chết!

- Được!

Mạnh Hổ cười:

- Hiện tại bản tướng quân cho người một con đường sống, chỉ cần người làm theo ý bản tướng quân, sau khi chuyển thành, người sẽ được tự do!

Thác Bạt Dã vui không kìm được:

- Tướng quân nói thật không?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Bản tướng quân từ trước tới nay một lời nặng bằng chín vạc, tuyệt đối không nuốt lời!

Thành Khúc A, thủ phủ của Thanh Châu.

Đại quân trung lộ của Mông Diễn đã rút lui thuận lợi đến ngoài thành Khúc A, bắt quá Sử Di Viễn không cho đại quân vào thành đóng quân mà là hạ doanh lập trại ở Tam Thanh sơn bên ngoài thành. Chỉ có Nhạc Ngu suất lĩnh hai vạn tàn binh của quân đoàn Tây Nam vào trong thành Khúc A, tạo thành thế ỷ giốc với đại quân đóng ở phía Nam thành, bày ra thế phòng thủ kiên cố trường kỳ.

Về khía cạnh chiến lược hành quân, dù sao Sử Di Viễn cũng là một tay lão luyện túc trí đa mưu, với sự lão luyện của hắn chỉ cần nhìn qua một cái là có thể thấy được thành Khúc A có địa thế tự nhiên rất xấu, mặt bằng thành Khúc A nằm trong một vùng đất thấp trũng, một khi quân của đế quốc Minh Nguyệt khai thông con đê chắn trên sông Thông Thiên, nước sông Thông Thiên lập tức sẽ cuộn cuộn tràn ngập thành Khúc A, để cho tất cả đại quân đóng trong thành chính là tự đưa đầu vào chỗ chết.

Trong hành dinh tạm thời của Sử Di Viễn.

Trừ ra Nhạc Ngu đã vào đóng quân trong thành, các tướng lĩnh còn lại như Trịnh Trọng Quang, Hàn Phong đã tụ tập đông đủ.

Cho đến bây giờ Mông Diễn vẫn còn hôn mê bất tỉnh cho nên Sử Di Viễn vẫn là quan chỉ huy tạm thời của đại quân Tây chinh. Bọn tướng lĩnh như Trịnh Trọng Quang, Hàn Phong đối với Sử Di Viễn có thể nói là bảo gì nghe nấy, mặc dù trong lòng Phác Tấn Chi không phục nhưng cũng không dám nói gì, vả lại hắn cũng tự biết năng lực của mình còn kém xa Sử Di Viễn.

Ở phía sau hành dinh, Sử Di Viễn đang tiếp nhận 'bỏ câu truyền thư' từ Tây Kinh.

Nhìn phong mật thư trong tay, Sử Di Viễn khó nén nổi khiếp sợ trong lòng, nhìn bóng đen trước mặt với vẻ không dám tin, giọng ngưng trọng:

- Có lầm lẫn gì không? Chuyện này sao có thể như vậy được?

- Đại trưởng lão, tuyệt đối không sai!

Bóng đen đáp với giọng vô cùng chắc chắn:

- Phong thư khẩn cấp này là do trạm tình báo ở Thanh Châu của chúng ta nhận được từ Hắc Tuyền điều. Con Hắc Tuyền điều này quả thật là do nhân viên tình báo ẩn núp tại Tây Kinh thả ra, hơn nữa ở thế giới Trung Thổ chưa từng có quốc gia nào có thể thuần dưỡng được Hắc Tuyền điều, người khác có muốn làm giả cũng không được, cho nên tuyệt đối không thể nào sai!

Hắc Tuyền điều là một loài chim thần kỳ ở đại lục Đông Phương, tốc độ bay của nó nhanh đến lạ thường, hơn nữa còn giỏi về việc bay trên quãng đường rất dài, càng hiếm có hơn nữa chính là nó cũng có được khả năng trở về từ khoảng cách rất xa, là loài chim đưa thư giỏi nhất trong tất cả các loài chim đưa thư. Bất

quá loài chim này rất là ít ỏi, hơn nữa rất khó thuần phục, chỉ có một ít quốc gia ở đại lục Đông Phương mới có thể thuần dưỡng nó.

Thật ra Sử Di Viễn cũng chỉ buột miệng mà thôi, đương nhiên hắn biết rõ tính tin cậy của Hắc Tuyền truyền thư.

Nếu như phong Hắc Tuyền truyền thư này là do nhân viên tình báo ẩn núp ở Tây Kinh gửi tới, như vậy tính chân thật của nó không thể nghi ngờ gì được. Sở dĩ Sử Di Viễn nghi vấn là vì nội dung trong thư làm cho người ta vô cùng sợ hãi: Không ngờ tên diên Mạnh Hổ kia lại suất lĩnh cánh quân đường Bắc của hắn chạy như diên cuồng mấy ngàn dặm bọc vòng về Trung Châu tập kích Tây Kinh, càng làm cho người ta không dám tin hơn nữa, không ngờ hắn lại thành công!

Tên diên Mạnh Hổ này làm thế nào mà được vậy? Hắn làm sao có thể đi xuyên qua mấy chục vạn đại quân của Thu Vũ Đường? Và hắn đã dùng phương pháp gì để che mắt Thu Vũ Đường, làm cho nàng buông lỏng cảnh giác và phòng bị đối với cánh quân đường Bắc của hắn?

Chuyện càng không thể nghĩ bàn chính là, cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ không phải chỉ là một cánh quân nhỏ chỉ có vài trăm hoặc vài ngàn người, mà là một cánh đại quân có đến mười vạn người! Một cánh quân khổng lồ như vậy đi trên một quãng đường rất dài đánh sâu vào nước địch, sao thể che giấu hành tung được chứ? Vấn đề cung cấp lương thảo hậu cần của đại quân phải giải quyết ra sao?

Theo cách nghĩ của Sử Di Viễn, nếu là đi trên quãng đường dài mà tập kích, đương nhiên chỉ mang theo hành trang nhẹ mà thôi, tất cả lương thảo quân nhu còn thừa phải bỏ lại hết, mỗi binh sĩ chỉ mang theo trên người một khẩu phần lương thực tối thiểu. Bởi vì nếu như mang lương thực quá nhiều sẽ làm chậm đi nghiêm trọng tốc độ hành quân, thế nhưng Sử Di Viễn tuyệt đối không thể nào ngờ được, chuyện vận chuyển lương thảo quân nhu đối với Mạnh Hổ không phải là một vấn đề gì đáng kể, bởi vì hắn có ngựa kéo ván trượt. Còn việc che giấu hành tung cũng không thành vấn đề, vì biện pháp của Mạnh Hổ vô cùng đơn giản nhưng cũng rất là tàn bạo, chính là đại quân đi qua chỗ nào thì bắt luôn là người hay gia súc đều giết sạch, sau đó huỷ thi diệt tích.

- Xem ra chuyện này vô cùng kỳ quái!

Sử Di Viễn hạ giọng:

- Tên Mạnh Hổ này...quả thật là lợi hại!

Sử Di Viễn vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vang lên thanh âm của người hầu:

- Tiên sinh, các vị tướng quân đều đã đến đông đủ, đang chờ ngài trước hành dinh.

- Biết rồi!

Sử Di Viễn khoát tay:

- Người đi thông báo một tiếng, chờ cho lão phu xử lý xong chuyện khẩn cấp này sẽ tới ngay lập tức!

Đội tên hầu rời khỏi, bóng đen nọ đột nhiên hỏi:

- Đại trưởng lão, có cần phải nghĩ cách đem tin tức này tiết lộ cho quân của đế quốc Quang Huy không, để mượn chuyện này làm cho phần khởi tinh thần quân sĩ?

- Không nên!

Sử Di Viễn lắc đầu với vẻ quả quyết:

- Chuyện này tạm thời không nên lộ ra, dù sao chuyện này nghe cũng không giống thật, vạn nhất để cho người ta tra ra ngọn nguồn đến thân phận của người, như vậy có thể hỏng hết đại sự. Lúc đó bản trưởng lão sẽ không còn chỗ đứng ở đế quốc Quang Huy, trách nhiệm nặng nề mà lão tù trưởng giao phó cũng không thể nào làm được.

Phía Tây thành Khúc A năm mươi dặm, trên Thiên Kỳ cương (sườn núi). Ba mươi vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường đang đóng tại đây.

Bởi vì không nắm chắc phần thắng, cho nên Thu Vũ Đường không dám tùy tiện quyết chiến với đại quân trung lộ của Mông Diễn, mà cứ theo đuôi quân địch tiến về phía Đông. Cho tới khi đại quân trung lộ của Mông Diễn lui về tới thành Khúc A, Thu Vũ Đường mới ra lệnh cho đại quân đế quốc Minh Nguyệt của mình rút lui về phía sau mười dặm, tới Thiên Kỵ cương đóng quân ở đó.

Mặc dù Thu Vũ Đường thân đang ở Thiên Kỵ cương, mặc dù đang chỉ huy đại quân đế quốc Minh Nguyệt giằng co với đại quân trung lộ của Mông Diễn, nhưng lòng nàng đã bay về tận đế đô Tây Kinh. Nàng đang lo lắng chờ tin tức, chờ tin tức của ba đường viện quân của Yến Thập Tam, Công Tôn Hạng và Tư Đồ Duệ.

Tâm tình của Thái tử đế quốc Minh Nguyệt Thu Dã cũng đang lo lắng như Thu Vũ Đường, lo lắng cho an nguy của phụ hoàng và mẫu hậu.

Thu Dã không còn lòng dạ nào mà làm bài tập bản đồ, liền xếp lại ngơ ngác nhìn tuyết trắng bên ngoài cửa sổ hồi lâu, sau đó quay đầu lại hỏi:

- Hoàng cô mẫu, tính theo thời gian, quân Thanh Châu của Tư Đồ lão tướng quân hẳn là đã chạy tới đế đô, quân đoàn Sóc Châu của Yến lão tướng quân và quân đoàn U Châu của Công Tôn lão tướng quân nhiều nhất hai, ba ngày nữa là có thể chạy tới, phải không?

- Ừ!

Giọng Thu Vũ Đường đầy vẻ u buồn:

- Chắc là như vậy...

Thu Dã vội nói tiếp:

- Đây là nói đế đô còn chưa thất thủ, nếu không phụ hoàng đã sớm truyền tin tới...

- Báo...

Thu Dã còn chưa dứt lời, quân đoàn trưởng quân đoàn cận vệ Tiêu Lăng bước vào trong đại trường trung quân, co một gối quỳ xuống bẩm báo:

- Vương gia, Thái tử điện hạ, có tin khẩn cấp từ đế đô...

Thấy vẻ mặt kinh hoàng của Tiêu Lăng, Thu Vũ Đường biết ngay đại sự không ổn.

Thái tử Thu Dã của đế quốc Minh Nguyệt không đợi được vội hỏi:

- Tiêu tướng quân mau nói, đế đô sao rồi?

Tiêu Lăng gục đầu, vẻ mặt ảm đạm:

- Hồi bẩm Thái tử điện hạ, ba ngày trước đế đô đã bị quân đoàn Mãnh Hổ công hãm, không rõ tung tích của hoàng đế bệ hạ và hoàng hậu điện hạ, những chuyện còn lại không rõ....

- Cái gì....

Giọng của Thu Dã nhất thời lạc hẳn đi, sau một hồi lâu mới phục xuống gào khóc thật to:

- Phụ hoàng, mẫu hậu...

Thân thể mềm mại yếu đuối của Thu Vũ Đường bất chợt lão đảo, hai thị nữ thân tín là Thu Úc Nhu và Thu Hàm Vận vội vàng tiến lên đỡ lấy. Thu Úc Nhu tâm tình vốn tỉ mỉ đột nhiên phát giác ra, dung nhan như ngọc như ngà của Vương gia điện hạ trong khoảnh khắc này hốt nhiên tiêu tụy hơn nhiều. Mặc dù Thu Vũ Đường là kỳ tài ngút trời, nhưng dấu sao nàng cũng chỉ là một nữ nhân, hơn nữa lại là một nữ nhân còn trẻ. Từ giờ phút này trở đi, đại sự quốc gia của đế quốc Minh Nguyệt đều đặt cả lên đôi vai thon gầy yếu ớt của nàng, thực tế quả thật vô cùng tàn khốc...

Tiêu Lăng khê động tay, rất muốn tiến tới dìu đỡ Thu Vũ Đường, trong đầu càng dâng lên ý niệm muốn chia sẻ áp lực với Thu Vũ Đường vô cùng mãnh liệt. Nhưng rốt cục tay hắn cũng không dám đưa ra, bởi vì trong lòng hắn, Thu Vũ Đường chính là nữ thần bất khả xâm phạm, nàng chính là Thánh nữ Quang Minh trong lòng Tiêu Lăng.

Sau một lúc lâu, Thu Vũ Đường mới u uẩn thở dài, nói với Tiêu Lăng:

- Tiêu tướng quân, xin lập tức triệu tập tất cả các tướng lĩnh từ cấp sư đoàn trưởng trở lên của các quân đoàn, mở hội nghị quân sự khẩn cấp!

- Dạ!

Tiêu Lăng đáp lời, lĩnh mệnh mà đi.

Phía sau Tiêu Lăng, Thái tử Thu Dã của đế quốc Minh Nguyệt vẫn đang quỳ phục khóc nức nở. Dù sao hắn cũng chỉ là một đứa trẻ chưa đầy mười ba tuổi, hiện tại đế đô Tây Kinh đã bị rơi vào tay quân địch, Thu Phong Kính thân là hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt làm sao có thể may mắn thoát nạn? Con mãnh hổ hung hăng kia dễ gì không mang phụ hoàng của hắn ra chỗ làm tám khúc?

Cửa chính Đông của thành Tây Kinh.

Quân đoàn Sóc Châu của Yến Thập Tam và quân đoàn U Châu của Công Tôn Hạng gần như cùng lúc chạy tới ngoài thành Tây Kinh. Chỉ tiếc rằng lúc bọn chúng chạy tới thì thành Tây Kinh đã mở toang chín cửa, trở thành một toà thành trống rỗng, cả trong lẫn ngoài thành đều không thấy bóng dáng của bất cứ một tên quân của đế quốc Quang Huy nào, chỉ có khói đen cuộn cuộn trong thành không ngừng bốc lên nghi ngút.

Mặc dù còn chưa vào thành, nhưng nhìn vị trí của khói lửa bốc lên thì đó chính là hoàng cung Minh Nguyệt. Không ngờ quân của đế quốc Quang Huy lại phóng hỏa đốt phá hoàng cung của đế quốc Minh Nguyệt, bọn chúng căn bản không xứng với danh hiệu quân nhân, bọn chúng chỉ là một đám cường đạo, một đám thổ phỉ, một đám sài lang không còn nhân tính.

Trong lúc này, Yến Thập Tam vô cùng kinh hãi, lộ vẻ hoảng sợ.

Trong lúc này, lòng Công Tôn Hạng đau như dao cắt, ánh mắt dữ dần.

Đường đường đế đô của đế quốc Minh Nguyệt, không ngờ thật sự đã bị người ta công hãm.

Đây chính là đế đô của một đế quốc khổng lồ có tám ngàn vạn dân chúng, có hơn trăm vạn quân chính quy, có lãnh thổ rộng mấy vạn dặm. Không ngờ lại thật sự bị một cánh quân yểm trợ công hãm, đây không chỉ là một đòn đả kích hết sức nặng nề đối với đế quốc Minh Nguyệt, mà còn là một kích thật mạnh giáng vào lòng quân của đế quốc Minh Nguyệt.

- Báo... Theo lời dân chúng kể lại, hoàng đế bệ hạ đã bị bắt làm tù binh!

- Báo... Hoàng cung đã bị cướp sạch, vô số kỳ trân dị bảo đã bị quân của đế quốc Quang Huy chuyển đi!

- Báo... cửa Đại Minh, chín đại điện mười tám cung toàn bộ cháy rụi!

- Báo... hoàng hậu điện hạ được dân chúng giấu trong một cái giếng khô, may mắn thoát khỏi kiếp nạn, vừa tìm thấy hôm nay!

- Báo... ngày quân địch công thành, Tể tướng đại nhân đang ở ngoài thành đôn đốc việc xây dựng doanh cho dân chạy nạn, đến nay không rõ tung tích. Bá quan văn võ ngoại trừ Cửu Môn Đề Đốc tử trận, số còn lại đều mất dạng!

- Bệ hạ, bệ hạ ơi...

Nghe từng tin tức do khoái mã về báo lại, lồng ngực Công Tôn Hạng bắt đầu phập phồng kịch liệt, gân xanh trên cổ nổi vồng lên, khuôn mặt già nua cũng đỏ bừng bừng. Cuối cùng Công Tôn Hạng ngửa mặt lên trời rống to:

- Lão thần cứu giá chậm trễ, lão thần có lỗi với bệ hạ, có lỗi với tiên đế, lão thần phạm tội chết đối với đế quốc, tội chết...

- Phụ thân...

- Phụ thân đại nhân...

- Phụ thân xin bớt đau buồn...

- Phụ thân người đừng tự trách, quân vụ đang gấp, phải nghĩ cách cứu bệ hạ trở về!

Mười ba người con trai của Công Tôn Hạng vội vã giục ngựa vây quanh vừa an ủi cha già, vừa hiển dương kế sách, cảnh tượng này làm cho Yến Thập Tam ở gần đó vô cùng hâm mộ quay đầu lại quan sát. Mấy đứa con trai của mình đều là nhân tài, nhất là đứa thứ năm Yến Trường Không hiện giờ không ở bên cạnh lại càng là anh hùng, nhưng nói về nhân số lại kém xa so với lão Công Tôn.

Phía Tây Hồ Khiếu quan ba trăm dặm, Mạnh Hổ đang suất lĩnh quân đoàn Mãnh Hổ gấp rút tiến thẳng về phía Đông.

Từ sau lúc công hãm Tây Kinh, khí hậu liên tục nóng lên trong cả Trung Châu, cả vùng đại bình nguyên tuyết đọng gần như đã tan ra hết. Chuyện này chẳng những làm cho ván trượt mất đi tác dụng, ngay cả việc vận chuyển lương thảo quân nhu bằng ngựa kéo ván trượt cũng đã không thể tiến hành. Ngoài số lương thảo quân nhu ra, còn có số kỳ trân dị bảo lấy trong hoàng cung Minh Nguyệt, tất cả đều trở thành gánh nặng, hiện tại quân đoàn Mãnh Hổ đang gặp khó khăn không nhỏ chút nào.

Càng tệ hơn nữa, cả vùng bình nguyên tuyết phủ giờ đây đã trở nên lầy lội, ngoại trừ trên quan đạo nhờ mặt đường được rải đá vụn hoặc đá xanh nguyên khối nên không ảnh hưởng đến tốc độ hành quân, cả vùng đại bình nguyên Trung Châu đầy bùn lầy không thể nào hành quân được. Thậm chí ngay cả sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong cũng chỉ có thể đi trên quan đạo mà thôi, bởi vì những khu vực khác không thể nào hành quân được nữa!

Có lẽ phải chờ ít nhất hai ngày nữa có tuyết rơi, tình hình sẽ chuyển biến tốt hơn. Nhưng Mạnh Hổ chờ không được, quân đoàn Mãnh Hổ càng chờ không được, bọn họ phải chạy đua với thời gian.

- Hây!

Mạnh Hổ ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng không một gợn mây, nhẹ nhàng quát Ô Vân Cái Tuyết dừng lại.

Tất Đ điều Tử giục ngựa tiến tới, dùng ống tay áo lau mồ hôi trán đang chảy ròng ròng. Tiết trời hôm nay quả thật vô cùng quái dị, mấy ngày hôm trước còn giá rét, nước đóng thành băng, thế nhưng hôm nay, nhiệt độ đột ngột tăng lên rất nhiều, mới hành quân dưới ánh mặt trời chưa được mấy giờ, ai nấy đều đã nóng nực đến mức toát cả mồ hôi.

- Tướng quân, xem ra tình hình như vậy không ổn chút nào!

Tất Đ điều Tử quay đầu nhìn lại quân đoàn Mãnh Hổ đang hành quân một cách nặng nề cực nhọc, giọng hẳn ngập vẻ lo âu:

- Số lương thảo quân nhu mà đại quân mang theo vốn đã không ít, nay lại mang thêm số kỳ trân dị bảo lấy được trong hoàng cung của đế quốc Minh Nguyệt, khối lượng nặng nề này đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới tốc độ hành quân, sáng hôm nay đi hết sức mà cũng chưa được ba mươi dặm!

- Đúng vậy!

Mạnh Hổ tỏ vẻ tán thành:

- Tốc độ như vậy quả thật là không được, chẳng những không bắt được truy binh phía sau, mà còn có thể bị bọn chúng bắt kịp. Nếu như hai đường viện quân Nam Bắc của đế quốc Minh Nguyệt quả thật đuổi kịp chúng ta, chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn. Cuối cùng nếu bị bọn chúng hợp vây tại Hồ Khiếu quan, vậy sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ!

Tất Đ điều Tử nghiêm nghị nói:

- Tướng quân, theo ý của ty chức, chúng ta phải vứt bỏ toàn bộ số kỳ trân dị bảo và số lương thảo quân nhu dư thừa, chỉ cho tướng sĩ mang theo khẩu phần đủ ăn trong mười ngày để cho nhẹ nhàng, vậy mới có thể gia tăng tốc độ hành quân, nhanh chóng chiếm lấy Hồ Khiếu quan. Chỉ cần chiếm được Hồ Khiếu quan,

hướng Đông có thể phối hợp với đại quân trung lộ của Mông Diễn, hướng Nam có thể phối hợp với cánh quân đường Nam của Trọng Sơn, chúng ta sẽ chiếm lại chủ động về chiến lược.

Mạnh Hổ cau mày:

- Nhưng số kỳ trân dị bảo kia giá trị liên thành, nếu như có thể chuyển về Tây Lăng bán dần, có thể chiêu mộ được hai quân đoàn võ trang đầy đủ, nếu vứt bỏ như vậy thật vô cùng đáng tiếc!

Tất Đâu Tử vội la lên:

- Tướng quân, kỳ trân dị bảo mất đi sau này có thể tìm lại được, nhưng quân đội thì không thể nào bỏ được!

- Đạo lý này ta biết!

Mạnh Hổ gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Tham của bỏ người thì người của đều mất, giữ người bỏ của thì người vẫn còn. Lão Tất ngươi yên tâm, ta sẽ không phạm phải sai lầm thấp kém như vậy!

Tất Đâu Tử thở phào một hơi, lúc này mới yên lòng:

- Tướng quân anh minh!

Mạnh Hổ vô ý quay đầu quan sát, chợt phát hiện ra bên phải quan đạo có hai ngọn núi vô cùng to lớn nguy nga, trong núi lại có hạp cốc, trong cốc cây cối tươi tốt, sương phủ mang mang, lập tức dò hỏi:

- Bên phải chúng ta là núi gì vậy? Sơn cốc trong đó cũng là một chỗ mai phục rất tốt, dù cho mai phục mười vạn đại quân cũng rất khó bị phát hiện.

Cổ Vô Đạo bên cạnh vội vàng lấy bản đồ trong ngực áo ra, xem đi xem lại một hồi lâu mới tìm được:

- Bên phải là Song Long sơn, hạp cốc ở giữa là Bàn Long cốc.

- Bàn Long cốc?

Mạnh Hổ suy nghĩ một chút quay đầu lại quát:

- Trương Hưng Bá!

Trương Hưng Bá vội vàng giục ngựa tiến tới, ôm quyền đáp:

- Tướng quân có chuyện gì dặn dò?

Mạnh Hổ nói:

- Lập tức vận chuyển số kỳ trân dị bảo kia tới sơn cốc phía trước chôn giấu, phải chọn địa điểm kín đáo một chút, tuyệt đối không thể để người ngoài dễ dàng phát hiện. Nhưng cũng phải làm dấu cho cẩn thận, để sau này chúng ta quay lại có thể tìm được dễ dàng!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

177. Chương 183: Tập Kích Chiếm Lấy Hùng Quan, Thắng Trận Thứ Ba (trung)

Tuy bên ngoài tướng trời đã tối mịt, nhưng trong tướng của Thu Vũ Đường đèn đuốc sáng choang, tất cả tướng lĩnh từ sư đoàn trưởng trở lên của năm đại quân đoàn cận vệ, cấm vệ, Tịnh Châu, Vân Châu, Định Châu đã có mặt đông đủ. Thu Vũ Đường cũng không có ý giấu diếm tin tức để đô Tây Kinh thất thủ, bởi vì chuyện lớn như vậy có muốn giấu diếm cũng giấu diếm không được, không bằng đem tất cả tin tức thông báo cho toàn quân, lại có thể kích thích lòng quân và đấu chí của các tướng sĩ toàn quân.

Cái gì là ai binh khả dụng? Đây chính là ai binh khả dụng! Hiện tại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã trở thành ai binh đúng nghĩa! (ai: bi ai, lòng quân đau buồn)

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Thu Vũ Đường được hai thị nữ tâm phúc là Thu Ưc Nhu và Thu Hàm Vận hầu hạ phía sau đang chậm rãi tiến vào đại trường trung quân.

Tối nay Thu Vũ Đường không còn mặc bộ xiêm y trắng toát một màu như thường lệ, thay vào đó là một bộ khinh giáp đen tuyền ít thấy. Bộ khinh giáp này thật ra chỉ là áo giáp bình thường của quân đế quốc Minh Nguyệt mà thôi, nhưng Thu Vũ Đường khoác nó lên người lại dường như tràn đầy sức sống, hiển lộ hoàn toàn vẻ thướt tha yếu diệu vốn có của nữ nhân, đồng thời cũng lộ ra vài phần hiên ngang oai vệ.

Đôi mắt trong suốt lạnh lùng của Thu Vũ Đường lướt qua gương mặt chư tướng một lượt, dung nhan kiêu diễm nay đã pha chút hao gầy giờ đây hoàn toàn ngưng trọng:

- Các vị tướng quân, tin tức Mạnh Hổ suất lĩnh quân đoàn Mạnh Hổ đã chiếm được đế đô Tây Kinh, hoàng đế bệ hạ mất tích chắc mọi người đều đã biết, bản vương không cần phải nhiều lời. Hiện tại là khảo nghiệm gian nan nhất của đế quốc Minh Nguyệt chúng ta từ khi dựng nước cho đến nay. Là bá tay chờ chết, chờ đến lúc vận mệnh mất nước phủ xuống, hay phấn khởi đấu tranh, chỉ trong một ý niệm của các vị tướng quân mà thôi!

Thu Vũ Đường vừa dứt lời, Tiêu Lăng lập tức vùng quyền, giọng hùng hổ:

- Chúng ta tuyệt đối sẽ không bó tay chờ chết!
- Đúng, chúng ta tuyệt đối sẽ không bó tay chờ chết!
- Điện hạ, xin hãy hạ lệnh kéo quân về đế đô!
- Đúng vậy, thà là chấp nhận bỏ Thanh Châu cũng phải kéo quân về đế đô, đem tên khốn Mạnh Hổ kia ra băm thây hấn thành muôn mảnh!

Tiêu Lăng vừa dứt lời, thần tình của các tướng lĩnh trong trường lập tức trở nên hung hãn, chuyện Mạnh Hổ bất ngờ tập kích chiếm được đế đô Tây Kinh đối với toàn thể tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt mà nói, quả thật là một nỗi nhục vô cùng to lớn. Lúc này các tướng sĩ của đế quốc Minh Nguyệt còn chưa biết Thu Phong Kính đã bị bắt làm tù binh, nên như bọn họ biết được ngay cả hoàng đế của đế quốc cũng đã bị bắt làm tù binh, có lẽ ai nấy đã rống lên như sấm, muốn bắt lấy Mạnh Hổ để lột da rút gân cho thỏa dạ.

Thế nhưng cũng phải nói rằng, bọn họ muốn lột da rút gân Mạnh Hổ cũng phải xem bọn họ có khả năng hay không!

Thu Vũ Đường nhẹ giơ tay, tiếng ồn ào huyên náo của các tướng trong trường đột nhiên ngừng lại.

- Mọi người nói rất đúng, thân là quân nhân của đế quốc, chúng ta tuyệt đối không bó tay chờ chết.

Thu Vũ Đường nhẹ gật đầu, giọng nói vô cùng ngưng trọng:

- Hiện tại chúng ta đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể sử dụng chiến lược dự phòng mà thôi!

Chư tướng trong trường nghe vậy ai nấy đều biến sắc, thân là tướng lĩnh cao cấp trong quân, bọn họ đương nhiên biết được ý nghĩa của chiến lược dự phòng là như thế nào. Tức là biến Dự Châu và Ứng Châu ở cuối nguồn sông Thông Thiên thành một đầm nước lớn, hàng ngàn hàng vạn dân chúng sẽ gặp phải nạn hồng thủy!

Ánh mắt Thu Vũ Đường nhìn sang Thu Ưc Nhu:

- Ưc Nhu!

Thu Ưc Nhu vội vàng tiến lên hai bước, chấp tay đáp:

- Có nô tỳ.

Thu Vũ Đường nói:

- Lập tức dùng bồ câu đưa tin cho Yến Trường Không, bảo hắn lập tức khai thông đại đê chắn Đại Nguyệt Hồ, cho nước ngập Thanh Châu! Lại dùng bồ câu đưa thư cho Tiêu Thành Đống, bảo hắn lập tức suất lĩnh sư đoàn trọng trang bộ binh của quân đoàn Thủy sư trở về cảng Phong Lâm. Chờ sau khi cơn hồng thủy

của sông Thông Thiên vừa qua khỏi lập tức suất lĩnh quân đoàn Thủy sư ngược dòng mà lên, quét sạch đám tàn binh của đại quân Mông Diễn bên ngoài thành Khúc A!

- Dạ!

Thu Ưc Nhu đáp lời, lĩnh mệnh mà đi.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng yếu điệu của Thu Ưc Nhu xa dần, Thu Vũ Đường chợt thu ánh mắt lại:

- Tổng đốc Diêu Trường suất lĩnh quân đoàn Vân Châu ở lại Thiên Kỵ cương, tất cả các tướng lĩnh còn lại lập tức trở về doanh, thống kê nhân mã, cả đêm nghỉ ngơi đi qua Ngũ Long lĩnh trở về Hồ Khiếu quan, sau đó vượt qua Hồ Khiếu quan trở về Trung Châu, hợp cùng hai đại quân đoàn Sóc Châu, U Châu đập tan quân đoàn Mạnh Hồ trong lãnh thổ Trung Châu!

- Dạ!

Chư tướng trong trướng ầm ầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Tiêu Lăng đang ra khỏi trướng hốt nhiên ngừng lại, quay đầu hỏi:

- Điện hạ, mặc dù đế đô đã thất thủ, nhưng đội cảnh vệ trong thành có lẽ vẫn còn nằm trong sự khống chế của quân ta. Ý tỳ chức là có cần dùng bồ câu đưa thư truyền tin cho đội cảnh vệ ở đế đô, lệnh cho Yến lão tướng quân suất lĩnh quân đoàn Sóc Châu giữ chân quân đoàn Mạnh Hồ thật chặt, làm cho Mạnh Hồ không thể nào tẩu thoát?

Ý Tiêu Lăng lo lắng Yến Thập Tam giở trò, không chịu dốc hết toàn lực giữ chân quân đoàn Mạnh Hồ.

- Không cần đâu!

Thu Vũ Đường nhẹ khoát tay:

- Yến lão tướng quân cũng là tướng giỏi trong quân, chuyện nặng nhẹ hoãn gấp ắt hẳn người phân biệt được rõ ràng, bản vương tin tưởng lão tướng quân là một người thông minh.

Tiêu Lăng mấp máy môi như muốn nói thêm gì nữa, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ xoay người bước ra ngoài trướng.

Tam Thanh sơn ngoài thành Khúc A.

Chu vi xung quanh Tam Thanh sơn mười mấy dặm toàn là những ngọn núi nhỏ cao cao, sở dĩ Sử Di Viễn lựa chọn nơi này làm nơi đóng quân cũng đã có cân nhắc tính toán vô cùng cẩn thận. Thứ nhất là nơi đây gần thành Khúc A, đóng quân ở đây có thể tạo thành thế ỷ giốc với quân trong thành Khúc A. Thứ hai là nơi này thế đất vốn cao, nếu như quân của đế quốc Minh Nguyệt dám khai thông đại đê trên sông Thông Thiên, nước sông không thể nào ngập tới đây được.

Đúng lúc Thu Vũ Đường triệu tập các tướng lĩnh cao cấp của đế quốc Minh Nguyệt mở hội nghị quân sự tại hành dinh của nàng, Sử Di Viễn cũng triệu tập các tướng lĩnh cao cấp của đế quốc Quang Huy mở hội nghị quân sự tại hành dinh của hắn. Bất quá vấn đề đưa ra thảo luận của hai phe hoàn toàn không giống nhau.

Thu Vũ Đường quyết định làm cho Thanh Châu ngập nước, Sử Di Viễn cũng ra quyết định- cố thủ chờ viện quân!

Thế cục hiện tại đã rất rõ ràng, tuy rằng cánh quân trung lộ của Mông Diễn tiến công Hồ Khiếu quan bị thua thiệt, nhưng vẫn bảo tồn được chủ lực đại quân, mặc dù dùng để tiến công thì hơi thiếu, nhưng dùng để cố thủ thành Khúc A thì lại có thừa. Thành Khúc A là thủ phủ của Thanh Châu, chỉ là vùng đất vô cùng trọng yếu của cả vùng đại bình nguyên Thanh Châu, giữ được thành Khúc A đồng nghĩa với giữ được hơn phân nửa Thanh Châu.

Cho nên chỉ cần đại quân của Mông Diễn có thể giữ được Thanh Châu không để mất, như vậy lần Tây chinh này không thể coi là thất bại, cùng lắm thì quay lại với chiến lược đã định ban đầu của Mông Khắc, chia làm ba bước để diệt vong đế quốc Minh Nguyệt. Dù sao hiện tại đế quốc Minh Nguyệt cũng đã bị tổn

thương nặng nề, quốc lực đã vô cùng yếu ớt, không thể nào so sánh ngang hàng với đế quốc Quang Huy được nữa. Nhưng tham mưu trưởng của quân đoàn cận vệ Phác Tấn Chi lại có ý kiến khác hẳn.

Phác Tấn Chi nói với giọng đầy lo lắng:

- Di Viễn tiên sinh, các vị tướng quân, đại quân ta không thể dừng lại tại thành Khúc A, chúng ta phải đề phòng Thu Vũ Đường thi hành kế nước lụt!

- Nước lụt?

Sử Di Viễn cau mày:

- Quân ta không đóng trong thành Khúc A, vậy sao lụt được?

Phác Tấn Chi nóng nảy dậm chân:

- Di Viễn tiên sinh kiến thức uyên bác, vì sao lại quên trên Thanh Vân sơn giáp với Thanh Châu còn có một Đại Nguyệt hồ?

- Đại Nguyệt hồ?

Sử Di Viễn nghe vậy trong lòng thoáng động, trong đầu hần xuất hiện một phong cảnh tuyệt đẹp vô cùng.

Đại Nguyệt hồ được coi là một thắng cảnh lớn trên thế giới Trung Thổ, chu vi của hồ rộng gần ngàn dặm, gần như lớn bằng một nửa vùng đại bình nguyên Thanh Châu. Chỗ tuyệt diệu nhất là Đại Nguyệt hồ này nằm ở chỗ cao hơn vùng đại bình nguyên Thanh Châu, một khi đế quốc Minh Nguyệt thật sự đào Đại Nguyệt hồ, dẫn nước của Đại Nguyệt hồ tràn xuống vùng đại bình nguyên Thanh Châu, vậy hậu quả thật không thể nào tưởng tượng.

Giọng Phác Tấn Chi đầy lo lắng:

- Nếu như quân của đế quốc Minh Nguyệt chỉ mở con đê trên sông Thông Thiên, nước sông tối đa cũng chỉ đủ ngập thành Khúc A, căn bản không thể ngập được tới Tam Thanh sơn nơi chúng ta đang đóng quân. Nhưng nếu như quân của đế quốc Minh Nguyệt đào Đại Nguyệt hồ ra, vậy cục diện đã hoàn toàn khác, đến lúc đó cả vùng đại bình nguyên Thanh Châu đều trở thành biển nước, Tam Thanh sơn nơi chúng ta đóng quân sẽ trở thành một hòn đảo cô độc!

- Không thể nào!

Hàn Phong đứng đầu Ngũ Hồ tướng tỏ vẻ không đồng ý:

- Nếu như quân của đế quốc Minh Nguyệt thật sự muốn đào Đại Nguyệt hồ, nước ngập cả đại bình nguyên Thanh Châu đã đành, mà ngay cả Dự Châu và Ứng Châu ở cuối nguồn sông Thông Thiên cũng không giữ được, số người bị nước lụt mà chết lúc ấy không chỉ là vài chục vạn, thậm chí có thể lên đến vài trăm vạn người!

- Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất!

Phác Tấn Chi vội nói:

- Phải đề phòng quân địch chó cùng rứt giậu!

- Lời Tấn Chi tiên sinh rất có đạo lý. Đại quân phải lập tức dời đi nơi cao hơn, an toàn hơn, Tam Thanh sơn này không thể ở lâu được!

Phác Tấn Chi vừa dứt lời, bên ngoài hành dinh bỗng dừng truyền đến một thanh âm rất yếu ớt. Sử Di Viễn, Phác Tấn Chi và bọn Hàn Phong các tướng nghe vậy quay đầu nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào, ngoài cửa đã xuất hiện một bóng người-chính là Mông Diễn. Phác Tấn Chi vừa thấy dường như là gặp được cha ruột của mình, lập tức kêu lên một tiếng nhào tới trước mặt Mông Diễn, quỳ xuống khóc rống lên.

Bọn Hàn Phong các tướng lĩnh của quân đoàn cận vệ cũng vội vàng tiến tới hỏi thăm rồi rút.

Mông Diễn khoát khoát tay, nói với Sử Di Viễn bằng giọng yếu ớt:

- Di Viễn tiên sinh, lập tức hạ lệnh cho đại quân dời đi!

Sử Di Viễn cũng thấy sự lo lắng của Phác Tấn Chi là có lý, nếu như Thu Vũ Đường bị ép đến bước đường cùng, quả thật nàng rất có thể hạ lệnh cho đào Đại Nguyệt hồ, dù sao nước ngập Thanh Châu, Dự Châu và Ứng Châu vẫn còn tốt hơn là mất nước. Nhưng vấn đề là chu vi ba, bốn trăm dặm bên ngoài thành Khúc A cũng chỉ có hai nơi là có thể đất cao, ngoài Tam Thanh sơn ra chính là Thiên Kỳ cương mà quân của đế quốc Minh Nguyệt đang đóng tại đó.

Sử Di Viễn nghĩ lại tất cả mọi chuyện, dường như ngay từ đầu, đại quân Tây chinh của Mông Diễn đã sa vào mưu kế của Thu Vũ Đường và Tư Đồ Duệ.

Sau khi quân đoàn Thanh Châu của Tư Đồ Duệ rút lui nhanh về phía sau, bây giờ xem ra không đơn giản chỉ là muốn dùng không gian đổi lấy thời gian, vì muốn tranh thủ thời gian để tập hợp các đại quân đoàn ở các châu trong đế quốc Minh Nguyệt. Mà nguyên nhân chính là muốn dẫn dụ đại quân Tây chinh của Mông Diễn lọt vào trong cạm bẫy đáng sợ này, chuyện bố trí phòng ngự ở thành Khúc A, thậm chí bỏ cả Thanh Châu đều là kế dẫn dụ!

Bởi vì chiến sự quá gấp, quân của đế quốc Quang Huy không có thời gian và binh lực dư thừa để thi hành chiến lược chia quân công thành, cho nên thế cục tại Thanh Châu có vẻ như đang trong tình trạng càn rỡ. Từ thành Hà Nguyên đến thành Khúc A, cùng với tất cả những nơi mà cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ và cánh quân đường Nam của Trọng Sơn đã đi qua, những thành trì nơi đó đều bị công hãm, nhưng rất nhiều những thành trấn còn lại vẫn đang nằm trong phạm vi khống chế của đội cảnh vệ Thanh Châu.

Cho nên lúc đầu đại quân trung lộ của Mông Diễn rút lui từ Hồ Khiếu quan đã theo đường cũ mà trở về lại thành Khúc A, bây giờ nhìn lại đúng ra không nên lui về thành Khúc A, mà nên men theo phía Nam Thanh Châu vòng về thành Hà Nguyên, hoặc theo phía Bắc Thanh Châu đi về Thiên Lang quan trở về hành tỉnh Tây Bộ đều không có chuyện gì. Chỉ có rút quân trở về theo thành Khúc A là rơi vào bẫy rập đã được sắp xếp vô cùng cẩn thận và tỉ mỉ của Thu Vũ Đường và Tư Đồ Duệ.

Nghĩ thông suốt chuyện này rồi, sắc mặt của Sử Di Viễn dần dần trở nên trắng bệch, không ngờ vận mệnh của đại quân Tây chinh đã được quyết định ngay lúc rút lui trở về thành Khúc A. Bây giờ mới nhớ đến chuyện dời quân lên chỗ cao hơn e rằng đã muộn, Thu Vũ Đường tuyệt đối sẽ không trở mặt mà nhìn bọn họ chạy thoát khỏi bẫy rập của nàng.

Càng tệ hơn chính là, lệnh rút lui về thành Khúc A là do chính Sử Di Viễn hấn ban bố, bởi vì lúc ấy Mông Diễn đang trong trạng thái hôn mê! Nói cách khác, đại quân trung lộ của Mông Diễn cuối cùng bị tiêu diệt toàn quân là Sử Di Viễn hấn phải gánh vác hoàn toàn trách nhiệm! Giờ phút này, Sử Di Viễn như bị rơi vào một hố băng sâu vạn trượng, toàn thân lạnh toát.

Mông Diễn thấy Sử Di Viễn chậm chạp không có phản ứng gì, nhìn lại thấy được sắc mặt Sử Di Viễn trắng bệch không khỏi trong lòng hoảng hốt, thất thanh kêu lên:

- Di Viễn tiên sinh, ngươi làm sao vậy?

- Điện hạ!

Sử Di Viễn lấy ống tay áo lau mồ hôi trán, hốt hoảng kêu to:

- Đại sự không ổn, e rằng chúng ta đã trúng kế!

- Trúng kế?

Mông Diễn càng hoảng sợ hơn:

- Trúng kế gì vậy?

- E rằng chúng ta đã trúng kế ngay từ đầu!

Giọng Sử Di Viễn vô cùng ảm đạm:

- Hiện tại nói gì thì cũng đã chậm, chuyện quan trọng nhất là phải mau mau hạ lệnh toàn quân phát động tiến công với quân của đế quốc Minh Nguyệt đang đóng ở Thiên Kỳ cương. Sau đó phát lệnh cho Tổng đốc

Trọng Sơn suất lĩnh quân đoàn Bắc Phương đồng thời giáp công quân của đế quốc Minh Nguyệt trên Thiên Kỵ cương, nhất định phải mau!

Phản ứng của Sử Di Viễn cũng coi như là mau chóng, nếu như để cho quân của đế quốc Minh Nguyệt thật sự mở ra Đại Nguyệt hồ, trong chu vi năm mươi dặm quanh thành Khúc A, chỉ có Thiên Kỵ cương là con đường sống duy nhất của đại quân đế quốc Quang Huy. Bởi vì Thiên Kỵ cương liền kề với Ngũ Long lĩnh, Ngũ Long lĩnh lại liền kề với sơn mạch của Cực Thiên sơn. Quân của đế quốc Quang Huy chỉ cần chiếm được Thiên Kỵ cương, cho dù quân của đế quốc Minh Nguyệt có đào ra Đại Nguyệt hồ, hồng thủy tràn ngập cả vùng đại bình nguyên Thanh Châu, quân của đế quốc Quang Huy cũng có thể theo tuyến đường Thiên Kỵ cương qua Ngũ Long lĩnh qua sơn mạch Cực Thiên sơn tiến vào Quận Bắc của phía Bắc Thanh Châu, sau đó theo Thiên Lang quan trở về hành tỉnh Tây Bộ.

Bất quá hiện tại Sử Di Viễn đang lo lắng thời gian đã không còn kịp nữa, lúc này trên đại bình nguyên Thanh Châu đã trải rộng du kỵ binh thám báo của cả ta lẫn địch. Một khi quân của đế quốc Quang Huy bên này có bất cứ động tĩnh gì dù nhỏ như sợi tóc, quân của đế quốc Minh Nguyệt bên kia cũng sẽ biết ngay.

Với cơ trí của Thu Vũ Đường không khó đoán được ý đồ của quân đế quốc Quang Huy, Thu Vũ Đường có thể để mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm sao?

Cho dù nói như thế nào, bây giờ chỉ có thể liều mạng, Sử Di Viễn đã không còn đường lui.

- Cái gì?

Phác Tán Chi nghe vậy hoảng sợ:

- Phát khởi phản kích với quân của đế quốc Minh Nguyệt trên Thiên Kỵ cương sao?

Đám Trịnh Trọng Quang, Nhạc Ngu cũng vô cùng hoảng sợ, thầm nghĩ nếu không phải Sử Di Viễn hồ đồ thì nhất định là mình nghe lầm. Lúc này phát động phản kích với quân của đế quốc Minh Nguyệt trên Thiên Kỵ cương? Đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường có ba mươi mấy vạn, làm sao có thể tiêu diệt được trong quãng thời gian ngắn? Đến lúc đó các đường viện quân còn lại của đế quốc Minh Nguyệt chạy tới thì biết phải làm sao?

- Mau!

Sử Di Viễn lại lấy ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, run giọng nói:

- Điện hạ, mau hạ lệnh đi!

Đôi mày Mông Diễn giật liên tục ba, bốn bận, rốt cục sự tín nhiệm Sử Di Viễn đã thắng, lập tức ngưng giọng nói:

- Truyền lệnh, toàn quân nhổ doanh, suốt đêm chạy tới Thiên Kỵ cương phát động công kích, lại thả bò câu truyền thư cho Tổng đốc Trọng Sơn giáp công Thiên Kỵ cương!

Ven Đại Nguyệt hồ trên Thanh Vân sơn.

Thanh Vân sơn kéo dài từ Bắc chí Nam hơn ngàn dặm, chia cả thế giới Trung Thổ ra làm hai phần, bên trái là đế quốc Minh Nguyệt, bên phải là đế quốc Quang Huy, ở giữa thông nhau bằng hạp cốc Hà Tây. Ngoài ra chỉ còn sơn đạo Thiên Lang quan rất hẹp là thông hai nước với nhau, mỗi lần hai nước xuất binh, ngoài hai con đường này thì không còn con đường thứ ba có thể đi qua.

Bất quá dãy Thanh Vân sơn tiếp giáp với hai đế quốc chỉ là sơn mạch kéo dài, nhưng trong núi còn có cao nguyên mênh mông bát ngát.

Đại Nguyệt hồ nằm trên Thanh Vân sơn, nằm ở khoảng giữa hạp cốc Hà Tây và sơn đạo Thiên Lang quan, cho nên thuộc về đế quốc Minh Nguyệt. Không biết vì nguyên nhân địa thế quá cao hay là vì nguyên nhân gì khác, mặc dù Đại Nguyệt hồ rộng rãi mênh mông, chu vi hơn ngàn dặm, nhưng gần như trong hồ không có bất cứ loại cá gì sống được, cho nên ven hồ cũng không có người dựa vào nghề đánh bắt mà sinh sống.

Mặt khác, cao nguyên trên Thanh Vân sơn tới gần đế quốc Minh Nguyệt cũng gần như không có ai sinh sống. Thứ nhất vì địa thế của cao nguyên rất cao, điều kiện tự nhiên vô cùng khắc nghiệt, thứ hai vùng đại bình nguyên Thanh Châu vốn đất đai màu mỡ rộng cả ngàn dặm, đủ để nuôi sống tất cả dân chúng Thanh Châu. Cho nên có ai muốn chạy đến cao nguyên khí hậu rét lạnh, điều kiện tự nhiên khắc nghiệt nghèo nàn mà sinh sống?

Thế nhưng lúc này ven Đại Nguyệt hồ có một đám rất đông khách không mời, nhân số chừng bảy, tám ngàn người.

Đám khách không mời này đã tới đây hơn ba tháng trước, sau khi tới lập tức bắt đầu đào một con kênh nhỏ ven bờ Đại Nguyệt hồ. Đám khách không mời này đương nhiên là quân Thanh Châu do Yến Trường Không chỉ huy. Ban đầu Yến Trường Không ở thành Hà Nguyên không đánh mà lui, chính là làm theo mật lệnh của Thu Vũ Đường và Tư Đồ Duệ, âm thầm chuyển quân đến cao nguyên trong Thanh Vân sơn ít người lui tới.

Sự lo lắng của Sử Di Viễn không phải là hoàn toàn không có cơ sở, sự thật hoàn toàn giống như những điều mà hắn phỏng đoán. Ngay từ đầu Thu Vũ Đường đã chuẩn bị sẵn tình huống xấu nhất, nếu như quân của đế quốc Minh Nguyệt không còn cách nào để tiêu diệt quân xâm lấn của đế quốc Quang Huy, nàng sẽ không hề do dự hạ lệnh cho Yến Trường Không đào Đại Nguyệt hồ ra, tháo nước cho ngập cả Thanh Châu.

Thu Vũ Đường không tiếc hy sinh tính mạng mấy trăm vạn dân chúng ở ba châu Thanh, Dự, Ứng, nhất định phải tiêu diệt cho bằng được đại quân xâm lấn của đế quốc Quang Huy. Bởi vì nếu không tiêu diệt quân xâm lấn của đế quốc Quang Huy sẽ không có cách nào khiến cho quân lực của đế quốc Quang Huy tổn thương nặng nề, đế quốc Minh Nguyệt sẽ không thể nào tránh khỏi kết cục mất nước.

Cung Duyệt cả người dính đầy bùn đất đi tới trước mặt Yến Trường Không, vừa thở dốc vừa nói:

- Tướng quân, có lệnh khẩn cấp của Nguyệt vương!

- Lệnh khẩn cấp của Nguyệt vương?

Về mặt Yến Trường Không trở nên ngưng trọng, đưa tay ra nói:

- Đưa đây!

Cung Duyệt hai tay dâng lên lệnh khẩn, Yến Trường Không đón lấy vội vàng mở ra xem, bất chợt sắc mặt khẽ biến, cắn răng dặn dò Cung Duyệt:

- Hạ lệnh khai thông kênh đào!

Cung Duyệt âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Chỉ trong thoáng chốc, đám quân Thanh Châu vốn đang cảnh giới trên con kênh đào lập tức rút lui ra một khoảng xa, sau đó Cung Duyệt đích thân cầm cuốc chim đào một lỗ hổng ngay giữa kênh đào, nước hồ trong xanh liền theo lỗ hổng chảy ra ngoài. Chỉ trong khoảnh khắc, lỗ hổng chỗ nước chảy bị phá ra càng ngày càng lớn, cuối cùng, con kênh đào vốn bé nhỏ đã sụp đổ ầm ầm, nước trong hồ vốn đang yên tĩnh giờ đây đã hoá thành trận hồng thủy ngập trời, xuôi theo sơn cốc mãnh liệt ào xuống...

Trên Thiên Kỵ cương.

Quân tiên phong của đại quân đế quốc Quang Huy vừa tới Thiên Kỵ cương, lúc này đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Đại tướng tiên phong Lục Thừa Vũ tổ chức nhiều đợt tiến công, chỉ thương vong có ba người, rốt cục đã đánh tan một ngàn quân phòng thủ của đế quốc Minh Nguyệt trên Thiên Kỵ cương. Sau khi Lục Thừa Vũ lên tới Thiên Kỵ cương mới phát hiện ra, đại quân chủ lực của đế quốc Minh Nguyệt đã rút đi hết từ lúc nào không biết, ở lại phòng thủ Thiên Kỵ cương bất quá chỉ là một cánh quân yểm hộ mà thôi.

Lục Thừa Vũ không dám chậm trễ, vội cho khoái mã hồi báo trung quân.

Nhận được tin báo của Lục Thừa Vũ, Sử Di Viễn biết ngay đại sự không ổn, vội vàng khuyên Mông Diễn bỏ cả đại quân lên ngựa chạy trước tới Thiên Kỵ cương.

Một cảnh tượng làm cho người ta tuyệt vọng đã diễn ra, quân chủ lực của đế quốc Quang Huy còn chưa tới kịp Thiên Kỵ cương, một trận hồng thủy khổng lồ đã từ chân trời phía Đông ập tới. Con hồng thủy mạnh mẽ như một đàn ngựa chạy lồng lên trong cơn giận dữ, gào thét làm chấn động cả núi rừng, mang theo những cây đại thụ to cỡ hai người ôm đã bị nó bẻ gãy dễ dàng trên đường di chuyển, còn có những tảng đá khổng lồ nặng cả ngàn cân giờ đây bay vèo như viên đá cuội. Tất cả thôn trấn thành trì đều bị san bằng thành bình địa, vạn mảnh ruộng tốt tươi trong khoảnh khắc biến thành biển nước mênh mông...

Mông Diễn, Sử Di Viễn và hơn ngàn cận vệ quân đi theo vừa mới lên tới Thiên Kỵ cương, cơn hồng thủy mãnh liệt đã ập tới, mang theo thanh thế phá hủy tất cả cuốn qua ngang chân núi. Đám quân của đế quốc Quang Huy không kịp chạy lên núi trong khoảnh khắc đã bị cơn hồng thủy mãnh liệt nuốt chửng, bầu trời không còn nghe được âm thanh gì khác ngoại trừ âm thanh của cơn hồng thủy đang hoành hành dữ dội.

Mông Diễn, Sử Di Viễn, Lục Thừa Vũ cùng đám tướng sĩ của quân đế quốc Quang Huy may mắn còn sống sót phía sau ai nấy sắc mặt trắng bệch, trong lòng kinh hoàng. Trước uy lực hùng mạnh của tự nhiên, con người trở nên vô cùng nhỏ bé, chỉ trong nháy mắt, mười mấy vạn đại quân đã tiêu tan thành mây khói, đây chính là mười mấy vạn đại quân tinh nhuệ nhất!

Lục Thừa Vũ hít sâu một hơi, run giọng nói:

- Điện hạ, đại quân của chúng ta...như vậy là xong!?

Trong lòng Sử Di Viễn cũng tràn ngập kinh hoàng sợ hãi, bất quá hắn cũng biết lúc này tuyệt đối không được để tâm trí trở nên rối loạn. Bởi vì lúc này Mông Diễn trọng thương chưa khỏi, hơn nữa đại quân tổn thất nặng nề, ai nấy đều có thể trở nên không thể khống chế chính bản thân mình bất cứ lúc nào. Vạn nhất Mông Diễn vì tình thế cấp bách trút hết trách nhiệm lên người Sử Di Viễn, vậy hắn cho dù có mười cái đầu cũng không đủ chém.

Sử Di Viễn bực bội hừ mũi một tiếng:

- Xong gì mà xong, không phải vẫn còn sư đoàn số Năm sao? Hơn nữa chỉ cần điện hạ vẫn còn, sợ gì sau này không báo được thù? Huống chi cơn hồng thủy kia đi qua, ba châu Thanh, Dự, Ứng của đế quốc Minh Nguyệt sẽ hoàn toàn trở thành biển nước, trong vòng mười năm, đế quốc Minh Nguyệt đừng hòng nghĩ tới chuyện khôi phục nguyên khí!

- Lời Di Viễn tiên sinh hoàn toàn chính xác!

Mông Diễn hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói:

- Tiểu kỹ nữ điên cuồng Thu Vũ Đường này không ngờ thật sự dám đào Đại Nguyệt hồ ra cho nước lụt Thanh Châu. Hừ, mặc dù mười mấy vạn đại quân của bản vương đã mất, nhưng đế quốc Minh Nguyệt cũng phải trả một cái giá đắt hơn nhiều. Chỉ trong vòng ba năm thôi, bản vương dẫn theo nhiều đại quân hơn nữa công tới Hồ Khiếu quan, lúc đó bản vương chống mắt chờ xem Thu Vũ Đường lấy gì để ngăn cản đại quân của bản vương!

Phác Tấn Chi tha thở một tiếng:

- Điện hạ, thế nhưng hiện tại vấn đề là lương thảo của quân ta cũng đã bị hồng thủy cuốn trôi, mặc dù trên Thiên Kỵ cương vẫn còn một sư đoàn của tướng quân Lục Thừa Vũ, nhưng chủ lực của đế quốc Minh Nguyệt bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại phản kích. Binh lực chúng ta không đông, hơn nữa lại thiếu thốn lương thảo, e rằng sẽ không chống đỡ được bao lâu!

Sử Di Viễn trong lòng thoáng động, giọng ngưng trọng:

- Điện hạ, e rằng đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường sẽ không quay lại phản công.

- Sao?

Mông Diễn nghe vậy hỏi ngược lại:

- Tiên sinh khẳng định như vậy sao?

Sử Di Viễn gật đầu, phân tích:

- Điện hạ nghĩ xem, nếu như đóng ở Thiên Kỵ cương là đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường mà không phải chỉ là một cánh quân yểm hộ, tướng quân Lục Thừa Vũ có thể dễ dàng chiếm được Thiên Kỵ cương hay không? Nếu như tướng quân Lục Thừa Vũ không chiếm được Thiên Kỵ cương kịp thời, không phải quân ta đã bị tiêu diệt toàn quân rồi sao?

Mông Diễn gật đầu:

- Đúng vậy!

Phác Tấn Chi bên cạnh cũng gật đầu liên tục, chuyện quả thật là như vậy, đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường đột ngột rời khỏi Thiên Kỵ cương, chuyện này quả thật rất khả nghi. Nhưng Phác Tấn Chi cũng không biết đề đô của đế quốc Minh Nguyệt đã bị quân đoàn Mạnh Hổ công chiếm, cho nên trong lòng có trăm ngàn nghi vấn không giải thích được, còn tưởng rằng đây là quỷ kế của Thu Vũ Đường.

Nhưng Sử Di Viễn đã biết chuyện Mạnh Hổ tập kích Tây Kinh, cho nên hẳn biết được đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường có lẽ đã kéo về cứu viện Tây Kinh. Về phần đại quân trung lộ của Mông Diễn, sau cơn hồng thủy của Đại Nguyệt hồ cho dù không đến nỗi bị tiêu diệt toàn quân, số quân may mắn còn sống sót chỉ e mười phần không còn được một, cho nên Thu Vũ Đường mới yên tâm suất lĩnh đại quân rời khỏi.

Sử Di Viễn nói tiếp:

- Nhưng bây giờ chúng ta lại không biết tung tích đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường, chuyện này chỉ có thể nói rõ rằng, đó là hậu phương của đế quốc Minh Nguyệt nhất định đã xảy ra biến cố, tỷ như có một quân đoàn ở một châu nào đó thừa dịp nổi loạn khiến cho Thu Vũ Đường không thể không kéo quân về cứu. Cho nên ty chức dám khẳng định rằng, đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường không thể nào quay lại phản công, ít nhất trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không quay lại phản công.

Giọng Mông Diễn ngưng trọng:

- Ý tiên sinh muốn nói....

Sử Di Viễn gằn giọng:

- Điện hạ, nếu như chúng ta thật sự đi một mạch về phía Bắc, theo Thiên Kỵ cương qua Ngũ Long lĩnh, sơn mạch Cực Thiên sơn, qua tới sơn đạo Thiên Lang quan trở về hành tỉnh Tây Bộ, đường sá xa xôi không nói, hơn nữa đường núi vô cùng hiểm trở khó đi, lại còn sơn đạo Thiên Lang quan có thông hay không cũng chưa biết được....

Nói tới đây, Sử Di Viễn ngừng một chút. Từ chuyện Mạnh Hổ suất lĩnh quân đoàn Mạnh Hổ bất ngờ tập kích Tây Kinh có thể phán đoán ra, sơn đạo Thiên Lang quan tuyệt đối không thông, nếu không thì Mạnh Hổ đã sớm dẫn quân trở lại Tây Lăng. Sử Di Viễn phỏng chừng quá nửa phần là do Thu Vũ Đường phái binh cắt đứt sơn đạo Thiên Lang quan, Mạnh Hổ mới nổi giận mà dẫn quân bốn ba mấy ngàn dặm đường trường tấn công Tây Kinh.

Bỗng nhiên, một kế hoạch vừa hoàn mỹ vừa ác độc đã thành hình trong đầu Sử Di Viễn. Nếu như làm cho thoả đáng, chẳng những Mông Diễn và Sử Di Viễn không cần phải gánh chịu tội lỗi về sự thất bại của đại quân Tây chinh, mà thậm chí còn có thể trở thành bậc anh hùng người người kính ngưỡng. Hơn nữa Mông Diễn có thể bằng vào đó mà thoả lòng ước nguyện đăng cơ ngôi báu, Sử Di Viễn hẳn cũng đương nhiên sẽ trở thành bậc đế sư quyền uy hiển hách!

Phác Tấn Chi nói:

- Nhưng nếu không đi theo con đường này, chúng ta chỉ có thể ngồi đây chờ chết mà thôi!

- Chờ chết?!

Sử Di Viễn lạnh lùng:

- Cơn hồng thủy dù lớn đến đâu cũng sẽ có ngày phải rút thôi.

Phác Tán Chi nói:

- Còn vấn đề lương thực cho quân ta thì sao? Cho dù đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường thật sự rời khỏi, muốn chờ cơn hồng thủy rút đi cũng phải nửa tháng mười ngày sau, nhưng quân ta không thể nào chịu đựng lâu như vậy được!

- Lương thực?

Sử Di Viễn quay lại nhìn thi thể quân đế quốc Minh Nguyệt nằm la liệt trên sườn núi, gần giọng nói:

- Đây chính là lương thực, nếu không có cơm ăn, vậy ăn rau nấu với thịt, thịt người!

- A?!

- Thịt người!?

- Chuyện này...

Phác Tán Chi, Lục Thừa Vũ nhìn nhau, trong bụng Mông Diễn cào lên từng hồi, nhưng vì sinh tồn hẳn cũng buộc lòng bất chấp tất cả, lập tức hít một hơi thật sâu, gần giọng quát to:

- Truyền lệnh xuống, lập tức đi tìm thi thể cường tráng của quân đế quốc Minh Nguyệt, cắt thịt làm lương thực, để dành ăn dần!

- Mặt khác...

Sử Di Viễn suy nghĩ một chút, lại dặn dò:

- Tướng quân Lục Thừa Vũ, bảo các tướng sĩ làm khẩn cấp mấy chục chiếc bè gỗ, chèo trên mặt nước lục soát, biết đâu có thể cứu được một ít tướng sĩ còn chưa chết, nếu như may mắn còn có thể tìm về được một ít lương thực, vậy không cần phải ăn món rau nấu thịt người!

Lục Thừa Vũ nhanh nhẩu ôm quyền đáp:

- Dạ! Ty chức lập tức làm ngay!

178. Chương 184: Tập Kích Chiếm Hùng Quan, Thắng Trận Thứ Ba (hạ)

Sau khi Tư Đồ Duệ suất lĩnh tám ngàn tàn binh Thanh Châu trở về cứu viện đế đô, Tần Dũng cũng đã suất lĩnh Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn ra khỏi Hồ Khiếu quan hội hợp với đại quân của Thu Vũ Đường. Ba ngày trước, Tiêu Thành Đống cũng đã nhận được bồ câu truyền thư của Thu Vũ Đường, suất lĩnh sư đoàn trọng trang bộ binh trực thuộc quân đoàn Thủy sư rời khỏi, hiện tại ở lại phòng thủ Hồ Khiếu quan cũng chỉ còn lại hơn hai ngàn tàn binh của quân đoàn Ứng Châu.

Đêm khuya vắng lặng, trên thành quan cấm nghiêng hai cây đuốc, soi rõ bóng dáng của hai đội binh sĩ.

Cách đó không xa, một đội tuần tra cầm đuốc trong tay chậm rãi đi qua đi lại trên đầu thành, tiếng bước chân nặng nề vang giữa màn đêm yên tĩnh có vẻ khô khốc.

Ngoài quan ba dặm, giữa màn đêm tối mịt, hai tên binh sĩ của quân đoàn Mạnh Hồ áp giải Thác Bạt Dã tới trước mặt Mạnh Hồ. Trong bóng đêm, Mạnh Hồ đột ngột nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn giống như dã thú sắp sửa cắn người, Thác Bạt Dã bất chợt giật nảy người, không tự chủ được rùng mình một cái.

Mạnh Hồ cười gần:

- Thác Bạt Dã, nếu không muốn chết thì phải làm theo lời bản tướng quân!

- Dạ!

Thác Bạt Dã gật đầu liên tục:

- Tướng quân yên tâm, tiểu nhân nhất định làm theo, nhất định!

Mạnh Hổ vùng tay lên, Chiến Ứng liền suất lĩnh một đám binh lính xuất hiện đằng sau Thác Bạt Dã. Đám binh lính này đã mặc chiến bào và khải giáp của tàn binh Thanh Châu, hơn nữa nhờ có bóng đêm che giấu, nếu như không phải người rất quen thuộc, tuyệt đối không thể nào phân biệt được sự khác nhau giữa họ và tàn binh Thanh Châu chân chính.

Ngay lúc ấy, một loạt đuốc đột ngột dấy lên giữa màn đêm, sau đó Chiến Ứng dẫn đám ‘tàn binh Thanh Châu’ nhanh chóng đến gần tường thành hùng vĩ của Hổ Khiếu quan.

Trên thành quan, một tên binh sĩ đột nhiên chỉ tay về phía trước kêu to:

- Mau nhìn xem, có ánh đuốc, có quân đội đang tiến gần về hướng này!

Đám binh sĩ còn lại vội vàng quay sang nhìn, quả nhiên thấy một dãy đuốc như một con rồng lửa thật dài đang nhanh chóng đến gần thành quan. Khoảng cách ngày càng gần, nhờ có ánh đuốc soi sáng, bọn chúng dần dần thấy rõ đó là một cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt. Hơn nữa theo như lối phục sức của chiến bào, áo giáp và cờ xí, hẳn là đám quân Thanh Châu mới rời khỏi Hổ Khiếu quan mấy hôm trước.

- Đứng lại!

Vì muốn cẩn thận, tên tiểu đội trưởng của quân đoàn Ứng Châu trên đầu thành quát lên ngăn lại:

- Các người là ai?

Tuy rằng đối diện hẳn là quân Thanh Châu, nhưng dù sao hiện tại cũng là thời kỳ chiến tranh, quân đoàn Mãnh Hổ của Mạnh Hổ vẫn đang hoành hành tại Trung Châu, ai mà biết được tên khốn này có phải quân cải trang thành quân Thanh Châu tới cướp quan hay không? Cho nên cẩn thận cũng không thừa, nếu như vì sơ xuất khinh thường mà để mất quan, vậy có thể làm hỏng đại sự.

Dưới ánh đuốc sáng rực, Chiến Ứng kèm Thác Bạt Dã xuất hiện dưới quan.

Mặc dù thân hình Thác Bạt Dã đứng thẳng, nhưng sau lưng hắn toát ra từng trận mồ hôi lạnh, trong lòng của hắn đang giằng co kịch liệt. Bởi vì thanh chuỷ thủ sắc bén trong tay Chiến Ứng đang dí sát vào lưng hắn, chỉ cần Thác Bạt Dã có cử động hơi khác thường, Chiến Ứng sẽ không hề do dự kết liễu tính mạng của hắn.

Bây giờ phải lớn tiếng nhắc nhở quân thủ trước mặt, hay phải phối hợp với quân địch để mở cửa quan?

Sau khi do dự trong một sát na, cuối cùng Thác Bạt Dã cũng đã khuất phục, cất tiếng giận dữ mắng to:

- Con bà nó mù đôi mắt chó rồi sao, ngay cả bản tướng quân mà cũng không nhận ra?

- A?

Tên tiểu đội trưởng của quân đoàn Ứng Châu nghe vậy định thần nhìn kỹ lại, rốt cục đã nhận ra Thác Bạt Dã, nhất thời lắp bắp:

- Thì ra là tướng quân Thác Bạt Dã, vì sao ngài lại trở về? Không phải ngài đã theo Tư Đồ lão tướng quân trở về để đô rồi sao?

- Nói nhảm!

Thác Bạt Dã cả giận:

- Tại sao bản tướng quân trở về cần phải nói cho người biết sao? Mau mở cửa thành!

- Chuyện này...

Tên tiểu đội trưởng của quân đoàn Ứng Châu tỏ vẻ khó xử:

- Thác Bạt tướng quân, hay là để ty chức bẩm báo một tiếng trước đã!

- Bớt nói nhảm chút đi, mau mở cửa thành!

Thác Bạt Dã càng giận dữ:

- Việc quân khẩn cấp, nếu như lỡ mất đại sự, tiểu tử ngươi gánh nổi không, hừ!

Tên tiểu đội trưởng của quân đoàn Ứng Châu cân nhắc một hồi, rốt cục cũng hạ lệnh mở cửa thành.

Dù sao đi nữa, Thác Bạt Dã cũng là sư đoàn trưởng của quân đoàn Thanh Châu, nói về thân phận và địa vị, so ra cao hơn tên tiểu đội trưởng của quân đoàn Ứng Châu hẳn không biết bao nhiêu mà kể. Cũng không phải là hèn kém cỏi, tuy rằng hiện tại quân đoàn Mạnh Hổ đang hoành hành tại Trung Châu, nhưng trong lúc nhất thời vẫn không thể nào tới được Hồ Khiếu quan. Hơn nữa hẳn cũng không ngờ rằng, đám tàn binh Thanh Châu của Tư Đồ Duệ đã bị tiêu diệt toàn quân, lại càng không ngờ rằng Thác Bạt Dã đã trở thành tù binh của quân đoàn Mạnh Hổ.

Tiếng ken két chói tai vang lên, cửa quan vốn đóng chặt rốt cục đã từ từ mở ra.

Chiến Ưng phía sau Thác Bạt Dã vung tay, lập tức năm trăm quân của quân đoàn Mạnh Hổ cải trang thành tàn binh Thanh Châu tựa như cơn hồng thủy mãnh liệt tràn vào cửa quan. Mười mấy tên binh sĩ của quân đoàn Ứng Châu đang mở cửa quan vốn đang muốn cất tiếng chào hỏi đám ‘quân Thanh Châu’ này, nhưng vạn lần không ngờ rằng chào đón bọn chúng chính là những thanh chiến đao sáng loáng. Ánh sáng lạnh lẽo chói mắt chớp lên, mười mấy tên quân Ứng Châu vừa cất tiếng kêu đã ngã xuống trong vũng máu.

Tên tiểu đội trưởng của quân đoàn Ứng Châu trên đầu quan lúc này mới kinh hãi phát giác ra chuyện chẳng lành, vội vã muốn hạ lệnh thối còi cảnh báo thì đã không còn kịp nữa. Chỉ nghe tiếng tên nhọn xé không bay tới, một đám mưa tên dày đặc đã bắn tới, trong khoảnh khắc tên tiểu đội trưởng kia và mười mấy tên tướng sĩ của quân đoàn Ứng Châu đã bị bắn chết trên đầu thành.

Trong khoảnh khắc, vô số bóng người từ trong bóng tối mé Tây Hồ Khiếu quan xông ra nhanh như quỷ mị, giống như một đợt sóng lớn màu đen cuộn cuộn tràn vào bên trong Hồ Khiếu quan hùng vĩ. Hơn hai ngàn tàn binh Ứng Châu đáng thương bên trong Hồ Khiếu quan còn đang say trong giấc mộng đã biến thành quỷ không đầu dưới đao của quân đoàn Mạnh Hổ. Uống thay cho Mông Diễn suất lĩnh ba mươi vạn đại quân tình nguyện tấn công mấy tháng mà không chiếm được Hồ Khiếu quan hùng vĩ, thế nhưng quân đoàn Mạnh Hổ của Mạnh Hổ không mất giọt máu nào đã có thể chiếm được dễ dàng.

Ban đêm, trong hành dinh tạm thời của Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ đang cùng Tất Điều Tử, Cổ Vô Đạo thương nghị hành động tiếp theo của đại quân, chợt có tên binh sĩ đi vào bẩm báo:

- Tướng quân, đám vua tôi của đế quốc Minh Nguyệt không muốn ăn cơm nữa, đã bỏ ăn hai bữa!

Mạnh Hổ cau mày:

- Chuyện này bắt đầu từ khi nào?

Tên binh sĩ kia đáp:

- Sau khi vào quan, bọn họ cùng nhau bắt đầu không chịu ăn cơm.

- Thất sách rồi!

Tất Điều Tử kêu lên:

- Sớm biết như vậy hẳn nên chia bọn họ ra giam giữ!

- Không sao!

Mạnh Hổ suy nghĩ một chút, dặn dò tên binh sĩ nọ:

- Như vậy, người lập tức bảo người chuẩn bị món ăn nóng, dẫn bọn họ đến đây!

Tên binh sĩ nọ lĩnh mệnh mà đi, sau thời gian uống hết chung trà, hoàng đế Thu Phong Kính thân phận hiền hách của đế quốc Minh Nguyệt đã được dẫn tới.

Mấy mươi cây đuốc mỡ dè cháy bùng bùng chiếu sáng cả đại sảnh của hành dinh như ban ngày, dưới ánh đuốc sáng rực, hoàng đế Thu Phong Kính, Tể tướng đế quốc Tiêu Thành Lương, đại tướng Thanh Châu Tư Đồ Anh, Thác Bạt Dã nối đuôi nhau tiến vào. Để bảo đảm rằng bọn họ không thể tự vẫn, tay chân bọn họ đều bị đeo xiềng xích, hành động đều bị hạn chế, nhất là Tư Đồ Anh càng bị trói chặt hai tay.

Tiêu Thành Lương giơ cao hai tay, đám xiềng xích trên cổ tay liền vang lên những tiếng kêu leng keng, sau đó quay sang nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân Mạnh Hổ, người đối đãi vua tôi chúng ta như thượng khách chính là như vậy sao?

Mạnh Hổ cười ha ha:

- Tiêu đại nhân, hoàng đế bệ hạ và hai vị tướng quân, thật là xin lỗi, chỉ sợ các vị nghĩ quẩn trong lòng cho nên mới bày ra hạ sách này mà thôi. Bất quá bản tướng quân có thể cam đoan, sau khi về tới Tây Lăng nhất định sẽ chiêu đãi các người thật tốt. Mặt khác chỉ cần Thu Vũ Đường và đế quốc Minh Nguyệt chịu trả giá cao, các người có thể trở về cố quốc mà không mất sợi tóc nào. Dù sao, giết chết các người không có bất cứ ích lợi gì với quân đoàn Mạnh Hổ, các vị nghĩ xem đạo lý này có đúng không?

Tiêu Thành Lương bực mình hừ lạnh, giọng khinh thường:

- Mạnh Hổ, bản Tể tướng khuyên người nên sớm bỏ đi vọng tưởng này, chúng ta là người mà không phải là hàng hoá, không phải dùng tiền bạc là có thể mua được. Hơn nữa Nguyệt vương điện hạ sẽ không khuất phục người đâu, mặt khác bản Tể tướng muốn cho người biết, người của đế quốc Minh Nguyệt chúng ta bắt không hết, giết cũng không tận!

- Ha ha!

Mạnh Hổ không hề tỏ ra tức giận, chỉ cười nói:

- Tiêu đại nhân trung trinh tiết liệt, làm cho người khác phải khâm phục, nếu như bản tướng quân là Thu Vũ Đường, bằng bất cứ giá nào cũng phải chuộc đại nhân trở về. Người ta thường nói ‘ngàn vàng dễ kiếm, một tướng khó cầu’, có được tướng tài như Tiêu đại nhân như vậy, đế quốc Minh Nguyệt mới có hy vọng!

Tiêu Thành Lương hừ một tiếng, ngoảnh đầu sang bên không nói gì nữa.

Mạnh Hổ vung tay lên, lập tức có mấy tên hoả đầu quân của quân đoàn Mạnh Hổ bưng thức ăn nóng hổi đi vào, Mạnh Hổ đưa tay ra mời:

- Hoàng đế bệ hạ, Tiêu đại nhân và hai vị tướng quân, bản tướng quân cũng không có ý gì khác, chỉ hy vọng các người có thể yên tâm ăn ngủ, hãy coi như đây là một chuyến chơi xa, đến hết chuyến đi là các người có thể trở về quê quán!

Tiêu Thành Lương bực mình hừ một tiếng, lại ngoảnh đầu sang nơi khác, căn bản là không muốn ăn cơm.

Thu Phong Kính và Thác Bạt Dã trong lòng cũng muốn ăn, nhưng thấy thái độ của Tiêu Thành Lương như vậy, bọn họ cũng sợ mất thể diện.

Tư Đồ Anh bị trói hai tay lại càng một lòng muốn chết, đối với miếng cơm mà tên hoả đầu quân của quân đoàn Mạnh Hổ đưa tới miệng không chút do dự. Đối với một quân nhân kiên cường như hắn, chiến bại bị bắt làm tù binh cũng có ý nghĩa rằng tính mạng của mình đã kết thúc.

- Tư Đồ tướng quân!

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Nhất định trong lòng người rất hận bản tướng quân, phải không?

- Đương nhiên!

Tư Đồ Anh đột ngột quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Hận không thể ăn thịt người, uống máu người!

- Vậy người hẳn nên ăn cơm đi thôi!

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Nếu như người chết đói, vậy không thể nào nhìn thấy ta bị quân của đế quốc Minh Nguyệt bắt sống, lại không thể nào nhìn thấy cảnh tượng ta bị quân của đế quốc Minh Nguyệt ăn tươi nuốt sống...

- Cũng đúng!

Tư Đồ Anh bỗng nhiên bưng tỉnh, há miệng nuốt thức ăn mà hoả đầu quân đưa tới miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói:

- Bản tướng quân ăn, nhất định phải ăn, bản tướng quân tuyệt đối không tin người có thể thắng được Nguyệt vương diện hạ. Bản tướng quân sẽ chờ đến một ngày người bị tiêu diệt toàn quân, thua trận mà bị bắt, hừ!

Tư Đồ Anh đã ăn, Thu Phong Kính và Thác Bạt Dã cũng đã an tâm bắt đầu ăn trở lại, Tiêu Thành Lương ngẫm nghĩ đạo lý này cũng đúng, cho dù muốn chết cũng đâu cần phải gấp như vậy? Nếu quả thật Nguyệt vương diện hạ có thể đánh bại được Mạnh Hổ, cứu ra vua tôi bọn họ, đến lúc đó nếu chết rồi há chẳng đáng tiếc ư?

Sau khi nghĩ thông suốt chuyện này, Tiêu Thành Lương cũng tạm thời bỏ đi lòng quyết tử, bắt đầu ăn như hổ đói.

Thấy tất cả mọi người bắt đầu ăn cơm, lúc này Mạnh Hổ mới cười lớn, cao giọng nói:

- Vậy mới phải chứ, ha ha ha!

Ầm...Ầm...Đùng...

Mạnh Hổ vừa dứt lời, bên ngoài hành dinh đột nhiên vang lên tiếng ầm ùng mơ hồ, giống như sấm động cuối chân trời, lại giống như tiếng vang của vô số thớt ngựa đang lồng lên mà chạy. Nhưng sau khi ngưng thần lắng nghe thì cũng không giống lắm, bất quá mặt đất dưới chân đã thật sự bắt đầu khê rung động.

179. Chương 185 Chuyển Biến Bất Ngờ, Thắng Trận Thứ Tư (thượng)

Mạnh Hổ, Cổ Vô Đạo và Tất Điều Tử nhìn nhau hoảng sợ, nếu như là rất đông kỵ binh của đế quốc Minh Nguyệt chạy tới, Hùng Bá Thiên nên sớm có tin tức báo về mới đúng, vì sao để cho kỵ binh của địch chạy tới bên ngoài Hồ Khiếu quan mà thám báo kỵ binh Man nhân không hề có phản ứng gì, chuyện này không có khả năng!

- Hồng thủy, hồng thủy rất lớn!

Đám Mạnh Hổ và vua tôi bốn người Thu Phong Kính, Tiêu Thành Lương còn đang kinh nghi bất định, đột nhiên Chiến Ứng lão đảo chạy ào vào hành dinh, co gối quỳ xuống vừa thở dốc vừa nói:

- Tướng quân, hai vị tiên sinh, bên ngoài Hồ Khiếu quan có đại hồng thủy, không ít kỵ binh Man nhân tới lui tuần tra bên ngoài quan đã bị đại hồng thủy cuốn đi, cuốn đi mất rồi....

Cái gì, bên ngoài quan có đại hồng thủy sao?

Mạnh Hổ nghe vậy giật mình kinh hãi, vội vàng cùng Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo chạy thẳng lên đầu thành nhìn xuống. Bất quá sau khi lên đến đầu thành mới phát hiện ra ngoài quan vẫn là một vùng tối mịt, không thể nhìn thấy gì được. Ba người liền xuống khỏi đầu thành cỡi ngựa ra khỏi quan, sau khi đi ra xa mấy trăm bước mới phát hiện trước mắt sóng gợn lăn tăn, vùng bình nguyên vốn bằng phẳng trước mặt đã biến thành một biển nước mênh mông.

Chuyện duy nhất may mắn chính là, nước chảy không mau lắm, mực nước dường như cũng không sâu, rất nhiều kỵ binh Man nhân vừa rồi bị hồng thủy cuốn đi đã lóp ngóp đứng lên trong nước, kéo chiến mã dầy đi về phía Hồ Khiếu quan. Mặc dù lượng nước trong Đại Nguyệt hồ nhiều đến kinh người, nhưng sau khi chảy qua vùng đại bình nguyên Thanh Châu đến Hồ Khiếu quan thì đã không còn uy lực.

Nếu như không phải thời gian trước đó trời liên tục có tuyết rất lớn, sau đó mùa Xuân ấm áp đến làm cho tuyết tan, nước sông Thông Thiên tăng vọt, trận hồng thủy này chưa chắc đã có thể ngập tới Hồ Khiếu quan. Bất quá đó chỉ là giả thiết, hiện tại sự thật là cả vùng Hồ Khiếu quan đã biến thành biển nước, nếu như quân đoàn Mạnh Hổ không muốn lợi nước hành quân, vậy cũng chỉ có thể đi theo sơn mạch Cực Thiên sơn hoặc là quay đầu trở lại đánh tới Trung Châu lần nữa.

- Ôi, thật là thất sách!

Cổ Vô Đạo than dài, giậm chân nói:

- Xem ra nhất định là quân của đế quốc Minh Nguyệt đã đào Đại Nguyệt hồ ra, nếu chỉ mở đê trên sông Thông Thiên, hồng thủy tuyệt đối không thể nào ngập tới bên ngoài Hồ Khiếu quan được! Nữ nhân điên Thu Vũ Đường này quả thật lòng dạ vô cùng tàn nhẫn, vì muốn ngăn đường quân ta tiến về hướng Đông, không ngờ lại dám cho nước ngập Thanh Châu!

- Không chỉ Thanh Châu mà thôi!

Tất Điều Tử lắc đầu, thần sắc ngưng trọng:

- Hai châu Ứng, Dự cuối nguồn sông Thông Thiên cũng chắc chắn bị nước ngập đầy, trận đại hồng thủy này ắt sẽ bao phủ tất cả ruộng vườn ở hai châu ấy, năm nay đừng hòng nghĩ đến chuyện thu hoạch mùa màng. Đến lúc đó dân nghèo không có cơm ăn, quốc khố của đế quốc Minh Nguyệt không còn lương thực để cứu giúp thiên tai, hàng trăm hàng ngàn vạn dân cũng chỉ có thể chờ chết mà thôi!

Mạnh Hồ cau mày:

- Xem ra tiểu quả phụ Thu Vũ Đường này quả thật điên rồi, chỉ vì muốn ngăn đường tiến của quân ta mà làm ra chuyện như vậy sao?

Tất Điều Tử lắc đầu, trầm giọng nói:

- Tướng quân, Thu Vũ Đường cho nước ngập ba châu Thanh, Ứng, Dự e rằng không chỉ đơn giản là muốn chặn bước tiến của quân ta. Nguyên nhân lớn nhất có lẽ là vì muốn đối phó với đại quân trung lộ của Mông Diễn, nếu như ty chức đoán không sai, ba mươi vạn đại quân của Mông Diễn cùng với quân đoàn Bắc Phương của Trọng Sơn chỉ e đã trở thành binh tôm tướng cá cả rồi!

Mạnh Hồ nghe vậy không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, run giọng nói:

- Lão Tất người muốn nói là....

- Hẳn chính là như vậy!

Tất Điều Tử thở dài sâu kín:

- Từ bây giờ trở đi, trong khắp đế quốc Minh Nguyệt, quân đoàn Mãnh Hồ chúng ta không còn bất cứ sự viện trợ bên ngoài nào nữa! Chúng ta không tránh khỏi đối mặt với năm sáu quân đoàn đế quốc Minh Nguyệt đuổi theo bao vây tiêu diệt, càng tệ hơn nữa, đường tiến về phía Đông của chúng ta đã bị cơn hồng thủy chết tiệt kia chặn mất!

Tất Điều Tử còn chưa dứt lời, ánh mắt Cổ Vô Đạo đã lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Mạnh Hồ cũng cảm thấy nặng nề, đúng như lời của Tất Điều Tử, tình thế của quân đoàn Mãnh Hồ lúc này có thể nói là hung hiểm vượt xa bình thường, dùng bốn chữ ‘thân hãm tuyệt cảnh’ để hình dung cũng không hề quá đáng. Nếu như không phải Mạnh Hồ đã từng trải qua những tình thế hiểm ác tương tự, nếu là một chủ tướng khác, có lẽ lúc này đã suy sụp tinh thần, bắt đầu gào thét sắp sửa phát điên.

Theo như cục diện bây giờ, đường tiến về phía Đông đã bị trận hồng thủy cắt đứt, tuy nói rằng mực nước bên ngoài Hồ Khiếu quan không đến nỗi sâu lắm. Nhưng nếu tiếp tục đi tới vùng đại bình nguyên Thanh Châu phía trước, mực nước sẽ còn sâu đến mức nào cũng không ai biết, Mạnh Hồ không có thời gian đi mạo hiểm, cũng không dám mạo hiểm.

Hướng Đông không có đường để đi, hướng Nam chính là sông Thông Thiên rộng mênh mông, không có cầu phao, không có tàu thuyền, muốn qua sông chỉ là si tâm vọng tưởng. Huống chi hiện tại quân đoàn Mãnh Hồ cũng không dám vượt qua bờ Nam sông Thông Thiên, bởi vì Dự Châu, Ứng Châu ở bờ Nam đoán chừng cũng là biển nước mênh mông, qua bờ Nam sông Thông Thiên không phải là tự đâm đầu vào chỗ chết sao?

Hướng Đông và Nam không đi được, vậy còn hướng Tây thì sao?

Quân đoàn Sóc Châu của Yến Thập Tam và quân đoàn U Châu của Công Tôn Hạng đang ngày đêm nhanh chóng đuổi tới Hồ Khiếu quan, nếu như quân đoàn Mãnh Hồ rút về hướng Tây, chẳng phải là sẽ chạm mặt với hai quân đoàn kia sao? Mặc dù Mạnh Hồ kêu ngạo, nhưng hẳn không cuồng vọng đến mức nghĩ rằng

chỉ dựa vào năm sáu vạn quân của quân đoàn Mạnh Hổ là có thể đánh tan được hai quân đoàn Sóc Châu, U Châu.

Càng tệ hơn nữa, bây giờ không biết đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường đang ở nơi nào, vạn nhất trong lúc quân đoàn Mạnh Hổ đang kịch chiến với hai đại quân đoàn Sóc Châu, U Châu, Thu Vũ Đường suất lĩnh đại quân chủ lực của đế quốc Minh Nguyệt đột nhiên xuất hiện sau lưng, vậy coi như xong! Lúc đó kết cục nhiều lắm là còn lại mỗi mình Mạnh Hổ đơn thân độc mã chạy bán mạng!

Như vậy bây giờ gần như Mạnh Hổ và quân đoàn Mạnh Hổ chỉ còn lại có mỗi một con đường phía Bắc mà thôi, ra khỏi Hồ Khiếu quan theo sơn mạch phía Đông của Cực Thiên sơn tiến thẳng về phía Bắc. Bất quá con đường này thật sự không phải là một con đường tốt cho lắm, sườn Đông Cực Thiên sơn còn tương đối bằng phẳng, hành quân cũng dễ dàng, nhưng sau khi ra khỏi sơn mạch Cực Thiên sơn thì sao? Lúc ấy không phải quân đoàn Mạnh Hổ sẽ đối mặt với cánh quân yểm hộ của đế quốc Minh Nguyệt trấn thủ tại sơn đạo Thiên Lang quan sao?

Dĩ nhiên Mạnh Hổ cũng có thể chọn cách ở lại Hồ Khiếu quan, chờ sau khi trận hồng thủy kia rút đi liền băng ngang qua cả vùng đại bình nguyên Thanh Châu chạy thẳng về thành Hà Nguyên. Bất quá Mạnh Hổ tuyệt đối sẽ không chọn cách này, vô số lần kinh nghiệm chinh chiến sa trường đã cho hắn biết rằng, nếu muốn tìm được con đường sống giữa vòng vây trùng trùng của quân địch, vậy tuyệt đối không thể ở lại bất cứ nơi nào lâu quá ba ngày!

- Ôi...

Tất Đieu Tử lại thở dài, giọng buồn bã:

- Tướng quân, chuyện tới nước này chúng ta cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dọc theo sườn Đông Cực Thiên sơn hành quân về phía Bắc. Nhưng hết thảy chờ sau khi tới Quận Bắc rồi hãy nói, biết đâu cánh quân yểm hộ của đế quốc Minh Nguyệt trấn thủ Thiên Lang quan đã phụng mệnh rời khỏi đó cũng không chừng!

- Báo...

Tất Đieu Tử vừa dứt lời, phía trước đột nhiên vang lên một thanh âm như sấm nổ.

Bọn ba người Mạnh Hổ vội vàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một con chiến mã đang chạy trong vùng nước ngập mà đến, bốn vó tung bay làm cho bọt nước văng đầy,

Dưới ánh đuốc chiếu rọi phản xạ ánh sáng vô cùng đẹp mắt. Chỉ trong khoảnh khắc, kỵ sĩ kia cũng đã chạy tới trước mặt ba người, thân hình như thiết tháp của Hùng Bá Thiên từ trên lưng ngựa quăng mình nhảy xuống, quỳ xuống trước mặt Mạnh Hổ.

- Tướng quân, phía Đông Bắc phát hiện rất đông quân của đế quốc Minh Nguyệt. đang nhanh chóng tiến về hướng Hồ Khiếu quan!

- A?

- Cái gì?

Tất Đieu Tử và Cổ Vô Đạo nghe vậy thoáng chốc sắc mặt biến hẳn, hai người nhìn nhau, ai nấy đều thấy được nỗi tuyệt vọng toát ra trong mắt đối phương.

Chỉ có sắc mặt của Mạnh Hổ vẫn trấn định như thường, trầm giọng quát hỏi:

- Người nói cái gì? Phía Đông Bắc phát hiện rất đông quân của đế quốc Minh Nguyệt?

- Đúng vậy!

Hùng Bá Thiên gật mạnh đầu, giọng vô cùng ngưng trọng:

- Bởi vì trời tối nên không thể xem rõ nhân số là bao nhiêu, nhưng theo ty chức phỏng đoán, ít nhất phải có mười vạn người trở lên! Bởi vì trên khắp Ngũ Long lĩnh nơi nơi đều là đuốc, ít nhất cũng hàng vạn cây, cho nên ty chức kết luận binh lực quân địch ít nhất cũng phải mười vạn trở lên!

- Ngũ Long lĩnh?

Mạnh Hổ trầm giọng:

- Như vậy cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt kia chỉ còn cách Hồ Khiếu quan hai trăm dặm?
- Đúng vậy!

Hùng Bá Thiên đáp:

- Ty chức cũng vì tránh né trận hồng thuỷ đột ngột kia nên mới chạy lên Ngũ Long lĩnh, không ngờ trong lúc vô tình phát hiện ra cánh quân kia. Bất quá cho dù cánh quân kia hành quân gấp rút cả ngày lẫn đêm, ít nhất cũng phải bốn ngày sau mới tới Hồ Khiếu quan, bởi vì đường qua Ngũ Long lĩnh và Cực Thiên sơn cũng không thuận lợi hành quân...
- Bốn ngày? Bốn ngày sao?

Mạnh Hổ trầm ngâm trong chốc lát, sau đó quay đầu lại hỏi Cổ Vô Đạo:

- Lão Cổ, quân đoàn Sóc Châu của Yến Thập Tam và quân đoàn U Châu của Công Tôn Hạng còn cách Hồ Khiếu quan bao xa?

Cổ Vô Đạo lấy lại bình tĩnh đáp:

- Phỏng chừng trên dưới bốn trăm dặm, như vậy quân đoàn Sóc Châu của Yến Thập Tam khoảng ba ngày sau có thể tới đây. Còn quân đoàn U Châu của Công Tôn Hạng nhanh nhất cũng phải bốn ngày sau mới có thể chạy tới!
- Lợi hại, thật là lợi hại!

Mạnh Hổ gãi gãi đầu, lúng búng nói:

- Không ngờ tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia thật là lợi hại, tính toán thời gian chính xác đến như vậy, ba đường đại quân gần như cùng một lúc chạy tới Hồ Khiếu quan. Ha ha, lúc đó cả bọn giáp công, quân đoàn Mạnh Hổ của chúng ta sẽ trở thành ba ba trong rọ, đây là muốn một phen tiêu diệt chúng ta ngay tại Hồ Khiếu quan!
- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Cổ Vô Đạo đã kinh sợ tới mức xoay vòng vòng, giậm chân liên tục:

- Bây giờ phải làm sao?
- Làm sao bây giờ ư?

Mạnh Hổ gằn giọng:

- Được thôi, Thu Vũ Đường muốn một phen tiêu diệt quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta sao, vẫn còn kém lắm! Ba đường đại quân của địch hợp lại, muốn triển khai thế hợp vây chúng ta, chúng ta sẽ nghĩ cách tìm một khe hở giữa vòng vây của ba đường đại quân kia mà chui ra, lại xuất chiêu Hồi Mã thương, quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta sẽ đánh tới Tây Kinh lần nữa!
- Sao?
- A?

Tất Đâu Tử và Cổ Vô Đạo nghe vậy đồng thời biến sắc, hai người không ngờ Mạnh Hổ lại bộc phát ra ý nghĩ kỳ diệu như vậy, xuất ra quyết định điên cuồng kéo quân trở lại Tây Kinh. Bất quá suy nghĩ cẩn thận lại, mặc dù ý nghĩ này thoát nhĩ thì thấy điên cuồng, nhưng lại không kém phần kỳ diệu, kỳ diệu ở chỗ địch nhân tuyệt đối không thể nào ngờ được quân đoàn Mạnh Hổ lại có thể quay đầu tấn công trở lại Tây Kinh!

Mạnh Hổ cười gằn:

- Cái này kêu là xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị!

Tất Đâu Tử trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Nhưng vấn đề là làm cách nào có thể đi qua giữa hai đại quân đoàn Sóc Châu, U Châu? Nhất là quân đoàn Sóc Châu của Yến Thập Tam, đây chính là quân đoàn khinh kỵ binh, chẳng những hành động nhanh chóng, tới lui nhanh như gió, hơn nữa phạm vi hoạt động rất rộng. Quân ta muốn đi qua bọn chúng thần không hay quỷ không biết, gần như không có khả năng. Mà nếu như không có cách nào che giấu hành tung, như vậy lần kéo quân tập kích Tây Kinh này sẽ mất đi yếu tố bất ngờ, đến lúc đó quân đoàn Sóc Châu khinh kỵ binh của Yến Thập Tam nhất định sẽ như chó điên đuổi tới. Nếu là như vậy, đừng nói là tập kích Tây Kinh, e rằng muốn thoát thân cũng là chuyện khó!

- Vậy phải nghĩ biện pháp dẫn dụ quân đoàn Sóc Châu của Yến Thập Tam đi chỗ khác!

Mạnh Hổ hung hăng phấn khích, gằn giọng:

- Yến Thập Tam có khinh kỵ binh, quân đoàn Mạnh Hổ của chúng ta không phải không có khinh kỵ binh, kể từ khi gia nhập vào biên chế quân đoàn Mạnh Hổ đến nay, sư đoàn khinh kỵ binh của Mã Tứ Phong cũng chưa phát huy tác dụng gì đáng kể, lần này hẳn là cũng đã đến phiên!

Giọng Tất Điều Tử ngưng trọng:

- Tướng quân định dùng sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong dẫn dụ quân đoàn Sóc Châu của Yến Thập Tam sao? Nhưng binh lực hai bên chênh lệch quá xa, dù sao kỵ binh Sóc Châu cũng có tới bảy, tám vạn, binh lực gần như nhiều gấp bốn lần sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong. Hơn nữa nếu như Yến Thập Tam không mắc mưu chúng ta thì sao? Nếu như hắn chỉ phái ra một phần kỵ binh giăng co với sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong, binh lực còn lại vẫn tiến nhanh đến Hồ Khiếu quan để phong tỏa đường tới Tây Kinh của quân ta thì sao?

- Không thể có chuyện này!

Mạnh Hổ quả quyết:

- Bản tướng quân khẳng định Yến Thập Tam và Công Tôn Hạng tuyệt đối không dám chia binh ra!

Cổ Vô Đạo bên cạnh không hiểu bèn hỏi lại:

- Tại sao? Tại sao Yến Thập Tam và Công Tôn Hạng không dám chia binh?

- Nguyên nhân rất đơn giản

Mạnh Hổ nghiêm nghị đáp:

- Bởi vì bọn chúng sợ sẽ bị quân đoàn Mạnh Hổ đánh tan!

Tất Điều Tử lại hỏi:

- Cho dù là quân đoàn Sóc Châu của Yến Thập Tam bị dẫn dụ đi chỗ khác, nhưng còn quân đoàn U Châu của Công Tôn Hạng thì sao?

Mạnh Hổ đi tới đi lui vài bước, đột nhiên quay đầu lại hỏi Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo:

- Lão Tất, lão Cổ, các người còn nhớ lai lịch của sơn cốc mà chúng ta đã chôn giấu bảo tàng không?

- Dĩ nhiên nhớ rõ!

Cổ Vô Đạo đáp không cần suy nghĩ:

- Địa điểm chôn giấu bảo tàng là trong Bàn Long cốc ở Song Long sơn.

Trong đầu Tất Điều Tử cũng không khỏi hiện lên ngọn núi vô cùng hiểm trở và hạp cốc âm u sâu thẳm kia, lại còn khi ấy Mạnh Hổ nhìn hạp cốc nằm trong khu rừng rậm rạp đã thốt lên lời cảm khái: ‘Đây quả thật là một hạp cốc sâu thẳm kín đáo, nếu như mười vạn đại quân trốn trong đó e rằng cũng rất khó mà phát hiện!’

Lúc này Tất Điều Tử đã hiểu được ý đồ của Mạnh Hổ.

Tất Điều Tử đoán không sai, quả thật Mạnh Hổ định đem đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ trốn trong Bàn Long cốc.

Sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong dẫn dụ kỵ binh Sóc Châu của Yên Thập Tam, lại dùng kế che trời qua biển để gạt quân U Châu của Công Tôn Hạng. Chỉ chờ quân U Châu qua khỏi Bàn Long cốc, lúc ấy quân đoàn Mạnh Hổ đột nhiên từ trong Bàn Long cốc xuất hiện, kéo thẳng tới Tây Kinh!

Kế hoạch đã định, Mạnh Hổ và Tất Điều Tử, Cổ Vô Đạo trở về hành dinh bên trong Hổ Khiếu quan, cho người gọi Mã Tứ Phong tới.

Tiếng bước chân mạnh mẽ vang lên, thân hình to lớn của Mã Tứ Phong đã hiện ngang tiến vào hành dinh, ôm quyền thi lễ với Mạnh Hổ:

- Ty chúc tham kiến tướng quân!

Mạnh Hổ khoát tay, nghiêm nghị nói:

- Tướng quân Tứ Phong, bản tướng quân đối đãi với các tướng sĩ quân đoàn Bắc Phương các người như thế nào?

- Không cần phải nói!

Mã Tứ Phong đồng dạng đáp lời:

- Tướng quân đối đãi với các tướng sĩ quân đoàn Bắc Phương chúng ta cũng ngang như các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ. Mặc dù số kỳ trân dị bảo nọ là do các tướng sĩ quân đoàn Tây Bộ đoạt được, tướng quân cũng phân chia rất nhiều cho các tướng sĩ quân đoàn Bắc Phương chúng ta, chỉ tiếc thế cục bất lợi, số trân bảo này không có cách nào vận chuyển về đế quốc.

Mạnh Hổ nghiêm nghị:

- Chuyện khác thì bản tướng quân không dám cam đoan, chỉ cần người và các tướng sĩ quân đoàn Bắc Phương vẫn còn ở dưới trướng bản tướng quân, bản tướng quân nhất định vẫn đối đãi với các người không khác gì so với các tướng sĩ quân đoàn Tây Bộ. Bất quá hiện tại, trước mặt quân ta lâm vào cảnh khó khăn chưa từng có từ trước tới nay, chỉ cần bất cẩn một chút là có thể gặp họa diệt vong!

Mã Tứ Phong nghiêm nghị nói:

- Xin tướng quân nói rõ hơn!

Không đợi Mạnh Hổ lên tiếng, Tất Điều Tử đã đem thế cục nguy khốn mà hiện tại quân đoàn Mạnh Hổ gặp phải nói hết từ đầu tới đuôi cho Mã Tứ Phong. Mã Tứ Phong nghe hết đầu đuôi cũng không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, kinh hãi hỏi:

- Nói vậy thế cục mà quân ta gặp phải quả thật vô cùng khốn đốn, tướng quân cứ việc nói thẳng ra, muốn các tướng sĩ quân đoàn Bắc Phương chúng ta làm sao?

Mạnh Hổ nghiêm nghị nói:

- Tướng quân Tứ Phong, nếu như chỉ là hành động quân sự bình thường, bản tướng quân sẽ hạ lệnh trực tiếp. Nhưng tình hình lần này quá đặc thù, vì muốn đảm bảo cho đại quân đột phá vòng vây thuận lợi, sư đoàn khinh kỵ binh của người phải dẫn dụ cả quân đoàn Sóc Châu sang nơi khác. Đây là một trận đấu mà sự chênh lệch lực lượng kỵ binh giữa hai bên rất xa, chỉ bất cẩn một chút thôi là cả sư đoàn kỵ binh của người sẽ bị tiêu diệt toàn quân. Cho nên bản tướng quân phải hỏi ý kiến của người trước, nếu như người không muốn, bản tướng quân tuyệt đối không miễn cưỡng!

Dĩ nhiên nếu như Mã Tứ Phong không muốn, cho dù Mạnh Hổ có cưỡng cầu cũng không được.

Nhưng dù sao Mã Tứ Phong cũng là một quân nhân chuyên nghiệp, bình sinh thiên chức của hắn là chỉ biết tuân theo quân lệnh. Nếu như Trọng Sơn đã hạ lệnh cho sư đoàn số Bốn kỵ binh của hắn phối hợp hành động với quân đoàn Tây Bộ, như vậy Mã Tứ Phong hẳn phải nghe theo sự điều khiển của Mạnh Hổ, trước khi Trọng Sơn chưa giải trừ quân lệnh, hắn tuyệt đối sẽ phục tùng mệnh lệnh của Mạnh Hổ.

Mã Tứ Phong giọng hăng hái:

- Tướng quân nói gì vậy? Đều là quân nhân của đế quốc, các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ không sợ chết, chẳng lẽ các huynh đệ của quân đoàn Bắc Phương chúng ta sợ chết hay sao? Chưa nói Tổng đốc Trọng Sơn

đã hạ lệnh sư đoàn số Bốn chúng ta phối hợp hành động với quân đoàn Tây Bộ, như vậy sư đoàn số Bốn chúng ta sẽ hoàn toàn phục tùng sự điều khiển của tướng quân, cho đến khi nào Tổng đốc Trọng Sơn giải trừ quân lệnh mới thôi!

- Được, Mạnh Hổ ta không hề nhìn lầm người, Mã Tứ Phong người quả nhiên là một hảo hán tử đội trời đạp đất!

Mạnh Hổ tiến tới vỗ mạnh vào vai Mã Tứ Phong, nghiêm nghị nói:

- Những lời hoa mỹ vô nghĩa bản tướng quân không muốn nói, bản tướng quân chỉ nói một câu với người, một khi đại quân đột phá được vòng vây thuận lợi, bản tướng quân sẽ đích thân dẫn kỵ binh Vạn nhân tới tiếp ứng cho người, cho dù chết, bản tướng quân cũng sẽ chết chung với các tướng sĩ quân đoàn Bắc Phương các người!

- Đa tạ tướng quân ưu ái!

Mã Tứ Phong đồng dạc:

- Bây giờ xin tướng quân hạ lệnh!

Phía Tây Hồ Khiếu quan bốn trăm dặm, quân đoàn Sóc Châu của Yến Thập Tam và quân đoàn U Châu của Công Tôn Hạng đang đóng trên vùng bình nguyên hoang dã bên cạnh quan đạo.

Đêm khuya yên tĩnh, Yến Thập Tam đang chuẩn bị cởi giáp nghỉ ngơi đột nhiên bị một tràng tiếng bước chân dồn dập bên ngoài trường làm cho kinh động. Yến Thập Tam vội vàng ra khỏi trường xem thử, chỉ thấy Tổng đốc U Châu Công Tôn Hạng cùng vài tên cận vệ đang bước nhanh vào đại trại trung quân của quân Sóc Châu. Thấy chính là Tổng đốc U Châu Công Tôn Hạng, quân thủ vệ của đại trại trung quân không ngăn trở.

Yến Thập Tam bước tới hai bước, ôm quyền thi lễ:

- Công Tôn huynh đêm khuya đến đây có chuyện gì không?

Công Tôn Hạng không trả lời, đưa một phong thư khẩn cấp cho Yến Thập Tam, dáng vẻ vô cùng nghiêm trọng.

Yến Thập Tam vội vã đón lấy thư mở ra xem, sau khi xem xong không khỏi sắc mặt đại biến, thất thanh kêu lên:

- A, không ngờ Nguyệt vương điện hạ lại thật sự hạ lệnh đào Đại Nguyệt hồ, chuyện này sao có thể như vậy được?

Trong lòng Công Tôn Hạng vô cùng sầu khổ, nếu như nói hắn không hề có chút nào oán hận tuyệt đối là giả. Con hồng thủy của Đại Nguyệt hồ tràn xuống, không chỉ ngập có Trung Châu, còn có Dự Châu và U Châu. Bất quá Công Tôn Hạng cũng hiểu được rằng Thu Vũ Đường có khổ tâm, nếu như không hạ lệnh đào Đại Nguyệt hồ, chưa nói đến việc không có cách nào giải quyết đại quân chủ lực của đế quốc Quang Huy, chỉ sợ ngay cả quân đoàn Mạnh Hổ cũng không thể nào chống được!

Nếu như để cho đại quân xâm lấn của đế quốc Quang Huy chiếm lĩnh Thanh Châu, thêm vào Mạnh Hổ bắt được hoàng đế của đế quốc mang về, chẳng những uy tín của đế quốc Minh Nguyệt mất sạch, trên thế giới Trung Thổ, đế quốc Minh Nguyệt sẽ rơi vào thế hạ phong toàn diện so với đế quốc Quang Huy. Chỉ cần vài năm thôi, đế quốc Minh Nguyệt sẽ thật sự đi đến chỗ mất nước.

Hiểu được ngọn ngành, Yến Thập Tam mới thở dài một tiếng, cất tiếng khuyên nhủ với vẻ bất nhẫn:

- Công Tôn lão ca, Nguyệt vương điện hạ ra lệnh đào Đại Nguyệt hồ, e rằng trong lòng còn khó chịu hơn bất cứ ai. Nhưng những Tổng đốc như chúng ta đều hiểu được nỗi khổ tâm này, đó cũng là vì vận mệnh lâu dài của đế quốc, vì đế quốc, bất luận hy sinh lớn đến mức nào cũng là đáng giá!

- Đúng vậy!

Công Tôn Hạng gật đầu ngậm ngùi:

- Bởi vậy có thể thấy được Nguyệt vương diện hạ quyết tâm lớn đến mức nào, lần này thật sự là được ăn cả ngã về không, không tiếc gánh chịu người đời mắng chửi cũng phải cho nước ngập Thanh Châu để tuyệt đường chạy trốn của Mạnh Hổ. Cho nên chúng ta cũng phải cẩn thận, tuyệt đối không thể để Mạnh Hổ và bất cứ một tên binh sĩ nào của quân đoàn Mạnh Hổ yên lành rời khỏi đế quốc Minh Nguyệt của chúng ta!

Yến Thập Tam cau mày:

- Nhưng vấn đề lúc này là chúng ta không biết rõ ràng về quân đoàn Mạnh Hổ, thậm chí ngay cả phương hướng hành quân đại khái cũng không thể phán đoán chuẩn xác. Nếu như muốn đuổi theo giữ chân bọn chúng, sau đó chờ cho đại quân của Nguyệt vương diện hạ chạy tới hình thành thế hợp vây, chuyện này quả thật vô cùng khó khăn!

Mặc dù Yến Thập Tam có hơi khoa trương nhưng cũng không sai sự thật bao nhiêu.

Quân đoàn Mạnh Hổ ở Tây Kinh gần như không ở lại lâu, ngay ngày bắt sống được Thu Phong Kính đã lập tức rút lui.

Hơn nữa, sau khi quân đoàn Mạnh Hổ rút lui vẫn phong toả hành tung vô cùng nghiêm mật, vả lại lúc ấy vẫn còn rất nhiều tuyết chưa tan, quân đoàn Mạnh Hổ nhờ vào lợi thế của gậy và ván trượt, cho nên tốc độ hành quân vô cùng nhanh chóng. Vì vậy du kỵ binh thám báo của hai đại quân đoàn Sóc Châu và U Châu căn bản là không thể nào dò la được tin tức của quân đoàn Mạnh Hổ.

Thậm chí cho đến bây giờ, Yến Thập Tam và Công Tôn Hạng còn chưa biết rằng đường viện quân của Tư Đồ Duệ đã bị tiêu diệt toàn quân. Càng không biết rằng tối hôm qua quân đoàn Mạnh Hổ đã công chiếm được Hồ Khiếu quan, nếu như không phải vì hồng thuỷ cản đường, chỉ sợ trong lúc này quân đoàn Mạnh Hổ đã hành quân tới vùng đại bình nguyên của Thanh Châu.

Rốt cục Công Tôn Hạng cũng nhớ tới Tư Đồ Duệ, đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, vì sao quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ không có tin tức gì vậy?

- Phải đó!

Yến Thập Tam cũng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nếu người không nhắc, ta suýt chút nữa đã quên mất, trong lần kéo quân về cứu viện đế đô này, ngoại trừ hai đường đại quân của ta và người ra, còn có quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ. Hồ Khiếu quan bất quá chỉ cách Tây Kinh hơn năm trăm dặm, hơn nữa còn có quan đạo rộng rãi bằng phẳng thuận tiện cho việc hành quân, đúng ra quân Thanh Châu phải chạy tới đế đô trước ta và người mới phải!

Công Tôn Hạng cau mày:

- Tư Đồ Duệ tuyệt đối không phải là hạng người lơ là trách nhiệm, người nghĩ xem, có phải quân Thanh Châu đã xảy ra chuyện không?

Yến Thập Tam tỏ ra kinh hãi:

- Chẳng lẽ giữa đường đã bị quân đoàn Mạnh Hổ tiêu diệt rồi sao? Cho dù là bị quân đoàn Mạnh Hổ đánh cho tan tác, không lẽ cũng không có một chút tin tức nào sao? Với sự lão luyện của Tư Đồ Duệ và sự kiêu dũng thiện chiến của quân Thanh Châu, không lẽ quân đoàn Mạnh Hổ có thể nuốt chửng cả xương lẫn da của họ sao?

Công Tôn Hạng lắc đầu:

- Ta có một dự cảm không lành, nhất định Tư Đồ Duệ và quân Thanh Châu đã xảy ra chuyện!

- Báo...

Công Tôn Hạng vừa dứt lời, con trai thứ tư của Yến Thập Tam là Yến Lăng Vân đột ngột sải bước vào trước, gấp giọng nói:

- Phụ thân, có tin khẩn cấp từ đế đô!

- Tin khẩn cấp từ đế đô?

Yến Thập Tam bất chợt giật nảy mình, trầm giọng nói:

- Đưa đây cho ta!

Yến Lăng Vân vội đưa phong thư ra, Yến Thập Tam tiếp lấy đọc một hơi, sau khi đọc xong sắc mặt đại biến, thất thanh kêu lên:

- Chuyện này sao có thể như vậy được?

Sau khi hai đại quân đoàn Sóc Châu và U Châu chạy tới Tây Kinh, thành Tây Kinh đã nhanh chóng khôi phục lại trật tự vốn có. Mặc dù hoàng cung Minh Nguyệt đã bị hoả hoạn đốt cháy, hoàng đế bệ hạ và Tể tướng đại nhân cũng đã bị bắt làm tù binh, nhưng bá quan trong kinh phần lớn đều tránh thoát được trường họa kiếp này. Vì thế cho nên rất nhiều hoạt động của Tây Kinh đã bắt đầu triển khai trở lại bình thường, trong đó có cả hoạt động tình báo.

Phong thư khẩn này là do tên quan thủ ở Hồ Khiếu quan dùng bồ câu truyền thư truyền về đế đô trước khi Hồ Khiếu quan bị quân đoàn Mạnh Hồ công chiếm, sau đó tình báo ở đế đô đã cho khoái mã đưa tới tay Yến Thập Tam và Công Tôn Hạng. Nội dung trong thư không cần nói cũng biết là chuyện gì, đó là Hồ Khiếu quan đã bị quân đoàn Mạnh Hồ công chiếm!

180. Chương 186: Chuyển Biên Bất Ngờ, Thắng Trận Thứ Tư (trung)

- Yến lão ca, có chuyện gì vậy?

Yến Thập Tam thở ra một hơi thật dài, cầm phong thư trong tay đưa cho Công Tôn Hạng:

- Người tự xem đi!

Sau khi Công Tôn Hạng đọc xong phong thư, dáng vẻ cũng giống hệt như Yến Thập Tam, sắc mặt thoáng chốc đại biến:

- Chuyện này có thật không? Trước sau chỉ có không tới bốn ngày, nhưng quân đoàn Mạnh Hồ của tên Mạnh Hồ kia chẳng những đã từ Tây Kinh chạy thẳng về phía Đông hơn năm trăm dặm đánh tới Hồ Khiếu quan, mà còn làm lên một chiến công oanh liệt, chiếm được toà hùnh quan này, quả thật là không dám tưởng tượng!

Hồ Khiếu quan là một toà hùnh quan ở phía Đông của Trung Châu, là bức bình phong cuối cùng ở phía Đông đế đô, ở đế quốc Minh Nguyệt được xưng là hùnh quan không thể công phá, bởi vì kể từ khi đế quốc Minh Nguyệt dựng nước cho tới nay, toà hùnh quan này vẫn chưa từng bị công hãm lần nào. Nhị hoàng tử Mông Diễn của đế quốc Quang Huy suất lĩnh ba mươi đại quân tinh nhuệ tấn công mãnh liệt hơn ba tháng, nhưng thủy chung vẫn không thể nào chiếm được. Toà hùnh quan chưa từng bị công hãm này không ngờ lại bị quân đoàn Mạnh Hồ chiếm được!

Quân đoàn Mạnh Hồ, chính là quân đoàn Mạnh Hồ!

Trung Châu chưa bao giờ bị quân địch của nước khác giày xéo vừa bị quân đoàn Mạnh Hồ giày xéo, đế đô Tây Kinh chưa bao giờ bị tàn phá vừa bị quân đoàn Mạnh Hồ tàn phá, Hồ Khiếu quan chưa từng bị công hãm vừa bị quân đoàn Mạnh Hồ công hãm! Tên Mạnh Hồ này thật là đáng chết, quân đoàn Mạnh Hồ này thật là tàn ác, bọn chúng còn muốn giày xéo tinh thần của người đế quốc Minh Nguyệt, muốn chà đạp lên tôn nghiêm của người đế quốc Minh Nguyệt như thế nào nữa?

Yến Thập Tam ngậm ngùi thở dài:

- Xem ra lão ca ngươi đoán không sai, viện quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ quá nửa là đã gặp chuyện chẳng lành, nếu không sao đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì?

- Phụ thân!

Yến Thập Tam còn chưa dứt lời, con trai lớn là Yến Thập Tứ bước nhanh vào trong trường, ôm quyền bẩm báo:

- Ở một khu đất trũng cách đây hơn ba mươi dặm phát hiện ra rất nhiều thi hài của quân Thanh Châu được chôn cất chỉnh tề, có chừng bảy, tám ngàn thi thể. Trong đó có một thi thể còn được quân địch liệm trong quan tài bằng gỗ, xem tướng mạo chính là Tư Đồ lão tướng quân, hài nhi đã cho người vận chuyển quan tài về đây!

- Ôi...

Công Tôn Hạng nghe vậy thở dài một tiếng, giọng thê lương:

- Tư Đồ Duệ cả đời sống trên lưng ngựa, thân trải trăm trận, bình sinh hiếm khi thất bại. nhưng kể từ khi đối đầu với tên Mạnh Hổ kia thì thất bại liên tiếp, lần này kết cục người chết quân tan, càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng....

Yến Thập Tam cũng thở dài:

- Tên Mạnh Hổ này quả thật danh bất hư truyền, ta và lão huynh đệ ngươi cũng phải cẩn thận hơn mới được!

Yến Lăng Vân đứng bên cạnh tự này giờ không nói gì, lúc này đột ngột cất tiếng:

- Phụ thân, quân đoàn Mạnh Hổ có thể đánh tan tác quân Thanh Châu của Tư Đồ lão tướng quân quả thật làm cho người ta khiếp sợ, có thể công hãm toà hùng quan chưa từng bị công hãm lần nào càng ngoài dự đoán của mọi người. Thế nhưng bây giờ, kết quả này đối với quân đoàn Mạnh Hổ chưa chắc là tốt đẹp!

- Sao?

Yến Thập Tam ngoảnh đầu hỏi lại:

- Người nói những lời này là có ý gì?

Yến Lăng Vân bước đến trước bàn, chỉ vào bản đồ trên bàn rồi nói tiếp:

- Phụ thân, Công Tôn thúc phụ, đại ca các người hãy nhìn đây, Mạnh Hổ suất lĩnh quân đoàn Mạnh Hổ bất ngờ công chiếm Hồ Khiếu quan, chính là muốn ra khỏi Hồ Khiếu quan chạy tiếp về hướng Đông để bắt liên lạc với đại quân chủ lực của Mông Diễn ở Thanh Châu, hoặc là phối hợp với cánh quân đường Nam của Trọng Sơn. Thế nhưng bây giờ Nguyệt vương điện hạ đã ra lệnh đào Đại Nguyệt hồ, cả Thanh Châu và các châu ở bờ Nam sông Thông Thiên đã trở thành biển nước. Hiện tại quân đoàn Mạnh Hổ công chiếm Hồ Khiếu quan, nhưng khó có thể tiến về phía Đông thêm nữa bước!

- Đúng vậy!

Công Tôn Hạng tỏ ra phấn khởi:

- Vì sao chúng ta lại quên mất cả Thanh Châu giờ đây đã trở thành biển nước?

- Không phải chỉ có như vậy mà thôi!

Yến Lăng Vân nói tiếp:

- Nếu phụ thân và Công Tôn thúc thúc suất lĩnh hai đại quân đoàn Sóc Châu và U Châu tiến nhanh về hướng Đông, sẽ có cơ hội chặn quân đoàn Mạnh Hổ lại ở Hồ Khiếu quan. Đến lúc đó chỉ cần đại quân chủ lực của Nguyệt vương điện hạ dọc theo sơn mạch của Cực Thiên sơn xuôi Nam, hai đường đại quân sẽ có thể vây chặt khốn quân đoàn Mạnh Hổ trong Hồ Khiếu quan, hình thành thế giáp công hai mặt Đông Tây, lúc đó con mãnh hổ kia sẽ trở thành ba ba trong rọ!

- Hay!

Công Tôn Hạng nghe xong vỗ đùi khen hay, lớn tiếng nói:

- Hiện diệt phân tích như vậy rất là rõ ràng thông suốt, Yến lão ca, chuyện quân khẩn cấp không thể trì hoãn một giây nào, hay là ta và người cả đêm nhổ trại lập tức hành quân?

- Cũng tốt!

Yến Thập Tam vui vẻ nói:

- Quyết định như vậy đi!

- Ha ha, cáo từ!

Công Tôn Hạng dứt lời xoay người rời khỏi, lúc sắp ra khỏi trường bỗng nhiên quay đầu lại nói với Yến Thập Tam:

- Yến lão ca, người ta thường nói Sóc Châu Ngũ Hổ ai ai cũng là anh hùng, lão đệ ta cũng không tin tưởng lắm. Nhưng hôm nay phải tin rằng mười ba đứa con không ra gì của Công Tôn gia nếu như so sánh với năm người con trai của lão ca người, quả thật còn kém rất xa!

Yến Thập Tam không khỏi đắc ý trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra khiêm tốn:

- Công Tôn huynh quá khiêm nhường rồi, ha ha!

Trên Ngũ Long linh, đại doanh của đế quốc Minh Nguyệt.

Bởi vì nước ngập mênh mông bao phủ cả vùng đại bình nguyên Thanh Châu, cho nên đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường chỉ có thể đi bằng đường núi mà thôi. Đường núi vốn gập ghềnh hiểm trở, đại quân đi qua đó khó khăn như thế nào cũng có thể tưởng tượng được, nhất là trong quân có rất nhiều lương thảo quân nhu, lúc đi qua những khe sâu trên núi còn phải làm cầu mới có thể qua được, cho nên tốc độ hành quân vô cùng chậm chạp.

Trong đại trường, Thu Vũ Đường đang ngồi nhìn tám bản đồ trước mặt đến gần người ra, trong đôi mắt sáng ngời tràn ngập vẻ lo âu.

Thế cục hiện tại thật là vô cùng hung hiểm đối với đế quốc Minh Nguyệt, nhất là quân đoàn Mạnh Hổ của Mạnh Hổ chỉ đánh một trận đã chiếm được đế đô lại còn bắt sống cả hoàng đế của đế quốc. Chuyện này như một nhát dao đâm thẳng vào trái tim của đế quốc Minh Nguyệt khổng lồ, cho dù Thu Vũ Đường có tài năng xoay trời chuyển đất nhưng lúc này cũng cảm thấy vô kế khả thi.

Chuyện làm cho Thu Vũ Đường cảm thấy buồn lo không chỉ có mỗi mình quân đoàn Mạnh Hổ.

Mặc dù quân đoàn Mạnh Hổ hung tàn, nhưng cũng có một ngày bọn chúng sẽ rời khỏi đế quốc, vết thương mà bọn chúng gây ra cho đế quốc rồi cũng sẽ có một ngày khép miệng. Chuyện làm Thu Vũ Đường thật sự lo lắng là làm thế nào để thu dọn cục diện vô cùng rối rắm sau chiến tranh, và làm sao có thể chống đỡ đế quốc Quang Huy hùng mạnh ở phía Đông trong điều kiện quốc lực đã suy yếu rất nhiều?

Trận hồng thủy cuộn cuộn của Đại Nguyệt hồ đã làm cho cả Thanh Châu hoá thành biển nước, Dự Châu và U Châu ở cuối nguồn sông Thông Thiên cũng bị tổn thất nặng nề, đến lúc đó đế quốc lấy gì để cứu tế cho mấy trăm vạn dân khó khăn? Bỏ mặc cho bọn họ chết đói hay sao? Nếu quả thật là như vậy, e rằng dân chúng của ba châu ấy sẽ nổi lên khởi nghĩa, cơ sở thống trị của đế quốc cũng sẽ bị lung lay rất mạnh, có lẽ không cần đế quốc Quang Huy sang xâm lấn, nền thống trị đế quốc của Thu gia cũng sẽ đến lúc cáo chung.

Trừ ra mấy trăm vạn dân khó khăn ở ba châu ấy, việc khó giải quyết hơn nữa là làm thế nào để chống lại láng giềng đế quốc Quang Huy hùng mạnh!

Sau khi trải qua ba trường hạo kiếp loạn Thất vương, đại quân xâm lấn của đế quốc Quang Huy và quân đoàn Mạnh Hổ giày xéo Trung Châu, quốc lực và quân lực của đế quốc Minh Nguyệt đã suy yếu tới cực điểm, danh tiếng và địa vị trên thế giới Trung Thổ cũng hạ xuống đến mức thấp nhất. Từ nay về sau e rằng những nước nhỏ ở phương Nam của thế giới Trung Thổ cũng dám làm khó làm dễ đế quốc Minh Nguyệt!

Mặt khác, Yến gia ở Sóc Châu trên miền Bắc cũng là một nhân tố làm cho Thu Vũ Đường cảm thấy không yên lòng. Thế lực của Yến gia ở Sóc Châu quá hùng mạnh, nếu như quốc lực của đế quốc vẫn còn mạnh như lúc bình thường, dĩ nhiên đó cũng không phải là vấn đề gì lớn lao cho lắm. Nhưng hiện tại đế quốc đang suy yếu, sự khống chế của chính quyền trung ương đối với các thế lực ở các châu đã yếu đi rất nhiều, dưới tình hình như vậy, rất khó bảo đảm rằng Yến gia sẽ không nảy sinh ý nghĩ manh động.

Bất quá cũng may những vấn đề này còn chưa khẩn cấp đến mức phải đưa ra nghị sự hàng ngày, hiện tại vấn đề khẩn cấp nhất mà Thu Vũ Đường phải đối mặt chính là quân đoàn Mạnh Hổ của Mạnh Hổ, hết

thấy chờ đến sau khi dẹp yên quân đoàn Mãnh Hổ rồi hãy nói. Quân đoàn Mãnh Hổ vừa bắt đầu đã bôn ba ngàn dặm đường trường tập kích để đồ đạc thủ, làm tổn thương nặng nề đến quốc uy và quân uy của đế quốc Minh Nguyệt. Nếu như Thu Vũ Đường không đánh vài trận thắng hào hùng, vẫn hỏi lại phần nào thể diện cho đế quốc Minh Nguyệt, e rằng sau này quân của đế quốc Minh Nguyệt nghe tới danh tiếng của quân đoàn Mãnh Hổ sẽ kinh tâm táng đởm!

- Báo...

Ngoài trường đột nhiên vang lên thanh âm của Tổng đốc Tịnh Châu Thác Bạt Thọ.

Thân thể mềm mại của Thu Vũ Đường khẽ run lên, đáp:

- Vào đây!

Màn trường vén lên, Thác Bạt Thọ sải bước vào trong trường, ôm quyền thi lễ:

- Tham kiến điện hạ!

Thu Vũ Đường khoát tay, giọng trong trẻo:

- Có tin tức gì về đại quân chủ lực của Mông Diễn hay không?

- Đã có tin tức!

Thác Bạt Thọ gật đầu:

- Không ngờ lần này Mông Diễn và đại quân của đế quốc Quang Huy phản ứng rất nhanh, trực tiếp phát động tấn công Thiên Kỳ cương. Vừa nhận được tin khẩn báo của Tổng đốc Diêu Trường, quân Vân Châu ở lại phòng thủ Thiên Kỳ cương đã bị quân tiên phong của đại quân Mông Diễn đánh tan. Bất quá đại quân chủ lực của Mông Diễn không thể chạy khỏi vùng đại bình nguyên Thanh Châu kịp thời, cho nên đã bị tiêu diệt toàn quân bởi cơn hồng thủy ngập trời!

Thu Vũ Đường gật đầu, lại hỏi:

- Có bao nhiêu quân của đế quốc Quang Huy may mắn thoát khỏi trận hồng thủy?

Thác Bạt Thọ nói:

- Diêu Trường báo rằng binh lực công chiếm Thiên Kỳ cương không tới một sư đoàn, ước chừng còn lại khoảng hai vạn người.

Thu Vũ Đường lại nói:

- Cánh quân đường Nam của Trọng Sơn không có tin tức gì sao?

Thác Bạt Thọ đáp:

- Tạm thời vẫn chưa có tin tức, bất quá lúc trận hồng thủy đổ xuống, cánh quân đường Nam của Trọng Sơn vẫn còn ở trung tâm của vùng đại bình nguyên Thanh Châu, cách Thiên Kỳ cương chừng trăm dặm, có muốn trốn cũng không có chỗ trốn. Cho nên tỳ chức đoán rằng cánh quân đường Nam của Trọng Sơn quá nửa phần cũng đã bị tiêu diệt toàn quân.

Thu Vũ Đường hơi giãn đôi mày thanh tú, lại dặn dò:

- Đưa tin cho Tiêu Thành Đống, bảo quân đoàn Thủy sư của hắn tăng cường tuần tra trên mặt nước, nhất định phải xác định thật chính xác hành tung của cánh quân đường Nam của Trọng Sơn, tuyệt đối không thể để cho bọn chúng có cơ may sống sót. Mặt khác, bảo đám tàn binh Vân Châu của Diêu Trường tổ chức ngăn đường chạy trốn lên phía Bắc của tàn quân Mông Diễn.

- Dạ!

Thác Bạt Thọ đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Suy nghĩ một chút, Thu Vũ Đường liền cảm thấy yên tâm, lại bảo thị nữ tâm phúc Thu Ưc Nhu tìm Tiêu Lăng tới, bảo hắn rút ra binh lực hai sư đoàn trong quân đoàn cận vệ quay lại Thiên Kỳ cương, hợp cùng

quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đống và đám tàn binh Vân Châu của Diêu Trường vây khốn hai vạn tàn binh của Mông Diễn, chờ Thu Vũ Đường thu thập xong Mạnh Hổ sẽ quay lại thu thập nốt Mông Diễn.

Xem ra thế cục phát sinh biến hoá cho đến hiện tại, Mông Diễn không còn là mối uy hiếp chủ yếu đối với đế quốc Minh Nguyệt nữa, hiện tại mối uy hiếp chủ yếu chính là quân đoàn Mạnh Hổ của Mạnh Hổ. Nếu như không mau chóng tiêu diệt quân đoàn Mạnh Hổ tại Trung Châu, không khéo Trung Châu thậm chí cả đế quốc sẽ bị nó đánh cho tan nát.

Phía Tây Hồ Khiếu quan hai trăm dặm.

Bảy vạn khinh kỵ binh của quân đoàn Sóc Châu đang tiến quân cuộn cuộn trên quan đạo rộng rãi lót đá xanh thẳng về hướng Đông, hai bên quan đạo là vùng bình nguyên trống trải. Phía sau là năm vạn trọng trang bộ binh của quân đoàn U Châu còn có tất cả các xe lương thảo quân nhu đang nhanh chóng hành quân. Chỉ thấy nơi nơi đều là đầu người nhấp nhô, nơi nơi đều thấy cờ bay phấp phới.

Vốn quân đoàn Sóc Châu có tám vạn khinh kỵ binh, quân đoàn U Châu cũng vốn có sáu vạn trọng trang bộ binh. Bất quá sau khi chạy tới Tây Kinh, Yến Thập Tam và Công Tôn Hạng mỗi người đều để lại một vạn quân để giúp đỡ bảo vệ đế đô. Coi như là hai người vô cùng cẩn thận, đổi lại là người khác có lẽ sẽ không để lại nhiều quân như vậy, nhiều nhất chỉ để lại năm ba ngàn người tượng trưng mà thôi.

Tất nhiên, quân đoàn Mạnh Hổ đã công hãm Tây Kinh rồi bỏ đi, hoàng cung cũng đã bị đốt trụi, phần lớn kỳ trân dị bảo bên trong hoàng cung cũng đã bị cướp đi phần lớn, không ai cho rằng quân đoàn Mạnh Hổ còn có thể quay đầu lại tấn công đế đô. Huống chi hai đại quân đoàn Sóc Châu và U Châu đuổi theo sát gót quân đoàn Mạnh Hổ về phía Đông, không thể nào có khả năng quân đoàn Mạnh Hổ sẽ quay đầu trở lại.

Du kỵ binh thám báo của hai đại quân đoàn tung ra khắp nơi cũng không phải kẻ đui mù, càng không phải kẻ ngu, há có thể để cho quân đoàn Mạnh Hổ tự tung tự tác hay sao?

Ánh thái dương đã lên cao, mặc dù chưa tới mùa hè, cũng đã bắt đầu hơi nóng bức, Công Tôn Hạng đang cầm túi nước uống ừng ực, bên tai đột nhiên truyền đến một tràng tiếng vó ngựa dồn dập. Công Tôn Hạng vội để túi nước xuống quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Yến Thập Tam cùng mười mấy tên tướng sĩ của quân đoàn Sóc Châu đang giục ngựa chạy nhanh về phía hắn.

181. Chương 187: Chuyển Biến Bất Ngờ, Thắng Trận Thứ Tư (hạ)

- Công Tôn huynh, khoái mã vừa báo về, cách đây hơn ba mươi dặm về phía Đông Bắc phát hiện ra rất đông kỵ binh quân địch. Bởi vì quân địch quá đông, cho nên thám báo của ta không dám tới quá gần, không thể nào xác định được binh lực cụ thể của địch, nhưng phỏng chừng thì ít nhất cũng phải có tới hai vạn kỵ binh.

- Hai vạn kỵ binh?!

Công Tôn Hạng biến sắc:

- Căn cứ vào tin tức tình báo của Diêu Trường và tàn binh Vân Châu báo lại, trong quân đoàn Mạnh Hổ quả thật có một sư đoàn khinh kỵ binh của quân đoàn Bắc Phương. Xem ra hơn hai vạn kỵ binh này chính là sư đoàn khinh kỵ binh kia, bất quá Mạnh Hổ điều động sư đoàn khinh kỵ binh này tới đây là muốn làm gì?

Yến Thập Tam trầm giọng:

- Không ngoài hai khả năng, thứ nhất là muốn dẫn dụ chúng ta, tạo cơ hội và không gian cho đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ ở Hồ Khiếu quan đột phá vòng vây chạy trốn. Khả năng thứ hai là Mạnh Hổ đã suất lĩnh đại quân trốn khỏi Hồ Khiếu quan, nhưng nếu là khả năng này, như vậy bộ binh chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ có lẽ cũng ở cách đó không xa.

Công Tôn Hạng trầm ngâm:

- Không cần biết là khả năng nào, chúng ta cũng không thể dễ dàng buông tha cho sư đoàn khinh kỵ binh kia. Theo như giọng điệu của Nguyệt vương điện hạ trong tin cấp báo cho hai người chúng ta mà phán đoán, nàng nhất định bắt cho bằng được quân đoàn Mãnh Hổ, tuyệt đối không muốn bắt cứ một người nào trong quân đoàn Mãnh Hổ trốn thoát mà sống sót, cho nên chúng ta tuyệt đối không thể buông tha bất cứ tên địch nào!

Yến Thập Tam nghiêm nghị nói:

- Nếu là như vậy, hiện tại ta và người phải chia quân ra, bắt quá quân đoàn U Châu hiện tại binh lực chỉ còn có năm vạn, nếu như bất ngờ gặp phải đại quân chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ rất có thể sẽ rơi vào thế hạ phong. Cho nên ta muốn rút ra hai vạn kỵ binh trong quân đoàn Sóc Châu phối hợp tác chiến với quân đoàn U Châu, còn lại năm vạn khinh kỵ binh đối phó với sư đoàn khinh kỵ binh của Mãnh Hổ vẫn còn thừa sức!

Công Tôn Hạng lắc đầu:

- Không được, mặc dù binh lực của quân đoàn U Châu không nhiều lắm, nhưng đều là trọng trang bộ binh, cho dù có lọt vào ổ phục kích tấn công của quân đoàn Mãnh Hổ cũng có thể tự bảo vệ, có hai vạn khinh kỵ binh của Yến lão ca người hay không cũng không khác nhau bao nhiêu. Nhưng quân đoàn Sóc Châu của lão ca người đều là khinh kỵ binh, một khi lọt vào giáp công của khinh kỵ binh và bộ binh của quân đoàn Mãnh Hổ, cục diện sẽ vô cùng hung hiểm, thêm hai vạn khinh kỵ binh sẽ thêm được vài phần thắng.

Sự lo lắng của Công Tôn Hạng rất có lý, cho nên Yến Thập Tam cũng không khẳng định ý kiến của mình.

Rất nhanh, khinh kỵ binh của quân đoàn Sóc Châu khắp nơi bắt đầu rẽ về hướng Bắc, ngày càng cách xa quân đoàn U Châu vẫn đang hành quân trên quan đạo. Quân đoàn U Châu của Công Tôn Hạng vẫn y như cũ tiếp tục thẳng tiến về hướng Đông, bắt quá du kỵ binh thám báo của hai đại quân đoàn phải ra càng dày đặc hơn trước, phạm vi lục soát cũng đã mở rộng ra đến hơn hai trăm dặm.

Bên trong Bàn Long cốc là rừng rậm rất dày, sương phủ mang mang.

Mãnh Hổ, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo cùng đám tướng lĩnh cao cấp Chiến Ứng đi lên một ngọn núi cô độc bên trong sơn cốc. Đứng trên ngọn núi nhìn xuống, chỉ thấy bốn bề sương mù bao phủ, phẳng phất như đang lạc vào một biển mây mờ mịt, phía xa xa chính là Song Long sơn hiểm trở. Sáu vạn đại quân của quân đoàn Mãnh Hổ giờ phút này đang ẩn nấp giữa biển sương mù mang mang trong Bàn Long cốc.

Lấy tay che trán nhìn xa xa một vòng, Mãnh Hổ đột nhiên quay đầu lại hỏi:

- Chiến Ứng, dấu vết hành quân vào cốc đã tiêu trừ sạch sẽ chưa?

Chiến Ứng nghiêm nghị đáp:

- Xin tướng quân yên tâm, ty chức đã cẩn thận kiểm tra từng bụi cây ngọn cỏ, tất cả dấu vết hành quân cũng đã nguy trang qua một lần nữa, tuyệt đối không để lại bất cứ sơ hở nào.

Tất Điều Tử bên cạnh cũng lên tiếng:

- Tướng quân không cần phải lo lắng, cho dù ngẫu nhiên để lại dấu vết, quân thám báo của quân đoàn U Châu cũng chỉ nghĩ rằng là do dã thú trong cốc để lại mà thôi, tuyệt đối sẽ không nghĩ rằng do quân ta để lại.

Tất Điều Tử vừa dứt lời, phía sau mọi người đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, ai nấy đều vội quay đầu nhìn lại, Trương Hưng Bá đã dẫn một đội cận vệ quân sải bước lên núi, gấp giọng bẩm báo:

- Tướng quân, thám mã của ta vừa báo về, quân đoàn U Châu của Công Tôn Hạng đã đến quan đạo bên ngoài Bàn Long cốc!

- Sao?

Mãnh Hổ hơi kinh hãi:

- Công Tôn Hạng có cho thám báo vào lục soát bên trong Bàn Long cốc hay không?

- Có!

Trương Hưng Bá gật đầu:

- Bất quá quân thám báo U Châu không đi quá sâu vào trong cốc, chỉ xem xét qua loa bên ngoài rồi bỏ đi.

- Quả nhiên không ra ngoài sở liệu của tướng quân!

Cổ Vô Đạo hết lời khen ngợi:

- Tên gốc Công Tôn Hạng kia không thể nào ngờ được quân ta lại ẩn nấp bên trong Bàn Long cốc.

Tất Đieu Tử lắc đầu, cao giọng nói:

- Lão Cổ người sai lầm rồi, Công Tôn Hạng không phải là người ngu ngốc, sợ dĩ hấn không phải thám báo xâm nhập sâu vào trong cốc lục soát, là vì hấn cho rằng không cần thiết. Bởi vì từ trước tới nay trên thế giới Trung Thổ vẫn chưa từng có ai có thể đem đại quân một quân đoàn ẩn nấp mà không để lại dấu vết!

- Đúng vậy!

Cổ Vô Đạo không nhận được quay đầu lại nhìn Mạnh Hổ, gương mặt nóng lên:

- Cũng chỉ có tướng quân mới có được quyết tâm đến mức này, nếu đổi lại là người khác cầm quân nhất định không thể nào làm được!

Mạnh Hổ khoát tay:

- Nếu đổi là người khác cầm quân không phải là làm không được, mà là hấn sẽ không nghĩ tới chuyện này, cho dù có nghĩ tới cũng không dám làm. Bởi vì muốn che giấu hành tung một quân đoàn cũng không phải là chuyện dễ dàng, chỉ cần sơ xuất một chút sẽ lộ ra sơ hở, mà một khi địch nhân phát hiện ra sơ hở, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng.

- Đúng vậy!

Tất Đieu Tử nghiêm nghị gật đầu tỏ vẻ tán thành:

- Đây chính là một trận đánh cuộc, nếu như thắng cuộc, quân ta sẽ thoát khỏi vòng vây truy sát của địch, nếu như thua cuộc, Công Tôn Hạng chỉ cần cho quân ngăn cản ở cửa cốc, quân ta không còn đường nào trốn, chờ đến khi đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường chạy tới, kết cục không tránh khỏi bị tiêu diệt toàn quân!

- Hừ hừ!

Mạnh Hổ cười gằn:

- Hãy chờ xem!

Trên quan đạo rộng rãi ngang qua cửa Bàn Long cốc.

Một tên quân thám báo giục ngựa chạy vội tới trước chiến xa của Công Tôn Hạng ôm quyền bẩm báo:

- Tổng đốc đại nhân, thám báo của ta xâm nhập sâu vào trong cốc mười dặm không phát hiện bất cứ chuyện gì khả nghi.

- Biết rồi!

Công Tôn Hạng khoát khoát tay, cao giọng truyền lệnh:

- Truyền quân thám báo rút lui khỏi Bàn Long cốc không cần tiếp tục lục soát nữa!

Tên quân thám báo đáp lời lĩnh mệnh mà đi. Con trai lớn của Công Tôn Hạng là Công Tôn Ngao giục ngựa đuổi theo chiến xa đột nhiên cất tiếng:

- Phụ thân, Bàn Long cốc sâu đến hai mươi dặm, vì sao chỉ lục soát mười dặm mà không lục soát sâu hơn nữa?

- Bởi vì không cần thiết!

Công Tôn Hạng ngừng một chút, lại tiếp tục kiên nhẫn giải thích:

- Trong Bàn Long cốc rừng rậm âm u, không người lui tới, muốn tiến hành lục soát hoàn toàn Bàn Long cốc thì quá lãng phí thời gian. Mà hiện tại nhiệm vụ của quân ta là phải khẩn cấp chạy tới Hồ Khiếu quan, phong tỏa quân đoàn Mãnh Hồ của Mạnh Hồ bên trong Hồ Khiếu quan, cho nên chúng ta không thể nào trì hoãn.

Công Tôn Ngao suy nghĩ một chút lại nói:

- Phụ thân, đại quân cứ việc tiếp tục hành quân, nhưng để lại một liên đội lục soát Bàn Long cốc cho cẩn thận thì cũng không ảnh hưởng gì! Hải nhi lo rằng vạn nhất quân đoàn Mãnh Hồ của Mạnh Hồ ẩn nấp bên trong Bàn Long cốc, chúng ta bỏ qua như vậy chẳng phải là để cho bọn chúng chạy thoát hay sao?

- Ha ha ha, Ngao nhi người vẫn còn non kém lắm!

Công Tôn Hạng cười to:

- Mạnh Hồ dám đem quân đoàn Mãnh Hồ của hắn trốn trong Bàn Long cốc hay sao? Người có biết địa hình của Bàn Long cốc ra sao không?

- Địa hình?

Công Tôn Ngao ngắt người ra giấy lát, hốt nhiên tỉnh ngộ:

- Bàn Long cốc là tuyệt cốc?

- Đúng vậy!

Công Tôn Hạng trầm giọng:

- Bàn Long cốc là tuyệt cốc, nếu như Mạnh Hồ dám đem quân đoàn Mãnh Hồ của hắn trốn trong Bàn Long cốc chẳng phải là tự đưa thân mình vào trong tuyệt cảnh sao? Quân ta chỉ cần ngăn chặn ở cửa cốc, mười vạn đại quân của hắn có chấp cánh cũng khó thoát, chỉ cần Mạnh Hồ không phải là một tên ngu ngốc nhất định sẽ không làm chuyện không có tính toán như vậy! Huống chi quân đoàn Mãnh Hồ có tới mười vạn đại quân chứ không phải chỉ có năm ba ngàn người, một cánh quân khổng lồ như vậy muốn ẩn thân trong cốc làm thế nào cũng không tránh khỏi để lại một ít dấu vết sơ hở. Nhưng vừa rồi không phải quân thám báo đã lục soát trong cốc mười dặm nhưng không thấy gì đó sao, chuyện này chứng tỏ cái gì?

Công Tôn Ngao nghiêm nghị đáp:

- Chứng tỏ rằng trong Bàn Long cốc tuyệt đối không có đại quân ẩn nấp!

- Chuyện này thì đúng!

Công Tôn Hạng lớn tiếng:

- Vậy chúng ta không cần lãng phí thời gian ở nơi đây!

- Báo...

Công Tôn Hạng vừa dứt lời, một tên quân thám báo giục ngựa nhanh chóng chạy tới, vừa tới trước chiến xa Công Tôn Hạng liền thẳng ngựa lại, cao giọng bẩm báo:

- Tổng đốc đại nhân, Tổng đốc Yến Thập Tam cho khoái mã cấp báo, quân đoàn Sóc Châu chạm mặt sư đoàn khinh kỵ binh của đế quốc Quang Huy ở Thập Tự pha, hai phe đang chiến đấu với nhau kịch liệt!

Công Tôn Hạng vội hỏi:

- Chung quanh Thập Tự pha có phát hiện ra bộ binh chủ lực của quân đoàn Mãnh Hồ hay không?

- Không thấy!

Tên quân thám báo đáp:

- Yến Tổng đốc nói, trong vòng trăm dặm chung quanh Thập Tự pha không phát hiện ra bộ binh chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ.

- Nghe rõ chưa!

Công Tôn Hạng quay đầu lại nói với Công Tôn Ngao:

- Ngao nhi người nghe thấy chưa, trong vòng trăm dặm chung quanh Thập Tự pha không phát hiện ra bộ binh chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ, chuyện này có nghĩa gì? Có nghĩa là bộ binh chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ còn đang ở Hổ Khiếu quan, con mãnh hổ kia có lẽ đang chờ hồng thủy ở phía Đông Hổ Khiếu quan rút đi, sau đó mới tiếp tục chạy trốn về phía Đông. Ha ha ha...

Dứt tiếng cười, Công Tôn Hạng vung tay mạnh mẽ, lớn tiếng quát:

- Truyền lệnh toàn quân gia tăng tốc độ, ép thẳng tới Hổ Khiếu quan!

Bên trong rừng rậm âm u ở Bàn Long cốc.

Ngoài cốc mặt trời đã lặn, bên trong cốc đã trở nên tối mịt, vì sợ tiết lộ dấu vết, Mạnh Hổ nghiêm lệnh không cho đốt đuốc hay đốt lửa sưởi ấm. Cũng may lúc này đã vào cuối tháng Tư, sau mười mấy ngày giá lạnh, tiết trời đã dần ấm lại, nhiệt độ cũng đã tăng lên khá cao, tướng sĩ toàn quân cũng không sợ bị đóng băng chết rét nữa.

- Báo...

Tiếng thét dài vang lên, tên đột trưởng thám báo chạy như điên vào trong cốc, tới trước mặt Mạnh Hổ quỳ xuống bẩm báo:

- Tướng quân, quân đoàn U Châu đã đi qua!

Mạnh Hổ vội hỏi:

- Vậy chúng có để lại quân thủ trong Bàn Long cốc hay không?

- Không có!

Tên đội trưởng thám báo quả quyết:

- Tất cả quân địch đều đã đi qua, bây giờ đã qua khỏi cửa cốc chừng hai mươi dặm.

Tên đội trưởng thám báo vừa dứt lời, Tất Điều Tử lại hỏi:

- Phía sau quân đoàn U Châu có du kỵ thám báo hay không?

Tên đội trưởng thám báo đáp:

- Có nhưng không nhiều, chỉ chừng năm ba chục tên du kỵ binh triển khai mà thôi.

Đó cũng là thói quen trên thế giới Trung Thổ, phàm là hai nước đánh nhau, du kỵ binh thám báo phái ra phần lớn là ở mặt trước và hai bên trái phải của đại quân, chỉ có một số rất ít phân bố ở sau lưng đại quân. Hiện tại Công Tôn Hạng cho rằng quân đoàn Mãnh Hổ của Mạnh Hổ vốn ở Hổ Khiếu quan trước mặt, cho nên để lại năm ba chục tên du kỵ binh thám báo phía sau đại quân là cũng đã vô cùng cẩn thận.

- Tốt!

Mạnh Hổ bỗng nhiên quay đầu lại gằn giọng quát to:

- Hùng Bá Thiên!

Tiếng bước chân mạnh mẽ vang lên, thân hình cao to như thiết tháp của Hùng Bá Thiên xuất hiện trước mặt Mạnh Hổ, hiên ngang ôm quyền:

- Tướng quân có gì dặn dò?

Mạnh Hổ trầm giọng:

- Người chỉ huy đám tộc nhân của người thừa dịp trời tối giết chết hết bọn du kỵ binh thám báo của quân đoàn U Châu, tay chân phải cho khéo léo, tuyệt đối không để cho bất cứ kẻ nào chạy thoát!

Mạnh Hổ không lo rằng giết chết thám báo phía sau lưng đại quân U Châu sẽ tiết lộ hành tung của quân đoàn Mãnh Hổ.

Bởi vì quân thám báo là một binh chủng đặc thù, bình thường khi xuất ra đi dò xét phải mấy ngày mới liên lạc với đại quân một lần, không có chuyện gì đặc biệt thì không hề liên lạc, chỉ có những lúc phát hiện được hành tung của địch hoặc gặp phải biến cố đột ngột mới lập tức hồi báo cho trung quân. Cho nên dù ba ngày không có tin tức của bọn thám báo phía sau đại quân U Châu, trưởng quan của bọn chúng cũng sẽ không hề nghi ngờ gì, chỉ đành nhìn rằng sau lưng đại quân mọi chuyện đều ổn thoả.

- Tướng quân yên tâm.

Hùng Bá Thiên đáp, giọng vô cùng hung tợn:

- Người đã trở thành mục tiêu của bộ lạc Hắc Hùng chúng ta, tuyệt đối sẽ không sống qua khỏi đêm nay!

Nói xong, Hùng Bá Thiên lập tức xoay người nghênh ngang ra đi, chỉ trong thoáng chốc, mấy trăm kỵ binh Man nhân cỡi ngựa từ trong cánh rừng rậm rạp xông ra ngoài sơn cốc nhanh như quỷ mị. Sau đó nhờ vào màn đêm và sương mù âm u che giấu, âm thầm lặng lẽ không một tiếng động ra khỏi Bàn Long cốc, cuối cùng như những bóng ma im lặng tản ra bốn phía.

Đám kỵ binh Man nhân này vốn đến từ đại hoang nguyên xa xôi đã rất giỏi thuật bắn cung, hoàn cảnh sống tàn khốc ác liệt lại tạo cho họ cảm giác đánh hơi thấy nguy hiểm vô cùng nhạy bén. Nhờ có thính lực và thị lực vượt hơn người thường, hiện tại họ đã trở thành chiếc mũi thính nhạy nhất của quân đoàn Mãnh Hổ, thành đôi mắt vô cùng sáng của quân đoàn Mãnh Hổ, còn là vũ khí ám sát sắc bén nhất của Mạnh Hổ!

Từ khi quân đoàn Mãnh Hổ tham dự Tây chinh tới nay, số quân thám báo của đế quốc Minh Nguyệt chết dưới tay đám kỵ binh Man nhân này không thể nào kể xiết. Có thể nói mà không ngại khoa trương, chỉ cần bị đám kỵ binh Man nhân này phát hiện, những tên quân thám báo đáng thương của đế quốc Minh Nguyệt đừng nghĩ đến chuyện thấy được ánh mặt trời ngày mai, đám Man nhân kia căn bản là Tử thần trong bóng tối!

Việc huấn luyện và kỷ luật của cánh quân kỵ binh Man nhân này không quan hệ nhiều lắm với tinh thần và đấu chí của họ.

Nói về huấn luyện và kỷ luật, đám kỵ binh Man nhân này không thể nào theo kịp quân đội của thế giới Trung Thổ. Nói về tinh thần và đấu chí, đám quân thám báo của đế quốc Minh Nguyệt cũng không kém gì đám kỵ binh Man nhân. Thế nhưng đám quân thám báo của đế quốc Minh Nguyệt không phải là giao phong với đại quân chính quy, mà là đơn đả độc đấu với quy mô nhỏ, mà ưu thế của Man nhân lại chính là đơn đả độc đấu.

Đế quốc Quang Huy, ở hành tỉnh Tây Bộ.

Hai sư đoàn số Hai, số Ba của quân đoàn cấm vệ Hoàng gia cùng với quân đoàn Đông Bộ của Lý Vũ đã chạy tới Tây Lăng. Nhạc Mông với chiến tích huy hoàng hoả thiêu Hồ Lô cốc đại phá mười vạn thiết kỵ của đế quốc Tinh Hà ở biên giới phía Bắc, nghiêm nhiên đã được tấn thăng lên làm tham mưu trưởng của sư đoàn số Một quân đoàn Đông Bộ, vẫn còn kiêm chức liên đội trưởng của liên đội Thiểm tộc. Vốn Mông Khác định điều Nhạc Mông vào quân đoàn cấm vệ, nhưng Lý Vũ chết sống nhất định không chịu, bản thân của Nhạc Mông cũng bằng lòng ở lại quân đoàn Đông Bộ, Mông Khác cũng không tiện miễn cưỡng.

Tổng đốc Tây Bộ Triệu Thanh Hạm tổ chức một buổi tiệc long trọng tiếp đãi các tướng lĩnh cao cấp của quân đoàn Đông Bộ và quân đoàn cấm vệ. Sau khi Lý Vũ gặp Triệu Thanh Hạm càng cảm thấy đau lòng không dứt, bởi vì hắn và Triệu Nhạc đều là người trong bốn đại Công tước của đế quốc, giao tình giữa hai người cũng không tệ. Lý Vũ có thể nói đã nhìn Triệu Thanh Hạm lớn lên từng ngày, thậm chí còn coi Triệu Thanh Hạm như con ruột của mình.

Bất quá con trai độc nhất của Lý Vũ là Lý Cử hiện tại cũng hận không thể tự tay giết chết Mạnh Hổ, nguyên nhân không cần nói cũng có thể biết. Bởi vì Lý Cử thâm yêu mến Triệu Thanh Hạm đã nhiều năm, nếu như không phải có sự hỗn loạn của mấy vị Hoàng tử, Lý Cử tin rằng hắn đã sớm có thể thành hôn cùng Triệu Thanh Hạm vài năm trước.

Chuyện càng làm cho Lý Cử cảm thấy tức giận bất bình chính là, hắn không thể nào ngờ Triệu Thanh Hạm lại đính hôn cùng Mạnh Hổ.

Chuyện duy nhất mà Lý Cử cảm thấy ai ửu chính là hiện tại chiến sự khẩn cấp, cho nên Mạnh Hổ và Triệu Thanh Hạm vẫn chưa kịp thành hôn, hắn vẫn còn một chút cơ hội. Cho nên trong lòng Lý Cử đang chờ lần Tây chinh này kết thúc thất bại, tốt nhất là cánh quân đường Bắc của Mạnh Hổ bị tiêu diệt toàn quân, Mạnh Hổ chết giữa đám loạn quân, như vậy Lý Cử hẳn sẽ tiếp tục nuôi hy vọng có được Triệu Thanh Hạm.

Bất quá lúc này dù là Yến vương Mông Khắc, Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ hay là Tổng đốc Tây Bộ Triệu Thanh Hạm cũng không thể nào biết được tiến triển mới nhất của đại quân Tây chinh. Trên thực tế từ hơn nửa tháng trước, đế quốc hoàn toàn mất liên lạc với đại quân Tây chinh, cuộc chiến kia rốt cục đã diễn biến đến mức nào, hoàn toàn không ai biết được.

Trên thực tế, cục diện như vậy là do Sử Di Viễn tạo nên, Sử Di Viễn hẳn cố ý phong toả ém nhem tin tức.

Sử Di Viễn cũng không còn cách nào khác, hiện tại đại quân Tây chinh đang thảm bại, ba mươi vạn đại quân tinh nhuệ gần như bị tiêu diệt toàn quân, việc này phải nói với người khác thế nào? Làm sao có thể mở miệng?

Bởi vì không biết tình huống mới nhất của đại quân Tây chinh, cho nên hai sư đoàn của quân đoàn cấm vệ và quân đoàn Đông Bộ của Lý Vũ hoàn toàn không dám khinh thường vọng động. Sau khi vào tới thành Tam Giang, chỉ phái ra tám con khoái mã đi qua hạp cốc Hà Tây xâm nhập vào lãnh thổ Thanh Châu để thăm dò tin tức, tìm cách để có thể bắt liên lạc nhanh nhất với đại quân Tây chinh.

Đế quốc Minh Nguyệt, phía Đông thành Tây Kinh.

Mặt trời đã ngã về Tây, hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt Thu Phong Kính và Tể tướng đế quốc Tiêu Thành Lương lại bị người dẫn tới trung quân của quân đoàn Mạnh Hổ. Nhờ ánh đuốc soi sáng, hai người đều thấy được vẻ tươi cười trên mặt Mạnh Hổ, Thu Phong Kính thoáng chốc cau mày, vẻ mặt của Mạnh Hổ khiến cho hắn cảm thấy hoảng sợ, trong lòng cảm thấy không rét mà run.

Tiêu Thành Lương bực mình hừ một tiếng, vẻ khinh thường trên mặt vẫn không thay đổi.

Mạnh Hổ nói thầm vài câu với tên hàng tướng Thác Bạt Dã đang đứng bên cạnh.

Thác Bạt Dã vội vàng khom người vâng dạ, sau đó quay sang nói với Thu Phong Kính và Tiêu Thành Lương:

- Hoàng đế bệ hạ, Tể tướng đại nhân, là như vậy.... Là tướng quân Mạnh Hổ muốn vào để đồ một lần nữa, nhưng việc này không thể quá liều lĩnh, cho nên muốn nhờ bệ hạ và Tể tướng đại nhân hỗ trợ...

- Khốn kiếp!

Tiêu Thành Lương giận dữ mắng:

- Tên súc sinh quên cả nguồn gốc này, việc này nếu để cho Thác Bạt Thọ biết được, cho dù người chết cũng không được ghi tên vào gia phả của Thác Bạt gia!

Sắc mặt Thác Bạt Dã khê biến, lộ vẻ xấu hổ lui sang một bên không nói lời nào nữa.

Mạnh Hổ đưa tay vỗ vỗ bả vai Thác Bạt Dã, nói với Tiêu Thành Lương và Thu Phong Kính:

- Tể tướng đại nhân, bản tướng quân biết người trung trinh tiết liệt, nhưng chuyện hôm nay quá gấp nên phải nhờ người giúp, không muốn giúp cũng phải giúp!

- Khốn kiếp!

Tiêu Thành Lương cá giận:

- Đừng si tâm vọng tưởng, lão phu dù chết cũng không giúp hổ làm ác!

- Vậy sao?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Nhưng hôm nay bản tướng quân vẫn phải bắt Tể tướng đại nhân giúp hổ một phen!

Dứt lời, Mạnh Hổ quay đầu lại nói với Cổ Vô Đạo:

- Lão Cổ, đã chuẩn bị xong chưa?

- Đều đã chuẩn bị xong!

Cổ Vô Đạo vừa nói vừa lấy trong túi ra hai cây thảo dược, giọng hẩn vô cùng âm hiểm:

- Tướng quân, đây là phương bí dược tổ truyền của ty chức, người nào uống vào trong vòng ba ngày sẽ không nói nên lời. Hay nói cách khác, một khi uống phương thuốc bí truyền của ty chức, người ấy sẽ trở thành người câm trong vòng ba ngày!

- Ủ!

Mạnh Hổ vui vẻ gật đầu, lại quay đầu nói với Trương Hưng Bá:

- Hưng Bá, chuyện ta giao cho ngươi đã làm xong chưa?

Trương Hưng Bá quay lại giơ tay vẫy, lớn tiếng quát:

- Hai người các ngươi mau ra đây!

Hai tên binh sĩ trong đám cận vệ quân đi ra, quỳ rạp xuống trước mặt Mạnh Hổ:

- Tham kiến tướng quân!

Mạnh Hổ nói:

- Chuyện ta giao các ngươi thế nào rồi? Nói ra cho bản tướng quân nghe thử!

- Dạ!

Tên đứng trước đáp lời, đột ngột quát to:

- Các tướng sĩ trên thành lâu nghe cho rõ, trẫm chính là hoàng đế của đế quốc Thu Phong Kính, còn không mau mở cửa thành!

- A?

- Chuyện này...

Thu Phong Kính và Tiêu Thành Lương bên cạnh nhất thời biến sắc, bởi vì bọn họ phát hiện ra thanh âm của tên binh sĩ kia gần như giống hệt với thanh âm của Thu Phong Kính! Nếu như ở xa một chút, e rằng ngay cả Hoàng hậu Tiêu Khả Hình cũng không thể nào phân biệt được thật giả!

Lúc đó, tên binh sĩ còn lại cũng léo nhéo la lên:

- Người trên đầu thành nghe đây, lập tức gọi trưởng quan của các ngươi ra đây nói chuyện. Bản quan chính là Tể tướng của đế quốc Tiêu Thành Lương, lần này may được tướng quân Thác Bạt Dã của quân Thanh Châu liều chết cứu giúp, bản quan và bộ hạ mới may mắn thoát khỏi miệng hùm, lúc này quân địch đang đuổi sát sau lưng, còn không mau mau mở cửa để chúng ta vào thành!

Nghe xong những lời này, sắc mặt của Thu Phong Kính và Tiêu Thành Lương thoáng chốc trở nên trắng bệch, bởi vì không ngờ thanh âm của tên binh sĩ vừa rồi giống như đúc thanh âm của Tiêu Thành Lương. Đến lúc này, rốt cục vua tôi Thu Phong Kính hai người cũng đã hiểu ra dụng tâm hiểm ác của Mạnh Hổ, nhưng bọn họ đang là tù binh của hắn, trừ ra thâm cảm phục mưu kế xảo trá của Mạnh Hổ, cũng không còn cách nào khác.

Hai tên binh sĩ biểu diễn xong, Mạnh Hổ quay đầu lại nhìn Thu Phong Kính và Tiêu Thành Lương cười to:

- Người đầu, rót thuốc cho hoàng đế bệ hạ và Tể tướng đại nhân của chúng ta, ha ha ha...

Đêm đã khuya, ở cửa chính Đông thành Tây Kinh.

Mấy chục cây đuốc mỡ dê rừng rực cháy chiếu trên đầu thành sáng như ban ngày, dưới ánh đuốc sáng rực, mười mấy tên binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt ôm giáo đứng nghiêm trên đầu thành. Cách đó không xa, từng đội binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt võ trang đầy đủ đang đi qua đi lại tuần tra.

Mặc dù quân đoàn Mãnh Hổ đã rời xa Tây Kinh, nhưng cũng có người cho rằng quân đoàn Mãnh Hổ sẽ quay lại, cho nên Yến Bắc Phi và Công Tôn Giao vô cùng cẩn thận. Yến Bắc Phi là con trai thứ ba của Yến Thập Tam, Công Tôn Giao là con trai thứ hai của Công Tôn Hạng, cả hai người đều là con nhà dòng dõi, có thể nói là nhân tài xuất chúng.

Tối nay đến phiên quân U Châu gác đêm, không ngờ Công Tôn Giao lại đích thân tới tiền lầu ở cửa Đông trấn thủ.

Khoảng nửa đêm, ngoài vùng bình nguyên hoang dã phía Đông đột nhiên xuất hiện rất nhiều đốm lửa, hình như văng vẳng có tiếng người ngựa xôn xao hỗn loạn truyền đến. Đám quân U Châu đang canh gác trên đầu thành lập tức lộ vẻ cảnh giác, Công Tôn Giao đang đứng trong tiền lầu cũng bị tiếng huyền não làm cho kinh động, lập tức đi ra tìm hiểu nguyên nhân.

- Tướng quân, xem ra không giống dân chạy nạn.

Một tên đại đội trưởng quân U Châu nhanh miệng bẩm báo:

- Quá nửa khả năng là quân đội.

- Không sai, đúng là quân đội!

Công Tôn Giao gật mạnh đầu:

- Hơn nữa còn là quân đội của đế quốc, chính là một đám tàn binh!

- Quân đội của đế quốc?

- Tàn binh?

- Không biết là người của quân đoàn nào?

Phía sau Công Tôn Giao lập tức vang lên một trận thì thầm to nhỏ.

Công Tôn Giao trầm tư một chút, sau đó hạ lệnh:

- Các người nghe cho rõ, không có lệnh của bản tướng quân bất cứ ai cũng không được phép mở cửa thành, lại truyền lệnh cho đại đội số Một và đại đội số Ba tập hợp khẩn cấp, chuẩn bị tiếp viện cửa Đông bất cứ lúc nào!

- Dạ!

- Dạ!

Hai tên người hầu phía sau Công Tôn Giao âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Chưa được thời gian ăn hết bữa cơm, những đốm lửa bên ngoài đã nhích gần tới cửa thành.

Trong tiếng người kêu ngựa hí liên tục không thôi, rốt cục Công Tôn Giao và quân U Châu trên đầu thành nhờ vào ánh lửa cũng thấy rõ đám quân ngoài kia quả thật là quân của đế quốc Minh Nguyệt. Nhìn phương thức chế tạo cờ xí, áo giáp và chiến bào, đây rõ ràng là quân Thanh Châu, bất quá đúng như lời Công Tôn Giao nói, đám quân Thanh Châu kia lộ vẻ vô cùng chật vật, có thể nói chắc chắn là một đám tàn binh.

Công Tôn Giao đang muốn lên tiếng quát bảo đám tàn binh Thanh Châu kia ngừng lại, đột nhiên trong đám tàn binh đi ra mười mấy bóng người.

Chuyện làm cho Công Tôn Giao và các tướng sĩ U Châu cảm thấy giật mình chính là bóng người đầu tiên dường như mặc long bào màu vàng, trên đầu đội vương miện toả ra ánh vàng loè loẹt. Nhìn bề ngoài giống như... giống như long bào và vương miện mà chỉ có hoàng đế bệ hạ hay dùng! Không lẽ người kia chính là hoàng đế bệ hạ hay sao? Công Tôn Giao không khỏi bị suy đoán của chính mình làm cho hoảng sợ.

182. Chương 188: Giương Đông Kích Tây, Thắng Trận Thứ Năm (thượng)

- Các tướng sĩ trên đầu thành nghe rõ đây, trăm chính là hoàng đế của đế quốc Thu Phong Kính, còn không mau mở cửa thành!

‘Hoàng đế bệ hạ’ vừa dứt lời, lại một bóng người nữa xuất hiện bên cạnh ‘hoàng đế bệ hạ’ hoa tay múa chân giậm dũ hét lớn:

- Người trên đầu thành nghe rõ đây, lập tức gọi trưởng quan của các người ra nói chuyện! Bản quan chính là Tể tướng của đế quốc Tiêu Thành Lương, lần này may được tướng quân Thác Bạt Dã của quân Thanh Châu liều chết cứu giúp, bản quan và bệ hạ mới may mắn thoát khỏi miệng hùm, lúc này quân địch đang đuổi sát sau lưng, còn không mau mau mở cửa để chúng ta vào thành!

- Cái gì, quả thật là hoàng đế bệ hạ sao?

Trán Công Tôn Giao đã toát mồ hôi lạnh:

- Còn có Tể tướng đại nhân nữa... Chuyện này...

Đám quân U Châu phía sau Công Tôn nhìn nhau ngơ ngác, hoàng đế bệ hạ ngay trước mắt cho dù có muốn quỳ nhưng chưa có quân lệnh cũng không thể dễ dàng quỳ xuống.

Trong lòng Công Tôn Giao càng thêm phần cảnh giác, vạn nhất hai người bên ngoài thành là giả mạo thì sao? Nếu đây chỉ là âm mưu quỷ kế của quân địch chẳng phải là hỏng cả đại sự hay sao? Nếu như thành Tây Kinh bị quân đoàn Mạnh Hổ dùng kế lừa gạt để mở cửa thành, lại bị quân đoàn Mạnh Hổ công hãm lần thứ hai, lúc ấy chẳng những quân U Châu bị mất sạch thể diện, ngay cả thể diện của đế quốc cũng không còn!

Nghĩ tới đây Công Tôn Giao nghiến răng, lớn tiếng quát hỏi:

- Các người có bằng chứng gì không?

- Bằng chứng?!

‘Tể tướng đại nhân’ dưới thành đột nhiên hoa tay múa chân múa chân:

- Hình dáng của bản quan và hoàng đế bệ hạ chính là bằng chứng, chẳng lẽ người không tìm được vài tên quan viên đã từng nhận biết hoàng đế bệ hạ và bản quan hay sao? Bất quá bản quan muốn khuyên các người, quân địch còn cách chúng ta không xa lắm, Thác Bạt tướng quân đang chỉ huy quân Thanh Châu liều chết ngăn cản, xem ra không chống đỡ được bao lâu!

Bên dưới thành, Tiêu Thành Lương đã khóc, đáng thương thay, thật ra từ nãy giờ hắn chưa từng nói nửa lời, những lời nói vừa rồi đều là do tên địch sau lưng hắn nói từng tiếng một! Tên khốn Mạnh Hổ kia quả thật quá ác độc, hắn muốn đem tội lừa gạt mở cửa thành trút lên đầu vua tôi hai người bọn họ, đây là muốn tròng vào cổ hai người vua tôi bọn họ còn đang sống sờ sờ một tội tày trời-giặc bán nước!

Thật ra vì hai tên giặc sau lưng trối chết rồi cường bức, Tiêu Thành Lương có muốn tự sát cũng không thể được, cho dù hắn giãy dụa thế nào cũng không thoát khỏi. Trong khi Tiêu Thành Lương còn đang giãy dụa, các tướng sĩ U Châu trên đầu thành nhìn thấy chỉ tưởng rằng hắn đang trong tình trạng kiệt sức, rõ ràng là nhờ vào hai tên tướng sĩ ‘Thanh Châu’ phía sau ‘dù đỡ’ mới có thể đứng vững được, thật là chết người mà...

Trên đầu thành, trán Công Tôn Giao đã toát ra những giọt mồ hôi lạnh to bằng hạt đậu, hắn vội vàng lớn tiếng quát:

- Có ai nhận biết bệ hạ và Tiêu đại nhân hay không, mau bước ra khỏi hàng!

Có một tên cảnh vệ trấn thủ cửa Đông vội vàng bước ra:

- Tướng quân, tiểu nhân may mắn gặp qua bệ hạ hai lần.

- Mau...

Công Tôn Giao không chút suy tư quay đầu lại quát:

- Lấy giỏ treo, dùng giỏ thả hần xuống dưới đi xem thật giả!

Lập tức có mấy tên tướng sĩ U Châu vào trong tiền lâu lấy giỏ treo ra, dùng dây dòn tên cảnh vệ kia xuống dưới chân thành. Sau khi xuống dưới chân thành, tên cảnh vệ kia liền nhảy xuống con sông hồ thành bơi qua bên kia, lập tức có vài tên ‘quân Thanh Châu’ kéo hần dưới sông lên, tên cảnh vệ nọ vừa lên khỏi bờ sông liền thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Thu Phong Kính.

Tên cảnh vệ này quả thật đã từng gặp qua Thu Phong Kính, mặc dù lúc này chỉ thấy Thu Phong Kính từ xa, nhưng nhờ nhãn lực của hần rất tốt, tự nhiên nhận ra người này quả nhiên là hoàng đế của đế quốc Thu Phong Kính. Lập tức hần sợ hãi đến suýt nữa vãi ra quần, quỳ phịch xuống ngay trước mặt Thu Phong Kính, dập đầu xuống đất không dám ngẩng lên.

Công Tôn Giao trên đầu thành thấy thế nhất thời trong lòng nặng trĩu, xem ra đúng thật là hoàng đế bệ hạ.

Dưới thành Thu Phong Kính vô cùng lo lắng, hần cố gắng mấp máy môi, nhưng thanh âm vang lên rõ ràng là từ trong miệng tên tướng sĩ của địch cải trang thành quân Thanh Châu vọng ra:

- Thật là đáng ghét, các tướng sĩ trên đầu thành nghe đây, nếu còn chưa mở cửa thành ra, sau khi trẫm vào thành tuyệt đối không tha cho người đâu!

Tiêu Thành Lương bên cạnh cũng tỏ ra lo lắng, miệng mấp máy, vẻ mặt như điên cuồng.

Nhưng những lời từ miệng của tên gian tế quân đoàn Mạnh Hổ phía sau hần vang lên càng làm cho hần cảm thấy điên cuồng hơn nữa:

- Đám loạn thần tặc tử khốn kiếp kia, dám ngăn cản ngự giá của bệ hạ, không muốn sống nữa hay sao? Mau mau mở cửa thành ra, còn không chịu mở, vạn nhất bệ hạ bị thương, cả nhà các người sẽ bị đem ra chém!

Trên đầu thành, mồ hôi lạnh trên trán Công Tôn Giao đang chảy xuống tong tong.

Tên cảnh vệ vừa được thả xuống đi nhận diện không thể nào là gian tế của địch, thế nhưng không biết vì sao trong lòng Công Tôn Giao cảm thấy có vẻ không ổn, thủy chung hần vẫn cảm thấy tình hình ngoài thành có vẻ quỷ dị. Có lẽ là do trực giác, có lẽ do cuộc sống thường ngày lẫn lộn trong nguy hiểm đã làm cho hần có cảm giác nhạy cảm với nguy hiểm, tóm lại là trong tình hình này hần cảm thấy có một tia nguy hiểm.

Bây giờ phải làm sao? Mở cửa thành hay không?

Nếu như mở cửa thành, nếu như đây là bẫy rập của quân đoàn Mạnh Hổ thì sao?

Nếu như không mở cửa, như vậy có thể thật sự làm hại hoàng đế bệ hạ một lần nữa rơi vào trong nanh vuốt của quân đoàn Mạnh Hổ, Công Tôn Giao hần tuyệt đối không gánh chịu nổi tội lỗi như vậy, nói không chừng cả họ Công Tôn ở U Châu cũng sẽ bị Nguyệt vương điện hạ nhổ đến tận gốc!

Trong bóng tối ngoài thành.

Có ba bóng người gần như hoà lẫn vào trong bóng tối xung quanh, ba bóng người này chính là Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo.

Mất thấy tên tướng trên đầu thành vẫn còn do dự không quyết, Mạnh Hổ không khỏi thở dài cảm khái:

- Đế quốc Minh Nguyệt quả thật có lắm nhân tài, chúng ta diễn trò đến mức như vậy có thể nói là vô cùng hoàn hảo không có chút gì sơ hở, nhưng tên tướng địch trên đầu thành vẫn chưa chịu mở cửa thành ra. Việc này không thể kéo dài dây dưa, chậm trễ ắt sinh biến, bảo Thác Bạt Dã mau mau ra mặt đi!

Trên đầu cửa Đông thành Tây Kinh.

Công Tôn Giao còn đang phân vân chưa quyết, trong bóng tối dưới thành bỗng nhiên vang lên một tràng tiếng vỗ ngựa rầm rập, chợt có mười mấy kỵ binh ‘quân Thanh Châu’ nhanh như cơn lốc vọt tới trước con sông hộ thành. Kỵ sĩ phi ngựa dẫn đầu khoác trọng giáp toàn thân đầm máu, thoạt nhìn dường như là đại tướng của quân Thanh Châu.

Viên tướng lĩnh Thanh Châu kia đương nhiên là Thác Bạt Dã.

Chuyện đã đến nước này, Thác Bạt Dã cũng không còn con đường nào khác, hắn đã từng ‘biểu lộ tấm lòng’ trước mặt hoàng đế của đế quốc Thu Phong Kính và Tể tướng đế quốc Tiêu Thành Lương. Hiện tại ngoại trừ đường đi theo Mạnh Hổ, hắn không còn con đường nào khác có thể đi, còn việc sau này có được ghi tên vào gia phả của Thác Bạt gia hay không, có được chôn chung phần mộ tổ tiên của họ Thác Bạt hay không, đã không còn nằm trong quyền chủ động của hắn.

- Hãy!

Thác Bạt Dã quát ngựa dừng lại, vung thương lên quát:

- Tướng thủ trên đầu thành là ai? Tại sao chưa chịu mở cửa thành?

Công Tôn Giao hít sâu một hơi, tay vịn lỗ châu mai hỏi lại:

- Người là ai?

- Bản tướng quân chính là sư đoàn trưởng sư đoàn số Ba của quân đoàn Thanh Châu Thác Bạt Dã!

Thác Bạt Dã lớn tiếng quát:

- Tại sao không mở cửa thành cho hoàng đế bệ hạ và Tể tướng đại nhân vào thành? Các người cố ý muốn để cho hoàng đế bệ hạ và Tể tướng đại nhân trở thành tù binh của quân đoàn Mạnh Hổ một lần nữa hay sao? Mở cửa cho mau, nếu còn không mở cửa, đừng trách bản tướng quân không khách khí!

Trong lòng Công Tôn Giao đã tin hết chín phần, nhưng vẫn chưa yên tâm hỏi tiếp:

- Vì sao Thác Bạt tướng quân lại ra nông nổi như vậy?

- Hỏi thừa!

Thác Bạt Dã lớn tiếng quát:

- Nếu không phải vì quân Thanh Châu chúng ta liều mạng tử chiến, hoàng đế bệ hạ và Tể tướng đại nhân làm sao có thể dễ dàng thoát hiểm? Hiện tại Tư Đồ đại nhân đang suất lĩnh tàn binh Thanh Châu liều mạng cùng quân đoàn Mạnh Hổ, người không chịu xuất binh tăng viện đã đành, không ngờ còn muốn ngăn trở hoàng đế bệ hạ và Tể tướng đại nhân vào thành, rốt cục người có ý gì đây?

Công Tôn Giao thở ra một hơi thật dài, trong lòng đã hết hoài nghi, lập tức quay đầu hạ lệnh:

- Mở cửa, lập tức mở cửa thành ra!

Lệnh đã được ban, rốt cục cầu treo đã từ từ hạ xuống, cửa thành đóng chặt cũng chậm rãi mở ra, thanh âm ken két vang lên, đám ‘tàn binh Thanh Châu’ trước con sông hộ thành ôm lấy Thu Phong Kính và Tiêu Thành Lương chen chúc ào vào cửa thành. Rốt cục cửa lớn của thành Tây Kinh lại mở rộng một lần nữa với quân đoàn Mạnh Hổ!

Hổ Khiếu quan.

Rốt cục quân đoàn U Châu của Công Tôn Hạng đã chạy tới Hồ Khiếu quan, bắt quá chuyện làm cho người khác kinh hãi là cửa quan rộng mở, gió thổi lạnh lẽo từng hồi, một bóng người cũng không thấy!

Đại tướng tiên phong của quân đoàn U Châu chính là Công Tôn Ngao con trai lớn của Công Tôn Hạng. Công Tôn Ngao lo lắng đây là kế nghi binh của quân đoàn Mãnh Hổ, cho nên không dám cho đại quân đến quá gần Hồ Khiếu quan, chỉ phái một tiểu đội vào quan thăm dò. Kết quả vượt xa ngoài sức tưởng tượng của Công Tôn Giao, không ngờ trong quan ngay cả một bóng quỷ cũng không có!

Đến giữa trưa, Công Tôn Hạng cũng đã suất lĩnh đại quân chủ lực U Châu chạy tới.

Vừa gặp Công Tôn Ngao, Công Tôn Hạng lập tức hỏi:

- Ngao nhi, tình hình thế nào?

Công Tôn Ngao đáp:

- Phụ thân, lúc hài nhi dẫn quân chạy tới, cửa Hồ Khiếu quan mở toang, trong quan không có bất cứ tiếng động nào. Hài nhi còn lo lắng đây là kế nghi binh của quân đoàn Mãnh Hổ cho nên không dám tới gần, chỉ phái ra một tiểu đội vào quan thăm dò, kết quả phát hiện ra quân đoàn Mãnh Hổ đã sớm bỏ quan mà đi!

- Cái gì?

Công Tôn Hạng ngạc nhiên hỏi lại:

- Quân đoàn Mãnh Hổ bỏ quan rồi sao?

- Đúng vậy!

Công Tôn Ngao gật mạnh đầu:

- Phụ thân, hài nhi đã lục soát cẩn thận từng ngõ ngách nhưng vẫn không phát hiện được gì, quân đoàn Mãnh Hổ quả thật đã bỏ quan.

Ánh mắt Công Tôn Hạng sáng rực, trầm giọng nói:

- Du kỵ binh thám báo của quân ta đã lục soát rất kỹ cả vùng đại bình nguyên Trung Châu, hướng chỉ còn có du kỵ binh thám báo của quân đoàn Sóc Châu. Quân đoàn Mãnh Hổ không phải chỉ có năm ba ngàn người, mà có tới mười vạn đại quân, muốn trốn khỏi tai mắt du kỵ binh thám báo của quân ta tuyệt đối không thể được!

Công Tôn Ngao nói:

- Nhưng quân ta một đường thẳng tới Hồ Khiếu quan quả thật là chưa phát hiện qua hành tung của quân đoàn Mãnh Hổ.

Công Tôn Hạng nói:

- Xem ra quân đoàn Mãnh Hổ của Mạnh Hổ đã chia nhau phá vòng vây, sư đoàn khinh kỵ binh thì kéo quân về hướng Tây, dụng ý vừa là muốn che giấu tai mắt người khác, vừa là dẫn dụ kỵ binh quân đoàn Sóc Châu của Yến Thập Tam. Còn bộ binh chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ thì rút lui sau, ắt đã bỏ quan chạy về phía Đông dọc theo Cực Thiên sơn tiến lên hướng Bắc.

- Tốt, vậy thì quá tốt!

Công Tôn Ngao phấn khích kêu lên:

- Tên khốn Mạnh Hổ kia không biết đại quân chủ lực của Nguyệt vương điện hạ đang dọc theo Cực Thiên sơn xuôi Nam, không ngờ tự mình dâng lên tới cửa. Như vậy chắc chắn quân hai bên sẽ chạm mặt nhau, đến lúc đó phụ thân suất lĩnh quân U Châu thẳng về hướng Bắc ép cho bộ binh chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ trở thành ba ba trong rọ.

Công Tôn Hạng cũng mỉm cười:

- Đúng là Mạnh Hổ tính toán vạn lần ắt phải có một lần lầm lỡ. Nếu như để lại một ít quân đội tử thủ Hồ Khiếu quan cầm chân chúng ta, quân đoàn Mãnh Hổ còn có thể ít nhiều tranh thủ được chút thời gian. Bây

giờ thì quá tốt, quân đoàn Mãnh Hổ làm cho đế quốc chịu nhục, rốt cục cũng đã có thể bắt chúng trả giá rồi!

- Phụ thân!

Công Tôn Ngao phấn khởi:

- Chúng ta xuất quan đuổi theo thôi!

- Ừ!

Công Tôn Hạng gật mạnh đầu:

- Truyền lệnh toàn quân nhanh chóng xuyên qua Hồ Khiếu quan, hướng về phía Bắc dọc theo sơn mạch Cực Thiên sơn truy kích quân đoàn Mãnh Hổ!

Bạch Sa loan* nằm ở phía Bắc Tây Kinh hai trăm dặm.

(*loan: vịnh)

Bạch Sa hà phát nguồn từ Nộ Thương sơn ở miền Bắc của Trung Châu, sau đó từ Bắc chảy xuống phía Nam băng ngang qua vùng đại bình nguyên Trung Châu cuối cùng rót vào sông Thông Thiên. Bạch Sa hà kéo dài hơn vạn dặm, nếu nói về chiều dài, chiều rộng và lưu lượng nước, Bạch Sa hà chỉ là một cái lạch nhỏ so với sông Thông Thiên mà thôi. Thế nhưng giờ đây Bạch Sa hà đối với sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong cũng giống như một lạch trời khó có thể vượt qua.

Mặt Bạch Sa hà không rộng lắm, nhiều nhất chỉ khoảng trăm bước, cũng không sâu, người ngựa cũng có thể đi bộ qua sông. Nhưng năm nay đầu mùa Xuân trời liên tục giáng xuống nhiều trận tuyết lớn, hiện tại tiết trời đã trở nên ẩm áp, tuyết tan ra làm cho lượng nước của sông tăng vọt. Chiều rộng của sông cũng tăng lên gấp đôi so với cùng thời điểm này năm ngoái, vốn là năm ngoái người ngựa có thể đi bộ qua sông, hiện tại ngay cả cỡi ngựa cũng không qua sông được.

- Hây!

Sông lớn ngăn đường, Mã Tứ Phong cũng chỉ có thể quát ngựa dừng lại.

Phía sau Mã Tứ Phong, các tướng sĩ quân đoàn Bắc Phương còn sống sót cũng vội vàng thắng ngựa dừng lại. Bạch Sa loan vốn đang yên tĩnh thoáng chốc trở nên huyền ảo hắc lên, nơi nơi đầu ngựa lộ nhố, nơi nơi đều vang lên âm thanh ngựa hí người kêu.

Năm tên liên đội trưởng kỵ binh giục ngựa tới phía sau Mã Tứ Phong, tên đi đầu vừa thở dốc vừa nói:

- Tướng quân, chúng ta hết đường chạy rồi!

- Đúng vậy, chúng ta không còn đường nào chạy nữa!

Mã Tứ Phong cũng lấy làm kinh hãi:

- Chung quanh đây hoàn toàn không có thôn trấn nào, bây giờ có muốn quay lại tìm thuyền qua sông cũng đã không còn kịp nữa. Vả lại kỵ binh Sóc Châu cũng sẽ không để cho chúng ta ung dung qua sông!

- Tướng quân!

Một tên liên đội trưởng kỵ binh khác lộ vẻ ảm đạm:

- Sư đoàn số Bốn chúng ta thế là xong!

- Nói bậy bạ!

Mã Tứ Phong đột nhiên biến sắc quát lên:

- Sư đoàn số Bốn chúng ta vẫn chưa xong, quân Sóc Châu của Yến Thập Tam muốn gặm cục xương cứng rắn là sư đoàn số Bốn chúng ta sao, vậy phải xem bọn chúng có đủ bản lĩnh hay không!

- Đúng, liều mạng với bọn khốn Sóc Châu thôi!

- Cho dù chết cũng phải kéo theo vài tên, con bà nó!

Mấy tên liên đội trưởng liền phần khích thét gào.

Chỉ có tên liên đội trưởng vừa rồi nói ‘xong’ tức giận nói, giọng đầy vẻ bất bình:

- Tướng quân, Mạnh Hổ dẫn chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ chạy trốn, lại bắt sư đoàn số Bốn chúng ta chịu chết, ty chức không cam lòng!

- Câm miệng!

Mã Tứ Phong cả giận quát to:

- Người quên chúng ta là quân nhân hay sao, thiên chức của quân nhân chính là phải phục tùng quân lệnh!

Tên liên đội trưởng nọ kêu lên:

- Mạnh Hổ cũng không phải là cấp trên của chúng ta, hắn không phải là Tổng đốc Bắc Phương!

- Nhưng hắn là quan chỉ huy thứ ba của đại quân Tây chinh!

Mã Tứ Phong hùng hổ rút chiến đao ra, lưỡi đao sắc bén gác ngang cổ tên liên đội trưởng kỵ binh kia:

- Mã Lục, niệm tình người đi theo bản tướng quân đã nhiều năm, hôm nay phá lệ tha chết cho người một lần! Lần sau nếu để ta nghe được những lời hỗn láo của người, lúc ấy đừng trách bản tướng quân không niệm tình cũ!

Tên liên đội trưởng kỵ binh tên là Mã Lục nghe vậy kinh hãi im bật, không dám nói thêm gì nữa.

Đang lúc ấy, tên đội trưởng thám báo giục ngựa phi nhanh tới trước mặt Mã Tứ Phong, cao giọng bẩm báo:

- Tướng quân, kỵ binh Sóc Châu đuổi tới!

Mã Tứ Phong và năm tên liên đội trưởng nghe vậy vội vàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy trên vùng bình nguyên hoang dã phía Đông đã xuất hiện một sợi chỉ màu đen nhàn nhạt. Thời gian càng trôi qua, sợi chỉ đen nọ càng ngày càng đậm lên, và lại kéo dài sang hai bên cánh, mặc dù khoảng cách còn xa, nhưng Mã Tứ Phong có thể mơ hồ nghe thấy tiếng vó ngựa phảng phất như tiếng sấm động từ cuối chân trời truyền đến.

Quét mắt nhìn bốn phía một lần, ánh mắt Mã Tứ Phong nổi lên sát cơ hung tợn. Lúc bắt đầu xuất chinh ở Hồ Khiếu quan, sư đoàn số Bốn có hai vạn khinh kỵ binh, nhưng sau mấy ngày ác chiến với kỵ binh Sóc Châu, binh lực của sư đoàn số Bốn chỉ còn lại hơn tám ngàn mà thôi. Bất quá kỵ binh Sóc Châu cũng không chiếm được chút ưu thế nào, căn bản là hai bên một mạng đổi một mạng.

- Truyền lệnh của ta...

Mã Tứ Phong chậm rãi giơ cao chiến đao vẫn còn vết máu, gằn giọng quát:

- Toàn quân bày trận chuẩn bị nghênh địch!

Mã Tứ Phong vừa ra lệnh, hơn tám ngàn khinh kỵ binh còn lại của quân Bắc Phương vội vàng thẳng ngựa quay đầu, dưới âm thanh quát tháo của trưởng quan các cấp nhanh chóng kết thành từng đội kỵ binh chỉnh tề. Chưa hết thời gian ăn xong bữa cơm, trên bờ sông trống trải đã xuất hiện từng hàng khinh kỵ binh chỉnh tề, mà lúc này trên vùng bình nguyên mênh mông, kỵ binh Sóc Châu rốt cục cũng đã ào tới.

- Hây!

Trước trận của kỵ binh Sóc Châu, Yến Thập Tam đột nhiên giơ cao tay phải, cao giọng quát to:

- Tất cả ngừng lại!

Yến Thập Tam vừa ra lệnh, đám kỵ binh Sóc Châu đang dọc theo vùng bình nguyên hoang dã cuốn về phía trước vội vàng thẳng ngựa chậm lại, sau đó nhanh chóng triển khai sang hai bên cánh, cuối cùng bày thành đội hình rẽ quạt bao vây hơn tám ngàn quân kỵ binh Bắc Phương tại Bạch Sa loan. Quân kỵ binh Bắc Phương hiển nhiên đã ôm lòng quyết tử tại nơi đây, nên cũng không nóng lòng đột phá vòng vây mà chỉ đứng yên tại chỗ lắng lắng chờ kỵ binh Sóc Châu tiến lên là lập tức liều mạng.

Yến Thập Tứ giục ngựa chạy tới trước mặt Yến Thập Tam, lớn tiếng hỏi:

- Phụ thân, sao không thừa thế xông lên ép bọn kỵ binh của đế quốc Quang Huy này rút xuống Bạch Sa hà?
- Không được!

Yến Thập Tam lạnh lùng lắc đầu:

- Một thợ săn giàu kinh nghiệm phải biết rằng, con thú cùng đường không thể nóng lòng đuổi được, nếu không rất có thể bị nó quay đầu lại cắn cho một phát! Đám tàn quân của địch trước mặt đã không còn đường chạy, đã thành con thú bị vây, nếu như chúng ta ép bức quá gấp, ngược lại có thể làm cho bọn chúng sinh lòng liều mạng, lúc ấy mặc dù quân ta có thắng cũng phải chuốc lấy thương vong nặng nề!

Yến Thập Tứ nghe vậy đã hiểu ra, lại hỏi:

- Ý phụ thân muốn nói, muốn tiêu diệt đám quân địch đã bị ta vây khốn trước mặt kia không thể vội vàng hấp tấp sao?
- Đúng, chúng ta không thể vội vàng hấp tấp!

Trên mặt Yến Thập Tam thoáng vẻ vui mừng vì trẻ con dễ dạy, miễn ý gạt đầu:

- Truyền lệnh toàn quân lập doanh, chuẩn bị bao vây trường kỳ!

Thành Tây Kinh, đế đô của đế quốc Minh Nguyệt.

Mặc dù quân đoàn Mãnh Hổ đã lừa gạt mở được cửa thành Tây Kinh, nhưng chiến sự tiếp theo lại không thuận lợi. Tuy rằng Công Tôn Giao tuổi còn trẻ nhưng vô cùng lão luyện, thừa dịp giằng co đã cảnh báo cho quân phòng thủ trong thành đề phòng ngăn không cho quân đoàn Mãnh Hổ kéo hết vào thành.

Quân U Châu chịu trách nhiệm thủ thành cùng với kỵ binh Sóc Châu đã có phản ứng vô cùng nhanh chóng.

Thậm chí Công Tôn Giao đã tổ chức được một đợt phản kích vô cùng mãnh liệt, đám binh sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ vừa vào thành còn chưa kịp đứng vững chân, suýt nữa đã bị trục xuất ra khỏi thành. May là có đội cận vệ của Trương Hưng Bá kịp thời xông tới, quân đoàn Mãnh Hổ mới có thể ổn định lại, sau đó, Công Tôn Giao đã tổ chức quân U Châu bám sát từng đường từng hẻm triển khai cuộc chiến ngay trên đường phố với quân đoàn Mãnh Hổ.

Trận chiến này có thể nói là trận chiến kịch liệt nhất của quân đoàn Mãnh Hổ từ lúc bắt đầu Tây chinh cho đến nay.

Cuộc chiến ở Hắc Phong Khẩu quân đoàn Mãnh Hổ thương vong không nhỏ, nhưng chiến sự lúc ấy cũng không lấy gì làm thảm thiết. Bởi vì lúc ấy quân đoàn Mãnh Hổ gần như có thể nói toàn là tân binh, bất luận là lòng quân, đấu chí hay sĩ khí đều không thể so sánh được với bây giờ. Hiện tại quân đoàn Mãnh Hổ đã trải qua bốn trận thắng liên tục, lòng quân, đấu chí và sĩ khí đã gia tăng rất nhiều.

Có thể nói mà không sợ khoa trương, hiện tại quân đoàn Mãnh Hổ là một Hổ Lang Chi Sư chân chính!

Chiến lược tập kích Tây Kinh lần này do Tất Điều Tử thiết kế có thể nói là diệu kế nhất nhì thiên hạ, thế nhưng quân đoàn Mãnh Hổ tập kích Tây Kinh lần thứ hai lại không thuận lợi gì. Quân U Châu và kỵ binh Sóc Châu có lẽ không phải là những cánh quân tinh nhuệ nhất của đế quốc Minh Nguyệt, nhưng quyết tâm bảo vệ đế đô của bọn chúng lại cực kỳ kiên cường, bọn chúng đã thật sự làm hết chức trách của quân nhân-thà chết không lùi!

Quân U Châu và kỵ binh Sóc Châu bằng vào đường lớn hẻm nhỏ bên trong thành Tây Kinh liều chết kháng cự, mãi đến hai ngày sau, quân đoàn Mãnh Hổ mới chiếm được toàn thành Tây Kinh. Hai vạn quân U Châu Sóc Châu gần như tử trận hoàn toàn, Công Tôn Giao giết chết liên tục hơn trăm quân tinh nhuệ của quân đoàn Mãnh Hổ, cuối cùng bỏ mạng dưới song thiết kích của Trương Hưng Bá, Yến Bắc Phi thì suất lĩnh không tới trăm kỵ binh chạy trốn.

Vì để chiếm được đế đô Tây Kinh của đế quốc Minh Nguyệt lần thứ hai, thực hiện chiến thuật điều động đại quân của đế quốc Minh Nguyệt*, quân đoàn Mãnh Hổ đã trả một cái giá rất nặng nề. Hơn tám ngàn

binh sĩ tử trận, trọng thương hơn hai ngàn, quân đoàn Mạnh Hổ vốn có sáu vạn đại quân giờ đây đã không còn đủ năm vạn.

(*Chiến thuật này sẽ được giải thích ngay sau đây)

Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo giẫm lên đám thi thể ngổn ngang chậm rãi đi lên đầu thành ở cửa Đông.

Đứng trên đầu thành nhìn xuống, những âm thanh ồn ào huyền não bên trong thành Tây Kinh đã dần dần lắng xuống. Trên đường phố ngổn ngang thi thể quân sĩ của hai bên, máu chảy gần như đỏ khắp đường lớn ngõ nhỏ, không khí nồng nặc mùi máu tanh tươi. Mặc dù Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo đã từng gặp qua không ít cảnh tượng đầu rơi máu chảy, nhưng lúc này cũng không tránh khỏi hơi biến sắc.

- Ôi...

Tất Điều Tử lắc đầu thở dài:

- Chúng ta trả giá quá đắt, quân của đế quốc Minh Nguyệt quả thật là một đội quân đáng được tôn kính.

- Cũng là một đối thủ xứng đáng được tôn kính.

Mạnh Hổ nghiêm nghị:

- Bất quá cái giá mà chúng ta phải trả là vô cùng xứng đáng, bởi vì chúng ta đã chiếm lại được Tây Kinh. Như vậy chẳng những tạo nên đả kích nặng nề đối với tinh thần của quân đế quốc Minh Nguyệt, mà còn có thể tiến hành chiến thuật điều động các đường đại quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Tất Điều Tử gật đầu, giọng hần hân vô cùng ngưng trọng:

- Nếu như đế quốc Minh Nguyệt điều động những cánh quân khác hay không cũng không có ý nghĩa gì, nhưng nhất định phải điều động quân đoàn Dự Châu ở phía Đông Nam và quân đoàn Thủy sư ở Phong Lâm cảng. Nếu không thì ý đồ chiến lược của tướng quân không thể nào thực hiện được, mà quân ta có muốn rút lui về hành tỉnh Tây Bộ cũng không làm nổi!

Vốn quân đoàn Dự Châu giằng co với quân đoàn Bắc Phương của Trọng Sơn ở giáp giới của Dự Châu và Ứng Châu, sau khi Trọng Sơn nhận được quân lệnh của Mông Diễn rút lui trở về Thanh Châu, quân đoàn Dự Châu cũng nhận được quân lệnh của Thu Vũ Đường cho nên cũng không chạy theo truy sát quân đoàn Bắc Phương, mà là khẩn cấp kéo quân lên phía Bắc về cứu viện đế đô. Bất quá quân đoàn Dự Châu còn chưa qua bờ Bắc sông Thông Thiên, hai quân đoàn U Châu, Sóc Châu đã tới Tây Kinh, mà lúc đó quân đoàn Mạnh Hổ cũng đang thẳng về phía Đông đánh tới Hổ Khiếu quan. Chiến trường Trung Châu đột nhiên có chuyển biến phức tạp, nên quân đoàn Dự Châu không dám khinh thường vọng động, chỉ đóng quân tại Phong Lâm thành cách Phong Lâm cảng trăm dặm, yên lặng chờ đợi quân lệnh tiếp theo của Thu Vũ Đường.

Mạnh Hổ giấu binh trong Bàn Long cốc, dùng kế che trời qua biển gạt quân U Châu của Công Tôn Hạng là vì muốn thoát khỏi vòng vây. Nhưng sau đó lại kéo quân về tập kích Tây Kinh lần thứ hai là có ý đồ chiến lược sâu xa trong đó, chính là vì muốn điều động quân đoàn Dự Châu ở Phong Lâm thành và quân đoàn Thủy sư ở Phong Lâm cảng.

Lúc này Mạnh Hổ cũng không biết quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đống đã nhận lệnh của Thu Vũ Đường lợi nước tiến về phía Tây để tiêu diệt đám tàn quân của Mông Diễn, cho nên muốn dẫn dụ quân đoàn Thủy sư ra khỏi Phong Lâm cảng, cùng với dẫn dụ quân đoàn Dự Châu ở Phong Lâm thành. Nếu là như vậy, quân đoàn Mạnh Hổ có thể thừa dịp không ai phòng thủ mà chiếm lấy đại trại Thủy sư, cướp lấy thuyền nhỏ trong đại trại Thủy sư, sau đó đi theo đường thủy trở về hành tỉnh Tây Bộ.

Vì muốn thực hiện ý đồ chiến lược điều động quân đoàn Dự Châu và quân đoàn Thủy sư, Mạnh Hổ và Tất Điều Tử đã tính toán rất tỉ mỉ, cơ hội duy nhất của quân đoàn Mạnh Hổ chính là sự chênh lệch về thời gian.

Thế nào là sự chênh lệch về thời gian? Chính là lợi dụng sự chênh lệch về thời gian truyền tin của quân đế quốc Minh Nguyệt.

Thế nào là lợi dụng sự chênh lệch về thời gian truyền tin của quân đế quốc Minh Nguyệt? Chuyện này phải tính toán thật là kỹ lưỡng!

183. Chương 189: Dương Đông Kích Tây, Thắng Trận Thứ Năm (hạ)

Kể đó, cảng Phong Lâm chưa bị công kích cho nên trạm bồ câu truyền thư ở đó vẫn còn, quân lệnh của Thu Vũ Đường có thể nhanh chóng đưa đến đại trại Thủy sư ở cảng Phong Lâm.

Chính ở chỗ này xuất hiện sự chênh lệch về thời gian!

Quân lệnh của Thu Vũ Đường có thể nhanh chóng bay đến đại trại Thủy sư ở cảng Phong Lâm, mà tin tức Tây Kinh bị chiếm ít nhất phải mất hai ngày trở lên mới có thể truyền tới trung quân của Thu Vũ Đường. Hai ngày chênh lệch này chính là cơ hội duy nhất của quân đoàn Mạnh Hổ, Mạnh Hổ tin rằng vào ngày mà quân đoàn Mạnh Hổ công chiếm Tây Kinh, quân đoàn U Châu của Công Tôn Hạng cũng đã hội hợp với đại quân của Thu Vũ Đường.

Với cơ trí của Thu Vũ Đường sẽ không khó đoán ra quân đoàn Mạnh Hổ đã làm cách nào để tránh thoát tai mắt của hai quân đoàn Sóc Châu và U Châu, từ đó có thể suy ra rằng quân đoàn Mạnh Hổ rất có thể kéo quân về hướng Tây, chiếm lấy Tây Kinh lần nữa. Nếu là như vậy, Thu Vũ Đường sẽ vội vàng lệnh cho các đường đại quân hỏa tốc kéo về cứu viện Tây Kinh, Thu Vũ Đường tuyệt đối sẽ không để cho Tây Kinh bị công chiếm một lần nữa.

Bởi vì có sự chênh lệch trong thời gian truyền tin bằng bồ câu đưa thư, quân đoàn Thủy sư ở cảng Phong Lâm và quân đoàn Dự Châu cách đó không tới trăm dặm sẽ nhận được quân lệnh của Thu Vũ Đường trước nhất, vì vậy sẽ lập tức lên đường kéo về cứu viện để đô. Mà chờ đến hai ngày sau tin tức Tây Kinh đã bị chiếm lần thứ hai tới được tay Thu Vũ Đường, lúc ấy Thu Vũ Đường có đoán ra ý đồ chiến lược của Mạnh Hổ mà điều chỉnh các đường đại quân một lần nữa thì đã muộn!

Mạnh Hổ không nghi ngờ cơ trí của Thu Vũ Đường, nhưng hắn không cho rằng Thu Vũ Đường chu đáo đến mức sẽ bố trí phương án dự phòng.

- Đúng vậy!

Mạnh Hổ ngậm ngùi:

- Chỉ mong quân đoàn Thủy sư sẽ bị điều động kéo về Tây Kinh cứu viện, nếu như quân đoàn Thủy sư không được điều đi, quân ta cũng phải xuôi Nam tấn công cảng Phong Lâm. Bởi vì trước mặt chúng ta lúc này chỉ còn một con đường sống duy nhất mà thôi, nếu như không thể chiếm được cảng Phong Lâm cũng như không lấy được đủ số thuyền ở đại trại Thủy sư, chúng ta chỉ còn nước hy sinh vì đế quốc Quang Huy!

Sườn Đông Cực Thiên sơn.

Gần như cùng lúc với quân đoàn Mạnh Hổ công chiếm Tây Kinh, quân đoàn U Châu của Công Tôn Hạng cũng thuận lợi gặp mặt với đại quân chủ lực đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường. Tuy nhiên chuyện ra ngoài ý liệu của Công Tôn Hạng chính là, vốn quân đoàn Mạnh Hổ mà hắn nghĩ sẽ trở thành ba ba trong rọ không ngờ giống như tan biến trong không khí!

Bởi vì lũ lụt bao phủ toàn bộ vùng đại bình nguyên Thanh Châu, các thành trấn ở Thanh Châu có trạm bồ câu truyền thư đều đã bị phá hủy. Hơn nữa đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường đã chạy vào Cực Thiên sơn, cho nên trong thời điểm này Thu Vũ Đường căn bản là không thể nhận được tin tức từ khắp nơi trong đế quốc. Mấy tin tức như: Tư Đồ Duệ tử trận, toàn quân Thanh Châu bị giết sạch, Hổ Khiếu quan bị công chiếm... nàng cũng không được biết.

Đến khi Thu Vũ Đường nhờ vào Công Tôn Hạng mà biết được những tin tức kinh người này, thế cục giống như ván đã đóng thuyền.

Trong một sơn cốc, Thu Vũ Đường hạ lệnh cho các tướng sĩ đến một mảnh đất trống, sau đó khấn cấp triệu tập bọn Tiêu Lăng, Thác Bạt Thọ, Tần Phong chủ tướng của các đại quân đoàn nghị sự. Trong đó tuy rằng Tần Phong vẫn chưa được tính là Tổng đốc Định Châu chính thức, nhưng dù sao hắn cũng là con trai lớn của Tần Liệt, tương lai chuyện kế thừa chức vị của Tần Liệt có thể nói là hợp với lẽ thường.

Mặt khác, Thái tử Thu Dã của đế quốc Minh Nguyệt cũng như lệ thường đến dự thính hội nghị. Tuy nhiên kể từ khi nhận được tin dữ Thu Phong Kính bị bắt, Thu Dã vốn hoạt bát vui vẻ nay dường như đã trở nên một con người khác hẳn, trầm mặc ít nói hơn lệ thường, sau đó giống như phát điên, lấy những bộ sách liên quan về mặt quân sự mà Thu Vũ Đường mang theo ra đọc miệt mài. Vài lần Thu Vũ Đường giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm, phát hiện Thu Dã vẫn còn ngồi bên bàn đọc sách.

Rất hiển nhiên, chuyện phụ hoàng Thu Phong Kính bị bắt làm tù binh đã tạo cho vị Thái tử gia này một sự kích thích về tâm lý vô cùng to lớn.

Chờ cho mọi người đến đông đủ, Thu Vũ Đường mới than dài một tiếng, giọng tràn ngập đau buồn:

- Các vị tướng quân, báo cho mọi người một tin dữ làm cho ai nghe cũng thấy đau lòng, vị lão tướng trung thành nhất của đế quốc, vị danh tướng uy danh hiển hách nhất đế quốc, Tổng đốc Thanh Châu Tư Đồ Duệ lão tướng quân trên đường gấp rút chạy về cứu viện đế đô đã bất hạnh gặp phải mai phục của quân đoàn Mạnh Hổ, rốt cục đã vì đế quốc hy sinh!

- A!?

- Cái gì?!

- Tư Đồ lão tướng quân đã vì đế quốc hy sinh rồi sao?

Tiêu Lăng, Thác Bạt Thọ, Tần Phong ai nấy ngơ ngác nhìn nhau, có vẻ không tin vào tai mình.

Trước khi Thu Vũ Đường ngang trời xuất thế, Tư Đồ Duệ có thể nói là biểu tượng của đế quốc Minh Nguyệt, còn có danh xưng là danh tướng bất bại trên thế giới Trung Thổ. Bất kể là thời trẻ ở Bắc Phương hay sau này làm Tổng binh ở Định Châu, hay gần ba mươi năm tọa trấn Thanh Châu, Tư Đồ Duệ cũng chưa từng thất bại. Không ai có thể ngờ rằng, con sói già Tư Đồ Duệ lúc cuối đời lại liên tiếp thất bại về tay Mạnh Hổ, cuối cùng đã hy sinh vì nghĩa lớn!

- Chưa hết...

Thu Vũ Đường lại than một tiếng nữa:

- Mạnh Hổ đã từng suất lĩnh quân đoàn Mạnh Hổ công chiếm Hổ Khiếu quan!

- Mạnh Hổ công chiếm Hổ Khiếu quan sao?

- Chuyện này không có khả năng!

- Không ngờ lại có chuyện như thế!

Bọn Tiêu Lăng ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy đều lộ vẻ không thể nào tin được. Nếu như quân đoàn Mạnh Hổ thật sự công chiếm Hổ Khiếu quan, vậy quân U Châu của Công Tôn Hạng làm sao tới đây được?

Thấy ba người lộ vẻ kinh nghi bất định, Thu Vũ Đường nói với Công Tôn Hạng:

- Công Tôn lão tướng quân, hay là người kể đi!

Công Tôn Hạng gật gật đầu, đem tất cả sự tình từ đầu tới cuối thuật lại hết cho mọi người, cuối cùng mới quay đầu lại nhìn Thu Vũ Đường đầy áy náy:

- Điện hạ, từ đế đô thẳng tới Hổ Khiếu quan, quân thám báo của U Châu và khinh kỵ binh của Sóc Châu có thể nói đã trải rộng khắp vùng đại bình nguyên Trung Châu. Cho dù là quân địch có một trăm người cũng tuyệt đối không thể trốn thoát được tai mắt của quân ta, thế nhưng hơn mười vạn đại quân của quân đoàn Mạnh Hổ lại tiêu tan trong không khí, chuyện này quả thật quá tà môn!

Tiêu Lăng cũng cất tiếng phụ họa:

- Đúng vậy, nếu như quân đoàn Mãnh Hổ chỉ có năm ba ngàn tàn binh, tùy tiện tìm một nơi xó xỉnh nào đó để ẩn nấp, nhờ vậy tránh khỏi tai mắt của du kỵ binh thám báo hai đại quân đoàn thì còn có khả năng. Đằng này quân đoàn Mãnh Hổ lại có tới mười vạn người, nhiều người như vậy làm sao có thể che giấu hành tung, việc này quả thật vô cùng quỷ dị!

Tần Phong đột nhiên nói:

- Điện hạ, Công Tôn lão tướng quân, có khi nào đây chỉ là biểu hiện giả dối bề ngoài hay không?

Thu Vũ Đường không nhịn được liếc mắt nhìn Tần Phong, Công Tôn Hạng nhíu mày hỏi lại:

- Biểu hiện giả dối, Tần tướng quân nói như vậy là có ý gì?

Công Tôn Hạng nghĩ rằng Tần Phong muốn châm chọc hấn khinh thường sơ suất, nên đã làm mất dấu vết của mười vạn đại quân quân đoàn Mãnh Hổ. Trong lòng Công Tôn Hạng đương nhiên không lấy gì làm dễ chịu, giọng nói cũng lộ vẻ mất hứng.

Tần Phong vội vàng xua tay:

- Lão tướng quân đừng để ý, văn bối vốn không có ý gì khác, văn bối chỉ muốn nói là có thể có khả năng này hay không, công hãm Hổ Khiếu quan chỉ là một cánh quân yểm trợ của quân đoàn Mãnh Hổ, còn đại quân chủ lực thì từ sau khi công hãm đế đô đã âm thầm ẩn núp, cho nên bây giờ mới xuất hiện ra tình hình như thế này!

Công Tôn Hạng giật mình:

- Người muốn nói là đại quân chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ căn bản không tới Hổ Khiếu quan?

Tần Phong nhún vai:

- Nếu không làm sao giải thích được chuyện quân đoàn Mãnh Hổ đột ngột biến mất?

- Quả thật cũng có chút đạo lý!

Công Tôn Hạng vuốt vuốt cằm:

- Nếu quả thật là như vậy, quân đoàn Mãnh Hổ ẩn núp ở chỗ nào?

Thác Bạt Thọ bỗng nhiên lên tiếng:

- Lão thần lại có cách nhìn khác!

- Sao?

Thu Vũ Đường lạnh lùng:

- Xin Thác Bạt lão tướng quân cứ nói!

Thác Bạt Thọ chấp tay nhìn Thu Vũ Đường, vẻ mặt nghiêm túc:

- Phạm vi chung quanh đế đô ba trăm dặm đều là vùng bình nguyên bằng phẳng, gần như không có nơi thích hợp cho đại quân ẩn náu, cho nên lão thần nghĩ rằng chuyện quân đoàn Mãnh Hổ núp ở một nơi nào đó chung quanh đế đô là không có khả năng. Hơn nữa mục đích quân đoàn Mãnh Hổ công chiếm Hổ Khiếu quan rõ ràng là vì muốn trở lại Thanh Châu, để trốn khỏi vòng vây của mấy đường đại quân của ta, Mạnh Hổ không thể nào chỉ phái quân yểm trợ chiếm lấy Hổ Khiếu quan!

Tiêu Lăng và Công Tôn Hạng đồng thời gật đầu.

Tần Phong vẫn chưa đồng ý lắm lại hỏi tiếp:

- Thế nhưng sau khi công chiếm Hổ Khiếu quan, vậy quân đoàn Mãnh Hổ biến đi đâu?

Thác Bạt Thọ cười khổ lắc đầu, sau đó bốn người đồng thời quay đầu nhìn Thu Vũ Đường. Thu Vũ Đường cau mày trầm tư một hồi, bỗng nhiên nói với Công Tôn Hạng:

- Công Tôn lão tướng quân, hãy đem tình hình truy kích dọc đường kể lại một lần nữa, kể càng tỉ mỉ càng tốt, cho dù là chi tiết không đáng chú ý, nếu như nhớ được thì cứ kể ra hết!

Công Tôn Hạng gật gật đầu, không cảm thấy phiền hà kể tất cả lại từ đầu một lần nữa.

Chừng nửa giờ sau, lúc Công Tôn Hạng nói tới thời điểm tại Bàn Long cốc Song Long sơn, Thu Vũ Đường đột nhiên sáng mắt lên, sau đó đưa tay ra nói:

- Lão tướng quân xin chờ một chút!

Công Tôn Hạng lập tức dừng lại, ngạc nhiên hỏi:

- Điện hạ phát hiện chuyện gì sao?

Thu Vũ Đường nhẹ vuốt cằm, trầm ngâm nói:

- Nếu như bản vương nhớ không lầm, Bàn Long cốc sâu hơn hai mươi dặm, mà quân thám báo U Châu dường như chỉ lục soát vào sâu mười dặm, có đúng không?

- Đúng vậy!

Công Tôn Hạng không cần suy nghĩ gật gật đầu, lại nói:

- Tuy nhiên Bàn Long cốc là tuyệt cốc, giấu binh trong tuyệt cốc là điều tối kỵ của binh gia, Mạnh Hổ sẽ không đem quân đoàn Mãnh Hổ của hắn giấu trong Bàn Long cốc, đúng không?

Tiêu Lăng, Thác Bạt Thọ và Tần Phong bên cạnh cũng đồng thời gật đầu. Mọi người từng đi thực tế đến Song Long sơn thăm dò địa hình Bàn Long cốc, nơi đó quả thật là một tuyệt cốc, ngoài cửa cốc rất hẹp không còn lối ra nào khác. Nếu như quân đoàn Mãnh Hổ quả thật trốn vào trong đó, quân U Châu chỉ cần ngăn ở cửa cốc, vậy quân đoàn Mãnh Hổ sẽ trở thành cá trong chậu. Cho nên, chỉ cần đầu óc Mạnh Hổ vẫn còn bình thường, hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

- Không!

Thu Vũ Đường nhẹ nhàng lắc đầu:

- Đối với con mãnh hổ này, chúng ta không thể dùng lẽ thường mà suy đoán được! Từ lúc tên khốn này xuất hiện tới nay, những chuyện hắn đã làm có chuyện nào là hợp với lẽ thường?!?

- ...Trận chiến tại pháo đài Thiên Lang, Mạnh Hổ không nghe theo hiệu lệnh của trung quân tự ý dẫn theo hai trăm tên khinh bộ binh phát động tiến công, đánh cho sư đoàn của Tư Đồ Bưu thảm bại, Tư Đồ Bưu cũng bị chém đầu trước trận, chuyện này phù hợp lẽ thường sao?

- ...Trận chiến tại pháo đài Hà Tây, Mạnh Hổ hoả thiêu Tuyệt Vọng cốc, dùng hai ngàn tinh binh đánh tan hai vạn đại quân của Thác Bạt Dã, có ai nghĩ đến kết quả này không? Chuyện này có phù hợp với quy luật thông thường của chiến tranh hay không?

- ...Trận chiến ở Nữ Nhi hà, Mạnh Hổ dùng ba ngàn kỵ binh Man nhân đánh bại Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của Tần Xa, làm cho cuộc Đông chinh của lão tướng quân Tư Đồ Duệ thất bại trong gang tấc, lỡ mất thời cơ khôi phục Giang Châu. Các vị có đủ can đảm dùng khinh kỵ binh đối phó với trọng giáp thiết kỵ hay không? Kết quả như vậy phù hợp với lẽ thường sao?

- ...Đến cuộc chiến bảo vệ đất nước lần này, quân đoàn Mãnh Hổ đã tới sơn đạo Thiên Lang quan, rồi đột ngột như phát điên phát cuồng quay đầu chạy thẳng vào lãnh thổ của đế quốc, công hãm đế đô Tây Kinh, chuyện này phù hợp với lẽ thường sao?

- Tất cả những chuyện này hoàn toàn không hợp với lẽ thường chút nào!

Nói tới đây, giọng của Thu Vũ Đường đã dần dần trở nên khản trương:

- Cho nên chúng ta tuyệt đối không nên dùng lẽ thường để suy đoán hành vi của hắn, một số chuyện chúng ta cho rằng làm như vậy quá mức nguy hiểm, không thể làm được, nhưng hắn sẽ cố tình làm. Giống như chuyện Bàn Long cốc, chúng ta đều cho rằng đây là tuyệt cốc, không thích hợp để giấu quân trong đó, nhưng Mạnh Hổ lại không nghĩ như vậy!

Nếu như Mạnh Hổ nghe được những lời Thu Vũ Đường vừa nói, nhất định hắn sẽ vô cùng cảm khái. Nếu như Thu Vũ Đường sinh ra vào thời Chiến Quốc, năng nhất định sẽ trở thành hồng nhan tri kỷ của vị tổ

về binh pháp là Tôn Tử. Ít nhất nàng cũng đã lĩnh ngộ cảnh giới ‘Công kỳ bất ý, xuất kỳ vô bị’ trong binh pháp Tôn Tử, mà đúng là Mạnh Hổ dựa vào khẩu quyết này của Tôn Tử mới có thể hoành hành trên thế giới Trung Thổ.

Công Tôn Hạng dậm chân buồn bã:

- Đáng chết, nếu biết như thế lúc trước nên bảo thám báo tiếp tục dò xét sâu vào trong cốc...

- Đúng vậy!

Tần Phong cũng tỏ vẻ tiếc nuối:

- Nếu quả thật quân đoàn Mạnh Hổ trốn trong Bàn Long cốc, quân U Châu của lão tướng quân chỉ cần bịt kín cửa cốc, quân đoàn Mạnh Hổ sẽ trở thành cá trong chậu, ôi....

Thu Vũ Đường khoát tay:

- Công Tôn lão tướng quân không cần tự trách, hiện tại chuyện chúng ta nên lo lắng chính là kế tiếp quân đoàn Mạnh Hổ sẽ tiến về hướng nào, sau đó căn cứ vào con đường mà quân đoàn Mạnh Hổ có thể đi, vạch ra kế hoạch trước, để có thể mau chóng tiêu diệt Hổ Lang Chi Sư hung tàn này trong lãnh thổ Trung Châu!

- Để đô!

Thu Dã vốn trầm mặc ít lời đột nhiên nói ra một câu kinh người:

- Quân đoàn Mạnh Hổ sẽ lại tấn công để đô!

Nghe Thu Dã nói vậy, bọn Tiêu Lăng đương nhiên không thể nào tin được, Thu Vũ Đường hoa dung đại biến, nếu quả thật quân đoàn Mạnh Hổ công hãm để đô lần nữa, quốc uy và quân uy của đế quốc Minh Nguyệt sẽ không còn lại chút gì. Nghĩ đến đây, Thu Vũ Đường hỏi Thu Dã với giọng vô cùng ngưng trọng:

- Dã nhi, người thật sự cho rằng quân đoàn Mạnh Hổ sẽ tấn công để đô một lần nữa hay sao?

- Dạ!

Thu Dã gật đầu mạnh mẽ:

- Mấy ngày nay Dã nhi đã nghiên cứu rất kỹ tất cả các cuộc chiến có liên quan tới Mạnh Hổ, cuối cùng phát hiện ra chẳng những mỗi việc mà Mạnh Hổ làm đều vượt ra ngoài dự đoán của mọi người, hần lại còn giỏi về tìm cách thắng trong hỗn loạn. Phân tích mấy trận đại chiến tại pháo đài Thiên Lang, pháo đài Hà Tây, Nữ Nhi hà cùng với cuộc chiến bên trong lãnh thổ đế quốc, có thể phát hiện ra một điểm giống nhau kinh người!

- Sao?

- Điểm giống nhau?

Tiêu Lăng, Thác Bạt Thọ, Tần Phong và Công Tôn Hạng ai nấy đều quay đầu lại nhìn Thu Dã chăm chú, trong mắt đã lộ ra vẻ khác thường. Bọn họ bỗng nhiên phát hiện, vị Thái tử gia năm nay mới mười hai tuổi giờ đây đã không còn là một đứa con nít trẻ người non dạ, chắc chắn không bao lâu sau, hần sẽ trở thành một vị vua mới tài giỏi của đế quốc Minh Nguyệt.

Thu Vũ Đường cũng nhìn Thu Dã bằng ánh mắt khích lệ, nhẹ nhàng vuốt cằm ra ý bảo Thu Dã cứ tiếp tục phân tích.

Thái độ của Thu Dã bình tĩnh mà trang nghiêm, làm cho người ta tuyệt đối không ngờ rằng đây chỉ là một đứa trẻ con mới mười hai tuổi:

- Điểm giống nhau chính là Mạnh Hổ luôn luôn nghĩ cách làm cho cục diện hỗn loạn, cục diện càng loạn, cơ hội của hần lại càng nhiều, phần thắng của quân đoàn Mạnh Hổ lại càng lớn. Cuộc chiến pháo đài Thiên Lang như vậy, cuộc chiến pháo đài Hà Tây như vậy, cuộc chiến Nữ Nhi hà cũng là như vậy!

Bọn Tiêu Lăng nghe vậy không khỏi gật gật đầu biểu thị vẻ đồng tình, chuyện đích xác cũng y như là Thu Dã vừa phân tích.

Thu Dã lại nói tiếp:

- Quân đoàn Mãnh Hổ tấn công Hồ Khiếu quan vốn là vì muốn rút về Thanh Châu, thế nhưng cơn đại hồng thủy xảy ra bất thành linh làm cho con đường tiến về phía Đông của bọn chúng bị chặn đứt. Đại quân của Hoàng cô mẫu lại đang theo sơn mạch Cực Thiên sơn xuôi Nam ép tới, quân đoàn Mãnh Hổ đã lập tức bị bức vào tuyệt cảnh lưỡng đầu thọ địch, Mãnh Hổ mới bí quá hoá liều giấu quân bên trong Bàn Long cốc, lúc này mới may mắn tránh khỏi tai mắt của quân U Châu và Sóc Châu.

- ...Tuy nhiên, việc giấu quân trong Bàn Long cốc chỉ giúp cho quân đoàn Mãnh Hổ tạm thời thoát khỏi khốn cảnh mà thôi, bởi vì quân đoàn Mãnh Hổ vẫn còn nằm trong vòng vây vô hình của đại quân ta. Phía Đông có hồng thủy và đại quân ngăn chặn, phía Bắc có Đạo Kiếm hạp, sơn đạo Thiên Lang quan, còn có ba vị tướng quân Ngũ Khôi Sơn, Ngũ Khôi Lĩnh, Ngũ Khôi Hà suất lĩnh đại quân gần hai sư đoàn ngăn chặn, đường xá xa xôi hiểm trở trùng trùng, phía Tây là Đại Hải Nam là nơi hiểm yếu của sông Thông Thiên khó lòng vượt qua.

- ... Nếu quân đoàn Mãnh Hổ muốn tránh thoát chiếc lưới lớn này mà trở lại Thanh Châu, nhất định phải làm cho cục diện Trung Châu hỗn loạn. Mà việc công hãm đế đô Tây Kinh lần thứ hai có thể gây nên sóng to gió lớn, cũng có thể dẫn tới một phản ứng dây chuyền. Lúc này các đường đại quân rất có thể sẽ tự mình rối loạn, cơ hội của quân đoàn Mãnh Hổ đã tới!

Thu Vũ Đường lại hỏi:

- Như vậy Dã nhi cho rằng cơ hội của quân đoàn Mãnh Hổ là ở chỗ nào?

- Thủy lộ!

Thu Dã đáp với vẻ vô cùng chắc chắn:

- Con đường thủy trên sông Thông Thiên là cơ hội cuối cùng của quân đoàn Mãnh Hổ!

- Cái gì?!

- Thủy lộ?!

- Chuyện này...

Thu Dã vừa dứt lời, đám Tiêu Lăng, Công Tôn Hạng, Tần Phong và Thác Bạt Thọ ai nấy trên mặt đều lộ ra vẻ kỳ quái. Nếu như Thu Dã nói rằng quân đoàn Mãnh Hổ có thể tìm ra được một con đường thoát trên Cực Thiên sơn chim bay không lọt, bọn họ còn có thể miễn cưỡng tin được. Nhưng Thu Dã lại nói quân đoàn Mãnh Hổ theo sông Thông Thiên trốn trở lại Thanh Châu, chuyện này bọn họ không thể nào tin được!

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì đế quốc Minh Nguyệt có đội Thủy sư hùng mạnh nhất thế giới Trung Thổ!

Quân đoàn Thủy sư của đế quốc Minh Nguyệt không chỉ dùng để đối phó đảo quốc Nam Dương mà thôi, còn để đối phó với bọn hải tặc như bóng ma ở hướng Tây Bắc. Có quân đoàn Thủy sư, quân đoàn Mãnh Hổ nếu thật sự dám đi theo thủy lộ trên sông Thông Thiên căn bản là tìm chết. Phải biết rằng chiến đấu trên biển khác xa với đánh nhau trên đất liền, quân đoàn Mãnh Hổ trên đất bằng là một con mãnh hổ, nhưng xuống dưới nước rồi chỉ còn là một con mèo bệnh mà thôi, bởi vì quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đồng chính là giao long trong nước.

Đôi mày thanh tú của Thu Vũ Đường cũng không khỏi cau lại, mặc dù nàng cảm thấy phân tích của Thu Dã có đạo lý nhất định, cũng phù hợp với vấn đề mà nàng vừa đưa ra khi này 'Mãnh Hổ hành sự không thể theo lẽ thường mà suy đoán'. Nhưng nếu nói như Thu Dã, 'Quân đoàn Mãnh Hổ sẽ chạy theo thủy lộ của sông Thông Thiên', kết luận này quả thật rất khó thuyết phục người khác, vì chuyện này gần như là tự sát!

Vị Thái tử gia của đế quốc Minh Nguyệt lại có một thái độ bình tĩnh không phù hợp với tuổi của mình, trầm giọng nói:

- Tiểu vương cũng biết các vị tướng quân không tin, e rằng ngay cả Hoàng cô mẫu cũng không tin. Tuy nhiên tiểu vương vẫn thỉnh cầu Hoàng cô mẫu điều một trong ba quân đoàn cận vệ, cấm vệ, Tịnh Châu chạy tới đại trại Thủy sư của cảng Phong Lâm để dự phòng!

Thác Bạt Thọ hỏi với vẻ nghi hoặc:

- Hiện tại quân đoàn Dự Châu đang đóng ngay tại thành Phong Lâm, chỉ cách cảng Phong Lâm có trăm dặm. Nếu như quân đoàn Mãnh Hổ thật sự phải chạy theo thủy lộ của sông Thông Thiên, quân đoàn Dự Châu gần đó cũng có thể bảo vệ đại trại Thủy sư, Thái tử cần gì phải bỏ gần cầu xa, điều động quân của Nguyệt vương điện hạ?

Thu Dã nghiêm nghị:

- Sự an nguy của đế đô liên quan đến danh dự của đế quốc, liên quan đến quân uy của quân đội đế quốc, tóm lại đế đô Tây Kinh tuyệt đối không thể rơi vào tay quân đoàn Mãnh Hổ. Hiện tại quân đoàn Dự Châu và quân đoàn Sóc Châu ở gần đế đô nhất phải gấp rút tiếp viện đế đô, nhiệm vụ bảo vệ cảng Phong Lâm phải giao cho quân đoàn khác.

Thành Tây Kinh, đế đô của đế quốc Minh Nguyệt.

Trong đại trường trung quân của quân đoàn Mãnh Hổ, Cổ Vô Đạo đang lo lắng đi qua đi lại, Tất Điều Tử đang nghiên cứu gì đó trên tấm bản đồ của đế quốc Minh Nguyệt treo ở bình phong, dường như đang ra sức tìm kiếm gì đó. Sau lưng bình phong thỉnh thoảng vang lên từng tràng hơi thở thật dài kèm theo tiếng ngáy vang như sấm, những người đã quen thuộc có thể dựa theo tiết tấu đặc biệt của tiếng ngáy mà đoán ra người đang ngủ sau bình phong chính là Mãnh Hổ.

Cổ Vô Đạo đi tới đi lui chừng nửa giờ, rốt cục không kiên nhẫn được nữa dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Tất Điều Tử.

Vừa lúc đó Tất Điều Tử cũng đang nhìn lại, ánh mắt hai người gặp nhau, sau đó cả hai đồng thời nở nụ cười khổ. Thế cục hiểm ác đến mức này, cũng chỉ có Mãnh Hổ mới có thể ngủ ngon lành như vậy mà thôi, nếu là một chủ tướng khác, e rằng đã buồn lo đến mức ăn không ngon, ngủ không yên. Lại còn tất cả các tướng sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ, cũng hồn nhiên không để ý chút nào đến thế cục hiểm ác đang xảy ra trước mắt.

Cổ Vô Đạo tỏ ra bồn chồn lo lắng, nói với vẻ nghi hoặc:

- Vì sao Hùng Bá Thiên còn chưa mang tin tức về?

- Đúng vậy!

Tất Điều Tử nhẹ nhàng vuốt râu:

- Tính theo thời gian, quân đoàn Dự Châu ở thành Phong Lâm cùng với quân đoàn Sóc Châu ở Bạch Sa loan cũng phải có động tĩnh. Chẳng lẽ Thu Vũ Đường không thể tính ra chúng ta giấu quân trong Bàn Long cốc, để có thể thoát khỏi vòng vây của mấy đường đại quân đế quốc Minh Nguyệt, sau đó lại kéo quân trở về Trung Châu tập kích Tây Kinh lần thứ hai?

- Không thể nào!

Cổ Vô Đạo nhíu mày:

- Ngay cả tướng quân còn kiêng kỵ Thu Vũ Đường như thế, nàng ta không thể nào không phán đoán được một chút tình thế như vậy. Hơn nữa cũng phải nói, nếu Thu Vũ Đường không có năng lực chân chính, lúc trước nàng sao thể dùng hai quân đoàn tân binh mà dẹp được loạn Thất Vương thanh thế lớn đến như vậy?

- Tướng quân!

Cổ Vô Đạo vừa dứt lời, bên ngoài trường đột nhiên vang lên một thanh âm to như sấm nổ, ngay sau đó một tràng tiếng bước chân dồn dập nặng nề vang lên. Một lát sau, màn trướng bị vén lên, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thân hình to lớn như thiết tháp của Hùng Bá Thiên đang vội vàng bước vào, cất cao giọng nói:

- Có tin tức!

Tất Điều Tử vội hỏi:

- Hùng tướng quân, nói mau!

Hùng Bá Thiên hưng hăng nuốt một ngụm nước bọt, giọng ồm ồm:

- Vừa nhận được phi tiễn truyền tin, quân đoàn Dự Châu ở thành Phong Lâm cùng với quân đoàn Sóc Châu ở Bạch Sa loan đều đã bị điều động, hiện tại đang gấp rút hành quân thẳng tới Tây Kinh!

- Tốt, thật là tốt quá!

Cổ Vô Đạo phấn khích kêu lên:

- Kế dương Đông kích Tây của tướng quân đã có hiệu quả rồi!

Cổ Vô Đạo và Tắt Điều Tử còn đang cao hứng không thôi, phía sau bình phong đột nhiên vọng ra thanh âm của Mạnh Hổ:

- Bá Thiên đã trở lại sao?

Bóng người chột loét, thân hình cường tráng của Mạnh Hổ đã xuất hiện bên cạnh bình phong.

Hùng Bá Thiên vội vàng tiến lên hai bước, ôm quyền thi lễ:

- Ty chúc tham kiến tướng quân!

Mạnh Hổ khoát tay, lạnh nhạt nói:

- Nói như vậy, quân đoàn Dự Châu và quân đoàn Sóc Châu đã bị quân ta điều động rồi sao?

- Đúng vậy!

Hùng Bá Thiên đáp:

- Tộc nhân của thuộc hạ dùng phi tiễn hồi báo, quân đoàn Dự Châu ở thành Phong Lâm cùng với quân đoàn Sóc Châu ở Bạch Sa loan đều đã rời khỏi nơi đóng quân, dốc hết tốc lực hành quân chạy về cứu viện Tây Kinh!

Phi tiễn truyền thư là phương thức truyền tin đặc biệt của Man nhân trên đại hoang nguyên, nói trắng ra là sau khi du kỵ binh thám báo ở tiền phương phát hiện ra quân địch có điều khác thường, ban ngày thì bắn tên thường, ban đêm thì bắn hoả tiễn. Sau đó lại tiếp tục bắn như vậy từ xa tới gần, tuy rằng tốc độ không nhanh bằng bồ câu truyền thư, nhưng nhanh hơn khoái mã rất nhiều, cái không được hoàn hảo là chỉ truyền được có một tin tức duy nhất mà thôi.

- Tốt lắm!

Mạnh Hổ gật gù đầu, ngừng giọng quát:

- Lập tức truyền tin cho Mã Tứ Phong, bảo sư đoàn kỵ binh của hắn lập tức tiến thẳng về phía Nam tới cảng Phong Lâm!

Hùng Bá Thiên ồm ồm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Mạnh Hổ bỗng nhiên ngẩng đầu quát tiếp:

- Trương Hưng Bá!

Tiếng bước chân mạnh mẽ vang lên, thân hình to lớn của Trương Hưng Bá nghênh ngang chui vào đại trướng, ôm quyền đáp:

- Tướng quân!

Mạnh Hổ lớn tiếng quát:

- Truyền lệnh toàn quân lập tức rút khỏi Tây Kinh, xuất phát thẳng về hướng Đông, đi được năm mươi dặm thì vòng xuống hướng Nam, tiến thẳng tới đại trại Thủy sư của cảng Phong Lâm!

Không hết thời gian uống xong chung trà, quân lệnh của Mạnh Hổ đã truyền khắp toàn quân. Các tướng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ đã chuẩn bị sẵn sàng lập tức đi qua cửa Đông thành Tây Kinh, sau đó theo quan đạo rộng rãi thẳng tiến về phía Đông.

184. Chương 190: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết, Thắng Trận Thứ Sáu (thượng)

Đường như ý thức được chuyện gì, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo giục ngựa theo sau Mạnh Hổ cũng đều ghì cương ngựa lại, sau đó cùng quay đầu nhìn hai chữ to trên cửa chính Đông kia.

Mạnh Hổ trầm ngâm một chút, bỗng nhiên quay đầu lại quát bảo Trương Hưng Bá phía sau:

- Hưng Bá, lấy hai cây trường mâu ra đây!

Trương Hưng Bá đáp lời, lệnh cho cận vệ quân mang đến hai cây trường mâu bộ binh, trịnh trọng đưa cho Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ đưa tay tiếp lấy hai cây trường mâu nhấc trong tay vài cái, đột ngột quát khẽ một tiếng phóng ra, chỉ nghe đình đình hai tiếng vang lên, hai cây trường mâu bộ binh kia đã cắm thật sâu vào tường thành Tây Kinh, đúng vào ngay giữa hai chữ 'Tây Kinh' to lớn.

Tất Điều Tử không nhận được trao đổi bằng mắt với Cổ Vô Đạo, bọn họ đương nhiên biết được dụng ý của Mạnh Hổ là muốn thị uy với đế quốc Minh Nguyệt, dùng hai cây trường mâu cắm vào ngay giữa hai chữ 'Tây Kinh', đây rõ ràng biểu thị cho hai lần quân đoàn Mạnh Hổ tập kích chiếm lấy đế đô thành Tây Kinh của đế quốc Minh Nguyệt.

Mạnh Hổ nghiêng đầu ngắm nghía một lát, lúc này mới xoa xoa hai tay lộ vẻ hài lòng, giật cương quay đầu ngựa lại ngênh ngang mà đi

Bạch Sa loan.

Nơi đóng quân tạm thời của sư đoàn khinh kỵ binh quân đoàn Bắc Phương.

Mã Tứ Phong ghì ngựa đứng nghiêm trên vùng bình nguyên bao la bát ngát, mắt dõi trông về hướng Tây Nam xa xa. Lúc này Mã Tứ Phong đã không còn thần thái ung dung tiêu sái như lúc trước, chiến bào bình thường không dính một hạt bụi nay đã loang lổ đầy vết máu, thậm chí trên mặt Mã Tứ Phong cũng đã có thêm một vết sẹo đao trông vô cùng bắt mắt.

Vết sẹo đao này là do viên mãnh tướng Yến Lăng Vân của quân đoàn Sóc Châu ban cho hấn trong một lần đột phá vòng vây.

Sau khi sư đoàn kỵ binh bị quân đoàn Sóc Châu của Công Tôn Hạng vây ở Bạch Sa loan, Mã Tứ Phong trước sau tổ chức sáu lần phá vây, lần nào cũng thất bại dội ngược trở về. Nhất là lần phá vây cuối cùng thất bại vô cùng thê thảm, thậm chí ngay cả Mã Tứ Phong suýt nữa cũng bỏ mạng sa trường. Ở quân đoàn Bắc Phương, Mã Tứ Phong vốn tự phụ bản thân mình vô dũng, trong lớp thanh niên cùng tuổi ít gặp đối thủ, thế nhưng lần này rốt cục Mã Tứ Phong đã gặp được đối thủ chân chính.

Mất thấy các tướng sĩ Bắc Phương xung quanh sắp sửa chết sạch, binh lực của sư đoàn kỵ binh không còn đủ vạn người, sắp sửa gánh chịu kết cục thê thảm bị tiêu diệt toàn quân. Đột nhiên thế cục có chuyển biến bất ngờ, kỵ binh Sóc Châu đã chiếm hết thế thượng phong chỉ trong một đêm rút lui sạch sẽ khỏi Bạch Sa loan, không hề lưu lại một binh một tốt!

Mới đầu Mã Tứ Phong còn tưởng là quỷ kế của quân địch, cho nên không dám khinh thường vọng động, nhưng mãi đến trưa vẫn không thấy kỵ binh địch xuất hiện, lúc này Mã Tứ Phong mới kinh ngạc phát giác ra chiến cuộc đã có biến hoá, vội vã phái ra kỵ binh thám báo trinh sát tứ phía. Chỉ trong khoảnh khắc, tất cả các kỵ binh thám báo phái ra trinh sát đều đã có tin tức báo về.

- Báo...

Ngay khi Mã Tứ Phong đã cảm thấy không còn kiên nhẫn chờ đợi, phía trước của bình nguyên bát ngát đột nhiên vang lên một tiếng hét dài, chợt có một con khoái mã từ xa như gió cuốn mây bay chạy đến. Khoái

mã kia chạy thẳng đến trước mặt Mã Tứ Phong mới đột ngột dừng lại, chiến mã vì ngừng quá gấp liền tung hai vó trước lên không đứng thẳng thân hình đá lung tung vài cái.

- Tướng quân...

Kỵ binh trên lưng khoái mã ôm quyền thi lễ với Mã Tứ Phong, vừa thở dốc vừa nói:

- Đã... Đã có tin tức!

Mã Tứ Phong vội la lên:

- Nói mau!

Tên thám báo kỵ binh vừa thở dốc vừa nói:

- Theo nguồn tin đáng tin cậy, chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ đang tiến công Tây Kinh mãnh liệt, quân đoàn Sóc Châu đang vây khốn quân ta nhận được quân lệnh phải gấp rút tiếp viện để đỡ, cho nên buông tha không vây khốn quân ta nữa!

- Vậy sao?

Ánh mắt Mã Tứ Phong thoáng chốc sáng ngời, chép chép miệng, ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Khó trách kỵ binh Sóc Châu đang lúc chiếm hết thượng phong lại đột nhiên rút lui, thì ra là đại quân chủ lực của tướng quân đang tấn công Tây Kinh mãnh liệt, chuyện này quả thật ra ngoài dự đoán của mọi người, ha ha ha, thật tốt quá, thống khoái, thật là thống khoái!

- Tướng quân!

Một tên liên đội trưởng kỵ binh tiến lên bẩm báo:

- Quân ta có cần phải nhanh chóng rời khỏi tuyệt địa này không?

Mã Tứ Phong khoát tay áo ra vẻ không tán thành, lớn tiếng nói:

- Không vội, chờ quân lệnh của tướng quân tới rồi hãy nói!

Ngừng một chút, Mã Tứ Phong lại nói:

- Bản tướng quân đã nói trước với các người, tướng quân Mạnh Hổ là một nam tử hán đội trời đạp đất, là một nam nhân biết giữ lời, hắn đã từng nói qua sẽ không bỏ mặc tướng sĩ Bắc Phương chúng ta, vậy hắn tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Thế nào, bản tướng quân nói có sai hay không? Tuy rằng tướng quân Mạnh Hổ không có trực tiếp tới cứu bọn ta, nhưng hắn vẫn nghĩ cách cứu chúng ta thoát khỏi vòng vây của kỵ binh Sóc Châu, không phải vậy sao?

Mấy tên liên đội trưởng kỵ binh phía sau Mã Tứ Phong đều gật đầu vâng dạ.

Sự thật đúng là như vậy, lần này nếu như không phải chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ tấn công Tây Kinh, khiến cho Thu Vũ Đường phải điều động kỵ binh Sóc Châu về cứu viện để đỡ, tám ngàn tàn binh bại tướng còn lại của sư đoàn kỵ binh số Bốn đã thật sự phơi thây tại Bạch Sa loan.

Mã Tứ Phong vừa dứt lời, từ hướng Tây Nam của vùng bình nguyên bát ngát đã thấy bóng dáng mười mấy con khoái mã đang chạy tới như bay.

Một tên tướng sĩ kỵ binh tinh mắt quan sát thật kỹ, sau đó trầm giọng nói:

- Tướng quân, là đội cận vệ của tướng quân Mạnh Hổ!

- Vậy sao?

Mã Tứ Phong vui vẻ nói:

- Đây nhất định là quân lệnh của tướng quân đã tới, đi, theo bản tướng quân tới nghênh tiếp!

Phía Đông Bắc Tây Kinh.

Yến Thập Tam đang suất lĩnh bảy vạn kỵ binh của sư đoàn Sóc Châu cuộn cuộn tiến về Tây Kinh. Trời xanh bát ngát, trên vùng bình nguyên hoang dã mênh mông, đôi mắt trông xa, khắp nơi đều là đầu ngựa của kỵ binh Sóc Châu lồ lộ, cờ xí đủ màu phần phật tung bay theo gió, tiếng ngựa hí vang đến tận mây xanh, còn có tiếng gót sắt nện rầm rập như tiếng sấm.

Giữa thiên quân vạn mã, Yến Thập Tứ giục ngựa đuổi theo Yến Thập Tam, lớn tiếng hỏi:

- Phụ thân, mắt thấy sư đoàn kỵ binh của quân đoàn Mạnh Hồ sắp sửa bị quân ta tiêu diệt toàn quân, vì sao phụ thân lại buông tha cho chúng?

- Người biết cái gì!?

Yến Thập Tam hừ một tiếng bực bội, lạnh lùng nói:

- Ta vừa nhận được Kim điều cấp thư của Nguyệt vương điện hạ, đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hồ trốn khỏi tai mắt thám báo kỵ binh của quân ta và quân U Châu, hiện tại rất có thể đang tấn công để đô Tây Kinh mãnh liệt. Nếu như ta không dẫn kỵ binh Sóc Châu hỏa tốc xuôi Nam gấp rút tiếp viện để đô, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng!

Sau khi quân đoàn Mạnh Hồ công chiếm Tây Kinh lần thứ hai, quân phòng thủ Tây Kinh gần như bị tiêu diệt hết, chỉ có Yến Bắc Phi dẫn theo trăm kỵ binh Sóc Châu chạy trốn. Tuy nhiên trăm kỵ binh này cũng không biết chủ lực kỵ binh Sóc Châu của Yến Thập Tam hiện tại đang ở chỗ nào, cho nên sau khi ra khỏi thành liền một đường theo đại lộ nhắm thẳng hướng Đông chạy tới Hồ Khiếu quan.

Cho nên lúc này Thu Vũ Đường còn chưa biết Tây Kinh đã thất thủ một lần nữa, Tổng đốc Sóc Châu Yến Thập Tam và quân đoàn Dự Châu ở thành Phong Lâm cũng không biết Tây Kinh đã bị quân đoàn Mạnh Hồ công chiếm lần thứ hai.

Yến Thập Tứ nói:

- Vậy cũng không cần dẫn hết toàn quân xuôi Nam, chúng ta hoàn toàn có thể để lại một phần quân đội tiếp tục vây khốn đám tàn kỵ binh kia!

- Hồ đồ!

Yến Thập Tam cau mày quát:

- Người đã quên vết xe đổ của Tư Đồ Duệ sao? Quân đoàn Mạnh Hồ cũng không phải là một đội quân bình thường, mà là một Hồ Lang Chi Sư, quân Sóc Châu ta tập trung toàn lực chưa chắc đã có thể thắng được, còn nếu chia ra hai nơi, chẳng phải càng không là đối thủ của chúng hay sao? Chia quân ra như vậy vạn nhất bị quân đoàn Mạnh Hồ tiêu diệt từng phần thì sao?

Yến Thập Tứ nghĩ nghĩ, cũng hiểu rằng cha già nói rất đúng, liền đằng hắng hai tiếng rồi không nói gì nữa.

Dù sao, miếng thịt ngon sắp sửa đến miệng lại phải buông bỏ cũng hơi đáng tiếc, thế nhưng so với an nguy của cả quân đoàn Sóc Châu thì không đáng chút nào. Bởi vì chuyện tiêu diệt quân đoàn Mạnh Hồ thật ra cũng không phải là chuyện trong nhà của quân đoàn Sóc Châu, mà nếu như quân đoàn Sóc Châu bị diệt, vậy thế lực của Yến gia ở Sóc Châu lập tức sẽ trở nên suy yếu.

Con trai thứ Yến Trùng Thiên đột nhiên hỏi:

- Phụ thân, quân đoàn Mạnh Hồ tiến công để đô không phải chỉ là hư trương thanh thế thôi sao?

- Rất khó nói!

Yến Thập Tam vẻ mặt ngưng trọng lắc đầu đáp lại:

- Tên Mạnh Hồ này hành sự mỗi mỗi đều ra ngoài dự đoán của mọi người, làm cho người ta không thể nào nắm bắt, lần này trở lại để đô có lẽ chỉ là hư trương thanh thế, cũng có thể là thật sự!

Yến Thập Tam chưa nói hết lời, đương nhiên hai đứa con trai nghe không hiểu, tỏ ra ngơ ngác.

Yến Thập Tứ vò đầu liên tục:

- Phụ thân, hiện tại để đô có hai vạn đại quân đóng ở đó, lại có Tam đệ và mãnh tướng Công Tôn Giao của quân U Châu toạ trấn, cho dù quân đoàn Mãnh Hồ dốc hết toàn lực tấn công cũng chưa chắc đã có thể công hạ được?!

Yến Thập Tam thở dài:

- Chỉ mong sao sẽ không gặp chuyện không may, nếu như quân đoàn Mãnh Hồ thật sự công chiếm để đô lần nữa, để quốc Minh Nguyệt mất hết thể diện đã dành, ngay cả Sóc Châu Yến gia chúng ta cũng không tốt lành gì. Dù sao lần này vẫn có Tam đệ các người chỉ huy một vạn kỵ binh đóng ở để đô, nếu như có chuyện không may, quân Sóc Châu chúng ta sẽ không thoát khỏi tội thất chức!

Cảng Phong Lâm.

Nói đến cảng Phong Lâm, không thể không nói đến Thủy sư của đế quốc Minh Nguyệt.

Trong ba đại cường quốc về quân sự của thế giới Trung Thổ, đế quốc Minh Nguyệt, Quang Huy và Tinh Hà, có thể nói rằng mỗi nước đều có sở trường đặc thù của riêng mình. Đế quốc Tinh Hà nổi danh là đế quốc kỵ binh, khinh kỵ binh có sức chiến đấu là số một. Đế quốc Quang Huy có được trọng trang bộ binh trang bị hoàn hảo và tinh nhuệ nhất. Đế quốc Minh Nguyệt lại có được lực lượng Thủy sư hùng mạnh nhất, mặt khác, đế quốc Minh Nguyệt lại có số lượng danh tướng dồi dào, nhiều không kể xiết.

Nói đến Thủy sư của đế quốc Minh Nguyệt, không thể không nhắc tới U Linh hải tặc và vài tiểu quốc liên minh ở phía Nam của thế giới Trung Thổ.

U Linh hải tặc là một đám vừa làm ngư dân vừa làm hải tặc trên mặt biển phía Tây của Trung Châu đế quốc Minh Nguyệt. Sào huyệt, hay còn gọi là đại bản doanh của chúng nằm ở quần đảo U Linh cách xa bờ biển phía Tây của Trung Châu.

Khoảng chừng mấy ngàn năm trước, một đám Man nhân vì bộ lạc bị cừu sát nên không thể tiếp tục sống yên ổn trên đại hoang nguyên, bọn họ nhân mùa hè, băng trên đại dương phía Bắc tan hết liền lên tàu men theo ven biển chạy thẳng về hướng Tây. Sau đó vượt qua Đại Yến quốc nằm ở Sóc Châu trên góc Tây Bắc của đế quốc Minh Nguyệt, cuối cùng tới quần đảo U Linh ẩn cư.

Sau đó, đám Man nhân này liền từ dần du mục trở thành ngư dân, lâu ngày dài tháng lại biến thành hải tặc.

Đám U Linh hải tặc đến từ quần đảo U Linh chính là địch nhân chủ yếu của Thủy sư đế quốc Minh Nguyệt. Ngoài U Linh hải tặc ra, đôi khi Thủy sư đế quốc Minh Nguyệt còn vượt qua U Châu nằm ở góc Tây Nam, hiệp trợ bộ binh của Dự Châu, Ứng Châu hoặc là U Châu đánh lui vài tiểu quốc liên minh đến từ phía Nam của thế giới Trung Thổ tập kích quấy rối trên biển.

185. Chương 191: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết, Thắng Trận Thứ Sáu (trung)

Trong đám quốc gia này có hai quốc gia lớn nhất.

Một quốc gia có tên là Giáo Hoàng quốc nằm ở giữa Dự Châu ở phía Đông Nam của đế quốc Minh Nguyệt và hành tỉnh Tây Nam của đế quốc Quang Huy. Lãnh thổ của quốc gia này tương đương với một châu của đế quốc Minh Nguyệt hoặc là một hành tỉnh của đế quốc Quang Huy, không có bộ binh thông thường, chỉ có hai trọng trang kỵ sĩ đoàn thông thường, phân biệt là Quang Huy kỵ sĩ đoàn và Hoả Diễm kỵ sĩ đoàn.

Một quốc gia nữa có tên là vương quốc Húc Nhật giáp với hành tỉnh Nam Phương của đế quốc Quang Huy, lãnh thổ của vương quốc này đại khái cũng tương đương với Giáo Hoàng quốc.

Ở phía Nam của Giáo Hoàng quốc và vương quốc Húc Nhật còn có mười mấy tiểu quốc, đám tiểu quốc này tự mình liên kết với nhau thành hai khối đồng minh, phân biệt là liên minh Nam Bộ và liên bang Đông Bộ.

Cho dù là liên minh Nam Bộ và liên bang Đông Bộ có tổng số thành viên lên tới mười mấy nước, nhưng gộp lại tất cả các tiểu quốc, tổng diện tích lãnh thổ cũng chỉ lớn hơn một hành tỉnh của đế quốc Quang Huy một chút mà thôi.

Lực quân của đám tiểu quốc này không đáng để nhắc tới, nhưng nhờ ở gần sát bờ biển, nghề thuyền phát đạt, cho nên Thủy sư của hai liên minh tiểu quốc này cũng rất là hùng mạnh. Bởi vì trên lục địa, hai liên minh tiểu quốc này không giáp giới với đế quốc Minh Nguyệt, cho nên thậm chí bọn chúng dám phái cả Thủy sư đi tập kích quấy rối ba châu Dự, Ứng, U ở phía Nam của đế quốc Minh Nguyệt.

Đó chính là lý do mà Thủy sư của đế quốc Minh Nguyệt tồn tại.

Thủy sư của đế quốc Minh Nguyệt tồn tại không phải là vì muốn khuếch trương ra bên ngoài hoặc là xâm lược những nước khác, mà chỉ vì muốn đối phó với sự quấy nhiễu của U Linh hải tặc và hai liên minh tiểu quốc ở phía Nam mà thôi.

Cảng Phong Lâm nằm ở chỗ giao nhau giữa sông Thông Thiên và Bạch Sa hà chính là đại trại Thủy sư của đế quốc Minh Nguyệt.

Cách cảng Phong Lâm chưa tới trăm dặm là thành Phong Lâm, thành Phong Lâm chính là thủ phủ của quận Phong Lâm ở Trung Châu. Khi Mạnh Hổ lần đầu tiên bắt ngờ tập kích Tây Kinh, quân đoàn Dự Châu phụng mệnh chạy lên phía Bắc gấp rút tiếp viện còn chưa tới nơi, Tây Kinh đã bị công hãm, quân đoàn Dự Châu liền tạm thời đóng quân ở thành Phong Lâm, chờ đợi quân lệnh tiếp theo của Thu Vũ Đường.

Không lâu sau, rốt cục quân lệnh của Thu Vũ Đường đã tới, quân đoàn Mạnh Hổ bắt ngờ tập kích Tây Kinh lần thứ hai, quân đoàn Dự Châu lại phải hoả tốc chạy lên phía Bắc gấp rút tiếp viện.

Lúc này ở thành Phong Lâm chỉ có một ít đội cảnh vệ đóng ở đó, còn đại trại Thủy sư ở cảng Phong Lâm gần như hoàn toàn trống rỗng. Bởi vì quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đống gần như đã vét sạch cả ổ đi đến Thanh Châu lùng quét đám tàn binh của Mông Diễn.

Đêm xuống, đại quân chủ lực đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường và quân U Châu của Công Tôn Hạng đã tiến tới Hồ Khiếu quan.

Cuối cùng Thu Vũ Đường cũng không tiếp thu đề nghị điều động ra một trong ba đại quân đoàn cận vệ, cấm vệ và Tịnh Châu khẩn cấp tới tiếp viện cho cảng Phong Lâm của Thái tử Thu Dã.

Thứ nhất là vì thời gian không cho phép, bởi vì lúc ấy đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường chỉ còn cách Hồ Khiếu quan có hai ngày đường, mà khoảng cách từ Hồ Khiếu quan đến cảng Phong Lâm có đến bốn, năm trăm dặm. Nếu như điều động ra một quân đoàn trong đại quân chủ lực gấp rút tiếp viện cảng Phong Lâm, nhanh nhất cũng phải bảy ngày mới có thể tới nơi. Nếu quả thật quân đoàn Mạnh Hổ đương Đông kích Tây tập kích cảng Phong Lâm, lúc ấy e rằng mọi chuyện đã xong xuôi!

Thứ hai Thu Vũ Đường cũng đã có an bài riêng, nếu như quân đoàn Mạnh Hổ quả thật dám đương Đông kích Tây bắt ngờ tập kích cảng Phong Lâm, ắt sẽ đâm đầu vào lưới!

Đại quân của đế quốc Minh Nguyệt vừa mới tiến tới Hồ Khiếu quan, Yến Bắc Phi dẫn theo trăm tàn kỵ binh Sóc Châu cũng chạy trốn tới Hồ Khiếu quan.

Nhận được tin, Thu Vũ Đường không dám chậm trễ, vội vàng triệu tập mấy vị quân đoàn trưởng tới hành dinh tạm thời của nàng nghị sự. Lúc bọn Tiêu Lăng, Thác Bạt Thọ, Công Tôn Hạng, Tần Phong tiến vào hành dinh, lập tức phát hiện ra thần sắc của Thu Vũ Đường vô cùng ngưng trọng, còn Thái tử Thu Dã sắc mặt xanh lè, hàm răng nghiến chặt gần như chảy cả máu miệng.

Trước mặt Thu Vũ Đường và Thu Dã còn có một viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt, viên tướng này đang đứng cúi gục đầu, thần sắc vô cùng uể oải. Tổng đốc U Châu Công Tôn Hạng nhìn qua đã nhận ra đó chính là Yến Bắc Phi con trai thứ ba của Tổng đốc Sóc Châu Yến Thập Tam, cũng là một viên mãnh tướng nổi danh ở Sóc Châu, nghe nói một thân võ nghệ bất phàm, lại rất có mưu lược, rất giỏi cầm quân.

Lão luyện như Công Tôn Hạng vừa liếc qua đã hiểu ra có chuyện không may, nghĩ đến Công Tôn Giao con trai mình cùng với Yến Bắc Phi đang trấn thủ đề đô, hiện tại đột nhiên Yến Bắc Phi xuất hiện tại Hồ Khiếu

quan, mà không thấy bóng dáng con trai Công Tôn Giao của mình đâu cả, Công Tôn Hạng không khỏi phập phồng lo sợ, ánh mắt nhìn về phía Yến Bắc Phi càng tăng thêm nỗi lo âu.

Đường như cảm nhận được nỗi lo trong ánh mắt Công Tôn Hạng, Yến Bắc Phi càng cúi đầu thấp hơn nữa...

Thu Vũ Đường liếc mắt nhìn Công Tôn Hạng một cái thật sâu, sau đó cất giọng đầy vẻ đau buồn:

- Công Tôn lão tướng quân, bản vương vừa mới nhận được một tin tức vô cùng bất hạnh, quân đoàn Mãnh Hổ lại bất ngờ tập kích để đô, để đô hiện tại đã bị công hãm, lệnh lang Công Tôn Giao cùng với hai vạn tướng sĩ thủ thành gần như toàn bộ đã anh dũng hy sinh vì đế quốc!

- A?!

- Tại sao lại có thể như vậy?

- Không ngờ quân đoàn Mãnh Hổ lại công hãm để đô!?

Ba người Tiêu Lăng, Tần Phong, Thác Bạt Thọ nghe vậy tuy rằng giật mình, nhưng trên mặt cũng không đến nỗi lộ vẻ khiếp sợ gì nhiều. Dù sau từ lúc quân đoàn Mãnh Hổ bốn ba đường trường tập kích Trung Châu tới nay, bọn họ đã nghe được quá nhiều tin tức làm cho người ta kinh hãi, khi nghe những chuyện khó có thể tin như vậy, bọn họ dần dần đã có chút quen thuộc.

Chỉ có Tổng đốc U Châu Công Tôn Hạng cảm thấy trời đất chung quanh đột nhiên tối sầm, thân hình cường tráng bất chợt lão đảo suýt nữa thì ngã lăn ra đất.

Vẫn là Tần Phong và Tiêu Lăng nhanh tay lẹ mắt, vội vàng bước tới đỡ lấy. Công Tôn Hạng cố sức lắc lắc đầu, sau đó vùng vẫy thoát ra khỏi hai cánh tay đang nâng đỡ của Tần Phong và Tiêu Lăng, quay đầu nói với Thu Vũ Đường, giọng hết sức bi thương nhưng rắn rỏi:

- Điện hạ, con ta vì đế quốc hy sinh thân mình, có thể nói là chết vô cùng ý nghĩa. Công Tôn Hạng ta có được đứa con như vậy cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, Công Tôn gia chúng ta cũng vì có con cháu như vậy mà cảm thấy tự hào!

Thu Vũ Đường nhẹ tay vuốt cằm, nghiêm nghị nói:

- Đế quốc có một tướng quân như vậy cũng cảm thấy tự hào! Công Tôn lão tướng quân, sử sách ghi chiến công các thượng tướng của đế quốc sẽ vĩnh viễn khắc ghi tên tuổi lệnh lang cùng với hai vạn tướng sĩ vì bảo vệ để đô mà hy sinh anh dũng. Mặc dù bọn họ không bảo vệ được để đô, nhưng bọn họ cũng đã làm hết chức trách của mình!

Lúc này, Yến Bắc Phi vốn đang đứng nghiêm cúi đầu đột ngột ngẩng đầu lên, dáng vẻ hiên ngang, lớn tiếng nói:

- Điện hạ, ty chức cũng không phải là sợ chết, lại càng không phải là lâm trận bỏ chạy, sở dĩ ty chức dẫn theo trăm tên kỵ binh đột phá vòng vây, không phải là vì tiếc mạng của mình!

- Vậy là vì cái gì?

Thái tử Thu Dã không nhịn được, run giọng hỏi:

- Người nói đi, vì cái gì?

Yến Bắc Phi cúi đầu khẽ liếc nhìn Thu Dã, giọng cười hết sức thâm lương:

- Ha ha, sở dĩ ty chức dẫn trăm tên kỵ binh tử chiến phá vòng vây, chỉ vì muốn đem tin tức để đô thất thủ lần nữa trở về báo lại, chỉ có vậy mà thôi!

Ngừng một chút, thần sắc của Yến Bắc Phi đột nhiên trở nên trang nghiêm hẳn, lại nói tiếp:

- Thánh nữ Quang Minh ở trên cao, Sóc Châu Yến gia chúng ta tuyệt đối không có con cháu sợ chết, càng không có hạng người vong ân phụ nghĩa! U Châu Công Tôn gia là trung thần nghĩa sĩ của đế quốc, Sóc Châu Yến gia chúng ta cũng là trung thần nghĩa sĩ của đế quốc, không hề khác!

Vừa dứt lời, Yến Bắc Phi liền rút phăng chiến đao nghe leng keng, xoay đao cửa ngang qua cổ, toàn bộ cổ họng của hắn lập tức mở toang ra, máu tươi nóng bỏng trong thoáng chốc phun ra xa chừng mười bước, có vài giọt trong đó vấy lên mặt của Thái tử của đế quốc Minh Nguyệt Thu Dã.

- Yến tướng quân!

- Yến hiền điệt!

- Bắc Phi hiền điệt!

Thác Bạt Thọ, Công Tôn Hạng và Tần Phong vừa cảm thấy chuyện có vẻ khác thường, lúc muốn ngăn cản Yến Bắc Phi thì đã không còn kịp nữa. Trong lúc máu tươi vung vẩy khắp nơi, ánh mắt Yến Bắc Phi nhanh chóng trở nên thất thần, thân hình cường tráng lão đảo vài cái cuối cùng ngã lăn ra đất. Thu Dã nhìn trừng trừng vào mặt Yến Bắc Phi, chấn động tinh thần thật lâu vẫn không thể hồi phục lại.

Trên thực tế, cảnh tượng đầm máu này đã đi theo Thu Dã gần như suốt cả cuộc đời, cũng tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với cuộc đời làm hoàng đế của hắn. Đối với sách lược đối phó Sóc Châu của Thu Dã cũng ảnh hưởng vô cùng sâu rộng, gần như cả đời, Thu Dã không hề thi thố thủ đoạn gì quá cứng rắn mạnh mẽ đối với Sóc Châu Yến gia.

- Tráng sĩ...

Thu Vũ Đường than dài một tiếng, giọng đầy cảm khái:

- Tướng quân Yến Bắc Phi không chỉ là tráng sĩ mà còn là nghĩa sĩ, vì muốn đem tin tức đế đô thất thủ lần nữa truyền ra bên ngoài, đã không tiếc mang trên đầu tội danh lâm trận bỏ chạy, thật là đáng quý! Người đâu, khâm liệm tướng quân Yến Bắc Phi thật cẩn thận, chờ sau này kết thúc cuộc chiến tranh bảo vệ đế quốc, đem di thể tướng quân trở về Sóc Châu an táng.

Lập tức có mấy tên cấm vệ quân tiến vào khiêng thi thể Yến Bắc Phi xuống, sau đó dùng nước lau rửa vết máu vấy trong hành dinh.

Thu Vũ Đường lặng yên nhìn bọn cấm vệ quân lăng xăng làm việc, không nói lời nào, các tướng còn lại cũng không dám tùy tiện mở miệng. Sau khi đám cấm vệ quân đã dọn dẹp sạch sẽ hành dinh, Thu Vũ Đường mới thu hồi nét đau buồn trên mặt, nhìn quanh chúng tướng một cái, nghiêm nghị nói:

- Các vị tướng quân, hiện tại xem ra Thái tử đã đoán đúng, quả nhiên Mạnh Hổ muốn chạy theo đường thủy trên sông Thông Thiên!

- Vậy thì quá tốt, lần này Mạnh Hổ có chạy đằng trời!

- Đúng vậy, điện hạ đã sớm giảng bày, chỉ chờ quân đoàn Mạnh Hổ chui vào!

- Hừ hừ, cho dù quân đoàn Mạnh Hổ tập kích chiếm được đại trại Thủy sư ở cảng Phong Lâm thì sao? Quân đoàn Thủy sư của tướng quân Tiêu Thành Đống đang trên Thanh Châu đầu nguồn sông Thông Thiên chờ sẵn bọn chúng! Trên đất bằng quân đoàn Mạnh Hổ là một con mãnh hổ, nhưng xuống nước bọn chúng chỉ là mèo ướt mà thôi, ha ha ha!

Các tướng trong trường đều lộ vẻ vui mừng ra mặt, tuy cách đây không lâu bọn họ còn nghi ngờ suy đoán của Thu Dã, nhưng việc đó cũng không chút ảnh hưởng đến sự vui mừng trong giây phút này của họ. Bởi vì cuối cùng Thu Vũ Đường đã có sự sắp xếp chuẩn bị, mà có Thu Vũ Đường ra tay sắp xếp, như vậy đã đủ để tiêu diệt toàn quân quân đoàn Mạnh Hổ!

Thu Vũ Đường quét đôi mắt sáng ngời một vòng nhìn khắp các tướng, giọng trong trẻo quát to:

- Truyền lệnh!

Bọn Thác Bạt Thọ, Tần Phong, Công Tôn Hạng, Tiêu Lăng đều đứng thẳng thân hình, ưỡn ngực chờ đợi quân lệnh của Thu Vũ Đường.

Thu Vũ Đường nói:

- Đại quân nghỉ ngơi và hồi phục một đêm, sáng mai nhổ trại, quân đoàn cấm vệ đi về hướng Bắc, quân đoàn cận vệ đi về hướng Nam, quân đoàn Tịnh Châu và quân đoàn U Châu đi trung lộ, chia quân thành ba

đường bọc cánh ép sát sau lưng quân đoàn Mạnh Hổ. Nếu như bất cứ một đường đại quân nào gặp được quân đoàn Mạnh Hổ, không được khinh thường mà quyết chiến, chỉ cần giữ chân quân đoàn Mạnh Hổ là đủ!

Bọn Thác Bạt Thọ ầm ầm đáp lại:

- Cẩn tuân vương lệnh!

- Truyền lệnh tiếp theo!

Ánh mắt Thu Vũ Đường nhìn sang thị nữ tâm phúc Thu Úc Như:

- Bảo quân đoàn Sóc Châu của Yến Thập Tam lập tức vượt ngang đê đô xuôi xuống phía Nam, cắt đứt con đường chạy trốn về phía Bắc của quân đoàn Mạnh Hổ!

Ánh tà dương đã ngã về Tây.

Phía Bắc cảng Phong Lâm ba trăm dặm, năm vạn tàn binh của quân đoàn Mạnh Hổ đang theo quan đạo rộng rãi xuôi xuống phía Nam. Lúc này quân đoàn Mạnh Hổ đã mất đi lợi thế hành quân bằng ván trượt tuyết, chỉ có thể băng vào hai chân mà hành quân. Trải qua hai ngày liên tục hành quân gấp rút, các tướng sĩ đã mỏi mệt không chịu nổi.

Càng tệ hơn nữa, quân đoàn Mạnh Hổ chiến đấu trong lãnh thổ nước địch, cho nên không thể kiếm được binh lực bổ sung, mà các tướng sĩ bị thương cũng không tìm được nơi yên tĩnh nghỉ ngơi, chỉ có thể mang theo trong lúc hành quân mà thôi. Chuyện này chính là một gánh nặng vô cùng to lớn cho quân đội, bởi vì những binh sĩ trọng thương không thể tự mình di chuyển, chỉ có thể sử dụng cáng thương.

Có thể nói mà không sợ khoa trương chút nào, hiện nay quân đoàn Mạnh Hổ đang ở vào tình thế vô cùng bất lợi, nếu như lúc này đột nhiên có một cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt thể lực sung mãn xuất hiện ngay trước mặt quân đoàn Mạnh Hổ, cho dù là một quân đoàn tân binh cũng có thể đánh cho quân đoàn Mạnh Hổ tan tác, còn nếu gặp phải đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường, vậy quân đoàn Mạnh Hổ coi như xoá sổ!

Đương nhiên cũng phải nói, hung danh ‘không phải kẻ tốt lành’ của Mạnh Hổ cũng không phải hư danh, ba ngàn kỵ binh Man nhân thủ hạ của hắn cũng không phải ngồi không. Nếu như đại quân của đế quốc Minh Nguyệt muốn tới gần quân đoàn Mạnh Hổ trong vòng hai trăm dặm cũng không phải chuyện dễ dàng. Đương nhiên không có gì là tuyệt đối, nếu như đế quốc Minh Nguyệt đã có chuẩn bị từ trước, vậy thì lại khác!

Nói một cách khác, nếu như Thu Vũ Đường biết trước quân đoàn Mạnh Hổ muốn tiến công cảng Phong Lâm, cho nên trước đó cho một cánh quân mai phục ở một nơi kín đáo nào đó gần cảng Phong Lâm, vẫn có thể tránh khỏi tai mắt của đám kỵ binh Man nhân. Dù sao trước khi đám kỵ binh Man nhân đến thì cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt đã ẩn nấp hoàn toàn, cho nên nếu muốn tìm thấy hành tung của họ là vô cùng khó khăn.

Đại quân còn đang hành quân rộn ràng, Mạnh Hổ bất thần quát Ô Vân Cái Tuyệt ngừng lại.

Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo đi theo sau Mạnh Hổ cũng lập tức giật cương ghìm ngựa lại, Cổ Vô Đạo thở hồng hộc hỏi:

- Tướng quân, vì sao không đi tiếp?

- Không đúng!

Mạnh Hổ bỗng nhiên cau mày, giọng ngưng trọng:

- Sự tình có vẻ khác thường!

- Không đúng?

Cổ Vô Đạo quay đầu nhìn sang Tất Điều Tử, ngạc nhiên nói:

- Tướng quân, hết thủy văn đang thuận lợi, bất kể là quân đoàn Sóc Châu hay là quân đoàn Dự Châu cũng đều bị hành động tập kích của quân ta mà điều động về cứu Tây Kinh. Hơn nữa thời gian truyền tin của đế quốc Minh Nguyệt có sự chênh lệch, quân ta cũng có đủ thời gian công chiếm cảng Phong Lâm, còn có chuyện gì không đúng?

Mạnh Hổ trầm giọng:

- Chính vì tất cả đều thuận lợi cho nên mới khác thường, các người không biết rằng Thu Vũ Đường rất khó đối phó hay sao? Nếu như dễ dàng đối phó nàng như vậy, sao nàng có thể đạt được địa vị cao nhất ở đế quốc Minh Nguyệt cho tới hôm nay? Làm sao nàng có thể bằng vào hai quân đoàn tân binh mà bình định được loạn Thất vương?

Tất Diệu Tử nghiêm nghị vuốt râu:

- Ty chức cũng hiểu rằng sự tình thuận lợi sẽ làm cho người ta có cảm giác khó tin một chút, dường như Thu Vũ Đường không dễ dàng đối phó đến như vậy. Tuy nhiên ty chức thật sự không nghĩ ra rằng trong chuyện này có chỗ nào sơ hở? Không lẽ ngoài mấy cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt mà quân ta đã biết, đế quốc Minh Nguyệt còn có cánh quân khác hay sao?

- Điều đó không có khả năng!

Mạnh Hổ lắc đầu quả quyết:

- Mười đại quân đoàn của đế quốc Minh Nguyệt, quân đoàn cận vệ, cấm vệ, Tịnh Châu đang ở dưới trướng Thu Vũ Đường, bốn đại quân đoàn Thanh Châu, Ứng Châu, Định Châu, Vân Châu đã bị đánh gần như tàn phế, số tàn binh còn lại không được bao nhiêu. Ngoài Sóc Châu, U Châu và Dự Châu ra, không có khả năng còn cánh quân chính quy nào khác!

- Vậy thì đúng rồi!

Tất Diệu Tử lắc đầu cười nói:

- Vậy ty chức thật sự nghĩ không ra Thu Vũ Đường còn có thể giở trò gì nữa? Không lẽ nàng cố ý thả chúng ta đi theo đường thủy của sông Thông Thiên, sau đó lợi dụng quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đồng chặn đường tiêu diệt quân ta hay sao? Nếu như Thu Vũ Đường quả thật làm như vậy, nhất định nàng sẽ phải hối hận!

Cổ Vô Đạo lau lau cái trán đầm mồ hôi, mở lời đề nghị:

- Tướng quân, lão Tất, hay là chúng ta dừng suy nghĩ nhiều, chờ đại quân qua khỏi sườn núi phía trước liền lập doanh hạ trại, đêm nay nghỉ ngơi và hồi phục một đêm cho thật khỏe, ngày mai sẽ thừa dịp cảng Phong Lâm trống không mà chiếm lấy đại trại Thủy sư. Lúc ấy mọi chuyện đều đã định, tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia dù cho còn trò mèo gì nữa cũng không kịp giở ra!

Sườn núi phía trước?

Mạnh Hổ trong lòng thoáng động, khum tay che trán nhìn thật kỹ về phía trước.

Trong tầm mắt của Mạnh Hổ là một ngọn núi giáp với vùng bình nguyên trải dài hình thành một sườn núi không cao, tuy nhiên trên sườn núi đó lại có một khu rừng cây cối xum xuê tươi tốt. Quan đạo dẫn đến cảng Phong Lâm chính là xuyên qua khu rừng rậm ấy, thoạt nhìn quan đạo vừa chạy tới khu rừng thì biến mất, dường như vĩnh viễn không có đoạn cuối.

- Sườn núi này tên là gì?

Mạnh Hổ hỏi, giọng ngưng trọng:

- Khu rừng này dường như rất rộng!

Cổ Vô Đạo vội lấy bản đồ ra, dùng tay dò trên bản đồ một hồi mới trả lời:

- Tướng quân, theo như bản đồ thì sườn núi phía trước tên là Thương Tâm lĩnh!

- Thương Tâm lĩnh?!

Mạnh Hổ vừa nghe không khỏi cau mày, tên này thoát nghe không thấy lấy gì làm tốt đẹp, cảm giác giống như lúc trước hắn nghe thấy tên Sát Hổ khẩu vậy, chính là cảm giác làm cho người ta cảm thấy sờn tóc gáy. Mạnh Hổ cũng không phải là người nhất gan, hắn chỉ có trực giác nhạy bén sâu sắc với nguy hiểm mà thôi, Thương Tâm lĩnh phía trước cũng giống hệt như Sát Hổ khẩu, làm cho hắn cảm thấy không yên lòng.

- Truyền lệnh...

Đột nhiên Mạnh Hổ quay đầu lại quát Trương Hưng Bá đang ở phía sau:

- Toàn quân lập tức ngừng lại không đi tới nữa!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, sau đó mang theo đội cận vệ như gió cuốn mây bay toả ra tứ phía, truyền đạt quân lệnh của Mạnh Hổ.

Tất Đâu Tử và Cổ Vô Đạo ngơ ngác nhìn nhau, một lúc sau, Cổ Vô Đạo mới hỏi:

- Tướng quân, phát hiện chuyện gì sao?

Mạnh Hổ lắc lắc đầu, trầm giọng nói:

- Ta có một dự cảm không tốt, có thể trong khu rừng ở Thương Tâm lĩnh phía trước có phục binh!

- Phục binh!?

Cổ Vô Đạo ngạc nhiên:

- Không phải tướng quân vừa mới nói đế quốc Minh Nguyệt không còn cánh quân chính quy nào khác nữa sao, vậy phục binh ở đâu ra?

Tất Đâu Tử bên cạnh bỗng nhiên cất tiếng:

- Cũng còn có một khả năng!

Mạnh Hổ đột ngột quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Tất Đâu Tử, Cổ Vô Đạo không nhịn được hỏi gấp:

- Lão Tất nói mau, khả năng gì vậy?

Tất Đâu Tử nói:

- Chính là chuyện quân đoàn Dự Châu gấp rút tiến về phía Bắc tiếp viện Tây Kinh ắt có gian trá trong đó!

- Quân đoàn Dự Châu có gian trá?

Cổ Vô Đạo tỏ ra bối rối:

- Có thể gian trá gì vậy?

Mạnh Hổ trầm giọng nói:

- Ý lão Tất người muốn nói, có khả năng quân đoàn Dự Châu không phải gấp rút tiến lên phía Bắc tiếp viện Tây Kinh phải không?

- Chuyện này không có khả năng!

Cổ Vô Đạo vội kêu lên:

- Vừa rồi nhận được phi tiễn truyền thư của kỵ binh Man nhân, sáu vạn đại quân của quân đoàn Dự Châu đã tới phía Nam Tây Kinh chỉ còn cách hơn trăm dặm!

Tất Đâu Tử nói:

- Đó có khả năng là kế nghi binh mà thôi!

- Nghi binh?

Cổ Vô Đạo hỏi lại:

- Ý lão Tất người muốn nói...

Tất Đieu Tử nói:

- Thu Vũ Đường có thể chiêu mộ tráng đinh bên trong thành Phong Lâm, cho bọn họ mặc chiến bào và áo giáp của quân đoàn Dự Châu, sau đó gấp rút tiến lên phía Bắc tiếp viện Tây Kinh, còn quân đoàn Dự Châu chân chính thì mai phục trên con đường của đại quân ta đến cảng Phong Lâm! Đương nhiên chuyện này cũng có một điều kiện bắt buộc, tức là Thu Vũ Đường phải tiên đoán được hành động lần này của chúng ta!

Cổ Vô Đạo nghe vậy hít sâu một hơi khí lạnh, giọng ngưng trọng:

- Vậy...

Mạnh Hổ trầm giọng:

- Bất kể trong khu rừng trước mặt có phục binh hay không, chúng ta cũng phải phòng bị!

- Tướng quân anh minh!

Tất Đieu Tử và Cổ Vô Đạo đồng thời ôm quyền, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Quân ta đơn độc xâm nhập vào lãnh thổ nước địch, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tiêu diệt toàn quân, cẩn thận một chút vẫn hơn!

Mạnh Hổ hít sâu một hơi, quát lớn:

- Trương Hưng Bá!

Trương Hưng Bá vừa mới truyền lệnh trở về lập tức giục ngựa tới trước mặt Mạnh Hổ, giọng ồm ồm:

- Có!

Mạnh Hổ giơ roi ngựa trong tay chỉ vào khu rừng rậm ở Thương Tâm lĩnh xa xa trước mặt, gằn giọng nói:

- Chuẩn bị thật nhiều hoả tiễn, phóng lửa đốt rừng!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, khẩn cấp gom góp hoả tiễn từ bọn cung tiễn thủ của các sư đoàn, sau đó dẫn đội cận vệ xông về phía khu rừng trên Thương Tâm lĩnh nhanh như gió cuốn mây bay. Gần như cùng lúc đó, bốn sư đoàn của quân đoàn Mạnh Hổ bắt đầu tập kết, vội vàng triển khai đội hình chiến đấu trên vùng bình nguyên bát ngát phía Bắc Thương Tâm lĩnh.

Chuyện đã tới nước này, Mạnh Hổ cũng không còn lựa chọn nào khác.

Thương Tâm lĩnh là con đường mà quân đoàn Mạnh Hổ bắt buộc phải đi qua nếu muốn xuôi Nam tới cảng Phong Lâm, hơn nữa xem ra rừng rậm hai bên quan đạo kéo dài vô tận, lúc này nếu muốn tìm đường vòng để xuôi xuống phía Nam thì đã không còn kịp nữa. Mạnh Hổ lại vừa mới nhận được phi tiễn truyền tin của kỵ binh Man nhân, sư đoàn kỵ binh Sóc Châu của Yến Thập Tam đã đuổi gần sát sau lưng quân đoàn Mạnh Hổ, hiện tại hai bên chỉ còn cách nhau không quá hai trăm dặm.

Hiện tại quân đoàn Mạnh Hổ chỉ còn một cơ hội cuối cùng, chính là phải ép quân mai phục trong rừng chường mặt ra, sau đó đánh tan bọn chúng!

Nhưng cũng phải nói, nếu làm như vậy thì vô cùng phiêu lưu mạo hiểm, bởi vì lúc này quân đoàn Mạnh Hổ sau khi trải qua hai ngày hai đêm hành quân gấp rút, tất cả các tướng sĩ ai nấy đều rơi vào tình trạng kiệt sức. Mà phục binh nếu có cũng đã trong tình trạng dưỡng sức đã lâu, ở thời đại dùng hàng nguội, thể lực là nhân tố quyết định sự thắng bại trên chiến trường, quân địch lấy khoẻ chống mệt, có thể nói là chiếm hết ưu thế.

Càng tệ hơn nữa chính là sư đoàn kỵ binh Sóc Châu của Yến Thập Tam có thể đuổi kịp bất cứ lúc nào, nếu như không thể đánh tan phục binh của quân đoàn Dự Châu có thể có trong khu rừng trước mặt trước khi trời tối, như vậy quân đoàn Mạnh Hổ rất có thể bị quân đoàn Sóc Châu đuổi kịp giữ chân, nếu quả thật là như vậy, có lẽ hôm nay là ngày tận thế của quân đoàn Mạnh Hổ!

Đương nhiên Tất Đieu Tử cũng hiểu được tình thế nghiêm trọng mà quân đoàn Mạnh Hổ đang gặp phải, vội nói:

- Tướng quân, thể cục hiện tại vô cùng nghiêm trọng!

Mạnh Hổ gật mạnh đầu, ánh mắt sắc bén vẫn nhìn không chớp vào khu rừng rậm phía trước, tình thế mà quân đoàn Mạnh Hổ gặp phải bây giờ quả thật vô cùng nghiêm trọng, nhưng Mạnh Hổ vẫn không hề quan tâm. Trên thực tế, từ lúc quân đoàn Mạnh Hổ đột ngột quay đầu xuất chiêu Hồi Mã thương đánh thẳng Tây Kinh cho đến nay, những tình huống đã trải qua cũng không hề dễ chịu chút nào. Từ đó đến nay nguy cơ vẫn theo sát quân đoàn Mạnh Hổ như hình với bóng, Mạnh Hổ vẫn không thêm để ý, bởi vì hắn đã sớm quen với những tình huống như thế này.

Thân là một lão binh, Mạnh Hổ đã sớm nếm trải cuộc sống trên đầu đao mũi kiếm, dùng cân não để đối phó với cuộc sống từng ngày, thân là một tướng quân, Mạnh Hổ cũng đã sớm giác ngộ chuyện tử trận sa trường, da ngựa bọc thây. Nếu như sợ chết, vậy ngàn vạn lần người đừng tham gia vào quân ngũ, nếu như sợ hãi nguy cơ, vậy ngàn vạn lần người đừng làm một tướng quân chỉ huy vạn đại quân, nếu không, cuối cùng chẳng những hại mình, còn hại đến cả hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ!

186. Chương 192: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết, Thắng Trận Thứ Sáu (hạ)

Quả đúng như Tất Điều Tử phỏng đoán, Thu Vũ Đường đích xác là sử dụng kế nghi binh.

Đội quân Dự Châu gấp rút tiến lên phía Bắc tiếp viện Tây Kinh đúng là tráng đinh của thành Phong Lâm thân khoác chiến bào và áo giáp của quân đoàn Dự Châu, còn quân đoàn Dự Châu chân chính đã sớm mai phục trong khu rừng rậm trên Thương Tâm lĩnh. Thương Tâm lĩnh vốn núi hiểm rừng sâu, kỵ binh Man nhân căn bản là không thể xâm nhập, cho nên Hùng Bá Thiên vẫn không thể phát hiện ra đại quân Dự Châu mai phục bên trong.

Trong rừng tùng mọc um tùm rậm rạp, có cả những cây đại thụ gốc to mười người ôm không xuể.

Những bậc thang gỗ uốn lượn vòng quanh thân cây từ mặt đất dẫn lên đến một tán cây cao, nơi đó có bắc một tấm ván gỗ chắc chắn dùng làm đài quan sát. Trên đài quan sát có hai bóng người tay vịn lan can tạm, đang nhìn về vùng bình nguyên hoang dã ở phía Bắc Thương Tâm lĩnh. Trên vùng bình nguyên hoang dã cách đây mười dặm, mơ hồ có thể thấy được quân đoàn Mạnh Hổ đang khẩn trương triển khai đội hình.

Hai bóng người này không phải là ai khác, rõ ràng là Tổng đốc Dự Châu Lạc Tông Vân và Tề vương huyện Phong Lâm Thu Trường Lâm của đế quốc Minh Nguyệt.

Sau khi đế quốc Minh Nguyệt bình định loạn Thất vương, gần như tất cả những Vương gia mang họ Thu đều bị tước đi đất đã phong, tất cả tài sản ruộng đất đều thuộc quyền sở hữu của đế quốc, sau đó bị cưỡng chế di chuyển tới đế đô Tây Kinh, quốc khố xuất tiền ra cung ứng. Trên thực tế là bị đế quốc giam lỏng, tuy nhiên vẫn có một số ít Vương gia đã lập được công lao hãn mã trong công cuộc bình định loạn Thất vương, chẳng những không bị tước bỏ đất phong, thậm chí còn được cấp thêm hoặc là tấn thăng chức vị. Tề vương Thu Trường Lâm là một người trong số đó.

Chức Thân vương của đế quốc Minh Nguyệt chia ra làm hai bậc cao thấp, bậc cao là Nhất Tự vương, ví dụ như bọn Hiền vương, Đông vương, Tề vương... Bậc thấp là Nhị Tự vương, ví dụ như bọn Thanh Châu vương, Bắc vương, Phong Lâm vương... Trong đó Nhị Tự vương lại chia ra làm ba cấp, cấp cao nhất là Thân vương được phong đất của một châu, ví dụ như bọn Thanh Châu vương, Định Châu vương... cấp kế tiếp là Thân vương được phong đất của một quận, ví dụ như bọn Bắc vương, Phong Thành vương, cấp thấp nhất chỉ được phong đất của một huyện, ví dụ như bọn Bạch Sa vương, Phong Lâm vương...

Mà Thu Trường Lâm vốn là Phong Lâm vương, là cấp thấp nhất trong hai bậc sáu cấp của Thân vương.

Tuy nhiên sau khi loạn Thất vương bùng nổ, Thu Trường Lâm nhờ vào ba tactic khéo léo thuyết phục bọn danh gia vọng tộc bên trong quận Phong Thành xuất tiền ra xây dựng ba vạn quân Cần vương võ trang đầy đủ. Từ đó về sau, Thu Trường Lâm suất lĩnh đội quân Cần vương này đi theo Thu Vũ Đường Nam chinh Bắc chiến, lập nhiều chiến công hiển hách, rốt cục đội quân Cần vương ba vạn này trở nên quân Phong Lâm tiếng tăm lừng lẫy.

Sau khi bình định loạn Thất vương, hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt luận công ban thưởng, Thu Trường Lâm từ Phong Lâm vương được thăng lên Tề vương, tuy nhiên Thu Trường Lâm không

được phong thêm đất, vẫn chỉ có một huyện Phong Lâm mà thôi. Mặt khác, quân Phong Lâm cũng bị bắt buộc giải tán, tất cả lão binh của quân Phong Lâm đều bị Thu Phong Kính bổ sung vào quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ. Đây cũng là một nhân tố khiến cho quân Thanh Châu có chiến lược vô cùng dũng mãnh lúc Tư Đồ Duệ cầm quân Đông chinh, chỉ tiếc rằng Tư Đồ Duệ và quân Thanh Châu đụng phải sát tinh Mạnh Hổ, đến nỗi xuất quân thất bại mà vong mạng, khiến cho người nghĩ đến phải chặc lưỡi than dài.

Thu Phong Kính sắp xếp như vậy là vì hai nguyên nhân đơn giản.

Thứ nhất là quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ phải Đông chinh, cho nên cần một số lượng lão binh rất lớn,

Thứ hai là do Thu Phong Kính e ngại quân Phong Lâm của Thu Trường Lâm sẽ trở thành một lực lượng quân sự nằm ngoài mười đại quân đoàn của đế quốc Minh Nguyệt, mà lực lượng quân sự này đương nhiên hoàn toàn nghe lệnh của Thu Trường Lâm. Đã từng có vết xe đổ của loạn Thất vương, đương nhiên Thu Phong Kính không muốn bị kịch trong lịch sử sẽ tái diễn, cho nên nghĩ cách để bóp chết tất cả mầm mống nguy hiểm có thể phát sinh, không chút do dự tước đoạt binh quyền của Thu Trường Lâm.

Nói tóm lại, Thu Trường Lâm lập được công lớn trong loạn Thất vương, cũng thể hiện tài năng thiên phú về mặt quân sự. Hiện tại hắn không có tư cách cầm quân, tuy nhiên Tổng đốc Lạc Tông Văn vẫn mời Thu Trường Lâm tới, vì trong công cuộc bình định loạn Thất vương hai người đã có hợp tác vài lần. Đối với năng lực của Thu Trường Lâm, Lạc Tông Văn hiểu rất rõ ràng, trong lòng Lạc Tông Văn, khả năng cầm quân của Thu Trường Lâm thậm chí không kém gì Tư Đồ Duệ, ít nhất hắn cũng cảm thấy tự hắn không bằng...

Thấy quân đoàn Mạnh Hổ đang vội vàng triển khai đội hình bên dưới Thương Tâm lĩnh, Lạc Tông Văn không khỏi cau mày, quay đầu sang thấp giọng hỏi Tề vương Thu Trường Lâm:

- Điện hạ, có chuyện gì sao? Vì sao quân đoàn Mạnh Hổ đột nhiên không đi tới nữa, lại triển khai đội hình như vậy?

Thu Trường Lâm không trả lời, chỉ trầm tư lắc lắc đầu.

- Chẳng lẽ bọn chúng phát hiện ra sơ hở gì sao?

Lạc Tông Văn thấp giọng lẩm bẩm:

- Hắn không thể nào, quân ta đã mai phục ở đây từ ba ngày trước, hơn nữa cũng đã xoá sạch dấu vết lưu lại trong rừng, thám báo của quân đoàn Mạnh Hổ từ xa đến, làm sao có thể phát hiện ra sơ hở gì chứ?

Thu Trường Lâm không biết trả lời ra sao, hắn cũng mù mờ không hiểu gì cả, nghĩ mãi không ra vấn đề ở chỗ nào.

Trên thực tế, đúng là quân đoàn Mạnh Hổ không phát hiện ra sơ hở gì cả, tất cả cũng chỉ là ước đoán chủ quan của Mạnh Hổ mà thôi. Điều đáng tiếc chính là, Mạnh Hổ hiện tại là chủ soái cầm binh của quân đoàn Mạnh Hổ, sự ước đoán chủ quan của hắn ở hầu hết thời điểm đã trở thành ý chí tập thể của toàn bộ quân đoàn.

Hai người còn đang kinh nghi bất định, một tràng tiếng bước chân dồn dập đang đi lên đài quan sát, chợt có thanh âm nữ non thánh thót như giọng oanh vàng vang lên sau lưng hai người:

- Phụ thân, điện hạ, tên đội trưởng thám báo vừa cho hay, quân đoàn Mạnh Hổ phái ra binh lực khoảng chừng một liên đội đang tiến về phía Thương Tâm lĩnh.

- Sao?

- Vậy sao?

Thu Trường Lâm và Lạc Tông Văn nghe tiếng quay đầu lại, một bóng dáng xinh đẹp yếu điệu thoáng chốc đập vào mắt hai người.

Khinh giáp màu trắng vừa vặn ôm sát thân hình mềm mại tuyệt đẹp, bộc lộ hết những đường cong dịu dàng của thân thể ra ngoài, da thịt trắng như bạch ngọc. Đôi mày liễu cong vút diễm đam, cặp mắt to đen sáng rực, đôi môi màu anh đào nhỏ nhắn khê chu, vẽ lên hai đường cong như vầng trăng đầu thán, thoạt nhìn dường như lúc nào cũng có sẵn nụ cười.

Ánh mắt Thu Trường Lâm không khỏi thoáng qua một tia tán thưởng.

Nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Thu Trường Lâm, bóng hồng xinh đẹp kia không khỏi nổi lên hai vầng mây đỏ trên gương mặt trắng nõn nà. Đây không phải là ai khác, chính là viên minh châu của Tổng đốc Lạc Tông Vân- Lạc Ngưng Yên.

Có người nói đế quốc Minh Nguyệt nhân tài xuất hiện như mây, lời này quả thật không giả chút nào.

Phụ tử họ Tư Đồ ở Thanh Châu kiêu hùng, tuy rằng trước sau đều chết dưới tay Mạnh Hổ, nhưng không hề ảnh hưởng đến danh vọng của họ Tư Đồ. Tứ Kiệt của Tần gia ở Định Châu, Ngũ Hổ của Yến gia ở Sóc Châu, họ Công Tôn ở U Châu một nhà mười ba hảo hán, ai nhắc tới lại không gợn ngón tay cái lên trầm trồ khâm phục? Nhưng chuyện càng làm cho người ta than thở không thôi chính là những bậc cân quốc anh thư của đế quốc Minh Nguyệt không kém chút nào so với những đấng mây râu.

Thu Vũ Đường của đế quốc Minh Nguyệt thì không cần phải nói, bốn vị thiên kim của Lạc gia ở Dự Châu thanh danh cũng không kém chút nào!

Vợ cả của Tổng đốc Dự Châu Lạc Tông Vân vốn xuất thân hèn kém, hơn nữa hai người chung sống lại không có đứa con nào, thế nhưng bốn người ái thiếp lại sinh cho hắn bốn người con gái tuổi tác ngang nhau. Trưởng nữ Lạc Ngưng Yên, thứ nữ là Lạc Ngưng Ngọc, thứ ba là Lạc Ngọc Mi, con út là Lạc Ngọc Nhu, ai nấy đều là bậc quốc sắc thiên hương, nguyệt thẹn hoa nhường.

Bởi vì Lạc Tông Vân không có con trai, nên từ nhỏ đã nuôi dạy bốn nàng như con trai, chẳng những dạy cho các nàng đạo thương kiếm côn, còn dạy các nàng binh thư trận pháp. Không ngờ bốn nàng quả thật có tài năng thiên phú về quân sự, sau khi tốt nghiệp học viện quân sự của đế quốc với thành tích xuất sắc liền lần lượt tham gia vào quân đoàn Dự Châu. Đến bây giờ, cả bốn nàng đều đã dựa vào bản lãnh thật sự của chính bản thân mình mà lên làm sư đoàn trưởng.

- Binh lực một liên đội?

Lạc Tông Vân nhú mày:

- Mạnh Hổ muốn làm gì đây?

- Thăm dò!

Thu Trường Lâm trầm ngâm một lát, giọng quả quyết:

- Mạnh Hổ không phát hiện được sơ hở gì, chẳng qua hắn cẩn thận, cho nên trước tiên phái ra ít quân tiến hành thăm dò mà thôi. Tổng đốc đại nhân nên truyền lệnh toàn quân không được khinh suất vọng động!

- Ủ!

Lạc Tông Vân gật mạnh đầu, dặn dò Lạc Ngưng Yên:

- Yên nhi, lập tức truyền lệnh toàn quân, không được khinh suất vọng động!

Lạc Ngưng Yên đáp lời, lĩnh mệnh mà đi

Sau khoảng thời gian uống cạn chung trà, bìa rừng đột nhiên có khói bốc lên dày đặc, chợt có ngọn lửa đỏ rực bùng cháy tận trời cao. Lạc Tông Vân và Thu Trường Lâm nhìn nhau hoảng sợ, một ý nghĩ loé lên như tia chớp trong đầu hai người, chẳng lẽ tên khốn Mạnh Hổ này muốn phóng hỏa đốt núi hay sao?

Trong lúc ý nghĩ trong đầu hai người còn đang xoay chuyển, Lạc Ngưng Yên đã vội vội vàng vàng leo lên đài quan sát, gấp giọng bẩm báo:

- Phụ thân, quân địch bắt đầu phóng hỏa đốt núi!

- Chết tiệt!

Lạc Tông Vân nóng nảy mắng lớn:

- Tên khốn Mạnh Hổ này thật là giảo hoạt, hắn muốn ép chúng ta hiện thân!

- Đúng vậy!

Thu Trường Lâm gật đầu:

- Tuy rằng hiện tại thời tiết đã trở nên ẩm áp, cây cối đã bắt đầu nảy lộc đâm chồi, quân đoàn Mãnh Hồ muốn phóng hỏa đốt núi cũng không phải là chuyện dễ dàng. Thế nhưng để bọn chúng tùy ý làm càn, không cẩn thận sẽ không thể nào khống chế được ngọn lửa, nếu quân ta vẫn án binh bất động rất có thể sẽ bị táng thân trong biển lửa!

Lạc Tông Vân nói với vẻ tiếc nuối:

- Xem ra chỉ có thể ra khỏi rừng nghênh địch.

- Vậy thì ra thôi!

Thu Trường Lâm nói:

- Tuy rằng hung danh của quân đoàn Mãnh Hồ ai ai cũng biết, thế nhưng sau khi bọn chúng trải qua một chặng hành quân gấp rút trên quãng đường dài, lúc này binh sĩ đã rơi vào tình trạng kiệt sức, người mệt ngựa yếu. Thế nhưng quân ta đã dưỡng sức đầy đủ, lấy khoẻ đánh mệt, tuy rằng trận chiến này mất đi yếu tố bất ngờ, nhưng quân ta vẫn nắm chắc thượng phong.

Lạc Tông Vân bỗng nhiên quay sang ra lệnh cho Lạc Ngưng Yên:

- Yên nhi, lập tức truyền lệnh toàn quân, ra khỏi rừng bày trận!

Ở bìa khu rừng.

Trương Hưng Bá đang dẫn theo đội cận vệ phóng hỏa, nếu như bây giờ là cuối Đông hoặc đầu Xuân, chỉ cần mấy chục mũi hỏa tiễn đã có thể đốt lên một biển lửa ngập trời. Tuy nhiên đáng tiếc rằng, hiện tại gần như đã đến lúc giao thời của hai mùa Xuân Hạ, cỏ cây tươi tốt, cho nên rất khó làm cho rừng rậm phát hỏa.

Tuy tình hình khó khăn như vậy, Trương Hưng Bá vẫn nghĩ cách gom góp cành khô lá úa đốt lên mấy chục đồng lửa khắp nơi.

Nếu không có gì can thiệp, mấy chục đồng lửa nhỏ này cuối cùng cũng sẽ cháy lên thành một biển lửa ngập trời. Bởi vì cho dù là cây cối vẫn còn xanh tốt, nhưng sau khi trải qua một thời gian bị lửa nóng thiêu đốt cũng sẽ cháy lên, rất nhiều rừng rậm nguyên thủy một khi bốc cháy lên rất khó dập tắt chính là vì nguyên nhân này.

Trong lúc Trương Hưng Bá đang lăng xăng chỉ huy binh sĩ châm lửa đốt, đột nhiên một tên cận vệ quân thổ hồn hể chạy lại bẩm báo:

- Tướng quân... phục... phục binh! Trong rừng có phục binh!

- Sao, phục binh?

Trương Hưng Bá đột ngột ngẩng đầu, lớn tiếng quát hỏi:

- Ở đâu?

- Đó, ở đó!

Tên cận vệ quân chỉ tay vào một chỗ sâu trong rừng rậm, thở dốc:

- Có... rất nhiều, ít nhất cũng mấy vạn người!

- Hừ, đám quân đế quốc Minh Nguyệt ngu xuẩn như heo này!

Trương Hưng Bá hừ mũi một tiếng, gằn giọng quát:

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của tướng quân, trong rừng thật sự có quân địch mai phục, truyền lệnh, toàn quân lui lại!

Trương Hưng Bá vừa ra lệnh, đội cận vệ nhanh chóng xoay người rút khỏi bìa rừng.

Dưới Thương Tâm linh, trung quân của quân đoàn Mãnh Hổ.

Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo ba người còn đang che tay trên trán quan sát khu rừng rậm trước mặt, mắt thấy mấy chục đồng lửa nhỏ đã bắt đầu dấy lên, Cổ Vô Đạo bỗng nhiên cất tiếng:

- Nếu như trong khu rừng kia quả thật có phục binh, vậy bọn chúng đã xuất hiện, nếu như không, ắt sẽ táng thân trong biển lửa!

- Báo...

Cổ Vô Đạo vừa dứt lời, Trương Hưng Bá đã nhanh như cơn lốc xoáy giục ngựa chạy tới trước mặt Mạnh Hổ, lớn tiếng quát:

- Tướng quân, phát hiện rất đông quân địch mai phục trong rừng, ít nhất cũng có mấy vạn người!

-Ồ, quả nhiên có phục binh!

Tất Điều Tử nghe vậy không khỏi giật mình kinh hãi.

Cổ Vô Đạo cũng tỏ ra tiếc nuối, thở dài:

- Đáng tiếc, nếu bây giờ là mùa Đông hoặc đầu Xuân, quân ta chỉ cần phóng hoả như vậy là có thể đốt mấy vạn phục binh kia cháy ra tro, ôi...

Tất Điều Tử hít sâu một hơi nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân, mặc dù quân ta dùng hoả công bắt buộc quân địch phải lộ mặt ra, tạm thời chiếm được tiên cơ, thế nhưng ty chức cho rằng hiện tại thật sự không nên quyết chiến cùng quân địch. Quân ta vừa mới hành quân gấp rút qua một khoảng đường dài, tất cả đều đã người mệt ngựa đuối, thứ hai phía sau lưng quân ta còn có kỵ binh Sóc Châu đang đuổi tới, một khi không thể đánh tan quân địch trước mặt trong quãng thời gian ngắn, hậu quả thật không thể nào tưởng tượng!

- Chuyện này ta biết!

Mạnh Hổ gật đầu thật mạnh, giọng ngập vẻ hào hùng:

- Hiện tại trước mặt bị chặn đường, sau lưng có truy binh đuổi tới, còn có mấy chục vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường đang chia ra làm mấy đường hùng hổ ép về phía này. Hiện tại thế cục mà quân đoàn Mãnh Hổ gặp phải thậm chí có thể nói rằng gần như chết chắc, nhưng vẫn không đáng kể gì!

- Sao?

- Ủa?

Nghe xong những lời khí khái hào hùng của Mạnh Hổ, trên mặt của Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo không khỏi lộ vẻ kinh nghi. Bọn họ không thể nào tưởng tượng được, trước thế cục nghiêm trọng như vậy, vì sao Mạnh Hổ vẫn cuộn cuộn hào tình, vẫn tràn trề hy vọng như vậy? Dường như căn bản là hắn không xem mấy đường đại quân truy sát của đế quốc Minh Nguyệt ra gì, dường như trên thế gian này, không có chuyện gì mà hắn không làm được!

- Lão Tất, lão Cổ!

Ánh mắt sắc bén như một con sói của Mạnh Hổ lướt trên mặt Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo, hắn trầm giọng nói:

- Mạnh Hổ ta không phải là tướng quân bất bại, quân đoàn Mãnh Hổ cũng không phải là đội quân thép bất bại, chỉ là quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta có được niềm tin không gì phá nổi: vững như bàn thạch, tuyệt không buông tay, sống chết có nhau, tuyệt không bỏ mặc!

- Vững như bàn thạch, tuyệt không buông tay!

- Sống chết có nhau, tuyệt không bỏ mặc!

Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo thì thảo mấy câu này, đột nhiên sâu thẳm trong đáy lòng hai người cảm thấy rung động một trận. Tuy rằng bọn họ đã đi theo Mạnh Hổ một quãng thời gian không ngắn, những lời này

đối với bọn họ không hề xa lạ, thế nhưng mãi đến hôm nay, lần đầu tiên hai người mới có nhận thức vô cùng sâu sắc với những lời này. Đối với quân đoàn Mãnh Hổ, những lời này tuyệt đối không chỉ là khẩu hiệu, mà còn là niềm tin cực kỳ kiên định!

Mạnh Hổ hít một hơi thật sâu, gằn giọng quát:

- Cho dù thế cục hiểm ác đến đâu, cho dù hoàn cảnh có gian khổ đến đâu, quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta tuyệt đối sẽ không xuôi tay chịu chết! Cho dù tiểu quả phụ Thu Vũ Đường giăng lưới trời phủ khắp đế quốc Minh Nguyệt, quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta cũng có thể đâm thân thể nàng thủng lỗ chỗ, cho dù rơi vào thế cục phải chết, quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta vẫn có thể từ trong chỗ chết tìm ra một con đường sống!
- Tìm đường sống trong chỗ chết?!
- Từ trong chỗ chết tìm ra một con đường sống!?

Tất Diệu Tử và Cổ Vô Đạo vô cùng kinh ngạc, từ lúc này trở đi bọn họ càng có nhận thức sâu sắc hơn về Mạnh Hổ.

Bất chợt một hồi kèn hiệu tấn công vang lên thật dài, thật thê lương, theo tiếng kèn, từng đội quân đế quốc Minh Nguyệt vô trang đầy đủ từ trong khu rừng cuộn cuộn xông ra. Sau đó dưới sự điều động của quan quân các cấp nhanh chóng triển khai đội hình, chỉ trong thoáng chốc đã triển khai thành phương trận* bộ binh đông nghìn nghịt.

(*phương trận: đội hình tấn công xếp thành hình vuông, ngược lại với viên trận là đội hình phòng thủ có hình tròn.)

Mạnh Hổ, Tất Diệu Tử và Cổ Vô Đạo ba người ngồi trên lưng ngựa quan sát, từ khu rừng rậm hai bên quan đạo xông ra ít nhất cũng có sáu vạn quân đế quốc Minh Nguyệt, triển khai thành sáu cái phương trận bộ binh khổng lồ trên vùng bình nguyên hoang dã mênh mông. Có thể tưởng tượng ra, nếu như quân đoàn Mãnh Hổ không hề phòng bị lọt vào ổ phục kích này, kết quả sẽ như thế nào!?

Mạnh Hổ cũng không có ý thừa dịp đế quốc Minh Nguyệt còn chưa ổn định đội hình mà tấn công bất ngờ. Mới đây quân đoàn Mãnh Hổ đã trải qua một chặng đường dài hành quân gấp rút, hiện tại nhu cầu cấp bách là nghỉ ngơi phục hồi thể lực. Thứ hai bây giờ đang là ban ngày, tấn công bất ngờ chưa chắc đã có thể đạt được hiệu quả, không khéo còn có thể tự làm cho phe mình rối loạn, ngược lại tạo cơ hội tốt cho quân địch thừa dịp tấn công.

Mạnh Hổ hít sâu một hơi, vươn tay ra quát lớn:

- Đem thương của ta ra đây!

Lập tức có hai tên cận vệ quân khiêng huyền thiết trường thương của Mạnh Hổ đi đến trước mặt Ô Vân Cái Tuyết, Mạnh Hổ đưa tay đón lấy huyền thiết trường thương hung hăng múa may. Không trung thoáng chốc xuất hiện mấy vòng đen mờ mờ, mũi thương đen ngòm như xé rách hư không, mang theo từng tràng âm thanh như sấm nổ nho nhỏ, khiến người khiếp sợ.

- Hây!

Mạnh Hổ thúc nhẹ gót chân, Ô Vân Cái Tuyết hiểu ý nhẹ nhàng hất tung bốn vó đi ra giữa trận

Chỉ trong thoáng chốc, ánh mắt của gần năm vạn tướng sĩ quân đoàn Mãnh Hổ đồng loạt đổ dồn vào Mạnh Hổ, từng cặp mắt nóng rực chậm rãi chuyển động theo Mạnh Hổ. Sự sùng bái của tướng sĩ toàn quân quân đoàn Mãnh Hổ đối với Mạnh Hổ là không bờ bến, trong lòng bọn họ, Mạnh Hổ là vị chiến thần chí cao vô thượng!

Đương nhiên sự sùng bái của các tướng sĩ quân đoàn Mãnh Hổ đối với Mạnh Hổ không phải có ngay từ đầu, mà là thông qua một loạt trận chiến tàn nhẫn khốc liệt, thông qua vô số lần chém giết dã man đầy gió tanh mưa máu tích lũy dần dần. Trong quá trình Mạnh Hổ chỉ huy quân đoàn Mãnh Hổ liên tục giành thắng lợi không ngừng, hẳn mới đạt được sự sùng bái không bờ bến của tướng sĩ toàn quân.

Ở thế giới mà cường giả vi tôn, ai có thực lực mạnh mẽ, người đó chính là lão Đại.

Giục Ô Vân Cái Tuyết chậm rãi đi tới đối diện đội hình của quân đoàn Mãnh Hổ, Mạnh Hổ mới nhẹ nhàng ghim ngựa quay đầu lại.

Nhìn thẳng vào năm vạn ánh mắt nóng rực của các tướng sĩ, Mạnh Hổ đề khí đan điền hét lên như điên cuồng:

- Các dũng sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ, các người hãy nói cho ta biết, các người có mệt hay không?

- Không mệt!

Năm vạn tướng sĩ âm ầm đáp lại.

Mạnh Hổ trợn ngược hai mắt, lại hét tiếp:

- Có mệt không?

- Không mệt!

- Không mệt không mệt!

- Không mệt không mệt không mệt!

Năm vạn tướng sĩ hò hét long trời lở đất, thậm chí ngay cả mặt đất yên tĩnh cũng bắt đầu chấn động mà run rẩy.

Mạnh Hổ chậm rãi giơ huyền thiết trường thương nặng nề trong tay lên, mũi thương đen ngòm chỉ thẳng về phía phương trận của quân đế quốc Minh Nguyệt đang đợi sẵn, lớn tiếng hét:

- Các người đã thấy bọn hèn mọn sợ chết đế quốc Minh Nguyệt trước mặt kia muốn ngăn trở đường chúng ta đi tới, các dũng sĩ quân đoàn Mãnh Hổ, các người hãy nói thật lớn cho ta biết, chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Đập tan bọn chúng!

- Vặn gãy cổ bọn chúng!

- Nghiền nát bọn chúng như con kiến!

- Chặt thủ cấp bọn chúng dùng làm đồ đi tiểu tiện ban đêm, ha ha ha!

Năm vạn tướng sĩ quân đoàn Mãnh Hổ âm ầm đáp lại, chiến ý nóng như lửa thoáng chốc bốc lên ngàn ngút.

Giữa vạn quân, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo không nhịn được đưa mắt nhìn nhau, hai người đều thấy trong ánh mắt đối phương lộ vẻ khác thường. Lời xưa nói rất đúng, ‘chủ nào tớ nấy’, Mạnh Hổ có tính cuồng dã trời sinh, binh sĩ quân đoàn Mãnh Hổ ai nấy cũng như con sói, Mạnh Hổ vừa nói vài câu, các tướng sĩ quân đoàn Mãnh Hổ lập tức ai nấy há miệng rộng như chậu máu, lộ ra hàm răng sắc bén lạnh lẽo.

Cái gì là huyết khí chi dũng*?

(*Huyết khí chi dũng: cái dũng nhất thời của kẻ thất phu trên chiến trường, khác với ‘nghĩa khí chi dũng’, chẳng những dũng cảm với người mà còn dũng cảm với chính bản thân mình)

Đây chính là huyết khí chi dũng, chân chính huyết khí chi dũng!

Một chủ tướng hùng mạnh hân hân luôn luôn có thể dựa vào mị lực của chính mình để làm cảm nhiễm tất cả các tướng sĩ dưới trướng. Làm cho bọn họ quên đi sợ hãi, quên đi mệt nhọc, máu nóng trào sôi, hung hăng bộc phát, từ nông phu hiền lành biến thành chiến sĩ dũng mãnh thiện chiến, từ những chú cừu non yếu đuối biến thành những con sói khát máu hung tàn.

Bên bờ rừng rậm, trung quân của đế quốc Minh Nguyệt.

Nghe thấy thanh âm như long trời lở đất của quân đoàn Mãnh Hổ, Tổng đốc Dự Châu Lạc Tông Vân không khỏi hơi biến sắc, nghiêng người nói với Thu Trường Lâm:

- Điện hạ, đến ngày hôm nay ty chức mới hiểu rõ, quân đoàn Mãnh Hổ quả nhiên là một cánh Hổ Lang Chi Sư, khó trách có thể đánh cho quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ tan tành không còn manh giáp!

- Đúng vậy!

Thu Trường Lâm vuốt cằm ra vẻ nặng nề, nghiêm nghị nói:

- Đích xác không thể khinh thường quân đoàn Mãnh Hổ, không ngờ tên Mạnh Hổ kia có thể làm cho sĩ khí của một cánh quân mệt mỏi tăng cao như vậy, thật sự không đơn giản chút nào! Tuy nhiên bất kể sĩ khí của quân đoàn Mãnh Hổ cao đến mức nào, thủy chung cũng không thể chuyển hoá thành thể lực, quân ta chỉ cần ngăn trở được ba đợt tấn công mãnh liệt của quân đoàn Mãnh Hổ, sĩ khí của bọn chúng sẽ tiêu tan hết!

Lạc Tông Vân nghiêm nghị hỏi lại:

- Ý của điện hạ là quân ta tốt hơn nên phòng thủ hay sao?

- Đúng vậy!

Thu Trường Lâm gật đầu:

- Quân ta chỉ cần cầm cự đến giữa trưa mai, sư đoàn kỵ binh của Yến Thập Tam có thể chạy tới, sau đó đến sáng ngày mốt, ba đường đại quân chủ lực của Nguyệt vương điện hạ sẽ tiếp tục đuổi tới. Đến lúc đó, chủ lực của sáu đại quân đoàn sẽ hình thành thế hợp vây quân đoàn Mãnh Hổ tại Thương Tâm linh, trận chiến này cũng không có gì đáng ngại nữa!

- Hừ!

Thu Trường Lâm vừa dứt lời, bên tai hai người bỗng nhiên vang lên tiếng hừ bức bối, hai người vội vã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con gái út của Lạc Tông Vân là Lạc Ngọc Nhu đã giục ngựa xuất trận, xem ra đang tiến về phía trận của quân đoàn Mãnh Hổ khiêu chiến. Lạc Tông Vân e sợ ái nữ của mình có điều sơ xuất, vội vàng ra lệnh cho Lạc Ngưng Yên, Lạc Ngưng Ngọc và Lạc Ngọc Mi chạy theo áp trận.

Trước trận của quân đoàn Mãnh Hổ.

Mạnh Hổ còn đang kích động tâm tình sĩ khí của các tướng sĩ quân đoàn Mãnh Hổ, phía sau đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa dồn dập đang tiến lại. Mạnh Hổ vội ghim ngựa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một kỵ mã đang từ đội hình của đế quốc Minh Nguyệt xa xa chạy tới, kỵ sĩ trên lưng chiến mã là một viên nữ tướng đáng người tha thướt, thân khoác khinh giáp màu trắng, sử song đao, bởi vì còn cách xa nên không thấy rõ dung mạo, nhưng ít nhất cũng thấy được nước da trắng nõn, thoát nhìn dường như là một thiếu nữ đẹp tuyệt trần.

Chỉ trong thoáng chốc, nữ tướng kia đã giục ngựa chạy tới trước trận, theo sát phía sau nữ tướng này còn có ba viên nữ tướng khác suất lĩnh một đám nữ binh chạy theo, cuối cùng dừng lại cách viên nữ tướng kia ở khoảng cách một tầm tên, xem ra xuất trận là vì muốn áp trận cho nữ tướng này.

Mạnh Hổ rất muốn nhìn xem diện mạo của viên nữ tướng này ra sao, tiếc rằng trên mặt nàng bị giáp che phủ, cho nên không có cách nào thấy được diện mạo rõ ràng. Tuy nhiên bằng vào đôi mắt sáng long lanh lộ ra ngoài mảnh giáp che mặt cũng đủ cho nam nhân trông thấy phải xiêu lòng, còn có đôi mày liễu nhàn nhạt càng tôn thêm vẻ dịu dàng nữ tính.

Tuy nhiên tiếng quát của viên nữ tướng này lại không dịu dàng chút nào.

Trước ánh mắt tràn đầy thú tính của Mạnh Hổ và năm vạn tướng sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ, viên nữ tướng kia giơ cao song đao, mũi đao sắc bén chỉ về hướng Mạnh Hổ, quát to:

- Phía trước có phải là ác tặc Mạnh Hổ hay không?

- Ác tặc?

Mạnh Hổ hỏi ngược lại, giọng hần không hề có chút hảo ý:

- Bản tướng quân trở thành ác tặc khi nào vậy?

- Quả nhiên là người!

Viên nữ tướng của đế quốc Minh Nguyệt hừ một tiếng, lại quát lên:

- Ác tặc Mạnh Hổ nghe đây, bản tướng quân chính là Lạc Ngọc Nhu của đế quốc Minh Nguyệt, người có dám đơn đả độc đấu với bản tướng quân không?

- Đơn đả độc đấu?

Mạnh Hổ tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Người muốn đơn đả độc đấu với ta sao?

- Thì sao?

Lạc Ngọc Nhu mỉm cười:

- Người có dám hay không?

Mạnh Hổ giơ tay phải gãi gãi đầu:

- Người chắc chắn chứ?

Lạc Ngọc Nhu không nhịn được lườm Mạnh Hổ một cái, sẵn giọng nói:

- Nhiều lời vô ích!

- Ách...

Mạnh Hổ hơi sững sốt, chợt cười ha hả:

- Không lẽ nam nhân của đế quốc Minh Nguyệt chết sạch hết rồi sao, không ngờ lại phái một nữ nhân ra khiêu chiến, ha ha ha!

Trương Hưng Bá đứng trước trận của quân đoàn Mạnh Hổ cất giọng ồm ồm phụ hoạ:

- Phỏng chừng là lão già Tổng đốc Dự Châu Lạc Tông Vân kia nghe nói tướng quân xuất chinh bên ngoài không mang theo phu nhân, trên đường chinh chiến nhất định không dễ dàng chút nào, cho nên mới dang thị nữ lên cho tướng quân ngài!

Trương Hưng Bá vừa dứt lời, tất cả các tướng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ nghe vậy lập tức bật cười ha hả như sấm động.

Đôi mày Lạc Ngọc Nhu dựng thẳng lên, mặt ngọc xanh mét, đột ngột đem song đao cắm vào vỏ da, sau đó xoay người lấy trong túi đao sau lưng ra một thanh Liễu Diệp phi đao. Bàn tay mềm mại nõn nà của nàng vừa giơ lên, một luồng ánh sáng lạnh lẽo nhanh như tia chớp bay thẳng vào mặt Trương Hưng Bá. Trương Hưng Bá còn đang cười ngặt nghẽo, đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí lạnh lẽo bắn nhanh về phía mình, theo bản năng giơ song thiết kích lên che trước mặt, chỉ nghe keng một tiếng, thanh Liễu Diệp phi đao của Lạc Ngọc Nhu bay vụt tới đã bị song thiết kích gạt rơi trên đất.

- Ủa?!

Mạnh Hổ đang ghì ngựa đứng trước trận không khỏi giật mình kinh hãi, thầm nghĩ thoát nhìn Lạc Ngọc Nhu chỉ là một viên nữ tướng yếu điệu, không ngờ sức lực lại không kém gì tu mi nam tử. Tuy rằng Liễu Diệp phi đao không nặng, nhưng muốn phóng nó ra xa hơn trăm bước cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, thậm chí ngay cả rất nhiều nam nhân cũng chưa chắc có khả năng làm được.

- Thật là vô lý!

Trương Hưng Bá suýt nữa chịu thiệt thòi bắt đầu nổi giận, vung song thiết kích lên giục ngựa đi tới trước mặt Mạnh Hổ, lớn tiếng nói:

- Tướng quân, nữ nhân này dám phóng ám khí đánh lén, xin tướng quân chấp thuận cho ty chức xuất trận!

- Được!

Mạnh Hổ vui vẻ vuốt vuốt cằm:

- Trương Hưng Bá, chỉ cần người có thể bắt sống được nữ nhân này, bản tướng quân sẽ đem nàng thưởng cho người!

- Đa tạ tướng quân!

Trương Hưng Bá múa song thiết kích một vòng trông thật hùng hăng, gần giọng quát:

- Vậy nữ nhân này nhất định thuộc về ty chức!

187. Chương 193: Tuyệt Không Bỏ Mặc, Thắng Trận Thứ Bảy (thượng)

Lạc Ngọc Nhu bị chọc tức gần như nổ phổi, quát to một tiếng giục ngựa xông về phía Trương Hưng Bá.

Cách đó không xa, Lạc Ngưng Yên quay lại nói với hai vị muội muội của mình:

- Không hay, tiểu muội đã trúng kế khích tướng của địch nhân, hiện tại đã rối loạn trong lòng, lát nữa chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi. Nhị muội, Tam muội, các người hãy chuẩn bị sẵn sàng tiếp ứng cho tiểu muội bất cứ lúc nào!

Lạc Ngưng Ngọc, Lạc Ngọc Mi đồng thời kéo mảnh giáp che mặt xuống, nhẹ nhàng đáp:

- Vâng!

Trước trận của hai bên, Trương Hưng Bá giục ngựa tiến nhanh, chẳng mấy chốc đã tiếp cận với Lạc Ngọc Nhu.

- Ha ha!

- Hự!

Hai tiếng cười ha hả, một tiếng hự vang lên.

Song thiết kích trong tay Trương Hưng Bá đã va chạm với song đao trong tay Lạc Ngọc Nhu, chỉ nghe hai tiếng keng keng vang dội, hai người lần lượt lướt qua đổi chỗ cho nhau. Thân hình như thiết tháp của Trương Hưng Bá vẫn ngồi vững vàng ổn định trên lưng chiến mã, còn thân thể mềm mại của Lạc Ngọc Nhu đột nhiên nghiêng sang bên, suýt nữa thì rớt khỏi lưng ngựa.

Hiển nhiên trong hiệp giao phong đầu tiên, Trương Hưng Bá bằng vào sức lực của nam nhân đã vững vàng chiếm được thế thượng phong.

Mạnh Hổ đang ghim ngựa trước trận quan sát cuộc chiến không bỏ lỡ dịp tốt liền hô lớn:

- Lạc Ngọc Nhu, mau buông vũ khí đầu hàng cho xong! Đừng thấy Trương Hưng Bá của chúng ta bộ dạng thô kệch mà lằm, thật ra con người của hắn vô cùng tinh tế. Nếu như người thật sự trở thành nữ nhân của hắn, hắn nhất định sẽ làm cho người trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất sung sướng nhất trên thế gian này, ha ha ha...

- Ha ha ha!

Các tướng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ cũng bật cười ha hả.

Trương Hưng Bá vừa giục ngựa quay đầu lại cũng không kìm nổi bật cười hắc hắc đầy vẻ ngô nghê, phải nói rằng hắn quả thật đã động tâm với nữ nhân yếu điệu của nước địch này. Nghĩ đến lời hứa khi này của Mạnh Hổ, nội tâm Trương Hưng Bá lại càng phần chấn hấn lên, thậm chí nếu mẹ già ở đồn điền Thanh Ngưu nhìn thấy hắn đem một thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều như vậy về làm con dâu cho bà, không biết bà sẽ vui mừng đến bậc nào, ha ha...

Trước trận của quân đoàn Dự Châu, Lạc Ngưng Yên khẽ cau đôi mày thanh tú, giơ roi ngựa chỉ về phía Mạnh Hổ đang đứng xa xa quát to:

- Nhị muội, hãy cho thằng nhãi kia nếm mùi Ngũ Tiễn Liên Châu của người, tốt nhất hãy bắn vào đầu lưỡi hắn, để xem hắn còn có thể dùng miệng lưỡi làm nhiễu loạn tâm trí của tiểu muội được nữa không!

- Dạ!

Lạc Ngưng Ngọc đáp lời, lấy Bảo Điều cung sau lưng ra, lại lấy từ trong ống tên ra năm mũi trọng tiễn. Sau đó lấy một mũi lắp vào dây cung, Bảo Điều cung lập tức được giương tròn căng như vầng trăng rằm, mũi trọng tiễn ấy đã nhắm ngay vào mặt Mạnh Hổ ở xa xa.

Xem đây!

Lạc Ngưng Ngọc quát nhẹ, mũi tên đã rời khỏi dây cung bay vút ra, ngay sau đó Lạc Ngưng Ngọc lại liên tục lắp tên bắn ra, chỉ trong quãng thời gian rất ngắn, năm mũi trọng tiễn đã bay ra theo một đường thẳng tắp. Toàn bộ quá trình bắn tên có thể nói vô cùng liên lạc lưu loát gần như không hề dừng lại chút nào, hiển nhiên Nhị tiểu thư của Lạc gia có trình độ bắn cung hết sức cao siêu.

Vù...

Tiếng xé gió rất nhỏ mang theo sát khí lạnh như băng phá không mà tới.

Mạnh Hổ còn đang cười ha hả bỗng nhiên cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một điểm sáng lạnh nhanh như tia chớp đang bắn tới mặt mình.

Phía sau Mạnh Hổ không xa, Hùng Bá Thiên đang chăm chú quan sát cuộc chiến giữa Trương Hưng Bá và Lạc Ngọc Nhu đột nhiên phát hiện ra năm mũi tên đang bay một hàng thẳng tắp về phía Mạnh Hổ, không khỏi khẽ biến sắc thâm nghĩ:

- Ngũ Tiễn Liên Châu! Không ngờ trong quân của đế quốc Minh Nguyệt cũng có tay xạ thủ thần kỳ đến bậc này!

Kể ra thì chậm nhưng Hùng Bá Thiên rất nhanh giương cung lắp tên, chỉ nghe vù một tiếng, một mũi Lang Nha tiễn nặng nề đã bay vút ra nhanh như chớp. Khi năm mũi trọng tiễn của Lạc Ngưng Ngọc còn cách Mạnh Hổ chừng mười bước, mũi Lang Nha trọng tiễn của Hùng Bá Thiên đã bay tới, chỉ nghe năm tiếng ‘đình’ nhỏ vang lên, Ngũ Tiễn Liên Châu do Lạc Ngưng Ngọc bắn ra đã bị mũi Lang Nha trọng tiễn của Hùng Bá Thiên đánh rơi tất cả.

- Ủa?!

- A?!

Tài bắn cung của tiểu tử này khá thật!

Chứng kiến tài bắn thần kỳ của Hùng Bá Thiên, ba chị em Lạc Ngưng Yên không khỏi kinh ngạc kêu lên, Lạc Ngưng Ngọc vốn sở trường bắn cung lại càng kinh hô ra vẻ khó tin. Phải biết rằng bắn tên trúng được mục tiêu di động đã rất khó khăn, bắn trúng được Ngũ Tiễn Liên Châu bay với tốc độ cao như vậy chỉ có thể gọi là thần kỹ, Lạc Ngưng Ngọc luyện tập bắn cung đã mười mấy năm trời, quả thật chưa từng gặp qua người nào có tài bắn cung đáng sợ như vậy!

Hùng Bá Thiên bắn ra một mũi Lang Nha trọng tiễn đánh rơi Ngũ Tiễn Liên Châu của Lạc Ngưng Ngọc, trong lòng cũng không khỏi nổi lên ý muốn chiếm hữu giai nhân. Hắn lập tức thè lưỡi liếm liếm đôi môi dày cộm, liền giục ngựa tới trước mặt Mạnh Hổ, đưa bộ mặt dày ra nói với vẻ trơ tráo:

- Ty chúc mừng nàng kia bắn tên cũng khá, tướng quân có thể ban thưởng nàng cho ty chúc hay không, hắc hắc...

- Ha ha ha, được!

Mạnh Hổ nghe vậy bật cười to:

- Vấn đề nói khi này, chỉ cần người có thể bắt sống được nàng, nàng sẽ là của người!

- Vậy thì tốt quá!

Hùng Bá Thiên cất tiếng hoan hô, rút Đại Khảm đao sống dày giục ngựa ra trước trận khiêu chiến:

- Này, tiểu nương tử vừa rồi bắn tên trộm rất khá, bản đại gia rất vừa ý nàng, mau ra đây cho bản đại gia quan sát một chút, để xem ngực nàng có to không, hông nàng có to cao tròn trĩnh hay không, nếu như thấy được, bản đại gia sẽ lấy nàng, ha ha ha!

Thật ra, những lời vừa rồi của Hùng Bá Thiên hoàn toàn không có ý nhục mạ, bởi vì trên đại hoang nguyên đã lưu hành tập tục như vậy từ lâu.

Trên đại hoang nguyên, nữ nhân chỉ là tài sản riêng của nam nhân, chỉ là công cụ để sinh sản người nối dõi. Nếu như một nam nhân coi trọng một nữ nhân, có thể công khai gỡ quần áo của nàng lên để xem ngực có đủ to, hông có đủ to cao tròn trĩnh hay không! Bởi vì đây là một sự giám định vô cùng thiêng liêng và nghiêm túc, theo quan niệm truyền thống của Man nhân, nữ nhân có hông to mới dễ sinh con, nữ nhân có ngực to mới có đủ sữa, không sợ làm cho đứa trẻ mới sinh đói chết!

Tuy nhiên ở thế giới Trung Thổ vốn văn minh, những lời của Hùng Bá Thiên chính là những lời chộc ghẹo đầy thô tục. Lạc Ngưng Ngọc nghe những lời này lập tức giận sôi lên, hận không thể xé nát miệng Hùng Bá Thiên thành trăm mảnh sau đó mang đi làm thức ăn cho chó, lập tức quát to một tiếng, hươu ngấn thương xông thẳng về phía Hùng Bá Thiên.

Rất nhanh, hai chị em Lạc Ngọc Nhu, Lạc Ngưng Ngọc đã đánh nhau chí tử với Hùng Bá Thiên và Trương Hưng Bá trước trận của hai bên. Tuy rằng Trương Hưng Bá và Hùng Bá Thiên vóc người cao lớn, sức mạnh kinh người, tuy nhiên có lợi ắt sẽ có hại, thân pháp của hai người bọn chúng lại không nhanh nhẹn bằng hai chị em họ Lạc, hai trận chiến này có thể nói là người tám lạng kẻ nửa cân, ít nhất trong vòng trăm hiệp không thể nào phân thắng bại.

Trước trận của quân đoàn Mãnh Hổ.

Cổ Vô Đạo ghìem ngựa đứng yên sau lưng Mạnh Hổ cất giọng đầy cảm khái:

- Tướng quân, đế quốc Minh Nguyệt quả thật xuất hiện nhân tài lớp lớp, Tàn gia Tứ Kiệt ở Định Châu, Yến gia Ngũ Hổ ở Sóc Châu, còn có mười ba huynh đệ Công Tôn gia ở U Châu. Ngay cả tứ nữ họ Lạc ở Dự Châu cũng là tài sắc vẹn toàn, có thể đánh ngang tay với Trương Hưng Bá và Hùng Bá Thiên vốn là mãnh tướng kiêu dũng thiện chiến của quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta. Xem tình hình trước mắt e rằng trong vòng trăm hiệp các nàng chưa thể thua được, thật sự ty chúc có muốn không phục cũng không được!

- Ha ha!

Mạnh Hổ nghe vậy chỉ bật cười hai tiếng mà không nói gì.

Tất Diệu Tử không nhịn được ngẩng đầu nhìn nhìn vào bóng lưng Mạnh Hổ, ánh mắt toát ra vẻ khâm phục, thân là thủ tịch quân sư của Mạnh Hổ, Tất Diệu Tử đương nhiên hiểu được Mạnh Hổ muốn làm gì. Mạnh Hổ để cho Trương Hưng Bá và Hùng Bá Thiên chiến đấu với chị em họ Lạc đơn giản là muốn tranh thủ một ít thời gian, để cho các tướng sĩ quân đoàn Mãnh Hổ khôi phục chút thể lực.

Đương nhiên Mạnh Hổ cũng còn một mục đích không muốn nói ra, chính là muốn mượn việc ‘đùa giỡn’ về chuyện tương lai của chị em họ Lạc để đả kích sĩ khí của quân đế quốc Minh Nguyệt, khích lệ sĩ khí của các tướng sĩ quân đoàn Mãnh Hổ. Thử nghĩ mà xem, nếu như quả thật chị em họ Lạc bị Trương Hưng Bá và Hùng Bá Thiên bắt sống, sĩ khí của các tướng sĩ quân đoàn Mãnh Hổ ắt sẽ tăng cao, ý chí chiến đấu trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Thanh Châu, Thiên Kỳ cương.

Đang khi quân đoàn Mãnh Hổ bị chủ lực sáu đại quân đoàn của đế quốc Minh Nguyệt tìm cách bao vây tiêu diệt, tàn quân của Mông Diễn trong tuyệt cảnh tìm thấy một tia hy vọng có thể chạy thoát giữ mạng. Con đại hồng thủy ngập cả vùng đại bình nguyên Thanh Châu sau hơn nửa tháng rút cục đã dần dần rút xuống, nhờ hồng thủy rút xuống như vậy, quân đoàn Thủy sư đế quốc Minh Nguyệt của Tiêu Thành Đồng đang bao vây gắt gao Thiên Kỳ cương bắt buộc phải lui về thượng nguồn sông Thông Thiên.

Thương thế của Mông Diễn cũng đã bắt đầu khởi sắc, giữa trưa nay, Mông Diễn cùng đám Sử Di Viễn, Phác Tán Chi, Lục Thừa Vũ kéo nhau đi lên đài quan sát trong doanh trại để quan sát thế cục. Đứng trên đài quan sát nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy mặt Bắc và Tây của Thiên Kỵ cương đã bị quân của đế quốc Minh Nguyệt bao vây như tường đồng vách sắt, tuyệt đối không có khả năng đột phá vòng vây.

Chuyện đáng để ăn mừng chính là hồng thủy bao quanh Thiên Kỵ cương rốt cục đã rút đi, vùng đại bình nguyên Thanh Châu vốn ngập lụt nay đã trở lại bộ mặt như trước kia. Có điều sau khi hồng thủy rút đi thì để lại quang cảnh vô cùng hỗn độn, khắp nơi tường đổ vách xiêu, nơi nơi đều có tử thi bị ngâm nước sưng phồng lên nhìn không ra hình dạng, không khí cũng nồng nặc mùi xác thối. Thế nhưng Mông Diễn và các tướng sĩ của đế quốc Quang Huy vẫn thấy tâm tình vô cùng hưng phấn.

Phác Tán Chi đưa tay chỉ vào vùng đại bình nguyên lầy lội bên dưới Thiên Kỵ cương, giọng đầy vẻ phấn khích:

- Điện hạ ngài xem hồng thủy đã rút lui, quân đoàn Thủy sư của đế quốc Minh Nguyệt đã không còn cách nào vây khốn chúng ta. Chỉ cần vài ngày sau, mặt đất cũng sẽ trở nên khô ráo như thường, lúc đó chúng ta có thể theo đường bộ trở về đế quốc.

- Đúng vậy, phải lập tức trở về đế quốc...

Mông Diễn thì thào, trong lòng bỗng dưng xúc động muốn rơi nước mắt, trải qua lần Tây chinh thảm bại này, hùng tâm tráng chí trong lòng hắn đã gần như tiêu tan thành mây khói. Mông Diễn đột nhiên phát hiện, thật ra hắn cũng không thích hợp với việc cầm quân đánh giặc, lúc này Mông Diễn mới cảm thấy hối hận, vì lúc trước đã thay đổi chiến lược Thanh Châu đã định sẵn của hoàng thúc, tiếc rằng bây giờ hối hận thì đã muộn.

Tây chinh thất bại, tất cả cũng đã kết thúc.

Mông Diễn hiểu rõ rằng, khi hắn trở lại đế đô, vận mệnh như thế nào đang chờ hắn! Lão hoàng thúc nhất định sẽ tức giận đến nổi trận lôi đình, không còn được hoàng thúc ủng hộ, vương miện vốn dĩ đã rơi xuống đầu hắn nay cũng sẽ chuyển sang đầu người khác. Mông Diễn hắn từ nay về sau sẽ trở thành một vị Vương gia an nhàn của đế quốc, sống cuộc đời không cần lo nghĩ...

Phác Tán Chi cũng không phát hiện ra vẻ cô đơn tịch mịch trong ánh mắt Mông Diễn, vẫn còn đang lái nhải phát tiết tình cảm vui mừng trong lòng.

Chỉ có Sử Di Viễn phát hiện ra vẻ mặt khác thường của Mông Diễn, Sử Di Viễn càng hiểu rõ lúc này trong lòng Mông Diễn đang suy nghĩ chuyện gì. Tuy rằng Sử Di Viễn sớm đã an bài, nhưng hiện tại hắn cũng không định đem kế hoạch của mình nói cho Mông Diễn biết, bởi vì Sử Di Viễn cũng không nắm chắc lắm đối với kế hoạch của mình.

Cách Thương Tâm lĩnh về phía Đông hơn hai trăm dặm.

Thu Vũ Đường đang suất lĩnh hai đại quân đoàn Tịnh Châu và U Châu gấp rút tiến về phía Tây, dọc đường đi không ngừng có khoái mã truyền tin tức về, từng giờ từng phút báo cáo đến Thu Vũ Đường vị trí của quân đoàn cận vệ, cấm vệ và Sóc Châu. Có thể nói mà không sợ khoa trương, từ Thương Tâm lĩnh đến cảng Phong Lâm, bất cứ ngọn cỏ nào bị gió thổi lay động cũng nằm dưới sự theo dõi nghiêm mật của Thu Vũ Đường.

Lần này điều quân trở về Trung Châu, Thu Vũ Đường đã tính sẵn sẽ chân chính giao phong trực diện cùng Mạnh Hổ một phen!

Nghiêm khắc mà nói, cho tới hôm nay Thu Vũ Đường vẫn chưa chân chính giao thủ cùng Mạnh Hổ. Lần trước ở Quận Bắc, thật ra Mạnh Hổ vẫn chưa thật sự giao chiến với Thu Vũ Đường, bởi vì sau khi đại quân chủ lực của Thu Vũ Đường đuổi tới, Mạnh Hổ lập tức chạy trốn, sau đó Thu Vũ Đường vội vã kéo quân xuống phía Nam bọc vòng ra sau lưng đại quân trung lộ của Mông Diễn, cho nên cũng không cố ý tiếp tục đuổi theo Mạnh Hổ.

Tuy nhiên, lần này chuyện Thu Vũ Đường và Mạnh Hổ trực tiếp đối mặt với nhau dường như không có cách nào tránh khỏi.

Thân là quan chỉ huy cao nhất của đế quốc Minh Nguyệt, thân là một thống soái có tài năng quân sự vô cùng xuất sắc, Thu Vũ Đường lúc nào cũng duy trì được sự bình tĩnh cần thiết, nhưng nàng cũng không hề e ngại Mạnh Hổ một mảy may nào. Trong mắt Thu Vũ Đường, Mạnh Hổ chính là địch nhân của nàng, một tên tử địch giảo hoạt hung tàn!

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, Thác Bạt Thọ và Công Tôn Hạng dắt tay nhau đi tới trước xe ngựa của Thu Vũ Đường.

Thị nữ tâm phúc Thu Ước Nhu khẽ vén rèm xe, hai người Công Tôn Hạng và Thác Bạt Thọ vội vàng ôm quyền thi lễ với Thu Vũ Đường và Thái tử Thu Dĩ đang ngồi ngay ngắn trên xe. Thu Vũ Đường khẽ phất bàn tay ngọc, giọng thánh thót:

- Thác Bạt lão tướng quân, Công Tôn lão tướng quân, có phải tiền phương có tin tức gì truyền về hay không?

Thác Bạt Thọ quay đầu lại nhìn Công Tôn Hạng, trong lúc nhất thời không ai dám lên tiếng.

Thấy dáng vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi của hai người, Thu Vũ Đường không khỏi nghe lòng nặng trĩu, trong lòng mơ hồ đã đoán được vài phần, thấp giọng hỏi:

- Có phải quân đoàn Dự Châu phục kích không thành công hay không?

Công Tôn Hạng thở dài một tiếng, ừ ừ nói:

- Đúng vậy, phục kích không thành công!

Thác Bạt Thọ tiếp lời:

- Tuy nhiên quân đoàn Mạnh Hổ vẫn bị quân đoàn Dự Châu chặn lại ở phía Bắc Thương Tâm lĩnh.

Thu Vũ Đường trầm tư một hồi rồi nhẹ giọng nói:

- Lập tức phái khoái mã nghiêm lệnh cho ba đại quân đoàn cận vệ, cấm vệ và Sóc Châu gấp rút hành quân chạy tới tiếp viện Thương Tâm lĩnh. Lại truyền lệnh toàn quân hành quân suốt đêm không nghỉ, cần phải tới được Thương Tâm lĩnh trước tối mai, chúng ta sẽ bao vây tiêu diệt quân đoàn Mạnh Hổ tại Thương Tâm lĩnh!

- Dạ!

Thác Bạt Thọ đáp lời, lĩnh mệnh mà đi.

Công Tôn Hạng đi được vài bước đột nhiên quay lại, thấp giọng hỏi:

- Điện hạ, còn một chuyện...

Thu Vũ Đường nhẹ giọng:

- Xin lão tướng quân cứ nói.

Công Tôn Hạng nói:

- Vừa nhận được tin cấp báo, cơn hồng thủy ở vùng đại bình nguyên Thanh Châu đã rút, quân đoàn thủy sư của tướng quân Tiêu Thành Đồng bắt buộc phải rút về sông Thông Thiên, không thể tiếp tục bao vây tàn quân của Mông Diễn. Tổng đốc Diêu Trường xin chỉ thị của điện hạ, có cần ngăn chặn tàn quân của Mông Diễn bằng bất cứ giá nào, đợi điện hạ dẫn đại quân tới bao vây tiêu diệt hay không?

Bỗng nhiên Thu Vũ Đường than nhẹ một tiếng:

- Thả bọn chúng đi thôi...

- Hả?

Công Tôn Hạng nghe vậy trước tiên sửng sốt, sau đó giật mình nói:

- À, lão thần đã hiểu!

Nhìn theo Công Tôn Hạng giục ngựa dần xa, Thu Dã ngồi cạnh Thu Vũ Đường đột nhiên hạ giọng hỏi:

- Hoàng cô mẫu, quân lực và tài lực của đế quốc đã đến cực hạn rồi sao?

- Đúng vậy!

Thu Vũ Đường vỗ về Thu Dã, thở dài:

- Đế quốc hiện tại đã như cung giường hết cỡ, sau khi tiêu diệt quân đoàn Mạnh Hổ sẽ không thể chịu nổi cuộc xuất chinh với quy mô mấy chục vạn đại quân. Cho nên dù chúng ta không muốn thả đám tàn quân của Mông Diễn đi cũng không được, huống chi, thả cho tàn quân của Mông Diễn chạy thoát đối với đế quốc cũng chưa chắc đã là chuyện xấu!

- Dã nhi hiểu rồi!

Thu Dã nhẹ nhàng hạ giọng nói:

- Đối với bọn tàn binh bại trận trở về như Mông Diễn, thả cho chúng thoát còn có tác dụng nhiều hơn là giết chết. Bởi vì đám tàn binh bại tướng của Mông Diễn đã bị quân ta đánh cho giật mình kinh hoảng, sẽ đem lại cảm giác sợ hãi sâu sắc cho quân của đế quốc Quang Huy đối với Hoàng cô mẫu.

Về mặt Thu Vũ Đường hết sức cô đơn, nhưng cũng không nói thêm lời nào nữa.

Trên thực tế, Thu Dã chỉ biết một mà không biết hai.

Thả cho đám tàn quân của Mông Diễn về nước, ngoại trừ hiệu quả như Thu Dã vừa nói, cũng có sự cân nhắc về mặt chính trị. Nếu như Mông Diễn quả thật lên làm hoàng đế của đế quốc Quang Huy, như vậy quãng thời gian tìm đường sống trong chỗ chết này của hắn sẽ sinh ra ảnh hưởng sâu xa đối với sự thi hành quốc sách về mặt chính trị. Từ đây về sau, quân đoàn khi định ra chính sách quan trọng đối với đế quốc Minh Nguyệt, Mông Diễn sẽ càng trở nên cẩn thận.

Đương nhiên, nếu Mông Diễn là một vị hoàng đế biết biến sĩ nhục thành dũng khí, như vậy quãng thời gian u tối này sẽ ngược lại sẽ tạo nhân tố thúc đẩy hắn trở nên quyết chí tự cường, chuyện này đối với đế quốc Minh Nguyệt không phải là chuyện tốt. Nhưng Thu Vũ Đường cho rằng khả năng này không lớn, có nhiều dấu hiệu cho thấy rằng, Mông Diễn chẳng qua chỉ là một kẻ tầm thường mặc dù có chí lớn nhưng chỉ có tài hèn mọn mà thôi.

Tuy nhiên đó chỉ là chuyện về sau, hiện tại chuyện mà Thu Vũ Đường lo lắng nhất là làm thế nào để đối phó với quân đoàn Mạnh Hổ của Mạnh Hổ.

Làm sao trong thời gian ngắn nhất trả một cái giá nhỏ nhất mà có thể tiêu diệt quân đoàn Mạnh Hổ, đó là một vấn đề cực kỳ khó giải quyết. Bởi vì quốc lực của đế quốc Minh Nguyệt đã gần như suy kiệt, quân lương tiếp tế cho mấy chục vạn đại quân đã không còn đủ, đến khi quân lương hết sạch, Thu Vũ Đường hoàn toàn có thể tưởng tượng được hậu quả đáng sợ đến mức nào!

Oo

Dưới Thương Tâm lĩnh.

Mộng đẹp của Trương Hưng Bá và Hùng Bá Thiên cuối cùng đã không thể trở thành sự thật. Đôi tỷ muội đẹp như hoa Lạc Ngưng Ngọc và Lạc Ngọc Nhu thoát nhìn thì nhu nhược yếu ớt, nhưng một thân võ nghệ lại không hề tầm thường. Bốn người hai cặp đánh nhau hơn hai trăm hiệp, đánh từ buổi sáng cho đến lúc Thái dương ngã về Tây cũng vẫn chưa thể nào phân thắng bại. Đương nhiên, đây cũng một phần là vì Trương Hưng Bá và Hùng Bá Thiên có lòng thương hoa tiếc ngọc, không dám hạ sát thủ, nếu không e rằng thắng bại đã sớm phân.

Mạnh Hổ thấy toàn quân tướng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ đã khôi phục thể lực rất khá, lúc này đã có thể hạ lệnh tiến công.

Mạnh Hổ vừa ra lệnh một tiếng, năm vạn đại quân của quân đoàn Mạnh Hổ liền chỉnh tề nện bước, hô ký hiệu rõ to chậm rãi tràn lên phía trước giống như một ngọn thủy triều cuộn cuộn, mang theo khí thế không gì có thể ngăn cản được đè ép về phía trước. Sau ba đợt mưa tên, quân của hai phe đã xấp lá cà với nhau,

tiếng binh khí chạm nhau, tiếng kêu rên và tiếng kèn hiệu lạnh lớt thoáng chốc vang tận trời xanh, ở xa mấy chục dặm cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Đây là một trận quyết chiến chính diện có ý nghĩa chân chính. Mỗi người trong quân đoàn Mạnh Hổ đều là tinh binh từ trong đồng xác chết bò ra, thế nhưng quân đoàn Dự Châu có được ưu thế về mặt thể lực và binh lực. Hơn nữa bọn họ còn được chiến đấu ngay trên lãnh thổ nước mình, dưới tác động của sứ mệnh bảo vệ người thân, bảo vệ đất nước thiêng liêng, cho nên cũng là người trước ngã xuống thì người sau nổi gót tiến lên, quyết không lùi bước.

Trận chiến diễn ra vô cùng kịch liệt và thảm thiết suốt hai giờ, quân đoàn Mạnh Hổ đã vững vàng chiếm được thượng phong, nhưng thủy chung vẫn không có cách nào hoàn toàn đánh tan quân đoàn Dự Châu kiên cường. Mặc dù trước khi chiến đấu, quân đoàn Mạnh Hổ đã được nghỉ ngơi và hồi phục non nửa ngày trời, thế nhưng dù sao bọn tướng sĩ cũng còn mỏi mệt, cho nên về mặt thể lực cũng không có cách nào so sánh với quân đoàn Dự Châu vốn được nghỉ ngơi dưỡng sức đã lâu.

Ở trung quân của quân đoàn Mạnh Hổ, Mạnh Hổ ngẩng đầu dõi theo bóng tà dương dần ngã về Tây, trong lòng thoáng qua vẻ lo lắng không yên, thời gian càng trôi qua, sự yếu kém về thể lực của quân đoàn Mạnh Hổ càng bộc lộ ra rõ rệt. Tuy rằng hiện tại thoát nhìn thì quân đoàn Mạnh Hổ vẫn còn chiếm được thượng phong, nhưng không bao lâu nữa quân đoàn Dự Châu sẽ vãn hồi thể cực, đưa tới chỗ hai bên ngang nhau, càng đánh lâu hơn nữa, quân đoàn Mạnh Hổ lại càng bất lợi.

Dù sao đây cũng là một trận quyết chiến chính diện thực sự, mà không phải là tập kích bất ngờ hay mai phục, đối mặt với quân đoàn Mạnh Hổ cũng không phải là một đội cảnh vệ không được huấn luyện chính quy, cũng không phải bọn tráng đinh khoác thêm lớp chiến bào mà là quân đội nghiêm chỉnh của đế quốc Minh Nguyệt. Chính vì như vậy nên ở đây không hề có yếu tố may mắn hay mưu lợi.

Tất Diệu Tử cũng nhìn ra tính nghiêm trọng của vấn đề, hít sâu một hơi khí lạnh, nghiêm giọng nói:

- Tướng quân, tình hình lúc này đối với quân ta vô cùng bất lợi, nếu không thể đánh tan quân đoàn Dự Châu trước khi trời tối, như vậy quân ta tuyệt đối không thể đi qua Thương Tâm linh thuận lợi trong tối hôm nay, lúc ấy hậu quả thật không thể nào tưởng tượng!

Mạnh Hổ hừ mũi một tiếng tỏ ra tức giận, gãi đầu gãi tai một hồi, các đốt ngón tay thoáng chốc phát ra một tràng tiếng kêu răng rắc. Sau đó Mạnh Hổ cầm huyền thiết trường thương trong tay hung hăng chỉ về phía trước, ngửa mặt lên trời quát to:

- Trương Hưng Bá, dẫn đội cận vệ theo bản tướng quân xung phong, đánh thẳng vào trung quân của địch!

- Dạ!

Trương Hưng Bá hoành ngang song thiết kích trong tay, hùng hổ hét to đáp lại.

Phía sau Trương Hưng Bá, bốn ngàn cận vệ quân cũng đã tru lên như một bầy dã thú. Bọn họ vốn đã nghe tới cuộc chiến ở pháo đài Thiên Lang từ lâu, từ lúc bắt đầu gia nhập quân đoàn Mạnh Hổ, bọn họ đều trông mong có thể đi theo Mạnh Hổ tấn công vào trung quân của địch. Thân là nam tử hán đường đường, chỉ muốn sống, chiến đấu tung hoành ngang dọc giữa sa trường, cuộc đời như vậy không còn gì hối tiếc!

Tất Diệu Tử khẽ mấp máy đôi môi, hẳn rất muốn cất lời khuyên bảo Mạnh Hổ đừng khinh xuất đem thân vào vòng nguy hiểm, nhưng lời lên đến miệng lại bị hắt nuốt lại vào trong bụng. Lúc này ngoài biện pháp Mạnh Hổ đích thân ra trận, còn có biện pháp gì hay hơn nữa sao? Nếu như đã không có biện pháp khác, hiện tại chỉ có thể đem tất cả hy vọng gởi gắm lên người Mạnh Hổ.

Từ lúc Mạnh Hổ ngang trời xuất thế đến nay, hẳn vẫn liên tục sáng tạo ra kỳ tích, thế nhưng hôm nay hẳn có thể tạo ra kỳ tích nữa hay không?

Phía Bắc Thương Tâm linh hơn hai trăm dặm.

Mã Tứ Phong đang suất lĩnh hơn tám ngàn kỵ binh còn lại của sư đoàn kỵ binh Bắc Phương dọc theo vùng bình nguyên Trung Châu xuôi xuống phía Nam. Nhờ có Mạnh Hổ chỉ huy đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ tấn công Tây Kinh lần thứ hai, quân đoàn Sóc Châu mới bị điều động gấp rút chạy đi tiếp viện

Tây Kinh mà buông tha cho sư đoàn kỵ binh của hắn. Lúc này tàn quân của Mã Tứ Phong mới có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, sau đó phụng mệnh Mạnh Hổ chạy tới cảnh Phong Lâm hội hợp với đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ.

Đang khi Mã Tứ Phong giục ngựa chạy vội, chợt tên đội trưởng thám báo giục ngựa đuổi theo, cao giọng hét to:

- Tướng quân, phát hiện kỵ binh của địch!

- Kỵ binh địch?

Mã Tứ Phong nghe vậy lập tức thắng ngựa ghìm cương, nghiêm nghị hỏi:

- Ở đâu, binh lực của chúng có bao nhiêu?

Tên đội trưởng thám báo đáp:

- Ở về phía Tây chúng ta trên dưới ba mươi dặm, ít nhất có hơn năm vạn kỵ binh, xem ra chính là kỵ binh Sóc Châu, đối thủ cũ của chúng ta!

- Kỵ binh Sóc Châu?

Sắc mặt Mã Tứ Phong trầm xuống, lạnh lùng hỏi:

- Bọn chúng có phát hiện ra chúng ta hay không?

- Chắc chắn là đã phát hiện!

Tên đội trưởng thám báo đáp với vẻ khẳng định:

- Tuy nhiên bọn chúng cũng không có ý định thay đổi lộ trình hành quân, cũng không có ý định vây diệt chúng ta, có vẻ như muốn mặc kệ chúng ta mà vội vàng chạy xuống phía Nam.

- Vội vàng chạy xuống phía Nam?

Mã Tứ Phong đột ngột vỗ đùi, gằn giọng nói:

- Ta hiểu rồi, bọn chó Sóc Châu đáng chết này nhất định là vội vàng chạy xuống phía Nam để đuổi giết đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ. Con bà chúng nó, tuy rằng chúng ta không nhận được quân lệnh của tướng quân, nhưng thân là quân nhân của đế quốc, há có thể để cho bọn chó Sóc Châu này muốn làm gì thì làm sao? Hừ hừ, bọn chúng muốn chạy xuống phía Nam, chúng ta sẽ không cho phép bọn chúng chạy xuống phía Nam!

Dù sao Mã Tứ Phong cũng là một viên lão tướng thân trải trăm trận sa trường, chỉ trong nháy mắt đã phán đoán ra ý đồ chiến lược của kỵ binh Sóc Châu, đồng thời cũng nhanh chóng hiểu được mối quan hệ lợi hại bên trong. Đám kỵ binh Sóc Châu không thèm để ý tới tàn quân của Mã Tứ Phong là vì bọn chúng biết rõ, chỉ cần tiêu diệt được đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ, lúc ấy đám tàn quân của Mã Tứ Phong sẽ như châu chấu cuối thu, nhảy nhót không được mấy ngày!

Mã Tứ Phong càng hiểu rõ rằng, nếu như đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ bị diệt vong, đám tàn quân kỵ binh của mình cũng tuyệt đối không thể nào may mắn thoát khỏi. Trái lại, nếu như hắn có thể chặn đứng kỵ binh Sóc Châu chạy xuống phía Nam, tranh thủ cho quân đoàn Mạnh Hổ thêm chút thời gian, như vậy quân đoàn Mạnh Hổ mới có thể đột phá trùng vây mà chạy thoát.

Tóm lại một câu, nếu như Mã Tứ Phong không ra tay chặn đánh kỵ binh Sóc Châu, quân đoàn Mạnh Hổ và đám tàn quân kỵ binh của hắn sẽ cùng chung số phận. Còn nếu Mã Tứ Phong ra tay chặn đánh, quân đoàn Mạnh Hổ mới có khả năng đột phá vòng vây, đương nhiên, nếu đám tàn quân kỵ binh của hắn muốn phá vòng vây, chuyện này gần như không có khả năng, mà còn sẽ đưa đến kết cục chết chung cả lũ. Thân là quân nhân, chuyện này Mã Tứ Phong đương nhiên hiểu rõ.

Hung hăng giật cương quay đầu ngựa lại, Mã Tứ Phong đột ngột hét to:

- Quân truyền lệnh, quân truyền lệnh đâu?

Lập tức có một tên quân truyền lệnh giục ngựa tiến tới cao giọng đáp:

- Tướng quân có chuyện gì dặn dò?

Mã Tứ Phong giơ cao trường thương trong tay, chỉ về chân trời phía Tây xa xa gần giọng quát:

- Truyền lệnh toàn quân vòng về hướng Tây, chặn giết đám kỵ binh Sóc Châu khôn kiếp!

188. Chương 194: Tuyệt Không Bỏ Mặc, Thắng Trận Thứ Bảy (trung)

Từ lúc Mạnh Hổ đích thân xuất trận, cuộc chiến kịch liệt giữa hai bên đã tới hồi gay cấn.

- Hống...

Giữa đám loạn quân, Mạnh Hổ giơ cao huyền thiết trường thương trong tay chỉ thẳng về hướng trung quân của đế quốc Minh Nguyệt, ngửa mặt lên trời gào lớn:

- Các huynh đệ, thấy hai chiến xa phía trước hay không? Có thấy hai tên tướng địch đứng trên đó hay không?

- Có thấy!

- Có thấy!

- Có thấy!

Trương Hưng Bá và hơn bốn ngàn cận vệ quân theo sát sau lưng Mạnh Hổ như bóng với hình ầm ầm đáp lại, cả bọn giống như một bầy sói đói khát nhìn thấy con mồi, lộ ra ánh mắt vừa lạnh lẽo vừa hung tợn, nhìn thẳng về hai chiến xa nằm giữa vòng bảo vệ trùng trùng của quân đế quốc Minh Nguyệt ngay phía trước. Trên hai chiến xa ấy, có một nam tử trung niên thân mặc trọng giáp đen tuyền, một người nữa là một nam tử anh tuấn thân khoác áo giáp màu vàng sáng.

- Giải quyết bọn chúng!

Mạnh Hổ hung hăng rung huyền thiết trường thương trong tay, thoáng chốc gầm lên một tràng như tiếng long ngâm vang tận trời xanh:

- Bể cổ bọn chúng, chặt đầu bọn chúng, giết!

- Giết giết giết...

Trương Hưng Bá giơ cao song kích trong tay, tựa như một con cua khổng lồ hung hãn giương cao đôi càng cứng như sắt thép, phía sau Trương Hưng Bá, hơn bốn ngàn cận vệ quân lập tức giơ cao chiến đao sáng loáng trong tay. Dưới ánh tà dương, một mảng chiến đao sắc bén kia phản xạ ra một mảng màu sắc vô cùng rực rỡ, dường như có máu tươi đỏ sẫm đang chậm rãi chảy xuôi trên lưỡi chiến đao...

- Hống...

Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu hướng về phương trận sẵn sàng trước mặt của quân đế quốc Minh Nguyệt cất tiếng rống giận kéo dài, hình như tạo thành thực thể theo miệng hắn phát ra. Đám binh sĩ của đế quốc Minh Nguyệt nghe tiếng rống giận này ai nấy trong lòng run rẩy, kim lòng không được phải lui về phía sau nửa bước, sau đó nhìn quanh bốn phía, sợ rằng chiến hữu bên cạnh mình chạy trốn mà bỏ mặc một mình mình bơ vơ trên chiến trường.

Hống hống hống...

Trương Hưng Bá cùng hơn bốn ngàn tên cận vệ quân đi theo cũng điên cuồng gào rống theo Mạnh Hổ, cảnh tượng trông như hơn bốn ngàn con dã thú phát cuồng đang ngửa mặt lên trời gầm thét. Tiếng gầm thật lớn thoáng chốc vang dội khắp cả chiến trường, chấn động thẳng tới trung quân của đế quốc Minh Nguyệt. Lạc Tông Vân hơi biến sắc, Thu Trường Lâm bên cạnh trong mắt đột nhiên toát ra một tia nóng rực khác thường.

- Cũng khá!

Thu Trường Lâm đột nhiên bóp chặt mười ngón tay, các đốt xương tay thoáng chốc kêu lên răng rắc, không ít tướng sĩ Dự Châu gần đó nghe tiếng đổ dồn ánh mắt nhìn Thu Trường Lâm. Ngay sau đó, Thu Trường Lâm đưa tay ra phía sau, quát bảo tên người hầu cạnh đó:

- Lấy bảo đao của bản vương ra đây, dắt cả Hoả Hồ đến!
- Dạ!

Tên người hầu ầm ầm đáp lời, quay đầu ra hiệu, lập tức có bốn tên người hầu khác khiêng một thanh trường đao nặng nề đi tới trước chiến xa của Thu Trường Lâm. Lại có một tên dắt một con tuần mã có bộ lông đỏ rực như lửa cũng đến trước chiến xa của Thu Trường Lâm cùng lúc. Thu Trường Lâm đưa tay vịn thành chiến xa, thân hình to lớn bay thẳng lên không, lúc rơi xuống đã vững vàng ngồi trên chiếc lưng rộng rãi của Hoả Hồ.

- Lạc Tòng đốc!

Thu Trường Lâm đưa tay đón lấy trường đao, ngoái đầu nhìn Lạc Tòng Vân mỉm cười:

- Con mãnh hổ kia cứ giao cho tiểu vương, mấy ngàn tinh binh phía sau hắn thì giao cho liên đội cận vệ của người!

Sắc mặt Lạc Tòng Vân khê biến:

- Điện hạ thân đáng ngàn vàng, không nên khinh thường mạo hiểm...
- Mạo hiểm?

Giương mặt Thu Trường Lâm đột nhiên ngập đầy hào khí, cất giọng cười to:

- Lạc Tòng đốc cứ yên tâm, tuy tiểu vương học nghệ chưa tinh, nhưng vẫn tự tin sẽ không thua cho con mãnh hổ kia, ha ha ha...

Tiếng cười còn chưa tắt, Thu Trường Lâm đã giục ngựa cất vó, phi thẳng về hướng Mạnh Hổ đang tung hoành giữa phương trận của quân đế quốc Minh Nguyệt.

Lạc Tòng Vân hít vào một hơi thật dài, bỗng nhiên quay đầu lại, giương đao quát lớn:

- Các huynh đệ Dự Châu nghe đây, thời điểm vì nước quên thân đã tới, giết!

Phía Bắc Thương Tâm lĩnh hơn trăm dặm.

Yến Thập Tam đang suất lĩnh đại quân Sóc Châu ngựa không dừng vó xuôi xuống phía Nam, chợt tên đội trưởng thám báo quay về đưa tin:

- Tướng quân, có một cánh quân kỵ binh của địch đang đánh về phía quân ta!
- Cái gì?

Yến Thập Tam nhíu mày quát hỏi:

- Kỵ binh của địch à? Có bao nhiêu?
- Ước chừng gần vạn tên!

Tên đội trưởng thám báo đáp:

- Nhìn qua chính là sư đoàn kỵ binh của quân đoàn Mạnh Hồ, cũng chính là đám tàn kỵ binh đã từng bị quân ta vây khốn ở Bạch Sa loan.
- Hừ!

Yến Thập Tam nghe vậy mặt khê giãn ra, lạnh lùng nói:

- Đám tàn binh bại tướng không biết sống chết này, còn dám chủ động đến chọc ghẹo đại quân Sóc Châu chúng ta, quả thật là chán sống!

- Phụ thân!

Yến Thập Tứ con trai lớn của Yến Thập Tam đột nhiên giục ngựa tiến lên, hạ giọng nói:

- Nguyệt vương điện hạ đã nghiêm lệnh cho quân ta gấp rút tiếp viện Thương Tâm lĩnh, không được chậm trễ chút nào!

- Ủa nhỉ...

Yến Thập Tam nghe vậy gật gật đầu, trầm giọng:

- Như vậy đi, vì phụ dẫn chủ lực kỵ binh Sóc Châu tiếp viện Thương Tâm lĩnh, đám tàn binh bại tướng này giao lại cho người!

- Xin phụ thân yên tâm!

Yến Thập Tứ ngồi trên lưng ngựa ôm quyền đáp:

- Đám tàn binh bại tướng này cứ giao lại cho con!

Dứt lời, Yến Thập Tứ lập tức ghìim ngựa xoay người, lớn tiếng quát:

- Các dũng sĩ sư đoàn số Một, theo ta!

Chỉ trong thoáng chốc, chừng hai vạn kỵ binh Sóc Châu rời khỏi đại đội nhân mã đi theo Yến Thập Tam như gió cuốn mây bay cuốn về phía Đông Nam. Còn Yến Thập Tam vẫn tiếp tục dẫn đại quân chủ lực kỵ binh Sóc Châu tiếp tục xuôi Nam, gấp rút chạy tới tiếp viện cho chiến trường Thương Tâm lĩnh.

Dưới Thương Tâm lĩnh.

Tất Đâu Tử đang ở sau trận chợt thấy một đám tinh binh từ trung quân của đế quốc Minh Nguyệt đang đánh ra, không khỏi ủa một tiếng kinh ngạc, nói với Cổ Vô Đạo bên cạnh với giọng khó tin:

- Ủa, thật là quái lạ, vì sao trung quân Dự Châu lại chủ động xuất kích? Chuyện này không hợp với lẽ thường chút nào, Lạc Tông Vân cũng không phải tân binh mới ra sa trường lần đầu, vì sao lại phạm sai lầm như vậy?

- Đúng vậy!

Cổ Vô Đạo cũng tỏ ra hoang mang gãi đầu gãi tai:

- Chiến lược trọng điểm của quân Dự Châu đúng ra phải là phòng thủ ngăn chặn quân ta mà thôi, vì sao lại chủ động xuất kích như vậy? Chẳng lẽ Lạc Tông Vân tin rằng bằng vào quân đoàn Dự Châu của hắn đã đủ để tiêu diệt quân đoàn Mãnh Hổ của chúng ta sao? Tên này nếu không phải người điên thì chính là kẻ ngốc!

- Người điên?! Kẻ ngốc?!

Tất Đâu Tử khẽ lắc đầu, trong mắt lặng lẽ thoáng qua một tia u ám.

Trong đám loạn quân, thấy một cánh quân giữa trung quân của đế quốc Minh Nguyệt liều chết xông ra, Mãnh Hổ không khỏi ngửa mặt lên trời thét dài. Đây đúng là trời giúp quân đoàn Mãnh Hổ rồi, nếu như quân đoàn Dự Châu một mực bày ra trận phòng ngự hình mai rùa dựa vào địa hình có lợi mà ngoan cố chống cự đến cùng, sự tình e rằng rất khó giải quyết, mặc dù Mãnh Hổ đích thân xuất trận cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Thế nhưng không ngờ quân địch lại chủ động xuất kích, chính là ngoài sự mong muốn của quân đoàn Mãnh Hổ. Bởi vì quân đoàn Mãnh Hổ có nhược điểm bất lợi về thể lực, một khi chiến sự kéo dài, nhược điểm bất lợi về thể lực của quân đoàn Mãnh Hổ sẽ trở nên càng ngày càng lớn. Bây giờ quân địch đã chủ động xuất kích, đã cho quân đoàn Mãnh Hổ cơ hội tốc chiến tốc thắng, nói cách khác, giờ phút này phần thắng của quân đoàn Mãnh Hổ đã đột ngột tăng cao!

Hồng...

Mạnh Hổ lại ngửa mặt gầm to, huyền thiết trường thương trong tay mang theo thanh thế cuồng bạo quét ngang ra, mười mấy tên quân Dự Châu trước mặt hắn thoáng chốc bị huyền thiết trường thương quét cho gãy xương đứt gân, miệng phun ra từng vòi máu tươi ngã gục xuống đất. Mạnh Hổ nhẹ thúc hai chân vào bụng Ô Vân Cái Tuyết, lập tức Ô Vân Cái Tuyết như một con sóc xông thẳng vào trong đám quân Dự Châu, gót sắt của nó lướt đến đâu, quân Dự Châu liền bị đụng ngã lăn ra đến đấy.

Ha ha!

Trương Hưng Bá như hình với bóng theo sát sau lưng Mạnh Hổ, song thiết kích trong tay đâm trên chém dưới, ánh sáng lạnh lẽo chớp lên liên tục vô cùng chói mắt, đám quân Dự Châu chắn đường liền bị đánh cho tan tác. Phía sau Trương Hưng Bá, bốn ngàn cận vệ quân như một bầy sói đói phát hiện con mồi, cả bọn nhe răng trợn tròn đôi mắt lạnh như băng, xông lên như phong ba bão táp....

Trung quân Dự Châu.

Thu Trường Lâm nhẹ nhàng thúc hai chân vào bụng ngựa, Hoả Hồ tung hai vó trước lên cao, ngửa mặt hí lên một tràng lãnh lút làm cho kẻ khác hít thở không thông. Tiếng hí còn chưa dứt, hai vó trước của Hoả Hồ đã giậm thật mạnh xuống đất, chợt hoá thành một đám mây đỏ như lửa nhanh như điện chớp xông về phía trước, như một con sóc hướng thẳng về phía cánh quân tinh nhuệ vừa xuất trận của quân đoàn Mãnh Hổ.

Chỉ trong chớp mắt, Mạnh Hổ và Thu Trường Lâm đã va chạm với nhau.

Huyền thiết trường thương và huyền thiết trường đao đồng thời vẽ trên không nửa vòng tròn đen như mực, giữa không trung hung hăng chạm nhau phát ra một tiếng nổ ầm vang tận mây xanh. Ô Vân Cái Tuyết và Hoả Hồ đang hung hãn lao về phía trước bị một kích này làm cho chấn động lập tức ngừng lại, chấn động quá mạnh làm cho cả hai con tuấn mã hí lên một tràng thê lương rồi thối lui vài bước.

- Ủa??

- Hự!

Mạnh Hổ không nhận được ủa một tiếng kinh ngạc, thầm nghĩ trong lòng không ngờ tên tiểu tử này mạnh mẽ như vậy!

Thu Trường Lâm cũng hự lên một tiếng đau đớn, thầm nghĩ con mãnh hổ này quả nhiên danh bất hư truyền, khó trách có thể xông pha giữa chốn vạn quân chém chết mãnh tướng Tư Đồ Bưu của đế quốc Minh Nguyệt.

Hí....

Ô Vân Cái Tuyết lắc lắc cái đầu to lớn phát ra tiếng phì phì trong mũi, sau đó chân phải cào cào liên tục trên mặt đất, xem ra hình như bị chọc giận. Chiến mã thông linh, trải qua thời gian dài đồng sinh cộng tử với Mạnh Hổ, Ô Vân Cái Tuyết hiện tại gần như tâm linh tương thông cùng Mạnh Hổ. Mạnh Hổ đột nhiên xoè rộng năm ngón bàn tay phải, sau đó hung hăng siết lại thật chặt, một kích lôi đình vừa rồi đã làm cho tay phải hắn chấn động, hổ khẩu vẫn còn ngấm ngấm đau.

- Giết!

- Hống!

Ngay sau đó, Mạnh Hổ cùng Thu Trường Lâm đồng thời quát to một tiếng giục ngựa xông tới lần thứ hai, tiếng binh khí va chạm nhau vang lên, Ô Vân Cái Tuyết và Hoả Hồ bốn vó lao đảo lùi lại mấy bước. Lần đầu sức thứ hai này, Mạnh Hổ và Ô Vân Cái Tuyết vẫn như cũ, không hề chiếm được thượng phong.

Trong lòng Mạnh Hổ không khỏi trở nên nặng trĩu, xem ra lần này đã thật sự gặp phải đối thủ khó chơi. Tên tướng của đế quốc Minh Nguyệt trước mặt kia thoạt nhìn cũng khó đối phó như Tư Đồ Hạo hay Yến Trường Không sau khi võ nghệ tăng tiến vậy, tên này chẳng những sức lực hơn người, võ nghệ cao siêu, dường như ngay cả kinh nghiệm chiến trận cũng không thua gì Mạnh Hổ. Có lẽ tên tướng trước mặt Mạnh Hổ mới chân chính là mãnh tướng số một của đế quốc Minh Nguyệt!

- Chết tiệt!

Mạnh Hổ không nhịn được hung hăng thăm mắng một câu, nếu như chính mình không thể đánh bại hay giết chết đối thủ khó chịu trước mặt này trong một thời gian ngắn, như vậy kế hoạch dùng cận vệ quân đột phá trung quân của Mạnh Hổ sẽ hoàn toàn thất bại. Ý đồ muốn gióng lên một tiếng trống kích phát tinh thần các tướng sĩ quân đoàn Mạnh Hổ thêm hăng hái đánh tan quân Dự Châu cũng sẽ tan thành bọt nước, chờ đến lúc thời gian càng ngày càng trôi nhanh, thể lực quân đoàn Mạnh Hổ dần dần không còn chịu đựng được nữa, lúc ấy thật là phiền toái!

Cách đó không xa, Trương Hưng Bá vốn đang hung hăng múa vuốt giương nanh cũng gặp phải tay đối thủ, hai chị em Lạc Ngọc Mi, Lạc Ngọc Nhu tả hữu giáp công làm cho hắn đỡ trái thì hở phải, nguy hiểm vô cùng. Nếu như không phải Trương Hưng Bá vốn da dày thịt chắc, hơn nữa kinh nghiệm có thừa từ trong đồng người chết bỏ ra, chỉ sợ đã bỏ thây dưới tay đối chị em như hoa như ngọc này.

Bốn ngàn cận vệ quân của Trương Hưng Bá cũng gặp phải đối thủ, liên đội cận vệ của Tổng đốc Dự Châu Lạc Tông Vân tựa như một cơn lũ lớn, ngăn chặn trước mặt bốn ngàn cận vệ quân. Mặc cho thể công của bốn ngàn cận vệ quân nhanh như cơn lốc, mạnh như sóng thần, nhưng liên đội cận vệ của Tổng đốc Dự Châu Lạc Tông Vân vẫn kiên cường chống đỡ vững như bàn thạch.

Phía sau trận của quân đoàn Mạnh Hổ.

Mắt thấy Mạnh Hổ chiến đấu kịch liệt mấy hiệp cùng một viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt nhưng thủy chung vẫn không có cách nào chiếm thượng phong, Tất Đều Tử không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, run giọng nói:

- Không xong rồi, không ngờ trong quân Dự Châu lại có mãnh tướng lợi hại đến như vậy, võ nghệ của hắn không ngờ lại không dưới tướng quân, khó trách bọn chúng có gan chủ động xuất kích, thì ra bọn chúng vẫn còn có chỗ dựa!

- Đúng vậy!

Cổ Vô Đạo cũng nuốt một ngụm nước miếng đánh ực, giọng vô cùng khó nghe:

- Lần này hỏng bét, nếu như tướng quân cùng đám cận vệ quân không thể đột phá tới trung quân của địch trong một thời gian ngắn, trận này quân ta e rằng lành ít dữ nhiều!

- Thế cục hiện tại so với ta và người tưởng tượng còn hung hiểm hơn nhiều!

Tất Đều Tử vừa nói vừa quay đầu lại nhìn về vùng bình nguyên hoang dã phía Bắc, trong mắt toát ra vẻ lo âu:

- Sư đoàn kỵ binh Sóc Châu của Yến Thập Tam lúc nào cũng có thể đuổi tới đây, nếu quân ta không thể đánh ta quân đoàn Dự Châu trước mặt trước khi kỵ binh Sóc Châu đuổi tới, vậy lần này coi như xong!

- Báo...

Tất Đều Tử vừa dứt lời, chợt có kỵ binh thám báo phi nhanh trên vùng bình nguyên mênh mông mà đến, còn cách thật xa đã thét lớn:

- Tướng quân, phía Bắc ba mươi dặm phát hiện ra rất đông kỵ binh của địch!

- Cái gì?!

- Vì sao bọn chúng tới nhanh như vậy!?

Tất Đều Tử và Cổ Vô Đạo nghe vậy không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, hoảng sợ nhìn nhau.

Một hồi lâu sau, Cổ Vô Đạo mới cất giọng khó khăn nói với Tất Đều Tử:

- Lão Tất, có cần phải báo ngay lập tức tin này cho tướng quân, sau đó điều động ra một trong bốn sư đoàn đang tiến công quân Dự Châu để ngăn chặn kỵ binh Sóc Châu đang xuôi Nam xuống hay không?

- Bậy bạ!

Tất Đều Tử lắc đầu quả quyết:

- Trong thời khắc quan trọng như vậy sao thể báo tin này cho tướng quân, càng không thể điều quân quay về phòng thủ, làm như vậy chẳng phải sẽ làm cho rối loạn lòng quân hay sao? Chuyện duy nhất mà chúng ta có thể làm bây giờ chính là cầu nguyện cho Thánh nữ Quang Minh tạo nên điều kỳ diệu, cầu nguyện cho tướng quân có thể sáng tạo ra kỳ tích!

- Cầu...nguyện...?!

Cổ Vô Đạo khê thì ào, trong mắt đã toát ra vẻ tuyệt vọng.

Phía Bắc Thương Tâm lĩnh ba mươi dặm.

Yến Thập Tam đang suất lĩnh chủ lực kỵ binh Sóc Châu đốc hết tốc lực xuôi Nam, mắt thấy sắc trời đã tối, nhưng Yến Thập Tam cũng không hề có ý muốn hạ lệnh ngừng lại lập doanh hạ trại nghỉ ngơi và hồi phục, mà ra lệnh cho toàn quân đốt đuốc tiếp tục hành quân. Bởi vì phía trước không xa chính là Thương Tâm lĩnh, tên đội trưởng thám báo đã báo tin tức về, rằng hiện tại quân đoàn Mãnh Hổ đang chiến đấu kịch liệt với quân đoàn Dự Châu ở Thương Tâm lĩnh.

Trong giờ phút này, Yến Thập Tam có thể nói rằng đã mãn nguyện hả hê, bởi vì không còn bao lâu nữa kỵ binh Sóc Châu của hắn đã có thể đuổi tới Thương Tâm lĩnh, mà Thương Tâm lĩnh cũng sẽ chân chính trở thành Thương Tâm lĩnh theo đúng nghĩa đen. Đương nhiên không phải là Thương Tâm lĩnh của quân đế quốc Minh Nguyệt, mà là Thương Tâm lĩnh của Mạnh Hổ và quân đoàn Mãnh Hổ!

Nếu như lần này quả thật có thể bao vây tiêu diệt quân đoàn Mãnh Hổ tại Thương Tâm lĩnh, quân đoàn Sóc Châu của Yến Thập Tam tối thiểu cũng sẽ được sắc phong Công tước, hừ hừ, chỉ cần được phong là Công tước, vậy lực hiệu triệu của Yến gia ở Sóc Châu sẽ vô tình trở nên hùng mạnh hơn nữa!

- Báo...

Yến Thập Tam còn đang đắc ý, chợt tên đội trưởng thám báo phi ngựa về báo tin:

- Tổng đốc đại nhân, trước mặt có kỵ binh của địch chặn đường!

- Người nói cái gì?

Yến Thập Tam quát hỏi:

- Có kỵ binh của địch chặn đường, chuyện này sao có thể xảy ra được? Đám kỵ binh của địch này là từ đâu chui ra vậy?

- Phụ thân, chính là sư đoàn kỵ binh của quân đoàn Mãnh Hổ!

Yến Thập Tứ con trai lớn của Yến Thập Tam bỗng đâu giục ngựa xuất hiện đột ngột bên cạnh Yến Thập Tam, vừa thở hồng hộc vừa bẩm báo:

- Là con vô dụng, không thể chặn được đám kỵ binh của địch, không ngờ để cho chúng cướp đường chạy trước. Tuy nhiên xin phụ thân yên tâm, con sẽ lập tức suất lĩnh sư đoàn kỵ binh số Một xua tan bọn chúng!

- Được rồi!

Yến Thập Tam nhíu mày:

- Xem ra bọn kỵ binh này quyết tâm giằng co với quân Sóc Châu chúng ta đến cùng, nếu không giải quyết mấy ngàn tàn kỵ binh này trước, bọn chúng tuyệt đối sẽ không chịu để yên cho chúng ta xuôi Nam! Như vậy đi, không phải chỉ có mấy ngàn tàn binh bại tướng hay sao, truyền lệnh xuống, trước hết giải quyết bọn chúng cho xong rồi hãy đi Thương Tâm lĩnh cũng không muộn!

- Dạ!

Yến Thập Tứ ầm ầm đáp lại:

- Truyền lệnh toàn quân tiến công, bao vây tiêu diệt đám tàn kỵ binh của địch...

Cách kỵ binh Sóc Châu không xa, Mã Tứ Phong ghì ngựa gác đao, đứng nghiêm trong gió đêm cuộn cuộn thổi. Mắt thấy rất nhiều đốm lửa đầy khắp núi đồi từ phía Bắc ào ào cuốn tới, đôi mắt hổ của Mã Tứ Phong không khỏi thoáng qua vẻ dữ tợn, quay đầu lại nói với mười mấy liên đội trưởng và đại đội trưởng kỵ binh ở sau lưng:

- Các huynh đệ, đại quân chủ lực của tướng quân Mạnh Hổ đang chiến đấu kịch liệt với quân địch ở phía Nam, nếu như lúc này chúng ta để cho kỵ binh Sóc Châu chạy qua, vậy chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ coi như xong, chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ xong rồi, chúng ta cũng xong theo! Cho nên chúng ta tuyệt đối không thể cho kỵ binh Sóc Châu đi qua, cho dù là chết, cũng tuyệt đối không cho bọn chúng đi qua!

- Đúng, tuyệt đối không thể để cho đám kỵ binh Sóc Châu này đi qua được!

- Tướng quân cứ yên tâm, các tướng sĩ Bắc Phương chúng ta không ai là vô dụng!

- Lão tử đã sớm không vừa mắt bọn chó Sóc Châu này, hôm nay nhất định phải chém giết một trận thật thống khoái!

Mười mấy tên liên đội trưởng và đại đội trưởng kỵ binh đều rút chiến đao trong tay ra, giọng như chém đinh chặt sắt.

- Tốt, thật là tốt!

Mã Tứ Phong vui vẻ vuốt cằm:

- Không hổ là hán tử của hành tỉnh Bắc Phương chúng ta, hôm nay phải để cho bọn chó Sóc Châu kia nếm thử huyết tính hào hùng của hán tử Bắc Phương chúng ta, cho bọn chúng hiểu được, khinh kỵ binh tinh nhuệ nhất trong thiên hạ không phải là ở đế quốc Tinh Hà, càng không phải ở đế quốc Minh Nguyệt, mà là ở hành tỉnh Bắc Phương chúng ta, giết...

- Giết giết giết...

Mười mấy tên liên đội trưởng và đại đội trưởng kỵ binh cất tiếng rống giận dữ như điên cuồng, múa tít chiến đao trong tay theo sau Mã Tứ Phong thẳng tiến về phía Bắc. Phía sau cách đó không xa, tám ngàn kỵ binh còn lại cuối cùng của sư đoàn kỵ binh Bắc Phương cũng rống giận theo, cả bọn giục ngựa giương đao như gió cuốn mây bay thẳng tiến về phía đám kỵ binh Sóc Châu ở phía Bắc...

Dưới Thương Tâm lĩnh.

- Ha!

- Hây!

Mạnh Hổ và Thu Trường Lâm lại giục ngựa xông tới, huyền thiết trường thương và huyền thiết trường đao lại va chạm thật mạnh với nhau. Một luồng sức mạnh cuồng dã như đợt thủy triều cuốn ngược trở về, làm cho Mạnh Hổ bị chấn động thật mạnh, khí huyết cuộn lên trong lồng ngực, hai tay tê dại rồi vẫn cố gắng vận hết toàn lực lại không thể thắng được đối thủ, lần này quả thật Mạnh Hổ đã gặp đối thủ xứng tầm!

Tuy nhiên, chuyện xảy ra kế tiếp đã ra ngoài dự đoán của Mạnh Hổ.

Viên dũng tướng của địch đối diện đột ngột kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó một dòng máu đỏ tươi theo khoé miệng hắn trào ra. Mạnh Hổ không khỏi khê động trong lòng, một kích vừa rồi chỉ là một kích chạm cứng bình thường, hai người giao phong như vậy đã mấy chục kích, đối thủ không hề bị tổn thương chút nào, vì sao lần này lại bị thương?

Nhưng Mạnh Hổ chính là Mạnh Hổ, trong đời giỏi nhất là chuyện 'thừa lúc người bệnh, giết luôn', mắt thấy đối thủ 'bị thương' mà không biết nguyên nhân, hắn không hề có chút thương hại nào, càng không hề do dự, lập tức múa huyền thiết trường thương phát động thể công như bão táp mưa sa. Không cần biết đã xảy ra chuyện gì, trước tiên hãy giải quyết đối thủ hùng mạnh này cái đã, dẫn dắt quân đoàn Mạnh Hổ tìm được đường sống trong chỗ chết mới là quan trọng nhất. Trong thiên hạ có hàng ngàn hàng vạn chân lý, chỉ có còn sống mới là chân lý thật nhất trong tất cả các chân lý!

Keng keng keng keng...

Huyền thiết trường thương và huyền thiết trường đao va chạm trên không liên tục không ngừng, trong tiếng vang do kim loại chạm nhau đỉnh tai nhức óc, rốt cục Thu Trường Lâm không chống đỡ nổi mười chín thương do Mạnh Hổ xuất ra như điên cuồng, vai phải Thu Trường Lâm đã trúng một thương, lập tức rên lên một tiếng đau đớn, ghìm ngựa xoay đầu chạy trời chết.

- Ha ha ha...

Mạnh Hổ ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng không thềm đuối giết, huyền thiết trường thương trong tay thuận thế quét ngang về phía chị em họ Lạc. Hai chị em họ Lạc trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng đã bị trúng chiêu, cô em Lạc Ngọc Nhu bị Mạnh Hổ quét trúng một thương rớt ngựa. Thủ đoạn này quả thật là không hề biết thương hương tiếc ngọc, đại sát phong cảnh*!

(*Đại sát phong cảnh: có nghĩa là làm tổn thương cảnh trí đẹp đẽ, diễn tả sự mất hứng đến cùng cực.

Trong Tập Toàn có ghi lại sáu ví dụ về ‘đại sát phong cảnh’:

- 1- Thanh Khê trạc túc: rửa chân tại con suối có dòng nước trong veo xanh biếc.
- 2- Hoa thượng sái khó: phơi quần áo lót trên những đoá hoa tươi nở rộ.
- 3- Bối sơn khởi lâu: xây nhà sau lưng núi, lúc mở cửa sổ ra không ngắm nhìn được cảnh sắc.
- 4- Phần cầm chữ hạc: chẻ đàn làm củi đốt, giết hạc lấy thịt ăn.
- 5- Đối hoa tuyết trà: ngắm hoa mà không có rượu, hay có rượu không uống, chỉ uống trà.
- 6- Tùng hạ hát đạo: trong rừng tùng u nhã thanh tĩnh đột nhiên có người ngựa phóng ngang qua hò hét.)

Trương Hưng Bá thừa cơ đại phát hùng uy, đánh Lạc Ngọc Mi tới tấp không còn sức hoàn thủ.

Thấy đã giải nguy cho Trương Hưng Bá, Mạnh Hổ không do dự vung thương xông thẳng vào liên đội cận vệ của Lạc Tông Vân. Mạnh Hổ vừa xông vào lập tức như hổ lạc đàn dê, huyền thiết trường thương quét đến đâu, cận vệ quân Dự Châu đều như cơn sóng rẽ sang hai bên, không có bất cứ người nào có thể ngăn cản được Mạnh Hổ dù chỉ trong chốc lát. Đội hình trung quân Dự Châu vốn nghiêm cẩn chỉ trong thoáng chốc đã hiện ra một lỗ hổng.

Phía sau Mạnh Hổ, bốn ngàn cận vệ quân như bầy hổ đói thừa cơ đột nhập vào, không ngừng phá rộng lỗ hổng trung quân Dự Châu. Dần dần, sĩ khí của quân đoàn Mạnh Hổ tăng mạnh, sĩ khí của quân đoàn Dự Châu lại sa sút, không đến thời gian uống hết chung trà, trung quân Dự Châu của Lạc Tông Vân đã bị bốn ngàn cận vệ quân của quân đoàn Mạnh Hổ đánh cho lung lay sắp đổ.

Sau trận của quân đoàn Mạnh Hổ.

Thấy thế cục trên chiến trường thay đổi đột ngột, quân đoàn Mạnh Hổ mới vừa còn trong tuyệt cảnh nhảy mất đã tìm được con đường sống, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo nhất thời không tin được vào hai mắt của mình. Quả thật cả hai nghi ngờ rằng mình đang nằm mộng, không lẽ Thánh nữ Quang Minh thật sự đem đến kỳ tích, hay là tướng quân Mạnh Hổ sáng tạo ra kỳ tích đây...

- Kỳ tích, đây tuyệt đối là kỳ tích!

Cổ Vô Đạo thì thào, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác muốn nhảy xuống ngựa quỳ phục mà lễ bái!

- Khó tin, quả thật khó tin!

Tất Điều Tử cũng thì thào:

- Chuyển biến này quả thật vô cùng đột ngột, vừa rồi viên tướng địch vì sao lại thất bại như vậy, việc này quả thật hết sức kỳ diệu!

Tuy nhiên dù sao đi nữa, quân đoàn Mạnh Hổ hiện tại đã tìm được đường sống trong chỗ chết, nếu như thế cục cứ tiếp diễn như vậy, nhiều nhất chỉ cần nửa giờ, quân đoàn Dự Châu ngăn cản đường đi sẽ bị quân đoàn Mạnh Hổ đánh cho tan tác, đến lúc đó, không còn gì có thể ngăn cản quân đoàn Mạnh Hổ xuôi Nam tới cảng Phong Lâm!

Đương nhiên, dù cho quân đoàn Mạnh Hổ đánh tan quân đoàn Dự Châu thuận lợi thông qua Thương Tâm lĩnh, cuối cùng có thuận lợi trốn về đế quốc hay không cũng còn phải trông vào kết quả của một trận tập kích bất ngờ khác, chính là kết quả của Chiến Ứng bất ngờ tập kích cảng Phong Lâm! Vào đêm mà quân đoàn Mạnh Hổ lừa mở cửa Đông thành Tây Kinh lần thứ hai, Mạnh Hổ đã bảo Chiến Ứng và Tư Đồ Bưu suất lĩnh một cánh tinh binh cải trang thành dân chạy nạn ngay trong đêm chạy xuống phía Nam bất ngờ tập kích đại trại Thủy sư của cảng Phong Lâm.

Trung quân của quân đoàn Dự Châu.

Lạc Tông Vân trên chiến xa liều mạng múa chiến đao trong tay, rống to đến nỗi khàn cả giọng:

- Trụ vững, tất cả trụ vững cho bản Tổng đốc, tất cả không ai được lùi lại...

Tuy nhiên, tiếng rống của Lạc Tông Vân dường như không được hiệu quả cho lắm, dù cho hấn dưới tình thế cấp bách đã chém chết vài tên binh sĩ thối lui, nhưng cũng không thể ngăn được liên đội cận vệ lui lại từng bước từng bước. Bởi vì hai viên chủ tướng của địch vô cùng hung mãnh, quả thật là binh ngăn thì giết binh, tướng cản thì giết tướng!

Vừa rồi vốn có Tề vương Thu Trường Lâm chống chọi cho nên quân Dự Châu không cảm thấy áp lực hùng mạnh của quân đoàn Mạnh Hổ. Thế nhưng bây giờ Tề vương Thu Trường Lâm đã thua bỏ chạy, trong quân Dự Châu đã không còn viên mãnh tướng nào có thể địch nổi chủ tướng bên địch. Tuy rằng đây chỉ là một biến cố rất nhỏ trong vạn quân, nhưng thắng bại của tất cả những cuộc chiến tranh lớn nhỏ trong lịch sử từ trước tới nay, bao nhiêu lần không phải là do những biến cố vô cùng nhỏ nhặt quyết định?

- Trụ lại...

Lạc Tông Vân tức giận đến cực điểm đang cố gắng gào thét, nhưng thế cục mà quân Dự Châu gặp phải vẫn không có gì thay đổi, trong giờ phút này Lạc Tông Vân mới bắt đầu hối hận khi nãy không chịu ngăn cản Thu Trường Lâm. Nếu sớm biết Tề vương sẽ thất bại dưới tay Mạnh Hổ, lúc nãy không nên đáp ứng cho hấn chủ động xuất kích, nếu như quân Dự Châu bày thế trận hình mai rùa tử thủ nghiêm ngặt, tình thế chưa chắc đã nguy hiểm như bây giờ.

Đáng tiếc bây giờ đã chậm, trong khi Lạc Tông Vân còn đang buồn rầu áo não, một điểm sáng đã nhanh như chớp phóng vào ngực hấn. Đến lúc Lạc Tông Vân phát giác muốn giơ đao đón đỡ thì đã không còn kịp nữa, may là Lạc Ngưng Yên theo hầu bên cạnh Lạc Tông Vân nhanh tay lẹ mắt, theo bản năng giơ ngân thương trong tay ra ngăn lại. Chỉ nghe đình một tiếng vang lên, tuy điểm sáng kia lệch qua một bên nhưng vẫn cắm vào vai phải của Lạc Tông Vân, Lạc Tông Vân lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, cả người ngã về phía sau.

- Phụ thân!

- Phụ thân!

Lạc Ngưng Yên và Lạc Ngưng Ngọc theo sát chiến xa vội vàng bồng lấy Lạc Tông Vân nhảy lên chiến xa. Lúc này hai nàng mới phát hiện điểm sáng bắn trúng vào vai phải của Lạc Tông Vân là một mũi phá giáp trọng tiễn, mũi tên đã hoàn toàn xuyên thủng giáp vai thấu ra tới sau lưng Lạc Tông Vân, một dòng máu tươi đỏ sẫm đang theo mũi tên lạnh lẽo chảy xuống sàn chiến xa.

- Tổng đốc Dự Châu Lạc Tông Vân đã chết, quân đoàn Dự Châu đã thất bại rồi!

Ngay sau đó, trong đám loạn quân đột nhiên vang lên tiếng rống to như tiếng sấm, thanh âm rống giận này đã áp chế chiến trường vốn đang ồn ào náo động một cách dễ dàng, truyền vào tai ngàn vạn tướng sĩ hai bên đang chém giết nhau. Các tướng sĩ quân đoàn Mạnh Hổ đang chiến đấu hăng say nghe vậy không khỏi

sĩ khí tăng vọt, ngược lại các tướng sĩ của quân đoàn Dự Châu chỉ trong thoáng chốc đã lâm vào cơn khủng hoảng và hỗn loạn, nếu quả thật Tổng đốc đại nhân đã chết, trận này có lẽ không cần tiếp tục đánh nữa!

- Tổng đốc Dự Châu Lạc Tông Vân đã chết, quân đoàn Dự Châu đã thất bại rồi!

- Tổng đốc Dự Châu Lạc Tông Vân đã chết, quân đoàn Dự Châu đã thất bại rồi!

- Tổng đốc Dự Châu Lạc Tông Vân đã chết, quân đoàn Dự Châu đã thất bại rồi!

Ngay sau đó, từng tràng tiếng gào thét như núi đổ biển gầm kéo dài không dứt trên chiến trường, làm cho lòng tin của rất nhiều tướng sĩ Dự Châu bắt đầu dao động. Mặc dù ý chí của các tướng sĩ Dự Châu vô cùng kiên định nhưng giờ đây cũng đã trở nên thấp thỏm lo âu, mà các tướng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ ngày càng trở nên hung hãn, phát động cuộc tấn công cuối cùng cũng là mãnh liệt nhất về phía quân Dự Châu.

Đến khi Lạc Tông Vân được Lạc Ngưng Yên và Lạc Ngưng Ngọc dìu đứng dậy, tất cả đều đã muộn, khủng hoảng và rối loạn đã lan tràn khắp toàn bộ quân đoàn Dự Châu. Dưới từng đợt tiến công mãnh liệt đợt sau cao hơn đợt trước của quân đoàn Mạnh Hổ, phòng tuyến của quân Dự Châu vốn đã lung lay sắp đổ rớt cục giờ đây hoàn toàn hỏng mất.

Binh bại như núi đổ, hết thầy đều đã không thể nào cứu vãn được nữa!

- Phụ thân, hạ lệnh lui quân đi thôi...

Lạc Ngưng Yên than nhẹ một tiếng, giọng ảm đạm:

- Hiện tại hạ lệnh lui quân vào rừng có thể còn giữ lại được một ít binh lực, dù sao quân đoàn Mạnh Hổ đang nóng lòng vượt qua Thương Tâm lĩnh, hiện tại bọn chúng sẽ không dám dừng lại truy sát chúng ta quá mãnh liệt. Nếu như phụ thân còn chưa chịu hạ lệnh lui quân, e rằng quân đoàn Dự Châu sẽ bị thương vong vô cùng thê thảm!

- Ôi...

Lạc Tông Vân ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, nói với giọng thê lương:

- Vậy hạ lệnh đi, toàn quân rút khỏi quan đạo, lui vào trong rừng!

Chỉ trong thoáng chốc, trong quân Dự Châu đã nổi lên một hồi kèn hiệu lui quân kéo dài, trên thực tế, chưa đợi tiếng kèn lui quân vang lên, quân Dự Châu cũng đã ném bỏ binh khí xoay người chạy trốn chết. Cả bọn chỉ hận mẹ cha sao sinh ra chỉ có hai chân, trong lúc hỗn loạn, có rất nhiều binh sĩ Dự Châu không chết dưới làn đao mũi kiếm, mà lại chết dưới chân chiến hữu của mình.

- Hãy!

Đến khi trước mặt không còn thấy bóng dáng một tên binh sĩ Dự Châu nào, Mạnh Hổ mới nhẹ nhàng quát Ô Vân Cái Tuyết dừng lại, sau đó ngửa mặt lên trời thở phào nhẹ nhõm. Đến khi ngừng tay, Mạnh Hổ mới phát hiện ra toàn thân bủn rủn, thật muốn xuống ngựa tìm một nơi nào đó mà nằm thở dốc một hồi, lúc này chiến đấu kịch liệt với tên tướng lĩnh của đế quốc Minh Nguyệt kia, đã làm cho Mạnh Hổ gần như cạn kiệt thể lực.

- Tướng quân, chúng ta thắng rồi, ha ha...

Phía sau Mạnh Hổ đột nhiên truyền đến tiếng cười to của Trương Hưng Bá, Mạnh Hổ nghe tiếng quay đầu lại, đột nhiên tiếng cười của Trương Hưng Bá tắt lịm, sau đó xoay người nằm gục trên lưng ngựa giống như một con chó hoang vừa chạy một quãng đường dài, thở hồng hộc rất kịch liệt, làm cho người khác nhìn thấy phải lo lắng. Nếu như tên mãng hán này không lấy được hơi, rất có thể sẽ chết ngay tại chỗ!

Mạnh Hổ lại quét mắt nhìn quanh, trong bốn ngàn cận vệ quân đã có rất nhiều tướng sĩ ngã ngối trên quan đạo, ai nấy nằm phục tại chỗ thở dốc kịch liệt. Ở xa xa, các tướng sĩ quân đoàn Mạnh Hổ trải qua cuộc chiến căng thẳng trong mấy giờ liền cũng đã rơi vào tình trạng kiệt sức, lúc này bọn họ cần nhất là được nghỉ ngơi, chính là nghỉ ngơi cho thật khỏe!

Sau khi đại chiến qua đi, tinh thần bất chợt chùng xuống sẽ làm cho người ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Vốn quân đoàn Mãnh Hổ cũng đã liên tục hai ngày hai đêm hành quân gấp rút, thể lực cũng đã gần như cạn kiệt.

Mặc dù trước khi đại chiến cũng đã được nghỉ ngơi hồi phục trong một thời gian ngắn, nhưng vẫn không thể nào đủ để khôi phục nguyên khí.

Mạnh Hổ biết hiện tại các tướng sĩ cần nhất là được nghỉ ngơi, nhưng đáng tiếc là đây vẫn chưa phải lúc nghỉ ngơi!

- Đứng lên, tất cả đứng lên, tất cả phấn khởi tinh thần lên cho bản tướng quân!

Mạnh Hổ hít vào một hơi, vừa giục ngựa chạy khắp chiến trường, vừa hét to đến khàn cả giọng:

- Hiện tại vẫn chưa đến lúc nằm xuống nghỉ ngơi, mười vạn kỵ binh Sóc Châu đang đuổi sát sau lưng chúng ta, nếu bây giờ chúng ta nằm xuống, bọn chúng chắc chắn sẽ đuổi kịp!

Nghe thấy tiếng rống của Mạnh Hổ, các tướng sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ vừa nằm xuống đều đứng cả lên. Tuy rằng đang mệt mỏi gần chết, thế nhưng quân lệnh của tướng quân bọn họ phải chấp hành, hơn nữa phải chấp hành như thường không hề sa sút tinh thần. Ở quân đoàn Mãnh Hổ không người nào dám khiêu chiến với quyền uy của Mạnh Hổ, không ai dám!

Mạnh Hổ vừa giục ngựa chạy vội vừa hạ từng đạo quân lệnh.

- Sư đoàn số Một lập tức thu dọn chiến trường, thu gom thi thể các tướng sĩ tử trận của quân ta!

- Sư đoàn số Hai lập tức thu gom củi khô, chuẩn bị hoả táng các tướng sĩ đã tử trận!

- Sư đoàn số Ba tranh thủ thời gian làm cáng, quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta tuyệt đối không bỏ lại bất cứ huynh đệ nào!

- Sư đoàn số Bốn lập tức vượt qua Thương Tâm lĩnh xuôi Nam, chuẩn bị tiếp ứng cho quân tiên phong của Chiến Ứng!

Chờ Mạnh Hổ hạ xong quân lệnh, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo giục ngựa đi tới trước mặt Mạnh Hổ, cả hai người ngồi trên lưng ngựa ôm quyền thi lễ cùng Mạnh Hổ, giọng đầy cảm khái:

- Tướng quân vất vả!

Mạnh Hổ khoát tay, hỏi:

- Đám kỵ binh Sóc Châu hiện tại đến đâu rồi?

Cổ Vô Đạo nghe vậy lau mồ hôi lạnh trên trán, giọng chưa hết sợ:

- Sau khi tướng quân xuất trận nửa giờ, kỵ binh Sóc Châu của Yến Thập Tam cũng đã đuổi tới phía Nam Thương Tâm lĩnh chưa tới ba mươi dặm, may nhờ tàn kỵ binh của tướng quân Mã Tứ Phong liều chết ngăn cản, kỵ binh Sóc Châu mới không thể chạy tiếp xuống phía Nam!

- Ủa?!

Mạnh Hổ nghe vậy mặt hơi biến sắc.

Tất Điều Tử sợ rằng Mạnh Hổ sẽ làm việc theo nghĩa khí, mạnh mẽ hạ lệnh cho chủ lực quân đoàn Mãnh Hổ gấp rút tiếp viện cho sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong, liền trnah trước nói:

- Tướng quân, lúc này chủ lực quân ta đã trong tình trạng kiệt sức, đã không còn lực để gấp rút tiếp viện cho tướng quân Mã Tứ Phong. Hơn nữa việc cấp bách hiện tại là phải tiếp ứng cho quân tiên phong của tướng quân Chiến Ứng chiếm trước cảng Phong Lâm, những chuyện khác tạm thời không thể lo tới!

Mạnh Hổ gật đầu thật mạnh, nói với Cổ Vô Đạo:

- Lão Cổ, lập tức sai khoái mã báo tin cho Mã Tứ Phong, nói chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ hiện tại đã thuận lợi vượt qua Thương Tâm lĩnh, nhiệm vụ ngăn cản địch của sư đoàn kỵ binh đã hoàn thành. Hiện tại bảo hấn suất lĩnh các tướng sĩ còn lại của sư đoàn kỵ binh đột vây chạy về phía cảng Phong Lâm!

- Dạ!

Cổ Vô Đạo đáp lời, đang chuẩn bị đi sai khiến khoái mã, bỗng bị Mạnh Hổ gọi lại.

- Chờ đã...

Mạnh Hổ ngẫm nghĩ, lại quay đầu quát lớn:

- Hùng Bá Thiên!

Hùng Bá Thiên đang thở dốc gần đó vội vàng giục ngựa tiến lên, lớn tiếng đáp:

- Có!

Mạnh Hổ lớn tiếng quát:

- Lập tức dẫn các dũng sĩ bộ lạc Hắc Hùng đi tiếp ứng cho Mã Tứ Phong, sau khi hai quân hội hợp lập tức lui về bờ Bạch Sa hà. Lại mang câu này nói lại với Mã Tứ Phong, cho dù sư đoàn kỵ binh của hắn chỉ còn lại một người, Mạnh Hổ ta cũng nhất định dẫn đại quân đi cứu hắn!

- Dạ!

Hùng Bá Thiên ầm ầm đáp lại, quay đầu quát lớn:

- Các dũng sĩ bộ lạc Hắc Hùng, theo ta...

Phía Bắc Thương Tâm lĩnh ba mươi dặm.

Tám ngàn kỵ binh của Mã Tứ Phong giờ đây chỉ còn lại không tới ba ngàn, hơn nữa bị kỵ binh Sóc Châu vây chặt. Tuy nhiên dưới sự chống trả hết sức kiên cường của kỵ binh Bắc Phương, kỵ binh Sóc Châu cũng không hề chiếm được chút tiện nghi nào, thương vong của kỵ binh Sóc Châu so ra còn nhiều hơn cả kỵ binh Bắc Phương chứ không phải ít hơn!

- Tướng quân, chúng ta bị quân địch bao vây quá chặt!

- Tướng quân, chúng ta chỉ còn lại không tới ba ngàn!

- Tướng quân, chúng ta đã không thể nào đột phá vòng vây chạy trốn, hay là liều mạng với bọn chó Sóc Châu thôi!

Mắt thấy kỵ binh Bắc Phương đã lâm vào trùng vây, kỵ binh Sóc Châu tạm thời ngừng tấn công. Thừa dịp ngắn ngủi này, mười mấy tên liên đội trưởng và đại đội trưởng kỵ binh chạy về phía Mã Tứ Phong, đám hán tử Bắc Phương này ai nấy đã chém giết đến đỏ ngầu cả mắt, ai nấy đều gào thét đòi liều mạng với quân địch.

Mã Tứ Phong cũng đã giết đến đỏ ngầu cả mắt, hơn nữa trận chiến này cho đến bây giờ cũng không còn gì để trông đợi nữa. Chuyện kỵ binh Bắc Phương bị tiêu diệt toàn quân xem ra đã không thể nào tránh khỏi, chuyện duy nhất đáng quan tâm bây giờ chỉ là kỵ binh Bắc Phương có thể kéo theo bao nhiêu kỵ binh Sóc Châu đi theo làm bạn với mình trên đường xuống cửu tuyền mà thôi. Nhưng trong lòng Mã Tứ Phong cũng không hề hối hận, nếu như hắn có thể quyết định lại từ đầu, hắn vẫn không do dự mà quyết định y như vậy!

Nguyên nhân không có gì lạ, bởi vì Mã Tứ Phong là một quân nhân, thân là quân nhân nhất định phải có hiểu biết của một quân nhân, nhất định phải có tôn nghiêm của một quân nhân! Bỏ mặc chiến hữu, lâm trận chạy trốn hoàn toàn không phải là phẩm chất mà một quân nhân chân chính nên có; sống chết có nhau, dù biết chết vẫn chiến đấu đến cùng mới là một quân nhân làm tròn chức trách với đế quốc!

Chậm rãi gơ cao thanh chiến đao lưỡi đã cong quăn trong tay, Mã Tứ Phong đang định hạ lệnh xung phong đợt cuối cùng, đột nhiên kỵ binh Sóc Châu ở góc Đông Nam của vòng vây trở nên rối loạn hẳn lên, xem ra dường như bị người ta công kích. Mã Tứ Phong là một lão tướng thân trải trăm trận chốn sa trường, lập tức quát to:

- Các huynh đệ, viện quân của chúng ta đã tới, giết...

- Giết giết giết...

Mười mấy tên quan quân và hơn hai ngàn tàn binh Bắc Phương phía sau Mã Tứ Phong lập tức rống to đến lạc giọng, tất cả đều vung cao chiến đao đã sứt mẻ trong tay, bám sát sau lưng Mã Tứ Phong giết thẳng về hướng Đông Nam. Chỉ trong khoảnh khắc, đội hình của hơn hai ngàn tàn kỵ binh đã như một thanh chiến đao sắc bén hung hăng thọc sâu vào trong đội hình của kỵ binh Sóc Châu.

Kỵ binh đối chiến với nhau có một đặc điểm chính là tốc độ cực nhanh, tướng sĩ hai bên vừa đối mặt với nhau đã lập tức chém giết. Nếu không bị địch nhân giết chết thì mình giết được địch nhân, kỵ binh sống sót sẽ xuyên qua kỵ binh quân địch rất nhanh, sau đó tướng sĩ hai bên sẽ ghìim ngựa quay đầu lại, tiếp tục vòng xung phong kế tiếp, tiếp tục vòng chém giết kế tiếp...

Thế nhưng khi một bên có ưu thế tuyệt đối về binh lực, sẽ lợi dụng ưu thế về binh lực này để vây khốn đối phương bằng nhiều lớp tường kỵ binh. Phe có binh lực ít cho dù có xuyên qua được một lớp tường kỵ binh của địch thì vẫn còn có nhiều lớp tường khác trước mặt đang chờ đón họ. Tầng tầng lớp lớp như vậy vô cùng vô tận, cho đến khi phe có binh lực ít kia tử trận hoàn toàn, hoặc là kiệt sức buông vũ khí đầu hàng mới thôi!

Mã Tứ Phong suất lĩnh gần ba ngàn tàn binh đánh xuyên qua ba lớp tường vây do kỵ binh Sóc Châu tạo thành, trả giá bằng thương vong của gần ngàn tàn kỵ binh nữa mới có thể hợp với hơn hai ngàn kỵ binh Man nhân của Hùng Bá Thiên cùng một chỗ. Sau đó đột nhiên quay ngoắt về hướng Đông ra ngoài dự đoán của mọi người, nhắm vào hướng binh lực yếu ớt nhất của kỵ binh Sóc Châu mà đột phá vòng vây.

189. Chương 195: Tuyệt Không Bỏ Mặc, Thắng Trận Thứ Bảy (hạ)

Thi thể của các tướng sĩ quân đoàn Mạnh Hồ tử trận đã được gom lại cùng nhau, sau đó được xếp ngay ngắn chỉnh tề trên đồng cỏ. Mạnh Hồ, Tất Điều Tử, Cổ Vô Đạo và các tướng sĩ của quân đoàn Mạnh Hồ tất cả đứng nghiêm cạnh đó, ai nấy thần sắc ngưng trọng. Bên chân Mạnh Hồ còn có một đồng lớn thẻ bài, mỗi thẻ bài tượng trưng cho một sinh mạng tướng sĩ lúc còn sống.

- Ôi...

Cổ Vô Đạo đột nhiên cất tiếng thở dài, giọng vô cùng thê lương ảm đạm:

- Trận chiến này vô cùng thảm thiết, không ngờ tử trận gần hai vạn người. Hiện tại cho dù tính cả tàn kỵ binh của Mã Tứ Phong và kỵ binh Man nhân của Hùng Bá Thiên, tổng binh lực của quân đoàn Mạnh Hồ chúng ta cũng không còn đủ ba vạn!

- Đúng vậy!

Tất Điều Tử cũng ngậm ngùi than:

- Nếu như quân ta có thể nghỉ ngơi và hồi phục một đêm, sau khi khôi phục mới quyết chiến với quân đoàn Dự Châu, thương vong tuyệt đối không thể nào lớn đến như vậy. Chỉ tiếc quân ta hiện đang trong lãnh thổ nước địch đơn độc chiến đấu, chúng ta không có đủ thời gian nghỉ ngơi hồi phục, ôi...

Sắc mặt Mạnh Hồ cũng vô cùng ngưng trọng, giọng nói ngập vẻ đau buồn:

- Tuy trận này thương vong khá lớn, tuy nhiên hai vạn tướng sĩ này sẽ không hy sinh vô ích, máu tươi của bọn họ không chảy vô ích, bọn họ đã dùng chính sinh mạng của mình mở ra cánh cửa thắng lợi, bọn họ dùng chính thân thể của mình để lấp cho con đường trở về Tây Lăng của quân đoàn Mạnh Hồ trở nên bằng phẳng!

Dứt lời, Mạnh Hồ vung tay lạnh lùng ra lệnh:

- Đốt lửa, tiễn đưa các huynh đệ chúng ta hồn về thiên quốc!

Các tướng sĩ đã chờ sẵn bên đồng thi thể nghe vậy liền ném đuốc trong tay vào đồng thi thể, củi khô vừa bén lửa lập tức bùng cháy rất nhanh. Chỉ trong khoảnh khắc, lưỡi lửa rừng rực đã bùng lên bao phủ cả

đồng củi khô trên chất đầy thi thể của các tướng sĩ quân đoàn Mãnh Hổ, nuốt chửng hoàn toàn gần hai vạn thi thể đã được sắp xếp chỉnh tề.

Mãnh Hổ liếc qua lần cuối đồng lửa đang cháy bùng bùng, quay đầu lại quát:

- Thu thể bài của các tướng sĩ tử trận lại, chúng ta về nhà!
- Về nhà!
- Về nhà!
- Về nhà!

Nghe thanh âm Mãnh Hổ, các tướng sĩ đều bật lên tiếng hoan hô, sau khi trải qua vô số lần khảo nghiệm cận kề sinh tử, vô số lần chém giết đầm máu, các tướng sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ bất kể là về mặt tâm lý hay sinh lý đều đã mệt mỏi tới cực hạn. Hiện tại quân đoàn Mãnh Hổ đã tới trạng thái cung giương hết cỡ, không thể nào tiếp tục đánh những trường ác chiến như trước nữa!

Chỉ trong thoáng chốc, hơn hai vạn tướng sĩ còn sống sót của quân đoàn Mãnh Hổ đã hội tụ thành một hàng dài chậm rãi dọc theo quan đạo xuôi Nam, đám Mãnh Hổ cũng giục ngựa hối hả lẫn vào biển người đang cuộn cuộn tràn tới. Trong tiếng người kêu ngựa hí, Tất Điều Tử bỗng giục ngựa tới bên cạnh Mãnh Hổ, thấp giọng hỏi:

- Tướng quân, lúc này có chuyện gì xảy ra ở trung quân Dự Châu vậy?

Mãnh Hổ thoáng động trong lòng, hỏi lại:

- Lão Tất người cũng nhìn ra có vấn đề phải không?

Tất Điều Tử lắc lắc đầu rồi lại gật đầu nói:

- Ty chức chỉ cảm thấy hơi kỳ quái, võ nghệ của viên tướng đế quốc Minh Nguyệt kia dường như không hề thua kém tướng quân, vì sao lại thua bại một cách đột ngột như vậy?
- ...Còn chuyện này càng kỳ quái hơn nữa, sau khi hấn thất bại vẫn không hề khấn trương, lại làm cho trung quân Dự Châu bại lộ hoàn toàn, tạo cơ hội cho tướng quân và bốn ngàn cận vệ quân, lúc này tướng quân mới có thể bắn chết Lạc Tông Vân, quân ta mới có thể thắng hiểm. Nếu không như vậy, trận chiến ấy chỉ cần kéo dài thêm nửa giờ nữa, quân ta cận kiệt thể lực sẽ dẫn đến thảm bại không thể nào cứu vãn.

Mãnh Hổ lắc đầu:

- Lạc Tông Vân chỉ bị trọng thương không chết, tuy nhiên lão Tất người nói rất đúng, thất bại của viên tướng đế quốc Minh Nguyệt kia quả thật rất khả nghi. Bây giờ nhớ lại một cách tỉ mỉ, liền cảm thấy trong đó có rất nhiều bí ẩn, lão Tất, tâm tư của người luôn luôn cẩn mật, người hãy phân tích kỹ càng một chút, rốt cục đó là chuyện gì?

Tất Điều Tử vuốt râu trầm ngâm một hồi:

- Việc này không ngoài ba khả năng.
- Sao, ba khả năng ư? Ba khả năng như thế nào?
- Khả năng thứ nhất, viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt này quả thật là viên mãnh tướng, nhưng trên người hấn có bệnh gì đó không tiện nói ra hoặc bị thương ngầm. Trong quá trình ra sức chiến đấu cùng tướng quân đã tác động đến bệnh tật hay vết thương ngầm gì đó của hấn, cho nên hộc máu mà thua. Tuy nhiên ty chức nghĩ rằng khả năng này không cao lắm, nếu như viên tướng này quả thật mang bệnh không thể nói hoặc vết thương ngầm gì đó, hấn sao dám khinh thường mà ra khiêu chiến với tướng quân như vậy?
- Ủ, có lý, vậy khả năng thứ hai là gì?
- Khả năng thứ hai chính là trước khi viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt kia xuất chiến đã bị người hạ độc, sau khi dốc sức chiến đấu mấy chục hiệp với tướng quân trên chiến trường, vì độc tính phát tác cho nên bị thua!
- Vậy.... Người nói là có người ám toán viên tướng kia sao?

- Đế quốc Minh Nguyệt vừa mới bình định được loạn Thất vương không lâu, Thu Vũ Đường cũng chưa chắc đã có thể quét sạch thế lực phản loạn tàn dư trong nước. Có khả năng có cá lọt lưới ẩn núp trong quân Dự Châu, vào đúng thời điểm máu chốt hạ độc thủ. Dù sao đối với thế lực chống lại đế quốc Minh Nguyệt, chuyện trợ giúp quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta phá vây vẫn phù hợp với lợi ích của bọn chúng.

- Cũng có lý, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, nếu như sự tình quả thật như vậy, thế lực còn sót lại kia cũng không phải là ngu ngốc, sau này chưa biết chừng chúng ta lại có cơ hội hợp tác với bọn chúng!

Tất Diệu Tử lại nói:

- Tướng quân, ngoài hai khả năng kia vẫn còn một khả năng thứ ba.

Mạnh Hổ xoa tay:

- Nói đi, cứ việc nói tiếp!

Tất Diệu Tử nói:

- Khả năng thứ ba là viên tướng của đế quốc Minh Nguyệt kia rõ ràng là cố ý thua!

- Cố ý thua?

Mạnh Hổ thất thanh kêu lên:

- Người muốn nói rằng, viên tướng đế quốc Minh Nguyệt kia chính là dư đảng còn sót lại của Thất vương sao?

- Có thể đúng cũng có thể không...

Tất Diệu Tử nói:

- Nhưng chuyện này chỉ đơn giản có ba khả năng đó mà thôi, không còn khả năng nào khác!

Mạnh Hổ tỏ vẻ trầm ngâm:

- Xem ra chúng ta phải cẩn thận tra xét viên tướng đế quốc Minh Nguyệt kia thật là tỉ mỉ, ủa, vừa rồi không phải lúc quân Dự Châu tan tác chúng ta bắt được mấy ngàn tù binh, hiện tại đang thay chúng ta mang lương thảo quân nhu sao? Người đâu, lập tức mang mười mấy tên tù binh Dự Châu lại đây, để bản tướng quân thẩm vấn cho thật kỹ!

Đại trại Thủy sư ở cảng Phong Lâm.

Lúc đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ đang chiến đấu kịch liệt với quân đoàn Dự Châu ở Thương Tâm lĩnh, quân tiên phong của Chiến Ưng cũng đã dễ dàng chiếm được đại trại Thủy sư ở cảng Phong Lâm.

Bởi vì thời gian quá gấp, Thu Vũ Đường không kịp điều động quân từ nơi khác, chỉ có thể điều đội cảnh vệ ở thành Phong Lâm tới hiệp trợ phòng thủ. Kết quả dưới sự phối hợp của đám hàng quân Thác Bạt Dã, quân tiên phong của Chiến Ưng dùng kế bất ngờ tập kích cảng Phong Lâm không tốn bao nhiêu công sức đã giải quyết được đội cảnh vệ của thành Phong Lâm, thuận lợi chiếm được đại trại Thủy sư của cảng Phong Lâm, lại còn chiếm được mấy chục chiến thuyền lớn chưa kịp đánh đắm phá hủy.

Trong ánh lửa cháy rực trời, Chiến Ưng bước lên chiến thuyền Thủy sư lớn nhất tại đây. Thác Bạt Dã vẻ mặt vui mừng tiến tới nghênh đón, giọng nịnh bợ:

- Tướng...tướng quân, chúng ta đến vừa kịp lúc, bọn này vẫn chưa kịp đánh đắm chiến thuyền. Vừa rồi ty chức đã thống kê xong xuôi, một trăm ba mươi sáu chiến thuyền trong đại trại Thủy sư hoàn toàn không hao tổn một mảy may nào.

- Vậy sao?

Chiến Ưng chấp tay sau lưng ngạo nghễ, lại hỏi:

- Chiến thuyền Thủy sư này mỗi chiếc có thể chở được bao nhiêu tướng sĩ?

- Chuyện này...

Thác Bạt Dã gãi gãi đầu:

- Ty chức cũng không biết rõ cho lắm, tuy nhiên mỗi chiến thuyền cỡ lớn như vậy chở được năm trăm tướng sĩ hẳn là không thành vấn đề. Chiến thuyền cỡ trung mỗi chiếc chở được hai trăm tướng sĩ hẳn còn dư dả, tính theo như vậy, một trăm ba mươi sáu chiến thuyền có thể chở được khoảng năm vạn người.

- Ủ!

Chiến Ưng thở ra một hơi dài như trút được gánh nặng trong lòng, thông thả đáp:

- Vậy thì tốt!

- Báo...

Chiến Ưng vừa dứt lời, chợt tên đội trưởng thám báo vội vàng chạy lên chiến thuyền, gấp giọng bẩm báo:

- Có lệnh khẩn của tướng quân!

Sắc mặt Chiến Ưng khê biến, lớn tiếng quát:

- Nói mau!

Tên đội trưởng thám báo vừa thở dốc vừa nói:

- Tướng quân có lệnh khẩn, sau khi cướp được đại trại Thủy sư tại cảng Phong Lâm lập tức cho quân bắt dân chúng chung quanh cảng Phong Lâm mang về đại trại Thủy sư. Tướng quân có dặn, tráng đinh càng nhiều càng tốt, nhưng phụ nữ người già và trẻ em cũng tuyệt đối không buông tha!

- Bắt tráng đinh xung quanh cảng Phong Lâm? Người già phụ nữ và trẻ em cũng không buông tha?

Chiến Ưng trầm ngâm một chút, chợt quay đầu lại:

- Tướng quân Thạch Đôn!

Thạch Đôn đang đứng nghiêm phía sau Chiến Ưng lập tức tiến lên hai bước, trầm giọng nói:

- Tướng quân Chiến Ưng, người là chủ tướng, người cứ việc hạ lệnh!

Chiến Ưng gật mạnh đầu:

- Được, vậy ta và người chia quân làm hai đường, cảng Phong Lâm giao lại cho người, ta để lại cho người hai ngàn tinh binh, bằng bất cứ giá nào người cũng phải bảo vệ được đại trại Thủy sư tại cảng Phong Lâm. Hơn nữa còn phải bảo vệ chiến thuyền bên trong đại trại Thủy sư, trước khi đại quân chủ lực của tướng quân đuổi tới, tuyệt đối không được để xảy ra bất cứ sơ xuất gì!

Thạch Đôn hiên ngang ôm quyền đáp:

- Tướng quân Chiến Ưng yên tâm, chỉ cần Thạch Đôn ta còn một hơi thở, đại trại Thủy sư ở cảng Phong Lâm tuyệt đối sẽ không xảy ra sơ xuất gì!

Chiến Ưng ôm quyền đáp lễ Thạch Đôn, sau đó xoay người nghênh ngang mà đi.

Thác Bạt Dã cũng ôm quyền từ biệt Thạch Đôn, sau đó đi theo Chiến Ưng vội vàng xuống khỏi chiến thuyền, chỉ trong khoảnh khắc, Chiến Ưng đã dẫn theo ba ngàn tinh binh lập tức rời đi. Tuy rằng Chiến Ưng không biết vì nguyên nhân gì mà Mạnh Hổ hạ lệnh bắt dân tráng xung quanh cảng Phong Lâm, nhưng đã là quân lệnh của Mạnh Hổ, Chiến Ưng đương nhiên sẽ kiên quyết chấp hành.

Vàng thái dương chậm rãi lên cao xua tan bóng đêm u ám, trời đã dần sáng.

Trên vùng đại bình nguyên Trung Châu mệnh mông bát ngát, một đám kỵ binh rất đông như một đàn châu chấu khổng lồ đang ào ạt di chuyển về phía Đông Nam, hàng ngàn hàng vạn gót sắt giẫm nát sông ngòi mà tiến tới, hất văng bọt nước cây cỏ tung toé đầy trời. Tiếng gót sắt nặng nề dường như tiếng sấm động cuối

chân trời phía Tây Bắc cuộn cuộn mà đến, ngay cả mặt đất vốn yên tĩnh giờ đây dường như cũng khê chấn động.

Đám kỵ binh này mới vừa đi qua không lâu, mặt đất còn chưa yên tĩnh trở lại, lại có thêm một đám đông kỵ binh khác còn nhiều hơn nữa ào ào chạy tới, mang theo thanh thế nghiêng trời lệch đất mà qua, đuổi theo đám kỵ binh phía trước một đường thẳng hướng Đông Nam. Cảnh tượng trông như có một đám mây đen khổng lồ vừa lướt ngang qua vùng bình nguyên xanh thẫm.

Hai cánh quân kỵ binh đuổi nhau kẻ trước người sau đương nhiên là đám tàn kỵ binh của Mã Tứ Phong và kỵ binh Sóc Châu của Yên Thập Tam.

Sau khi biết cuộc chiến ở Thương Tâm lĩnh đã kết thúc, Yên Thập Tam lập tức quyết đoán buông tha không truy đuổi đại quân chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ. Bởi vì hắn hiểu rõ, cho dù hắn bắt kỵ binh Sóc Châu chạy đến mức chiến mã hộc máu mồm cũng tuyệt đối không thể đuổi kịp quân đoàn Mãnh Hổ trước khi tới cảng Phong Lâm. Cho nên thay vì phí công mà không được gì, chi bằng tập trung binh lực chiếm ưu thế hoàn toàn tiêu diệt đám tàn kỵ binh của quân đoàn Mãnh Hổ, như vậy còn có thể có cái để giao phó với Thu Vũ Đường.

Còn về chuyện đại trại Thuỷ sư ở cảng Phong Lâm bị thất thủ không quan hệ gì tới Yên Thập Tam, đó là do quân Dự Châu của Lạc Tông Vân bắt lực, kỵ binh Sóc Châu cũng đã làm hết sức. Lần này xuôi Nam, ngay cả chiến mã của kỵ binh Sóc Châu cũng đã bị gầy đi trông thấy, về số chiến mã chạy đến gầy cả chân lên đến con số vạn, kỳ này Yên Thập Tam có thể nói là lỗ vốn nặng nề.

Trong quân của kỵ binh Bắc Phương, Mã Tứ Phong vừa giục ngựa chạy như điên vừa quay sang hỏi Hùng Bá Thiên:

- Tướng quân Bá Thiên, rốt cục chúng ta phải chạy về phía nào?

Hùng Bá Thiên đáp lớn:

- Tướng quân không nói cụ thể chạy tới đâu, chỉ bảo chúng ta chạy thẳng theo hướng bờ Bạch Sa hà!

- Bạch Sa hà?

Mã Tứ Phong khê cau mày:

- Nếu như chúng ta chạy đến bờ Bạch Sa hà, trước mặt có sông lớn chắn đường, phía sau có đại quân truy kích, chẳng phải là sẽ lâm vào tuyệt cảnh hay sao?

- Chuyện này ta không biết!

Hùng Bá Thiên ồm ồm đáp lại:

- Dù sao tướng quân quả thật đã nói như vậy, à đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên một chuyện, tướng quân bảo ta chuyển đến cho người một câu!

- Sao?

Mã Tứ Phong giọng ngưng trọng hỏi lại:

- Câu gì?

Hùng Bá Thiên thè lưỡi liếm liếm đôi môi nứt nẻ khô khốc, lớn tiếng nói:

- Tướng quân nói rằng, cho dù sư đoàn kỵ binh chỉ còn lại một người, chỉ còn lại một con chiến mã, tướng quân ngài cũng sẽ mang theo đại quân chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ tới cứu các người, quân đoàn Mãnh Hổ tuyệt đối không bỏ mặc bất cứ một huynh đệ nào!

Trong mắt Mã Tứ Phong không khỏi nổi lên những sợi gân máu màu đỏ, gằn giọng hét:

- Có những lời này của tướng quân, sư đoàn kỵ binh chúng ta dù có toàn bộ tử trận sa trường cũng là xứng đáng!

Dứt lời, Mã Tứ Phong đột nhiên quay đầu lại, đề khí đan điền quát lớn:

- Tướng quân Mạnh Hổ nói, cho dù sư đoàn kỵ binh của chúng ta chỉ còn lại một người, chỉ còn lại một con chiến mã, tướng quân ngài cũng sẽ mang theo đại quân chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ tới tiếp ứng chúng ta! Các huynh đệ, có những lời này của tướng quân, sư đoàn kỵ binh chúng ta dù có toàn bộ tử trận sa trường cũng là xứng đáng!

- Xứng đáng!

- Lão tử đã làm thịt được mười ba tên của bọn chó Sóc Châu, sớm đã đủ vốn!

- Ta cũng chém được chín tên, con bà nó, hay là quay đầu lại kiếm vài tên nữa!

- Tướng quân Mạnh Hổ tốt như vậy, quân đoàn Mãnh Hổ cũng rất tốt, nhưng huynh đệ Bắc Phương chúng ta cũng không ai kém cỏi!

Hơn hai ngàn kỵ binh may mắn sống sót của sư đoàn Bắc Phương ầm ầm đáp lại, cánh kỵ binh này tuy rằng đã là một cánh quân tươi tắn, tổn thất binh lực đã muốn hơn chín phần, theo như bình thường, một cánh quân như vậy sẽ bị suy sụp lòng quân, hoàn toàn tan tác. Nhưng trên thực tế thì ngược lại, cánh tàn binh này không những không tan tác, lòng quân không suy sụp mà ý chí càng thêm kiên định, càng thêm hung hãn không sợ chết, càng thêm dũng mãnh thiện chiến.

Hùng Bá Thiên cùng đám Man nhân bộ lạc Hắc Hùng chứng kiến cảnh này không nhịn được phải đưa ngón tay cái lên tỏ vẻ khen ngợi, thầm khen binh sĩ của sư đoàn kỵ binh này quả thật giỏi giang, tuyệt đối là quân nhân chân chính, dũng sĩ chân chính. Chỉ bằng vào phần khí thế gan dạ thấy chết không sờn này, tuyệt đối dũng cảm không kém các dũng sĩ của Man nhân trên đại hoang nguyên, không kém các dũng sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ.

Đại trại Thủy sư ở cảng Phong Lâm.

Trước hừng Đông, rốt cục đại quân chủ lực quân đoàn Mãnh Hổ đã chạy tới cảng Phong Lâm, gần như cùng lúc với đại quân chủ lực quân đoàn Mãnh Hổ chạy tới cảng Phong Lâm, Chiến Ưng cũng không nhọc mệnh đã bắt toàn bộ già trẻ lớn bé xung quanh cảng Phong Lâm năm mươi dặm tới đại trại Thủy sư. Đám tráng đinh và già trẻ phụ nữ này cũng lên tới năm ba vạn người.

Giữa đại quân, Mạnh Hổ vừa mới tung mình xuống ngựa, Chiến Ưng, Thạch Đôn và Thác Bạt Dã liền vội vã tiến tới nghênh đón. Ba tướng co một gối quỳ xuống, cao giọng bẩm báo:

- Tướng quân, bọn ty chức đã thuận lợi chiếm được đại trại Thủy sư tại cảng Phong Lâm, một trăm ba mươi sáu chiến thuyền lớn nhỏ trong đại trại hoàn toàn không tổn hao gì!

- Tốt lắm!

Mạnh Hổ vui mừng quay đầu lại nói với Tất Điều Tử:

- Lão Tất, quả nhiên người lại đoán trúng nữa rồi, quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đống thật sự đã ngược dòng mà lên, chạy tới Thanh Châu bao vây tiêu diệt tàn quân của Mông Diễn, ha ha!

Tất Điều Tử lấy ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, liên tục nói:

- May mắn, may mắn mà thôi, tướng quân, ty chức có lời này không phải, từ đây về sau, quân ta nên tránh những trận đánh không nắm chắc như thế này, đem hy vọng sinh tồn gởi gắm vào sơ xuất hoặc sai lầm của địch, tóm lại đây vẫn không phải là chính đạo!

- Ha ha ha...

Mạnh Hổ ngửa mặt lên trời cười ha hả, ung dung nói:

- Binh pháp vốn xem chính đạo là hợp cách, lấy bất ngờ mà thủ thắng, chính đạo vương đạo đương nhiên là quan trọng. Thế nhưng phá vỡ thói thường, xuất kỳ chế thắng cũng là chuyện tất yếu mà thôi, nếu không chỉ cần đánh một hai trận ác liệt như ở Thương Tâm lĩnh, quân đoàn Mãnh Hổ ta chắc chắn sẽ bị tiêu diệt toàn quân!

- Cũng đúng...

Tất Đieu Tử thở dài áo não:

- Đây cũng là vì bất đắc dĩ...
- Không nói chuyện này nữa!

Mạnh Hổ lại hỏi Chiến Ứng:

- Chiến Ứng, nhiệm vụ mà bản tướng quân giao cho ngươi ra sao rồi?

Chiến Ứng vội đáp:

- Tướng quân yên tâm, ty chức đã đem toàn bộ dân chúng ở khu vực xung quanh cảng Phong Lâm năm mươi dặm tới đại trại Thuỷ sư, ít nhất cũng có năm ba vạn người!
- Tốt lắm!

Mạnh Hổ gần giọng quát:

- Sư đoàn số Một lập tức lên thuyền, lại ép buộc nữ nhân và trẻ con tất cả lên thuyền, người già thì thả cho đi. Còn đám thanh niên trai tráng chia ra trăm người một tổ, dùng dây thừng buộc vào mạn thuyền, cho bọn chúng ở trên hai bờ sông kéo chiến thuyền ngược Bạch Sa hà mà lên, chuẩn bị tiếp ứng cho sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong!

- A?

- Chuyện này...

Tất Đieu Tử và Cổ Vô Đạo ngơ ngác nhìn nhau, hai người không ngờ Mạnh Hổ quả thật muốn đi tiếp ứng cho đám tàn kỵ binh của Mã Tứ Phong.

Ngẫm nghĩ một chút, Tất Đieu Tử liền khoát tay hạ lệnh cho các tướng sĩ chung quanh lui ra, sau đó hạ giọng nói:

- Tướng quân, mấy đường đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đã cách cảng Phong Lâm không đầy hai trăm dặm, lúc này ngược Bạch Sa hà lên phía Bắc tiếp ứng cho sư đoàn kỵ binh của tướng quân Mã Tứ Phong há chẳng vô cùng sơ suất?

- Đúng vậy!

Cổ Vô Đạo cũng phụ hoạ:

- Ty chức thấy lão Tất nói rất đúng, không nói đến chuyện sư đoàn kỵ binh của tướng quân Mã Tứ Phong và đám kỵ binh Man nhân của tướng quân Hùng Bá Thiên có còn may mắn tồn tại hay không. Cho dù thực sự các tướng sĩ may mắn còn sống sót phá vây chạy trốn tới bên bờ Bạch Sa hà, bọn họ cũng tuyệt đối không chống đỡ được bao lâu, chờ đến khi viện quân của ta đuổi tới, e rằng bọn họ đã sớm tử trận mất rồi!

Giọng Tất Đieu Tử tỏ ra vô cùng nghiêm túc:

- Tướng quân, mạng của các tướng sĩ sư đoàn kỵ binh của tướng quân Mã Tứ Phong là mạng, nhưng mạng của các tướng sĩ sư đoàn số Một quân đoàn Mãnh Hổ cũng là mạng vậy! Vì cứu mạng các tướng sĩ của sư đoàn kỵ binh lại trả giá bằng mạng của các tướng sĩ sư đoàn số Một, ty chức nghĩ rằng không đáng, quả thật không đáng!

- Không!

Mạnh Hổ đột nhiên vung tay phản đối:

- Lão Tất ngươi sai rồi, vấn đề không phải là đáng hay không đáng, mà vấn đề là niềm tin! Nếu như lần này ta thấy chết mà không cứu, để mặc cho sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong bị tiêu diệt toàn quân mà dẫn đại quân chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ chạy trốn, như vậy lần sau nếu như phát sinh tình huống giống như lúc trước, còn có ai nguyện ý như Mã Tứ Phong, vì yểm hộ cho đại quân chạy thoát mà liều chết dẫn dụ truy binh của địch? Nếu lần này Mạnh Hổ ta thất tín, như vậy tướng sĩ toàn quân của quân đoàn Mãnh Hổ sẽ nghĩ như thế nào? Bọn họ có cho rằng chủ tướng của mình là một người nhu nhược tham sống sợ chết, nói không giữ lời hay không?

- Đây là hai chuyện khác nhau!

Tất Đieu Tử vội kêu lên:

- Chuyện có nặng có nhẹ, không thể nói gộp lại như vậy được!

- Không, đây cũng chỉ là một chuyện!

Giọng Mạnh Hổ vô cùng quả quyết:

- Lão Tất người không cần khuyên nữa, ta có thể nói rõ ràng cho người, lần này cho dù ta phải trả giá bằng cả quân đoàn Mãnh Hổ, ta cũng nhất định phải đi cứu sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong! Có thể nói, nếu như lần này không cứu được sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong, cho dù quân đoàn Mãnh Hổ rút lui về Tây Lăng an toàn, cũng giống như bị tiêu diệt toàn quân không khác! Nếu như có thể cứu được sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong, cho dù cuối cùng quân đoàn Mãnh Hổ chỉ còn vài người có thể về được tới Tây Lăng, vậy cũng có thể xem như thắng lợi. Bởi vì như vậy tuy rằng binh sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ đã mất, nhưng lòng quân của họ vẫn còn, chỉ cần lòng quân của quân đoàn Mãnh Hổ còn, vậy quân đoàn Mãnh Hổ tuyệt đối không bao giờ suy sụp, nhất định sẽ có một ngày quật khởi vùng lên!

- Lòng quân?!

Tất Đieu Tử nghiêm nghị:

- Chỉ cần lòng quân của quân đoàn Mãnh Hổ còn, vậy quân đoàn Mãnh Hổ tuyệt đối không bao giờ suy sụp, nhất định sẽ có một ngày quật khởi vùng lên??!

Mạnh Hổ nở nụ cười ung dung với Tất Đieu Tử, quay đầu lại quát:

- Các tướng sĩ của sư đoàn số Một, lên thuyền!

Đến gần giữa trưa, rốt cục đám tàn kỵ binh của Mã Tứ Phong và kỵ binh Man nhân của Hùng Bá Thiên bị kỵ binh Sóc Châu của Yến Thập Tam bức tới bờ Tây của Bạch Sa hà. Lúc này, chỗ mà tàn quân của Mã Tứ Phong bị vây khốn cách đại trại Thủy sư của cảng Phong Lâm không đầy bốn mươi dặm, mà ba đường đại quân để quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường còn cách đại trại Thủy sư ở cảng Phong Lâm chỉ hơn trăm dặm.

Trước mặt có sông lớn chắn đường, sau lưng có quân địch đuổi tới, Mã Tứ Phong quyết định thật nhanh hạ lệnh giết hết chiến mã, đem tất cả hơn bốn ngàn chiến mã còn lại giết sạch, sau đó dùng xác chiến mã xây thành công sự tạm thời trên bờ Bạch Sa hà. Hơn bốn ngàn kỵ binh sống sót toàn bộ trở thành bộ binh, triển khai đội hình phòng ngự dày đặc phía sau đồng xác chiến mã đắp thành công sự.

Gần như cùng lúc tàn kỵ binh của Mã Tứ Phong và Hùng Bá Thiên vừa mới triển khai xong đội hình phòng ngự, kỵ binh Sóc Châu của Yến Thập Tam đã cuộn cuộn ào tới bờ Bạch Sa hà. Vừa thấy tư thế triển khai đội hình của quân địch, Yến Thập Tam không khỏi thầm kêu một tiếng kinh ngạc trong lòng, vội vàng giơ cao tay phải, hạ lệnh toàn quân ngừng lại không tiến tới. Đám kỵ binh Sóc Châu phía sau đều ghìm cương ngựa lại, sau đó chậm rãi triển khai sang hai bên cánh, tạo thành đội hình rẽ quạt bao vây đám tàn kỵ binh của Mã Tứ Phong trên bờ Bạch Sa hà.

Yến Thập Tứ giục ngựa tới cạnh Yến Thập Tam, vừa thở dốc vừa nói:

- Phụ thân, xem ra địch nhân muốn liều mạng!

- Ừ!

Yến Thập Tam gật mạnh đầu:

- Hiện tại quân địch đã cùng đường, một cánh quân nếu gặp hoàn cảnh như vậy sẽ có hai phản ứng. Thứ nhất là lòng quân tan rã, buông vũ khí đầu hàng, thứ hai là đập nổi đóm thuyền, chuẩn bị tử chiến, xem ra quân địch trước mặt hiển nhiên là loại người thứ hai mà không phải là loại người thứ nhất!

Yến Thập Tứ lại hỏi:

- Phụ thân, bây giờ chúng ta làm sao đây? Lập tức phát động tiến công, hay là không vội, chờ cho địch nhân tiêu tan nhuệ khí liều mạng rồi hãy phát động tiến công?

Yến Thập Tam cau mày trầm ngâm một hồi, sau đó mới đáp:

- Nếu lập tức tấn công có tác dụng làm hăng hái tinh thần các tướng sĩ của ta tiêu diệt quân địch, thì tác dụng ngược lại là thương vong của quân ta nhất định sẽ không nhỏ chút nào. Cũng phải nói rằng, đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ hiện tại đã đuổi tới cảng Phong Lâm, nếu như chiến thuyền trong đại trại Thủy sư cảng Phong Lâm chưa được đánh đắm kịp thời, vậy hiện tại không ai có thể ngăn cản Mạnh Hổ qua sông xuôi Nam. Nếu như chiến thuyền trong đại trại Thủy sư cảng Phong Lâm đã được đánh đắm kịp thời, vậy quân đoàn Mạnh Hổ của Mạnh Hổ cho dù chấp cánh cũng khó thoát. Nói cách khác, chúng ta cũng không cần vội vàng chạy tới cảng Phong Lâm, cho nên hay là tạm hoãn tấn công, chờ cho quân địch tiêu tan nhuệ khí liều mạng rồi hãy phát động tấn công cũng không muộn!

- Phụ thân!

Yến Thập Tam vừa dứt lời, con trai thứ là Yến Trùng Thiên bất chợt giục ngựa tới trước mặt, lớn tiếng nói:

- Quân hộ vệ cánh trái báo về, cuối nguồn Bạch Sa hà mười dặm đang có một đội Thủy sư ngược dòng mà lên!

- Đội Thủy sư?

Yến Thập Tam đột nhiên biến sắc:

- Có thể nào là quân đoàn Mạnh Hổ hay không?

- Không thể nào?!

Yến Thập Tam hỏi lại, vẻ kinh nghi bất định:

- Năm vạn nô lệ chèo thuyền của quân đoàn Thủy sư không phải đã rút đi toàn bộ rồi sao? Cho dù Mạnh Hổ có chiếm được đại trại Thủy sư ở cảng Phong Lâm, hẳn cũng không có nô lệ chèo thuyền! Nếu như dùng binh sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ để chèo thuyền, vậy càng không có khả năng, bọn chúng đã hành quân gấp rút liên tục trong hai ngày ba đêm, lại chiến đấu kịch liệt ở Thương Tâm lĩnh với quân đoàn Dự Châu hết nửa đêm, lúc này sao còn thể lực mà chèo thuyền chứ?

Yến Trùng Thiên trầm giọng:

- Phụ thân, đại ca, theo như hộ vệ cánh trái kể lại, đội Thủy sư này dường như không phải chèo thuyền bằng nô lệ!

- Không chèo thuyền bằng nô lệ?

Yến Thập Tam cau mày:

- Vậy chiến thuyền của đội Thủy sư kia làm thế nào chuyển động, không lẽ nó tự mình chạy được hay sao?

- Là dựa vào sức người!

Về mặt Yến Trùng Thiên tỏ ra ngưng trọng:

- Quân đoàn Mạnh Hổ bắt mấy vạn dân chúng, dùng dây thừng cột chiến thuyền, bắt bọn họ kéo chiến thuyền ngược dòng mà đi. Lần trong dân chúng có không ít gian tế của quân đoàn Mạnh Hổ, nếu như dân chúng tỏ ra chậm chạp sẽ dùng roi quất, thậm chí rút đao giết người. Quân hộ vệ cánh trái muốn tiếp cận giải cứu dân chúng, kết quả binh sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ trên chiến thuyền cùng phản kích, căn bản là quân ta không thể tới gần.

Yến Thập Tam nổi giận:

- Quân hộ vệ cánh trái không biết dùng cung tên chống trả sao?

- Không được, đại ca!

Yến Trùng Thiên lộ vẻ ảm đạm:

- Quân đoàn Mãnh Hổ bắt rất nhiều phụ nữ và trẻ con đứng ngoài mép thuyền, nếu như quân hộ vệ cánh trái dùng cung tên chống trả, khó lòng tránh khỏi bắn bị thương phụ nữ và trẻ con trên thuyền!

- Chết tiệt!

Yến Thập Tam hung hăng mắng chửi:

- Dụng tâm của tên Mạnh Hổ này thật là độc ác, nếu như vi phạm hạ lệnh ngăn chặn sẽ không khỏi mang tiếng xấu giết hại dân lành. Nhưng nếu không hạ lệnh ngăn chặn, chúng ta cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn bọn chúng ngược dòng mà lên, đón đám tàn kỵ binh kia lên chiến thuyền, hừ!

- Phụ thân, vậy hạ lệnh tấn công thôi!

Yến Thập Tứ run giọng:

- Vì thanh danh của Yến gia ở Sóc Châu, vì giấc mộng phục Đại Yến quốc, phụ thân tuyệt đối không thể hạ lệnh sát hại dân chúng của đế quốc. Chúng ta chỉ có thể lập tức phát động tấn công đám tàn kỵ binh của quân đoàn Mãnh Hổ đang bị bao vây, phải tiêu diệt bọn chúng trước khi đội Thủy sư của quân đoàn Mãnh Hổ đuổi tới!

- Được!

Yến Thập Tam nghiêng chặt hàm răng, lớn tiếng quát:

- Truyền lệnh, lập tức phát động tiến công đám tàn kỵ binh của quân đoàn Mãnh Hổ!

Trên bờ Bạch Sa hà.

Một tên liên đội trưởng kỵ binh vừa khum tay che mắt lo lắng nhìn về hướng Đông Nam, vừa nhỏ giọng nói:

- Tướng quân, chúng ta đã làm theo quân lệnh của tướng quân Mạnh Hổ rút lui đến bờ Bạch Sa hà, nhưng vì sao vẫn chưa thấy viện quân của quân đoàn Mãnh Hổ xuất hiện, bọn họ có tới không đây...?

- Người nói cái gì?!

Hùng Bá Thiên nghe vậy giận tím mặt, lập tức rút chiến đao ra kề cổ tên liên đội trưởng kỵ binh kia, hùng hổ quát:

- Tướng quân đã nói ngài sẽ mang đại quân chủ lực của quân đoàn Mãnh Hổ tới tiếp ứng, vậy chắc chắn sẽ tới!

Tên liên đội trưởng kỵ binh kia thoáng chốc sắc mặt trở nên trắng bệch, mùi vị bị người khác kề đao vào cổ quả là không dễ chịu gì!

Mã Tứ Phong cau mày trừng mắt nhìn tên liên đội trưởng kỵ binh kia nhưng không tỏ vẻ gì là giận dữ, lại nói với Hùng Bá Thiên:

- Tướng quân Bá Thiên, người kề đao vào cổ huynh đệ của mình như vậy cũng gọi là anh hùng hảo hán hay sao?

- Hừ!

Hùng Bá Thiên tỏ ra phẫn nộ nhưng vẫn thu chiến đao về, bực bội hừ mũi:

- Nếu không phải vì nể mặt tướng quân Tứ Phong, bản tướng quân đã thịt người rồi!

Hùng Bá Thiên vừa dứt lời, trong quân Sóc Châu đột nhiên vang lên một hồi kèn hiệu ngân dài.

Mười mấy tên quan quân phía sau Mã Tứ Phong đồng thời biến sắc, rốt cục quân Sóc Châu muốn tiến công rồi sao? Rốt cục phải tiến hành trận quyết chiến cuối cùng rồi sao?

Hít vào một hơi thật sâu, Mã Tứ Phong rút thanh chiến đao lưỡi đã sứt mẻ nhiều chỗ ra, vọt người nhảy lên thành công sự phòng ngự xếp bằng xác chiến mã, lớn tiếng quát:

- Các huynh đệ, quân đoàn Mạnh Hổ có câu khẩu hiệu, chính là vững như bàn thạch, tuyệt không buông bỏ! Lần này chúng ta sẽ trấn thủ bờ sông này giống như một tấm thạch bàn kiên cố, nếu quân Sóc Châu muốn làm suy sụp tinh thần chúng ta, vậy chúng chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi!

Một tên liên đội trưởng kỵ binh đột nhiên dùng hết sức rống to:

- Vững như bàn thạch, tuyệt không buông bỏ!

Kế đó có mười mấy tên binh sĩ bắt đầu hò hét theo hân, sau nữa càng nhiều binh sĩ cùng hò hét theo. Cuối cùng, gần như tất cả tướng sĩ Bắc Phương đều hò hét vang trời, tiếng hò reo lúc đầu có hơi lộn xộn, dần dần hội tụ thành nhịp điệu chỉnh tề, vang dội trời không.

- Sống chết có nhau, tuyệt không bỏ mặc!

- Sống chết có nhau, tuyệt không bỏ mặc!

- Sống chết có nhau, tuyệt không bỏ mặc!

Tiếng hò reo của đám tướng sĩ Bắc Phương còn chưa dứt, phía cuối nguồn Bạch Sa hà đột nhiên vắng vắng tiếng hò reo, tiếng hò reo của hai bên không ngờ lại hợp với nhau thành bốn câu khẩu hiệu của quân đoàn Mạnh Hổ! Tất cả các tướng sĩ Bắc Phương nghe thanh âm liên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cuối mặt Bạch Sa hà mênh mông đã xuất hiện lơ mờ một đội Thủy sư tự bao giờ!

Tuy rằng hai bên còn cách xa nhau, nhưng Mã Tứ Phong và tất cả các tướng sĩ Bắc Phương vẫn có thể nhìn thấy lơ mờ trên boong chiến thuyền kia đầy người lỗ nhố. Mà tiếng hô 'sống chết có nhau, tuyệt không bỏ mặc' kia, rõ ràng là thanh âm của những người kia hô vang vọng tới. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là quân đoàn Mạnh Hổ, chính là tướng quân Mạnh Hổ dẫn theo đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ, bọn họ thật sự không bỏ mặc đám tàn kỵ binh Bắc Phương sống sót, bọn họ thật sự đã tới tiếp ứng!

Giờ phút này tâm tình vốn cứng cõi như sắt đá của Mã Tứ Phong cũng không khỏi lệ nóng doanh tròng, múa may chiến đao hét đến khàn cả giọng:

- Các huynh đệ, các người thấy chưa? Tướng quân Mạnh Hổ thật sự đã đến, đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ đã thật sự đã đến, bọn họ đã không bỏ mặc chúng ta, bọn họ đã không bỏ mặc chúng ta, không bỏ mặc, không bỏ mặc!

- Aaaaaaaa...

- Aaaaaaaaaaaaa....

Hơn hai ngàn tướng sĩ Bắc Phương sống sót đều gào thét như điên như cuồng. Cả bọn như bầy dã thú đã trọng thương, mắt thấy sắp chết đến nơi, đột nhiên thấy đồng bọn kéo tới tiếp ứng, lại bắt đầu nảy ra ý niệm cầu sinh mãnh liệt. Bọn họ càng hiểu rõ hơn, nếu muốn sống sót đến phút cuối cùng, nhất định phải ngăn trở được đợt tấn công mãnh liệt của kỵ binh Sóc Châu sắp sửa bắt đầu!

- Tới đây, ha ha ha...

Mã Tứ Phong đột nhiên xoay mặt hướng về phía đám kỵ binh Sóc Châu đang xông tới, tay phải cầm đao, tay trái giật mạnh chiến bào, bộ ngực đầy lông rậm rạp thoáng chốc đã lộ hẳn ra ngoài, sau đó giang rộng hai tay rống thật to:

- Đám chó Sóc Châu kia, con bà nó tới đây đi!

Hí.....

Tiếng ngựa hí vang lên, một tên kỵ binh Sóc Châu phóng ngựa giết tới.

Chiến đao trong tay tên kỵ binh Sóc Châu kia còn chưa đánh tới, song chưởng Mã Tứ Phong đang dang ra đột nhiên thu lại, ôm lấy đầu chiến mã của tên kỵ binh Sóc Châu kia vạt mạnh một cái. Chiến mã kia lập tức hí lên một tràng thê lương rồi ngã lăn ra đất, tên kỵ binh Sóc Châu cũng lăn lông lốc, hẳn còn chưa kịp đứng dậy, mười mấy thanh chiến đao sắc bén đã thi nhau chém tới, thoáng chốc đã băm hấn thành đồng thịt!

190. Chương 196: Độc Kế Của Sử Di Viễn

Đám viện quân này phần lớn là cung tiễn thủ, mấy chục chiến thuyền triển khai thành hình chữ Nhất cách bờ sông vài chục bước, hơn vạn tên cung tiễn thủ của quân đoàn Mạnh Hổ ào ào giương cung lắp tên, bắn về phía bờ Tây của Bạch Sa hà. Chỉ trong thoáng chốc, tên bay dày đặc như châu chấu rơi xuống đầu quân Sóc Châu.

Quân Sóc Châu vốn là khinh kỵ binh, không có áo giáp như trọng trang bộ binh, cũng không có trọng thuẫn như trọng trang bộ binh, chỉ dựa vào áo giáp da đáng thương trên người căn bản không đủ để ngăn cản những mũi phá giáp trọng tiễn của đám cung tiễn thủ quân đoàn Mạnh Hổ. Tuy rằng trong quân Sóc Châu cũng có trường cung thủ, nhưng bọn chúng cũng không dám lắp tên bắn trả, vì đám cung tiễn thủ của quân đoàn Mạnh Hổ trên chiến thuyền được dân chúng của đế quốc Minh Nguyệt che chở.

Trung quân của quân đoàn Sóc Châu.

Mắt thấy kỵ binh Sóc Châu lần lượt ngã xuống từng mảng lớn như cỏ dại trốc gốc, đôi mắt Yến Thập Tứ gần như phun ra lửa, quay đầu lại nói với Yến Thập Tam:

- Phụ thân, trận này không còn cách nào đánh được nữa!

Yến Thập Tam quay đầu giận dữ nhìn vào mấy chục chiến thuyền đang triển khai thành hình chữ Nhất trên Bạch Sa hà, lạnh lùng rít qua kẽ răng:

- Truyền lệnh, toàn quân lui về phía sau mười dặm!

Yến Thập Tam vừa ra lệnh, kèn hiệu rút quân lập tức nổi lên, đám kỵ binh Sóc Châu đang chiến đấu kịch liệt với đám tàn kỵ binh của Mã Tứ Phong nghe vậy lập tức giục ngựa quay đầu, tất cả chạy thẳng về hướng Tây. Chỉ trong thoáng chốc, mấy vạn kỵ binh Sóc Châu đã rút lui ra ngoài mười dặm, chiến trường đang ồn ào huyên náo tạm thời lắng xuống. Chỉ có đám thương binh Sóc Châu trúng tên bị thương không kịp bỏ chạy vẫn không ngừng lăn lộn rên la trên mặt đất.

Mắt thấy kỵ binh Sóc Châu rút lui nhanh chóng như nước thủy triều, Mã Tứ Phong không khỏi vui cao chiến đao không còn ra hình thù gì nữa trong tay gào thét hoan hô, phía sau Mã Tứ Phong, hơn hai ngàn tàn binh còn lại cuối cùng cũng gần như quên hết tất cả chung quanh hoan hô ầm ĩ. Còn có hơn hai ngàn kỵ binh Man nhân của Hùng Bá Thiên cũng nhảy nhót reo mừng.

- Chúng ta thắng rồi!

- Bọn chó Sóc Châu bỏ chạy rồi, ha ha ha...

- Quân đoàn Mạnh Hổ vạn tuế, đế quốc Quang Huy vạn tuế!

Trong tiếng hoan hô long trời lở đất, một chiếc thuyền tam bản được hạ xuống từ chiến thuyền đội Thủy sư, sau đó được các tướng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ chèo vào bờ sông. Đứng trên đầu chiếc thuyền tam bản kia là một viên tướng vóc người khôi ngô, vẻ mặt anh tuấn oai hùng, ánh mắt sáng quắc, đương nhiên là quân đoàn trưởng Mạnh Hổ của quân đoàn Mạnh Hổ!

Mã Tứ Phong cùng mười mấy tên quan quân nhanh chóng tiến tới nghênh đón.

Cách Mạnh Hổ còn chừng ba bước, Mã Tứ Phong đột ngột quỳ rạp xuống, sau đó bất ngờ cất tiếng gào khóc. Tên hán tử kiên cường bất khuất như sắt thép này không ngờ giờ đây lại gào khóc hết như con trẻ:

- Tướng quân, tướng quân ôi, tỳ chức vô năng, sư đoàn kỵ binh làm cho ngài phải phiền phức chạy đi cứu viện, oa oa oa...

Phía sau Mã Tứ Phong, mười mấy tên quan quân của sư đoàn kỵ binh cũng quỳ rạp xuống.

Sau đó tất cả hơn hai ngàn tàn binh của sư đoàn Bắc Phương trong khoảnh khắc đều quỳ cả xuống.

Mạnh Hổ tỏ ra vừa kinh vừa sợ, vội vàng tiến tới đỡ Mã Tứ Phong dậy:

- Đứng lên, mau đứng lên!

Vừa nâng Mã Tứ Phong dậy, Mạnh Hổ lại ngẩng đầu quát mười mấy tên quan quân và hơn hai ngàn tàn quân của sư đoàn kỵ binh:

- Đứng lên, tất cả đứng lên đi, nam nhân chúng ta dưới đầu gối có vàng, chỉ quỳ trước trời đất và phụ mẫu, ngoài ra không được tùy tiện quỳ như vậy!

Mã Tứ Phong đưa tay lau đi nước mắt chảy tràn trên mặt, cất cao giọng:

- Các huynh đệ, tất cả đứng lên đi!

Lúc này mười mấy tên quan quân và hơn hai ngàn tàn kỵ binh mới ào ào đứng dậy. Mạnh Hổ không để lỡ thời cơ, lập tức tiến lên phía trước một bước, cao giọng nói:

- Mặc dù các người là tướng sĩ của quân đoàn Bắc Phương, không phải là tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ chúng ta... Nhưng chỉ cần các người còn dưới trướng của Mạnh Hổ ta, ta vẫn đối xử bình đẳng với các người như với các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ!

- ...Các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ ăn cái gì, các người ăn cái đó!

- ...Các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ mặc cái gì, các người mặc cái đó!

- ...Các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ có bao nhiêu tiền thưởng, các người sẽ có bấy nhiêu tiền thưởng!

- ...Các tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ hy sinh, các người cũng hy sinh!

- ...Mạnh Hổ ta thân là quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, tuyệt đối không bỏ mặc bất cứ một tên binh sĩ nào trong quân, cũng như vậy, ta cũng tuyệt đối không bỏ mặc bất kỳ một tên tướng sĩ nào của sư đoàn kỵ binh! Ta chỉ nói một câu, cho dù sư đoàn kỵ binh chỉ còn lại một người, chỉ còn lại một con chiến mã, ta cũng nhất định sẽ suất lĩnh đại quân tiếp ứng!

- ...Càng huống chi, lần này nếu không nhờ sư đoàn kỵ binh các người liều chết ngăn cản kỵ binh Sóc Châu của đế quốc Minh Nguyệt, để tranh thủ thời gian cho đại quân chủ lực quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta đánh tan quân đoàn Dự Châu, hậu quả thiết tưởng không thể nào chịu nổi. Cho nên lần này nói tiếng cảm ơn phải là Mạnh Hổ ta, phải là toàn thể tướng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ, chứ không phải là các người!

- ...Người nên quỳ cũng phải là Mạnh Hổ ta, mà không phải là các dũng sĩ không sợ chết các người!

Dứt lời, Mạnh Hổ đã quỳ xuống thật sự, khấu đầu thật sâu một cái về hướng Mã Tứ Phong và toàn thể tướng sĩ của sư đoàn kỵ binh đang ở sau lưng hắn. Hành động đột ngột này hiển nhiên ra ngoài ý liệu của mọi người, chờ cho Mã Tứ Phong kịp có phản ứng, Mạnh Hổ đã cung kính khấu đầu xong, hoàn thành một lễ.

- Tướng quân, không thể được, ngài không thể quỳ!

Không chờ Mạnh Hổ khấu đầu lần thứ hai, Mã Tứ Phong vội vã chạy tới nâng Mạnh Hổ, gấp giọng nói:

- Tướng quân, không thể làm vậy được!

- Vì các người là dũng sĩ chân chính, ba lễ này xứng đáng với các người!

Mạnh Hổ gạt phắt Mã Tứ Phong sang một bên, sau đó tiếp tục cung kính khấu đầu hai cái nữa, lúc này mới chịu đứng dậy, vung tay quát lớn:

- Các huynh đệ, mấy đường đại quân của đế quốc Minh Nguyệt đang từ mấy hướng ép tới, chỗ này chúng ta không thể ở lại lâu. Bây giờ lập tức mang theo các huynh đệ bị thương, cả thi thể của các tướng sĩ tử trận cũng mang theo, mọi người mau mau lên thuyền đi!

- Dạ!

Mã Tứ Phong âm âm đáp lại, quay đầu quát lớn:

- Các huynh đệ, lên thuyền!

Chiều hôm sau.

Ba đường đại quân để quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường, kỵ binh Sóc Châu của Yến Thập Tam còn có tàn binh Dự Châu của Lạc Tông Vân gần như chạy tới đại trại Thủy sư cảng Phong Lâm cùng một lúc. Bất quá đáng tiếc là đại trại Thủy sư vốn hùng vĩ giờ đây đã biến thành tường đổ vách xiêu sau trận hoả hoạn bùng bùng, trên bến cảng mênh mông trôi đầy những mảnh thuyền vỡ cháy đen trông thật là thê thảm.

Nhìn cảnh tượng hoang tàn đổ nát trước mặt, Thu Vũ Đường chỉ thấy trời đất tối sầm.

Vì sao kết quả lại như thế này?! Cuối cùng là tại sao?

Trong giờ phút này, đầu óc Thu Vũ Đường ngập tràn hoang mang mê hoặc, tràn ngập rất nhiều chữ ‘tại sao’!

Tại sao kỵ binh Sóc Châu của Yến Thập Tam không đuổi kịp quân đoàn Mãnh Hổ?

Tại sao quân đoàn Dự Châu của Lạc Tông Vân không thể ngăn cản quân đoàn Mãnh Hổ?

Tại sao đội cảnh vệ điều từ thành Phong Lâm tới không kịp đánh đắm tất cả chiến thuyền trong đại trại Thủy sư?

Từ lần đầu tiên quân đoàn Mãnh Hổ bất ngờ tập kích Tây Kinh đặc thủ, sau đó quân đoàn Mãnh Hổ bao vây tiêu diệt tàn quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ, kế nữa bất ngờ tấn công Hổ Khiếu quan đặc thủ. Sau đó quân đoàn Mãnh Hổ lại mai phục bên trong Bàn Long cốc, ung dung tránh thoát sự truy kích của quân đoàn U Châu, lại rút quân bất ngờ trở lại tập kích Tây Kinh lần thứ hai đặc thủ... Từng trận chiến mà quân đoàn Mãnh Hổ đã trải qua từ lúc bốn ba đường trường đánh vào Trung Châu tới nay lần lượt hiện lên trong đầu Thu Vũ Đường. Tính đi tính lại, từ khi tiến vào Trung Châu tới nay, không ngờ quân đoàn Mãnh Hổ đã thắng bảy trận liên tiếp!

Nhưng đường đường là một đại đế quốc có bảy tám ngàn vạn dân, có trên trăm vạn quân chính quy, lại bị một quân đoàn Mãnh Hổ tung hoành ngang dọc trong lãnh thổ Trung Châu, thắng liên tiếp bảy trận, đúng là chuyện làm cho người ta khó lòng tha thứ. Lại còn chuyện hai lần công hãm đế đô, ngay cả hoàng đế và Tể tướng của đế quốc cũng bị bắt làm tù binh, đây có thể nói là nỗi nhục lớn nhất của đế quốc Minh Nguyệt từ trước tới nay!

Nhưng bây giờ một nỗi nhục lớn hơn nữa đang chờ Thu Vũ Đường, chờ cả đế quốc Minh Nguyệt!

Chính là chuyện quân đoàn Mãnh Hổ của Mạnh Hổ sắp sửa chạy về đế quốc Quang Huy bằng đường thủy, quân đoàn Mãnh Hổ sắp sửa mang theo bảy trận thắng liên tiếp, mang theo vinh quang hai lần công hãm đế đô Tây Kinh, mang theo cả hoàng đế và Tể tướng của đế quốc Minh Nguyệt chạy về Tây Lăng! Nếu Thu Vũ Đường và đế quốc Minh Nguyệt không thể ngăn cản được quân đoàn Mãnh Hổ bỏ chạy về đế quốc, quốc uy và quân uy của đế quốc Minh Nguyệt sẽ bị tổn thương nặng nề nhất từ trước tới nay, thanh danh và uy vọng của Mạnh Hổ trên thế giới Trung Thổ sẽ tụt dốc không phanh...

Phía sau Thu Vũ Đường, vẻ mặt của mấy tên quân đoàn trưởng mấy đại quân đoàn cũng cực kỳ ngưng trọng, Lạc Tông Vân thân trọng thương cũng đang ở trong số đó. Tâm trạng của Thu Vũ Đường trong giờ phút này bọn chúng hoàn toàn có thể hiểu được, bọn chúng cũng rất muốn chặn giết Mạnh Hổ, chặn giết quân đoàn Mãnh Hổ. Nhưng đáng tiếc là con mãnh hổ này quá giảo hoạt, quá hung tàn, cho dù bọn chúng đã làm hết sức mình, thế nhưng kết quả lại làm cho người ta khó có thể chấp nhận!

Tâm trạng Thu Vũ Đường lúc này vô cùng nặng nề, vị Thái tử gia tuổi còn trẻ rốt cục đã không nhin được mà bộc phát. Thu Vũ bước hai bước tới trước mặt Lạc Tông Vân, cất tiếng rống giận mang đầy trách móc:

- Lạc Tông Vân, vì sao ngươi lại làm ra chuyện như vậy? Cả một quân đoàn Dự Châu hơn bảy vạn đại quân, không ngờ không thủ được một cái Thương Tâm linh nho nhỏ, Tổng đốc ngươi ăn thứ gì vậy?

Lạc Tông Vân cúi đầu buồn bã, mấp máy môi muốn giải thích nhưng lại nói không nên lời.

Bây giờ có nói gì đi nữa cũng đã quá muộn màng, chuyện quân đoàn Dự Châu không thể thủ tại Thương Tâm linh, để cho quân đoàn Mãnh Hổ ung dung xuôi Nam nay đã trở thành sự thật rành rành khó mà chối cãi. Trước sự thật rành rành như vậy, tất cả những lời giải thích đều trở nên yếu ớt vô lực, cho dù Lạc Tông Vân có giải thích đến khô cả cổ cũng chưa chắc đã có người tin, ngược lại còn cho rằng hèn trốn tránh trách nhiệm.

- Dĩ nhiên, bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, vả lại chuyện này cũng không phải là trách nhiệm của Lạc đại nhân!

Đôi mày thanh tú của Thu Vũ Đường khẽ nhíu, nàng thầm nghĩ mặc dù Thu Dĩ rất thông minh nhưng rốt cục vẫn còn nhỏ tuổi, rất nhiều ý đồ chính trị hẳn vẫn còn mù mờ không hiểu, lại càng không biết cách xử lý như thế nào. Nhưng Thu Vũ Đường lại hiểu rất rõ rằng hiện tại tuyệt đối không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, hiện tại chuyện quan trọng nhất là phải chặn giết quân đoàn Mãnh Hổ của Mạnh Hổ, dốc hết toàn lực cố gắng chặn lại cánh Hổ Lang Chi Sư này.

Bất quá Thu Vũ Đường cũng biết rằng, bây giờ muốn chặn quân đoàn Mãnh Hổ lại còn khó hơn lên trời!

Quốc lực, quân lực của đế quốc Minh Nguyệt hầu như đã cạn kiệt, Thu Vũ Đường đã không còn khả năng xuất động đại quân tiếp tục truy kích quân đoàn Mãnh Hổ dọc theo hai bờ sông Thông Thiên, bởi vì quân lương của đại quân đế quốc Minh Nguyệt đã gần như cạn sạch. Chẳng những không còn đủ quân lương để tiếp tục xuất chinh, mà sau khi trải qua mấy tháng chiến đấu gian khổ, binh sĩ của các đại quân đoàn cũng đã sinh lòng chán ghét chiến tranh, nếu như Thu Vũ Đường miễn cưỡng xuất binh, kết quả rất có thể dẫn đến chuyện các đại quân đoàn bất ngờ làm phản. Nếu như quả thật sự tình đi đến nước ấy, đế quốc Minh Nguyệt khổng lồ chỉ trong khoảnh khắc sẽ âm thầm tan rã...

Bây giờ trách nhiệm chặn quân đoàn Mãnh Hổ lại dồn hết lên vai quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đống.

Bất quá khả năng quân đoàn Thủy sư chặn đứng được quân đoàn Mãnh Hổ là cực kỳ bé nhỏ, bởi vì quân đoàn Mãnh Hổ đã cướp được hơn trăm chiến thuyền cỡ lớn trong đại trại Thủy sư ở cảng Phong Lâm. Có số chiến thuyền này rồi, lúc quân đoàn Mãnh Hổ đối kháng với quân đoàn Thủy sư của đế quốc Minh Nguyệt sẽ không kém thế chút nào, thậm chí còn có thể chiếm được thượng phong.

Bởi vì quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đống chỉ có biên chế là một sư đoàn trọng trang bộ binh, mà quân đoàn Mãnh Hổ cho dù trải qua mấy trận ác chiến liên tục, binh lực có tổn hại thì cũng còn ít nhất ba, bốn vạn quân, lại còn là dũng sĩ thân trải trăm trận. Nếu như quả thật hai bên bộc phát trận chiến giữa các chiến thuyền với nhau, khẳng định là quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đống không thể nào chống nổi.

Vả lại trước khi Mạnh Hổ đi còn xuất ra một chiêu vô cùng ác độc, bắt đi dân chúng xung quanh cảng Phong Lâm. Có số dân chúng này trên chiến thuyền, bọn tướng sĩ của quân đoàn Thủy sư Tiêu Thành Đống ắt có điều cố kỵ, lúc hai bên giao chiến với nhau khó lòng tránh khỏi bó buộc tay chân, thêm vào điều này, thế cục của quân đoàn Thủy sư càng thêm bất lợi.

Trên thực tế dụng tâm của quân đoàn Mãnh Hổ khi bắt đi số dân chúng chung quanh cảng Phong Lâm so với suy đoán của Thu Vũ Đường còn ác độc hơn nhiều, bất quá người khởi xướng ra chủ ý này không phải là Mạnh Hổ, mà là Tất Điều Tử! Bắt đi dân chúng của đế quốc Minh Nguyệt, thứ nhất là có thể làm cho đại quân của đế quốc Minh Nguyệt ném chuột sợ võ đồ mà không dám ra tay quá mạnh, thứ hai là bởi vì quân lương của quân đoàn Mãnh Hổ cũng đã cạn sạch!

Thầm xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, Thu Vũ Đường đã có quyết định. Đôi mắt đẹp mê hồn lạnh lùng lướt qua gương mặt của các Tổng đốc Yến Thập Tam, Thác Bạt Thọ, Lạc Tông Vân, cuối cùng cất giọng đau buồn:

- Mặc dù lần chiến tranh bảo vệ đế quốc này chúng ta bị tổn thất nặng nề, ngay cả hoàng đế bệ hạ của chúng ta cũng bị địch bắt đi, mấy trăm vạn dân ở Thanh Châu và U Châu càng hy sinh rất lớn, thế nhưng cuối cùng thì chúng ta cũng đã thắng!

Bọn Công Tôn Hạng, Lạc Tông Vân, Thác Bạt Thọ còn có Tần Phong, Tiêu Lăng ai nấy đều tỏ vẻ buồn bã.

Thu Vũ Đường nói tiếp:

- Kế tiếp, trách nhiệm chặn giết quân đoàn Mãnh Hổ sẽ do quân đoàn Thủy sư của tướng quân Tiêu Thành Đống hoàn thành. Bây giờ các đại quân đoàn có thể trở về khu vực của mình phòng thủ, lúc này là giao thời giữa hai mùa Xuân Hạ, sau khi các quân đoàn trở về địa phương của mình hãy cố gắng hết sức để trợ giúp cho dân chúng gặp thiên tai xây dựng lại nhà cửa, khôi phục sản xuất.

Các Tổng đốc nhất tề ôm quyền đáp:

- Chúng thần tuân chỉ!

Dứt lời, các Tổng đốc vái chào thật sâu Thu Vũ Đường và Thu Dã, sau đó xoay người lục tục rời khỏi.

Rất nhanh, mấy chục vạn đại quân đế quốc Minh Nguyệt bắt đầu triển khai hành động, bốn đại quân đoàn Dự Châu, U Châu, Sóc Châu, Tinh Châu chia nhau rời khỏi. Thu Vũ Đường cũng suất lĩnh hai đại quân đoàn cận vệ, cấm vệ rời khỏi cảng Phong Lâm, chuẩn bị trở lại đồn điền Trung Châu. Lúc này quốc lực của đế quốc Minh Nguyệt đã cạn kiệt, hai đại quân đoàn này không thể trông cậy vào để quốc chu cấp nữa, chỉ còn cách tay làm hàm nhai.

Trên đường trở về đế đô, một bóng đen đột nhiên xuất hiện trong xe ngựa của Thu Vũ Đường như một bóng ma.

Đối với sự xuất hiện của bóng đen kia, Thu Vũ Đường và Thu Dã cùng hai thị nữ tâm phúc Thu Ưc Nhu, Thu Hàm Vận lại không hề tỏ vẻ giật mình. Hiển nhiên bóng đen này là người quen của bọn họ, trên thực tế, bóng đen này chính là Thống lĩnh Ảnh Vệ đại danh鼎鼎鼎鼎 trong Nguyệt vương phủ- U Dạ.

U Dạ chẳng những là Thống lĩnh của đội Ảnh Tử vệ sĩ trong Nguyệt vương phủ, mà còn là người đứng đầu hệ thống đặc vụ bên trong Nguyệt vương phủ.

Thông qua chiến sự loạn Thất vương, Thu Vũ Đường thành lập hệ thống đặc vụ trực thuộc chính nàng, hệ thống đặc vụ được huấn luyện kỹ lưỡng này gần như trải rộng khắp hang cùng ngõ hẻm của đế quốc Minh Nguyệt. Bất quá cuộc chiến tranh bảo vệ đất nước vừa mới kết thúc này đã tạo nên đả kích nặng nề với hệ thống đặc vụ của Thu Vũ Đường, đặc biệt là hệ thống đặc vụ ở Thanh Châu gần như bị tiêu diệt toàn quân.

U Dạ khom gối quỳ xuống thi lễ, giọng âm u:

- U Dạ tham kiến Nguyệt vương điện hạ, Thái tử điện hạ!

Thu Vũ Đường khoát tay, giọng trong trẻo:

- Lập tức sưu tập tất cả tin tức của Tề vương Thu Trường Lâm và Tổng đốc Lạc Tông Vân trong nửa năm gần đây, càng tỉ mỉ càng tốt, cho dù là những việc nhỏ nhất nhất trong sinh hoạt cũng tuyệt đối không được bỏ qua. Mặt khác, giám thị nghiêm mật động tĩnh của Yến gia ở Sóc Châu, đặc biệt chú ý xem bọn họ có âm thầm qua lại với đế quốc Tinh Hà hay không!

- Dạ!

U Dạ đáp lời, lĩnh mệnh mà đi.

Thái tử Thu Dã bên cạnh thần sắc khẽ động, hỏi với vẻ hoang mang:

- Hoàng cô mẫu, người không phải nói rằng thất bại của quân đoàn Dự Châu không quan hệ với Lạc Tông Vân hay sao?

- Ôi...

Thu Vũ Đường nhẹ than dài, tỏ vẻ trù miến vuốt đầu Thu Dã, ôn nhu nói:

- Dã nhi ngươi hãy còn nhỏ, có những chuyện sau này lớn lên dần dần ngươi sẽ hiểu. Ví dụ như hôm nay, cho dù trong lòng ngươi nhận định rằng sự thất bại của quân đoàn Dự Châu là vô cùng khả nghi, nhưng cũng không thể chất vấn Lạc Tông Vân trước mặt mọi người như vậy, chuyện này cũng chỉ có thể âm thầm điều tra mà thôi.

Thu Dã lại hỏi:

- Như vậy Hoàng cô mẫu cũng cho rằng sự thất bại của quân đoàn Dự Châu cũng có nguyên nhân bên trong hay sao?

- Tối thiểu cũng không đơn giản như vậy!

Thu Vũ Đường nhẹ nhàng nói:

- Cho dù quân đoàn Mãnh Hổ dũng mãnh thiện chiến tới mức nào thì khi chạy tới Thương Tâm lĩnh cũng đã trở thành một cánh quân mệt mỏi. Nói sao đi nữa thì quân đoàn Dự Châu cũng là một cánh quân chính quy được huấn luyện nghiêm chỉnh, lại là hơn bảy vạn trọng trang bộ binh được trang bị tinh nhuệ. Vậy vì sao chỉ trong vòng không tới hai giờ lại bị đánh cho tan tác như thế?

Thu Dã nói:

- Dĩ nhiên đúng là nghĩ như vậy, cho nên khi này muốn hỏi Lạc Tông Vân cho ra lẽ!

Thu Vũ Đường đáp:

- Nếu thật sự Lạc Tông Vân có vấn đề, hẳn sẽ nói rõ ràng cho người biết rằng hẳn bị trúng kế hay bị người lợi dụng sao? Dĩ nhiên này, lần này phụ hoàng người rất khó trở về đế quốc chấp chính, không bao lâu nữa người sẽ trở thành bậc đế vương trong thiên hạ, thống trị cả đế quốc, nhưng chuyện mà người cần phải học hỏi lại còn rất nhiều....

- Hoàng cô mẫu!

Thu Dã đột nhiên nắm chặt nắm tay nhỏ nhắn, giọng vô cùng kiên quyết:

- Sau này Dĩ nhiên nhất định không ham chơi, nhất định đọc sách thật nhiều cho thành thực thuật trị quốc và thuật dùng người. Nói tóm lại là Dĩ nhiên sẽ không làm cho ngài và phụ hoàng thất vọng, Dĩ nhiên nhất định sẽ trở thành vị hoàng đế vĩ đại nhất của đế quốc từ trước tới nay!

Đôi mắt đẹp mê hồn của Thu Vũ Đường bỗng nhiên ngập đầy nước mắt, nàng khẽ nức nở:

- Hoàng cô mẫu tin rằng Dĩ nhiên nhất định có thể làm được, nhất định!

Tại thành Hà Nguyên.

Rốt cục Mông Diễn đã trở lại nơi khởi điểm của cuộc Tây chinh cách đây bốn tháng, chỉ có điều hơn năm mươi vạn đại quân dưới trướng giờ đây chỉ còn lại hơn hai vạn tàn binh bại tướng. Ba đại quân đoàn Tây Bắc, Tây Nam, Bắc Phương đã bị tiêu diệt toàn quân, quân đoàn cận vệ cũng chỉ còn lại sư đoàn số Năm của Lục Thừa Vũ mà thôi.

Mông Diễn cảm thấy vô cùng bất hạnh, chẳng những lần Tây chinh này thất bại, mà còn bại vô cùng thảm hại. Nhưng trong bất hạnh cũng có điều may mắn, bởi vì sau khi đại hồng thủy rút đi thì trời nắng gắt liên tục, vùng đại bình nguyên Thanh Châu vốn đầy bùn lầy đã trở nên khô ráo rất nhanh. Lúc này đám tàn binh bại tướng của Mông Diễn mới có thể đi qua vùng đại bình nguyên Thanh Châu mà chạy về thành Hà Nguyên.

Có thể còn mạng trở về xem như là vạn hạnh trong bất hạnh, không phải vậy sao?

Lúc này Mông Diễn vẫn còn không biết quân đoàn Mãnh Hổ của Mạnh Hổ đã lật tung cả đế quốc Minh Nguyệt, càng không biết quân đoàn Mãnh Hổ trước sau hai lần đã công hãm Tây Kinh, lại còn bắt được hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt làm tù binh. Thậm chí chỉ thiếu một chút nữa thôi, quân đoàn Mãnh Hổ đã có thể hội hợp với đại quân chủ lực của Mông Diễn hẳn tại Hổ Khiếu quan.

Nếu như Thu Vũ Đường không hạ lệnh đào Đại Nguyệt hồ, chuyện này có lẽ đã trở thành sự thật.

Nếu quả thật là như vậy, thế cục bây giờ sẽ trở nên khác hẳn, đế quốc Minh Nguyệt bị diệt vong sẽ trở thành sự thật, e rằng Mông Diễn hẳn đã dẫn theo đại quân thẳng tới Tây Kinh, chứ không phải đang ngồi trong thành Hà Nguyên nhỏ bé này một cách đáng thương như vậy, lại còn đang lo lắng sau khi về nước không biết phải làm thế nào để giao phó với Hoàng thúc đây...

Bất quá, Sử Di Viễn lại biết được chuyện quân đoàn Mãnh Hổ công hãm Tây Kinh, bao gồm cả chuyện Thu Phong Kính bị bắt làm tù binh. Bởi vì trước khi cơn hồng thủy tràn ngập cả Thanh Châu, y đã được tin này, bất quá sau đó hệ thống tình báo của Sử Di Viễn cũng bị đại hồng thủy phá hủy, cho nên bây giờ ngay cả Sử Di Viễn cũng không biết tình hình gần đây của quân đoàn Mãnh Hổ.

Mông Diễn và đám tàn binh bại tướng vẫn còn đang kinh hồn bạt vía tạm dừng ở thành Hà Nguyên, đang chuẩn bị tiếp tục chạy trốn thì đột nhiên nhận được một tin tức kinh người. Viện quân gồm có quân đoàn Đông Bộ và hai sư đoàn số Một, số Ba của quân đoàn cấm vệ đã vượt qua khỏi pháo đài Hà Tây, hiện tại chỉ còn cách thành Hà Nguyên không đến trăm dặm.

Mông Diễn, Phác Tấn Chi và Lục Thừa Vũ nghe vậy tâm thần đại định, thở phào một hơi thật dài.

Sử Di Viễn ngấm ngấm kinh hãi, vội vàng nháy mắt ra hiệu liên tục với Mông Diễn. Mặc dù trong lòng Mông Diễn hoang mang không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn đuổi bọn Phác Tấn Chi ra khỏi hành dinh, sau đó hỏi:

- Di Viễn tiên sinh, vừa rồi người cuồng quít nháy mắt với bản vương, có phải có việc gì gấp cần thương lượng với bản vương hay không?

Sử Di Viễn vội vã gật đầu:

- Ty chức có một việc lớn bằng trời lại rất gấp cần thương nghị với điện hạ.

- Việc lớn bằng trời lại rất gấp?

Mông Diễn khê biến sắc:

- Tiên sinh đừng gấp, từ từ nói xem sao!

Sử Di Viễn nói:

- Điện hạ ngài có nghĩ tới chuyện này không, nếu cứ như vậy trở về đế đô, sẽ ăn nói như thế nào với dân chúng ở đế đô, sẽ ăn nói như thế nào với tất cả quan viên trong triều? Còn có Đại vương tử, Tam vương tử và Tứ vương tử, bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện để cho ngài leo lên ngôi báu hay sao?

- Ôi...

Mông Diễn than dài, lắc đầu buồn bã:

- Lần Tây chinh này kết cục thành ra như vậy, hơn năm mươi vạn đại quân tinh nhuệ bây giờ chỉ còn lại hơn hai vạn, ta hối hận đã không nghe theo lời Hoàng thúc, bây giờ còn mặt mũi nào nhắc tới ngôi báu nữa!? Có thể nói rằng hiện tại bản vương đã không còn hùng tâm tráng chí, có lẽ chỉ lấy cuộc sống nhàn nhả làm vui mà thôi...

- Cái gì?!

Sử Di Viễn nghe vậy lộ vẻ kinh hãi:

- Cuộc chiến Tây chinh còn chưa có kết luận, sao điện hạ lại sớm thất vọng như vậy?

- Còn chưa có kết luận?

Mông Diễn chớp chớp mắt, nhất thời không kịp có phản ứng gì:

- Lời này của tiên sinh là có ý gì vậy?

Sử Di Viễn hít sâu một hơi, giọng ngưng trọng:

- Nếu như người suất lĩnh đại quân trung lộ bị thảm bại tại thành Khúc A chính là Mạnh Hổ, mà điện hạ ngài lại suất lĩnh quân đoàn cận vệ vượt qua Thanh Châu, Tịnh Châu, xuống Vân Châu, sau đó thẳng tới Trung Châu, bốn ba ngàn dặm đường trường một phen tập kích đế đô thành Tây Kinh của đế quốc Minh Nguyệt đắc thủ, lại bắt được hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt làm tù binh. Sau đó vì cục diện khó khăn đại quân trung lộ của Mạnh Hổ bị tiêu diệt toàn quân, điện hạ mới suất lĩnh quân đoàn cận vệ phản kích từ trong tuyệt địa, sau khi trải qua lớn nhỏ hơn trăm trận chiến, cuối cùng đột phá thành công vòng vây trăm vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt chặn giết, suất lĩnh hơn hai vạn tinh binh cuối cùng của quân đoàn cận vệ thắng lợi trở về thành Hà Nguyên...

- Chờ một chút, tiên sinh chờ một chút!

Mông Diễn nghe đã có chút ngây ngốc, vội vàng cắt tiếng cắt lời Sử Di Viễn, sau đó lại hỏi:

- Tiên sinh người đang kể chuyện cổ tích cho bản vương nghe phải không? Không cảm thấy quá hoang đường sao?

191. Chương 197: Đổi Trắng Thay Đen

Sử Di Viễn liếc nhìn Mông Diễn thật sâu, thấp giọng nói:

- Có lẽ không đến vài ngày nữa, những lời này của ty chức sẽ biến thành sự thật, tuy nhiên liên tục chiến đấu ở các chiến trường, bốn ba ngàn dặm tập kích Tây Kinh không phải là quân đoàn cận vệ của điện hạ, mà là quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ!

- Người có ý gì?

Mông Diễn bỗng nhiên biến sắc, nghiêm nghị nói:

- Người nói thật sao?

Về mặt Sử Di Viễn tỏ ra ngưng trọng, gật gật đầu:

- Đúng vậy, chuyện cho tới nước này ty chức cũng không thể giấu được điện hạ nữa!

Nói xong, Sử Di Viễn liền đem tất cả mọi chuyện từ đầu chí cuối mà hắn biết kể lại cho Mông Diễn. Sau khi Mông Diễn nghe xong quả thực không thể tin được vào lỗ tai mình, gấp giọng hỏi:

- Di Viễn tiên sinh, này này này, chuyện này là thật vậy sao? Quân đoàn Tây Bộ thật sự công hãm Tây Kinh sao? Mạnh Hổ thật sự bắt được hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt sao?

Sử Di Viễn đáp với giọng khẳng định:

- Vô cùng chính xác!

Mông Diễn biến sắc liên hồi, rốt cục cũng từ trong kinh hoàng thật lớn mà hồi phục lại tinh thần, nghiêm nghị hỏi:

- Di Viễn tiên sinh, việc này căn bản là tiểu vương không biết, người làm sao biết được? Hơn nữa chuyện lớn như vậy, vì sao người không bẩm báo sớm cho tiểu vương, mà giấu diếm đến bây giờ mới nói? Rốt cục người có dã tâm gì?

Hỏi đến câu này, sắc mặt của Mông Diễn trở nên vô cùng khó coi, xem ra hắn đã bắt đầu hoài nghi Sử Di Viễn.

Vốn Sử Di Viễn là quân sư tâm phúc của hắn, lại biết được nhiều chuyện như vậy, mà Mông Diễn hắn thân là quan chỉ huy cao cấp nhất của đại quân Tây chinh lại chẳng hay biết gì! Chuyện này rõ ràng là không bình thường chút nào, có phải đây có nghĩa là Sử Di Viễn và đế quốc Minh Nguyệt có âm thầm qua lại tin tức hay không? Hết thấy những chuyện này không khỏi làm cho Mông Diễn sinh lòng nghi ngờ.

Tuy nhiên nghe xong câu hỏi sau cùng của Mông Diễn, Sử Di Viễn cũng cảm thấy yên lòng. Bởi vì Mông Diễn đã đem sự nghi ngờ nói thẳng ra, cho thấy vấn đề không lớn lắm, bằng ngược lại Mông Diễn một câu cũng không hỏi, vậy vấn đề sẽ vô cùng nghiêm trọng, có nghĩa là Mông Diễn đã hoàn toàn không còn tin tưởng Sử Di Viễn!

Nhìn ánh mắt có hơi giận dữ của Mông Diễn, Sử Di Viễn vẫn tỏ vẻ ung dung:

- Sau khi tấn công Hồ Khiếu quan thất bại, bản thân điện hạ cũng vì trọng thương mà hôn mê mười ngày. Khi đại quân rút lui khỏi Hồ Khiếu quan, thám báo của quân ta vừa khéo bắt được một tên đưa tin của đế quốc Minh Nguyệt, cho nên ty chức mới biết được chuyện quân đoàn Tây Bộ công hãm Tây Kinh, hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt bị bắt làm tù binh.

- Hoá ra là như vậy!

Mông Diễn gật gật đầu, lại hỏi tiếp với giọng bất mãn:

- Vậy tại sao người không lập tức bẩm báo sau khi tiểu vương tỉnh lại, mà vẫn tiếp tục giấu diếm cho đến bây giờ?

- Ôi...

Sử Di Viễn bỗng nhiên than nhẹ một tiếng:

- Ty chức làm như vậy cũng là vì có chuyện bất đắc dĩ!

- Chuyện bất đắc dĩ?

Mông Diễn cau mày:

- Người nói vậy có nghĩa gì?

Sử Di Viễn nghiêm nghị:

- Ty chức thân là thầy kiêm quân sư tâm phúc của điện hạ, tự nhiên muốn thay điện hạ lo lắng cho tương lai. Lần Tây chinh này thất bại, tình cảnh của điện hạ vô cùng nguy ngập, mà chuyện này cũng là cơ hội duy nhất để điện hạ có thể cứu vãn cục diện. Chỉ cần làm được, tội trạng làm cho chiến lược Thanh Châu thất bại sẽ do Mạnh Hổ gánh vác, mà điện hạ sẽ trở thành vị anh hùng được vạn người kính ngưỡng!

Mông Diễn thất thanh kêu lên:

- Anh hùng vạn người kính ngưỡng?

Sử Di Viễn lại nói:

- Nguyên nhân chính là sự tình vô cùng trọng đại, ty chức mới tự tiện giấu kín tin tức này, thậm chí ngay cả đội thám báo bắt được tên đưa tin cùng tên ấy đều bị xử tử bí mật. Mặt khác, ty chức không bẩm báo sớm với điện hạ cũng là vì lo lắng điện hạ thiếu kiên nhẫn, lỡ miệng tiết lộ trước mặt bọn Phác Tấn Chi, Lục Thừa Vũ mà thôi.

Mông Diễn đã hiểu được đại khái ý của Sử Di Viễn, giọng ngưng trọng:

- Ý của tiên sinh là muốn bảo ta cướp lấy chiến tích của Mạnh Hổ hay sao?

Sử Di Viễn nói:

- Đúng, đem trách nhiệm đại quân trung lộ bị tiêu diệt đổ lên đầu Mạnh Hổ, nói hắn là phản tặc ngấm ngầm câu kết với đế quốc Minh Nguyệt bán đứng ích lợi của đế quốc, lại nghĩ cách đoạt Thu Phong Kính trong tay của quân đoàn Tây Bộ. Lúc ấy điện hạ chẳng những có thể tránh được tội đại quân trung lộ bị diệt, còn có thể nhanh chóng biến thành anh hùng của đế quốc công hãm thành Tây Kinh, bắt Thu Phong Kính làm tù binh!

Mông Diễn cau mày:

- E rằng không phải dễ dàng như vậy, dù sao người biết được sự thật quá nhiều!

Sử Di Viễn cười lạnh, hỏi ngược lại Mông Diễn:

- Điện hạ thử nói xem những ai là người biết được sự thật?

Mông Diễn đáp không cần suy nghĩ:

- Không nói tới số tướng sĩ của đế quốc đã tử trận, đó là hơn hai vạn tướng sĩ của đế quốc may mắn còn sống sót ai cũng biết tiểu vương không có suất lĩnh bọn họ chiến đấu liên tục trên các chiến trường, công hãm Tây Kinh! Sau khi bọn chúng trở về đế quốc vạch trần sự thật, tiểu vương chẳng phải trở thành trò cười cho thiên hạ hay sao?

- Vậy thì tìm cách cho bọn chúng chết đi!

Sử Di Viễn lạnh lùng:

- Người chết không thể tiết lộ được chân tướng!

- Người nói cái gì?

Mông Diễn đột nhiên biến sắc:

- Xử tử hơn hai vạn tướng sĩ của đế quốc may mắn còn sống sót sao?
- Đúng vậy, bí mật xử tử tất cả bọn chúng!

Sử Di Viễn vẫn lạnh lùng:

- Bao gồm cả Phác Tấn Chi, Lục Thừa Vũ, xử tử hết cả, người biết được chân tướng của việc này càng ít càng tốt!

Mông Diễn cau mày:

- Số tướng sĩ may mắn còn sống sót của đế quốc tiểu vương có thể xử tử, nhưng người của đế quốc Minh Nguyệt cũng biết sự thực thì sao?

Sử Di Viễn ung dung nói:

- Lời nói của địch làm sao có thể tin được? Cho dù có những tin đồn bất lợi về điện hạ lan truyền đến đế quốc, đó cũng chỉ là lời đồn mà thôi, dân chúng của đế quốc và các quan viên quý tộc hẳn sẽ không bị lời đồn này mê hoặc. Cho dù sau này còn có tướng sĩ của đế quốc may mắn sống sót trở về âm thầm nói ra chân tướng, lúc ấy chúng ta phải loan truyền rằng, bọn chúng chính là đồng đảng của bọn theo địch phản quốc, điện hạ có thể ra lệnh bắt bọn họ đem đi xử quyết!
- Chuyện này...

Mông Diễn nghe vậy không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, kế hoạch của Sử Di Viễn mặc dù nghe qua có vẻ viển vông, nhưng cân nhắc thật kỹ cũng không phải là không có khả năng thực hiện thành công. Mấu chốt bên trong chính là ngăn chặn chân tướng của sự việc bị tiết lộ từ trong nội bộ, cho nên cần phải xử quyết toàn bộ tướng sĩ may mắn còn sống sót của quân đoàn cận vệ, về phần người của đế quốc Minh Nguyệt cũng biết chân tướng thì không cần quan tâm.

Thấy Mông Diễn dường như có vẻ động tâm, Sử Di Viễn không khỏi nhếch mép cười lạnh.

Trên thực tế, sự việc không hề đơn giản như Mông Diễn nghĩ, Sử Di Viễn còn nghĩ sâu xa hơn Mông Diễn nhiều!

Chuyện quân đoàn Mạnh Hổ công hãm Tây Kinh và bắt hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt làm tù binh có ảnh hưởng vô cùng rộng lớn, nếu như Mông Diễn muốn chiếm lấy phần công lao này thì vô cùng khó khăn, cho dù giấu diếm nhất thời cũng không lừa được cả đời! Bởi vì những nhân vật cao cấp của đế quốc Quang Huy không phải ai cũng ngu ngốc, bọn họ có rất nhiều đường thu thập tin tức, bọn họ không thể nào chỉ nghe lời nói từ một phía của Mông Diễn được!

Nhưng tất cả những chuyện này cũng không cần lo lắng, bởi vì Sử Di Viễn không cần phải giấu diếm cả đời, hắn chỉ cần giấu diếm nhất thời mà thôi!

Chỉ cần phần lớn tướng sĩ của đế quốc tham dự Tây chinh phải câm miệng, Sử Di Viễn nắm chắc có thể mê hoặc dư luận bên trong đế quốc, còn đế quốc Minh Nguyệt không có khả năng ra mặt vạch trần lời nói dối của Sử Di Viễn, dù sao chuyện này cũng không có gì là tốt đẹp. Về phần quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ có cá lọt lưới thì sao? Bọn cá lọt lưới này có thể phát ra được thanh âm gì chứ, không có gì đáng để quan tâm, bởi vì sau khi Mông Diễn đăng quang ngôi báu, e rằng tàn binh của quân đoàn Tây Bộ đã trở thành ‘quân phản loạn’ từ trước đó!

Sau đó cho dù rốt cục Yến vương Mông Khác biết được chân tướng thì đã sao, chẳng lẽ hắn còn có thể bắt Mông Diễn trả lại ngôi báu hay sao? Khoan hãy nói Mông Khác có quyết tâm làm chuyện này hay không, cho dù Mông Khác có quyết tâm lập tân vương đi nữa, Sử Di Viễn cũng sẽ tuyệt đối không để cho Mông Khác như nguyện, chỉ cần Mông Diễn vừa đăng cơ, Mông Khác chính là đối tượng mà Sử Di Viễn phải gạt bỏ đầu tiên!

Về phần thân dân trăm họ, ai dám nói những lời bất lợi cho vị tân hoàng đế? Ai dám phao tin, người ấy chính là quân phản loạn!

Cho nên hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là nghĩ tất cả mọi cách làm cho chuyện ‘Mông Diễn cầm quân công hãm Tây Kinh, bắt Thu Phong Kính làm tù binh’ trở thành sự thực.

Trong đó có hai vấn đề mấu chốt cần phải xử lý cho thật tốt, thứ nhất là tuyệt đối không để cho tàn binh Tây chinh tiếp xúc quá nhiều với viện quân của đế quốc sắp đuổi tới thành Hà Nguyên, để tránh sự thực bị tiết lộ từ trong nội bộ. Thứ hai nghĩ cách đối phó với quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ, cướp lấy thành quả thắng lợi trong tay quân đoàn Tây Bộ.

Đương nhiên cũng phải nói thêm một chút, nếu như quân đoàn Tây Bộ bị đại quân của đế quốc Minh Nguyệt chặn đường bao vây tiêu diệt toàn quân, vậy không cần phải nói nhiều lời, mộng đẹp của Sử Di Viễn và Mông Diễn lập tức tiêu tan thành mây khói. Nhưng Sử Di Viễn cho rằng khả năng này vô cùng nhỏ bé, không biết vì sao, bây giờ Sử Di Viễn vô cùng tin tưởng vào năng lực của Mạnh Hổ.

Sau một hồi trầm tư, Mông Diễn lại hỏi Sử Di Viễn:

- Thế nhưng cụ thể nên bắt đầu việc này từ đâu? Hơn nữa rốt cục hiện tại quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ đang ở chỗ nào chúng ta cũng không biết rõ...?

Sử Di Viễn nói:

- Điện hạ, chuyện này cứ giao cho tỳ chức lo liệu!

Sông Thông Thiên, trên vịnh Bà La.

Khi đội thuyền chiến của quân đoàn Mạnh Hổ tiến tới vịnh Bà La thuộc lãnh thổ Thanh Châu, rốt cục đã chạm mặt với quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đống. Quân đoàn Mạnh Hổ diến lại tuồng cũ, bắt phụ nữ và trẻ em của đế quốc Minh Nguyệt lên trên boong thuyền để làm lá chắn ngăn cản tên lửa của quân đoàn Thủy sư. Bởi vì sợ bắn lầm dân chúng, quân đoàn Thủy sư bắt buộc không dám dùng tên lửa tấn công, bị buộc phải áp mạn mà đánh tiếp cận.

Không ngoài dự liệu của Thu Vũ Đường, trong cuộc chiến xáp lá cà áp mạn, quân đoàn Thủy sư của Tư Đồ Duệ thiệt thòi rất lớn, chẳng những không thể cướp được chiến thuyền của quân đoàn Mạnh Hổ, thậm chí còn bị quân đoàn Mạnh Hổ phản kích lại, cướp đi hai chiến thuyền!

Thấy thế cục bất lợi, Tiêu Thành Đống chỉ còn nước xuất ra chiêu cuối-âm thầm cho người lặn xuống đục thuyền!

Phả nói rằng, quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đống quả thật là giao long dưới nước, ai nấy thủy tính rất giỏi, chỉ cần đục thủng đáy chiến thuyền của quân đoàn Mạnh Hổ, bắt buộc bọn họ phải nhảy xuống sông. Khi ấy cánh Hổ Lang Chi Sư trên đất bằng này lập tức trở thành binh tôm tướng cá, đến lúc ấy các tướng sĩ của quân đoàn Thủy sư muốn vo tròn bóp méo họ thế nào cũng được!

Tiêu Thành Đống vừa ra lệnh, mấy trăm danh thủ tinh nhuệ tay cầm búa đục lập tức nhanh như sóc nhảy ùm xuống dòng sông Thông Thiên đục ngẫu. Sau đó cả bọn trôi lên mặt nước hít một hơi thật sâu, lại lặn thẳng xuống đáy sông, hướng về đội chiến thuyền của quân đoàn Mạnh Hổ cách đó không xa âm thầm lặn tới...

Hạp cốc Hà Tây.

Quân đoàn Đông Bộ của Lý Vũ và hai sư đoàn số Một, số Ba của quân đoàn cấm vệ chỉ còn cách thành Hà Nguyên về phía Tây hơn tám mươi dặm. Mắt thấy trời đã gần tối, Lý Vũ liền thương lượng với hai sư đoàn trưởng Hắc Mâu và Trường Phong của quân đoàn cấm vệ, quyết định hạ trại nghỉ ngơi ngay tại chỗ, chờ đến sáng mai sẽ tiếp tục hành quân tới thành Hà Nguyên hội hợp với đại quân Tây chinh.

Trên thực tế, cho đến lúc này, bọn Lý Vũ, Hắc Mâu và Trường Phong còn chưa biết đại quân Tây chinh của Mông Diễn đã thất bại.

Còn đại hồng thủy của Đại Nguyệt hồ quét qua gần như toàn bộ vùng đại bình nguyên Thanh Châu, ngoài Mông Diễn, Sử Di Viễn, Phác Tấn Chi cùng với hơn hai vạn tàn binh của sư đoàn số Năm quân đoàn cận

vệ, mười mấy vạn đại quân trung lộ còn lại và quân đoàn Bắc Phương của Trọng Sơn đã toàn bộ làm mồi cho cá. Trong đó gồm có Tổng đốc Bắc Phương Trọng Sơn, bọn Hàn Phong, Đồ Vu, Vu Long Vân, Đằng Thanh Vân.

Sau khi hồng thuỷ tràn xuống, hơn hai vạn tàn binh của Mông Diễn đã đoạn tuyệt mọi liên hệ với thế giới bên ngoài, cho đến ngày hôm qua chạy trốn trở về thành Hà Nguyên, bọn chúng không hề liên hệ với bên ngoài. Cho nên đến bây giờ, toàn bộ đế quốc Quang Huy không có một người nào biết được chuyện đại quân Tây chinh của Mông Diễn đã thất bại thảm hại.

Tuy nhiên, bọn Lý Vũ, Hắc Mâu và Trường Phong vẫn mơ hồ cảm thấy dường như đại quân Tây chinh thất bại.

Việc này dễ dàng xác minh bằng nghi vấn phản biện, nếu như đại quân Tây chinh chiến thắng huy hoàng, e rằng lúc này tin chiến thắng đã báo về liên tục. Thế nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, đại quân Tây chinh không hề có một chút tin tức báo về, đây chỉ có thể chứng tỏ rằng, đại quân Tây chinh đã xảy ra chuyện, thậm chí có thể đã bị tiêu diệt toàn quân!

Đêm khuya vắng lặng, Lý Vũ phái người mời hai tên sư đoàn trưởng Hắc Mâu và Trường Phong tới đại tướng trung quân nghị sự.

Lúc Hắc Mâu và Trường Phong tiến vào trong trướng mới phát hiện, trong trướng ngoại trừ Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ còn có hai người thanh niên, trong đó một thanh niên có bảy phần giống như Lý Vũ, tự nhiên là đứa con trai độc nhất của Lý Vũ là Lý Cử. Thanh niên còn lại chính là nhân tài mới vừa xuất hiện trong quân, hoả thiêu mười vạn thiết kỵ của đế quốc Tinh Hà trong Hồ Lô cốc-Nhạc Mông.

Từ sau khi hoả thiêu Hồ Lô cốc, thanh danh của Nhạc Mông trở nên vang dội ở đế quốc Quang Huy, bởi vì Nhạc Mông tốt nghiệp chính thống từ học viện quân sự Hoàng gia, cho nên ảnh hưởng trong quân thậm chí đã đuổi gần kịp Mạnh Hổ. Cha con Lý Vũ, Lý Cử càng coi trọng Nhạc Mông hơn, phàm là có hội nghị quân sự trọng đại đều đương nhiên mời Nhạc Mông tới dự.

Thấy Hắc Mâu và Trường Phong đã tới, Nhạc Mông tay phải ôm quyền, khê khom người hành lễ.

Lý Vũ nhẹ nhàng gật đầu với Hắc Mâu và Trường Phong, đưa tay ra hiệu:

- Hai vị tướng quân, mời ngồi!

Chờ Hắc Mâu và Trường Phong ngồi xuống xong, Lý Vũ mới cất lời, giọng vô cùng ngưng trọng:

- Tướng quân Hắc Mâu, tướng quân Trường Phong, bản Tổng đốc vừa mới nhận được tin khoái mã hồi báo, trong thành Hà Nguyên phía trước dường như có một cánh quân đang đóng. Tuy nhiên chuyện kỳ quái là đối phương lại cấm thám báo quân ta tới gần, hơn nữa đối với tín hiệu mà quân thám báo của ta phát ra xin tiếp xúc đều không có phản ứng trả lời. Bản Tổng đốc cảm thấy việc này có vẻ không tầm thường, cho nên muốn nghe một chút ý kiến của hai vị tướng quân!

Hắc Mâu nghiêng đầu trao đổi bằng mắt với Trường Phong ngồi cạnh, trầm giọng hỏi:

- Tổng đốc đại nhân có xác định chắc chắn rằng đóng trong thành Hà Nguyên là quân đội của đế quốc hay không?

- Chuyện này thì...

Lý Vũ nhíu mày:

- Quả thật không dám xác định.

Trường Phong nghiêm nghị nói:

- Tổng đốc đại nhân, nếu việc này có vẻ khả nghi, ty chức cho rằng quân ta không nên tùy tiện tiến binh, để tránh rơi vào bẫy của quân đế quốc Minh Nguyệt. Phải biết rằng trong quân của đế quốc Minh Nguyệt từ trước tới nay danh tướng không thiếu, cho dù là Tư Đồ Duệ hay Thu Vũ Đường đều quý kẻ đa đoan, quả thật rất khó đối phó!

Hắc Mâu cũng nói:

- Đúng vậy, đại quân Tây chinh mất đi tin tức đã một thời gian dài, trận này rốt cục đang ở trong tình trạng như thế nào cũng không ai biết rõ, ty chúc nghĩ chung quy vẫn nên cẩn thận một chút là hơn!

- Báo...

Hắc Mâu vừa dứt lời, chợt có người hầu vào trưởng bẩm báo:

- Tổng đốc đại nhân, bên ngoài trưởng có người tự xưng là quân sư dưới trướng Nhị điện hạ, muốn gặp mặt Tổng đốc đại nhân!

- Ủa?

Lý Vũ nghe vậy hơi biến sắc, hỏi lại:

- Quân sư dưới trướng Nhị điện hạ sao?

Bốn người Hắc Mâu, Trường Phong, Lý Cử, Nhạc Mông nghe vậy ai nấy đều biến sắc, vừa mới nói đại quân Tây chinh của Mông Diễn còn không có tin tức, không ngờ quân sư dưới trướng Mông Diễn đã tìm tới cửa, chẳng lẽ có tin tức gì của đại quân Tây chinh?

- Mời vào!

Lý Vũ không hề do dự bật người đứng dậy:

- Lập tức mời hán vào đây!

Tên người hầu đáp lời, lĩnh mệnh mà đi, chỉ trong thoáng chốc liền dẫn một người mặc áo đen vào trong trướng, ánh mắt năm người Lý Vũ thoáng chốc đổ dồn vào người áo đen kia. Người áo đen đưa tay cởi chiếc mũ trùm đầu, chậm rãi ngẩng đầu mỉm cười nói với Lý Vũ:

- Lý Tổng đốc, nửa năm không gặp, không biết còn nhớ lão phu chăng?

-Ồ....

Lý Vũ không khỏi thất thanh kêu lên:

- Di Viễn tiên sinh?!

Bốn người Hắc Mâu, Trường Phong, Lý Cử, Nhạc Mông tuy rằng không quen mặt Sử Di Viễn lắm, nhưng lúc này nhìn thật kỹ cũng đã nhận ra quả thật là Sử Di Viễn, ai nấy không khỏi biến sắc. Cả bọn thầm nghĩ quân sư tâm phúc của Nhị điện hạ đã xuất hiện nơi đây, nhưng kết quả của cuộc Tây chinh vẫn giữ kín như bưng, chuyện này dường như chỉ có một giải thích duy nhất, đó chính là đã bại, hơn nữa còn bại vô cùng thảm hại!

Lý Vũ hít một hơi thật sâu, gấp giọng hỏi:

- Di Viễn tiên sinh, vì sao đêm khuya như vậy lại đến nơi đây? Điện hạ đâu rồi? Đại quân Tây chinh của điện hạ đang ở đâu? Còn tình hình cuộc chiến Tây chinh ra sao rồi? Rốt cục quân ta thất bại hay thắng lợi? Vì sao cho đến bây giờ vẫn không có tin tức xác thực truyền về...?

-Ồi...

Sử Di Viễn khoát tay thở dài, ngăn dòng câu hỏi như suối chảy của Lý Vũ, sao đó cất giọng nặng nề:

- Một lời khó mà nói hết...

- Người đâu!

Lý Vũ vội vàng ra hiệu:

- Mau lấy ghế cho Di Viễn tiên sinh, Lý Cử, người lập tức xuống nhà bếp bảo người nấu nước pha cho Di Viễn tiên sinh một bình trà sâm!

- Dạ!

Lý Cử ôm quyền đáp lời, lĩnh mệnh mà đi.

Tên người hầu mang ra một cái ghế dựa, Lý Vũ đưa tay ra hiệu mời Sử Di Viễn ngồi.

Sử Di Viễn lại thở dài, hạ giọng nói:

- Lý Tổng đốc, các vị tướng quân, việc này phải bắt đầu kể lại từ lúc chia quân ở thành Hà Nguyên, chắc Lý Tổng đốc cũng có thể biết được binh lực của đại quân Tây chinh ở thành Hà Nguyên đã bố trí như thế nào phải không?

- Đã biết!

Lý Vũ gật đầu:

- Nhị điện hạ dẫn theo đại quân trung lộ gồm có ba đại quân đoàn cận vệ, Tây Bắc, Tây Nam vượt qua thành Khúc A công Hồ Khiếu quan, quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ đi theo đường phía Bắc, quân đoàn Bắc Phương của Trọng Sơn đi theo đường phía Nam. Tuy nhiên vì lo lắng cho quân đoàn Tây Bộ có quá nhiều tân binh, hơn nữa một mình phải đối mặt với bốn đại quân đoàn Tịnh Châu, Vân Châu, Định Châu, Sóc Châu của đế quốc Minh Nguyệt, nên Trọng Sơn điều ra sư đoàn số Bốn kỵ binh trong quân đoàn Bắc Phương của hãn giao cho Mạnh Hổ, có phải là như vậy không?

Sử Di Viễn khoát tay:

- Không phải, đó chỉ là bề ngoài mà thôi, đây là lão phu hiến kế, cuối cùng điện hạ tiếp thu kế nghi binh, vì muốn đạt hiệu quả xuất kỳ bất ý lừa quân đế quốc Minh Nguyệt, lão phu cố gắng khuyên điện hạ không đem kế hoạch chia quân chân chính báo lại cho Binh bộ và Yên vương, cho nên Lý Tổng đốc cũng không biết được tình hình thực tế!

- Ủa?

Lý Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Nói như vậy tình hình chia quân thực tế ở thành Hà Nguyên cũng không phải đúng như tin tình báo sao?

- đương nhiên là không phải!

Sử Di Viễn nghiêm nghị nói:

- Tình hình chân thật là, đại quân trung lộ tấn công Hồ Khiếu quan bao gồm ba đại quân đoàn Tây Bộ, Tây Bắc, Tây Nam, quan chỉ huy cao nhất là Mạnh Hổ, Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu là quan chỉ huy thứ hai và thứ ba, quân đoàn Bắc Phương của Trọng Sơn đi về đường phía Nam, còn quân đoàn cận vệ của điện hạ đi về đường phía Bắc. Bởi vì điện hạ lo lắng Mạnh Hổ cầm quân đơn độc, cho nên hạ lệnh cho lão phu ở lại trong quân Mạnh Hổ, trên danh nghĩa là phụ tá tham mưu trưởng, nhưng thực tế là để âm thầm giám sát Mạnh Hổ.

- Ủa?

Lý Vũ kinh ngạc:

- Hoá ra là như vậy, sau đó thì sao?

- Sau đó thì... ôi...

Sử Di Viễn thở dài lần thứ ba, lắc lắc đầu:

- Sau đó, Mạnh Hổ dẫn đại quân trung lộ kéo qua cả Thanh Châu tiến tới Hồ Khiếu quan, giằng co với quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ tại Hồ Khiếu quan. Dựa theo kế hoạch tác chiến của điện hạ, quân đoàn cận vệ đi qua bốn châu Thanh, Tịnh, Vân, Trung của đế quốc Minh Nguyệt, bốn ba ngàn dặm đường trường, bọc vòng về mặt sau của Hồ Khiếu quan, sau đó hai mặt giáp công công chiếm Hồ Khiếu quan, lúc ấy mới hợp binh với đại quân trung lộ của Mạnh Hổ cùng một chỗ, thẳng tới Tây Kinh!

- Chuyện này...

Hắc Mâu nghe vậy không khỏi kêu lên thất thanh:

- Chuyện này làm sao được? Tiên sinh, Nhị điện hạ phải suất lĩnh quân đoàn cận vệ chạy qua bốn châu, bốn ba ngàn dặm đường dài bọc vòng đến phía sau Hồ Khiếu quan, nếu đứng trên góc độ quân sự mà nói là hoàn toàn không thể nào làm được! Dù sao đây cũng là cả một quân đoàn mười vạn đại quân chứ không phải một cánh quân nhỏ chỉ có năm ba trăm người!

- Ai nói không có khả năng?!

Sử Di Viễn đột ngột đứng bật dậy, sắc mặt đại biến:

- Sự thật lại ngược hẳn với suy nghĩ của người, quân đoàn cận vệ của điện hạ chẳng những hoàn thành hành động vô cùng vĩ đại là hành quân ngàn dặm trải qua bốn châu của đế quốc Minh Nguyệt, còn thừa cơ công hãm thành Tây Kinh để đô của đế quốc Minh Nguyệt, thậm chí còn bắt được hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt làm tù binh!

- A!?

- Cái gì?!

- Còn bắt được hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt sao?!

Sử Di Viễn vừa dứt lời, bốn người Lý Vũ, Hắc Mâu, Trường Phong và Nhạc Mông không khỏi kinh hãi biến sắc, vì tin này quả thật làm cho người nghe phải giật mình chấn động, khiếp sợ đến mức khó có thể tin! Công hãm để đô của nước địch lại còn bắt giữ được hoàng đế của nước địch, chuyện này chưa từng xảy ra trong lịch sử chiến tranh của hai đế quốc Quang Huy và Minh Nguyệt!

Lý Vũ hít sâu một hơi dài, giọng ngưng trọng:

- Tiên sinh, chuyện này có thật không?

- Vô cùng chắc chắn!

Sử Di Viễn nghiêm nghị:

- Lão phu lấy nhân cách mình ra bảo đảm, lại lấy cả danh nghĩa Thánh nữ Quang Minh mà tuyên thệ!

- Vậy sau đó thì sao?

Hắc Mâu vội hỏi:

- Vì sao không chiếm được Hồ Khiếu quan? Cánh quân đường Bắc của điện hạ có hội hợp với đại quân trung lộ của Mạnh Hồ tại Hồ Khiếu quan hay không?

- Ôi...

Sử Di Viễn thở dài lần thứ tư, giọng vô cùng áo não:

- Đáng tiếc là khi điện hạ suất lĩnh quân đoàn cận vệ bọc đến phía sau Hồ Khiếu quan, Mạnh Hồ lại đột nhiên hạ lệnh toàn quân rút lui về phía sau, chính là rút lui về cố thủ thành Khúc A thủ phủ Thanh Châu. Lão phu khuyên can vài lần, chẳng những không thể ngăn cản hắn mà còn suýt nữa bị hắn làm hại!

- Cái gì?!

Hắc Mâu nghe vậy siết chặt nắm đấm, lớn tiếng quát:

- Tên khốn kiếp Mạnh Hồ này lại hạ lệnh rút quân sao?

Trường Phong cũng đứng bật dậy, giọng hết sức khẩn trương:

- Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu đâu? Bọn họ thân là Tổng đốc một phương, chẳng lẽ để mặc cho Mạnh Hồ làm bậy hay sao?

- Đừng nói nữa...

Sử Di Viễn thở dài buồn bã:

- Trong đại quân Tây chinh, Mạnh Hồ là quan chỉ huy thứ ba gần ngang với điện hạ và Tổng đốc Trọng Sơn, Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu chỉ có thể nghe theo sự điều động của hắn. Hơn nữa từ sau khi hai đại

quân đoàn Tây Bắc, Tây Nam hợp binh cùng quân đoàn Tây Bộ, không biết Mạnh Hổ đã dùng thủ đoạn gì khiến cho Trịnh Trọng Quang và Nhạc Ngu nhất nhất nghe theo Mạnh Hổ hẳn!

- Thật là vô lý!

Lý Vũ tức giận tới cực điểm, vỗ bàn đánh rầm:

- Mạnh Hổ đột nhiên lui binh, chiến lược hai mặt giáp công của điện hạ há chẳng thất bại sao?

- Nào chỉ có như vậy mà thôi...

Sử Di Viễn nói:

- Ngay khi Mạnh Hổ dẫn đại quân trung lộ rút lui về tới thành Khúc A, đế quốc Minh Nguyệt đột nhiên đào Đại Nguyệt hồ, hồng thủy tràn ra bao phủ cả vùng đại bình nguyên Thanh Châu. Đáng thương cho ba mươi mấy vạn tướng sĩ của ba đại quân đoàn Tây Bộ, Tây Bắc, Tây Nam, toàn bộ đều thành binh tôm tướng cá! Nếu như không phải lão phu mạng lớn, chỉ sợ đã trở thành oan hồn nơi đáy nước từ lâu!

- A!?

- Cái gì?

- Chuyện này...

Bọn Lý Vũ, Hắc Mâu, Trường Phong nghe vậy không khỏi sợ hãi đến ngẩn người.

Hắc Mâu lại siết chặt nắm đấm kêu lên răng rắc, khuôn mặt đen như than đã toát ra sát khí đằng đằng, hung hãn nói:

- Như vậy xem ra rõ ràng tên khốn kiếp Mạnh Hổ này sớm đã phản bội đế quốc, hắn đột nhiên lui binh chính là để phối hợp với đại quân của đế quốc Minh Nguyệt tiêu diệt đại quân trung lộ!

- Ôi...

Sử Di Viễn thở dài lần thứ năm, lắc đầu:

- Tuy nhiên vẫn là do lão phu phạm sai lầm...

Lý Vũ hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén sự kinh ngạc trong lòng, ngưng giọng hỏi:

- Tiên sinh nói như vậy là sao?

Sử Di Viễn vô cùng áy náy:

- Lúc Mạnh Hổ hạ lệnh lui binh, sau khi lão phu khuyên can vài lần không có kết quả, lão phu liền âm thầm phái người truyền tin cho Tổng đốc Trọng Sơn ở đường Nam phối hợp tác chiến, kết quả...

Lý Vũ gấp giọng hỏi:

- Kết quả thế nào?

Sử Di Viễn buồn bã nói:

- Kết quả Tổng đốc Trọng Sơn sau khi nghe tin vội vã dẫn quân đoàn Bắc Phương đuổi trở về, nhưng quân đoàn Bắc Phương chưa kịp đuổi tới thành Khúc A, đế quốc Minh Nguyệt đã mở Đại Nguyệt hồ, cơn hồng thủy tràn ra chẳng những bao phủ cả ba đại quân đoàn Tây Bộ, Tây Bắc, Tây Nam, ngay cả quân đoàn Bắc Phương cũng không thoát khỏi!

- Sao?

Hắc Mâu nghe vậy lập tức nhảy dựng lên, run giọng găm nhẹ:

- Quân đoàn Bắc Phương của Tổng đốc Trọng Sơn cũng bị nước cuốn? Nói như vậy, chẳng phải là quân đoàn cận vệ của điện hạ trở nên đơn độc, một mình ở sâu trong lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt, đối mặt với mấy chục, thậm chí là cả trăm vạn đại quân của đế quốc Minh Nguyệt chặn đường, chuyện này...

Lý Vũ cũng hỏi gấp:

- Tiên sinh, có tin tức gì mới nhất của điện hạ và quân đoàn cận vệ hay không?

- Vẫn không có...

Sử Di Viễn lắc đầu ừ ừ:

- Lão phu chỉ nhận được tin tức duy nhất một lần đó của điện hạ, chỉ biết rằng quân đoàn cận vệ đã công hãm Tây Kinh, bắt hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt làm tù binh, hơn nữa sau đó đang bọc vòng về phía sau Hồ Khiếu quan. Sau khi Mạnh Hồ hạ lệnh lui quân, cơ hồng thuỷ đã bao phủ cả vùng đại bình nguyên Thanh Châu, tất cả nguồn tin tình báo các nơi của lão phu đều bị cắt đứt, từ đó về sau cũng mất đi liên lạc với điện hạ.

- Nguy rồi!

Lý Vũ nóng nảy than:

- Nói như vậy tình cảnh hiện tại của điện hạ và quân đoàn cận vệ không tốt chút nào!

- Tiên sinh!

Nhạc Mông bên cạnh im lặng này giờ bỗng nhiên lên tiếng hỏi:

- Không biết cánh quân đóng trong thành Hà Nguyên là chuyện gì vậy?

Sử Di Viễn khẽ giật mình, không nhịn được khẽ liếc Nhạc Mông một cái, đáp:

- Đó là tàn binh đội cận vệ của Mạnh Hồ, sau khi hồng thuỷ bao phủ thành Khúc A vào ban đêm, đội cận vệ của Mạnh Hồ cũng không đóng quân trong thành, mà lên lút chạy lên Tam Thanh sơn ở phía Nam thành, cho nên mới tránh được kiếp nạn này. Bây giờ xem ra rõ ràng là Mạnh Hồ đã biết kế hoạch nước lụt của đế quốc Minh Nguyệt từ trước.

- Vậy còn chờ gì nữa?

Hắc Mâu đã tức giận đến nổi trợn mắt, lớn tiếng hét:

- Loạn thần tặc tử như vậy ai cũng có quyền tru diệt, Lý Tổng đốc, Trường Phong huynh, chúng ta suốt đêm dẫn quân bao vây thành Hà Nguyên, sau đó bắt sống thẳng lối Mạnh Hồ kia lăng trì từng miếng thịt của hắn, để an ủi hơn bốn mươi vạn oan hồn của tướng sĩ bốn đại quân đoàn Tây Bộ, Tây Bắc, Tây Nam, Bắc Phương.

- Không được!

Sử Di Viễn vội xua tay:

- Tướng quân Hắc Mâu, đây chỉ là phỏng đoán của lão phu, dù sao cũng không có chứng cứ xác thực cho thấy Mạnh Hồ cấu kết cùng đế quốc Minh Nguyệt. Hơn nữa Mạnh Hồ được Yên vương bổ nhiệm làm quan chỉ huy thứ ba của đại quân Tây chinh, nói về chức vụ và quân hàm, chỉ có điện hạ hoặc Tổng đốc Trọng Sơn mới có đủ tư cách bắt tội hắn, nhưng bây giờ Tổng đốc Trọng Sơn đã ngộ hại, chỉ có chờ điện hạ trở về mới có thể bắt hắn mà thôi!

Hắc Mâu hừ một tiếng, cả giận nói:

- Vậy chúng ta bỏ qua hay sao?

Sử Di Viễn hạ giọng nói:

- Ý của lão phu là, hiện tại không thể hành động thiếu suy nghĩ được, để tránh đập cỏ động rắn làm cho Mạnh Hồ cảnh giác. Tên Mạnh Hồ này kiệt ngạo bất tuân, nếu chúng ta ép bức làm cho hắn trở nên nóng nảy, không khéo hắn sẽ bắt giữ điện hạ! Nếu quả thật là như vậy hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, nếu như Yên vương trách cứ, tất cả chúng ta không ai có thể gánh nổi trách nhiệm này đâu!

Hắc Mâu cả giận:

- Di Viễn tiên sinh, vậy theo người chúng ta nên làm gì bây giờ? Chúng ta không ép hắn, ngược lại Mạnh Hồ hắn ép chúng ta! Tóm lại không thể cứ như vậy mà để cho hắn yên ổn trở về hành tỉnh Tây Bộ, nếu

như tên khốn này quả thật có lòng làm phản, trở về hành tỉnh Tây Bộ sẽ khởi binh tạo phản, hậu quả há chẳng phải là nghiêm trọng hơn sao?

- Đương nhiên không thể để cho Mạnh Hổ quay về Tây Lăng như vậy được!

Sử Di Viễn ngừng một chút, đột nhiên hạ giọng nói:

- Hơn nữa nếu như lão phu đoán không sai, trong thời gian ngắn Mạnh Hổ sẽ không trở về hành tỉnh Tây Bộ!

- Ủa?

Lý Vũ ngừng giọng hỏi:

- Có phải tiên sinh phát hiện được manh mối gì không?

Sử Di Viễn gật gật đầu, hạ giọng:

- Không giấu gì Lý Tổng đốc cùng các vị tướng quân, thật ra lão phu giám sát đám tàn quân này của Mạnh Hổ đã hơn mười ngày. Trong vòng mười mấy ngày qua, đám tàn quân này của Mạnh Hổ vẫn đóng ở thành Hà Nguyên, không hề có ý định vượt qua hạp cốc Hà Tây trở về hành tỉnh Tây Bộ.

Lý Vũ ngạc nhiên:

- Tàn quân của Mạnh Hổ đã đồn trú ở thành Hà Nguyên hơn mười ngày sao? Hắn muốn làm gì đây?

Sử Di Viễn hít sâu một hơi, ngừng giọng nói:

- Lão phu có một phỏng đoán vô cùng lớn mật, không biết Lý Tổng đốc và các vị tướng quân có chịu nghe hay không?

Phải nói rằng Sử Di Viễn là thầy kiêm quân sư tâm phúc của Mông Diễn, nổi tiếng trong toàn đế quốc là bậc trí giả thanh danh hiển hách, bọn Lý Vũ đương nhiên là muốn nghe xem phỏng đoán của hắn ra sao, lập tức vòng tay nói:

- Xin tiên sinh cứ nói!

Sử Di Viễn liền nói:

- Nếu như lão phu đoán không sai, Mạnh Hổ ở lại thành Hà Nguyên là muốn đợi một người!

- Đợi người?

Hắc Mâu không nhịn được vội hỏi:

- Hắn đợi ai vậy?

- Hắn đang đợi Nhị điện hạ!

Sử Di Viễn nói với vẻ nghiêm trọng:

- Có khả năng điện hạ và quân đoàn cận vệ đã đột phá vòng vây của đại quân đế quốc Minh Nguyệt, vì bất đắc dĩ đế quốc Minh Nguyệt đành phải xin Mạnh Hổ giúp đỡ, cho nên Mạnh Hổ mới dừng chân tại thành Hà Nguyên lâu như vậy. Còn một nguyên nhân nữa là vì tù binh trong tay Nhị điện hạ và quân đoàn cận vệ cũng chính là hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt-Thu Phong Kính!

- ...Đạo lý thật ra vô cùng đơn giản, nếu như Mạnh Hổ đã âm thầm cấu kết với đế quốc Minh Nguyệt, như vậy đương nhiên hắn cũng sẽ âm thầm trợ giúp đế quốc Minh Nguyệt đoạt lại Thu Phong Kính. Mà Nhị điện hạ không biết rằng Mạnh Hổ đã âm thầm cấu kết với đế quốc Minh Nguyệt, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng rất có thể bị Mạnh Hổ thừa cơ đoạt lại!

192. Chương 198: Yến Vương Thân Chính

- Ba vị tướng quân, chúng ta có thể tin được những lời của Di Viễn tiên sinh vừa nói hay không?

- Có gì mà không thể tin chứ?

Hắc Mâu cau mặt nhú mày, tỏ ra tức giận:

- Di Viễn tiên sinh là thầy của điện hạ, lại là học giả nổi danh của đế đô, chẳng lẽ Lý Tổng đốc cho rằng hắn đã nói dối hay sao?

- Không phải!

Lý Vũ kêu lên một tiếng, xua tay phản đối:

- Không phải là bản Tổng đốc có ý này, bản Tổng đốc chỉ là cảm thấy việc này quá mức tưởng tượng, quả thật làm cho người ta khó có thể tin được, cho nên mới hỏi câu khi này.

Trường Phong bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng:

- Hắc Mâu, người đừng vội kết luận, thật ra ta cảm thấy sự hoài nghi của Lý Tổng đốc cũng không phải là không có đạo lý. Tuy rằng Di Viễn tiên sinh là thầy của Nhị điện hạ, cũng là học giả danh vọng nổi trội ở đế đô, nhưng câu chuyện của hắn hôm nay có nhiều chỗ rất khả nghi, trong đó rất cực có bao nhiêu sự thật, rất đáng để chúng ta cân nhắc!

- Trường Phong người có ý gì?

Hắc Mâu trợn trừng đôi mắt, lớn tiếng hỏi:

- Người cho rằng Di Viễn tiên sinh nói dối sao?

Trường Phong khoát tay, vẻ vô cùng nghiêm nghị:

- Ta cũng không muốn hoài nghi Di Viễn tiên sinh, nhưng câu chuyện hắn kể tối nay quan hệ vô cùng rộng lớn, nhất là chuyện Mạnh Hổ âm thầm cấu kết với quân đế quốc Minh Nguyệt, trước khi không có chứng cứ xác thực, ta cho rằng tuyệt đối không thể hoài nghi một viên quan chỉ huy cao cấp đang cầm quân bên ngoài!

Ánh mắt Lý Vũ nhìn sang Nhạc Mông đang không tỏ thái độ gì, hỏi:

- Nhạc Mông, ý của người thế nào?

Hắc Mâu và Trường Phong liền đưa mắt nhìn Nhạc Mông. Hắc Mâu và Trường Phong là hai mãnh tướng thanh danh hiển hách của quân đoàn cấm vệ, có danh xưng là Hắc Bạch Vô Thường, dưới ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm của hai người, rất ít người có thể giữ được vẻ ung dung trấn định. Thế nhưng Nhạc Mông vẫn thản nhiên như thường, bình tĩnh chấp tay thi lễ với Lý Vũ, lời lẽ rất đúng mực:

- Ty chức tuổi trẻ kiến thức nông cạn, chuyện mà Di Viễn tiên sinh vừa kể tối nay là chuyện lớn, ty chức tuyệt đối không dám bình luận bừa bãi, xin Tổng đốc đại nhân và hai vị tướng quân thứ lỗi!

Hắc Mâu vốn tính tình thẳng thắn nghe vậy lập tức cau đôi mày rậm, nhẹ nhàng chế giễu một câu:

- Thăng lỗi này thật là lấu cá!

Thật ra Hắc Mâu đã trách lầm Nhạc Mông, không phải là Nhạc Mông cố tình tránh né, hắn chỉ là không muốn dây dưa với chuyện chính trị mà thôi. Bởi vì tính tình của Nhạc Mông vốn không màng danh lợi, từ trước tới nay, hắn chỉ muốn làm một quân nhân thuần túy, hoặc là một vị thống soái quân sự thuần túy, mà không phải như chính khách chuyên môn đấu trí với nhau, cho nên hắn không muốn phát biểu ý kiến gì về chuyện này.

Trong lòng Lý Vũ cũng không khỏi không oán trách, thầm nghĩ tên Nhạc Mông này quả thật không hổ là con riêng của Yến vương, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã có phong thái hành sự của Yến vương, bất quá cũng không dám nói ra ngoài miệng, lại chuyển sang nói với Hắc Mâu và Trường Phong:

- Hai vị tướng quân, bất kể lời của Di Viễn tiên sinh tối nay là thật hay giả, chúng ta phải làm thế nào đây?

Trường Phong và Hắc Mâu trao đổi với nhau một cái nhìn vô cùng mờ ám, đồng thời ôm quyền nói:

- Bọn ty chức chỉ biết theo lệnh Tổng đốc, sai đâu đánh đó mà thôi!

Chuyện này quan hệ vô cùng trọng đại, đương nhiên Lý Vũ cũng không dám gánh vác một mình, lại nhìn về phía Nhạc Mông cất giọng ôn hoà:

- Nhạc Mông, bản Tổng đốc biết ngươi có mưu trí hơn người, từ trận ngươi hoả thiêu Hồ Lô cốc là có thể nhìn ra, ngươi có thể nói cho bản Tổng đốc nghe một chút rằng chúng ta có nên tin tưởng Sử Di Viễn hay không? Nếu không tin thì giải thích như thế nào với hân đây?

Nhạc Mông lạnh nhạt nói:

- Tổng đốc đại nhân quá khen, về câu chuyện mà Di Viễn tiên sinh đã kể, ty chức thật sự không biết nói gì!

Về mặt Lý Vũ trở nên sùng sùng, thầm nghĩ cho dù ngươi là con tư sinh của Yến vương, nhưng bây giờ ngươi chỉ là một liên đội trưởng thuộc hạ của Lý Vũ ta mà thôi, lại dám làm mất mặt ta như vậy! Đang lúc Lý Vũ đang muốn phát tác cơn giận dữ, Nhị đệ của hắn là Lý Xuân phụ trách tuần doanh tiến vội vào đại tướng, ghé vào tai Lý Vũ khẽ thì thầm vài câu.

- Cái gì?!

Lý Vũ nghe xong lập tức thay đổi sắc mặt, gấp giọng nói:

- Mau, mau triệu tập tất cả các tướng lĩnh từ liên đội trưởng trở lên theo bản Tổng đốc ra ngoài cửa doanh nghênh đón...

- Không cần!

Lý Vũ vừa dứt lời, một thanh âm nam nhân trầm thấp bỗng nhiên từ ngoài tướng vang lên, chợt có người vén màn tướng sang một bên, hai tên hán tử cường tráng lách mình tiến vào, sau đó chia làm hai bên đứng bảo vệ tại cửa lều. Ngay sau khi hai tên hán tử vừa vào, phía sau lại có một trung niên vóc người hùng tráng, thân khoác áo bào màu vàng sáng nhưng vì lắm nhiều bụi đất nên nhìn dưới ánh đèn có vẻ hơi ảm đạm. Thấy người trung niên thân khoác hoàng bào, Lý Vũ, Hắc Mâu, Trường Phong và Nhạc Mông đều quỳ sụp xuống đất, giọng cung kính:

- Chúng thần tham kiến Vương gia!

Vương gia?!

Không sai, người ấy chính là Vương gia của đế quốc Quang Huy tiếng tăm lừng lẫy, Nhiếp chính Vương gia Mông Khác!

Trên thực tế, sau khi quân đoàn Mãnh Hổ công hãm Tây Kinh lần thứ nhất không lâu, chỉ khoảng chừng nửa tháng, Mông Khác cũng đã biết được tin tức kinh người này. Tuy nhiên xét thấy nguồn gốc phát ra tin này vô cùng khả nghi, cho nên Mông Khác cũng không dám tin tưởng một cách khinh suất, lại càng không dám công bố ra ngoài, chỉ cho Tể tướng của đế quốc là Tào Mặc và Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên biết chuyện này. Vì sao nói nguồn gốc phát ra tin tức là khả nghi? Vì rằng tin này là do mật thám của đế quốc Quang Huy ẩn núp ở Tây Kinh truyền về! Trên thực tế, trước khi đế quốc Quang Huy tổ chức Tây chinh, Thu Vũ Đường đã dùng thủ đoạn lời đình mà thanh trừ gián điệp của các quốc gia ẩn náu trong các thành lớn của đế quốc Minh Nguyệt. Vì vậy cho nên hệ thống tình báo của đế quốc Quang Huy tại Tây Kinh, thậm chí là trong cả đế quốc Minh Nguyệt gần như bị nhổ tận gốc. Cho nên 'công trạng vĩ đại' quân đoàn Mãnh Hổ bốn ba chiến đấu trên cả ngàn dặm đường trường, trước sau hai lần công hãm Tây Kinh Mông Khác không thể nào xác minh qua hệ thống tình báo của đế quốc Quang Huy. Ở Tây Kinh đã không còn mật thám của đế quốc Quang Huy, như vậy ai đã truyền tin tức kinh người này tới tay Mông Khác?

Tuy Mông Khác không thể biết hết rõ ràng, nhưng cũng có thể xác định được phần nào, đó là tin tức này tuyệt đối đến từ trong lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt, hay nói cách khác, e rằng trong đế quốc Quang Huy có nội gian ẩn náu, chính nội gian đem tin tức kinh người này chủ động tiết lộ cho Mông Khác. Đương nhiên việc này còn có một khả năng, chính là tin này chỉ là đối phương cố tình tung hoả mù mà thôi, cho nên Mông Khác không dám khinh thường, sau khi thương nghị khẩn cấp với Tào Mặc và Diệp Hạo Thiên đã quyết định, giao đề đô lại cho Tể tướng của đế quốc Tào Mặc toạ trấn, Mông Khác và Diệp Hạo Thiên

gấp rút dẫn theo sư đoàn số Sáu của quân đoàn cấm vệ mặc giáp nhẹ nhanh chóng hành quân, gấp rút tiếp viện Thanh Châu.

Mông Khác cho rằng bất kể tin này là thật hay giả, hắn cũng phải đi Thanh Châu thị sát thể cục tiền tuyến một phen, tất nhiên Mông Khác đã một thời gian dài không nhận được tin tức về đại quân Tây chinh. Trên thực tế, sau khi Thu Vũ Đường mở Đại Nguyệt hồ cho hồng thủy ngập Thanh Châu, đại quân Tây chinh của Mông Diễn đã bị cắt đứt tất cả mối liên hệ với đế quốc Quang Huy. Sau một tháng hành quân gấp rút, rốt cục Mông Khác đã suất lĩnh sư đoàn số Sáu bắt kịp đại quân của Lý Vũ, lúc ấy tin tức quân đoàn Mãnh Hổ chiến đấu liên tục ở các chiến trường Trung Châu và đại quân của Mông Diễn tấn công Hồ Khiếu quan chịu nhục, lui về thành Khúc A sau đó bị đại hồng thủy cuốn trôi hoàn toàn đã bị phong tỏa. Dưới tình hình hoàn toàn không biết tin tức gì, Mông Khác mới phái quân đoàn Đông Bộ của Lý Vũ và hai sư đoàn số Một, số Ba của quân đoàn cấm vệ gấp rút chạy trước tiếp viện Thanh Châu, sau đó tự mình mới suất lĩnh sư đoàn số Sáu chậm rãi chạy tới Thanh Châu. Trong thời gian đó thật ra rất nhiều chuyện đã diễn ra, gồm cả chuyện quân đoàn Mãnh Hổ cướp lấy chiến thuyền ở đại trại Thủy sư cảng Phong Lâm, lên chiến thuyền đột phá vòng vây, hơn hai vạn tàn binh của Mông Diễn chạy về tới thành Hà Nguyên, lúc này Mông Khác cũng vừa suất lĩnh sư đoàn số Sáu chạy tới hạp cốc Hà Tây.

Thành Hà Nguyên, hành dinh của Mông Diễn.

Mông Diễn ngắm bầu trời đêm qua cửa sổ mà than ngán thở dài, Lục Thừa Vũ và Phác Tấn Chi cùng nhau đi tới, vừa bước vào cửa, Phác Tấn Chi vội hỏi:

- Điện hạ, vừa rồi ty chức nghe nói Sử Di Viễn đã hạ lệnh đóng chặt bốn cửa thành, nghiêm cấm không cho bất cứ người nào ra vào, hắn muốn làm gì vậy, hắn muốn làm gì vậy?

- Người kêu than chuyện gì?!

Mông Diễn hừ lạnh một tiếng, cau mày quát:

- Đây là ý của bản vương!

- A!?

Phác Tấn Chi nghe vậy ngạc nhiên:

- Điện hạ ngài vì sao lại hạ lệnh đóng chặt bốn cửa thành?

- Đúng vậy!

Lục Thừa Vũ cũng hỏi với vẻ hoang mang:

- Viện quân của đế quốc đã tới phía Tây thành Hà Nguyên không đầy tám mươi dặm, vì sao điện hạ không chủ động phái người liên lạc cùng bọn họ? Bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là nghênh đón viện quân bổ sung lực lượng phòng thủ thành Hà Nguyên, như vậy bất kể sau này phản công Thanh Châu hay là cố thủ ở biên giới thành Hà Nguyên, quân ta đều ở vào thế bất bại.

- Các người biết gì mà nói!?

Về mặt Mông Diễn càng khẩn trương, quát tháo với vẻ đầy tức giận:

- Bản vương làm như vậy là có dụng ý riêng, bản vương cảnh cáo các người, nhanh chóng đóng chặt bốn cửa thành Hà Nguyên, nếu ai dám chống lại quân lệnh tự tiện tiếp xúc với người ngoài, lúc đó đừng trách bản vương trở mặt, hừ!

- Dạ!

- Dạ!

Tuy rằng trong lòng Phác Tấn Chi và Lục Thừa Vũ vô cùng khó hiểu, nhưng Mông Diễn đã ra lệnh như vậy bọn họ cũng không dám nói gì thêm, hai người coi như là tâm phúc của Mông Diễn, luôn luôn tín nhiệm Mông Diễn vô điều kiện. Thế nhưng đáng tiếc là lúc này bọn họ hoàn toàn không biết rằng Mông Diễn và Sử Di Viễn đã chuẩn bị sẵn đứng bọn họ.

Vịnh Bà La trên sông Thông Thiên.

Quân đoàn thủy sư của đế quốc Minh Nguyệt vẫn đang chiến đấu kịch liệt với quân đoàn Mạnh Hổ, mất thấy đám thủy quân của đế quốc Minh Nguyệt tay cầm búa đục lao xuống sông, thần kinh Mạnh Hổ lập tức trở nên khẩn trương hẳn lên. Quân đoàn Mạnh Hổ trên đất bằng đúng là mãnh hổ, nhưng thủy quân của người ta chính là giao long trong nước, nếu quả thật để cho đám thủy quân kia đục chìm tất cả chiến thuyền, quân đoàn Mạnh Hổ rất có thể sẽ bị tiêu diệt toàn quân.

- Báo Tử!

Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại lớn tiếng quát:

- Báo Tử đâu rồi?

Thân hình cường tráng của Sơn Báo nhanh chóng đi tới sau lưng Mạnh Hổ, đồng dạng đáp:

- Tướng quân, có ty chức!

- Mau!

Mạnh Hổ đưa tay chỉ hơn trăm chiến thuyền trên sông phía sau lưng:

- Truyền lệnh các thuyền, lập tức cho cung tiễn thủ tập trung lên boong, phong toả nghiêm mật mặt nước bốn phía xung quanh chiến thuyền, một khi phát hiện thủy quân trời đầu lên lấy hơi lập tức bắn tên, sau đó tập trung đội trường mâu sẵn sàng. Nếu như thuyền bị đám thủy quân kia đục thủng, đừng vội sửa chữa, trước hãy dùng trường mâu đâm chết bọn thủy quân dưới nước đã, sau đó hãy tìm cách sửa chữa, mau lên!

- Dạ!

Sơn Báo ầm ầm đáp lại, sau đó giật lấy một cây sào trúc dài trong tay một tên binh sĩ cạnh đó, bắt đầu chạy lấy đà trên boong tàu vài chục bước, sau đó nhẹ nhàng cầm sào xuống mặt boong một cái, toàn thân kề cả sào trúc đã bắn vọt lên không. Thân hình Sơn Báo nhẹ nhàng vẽ trên không một vòng đẹp mắt, sau đó vũng vàng rơi trên boong của một chiến thuyền khác gần đó.

- Tướng quân mau nhìn xem!

Trương Hưng Bá bên cạnh đột nhiên chỉ tay xuống mặt sông kêu to:

- Đám thủy quân đang tới!

Mạnh Hổ nghe vậy quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một đám bọt khí đang nổi lên trên mặt nước, dần dần tiến về phía này. Một luồng sát cơ lạnh lẽo toát ra trên mặt Mạnh Hổ, hắn xoay người quát bảo tên cận vệ quân đang đứng gần đó:

- Lấy cung tên lại đây!

Tên cận vệ quân lập tức mang một cánh trường cung bộ binh tới, lại một tên khác mang trọng tiễn phá giáp ra. Mạnh Hổ đưa tay đón lấy cung tên, khẽ quát một tiếng, trong nháy mắt cung đã được giương căng, mũi tên sắc bén nhắm vào trước chỗ đám bọt khí đang sủi lên trên mặt nước một đoạn. Chỉ nghe vút một tiếng, mũi trọng tiễn phá giáp đã rời khỏi dây cung, vẽ một đường thẳng tắp nhanh như tia chớp chui xuống nước, mặt nước lập tức văng lên tung toé vài giọt, sau đó không còn thấy động tĩnh gì nữa.

Ước chừng qua vài giây sau, một đám bọt khí rất lớn đột nhiên bốc lên trên mặt nước, Trương Hưng Bá vốn tinh mắt rất nhanh phát hiện nước sông có lẫn màu đỏ máu, lập tức hưng phấn reo to:

- Trúng rồi, tướng quân bắn trúng rồi, có máu, nước sông loang máu, ha ha!

Trương Hưng Bá vừa dứt lời, một bóng người từ dưới sông đã nổi lên, Mạnh Hổ cùng các tướng sĩ quân đoàn Mạnh Hổ vội vàng tới sát mạn thuyền nhìn kỹ, quả nhiên là một tên thủy quân của đế quốc Minh Nguyệt. Mũi trọng tiễn mà Mạnh Hổ vừa bắn ra đã xuyên thủng ngực hắn, máu tươi đỏ sẫm từ miệng vết thương trên ngực đang trào ra không ngừng, rất nhanh đã nhuộm đỏ nước sông chung quanh đó. Không ngờ tên thủy quân này còn chưa tắt thở, tứ chi vẫn còn đang co giật không ngừng.

- Tướng quân, vẫn còn rất nhiều thủy quân của đế quốc Minh Nguyệt đang kéo tới!

Trương Hưng Bá đột nhiên kêu to, Mạnh Hổ vội quay đầu nhìn lại, không khỏi kinh hãi trong lòng, chỉ thấy từng đám bọt nước nho nhỏ không ngừng sủi lên trên mặt sông, hơn nữa những đám bọt nước kia đang nhanh chóng di chuyển về hướng chiến thuyền mà Mạnh Hổ đang đứng. Hiển nhiên có rất nhiều thủy quân của đế quốc Minh Nguyệt đang ở dưới nước nhanh chóng tiếp cận chiến thuyền của Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ lập tức quát to:

- Các huynh đệ, giương cung lắp tên nhắm bắn cho thật chuẩn!

Mạnh Hổ lại giương cung lắp tên, nhắm vào một đám bọt khí đang di chuyển tới gần, gần giọng quát:

- Chú ý tiết kiệm tên, đừng bắn bừa bãi loạn xạ, nhớ kỹ đừng nhắm vào ngay vị trí đám bọt khí sủi lên, mà phải nhắm ở trước đám bọt khí đó chừng hai, ba bước, tất cả nghe rõ chưa?

- Đã rõ!

Đám cung tiễn thủ chen chúc bên mạn thuyền ầm ầm đáp lại, cả bọn ai nấy đều đã giương căng dây cung.

- Bắn tên!

Mạnh Hổ nhẹ buông tay, một mũi trọng tiễn lại bay vút ra, đồng thời quát to:

- Bắn chết con bà nó!

Đám cung tiễn thủ vốn đã giương cung sẵn sàng lập tức buông tay, mấy chục mũi trọng tiễn phá giáp như đàn châu chấu bay xuống mặt sông. Chỉ lát sau, những đám bọt khí lớn từ dưới sông cuộn cuộn sủi lên không ngừng, có nghĩa là có rất nhiều tên thủy quân không may bị tên bắn trúng. Đám thủy quân bị trúng tên này một khi bị buộc phải nổi lên mặt nước hẳn phải chết không sai, đám cung tiễn thủ của quân đoàn Mạnh Hổ trên chiến thuyền tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay. Nhưng số thủy quân trúng tên vẫn chỉ là số ít, phần lớn những tên thủy quân khác vẫn thuận lợi lặn được tới đáy chiến thuyền của quân đoàn Mạnh Hổ. Đám thủy quân của đế quốc Minh Nguyệt này rất giỏi thủy công, đục thuyền lại càng giỏi, chỉ trong chốc lát, đã có mấy chiến thuyền bị bọn chúng đục thủng đáy.

193. Chương 199: Kết Thúc Tây Chinh Thế Nào Đây?

- Tướng quân, khoang thuyền có mấy chỗ đang bị thủy quân của địch đục rất gấp, trong đó có hai chỗ đã bị đục thủng, hiện tại nước sông chảy vào khá nhiều, tướng quân Chiến Ứng mời ngài tới xem qua!

- Nhanh lên!

Mạnh Hổ đưa cung tên trong tay cho tên cận vệ quân bên cạnh, lớn tiếng quát:

- Các huynh đệ nhắm bắn nhanh lên nào!

Lập tức có một tên cận vệ quân nhận lấy trường cung trong tay Mạnh Hổ, bọn cung tiễn thủ còn lại ầm ầm đáp lớn:

- Dạ!

Mạnh Hổ lại vung tay quát to với Trương Hưng Bá và mười mấy tên cận vệ quân gần đó:

- Đi, theo ta xuống khoang thuyền xem sao!

Khi Mạnh Hổ dẫn theo Trương Hưng Bá và mười mấy tên cận vệ quân xuống tới khoang thuyền, khoang thuyền và vách thuyền đã bị thủy quân của địch đục thủng mười mấy chỗ, nước sông đang theo những lỗ thủng kia ào ạt tràn vào, chỉ trong thoáng chốc, nước trong khoang thuyền đã ngập đến mắt cá chân. Chiến Ứng đang chỉ huy binh sĩ liều mạng lấp các lỗ thủng, còn có rất nhiều tướng sĩ đang dùng đủ mọi dụng cụ tát nước ra ngoài. Nhưng theo như tình hình trước mắt, nếu như không tìm cách bịt kín các lỗ thủng, mực

nước trong khoang thuyền ngày càng dâng cao, tốc độ tát nước ra ngoài tuyệt đối không thể nhanh hơn tốc độ nước từ bên ngoài tràn vào.

Càng tệ hơn nữa, đám thủy quân của đế quốc Minh Nguyệt vẫn đang không ngừng đục thuyền, bên này Chiến Ứng vừa mang ván gỗ tới đóng đinh bịt được một lỗ thủng, đằng kia nghe choang choang hai tiếng búa đục vang lên, lại xuất hiện thêm một lỗ thủng mới. Thấy Mạnh Hổ xuống khoang, Chiến Ứng nhảy hai bước vọt tới trước mặt Mạnh Hổ, đưa tay vuốt nước ướt đầm trên mặt, vừa thở dốc vừa nói:

- Tướng quân, tình thế vô cùng nghiêm trọng, đám thủy quân đế quốc Minh Nguyệt này quả thật rất khó đối phó!

- Như vậy không được, lập tức phản kích!

Mạnh Hổ vừa dứt lời lập tức đoạt lấy một cây trường mâu bộ binh trong tay một tên binh sĩ gần đó, nhanh chóng chạy tới một chỗ lỗ thủng, sau đó cầm trường mâu hung hăng đâm mạnh ra phía ngoài lỗ thủng. Phía sau Mạnh Hổ, Trương Hưng Bá và mười mấy tên cận vệ quân cũng đồng thời xúm lại bên cạnh Mạnh Hổ, chỉ trong thoáng chốc, mười mấy cây trường mâu sắc bén từ nhiều góc độ khác nhau đồng thời đâm xuống lỗ thủng. Rất nhanh, nước từ bên ngoài lỗ thủng tràn vào trong khoang đã loang máu đỏ, lúc này Mạnh Hổ mới thu trường mâu lại, ra hiệu bảo Trương Hưng Bá và mười mấy tên cận vệ quân kia cũng thu lại trường mâu, sau đó xoay người quát bảo Chiến Ứng:

- Mau, mau cho người bịt kín lỗ thủng này lại!

Không đợi Chiến Ứng và đám binh sĩ phụ trách bịt lỗ thủng chạy tới, Mạnh Hổ và Trương Hưng Bá cùng mười mấy tên cận vệ quân đã nhanh chóng chuyển hướng về phía một lỗ thủng khác. Lúc này binh sĩ đội trường mâu dưới khoang thuyền cũng đã phục hồi tinh thần, bắt đầu chia ra mười mấy người một tổ tới bên cạnh các chỗ lỗ thủng, bắt đầu ra sức đâm túi bụi.

Trên mặt sông Thông Thiên cách xa đội chiến thuyền của quân đoàn Mạnh Hổ một tầm tên, chính là nơi thả neo của đội chiến thuyền quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đống. Mất thấy mấy trăm tên thủy quân xuống nước đã hai, ba giờ, thế nhưng đội chiến thuyền của quân đoàn Mạnh Hổ đối diện lại không thấy một chiến thuyền nào chìm xuống, lòng Tiêu Thành Đống ngày càng trở nên nặng trĩu. Nếu ngay cả đám thủy quân đục thuyền vẫn không thể đối phó với đội chiến thuyền của quân đoàn Mạnh Hổ, vậy hẳn cũng coi như bó tay không còn cách nào khác. Tiêu Thành Đống còn đang nôn nóng chờ đợi, đột nhiên đã thấy tên đội trưởng thủy quân quay lại.

Hai tên binh sĩ đỡ lấy tên đội trưởng thủy quân đã mệt gần đứt hơi đi tới trước mặt Tiêu Thành Đống. Tiêu Thành Đống lập tức gấp giọng hỏi:

- Các người làm thế nào vậy? Đã lâu như vậy mà không đục chìm được chiến thuyền nào là sao?

- Tướng...tướng quân...

Tên đội trưởng thủy quân vừa thở dốc vừa nói:

- Quân địch vô cùng giảo hoạt, trên boong chúng cho tập trung rất nhiều cung tiễn thủ, các huynh đệ cần bắn là không có cách nào trồi lên mặt nước lấy hơi, vừa trồi lên mặt nước sẽ bị bắn chết ngay tức khắc. Vừa đục được một chỗ lỗ hổng, địch nhân lập tức đâm ra mấy cây trường mâu theo lỗ hổng, rất nhiều huynh đệ không kịp né tránh đều đã bị đâm chết...

Chưa dứt lời, tên đội trưởng thủy quân kia đã ngã đầu sang bên tắt thở mà chết, lúc này Tiêu Thành Đống và các tướng sĩ chung quanh mới phát hiện ra bụng hắn đã bị đâm thủng một lỗ rất lớn, ruột gan theo đó tuôn ra lòng thông, chẳng qua hắn dùng thắt lưng buộc tạm miệng vết thương, sau đó mới dốc hết sức tàn bơi về báo cáo, sau khi đã báo cáo xong tình hình cho Tiêu Thành Đống, lúc này mới trút hơi thở sau cùng.

Tiêu Thành Đống thở dài khẽ phẩy tay ra hiệu cho binh sĩ phía sau đem xác tên đội trưởng thủy quân đi xuống, sau đó vị tướng quân Thủy sư này mới thở dài áo não:

- Hoả công không thành, đánh xấp lá cà giáp mạn nhiều lần thất bại, bây giờ đến đục thuyền cũng không có hiệu quả. Xem ra cho dù có phái thêm nhiều thủy quân đục thuyền nữa cũng không đạt được hiệu quả

gì, có lẽ chúng ta không còn cách nào ngăn được quân đoàn Mãnh Hổ chạy trốn. Trận này có lẽ không còn cách nào đánh tiếp, nếu như miễn cưỡng đánh tiếp, chắc chắn quân đoàn Thủy sư chúng ta sẽ tiêu vong!

- Đúng vậy, tướng quân, chúng ta đã dốc hết sức mình...

- Ngay cả sáu đại quân đoàn chủ lực gần sáu mươi vạn đại quân của đế quốc cũng không thể giữ được quân đoàn Mãnh Hổ, chỉ mình quân đoàn Thủy sư của chúng ta không ngăn được bọn chúng cũng không có gì là mất thể diện!

- Nếu như chúng ta ép quân đoàn Mãnh Hổ quá đáng, bọn chúng hoàn toàn có thể chạy vào vịnh Bà La lên bờ đi đường bộ. Lúc này đại quân chủ lực của sáu đại quân đoàn đều đã trở về địa phương của mình, chúng ta bằng vào cái gì để ngăn bọn chúng đây? Tướng quân, tuy rằng chúng ta rất muốn đoạt lại hoàng đế và Tể tướng của đế quốc, nhưng tình hình như vậy đã không còn cách nào làm được!

Các tướng lĩnh Thủy sư còn lại phụ họa mỗi người một câu, khoe miệng Tiêu Thành Đống bắt đầu giết giết. Tuy rằng quân lệnh của Thu Vũ Đường giao cho hãn cũng không bắt buộc hãn 'bằng bất cứ giá nào cũng phải ngăn chặn cho được quân đoàn Mãnh Hổ', nhưng hãn vẫn cảm thấy uất nghẹn trong lòng. Tiêu Thành Đống vốn rất muốn giải quyết quân đoàn Mãnh Hổ ngay trên sông Thông Thiên, hơn nữa đoạt lại hoàng đế để bệ hạ và đại ca của hãn-Tể tướng đế quốc Tiêu Thành Lương.

Thử nghĩ mà xem, ngay cả sáu đại quân đoàn của đế quốc cũng không thể làm nên chuyện, mà quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đống hãn lại làm được, như vậy từ nay về sau địa vị của quân đoàn Thủy sư trong đế quốc sẽ lên cao như điều gặp gió, thậm chí còn có thể đứng trên cả sáu đại quân đoàn, chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra. Nhưng sự thật vô cùng tàn khốc, quân đoàn Mãnh Hổ quả thật là một đối thủ rất khó đối phó, cho dù là trên mặt sông, bọn họ cũng không phải là một bầy dê khoanh tay chịu chết!

Thêm nữa, lời của các tướng lĩnh chung quanh vừa nói cũng quả thật vô cùng có lý, cho dù hiện tại Tiêu Thành Đống hãn cố gắng bức quân đoàn Mãnh Hổ vào tuyệt cảnh, bọn họ hoàn toàn có thể chạy vào vịnh Bà La bỏ thuyền lên bộ, theo đường bộ mà chạy về thành Hà Nguyên. Hiện tại đế quốc Minh Nguyệt đang cạn kiệt quốc lực đến mức trầm trọng, bởi vì không đủ lương thảo cho nên các đại quân đoàn chủ lực đều phải quay về địa phương của mình, chỉ bằng vào binh lực gần một sư đoàn trọng trang bộ binh của quân đoàn Thủy sư, làm sao có thể ngăn được một cánh Hổ Lang Chi Sư như quân đoàn Mãnh Hổ, nếu như lên trên đất liền, quả thật không đủ cho người ta nhét kẽ răng. Nghĩ tới đây, trong lòng Tiêu Thành Đống không khỏi dâng lên một cảm giác vô cùng bất lực, liền nén tiếng thở dài, cất giọng buồn bã:

- Truyền lệnh rút đội thủy quân về...

Hạp cốc Hà Tây, đại tướng trung quân của Lý Vũ.

Mông Khác đường hoàng ngồi ở ghế của Lý Vũ, Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên đi theo Mông Khác và đám Lý Vũ tự nhiên chia ra đứng ở hai bên trái phải. Trong đó Nhạc Mông có chức vụ và quân hàm thấp kém nhất đứng ở chỗ xa nhất bên tay phải, cũng là vị trí cách xa Mông Khác nhất. Ánh mắt Mông Khác lướt qua mặt các tướng, cuối cùng nhìn Lý Vũ hỏi:

- Lý đại nhân, người tới hạp cốc Hà Tây sớm hơn bản vương, vậy người có biết được tin tức gì về đại quân Tây chinh của Tần vương hay không?

- Chuyện này...

Lý Vũ nghe vậy nhất thời nghẹn lời, không biết phải nói như thế nào với Mông Khác. Hắc Mâu và Trường Phong đứng gần Lý Vũ cũng len lén nhìn nhau, nhớ đến câu chuyện mà Sử Di Viễn vừa kể nghe rợn cả người, hai người không khỏi cúi gục đầu xuống thấp, thầm nghĩ nếu như Vương gia đã biết việc này mà không nổi trận lôi đình cũng là chuyện lạ, không khéo rất có thể xảy ra họa mất đầu!

Thấy Lý Vũ ra vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi, sắc mặt Mông Khác lập tức trở nên trầm xuống, cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Lý đại nhân có chuyện gì khó nói hay sao?

- Thần không dám...

Lý Vũ vội vàng giải thích:

- Thần cũng vừa mới đến trước Vương gia không lâu, vừa nhận được tin tức có liên quan tới đại quân Tây chinh, thế nhưng không biết tin tức này là thật hay giả. Tuy nhiên hiện tại Vương gia đã đến nơi tiền tuyến, tin tức này thật hay giả đương nhiên phải nhờ Vương gia phân biệt!

Mông Khác cau mày:

- Tin tức đó ra sao?

Lý Vũ không dám giấu diếm, lập tức đem câu chuyện mà Sử Di Viễn vừa kể khi nãy thuật lại một hơi từ đầu chí cuối rất tỉ mỉ, không dám bỏ sót chút nào. Càng nghe, sắc mặt của Mông Khác và Diệp Hạo Thiên càng như phủ thêm một màn sương, âm trầm vô kể.

Nhất là khi Lý Vũ kể đến đoạn Mông Diễn dẫn quân đoàn cận vệ bốn ba ngàn dặm liên tục chiến đấu trên các chiến trường, công hãm Tây Kinh lại còn bắt hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt làm tù binh, sắc mặt của Mông Khác trở nên vô cùng khó coi, Diệp Hạo Thiên đứng cạnh cũng lộ vẻ xấu hổ. Mông Khác và Diệp Hạo Thiên không phải là kẻ ngốc, hai người chỉ cần động não một chút là có thể biết ngay Sử Di Viễn đã đặt điều nói dối. Hiện tại xem ra, chuyện bốn ba ngàn dặm liên tục chiến đấu trên các chiến trường, công hãm Tây Kinh và bắt hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt là chuyện thật, nhưng hành động vĩ đại này hoàn toàn không phải của quân đoàn cận vệ của Mông Diễn thực hiện mà là quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ!

Cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, Mông Khác trầm giọng hỏi:

- Sử Di Viễn còn ở trong quân hay không?

- Còn, còn, còn...

Lý Vũ vội vã đáp:

- Di Viễn tiên sinh vẫn còn đang ở trong quân, thần vừa mới cho người đưa hắn đi nghỉ tạm.

Mông Khác hừ một tiếng nhưng không nói gì, Diệp Hạo Thiên đứng phía sau lập tức hiểu ý, lên tiếng dăn dò:

- Lý đại nhân, phiền người cho người gọi Di Viễn tiên sinh đến đây!

- Dạ!

Lý Vũ cung kính đáp:

- Thần lập tức phái người... không, thần tự mình đi mời Di Viễn tiên sinh, xin Vương gia và Diệp đại nhân chờ ở đây, thần đi một chút sẽ trở lại!

Dứt lời, Lý Vũ đích thân ra khỏi trường đi gọi Sử Di Viễn. Mông Khác cau mày trầm ngâm suy nghĩ một hồi, chợt ngẩng đầu lên nhìn thấy Hắc Mâu, Trường Phong còn có Nhạc Mông đang đứng ngay ra như tên ngốc trong đại trường, liền nhíu mày trầm giọng:

- Các người còn có chuyện gì sao?

Hắc Mâu, Trường Phong và Nhạc Mông nhìn nhau, Diệp Hạo Thiên bên cạnh khẽ phẩy phẩy tay, ba người giống như vừa được đại xá, lập tức xoay người bước nhanh ra khỏi đại trường trung quân. Phải nói rằng Mông Khác chính là Nhiếp chính Vương gia của đế quốc Quang Huy, uy thế vô cùng to lớn, các tướng lĩnh bình thường ở trước mặt hắn ngay cả thở cũng không dám mạnh một tiếng.

Sau khi ba người đi khỏi, Diệp Hạo Thiên lại dăn dò sư đoàn trưởng sư đoàn số Sáu của quân đoàn cận vệ Dạ Cao đang đứng phía sau:

- Tướng quân Dạ Cao, người hãy ra ngoài trường canh chừng, không có ý chỉ của Vương gia, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần đại trường trong vòng trăm bước!

Dạ Cao ầm ầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi, hai tên người hầu nãy giờ đứng canh ở lối vào đại trường như hai vị thần giữ cửa cũng theo Dạ Cao ra ngoài. Lúc này trong đại trường chỉ còn lại hai người Mông Khác và

Diệp Hạo Thiên, không còn ai khác, cơn giận dữ trong lòng Mông Khác rốt cục không còn đè nén được nữa bạo phát ra, liên tục giậm chân mắng:

- Vô dụng! Quả thật là bất tài vô dụng! Ngu xuẩn, phé vật! Phé vật!!!

Diệp Hạo Thiên chỉ đứng yên cúi đầu, không dám thở mạnh, đương nhiên hắn biết người mà Mông Khác đang mắng chính là Mông Diễn. Mông Khác đi tới đi lui vài bước, cơn giận vẫn chưa tan hết, quay mặt nhìn Diệp Hạo Thiên gầm nhẹ:

- Năm quân đoàn, hơn năm mươi vạn đại quân tinh nhuệ ai nấy bò từ trong đồng xác chết mà ra, lại không thắng được quân đế quốc Minh Nguyệt yếu ớt, cuối cùng thành ra bộ dạng này! Không ngờ lại thành bộ dạng thế này!!!

- ...Thành công vĩ đại, chỉ biết ham thành công vĩ đại!

- ...Bản vương đã nhắc nhở hàng ngàn hàng vạn lần, đừng ham cái lợi trước mắt, ngàn vạn lần đừng ham công nhất thời, nhưng hắn không nghe, lại muốn chia quân ba đường xuất kích, muốn chiếm được công đầu. Bây giờ tốt rồi, ba đường đại quân chia ra thì đã có hai đường bị tiêu diệt toàn quân, còn một đường lập được chiến tích huy hoàng, nhưng có ích lợi gì? Chỉ mình Thu Phong Kính có thể đổi lại được năm mươi vạn đại quân tinh nhuệ cho đế quốc hay sao?

- ...Ngu như heo, quả thật là đồ ngu như heo, mặt mũi tổ tiên Hoàng gia chúng ta đã bị hắn làm mất sạch!

- ...Nếu không phải hoàng huynh đã lập di chúc từ trước, bản vương bây giờ sẽ lập tức phế hắn! Phế hắn!!!

Diệp Hạo Thiên đứng cạnh đầu càng ngày càng cúi thấp, thầm nghĩ lúc này Yến vương quả thật đã nổi trận lôi đình, trong ấn tượng của hắn, dường như chưa bao giờ Yến vương tức giận như hôm nay. Thực ra đây gọi là thương càng nhiều thì giận càng sâu, lần Tây chinh này Mông Khác đã đặt kỳ vọng rất nhiều vào Mông Diễn, lòng tràn đầy hy vọng Mông Diễn có thể lập nên sự nghiệp thành tựu to lớn mà mấy đời vua trước của Mông gia chưa làm được. Thế nhưng hiện tại, tất cả đã tiêu tan thành bọt nước theo đại quân của Mông Diễn bị tiêu diệt toàn quân!

Tuy rằng nhìn bề ngoài đế quốc Minh Nguyệt đã đến đường cùng, không thể nào phát động xâm lấn với quy mô lớn nữa, nhưng không phải đế quốc Quang Huy cũng đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề sao? Hiện tại đế quốc Quang Huy muốn triệu tập quân đội với quy mô để xâm lấn đế quốc Minh Nguyệt trong một khoảng thời gian ngắn là vô cùng khó khăn, chỉ trông vào quốc khố thì không thể nào đủ tiền bạc và lương thực cung cấp cho cuộc xâm lấn với quy mô lớn như vậy...

Đi qua đi lại một hồi, rốt cục Mông Khác cũng đã thấm mệt, bèn đặt mông ngồi phịch xuống ghế, cất giọng áo não than thở:

- Muộn rồi, bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn. Hoàng huynh ôi hoàng huynh, nếu người ở trên trời có linh thiêng hãy giúp cho tiểu đệ, tiểu đệ phải thu xếp thế cục rối tung này như thế nào đây...

Diệp Hạo Thiên nghe vậy không khỏi giật mình kinh hãi, thầm nghĩ xem ra Mông Khác vô cùng thất vọng về Mông Diễn, bằng không cũng không cảm khái mà thốt lên những lời tuyệt vọng như vậy ngay trước mặt hắn. Lại nghĩ dù sao Mông Diễn cũng là cháu ruột của mình, nếu để hắn bị phế mà lập Đại hoàng tử hay Tam hoàng tử lên ngôi, vậy địa vị Diệp gia sau này khó lòng giữ được. Chuyện đã quan hệ đến ích lợi của Diệp gia, Diệp Hạo Thiên sẽ không thể nào làm ngơ cho được, đành phải kiên trì cất lời khuyên nhủ:

- Vương gia, chủ lực đại quân Tây chinh của điện hạ bị tan tác đã là sự thật, nhưng quá trình này hiện tại còn chưa được rõ ràng. Thần nghĩ hay là chúng ta chờ Sử Di Viễn tới đây kể lại quá trình Tây chinh từ đầu tới cuối cho rõ ràng rồi hãy kết luận chẳng?

Diệp Hạo Thiên còn chưa dứt lời, Dạ Cao bỗng đi vào bẩm báo:

- Vương gia, Sử Di Viễn tiên sinh đã được dẫn đến!

- Cho hắn vào đây!

Diệp Hạo Thiên khoát tay:

- Lý Vũ đại nhân không cần phải vào.

Dạ Cao đáp lời, lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu sau đã dẫn theo Sử Di Viễn vào trong trường. Thấy Mông Khác đang ngồi ngay ngắn giữa trường còn có Diệp Hạo Thiên đứng nghiêm bên cạnh, Sử Di Viễn không khỏi khê giật mình, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh ung dung, vái chào thi lễ với hai người, giọng vô cùng đúng mực:

- Thần Sử Di Viễn tham kiến Vương gia!

Mông Khác đang buồn bực trong lòng chỉ hừ mũi một tiếng xem như đáp lại. Sử Di Viễn lại quay sang Diệp Hạo Thiên, hơi hột ôm quyền:

- Tham kiến Diệp đại nhân.

Diệp Hạo Thiên nhanh nhẹn đáp lễ:

- Di Viễn tiên sinh không cần đa lễ.

Tuy rằng Sử Di Viễn chỉ là thầy của Mông Diễn, bây giờ vẫn chưa trở thành đế sư, nhưng trước khi trở thành thầy của Mông Diễn, Sử Di Viễn cũng là danh sĩ nổi tiếng khắp đế đô, tài học uyên bác của Sử Di Viễn ai ai cũng biết. Cho dù địa vị Binh bộ đại thần của Diệp Hạo Thiên rất cao nhưng cũng không dám thất lễ với Sử Di Viễn.

Đế đô Tây Kinh của đế quốc Minh Nguyệt.

Hoàng cung Minh Nguyệt xưa kia vốn rất phồn hoa nay đã bị quân đoàn Mãnh Hổ thiêu cháy thành một đồng tro tàn, kỳ trân dị bảo trong cung cũng bị đám Hổ Lang Chi Sư này cướp sạch không còn lại thứ gì. Hoàng hậu Tiêu Khả Hinh sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết cùng với đám cung phi đi theo chỉ có thể tạm thời tị nạn trong nhà dân chúng. Bởi vì e ngại quân đoàn Mãnh Hổ không biết có trở lại chiếm đế đô lần nữa hay không, bọn cung phi vốn thường ngày quen ăn ngon mặc đẹp nay cũng không dám mặc quần áo đẹp ra ngoài, cả bọn chỉ dám mặc quần áo vải như dân chúng bình thường mà thôi, mỗi khi đi ra ngoài cũng phải lấy tro bụi bôi lên mặt, nơm nớp sợ hãi.

Tuy nhiên sau khi Thu Vũ Đường suất lĩnh hai quân đoàn cận vệ, cấm vệ trở về, đế đô Tây Kinh đã dần dần khôi phục lại trật tự ngày nào.

Bởi vì hoàng cung Minh Nguyệt đã bị phá hủy, Thu Vũ Đường phải nhường vương phủ của mình để bố trí cho Hoàng hậu Tiêu Khả Hinh, đám cung phi và Thái tử Thu Dã ở tạm. Bởi vì quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đồng chưa có tin tức xác thực truyền về, Thu Vũ Đường cũng không biết rốt cục có cứu được hoàng huynh Thu Phong Kính trở về hay không, cho nên tạm thời vẫn chưa để Thái tử Thu Dã đăng cơ ngôi báu.

Tuy nhiên hôm nay tin tức mà Thu Vũ Đường không muốn nghe rốt cục cũng đã đến!

Trong đại sảnh của Nguyệt vương phủ, hoàng hậu Tiêu Khả Hinh, Thái tử Thu Dã còn có mười mấy vị phi tần của Thu Phong Kính đang tề tựu. Ai nấy nhìn Thu Vũ Đường với ánh mắt khẩn trương mong đợi, hy vọng Thu Vũ Đường có thể mang tới tin tức tốt cho bọn họ, rằng quân đoàn Thủy sư đã chặn đứng được quân đoàn Mãnh Hổ, nghênh đón hoàng đế bệ hạ trở về...

Nhìn ánh mắt tha thiết của Thu Dã và mọi người, tim Thu Vũ Đường chợt nhói lên từng đợt, một lúc lâu sau, Thu Vũ Đường mới cắn răng hạ quyết tâm, cất giọng lạnh lùng bình tĩnh nói với Thu Dã:

- Dã nhi mau đi chuẩn bị, hôm nay lâm triều sẽ làm lễ đăng cơ chính thức...

- Bệ hạ!

- Phụ hoàng!

Thu Vũ Đường vừa dứt lời, cả đại sảnh trong khoảnh khắc vang lên tiếng kêu la thảm thiết, mười mấy vị phi tần cất tiếng khóc gào, ngã nhào xuống đất, Hoàng hậu Tiêu Khả Hinh hai mắt tối sầm ngất ngay tại chỗ...

Hạ cốc Hà Tây, trong đại tướng của Mông Khác.

Tuy Sử Di Viễn đã đi khỏi, nhưng những lời bàn luận hùng hồn sống động, vô cùng khéo léo của hắn vẫn còn văng vẳng bên tai Mông Khác và Diệp Hạo Thiên...

- ...Vương gia, Tây chinh có thể thất bại, nhưng Nhị điện hạ không thể nào thất bại!
- ...Ai nấy đều thấy rõ ràng, Đại điện hạ và Tam điện hạ đã bị Vương gia cô lập, chỉ có Nhị điện hạ mới là người mà Vương gia dốc sức giúp đỡ kế thừa ngôi báu. Vương gia giao năm mươi vạn đại quân Tây chinh cho Nhị điện hạ chỉ huy, không phải là hy vọng Nhị điện hạ có thể thông qua lần Tây chinh này lập được chiến công để đời, bằng vào đó mà đường hoàng đăng cơ ngôi báu hay sao?
- ...Nếu như kết thúc Tây chinh thất bại, có thể quy kết nguyên nhân là do quân của đế quốc Minh Nguyệt chống cự quá ngoan cường, có thể quy kết nguyên nhân là do Thu Vũ Đường quỷ kế đa đoan, càng có thể quy kết nguyên nhân là do trong quân của đế quốc xuất hiện phản đồ. Nhưng nếu nguyên nhân là do Nhị điện hạ mà thất bại, vậy chỉ có thể chứng minh một chuyện, đó chính là Vương gia đã nhìn người quá kém!
- ...Đây vẫn chưa phải là chuyện đáng sợ nhất!
- ...Chuyện đáng sợ nhất chính là nếu kết thúc Tây chinh như vậy sẽ dẫn tới phản ứng dây chuyền!
- ...Một khi tin tức Tây chinh thất bại truyền ra khắp nơi, Nhị điện hạ sẽ trở thành tội nhân của đế quốc, thanh danh sẽ bị dân chúng và bọn quý tộc trong đế quốc chỉ trích chửi rủa, uy tín của Vương gia cũng sẽ tổn thương nặng nề. Dưới tình hình bệnh tình của hoàng đế bệ hạ nguy kịch lại chậm chạp không tuyển chọn người kế thừa ngôi vị hoàng đế, các phe nhóm bên trong đế quốc rất dễ phát sinh dao động!
- ...Các thế lực vốn chỉ dám âm thầm duy trì Đại điện hạ và Tam điện hạ có thể sẽ công khai gây áp lực với Vương gia, cho dù Vương gia có dùng thủ đoạn cứng rắn mạnh mẽ trấn áp các thế lực này, dùng bàn tay sắt ủng hộ Nhị điện hạ đăng cơ ngôi báu, nhưng trong thời gian ngắn không thể nào diệt cỏ tận gốc. Các thế lực đối địch này sẽ âm thầm tích góp lực lượng, bất cứ lúc nào bọn chúng cũng có thể phản kích, bất cứ lúc nào để đô cũng có thể rơi vào tình trạng bị xâu xé, từ đó về sau lâm vào tình trạng xảy ra nội chiến không ngừng!
- ...Tất cả những lời của thần không phải là hư ngôn nguy tạo, nếu như Vương gia muốn đế quốc không bị chia năm xẻ bảy, tránh rơi vào vũng lầy nội chiến, ắt phải đem thất bại Tây chinh đổ lên đầu Mạnh Hổ, đem công lao của Mạnh Hổ đưa sang cho Nhị điện hạ! Chỉ có như vậy, Nhị điện hạ mới có thể được dân chúng ủng hộ, dưới áp lực của dân chúng và dư luận, các thế lực âm thầm ủng hộ Đại điện hạ và Tam điện hạ mới không dám công khai gây ảnh hưởng!
- ... Tuy rằng sự thật và đối trá chỉ cách nhau một bức vách bằng giấy mỏng, nhưng nếu không đâm thủng bức vách này qua phía bên kia, rất nhiều chuyện sẽ trở nên hoàn toàn khác hẳn! Nếu như Nhị điện hạ không thể kế vị, chuyện thay mặt đối đào này đương nhiên sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, nhưng nếu như Nhị điện hạ đăng cơ ngôi báu, vậy đối trá cũng trở thành sự thật, mà sự thật cũng sẽ trở thành đối trá!
- ...Lời thần đến đây đã cạn, xin Vương gia cân nhắc!

.....

Mông Khác chấp hai tay sau lưng ngậy người nhìn lên nóc trướng rất lâu, bất chợt thở dài một hơi, cúi đầu nhìn Diệp Hạo Thiên:

- Ôi, tất cả sự thật đều đã biết rõ ràng, muốn truy cứu trách nhiệm đã không còn ý nghĩa gì, Hạo Thiên người nói thử xem, rốt cục Tây chinh nên kết thúc ra sao?

Diệp Hạo Thiên thấp giọng:

- Theo ý thần, những lời của Di Viễn tiên sinh cũng có thể xem như một biện pháp!

Mông Khác gật gật đầu tỏ ý tán thành, thở dài buồn bã:

- Ôi, cũng chỉ còn có hạ sách này mà thôi!
- Thế nhưng...

Diệp Hạo Thiên lại nói:

- Nhị điện hạ xử tử hơn hai vạn tướng sĩ... Có phải là hơi quá đáng hay không?

- Không!

Mông Khác lắc lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Mông Diễn có thể hạ quyết tâm xử tử hơn hai vạn tướng sĩ kia hoàn toàn nói lên rằng hắn vẫn còn có thuốc chữa, nói lên hắn còn biết đạo lý muốn thành đại sự không thể có lòng dạ đàn bà! Nếu như ý niệm của hắn bị xiềng xích mà không có được phần quyết đoán kia, lúc ấy cho dù bản vương liều mạng vi phạm di chiếu của tiên hoàng cũng nhất định phải phế hắn!

Diệp Hạo Thiên khẽ kinh hãi trong lòng, ngẫm nghĩ một chút rồi nói với vẻ lo lắng:

- Nhưng thường hay có câu giấy không gói được lửa, vạn nhất sự thật truyền ra ngoài...

- Sự thật? Cái gì là sự thật?

Mông Khác lạnh lùng:

- Vừa rồi Sử Di Viễn nói rất đúng, sự thật và dối trá tuy chỉ cách nhau một bức vách bằng giấy mỏng, nhưng bức vách bằng giấy này có thể dễ dàng đâm thủng như vậy sao?

- ...Cho tới bây giờ lịch sử chỉ do người thắng viết nên, cho tới bây giờ dư luận chỉ do người cầm quyền thao túng. Bất kể sự thực như thế nào, hễ bản vương nói nó là sự thật tức nhiên nó là sự thật, bản vương nói nó chỉ là tin đồn nhảm thì nó chính là tin đồn nhảm! Ai dám châm lửa quạt gió, kẻ ấy chính là quân phản loạn, bản vương sẽ tru di cửu tộc của hắn!

194. Chương 200: Giăng Lưới Chờ Săn.

- Các người làm sao vậy? Bản vương đã nói với các người như vậy, chẳng lẽ các người nghe không hiểu tiếng người sao?

- Hừ!

Mông Diễn vừa dứt lời, sau lưng hắn đột nhiên vang lên một giọng âm trầm lạnh lẽo:

- Thật ra chúng ta vẫn hiểu được tiếng người, chỉ sợ có kẻ đã quên không biết nói tiếng người như thế nào mà thôi!

- Hả?!

Mông Diễn nghe vậy kêu lên một tiếng kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại, không khỏi giật mình kinh sợ, gấp giọng nói:

- Hoàng... hoàng thúc?!

- Hoá ra người còn nhận biết hoàng thúc ta?!

Mông Khác lạnh lùng liếc nhìn Mông Diễn, giọng hết sức mỉa mai:

- Ta tưởng rằng người vừa đại thắng Tây chinh, đôi mắt đã mọc lên trên trán, ngay cả hoàng thúc ta cũng bị người dẫm dưới chân!

Mông Diễn cười khổ:

- Hoàng thúc nói vậy là có ý gì?

Mông Khác không để ý tới Mông Diễn nữa, quay đầu lại phát tay ra hiệu với đám thị vệ đi theo, bọn chúng lập tức đi ra khỏi hành dinh. Lúc này trong hành dinh chỉ còn lại hai chú cháu Mông Khác và Mông Diễn, Mông Diễn lộ vẻ khấn trương xoa xoa hai tay, giọng thấp thỏm không yên:

- Hoàng thúc, vì sao người lại tới đây?

Trước mặt Mông Khác, Mông Diễn không thể không khấn trương, lúc này thậm chí Mông Diễn còn không biết phụ hoàng đã băng hà, càng không biết Mông Viễn đã để lại di chiếu muốn đem ngôi báu truyền cho hắn. Cho nên đối với vị Nhiếp chính Vương gia có thể trực tiếp quyết định ngôi vị hoàng đế thuộc về ai này, hắn tuyệt đối không dám khinh suất mà đắc tội.

Cũng phải nói rằng, với địa vị của Mông Khác ở đế quốc Quang Huy, cho dù Mông Diễn có thật sự kế vị đi nữa, đối với Mông Khác cũng phải tỏ ra cung kính kính.

- Người hỏi mà không biết xấu hổ hay sao?

Mông Khác lạnh lùng liếc xéo Mông Diễn, trầm giọng nói:

- Một cuộc Tây chinh vốn nắm chắc phần thắng, người đánh trở thành kết quả như bây giờ, người đường đường là một vị hoàng tử, không ngờ bây giờ lại bị ép buộc phải tranh đoạt công lao của thuộc hạ! Nếu như ta không tới thành Hà Nguyên, tiểu tử người không biết còn lấy tay che trời cho đến khi nào!

Mông Diễn nghe vậy lập tức thay đổi sắc mặt, lộ vẻ buồn bã:

- Hoàng thúc, hoá ra người đã biết hết tất cả mọi chuyện sao?

- Người cho rằng người có thể lừa gạt được ai?

Mông Khác trầm giọng:

- Việc đổi trắng thay đen dễ làm lắm hay sao?

Mông Diễn càng lộ vẻ sầu não:

- Hoàng thúc, Diễn nhi cũng là vì bất đắc dĩ mà thôi, dù sao đi nữa, nếu như Diễn nhi trở thành tội nhân của đế quốc, thể diện của hoàng thúc người cũng không tốt đẹp chút nào...

- Được rồi!

Mông Khác bỗng nhiên xua tay:

- Hiện tại đừng nhiều lời nữa, người lập tức hạ lệnh cho hơn hai vạn tướng sĩ may mắn sống sót của quân đoàn cận vệ tập kết đến Ứng thành* ở ba cửa Bắc, Tây và Nam của thành Hà Nguyên, phải nhanh mới được!

(*Ứng thành: là một thành bao lấy cửa thành chính, mở lối đi vào cạnh bên (nách). Muốn vào trong thành, phải qua cửa nách của Ứng Thành rồi mới quay một góc 90 độ để vào trong thành. Như vậy chức năng chính Ứng Thành là không cho vào thẳng cửa thành.

Hiện Việt Nam còn di tích của một Ứng thành nằm ở xã Đoài Môn phía Tây La Thành, có cầu bắc qua sông Tô Lịch để đi về xứ Đoài.)

Trong lúc nhất thời Mông Diễn còn chưa hiểu ra, ngạc nhiên hỏi lại:

- Hoàng thúc, người muốn...

- Ngu xuẩn! Ngu!

Mông Khác không kìm được lửa giận trong lòng:

- Chuyện này quan hệ tới hoà bình và vinh dự dài lâu của đế quốc, người cho rằng hoàng thúc ta sẽ nhân từ mà nương tay hay sao? Người cho rằng hoàng thúc ta sẽ vì thương tiếc nhân tài mà đứng ra chủ trì công đạo cho Mạnh Hổ sao?

- Diệt nhi đã hiểu!

Giọng Mông Diễn tỏ vẻ mừng rỡ, hưng phấn không thôi:

- Diệt nhi lập tức đi hạ lệnh, tuy nhiên chuyện hạ thủ với quân đội hoàng thúc người đã chuẩn bị cẩn thận chưa? Việc này không thể để lộ phong thanh!

- Nói xàm!

Mông Khác lạnh lùng:

- Hoàng thúc của người làm việc phải cần đến tên gà mờ như người dạy bảo hay sao?

Phía Tây thành Hà Nguyên, đại doanh của quân đoàn cận vệ, mười mấy tên quan quân đang tụ tập trong một toà trường bằng cầu nhàu.

- Con bà nó, qua khỏi thành Hà Nguyên chính là hạp cốc Hà Tây, vì sao lại cố tình không đi?

- Trở về hành tỉnh Tây Bộ tốt xấu gì cũng có thức ăn nước uống, tóm lại vẫn hơn ở đây uống gió Tây Bắc!

- Theo ta, có lẽ là hoàng tử điện hạ của chúng ta trong lòng nóng nảy, đại quân Tây chinh chỉ còn lại hơn hai vạn người chúng ta, sau khi về nước làm thế nào để giao phó cho Yến vương đây?

- Hừ! Lão Thất người nhỏ giọng một chút, chuyện này không thể nói lung tung!

- Sợ cái gì, ta cũng không nói bừa, chuyện này không phải là thật sao?

Các tên quan quân còn đang bàn luận, ngoài trường đột nhiên vang lên hiệu còi tập hợp.

- Tập hợp, tập hợp khẩn cấp...

Quân lệnh như núi, nghe thấy lệnh tập hợp khẩn cấp, đám quan quân vừa mới cầu nhàu nhanh chóng nhất binh khí của mình lên, nhanh chóng chạy ào ra khỏi trường, sau đó tựa như những con suối nhỏ đổ vào dòng người của quân đoàn cận vệ đang cuộn cuộn ào ra như nước lũ, chậm rãi chạy ra mảnh đất trống ở phía Tây thành. Lúc đám người chạy ra khỏi giáo trường, bầu trời đêm tối đen như mực, hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ của quân đoàn cận vệ chen chúc chạy tới mảnh đất trống ở phía Tây thành, lại bị cho biết là địa điểm tập kết đã bị cấp trên sửa lại là Ứng thành. Tuy rằng trong lòng các tướng sĩ không nghi ngờ gì nhưng cũng có hơi hoang mang khó hiểu nhưng vẫn chấp hành quân lệnh, cất lên những tiếng kêu la hỗn loạn quay đầu chạy về phía Ứng thành.

Ở Ứng thành ngoài cửa Tây, Lục Thừa Vũ đang đứng nghiêm bên ngoài cửa thành, dưới ánh sáng của mười mấy cây đuốc rừng rực cháy, khuôn mặt hần thoáng ẩn thoáng hiện. Thời gian dần trôi đi, càng ngày càng có nhiều tướng sĩ của quân đoàn cận vệ chạy đến Ứng thành, triển khai thành đội ngũ chỉnh tề đứng nghiêm trước mặt Lục Thừa Vũ. Quân đoàn cận vệ chính là cánh quân tinh nhuệ thân trải trăm trận, tuy rằng bị tổn thất nặng nề nhưng lòng quân vẫn không tiêu tán.

Đối với chuyện tập kết bất ngờ tối hôm nay, thật ra Lục Thừa Vũ cũng hoàn toàn không hiểu vì lý do gì, càng làm cho hắn cảm thấy hoang mang khó hiểu hơn chính là không hiểu vì sao địa điểm tập kết lại bị đổi thành Ứng thành tại ba cửa Bắc, Tây và Nam? Vì sao lại tách rời liên đội số Năm của sư đoàn số Năm tập kết riêng nơi khác? Không lẽ có hành động tuyệt mật gì sao?

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, hai tên quan quân chạy đến trước mặt Lục Thừa Vũ:

- Báo cáo tướng quân, liên đội số Một phụng mệnh đến tập kết!

- Báo cáo tướng quân, liên đội số Ba phụng mệnh đến tập kết, tất cả có bốn ngàn lẻ bảy mươi sáu người, thực đến là bốn ngàn lẻ bảy mươi sáu người!

Lục Thừa Vũ ừ một tiếng, quay đầu lại quát bảo tên cận vệ quân phía sau:

- Tất đuốc, đóng chặt các cửa thành!

Lục Thừa Vũ vừa ra lệnh, tất cả đuốc đều được tắt, cửa Tây thành và cửa Ứng thành chậm rãi đóng lại. Chỉ trong thoáng chốc, Ứng thành đã hoàn toàn chìm vào trong bóng tối, tuy nhiên các tướng sĩ của quân đoàn cận vệ vốn thân trải trăm trận vẫn giữ được vẻ an nhiên trấn định. Trên thực tế tất cả mọi người bao gồm cả Lục Thừa Vũ đều không hề ý thức được, một âm mưu kinh thiên động địa đang diễn ra, chú cháu Mông Khác và Mông Diễn đang từ từ hạ lưỡi dao đồ tể máu nhỏ rùng rùng xuống đầu bọn họ!

Sau khi đóng cửa thành, Lục Thừa Vũ cũng không biết kế tiếp phải làm gì, bởi vì nội dung quân lệnh mà hắn nhận được là đem liên đội số Một, số Ba tập kết tại Ứng thành cửa Tây, sau đó chờ đợi quân lệnh tiếp theo của điện hạ Mông Diễn. Cho nên hiện tại, chuyện duy nhất mà hắn và các tướng sĩ có thể làm là đứng yên chờ đợi quân lệnh của Mông Diễn.

Lần này chờ đến gần hai giờ đồng hồ!

Lục Thừa Vũ đã cảm thấy không thể nào kiên nhẫn được nữa, đang muốn phái cận vệ quân đi hỏi Mông Diễn, đột nhiên một tràng tiếng bước chân và tiếng binh khí áo giáp va chạm vào nhau vang lên trên đầu thành bốn phía Ứng thành. Lục Thừa Vũ kinh hãi ngẩng đầu lên xem thử, trong bóng tối chập chờn, chỉ thấy loáng thoáng trên đầu thành có bóng đen đang nhúc nhích, hơn nữa số lượng bóng đen rõ ràng là không ít!

- Người nào?

Lục Thừa Vũ giật mình kinh hãi, vội cất tiếng khiển trách:

- Trên đầu thành là ai vậy?

Lục Thừa Vũ không có lý do gì mà không kinh hãi, bởi vì lúc này bên trong thành Hà Nguyên chỉ có sư đoàn số Năm đang đóng quân. Theo quân lệnh của điện hạ Mông Diễn, năm liên đội của sư đoàn số Năm đã chia ra tập kết tại Ứng thành ở ba cửa Bắc, Tây và Nam của thành Hà Nguyên. Vậy những bóng đen trên đầu tường không có khả năng là các huynh đệ trong quân đoàn cận vệ, vậy bọn chúng là ai?

Lục Thừa Vũ quát hỏi xong, tiếng vang vọng lại bên trong Ứng thành thật lâu không dứt, nhưng những bóng đen trên đầu thành không hề có phản ứng gì, không lẽ chính là quân của đế quốc Minh Nguyệt hay sao? Lục Thừa Vũ không khỏi thất kinh toát mồ hôi lạnh, vội vàng quát lớn:

- Đánh lửa lên, mau đánh lửa lên!

Một tên cận vệ quân bên cạnh Lục Thừa Vũ nhanh chóng đốt đuốc lên, nhưng ánh sáng mờ nhạt của cây đuốc chỉ có thể chiếu sáng một không gian hạn hẹp bên trong Ứng thành, trên đầu thành vẫn là một mảng tối om om, không thể nhìn thấy được gì. Cảm giác bất an trong lòng Lục Thừa Vũ càng tăng lên mãnh liệt, lại quát tiếp:

- Lập tức mở cửa thành, liên đội số Một ra khỏi thành, liên đội số Ba lên trên thành, chia nhau ra hành động!

- Dạ!

- Dạ!

Hai tên liên đội trưởng âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, xa xa đã vang lên thanh âm hót hã của hai tên liên đội trưởng:

- Tướng quân, đại sự bất ổn, cửa thành bị người bên ngoài chặn lại, không đánh ra được!

Lúc này Lục Thừa Vũ đã ý thức được có chuyện không ổn, nhưng hắn vẫn không ngờ chú cháu Mông Khác và Mông Diễn đã động sát khí muốn giết hết tất cả các tướng sĩ của quân đoàn cận vệ, chỉ tưởng rằng quân của đế quốc Minh Nguyệt bất ngờ tập kích thành Hà Nguyên. Hắn lập tức rút chiến đao ra, hét to đến khàn cả giọng:

- Xô đẩy, dùng vai xô, dùng chân đạp, cho dù là dùng đầu húc cũng phải mở được cửa thành, nhanh!

Vút vút vút...

Các tướng sĩ của quân đoàn cận vệ còn chưa kịp phá cửa, chuyện mà Lục Thừa Vũ lo lắng nhất rốt cục đã xảy ra, vô số mũi phá giáp trọng tiễn sắc bén tựa như một cơn mưa lớn vô cùng vô tận từ bốn đầu Ứng thành bắn xuống. Các tướng sĩ của quân đoàn cận vệ vốn thiếu thốn trọng thuẫn và trọng giáp lập tức chết thảm vô số, từng tràng âm thanh rên la thảm thiết vang lên, các tướng sĩ của quân đoàn cận vệ ngã rạp xuống từng đám lớn trong vùng máu.

Đúng ra sư đoàn số Năm là sư đoàn trọng trang bộ binh, nhưng trên đường trốn chạy đã bỏ hết tất cả các vật nặng, trong đó bao gồm cả trọng thuẫn và trọng giáp của chính mình, cho nên hiện tại sư đoàn số Năm chỉ là một cánh bộ binh khinh trang mà thôi.

- Thối kèn, mau thối kèn hiệu!

Lục Thừa Vũ điên cuồng múa may chiến đao, đánh rơi tất cả tên bắn về phía mình, sau đó giận dữ rống to với mấy tên quân thối kèn hiệu bên cạnh:

- Lập tức thối kèn hiệu cảnh báo cho điện hạ, thỉnh cầu trợ giúp!

- Te...te...

- Ái...

- Ối....

Mấy tên quân thối kèn vừa thối được vài tiếng, một đám mưa tên giống như bị thu hút bởi tiếng kèn lập tức bắn về phía này. Đáng thương cho mấy tên quân thối kèn, trong nháy mắt đã bị hàng chục hàng trăm mũi trọng tiễn bắn thành con nhím. Rốt cục có tên binh sĩ tinh mắt nhờ ánh đuốc nhận ra tên trên đầu thành bắn xuống không ngờ là tên của quân đội đế quốc Quang Huy, vội vàng bấm báo với Lục Thừa Vũ:

- Tướng quân, đây là tên của đế quốc!

Một tên cận vệ quân tinh mắt hỗn hển rống to:

- Trên đầu thành là quân đội của đế quốc chúng ta!

- Cái gì?!

Lục Thừa Vũ nghe vậy giật mình chấn động, vội vàng múa đao quát lớn:

- Các huynh đệ trên đầu thành nghe đây, các người là người của quân đoàn nào? Đừng giết lầm người bên mình, chúng ta là sư đoàn số Năm của quân đoàn cận vệ, chúng ta là sư đoàn số Năm, đừng giết lầm người một nhà!

- Giết lầm sao?!

Một thanh âm lạnh lẽo đột ngột vang lên trên đầu thành:

- Chính là giết đám quân phản loạn các người!

- Chúng ta không phải là quân phản loạn!

Lục Thừa Vũ hỗn hển rống to:

- Ai nói chúng ta là quân phản loạn? Hầu lão Tứ, lão tử biết thanh âm này là người, người chính là Hầu lão Tứ! Hầu lão Tứ, đừng ý rằng các người là quân cấm vệ muốn làm gì thì làm, cho dù hôm nay có giết chết toàn bộ chúng ta, điện hạ cũng tuyệt đối không tha cho các người!

- Điện hạ?!?

Thanh âm của Hầu lão Tứ trên đầu thành thoáng vẻ xót xa:

- Thực xin lỗi Lục lão Ngũ, hôm nay chúng ta phụng mệnh vương lệnh của Yến vương, cho dù là Nhị điện hạ thân chinh tới đây cũng không thể nào cứu được các người! Lục lão Ngũ, nghĩ đến giao tình giữa chúng ta bấy lâu nay, ta sẽ thay người chăm sóc mẹ già và con nhỏ của người, người cứ yên lòng ra đi!

- Không... không...

Câu nói này của Hầu lão Tứ đã hoàn toàn đánh gục Lục Thừa Vũ, Lục Thừa Vũ quỳ rạp xuống đất, hai tay đưa lên trời giận dữ thét gào:

- Vương gia, Thừa Vũ và các tướng sĩ của quân đoàn cận vệ không phải là quân phản loạn! Vương gia, Thừa Vũ không phục, Thừa Vũ không phục...

Một mũi phá giáp trọng tiễn lạnh như băng xé không bay tới, tàn nhẫn xuyên qua yết hầu của Lục Thừa Vũ. Lục Thừa Vũ chỉ kịp khẽ hự một tiếng, thân hình cao lớn cường tráng co giật hai cái, sau đó ngã sấp xuống đất, phương hướng hăn quỳ ngẫu nhiên lại là hướng đế đô thành Lạc Kinh. Trong khoảnh khắc Lục Thừa Vũ ngã xuống, từng tia nắng ban mai đã xuất hiện xua tan bóng đêm vô tận, nhưng đáng tiếc là Lục Thừa Vũ hăn vĩnh viễn không thể nào còn thấy được vầng dương...

Chỉ nháy mắt ba ngày đã trôi qua, ba vạn tàn binh của quân đoàn Mãnh Hổ đã chạy tới quận Hà Nguyên. Sau cuộc chiến trên vịnh Bà La, tuy rằng Tiêu Thành Đống biết rằng không có hy vọng đoạt lại hoàng đế bệ hạ và Tể tướng đại nhân, nhưng quân đoàn Thủy sư cũng không dễ dàng buông tha, mà vẫn truy kích sát sau lưng quân đoàn Mãnh Hổ. Dưới tình thế bất đắc dĩ, quân đoàn Mãnh Hổ chỉ đi tiếp được năm mươi dặm nữa đã phải bỏ thuyền lên bộ. Quân đoàn Mãnh Hổ đã đi đường bộ, quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đống liền bó tay không còn cách nào khác, đành phải buông tha cho quân đoàn Mãnh Hổ để tránh đêm dài lắm mộng.

Quân đoàn Mãnh Hổ không dám ở lại trong lãnh thổ Thanh Châu quá lâu, sau ba ngày ba đêm liên tục hành quân gấp rút, rốt cục ba vạn tàn binh của quân đoàn Mãnh Hổ đã chạy tới quận Hà Nguyên. Từ quận Hà Nguyên chạy tới thành Hà Nguyên còn hơn trăm dặm, quân đoàn Mãnh Hổ liền dừng lại nấu cơm ăn bữa tối. Đám kỵ binh Man nhân phụ trách đi trinh sát dò la đã mang về một tin tức kinh người, không ngờ đại quân của Yến vương Mông Khác đã chạy tới thành Hà Nguyên.

Khi Mạnh Hổ tìm thấy Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo hai người, Tất Điều Tử đang ngồi ngoáy mũi, Cổ Vô Đạo đang ngồi xỏm dùng một mảnh ngói vỡ bắc ngang qua hai tảng đá nấu một chút canh cá, con cá trích to bằng hai ngón tay này là do hăn chờ lúc nước cạn tốn rất nhiều công sức mới bắt được. Mạnh Hổ vậy vậy tay với cả hai người, giọng ra vẻ tức giận:

- Lão Tất, lão Cổ, hai người nhàn nhã quá nhỉ?

Tất Điều Tử ủa một tiếng, lập tức đứng dậy phúi quần áo đi về phía Mạnh Hổ, Cổ Vô Đạo trước khi đi còn không quên ghé miệng vào cạnh bếp, phùng mang trọng má thối mấy hơi, chờ cho lửa cháy đượm mới đi tới cạnh Mạnh Hổ, cất tiếng hỏi:

- Tướng quân, có phải Hùng Bá Thiên có tin tức truyền về hay không?

Mạnh Hổ gật gật đầu, giọng vô cùng ngưng trọng:

- Nói cho các người biết một chuyện, Yến vương đã đến thành Hà Nguyên! Mặt khác, Yến vương còn chuyển lời cho Hùng Bá Thiên, bảo ta và tất cả các tướng lĩnh từ cấp sư đoàn trưởng trở lên của quân đoàn Mãnh Hổ tới thành Hà Nguyên tham gia hội nghị quân sự, tuy nhiên đề tài thảo luận cụ thể thì không tiết lộ!

- Sao?

Cổ Vô Đạo tỏ ra ngạc nhiên:

- Không ngờ Yến vương cũng đến thành Hà Nguyên sao?

- Chuyện này cũng không có gì là kỳ quái!

Tất Điều Tử lạnh nhạt nói:

- Chủ lực đại quân Tây chinh của Mông Diễn đã bị Thu Vũ Đường mở Đại Nguyệt hồ làm cho ngập nước mà tiêu diệt, Mông Khác ở đế đô Lạc Kinh không yên lòng, chạy đến tiền tuyến Thanh Châu xem xảy ra chuyện gì cũng là hợp với lẽ thường. Tuy nhiên hiện tại chuyện ty chúc tồ mò chính là lần này Mông Khác định kết thúc Tây chinh như thế nào? Có còn muốn tiếp tục Tây chinh nữa hay không? Vốn lúc đầu lần Tây chinh này là định đánh theo chiến lược lâu dài chắc thắng, kết quả lại thất bại thảm hại, nếu không giao phó hợp tình hợp lý cho dân chúng và bọn nguyên lão quý tộc ở đế đô, thực sự là không biết mở miệng nói như thế nào!

- Chúng ta không cần biết Mông Khác làm thế nào để giao phó cho dân chúng và bọn nguyên lão quý tộc ở đế đô!

Mạnh Hổ ung dung nói:

- Đó là chuyện của Mông Khác, không quan hệ với quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta. Như vậy đi, lão Tất người theo ta đi thành Hà Nguyên một chuyến, còn các tướng lĩnh từ sư đoàn trưởng trở lên của quân đoàn Mãnh Hổ có lẽ không cần tham dự. Dù sao đi nữa, hiện tại bốn sư đoàn trưởng chỉ còn lại có mỗi mình Chiến Ứng, cứ để cho hắn ở lại toạ trấn đại doanh chủ trì đại cục!

- Được lắm!

Cổ Vô Đạo nói:

- Tướng quân các người cứ yên tâm mà đi, bên này có ta và tướng quân Chiến Ứng lo liệu, chỉ cần đại quân đế quốc Minh Nguyệt của Thu Vũ Đường không đến đây quấy rối, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra!

Sao khi dặn dò Cổ Vô Đạo xong, Trương Hưng Bá đã dắt Ô Vân Cái Tuyết và hai chiến mã khác tới trước mặt Mạnh Hổ. Mạnh Hổ cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức lên ngựa cùng Tất Điều Tử và Trương Hưng Bá chạy thẳng tới thành Hà Nguyên. Giờ phút này Mạnh Hổ hoàn toàn không ngờ, Mông Khác và hai mươi vạn đại quân của đế quốc Quang Huy đang giăng lưới đợi sẵn ở thành Hà Nguyên.

oOo

Thành Hà Nguyên, hành dinh tạm thời của Mông Khác.

Đang lúc Mông Khác và Diệp Hạo Thiên đang thương nghị với nhau cách làm thế nào để giải quyết quân đoàn Mãnh Hổ, bên ngoài hành dinh bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân rầm rập. Hai người vội ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Mông Diễn đang dẫn theo một đại đội quân cấm vệ võ trang đến tận rằng tiến tới, sau đó chỉ huy quân cấm vệ mai phục hai bên đại sảnh. Mông Khác cau mặt nhăn mày, lạnh lùng quát hỏi:

- Mông Diễn, ngươi làm gì vậy?

- Diễn nhi đang mai phục đao phủ thủ!

Mông Diễn ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Chỉ cần Mạnh Hổ vừa đến, hoàng thúc người ra lệnh một tiếng, hơn trăm tên đao phủ thủ này sẽ lập tức ủa ra, bắt Mạnh Hổ và tất cả các tướng lĩnh từ cấp sư đoàn trưởng trở lên của quân đoàn Mãnh Hổ thành đồng thịt vụn!

- Ấu trĩ!

Mông Khác hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ không bằng lòng, cất giọng khó chịu quát to:

- Ngươi cho rằng chỉ bằng vào hơn trăm tên đao phủ thủ kém cỏi này là có thể giải quyết được Mạnh Hổ hay sao? Sao không dùng đầu óc của ngươi mà nhớ lại cho thật kỹ, Mạnh Hổ có thể xông pha giữa chốn thiên quân vạn mã của đế quốc Minh Nguyệt chém lấy thủ cấp của mãnh tướng giỏi nhất Tư Đồ Bưu, hắn có thể dễ dàng đối phó vậy sao?

- ...Hơn nữa, cho dù ngươi may mắn giải quyết được Mạnh Hổ và tất cả các tướng lĩnh từ cấp sư đoàn trưởng trở lên của quân đoàn Mãnh Hổ, nhưng số tướng sĩ còn lại của quân đoàn Mãnh Hổ thì sao? Nếu như đám Hổ Lang Chi Sư này vì quá giận dữ mà mang theo Thu Phong Kính phản lại đế quốc, đầu hàng đế quốc Minh Nguyệt, hậu quả thật không thể nào chịu nổi, ngươi có hiểu được chuyện này không?

Mông Diễn bị Mông Khác quát mắng cho vẻ mặt đỏ bừng xấu hổ, không dám có nửa lời cãi lại. Thấy bộ dạng lo sợ nơm nớp của Mông Diễn, trong lòng Mông Khác đột nhiên nổi lên một cảm giác không đành lòng, thậm chí tuy lần Tây chinh này kết thúc thất bại, nhưng cũng không phải là không có thu hoạch. Ít nhất Mông Diễn đã không còn tự cao tự đại như trước nữa, sự thay đổi này đối với chuyện chấp chính vương quyền của hắn trong tương lai có ích lợi rất lớn. Mông Khác lập tức dịu giọng nói:

- Được rồi, ngươi triệt hạ hết những tên đao phủ thủ này đi thôi!

oOo

Không bao lâu sau, Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Trương Hưng Bá ba người rốt cục đã chạy tới thành Hà Nguyên.

- Ai đó?!

Ba người vừa tới gần cầu treo, trên đầu thành liền vang lên tiếng quát cảnh cáo:

- Đứng lại, nếu còn tiếp tục tiến về phía trước đừng trách chúng ta bắn tên!

Mạnh Hổ giục ngựa lên phía trước quát lớn:

- Bản tướng quân là Mạnh Hổ của quân đoàn Tây Bộ, phụng vương lệnh của Yến vương vào thành Hà Nguyên nghị sự, kẻ nào dám ngăn trở?

- Mạnh Hổ!?

Lập tức có một cái đầu thò ra theo lỗ châu mai trên đầu thành nhìn xuống với vẻ dò xét, Trương Hưng Bá liền cầm cây đuốc trên tay tiến tới chiếu sáng. Tên đội trưởng của quân thủ trên đầu thành nhờ có ánh đuốc mà thấy rõ bộ dạng của Mạnh Hổ, liền lớn tiếng nói:

- Quả nhiên là tướng quân Mạnh Hổ, xin tướng quân chờ cho giây lát, tỵ chúc lập tức cho người mở cửa thành!

Dứt lời, tên đội trưởng kia quay lại quát bảo đám binh sĩ phía sau:

- Mau hạ cầu treo mở cửa thành!

Bọn lính ầm ầm đáp lại, bắt đầu chậm rãi hạ cầu treo xuống, cửa thành vốn đóng chặt cũng từ từ mở ra, vang lên những tiếng ken két. Mạnh Hổ thúc nhẹ gót chân, Ô Vân Cái Tuyết lập tức nhảy vọt lên cầu treo, vừa qua khỏi cầu treo, còn chưa qua khỏi cửa thành, đột nhiên Mạnh Hổ ngửi thấy mùi máu tươi phảng phất, hần lập tức ra sức ngửi lấy ngửi để, trong lòng thoáng qua vẻ nghi hoặc.

Khi Mạnh Hổ giục ngựa qua khỏi cửa thành đi vào gần tới Ứng thành, mùi máu tươi trong không khí bỗng nhiên càng trở nên nồng nặc hẳn lên. Trương Hưng Bá và Tất Điều Tử giục ngựa theo sát phía sau Mạnh Hổ cũng đồng thời ngửi thấy, tên mã hán Trương Hưng Bá thì không có phản ứng gì, nhưng Tất Điều Tử vốn tính tình thận trọng không khỏi khẽ kêu lên kinh hãi, trên mặt cũng thoáng vẻ hoang mang ngơ ngác.

Tuy rằng trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng Mạnh Hổ và Tất Điều Tử cũng không suy nghĩ nhiều, tiếp tục giục ngựa xuyên qua Ứng thành, đi thẳng tới hành dinh tạm thời của Mông Khác. Khi tới trước cửa hành dinh, cận vệ quân như thường lệ ngăn cản Trương Hưng Bá ở bên ngoài, chỉ cho phép Mạnh Hổ và Tất Điều Tử tiến vào trong.

Lúc này trong hành dinh của Mông Khác đèn lửa rực sáng, ba tên sư đoàn trưởng của quân đoàn cấm vệ, bốn tên sư đoàn trưởng của quân đoàn Đông Bộ, Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ và tham mưu trưởng La Bình An, Yến vương Mông Khác, Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên, quân sư tâm phúc của Mông Khác là Sử Di Viên toàn bộ đã có mặt đông đủ, còn có liên đội trưởng Nhạc Mông cũng có mặt trong đó.

Mạnh Hổ và Tất Điều Tử vừa xuất hiện ở cửa hành dinh, ánh mắt của mọi người đồng loạt đổ dồn vào hai người. Mạnh Hổ và Tất Điều Tử ngang nhiên tiến vào, ôm quyền hành lễ với Mông Khác:

- Thần là Mạnh Hổ và Tất Điều Tử của quân đoàn Tây Bộ, tham kiến Vương gia!

Về mặt Mông Khác tỏ ra ngưng trọng, hần khẽ khoát tay ra ý bảo Mạnh Hổ và Tất Điều Tử đứng vào chỗ. Mạnh Hổ và Tất Điều Tử liền xoay người đi về phía bên phải của đại sảnh, đứng ở cạnh Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ.

Theo như quân chế của đế quốc, các tướng lĩnh của các đại quân đoàn khi tham gia hội nghị quân sự đứng thành hàng theo một quy luật bắt buộc. Các tướng lĩnh của hai đại quân đoàn cận vệ, cấm vệ trực thuộc Hoàng gia thì đứng bên tay trái, mà các tướng lĩnh trực thuộc các quân đoàn ở địa phương bình thường thì đứng bên tay phải.

Trong tám đại quân đoàn ở tám địa phương cũng có chia ra tôn ti cao thấp. Địa vị từ cao đến thấp theo thứ tự là quân đoàn Đông Bộ, quân đoàn Tây Bộ, quân đoàn Nam Phương, quân đoàn Bắc Phương, sau đó là quân đoàn Đông Bắc, quân đoàn Tây Bắc, quân đoàn Đông Nam và quân đoàn Tây Nam.

Mông Khác hít sâu một hơi, trầm giọng:

- Nếu như mọi người đã đến đông đủ, vậy có thể bắt đầu được rồi!

Nghe Mông Khác nói như vậy, Mạnh Hổ không khỏi cảm thấy hơi kinh ngạc, thầm nghĩ tuy rằng quân đoàn cận vệ của Mông Diễn và quân đoàn Bắc Phương của Trọng Sơn đã bị tiêu diệt phần lớn, nhưng không phải sư đoàn số Năm đã trốn thoát sao?

Nhưng hiện tại Lục Thừa Vũ không có mặt ở đây, nhưng Mông Khác lại nói mọi người đã đến đông đủ?! Chẳng lẽ Lục Thừa Vũ đã trở thành người chịu tội thay? Hừ, chuyện này rất có khả năng!

Lại nói rằng quân đoàn Mạnh Hổ một đường chạy trốn về phía Đông, cực kỳ bẽ tắc đối với tin tức bên ngoài. Ít nhất trước khi phá vây ở cảng Phong Lâm, Mạnh Hổ cũng không biết chiến cục ở phía Đông Hồ Khiếu quan như thế nào, càng không biết tin tức đại quân của Trọng Sơn và Mông Diễn bị tiêu diệt. Mãi đến sau trận thủy chiến tại vịnh Bà La đoạt được mấy chiến thuyền của quân đoàn Thủy sư, mới hỏi thăm được một ít tin tức từ miệng của mấy tên tướng sĩ của quân đoàn Thủy sư.

Mạnh Hổ còn đang suy nghĩ miên man, Mông Khác đã cất giọng bắt đầu hội nghị:

- Giai đoạn tác chiến thứ nhất của Tây chinh đã chấm dứt, tuy rằng kết quả không lý tưởng như chúng ta mong đợi, vì đế quốc Minh Nguyệt sinh lòng điên cuồng mở Đại Nguyệt hồ làm cho quân ta gặp tổn thất tương đối lớn, tuy nhiên so ra, quân của đế quốc Minh Nguyệt bị tổn thất nặng nề hơn quân ta rất nhiều!

Mạnh Hổ càng nghe càng nghi hoặc trong lòng, thầm nghĩ lão Mông Khác này muốn làm gì đây? Rõ ràng là lão ta đang cố tình làm giảm nhẹ đi thất bại Tây chinh, thậm chí không công khai truy cứu trách nhiệm của Mông Diễn, chẳng lẽ hẳn thật sự định tiếp tục Tây chinh hay sao?

Lẽ ra với lực lượng của hai đại quân đoàn đang tập kết ở thành Hà Nguyên này cũng được xem là quân tinh nhuệ của đế quốc, nhưng vấn đề là đế quốc còn đủ lương thảo quân nhu để xuất chinh sao?

Chưa nói đến vấn đề của các nước khác xung quanh đế quốc Quang Huy, một khi vét sạch đại quân của hai quân đoàn Đông Bộ và quân đoàn cận vệ, không sợ vương quốc Húc Nhật ở phía Nam và đế quốc Tinh Hà ở phía Bắc thừa dịp phát động xâm lấn hay sao, lại còn giáo đình Quang Minh có thể tiếp tục trợ mắt mà nhìn sao? Nếu thế lực của ba phe này liên thủ hành động, e rằng với binh lực phòng thủ còn lại của đế quốc Quang Huy không thể nào chống nổi!

- ...Hiện tại đế quốc Minh Nguyệt đã đến bước đường cùng, có lẽ không thể nào chịu nổi một đợt tấn công của quân ta! Cơ hội hiếm có, thời điểm để các vị tướng quân lập công vì đế quốc đã tới, nếu lần này có thể tấn công một trận mà gồm thu được đế quốc Minh Nguyệt, tên của các tướng quân sẽ được vĩnh viễn khắc vào sách lưu giữ chiến công của đế quốc, con cháu đời sau cũng sẽ vĩnh viễn nhớ đến các vị!

Mông Khác nói tới đây ngừng một chút, quay sang nói với Diệp Hạo Thiên:

- Diệp đại nhân, tuyên bố quân lệnh đi!

Diệp Hạo Thiên cung kính đáp lời, bước tới cạnh Mông Khác, sau đó xoay người nhìn các tướng trong đại sảnh, trầm giọng nói:

- Lệnh của Yển vương...

Rốp!

Tất cả các tướng lĩnh trong đại sảnh lập tức ưỡn cao lồng ngực, đồng thời hai chân khép lại, tạo nên tiếng vang đồng loạt chính tề. Quét ánh mắt sáng quắc lướt nhìn các tướng, Diệp Hạo Thiên cao giọng quát:

- Quân đoàn Tây Bộ, quân đoàn cận vệ tiến vào chiếm giữ thành Hà Nguyên nghỉ ngơi và hồi phục. Quân đoàn Đông Bộ ra phía Tây Bắc thành Hà Nguyên hai mươi dặm hạ trại, ba sư đoàn số Một, số Ba và số Sáu của quân đoàn cận vệ ra phía Tây Nam thành Hà Nguyên hai mươi dặm hạ trại, tạo thành cục diện bố phòng hình tam giác, hình thành thế ỷ góc với thành Hà Nguyên. Chờ nửa tháng sau khi đế đô vận chuyển quân nhu lương thảo đến, lúc ấy ba đường đại quân cùng tiến công một lượt, kéo thẳng về phía Tây tấn công Hồ Khiếu quan!

- Dạ!

Các tướng quân của các đại quân đoàn âm ỉ đáp lại.

- Tốt lắm!

Mông Khác khoát khoát tay, giọng cao vút lạnh lùng:

- Chuyện quân gấp như lửa cháy, xin các vị tướng quân lập tức chấp hành!

Các vị tướng quân của các đại quân đoàn dạ ran, sau đó tản đi. Mạnh Hổ và Tất Điều Tử lại ngơ ngác nhìn nhau, thầm nghĩ đây là Mông Khác muốn đuổi đi, nhưng hắn còn có chuyện quân tình trọng đại chưa kịp bẩm báo. Chuyện bắt được Thu Phong Kính và Tiêu Thành Lương cũng không phải là chuyện nhỏ, chuyện này cho dù muốn giấu cũng không thể nào giấu được. Nghĩ tới đây, Mạnh Hổ xoay người lại định bẩm báo với Mông Khác, nhưng không ngờ Mông Khác lại lên tiếng hỏi trước:

- Như thế nào, tướng quân Mạnh Hổ còn có chuyện gì sao?

- Chuyện này...

Mạnh Hổ quay đầu trao đổi bằng ánh mắt với Tất Điều Tử, lại nói:

- Quả thật thần có chuyện quan trọng muốn bẩm báo...

Mạnh Hổ đang muốn nói ra chuyện quân đoàn Mạnh Hổ bốn ba ngàn dặm chiến đấu liên tục trên các chiến trường, hai lần công hãm Tây Kinh bắt được hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt. Bỗng nhiên Mông Khác ngáp một cái thật dài, trên mặt hiện vẻ vô cùng mệt mỏi, sau đó lấy hai tay day day thái dương của mình, nói với Mạnh Hổ:

- Tướng quân Mạnh Hổ, bản vương đi đường xa mệt nhọc, không thể ngồi lâu được, nếu như có chuyện gì, hay là chờ sau khi người và quân đoàn Tây Bộ tiến vào đóng quân trong thành Hà Nguyên rồi hãy nói cũng không muộn, bây giờ cũng đã nửa đêm!

Nói xong Mông Khác lại ngáp thêm cái nữa, sau đó xoay người rời đi.

Mạnh Hổ bất đắc dĩ xoay người lại nhìn Tất Điều Tử, Tất Điều Tử cũng nở nụ cười khổ. Cả hai liền ra khỏi hành dinh, Mạnh Hổ nhìn quanh bốn phía thấy không có ai, liền hạ giọng nói với Tất Điều Tử:

- Lão Tất, ta xem Yến vương có vẻ quái lạ!

- Ủ!

Tất Điều Tử gật đầu:

- Ty chức cũng cảm thấy hôm nay Mông Khác có vẻ gì đó khác thường, cho dù là đi đường mệt nhọc, cũng không đến nỗi mệt đến mức như vậy! Tuy rằng sau khi tướng quân dẫn quân đoàn Tây Bộ tiến vào thành Hà Nguyên đóng quân rồi bẩm báo quân tình với Mông Khác cũng không sao, thế nhưng không lẽ hắn mệt mỗi tối mức một chút sức lực cũng không có? Quả thật khó tin!

- Còn nữa!

Mạnh Hổ nhăn mặt cau mày:

- Không ngờ lão Mông Khác còn muốn tiếp tục Tây chinh, việc này không phải là tầm thường!

- Đúng vậy!

Tất Điều Tử gật đầu tỏ ý tán thành:

- Nếu như đây là quyết định của Mông Diễn, ty chức tuyệt đối không lấy làm lạ. Nhưng dù sao lão Mông Khác mười mấy năm làm Nhiếp chính Vương gia, bất kể về kiến thức hay về mưu lược, hay là mưu kế về mặt chính trị, so với Mông Diễn hẳn phải lão luyện hơn nhiều, vì sao hắn lại quyết định như vậy? Quả thật vô cùng khó tin!

Mạnh Hổ lại nói:

- Còn chuyện này nữa, lão Tất người tổng hợp luôn xem sao, không ngờ Phác Tấn Chi và Lục Thừa Vũ không tham gia hội nghị quân sự lần này!

- Ty chức cũng phát hiện được chuyện này!

Tất Đieu Tử gật đầu:

- Có phải tướng quân đoán rằng bọn họ đã trở thành người thế tội mà bị xử quyết rồi phải không?

Mạnh Hổ cau mày hỏi ngược lại Tất Đieu Tử:

- Không lẽ còn khả năng nào khác sao?

Tất Đieu Tử tỏ vẻ trầm ngâm:

- Tuy rằng Phác Tấn Chi và Lục Thừa Vũ đều là tâm phúc của Mông Diễn, tuy nhiên chức vụ và quân hàm của bọn chúng rất thấp kém. Lục Thừa Vũ chỉ là một tên sư đoàn trưởng, Phác Tấn Chi thậm chí chỉ là một tên tham mưu trưởng quèn, cho dù Mông Khác muốn tìm người chịu tội thay cho Mông Diễn, nhưng nếu tìm hai người thấp kém như vậy ra chịu tội làm sao khiến cho người khác tâm phục được?!

- Chính là đạo lý này!

Mạnh Hổ hung hăng phản kích:

- Nếu ta là lão Mông Khác, vậy trực tiếp đem trách nhiệm này đổ lên đầu Trọng Sơn đã chết hoặc đơn giản nhất là đổ lên đầu...

Nói tới đây, Mạnh Hổ kinh hãi ngưng bật, Tất Đieu Tử lấp bắp tiếp lời:

- ...chúng ta!

Mạnh Hổ không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, Tất Đieu Tử bên cạnh cũng không nhịn được phải kêu lên kinh hãi.

195. Chương 201: Phản Con Bà Nó!

Bao nhiêu năm qua, không biết có bao nhiêu Tổng đốc của đế quốc Quang Huy ôm lòng phản nghịch đã phải nuốt hận trước mũi đao này.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên bước nhanh vào đại sảnh, ôm quyền thi lễ với Mông Khác:

- Tham kiến Vương gia!

Mông Khác khoát tay, trầm giọng hỏi:

- Hạo Thiên, chuẩn bị xong cả rồi chứ?

- Hồi bẩm Vương gia, tất cả đều đã chuẩn bị xong xuôi!

Diệp Hạo Thiên nghiêm nghị đáp:

- Sư đoàn số Một của quân đoàn cấm vệ cùng với sư đoàn số Bốn của quân đoàn Đông Bộ đã đóng quân ở phía Tây Bắc thành Hà Nguyên hai mươi dặm. Sư đoàn số Ba của quân đoàn cấm vệ và sư đoàn số Ba của quân đoàn Đông Bộ thì đóng ở phía Tây Nam thành Hà Nguyên hai mươi dặm. Sư đoàn số Sáu của quân đoàn cấm vệ và sư đoàn số Một, số Hai của quân đoàn Đông Bộ thì cải trang thành tàn binh của quân đoàn cận vệ vẫn đóng tại thành Hà Nguyên. Chờ sau khi quân đoàn Tây Bộ tiến vào thành Hà Nguyên, hai đường đại quân phía Tây Bắc, Tây Nam sẽ quay đầu về vây chặt bốn cửa thành, phối hợp với đại quân trong thành vây kín quân đoàn Tây Bộ!

Mông Khác trầm giọng:

- Làm việc phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để lộ ra bất cứ sơ xuất nào dù nhỏ!

- Xin Vương gia yên tâm!

Diệp Hạo Thiên đáp:

- Hai đường đại quân phía Tây Bắc, Tây Nam đều là theo quân lệnh của Vương gia mà hành sự, Mạnh Hổ không thể nào nhìn ra sơ xuất gì trong đó, cho dù Mạnh Hổ giáo hoạt đến mức nào đi nữa, cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được Vương gia lại hạ thủ đối với hắn! Đợi đến khi Mạnh Hổ hiểu ra đại sự bất ổn, hai vạn tàn quân của hắn cũng đã hãm sâu trong vòng vây trùng điệp của hai mươi vạn đại quân!

- Nhưng dù sao tên Mạnh Hổ này cũng là một con mãnh hổ!

Mông Khác nghiêm nghị:

- Chúng ta tuyệt đối không thể khinh thường!

- Mãnh hổ dù mạnh đến đâu chung quy cũng chỉ là súc sinh mà thôi!

Diệp Hạo Thiên cung kính:

- Làm sao có thể thoát được lồng sắt của Vương gia cho được?

Về mặt Mông Khác ngưng trọng gật gật đầu, không nói thêm gì nữa. Từ tình cảm cá nhân mà nói, hắn cũng không muốn hạ thủ với Mạnh Hổ và quân đoàn Tây Bộ, bởi vì hắn rất coi trọng tài năng của Mạnh Hổ. Giờ đây phải tự tay hủy diệt một danh tướng tài ba hiếm có như vậy, trong lòng Mông Khác không khỏi cảm thấy tiếc nuối. Thế nhưng lý trí nói cho Mông Khác biết rằng, bắt buộc hắn phải làm như vậy, hắn phải tuyệt đối không được lưu tình, tiêu diệt Mạnh Hổ và quân đoàn Tây Bộ. Bởi vì nếu đem ra so sánh với Mông Diễn, Mạnh Hổ vẫn chỉ là một tên tướng quân, cho dù lên cao đến đâu đi nữa cũng chỉ là Tổng đốc của một địa phương. Mạnh Hổ đại biểu cho lợi ích bên lề của đế quốc Quang Huy, mà Mông Diễn là đại biểu cho ích lợi trung tâm của Hoàng gia!

Nếu như Mông Diễn thất thế rất có thể sẽ ảnh hưởng tới lực lượng nội bộ trong Mông gia, tiến tới chỗ làm cho quân đoàn chia rẽ, sinh ra nội chiến, kết quả sẽ làm cho thế lực của Mông gia bị tổn thất nặng nề. Nếu thật là như vậy, cho dù những gia tộc khác không có ý dòm ngó cũng không dễ dàng bỏ qua cơ hội tuyệt vời như vậy. Vì muốn bảo vệ Mông Diễn, bảo vệ cho lợi ích trọng tâm của Hoàng gia, Mông Khác sẽ không hề do dự hạ thủ với Mạnh Hổ và quân đoàn Tây Bộ.

Đối với Mông Khác mà nói, tổn thất một viên tướng không đáng kể gì, tổn thất hai ba vạn lão binh càng không đáng kể. Đế quốc Quang Huy lãnh thổ rộng lớn, dân cư hơn bảy ngàn vạn người, cho tới bây giờ vẫn không thiếu danh tướng, lại càng không thiếu tinh binh.

Thành Hà Nguyên, trong Ứng thành ở cửa Tây.

Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Trương Hưng Bá tiến vào Ứng thành, lại nghe thấy trong không khí tràn ngập mùi máu tươi như khi tới. Vốn trong lòng đã sẵn mỗi nghi ngờ, cho nên lần này Mạnh Hổ chú ý vô cùng cẩn thận, cố ý cỡi Ô Vân Cái Tuyết đi tới góc Đông Bắc của Ứng thành chăm chú nhìn thật kỹ. Nhờ có ánh sáng chập chờn của cây đuốc trên tay Trương Hưng Bá, quả nhiên Mạnh Hổ nhìn thấy trên tường thành bằng đá xanh vẫn còn lưu lại những vết máu màu đỏ sẫm.

Tất Điều Tử đưa mắt nhìn quanh bốn phía, giọng vô cùng ngưng trọng:

- Tướng quân, rất nhiều chỗ có vết máu!

Mạnh Hổ khẽ ừ một tiếng rồi tung mình xuống ngựa, rút chiến đao cạy lên một viên gạch lát nền, kết quả phát hiện ngay cả lớp đất phía dưới cũng đã nhuộm thành màu đỏ sẫm. Mạnh Hổ cạy liên tục mấy viên gạch gần đó, phát hiện ra máu đỏ sẫm gần như đọng vũng trên lớp đất bên dưới. Mạnh Hổ không khỏi cảm thấy kinh hãi trong lòng, nơi này đã chết không biết bao nhiêu người, máu tươi đổ ra rất nhiều mới có thể gây nên cảnh tượng như vậy!

- Làm gì đó?

Đang khi Mạnh Hổ và Tất Điều Tử còn đang thăm kinh hãi trong lòng, đột nhiên có tiếng quát hỏi từ phía sau vang lên:

- Các người làm gì ở đây?

Mạnh Hổ và Tắt Điều Tử nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy một tên liên đội trưởng cầm vệ quân được mười mấy tên quan quân đi theo hộ vệ đang đứng nghiêm ngoài cửa Ứng thành. Hiển nhiên tên liên đội trưởng kia không biết mặt Mạnh Hổ, cau mày quát hỏi:

- Lén lén lút lút gì đó, rốt cục các ngươi đang làm gì?

- Chào các vị!

Tắt Điều Tử đáp:

- Chúng ta đang bắt dế.

- Bắt dế?

Tên liên đội trưởng kia lại quát hỏi:

- Bắt dế sao lại vào đây?

Tắt Điều Tử nhún vai đáp:

- Vị trưởng quan này không biết, lão Đại của ta bình sinh thích nhất là đá dế, vừa rồi lão phu nghe được tiếng kêu của 'Hồng Bào tướng quân'* thuộc hàng cực phẩm, cho nên vào đây tìm kiếm!

(*Hồng bào tướng quân: giống như dế lửa bây giờ)

- Được rồi!

Tên liên đội trưởng cầm vệ quân kia quát với giọng không tốt lành gì:

- Nơi này không phải là nơi để cho người bắt dế, đi chỗ khác cho mau!

Mạnh Hổ vẫn lạnh lùng đứng im nãy giờ bỗng nhiên nảy ra một ý, đột nhiên sa sầm mặt, lạnh lùng quát:

- Làm càn, các ngươi có biết bản tướng quân là ai chẳng?

- Không cần biết ngươi là ai?!

Thấy Mạnh Hổ không nể mặt, tên liên đội trưởng cầm vệ quân kia cũng lập tức thay đổi sắc mặt, đằng đằng sát khí quát:

- Nơi đây là chỗ đóng quân của quân đoàn cầm vệ chúng ta, Vương gia đã có lệnh, bất cứ kẻ nào cũng không được tự tiện ở lại nơi đây, kẻ nào trái lệnh, giết chết không tha!

- Giết chết không tha?

Mạnh Hổ ung dung:

- Bằng vào ngươi thôi sao?

Vừa nghe Mạnh Hổ đổi giọng, Trương Hưng Bá lập tức rút song thiết kích trên lưng xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào tên liên đội trưởng cầm vệ quân kia. Xem tư thế của Trương Hưng Bá, chỉ cần Mạnh Hổ ra lệnh một tiếng, tên mãng hán này sẽ không chút do dự xông lên lấy mạng tên liên đội trưởng kia.

Tên liên đội trưởng cầm vệ quân không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, không tự chủ lùi lại hai bước, kinh hãi hỏi:

- Các ngươi muốn làm gì?

Phía sau tên liên đội trưởng kia, mười mấy tên quan quân của quân đoàn cầm vệ cũng tiến tới, cả bọn đều rút chiến đao cầm trên tay.

- Chúng ta có làm gì đâu!

Mạnh Hổ vẫn ung dung, sau đó đột ngột chuyển sang một đề tài khác không ăn nhập gì với tình hình trước mắt:

- Chúng ta chỉ muốn biết vì sao mấy ngày trước lại xử quyết rất nhiều tướng sĩ vô tội ở nơi đây?

Phải nói Mạnh Hổ vô cùng giảo hoạt, chiêu giả ngây giả dại này vừa xuất ra quả thật đã đạt hiệu quả như ý muốn. Tên liên đội trưởng kia không kịp đề phòng, buộc miệng đáp:

- Cái gì mà tướng sĩ vô tội, đám tàn binh của quân đoàn cận vệ đều là quân phản loạn... người hỏi chuyện này làm gì? Bản trưởng quan cảnh cáo người, bất kể người là ai, mời nhanh chóng rời khỏi nơi đây, nếu như còn dám cố ý gây sự, vậy đừng trách bản trưởng quan không khách sáo!

Phản ứng của tên liên đội trưởng kia coi như cũng không chậm, chỉ nói được nửa câu liền nuốt trở vào. Nhưng đối với hai con cáo già như Mạnh Hổ và Tất Điều Tử, bấy nhiêu cũng đã quá đủ, hai người chỉ cần chút tin tức ấy đã có thể đại khái suy đoán được sự tình. Lập tức Mạnh Hổ cũng không còn lòng dạ nào giằng co với tên liên đội trưởng kia, lấy mắt ra hiệu với Tất Điều Tử, xoay người lên ngựa nghênh ngang mà đi. Trương Hưng Bá lộ vẻ không cam lòng trừng mắt nhìn tên liên đội trưởng kia một cái rồi mới chịu lên ngựa ra khỏi Ứng thành.

Sau khi ra khỏi Ứng thành, Mạnh Hổ vẫn tiếp tục giục ngựa chạy về phía trước hơn ba mươi dặm, sau đó mới ghìm cương ngựa lại. Tất Điều Tử và Trương Hưng Bá phía sau cũng thắng ngựa dừng chân, Mạnh Hổ quay đầu lại nhìn về hướng thành Hà Nguyên, trầm giọng nói:

- Lão Tất, người thấy sao?

Tất Điều Tử hít sâu một hơi khí lạnh, giọng vô cùng ngưng trọng:

- Ty chức nghĩ tướng quân hẳn cũng đã nhận ra, trong Ứng thành ở cửa Tây của thành Hà Nguyên đã từng xảy ra một trận giết chóc rất lớn. Theo những vết máu bắn đầy tường thành và vết máu còn đọng dưới đất, trận giết chóc này ước chừng xảy ra khoảng năm ba ngày trước, nhân số ít nhất phải trên năm ngàn người!

- Không sai!

Mạnh Hổ gật mạnh đầu:

- Nếu chỉ giết chóc chừng vài trăm người, trong không khí không có khả năng lưu lại mùi máu tươi nồng nặc như vậy!

- Còn nữa...

Tất Điều Tử nghiêm nghị nói:

- Theo như những lời mà tên liên đội trưởng cấm vệ quân vừa rồi lỡ mồm tiết lộ, cánh quân bị tàn sát trong Ứng thành ở cửa Tây rất có thể là đám tàn binh của quân đoàn cận vệ vừa phá vòng vây trốn thoát ở Thiên Ky cương!

- Cũng chỉ có thể là tàn binh quân đoàn cận vệ của Mông Diễn mà thôi!

Mạnh Hổ trầm giọng:

- Bởi vì sau khi cơn hồng thủy tràn ngập Thanh Châu, trên thực tế Thu Vũ Đường cũng đã bỏ Thanh Châu, các đường đại quân của đế quốc Minh Nguyệt cũng đã co cụm về Trung Châu để chặn giết quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta. Cho nên chúng quanh thành Hà Nguyên, tuyệt đối không còn có quân của đế quốc Minh Nguyệt!

- Còn nữa...

Tất Điều Tử trầm giọng:

- Tướng quân có để ý hay không, vừa rồi tên liên đội trưởng cấm vệ quân kia đã gọi tàn binh của quân đoàn cận vệ là quân phản loạn!

Mạnh Hổ gật đầu tỏ ý tán thành, trầm giọng hỏi:

- Lão Tất, tâm tư người rất là cẩn mật, người hãy suy kỹ cho cẩn thận, vì sao tàn binh của quân đoàn cận vệ lại trở thành quân phản loạn. Lại còn chuyện này, người cho rằng có bao nhiêu tàn binh của quân đoàn cận vệ đã trở thành quân phản loạn? Cuối cùng nguyên nhân của tất cả những chuyện này là sao?

Tất Điều Tử trầm ngâm hồi lâu, sau đó mới nói:

- Ty chức nghĩ rằng việc này không thể xét đơn độc một mình nó, mà ắt hẳn có liên quan đến hành động khác thường của Mông Khác đêm nay! Tướng quân ngài thử nghĩ xem, đột nhiên Mông Khác đề xuất tiếp tục Tây chinh, chẳng lẽ về chính trị hẳn đột ngột trở thành ngu ngốc như Mông Diễn hay sao?

- Chuyện này không có khả năng!

Mạnh Hổ lắc đầu:

- Dù sao Mông Khác vẫn là Mông Khác, thằng lỏi con như Mông Diễn sao thể so sánh được?

- Vậy thì đúng rồi!

Tất Điều Tử nói:

- Nếu như không phải Mông Khác ngu ngốc về mặt chính trị, như vậy hẳn đưa ra chuyện tiếp tục Tây chinh chỉ là nguy trang bề ngoài mà thôi, còn dụng ý chân thực của hắn lại là chuyện khác. Nói cách khác hẳn thông qua chuyện tiếp tục Tây chinh để che giấu ý đồ nào đó, để thực hiện mục đích mà hắn không muốn người khác biết!

- Mục đích không thể cho ai biết?

Mạnh Hổ nghe vậy nhướng nhướng mày, trầm giọng hỏi:

- Mục đích gì vậy?

- Khó mà nói được...

Tất Điều Tử trầm ngâm:

- Nhưng ty chức nghĩ rằng mục đích của lão Mông Khác này đơn giản chỉ có ba khả năng!

- Ba khả năng? Là gì vậy?

- Khả năng thứ nhất là Mông Khác muốn âm thầm ký kết hiệp nghị với đế quốc Tinh Hà, vương quốc Nhật Húc và giáo đình Quang Minh để chia cắt đế quốc Minh Nguyệt, nếu là như vậy, tiếp tục Tây chinh không phải chỉ là si tâm vọng tưởng. Nhưng ty chức nghĩ rằng khả năng này vô cùng bé nhỏ, chỉ cần đế quốc Tinh Hà, vương quốc Nhật Húc và giáo đình Quang Minh không ngu ngốc, tuyệt đối sẽ không giúp đỡ đế quốc Quang Huy tiêu diệt đế quốc Minh Nguyệt!

- ...Thứ hai, Mông Khác cố ý nói bóng gió rằng tiếp tục Tây chinh, có lẽ muốn dụ dỗ những quốc gia xung quanh thấy vậy thừa cơ kéo quân sang xâm lấn, sau đó mới tập kết binh lực ồ ạt phản công, nhờ đó mà mưu lợi! Với thực lực lúc này của đế quốc Quang Huy, nếu như muốn gồm thâu đế quốc Tinh Hà hoặc vương quốc Nhật Húc là không có khả năng, nhưng bắt buộc bọn chúng phải cắt đứt cầu hoà là điều hoàn toàn có thể. Tuy nhiên nếu xét đến cuộc Tây chinh vừa mới thảm bại, hơn nữa người kế vị của đế quốc Quang Huy chưa thể xác lập, lại thêm nội bộ bất ổn, khả năng này cũng không lớn!

- ...Như vậy chỉ còn khả năng thứ ba, Mông Khác làm như vậy là vì muốn bố trí một cái bẫy rập vô cùng hiểm độc, sau đó quăng lưới bắt trọn quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta!

- Hả?!

- Cái gì?!

Sau khi nghe Tất Điều Tử kể ra khả năng thứ ba, Mạnh Hổ và Trương Hưng Bá đồng thời biến sắc. Tất Điều Tử lại tiếp tục phân tích:

- Tướng quân hãy nhớ lại thật kỹ sự điều động binh lực của Mông Khác! Quân đoàn Đông Bộ đóng quân ở phía Tây Bắc thành Hà Nguyên ba mươi dặm, quân đoàn cấm vệ đóng ở phía Tây Nam của thành Hà Nguyên ba mươi dặm. Mà quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta cùng với tàn binh của quân đoàn cận vệ vào thành Hà Nguyên nghỉ ngơi và hồi phục. Tướng quân, dụng tâm hiểm ác của Mông Khác đã lộ ra rất rõ ràng!

- ...Nếu như ty chức đoán không sai, lão Mông Khác tính toán rằng chờ đến sau khi quân ta tiến vào đóng quân bên trong thành Hà Nguyên, hai đường đại quân đóng ở hai hướng Tây Bắc, Tây Nam sẽ quay đầu lại giết trở về, cũng sẽ phong tỏa bốn cửa thành trong thời gian ngắn nhất vậy khốn quân ta bên trong thành

Hà Nguyên. Địa thế thành Hà Nguyên hơi cao, nguồn nước thiếu thốn, nếu như quân ta bị vây khốn như vậy, không quá bảy ngày sẽ hoàn toàn sụp đổ!

Nghe đến đây, Mạnh Hổ không khỏi kinh hãi kêu lên một tiếng, mồ hôi lạnh xuất ra khắp người, ngừng giọng hỏi:

- Lão Tất, người nắm chắc bao nhiêu phần?

Chuyện này Mạnh Hổ không thể không thận trọng, nếu như Tất Điều Tử nói đúng, vậy quân đoàn Mạnh Hổ trừ tạo phản ra không còn con đường nào khác có thể đi. Nhưng nếu như Tất Điều Tử đoán sai, vậy chuyện tạo phản diễn ra sẽ tạo thành hậu quả khó có thể đánh giá. Dù sao trong suy nghĩ của Mạnh Hổ, hiện tại cũng chưa phải là thời cơ tốt nhất để chiêu binh tụ tập.

Tất Điều Tử trầm ngâm, lát sau cất tiếng trả lời:

- Ty chức không dám chắc mười thành, nhưng ít ra cũng phải có đến sáu, bảy thành!

- Làm thôi!

Ánh mắt Mạnh Hổ thoáng vẻ hung tợn, giận dữ gầm lên:

- Phản con bà nó thôi!

196. Chương 202: Che Trời Qua Biển

Trong doanh lửa cháy bập bùng, nhất là khu giữa doanh đang chen chúc không dưới mấy trăm người, liên tục vang lên những tràng âm thanh cổ vũ. Xuyên qua mấy vòng người bên ngoài có thể mơ hồ thấy được, giữa đám người là hai hán tử thân hình như hai thiết tháp đang dùng hai tay đan vào nhau, giằng co cùng một chỗ.

Hai tên hán tử này không phải ai khác, chính là Mã Tứ Phong và Hùng Bá Thiên. Sau trận chiến với kỵ binh Sóc Châu trên Bạch Sa hà, hai người coi như đã trải qua một trận đồng sinh cộng tử. Hơn nữa tính tình hai người có thể nói là khá gần nhau, ngư tầm ngư, mã tầm mã, hiện tại hoàn toàn có thể nói là cá mè một lứa.

Tất cả mọi chuyện hai người đều khiêm tốn với nhau, chỉ có một chuyện duy nhất cả hai đều không nhường nhịn, chính là chuyện trong quân đoàn Mạnh Hổ, rốt cục ai là người có võ nghệ cao thứ hai?

Người có võ nghệ mạnh nhất mà không ai có thể chối cãi, không ai dám nói rằng mình có thể thắng được đương nhiên là Mạnh Hổ, nhưng ai là cao thủ thứ hai trong quân đoàn Mạnh Hổ, vậy thì khác hẳn! Các tướng sĩ của Bắc Phương cho rằng đó là Mã Tứ Phong, đám Man nhân cho rằng chính là Hùng Bá Thiên, mà các tướng sĩ đội cận vệ lại cho rằng Trương Hưng Bá mới là cao thủ thứ hai sau Mạnh Hổ!

Kết quả trở nên vô cùng náo loạn, Mã Tứ Phong và Báo Tử cãi nhau đến nổi đỏ mặt tía tai, nhưng không ai có thể giành phần thắng bằng miệng lưỡi. Kết quả cũng chỉ có thể kéo ra luận võ để chứng thực mà thôi, may là Trương Hưng Bá đã theo Mạnh Hổ đi thành Hà Nguyên, nếu không càng thêm phần náo nhiệt.

Trong trận tỷ võ đầu tiên, về sức vóc thì Mã Tứ Phong hơn nửa mức, nhưng về tiền pháp thì Hùng Bá Thiên thắng lại nửa mức, hai bên tạm thời không phân thắng bại, cho nên chỉ còn cách vật lộn để phân cao thấp. Trận vật lộn này hai người đã giằng co với nhau nửa ngày trời, sau nhiều đợt vật lộn như vậy, hai người đã mệt gần đứt hơi, nhưng không ai chịu phục ai.

- Hùng man tử (mọi rợ) kia, người nhận thua đi thôi, nếu không ta sẽ không giữ thể diện cho người!

- Mã phong tử (kẻ điên) người bớt huênh hoang một chút, có bao nhiêu bản lĩnh cứ việc thi thố, Hùng Bá Thiên ta sợ người sao? Rõng!

Cổ Vô Đạo phụ trách làm trọng tài bên cạnh còn châm dầu vào lửa:

- Mã Tứ Phong người cố gắng thêm một chút, người không thể nào thua cho Man nhân của đại hoàng nguyên! Hùng Bá Thiên người cũng đừng chịu kém, Man nhân trên đại hoàng nguyên nổi danh về sức lực, người không thể làm mất mặt Man nhân....

Trong lúc cả hai bên khí thế ngất trời, không biết ai đã hô to:

- Tướng quân trở về!

- Đâu, tướng quân trở về đâu?

- Sao, tướng quân đã về ư?

Hùng Bá Thiên và Mã Tứ Phong đang ôm chặt lấy nhau tìm cách liệng mạng vật ngã đối phương nghe vậy vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy, đám đông vây quanh bốn phía đã rẽ ra hai bên nhường ra một con đường, Mạnh Hổ và thủ tịch quân sư Tất Điều Tử đang đi tới, về mặt cả hai vô cùng ngưng trọng. Nhìn thấy Hùng Bá Thiên và Mã Tứ Phong còn đang ôm ghì lấy nhau chưa chịu buông tay, Mạnh Hổ cau mày hỏi:

- Các người đang làm gì vậy?

- Ách...

Mã Tứ Phong nhanh nhẩu vỗ vỗ vai Hùng Bá Thiên, cười nói:

- Chúng ta đang luận bàn võ nghệ, hắc hắc!

- Đúng đúng đúng...

Hùng Bá Thiên gật đầu lia lịa:

- Tướng quân, chúng ta đang luận bàn võ nghệ!

- Hồ đồ!

Mạnh Hổ buồn bực hừ một tiếng, Tất Điều Tử phía sau vội vã tiến lên khoát khoát tay nói với đám binh sĩ vây quanh:

- Giải tán đi thôi, các huynh đệ giải tán, lập tức trở về doanh nghỉ ngơi, ngày mai còn phải hành quân đường dài gấp rút!

Quân sư đã nói như vậy, các tướng sĩ xung quanh lập tức giải tán, Tất Điều Tử lại quay sang nói với Mã Tứ Phong và Hùng Bá Thiên:

- Tướng quân Tứ Phong và tướng quân Bá Thiên cũng trở về nghỉ ngơi đi thôi!

Sau khi Mã Tứ Phong và Hùng Bá Thiên rời khỏi, Cổ Vô Đạo mới tiến lại, thấp giọng hỏi:

- Tướng quân, xảy ra chuyện gì vậy?

Mạnh Hổ gật gật đầu, quay lại nói với Tất Điều Tử:

- Lão Tất, người nói cho lão Cổ biết đi!

- Là như vậy...

Tất Điều Tử trầm ngâm một hồi rồi nói với Cổ Vô Đạo:

- Quân ta khẳng định đang đối diện với nguy cơ chưa từng có từ trước tới nay!

Dứt lời, Tất Điều Tử liền đem phân tích và kết luận của mình nói cho Cổ Vô Đạo nghe một lần từ đầu chí cuối. Cổ Vô Đạo nghe xong không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, thất thanh kêu lên:

- Chuyện này không có khả năng, không có khả năng!

Mạnh Hổ hồ hững nói:

- Chuyện này có gì mà không có khả năng!?

- Động cơ là gì?

Cổ Vô Đạo lắc lắc đầu:

- Lão Mông Khác không có lý do gì để làm như vậy, nếu như hắn quả thật giết tướng quân, tiêu diệt quân đoàn Mãnh Hổ, đối với đế quốc Quang Huy chính là tổn thất lớn bằng trời. Huống chi vạn nhất mưu kế không thành, để cho tướng quân phát hiện ra, có phải là bỗng dưng chuốc thêm một địch nhân hay sao!

Tất Điều Tử đáp:

- Động cơ của Mông Khác rất đơn giản, chính là muốn bảo vệ Mông Diễn, duy trì lợi ích trọng tâm của đế quốc Quang Huy, cũng là lợi ích của Mông gia! Về phần tổn thất, mất đi tướng quân và quân đoàn Mãnh Hổ quả thật là tổn thất nặng nề đối với đế quốc Quang Huy, nhưng nếu đem so với lợi ích hàng đầu của Mông gia thì chút tổn thất ấy có đáng kể chi!

Mạnh Hổ nói tiếp:

- Về chuyện vô ý để lộ tin tức lại càng không đáng kể gì, nếu như không có chút tự tin nho nhỏ như vậy, hãn cũng không xứng đáng làm Nhiếp chính Vương gia của đế quốc Quang Huy. Hơn nữa, cho dù là thất bại, Mông Khác cũng không coi quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta ra gì!

- Đúng vậy!

Tất Điều Tử thở dài tiếp lời:

- Lúc này quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta rơi vào tình trạng người mỏi ngựa mệt, lương thảo đã cạn. Hơn nữa, sau khi trải qua một trường chinh chiến như vậy, các tướng sĩ đều sinh lòng chán ghét chiến tranh, quả thật là một cánh quân mỏi mệt cùng đường. Thế nhưng hai mươi vạn đại quân của Mông Khác đều là quân mạnh lương đủ, lại là lấy khoẻ đánh mệt, nếu quả thật hai bên xảy ra va chạm, quân ta ắt bại chẳng nghi!

- Vậy... vậy phải làm sao bây giờ?

Cổ Vô Đạo vội la lên:

- Nếu quả thật là như vậy, chúng ta chết chắc hay sao?

- Ôi...

Về mặt Mạnh Hổ cũng trở nên nghiêm trọng trước nay chưa từng có:

- Tình huống mà hiện tại quân ta gặp phải so với những tình huống nguy hiểm trước kia thì trầm trọng hơn nhiều! Bởi vì trước đây quân ta chiến đấu trên lãnh thổ nước địch, bốn phía đều là đại quân của địch, các tướng sĩ biết rõ hậu quả chiến bại như thế nào, cho nên liều mạng mà chiến đấu.

- ...Thế nhưng hiện tại không giống như vậy, hiện tại quân ta đã đột phá vòng vây, tuy rằng hai mươi vạn đại quân của Mông Khác đã gươm đao đồ tể đặt lên cổ chúng ta, nhưng trong mắt các tướng sĩ chúng ta, bọn chúng vẫn là phe nhà!

- ...Càng tệ hơn nữa là chúng ta không thể nào lập tức nói rõ với các tướng sĩ, nếu không lòng quân ắt loạn!

Câu cuối cùng Mạnh Hổ vừa nói mới là trọng điểm, chỉ bằng vào điểm ấy, quân đoàn Mãnh Hổ chưa đánh đã bại!

Đạo lý thật ra vô cùng đơn giản, các tướng sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ rõ ràng thiếu tư tưởng chuẩn bị chiến đấu cùng quân của đế quốc Quang Huy. Hay nói cách khác, các tướng sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ thiếu sự chuẩn bị tư tưởng cho việc làm phản, bất kể hình ảnh của Mạnh Hổ trong lòng các tướng sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ cao đến mức nào, vội vã hành sự khó tránh khỏi làm cho tư tưởng của các tướng sĩ trở nên hỗn loạn. Huống chi, trong ba vạn tướng sĩ may mắn sống sót chưa chắc tất cả đã một lòng với Mạnh Hổ, chưa chắc ai cũng bằng lòng vì Mạnh Hổ mà tạo phản. Ví dụ như Mã Tứ Phong cùng với hơn hai ngàn tướng sĩ Bắc Phương của hãn chính là quân nhân thuần túy của đế quốc, Mạnh Hổ tin rằng, bọn họ tuyệt đối sẽ không mù quáng tạo phản theo Mạnh Hổ. Lâm trận đánh giặc, sợ nhất là toàn quân không đồng lòng!

Có câu rằng nếu ai ai cũng đồng lòng thì ngay cả Thái sơn cũng có thể dời đi được, nhưng nếu người không đồng lòng, đợi đến lúc địch nhân đánh tới cửa nhà ắt sẽ trở nên rối loạn. Về mặt của Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo vô cùng ngưng trọng, trong ấn tượng của hai người, đây là lần đầu tiên Mạnh Hổ có bộ dạng nghiêm

trọng đến mức như vậy. Chuyện này chứng minh rằng, thế cục hiện tại mà quân đoàn Mãnh Hổ gặp phải có thể nói rằng vô cùng hiểm ác. Nhưng trên thực tế, hai chữ ‘hiểm ác’ vẫn còn xa mới diễn tả hết thế cục hiện tại mà quân đoàn Mãnh Hổ đang gặp phải, nếu như muốn dùng một câu để diễn tả, đó phải là ‘mười phần chết chắc’!

Hít thật sâu một hơi, Mạnh Hổ không còn giữ được trầm tĩnh như bình thường, giọng ngưng trọng:

- Hiện tại cơ hội duy nhất của chúng ta chính là Mông Khác còn chưa biết chúng ta đã phát hiện ra âm mưu của hắn, cho nên chúng ta vẫn còn một chút thời gian để trốn khỏi vòng vây, tuy nhiên chúng ta cũng không thể kéo dài được lâu, khiến cho Mông Khác nghi ngờ.
- Tình thế đang nguy cấp, các người nói thử xem, bây giờ quân ta nên làm gì?
- Trận này không thể đánh!

Tất Điều Tử nói với giọng quả quyết:

- Đánh thì quân ta ắt bại chẳng sai!
- Thế nhưng không có đường chạy!

Cổ Vô Đạo cười khổ:

- Trước không nói có thể chạy thoát hay không, cho dù chúng ta chạy thoát, có thể chạy đến chỗ nào đây? Không lẽ phải nương tựa vào đế quốc Minh Nguyệt, tìm đến đầu hàng tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia hay sao?
- Nếu như quả thật đến bước đường cùng, đó cũng là một con đường sống!

Tất Điều Tử nói:

- Nhưng hiện tại quân ta còn chưa đến nỗi phải làm như vậy!
- Vậy lão Tất người nói phải làm sao đây?

Cổ Vô Đạo lại nói:

- Đánh không được, trốn cũng không xong, vậy phải làm sao?
- Chạy vòng vòng!

Tất Điều Tử nghiêm nghị nói:

- Nếu đã đánh không được trốn không xong, vậy chỉ còn cách né tránh đại quân của Mông Khác, trước tiên chạy về Tây Lăng chuẩn bị cho thật tốt rồi hãy nói. Đến lúc đó cho dù có muốn tạo phản, cũng không đến mức phải vội vã hành sự làm rối loạn lòng quân, mặt khác sau khi quân ta nghỉ ngơi và hồi phục cũng sẽ gia tăng phần thắng rất nhiều!
- Đâu phải dễ dàng như vậy!?

Cổ Vô Đạo cười khổ:

- Tuy rằng hạp cốc Hà Tây rộng gần trăm dặm, nhưng đại quân của Mông Khác đã chiếm cứ con đường mà chúng ta bắt buộc phải đi qua để trở về Tây Lăng. Nếu như Mông Khác đã động sát tâm, tất hạp cốc Hà Tây đã rải đầy du kỵ binh thám báo của quân đoàn cấm vệ, quân ta muốn đi qua trước mũi mà bọn chúng không hay không biết quả thật khó có khả năng!
- Hoàn toàn không có khả năng!

Tất Điều Tử nở nụ cười nửa miệng:

- Nhưng không cần phải làm như vậy!
- Sao?

Mạnh Hổ nghe vậy trong lòng thoáng động, vui vẻ hỏi:

- Lão Tất người có chủ ý gì hay phải không?

Tất Điều Tử nói:

- Tướng quân, lúc ty chức nhàn rỗi có xem qua một ít sách vở tạp nhạp, cho nên cũng nắm được một ít hiện tượng về sự di chuyển khác thường của động vật có liên hệ với sự thay đổi của thời tiết. Buổi chiều hôm quân ta vượt qua bờ sông Thông Thiên, ty chức phát hiện ra có rất nhiều giun đất chui lên mặt đất, đi khỏi nơi trú ẩn của chúng. Vậy trong vòng hai ba ngày tới, mùa mưa hàng năm sẽ bắt đầu!

Sông Thông Thiên bắt nguồn từ đại hoang nguyên nằm ở phía Đông Bắc của đại lục, sau đó chảy từ Đông sang Tây, gần như vắt ngang cả thế giới Trung Thổ, cuối cùng đổ ra biển nằm ở phía Tây của đế quốc Minh Nguyệt. Con sông này dài hơn ngàn dặm, diện tích lưu vực lại vô cùng rộng lớn, mặt khác ở cuối nguồn sông Thông Thiên còn có một hiện tượng khí hậu đặc thù, chính là mỗi năm có một quãng thời gian chừng bốn, năm tháng trời đổ mưa liên tục. Đó cũng chính là mùa mưa mà Tất Điều Tử vừa nói tới, bởi vì năm nay khí hậu khác thường, trong vòng ba, bốn tháng trước, lưu vực sông Thông Thiên bị tuyết rơi rất nhiều cho nên đã làm mùa mưa chậm đến.

- Sắp đến mùa mưa sao?

Cổ Vô Đạo giật mình kêu khổ:

- Vậy càng nguy hơn nữa, chỉ cần mưa xuống, đường xá ngập bùn lầy, quân ta muốn chạy trốn cũng chạy không thoát!

Tất Điều Tử không để ý tới Cổ Vô Đạo, nói tiếp:

- Bởi vì mặt sông Thông Thiên rộng lớn, cho nên hàng năm vào trước mùa mưa, mặt sông và vùng đất ven sông thông thường sẽ có sương mù kéo dài vài ngày, dày đặc đến nỗi hoàn toàn che khuất tầm nhìn. Cho dù hai người đứng giữa màn sương cách nhau chỉ trong gang tấc cũng không thể biết được sự tồn tại của nhau!

- Vậy...

Cổ Vô Đạo run giọng hỏi:

- Lão Tất người muốn nói rằng, quân ta có thể vượt qua sông Thông Thiên bằng ngựa bờ sông hay sao?

Tất Điều Tử lắc đầu:

- E rằng không thể qua bằng ngựa bờ sông, Mông Khác vốn là lão hồ ly thành tinh, không thể nào không cho người cảnh giới tại bờ sông. Ý của ta là đi trên mặt sông, suốt đêm làm bè trúc, chờ đến ngày sương mù bao phủ kín mặt sông lén lút mà qua. Cho dù Mông Khác có lão luyện đến mức nào cũng tuyệt đối không thể ngờ rằng chúng ta chạy trốn bằng đường thủy!

- Ý kiến này hay quá!

Cổ Vô Đạo phấn khởi khen ngợi:

- Chung quanh doanh có rừng trúc rất to, nếu như muốn vượt sông Thông Thiên chỉ cần nửa ngày là có thể làm đủ số lượng bè trúc. Tuy nhiên vấn đề là trong hai ba ngày tới sẽ xảy ra hiện tượng như lời lão Tất người nói hay không? Nếu như trời không nổi sương mù, vậy thì phiền phức rất lớn!

Tất Điều Tử vuốt râu trầm ngâm một hồi mới nói:

- Không dám nói là khẳng định, nhưng ít ra cũng có đến năm thành chắc chắn!

- Chỉ có năm thành thôi sao?

Cổ Vô Đạo kêu lên:

- Nói cách khác khả năng thành công và thất bại chiếm mỗi thứ một nửa hay sao?

Tất Điều Tử lắc đầu khổ não:

- Mưa nắng bất thường, ai dám buông lời nói rằng mình có thể phá vỡ thiên đạo?!

- Năm thành thì năm thành, ít nhất còn có một nửa cơ hội, dù sao vẫn còn tốt hơn phải chạy tới tiểu quả phụ Thu Vũ Đường kia tìm nơi nương tựa!

Mạnh Hổ hung hăng nắm chặt hai đấm, gằn giọng nói:

- Tuy nhiên ban ngày không thể làm bè trức được, nếu không Mông Khác có thể sẽ phát hiện, việc này chỉ có thể tiến hành lén lút vào buổi tối mà thôi. Tuy rằng hiện tại không phải là thời cơ chín muồi để khởi binh tạo phản, nhưng chúng ta đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể trở mặt với Mông gia mà thôi, làm con bà nó thôi!

- Làm con bà nó thôi!

- Làm con bà nó thôi!

Tên thư sinh Cổ Vô Đạo cũng hung hăng múa may hai quyền, miệng văng tục, Tất Điều Tử thì kích động đến nổi gương mặt đỏ bừng. Phải nói rằng tuy Mạnh Hổ và Cổ Vô Đạo không có thâm thù đại hận gì với Mông gia hay đế quốc Quang Huy, nhưng Tất Điều Tử hẳn lại có thâm cừu đại hận với Mông gia, so với hai người kia, hẳn lại càng hy vọng Mông gia xong đời!

197. Chương 203: Che Trời Qua Biển (hạ)

Diệp Hạo Thiên thần sắc vội vàng bước vào hành dinh, chưa kịp thi lễ đã vội nói:

- Vương gia, đã xảy ra chuyện!

Mông Khác nghe trong lòng trĩu nặng, trầm giọng hỏi:

- Từ từ mà nói, xảy ra chuyện gì?

Diệp Hạo Thiên đáp:

- Vừa rồi Mạnh Hổ phái người tới đưa tin khẩn cấp, nói là đám tù binh của đế quốc Minh Nguyệt mà quân đoàn Tây Bộ mang theo đột nhiên nổi loạn, lúc này quân đoàn Tây Bộ đang vội vàng trấn áp đám tù binh nổi loạn kia, hiện tại cũng đã vô cùng rối loạn. E rằng hôm nay không thể hành quân tiếp tục, thời gian vào thành Hà Nguyên cũng sẽ bị chậm lại!

- Có chuyện này sao?

Mông Khác cau mày:

- Chuyện này là thật ư?

Diệp Hạo Thiên đáp với giọng vô cùng khẳng định:

- Thần đã tăng thêm thám báo đi dò xét, quả thật đại doanh của quân đoàn Tây Bộ đang vô cùng náo loạn, khắp nơi đều vang lên thanh âm giết chóc, xem ra số lượng tù binh đế quốc Minh Nguyệt không ít, cho nên hỗn loạn cũng không nhỏ!

Mông Khác cau mày:

- Đám tù binh đế quốc Minh Nguyệt mang theo sớm không nổi loạn muộn không nổi loạn, lại nổi loạn ngay lúc này, có phải rất là xảo hợp hay không? Hạo Thiên, theo ngươi, có phải Mạnh Hổ đã phát hiện được chuyện gì, hoặc là nghe được phong thanh, cho nên bày ra màn kịch như vậy để kéo dài thời gian hay không?

- Chuyện này...

Diệp Hạo Thiên trầm ngâm:

- Hẳn là không thể nào!

- Đúng vậy!

Mông Khác gật đầu tán thành:

- Việc này trừ ngươi và ta ra, ngay cả Mông Diễn còn không hay biết gì, Mạnh Hổ sao thể biết được!

Diệp Hạo Thiên ngẫm nghĩ một chút lại nói:

- Vương gia, hay là hành động sớm một chút, hiện tại hạ lệnh cho ba đường đại quân cùng tiến, nhân cơ hội này bao vây quân đoàn Tây Bộ ở nơi đóng quân của chúng?

- Không được!

Mông Khác lắc đầu quả quyết:

- Nơi đóng quân hiện tại của quân đoàn Tây Bộ nằm sát bờ sông Thông Thiên, gần đó còn có rừng trúc dày đặc, bốn phía vô cùng trống trải, nếu như ba đường đại quân đột ngột tiến tới bao vây khó tránh khỏi làm cho Mạnh Hổ sinh lòng cảnh giác. Hơn nữa quân đoàn Tây Bộ có thể bốn ba ngàn dặm liên tục chiến đấu trên các chiến trường, lực chân của bọn chúng quân đội tầm thường không thể sánh bằng! Vạn nhất sơ ý để cho bọn chúng chạy thoát, hậu quả thật không thể nào tưởng tượng được!

- Nỗi lo của Vương gia rất đúng!

Diệp Hạo Thiên gật đầu tán thành:

- Vậy hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể bất động chờ xem biến cố.

- Các bộ không được khinh thường vọng động, tuy nhiên phải phái thêm nhiều du kỵ binh thám báo giám sát nghiêm mật.

Mông Khác trầm giọng:

- Càng đến thời điểm phi thường chúng ta càng phải bình tĩnh, ngàn vạn lần không được nóng vội!

Phía Tây thành Hà Nguyên hơn trăm dặm, nơi đóng quân của quân đoàn Mạnh Hổ.

Chỉ hơn hai ngàn tráng đinh của đế quốc Minh Nguyệt thân khoác chiến bào tay cầm binh khí đang tả xung hữu đột trong vòng vây của các tướng sĩ như hung thần ác sát của quân đoàn Mạnh Hổ. Thỉnh thoảng các tướng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ lại xông vào chém giết liên tục từ mười đến hai mươi người, sau đó nhanh chóng lui về phía sau. Hơn hai ngàn tráng đinh của đế quốc Minh Nguyệt kinh hoàng nháo nhào chạy trốn, nhưng lại bị vòng vây của các tướng sĩ quân đoàn Mạnh Hổ hất ngược trở về, lại tiếp tục bị chém giết.

Trên thực tế trò mèo vờn chuột này gần như là biểu diễn mà thôi, tuy rằng hơn hai ngàn tráng đinh của đế quốc Minh Nguyệt kia thân khoác chiến bào tay cầm binh khí của quân đế quốc Minh Nguyệt, nhưng sau khi hành quân qua một chặng đường dài, bọn họ đã gần như cạn kiệt thể lực. Thể chất của các tướng sĩ quân đoàn Mạnh Hổ cường tráng như vậy mà còn cảm thấy kiệt sức, bọn tráng đinh này trên đường đi còn phải khuôn vác, lao động tay chân, còn sống được tới ngày nay quả thật không dễ dàng gì!

Mà sở dĩ cho đến bây giờ quân đoàn Mạnh Hổ vẫn còn mang theo đám tù binh này, thật ra chỉ có một nguyên nhân duy nhất, chính là dùng làm quân lương! Chuyện này cũng là bất đắc dĩ mà thôi, quân lương của quân đoàn Mạnh Hổ từ lúc chiến đấu liên tục ở các chiến trường Trung Châu đã ăn hết sạch, sau hai lần công chiếm Tây Kinh có bổ sung thêm một ít, nhưng cũng không chống đỡ được bao lâu, từ sau khi phá vòng vây ở cảng Phong Lâm, dọc theo đường đi chỉ có thể ăn thịt người. Vẫn mang theo ba vạn tráng đinh làm tù binh, hôm nay chỉ còn lại có hơn hai ngàn.

Cách đó không xa, Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo đang đứng trên lầu quan sát, vẻ mặt của Tất Điều Tử mà Cổ Vô Đạo vô cùng bất nhẫn, ánh mắt của Mạnh Hổ lại toát ra vẻ dữ tợn, vẻ mặt vô cùng hung ác. Nếu như có thể lựa chọn, đương nhiên hắn cũng không muốn hạ thủ với bá tánh bình dân tay không tác sát, nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác, quân đoàn Mạnh Hổ không còn lựa chọn nào khác, nếu không giết đám dân thường này làm lương thực, quân đoàn Mạnh Hổ sẽ đói chết. Nếu như còn một cơ hội để bảo toàn mạng sống, lại phải lựa chọn giữa quân đoàn Mạnh Hổ và dân chúng của đế quốc Minh Nguyệt, đương nhiên Mạnh Hổ không hề do dự mà lựa chọn quân đoàn Mạnh Hổ, mà không phải là dân chúng của đế quốc Minh Nguyệt. Bởi vì hắn không phải là Thu Phong Kính, không phải là hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt.

Bất kể là người của thế giới nào, văn minh cũng vậy, man rợ cũng vậy, trật tự phép tắc thật ra cũng như nhau mà thôi, chính là được làm vua thua làm giặc! Chỉ có thành công người mới là vua, người mới là pháp luật, người mới là văn minh, người mới là chân lý. Ngược lại nếu như người thất bại, vậy người chính là giặc cỏ, người chính là phản tặc, người chính là man rợ, người chính là dị giáo!

- Không ngờ...

Tất Đieu Tử thở dài áo nào:

- ...Đám trắng đình của đế quốc Minh Nguyệt này trước khi chết còn có ích cho bọn ta như vậy!

- À...

Cổ Vô Đạo cũng lên tiếng:

- Nếu như không có đám trắng đình của đế quốc Minh Nguyệt này cải trang thành tù binh của quân đế quốc Minh Nguyệt giả vờ làm phản, chúng ta quả thật cũng không thể tìm ra lý do gì để trì hoãn việc tiến quân vào đóng trong thành Hà Nguyên,

Mạnh Hổ trầm giọng hỏi:

- Lão Tất, Mông Khác vốn là lão hồ ly, cũng không phải dễ lừa gạt như Mông Diễn, người nghĩ hẳn có bị màn kịch của chúng ta đánh lừa không?

Tất Đieu Tử đáp:

- Việc này phải phân tích từ hai phương diện, nếu như Mông Khác cho rằng chúng ta còn chưa biết gì, như vậy hẳn sẽ rất khó phát hiện sơ hở. Ngược lại nếu như hẳn cho rằng chúng ta đã nhận ra âm mưu của hắn, như vậy màn kịch này chỉ có thể làm tăng thêm sự hoài nghi và cảnh giác của Mông Khác đối với chúng ta.

Mạnh Hổ lại hỏi:

- Vậy người cho rằng khả năng nào dễ xảy ra hơn?

Tất Đieu Tử không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Ty chức muốn hỏi tướng quân, chúng ta phát hiện ra âm mưu của Mông Khác có dễ dàng hay không?

- Không dễ dàng chút nào!

Mạnh Hổ quả quyết:

- Lần này nếu như không phải ngẫu nhiên mà phát hiện được một ít dấu vết vô cùng nhỏ, chúng ta tuyệt đối không thể phát hiện ra âm mưu của Mông Khác. Vậy, lão Tất người cho rằng Mông Khác sẽ không nghi ngờ sao?

- Hẳn sẽ không!

Tất Đieu Tử nói:

- Màn kịch này chúng ta diễn vô cùng chân thực, đám trắng đình của đế quốc Minh Nguyệt này thật sự bị giết chết mà không phải là giả chết. Đám du kỵ binh thám báo ở xa nhìn trộm rất khó phát hiện ra bên trong có sơ hở gì, bọn chúng chỉ có thể nhìn thấy trong doanh của chúng ta đang xảy ra chém giết, cùng với đám trắng đình của đế quốc Minh Nguyệt quả thật đang đổ máu.

Thành Hà Nguyên, hành dinh tạm thời của Mông Khác.

Lúc này trời đã tối, rốt cục Diệp Hạo Thiên đã trở về, Mông Khác vội vàng cho tả hữu thoái lui, sau đó mới thấp giọng hỏi:

- Hạo Thiên, tình hình thế nào rồi?

Diệp Hạo Thiên vừa thở dốc vừa đáp:

- Vương gia, đại doanh của quân đoàn Tây Bộ hỗn chiến hơn nửa ngày, số người chết lên đến vài ngàn, ở xa vài dặm còn có thể ngửi thấy mùi máu tươi, xem ra tình hình này không phải là giả bộ!

- Vậy thì tốt!

Rốt cục Mông Khắc cũng yên lòng, tuy nhiên lập tức lại lắc đầu nói:

- Bất quá Mạnh Hổ là một người rất tinh minh, vì sao lần này lại phạm vào sai lầm thô thiển như vậy? Mang theo mấy ngàn tù binh của đế quốc Minh Nguyệt thì không sao, lúc cần có thể sử dụng làm lao động khuôn vác, nhưng không ngờ hắn lại không cho người canh giữ nghiêm ngặt, chuyện này hình như hơi khó hiểu?!

- Có lẽ là do các tướng sĩ thủ hạ của hắn có điều sơ sót.

Diệp Hạo Thiên tỏ vẻ không đồng tình:

- Thường có câu ‘người cũng phải có lúc tính sai, ngựa cũng phải có lúc sút móng’, dù Mạnh Hổ cầm quân giỏi đến mức nào cũng không thể bảo đảm rằng tướng lĩnh dưới tay hắn ai ai cũng giỏi như hắn!

- Được rồi, nếu đã như vậy, người về nghỉ ngơi trước đi.

Mông Diễn nói:

- Chờ đến ngày mai, quân đoàn Tây Bộ hắn là phải đến đóng quân ở thành Hà Nguyên!

Phía Tây thành Hà Nguyên hơn trăm dặm, nơi đóng quân của quân đoàn Mạnh Hổ.

Trong đại trường của Mạnh Hổ, Chiến Ứng và Thạch Đôn hiên ngang đi vào, ôm quyền thi lễ:

- Tham kiến tướng quân!

Mạnh Hổ khoát tay:

- Bè trúc làm đến đâu rồi?

- Tất cả đã sẵn sàng!

Chiến Ứng nghiêm nghị nói:

- Tổng cộng có hai ngàn cái bè trúc lớn, mỗi cái bè trúc có thể chở được hai mươi người, coi như có thể chở được hơn bốn vạn người. Hơn nữa tất cả các bè trúc đều được khoá lại bằng xích sắt, bảo đảm sẽ không bị lạc đoàn.

- Tốt lắm!

Mạnh Hổ lại hỏi Thạch Đôn:

- Thạch Đôn, hơn hai ngàn tráng đinh cuối cùng đã sắp xếp ổn thoả chưa?

- Đều đã sắp xếp xong xuôi.

Thạch Đôn đáp:

- Theo lời dặn dò của tướng quân, ty chức đã cho bọn chúng thay chiến bào và áo giáp của quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta, hơn nữa cũng đã giải thích cho bọn chúng rất rõ ràng, đến đúng lúc sẽ mở cửa doanh thả cho bọn chúng chạy đi, chỉ cần bọn chúng chạy được hai trăm dặm trong vòng hai ngày, bọn chúng sẽ được tự do!

- Tốt lắm!

Mạnh Hổ vô cùng hưng phấn, gằn giọng nói:

- Hiện tại mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn thiếu sương mù mà thôi!

- Báo...

Mạnh Hổ vừa dứt lời, ngoài đại trường bỗng nhiên vang lên một thanh âm như sấm dậy, rền rền lập tức bị vén lên, thân hình cao to như thiết tháp của Hùng Bá Thiên đã hiên ngang đi vào, ôm quyền bái:

- Tướng quân, hai vị quân sư, sương mù xuất hiện, sương mù xuất hiện trên mặt sông rồi!

- Sao? Thật sự có sương mù rồi sao?

- Tốt quá, thật là tốt quá!

Cổ Vô Đạo quả thật không thể tin được, vẻ mặt Tất Điều Tử cũng vô cùng kích động, Mạnh Hổ quay đầu lại nhìn Tất Điều Tử một cái thật sâu, phát tay quát:

- Đi, chúng ta ra bờ sông xem thử!

Lập tức cả bọn kéo nhau ra bờ sông Thông Thiên, quả nhiên nhìn thấy trên mặt sông đã xuất hiện sương mù trắng xoá, hơn nữa đang lan tràn về phía bờ sông vô cùng nhanh chóng. Chỉ trong thoáng chốc, sương mù dày đặc đã lan tới bờ sông, bao phủ cả bọn Mạnh Hổ, Mạnh Hổ cảm thấy trên mặt có cảm giác ẩm ướt, không nhìn được giờ hai tay lên cao thét lớn:

- Trời giúp ta rồi, trời giúp ta rồi!

Sau khi ngửa mặt lên trời rống to hai tiếng, Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại quát to:

- Chiến Ứng, Thạch Đôn, Trương Hưng Bá nghe lệnh!

Bọn Chiến Ứng vội tiến lên hai bước xếp hàng ngang trước mặt Mạnh Hổ, âm âm đáp lại:

- Có tỵ chức!

Mạnh Hổ nói:

- Lập tức truyền lệnh toàn quân suốt đêm dùng bè trúc theo đường thuỷ chạy tới hạp cốc Hà Tây, bảo các huynh đệ đừng hỏi lý do gì cả, chỉ cần chấp hành quân lệnh là được! Mặt khác, trên đường hành quân nghiêm cấm phát ra thanh âm, nếu như không giữ được miệng mồm tốt nhất là tìm vật gì đó bịt chặt, nếu ai dám cãi quân lệnh, lập tức xử quyết!

198. Chương 204: Ngày Mai Đăng Cơ

- Lão Tất, lần này quả thật đã mắc nợ người rất nhiều, nếu như không có một người đa mưu túc trí như người, hơn ba vạn huynh đệ quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta có lẽ phải lưu vong nơi đất khách quê người, ôi...

- Tướng quân nói gì vậy?!

Tất Điều Tử thấp thỏm lo sợ:

- Đây chỉ là nghĩa vụ của tỵ chức mà thôi!

- Được, không nói chuyện này nữa!

Mạnh Hổ mỉm cười, dắt tay Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo:

- Đi, chúng ta lên bè!

Lúc này đã là thượng tuần tháng Năm, nhưng ban đêm ở hạp cốc Hà Tây vẫn còn hơi giá lạnh.

Trên vùng bình nguyên trống trải bên ngoài thành Hà Nguyên, ba tên thám báo của quân đoàn cấm vệ đang ngồi tán dóc sưởi ấm bên đồng lửa. Mông Khác và Diệp Hạo Thiên dặn dò quân thám báo phải đặc biệt chú ý đến phạm vi chung quanh khu vực đóng quân của quân đoàn Mạnh Hổ trong vòng trăm dặm, ngược lại bốn phía thành Hà Nguyên và phía sau hạp cốc Hà Tây, việc cảnh giới vô cùng lơ lửng.

Bóng đêm dày đặc, sương mù giá lạnh.

Tên tiểu đội trưởng thám báo co đầu rút cổ, cất tiếng chửi mắng:

- Thời tiết thật là kỳ quái, trời đã tháng Năm không ngờ vẫn còn lạnh lẽo như vậy!

Một tên quân thám báo vóc người cao to cường tráng quét mắt nhìn bốn phía xung quanh, nói:

- Đội trưởng, trên mặt sông có rất nhiều sương mù.

Tên thám báo thứ ba vóc người thấp bé kêu lên:

- Kệ con bà nó có hay không có sương mù, đội trưởng, chúng ta làm vài ngụm thôi!

Dứt lời, tên thám báo có vóc người thấp bé liền nhanh nhẹn lấy ra một bầu rượu từ phía sau như trò ảo thuật, nhẹ nhàng mở nút bầu. Một mùi rượu thơm nồng liền toả ra xung quanh, tên đội trưởng thám báo và tên thám báo có vóc người cao lớn liền hít sâu hai cái, vẻ mặt vô cùng thống khoái. Lại nói trong quân vốn nghiêm cấm việc uống rượu, nhưng cho dù quân quy có nghiêm khắc đến đâu cũng không làm khó được đám lão binh dày dạn, bọn chúng có vô số biện pháp để hưởng thụ loại thức uống vốn bị nghiêm cấm này. Hơn nữa cũng phải nói rằng, quân thám báo đúng là vô cùng cực khổ, hàng năm chịu đựng mưa gió, dãi nắng dầm sương, nếu không mang theo rượu mạnh bên người để xua đuổi cái lạnh, quả thật là không thể nào chịu nổi, cho nên các tướng lĩnh trong quân cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

Trong lúc ba tên thám báo của quân đoàn cấm vệ đang vây quanh đồng lửa ngồi uống rượu, trên sông Thông Thiên cách đó hơn trăm bước có hơn một ngàn chiếc bè trúc đang qua sông. Đám bè trúc này giống như một bầy ngựa được cột lại với nhau, chiếc nọ cột vào chiếc kia, noi theo chiếc bè đầu tiên dẫn đường phá tan bóng đêm u ám và sương mù dày đặc, lặng lẽ không tiếng động vượt sông chạy về hướng Đông.

Thành Hà Nguyên, hành dinh tạm thời của Mông Khác.

Tuy rằng quân thám báo chạy về báo tin rằng quân đoàn Tây Bộ đã trấn áp xong bọn tù binh bất ngờ nổi loạn, cả toà quân doanh cũng đã ổn định trở lại, nhưng trong lòng Mông Khác vẫn mơ hồ có một cảm giác bất an, tóm lại là cảm thấy có một cái gì đó khác thường. Loại cảm giác này không biết diễn tả như thế nào, nhưng quả thật đã làm cho Mông Khác không buồn ngủ, Diệp Hạo Thiên cũng không dám ngủ. Khoảng nửa đêm, đột nhiên tên đội trưởng người hầu vào trướng bẩm báo:

- Vương gia, thám mã báo về, sông Thông Thiên xuất hiện sương mù!

- Sương mù xuất hiện?

Mông Khác lập tức cau mày, thấp giọng hỏi:

- Nói vậy mùa mưa năm nay đã đến sớm trên lưu vực sông Thông Thiên rồi sao?

Mông Khác thân là Nhiếp chính Vương gia của đế quốc Quang Huy, đối với sự thay đổi khí hậu trên sông Thông Thiên cũng biết được ít nhiều. Hắn cũng biết trước khi lưu vực sông Thông Thiên bước vào mùa mưa thường thường sẽ xuất hiện sương mù liên tục vài ngày. Tuy nhiên thông thường sương mù chỉ xuất hiện vào buổi tối, đến ban ngày sau khi mặt trời lên, đám sương mù kia rất nhanh sẽ tiêu tan mất không thấy tăm hơi.

Cho nên Mông Khác không hề lo lắng về đám sương mù này, hắn chỉ lo lắng về mùa mưa sắp đến. Tuy nhiên nghĩ lại, Mông Khác cảm thấy yên lòng, tuy rằng mùa mưa sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với hành động quân sự của quân đoàn Đông Bộ và quân đoàn cấm vệ, nhưng càng tạo thành ảnh hưởng lớn hơn nữa đối với đám tàn binh của quân đoàn Tây Bộ, không phải vậy sao? Đến lúc đó cho dù Mạnh Hổ phát hiện ra kế hoạch của mình mà mang binh thoát đi, giữa mùa mưa lầy lội cũng không thể nào trốn đi xa được.

Hiển nhiên Diệp Hạo Thiên có cùng suy nghĩ với Mông Khác, cười nhẹ nói:

- Vương gia, đây chính là chuyện tốt, một khi mùa mưa tới dĩ nhiên bất lợi đối với quân ta, nhưng e rằng càng bất lợi hơn nữa đối với đám tàn binh của Mạnh Hổ. Đến lúc đó cho dù bọn chúng có muốn trốn cũng không trốn được xa, dưới mưa dầm kéo dài, đường xá trở nên lầy lội, bọn chúng còn có thể chạy đi đâu?!

Mông Khác ngẫm nghĩ một hồi, lại nói:

- Nhưng vẫn không thể khinh suất!

Diệp Hạo Thiên vội đáp:

- Thần hiểu chuyện này, thần nhất định tăng cường giám thị nghiêm mật.

Phía Tây thành Hà Nguyên hơn trăm dặm, nơi đóng quân của quân đoàn Mạnh Hổ.

Bây giờ là lúc tối tăm nhất trong đêm, trời chuẩn bị sáng, toàn bộ doanh trại chìm trong bóng tối âm u. Từ lúc nửa đêm, ba vạn tàn binh của quân đoàn Mạnh Hổ cũng đã lặng lẽ lên bè trúc không tiếng động vượt sông mà đi. Hiện tại ở trong doanh chỉ còn lại một trung đội chịu trách nhiệm đoạn hậu, trung đội phụ trách đoạn hậu này gánh vác hai nhiệm vụ vô cùng quan trọng, một trong hai nhiệm vụ đó chính là tiến hành phóng thích hơn hai ngàn tráng đinh của đế quốc Minh Nguyệt vào sáng sớm.

Nhiệm vụ còn lại chính là truy sát đội thám báo của quân đoàn cấm vệ ở phía Bắc, tạo nên dấu hiệu giả rằng chủ lực của quân đoàn Tây Bộ đang phá vây chạy về phía Bắc!

Không phải chỉ có bấy nhiêu thôi, trung đội phụ trách đoạn hậu này không thể nào theo đại quân chủ lực chạy theo đường thủy, bọn họ không thể không phá vây trên đường bộ, sau đó vượt qua Thanh Vân sơn trở về đồn điền Thanh Ngưu. Vì tránh tiết lộ tin tức đại quân chủ lực chạy theo đường thủy, trước khi hành động, trung đội phụ trách đoạn hậu này đã được cách ly với đại quân chủ lực. Nói cách khác, bọn họ cũng không biết đại quân chủ lực của quân đoàn Mạnh Hổ đã vượt sông chạy lên phía Đông.

Khoảng mười phút sau, phòng giam của các tráng đinh đế quốc Minh Nguyệt được mở ra, đám tráng đinh đang sợ hãi không yên bên trong lập tức chen chúc mà ra, sau đó mạnh ai nấy chọn một phương hướng bất kỳ mà chạy trốn. Lúc nửa đêm hôm qua bọn họ đã bị hăm dọa rằng, sáng sớm hôm nay bọn họ sẽ có một lần cơ hội chạy trốn, nhưng có thể trốn thoát hay không thì còn phải xem vận may của họ!

Bất kể đây là một âm mưu đáng sợ nhưng vẫn hiểm khi quân địch tỏ ra nhân từ như vậy, dù sao bọn tráng đinh đế quốc Minh Nguyệt cũng không muốn ngồi chờ chết. Bọn họ bằng lòng đánh một canh bạc, bằng lòng mạo hiểm một phen, biết đâu có thể trốn được thì sao? Con người ai ai cũng có tâm lý cầu may, không ai là ngoại lệ, hiện tại xem ra vận may dường như cũng không tệ lắm, sương mù dày đặc đã làm tăng thêm cơ hội trốn thoát cho bọn họ, ít nhất đám tráng đinh đế quốc Minh Nguyệt này cũng nghĩ như vậy.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu la vang lên giữa làn sương mù dày đặc, tiếng bước chân vang lên rầm rập như nước thủy triều, hơn hai ngàn tráng đinh của đế quốc Minh Nguyệt tựa như bầy nai kinh hoàng tháo chạy khỏi nơi đóng quân của quân đoàn Mạnh Hổ, sau đó tản ra bốn phía núi đồi mà chạy trốn. Bọn thám báo của quân đoàn cấm vệ gần đó nhanh chóng tỏ ra cảnh giác, đáng tiếc là sương mù dày đặc đã cản trở tầm nhìn của bọn chúng, rốt cục bọn chúng cũng không biết được chính xác đã xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh, biến cố này đã được báo về hành dinh tạm thời của Mông Khác ở thành Hà Nguyên. Mông Khác vừa mới ngả lưng nằm xuống vội vàng đi ra đại sảnh, Diệp Hạo Thiên và tên tướng quân thám báo tuần tra ban đêm đã chờ sẵn, không đợi hai người thi lễ, Mông Khác đã gấp giọng hỏi:

- Sao lại thế này, xảy ra chuyện gì sao?

Tên tướng quân thám báo đáp:

- Vương gia, sáng sớm nay, trong doanh của quân đoàn Tây Bộ đột nhiên vang lên tiếng người ồn ào. Bởi vì Vương gia từng có nghiêm lệnh, không cho quân thám báo tới gần dò xét tin tức, cho nên đến bây giờ thần cũng không biết rốt cục trong doanh của quân đoàn Tây Bộ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng có rất nhiều dấu hiệu cho thấy, rất có thể trong quân đoàn Tây Bộ đã xảy ra nổi loạn bất ngờ!

- Nổi loạn bất ngờ?!

Mông Khác lập tức cau mày, lại hỏi:

- Nhiều dấu hiệu? Dấu hiệu như thế nào?

Về mặt tên tướng quân thám báo vô cùng nghiêm nghị:

- Trong sương mù có rất nhiều binh sĩ chạy trốn về bốn phương tám hướng không ngừng, nhân số cụ thể thì không thể thống kê chính xác, nhưng theo như sự ước đoán của thần, ít nhất cũng có trên vạn người!

Sự ước đoán đó sai lệch rất xa so với thực tế, nhưng cũng không thể trách tên tướng quân thám báo, bởi vì sương mù dày đặc cản trở tầm nhìn, cho nên bọn chúng cũng chỉ có thể dựa vào cảm giác và thính giác mà phỏng đoán. Đám trắng đỉnh của đế quốc Minh Nguyệt chạy trốn chết tựa như có một sức mạnh tinh thần thúc đẩy cầu sinh, hơn nữa trong đám sương mù không thể nào phân biệt phương hướng, tựa như một bầy ruồi bay tán loạn khắp nơi, kết quả đã làm cho cảm giác phán đoán của bọn thám báo quân đoàn cấm vệ bị sai lệch nghiêm trọng, rất nhiều trắng đỉnh của đế quốc Minh Nguyệt được đếm đi đếm lại không biết mấy lần nên đã làm gia tăng vượt xa con số thực.

- Trên vạn người sao?!

Mông Khác lập tức lộ vẻ nghiêm trọng hẳn lên:

- Người nói là có trên vạn người đang chạy trốn tứ phía?

Mông Khác trầm nghĩ nếu như tin tức này là thật, vậy vấn đề vô cùng nghiêm trọng, nếu như quân đoàn Tây Bộ bất ngờ làm phản ngay lúc này, thật đúng là một chuyện rất khó giải quyết. Tuy nhiên chuyện mà hiện tại Mông Khác lo lắng nhất chính là sự an nguy của hoàng đế đế quốc Minh Nguyệt Thu Phong Kính, thậm chí mong tên hoàng đế không may này ngàn vạn lần đừng bị chết trong đám loạn quân!

- Vương gia, thật ra ngược lại đây là một cơ hội tốt...

Diệp Hạo Thiên đề nghị:

- Quân đoàn Tây Bộ bất ngờ làm phản, quân đoàn cấm vệ và quân đoàn Đông Bộ phải lập tức hành động, xuất động đại quân bao vây bọn chúng, sau đó chậm rãi tiêu diệt đám quân phản loạn dám làm phản bất ngờ này, như vậy có thể bảo vệ cho sự an toàn của Thu Phong Kính, cũng có thể...

Nửa câu sau Diệp Hạo Thiên cũng không nói hết lời, lời này không thể nào nói trắng ra trước mặt tên tướng quân thám báo. Nhưng Mông Khác đương nhiên hiểu rõ ý mà Diệp Hạo Thiên chưa nói hết, đó chính là chỉ cần quân đoàn Tây Bộ bị khống chế, bất cứ ai bất ngờ làm phản đều phải do Mông Khác định đoạt số phận, đến lúc đó hoàn toàn có thể quy kết cả quân đoàn Tây Bộ thành quân phản loạn.

- Ủ!

Mông Khác gật mạnh đầu, cất cao giọng gọi:

- Người đâu!

Lập tức tên đội trưởng người hầu ứng tiếng đáp lại, bước vào ôm quyền:

- Vương gia có gì dặn dò?

Mông Khác nói:

- Truyền lệnh cho hai đường đại quân ngoài thành, quân đoàn Tây Bộ bất ngờ làm phản, lập tức kéo quân đến nơi đóng quân của quân đoàn Tây Bộ. Lại truyền lệnh cho đại quân trong thành lập tức ra khỏi thành cũng tiến về nơi đóng quân của quân đoàn Tây Bộ mà hợp binh!

- Dạ!

Tên đội trưởng người hầu ầm ầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Lúc Mông Khác suất lĩnh đại quân ra khỏi thành Hà Nguyên, trời đã sáng hẳn, tuy nhiên sương mù bao phủ trên mặt sông Thông Thiên vẫn chưa tan, thậm chí ngay cả khu vực ven bờ sông Thông Thiên cũng bị sương mù dày đặc bao phủ. Tuy rằng Mông Khác cũng có nhìn thoáng qua mặt sông Thông Thiên, nhưng hẳn tuyệt đối không thể ngờ rằng, Mạnh Hổ đã suất lĩnh quân đoàn Mạnh Hổ của hắn nhờ sương mù che chở lặng lẽ trốn bằng đường sông chạy lên phía Đông.

Giữa sông Thông Thiên.

Mạnh Hổ, Tắt Điều Tử và Cổ Vô Đạo sóng vai đứng trước một chiếc bè trúc, phóng mắt nhìn quanh chỉ thấy bốn phía một màu trắng xoá, chỉ cách mười mấy bước đã không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì. Nhưng theo

ánh sáng xuyên thấu màn sương cũng có thể đoán được, lúc này trời đã sáng hẳn, chuyện này không thể nghi ngờ gì là một tin tức vô cùng tàn khốc với quân đoàn Mạnh Hổ.

Bởi vì trời đã sáng cũng có nghĩa là sương mù trên mặt sông sẽ tiêu tan rất nhanh!

Một khi sương mù tiêu tan, như vậy quân đoàn Mạnh Hổ trên mặt sông Thông Thiên sẽ không tránh thoát được tai mắt quân thám báo của quân đoàn Cẩm Vệ.

Điều đáng tiếc chính là, từ nửa đêm hôm qua cho tới bây giờ, mặc dù các tướng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ đã liều mạng chèo bè trúc, nhưng cũng chỉ mới tiến về phía trước được không tới trăm dặm. Tuy rằng không thấy rõ địa hình hai bên bờ sông, nhưng bằng vào cảm giác đường như mới vừa đến Hà Nguyên mà thôi.

Thấy thần sắc của Mạnh Hổ tỏ ra ngưng trọng, Tất Điều Tử không khỏi vuốt râu mỉm cười:

- Tướng quân không cần lo lắng, sương mù trên bờ sông gặp mặt trời mọc sẽ tan mất, nhưng sương mù trên mặt sông không thể nào tan trong nhất thời nửa khắc!

Tâm tình của Mạnh Hổ không vì lời khuyên của Tất Điều Tử mà thoải mái hơn, trầm giọng nói:

- Nhưng đường thủy không thể nào so được với đường bộ, tốc độ hành quân của chúng ta quá chậm, cho dù là sương mù trên mặt sông trong nhất thời nửa khắc không tan, nhưng cũng không thể duy trì được lâu, chỉ một chút thời gian như vậy chúng ta có thể chạy về phía trước được bao xa?

- À...

Tất Điều Tử lại mỉm cười:

- Tướng quân, nếu như sương mù trên mặt sông duy trì đến giữa trưa thì sao?

-Sao?

Mạnh Hổ nghe vậy quay phắt lại, ánh mắt sáng ngời nhìn Tất Điều Tử:

- Màn sương mù này có thể duy trì đến giữa trưa sao?

Tất Điều Tử mỉm cười, quay đầu lại nói với Cổ Vô Đạo:

- Lão Cổ, phiền ngươi lấy bản đồ địa hình của đế quốc Minh Nguyệt ra đây!

Cổ Vô Đạo ừ một tiếng, vội lấy tấm bản đồ từ trong lồng ngực sau đó cùng Mạnh Hổ mỗi người một tay mở ra. Tay Tất Điều Tử chỉ vào thành Hà Nguyên trên bản đồ rồi nói:

- Tướng quân ngài xem, ở thành Hà Nguyên gần sông Thông Thiên có một cái vịnh rất lớn, sương mù ở vịnh này dày đặc hơn sương mù ở các đoạn sông khác, thời gian tiêu tan cũng kéo dài rất lâu.

- ...Tướng quân nhìn lại sông Thông Thiên, bờ Bắc chính là hạp cốc Hà Tây bằng phẳng, nhưng bờ Nam lại giáp với sơn mạch của Thanh Vân sơn. Bởi vì núi cao ngăn cản, tuy rằng hiện tại sắc trời đã sáng, nhưng trước buổi trưa, ánh mặt trời rất khó chiếu đến mặt sông ở đoạn này. Vì thế cho nên ty chức mới dám khẳng định màn sương này không thể nào tiêu tan trước giữa trưa.

- Vậy thì tốt quá!

Mạnh Hổ nghe vậy mừng rỡ:

- Nếu như màn sương mù này quả thật có thể kéo dài tới giữa trưa mới tan đi, quân ta còn có thể tiến về phía trước được thêm khoảng chừng trăm dặm nữa. Nếu như vậy sẽ hoàn toàn thoát khỏi tai mắt của quân thám báo quân đoàn Cẩm Vệ, cho dù Mông Khắc có cẩn thận để lại thám báo ở hạp cốc Hà Tây cũng không có gì đáng sợ, bằng vào đám kỵ binh Man nhân của Hùng Bá Thiên cũng đã đủ đối phó bọn chúng!

Tất Điều Tử nói:

- Theo như ty chức phỏng đoán, quân ta có thể tranh thủ thời gian được từ ba đến năm ngày, nếu như sự tình thuận lợi, chờ đến khi Mông Khắc phát hiện ra quân ta đã chạy trốn theo đường thủy, lúc ấy chúng ta

có thể đã chạy tới được thành Tam Giang. Nhưng nếu như Mông Khác nhảy bén, vậy nhiều nhất quân ta chỉ có thể chạy được tới hạp cốc Hà Tây mà thôi!

- Thời gian ba ngày là quá đủ!

Mạnh Hổ gầm giọng:

- Có được thời gian ba ngày để chuẩn bị, Mông Khác còn muốn động thủ cũng phải suy đi nghĩ lại, hừ hừ, vẫn là câu nói kia, quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta cũng không phải là dễ chọc!

Cổ Vô Đạo bên cạnh thần sắc thoáng động, cất tiếng đề nghị:

- Tướng quân, lão Tất, sao chúng ta không xuống tay trước, đem tin tức quân đoàn Mạnh Hổ của chúng ta bôn ba ngàn dặm chiến đấu liên tục trên các chiến trường, hai lần công hãm đế đô Tây Kinh của đế quốc Minh Nguyệt, cùng với bắt giữ hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt làm tù binh công bố ra ngoài? Một khi dân chúng và đám quý tộc nguyên lão ở đế đô đã có sẵn định kiến, vậy âm mưu của Mông Khác sẽ không thể nào thi triển được!

- Chủ ý này quả thật là một chủ ý tuyệt vời, nếu như có thể đem chân tướng tiết lộ ra ngoài trước, Mông Khác quả thật chỉ còn cách nghiêng răng nghiêng lợi đến gãy nát rồi nuốt cả răng lẫn máu vào bụng mà thôi. Đến lúc ấy Mông Diễn khó thoát khỏi tội, mà tướng quân ắt có thể bằng vào chiến công hiển hách hai lần công hãm Tây Kinh và bắt giữ được hoàng đế Thu Phong Kính mà trở thành anh hùng đế quốc, độc hưởng vinh quang chí cao vô thượng!

Tất Điều Tử gật gật đầu, nhưng sau đó lại thở dài, vẻ đầy tiếc nuối:

- Nhưng đáng tiếc chính là, hiện tại chúng ta đang thiếu thốn công cụ truyền tin mau lẹ. Cho dù là tất cả đều thuận lợi, chúng ta cũng phải mất năm ngày mới có thể trở lại thành Tam Giang, sau đó lại cho người thay đổi khoái mã gấp rút chạy đến Tây Lăng lại mất thời gian một ngày nữa. Sau đó mới dùng bồ câu đưa tin của Thanh Hạm đại nhân báo cho đám nguyên lão quý tộc ở đế đô, chuyện này cũng phải mất thời gian. Nhưng vậy tính tổng cộng, chúng ta muốn đem chân tướng của cuộc Tây chinh truyền đến đế đô phải mất thời gian là bảy ngày, nhưng Mông Khác không có khả năng cho chúng ta thời gian nhiều như vậy!

- Đúng vậy!

Mạnh Hổ ngậm ngùi thở dài:

- Mông Khác là lão hồ ly thành tinh, không thể lừa gạt được, một khi lão già này phát hiện ra tình hình có chỗ không đúng khẳng định sẽ gấp rút truyền tin trước về đế đô. Tin tức của chúng ta phải sau bảy ngày mới có thể tới đế đô, nhưng Mông Khác dùng bồ câu đưa tin nhiều nhất chỉ cần hai ngày là có thể truyền tới Lạc Kinh, không thể nào so được!

- Vậy cũng phải...

Nghe Tất Điều Tử phân tích xong, Cổ Vô Đạo cũng tỏ ra tiếc nuối, sau đó nói:

- Lần này trở lại Tây Lăng, ty chức phải tìm mọi cách thu mua một bầy bồ câu đưa tin, lần sau lúc chúng ta xuất chinh sẽ không phải buồn bực vì thiếu thốn công cụ truyền tin mau chóng hữu hiệu, càng không vì vậy mà chậm trễ đại sự.

Mạnh Hổ ung dung nói:

- Tuy rằng cơ hội chúng ta khống chế dư luận ở Lạc Kinh không lớn, nhưng tạo ra một ít phiền toái cho Mông Khác và triều đình của đế quốc Quang Huy cũng không phải là việc khó. Chỉ cần phái người âm thầm đưa tin này đến các vị hoàng tử khác và các quý tộc nguyên lão ủng hộ các hoàng tử đó, hắc hắc, đến lúc đó chắc chắn có trò hay để xem!

Đến giữa trưa, rốt cục ba đường đại quân của Mông Khác đã hợp nhau ở nơi đóng quân của quân đoàn Mạnh Hổ. Bởi vì lúc sáng sương mù tràn ngập bờ sông, hơn nữa không biết rõ tình hình, cho nên cả ba đường đại quân đều vô cùng cẩn thận, tốc độ tiến quân cũng không nhanh. Chính vì muốn cẩn thận, Mông

Khác hạ lệnh cho ba đường đại quân hoàn toàn triển khai, lấy nơi đóng quân của quân đoàn Mạnh Hổ làm trung tâm, bố trí thành một cái lưới thật lớn, từ ba hướng chậm rãi ép vào giữa.

Vốn Mông Khác tưởng rằng quân đoàn Tây Bộ bị vây trong lưới như vậy sẽ không còn chỗ nào để trốn, nhưng cuối cùng kết quả lại hoàn toàn ra ngoài ý liệu của hắn. Sau khi ba đường đại quân hội hợp, Mông Khác mới phát hiện một sự thật làm cho người ta phải giật mình, không ngờ đại doanh của quân đoàn Tây Bộ trống không, vốn đám tàn binh của quân đoàn Tây Bộ hẳn phải đóng quân trong đại doanh lại không thấy đâu cả!

Kết quả này hoàn toàn ra ngoài dự liệu của Mông Khác, bởi vì lúc tên tướng quân thám báo trở về báo tin, nói chỉ có trên dưới vạn người chạy tán loạn tứ phía. Nhưng căn cứ theo binh lực của đám tàn binh quân đoàn Tây Bộ mà tính, ít nhất cũng phải còn lại hai vạn quân đội đóng trong doanh, nhưng hiện tại trong doanh trống không, vậy hai vạn người còn lại đi đâu?

Nếu không phải như vậy chẳng lẽ tên tướng quân thám báo nói dối hay sao?

Hay là đội thám báo đã bị Mạnh Hổ lừa?

Chẳng lẽ Mạnh Hổ đã phát hiện kế hoạch của mình, cho nên cố ý bày ra nghi trận lấy một ít quân chạy trốn tứ phía để hấp dẫn sự chú ý của đội thám báo, còn đại quân chủ lực thừa cơ lặng lẽ không tiếng động mà trốn thoát? Bất kể là khả năng nào, hiện tại sự thật là đại quân chủ lực của quân đoàn Tây Bộ đã không thấy đâu nữa!

Diệp Hạo Thiên giục ngựa sát cạnh Mông Khác, thấp giọng nói:

- Vương gia, việc này có chút kỳ quái!

Trong đôi mắt già nua của Mông Khác bỗng nhiên thoáng qua một tia sắc bén, thấp giọng nói:

- Đại quân chủ lực của quân đoàn Tây Bộ đột nhiên mất tích, thế cục đã không thể khống chế, kết quả cuối cùng quả thực khó mà đoán trước, hiện tại chúng ta phải tính đến trường hợp xấu nhất!

Diệp Hạo Thiên kinh hãi:

- Ý của Vương gia là...

Mông Khác quả quyết nói:

- Lập tức đưa tin về Lạc Kinh, lệnh cho Tào Mặc đại nhân đem việc Tây chinh thất bại tuyên cáo cùng thiên hạ, sau đó triệu tập các quý tộc nguyên lão tuyên đọc di chiếu của tiên hoàng. Còn chúng ta ở đây, lập tức triệu tập tất cả các tướng lĩnh từ cấp sư đoàn trưởng trở lên tổ chức nghị lễ đơn giản do bản vương đích thân chủ trì, ngay hôm nay Mông Diễn sẽ đăng cơ, trị vì thiên hạ!

Diệp Hạo Thiên thất thanh kêu lên:

- Vương gia, đúng là trong di chiếu của tiên hoàng đã xác lập Nhị điện hạ, nhưng gấp rút đăng cơ như vậy dường như không hợp với lễ nghi! Thần nghĩ, có cần phải trước tiên tuyên cáo di chiếu của tiên hoàng cho thiên hạ, trấn an lòng dân chúng, lòng quân của đế quốc, sau đó chờ đến khi kéo quân trở về Lạc Kinh, lúc đó hãy cử hành nghi lễ đăng cơ thật là long trọng!

- Hạo Thiên ngươi thật là hồ đồ!

Mông Khác nhíu mày quát:

- Ngươi không nghĩ đến Mạnh Hổ là người như thế nào sao? Tên này không phải hạng tốt lành gì, việc này vốn là chúng ta lừa gạt thiên hạ, vốn là chúng ta lấy giấy gói lửa. Lúc này bản vương đang xuất chinh bên ngoài, không thể khống chế thế cục trong triều, nếu như không dùng thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn tỏ rõ quyết tâm của bản vương, trấn nhiếp các thế lực chống đối, hậu quả thật không thể nào tưởng tượng!

Diệp Hạo Thiên lập tức bưng tỉnh, lộ vẻ sợ hãi:

- Vương gia anh minh, thần ngu độn, suýt nữa làm hư đại sự!

Mông Khác vừa cho người thả bồ câu đưa tin về đế đô, đội thám báo truyền về một tin tức kinh người, vài tiểu đội thám báo bố trí ở hướng Bắc bị giết chết một cách thần bí!

Nghe bẩm báo xong, Mông Khác cho tên tướng quân thám báo lui xuống, sau đó mới hỏi Diệp Hạo Thiên:

- Hạo Thiên, người thấy việc này ra sao?

Diệp Hạo Thiên nói:

- Vương gia, hiện tại sự tình đã quá rõ ràng, đám loạn quân rạng sáng hôm nay thừa dịp sương mù che phủ bốn phía mà chạy trốn thật ra không phải là quân phản loạn Tây Bộ, mà chính là đám tráng đinh của đế quốc Minh Nguyệt bị quân đoàn Tây Bộ bắt làm tù binh. Mạnh Hổ cố ý cho đám tráng đinh của đế quốc Minh Nguyệt này khoác áo giáp và chiến bào của quân đoàn Tây Bộ, rõ ràng là muốn đánh lạc hướng tại mắt của thám báo quân ta, tranh thủ cơ hội cho đại quân chủ lực của quân đoàn Tây Bộ âm thầm trốn thoát.

Mông Khác cau mày hỏi lại:

- Ý người muốn nói, quân đoàn Tây Bộ đã thừa dịp bóng đêm và sương mù che chở mà trốn theo hướng Bắc hay sao?

- Hẳn là như vậy!

Diệp Hạo Thiên gật gù đầu, giọng vô cùng khẳng định:

- Nếu như thần không đoán sai, toàn bộ quá trình của chuyện này hẳn là như vậy, Mạnh Hổ ắt đã phát hiện ra dấu vết gì đó, nên có ý đồ suất lĩnh quân đoàn Tây Bộ trốn thoát sự theo dõi của ta, vừa may đêm qua xuất hiện sương mù, vì thế Mạnh Hổ liền phái ra đội thám báo thừa dịp đêm tối giết chết đội thám báo của quân ta ở phía Bắc, sau đó suất lĩnh tàn binh của quân đoàn Tây Bộ thừa dịp đêm tối và sương mù lặng lẽ trốn về hướng Bắc. Cho đến hừng Đông, lại phóng thích bọn tráng đinh của đế quốc Minh Nguyệt đã chuẩn bị sẵn, thu hút tại mắt của quân ta. Như vậy hiện tại, tàn binh của quân đoàn Tây Bộ Mạnh Hổ ít nhất đã chạy xa trăm dặm về hướng Bắc!

Mông Khác cau mày:

- Quân đoàn Tây Bộ có chừng ba vạn tàn binh, điều động quân đội với quy mô lớn như vậy khó thể qua được tai mắt của quân ta, vì sao đến bây giờ vẫn không thấy thám báo của ta trở về báo lại?

Diệp Hạo Thiên nói:

- Vương gia, không phải là đội thám báo của ta ở phía Bắc đã bị giết hết sao?

Mông Khác lắc đầu:

- Do trời quá tối, hơn nữa sương mù tràn ngập, đội thám báo của quân ta bị chúng lén lút giết chết thì có khả năng. Nhưng bây giờ trời đã sáng rõ, sương mù cũng đã tiêu tan, bản vương tuyệt đối không tin đội thám báo của Mạnh Hổ còn có thể âm thầm lặng lẽ giết chết được đội thám báo của quân đoàn cấm vệ!

Lời này của Mông Khác cũng không phải nói ngoa, quân đoàn cấm vệ là quân đoàn tinh nhuệ nhất trong mười đại quân đoàn chủ lực của đế quốc Quang Huy. Nếu như bị địch nhân lén lút giết chết trong bóng tối thì có khả năng, nhưng ban ngày ban mặt mà cũng bị đội thám báo của địch giết chết, vậy thì không thể tưởng tượng được.

Diệp Hạo Thiên tỏ vẻ đăm chiêu:

- Ý Vương gia là, tàn binh của quân đoàn Tây Bộ không có phá vây theo hướng Bắc sao?

Mông Khác nói với giọng vô cùng quả quyết:

- Nếu như bản vương không đoán sai, đám tráng đinh của đế quốc Minh Nguyệt chạy trốn tứ phía hẳn chỉ là kế nghi binh mà thôi, cố ý giết chết đội thám báo quân ta ở phía Bắc cũng là kế nghi binh, đại quân chủ lực của quân đoàn Tây Bộ hẳn là còn ẩn nấp ở chung quanh đó. Hạo Thiên người có phát hiện ra bên bờ sông gần đó có một vùng lau rậm rạp, cách đó không xa còn một mảng rừng trúc thật lớn, không chừng bọn chúng chính là ẩn nấp trong đó!

199. Chương 205: Cát Cự

- Vương gia, phía Bắc ngoài trăm dặm phát hiện ra quân của đế quốc Minh Nguyệt có binh lực khoảng chừng một trung đội, phía Bắc khoảng năm mươi dặm còn phát hiện ra rất nhiều quân của đế quốc Minh Nguyệt!

- Người nói cái gì?

Mông Khác hốt nhiên biến sắc:

- Rất nhiều quân của đế quốc Minh Nguyệt?

Tên tướng quân thám báo gật mạnh đầu:

- Binh lực cụ thể thì không rõ, nhưng ít nhất cũng có một sư đoàn!

- Một sư đoàn?!

Diệp Hạo Thiên kinh hãi:

- Vương gia, có phải là...

Mông Khác đột ngột đưa tay ngắt lời Diệp Hạo Thiên, sau đó cho tên tướng quân thám báo lui ra, lúc này mới trầm giọng hỏi:

- Hạo Thiên, ý người muốn nói, đám quân của đế quốc Minh Nguyệt này chính là quân đoàn Tây Bộ cải trang phải không?

Diệp Hạo Thiên đáp:

- Mạnh Hổ vốn quý kế đa đoan, nếu làm ra hành động như vậy cũng không phải là không có khả năng!

Chuyện này làm cho lòng tin của Mông Khác cũng bắt đầu dao động, chẳng lẽ quân đoàn Tây Bộ của Mạnh Hổ thật sự thừa dịp đêm tối chạy trốn về phía Bắc hay sao, chẳng lẽ cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt mà đội thám báo vừa phát hiện quả thật là quân đoàn Tây Bộ? Suy nghĩ cho thật kỹ lại, dường như cũng chỉ có khả năng này, bởi vì phóng mắt nhìn ra khắp cả Thanh Châu, làm sao còn có cánh quân nào của đế quốc Minh Nguyệt tồn tại?

Trên thực tế, cánh quân của đế quốc Minh Nguyệt mà đội thám báo phát hiện là quân của đế quốc Minh Nguyệt chân chính, hơn nữa là tàn binh của quân đoàn Thanh Châu do Yến Trường Không suất lĩnh. Tuy nhiên đám tàn binh của quân đoàn Thanh Châu này chỉ có khoảng chừng hai liên đội, đội thám báo của quân đoàn cấm vệ đã bị kế nghi binh của Yến Trường Không lừa gạt.

Nguyên là Yến Trường Không đã nhận được quân lệnh của Thu Vũ Đường dẫn quân rút về Hồ Khiếu quan. Nhưng trước khi về tới Hồ Khiếu quan, Yến Trường Không lại gặp được quân đoàn Thủy sư của Tiêu Thành Đồng, lúc này mới biết được từ miệng của Tiêu Thành Đồng tin quân đoàn Mạnh Hổ hai lần công hãm Tây Kinh cùng với bất hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt làm tù binh. Yến Trường Không nghe vậy tức giận tím mặt, lập tức suất lĩnh hai liên đội Thanh Châu đuổi giết quân đoàn Mạnh Hổ.

Tuy nhiên, quân Thanh Châu của Yến Trường Không đang đuổi theo quân đoàn Mạnh Hổ thì phát hiện ra đại quân của Mông Khác. Đương nhiên Yến Trường Không sẽ không làm chuyện ngu xuẩn lấy trứng chọi đá, lập tức suất lĩnh quân Thanh Châu lui lại, né tránh quân tiên phong của đại quân Mông Khác, kết quả lại ngẫu nhiên bị đội thám báo của đại quân Mông Khác tưởng lầm là tàn quân của quân đoàn Tây Bộ cải trang chạy trốn.

Việc này chẳng những Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo không hề nghĩ tới, mà Mông Khác cùng Diệp Hạo Thiên cũng không ngờ. Yến Trường Không cũng tuyệt đối không ngờ chỉ vì hấn đuổi giết, kết quả vô tình giúp cho Mạnh Hổ một cái đại ân. Nếu không phải tàn binh Thanh Châu của Yến Trường Không xuất hiện đúng lúc, Mông Khác rất có thể sẽ hạ lệnh lục soát trong đám cỏ lau bên bờ sông và mảng rừng trúc gần đó, đến lúc ấy, Mông Khác chắc chắn sẽ phát hiện hành tung thật sự của quân đoàn Mạnh Hổ!

Lịch sử thường thường là do rất nhiều sự ngẫu nhiên mà tạo thành, lần này cũng không phải là ngoại lệ!

Nếu như Mông Khác phát hiện ra hành tung của quân đoàn Mãnh Hổ ngay lập tức, như vậy sẽ dốc hết toàn lực đuổi theo, lúc ấy quân đoàn Mãnh Hổ nhiều nhất cũng chỉ có thể chạy trước hai mươi vạn đại quân của Mông Khác nửa ngày đường. Cứ như vậy, quân đoàn Mãnh Hổ muốn thoát khỏi đại quân Mông Khác thì phải trải qua muôn vàn khó khăn, dưới sự truy đuổi gắt gao của đại quân Mông Khác, cuối cùng vận mệnh của quân đoàn Mãnh Hổ cũng không có gì tốt đẹp.

Sau khi trầm ngâm một hồi, Mông Khác quả quyết hạ lệnh:

- Lập tức truyền lệnh toàn quân, đuổi thẳng về hướng Bắc!

Trong nháy mắt ba ngày đã trôi qua.

Cho đến hôm nay, ba đại đế quốc Quang Huy, Minh Nguyệt, Tinh Hà đã xảy ra liên tục ba đại sự gây ra tiếng vang sâu xa.

Đại sự thứ nhất, hoàng đế Mông Viễn của đế quốc Quang Huy đã băng hà, người tạm thời nhiếp chính đế quốc là Tào Mặc tuyên đọc di chiếu của Mông Viễn, Nhị hoàng tử Mông Diễn là người kế vị, Mông Khác cử hành nghi thức đăng cơ đơn giản cho Mông Diễn trong quân. Còn phần nghi thức đăng cơ long trọng chờ sau khi trở lại Lạc Kinh sẽ tiến hành, hơn nữa sẽ thỉnh Thánh Nữ điện hạ của giáo đình Quang Minh đích thân chủ trì nghi thức đăng cơ.

Đại sự thứ hai, bởi vì Thanh Châu, Ứng Châu và U Châu gặp thủy tai nghiêm trọng, tân hoàng đế Thu Dã vừa mới đăng cơ chưa được nửa tháng đã hạ lệnh miễn thuế cho ba châu Thanh, Ứng, U trong vòng năm năm. Để cứu vãn tình hình tài chính đã xuống cấp nghiêm trọng của đế quốc, Thu Dã hạ lệnh bãi bỏ lệnh cấm mua bán đất đai, bãi bỏ lệnh cấm hành nghề buôn bán tơ lụa, cho phép dân chúng được quyền tham gia. Vì vậy, đế quốc Minh Nguyệt mới đầu trọng nghề nông mà đè nén việc buôn bán nay đã coi trọng cả hai như nhau.

Đại sự thứ ba, Thân vương Nam Bộ Tần Xuyên của đế quốc Tinh Hà sau khi đại bại ở Hồ Lô cốc đã bị kinh hoàng, sau khi trốn về thành Mạc Nam không được hai tháng bị bệnh mà chết. Nhưng hoàng đế Tần Lam của đế quốc Tinh Hà cũng không vì vậy mà buông tha cho Tần Xuyên, ngoài việc hạ chiếu phế bỏ vương tước của Tần Xuyên, còn giáng cả dòng họ của Thân vương Nam Bộ xuống làm thứ dân. Sau đó, Tần Lam gạt bỏ dị nghị bên ngoài mà gia phong cho Phong Khinh Dương làm Thân vương Nam Bộ, mở đầu cho việc phong vương cho người khác họ ở đế quốc Tinh Hà.

So với ba đại sự này, chuyện Mãnh Hổ suất lĩnh tàn binh của quân đoàn Tây Bộ trốn về pháo đài Hà Tây hiển nhiên không đáng để ý.

Pháo đài Hà Tây nguy nga ngày trước giờ đây đã biến thành một khu phế tích hoang tàn, Mông Khác cũng không cho quân đóng ở nơi này. Mãnh Hổ cũng không có ý ở lại nơi này hoài niệm, tuy rằng hắn đã từng có mấy trường huyết chiến tại đây với quân đế quốc Minh Nguyệt, cũng suýt chút nữa đã phải trả giá bằng tính mạng của mình, nhưng tất cả những chuyện này cũng không là gì đối với Mãnh Hổ. Việc cấp bách đối với Mãnh Hổ bây giờ là mau chóng trốn trở về Tây Lăng, sau đó phải khởi binh trước khi Mông Khác điều động đại quân trở về.

Mặt khác, Mông Khác cũng đã phát hiện ra tình hình không đúng, đáng tiếc lúc này đã quá muộn màng, chờ đến khi Mông Khác kéo quân đuổi trở về, lúc ấy đã kém hơn quân đoàn Mãnh Hổ bảy ngày đường. Bảy ngày đường nói ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài, đối với kẻ lòng dạ cay độc, hành sự quyết đoán quả cảm như Mãnh Hổ mà nói, bảy ngày cũng đã quá đủ để hắn làm xong những việc mà hắn muốn làm!

Lịch Quang Minh tháng Năm năm 1062, Mãnh Hổ chính thức khởi binh, cát cứ một phương.

Xét thấy chênh lệch thực lực quá lớn, sau khi khởi binh Mãnh Hổ cũng không mù quáng mà cố thủ Tây Lăng, sau khi vợ vết sạch sẽ tiền bạc lương thực ở Tây Lăng, Tam Giang và Hà Đông, Mãnh Hổ dẫn quân chạy lên đồn điền Thanh Ngưu. Khi đi Mãnh Hổ mang theo tất cả công nhân của ba phủ ấy, trong đó gồm có thợ rèn, thợ mộc, cũng có thợ đá, thợ nặn tượng các loại ngành nghề thủ công.

Mạnh Hổ cũng không phải muốn vợ vét cho sạch sẽ, lần này lên đồn điền Thanh Ngưu cũng không phải muốn làm giặt cỏ.

Sở dĩ Mạnh Hổ đem theo tất cả công nhân ba nơi Tây Lăng, Tam Giang và Hà Đông là có ý đồ khác, tất cả số công nhân ấy trong tương lai sẽ có công dụng rất lớn.

Sau khi đại quân tiến vào đại trại trên đồn điền Thanh Ngưu, Mạnh Hổ lập tức tiến hành biên chế lại quân đoàn Mãnh Hổ. Phải nói rằng lần này quân đoàn Mãnh Hổ tuy lập được chiến tích huy hoàng, nhưng thương vong cực kỳ thảm trọng, mười vạn đại quân lúc xuất chinh cuối cùng chỉ còn lại hai vạn chín ngàn quay trở về được Tây Lăng. Thương vong của quan quân các cấp cũng rất lớn, cấp liên đội trưởng trở lên tử trận bốn mươi sáu người, mà quân đoàn Mãnh Hổ chỉ có biên chế là bốn sư đoàn, tổng cộng hai mươi liên đội! Nói cách khác, người này chết người khác lên thay, quan quân các cấp từ liên đội trưởng trở lên đã thay đổi hơn hai lượt.

Còn có bốn tên sư đoàn trưởng khi xuất chinh cũng chỉ còn có mỗi mình Chiến Ứng còn sống trở về!

Lần chỉnh biên này, Mạnh Hổ giảm biên chế của quân đoàn Mãnh Hổ từ bốn sư đoàn xuống còn hai sư đoàn, một sư đoàn cung tiễn thủ, một sư đoàn trọng trang bộ binh, số còn lại thuộc quyền chỉ huy trực tiếp của Mạnh Hổ gồm có liên đội kỵ binh và liên đội cận vệ. Hơn hai ngàn kỵ binh Man nhân may mắn còn sống sót trở thành liên đội kỵ binh, tuy nhiên vì thiếu ngựa, cho nên địa vị thực tế hiện tại chỉ là liên đội bộ binh mà thôi.

Đại trại trên đồn điền Thanh Ngưu, hành dinh của Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ đột nhiên đứng dậy, đôi mắt sáng quắc lướt một vòng qua mười mấy tên lão binh đang đứng trong sảnh, cất cao giọng nói:

- Bây giờ ta bổ nhiệm...

Tất Đieu Tử, Cổ Vô Đạo và mười mấy tên lão binh ở hai bên lập tức đứng thẳng người, ánh mắt ai nấy đều nhìn chăm chú vào Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ nói tiếp:

- Tất Đieu Tử!

Tất Đieu Tử đứng dậy, cao giọng đáp:

- Có tỳ chức!

- Bổ nhiệm ngươi là chánh quân sư của quân đoàn Mãnh Hổ!

- Cổ Vô Đạo!

- Có tỳ chức!

- Bổ nhiệm ngươi là phó quân sư kiêm tổng trưởng tình báo của quân đoàn Mãnh Hổ!

- Chiến Ứng!

- Có tỳ chức!

- Bổ nhiệm ngươi là sư đoàn trưởng sư đoàn trọng trang bộ binh của quân đoàn Mãnh Hổ!

- Dạ!

- Sơn Báo!

- Có!

- Bổ nhiệm ngươi là sư đoàn trưởng sư đoàn cung tiễn thủ của quân đoàn Mãnh Hổ!

- Dạ!

- Thạch Đôn!

- Có!

- Bổ nhiệm người là liên đội trưởng liên đội kỵ binh trực thuộc quân đoàn Mãnh Hổ!

- Dạ!

- Trương Hưng Bá!

- Có!

- Bổ nhiệm người là liên đội trưởng liên đội cận vệ trực thuộc quân đoàn Mãnh Hổ!

- Dạ!

- Việc lựa chọn nhân sự quan quân các cấp của hai sư đoàn và hai liên đội, giao cho các người tự mình quyết định!

- Dạ!

Tuyên bố xong việc bổ nhiệm nhân sự, Mạnh Hổ mới khoát tay:

- Tất cả ngồi xuống, bây giờ chánh quân sư sẽ giới thiệu tình hình cụ thể một cách tỉ mỉ cho mọi người!

Mạnh Hổ vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều toát ra vẻ trông đợi. Nói thật ra, cho đến bây giờ bọn họ vẫn còn chưa biết xảy ra chuyện gì, bởi vì lúc quân đoàn Mãnh Hổ tiến lên đại trại đồn điền Thanh Ngưu, Mạnh Hổ cũng chưa đem tất cả mọi chuyện nói cho tất cả hay biết. Nói cách khác, cho đến bây giờ, ngoại trừ những người thân tín nhất của Mạnh Hổ như Trương Hưng Bá, Thạch Đôn, Sơn Báo, tất cả mọi người còn lại vẫn chưa ai biết thật ra Mạnh Hổ đã khởi binh tạo phản.

Chuyện khởi binh tạo phản vẫn chỉ có ba người Mạnh Hổ, Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo biết, nhưng hiện tại đã đến lúc công bố sự thật cho tất cả tướng sĩ toàn quân, nếu không thì không thể ổn định được lòng quân. Đương nhiên, bề ngoài Mạnh Hổ tuyệt đối không thừa nhận rằng mình tạo phản, lý do khởi binh tự nhiên cũng rất đường hoàng, nhưng bản chất thật ra vẫn là tạo phản, chính là thế lực võ trang cát cứ một phương đầu tiên trong mấy trăm năm qua ở đế quốc Quang Huy.

Bọn mười mấy người Chiến Ứng, Thạch Đôn, Sơn Báo đồng loạt ngồi về chỗ, lúc này Tất Điều Tử mới đứng dậy nói:

- Các vị tướng quân, hôm nay ta muốn nói cho mọi người một tin tức không tốt lắm, chúng ta vừa nhận được tin truyền về từ Lạc Kinh, Nhiếp chính Vương gia Mông Khác đổi trắng thay đen, bẻ cong sự thật, không ngờ lại đem công trạng của tướng quân chúng ta và quân đoàn Mãnh Hổ chuyển sang thành công trạng của Nhị hoàng tử Mông Diễn và quân đoàn cận vệ của hắn!

- Chuyển sang?

Chiến Ứng ngạc nhiên hỏi lại:

- Đây là ý gì?

Đám Trương Hưng Bá, Thạch Đôn, Sơn Báo cũng tỏ vẻ hoang mang, Tất Điều Tử lại tiếp tục giải thích:

- Nói cách khác, chiến công suất lĩnh đại quân bốn ba ngàn dặm chiến đấu liên tục trên các chiến trường, hai lần công hãm Tây Kinh, bắt giữ hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt làm tù binh đã trở thành của Mông Diễn và quân đoàn cận vệ của hắn! Còn tướng quân của chúng ta bị gán cho tội danh cầu kết với quân của đế quốc Minh Nguyệt, làm cho ba mươi vạn đại quân trung lộ bị tiêu diệt toàn quân, quân đoàn Mãnh Hổ của chúng ta cũng trở thành quân phản loạn!

- Sao?

- Có chuyện này sao?

- Có lý nào như vậy chứ?

- Thật là tức chết, thiên lý ở đâu?

Bọn Chiến Ứng nghe vậy ai nấy đều tỏ ra phần nộ, cả đám đứng lên nhao nhao vô cùng huyên náo. Mạnh Hổ quét ánh mắt lạnh lẽo một vòng, khề hừ mũi một tiếng, các tướng lập tức im, ngoan ngoãn ngồi trở lại chỗ của mình. Tất Đều Tử nói tiếp:

- Các vị có biết hai mươi vạn đại quân của Mông Khắc đóng ở thành Hà Nguyên là để làm gì hay không? Không vì chuyện gì khác, chính là vì muốn tiêu diệt cánh quân phản loạn chúng ta, nếu không nhờ tướng quân biết trước thời cơ, vừa lúc phát giác ra âm mưu của Mông Khắc, e rằng hiện tại quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta đã trở thành oan hồn dưới đao Mông Khắc!

Bọn Chiến Ứng đã tức giận đến nổi mặt mày đỏ bừng, nếu không có Mạnh Hổ ở đây, có lẽ bọn họ đã vỗ bàn nhảy dựng lên. Mắt thấy không khí đã được Tất Đều Tử làm cho nóng lên, Mạnh Hổ không bỏ lỡ dịp tốt, lúc này mới đứng dậy cất cao giọng nói:

- Các tướng sĩ quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta không phải là người vong ân phụ nghĩa, càng không muốn làm phản quân gì gì đó, nhưng, chúng ta không chịu được cảnh bỗng dưng bị đổ tội, muốn đổ oan cho quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta sao, không dễ vậy đâu!

200. Chương 206: Giao Dịch Một Chuyến Cùng Mạnh Hổ

- Quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta cũng không phải là vô dụng!

- Kẻ nào muốn đổ oan cho chúng ta, trước hết hẳn phải tự xem lại mình coi có được bao nhiêu cân lượng!

Các tướng Chiến Ứng đều đứng dậy, lớn tiếng phụ họa.

- Bình!

Mạnh Hổ nện một quyền thật mạnh trên bàn, lạnh lùng nói:

- Chỉ một câu, quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta tuyệt đối không để người khác sắp đặt, nếu như triều đình có thể trả lại sự trong sạch cho chúng ta, quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta vẫn là vệ sĩ trung thành của đế quốc. Nếu như triều đình tiếp tục bẻ cong sự thật, hơn nữa phái ra đại quân chinh phạt chúng ta, chúng ta cũng tuyệt đối không chịu ngồi chờ chết, chúng ta nhất định sẽ chống lại đến cùng!

- Đúng, chúng ta tuyệt đối không chịu ngồi chờ chết!

- Chúng ta sẽ chống lại tới cùng!

- Bất kể bọn chúng tới bao nhiêu người, hễ động vào quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta chính là muốn chết!

Các tướng ầm ầm đáp lại.

- Bây giờ giải tán!

Mạnh Hổ vung tay, cất cao giọng:

- Các vị tướng quân lập tức quay về doanh của mình, đem hết sự thật nói cho các tướng sĩ dưới trướng. Quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta cho tới bây giờ không muốn là quân phản loạn, lại càng không muốn tạo phản, chúng ta chỉ cần triều đình trả lại sự trong sạch cho chúng ta, chỉ cần triều đình trả lại công đạo cho chúng ta!

Các tướng ầm ầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Chỉ trong khoảnh khắc, đại sảnh trong hành dinh chỉ còn lại ba người Mạnh Hổ, Tất Đều Tử và Cổ Vô Đạo. Ánh mắt Mạnh Hổ nhìn về phía Tất Đều Tử, hỏi:

- Lão Tất, theo ngươi, Mông Khắc có phải binh tiêu diệt đại trại trên đồn điền Thanh Ngưu hay không?

Tất Đều Tử nói:

- Ty chúc cho rằng không, có ba lý do. Thứ nhất, quân ta vẫn chưa chính thức tạo phản, chỉ là đòi lại sự trong sạch từ triều đình mà thôi, nếu như Mông Khắc tùy tiện cho quân thảo phạt, vậy sẽ khó tránh khỏi

đuối lý. Thứ hai, tuy rằng hai mươi vạn đại quân của Mông Khác đã trở về Tây Lăng, nhưng lương thảo quân nhu vẫn chưa được chuẩn bị đầy đủ, không thể đánh lâu. Thứ ba, tuy rằng Mông Diễn đã kế vị thuận lợi, nhưng cục diện chính trị của đế quốc vẫn còn nhiều bất ổn, Mông Khác cần phải gấp rút trở về Lạc Kinh ổn định đại cục. Có ba nguyên nhân này, tỳ chức tin rằng Mông Khác không dám tiến quân thảo phạt đồn điền Thanh Ngưu!

Mạnh Hổ gật đầu:

- Nếu như Mông Khác không dám thảo phạt đồn điền Thanh Ngưu, vậy hẳn ắt sẽ phái một viên đại tướng toạ trấn hành tỉnh Tây Bộ, các người đoán thử xem Mông Khác sẽ phái ai? Và sẽ để lại quân đội trấn thủ Tây Lăng nhiều hay ít?

- Chuyện này quả thật không dễ đoán chút nào!

Tất Đieu Tử lắc lắc đầu:

- Tuy nhiên bất kể Mông Khác phái ai tới, nhất định cũng không chiếm được tiện nghi gì ở hành tỉnh Tây Bộ. Bởi vì thế lực của Triệu gia ở hành tỉnh Tây Bộ có thể nói là vững chắc đã bao đời, mà Thanh Hạm đại nhân lại là giọt máu duy nhất còn lại của Triệu gia. Chỉ cần Thanh Hạm đại nhân ra sức duy trì, thế cục ở hành tỉnh Tây Bộ tuyệt đối không thể nào vượt khỏi tầm kiểm soát của chúng ta!

Tất Đieu Tử vừa dứt lời, ngoài hành dinh bỗng truyền đến một trận tranh cãi.

- Tướng quân, tướng quân Mạnh Hổ!

- Đứng lại, chưa có sự cho phép của tướng quân, không ai được tùy tiện tiến vào hành dinh!

- Bản tướng quân có việc gấp cần gặp tướng quân Mạnh Hổ, mau tránh ra!

- Không được, không có lệnh của tướng quân, không có bất cứ người nào được vào, trái lệnh là chết!

Sau đó là một tràng âm thanh leng keng của chiến đao rút ra khỏi vỏ, hiển nhiên bên ngoài hành dinh đã bắt đầu giương cung bạt kiếm. Mạnh Hổ khẽ cau mày, ngẩng đầu hỏi lớn:

- Bên ngoài hành dinh là tướng quân Mã Tứ Phong sao?

Một tên cận vệ quân đi vào bẩm báo:

- Tướng quân, tướng quân Mã Tứ Phong xông thẳng vào hành dinh, tỳ chức ngăn lại!

Mạnh Hổ xoa tay nói:

- Để hắn vào đi!

Tên cận vệ quân lĩnh mệnh mà đi, chỉ trong khoảnh khắc, Mã Tứ Phong đã ngang nhiên đi vào, thi lễ với Mạnh Hổ, cất cao giọng nói:

- Tướng quân Mạnh Hổ, tỳ chức xin hỏi rốt cục gần đây đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lúc ở thành Hà Nguyên không hợp quân của đại quân của Yến vương, vì sao sau khi trở về Tây Lăng lại khẩn cấp tiến vào đồn điền Thanh Ngưu?

Mạnh Hổ cúi đầu trầm ngâm giây lát, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi:

- Tướng quân thật muốn biết sao?

- Đương nhiên!

Mã Tứ Phong kêu lên:

- Tỳ chức nôn nóng muốn biết chuyện này đến sắp sửa phát triển!

- Được rồi!

Mạnh Hổ thở dài một tiếng:

- Vậy bản tướng quân cũng chỉ có thể nói sự thực mà thôi!

Sau khi nghe Mạnh Hổ kể hết đầu đuôi, Mã Tứ Phong quả thật không dám tin ở tai mình, thất thanh kêu lên:

- Sao, tướng quân ngài nói sao? Người dẫn quân bốn ba ngàn dặm chiến đấu liên tục trên các chiến trường, hai lần công hãm Tây Kinh lại bắt hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt làm tù binh trở thành Nhị hoàng tử, không, đương kim hoàng đế bị hạ? Mà tướng quân ngài lại biến thành phản tặc cấu kết với đế quốc Minh Nguyệt? Yến vương còn thiết lập camp này ở thành Hà Nguyên, muốn tung một mẻ lưới bắt gọn đám phản loạn là quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta?

Mạnh Hổ hồ hững nói:

- Làm cho người cảm thấy khó tin phải không? Nhưng chuyện này chính là sự thật!
- Không, điều đó không có khả năng!

Mã Tứ Phong lắc đầu liên tục:

- Tuyệt đối không có khả năng này, vì sao Yến vương có thể làm ra loại chuyện như vậy được, có phải tướng quân bị lừa lẩn hay không?
- Lầm lẫn?

Mạnh Hổ ung dung nói:

- Chuyện này sớm đã truyền khắp Lạc Kinh, không bao lâu nữa sẽ truyền khắp đế quốc, thậm chí là toàn bộ thế giới Trung Thổ!
- Chuyện này...

Mã Tứ Phong á khẩu không trả lời được, một hồi lâu sau lại hỏi:

- Vậy tướng quân ngài tính làm sao bây giờ?

Mạnh Hổ hỏi ngược lại:

- Nếu đổi lại là người, người sẽ làm sao?
- Ta ư?

Mã Tứ Phong trầm tư hồi lâu rồi trả lời ách: ảo:

- Ty chức quyết định chọn lấy cái chết!
- Chọn lấy cái chết sao?

Mạnh Hổ lạnh lùng nói:

- Ích kỷ! Thân là chủ tướng, không ngờ người không lo lắng gì cho các tướng sĩ dưới trướng của mình!

Mã Tứ Phong bỗng nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng nói:

- Nhưng thủy chung ty chức vẫn cho rằng chuyện này không phải là thật, trong đó nhất định có chuyện hiểu lầm!

Mạnh Hổ nói:

- Nếu như tướng quân Tứ Phong không tin, bản tướng quân cũng không còn cách nào khác, bây giờ người có thể mang theo hơn hai ngàn tướng sĩ Bắc Phương rời khỏi đồn điền Thanh Ngưu. Nhưng trước khi người đi, bản tướng quân không thể không nhắc nhở người một câu, trên đường trở về hành tỉnh Bắc Phương, nhất định phải coi chừng quân đội của đế quốc hạ độc thủ với các người!

- Đa tạ hảo ý của tướng quân!

Mã Tứ Phong chấp tay thi lễ với Mạnh Hổ, xoay người nghênh ngang mà đi.

Nhìn theo bóng Mã Tứ Phong dần xa, Cổ Vô Đạo đột nhiên cất giọng ngậm ngùi hỏi:

- Tướng quân thật muốn để hán đi sao?

Tất Đieu Tử cũng nói:

- Ty chức cũng không tán thành chuyện để cho Mã Tứ Phong ra đi, hiện tại chú cháu Mông Khác và Mông Diễn đã khống chế hoàn toàn dư luận trong đế quốc, lời của bọn chúng nói ra đã muốn trở thành chân lý, cho nên dân chúng ở đế quốc đã khắc sâu định kiến, cho dù có tài hùng biện đến đâu cũng không đủ để thay đổi đại cục!

- ...Vì vậy, xuất phát từ sự lo lắng cho việc ổn định tình hình chính trị và quân sự ở hành tỉnh Bắc Phương, Mông Khác chẳng những không bí mật xử tử Mã Tứ Phong, ngược lại còn có thể sẽ trọng dụng hắn, thậm chí có thể bổ nhiệm cho hắn trở thành Tổng đốc Bắc Phương! Mã Tứ Phong cũng không phải là một nhân vật dễ dàng đối phó, nếu như hắn thật sự làm Tổng đốc Bắc Phương, vậy sẽ vô cùng bất lợi đối với chiến lược sau này của tướng quân!

- Không!

Mạnh Hổ khoát tay, lạnh nhạt nói:

- Ta không nghĩ vậy!

- Sao?

Tất Đieu Tử hỏi:

- Không biết tướng quân có cao kiến gì?

- Chưa nói tới cao kiến gì, ta chỉ cảm thấy giết Mã Tứ Phong rất là đáng tiếc!

Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Quả thật như lão Tất, lão Cổ các người lo lắng, Mã Tứ Phong đích xác là một viên tướng kỳ binh tài ba hiếm có, kỳ binh của hắn đúng là tới lui như gió, hơn nữa sức chiến đấu cũng mười phần dũng mãnh, một viên tướng lĩnh dũng mãnh thiện chiến như vậy, giết đi chẳng phải là đáng tiếc hay sao?

Tất Đieu Tử nói:

- Thế nhưng nếu không giết hắn, không phải là thả hổ về rừng hay sao?

- Thả hổ về rừng?

Mạnh Hổ tỏ ra đăm chiêu:

- Ai dám buông lời quả quyết rằng sau này hắn sẽ không trở thành hổ tướng dưới trướng Mạnh Hổ ta?!

—

Thành Tây Lăng, hành dinh tạm thời của Mông Khác.

Diệp Hạo Thiên vừa mới bước vào, Mông Khác vội hỏi:

- Hạo Thiên, tình hình sáu phủ của hành tỉnh Tây Bộ ra sao?

- Vương gia, tình hình của sáu phủ quả thật không được tốt!

Diệp Hạo Thiên lắc lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng:

- Tên khốn Mạnh Hổ này về sớm hơn chúng ta đến bảy ngày, có được bảy ngày này, hắn đã phái người đem chân tướng của sự việc truyền ra khắp sáu phủ của hành tỉnh Tây Bộ, mà công văn của triều đình đưa xuống đều bị hắn chặn lại. Hiện tại khắp nơi trong sáu phủ của hành tỉnh Tây Bộ đều tán dương chiến tích của quân đoàn Mạnh Hổ liên tục chiến đấu ở các chiến trường Trung Châu, chiến thắng bảy trận liên tục cũng như bắt giữ Thu Phong Kính, thậm chí rất nhiều người kể chuyện đã bắt đầu kể ở các quán trà!

- Ôi...

Mông Khác thở dài:

- Tất cả đều do bản vương sơ ý, trúng gian kế của Mạnh Hổ...

Diệp Hạo Thiên nói:

- Chuyện này cũng không thể trách Vương gia, có ai ngờ được tên Mạnh Hổ này thừa cơ sương mù xuất hiện mà chạy trốn theo đường thủy?

Mông Khác trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Như vậy đi, Hạo Thiên người lập tức triệu tập tất cả quan viên sau phủ về đây để làm sáng tỏ sự thật, về phần ở các quán trà, bất cứ ai kể chuyện này đều cho là gian tế, nên bắt thì bắt, nên giết thì giết, tuyệt không buông lỏng. Tóm lại chúng ta không thể để cho luồng dư luận tà ác của Mạnh Hổ lan tràn ra mãi, nhất định phải đảo ngược lại dư luận sai lầm hiện tại của sáu phủ!

Diệp Hạo Thiên cung kính đáp:

- Thần lập tức triệu tập tất cả quan viên sáu phủ để làm sáng tỏ sự thật.

- Ôi...

Mông Khác thở dài lắc đầu:

- Xoay chuyển dư luận của sáu phủ không khó, nhưng thời cơ một phen tiêu diệt gọn quân đoàn Mạnh Hổ cũng đánh mất hoàn toàn...

- A...

Diệp Hạo Thiên gật đầu phụ họa:

- Quân đoàn Mạnh Hổ có được bảy ngày nghỉ ngơi hồi phục và chuẩn bị, hơn nữa thế núi Thanh Ngưu sơn hiểm trở, dễ thủ khó công, lương thảo quân nhu của chúng ta lại chưa chuẩn bị. Hơn nữa thế cục ở đế đô lại chưa ổn định, lại thêm một nhân tố bất lợi, chúng ta cũng chỉ có thể buông tha cho hắn lần này!

- Tuy nhiên chúng ta cũng không thể quay về Lạc Kinh với hai bàn tay trắng như vậy được!

Mông Khác nhíu mày:

- Nếu như không thể áp giải hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt trở về Lạc Kinh, làm sao giao phó cho dân chúng và quý tộc nguyên lão ở đế đô? Chẳng lẽ lại tiếp tục đặt điều nói dối nữa sao?

Diệp Hạo Thiên lộ vẻ khó khăn:

- Nhưng vấn đề là Thu Phong Kính nằm trong tay Mạnh Hổ!

- Ủ, Thu Phong Kính trong tay Mạnh Hổ, việc này quả thật khó giải quyết!

Mông Khác chấp tay đi qua đi lại mười mấy lượt, bỗng nhiên dừng bước nói:

- Đúng rồi, dường như Mạnh Hổ cũng không có tuyên bố tạo phản phải không?

- Quả thật không có!

Diệp Hạo Thiên tỏ vẻ dăm chiêu:

- Gian tế tiềm phục trong đồn điền Thanh Ngưu vừa mới báo tin về Mạnh Hổ cũng không có tuyên bố tạo phản, thậm chí không có công khai tuyên bố đối nghịch với đế quốc. Chỉ nói Vương gia làm cho bọn chúng bị hàm oan, cũng tuyên bố rằng quân đoàn Mạnh Hổ tuyệt đối không khoan tay chờ chết, mặc người bày bố!

- Tốt!

Mông Khác gật đầu:

- Chỉ cần chưa có trở mặt là tốt!

Diệp Hạo Thiên nghe vậy giật mình kinh hãi, thấp giọng hỏi:

- Ý của Vương gia là...

Mông Khác trầm giọng đáp:

- Bản vương định đích thân đi đồn điền Thanh Ngưu một lần, giao dịch với Mạnh Hổ một chuyến!

- Hả?!

Diệp Hạo Thiên nghe vậy giật mình kinh hãi:

- Vương gia muốn lên đồn điền Thanh Ngưu sao?

Mông Khác tỏ ra ung dung:

- Người lo sợ Mạnh Hổ sẽ làm điều bất lợi với bản vương sao?

Diệp Hạo Thiên nói:

- Vương gia, chúng ta đã đem tội danh Tây chinh thất bại đổ lên đầu Mạnh Hổ, chẳng lẽ hắn còn có thể khách khí với Vương gia hay sao?

- Ha ha, Hạo Thiên người nghĩ như vậy là sai mười phần!

Mông Khác mỉm cười:

- Chúng ta đem tội danh đổ lên đầu Mạnh Hổ là một chuyện, Mạnh Hổ có thể gây ra điều bất lợi cho bản vương hay không lại là một chuyện khác. Lần này Mạnh Hổ không trực tiếp tuyên bố tạo phản, người có biết là vì cái gì không? Rất đơn giản, bởi vì hắn có điều cố kỵ, hiện tại hắn chưa đủ thực lực, chưa đủ lòng đủ cánh, mà thực lực của triều đình hùng mạnh, hơn nữa lòng dân ổn định, nếu như Mạnh Hổ trực tiếp tuyên bố tạo phản, vậy sẽ thực sự trở thành phản loạn của đế quốc. Lúc ấy sẽ hứng chịu sự công kích của quý tộc nguyên lão và dân chúng của đế quốc, khi ấy, cho dù Mạnh Hổ có lợi hại đến đâu, cho dù quân đoàn Mạnh Hổ có dũng mãnh thiện chiến đến mức nào, đều khó thoát khỏi kết cục bị tiêu diệt.

Diệp Hạo Thiên vội la lên:

- Nhưng...

- Không nhưng gì cả...

Mông Khác nói:

- Nếu như Mạnh Hổ dám can đảm làm chuyện bất lợi với bản vương, vậy hắn sẽ mang tiếng xấu là quân phản loạn, sẽ trở thành địch nhân của toàn bộ đế quốc!

- Nhưng mà...

Diệp Hạo Thiên ngẫm nghĩ lại nói:

- Cho dù Mạnh Hổ lo lắng về mặt chính trị mà không dám làm chuyện bất lợi đối với Vương gia, nhưng hắn cũng sẽ không ngoan ngoãn mà giao ra Thu Phong Kính cho Vương gia. Dù sao Thu Phong Kính cũng là một nhân chứng quan trọng, nếu Mạnh Hổ đem giao hắn cho Vương gia, chẳng phải là càng thêm không thể rửa sạch nỗi oan cho mình hay sao?

- Chuyện là do người mà thôi.

Mông Khác khoát tay, hồ hững nói:

- Nếu chưa ném trái qua sự tình tốt nhất đừng nên đưa ra kết luận vội vàng, ai dám quả quyết rằng Mạnh Hổ sẽ không giao ra Thu Phong Kính? Chỉ cần Mạnh Hổ có dã tâm chiêu binh tự lập, bản vương sẽ đưa ra mọi lợi đủ sức làm cho hắn động tâm, hắn nhất định sẽ ngoan ngoãn giao Thu Phong Kính ra!

- Nếu như Vương gia đã quyết định, thần cũng không dám nói thêm gì nữa!

Diệp Hạo Thiên bất đắc dĩ nói:

- Tuy nhiên trước khi Vương gia đi đến đồn điền Thanh Ngưu, có cần phải xác định người cho chức vụ quân đoàn trưởng quân đoàn Tây Bộ hay không? Còn nữa, nên xử trí Tổng đốc Tây Bộ Triệu Thanh Hạm như thế nào? Dù sao đi nữa năng lực cũng không tham dự Tây chinh, nếu như làm liên lụy đến năng lực, e rằng sẽ khiến cho toàn bộ gia tộc họ Triệu sinh lòng bất mãn!

Mông Khác trầm ngâm:

- Trước tiên khoan hãy động đến Triệu Thanh Hạm, về phần chọn người cho chức quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, người thấy Dạ Cao ra sao?

- Tướng quân Dạ Cao?

Diệp Hạo Thiên gật đầu:

- Chiến công và kinh nghiệm thật ra thì đủ, tuy nhiên dường như hơi thiếu mưu trí một chút!

Mông Khác mỉm cười:

- Nếu như để Nhạc Mông làm tham mưu trưởng cho hấn kiêm sư đoàn trưởng sư đoàn số Một thì sao? Người cảm thấy như vậy được không?

Diệp Hạo Thiên thoáng động trong lòng, lập tức gật đầu liên tục:

- Tuy rằng tướng quân Nhạc Mông tuổi còn trẻ, nhưng tài dùng binh và mưu kế cũng không dưới Mạnh Hổ, một trận Hồ Lô cốc đã chứng minh tất cả. Nếu tướng quân Dạ Cao đảm nhiệm chức quân đoàn trưởng quân đoàn Tây Bộ, lại thêm tướng quân Nhạc Mông đảm nhiệm chức tham mưu trưởng kiêm sư đoàn trưởng sư đoàn số Một, vậy thì tuyệt đối không còn gì sơ xuất.

Mông Khác vui vẻ nói:

- Vậy chuyện này quyết định như vậy, người là Binh bộ đại thần, người hãy ký lệnh bổ nhiệm đi thôi!

201. Chương 207: Mông Khác Lên Núi

Tào Lâm bước vội vào thư phòng, ôm quyền thi lễ với phụ thân:

- Hải nhi tham kiến phụ thân!

Tào Lâm là con trai lớn của Tể tướng đế quốc Tào Mặc, cũng là Đại Thống lĩnh của Ngự Lâm quân Hoàng gia đế quốc Quang Huy.

Tào Mặc vẫy tay:

- Lâm nhi người qua đây!

Tào Lâm theo lời đi đến trước mặt Tào Mặc, thấp giọng hỏi:

- Xem thần sắc của phụ thân, có phải là đã nhận được bồ câu truyền thư của Vương gia hay không?

Tào Mặc không nói gì, chỉ đưa phong thư hỏa tốc trong tay cho Tào Lâm xem. Tào Lâm xem qua một lượt không khỏi khẽ biến sắc mặt, thấp giọng nói:

- Cái gì? Vương gia muốn giam cầm Đại diện hạ và Tam diện hạ một lần nữa sao? Lại muốn ta theo dõi toàn bộ số quý tộc nguyên lão thường hay âm thầm lui tới cùng hai vị diện hạ, đến đúng lúc sẽ áp dụng biện pháp xử trí sao?

Tào Mặc trầm giọng hỏi:

- Lâm nhi, việc này người thấy thế nào?

Tào Lâm trầm ngâm một hồi rồi đáp:

- Nếu tình thế đã như vậy, đây cũng có thể xem là biện pháp khẩn cấp ổn định cục diện chính trị, nhưng dù sao việc này cũng đề cập tới hai vị diện hạ và trên trăm vị quý tộc nguyên lão, nếu như bắt giữ toàn bộ khó lòng tránh khỏi tổn thương đến nguyên khí quốc gia. Theo ý con, chỉ gần Vương gia có thể trở lại Lạc Kinh trong tháng này, thật ra hoàn toàn không cần làm chuyện thừa thãi này.

Trong lời của Tào Lâm cũng không nhắc tới người kế vị là Mông Khác, có thể thấy rằng trong mắt cha con Tào gia, Mông Diễn cũng không là gì cả. Cho dù hẳn có đăng cơ ngôi báu, nhưng trong mắt của cha con Tào gia, người chân chính nắm đại quyền khổng chế đế quốc vẫn là Nhiếp chính vương Mông Khác như trước. Ít nhất trước khi cử hành nghi thức đăng cơ, Mông Diễn không có khả năng chân chính để thống trị đế quốc khổng lồ này.

Tào Mặc khoát tay, lại hỏi:

- Vi phụ không hỏi chuyện này, vi phụ chỉ muốn hỏi người rằng, lời của Vương gia ‘đến đúng lúc’ là chỉ thời điểm nào?

- Chuyện này...

Tào Lâm ngẫm nghĩ một hồi:

- Nếu như con đoán không sai, Vương gia nói ‘đúng lúc’ e rằng chỉ lúc xuất hiện chuyện mà Vương gia không lường trước được, không thể trở lại Lạc Kinh nắm việc triều chính! Bởi vì chỉ có xuất hiện tình hình không lường trước như vậy, áp dụng biện pháp xử trí với hai vị điện hạ và bọn quý tộc nguyên lão âm thầm lui tới mới là thích hợp. Bất quá phụ thân cũng không cần lo lắng, có lẽ đây chính là sự tính toán dự phòng của Vương gia mà thôi, cũng không nhất định phải thay đổi hành động.

- Chỉ mong được như thế!

Tào Mặc gật gù đầu, giọng ra vẻ ngưng trọng:

- Tuy nhiên nếu như trong thư Vương gia đã nói như vậy, nhất định chúng ta phải làm việc này, hơn nữa phải làm cho ổn thỏa! Như vậy đi, Lâm nhi người lập tức điều động Ngự Lâm quân đi bảo vệ vương phủ của hai vị điện hạ. Về phần số quý tộc nguyên lão âm thầm tới lui với hai vị điện hạ, chỉ nên âm thầm giám thị, lúc này còn không phải là lúc hành động công khai.

- Dạ!

Tào Lâm âm âm đáp lại:

- Con sẽ lập tức đi sắp xếp.

Dứt lời, Tào Lâm lập tức xoay người đi. Nhìn theo bóng dáng mạnh mẽ trắng kiện của Tào Lâm, Tào Mặc khẽ thở dài sâu kín:

- Lúc này bận rộn quá, bận rộn quá!

Hậu trại của đồn điền Thanh Ngưu.

Triệu Thanh Hạm dựa sát vào lồng ngực Mạnh Hổ, nghe tiếng gió vù vù thổi qua tai, có chút lưu luyến không nỡ rời xa:

- Gió thổi rồi...

- À, gió đã thổi...

Mạnh Hổ cất giọng cảm khái:

- Trận gió to này không biết làm dậy lên bao nhiêu cơn sóng nữa đây....

Triệu Thanh Hạm không kìm nổi liếc mắt nhìn Mạnh Hổ, sáng giọng:

- Quả thật là tên ngốc không biết tình cảm là gì....

Mạnh Hổ cười ha hả, đưa tay choàng qua eo Triệu Thanh Hạm:

- Đúng, là ta không hiểu tình cảm, đúng ra ta không nên giữa lúc phong hoa tuyết nguyệt như vậy mà đầu khẩu với nhau, lại càng không nên nói chuyện chính trị chiến tranh với Thanh Hạm tiểu thư như hoa như ngọc. Thanh Hạm tiểu thư, hay là như vậy, thừa dịp xung quanh vắng vẻ không người, chúng ta đi vào rừng cây trước mặt tâm sự đi! Đương nhiên là lần tâm sự này phải công bằng và thành thật rồi, hắc hắc...

- Đáng ghét...

Trên mặt Triệu Thanh Hạm nổi lên hai áng mây hồng, nhẹ gắt Mạnh Hổ:

- Ai muốn công bằng thành thật cùng chàng kia chứ...

Ánh mắt Mạnh Hổ đột nhiên ngập vẻ nhu tình, hai tay cũng từ từ di chuyển xuống dưới vòng eo của Triệu Thanh Hạm, nhẹ nhàng xoa khê kiêu đồn của nàng, giọng đầy vẻ thương yêu:

- Hay là nàng đừng đi Hà Bắc?

- Thiếp cũng không muốn xa rời chàng...

Triệu Thanh Hạm khê chu đôi môi anh đào, ánh mắt tình tứ nhìn Mạnh Hổ, dịu dàng nói:

- ...Nhưng không đi không được! Yên vương và triều đình đổ mối oan lớn như vậy lên đầu chàng, chuyện này chúng ta không thể chịu được. Nhưng Yên vương đường đường là Nhiếp chính vương, hán cang không thể chủ động sửa đổi lời nói, trận tranh chấp này khẳng định sẽ còn tiếp tục, cho nên ta phải mau chóng đi Sơn Dương, Hà Bắc, thương lượng cho thật kỹ cùng vài vị thúc bá.

Giọng Mạnh Hổ dịu dàng:

- Thanh Hạm nàng cần phải hiểu rõ, nàng vạn lần đừng vì chuyện của ta mà xung đột với triều đình, chuyện này sẽ mang đến tai hoạ ngập đầu cho gia tộc họ Triệu của nàng!

Triệu Thanh Hạm đột ngột đưa bàn tay nhỏ xinh lên che miệng Mạnh Hổ lại, Mạnh Hổ nhẹ nhàng kéo tay nàng ra, sau đó khê cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào đỏ thắm của nàng. Triệu Thanh Hạm hứ lên một tiếng, thân hình mềm mại ngã hẳn vào lòng Mạnh Hổ, gió núi nhẹ thổi qua, làm cho vài sợi tóc mây của Triệu Thanh Hạm phát phơ khê chạm vào mặt Mạnh Hổ, làm cho hán cảm thấy mười phần xuân ý...

Tây Lăng, hành dinh tạm thời của Mông Khác.

Dạ Cao và Nhạc Mông cùng bước vào đại sảnh, ôm quyền hành lễ với Mông Khác:

- Tham kiến Vương gia!

Mông Khác khoát tay, lạnh nhạt nói:

- Các người đến đây, ngồi xuống đi!

- Tạ Vương gia!

Dạ Cao và Nhạc Mông tạ ơn Mông Khác, chia nhau ngồi xuống hai bên. Ánh mắt Mông Khác trước tiên dừng trên người Dạ Cao, hỏi:

- Dạ Cao, nếu như bản vương nhớ không lầm, người đã gia nhập quân đoàn cấm vệ Hoàng gia mười bảy năm rồi phải không?

Dạ Cao đứng dậy đáp:

- Hồi bẩm Vương gia, cho tới ngày hôm nay, thần đã gia nhập vào quân đoàn cấm vệ Hoàng gia được mười bảy năm sáu tháng!

- Ngồi, ngồi xuống hãy nói!

Mông Khác khoát tay ra ý bảo Dạ Cao ngồi xuống, có lẽ là vì hưng phấn bởi quang cảnh trước mắt, trên mặt Mông Khác nở nụ cười tươi hơn thường lệ:

- Nhớ lúc người vừa gia nhập quân đoàn cấm vệ Hoàng gia, chỉ là một tiểu tử mới hai mươi tuổi còn chưa ráo máu đầu, mười bảy năm trôi qua, người đã trở thành một tướng quân của đế quốc.

Dạ Cao vội nói:

- Nếu như không nhờ Vương gia hết dạ tài bồi, làm sao có thần hôm nay!

- Không nói chuyện này nữa!

Mông Khác khoát khoát tay, đột nhiên hỏi:

- Các người đã nhận được lệnh uỷ nhiệm của Binh bộ hay chưa?

Dạ Cao và Nhạc Mông đồng thanh đáp:

- Chúng thần đã nhận được từ hôm trước.

Mông Khác gật đầu:

- Tốt lắm, hiện tại các người đã là quân đoàn trưởng và tham mưu trưởng của quân đoàn Tây Bộ, hôm nay bản vương gọi các người tới đây chính là muốn nghe thử xem, sau khi các người nhận nhiệm vụ sẽ đối xử như thế nào với Tổng đốc Tây Bộ Triệu Thanh Hạm? Và đối phó với đám tàn binh của quân đoàn Mạnh Hổ trên Thanh Ngưu sơn như thế nào?

Dạ Cao quay đầu lại trao đổi bằng mắt với Nhạc Mông, sau đó cung kính đáp:

- Việc này thần đã trao đổi ý kiến với tướng quân Nhạc Mông, thần cho rằng, thế lực của gia tộc họ Triệu ở hành tỉnh Tây Bộ rất lớn, hơn nữa ở hai phủ Hà Bắc, Sơn Dương lại có gốc rễ sâu xa, cho nên lúc này không thể trở mặt với Triệu Thanh Hạm!

Mông Khác nghe xong cau mày hỏi:

- Vậy phải làm sao?

Dạ Cao điềm đạm nói tiếp:

- Đương nhiên chúng ta cũng không phải mặc kệ Triệu gia, về vấn đề đối xử với Triệu gia như thế nào, thần nghĩ lời của tướng quân Nhạc Mông cũng rất có đạo lý. Đối với Triệu gia chúng ta phải đối xử riêng biệt hẳn, đối với những người có lòng hướng về triều đình, lại có lực lượng hùng mạnh, phải hết sức nâng đỡ họ. Đối với những người đứng giữa Triệu Thanh Hạm và triều đình, phải hết sức lung lạc họ, còn đối với những người quyết lòng đi theo Triệu Thanh Hạm và Mạnh Hổ, vậy phải kiên quyết đàn áp!

- Ủ!

Lúc này Mông Khác mới tỏ ra hài lòng gật gật đầu:

- Như vậy còn đám tàn binh của Mạnh Hổ thì sao? Các người định đối phó như thế nào?

Dạ Cao do dự một chút rồi nói với vẻ kiên quyết:

- Vương gia, chuyện này rất khó...

Mông Khác nghe vậy gật đầu, đương nhiên hắn biết rõ Mạnh Hổ rất khó đối phó, nếu như Dạ Cao vỗ ngực tự xưng rằng mình có thể đảm nhiệm được, vậy Mông Khác nên tính đến chuyện thay đổi người khác làm sư đoàn trưởng quân đoàn Tây Bộ là vừa. Ngược lại Dạ Cao tỏ ra thận trọng như vậy, trong lòng Mông Khác rất tán thành, chuyện này nói rõ rằng Dạ Cao đã phân tích qua với Nhạc Mông về Mạnh Hổ và hơn hai vạn tàn binh của hắn.

Thấy Mông Khác không lên tiếng, Dạ Cao đành nói tiếp:

- Có thể Vương gia còn không biết, thật ra từ khi quân Thanh Châu ồ ạt kéo sang xâm lấn, Mạnh Hổ cũng đã bắt đầu xây dựng đại trại trên đồn điền Thanh Ngưu. Sau khi quân Thanh Châu thua chạy, Mạnh Hổ lại thông qua Triệu Thanh Hạm công khai tập kết lương thảo quân nhu về đồn điền Thanh Ngưu. Về phần thân nhân của các tướng sĩ quân đoàn Tây Bộ, Mạnh Hổ đều cho đem lên đồn điền Thanh Ngưu hết, cho nên mới nói việc này quả thật rất khó giải quyết!

Mông Khác cau mày:

- Khẳng định là có khó khăn, nhưng các người cũng phải nghĩ cách hoá giải chứ!

Dạ Cao gật đầu:

- Thần đã thương nghị qua với tướng quân Nhạc Mông, chỉ có một biện pháp có thể phá tan cánh quân của Mạnh Hổ.

- Sao?

Mông Khác vui vẻ hỏi:

- Biện pháp gì?

Dạ Cao quay lại nhìn Nhạc Mông, mỉm cười:

- Việc này Nhạc Mông huynh đệ hãy nói cho Vương gia nghe đi!

Nhạc Mông gật gật đầu, nói với Mông Khác:

- Vương gia, nếu muốn làm tan rã cánh quân của Mạnh Hổ, nhất định phải làm tan rã lòng quân của bọn chúng trước, mà muốn làm tan rã lòng quân của Mạnh Hổ, nhất định phải làm cho bọn chúng mất lòng dân. Chỉ cần Mạnh Hổ và cánh quân của hắn mất lòng dân chúng ở hành tỉnh Tây Bộ, cánh quân của hắn nửa bước cũng khó đi.

Mông Khác hỏi:

- Như vậy làm sao có thể khiến cho Mạnh Hổ và cánh quân của hắn mất lòng dân?

Nhạc Mông đáp:

- Chỉ một câu thôi, dùng gậy ông đập lưng ông!

Mông Khác nói:

- Nói vậy nghĩa là sao?

Nhạc Mông nói:

- Sở dĩ Mạnh Hổ có thể được dân chúng Tây Bộ ủng hộ, cũng không phải là vì hắn kiêu dũng thiện chiến, cũng không phải bởi vì hắn lực ngăn cơn sóng dữ lúc quân Thanh Châu ồ ạt xâm lấn. Theo ý thần, sở dĩ dân chúng Tây Bộ ủng hộ Mạnh Hổ, hoàn toàn là vì Mạnh Hổ đã dùng phương thức dã man và thô bạo đem ruộng đất của bọn quý tộc và giáo hội ở Tây Bộ phân chia cho dân chúng!

Mông Khác nghe vậy trầm tư hồi lâu, sau đó mới hỏi tiếp:

- Nói như vậy các người định noi theo Mạnh Hổ cấp ruộng đất cho dân chúng sao?

- Đúng vậy!

Dạ Cao chuyển thân đứng dậy, nghiêm nghị nói:

- Nếu như Vương gia đã hỏi, thần xin bạo gan nói thẳng, nếu như Vương gia không chịu lạm quyền mà phân chia ruộng đất cho dân chúng, muốn làm cho tan rã cánh Hổ Lang Chi Sư kia thật muôn vàn khó khăn!

Mông Khác chậm rãi đứng dậy, ánh mắt sáng ngời nhìn Dạ Cao và Nhạc Mông:

- Chỉ cần có thể quét sạch tàn binh của Mạnh Hổ, bản vương sẽ y lời các người!

Dạ Cao và Nhạc Mông đồng thanh tạ ơn:

- Vương gia anh minh!

Mông Khác khoát tay, lại hỏi:

- Các người còn yêu cầu gì khác hay không?

Dạ Cao liếc nhìn Nhạc Mông:

- Vương gia, về binh sĩ và trang bị bọn thần sẽ không yêu cầu gì thêm, chỉ có số lão binh bổ sung cho quân đoàn Tây Bộ, ngoài sư đoàn số Sáu của quân đoàn cấm vệ ra, có thể điều động thêm vài liên đội Thiểm tộc từ ba đại quân đoàn Đông Bộ, Đông Bắc và Đông Nam hay không?

- Ha ha, chuyện này không thành vấn đề!

Mông Khác tỏ ra vui vẻ:

- Đợi lát nữa Diệp đại nhân sẽ đến đây, bản vương sẽ bảo hấn điều động sáu liên đội Thiểm tộc trong ba đại quân đoàn Đông Bộ, Đông Bắc và Đông Nam sang quân đoàn Tây Bộ.

Mấy người còn đang nói chuyện, Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên đã vội vàng đi tới, Mông Khác liền mỉm cười vui vẻ:

- Hạo Thiên người tới rất đúng lúc, Dạ Cao đang xin bản vương sáu liên đội Thiểm tộc lão binh, Binh bộ đại thần người cho hay không vậy?

Diệp Hạo Thiên nở nụ cười cầu tài:

- Tướng quân Dạ Cao cần binh, thần sao dám không cho!

Dứt lời, Mông Khác và Diệp Hạo Thiên đồng thời cười rộ lên, Dạ Cao và Nhạc Mông cũng không quá ngốc, hiểu được hai người có chuyện cần thương lượng, lập tức thi lễ cáo từ Diệp Hạo Thiên và Mông Khác sau đó rời khỏi. Hai người vừa đi khuất, Mông Khác hỏi:

- Hạo Thiên, có chuyện gì vậy?

Diệp Hạo Thiên gật đầu:

- Là như thế này, hơn hai ngàn tướng sĩ sư đoàn kỵ binh của Mã Tứ Phong dưới trướng Tổng đốc Bắc Phương Trọng Sơn đã chạy tới ngoài thành Tây Lăng.

- Sao? Mã Tứ Phong sao?

Lúc này Mông Khác mới chợt nhớ ra, lúc trước chia quân ở thành Hà Nguyên, đích xác là Trọng Sơn đã điều sư đoàn số Bốn của mình sang cho Mạnh Hổ, lập tức vừa kinh sợ vừa vui lại vừa lo lắng, trầm giọng hỏi:

- Tên Mã Tứ Phong kia còn sống hay sao? Sư đoàn kỵ binh của hấn cũng chỉ còn lại hơn hai ngàn tàn binh sao?

- Đúng là như vậy!

Diệp Hạo Thiên gật đầu:

- Tuy rằng Mạnh Hổ thả cho hơn hai ngàn tàn binh của Mã Tứ Phong đi nhưng cũng không phải tốt lành gì, rõ ràng là hấn muốn mượn miệng của hơn hai ngàn tàn binh này truyền rao chân tướng Tây chinh ra bên ngoài! Cho nên thần nghĩ rằng không thể để Mã Tứ Phong sống được, hơn hai ngàn tàn binh kia cũng phải giết chết để diệt khẩu!

Mông Khác nghe vậy lập tức cau mày, chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong đại sảnh hồi lâu. Diệp Hạo Thiên đưa mắt nhìn theo bước chân Mông Khác đi qua đi lại, hạ giọng khuyên nhủ:

- Vương gia, nên giết mà không giết ắt sẽ sinh loạn!

Mông Khác đột ngột dừng bước, mặt lộ vẻ dăm chiêu:

- Ta nhớ trước kia Trọng Sơn từng nhắc qua tên Mã Tứ Phong này, hình như là lão Tam của Phong Thành Mã gia thì phải? Ủ, lời bình phẩm của Trọng Sơn về hấn chính là có tài thiện xạ, sức lực hơn người, hơn nữa giỏi về chỉ huy kỵ binh, lại là học sinh tốt nghiệp từ học viện quân sự Hoàng gia, có phải không?

Diệp Hạo Thiên gật đầu:

- Những chuyện đó đều là sự thật, hơn nữa thần cũng nghe nói, lần này Mạnh Hổ bốn ba ngàn dặm chiến đấu liên tục trên các chiến trường, có thể hai lần công hãm Tây Kinh và bắt sống Thu Phong Kính, Mã Tứ Phong và sư đoàn kỵ binh của hấn lập công rất lớn. Nếu không có Mã Tứ Phong và sư đoàn kỵ binh của hấn, Mạnh Hổ đừng nói tới chuyện công hãm Tây Kinh, còn sống trở về đã là may mắn lắm!

- Ôi...

Mông Khác bùi ngùi thở dài:

- Một viên dũng tướng như vậy, nếu đem giết đi há không phải là đáng tiếc hay sao?

Diệp Hạo Thiên cất giọng phản đối:

- Mạnh Hổ không phải là tướng tài sao, hơn nữa còn giỏi hơn Mã Tứ Phong gấp mấy lần, thế nhưng Vương gia không phải đã...

Mông Khác khoát tay:

- Bản vương đã nhìn lầm Mạnh Hổ, chẳng những hắn là một con mãnh hổ, mà còn là một con mãnh hổ ăn thịt người, nhưng Mã Tứ Phong thì khác hẳn. Phong Thành Mã gia từ trước tới nay đều lấy hai chữ trung nghĩa lập gia, Mã Tứ Phong dù biết bản vương bề cong sự thật, cũng biết nếu trở về rất có thể sẽ mất mạng, nhưng hắn vẫn trở về, chuyện này nói lên rằng, trong lòng hắn vinh dự của quân nhân và lòng trung thành với đế quốc là cao nhất!

Diệp Hạo Thiên vội kêu lên:

- Nhưng Mã Tứ Phong và hơn hai ngàn tàn binh của hắn đều biết chân tướng của Tây chinh...

- Chuyện này cũng không có gì là to lớn...

Mông Khác lạnh nhạt nói:

- Chuyện mà chúng ta bịa đặt đã truyền ra khắp cả đế quốc, dân chúng của đế quốc vốn đã có sẵn định kiến trong lòng. Nếu như chúng ta có thể áp giải Thu Phong Kính trở về Lạc Kinh, như vậy bịa đặt cũng trở thành sự thật, mà chân tướng cũng trở thành lời đồn mà thôi!

Diệp Hạo Thiên thở dài:

- Nói như vậy Vương gia không định giết Mã Tứ Phong hay sao?

- Không thể giết Mã Tứ Phong!

Mông Khác quả quyết:

- Chẳng những không thể giết, bản vương còn muốn trọng dụng hắn, người hãy lập tức lấy danh nghĩa của Binh bộ xuất ra một lệnh bổ nhiệm, cho Mã Tứ Phong hắn làm Tổng đốc Bắc Phương kiêm quân đoàn trưởng của quân đoàn Bắc Phương!

- Hả?!

Diệp Hạo Thiên kêu lên sợ hãi:

- Chuyện này...

Mông Khác vỗ vỗ vai Diệp Hạo Thiên, cười nói:

- Chuyện này cứ quyết định như vậy, sau này người sẽ rõ, quyết định hôm nay của bản vương chính xác đến mức nào!

Dứt lời, Mông Khác lại nói:

- Bây giờ việc cần chuẩn bị cũng đã chuẩn bị xong, chuyện cần dặn dò cũng đã dặn dò xong, ở Lạc Kinh Tào đại nhân cũng đã sắp xếp thoả đáng. Cho dù là có chuyện xảy ra ngoài ý muốn của bản vương, cũng sẽ không xuất hiện vấn đề gì lớn, bản vương đã có thể an tâm mà lên đồn điền Thanh Ngưu!

Diệp Hạo Thiên đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Vương gia, nếu hoàng đế bệ hạ hỏi...

Mông Khác ngắt lời:

- Nếu hoàng đế bệ hạ hỏi, người hãy nói rằng bản vương mắc bệnh hiểm nghèo, trong vòng mười ngày không thể gặp người ngoài!

Diệp Hạo Thiên nghe xong khê biến sắc mặt, vốn hấn định nhắc nhở Mông Khắc chú ý đến mối quan hệ với tân hoàng đế Mông Diễn. Nhưng lời lên đến miệng rồi hấn lại nuốt ngay vào trong bụng, thầm nghĩ Yến vương cơ trí có thừa, hấn không thể nào không nghĩ đến chuyện này, việc này để cho chú cháu bọn họ tự giải quyết là hơn, người ngoài như hấn càng ít dính líu vào càng tốt.

Mã Tứ Phong và hơn hai ngàn tàn binh Bắc Phương thủ hạ của hấn đang ở bên ngoài thành Tây Lăng. Mắt thấy tà dương đã sắp sửa xuống khỏi chân trời, tìm Mã Tứ Phong cũng lần lần chìm xuống. Cho đến bây giờ vẫn chưa thấy Yến vương và hoàng đế bệ hạ đáp lời, xem ra không muốn gặp mặt hấn, coi như vận mệnh của hấn và hơn hai ngàn tướng sĩ Bắc Phương đã định. Nhưng Mã Tứ Phong vẫn không hối hận, nếu như có thể quay trở lại từ đầu, hấn vẫn không chút do dự rời khỏi đồn điền Thanh Ngưu, không chỉ vì từ trước tới nay Mã gia đều lấy trung nghĩa làm đầu, càng vì Mã Tứ Phong chính là một quân nhân thuần túy. Trong mắt quân nhân không hề có chính trị, chỉ có trách nhiệm mà thôi, Mã Tứ Phong thầm nghĩ hấn đã làm trọn trách nhiệm của một gã quân nhân để quốc.

Đang lúc Mã Tứ Phong dần tuyệt vọng, đột nhiên cầu treo trước cửa thành chậm rãi hạ xuống, cửa thành vốn đóng chặt cũng dần mở rộng. Một đám quân cấm vệ bảo hộ một tên quan quân chậm rãi xuất hiện trước cửa thành, Mã Tứ Phong quan sát kỹ, không ngờ người tới lại là Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên, liền bước nhanh tới hai bước, ôm quyền hành lễ:

- Mã Tứ Phong của quân đoàn Bắc Phương, tham kiến Diệp đại nhân.

Diệp Hạo Thiên ừ một tiếng, vẫy tay với đám quân cấm vệ ở phía sau, đám quân cấm vệ lập tức lục tục lui lại, Mã Tứ Phong cũng khoát tay ra hiệu cho các tướng sĩ Bắc Phương lui về phía sau. Lúc này Diệp Hạo Thiên mới cầm lệnh bổ nhiệm trong tay đưa tới, Mã Tứ Phong đưa tay ra đón nhận, mở ra đọc ngay trước mặt Diệp Hạo Thiên, vừa đọc qua sắc mặt đại biến, run giọng hỏi:

- Diệp đại nhân, chuyện này...

Cũng khó trách Mã Tứ Phong khó có thể tin được, bởi vì đây là một lệnh bổ nhiệm rất rõ ràng, mà phần nội dung của nó làm cho Mã Tứ Phong cảm thấy giật mình kinh hãi. Chẳng những hoàng đế bệ hạ và Yến vương không giết Mã Tứ Phong hấn, mà còn bổ nhiệm cho hấn làm Tổng đốc Bắc Phương!

Đây quả thật là sét đánh ngang mày, Mã Tứ Phong nhất thời choáng váng hôn mê, thế nhưng khi chăm chú nhìn kỹ, mặt sau của tờ lệnh bổ nhiệm rành rành một dấu ấn lớn màu đỏ tươi của Binh bộ, lại do chính tay Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên đưa tới, còn có thể giả được sao? Diệp Hạo Thiên khê hừ một tiếng:

- Mã Tứ Phong, đây chính là ý của Vương gia!

Mã Tứ Phong đột ngột quỳ sụp xuống, hai tay giơ cao tờ lệnh bổ nhiệm, run giọng nói:

- Tầm lòng của Vương gia khiến cho người kính phục, chỉ cần thần còn một hơi thở, tuyệt đối không phụ kỳ vọng của Vương gia!

Diệp Hạo Thiên lạnh lùng liếc nhìn Mã Tứ Phong:

- Mã Tứ Phong, chuyện giữa Vương gia và tên phản tặc Mạnh Hồ ngươi cũng đã biết, vậy ngươi giải thích thế nào đây?

Mã Tứ Phong cung kính dập đầu hai cái về hướng thành Tây Lăng, sau đó đứng dậy nghiêm nghị đáp:

- Ty chức là quân nhân, quân nhân chỉ biết làm hết trách nhiệm của mình, triều đình và Vương gia bảo ty chức đi hướng Đông, ty chức tuyệt đối sẽ không đi về hướng Tây, triều đình và Vương gia bảo ty chức giết người, ty chức tuyệt đối không phóng hỏa, còn những chuyện khác ty chức không quan tâm!

- Tốt!

Diệp Hạo Thiên gật đầu:

- Nếu như ngươi đã hiểu, vậy hãy tự làm cho tốt!

Dứt lời, Diệp Hạo Thiên cũng không nói thêm nửa câu, xoay người lập tức trở về thành. Lại nói trong lòng của Diệp Hạo Thiên có ít nhiều khó chịu, vốn Trọng Sơn đã chết, vị trí Tổng đốc Bắc Phương liền bỏ trống, trong lòng Diệp Hạo Thiên đã có ý định chọn người trong nội bộ, không ngờ lại bị Mã Tứ Phong đoạt mất chuyện tốt, sự tình như vậy làm sao trong lòng Diệp Hạo Thiên có thể vui?

Tiền Diệp Hạo Thiên xong, Mã Tứ Phong gọi đám quan quân thủ hạ tới trước mặt, nghiêm cấm từ nay về sau tất cả mọi người không ai được nhắc tới chuyện Tây chinh, nếu ai vi phạm quân lệnh hoặc rao truyền chuyện Tây chinh, giết không tha! Sau đó, Mã Tứ Phong cầm lệnh bổ nhiệm, suất lĩnh hơn hai ngàn tàn binh lập tức trở về hành tỉnh Bắc Phương nhậm chức.

Thành Tây Lăng, hành dinh tạm thời của Mông Khác.

Vị hoàng đế vừa mới đăng cơ đang nổi trận lôi đình, liên tục giận dữ gào thét trước mặt Sử Di Viễn:

- Thật là vô lý! Chuyện bổ nhiệm Tổng đốc Bắc Phương cùng với bổ nhiệm quân đoàn trưởng và tham mưu trưởng của quân đoàn Tây Bộ lớn như vậy, không ngờ hoàng thúc cũng không thương lượng với ta đã trực tiếp quyết định, có lý nào như thế!

Sử Di Viễn giả vờ kinh hãi:

- Cái gì? Chuyện lớn như vậy mà Vương gia không thương lượng qua với bệ hạ hay sao?

- Không có mới là đáng giận!

Mông Khác càng giận dữ hơn:

- Thế nhưng càng làm ta tức giận hơn nữa chính là hoàng thúc tuổi già lú lẫn, không ngờ lại bổ nhiệm Mã Tứ Phong làm Tổng đốc Bắc Phương! Tên Mã Tứ Phong này đã từng đi theo Mạnh Hổ liên tục chiến đấu ở các chiến trường Trung Châu, còn có hơn hai ngàn tàn binh Bắc Phương thủ hạ của hắn, chuyện Tây chinh này bọn chúng đều biết rõ trong lòng, bây giờ thả bọn chúng trở về chẳng phải là mối họa sau này hay sao?

Sử Di Viễn nghe vậy lòng thầm kinh hãi, thầm nghĩ dù sao Mông Khác cũng là Mông Khác, ra tay hành sự vô cùng lão luyện!

Nhưng ngoài miệng Sử Di Viễn lại hoàn toàn không phải nói như vậy, tên này ra vẻ lo âu nói:

- Đúng vậy, Vương gia làm như thế thật là có hại về sau, bệ hạ hắn nên lập tức đi tìm Vương gia, bảo người thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, Mã Tứ Phong cùng hơn hai ngàn tàn binh Bắc Phương này không thể thả cho bọn chúng trở về!

- Đừng nói nữa!

Mông Diễn hung hăng múa may, cả giận nói:

- Vừa ta cũng đã đi tìm hoàng thúc định thương lượng về việc này, kết quả lại bị đóng cửa từ chối, nói cái gì bệnh hiểm nghèo, trong vòng mười ngày không thể gặp người ngoài, hừ! Hoàng thúc sao lại bị bệnh hiểm nghèo gì chứ, rõ ràng là không muốn thương lượng việc cùng ta, ngay cả ta cũng không hiểu rõ, rốt cục ta có phải là hoàng đế của đế quốc này hay không?

Sử Di Viễn tiếp tục châm dầu vào lửa:

- Bệ hạ đương nhiên là hoàng đế của đế quốc, thế nhưng tiên hoàng đã có để lại di chiếu, dù là Vương gia cũng không thể nào thay đổi, nên Vương gia bây giờ vẫn xem là bệ hạ còn chưa trưởng thành. Cũng có thể do Vương gia trước nay làm Nhiếp chính vương, một mình quyết định đại sự đã trở thành thói quen.

- Ta cũng đã gần ba mươi, còn chưa trưởng thành nữa sao?

Mông Diễn càng giận không thể kiềm được:

- Hoàng thúc là Nhiếp chính vương không sai, nhưng chuyện lớn như vậy, tóm lại là hoàng thúc hắn nên thương nghị trước với ta mới phải!

Sử Di Viễn nói:

- Vương gia làm như vậy quả thật không ổn chút nào, nếu như đồn đãi ra ngoài sẽ vô cùng bất lợi cho bộ hạ!
- Thôi đi, không nói chuyện này nữa!

Tuy rằng trong lòng Mông Diễn vẫn còn đang tức giận, nhưng cũng hiểu rằng hiện tại không thể nào tiếp nhận đại quyền triều chính từ tay Mông Khác, lập tức nói sang chuyện khác:

- Chuyện mà ta bảo người hỏi thăm như thế nào rồi?

Sử Di Viễn vội đáp:

- Thần đã hỏi thăm rõ ràng, Thanh Hạm tiểu thư đi phủ Hà Bắc.
- Đi phủ Hà Bắc?

Mông Diễn nghe vậy nhất thời đổi buồn thành vui, đoạn nói:

- Nói như vậy Thanh Hạm nàng không lên Thanh Ngưu sơn cùng Mạnh Hổ hay sao

Sử Di Viễn nói:

- Đúng vậy, Thanh Hạm tiểu thư không lên Thanh Ngưu sơn.
- Vậy thì tốt quá!

Mông Diễn vội la lên:

- Người bảo người chuẩn bị xa giá, ta tới Hà Bắc tìm nàng!
- Chuyện...

Sử Di Viễn lộ vẻ khó xử:

- Chuyện này...

Mông Diễn vội kêu lên:

- Còn chuyện nọ chuyện kia gì nữa, còn không mau đi?!
- Dạ!

Sử Di Viễn vội đáp:

- Thần lập tức đi chuẩn bị xa giá!

Tuy nhiên cuối cùng Mông Diễn cũng phải thất vọng, bởi vì hắn vừa tới cửa thành liền bị quân thủ vệ chặn lại, nói rằng chưa có quân lệnh của Yến vương, không ai có thể ra khỏi thành, cho dù là hoàng đế bộ hạ cũng không được!

Tuy Mông Diễn vô cùng tức giận gần như không thể nhịn được, nhưng chỉ đành nuốt giận trở về hành dinh tạm thời, tuy nhiên nỗi oán hận trong lòng hắn đối với Mông Khác lại càng tăng thêm vài phần. Trên thực tế, Mông Khác quả thật đã sơ sót, hoặc có thể nói rằng bởi vì ngồi trên đỉnh cao quyền lực quá lâu, cho nên đã quen thói độc tài, sau khi Mông Diễn đăng cơ cũng không có sự điều chỉnh cho thích hợp, có lẽ trong lòng Mông Khác, Mông Diễn vẫn chỉ là Nhị hoàng tử vô dụng ngày xưa.

Trên đồn điền Thanh Ngưu, hành dinh của Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ đang cùng Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo thương nghị về chiến lược sau này của quân đoàn Mạnh Hổ, chợt thấy Trương Hưng Bá đi vào bẩm báo:

- Tướng quân, phía trước báo về, Yến vương Mông Khác đang mang theo hai tên hầu cận thân tín vào núi! Phụt!

Cổ Vô Đạo vừa nghe xong lập tức phun ra ngụm nước trà vừa mới hớp vào miệng, cả người suýt nữa đã lộn từ trên ghế xuống. Tin này quả thật là long trời lở đất, không ngờ Mông Khác dám vào núi mà chỉ dẫn theo hai gã người hầu thân tín, hắn muốn làm gì, đi chết hay sao?!

- Hả?!

Tất Điều Tử cũng cả kinh kêu lên, bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Việc này xem ra có vẻ hay, lão Mông Khác này muốn làm gì vậy?!

202. Chương 208: Bí Mật Về Kinh

- Tướng quân, có cần bắt Yến vương về đây hay không?

- Không vội!

Mạnh Hồ khoát tay, trầm giọng nói:

- Hưng Bá, người ra ngoài hành dinh đợi Yến vương, ngàn vạn lần không được chậm trễ, nếu như Yến vương hỏi, cứ nói rằng ta đã đi tuần sau đại trại, lập tức sẽ trở về.

Trương Hưng Bá đáp lời, lĩnh mệnh mà đi, lúc này Mạnh Hồ mới nói với Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo:

- Lão Tất, lão Cổ, chuyện này là một cơ hội cho chúng ta!

- Quả thật là một cơ hội!

Tất Điều Tử gật đầu:

- Bất kể Mông Khác vào núi là vì chuyện gì, nhưng hẳn tự mình dâng lên tới cửa, về mặt chiến lược đã cho chúng ta con đường sống rất lớn. Hiện tại chúng ta có ba lựa chọn, thứ nhất, giết Mông Khác, thứ hai, bắt Mông Khác làm tù binh, thứ ba, thả hẳn trở về, ba sự lựa chọn này có thể nói rằng đều có ưu khuyết điểm khác nhau.

Mạnh Hồ hỏi:

- Người cứ nói rõ ra xem, tất cả các ưu khuyết điểm là như thế nào?

Tất Điều Tử nói:

- Mông Khác đã làm Nhiếp chính vương mười mấy năm, thật ra hẳn mới là hoàng đế bệ hạ chân chính của đế quốc Quang Huy. Nếu như chúng ta giết chết Mông Khác, tất sẽ khiến cho thế cục hỗn loạn, mấy vị hoàng tử ở Lạc Kinh mới có cơ hội khởi binh tranh đoạt ngôi vị hoàng đế cùng Mông Diễn, như vậy cả đế quốc sẽ lâm vào nội chiến, quân ta sẽ không phải lo lắng chuyện sinh tồn!

Cổ Vô Đạo nói:

- Vậy cứ giết phút Mông Khác là xong!

- Tuy nhiên giết Mông Khác cũng không nhất định là chuyện tốt!

Tất Điều Tử lại đổi giọng:

- Giết Mông Khác có thể làm cho đế quốc lâm vào nội chiến, nhưng cũng chỉ là có thể mà thôi. Nếu như Mông Khác đã có sắp xếp từ trước, âm thầm dùng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai mà giết đi mấy vị hoàng tử, trận nội chiến này xem như đã bị hắn hoá giải trong vô hình, mặt khác...

Cổ Vô Đạo nôn nóng hỏi:

- Mặt khác như thế nào?

Tất Điều Tử thở dài:

- Mặt khác cho dù Mông Khác không có sắp xếp từ trước, sau khi giết hẳn thế cục đế quốc sẽ rối loạn, nhưng vì tướng quân mang trên đầu tiếng xấu là quân phản loạn, rất dễ dàng bị người trong thiên hạ vây công. Chỉ cần một thế lực ở địa phương nào đó có dã tâm, cũng có thể khởi binh lấy danh nghĩa là chinh phạt tướng quân, cứ như vậy, tướng quân khó bước đi nửa bước trong đế quốc!

Mạnh Hổ nghe vậy không khỏi thâm kinh hãi trong lòng, bất giác nhớ tới chuyện Đồng Trác phế lập trong thời Tam Quốc.

Với thế lực hùng mạnh của Đồng Trác khi ấy còn không thể ngăn nổi sự vây công của chư hầu Quan Đông, Mạnh Hổ hẳn hiện tại trong tay chỉ có ba vạn quân, vậy càng không thể ngăn cản quân hùng thiên hạ vây công. Giết vua là một chiến thuật linh hoạt vô cùng, không phải nói làm là làm, cần phải xem xét thời cơ, xem xét lòng dân ủng hộ hay phản đối, càng phải xem xét sách lược. Tuy rằng Mông Khác không phải là hoàng đế, nhưng hẳn làm Nhiếp chính vương mười mấy năm, trong lòng các quý tộc nguyên lão và dân chúng của đế quốc, hẳn có ý nghĩa như hoàng đế bệ hạ chân chính. Nếu quả thật Mạnh Hổ muốn giết chết Mông Khác, lập tức tự đưa mình vào tuyệt cảnh là kẻ địch của cả đế quốc, cho nên việc này tuyệt đối không làm được.

Nghĩ đến đây, Mạnh Hổ không khỏi cất tiếng thở dài:

- Xem ra không thể giết chết Mông Khác được!

Cổ Vô Đạo cau mày:

- Cho dù không giết Mông Khác cũng không thể thả hắn trở về!

Tất Diệu Tử trầm ngâm:

- Về chuyện bắt hay thả, hãy chờ gặp Mông Khác rồi sẽ nói!

- Ủ!

Mạnh Hổ gật đầu:

- Vậy gặp Mông Khác trước đi, để xem lần này hắn lên núi là vì nguyên nhân gì!

Thành Tây Lăng, hành dinh của Sử Di Viễn.

Một bóng người toàn thân mặc đồ đen như quỷ mị len vào thư phòng của Sử Di Viễn. Sử Di Viễn đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên mở bừng hai mắt, trầm giọng hỏi:

- Tin tức ở Lạc Kinh ra sao rồi?

- Bẩm Đại trưởng lão, đã có tin tức!

Người kia quỳ một gối xuống đất, cung kính đáp:

- Thuộc hạ đã nhận được tin từ nguồn đáng tin cậy, Tể tướng của đế quốc Tào Mặc đã ra lệnh cho Đại Thống lĩnh Ngự Lâm quân Tào Lâm lấy danh nghĩa bảo vệ để theo dõi Đại điện hạ và Nhị điện hạ, mặt khác số nguyên lão quý tộc âm thầm ủng hộ các vị điện hạ cũng đã bị Ngự Lâm quân âm thầm giám thị.

- Sao?

Sử Di Viễn vui vẻ hỏi:

- Nói như vậy nếu Mông Khác có xảy ra chuyện bất ngờ, cha con Tào gia sẽ xuống tay với hai vị điện hạ và số quý tộc nguyên lão âm thầm ủng hộ bọn họ, có đúng không?

- Hẳn là như thế!

Người kia cung kính đáp:

- Nếu không Mông Khác cũng tuyệt đối không yên tâm mà lên Thanh Ngưu sơn.

- Ha ha ha, tốt lắm!

Sử Di Viễn cười lớn:

- Mông Khác vốn là anh hùng một đời, không ngờ hôm nay lại phạm vào sai lầm thô thiển như vậy, hừ hừ, hẳn tưởng rằng toàn bộ đế quốc đều nằm trong tầm khống chế của hắn sao? Sai rồi, Mông Khác hẳn đánh

giá rất cao khả năng chính trị của mình, hơn nữa cũng xem nhẹ tầm mắt và đảm lược của Mạnh Hổ, lần này hấn vào Thanh Ngưu sơn e rằng khó có thể trở về!

Người kia lại nói:

- Đại trưởng lão, ý của Đại tù trưởng là muốn chúng ta...

Sử Di Viễn đột nhiên khoát tay:

- Chuyện này không cần người nhắc nhở, bản trưởng lão đã có chủ định!

Đồn điền Thanh Ngưu, đại sảnh hành dinh của Mạnh Hổ.

Mông Khác đi nhanh vào đại sảnh, Mạnh Hổ dẫn theo Tất Điều Tử và Cổ Vô Đạo tiến tới nghênh đón:

- Chúng thần tham kiến Vương gia.

Mông Khác khoát tay ra ý miễn lễ, sau đó lập tức đi tới chiếc ghế da hổ giữa đại sảnh ngồi xuống, nhìn ba người đang đứng phía dưới:

- Mạnh Hổ, người nhất định cảm thấy giật mình phải không?

- Giật mình?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Vì sao thần phải giật mình?

Mông Khác lạnh lùng nói:

- Bởi vì bản vương vừa mới tuyên cáo với thiên hạ rằng người là phản tặc, bây giờ lại một mình vào núi gặp tên phản tặc người, chẳng lẽ người tuyệt không giật mình sao? Hoặc là trong lòng cảm thấy kinh ngạc? Có phải muốn giết bản vương cho hả giận, hoặc là bắt bản vương giam lại?

- Ha ha ha...

Mạnh Hổ ngửa mặt lên trời cười to:

- Vương gia thật khéo nói đùa, Mạnh Hổ ta tuy không phải là hạng tốt lành gì, nhưng cũng không phải là quân phản tặc. Sở dĩ Vương gia tuyên cáo thiên hạ rằng ta là quân phản tặc, nguyên nhân vì sao trong lòng Vương gia tự biết. Vương gia cũng thừa biết chân tướng, càng biết ta và mấy vạn tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ là vô tội!

- Không sai!

Mông Khác gật đầu:

- Đương nhiên là bản vương biết chân tướng, cũng biết người và ba vạn tướng sĩ quân đoàn Tây Bộ là vô tội. Các người chẳng những không phải là quân phản loạn mà còn là anh hùng của đế quốc, nhưng bản vương không thể công nhận chuyện này cho các người được, vĩnh viễn không thể! Đây là chính trị, chính trị là tàn khốc, Mạnh Hổ người không thể nào hiểu được nguyên nhân trong đó!

Mạnh Hổ lắc đầu:

- Vương gia không cần phải khích ta, nguyên nhân của chuyện này dễ thường ta không biết hay sao?

Trên mặt Mông Khác thoáng vẻ xấu hổ:

- Vậy thì tốt, nếu như người đã hiểu, vậy bản vương sẽ nói trắng ra. Lấy chiến tích của người và quân đoàn Tây Bộ chuyển sang cho Mông Diễn và quân đoàn cận vệ của hấn vốn là chuyện hoang đường mà thôi. Nhưng vì muốn Mông Diễn có thể thuận lợi kế vị và để cho đế quốc có thể chuyển giao chính quyền thuận lợi, bản vương không thể không làm như vậy, không thể không hy sinh người và ba vạn tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ. Nhưng bây giờ bản vương vẫn còn thiếu một bằng chứng vô cùng quan trọng, bằng chứng

chứng minh công trạng của Mông Diễn và quân đoàn cận vệ, đó chính là hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt!

- Ủa?

Mạnh Hổ cười dài:

- Nói vậy lần này Vương gia tới đây là muốn mang tên giặc Thu Phong Kính trở về Lạc Kinh hay sao?

- Không sai!

Mông Khác thoải mái gật đầu thừa nhận:

- Lần này bản vương vào núi chính là vì Thu Phong Kính!

- Dễ như vậy sao?

Cổ Vô Đạo bên cạnh bỗng nhiên buông lời châm chọc:

- Vương gia tính toán quả nhiên vô cùng chu đáo, bảo tướng quân chúng ta giao Thu Phong Kính cho người, giúp người hoàn thành câu chuyện hoang đường của mình. Đợi sau khi Mông Diễn ngồi vững trên ngôi hoàng đế, các người ổn định được cục diện chính trị trong đế quốc, sau đó mới quay đầu triệu tập đại quân thu thập bọn phản loạn chúng ta chứ gì? Vương gia, người xem chúng ta là bọn ngốc hay sao? Người cho rằng chúng ta là cục bột muốn vo tròn bóp méo như thế nào cũng được hay sao?

Mông Khác lạnh lùng liếc nhìn Cổ Vô Đạo:

- Bản vương cũng không lừa các người, hơn nữa có muốn lừa cũng không lừa được các người. Lời người vừa nói chính là sự thật, chỉ chờ thế cục của đế quốc ổn định vững vàng, chỉ chờ bản vương rảnh tay, lúc ấy nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết đám phản loạn các người. Đương nhiên, cách giải quyết vấn đề thì có rất nhiều, không nhất định phải tiêu diệt!

Tất Diệu Tử hồ hững nói:

- Nói như vậy, Vương gia muốn cho chúng ta một cơ hội để chiêu an hay sao?

Mông Khác gật đầu:

- Chiêu an cũng hoàn toàn có thể, trong lịch sử mấy trăm năm của đế quốc, cũng từng xảy ra rất nhiều lần phản loạn với quy mô nhỏ ở các địa phương, những lần phản loạn này phần lớn chỉ chiêu an là xong, chẳng lẽ chưa ai nghe qua sao? Phong Thành Mã gia Mã Tứ Phong đã được bản vương bổ nhiệm làm tân Tổng đốc Bắc Phương, chuyện này chẳng lẽ không đủ chứng minh sao?

Mặc dù ngoài miệng Mông Khác nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ rằng:” Nếu đến lúc đó Mạnh Hổ người tiếp nhận sự chiêu an của triều đình, bản vương nhất định phải bày kế dẫn dụ người đến Lạc Kinh, sau đó giết ngay tại chỗ! Để lại một con mãnh hổ ăn thịt người như người trên thế gian này, thủy chung là một tai họa tiềm ẩn đối với đế quốc!”

Mạnh Hổ cười dài nhìn Mông Khác, trong lòng lại nghĩ:” Mông Khác ơi Mông Khác, người tưởng rằng ta ngu ngốc lắm hay sao? Mã Tứ Phong ư? Mã Tứ Phong sao có thể so sánh với Mạnh Hổ ta? Đến lúc đó nếu như ta thật sự tiếp nhận sự chiêu an của triều đình, e rằng chuyện đầu tiên mà Mông Khác người làm chính là lấy đầu Mạnh Hổ ta!”

Tuy rằng trong lòng Mạnh Hổ nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Xem ra lần này Vương gia vào núi rất có thành ý!

Mông Khác gật đầu:

- Mạnh Hổ, bản vương biết việc này thật khó xử cho người, cho nên người có thể đưa ra điều kiện.

Mạnh Hổ quay đầu lại lấy mắt trao đổi với Tất Diệu Tử, cười nói:

- Vương gia, việc này phải chờ chúng thần thương lượng cho thật kỹ!

Mông Khác ung dung nói:

- Các người cứ chậm rãi thương lượng, bản vương có thể chờ, hơn nữa trước khi các người quyết định, có thể giữ bản vương ở lại trên núi làm con tin!

—

Thành Tây Lăng, hành dinh tạm thời của Mông Diễn.

Lúc này Mông Diễn đang ngắm nhìn cảnh sắc trong vườn, cây cối xum xuê tươi tốt, lòng thầm than ngán thở dài, bỗng nhiên Sử Di Viễn vội vàng xông vào. Vừa thấy Mông Diễn, Sử Di Viễn gấp giọng nói:

- Bệ hạ xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!

Mông Diễn thờ ơ hỏi lại:

- Xảy ra chuyện gì? Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Ta mà cũng có thể xảy ra chuyện lớn gì sao?

- Khụ, không phải!

Sử Di Viễn gấp giọng nói:

- Không phải bệ hạ, là Vương gia xảy ra chuyện!

- Hoàng thúc sao?

Mông Diễn nghe vậy không khỏi khẽ động trong lòng, thầm nghĩ lẽ nào hoàng thúc mắc bệnh nặng mà chết? Nếu thật vậy thì tốt quá, bèn lớn tiếng hỏi lại:

- Hoàng thúc bị bệnh quá nặng không chữa nổi hay sao?

- Bệnh nặng không chữa nổi, ách...

Sử Di Viễn nhất thời sững lại, sau đó vội vàng gật đầu:

- Tuy rằng không phải, nhưng cũng không khác bao nhiêu!

Mông Diễn vội kêu lên:

- Cái gì mà không khác bao nhiêu, rốt cục là có phải như vậy không?

Sử Di Viễn nói:

- Chuyện là như thế này, thần vừa mới nhận được tin tuyệt mật, thật ra Vương gia không hề bị nhiễm bệnh hiểm nghèo gì cả! Chân tướng của chuyện này chính là ngày hôm qua Vương gia đã bí mật đi lên đồn điền Thanh Ngưu!

- Hừ, trẫm còn tưởng là làm đại sự khó lường gì, không phải chỉ là lên đồn điền Thanh Ngưu...

Mông Diễn nói được nửa câu, đột nhiên phát giác ra đồn điền Thanh Ngưu cũng không phải là một chốn bình thường, nơi đó không phải là nơi đóng binh của ba vạn quân phản loạn Mạnh Hổ sao? Vì sao hoàng thúc lại đi vào địa bàn của Mạnh Hổ? Đó không phải là đưa dê vào miệng cọp sao? Lập tức Mông Diễn vừa mừng vừa sợ hỏi han:

- Chuyện ái khanh vừa nói có thật không? Hoàng thúc thật sự đi lên đồn điền Thanh Ngưu hay sao?

Sử Di Viễn đáp với giọng vô cùng quả quyết:

- Vạn lần là thật!

Mông Diễn nghe xong cao hứng đến nỗi đứng nguyên tại chỗ lắc lư vài cái, lúc này mới áp chế được nỗi kích động trong lòng, lại hỏi:

- Sử ái khanh, người nói lần này hoàng thúc đi lên đồn điền Thanh Ngưu như vậy, còn có thể trở về được hay không?

- Khẳng định là không thể nào về được!

Sử Di Viễn ngừng một chút, trong mắt chợt có một tia sáng thoáng qua rồi biến mất, lúc này mới hạ giọng nói:

- Hơn nữa cho dù Vương gia có thể trở về, bệ hạ cũng tuyệt đối không thể để cho hắn trở về, nếu không, chuyện triều chính ở đế quốc vẫn còn duy trì cục diện như hiện tại, tất cả đại quyền vẫn nằm trong tay Vương gia!

Mông Diễn nghe ra trong lời của Sử Di Viễn đã động sát cơ, lập tức cắn răng hỏi:

- Vậy theo ái khanh, hiện tại chúng ta nên làm gì?

Sử Di Viễn trầm giọng nói:

- Theo ý thần, hiện tại bệ hạ có hai chuyện quan trọng khẩn yếu, chuyện thứ nhất là phải lập tức trở về Lạc Kinh, khống chế thế cục ở đế đô trong một khoảng thời gian ngắn nhất. Chỉ cần khống chế được thế cục ở đế đô, tám đại hành tỉnh cũng không cần phải lo lắng nữa! Chuyện thứ hai, là phải cho người ám sát Vương gia!

Mông Khác lộ vẻ khó xử:

- Nhưng quân cấm vệ đã phong tỏa thành Tây Lăng, không có sự cho phép của hoàng thúc, ngay cả trăm cũng không thể nào ra khỏi thành!

- Chuyện này cứ giao cho thần nghĩ cách.

Sử Di Viễn trầm giọng nói:

- Trước tối hôm nay, thần nhất định nghĩ ra biện pháp khiến cho bệ hạ có thể ra khỏi thành!

Phía Đông thành Lạc Kinh, quán trà Tứ Hải.

Một vị tiên sinh kể chuyện có bộ râu dê đang say sưa kể sự tích Mông Diễn suất lĩnh quân đoàn cận vệ bốn ngàn dặm chiến đấu trên các chiến trường Trung Châu, xâm nhập sâu vào lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt, hai lần công hãm Tây Kinh cũng như bắt giữ hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt. Kể đến đoạn hứng khởi, tiên sinh kể chuyện kia hoa tay múa chân minh họa, nước miếng văng ra tứ tung, làm cho những người chung quanh lắng nghe như say như si, phảng phất như lạc vào thế giới kỳ diệu xa xôi...

Bốp!

Tiên sinh kể chuyện cầm quyển sách trên tay vỗ thật mạnh lên bàn, đưa mắt quét một vòng toàn trường, sau đó dương dương nói tiếp:

- Chuyện hoàng đế bệ hạ suất lĩnh quân đoàn cận vệ liên tục chiến đấu ở các chiến trường Trung Châu, thắng trận thứ ba đã kể xong, tiểu lão nhi cũng đã mệt mỏi, lại khát khô cả cổ. Nếu như các vị còn muốn nghe tiếp chuyện hoàng đế bệ hạ thắng trận thứ tư, xin thưởng chút tiền cho tiểu lão nhi mua chén trà nhỏ vậy!

- Ha...

- Quá đáng!

- Đây không phải là muốn moi tiền người khác sao?

Người nghe chung quanh la ầm lên, nhưng cũng có không ít người chủ động đi tới bỏ tiền vào trong cái lọ sành trước mặt tiên sinh kể chuyện. Tiên sinh kể chuyện đưa ánh mắt lười biếng liếc vào lọ sành, đang cảm thấy thất vọng, bỗng nhiên một đồng kim tệ vàng chói bóng rơi đánh keng sát ngay cạnh lọ rồi lăn xuống sàn nhà. Tiên sinh kể chuyện đang vui mừng hí hửng, vừa cúi người xuống định nhặt đồng kim tệ kia lên, bỗng đâu một bàn chân thanh tú nỏ nà bất ngờ giẫm lên trên đồng kim tệ ấy.

Tiên sinh kể chuyện sửng sốt một chút, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy trước mặt là một bóng người thon thả có một gương mặt vô cùng anh tuấn. Tiên sinh kể chuyện dám lấy danh nghĩa Thánh nữ Quang Minh thề rằng, từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới nay chưa từng thấy qua công tử nhà ai đẹp trai anh tuấn đến như vậy, thậm chí so với thiếu nữ còn đẹp hơn.

Tuy nhiên về mặt của vị công tử kia hoàn toàn không thân thiện chút nào, giọng trầm trầm lạnh lùng nói với tiên sinh kể chuyện:

- Vị tiên sinh này, nếu người có thể trả lời ta hai vấn đề, thì đồng kim tệ này là của người, ngược bằng người trả lời không được, hừ, vậy từ hôm nay trở đi người không được trở lại quán trà Tứ Hải này kể chuyện nữa!

Tiên sinh kể chuyện liêm liếm môi ra vẻ thèm thuồng, do dự hỏi:

- Người... người muốn hỏi vấn đề gì?

Vị công tử anh tuấn kia lạnh lùng trừng mắt với tiên sinh kể chuyện:

- Vấn đề thứ nhất, trong bản bố cáo an dân của triều đình chỉ nói rằng hoàng đế bệ hạ suất lĩnh quân đoàn cận vệ bốn ba ngàn dặm liên tục chiến đấu trên các chiến trường, bắt giữ hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt, nhưng lại không nhắc gì đến chuyện thắng liên tục ba trận, thậm chí bốn trận. Vậy những tin tức này người nghe được từ đâu?

- Chuyện này...

Ánh mắt của vị tiên sinh kể chuyện bắt đầu trở nên dao động. Thật ra, vị tiên sinh kể chuyện này là tới từ hành tỉnh Tây Bộ, hoặc có thể nói hẳn ta là người của Tắt Điều Tử phái ra để tuyên truyền dư luận. Vì vậy hẳn mới có thể biết được chuyện quân đoàn Mạnh Hổ liên tục chiến đấu ở các chiến trường Trung Châu, thắng liên tiếp bảy trận.

Nhưng vị tiên sinh kể chuyện này sau khi đến Lạc Kinh mới phát hiện ra, không ngờ chuyện mà triều đình nói ra lại hoàn toàn khác hẳn với phủ Tổng đốc Tây Bộ. Hơn nữa vừa mới có vài vị tiên sinh kể chuyện vì kể theo câu chuyện của phủ Tổng đốc Tây Bộ lập tức bị đội cảnh vệ của kinh thành xử quyết. Vị tiên sinh kể chuyện này kể ra cũng thông minh, lập tức thay đổi nội dung, đem công trạng của quân đoàn Mạnh Hổ mà chuyển sang cho quân đoàn cận vệ.

Không ngờ chính vì vậy ngẫu nhiên mà được Tổng đốc Kinh Kỳ Mông Vũ vô cùng tán thưởng, đặc biệt cho phép hẳn kể chuyện tại quán trà Tứ Hải là quán trà lớn nhất ở đế đô Lạc Kinh để kiếm cơm.

Thế nhưng chuyện này vô cùng mất mặt, nếu như nói thật ra có lẽ mạng nhỏ phải tiêu đời, cho nên vị tiên sinh kể chuyện này mới lúng túng khó xử, ấp úng quanh co cả nửa ngày trời cũng không dám nói ra sự thật với vị công tử anh tuấn đẹp trai kia.

Thấy tiên sinh kể chuyện quanh co hồi lâu cũng không đáp được, vị công tử anh tuấn kia khề hừ một tiếng, lại hỏi:

- Vấn đề thứ hai, người nói rằng hoàng đế bệ hạ suất lĩnh quân đoàn cận vệ bắt hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt làm tù binh. Vậy ta hỏi thật người, hiện tại quân đoàn cận vệ đang ở nơi nào? Hiện tại hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt đang ở nơi nào?

- Chuyện này thì tiểu lão nhi biết!

Tiên sinh kể chuyện vội đáp:

- Quân đoàn cận vệ đã bị trúng mai phục của quân phản loạn, đã bị tiêu diệt toàn quân tại Thanh Châu. Nếu không nhờ có các tướng sĩ của quân đoàn cận vệ liều chết hộ vệ, chỉ e hoàng đế bệ hạ cũng đã... Mặt khác, hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt cũng đã bị quân phản loạn của Mạnh Hổ bắt cóc đi, hiện tại còn đang bị giam giữ trên đồn điền Thanh Ngưu.

Bốp!

- Nói bậy!

Vị công tử anh tuấn kia nghe vậy không thể nhịn được nữa, hung hăng giơ tay tát mạnh vào mặt vị tiên sinh kể chuyện kia, đồng thời lớn tiếng quát:

- Mạnh Hổ không phải là phản tặc, quân đoàn Tây Bộ cũng không phải là quân phản quốc!

Dứt lời, vị công tử anh tuấn kia lại quay sang đám người chung quanh, giọng kích động nói lớn:

- Các vị, chân tướng của chuyện này không phải như các người vừa nghe thấy! Trên thực tế, bên ba ngàn dặm liên tục chiến đấu trên các chiến trường, hai lần công hãm Tây Kinh không phải là quân đoàn cận vệ, mà là do tướng quân Mạnh Hổ suất lĩnh quân đoàn Tây Bộ, bắt giữ hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt cũng là quân đoàn Tây Bộ!

Tiên sinh kể chuyện nghe xong những lời này liền kinh tâm táng đởm, vội quay đầu lại đưa ánh mắt cầu xin nhìn về phía góc bên trái. Nơi đó vốn có hai tên hán tử cường tráng đang ngồi, thật ra chính là đội cảnh vệ kinh thành mặc trang phục dân thường, tuy nhiên lúc này chỉ còn lại có một tên, hơn nữa đang cố ý quay mặt sang nơi khác, vờ như không thấy ánh mắt cầu xin giúp đỡ của vị tiên sinh kể chuyện.

Hai tên cảnh vệ cải trang kia vốn nhận biết vị công tử anh tuấn này, vị công tử anh tuấn này vốn không phải ai đâu xa lạ, chính là đương kim Công chúa Mông Nghiên điện hạ. Hơn nữa bọn chúng cũng biết vị Công chúa điện hạ này vốn có quan hệ sâu xa với Mạnh Hổ, nghe đâu hai người lúc săn thú trên Thiên Đăng sơn ngày trước còn có mối quan hệ không được rõ ràng.

Lần này nghe nói Mạnh Hổ trở thành quân phản tặc, lòng Mông Nghiên nàng sao thể dễ chịu cho được? Cho nên lúc vị Công chúa điện hạ này vừa vào tới quán trà Tứ Hải, hai tên cảnh vệ cải trang kia lập tức ý thức có chuyện chẳng lành, một tên lập tức rời khỏi quán trà chạy đến nha môn Tổng đốc báo tin cho Tổng đốc Kinh Kỳ Mông Vũ. Chuyện lớn như vậy, hai tên cảnh vệ nho nhỏ như bọn chúng làm sao có thể xử lý được, phải nhờ Tổng đốc đại nhân ra mặt mới xong.

Tuy nhiên cố gắng của Mông Nghiên dường như đã phí công vô ích, chung quanh bắt đầu vang lên tiếng phản đối nhao nhao của những người đang nghe kể chuyện:

- Ủa, người là ai vậy? Không có chuyện gì đừng làm càn ở nơi đây, quấy rầy đại gia nghe kể chuyện!

- Đúng vậy, tiểu tử người xem ra mặt mày cũng trắng trẻo đẹp trai, hay là đi qua thanh lâu phía Đông đón khác đi thôi....

- Tên công tử bột này có phải là u mê điên động hay không? Triều đình đã tuyên cáo khắp thiên hạ, việc này còn có thể giả sao?

- Hay là thằng lỏi này là gian tế của nước địch phái tới? Ta thấy nên báo tin cho đội cảnh vệ nha môn, bắt hãm lại mới được!

Trong lúc nhất thời, âm thanh huyền não từ bốn phía vang lên, thậm chí có hai tên hán tử trung niên đã tiến lên ra vẻ chuẩn bị bắt người, nhưng lại bị hai tên hán tử cường tráng do đội cảnh vệ cải trang ngăn lại.

Mông Nghiên thấy sự thật mà mình nói ra không được mọi người thừa nhận, ngược lại chỉ chuốc lấy hoài nghi và khiển trách, lòng nàng vừa tức vừa sợ, lập tức ôm nỗi uất ức rời khỏi quán trà.

(Lời tác giả:

Vốn là đoạn này không có, nhưng để cho quý độc giả dễ hiểu hơn, cho nên đặc biệt giải thích.

Trong cuộc chiến tranh dư luận giữa Mạnh Hổ và triều đình, để đồ đã khổng chế dư luận, triều đình đã chiếm được lòng tin của dân chúng đế quốc, chỉ trừ Mông Nghiên là biết được chân tướng của việc này cho nên mới có phản ứng như vậy, khụ, thật sự vô cùng bất đắc dĩ!).

Thành Tây Lăng, hành dinh tạm thời của Mông Diễn.

Ánh tà dương rực rỡ đã tắt, màn đêm buông xuống, Mông Diễn đang ở trong hành dinh tạm thời sốt ruột ngóng trông, lộ vẻ nôn nóng không yên. Bỗng nhiên bên ngoài hành dinh vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, Mông Diễn vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sử Di Viễn mang theo một người tiến vào.

Người này Mông Diễn cảm thấy có vẻ quen quen, nhưng trong lúc nhất thời lại không nhớ ra đã từng gặp ở nơi nào. Mông Diễn còn đang cố moi óc nhớ lại, Sử Di Viễn đã dẫn người ấy tới trước mặt, vòng tay cung kính:

- Bệ hạ, đây là Chủ tể Tây Bộ La Đạo Nam La đại nhân!

La Đạo Nam vội tiến tới hai bước, quỳ sụp xuống hành lễ, giọng vô cùng cung kính:

- Thần khấu kiến bệ hạ!

Mông Diễn vui vẻ nói:

- La đại nhân miễn lễ.

Dứt lời, Mông Diễn lại quay sang hỏi Sử Di Viễn:

- Sử ái khanh, mọi chuyện sắp xếp xong chưa?

Sử Di Viễn mỉm cười, quay đầu lại nói với La Đạo Nam:

- La đại nhân, người hãy nói cho bệ hạ biết đi!

- Dạ!

La Đạo Nam cung kính đáp lời, nói với Mông Diễn:

- Trong phủ của thần có một mật đạo đi thông ra bên ngoài thành Tây Lăng, bệ hạ có thể theo mật đạo đó mà ra khỏi thành!

- Tốt lắm, thật là tốt lắm!

Mông Diễn nghe vậy tỏ ra mừng rỡ:

- La ái khanh, mau dẫn trẫm tới quý phủ đi!

La Đạo Nam lúc này như mở cờ trong bụng, thầm nghĩ lần này trợ giúp hoàng đế bệ hạ ra khỏi thành coi như đã lập được công lớn. Hơn nữa có vị Sử Di Viễn địa vị đề sư cao cả nói giúp mình vài lời trước mặt hoàng đế bệ hạ, sau này tấn thăng chức Chủ tể của đế quốc cũng là giấc mộng không còn xa nữa, hắc hắc...

203. Chương 209: Bao Táp Lạc Kinh

Cổ Vô Đạo nói với giọng vô cùng dứt khoát:

- Tướng quân, ty chức vẫn chỉ một câu này, cho dù không giết Mông Khác cũng tuyệt đối không thể tha hần trở về, về phần yêu cầu mà hần đưa ra lại càng không cần suy nghĩ. Nếu như chúng ta thật sự giao tên Thu Phong Kính kia cho Mông Khác, chuyện mà triều đình bịa đặt hãm hại chúng ta đương nhiên sẽ trở thành sự thật, đến lúc đó dù cho chúng ta có trăm cái miệng cũng không cãi được!

Tất Điều Tử lắc lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình:

- Cho dù chúng ta không giao ra Thu Phong Kính, chuyện này có thể giải thích được sao?!

- Lão Tất nói rất đúng!

Mạnh Hồ gật đầu:

- Triều đình thủy chung vẫn khống chế dư luận trong tay, bất kể chúng ta có giao ra Thu Phong Kính hay không, dân chúng trong đế quốc chỉ biết tin tưởng triều đình, mà không thể nào tin tưởng chúng ta. Cho nên, nếu trông cậy vào Thu Phong Kính để rửa sạch hàm oan cho chúng ta là hoàn toàn không có khả năng, tuy nhiên, chúng ta cũng không thể để cho triều đình chiếm được tiện nghi, tuyệt đối không thể giao Thu Phong Kính cho bọn chúng mà chúng ta không nhận được chút gì!

- Tướng quân nói rất phải!

Cổ Vô Đạo phụ họa:

- Dù sao chúng ta cũng đã bị buộc phải làm quân phản loạn, cũng không sợ trở mặt với triều đình, cho nên cứ thẳng thắn cự tuyệt Mông Khác, bắt hần giam lại trên Thanh Ngưu sơn!

Tất Điều Tử lắc đầu:

- Thật ra tỳ chức cảm thấy rằng, nếu như Thu Phong Kính đã không thể rửa sạch nỗi hăm oan cho chúng ta, vậy tiếp tục giữ hấn trên núi cũng không còn ý nghĩa gì đối với chúng ta. Không bằng cứ chuyển giao hấn cho triều đình, đương nhiên chuyện này phải có điều kiện bắt buộc, chính là triều đình phải trả một cái giá tương đương!

Cổ Vô Đạo cất tiếng phản đối:

- Vì sao lại phải giao cho triều đình? Thu Phong Kính là hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt, ta tưởng bọn thần tử của đế quốc Minh Nguyệt rất vui lòng chuộc hoàng đế của bọn chúng về!

Tất Điều Tử cười khở:

- Lão Cổ người thật là hồ đồ, người cho rằng Thu Vũ Đường sẽ chịu khuất phục chúng ta sao? Người cho rằng đế quốc Minh Nguyệt sẽ bằng lòng vì Thu Phong Kính mà trả cho chúng ta một cái giá trên trời sao? Hoàng thái tử Thu Dã của đế quốc Minh Nguyệt đã đăng cơ, sự thay đổi của chính quyền đế quốc Minh Nguyệt đã ổn định trở lại, hiện tại cho dù chúng ta thả Thu Phong Kính mà không đòi hỏi bất cứ thứ gì, chưa chắc người ta đã vui lòng!

- Đúng vậy!

Cổ Vô Đạo vỗ trán nói:

- Vì sao ta lại quên mất chuyện này vậy...

Tất Điều Tử nói tiếp:

- Cho nên mới nói, cho dù chúng ta từ chối giao dịch với triều đình, Thu Phong Kính cũng không có giá trị gì cả!

Mạnh Hổ trầm giọng:

- Vậy chuyển giao Thu Phong Kính cho triều đình, tuy nhiên lão Tất, lão Cổ, theo các người thì chúng ta nên đưa ra điều kiện trao đổi như thế nào cho thích hợp?

Tất Điều Tử trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Khẳng định rằng không thể đưa ra giá quá cao, nếu không Mông Khác nhất định sẽ từ chối. Nhưng cũng không thể đưa ra giá quá thấp, bằng không sẽ phụ lòng mấy vạn tướng sĩ của quân đoàn Tây Bộ đã tử trận nơi đất khách quê người. Chúng ta sẽ lấy tiền chuộc của Thu Phong Kính mà trợ cấp cho thân nhân của các tướng sĩ đã tử trận!

Cổ Vô Đạo bổ sung thêm:

- Còn nữa, lúc đưa ra điều kiện trao đổi còn phải có thêm một danh sách, cụ thể là ba vạn bộ trang bị cho trọng trang bộ binh, hai vạn cánh trường cung bộ binh, hai trăm vạn mũi tên, hai vạn thớt chiến mã Bắc Phương, còn có hai mươi vạn thạch* lương thực, đây là số vật tư quân nhu chiến lược mà quân ta rất cần trong lúc này.

(*thạch: 1 thạch=120 cân, 1 cân=16 lạng).

Mạnh Hổ gật đầu:

- Lão Tất, lão Cổ, các người cứ viết ra thành một danh sách đi thôi!

Thành Lạc Kinh, Sở vương phủ.

Sở vương Mông Hành vốn cũng là một ứng cử viên nặng ký cho ngôi vị hoàng đế, chỉ tiếc cuối cùng đã thua vào tay Mông Diễn. Từ sau khi Mông Diễn đăng cơ, Mông Hành bắt đầu ở ru rú trong phủ, mỗi ngày nếu không có chuyện gì lớn thì sẽ không bước nửa bước ra khỏi cửa. Hấn cũng biết sự tàn khốc trong đấu tranh chính trị, Hoàng gia từ trước tới nay chưa bao giờ nghĩ đến tình thân, cho dù là huynh đệ máu mủ đồng bào, một khi đề cập đến chuyện tranh chấp lợi ích của ngôi báu, sẽ thấy không hề có tình thân trong đó!

Từ xưa đến nay, những chuyện tranh đấu trong Hoàng gia đến nỗi huynh đệ tương tàn, phụ tử tương tàn nhiều không kể xiết!

Nhưng chuyện làm cho Mông Hành cảm thấy lo lắng chính là ba ngày trước, Tào Lâm thống lĩnh Ngự Lâm quân lấy cớ bảo vệ an toàn cho Sở vương nên bao vây chặt chẽ cả phủ Sở vương, cho dù là đầu bếp hay nô bộc muốn ra vào phải qua sự kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt của Ngự Lâm quân. Tuy rằng năng lực của Mông Hành cũng chỉ ở vào mức trung bình, nhưng từ thuở nhỏ đã sinh trưởng trong Hoàng gia, ít nhiều hẳn cũng có sự nhạy bén về chính trị, hẳn đã ngửi thấy mùi máu tanh trong không khí, nhưng cho dù là như vậy, hiện tại hẳn cũng không có biện pháp gì.

Chuyện duy nhất mà hiện tại Mông Hành có thể làm là chờ đợi tân hoàng đế Mông Diễn và hoàng thúc Mông Khác quay trở về kinh.

Tới lúc đó, vận mệnh của Mông Hành sẽ chỉ có hai con đường, thứ nhất là mong sao Mông Diễn mở lòng từ bi, phong cho hẳn một chức vị Vương gia quèn nào đó để hẳn có thể sống yên vui cho đến cuối đời. Con đường thứ hai là Mông Diễn vì muốn tuyệt hậu hoạn, sẽ đem mấy tên huynh đệ có khả năng uy hiếp đến sự an toàn của ngôi vị hoàng đế của hẳn ra xử quyết. Những chuyện mà Mông Viễn làm trước khi qua đời có thể nói là vô cùng cẩn thận, nhưng sâu tận đáy lòng mình, Mông Hành vẫn cảm thấy không phục, hẳn tự nghĩ rằng hẳn có tư cách ngồi lên ngôi hoàng đế hơn là Mông Diễn!

Đêm khuya tịch mịch, Mông Hành đang ngồi trong vương phủ uống rượu giải sầu, tên người hầu ngoài cửa bỗng cất giọng the thé hô lớn:

- Công chúa điện hạ giá lâm.....

- Hoàng huynh, Tam hoàng huynh!

Tên người hầu vừa dứt lời, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một thanh âm như giọng oanh vàng thánh thót, một bóng hồng yếu diệu xông vào, tới trước mặt Mông Hành gấp giọng nói:

- Tam hoàng huynh, không ngờ huynh vẫn còn lòng dạ ngồi đây uống rượu, huynh không biết đế quốc đã xảy ra biến cố lớn bằng trời, có người muốn chế tạo oan án kinh thiên hay sao?

Dứt lời, Mông Nghiên đưa tay ra giật lấy bầu rượu trong tay Mông Hành, Mông Hành giương mắt nhìn Mông Nghiên một cái, cau mày nói:

- Đưa bầu rượu cho ta!

- Tam hoàng huynh!

Mông Nghiên giậm chân gắt giọng:

- Có người muốn chế tạo oan án để hãm hại anh hùng đế quốc!

Mông Hành cau mày nói:

- Vậy có quan hệ gì tới ta chứ? Nếu muội muốn cáo trạng thì nên đi tìm Tể tướng đại nhân, hoặc là chờ sau khi hoàng đế bệ hạ và hoàng thúc trở về kinh rồi tìm bọn họ. Muội tìm ta thì có ích gì?

Mông Nghiên chợt trở nên lạnh lùng:

- Nếu như người chế tạo oan án để hãm hại anh hùng đế quốc là Nhị hoàng huynh thì sao?

- Lão Nhị?

Sắc mặt Mông Hành khê biến, chợt lắc đầu nói:

- Hồ đồ, còn có hoàng thúc mà, lão Nhị sao thể chế tạo ra oan án gì chứ?

Mông Nghiên lại nói:

- Nếu như ngay cả hoàng thúc cũng bị huynh ấy lừa gạt thì sao? Tam hoàng huynh, huynh không muốn vạch trần âm mưu của Nhị hoàng huynh sao? Nói không chừng ngay cả di chiếu của phụ hoàng cũng đều là do huynh ấy cho người làm giả!

Mông Hành nghe vậy lập tức sắc mặt đại biến, lớn tiếng trách móc:

- Hoàng muội người muốn nói gì đây?

Mông Nghiên cười, giọng lạnh lùng:

- Hoàng huynh, tiểu muội biết huynh sợ chuyện gì! Không phải huynh sợ sau khi Nhị hoàng huynh trở về sẽ không buông tha cho huynh hay sao? Nhưng huynh có nghĩ tới chuyện này không, cho dù huynh cẩn thận chặt chẽ tới mức nào đi nữa, dù không bước chân ra khỏi cửa, sau khi Nhị hoàng huynh trở về sẽ buông tha cho huynh hay sao? Huynh đừng u mê nữa, từ xưa tới nay tranh đấu trong Hoàng gia không bao giờ có chuyện nghĩ đến tình thân! Huynh đệ Hoàng gia hoà thuận giống như phụ hoàng và hoàng thúc dù sao cũng chỉ là một số rất ít mà thôi!

- Đủ rồi!

Mông Hành cả giận quát:

- Còn chưa tới phiên một tên nha đầu miệng còn hôi sữa như muội giáo huấn huynh đâu, muội có thể đi rồi!

Mông Nghiên lạnh lùng liếc Mông Hành, xoay người bước đi, tuy nhiên chân vừa tới cửa lại quay đầu nói thêm một câu:

- Tam hoàng huynh, sở dĩ muội tới tìm huynh mà không đi tìm Đại hoàng huynh, đó là vì huynh là anh một mẹ với muội. Nếu như huynh thay đổi chủ ý, huynh có thể cho người đến phủ của muội, muội có thể giúp huynh âm thầm duy trì liên lạc với các vị quý tộc nguyên lão!

Thành Lạc Kinh, phủ của Tể tướng đế quốc Tào Mặc.

Thống lĩnh Ngự Lâm quân Tào Lâm vội vàng vàng đi vào thư phòng của Tào Mặc, thấp giọng bẩm báo:

- Phụ thân, con vừa nhận được tin tức, Công chúa Mông Nghiên mới vừa ghé qua Sở vương phủ!

- Sở vương?

Tào Mặc nghe vậy trầm ngâm một chút, sau đó nói với vẻ bình thản:

- Cũng không có gì là lạ, xưa nay mối quan hệ của hai huynh muội này vốn vẫn tốt đẹp, cũng chỉ có thể là qua lại thăm hỏi bình thường mà thôi, người cũng không cần quá bận tâm chuyện này!

Tào Lâm thấp giọng nói tiếp:

- Phụ thân, con còn nhận được tin tức, Công chúa Mông Nghiên rao truyền những tin đồn bất lợi cho triều đình và đế quốc ở quán trà Tứ Hải phía Đông thành. Hơn nữa xem ra vẻ ngoài của nàng vô cùng kích động, cho nên con hoài nghi lần này nàng tới Sở vương phủ là có dụng ý khác!

- Ta biết rồi!

Tào Mặc khoát tay, giọng nghiêm nghị:

- Bất quá Công chúa Mông Nghiên có thân phận đặc thù, cho dù phát hiện nàng truyền rao tin đồn, cũng không thể tùy tiện thi hành bất cứ thủ đoạn gì! Dù sao đi nữa, dư luận trong đế quốc đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của triều đình, lời nói của Công chúa Mông Nghiên sẽ không có ai tin tưởng, hơn nữa chúng ta cần phải giải thích cho nàng hiểu.

- Dạ!

Tào Lâm cung kính đáp:

- Hải nhi đã biết phải làm như thế nào!

- Đi đi!

Tào Mặc khoát khoát tay, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Vương gia đem trọng trách toạ trấn Lạc Kinh giao lại cho vi phụ, vi phụ tuyệt đối không thể để cho Vương gia thất vọng. Trước khi Vương gia và hoàng đế bệ hạ trở về kinh, tuyệt đối không thể để Lạc Kinh xảy ra chuyện gì, để quốc cũng không thể để xuất hiện bất cứ sai lầm gì, trong khoảng thời gian này người hãy chịu khó để ý một chút!

Đại trại của đồn điền Thanh Ngưu, hành dinh của Mạnh Hổ.

Mắt thấy trời sáng đã lâu, đang lúc Mông Khác cảm thấy không thể kiên nhẫn chờ được nữa, rốt cục bọn ba người Mạnh Hổ đã quay lại. Mạnh Hổ cười ha hả đưa tập giấy trong tay cho Mông Khác:

- Đây là chúng thần đã tính toán cẩn thận rất nhiều lần, sau đó mới đưa ra điều kiện trao đổi như thế này, xin mời Vương gia xem qua.

Mông Khác nhẹ nhàng đưa tay ra tiếp nhận tập giấy trong tay Mạnh Hổ bắt đầu giở ra xem. Về mặt Mông Khác này giờ vẫn vô cùng thoải mái ung dung, nhưng sau khi xem xong danh sách liệt kê trong tập giấy, sắc mặt Mông Khác lập tức trở nên vô cùng khó coi, ngẩng đầu lên liếc nhìn Mạnh Hổ với vẻ khác thường, miệng lẩm bẩm:

- Năm mươi vạn kim tệ để quốc, ba vạn bộ trang bị cho trọng trang bộ binh, hai vạn cánh trường cung bộ binh, hai trăm vạn mũi tên, hai vạn thốt chiến mã Bắc Phương, còn có hai mươi vạn thạch lương thực! Mạnh Hổ, điều kiện như vậy mà người cũng dám đề nghị sao?

Giọng Cổ Vô Đạo âm trầm:

- Đây chính là điểm mấu chốt của chúng ta.

Tất Điều Tử cũng nói:

- đương nhiên Vương gia cũng hoàn toàn có thể từ chối, chúng ta cũng không thể dùng sức mạnh ép người...

Mạnh Hổ thần nhiên đi tới chiếc ghế bọc da hổ của mình ngồi xuống, bấy giờ mới hồ hững nói:

- Mặt khác Vương gia người đã phạm sai lầm, đứng ra người không nên đích thân lên núi, cho dù muốn giao dịch cũng nên phái người khác tới, mà không nên tự mình tới đây, ha ha, Vương gia đừng quên bây giờ chúng ta là phản tặc....

- Ha ha...

Mông Khác cười phá lên:

- Nếu như bản vương dám đích thân lên núi, tự nhiên đã có cách sắp xếp vạn toàn.

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Vương gia, chuyện đã đến nước này chúng ta cũng không cần phải che giấu nữa, người ta hai bên thương lượng một cách rõ ràng, chỉ cần người có thể vận chuyển đủ số vật tư quân nhu trên danh sách lên đồn điền Thanh Ngưu, ta nhất định sẽ cung kính tiễn Vương gia xuống núi, sẽ chuyển giao Thu Phong Kính cho triều đình, mặt khác còn tặng thêm Tể tướng của đế quốc Minh Nguyệt Tiêu Thành Lương, ý của Vương gia thế nào?

- Không thể được!

Mông Khác quả quyết từ chối:

- Số vật tư quân nhu mà người đưa ra quá nhiều, bản vương chỉ có thể cho người năm ngàn bộ trang bị cho trọng trang bộ binh cùng với năm ngàn thốt chiến mã Bắc Phương mà thôi! Về phần trường cung của bộ binh, tên, kim tệ và lương thực thì tuyệt đối không có!

- Vậy thì không còn cách nào khác....

Mạnh Hổ nở nụ cười giảo quyệt:

- Như vậy đi, khi nào Vương gia thay đổi chủ ý chúng ta lại tiếp tục bàn bạc, có được không?

Dứt lời, không chờ Mông Khác cất tiếng phân trần, Mạnh Hổ lập tức đứng dậy lớn tiếng quát:

- Người đâu, đưa Vương gia vào nghỉ ngơi!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, ngang nhiên đi thẳng vào trong hành dinh, đến trước mặt Mông Khác đưa tay ra quát lớn:

- Vương gia, mời!

Phía Bắc thành Lạc Kinh, trong phủ đệ của Mông Nghiên.

Mới sáng sớm, mười mấy vị quý tộc nguyên lão thanh danh hiển hách theo lời mời đi tới phủ đệ của Mông Nghiên. Vốn khi Mông Nghiên đi mời, có vài tên quý tộc nguyên lão cũng không yên lòng, thế nhưng bọn họ vẫn quyết định phó ước, bởi vì bọn họ đều là những người đáng tin cậy âm thầm ủng hộ Tam hoàng tử, bọn họ càng biết rõ Mông Nghiên vốn là em một mẹ của Mông Hành.

Trước kia Mông Nghiên không hoà vào vòng tranh chấp của mấy vị hoàng tử, đó là vì nàng không có hứng thú với chuyện này. Nhưng tình hình hiện tại đã khác xưa, sau khi Mạnh Hổ vào kinh rồi lên đường Tây chinh, chuyện tình giữa Mông Nghiên và Mạnh Hổ hầu như mọi người đều biết. Hiện tại Mạnh Hổ đột nhiên lại trở thành quân phản tặc, đương nhiên Mông Nghiên không chấp nhận được sự thật này.

Tuy rằng triều đình đã bịa đặt ra chuyện hoang đường để tuyên cáo khắp trong thiên hạ, nhưng chuyện này cũng không thể nào ngăn cản bọn quý tộc nguyên lão cao cấp biết được chân tướng của sự tình bằng con đường khác. Bọn họ biết rõ Mạnh Hổ bị hàm oan, anh hùng đế quốc chân chính là Mạnh Hổ mà không phải là Mông Diễn, cho nên bọn nguyên lão quý tộc này vừa đồng tình với Mông Nghiên và Mạnh Hổ, vừa một lần nữa đẩy lên hy vọng tranh quyền đoạt lợi.

Đối với bọn họ mà nói, đây là một cơ hội tốt, một cơ hội để phò tá Mông Hành đăng cơ để vị!

Lúc này Yến vương Mông Khác không có mặt ở Lạc Kinh, Mông Diễn lại vừa mới đăng cơ, hơn nữa cũng không ở Lạc Kinh. Nếu như có thể thừa dịp này khống chế dư luận ở Lạc Kinh, đem chân tướng của cuộc Tây chinh công bố cho tất cả dân chúng, tình thế ở Lạc Kinh sẽ thay đổi bất ngờ. Chỉ cần Mông Hành có thể được sự ủng hộ của dân chúng ở đế đô, chuyện thay thế Mông Diễn trở thành hoàng đế của đế quốc là hoàn toàn có khả năng, chuyện này còn phải căn cứ vào chế độ chính trị của đế quốc Quang Huy mà nói.

Khác với chế độ phân đất phong vương của đế quốc Minh Nguyệt, đế quốc Quang Huy thi hành chế độ tập hợp quyền lực về trung ương một cách nghiêm khắc. Hoàng tử đã trưởng thành chỉ có thể trọn đời sống ở đế đô, dựa vào bổng lộc được hưởng mà sống, hơn nữa tước thân vương không thể thừa kế được, cho nên mỗi đời thân vương bất quá cũng chỉ có vài người, căn bản không thể nào sinh ra uy hiếp gì đối với Hoàng gia.

Tuy nhiên phạm vi có lợi thì cũng có mặt hại của nó, chế độ như thế này tránh cho hoàng tộc nguy cơ phản loạn từ bên trong, nhưng cũng tạo cơ hội cho bọn họ chiếm lấy một địa phương khác để xưng hùng. Đế quốc Quang Huy đến đời hoàng đế thứ ba đã từng bạo phát một trường phản loạn ở địa phương với quy mô lớn, suýt nữa hoàng tộc họ Mông đã bị họ khác chiếm mất.

Sau đó, hoàng đế đời thứ tư của đế quốc Quang Huy tiến hành một sự cải tổ xưa nay chưa từng có, thiết lập Viện nguyên lão quý tộc ở đế đô, lại cấp cho các quý tộc nguyên lão trong Viện nguyên lão quyền phát ngôn hùng mạnh.

Dưới sự hấp dẫn của quyền phát ngôn này, đám cường hào ngang ngược ở tám đại hành tỉnh tranh nhau chạy về Lạc Kinh, từ đó về sau, đám cường hào ở tám đại hành tỉnh dần dần trở thành đám quý tộc nguyên lão ở Lạc Kinh. Bọn họ cắm rễ ở Lạc Kinh, đồng thời vẫn không buông bỏ sự khống chế với địa phương cũ, từ đó trở thành bọn cường hào mới nổi lên ở các đại hành tỉnh.

Cứ như vậy, ở tám đại hành tỉnh không thể nào xuất hiện bọn cường hào địa phương có khả năng uy hiếp đến trung ương đế quốc. Mà tại đế đô Lạc Kinh lại xuất hiện lắm quý tộc cường hào, nhưng vì mâu thuẫn quyền lợi với nhau, kết quả lại củng cố quyền thống trị tuyệt đối của Mông gia trong đế quốc. Cho nên gần như cả đế quốc đều nằm trong sự khống chế của bọn quý tộc nguyên lão ở đế đô, chỉ cần Mông Hành có

thể đem chân tướng cuộc Tây chinh công bố ra cũng sẽ giành được sự ủng hộ của dân chúng ở đế đô, từ đó mới tiến tới chiếm được sự ủng hộ của tuyệt đại đa số quý tộc nguyên lão, như vậy chuyện thay thế Mông Diễn trở thành hoàng đế của đế quốc là chuyện hợp với lẽ thường tình, cho dù là có di chiếu của Mông Viễn cũng không thể thay đổi được.

Thành Tây Kinh. Nguyệt vương phủ.

Vốn hoàng cung của đế quốc Minh Nguyệt đã bị hoả hoạn thiêu rụi, Thu Vũ Đường liền hiến ra Nguyệt vương phủ của nàng, đổi thành cung điện của Thu Dã. Thu Dã cũng không từ chối, bởi vì lúc này đế quốc Minh Nguyệt còn rất nhiều việc cần làm hơn, nơi nơi đều cần phải có tiền, cho nên tuyệt đối không có tiền thừa dùng để đại tu hoàng cung.

Đại sảnh phía Tây của vương phủ hiện tại đã trở thành điện nghị sự tạm thời mỗi khi Thu Dã cần triệu kiến thần tử.

Hôm nay, tiểu hoàng đế Thu Dã lúc ấy mới mười ba tuổi đang nghị sự cùng Nguyệt vương Thu Vũ Đường và Tể tướng mới của đế quốc Trương Điện Thần. Tể tướng mới của đế quốc Trương Điện Thần vốn là thầy học của tiểu hoàng đế Thu Dã, tuy rằng thế lực của Trương gia trong đế quốc không quá lớn, nhưng bản thân Trương Điện Thần cũng có nhân phẩm hơn người, từ lúc hần nhậm chức Tể tướng của đế quốc thay Tiêu Thành Lương thì rất được mọi người tin phục.

Những chuyện xảy ra gần đây nhất của đế quốc Quang Huy đã truyền đến Tây Kinh, tiểu hoàng đế Thu Dã cho mời Thu Vũ Đường và Trương Điện Thần đến là để thương lượng biện pháp ứng phó.

Chờ Thu Vũ Đường và Trương Điện Thần ngồi yên chỗ, lúc này tiểu hoàng đế Thu Dã mới cất tiếng hỏi:

- Theo ý Hoàng cô mẫu và lão sư, tình hình đế quốc Quang Huy như vậy, đế quốc nên áp dụng biện pháp ứng phó như thế nào cho thích hợp? Lấy bất biến ứng vạn biến, hay là chủ động tham gia vào trong đó? Nếu như đế quốc chọn biện pháp chủ động tham gia, vậy nên tham gia với cách thức như thế nào?

Tuy rằng chỉ mới đăng cơ có mấy tháng mà thôi, nhưng kiến thức của tiểu hoàng đế Thu Dã đã có bước tiến nhảy vọt. Trương Điện Thần ngẫm nghĩ một hồi rồi thấp giọng nói:

- Bệ hạ, theo ý lão thần, lúc này là lúc đế quốc cả trong lẫn ngoài đều đang khốn đốn, có thể nói là tự lo bản thân còn chưa xong, không nên nhúng vào những chuyện như vậy là hơn!

Tiểu hoàng đế Thu Dã nói:

- Nhưng lão sư có nghĩ đến chuyện này không, nếu như chúng ta có thể xúi giục Mạnh Hổ, vậy sẽ tạo nên một tấm bình phong chắc chắn ở phía Đông của đế quốc. Như vậy từ nay về sau đế quốc sẽ không cần phải lo đến sự uy hiếp của đế quốc Quang Huy, ít nhất có thể tranh thủ được cho đế quốc mười năm chăm lo việc nước.

-... Còn nữa, nếu như có thể nghĩ cách vạch trần những lời bịa đặt hoang đường của chú cháu Mông Khác, Mông Diễn, như vậy chúng ta có thể làm cho uy tín của Mông Khác mất sạch, thậm chí có thể khơi lên nội loạn bên trong đế quốc Quang Huy. Cứ như vậy, khả năng đế quốc gặp phải nạn ngoại xâm sẽ giảm đi rất nhiều, cũng nhờ đó mà có thể rảnh rỗi ra tay thanh lý những nhân tố bất an bên trong đế quốc.

- Không cần phải xúi giục Mạnh Hổ.

Thu Vũ Đường thần nhiên nói:

- Trên thực tế Mạnh Hổ vốn đã làm phản, chẳng qua chưa công khai mà thôi. Về phần vạch trần sự dối trá của chú cháu họ Mông, vậy càng không có ý nghĩa, muốn thông qua việc vạch trần chuyện nói dối của chú cháu họ Mông mà sách động nội loạn bên trong đế quốc Quang Huy, lại chỉ là si tâm vọng tưởng. Dã nhi người không cần phải bận lòng với những chuyện vô dụng như vậy!

Tiểu hoàng đế nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, thấp giọng nói:

- Nếu như Hoàng cô mẫu và lão sư đều phản đối để quốc tham gia, vậy chuyện này chúng ta bỏ qua không cần nhắc nữa. Bây giờ nói tới chuyện khác, Hoàng cô mẫu, người bảo Ảnh vệ âm thầm điều tra nguyên nhân liên quan đến thất bại ở Thương Tâm lĩnh đã tra ra được gì chưa?

- Cuối cùng cũng đã có kết quả!

Thu Vũ Đường khẽ thở dài:

- Thất bại ở Thương Tâm lĩnh hoàn toàn là do Thu Trường Lâm âm thầm giở trò ma quỷ! Nếu không phải Thu Trường Lâm ra mặt quấy rối, Tổng đốc Dự Châu Lạc Tông Vân tuyệt đối không chịu xuất kích dễ dàng như vậy. Trong khi quân của hai bên đang chiến đấu kịch liệt, Thu Trường Lâm đột nhiên thua chạy, trực tiếp làm rối loạn bản trận trung quân của quân Dự Châu, cuối cùng đã làm cho toàn trận tan tác.

- Thu Trường Lâm?!

Tiểu hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi:

- Tên nghịch tặc này, trẫm sẽ không tha cho hắn!

Thu Vũ Đường lắc đầu:

- Dĩ nhi ngàn vạn lần phải bình tĩnh, bây giờ không phải là lúc động đến Thu Trường Lâm!

Trương Điện Thần cũng cất tiếng khuyên nhủ:

- Đúng vậy, Nguyệt vương nói rất đúng, lúc này tài chính của đế quốc đã cạn kiệt, quân sĩ không có ý chí chiến đấu, hơn nữa dân chúng cũng có nhu cầu cần tĩnh dưỡng, không thể tiếp tục vọng động đao binh, nếu không có thể có khả năng dẫn tới phát sinh chuyện dân chúng nổi dậy khởi nghĩa với quy mô lớn. Nếu vì như vậy mà dẫn đến bạo phát khởi nghĩa với quy mô lớn, như vậy chúng ta sẽ mất nhiều hơn được!

Tiểu hoàng đế hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế nỗi giận trong lòng, trầm giọng nói:

- Xin Hoàng cô mẫu và lão sư yên tâm, trẫm tự biết nặng nhẹ, chỉ là trẫm quá tức giận mà thôi! Nếu không phải tên loạn thần tặc tử Thu Trường Lâm này gây rối từ giữa trận, Mạnh Hổ cùng mấy vạn tàn binh của hắn làm sao có thể chạy thoát khỏi thiên la địa võng của quân ta? Phụ hoàng sao phải lưu lạc tha hương nơi nước địch...ôi...

Thu Vũ Đường nhẹ thở dài, tiến tới vuốt ve đầu Thu Dĩ:

- Dĩ nhi, tiên hoàng bị bắt không chỉ là sỉ nhục của đế quốc, càng là nỗi nhục to lớn của nhà họ Thu chúng ta. Cho nên kể từ hôm nay trở đi, người nhất định phải học cho thật giỏi thuật trị nước, tranh thủ sớm ngày làm cho đế quốc cường thịnh trở lại, sau đó đánh bại Mạnh Hổ đón rước tiên hoàng trở về, rửa sạch mối nhục mà Mạnh Hổ đã gây ra cho chúng ta!

Tiểu hoàng đế gật mạnh đầu, nghiêm nghị nói:

- Hoàng cô mẫu yên tâm, Dĩ nhi đã hiểu, Dĩ nhi nhất định sẽ rửa sạch mối nhục này!

Thu Vũ Đường nghe vậy nhẹ khoát tay, không khỏi cảm thấy trong lòng trĩu nặng, thật ra chuyện này đối với nàng mà nói há không phải là một mối nhục lớn trong đời sao?

Trong cuộc chiến tranh bảo vệ đất nước lần này, mấy vạn tàn binh bại tướng của Mạnh Hổ liên tục di chuyển khắp Trung Châu, thắng bảy trận liên tiếp, hai lần công hãm Tây Kinh. Thậm chí ngay cả hoàng đế và tể tướng của đế quốc cũng bị quân đoàn Mạnh Hổ bắt làm tù binh, Mạnh Hổ làm như vậy quả thật là đã bôi tro trát trấu lên mặt Thu Vũ Đường. Mối nhục to lớn như vậy đương nhiên Thu Vũ Đường không thể nào tiêu hoá nổi, nàng vừa có lời động viên tiểu hoàng đế, thật ra cũng đồng thời động viên chính bản thân nàng, cố gắng rửa sạch nỗi nhục cho đế quốc.

Lạc Kinh, trong Tần vương phủ.

Trong lúc Mông Nghiên âm thầm triệu tập các quý tộc nguyên lão ủng hộ Mông Hành tới nghị sự, tân hoàng đế Mông Diễn đã được Sử Di Viên hộ tống bí mật quay trở về Lạc Kinh, lộ trình từ Tây Lăng trở về Lạc

Kinh hơn ngàn dặm, thế nhưng hai người Sử Di Viễn và Mông Diễn chỉ cần không tới ba ngày đã chạy về tới Lạc Kinh. Mông Diễn nghe theo lời đề nghị của Sử Di Viễn, sau khi quay về kinh cũng không lập tức lộ diện công khai, mà âm thầm triệu tập mười mấy tên quý tộc nguyên lão trung thành thân tín của mình tới vương phủ nghị sự. Ngoài mười mấy tên nguyên lão quý tộc trung thành thân tín này, còn có phó thống lĩnh Ngự Lâm quân và các tướng lĩnh cao cấp của đội cảnh vệ.

Hôm sau, tại Quốc vụ viện ở Lạc Kinh.

Quốc vụ viện là nơi Tể tướng của đế quốc xử lý công việc hàng ngày, có thể nói trên danh nghĩa là cơ cấu hành chính cao nhất trong đế quốc.

Bởi vì nghiêm khắc mà nói, hoàng cung chỉ có thể được coi như nơi ở cá nhân của hoàng đế mà thôi, không thể được xem như nơi làm việc của hoàng đế. Hơn nữa hoàng đế cũng chỉ triệu tập quần thần cử hành điện nghị vào đầu tháng, giữa tháng hoặc cuối tháng mà thôi, ở thời điểm bình thường, phần lớn quốc vụ đều là do Tể tướng của đế quốc xử lý.

Sáng sớm, Tể tướng của đế quốc Tào Mặc đi tới Quốc vụ viện làm việc như thường lệ. Nhưng khi Tào Mặc vừa bước vào đại sảnh của Quốc vụ viện liền kinh sợ đến ngây người, bởi vì hắn nhìn thấy trên chiếc ghế mà hắn ngồi làm việc hàng ngày ở phía chính Bắc của đại sảnh đã có một người ngồi trên đó, người này không phải ai đâu xa lạ, chính là hoàng đế của đế quốc Mông Diễn!

Tào Mặc lộ vẻ không thể tin được, đưa hai tay lên ra sức giụi lấy giụi để hai mắt của mình. Đúng vậy, Mông Diễn vẫn còn đang ngồi đường hoàng trên ghế, lúc này Tào Mặc không dám do dự nữa, vội vàng bước tới hai bước quỳ sụp xuống, cao giọng hô to:

- Lão thần khấu kiến bệ hạ!

Mông Diễn cười lạnh nhạt, đưa tay đáp lễ:

- Tào ái khanh miễn lễ, người đâu, mau dọn chỗ ngồi cho Tể tướng đại nhân, mang trà lên đây!

204. Chương 210: Thủ Đoạn Lôi Đình

Tào Lâm vừa mới đi vào đại sảnh của hành dinh liền nhận thấy không khí chung quanh có vẻ khác thường, đây là trực giác của quân nhân, từ không khí chung quanh hắn mơ hồ cảm thấy sát cơ ẩn hiện đâu đây!

Vừa phát hiện ra tình hình khác thường, Tào Lâm vội vàng thối lui về phía sau, lập tức một đám đông Ngự Lâm quân võ trang đầy đủ xông vào đại sảnh bao vây lấy hắn vô cùng chặt chẽ. Hai viên tướng lĩnh cầm đầu không phải ai xa lạ, rõ ràng là Tả Phó Thống lĩnh Ngự Lâm quân Diệp Định Quốc và Hữu Phó Thống lĩnh Ngự Lâm quân Diệp Định Bắc, hai người này chính là Tả Hữu Phó thủ của Tào Lâm.

Tào Lâm trừng mắt quát to:

- Diệp Định Quốc, Diệp Định Bắc, các ngươi muốn gì?

Diệp Định Quốc cầm đầu cười lạnh lùng, ung dung nói:

- Thực xin lỗi Đại Thống lĩnh, tạm thời uỷ khuất ngài một chút!

Phía Nam thành Lạc Kinh, nha môn của Tổng đốc Kinh kỳ.

Tổng đốc Kinh Kỳ Mông Vũ vừa mới bước vào đại sảnh, một đội Ngự Lâm quân võ trang hạng nặng đã như bầy sói dữ xông tới. Mông Vũ còn chưa kịp phân trần lời nào đã lập tức bị quật ngã xuống đất, hắn vội vàng giãy dụa nhưng đã không còn kịp nữa, chỉ có thể la to:

- Ai sai các ngươi tới đây bắt bần Tổng đốc? Các ngươi muốn làm gì, muốn tạo phản hay sao?

Không ai thèm để ý tới Mông Vũ, rất nhanh, Mông Vũ cũng đã trở thành một chiếc bánh chưng.

Cảnh tượng y như vậy diễn ra cùng lúc ở rất nhiều nơi bên trong thành Lạc Kinh. Hơn trăm tên quý tộc nguyên lão âm thầm ủng hộ Đại hoàng tử Mông Không và Tam hoàng tử Mông Hành bị bắt cùng một lúc. Về phần Mông Không và Mông Hành cùng lúc đó đều bị Ngự Lâm quân vây chặt vương phủ.

—
Thành Tây Lăng, hành dinh của Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên.

Yến vương Mông Khác vào núi đã được năm ngày, Diệp Hạo Thiên còn chưa kịp lo lắng cho an nguy của Yến vương, đã giật mình phát hiện ra hoàng đế bệ hạ mất tích, đồng thời mất tích còn có tân đế sư Sử Di Viễn. Lần này Diệp Hạo Thiên giật mình kinh hãi không phải ít, thầm nghĩ hay là hoàng đế bệ hạ bị Mạnh Hổ bắt cóc rồi sao? Diệp Hạo Thiên lập tức triệu tập Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ đang ở tạm phía Đông thành Tây Lăng, tân quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ Dạ Cao, còn có tham mưu trưởng quân đoàn Tây Bộ Nhạc Mông đến để thông báo những chuyện tày trời này.

Tuy nhiên, ba người còn chưa tới kịp hành dinh của Diệp Hạo Thiên, một tin tức kinh người hơn nữa đã từ đế đô truyền tới Tây Lăng.

Lần này không phải là công văn hỏa tốc của Binh bộ mang đến, mà là bồ câu đưa thư với danh nghĩa của hoàng đế, nội dung bên trong làm cho Diệp Hạo Thiên giật mình kinh hãi, toát mồ hôi lạnh. Lúc này Diệp Hạo Thiên mới phát giác ra hoàng đế bệ hạ và Sử Di Viễn đã thừa dịp Yến vương vào núi để âm thầm trở về Lạc Kinh, phát khởi hành động sét đánh không kịp bưng tai ở Lạc Kinh.

Hiện tại tất cả thế lực chống đối bên trong thành Lạc Kinh đều đã bị hoàng đế bệ hạ nhổ tận gốc, bao gồm cả thế lực của Đại diện hạ Mông Không và Tam diện hạ Mông Hành. Thậm chí bao gồm cả thế lực của Yến vương Mông Khác, kể cả đám văn võ đại thần thân tín của Yến vương như Tể tướng Tào Mặc, Đại Thống lĩnh Ngự Lâm quân Tào Lâm, Tổng đốc Kinh Kỳ Mông Vũ, Tài chính đại thần Mông Văn đều đã bị phế truất toàn bộ!

Trong lúc nhất thời Diệp Hạo Thiên ngây ra như người trong mộng, thầm nghĩ lúc này hoàng đế bệ hạ bỗng nhiên nổi tiếng bất ngờ. Thủ đoạn hành sự quả cảm quyết đoán lão luyện này vượt xa sự tưởng tượng của hắn, cũng vượt xa sự đánh giá của tiên hoàng Mông Viễn và Yến vương Mông Khác. Tuy rằng trong đó có thêm nhân tố Sử Di Viễn, nhưng Mông Diễn có thể có sự quyết đoán đến bậc này, vẫn làm cho Diệp Hạo Thiên giật mình không ít.

Rất nhanh sau đó, ba người bọn Lý Vũ đã lần lượt chạy tới hành dinh.

Diệp Hạo Thiên liền đem những tin tức kinh người này thông báo cho ba người. Không phải Diệp Hạo Thiên không muốn giấu diếm tin tức, mà vì trong thư Mông Diễn đã có nói rất rõ, sau khi tin này tới Tây Lăng lập tức tuyên cáo cho toàn hành tỉnh Tây Bộ, để cho dân chúng trong hành tỉnh Tây Bộ đều biết tất cả chuyện này. Hiển nhiên Mông Diễn làm như vậy là muốn tạo ảnh hưởng của mình rộng ra khắp nơi trong đế quốc trước khi Yến vương Mông Khác trở về Lạc Kinh. Đến lúc ấy, cho dù Yến vương Mông Khác có trở về Lạc Kinh cũng không thể nào đoạt lại quyền lực từ tay Mông Diễn.

Nghe xong những tin tức Diệp Hạo Thiên kể lại, phản ứng của bọn ba người Lý Vũ khác nhau hoàn toàn.

Dạ Cao và Nhạc Mông có vẻ bình tĩnh dị thường, hai người này đều là quân nhân thuần túy, chỉ cần hoàng đế của đế quốc vẫn mang họ Mông, ai làm hoàng đế họ cũng không cần quan tâm. Tuy nhiên trong lòng hai người vẫn còn có chỗ thắc mắc, thầm nghĩ không phải hoàng đế bệ hạ vẫn ở Tây Lăng hay sao, vì sao lại đột ngột xuất hiện ở Lạc Kinh?!

Còn Yến vương lại đột nhiên đi đâu mất, vì sao hắn để mặc cho hoàng đế bệ hạ phế truất đám Tào Mặc, Tào Lâm, Mông Vũ, Mông Văn? Phải biết đám văn võ đại thần này đều là tay chân thân tín đã mười mấy năm của Yến vương, hoàng đế bệ hạ làm như vậy là muốn đoạt lấy quyền lực trong đế quốc từ tay Yến vương, Yến vương thật sự bằng lòng buông bỏ quyền lực của mình như vậy sao?

Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ thì ngược lại như mở cờ trong bụng, thật ra tên này cũng cùng một loại người như Mạnh Hổ, là một kẻ có dã tâm bừng bừng. Hiện tại Mông Diễn nhân cơ hội Yến vương không có mặt ở Lạc Kinh, dùng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai mà khống chế đế đô, lại còn phế truất đám Tào Mặc, Tào Lâm là trung tâm quyền lực của đế quốc, Yến vương Mông Khác há thể dễ dàng tha thứ? Theo cách

nhìn của Lý Vũ, chuyện chú cháu Mông Khác, Mông Diễn trở mặt với nhau là không thể nào tránh khỏi, nội loạn trong đế quốc Quang Huy cũng không thể tránh được, chỉ cần đế quốc Quang Huy xảy ra nội loạn, thời cơ cho Lý Vũ hấn chiêu binh tự lập đã tới!

Đương nhiên, vì sự đặc thù trong chế độ chính trị của đế quốc Quang Huy, có sự tồn tại của Viện nguyên lão, các Tổng đốc địa phương muốn chiêu binh tự lập thật không dễ chút nào. Ví dụ như Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ, nếu như hấn muốn chiêu binh tự lập, nhất định phải có được sự ủng hộ của đại đa số cường hào địa phương bảy phủ của hành tỉnh Đông Bộ. Nếu không, hấn không thể nào gom góp đủ quân nhu lương thảo, lòng quân dưới trướng cũng sẽ tan rã nhanh chóng, như vậy Lý Vũ ở hành tỉnh Đông Bộ nửa bước cũng khó đi.

Khó khăn hiện tại chính là từ khi đế quốc thiết lập Viện nguyên lão đến nay, bọn cường hào ở các hành tỉnh địa phương đã trở thành quý tộc nguyên lão trong Viện nguyên lão, bọn chúng đã hoà nhập vào trong xã hội thượng lưu ở Lạc Kinh. Bọn chúng đã dính chặt với Lạc Kinh không thể tách rời, lợi ích của bọn chúng ở Lạc Kinh rất nhiều, nhưng ở hành tỉnh địa phương lại không có, cho nên Lý Vũ muốn đạt được sự ủng hộ của bọn chúng là vô cùng khó khăn.

Sở dĩ Lý Vũ không xem trọng Mạnh Hổ cũng chính là vì nguyên nhân ấy. Bất kể Mạnh Hổ có kiêu dũng thiện chiến đến cỡ nào, có tài cầm quân giỏi đến cỡ nào, nhưng lại không có sự ủng hộ của đám cường hào trong sáu phủ của hành tỉnh Tây Bộ, vậy căn bản là hấn không thể ngăn cản được đại quân đế quốc phản công, thất bại chỉ là chuyện xảy ra sớm muộn mà thôi.

Đương nhiên so với Lý Vũ, Mạnh Hổ vẫn có ưu thế nhất định.

Bởi vì thế lực của Triệu gia ở hành tỉnh Tây Bộ hơn xa so với thế lực của Lý gia ở hành tỉnh Đông Bộ. Hơn nữa trước đây cựu Tổng đốc Tây Bộ Triệu Nhạc đã âm thầm vận động, thế lực của Triệu gia đã lần lần lan ra tới Lạc Kinh, còn ở hành tỉnh Tây Bộ thì đã có gốc rễ vô cùng chắc chắn. Chỉ cần Mạnh Hổ có thể nắm được thế lực của Triệu gia trong tay, với năng lực của hấn muốn hùng cứ một phương là chuyện hoàn toàn có khả năng.

Đồn đồn Thanh Ngưu, hành dinh của Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ đang đối ẩm với Tất Điều Tử bên bàn, bỗng nhiên Cổ Vô Đạo đi đến. Tất Điều Tử lập tức buông chén rượu, đứng dậy nói với Cổ Vô Đạo:

- Lão Cổ, có phải Mông Khác đã chịu thay đổi chủ ý hay không?

- Không có!

Cổ Vô Đạo lắc lắc đầu, đưa mắt nhìn sang Mạnh Hổ:

- Tướng quân, ty chức vừa nghe được hai tin tức không tốt chút nào!

- Sao?

Mạnh Hổ nhanh chóng buông chén rượu xuống, trầm giọng hỏi:

- Tin tức gì vậy?

Cổ Vô Đạo đáp:

- Tin thứ nhất, tân quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ Dạ Cao bắt chức tướng quân phân chia ruộng đất cho dân chúng, cụ thể là dùng tiền của đế quốc mua lại phần lớn đất đai của giáo hội và cường hào địa phương trong sáu phủ, sau đó cứ tính theo đầu người mà phân chia cho dân chúng trong hành tỉnh Tây Bộ!

- Hả?!

- Cái gì?!

Mạnh Hổ và Tất Điều Tử nghe vậy đồng thời kêu lên kinh hãi, chuyện này đối với quân đoàn Mạnh Hổ quả thật không phải là chuyện tốt lành gì. Tuy nhiên Mạnh Hổ cũng không trách được người ta, lúc trước khi quân Thanh Châu xâm lấn, hấn vì muốn làm cho tráng đinh trong thành Tây Lăng phần khởi tinh thần,

cho nên đã cường chế thi hành việc cải cách ruộng đất, chẳng lẽ bây giờ không cho người khác bắt chước hần cải cách ruộng đất hay sao?!

- Tướng quân, chuyện này quả thật là phiền phức rất lớn cho chúng ta!

Tất Điều Tử hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Nếu như Dạ Cao quả thật phân chia ruộng đất trong sáu phủ của hành tỉnh Tây Bộ, như vậy lòng của dân chúng trong hành tỉnh Tây Bộ không còn hướng về phía chúng ta. Một khi mất đi lòng dân, như vậy quân đoàn Mạnh Hổ không thể nào sống yên ổn bên trong hành tỉnh Tây Bộ, cho dù đại trại của đồn điền Thanh Ngưu kiên cố đến mức nào cũng không phải là kẻ lâu dài!

Trong lòng Mạnh Hổ cảm thấy nặng nề, liền hỏi tiếp Cổ Vô Đạo:

- Lão Cổ, còn một tin xấu nữa là gì vậy?

Cổ Vô Đạo thở dài, nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Một tin xấu nữa chính là Mông Diễn đã thừa cơ hội Mông Khác bị chúng ta giam giữ mà quay về Lạc Kinh. Hiện tại đám quan văn võ tướng thân tín của Mông Khác như Tào Mặc, Tào Lâm, Mông Văn, Mông Vũ đều đã bị Mông Diễn phế truất. Đại hoàng tử Mông Không, Tam hoàng tử Mông Hành còn có những người đi theo bọn chúng toàn bộ đã bị hạ độc thủ, Mông Diễn đã hoàn toàn khống chế đại quyền trong đế quốc!

- Thật là lợi hại!

Mạnh Hổ nghe vậy không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, trầm giọng nói:

- Đây là kẻ rút củi dưới đáy nồi, không nghĩ đến một tên vô dụng như Mông Diễn còn có thể có quyết đoán đến bậc này, quả thật ta không nhìn thấu được hần!

Thần sắc Tất Điều Tử ngày càng trở nên nghiêm trọng, trầm giọng nói:

- Chiêu rút củi đáy nồi này hiển nhiên cũng do một tay Sử Di Viễn làm ra!

Cổ Vô Đạo cười khổ:

- Chuyện này có phải do Sử Di Viễn bày ra hay không cũng không quan trọng, hiện tại Mông Diễn đã hoàn toàn chiếm lấy đại quyền của đế quốc, chúng ta tiếp tục giam giữ Mông Khác đã không còn ý nghĩa, nói không chừng Mông Diễn còn mong cho chúng ta giam giữ Mông Khác vĩnh viễn! Về phần Thu Phong Kính và Tiêu Thành Lương, hiện tại Mông Diễn đã ngồi vững trên ngôi báu, toàn bộ đế đô đã nằm trong tay hần, chuyện có vua tôi Thu Phong Kính và Tiêu Thành Lương để minh chứng cho hần đã không còn quan trọng nữa, ôi...

Mạnh Hổ không nói nữa lời, một hồi lâu sau mới hỏi Tất Điều Tử:

- Lão Tất, theo ý ngươi, Mông Diễn có thể khống chế hoàn toàn cục diện hay không?

Tất Điều Tử trầm ngâm một hồi rồi gật đầu:

- Nếu như lời đồn là thật, đám quý tộc nguyên lão âm thầm ủng hộ Mông Không, Mông Hành đều đã bị tiêu diệt, ty chức tin rằng Mông Diễn có thể khống chế được cục diện! Dù sao Mông Diễn còn có túi khôn của hần là Sử Di Viễn, trí kế của tên Sử Di Viễn này cũng không dưới tướng quân và ty chức!

- ...Hơn nữa hệ thống quyền lực của đế quốc Quang Huy hoàn toàn khác với đế quốc Minh Nguyệt. Bởi vì sự tồn tại của Viện nguyên lão, cho nên tuy hoàng đế của đế quốc bị giảm quyền phát ngôn rất nhiều, nhưng lại dễ dàng khống chế các hành tỉnh địa phương. Nói cách khác, chỉ cần Mông Diễn hần ổn định được thế cục ở Lạc Kinh, vậy hần có thể tiến tới ổn định toàn bộ thế cục trong đế quốc!

205. Chương 211: Chó Cùng Rút Giậu

- Nếu chúng ta thả Mông Khác trở về thì sao?

- E rằng không được!

Tất Điều Tử lắc đầu:

- Hiện tại Mông Diễn đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai quét sạch thế lực của Mông Khác trong triều, bọn cha con Tào Mặc, Tào Lâm, huynh đệ Mông Vũ, Mông Văn đều đã bị phế truất, một số lớn tay chân thân tín của Mông Diễn đã khống chế các chức vị chủ chốt của đế quốc. Nếu lúc này chúng ta thả Mông Khác trở về, e rằng hắn chưa tới được Lạc Kinh đã bị giết chết giữa đường!

- Sự lo lắng của Tất Điều Tử người cũng rất có đạo lý!

Mạnh Hồ gật đầu tỏ ý tán thành:

- Hơn nữa Mông Diễn còn có thể gán tội danh giết chết Mông Khác lên đầu chúng ta. Dù sao hiện tại Mông Diễn hẳn cũng là hoàng đế của đế quốc, đã khống chế được dư luận của đế quốc, đến lúc đó bất kể có chứng cứ hay không, dân chúng đế quốc hẳn nhiên tin tưởng Mông Diễn chứ không phải chúng ta!

- Ôi...

Tất Điều Tử thở dài áo não:

- Chuyện này cũng là bất đắc dĩ, thực lực của chúng ta hiện tại còn rất hạn chế, lại chỉ co rút trên đồn điền Thanh Ngưu, căn bản không thể sinh ra ảnh hưởng chính trị gì với hai đại đế quốc, cho nên cũng chỉ có thể lấy mắt mà nhìn Mông Diễn chiếm lấy quyền bính một cách thuận lợi dưới sự trợ giúp của Sử Di Viễn mà thôi...

Mạnh Hồ trầm tư một hồi rồi quả quyết nói:

- Xem ra chúng ta phải thi hành bước thứ hai của chiến lược trước thời gian dự kiến!

Cổ Vô Đạo nghe vậy kinh hãi nói:

- Hiện tại thực thi bước thứ hai của chiến lược sao? Tướng quân, làm như vậy không phải là quá mạo hiểm sao? Lúc này chúng ta chỉ khống chế được một góc rất nhỏ trên đồn điền Thanh Ngưu, thậm chí hành tỉnh Tây Bộ còn nằm trong quyền khống chế của đế quốc. Nếu lúc này đi đại hoang nguyên vậy phải xuyên qua hơn một nửa đế quốc, sự hung hiểm trong đó thật sự rất khó đoán trước!

Từ cái đêm âm thầm trốn trở về thành Tây Lăng, Mạnh Hồ và Tất Điều Tử đã định ra chiến lược ba bước cho tương lai.

Bước đầu tiên, dùng hình thức cải cách ruộng đất để lung lạc lòng dân hành tỉnh Tây Bộ, tiến tới dựa vào sự ủng hộ của dân chúng dùng vũ lực khống chế hành tỉnh Tây Bộ, trở thành chư hầu hùng cứ một phương ở đế quốc Quang Huy.

Bước thứ hai, sau khi đã ổn định được thế cục của hành tỉnh Tây Bộ, Mạnh Hồ sẽ suất lĩnh hơn hai ngàn Man nhân đi đại hoang nguyên, trước hết nghĩ cách thu phục dần dần hơn trăm vạn Man nhân trên đại hoang nguyên, sau đó phát động chiến dịch cướp bóc và quấy nhiễu không ngừng đối với hai đại hành tỉnh Bắc Phương, Đông Bắc từ Bắc xuống tới Nam, cuối cùng bắt buộc đế quốc Quang Huy phải cầu hoà. Cứ như vậy, Mạnh Hồ có thể chỉ huy Man nhân trên đại hoang nguyên khai thông một con đường thẳng tới hành tỉnh Tây Bộ, dùng chiến lược tầm ăn lần lần mở lên Thanh Châu gần sát hành tỉnh Tây Bộ, sau đó sẽ định cư trên vùng đại bình nguyên Thanh Châu.

Bước thứ ba, dùng hành tỉnh Tây Bộ và Thanh Châu làm căn cứ, dùng Man nhân kêu gọi thiện chiến làm tiên phong, lúc ấy sẽ tùy theo thế cục của thế giới Trung Thổ. Hoặc đánh thẳng về phía Đông tới Lạc Kinh tranh thắng bại với đế quốc Quang Huy một phen, hoặc là đánh về phía Tây thẳng tới Tây Kinh hơn thua với đế quốc Minh Nguyệt một trận, cuối cùng thực hiện mục tiêu sau chót là quét sạch toàn bộ thế giới Trung Thổ.

Chiến lược mà Mạnh Hồ đã định ra không thể nói là không cao minh, nhưng đáng tiếc là hiện tại hắn còn chưa thực hiện xong bước đầu tiên, quân đoàn Mạnh Hồ đã gặp phải thế cục khó khăn vô cùng. Bởi vì tân quân đoàn trưởng Dạ Cao của quân đoàn Tây Bộ đã tranh trước mà thực hiện chính sách cải cách ruộng đất, cho nên Mạnh Hồ đã mất đi tiên cơ.

Càng tệ hơn nữa chính là Mông Diễn với sự trợ giúp của Sử Di Viễn đã khống chế được quyền binh của đế quốc trong một thời gian rất ngắn. Trong một tương lai rất gần, đế quốc Quang Huy ắt hẳn sẽ điều động chừng mười vạn đại quân tinh nhuệ phát động thế công cuộn cuộn không ngừng đối với quân đoàn Mãnh Hổ đang chiếm cứ đồn điền Thanh Ngưu. So với đế quốc Quang Huy khổng lồ hùng mạnh, quân đoàn Mãnh Hổ thật vô cùng đơn bạc mỏng manh, bọn họ sẽ tiêu hao lực lượng dần dần không cầm cự nổi, lúc đó lựa chọn duy nhất của quân đoàn Mãnh Hổ chỉ là dời đi nơi khác!

Mạnh Hổ đã cân nhắc nhiều lần, cuối cùng quyết định thi hành sớm bước thứ hai của chiến lược, bởi vì quân đoàn Mãnh Hổ đã không còn sự lựa chọn nào khác. Hơn nữa Mạnh Hổ cũng tin rằng, chỉ cần hắn có thể chinh hợp được Man nhân trên đại hoang nguyên, cho dù quân đoàn Mãnh Hổ mất đi hành tỉnh Tây Bộ, sau này vẫn có thể đoạt lại được.

Tất Diệu Tử trầm ngâm một hồi lâu, sau đó gật mạnh đầu:

- Chuyện đã tới nước này cũng chỉ có thể làm vậy mà thôi!

- Tốt lắm!

Mạnh Hổ quả quyết:

- Việc này không thể chậm trễ được, sáng mai ta và lão Cổ suất lĩnh Man nhân xuất phát đi đại hoang nguyên, việc trấn thủ đại trại ở đồn điền Thanh Ngưu và ba vạn lão binh giao lại cho lão Tất người. Nếu như thế cục đi đến chỗ thật sự ác liệt không thể nào cứu vãn, lão Tất người có thể mang theo quân đoàn Mãnh Hổ rút lui về phía cao nguyên trên Thanh Vân sơn. Mặt khác, thân nhân của ba vạn lão binh cũng phải cho rút lui lên cao nguyên Thanh Vân sơn trước đó!

Đúng ra Mạnh Hổ cũng đã nghĩ qua đến chuyện mang theo toàn bộ ba vạn đại quân kéo hết lên đại hoang nguyên, nhưng chuyện này rõ ràng là không thực tế.

Đầu tiên, khí hậu ở đại hoang nguyên vô cùng khắc nghiệt, nước và các loại tài nguyên sinh hoạt vô cùng khan hiếm, hoàn cảnh sinh tồn cực kỳ nghiêm khắc, ngay cả nuôi sống được hơn trăm vạn Man nhân cũng đã muốn cạn kiệt. Đây cũng là nguyên nhân mà Man nhân thường xuyên kéo xuống phía Nam quấy rối biên giới phía Bắc của đế quốc Quang Huy, cho nên sau khi ba vạn đại quân của quân đoàn Mãnh Hổ tới đại hoang nguyên, e rằng tự nuôi sống mình không nổi!

Kế đó, hành động của ba vạn đại quân là một mục tiêu quá lớn, chẳng những dễ dàng bại lộ hành tung mà còn làm chậm trễ tốc độ hành quân một cách nghiêm trọng. Đầu năm Tây chinh đế quốc Minh Nguyệt, sở dĩ quân đoàn Mãnh Hổ có thể tới lui như gió đó là nhờ có sự giúp đỡ của băng tuyết và ván trượt tuyết. Thế nhưng bây giờ là mùa hè, căn bản là không có công cụ gì giúp đỡ, quân đội hành quân chỉ dựa vào đôi chân của mình, cho nên ba vạn đại quân hành quân như vậy sẽ rất dễ dàng bị quân của đế quốc Quang Huy phát giác, từ đó sẽ tập kết đại quân tiêu diệt.

Còn vấn đề nữa chính là sau khi toàn quân của quân đoàn Mãnh Hổ rời khỏi, thân nhân của các tướng sĩ phải giải quyết ra sao? Chắc chắn không thể mang theo mấy vạn người già trẻ lớn bé cùng nhau hành quân! Nhưng nếu bỏ lại thân nhân của mình, các tướng sĩ bằng lòng sao? Đến lúc đó cho dù các tướng sĩ không phát sinh binh biến, e rằng cũng không còn ý chí chiến đấu.

Cuối cùng cũng còn một chuyện vô cùng quan trọng, chính là Mạnh Hổ không muốn bỏ một căn cứ tốt như vậy!

Bởi vì đồn điền Thanh Ngưu nằm ở nơi hiểm trở bên trong Thanh Ngưu sơn, Thanh Ngưu sơn lại là dư mạch của Thanh Vân sơn. Mà hai sườn Đông Tây của Thanh Vân sơn chính là đại bình nguyên Tam Giang và đại bình nguyên Thanh Châu.

Hai vùng đại bình nguyên đó chính là đồng cỏ thiên nhiên mà Mạnh Hổ đã lựa chọn thay cho hơn trăm vạn Man nhân trên đại hoang nguyên, tương lai hẳn sẽ xây dựng đại bản doanh tại nơi này.

Vì lý do đó cho nên Mạnh Hổ không muốn dễ dàng buông bỏ đồn điền Thanh Ngưu như vậy, cho dù là bất đắc dĩ phải buông bỏ đồn điền Thanh Ngưu, cũng phải dốc hết toàn lực làm cho sức ảnh hưởng của quân đoàn Mãnh Hổ vẫn tiếp tục lưu lại trên một dải Thanh Vân sơn. Để sau này khi Mạnh Hổ mang theo Man nhân xuống phía Nam, lúc đàm phán với đế quốc Quang Huy sẽ có thêm lợi thế trong tay.

Thấy Mạnh Hổ đã quyết định như vậy, Tất Điều Tử cũng không nói thêm gì nữa, chỉ hỏi:

- Tướng quân, còn Mông Khắc và Thu Phong Kính thì sao? Hai người này phải xử trí ra sao?

Mạnh Hổ đáp không cần suy nghĩ:

- Cứ nhốt lại đó đã, đừng vội giết cũng đừng vội thả, ngày sau sẽ tính!

Đêm khuya vắng lặng, trong sương phòng phía sau hành dinh của Mạnh Hổ, Triệu Thanh Hạm nằm phủ phục trên bộ ngực cường tráng của Mạnh Hổ, đôi mắt xinh đẹp lại lảng nhu tình chăm chú nhìn vào mặt Mạnh Hổ, cất giọng chất vấn đầy vẻ quan tâm:

- Mạnh Hổ, chàng thật muốn đi đại hoang nguyên sao?

Mạnh Hổ nghe vậy khẽ ừ, hai tay theo bản năng vuốt ve kiều đồn trắng như tuyết của Triệu Thanh Hạm.

- Nghe nói ở đại hoang nguyên rất lạnh, hơn nữa vô cùng hoang vắng, ngay cả dã thú còn có thể chết đói, chàng đi vào đó làm gì?

Triệu Thanh Hạm hơi ngước đầu lên nhìn vào mặt Mạnh Hổ, đưa tay mân mê bộ ngực vạm vỡ săn chắc của hắn:

- Hay là chàng đừng đi, với năng lực của chàng thêm vào sự ủng hộ của Triệu gia chúng ta, tên phế vật Mông Diễn và đế quốc sẽ không làm gì được chúng ta!

Tinh thần Mạnh Hổ đang mơ màng rốt cục đã trở về với thực tại, vừa đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mượt như mây của Triệu Thanh Hạm vừa dịu dàng nói:

- Đừng quên nam nhân của nàng từng đáp ứng với Hùng Bá Thiên và tất cả Man nhân, chỉ cần bọn họ có thể trợ giúp chúng ta đánh lui quân Thanh Châu của Tư Đồ Duệ, ta sẽ dẫn hắn quay trở về đại hoang nguyên. Hiện tại Tây chinh đã xong, đây là lúc chúng ta nên thực hiện lời hứa.

Đôi môi anh đào nhỏ nhắn của Triệu Thanh Hạm không khỏi chu cao, nhẹ giọng thì thào qua hơi thở:

- Chàng phải đi thật sao?

Mạnh Hổ gật nhẹ đầu nhưng thái độ lại vô cùng kiên quyết, đôi mắt to tròn của Triệu Thanh Hạm không khỏi lộ ra vài phần u oán:

- Lòng của nam nhân các người cũng thật là cứng rắn, không biết thương hương tiếc ngọc chút nào, người ta đã van cầu chàng đến như vậy, chàng vẫn nhẫn tâm mà đi...

Mạnh Hổ không giải thích gì thêm, tay vuốt dài xuống tấm lưng trần trắng muốt mịn màng của Triệu Thanh Hạm. Trên mặt Triệu Thanh Hạm đột nhiên hiện lên hai vầng mây đỏ, hơi thở cũng bắt đầu trở nên dồn dập hẳn lên, nàng khẽ thì thào:

- Hổ lang, yêu thiếp đi, yêu thiếp đi....

Gian phòng chỉ trong thoáng chốc đã ngập tràn xuân ý....

Sáng sớm hôm sau, hơn hai ngàn kỵ binh Man nhân đã tập trung đông đủ, đứng thành từng nhóm lộn xộn trên giáo trường. So với quân chính quy của quân đoàn Mạnh Hổ, đám kỵ binh Man nhân này không có đội hình chỉnh tề nghiêm cẩn, cũng không có chiến bào và khiên giáp. Nhưng sát khí trên người bọn họ toát ra cũng lạnh lẽo không kém bọn lão binh thân trải trăm trận của quân đoàn Mạnh Hổ.

Tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên, Mạnh Hổ cỡi Ô Vân Cái Tuyết đã xuất hiện bên ngoài giáo trường, hơn hai ngàn kỵ binh Man nhân đợi sẵn đồng loạt đổ dồn ánh mắt vào Mạnh Hổ. Đứng trước tiên của đội hình đám kỵ binh Man nhân là Hùng Bá Thiên và Lang Hào đồng thời giơ cao chiến đao lên trời, cất tiếng gào thét, đây là phương thức tỏ lòng kính trọng một cách đặc biệt của đám Man nhân đối với Mạnh Hổ.

Cho tới bây giờ Man nhân trên đại hoang nguyên không biết cái gì gọi là văn minh, càng không biết cái gì gọi là lễ nghi, bọn họ chỉ sùng bái tôn thờ kẻ mạnh, cường giả vi tôn. Sau vô số trận chiến đấu kịch liệt, hình tượng dũng mãnh thiện chiến của Mạnh Hổ đã sớm khắc sâu vào trong lòng của mỗi Man nhân. Hiện

tại trong lòng Man nhân, Mạnh Hổ chính là Mãnh Hổ Vương không gì không làm được, chính là chúa tể trên đại hoang nguyên của bọn họ!

206. Chương 212: Trường Chinh

- Chuẩn bị xong xuôi cả rồi sao?

- Hồi bẩm Đại thủ lĩnh, tất cả đều đã chuẩn bị xong.

Hùng Bá Thiên âm âm đáp lại:

- Các tộc nhân biết Đại thủ lĩnh muốn dẫn mọi người trở về đại hoang nguyên, ai nấy đều cảm thấy cao hứng trong lòng!

Mạnh Hổ gật gù đầu, không nói thêm gì nữa.

Mạnh Hổ lại quay đầu hỏi Trương Hưng Bá phía sau:

- Hưng Bá, đội cận vệ chuẩn bị xong cả chưa?

Trương Hưng Bá lớn tiếng đáp:

- Đã chuẩn bị xong, năm trăm huynh đệ cận vệ quân tinh nhuệ nhất trước khi hưởng ứng lệnh triệu tập tham gia quân ngũ đều là các công nhân giỏi về các ngành sản xuất, tay nghề của họ trong hành tỉnh Tây Bộ đều là ngàn người chọn một. Còn có hơn năm trăm công nhân khác cũng đã sắp xếp xong xuôi, mỗi huynh đệ của đội cận vệ phụ trách hộ tống một gã công nhân, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì.

Mạnh Hổ ừ một tiếng gật gù đầu tỏ vẻ hài lòng. Theo như lời Trương Hưng Bá vừa nói, ngoài năm trăm tên tinh binh của đội cận vệ, còn có thêm năm trăm công nhân đi theo. Số công nhân này là do trước khi quân đoàn Mãnh Hổ rút lui lên đồn điền Thanh Ngưu đã gom góp trong sáu phủ của hành tỉnh Tây Bộ.

Mạnh Hổ vợ vết công nhân của hành tỉnh Tây Bộ thoát nhìn thì như không có ý nghĩa gì, thật ra bên trong đã có tính toán chiến lược sâu xa. Số công nhân bị bắt này thật ra trực tiếp quan hệ đến chuyện quân đoàn Mãnh Hổ có thể thực hiện được mục tiêu chiến lược cuối cùng hay không!

Điều kiện sinh tồn tàn khốc trên đại hoang nguyên đã tạo nên phong cách hiếu chiến cùng với thân thể cường tráng cho Man nhân, nhưng đồng thời cũng hạn chế nghiêm trọng sự tiến hoá văn minh. Nói một cách nghiêm khắc, cho tới bây giờ trên đại hoang nguyên vẫn không có nền văn minh theo ý nghĩa thật sự. Từ bất cứ phương diện nào mà nói, Man nhân trên đại hoang nguyên vẫn còn trong trạng thái xã hội nguyên thủy, bởi vì trình độ văn minh trên đại hoang nguyên vô cùng lạc hậu, cho nên cũng ảnh hưởng đến sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật. Cho tới bây giờ Man nhân trên đại hoang nguyên vẫn chưa biết đến kỹ thuật luyện kim, không thể dựa vào bản thân mình mà luyện được binh khí. Hậu quả trực tiếp của chuyện này chính là binh khí trên đại hoang nguyên vô cùng thiếu thốn, Man nhân bắt buộc phải trả một cái giá vô cùng đắt đỏ để đổi lấy binh khí của thế giới Trung Thổ.

Mà các quốc gia văn minh ở thế giới Trung Thổ lại áp dụng sách lược mậu dịch chèn ép đối với Man nhân trên đại hoang nguyên. Các loại nhu yếu phẩm cần cho cuộc sống hàng ngày như là đồ sứ hay binh khí cùng với hàng xa xỉ phẩm như tơ lụa, trà lá thường được bán ra đại hoang nguyên với cái giá trên trời. Có rất nhiều khi một con chiến mã loại tốt chỉ có thể đổi được một cái nồi sắt, trên trăm con chiến mã chỉ có thể đổi được một bộ áo giáp mà thôi!

Cho nên mãi đến ngày nay, việc chế tạo binh khí đối với Man nhân trên đại hoang nguyên mà nói vẫn chỉ là giấc mộng không thành, từng thế hệ Man nhân chỉ có thể sử dụng trường mâu bằng gỗ, cung tên làm bằng xương thú để đi săn. Về lực chiến đấu, sở dĩ kỵ binh Man nhân không đánh lại quân đội của thế giới Trung Thổ, đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất là thiếu thốn rèn luyện quân sự hàng ngày, nhưng chuyện thiếu thốn binh khí cũng là một yếu tố không kém phần ảnh hưởng.

Vì thế cho nên Mạnh Hổ mới vợ vết số công nhân này đem theo lên đại hoang nguyên, bởi vì số công nhân này am hiểu thuật luyện kim, am hiểu thuật chế tạo sành sứ.

Trên thực tế Mạnh Hổ không những muốn truyền bá kỹ thuật luyện kim, chế tạo đồ gốm sứ tới đại hoang nguyên, hắn còn muốn đem theo ý niệm và chiến lược chiến thuật quân sự tiên tiến dạy cho đám kỵ binh Man nhân trên đại hoang nguyên.

Mạnh Hổ không phải là người của thế giới Trung Thổ, hắn không cần phải đề phòng Man nhân trên đại hoang nguyên trở thành con mẫn thú hay dòng nước lũ đe dọa thế giới Trung Thổ. Hắn cũng không nghiêm cấm Man nhân phát triển kỹ thuật tiên tiến, suy nghĩ hoàn toàn ngược lại với người của thế giới Trung Thổ, Mạnh Hổ có ý đồ thông qua kỹ thuật tiên tiến để lung lạc Man nhân, tiến tới lợi dụng lực lượng của Man nhân để thực hiện dã tâm của hắn.

Cho nên số lượng người tham gia cuộc trường chinh này thật ra cũng không chỉ có hơn hai ngàn Man nhân, còn có Trương Hưng Bá suất lĩnh năm trăm tên cận vệ quân tinh nhuệ cùng với năm trăm công nhân bắt được từ hành tỉnh Tây Bộ, tổng nhân số hơn ba ngàn người. Một đội ngũ có quy mô như vậy nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, ít nhất muốn che giấu hành tung là tuyệt đối không thể được.

Nhưng Mạnh Hổ cũng không thể nào vì muốn che giấu hành tung mà cho hơn ba ngàn người này hành quân phân tán.

Từ hành tỉnh Tây Bộ muốn đi tới đại hoang nguyên có thể lựa chọn một trong hai đường. Hoặc là theo hướng Bắc đi ngang qua bốn đại hành tỉnh Tây Bộ, Tây Bắc, Bắc Phương, Đông Bắc, sau đó đi về phía góc Đông Bắc của hành tỉnh Đông Bắc đi vào đại hoang nguyên. Hoặc là đi về hướng Đông xuyên qua ba đại hành tỉnh Tây Bộ, Kinh Kỳ, Đông Bộ, rồi theo Tử Vong Đại Sa Mạc vòng lên hướng Bắc tiến vào đại hoang nguyên.

Bất cứ theo phương hướng nào, lộ trình cũng ít nhất phải vượt qua hai vạn dặm!

Trên thế giới Trung Thổ, dẫn quân đi trên một hành trình với quãng đường dài như vậy gần như là vượt quá sức tưởng tượng, đối lại là người khác gần như không có khả năng thành công. Bản thân Mạnh Hổ cũng không dám quả quyết rằng mình nhất định có thể đưa được hơn ba ngàn người này tới đại hoang nguyên, tự nhiên lại càng không thể yên tâm để cho bọn lỗ mãng như Trương Hưng Bá, Hùng Bá Thiên đi tách riêng một mình.

Cho nên mới nói hành quân phân tán tuyệt đối không thể thành công, có khi còn là đi chết!

Mạnh Hổ chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt thâm trầm dừng lại trên người Tất Điều Tử:

- Lão Tất, nơi này phải trông cậy vào người rồi!

Tất Điều Tử cười áo nảo:

- Tướng quân ngài cứ yên tâm mà đi, xét theo thể cục hiện tại, quân đoàn Mạnh Hổ nếu muốn bảo vệ đồn điền Thanh Ngưu có lẽ là không được, tuy nhiên lui về cao nguyên trên Thanh Vân sơn tự bảo vệ mình cũng còn thừa sức!

Mạnh Hổ nhẹ nhàng giơ tay, ánh mắt dời qua Triệu Thanh Hạm. Đôi mắt đẹp của Triệu Thanh Hạm toát ra vẻ lưu luyến không rời xa, đôi môi anh đào mấp máy như muốn nói gì đó mà không nói nên lời. Cuối cùng tuy có thiên ngôn vạn ngữ nhưng nàng chỉ có thể thốt ra được một câu thề non hẹn biển:

- Hổ lang, thiếp chờ chàng trở lại...

Trước mặt mấy ngàn tướng sĩ, Mạnh Hổ tiến tới ôm chầm Triệu Thanh Hạm vào lòng, giọng đậm thâm tình:

- Ta sẽ trở về, nhất định, hãy chờ ta!

Dứt lời, Mạnh Hổ đột ngột xoay người lại vẫy tay với Hùng Bá Thiên và Trương Hưng Bá, quát lớn:

- Lên đường!

Thành Tây Lăng, hành dinh của Dạ Cao.

Lúc Mạnh Hổ suất lĩnh quân đoàn Mạnh Hổ rút lui lên đồn điền Thanh Ngưu, Triệu Thanh Hạm cũng theo lên trên ấy, từ đó về sau không còn thấy nàng quay trở lại phủ Tổng đốc ở Tây Lăng.

Tuy rằng hiện tại triều đình vẫn chưa hạ chỉ phế đi tước vị Công tước Tây bộ của Triệu Thanh Hạm, nhưng ai ai cũng biết, lúc này tước vị Công tước Tây Bộ cùng với danh hiệu Tổng đốc Tây Bộ của Triệu Thanh Hạm chỉ còn là cái tên hão mà thôi. Trên thực tế Dạ Cao đã trở thành Tổng đốc Tây Bộ kiêm quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ.

Cho nên hiện tại Dạ Cao không chỉ lo lắng công việc xây dựng lại quân đoàn Tây Bộ, mà còn phải lo đến công việc hàng ngày của hành tỉnh Tây Bộ. Cũng may dưới tay Dạ Cao còn có Nhạc Mông và La Đạo Nam, bằng không với hai chuyện lớn như vậy, chắc chắn hẳn không thể nào gánh vác cho xuể. Dù là có Nhạc Mông và La Đạo Nam giúp đỡ, nhưng Dạ Cao vẫn vô cùng mệt mỏi.

Đêm nay Dạ Cao mời Nhạc Mông và La Đạo Nam tới hành dinh của hắn cùng nhau thương nghị.

Hiện tại chuyện làm cho Dạ Cao cảm thấy đau đầu không phải là chuyện xây dựng lại quân đoàn Tây Bộ, mà là chuyện phân chia ruộng đất cho dân chúng trong sáu phủ của hành tỉnh Tây Bộ. Chuyện này là do La Đạo Nam phụ trách, nếu như trước kia, La Đạo Nam kiên quyết phản đối việc phân chia ruộng đất cho dân chúng trong sáu phủ của hành tỉnh Tây Bộ, bởi vì chuyện này trực tiếp tổn hại đến lợi ích của cường hào và giáo hội trong hành tỉnh Tây Bộ, nhưng hiện tại cách nhìn nhận vấn đề của La Đạo Nam đã có sự thay đổi lớn.

Bởi vì hiện tại La Đạo Nam đã có hai gốc đại thụ để dựa vào, đó chính là đương kim hoàng đế và đương kim đế sư. La Đạo Nam tin rằng, chỉ cần hắn có thể làm tốt chuyện phân chia ruộng đất ở sáu phủ của hành tỉnh Tây Bộ, giúp đỡ Dạ Cao tiêu diệt tàn binh của Mạnh Hổ đóng trên đồn điền Thanh Ngưu, hắn có thể được thăng lên Chủ tế áo xanh. Theo như thông lệ, chức Tế tướng của đế quốc là do Chủ tế áo vàng kiêm nhiệm, cho nên sau khi thăng lên Chủ tế áo xanh chỉ còn kém Chủ tế áo vàng một bậc, La Đạo Nam hẳn cũng sẽ trở thành một tên Chủ tế hiển hách quyền quý ở Lạc Kinh.

Chuyện này đối với La Đạo Nam mà nói đúng là một sự hấp dẫn không thể nào cưỡng lại, cho nên hiện tại hắn đang dốc hết sức mình giúp đỡ Dạ Cao phân chia ruộng đất.

Bất quá chuyện phân chia ruộng đất quả thật không phải dễ dàng, tuy rằng được dân chúng nghèo khổ bần cùng của tầng lớp dưới hoan nghênh hai tay, nhưng đám cường hào có vô số tài sản ruộng đất lại trăm lần không muốn, ngàn lần không muốn. Lệnh của La Đạo Nam ban xuống đã nửa tháng nay, thế nhưng các phủ huyện chưa chia được một mảnh ruộng nào.

Nghe La Đạo Nam kể khổ xong, sắc mặt Dạ Cao dần dần trở nên âm trầm:

- Việc này không phải là do mấy tên cường hào, xem ra chúng ta phải làm mạnh tay hơn, trước hết hãy thu thập tên chủ mưu chống đối, để xem đám cường hào còn lại có thành thật hay không? Ta không tin không thu thập được bọn rác rưởi này, hừ!

La Đạo Nam đáp:

- Nếu muốn nói kẻ chủ mưu, chính là Triệu Khang ở Triệu huyện phủ Hà Bắc.

Dạ Cao trầm giọng hỏi:

- Tên này có gốc gác như thế nào, có quan hệ gì với Triệu Tổng đốc Tây Bộ hay không?

- Có!

La Đạo Nam gật đầu:

- Tên Triệu Khang này chính là dòng chính của Tây Bộ Triệu gia, nói về vai vế chính là chú của Triệu Nhạc. Ty chức nghe nói nửa tháng trước đây Triệu Tổng đốc đã từng đi tới Triệu huyện ở Hà Bắc, gặp mặt bọn thúc bá của Triệu gia, chỉ là không biết Triệu Tổng đốc đã nói những chuyện gì với bọn thúc bá này!

Dạ Cao trầm giọng:

- Không cần biết Triệu Tổng đốc nói với bọn chúng những gì, cũng không cần biết bọn chúng có quan hệ như thế nào với Triệu Tổng đốc, nếu như tên Triệu Khang này là chủ mưu, vậy ngày mai ta sẽ đích thân dẫn quân đi Triệu huyện!

Nhạc Mông bên cạnh vội nói:

- Ty chúc đi Triệu huyện là được, tướng quân hãy ở lại toạ trấn Tây Lăng là hơn!

- Báo...

Nhạc Mông vừa dứt lời, đột nhiên có một tên người hầu chạy vào báo:

- Tướng quân, có tin cấp báo từ đồn điền Thanh Ngưu.

- Đồn điền Thanh Ngưu?

Dạ Cao nghe vậy khẽ biến sắc mặt, trầm giọng quát:

- Nói đi!

Tên người hầu nói:

- Theo như gian tế của chúng ta ẩn nấp trên đồn điền Thanh Ngưu vừa báo lại, sáng hôm qua Mạnh Hổ đã mang theo hơn ba ngàn người rời khỏi đại trại trên đồn điền Thanh Ngưu. Theo như bộ dạng dường như là đi đến một nơi rất xa, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn sẽ không quay về đồn điền Thanh Ngưu.

- Sao?

Dạ Cao giật mình kinh hãi:

- Mạnh Hổ đã mang theo hơn ba ngàn người rời khỏi đại trại đồn điền Thanh Ngưu sao? Lại còn đi đến một nơi rất xa, vậy có hỏi ra được cụ thể là Mạnh Hổ dẫn theo hơn ba ngàn người này đi đến đâu hay không? Đi về hướng nào? Rốt cục mục đích của hắn là để làm gì?

Tên người hầu lắc đầu:

- Mấy chuyện này không được rõ!

Dạ Cao thở dài không hỏi thêm gì nữa. Tuy rằng gian tế của triều đình đã trà trộn thành công vào trong quân đoàn Mạnh Hổ, nhưng điều đáng tiếc là những tên gian tế này chỉ là mấy tên binh sĩ nhỏ bé không đáng kể, căn bản là không có tư cách tham dự hội nghị tối cao của quân đoàn Mạnh Hổ, tự nhiên cũng không có khả năng biết được những chuyện cơ mật quan trọng của quân đoàn Mạnh Hổ.

Lập tức Dạ Cao quay lại nói với Nhạc Mông:

- Tướng quân Nhạc Mông, chuyện này cũng không phải nhỏ, hay là chúng ta đi bẩm báo Vương gia?

Mông Khác bí mật lên núi đã vài ngày, trong mấy ngày này vẫn tuyên bố với bên ngoài là mình nhiễm bệnh hiểm nghèo, cho nên căn bản là không ai biết hắn đã bí mật lên núi, bị Mạnh Hổ giam cầm. Mà Mạnh Hổ cũng không nói chuyện này ra ngoài, sau khi biết được Mông Diễn đã nhân cơ hội khổng chế để đô, Mạnh Hổ có sự tính toán khác nên càng không để lộ tin này ra bên ngoài.

Nhạc Mông gật gật đầu rồi lại lắc lắc đầu:

- E rằng Vương gia không chịu gặp chúng ta!

207. Chương 213: Chiến Lược Của Sử Di Viễn

- Vậy thì xông thẳng vào kiến giá, chúng ta không thể giấu diếm chuyện lớn như vậy mà không báo!

Nhạc Mông gật đầu phụ họa:

- Vậy được rồi, chúng ta đi gặp Vương gia!

Lập tức hai người ra khỏi nơi đóng quân của quân đoàn Tây Bộ, ruổi ngựa thẳng đến hành dinh của Mông Khác. Tuy nhiên cuối cùng hai người cũng đành phải thất vọng trở về, dám thị vệ phụ trách thủ vệ hành dinh không chút khách khí chặn Dạ Cao và Nhạc Mông lại, lý do chỉ có một: Vương gia lâm bệnh hiểm nghèo, trong vòng mười ngày sẽ không tiếp bất cứ kẻ nào.

Bất đắc dĩ Dạ Cao và Nhạc Mông phải đi tìm Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên.

Hiện tại Diệp Hạo Thiên đang gặp không chịu được, chuyện Mông Khác lên núi người khác không biết nhưng hẳn lại biết. Mắt thấy Mông Khác lên núi đã nhiều ngày như vậy nhưng thủy chung vẫn không có tin tức báo về, lại càng không thấy trở về, chuyện làm cho Diệp Hạo Thiên cảm thấy kỳ lạ hơn nữa chính là không ngờ trên núi không truyền ra chút phong thanh nào.

So với an nguy của Mông Khác, Diệp Hạo Thiên lại càng lo lắng hơn cho vận mệnh của mình và tiền đồ của Diệp gia!

Tuy rằng đương kim hoàng đế Mông Diễn chính là cháu ruột của Diệp Hạo Thiên hẳn, Diệp gia cũng còn vững chắc, nhưng Diệp Hạo Thiên lo lắng sau khi Mông Diễn nắm được đại quyền sẽ sinh lòng đề phòng đối với Diệp gia. Tuy rằng chưa biết Mông Diễn sẽ đối xử như thế nào với Diệp gia, nhưng một người cậu như hắn cũng rất khó nói, bởi vì Diệp Hạo Thiên luôn luôn gần gũi với Yến vương, trong mắt người khác hẳn cũng giống như Tể tướng của đế quốc Tào Mặc, đều là tay chân thân tín của Yến vương!

Diệp Hạo Thiên biết rằng gốc rễ của Yến vương Mông Khác trong đế quốc rất vững chắc.

Tuy rằng hiện tại Mông Diễn dùng thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn tạm thời khống chế được thế cục ở Lạc Kinh, nhưng Diệp Hạo Thiên tin rằng, chỉ cần Mông Khác trở lại Lạc Kinh, Mông Diễn sẽ không thoát khỏi tay Mông Khác. Mông Khác làm Nhiếp chính vương nhiều năm cũng không phải là vô dụng, bất kể trong giới quân sự hay chính trị, hay là trong Viện nguyên lão, thế lực của Mông Khác đều bắt rễ rất sâu, lộ ra ở mặt ngoài như cha con Tào gia, huynh đệ Mông Văn, Mông Vũ chỉ là phần nổi của tảng băng mà thôi.

Nhưng cũng phải nói rằng, nếu như Mông Khác không thể trở lại Lạc Kinh trong một khoảng thời gian ngắn, Mông Diễn có thể bằng vào quyền uy hoàng đế của mình mà dung hợp lại tất cả các thế lực trong triều. Chờ sau khi Mông Diễn chấn chỉnh lại một lần nữa, đừng nói là Nhiếp chính vương Mông Khác, cho dù tiên hoàng Mông Viễn sống lại chỉ sợ cũng không đủ sức đề xoay chuyển tình thế.

Cho nên hiện tại nội tâm của Diệp Hạo Thiên vô cùng mâu thuẫn, một mặt hắn muốn mau chóng chạy về Lạc Kinh tuyên thệ tổ lòng trung thành với Mông Diễn. Nhưng một mặt khác hẳn lại không dám tùy tiện rời khỏi Tây Lăng, bởi vì hắn sợ rằng vạn nhất Mông Khác đột nhiên trở lại Lạc Kinh thấy Mông Diễn đã khống chế được cục diện, vậy hắn sẽ không có cách nào giao phó với Mông Khác.

Đang lúc Diệp Hạo Thiên còn đang do dự, Dạ Cao và Nhạc Mông suốt đêm tìm tới, nghe Dạ Cao bẩm báo xong, Diệp Hạo Thiên liền giật mình kinh hãi. Trong biết bao nhiêu người, chỉ có Diệp Hạo Thiên biết được Mông Khác đang ở trên đồn điền Thanh Ngưu, hẳn không thể không liên hệ chuyện này với Mông Khác. Hay là Yến vương đã biết chuyện Mông Diễn trở về để đồ đoạt lấy đại quyền, cho nên âm thầm thoả hiệp với Mạnh Hổ, nhờ Mạnh Hổ hộ tống trở về Lạc Kinh?!

Thấy Diệp Hạo Thiên trầm ngâm hồi lâu không nói, Dạ Cao bất đắc dĩ cất tiếng hỏi:

- Diệp đại nhân ngài hãy nói một câu, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Diệp Hạo Thiên thoáng động trong lòng, hỏi lại:

- Chuyện lớn như vậy bản quan không làm chủ được, sao các người không bẩm báo với Vương gia?

Dạ Cao cười khổ:

- Chúng ta vừa tới hành dinh của Vương gia, nhưng căn bản là Vương gia không chịu tiếp chúng ta!

Diệp Hạo Thiên làm ra vẻ trầm ngâm:

- Vậy, vậy cho bề câu đưa thư báo tin về Lạc Kinh, thỉnh cầu hoàng đế bệ hạ quyết định!

Lạc Kinh, trong hoàng cung.

Lúc Mông Diễn nhận được phong thư do bề câu chuyển đến với danh nghĩa của ba người Diệp Hạo Thiên, Dạ Cao và Nhạc Mông, đêm đã rất khuya. Vấn đề trong thư làm cho Mông Diễn hẳn vô cùng lo lắng, cho rằng chuyện Mạnh Hổ đột nhiên dẫn quân rời khỏi đồn điền Thanh Ngưu rất có thể có quan hệ với Yến vương. Chuyện này vô cùng trọng đại, Mông Diễn không dám chậm trễ, vội vàng triệu Sử Di Viễn vào cung để thương nghị đối sách.

Xem xong phong thư, Sử Di Viễn trầm ngâm hồi lâu mới nói:

- Bệ hạ, hiện tại Diệp đại nhân là đương kim quốc cữu, lòng vẫn còn hướng về ngài!

Mông Diễn cau mày:

- Nói vậy tiên sinh cũng cho rằng hành động của Mạnh Hổ có quan hệ với hoàng thúc hay sao?

Sử Di Viễn lắc đầu:

- Chuyện này không thể biết được, nhưng có thể khẳng định một chút, giữa bệ hạ và Yến vương, Diệp Hạo Thiên đã lựa chọn bệ hạ, mà Diệp Hạo Thiên lại là em ruột của gia chủ Diệp gia hiện tại, sự chọn lựa của hắn chính là sự chọn lựa của Diệp gia. Nói theo cách khác, hiện tại Diệp gia đã lựa chọn bệ hạ chứ không chọn Yến vương Mông Khác!

- Vậy sao?

Mông Diễn nghe vậy tỏ ra vui mừng hơn hớn:

- Lời này của tiên sinh là thật sao?

Có thể nói mà không sợ khoa trương, Diệp gia là gia tộc đầy quyền thế chỉ thua Mông gia một chút trong toàn đế quốc Quang Huy. Trong số con cháu của Diệp gia, Diệp Hạo Thiên là Binh bộ đại thần của đế quốc, Diệp Trấn Đông là Tổng đốc Nam Phương, Diệp Định Quốc, Diệp Định Bắc là Tả Hữu Phó Thống lĩnh của Ngự Lâm quân, Diệp Định Nam là sư đoàn trưởng sư đoàn số Một kiêm tham mưu trưởng của quân đoàn Đông Nam, hơn nữa Tổng đốc Đông Nam rất nghe lời hắn.

Vốn thế lực của Diệp gia đã lan dần sang hành tỉnh Tây Bộ, chỉ tiếc một trận Đoạn Hồn cốc, chú cháu Diệp Vấn Thiên và Diệp Định Tây đã trở thành tù binh của quân Thanh Châu, cho tới hôm nay, hai chú cháu này vẫn còn phải làm tù binh khổ sai ở biên giới phía Bắc của đế quốc Minh Nguyệt cùng với hơn năm vạn tướng sĩ Tây Bộ dưới quyền.

Tuy nhiên cho dù là như thế, thế lực của Diệp gia vẫn còn rất hùng mạnh, thậm chí có thể nói như vậy, chỉ cần không chế được Viện nguyên lão và đạt được sự trung thành của Diệp gia, Mông Diễn coi như đã có thể yên tâm vững vàng trên ngôi vị hoàng đế. Cho dù là Yến vương Mông Khác có trở lại Lạc Kinh, cũng không có khả năng đoạt lại đại quyền từ trong tay Mông Diễn.

Sử Di Viễn nói với vẻ vô cùng khẳng định:

- Trong vòng nửa tháng, Tổng đốc Nam Phương Diệp Trấn Đông và tham mưu trưởng quân đoàn Đông Nam Diệp Định Nam nhất định sẽ quay về kinh báo cáo công tác, đến lúc ấy bệ hạ sẽ biết được lời nói của thần là thật hay là giả!

- Tốt, tốt lắm, thật là tốt!

Nghe xong những lời của Sử Di Viễn, Mông Diễn tỏ vẻ cao hứng, liên tục kêu ba tiếng tốt. Tuy nhiên rất nhanh sau đó sắc mặt Mông Diễn đã trở nên ngưng trọng, giọng đầy lo lắng:

- Tuy nhiên chuyện Mạnh Hổ đột nhiên dẫn quân rời khỏi đồn điền Thanh Ngưu quả thật có vẻ kỳ lạ. Nếu quả thực chuyện này có liên quan với hoàng thúc, chúng ta phải chuẩn bị cho thật tốt!

Sử Di Viễn đảo mắt một vòng, giọng âm trầm:

- Bệ hạ, thần lại thấy đây là một cơ hội tốt!

Mông Diễn hỏi lại với vẻ khó hiểu:

- Cơ hội sao? Cơ hội gì vậy?

Giọng Sử Di Viễn âm u lạnh lẽo:

- Một cơ hội tốt để diệt trừ Yến vương, cũng nhân đó mà có thể chấn chỉnh thu phục bọn cường hào ở tám đại hành tỉnh! Nếu xử lý cho tốt, chẳng những có thể diệt trừ mối họa tâm phúc Yến vương, còn có thể nhổ tận gốc những thế lực còn sót lại của Yến vương cùng với tên khốn Mạnh Hổ chuyên môn gây rối cho bệ hạ!

- Ủa?

Mông Diễn nghe vậy tỏ ra hứng thú, gấp giọng hỏi:

- Tiên sinh hãy nói cụ thể một chút, cách chấn chỉnh là như thế nào?

Sử Di Viễn nói:

- Đế quốc có tất cả chín đại hành tỉnh, địa vị của hành tỉnh Kinh Kỳ hơn xa tám đại hành tỉnh còn lại, nhưng tầm quan trọng của tám đại hành tỉnh còn lại cũng tuyệt đối không thể coi thường. Trước khi bệ hạ có thể hoàn toàn khống chế tám đại hành tỉnh ấy trong tay, chuyện gì đều cũng có thể xảy ra. Lúc này bệ hạ đã nắm trong tay đế đô và hành tỉnh Kinh Kỳ, việc cấp bách trước mắt là phải nhanh chóng khống chế tám đại hành tỉnh còn lại.

Mông Diễn gật đầu:

- Chuyện này trăm biết, hôm trước tổ chức hội nghị Viện nguyên lão, trăm đã nhắc qua chuyện này không chỉ một lần, nhưng không phải lúc ấy người đã nói thời cơ còn chưa tới, không nên nóng vội hay sao? Còn nói rằng nếu như chúng ta quá nóng vội, có thể dẫn đến sự phản đối của các thế lực ở địa phương, cuối cùng có thể tạo thành phản loạn ở các địa phương?

Sử Di Viễn cười âm hiểm:

- Trước đây một khác, trăm vẫn nghĩ rằng thời cơ chưa tới, thế nhưng hiện tại cơ hội đã xuất hiện!

Mông Khác giật mình:

- Ý người muốn nói... mượn Mạnh Hổ để chấn chỉnh các thế lực địa phương sao? Nhưng chuyện này cũng không phải rất khó khăn hay sao? Hiện tại chúng ta căn bản không biết Mạnh Hổ xuất binh lần này có mục đích là gì, càng không biết lần này hắn muốn dẫn quân đi đâu? Hơn nữa binh lực mà hắn mang theo cũng chỉ có ba bốn ngàn người, căn bản là không đủ để uy hiếp thế lực của cường hào địa chủ ở các đại hành tỉnh, lấy cớ như vậy có phải là rất gượng ép hay không?

- Không hề gượng ép chút nào!

Sử Di Viễn nghiêm nghị nói:

- Bệ hạ đã biết dã tâm của Mạnh Hổ, nếu biết thêm chiến lược của hắn, vậy sẽ không xem nhẹ sự uy hiếp trong lần xuất binh này của hắn!

- Chiến lược?

Mông Diễn tỏ vẻ không đồng tình:

- Hiện tại dưới tay Mạnh Hổ chỉ còn mấy vạn tàn binh bại tướng, ngoài việc làm giặc cỏ trên đồn điền Thanh Ngưu ra, còn có thể có chiến lược gì nữa?

Sử Di Viễn lắc đầu:

- Bệ hạ nghĩ như vậy quả thật quá coi thường Mạnh Hổ!

Mông Khác nhíu mày:

- Vậy nói phân tích của người xem sao, trăm muốn nghe thử có đạo lý gì không!

Sử Di Viễn nói:

- Trước khi Mạnh Hổ rút lui về cố thủ trên đồn điền Thanh Ngưu, hắn đã từng bắt đi tất cả công nhân trong sáu phủ của hành tỉnh Tây Bộ. Việc này bệ hạ cũng đã biết, nhưng không biết bệ hạ có thử nghĩ xem vì sao Mạnh Hổ lại làm như vậy không? Trước khi rút lui cố thủ đồn điền Thanh Ngưu, vì sao Mạnh Hổ không bắt tráng đinh để khuếch trương quân đội, lại cố tình bắt công nhân, rốt cục là vì cái gì?

Mông Diễn hỏi lại:

- Vậy theo người là vì cái gì?

Sử Di Viễn nói:

- Thần đã từng phân tích qua dụng ý trong hành động này của Mạnh Hổ, đưa ra kết luận chỉ có một, chính là hấn muốn chuẩn bị cho việc tiến quân lên đại hoang nguyên!

- Tiến quân đại hoang nguyên?

Mông Diễn trầm giọng nói:

- Người nói là Mạnh Hổ hấn muốn tiến quân lên đại hoang nguyên hay sao?

- Đúng vậy!

Sử Di Viễn gật đầu:

- Mạnh Hổ có dã tâm bưng bưng, tuyệt không cam lòng làm Tổng đốc một hành tỉnh, lần này cho dù bệ hạ và Vương gia không động tới hấn, không bao lâu sau hấn cũng sẽ chủ động khởi binh tạo phản. Nhưng vấn đề là hiện tại thực lực của đế quốc rất hùng mạnh, một khi bệ hạ tiếp nhận quyền lực từ tay Yến vương, lúc ấy cục diện chính trị của đế quốc sẽ trở nên vững vàng. Với thực lực hiện tại của Mạnh Hổ là không thể nào so bì được với đế quốc, cho nên hấn phải nghĩ đến đường khác!

Mông Diễn hỏi:

- Tiên sinh cho rằng Mạnh Hổ định chạy lên đại hoang nguyên, nương tựa vào hơn trăm vạn Man nhân tay không tác sát kia ư?

Sử Di Viễn nghiêm nghị nói:

- Ngàn vạn lần bệ hạ đừng nên xem thường đám Man nhân này, hiện tại tuy rằng đám Man nhân này tay không tác sát, hơn nữa không được rèn luyện chiến thuật gì đáng nói. Thế nhưng chỉ cần Mạnh Hổ mang theo hàng trăm hàng ngàn công nhân tài giỏi, cùng với chiến thuật chiến lược tiên tiến lên đại hoang nguyên, như vậy chỉ trong vòng vài năm, ắt sẽ xuất hiện một cánh quân kỵ binh Man nhân hùng mạnh tạo thành uy hiếp rất lớn với biên giới phía Bắc của đế quốc.

Mông Diễn gật đầu:

- Hoá ra là như vậy, nếu vậy quả thật không thể khinh thường, tuy nhiên chuyện này và chuyện chấn chỉnh các thế lực địa phương thì có gì quan hệ? Đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau!

Trong lòng Sử Di Viễn thầm mắng Mông Diễn quả thật là đầu đất, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ kiên nhẫn giải thích:

- Bệ hạ có nghĩ tới chuyện này không, Mạnh Hổ mang theo nhiều công nhân như vậy đi đại hoang nguyên, hấn chỉ có thể đi theo hai con đường. Hoặc là đi ngang qua ba đại hành tỉnh Tây Bắc, Bắc Phương, Đông Bắc, hoặc là đi về hướng Đông xuyên qua hai đại hành tỉnh Kinh Kỳ, Đông Bộ, rồi theo Tử Vong Đại Sa Mạc vòng lên hướng Bắc tiến vào đại hoang nguyên.

Mông Diễn tỏ vẻ không đồng tình:

- Mạnh Hổ cũng có thể đi ngang qua hành tỉnh Tây Bắc tiến vào đại thảo nguyên Mạc Nam của đế quốc Tinh Hà, lại từ hướng Đông của đại thảo nguyên Mạc Nam tiến vào đại hoang nguyên.

Sử Di Viễn nói:

- Mạnh Hổ sẽ không đi theo con đường đó!

Mông Diễn hỏi:

- Vì sao vậy?

Sử Di Viễn nói:

- Bởi vì hiện tại Mạnh Hổ không có chiến mã, nếu hấn dám mang theo một cánh bộ binh tiến vào đại thảo nguyên Mạc Nam, chúng ta chỉ cần đem tin tức Mạnh Hổ mang theo mấy ngàn công nhân tiết lộ cho đế

quốc Tinh Hà, người của đế quốc Tinh Hà tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Mạnh Hổ, bởi vì bọn họ cũng đang thiếu công nhân có tay nghề cao, nhất là về nghề luyện kim.

Mông Diễn gật đầu:

- Như vậy, bộ binh của Mạnh Hổ đúng là sẽ không đi qua đại thảo nguyên Mạc Nam để tránh bị kỵ binh của đế quốc Tinh Hà đuổi giết, lúc ấy muốn tìm một chỗ ẩn nấp cũng không có. Không giống như trong lãnh thổ của đế quốc núi lớn núi nhỏ nhiều như sao trên trời, ba bốn ngàn người của Mạnh Hổ chỉ cần luồn vào trong núi mà đi, chúng ta sẽ rất khó tìm được bọn chúng!

Sử Di Viễn nói:

- Vì thế cho nên thần mới nghĩ rằng Mạnh Hổ sẽ không đi theo đường đại thảo nguyên Mạc Nam.

Mông Diễn lại hỏi:

- Nhưng việc này có quan hệ gì với việc chấn chỉnh các thế lực ở các đại hành tỉnh?

Sử Di Viễn hít sâu một hơi rồi nói tiếp:

- Sáng mai chỉ cần bệ hạ nói rõ dụng tâm hiểm ác của Mạnh Hổ trong hội nghị quý tộc nguyên lão, thần sẽ bảo Bộ binh đưa ra đề nghị, xây dựng hai đội đặc trách đuổi giết cánh quân của Mạnh Hổ. Lại hạ lệnh lập tuyến phong tỏa ở năm đại hành tỉnh Tây Bắc, Bắc Phương, Đông Bắc, Kinh Kỳ và Đông Bộ, thần tin tưởng bọn quý tộc nguyên lão trong Viện nguyên lão nhất định sẽ tán thành hai tay. Lúc ấy bệ hạ có thể thông qua kế hoạch xây dựng các đội đặc trách và tuyến phong tỏa ở năm đại hành tỉnh mà thực hiện mục đích chấn chỉnh các thế lực địa phương.

- Hoá ra là như vậy!

Mông Diễn lúc này mới bừng hiểu:

- Kế sách của tiên sinh thật sự quá cao minh!

Rốt cục thì Mông Diễn cũng đã hiểu ra, chiến lược của Sử Di Viễn chính là muốn mượn Mạnh Hổ làm lý do để quét sạch các thế lực phản đối trong các đại hành tỉnh.

Theo như thế cục trước mắt, Mông Diễn đã khống chế đế đô Lạc Kinh và hành tỉnh Kinh Kỳ, nếu như Diệp gia thật sự ủng hộ Mông Diễn, coi như hắn đã khống chế được hành tỉnh Nam Phương và hành tỉnh Đông Nam. Dựa theo phân tích của Sử Di Viễn, quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ Dạ Cao cùng với tân Tổng đốc hành tỉnh Bắc Phương Mã Tứ Phong đều là quân nhân thuần túy, hai người này không có khả năng nhúng tay vào chuyện tranh chấp chính trị trong triều đình và hoàng gia, cho nên không cần phải lo lắng về hành tỉnh Tây Bộ và hành tỉnh Bắc Phương.

Như vậy chỉ còn lại bốn đại hành tỉnh Đông Bộ, Đông Bắc, Tây Bắc và Tây Nam là chưa nằm trong sự khống chế của Mông Diễn.

Trong đó Tổng đốc Tây Bắc Trịnh Trọng Quang, Tổng đốc Tây Nam Nhạc Ngu là do Yến vương Mông Khác vừa mới bổ nhiệm. Hơn nữa Trịnh gia ở Tây Bắc từ trước tới nay là thế lực của Đại hoàng tử, Nhạc gia ở Tây Nam lại là thế lực của Tam hoàng tử. Mà Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ lại giống như Tổng đốc Tây Bộ Triệu Nhạc, lực địch với nội bộ trung ương của đế quốc, sớm đã có ý chiêu binh tự lập. Tổng đốc Đông Bắc Phương Báo Tử lại càng ngang tàng kiêu ngạo cứng đầu cứng cổ, tuy rằng không có ý khởi binh tạo phản, nhưng không bao giờ tuân theo mệnh lệnh của triều đình.

Cho nên Mông Diễn cần chấn chỉnh cấp bách bốn đại hành tỉnh này, sở dĩ nói như vậy, bởi vì chỉ cần Mông Diễn chấn chỉnh được các đại hành tỉnh này, như vậy hắn đã hoàn toàn khống chế cả đế quốc Quang Huy. Đương nhiên cuối cùng đại quyền về quân sự và chính trị của đế quốc nằm trong tay Mông Diễn hay nằm trong tay Sử Di Viễn, chuyện này còn phải đặt một dấu hỏi to tướng.

Nếu như Mạnh Hổ biết được chiến lược của Sử Di Viễn, hẳn nhất định sẽ cảm thấy giật mình.

Cho dù là người của thời đại nào, trí tuệ của con người luôn giống nhau. Mưu kế của Sử Di Viễn hoàn toàn mượn tên Hồng quân trung ương truy diệt của người Tướng gia*, chiến lược lại hoàn toàn giống với chiến lược bố trí quân trung ương Tiên, Xuyên, Trụ Điền của người Tướng gia. Tuy nhiên cuối cùng chiến lược

của Tướng gia vì nhỏ mà mất lớn, cuối cùng phải bỏ cả giang sơn, không biết Sử Di Viễn có tái diễn bi kịch của Tướng gia hay không?

(*Tướng gia: chỉ Tướng Giới Thạch).

Hôm sau, tại Viện nguyên lão.

Theo quy chế của đế quốc Quang Huy, bình thường hoàng đế không cần xử lý các việc chính trị, tất cả các việc liên quan đến quân sự và chính trị đều do Tể tướng và binh bộ đại thần ra sức. Chỉ vào mỗi đầu tháng, giữa tháng và cuối tháng, hoàng đế mới đích thân hỏi đến sự vụ quân chính (quân sự và chính trị), trên thực tế cũng chỉ là tạo một chút quan hệ với các đại thần mà thôi.

Còn các quý tộc nguyên lão trong Viện nguyên lão bình thường cũng không hề hỏi đến sự vụ quân chính, chỉ khi đế quốc gặp phải sự vụ quân chính trọng đại như dị tộc xâm lăng hay địa phương có phản loạn với quy mô lớn, hoàng đế mới có thể triệu tập hơn bảy trăm quý tộc nguyên lão để mở hội nghị nguyên lão. Đường nhiên các quý tộc nguyên lão của Viện nguyên lão cũng có thể chủ động yêu cầu hoàng đế mở hội nghị nguyên lão, nhưng phải có điều kiện bắt buộc là được sự tán thành của hơn phân nửa số quý tộc nguyên lão. Lúc ấy sẽ do chủ tịch Viện nguyên lão đưa ra thỉnh cầu với hoàng đế, nếu như quá nửa số nguyên lão tán thành sẽ lập tức mở hội nghị nguyên lão, hoàng đế không thể từ chối được.

Tuy nhiên trong gần ngàn năm lịch sử của đế quốc Quang Huy, số lần mà Viện nguyên lão chủ động yêu cầu mở hội nghị nguyên lão là cực nhỏ, phần lớn đều do hoàng đế chủ động triệu tập các quý tộc nguyên lão mở hội nghị. Thí dụ như hội nghị nguyên lão hôm nay là do Mông Diễn sau khi quay về Lạc Kinh mở ra lần thứ hai.

Bên trong đại điện nghị sự vô cùng rộng rãi, ngoài vài vị quý tộc nguyên lão có bệnh không tới được, còn lại hơn bảy trăm vị nguyên lão quý tộc toàn bộ đã có mặt đông đủ.

Ngồi ở vị trí chủ tọa chính là nguyên lão Hàn Thuyết chủ tịch Viện nguyên lão.

Đoạn trước đã có nhắc qua, Hàn Thuyết này là thầy của hoàng đế tiền nhiệm Mông Viễn. Mà chuyện đế sư đảm nhiệm chức chủ tịch Viện nguyên lão đã là thông lệ, cho nên chủ tịch Viện nguyên lão Hàn Thuyết này rất nhanh cũng sẽ từ chức, sẽ do Sử Di Viễn là đế sư hiện tại tiếp nhận vị trí của hắn, tuy nhiên hiện tại, Hàn Thuyết vẫn còn là chủ tịch Viện nguyên lão như cũ.

Chờ cho Mông Diễn, Sử Di Viễn và bá quan văn võ đại thần trong triều ngồi vào hai hàng ghế đối diện với hơn bảy trăm nguyên lão quý tộc, chủ tịch Viện nguyên lão Hàn Thuyết mới chậm rãi đứng dậy, vênh mặt hỏi Mông Diễn:

- Lần này bệ hạ triệu tập toàn thể quý tộc nguyên lão, không biết muốn thương nghị đại sự gì vậy?

Mông Diễn liền thuật lại một lượt chuyện Mạnh Hổ dẫn quân rời khỏi đồn điền Thanh Ngưu, cùng với những phân tích của Sử Di Viễn tới qua, cuối cùng mới nói:

- Về phần tên Mạnh Hổ này nguy hiểm đến mức nào, trẫm cũng không cần phải nói nhiều, tin rằng trong lòng các vị quý tộc nguyên lão đang ngồi đây đều hiểu rõ. Căn bản là đám Man nhân trên đại hoang nguyên không đủ làm chúng ta phải lo tới, nhưng một khi Mạnh Hổ cấu kết với đám Man nhân này, hậu quả thiết tưởng không thể nào chịu nổi!

Bởi vì quan hệ tới đứa cháu Hàn Phong của mình, hơn nữa còn chuyện bực bội trước kia trong học viện quân sự Hoàng gia, cho nên Hàn Thuyết vốn đã căm thù Mạnh Hổ đến tận xương tủy, lập tức chủ động tổ thái độ:

- Lão phu hoàn toàn tán thành ý kiến của bệ hạ, đối với tên Mạnh Hổ này tuyệt đối không thể khinh thường, đây là một con mãnh hổ có thể ăn thịt người, chúng ta nhất định phải cảnh giác. Tuy nhiên lão phu cũng muốn hỏi bệ hạ, có phải Binh bộ đã vạch ra kế sách ứng phó hay không? Nếu như đã có kế hoạch ứng phó hợp lý, lão phu tin rằng Viện nguyên lão sẽ không phản đối.

Uy tín của chủ tịch Viện nguyên lão Hàn Thuyết này vẫn rất vững vàng trong Viện nguyên lão, hắn nói như vậy liền xem như đã định sẵn việc này. Nói cách khác không cần biết Mông Diễn đưa ra cách ứng phó gì,

miễn là dùng để đối phó với Mạnh Hổ, chỉ cần không tổn hại đến ích lợi của bọn quý tộc nguyên lão, Viện nguyên lão sẽ không phản đối.

Gương mặt Sử Di Viễn không khỏi thoáng hiện một nụ cười âm hiểm, kỳ thật phản ứng của Viện nguyên lão đã nằm trong dự liệu của hắn.

Lập tức hắn nghiêng đầu lấy mắt ra hiệu với Binh bộ phó đại thần ngồi bên cạnh, Binh bộ phó đại thần hiểu ý, vội vàng đứng dậy nói:

- Các vị nguyên lão tôn kính, bản quan cùng nhóm tham nghị của Binh bộ suốt đêm qua đã hoạch định một đường lối sách lược ứng phó. Xét thấy lần này quân đội mà Mạnh Hổ suất lĩnh chỉ có hơn ba ngàn người, hơn nữa cho dù hắn có xuất động toàn bộ đại quân cũng không cần phải để ý tới. Sau khi thận trọng thương nghị, Binh bộ đề xuất như vậy, cụ thể là sẽ xây dựng năm tuyến phong tỏa chắc chắn ở năm đại hành tỉnh Tây Bắc, Bắc Phương, Đông Bắc, Kinh Kỳ và Đông Bộ để chặn giết cánh quân của Mạnh Hổ. Lại xây dựng hai đội đặc trách đuổi giết phía sau, tạo thành thế giáp công hai mặt trước sau, tranh thủ tiêu diệt cánh quân đơn độc của Mạnh Hổ trước khi hắn trốn vào đại hoang nguyên.

- Ủ!

Hàn Thuyết vui vẻ gật đầu:

- Theo như lão phu thấy, đề nghị này của Binh bộ là vô cùng thoả đáng, tuy nhiên hai đội đặc trách có nhiệm vụ truy đuổi sẽ được xây dựng như thế nào? Sẽ điều động quân đội của quân đoàn nào? Và do ai đảm nhiệm chức quan chỉ huy?

Binh bộ phó đại thần quay đầu lại khẽ liếc nhìn Sử Di Viễn, Sử Di Viễn kín đáo ra dấu, lúc này Binh bộ phó đại thần mới cao giọng nói:

- Binh bộ muốn điều động hai sư đoàn trong quân đoàn Đông Bộ đang đóng tạm tại Tây Lăng để xây dựng đội đặc trách đường Bắc, do Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ làm quan chỉ huy. Lại điều hai sư đoàn cấm vệ số Một, số Ba đang đóng tại Tây Lăng để xây dựng đội đặc trách đường Nam, do tham mưu trưởng Nhạc Mông của quân đoàn Tây Bộ làm quan chỉ huy, lại do Sử Di Viễn tiên sinh đứng giữa vận hành toàn cục.

Hàn Thuyết cùng với bọn quý tộc nguyên lão trong Viện nguyên lão đều gật đầu tỏ vẻ tán thành. Thật ra trong hơn bảy trăm quý tộc nguyên lão của Viện nguyên lão, số người có khứu giác chính trị nhạy bén sâu sắc cũng không có được bao nhiêu, phần lớn quý tộc nguyên lão đều là ngồi không mà hưởng, chỉ là hạng tầm thường chỉ biết ăn cho đầy bụng mà thôi. Còn lại một số quý tộc nguyên lão rất ít có được khứu giác chính trị nhạy bén sâu sắc, nếu không bị Mông Diễn và Sử Di Viễn mua chuộc thì là thấp cổ bé họng, căn bản nói không ai nghe, nếu có lên tiếng sẽ bị số quý tộc nguyên lão còn lại cho là lời rác rưởi hoang đường.

Cứ như vậy, đề nghị của Binh bộ đã được Viện nguyên lão thông qua vô cùng thuận lợi, Sử Di Viễn cũng bắt đầu bước thứ hai trong chiến lược của hắn, mượn cơ hội này chấn chỉnh lại các thế lực ở tám đại hành tỉnh của đế quốc Quang Huy. Một khi hoàn thành việc chấn chỉnh các thế lực địa phương, Sử Di Viễn còn muốn tiếp tục thực hiện bước thứ ba, thứ tư trong chiến lược của hắn, mà mục tiêu cuối cùng chính là làm cho Mông Diễn trở thành con rối trong tay hắn.

Thành Tây Lăng, hành dinh tạm thời của Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ.

Lý Vũ suốt đêm cho người đi mời tham mưu trưởng La Bình An, ba người em Lý Xuân, Lý Thu, Lý Đông và con trai độc nhất của mình là Lý Cử tới hành dinh, sau đó đưa phong thư khẩn cấp trên tay cho La Bình An, giọng vô cùng âm lãnh:

- Đây là tin khẩn cấp của Binh bộ do bồ câu đưa tới, các người hãy xem đi!

Chờ cho Lý Cử là người cuối cùng xem xong, Lý Vũ mới cất tiếng hỏi:

- Các người thấy việc này như thế nào?

Tham mưu trưởng tâm phúc La Bình An mở lời:

- Tổng đốc đại nhân, việc này có vẻ hơi kỳ lạ, chúng ta cũng vừa mới biết được chuyện Mạnh Hổ mang theo một cánh quân khoảng ba bốn ngàn người rời khỏi đồn điền Thanh Ngưu, hơn nữa chưa thể xác định được Mạnh Hổ đi về phương hướng nào, vậy Binh bộ dựa vào cái gì mà kết luận Mạnh Hổ nhất định sẽ đi đại hoang nguyên? Còn muốn xây dựng đội đặc trách truy kích và tiêu diệt? Có đạo lý gì chứ?

Lý Xuân nói:

- Đại ca, theo ý tiểu đệ, đây là Binh bộ muốn mượn cơ hội này để tước đoạt binh quyền của huynh. Cho dù Mạnh Hổ quả thật đi đại hoang nguyên, cho dù phải xây dựng hai đội đặc trách truy sát, nhưng vì sao chỉ điều động có hai sư đoàn của quân đoàn Đông Bộ? Vì sao lại không cho cả bốn sư đoàn cùng nhau gia nhập đội đặc trách, mà bắt lưu lại hai sư đoàn ở Tây Lăng? Đây không phải là cố ý làm tan rã quân đoàn Đông Bộ của chúng ta hay sao?

Lý Thu và Lý Đông cũng đồng thanh phụ họa:

- Nhị ca nói rất đúng, Đại ca, việc này chúng ta không thể không đề phòng!

Lý Vũ không hề có lòng thần phục, chuyện này trong đám người thân tín không ai là không biết, đám La Bình An, Lý Xuân đương nhiên cũng không lấy làm lạ, cho nên nói chuyện cũng không cần phải e ngại gì cả. Lý Vũ tỏ ra khó xử:

- Nhưng đây chắc chắn là quân lệnh của Binh bộ, hơn nữa mặt trên còn có ấn tín của Viện nguyên lão.

Bọn Lý Xuân lập tức ghen hờn không thể trả lời được, trên quân lệnh của Binh bộ còn có ấn tín của Viện nguyên lão, việc này không phải nhỏ. Chuyện này nói rõ rằng quân lệnh này không phải chỉ là ý của hoàng đế bệ hạ và Binh bộ mà thôi, còn là ý của hơn bảy trăm vị quý tộc nguyên lão trong Viện nguyên lão nữa. Cho nên Lý Vũ phải suy nghĩ thật kỹ càng, đặc tội cùng hoàng đế bệ hạ và Binh bộ, cùng lắm giống như Mạnh Hổ khởi binh tạo phản là được, nhưng nếu đắc tội với hơn bảy trăm vị quý tộc nguyên lão trong Viện nguyên lão, vậy Lý Vũ hẳn cũng chỉ có thể đi làm Đại vương đẳng cướp như Mạnh Hổ, à không, theo như tình hình hiện tại, e rằng ngay cả Đại vương Mạnh Hổ cũng không làm được, chỉ có thể làm giặc cỏ mà thôi!

Lý Vũ không muốn làm Đại vương đẳng cướp, lại càng không muốn làm giặc cỏ, cho nên hẳn phải suy nghĩ vô cùng kỹ lưỡng và cẩn thận.

Tại hành dinh của Dạ Cao.

Gần như cùng lúc Lý Vũ nhận được lệnh khẩn của Binh bộ, Dạ Cao và Nhạc Mông cũng đồng thời nhận được lệnh khẩn của Binh bộ do bồ câu mang đến.

Trong lệnh khẩn gọi cho Dạ Cao và Nhạc Mông không chỉ có lệnh bổ nhiệm Nhạc Mông làm quan chỉ huy đội đặc trách đường Nam, đồng thời còn lệnh cho Dạ Cao đến lúc bắt buộc phải điều động ba sư đoàn cấm vệ số Một, số Ba, số Sáu ở Tây Lăng cùng với hai sư đoàn tân binh mới vừa chiêu mộ, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai giải trừ võ trang của quân đoàn Đông Bộ. Đương nhiên lúc bắt buộc ở đây ám chỉ là lúc Lý Vũ khởi binh tạo phản.

Xem xong lệnh khẩn, Dạ Cao nhìn Nhạc Mông với vẻ hăm dọa:

- Nhạc Mông lão đệ, ngươi thăng quan tiến chức nhanh như vậy thật sự là làm cho người khác phải hăm dọa, càng làm cho người ta ganh tỵ!

Nhạc Mông hờ hững nói:

- Đều là quân nhân của đế quốc, đều cống hiến sức lực vì đế quốc, cần gì phải phân chức vị cao hay thấp, quân hàm lớn hay nhỏ chứ?

Những lời này của Nhạc Mông đều là thật lòng, niềm tin của hắn cũng không khác Mã Tứ Phong bao nhiêu, cũng là không để ý đến chức vị bản thân cao hay thấp, cũng không có dục vọng ham muốn quyền lực quá lớn, bọn họ chỉ muốn làm một tên quân nhân thuần túy, chức vị vừa phải của đế quốc mà thôi.

Dạ Cao cũng biết Nhạc Mông vốn tính trời sinh đậm bạc, lập tức cười nói:

- Chuyện này lão ca đương nhiên biết rõ, tuy nhiên chuyện lão đệ được thăng chức đầu sao cũng là chuyện đáng để ăn mừng. Lão ca lập tức bảo đầu bếp chuẩn bị rượu và thức ăn, hai ta uống mừng chuyện tốt một trận!

Nhạc Mông xoa tay nói:

- Say rượu dễ làm hỏng việc, hiện tại thế cục của Tây Lăng thậm chí của cả hành tỉnh Tây Bộ phức tạp dị thường, hay là miễn uống rượu đi!

- Vậy cũng phải, vậy cuộc rượu này tạm thời thiếu lại, về sau có cơ hội người phải đền bù!

Dạ Cao ngừng một chút, giờ phong thư mật trong tay lên hỏi:

- Nhạc Mông lão đệ, theo người Lý Vũ có ngoan ngoãn nghe lệnh để lại binh lực hai sư đoàn mà rời khỏi Tây Lăng hay không?

208. Chương 214: Ve Sầu Thoát Xác

Mạnh Hổ mang theo hơn hai ngàn Man nhân và hơn ngàn công nhân đã chạy tới nơi giáp giới của hành tỉnh Bắc Phương và hành tỉnh Tây Bắc, lại còn đảo tới đảo lui vài vòng trong hành tỉnh Tây Bắc, làm cho quân đoàn Tây Bắc phụ trách việc phong tỏa và hai đội đặc trách đuổi theo truy sát phía sau của Lý Vũ, Nhạc Mông mệt gần chết.

Cuối cùng, Lý Vũ vẫn không dám cãi quân lệnh của Binh bộ, để lại hai sư đoàn số Ba, số Bốn ở hành tỉnh Tây Bộ, mang theo hai sư đoàn số Một, số Hai xây dựng thành đội đặc trách đường Bắc. hơn nữa hai sư đoàn này còn không đủ quân số, bởi vì bốn liên đội Thiểm tộc trong đó sớm đã bị điều động sang quân đoàn Tây Bộ.

Lý Vũ suất lĩnh đội đặc trách đường Bắc cùng với Nhạc Mông suất lĩnh đội đặc trách đường Nam giống như một gọng kìm phóng ra theo hai cánh trái phải, ý đồ phối hợp với quân đoàn Tây Bắc chặn phía trước cánh quân đơn độc của Mạnh Hổ mà tiêu diệt. Nhưng đáng tiếc là Mạnh Hổ quá giáo hoạt, cánh quân mà hắn suất lĩnh trơn tuột như cá chạch, truy sát trong vòng nửa tháng mà quân của đế quốc Quang Huy không thể đụng được đến một cọng lông nào.

Nói về tài dùng binh, Lý Vũ nhiều lắm cũng chỉ có thể được xem là một tướng khá giỏi, Nhạc Mông mặc dù có tư chất của một danh tướng, nhưng chung quy tuổi hắn còn trẻ, hơn nữa không được danh sư như Mạnh Hổ chỉ điểm, cho nên kinh nghiệm không thể nào so sánh được với Mạnh Hổ. Bởi vì mặc dù hai đội đặc trách đường Bắc và Nam đang chiếm ưu thế tuyệt đối về binh lực, sức cơ động cũng hoàn toàn không kém hơn cánh quân của Mạnh Hổ, nhưng Lý Vũ và Nhạc Mông thủy chung không có cách nào bắt được Mạnh Hổ, thậm chí còn để cho Mạnh Hổ nắm được mấy lần cơ hội đánh thắng.

Bất quá cũng phải nói rằng, trong cuộc chiến truy đuổi tuy rằng Mạnh Hổ đánh thắng được vài lần nhưng không thể tạo thành uy hiếp chí mạng với hai đội đặc trách. Một mặt cũng vì Lý Vũ và Nhạc Mông vô cùng cẩn thận, mặt khác cũng bởi vì binh lực của hai bên chênh lệch quá lớn, hơn nữa Mạnh Hổ cũng muốn để lại một phần binh lực tương đối để trông coi đám công nhân của hành tỉnh Tây Bộ mang theo, cho nên so về binh lực chỉ là lấy trứng chọi đá mà thôi.

Trên sườn Nam của đại hoang sơn, trong một sơn cốc vô danh.

Cánh quân của Mạnh Hổ đang tạm thời hạ trại nơi đây, mắt thấy đã vào thượng tuần tháng Sáu, thời tiết dần dần trở nên nóng bức hẳn lên. Các tướng sĩ sau một chặng hành quân mệt mỏi đang nằm ngời rãi rác trên bãi cỏ nghỉ ngơi hóng mát, năm trăm tên cận vệ quân của Trương Hưng Bá thủy chung vẫn theo sát năm trăm tên công nhân bắt từ hành tỉnh Tây Bộ.

Trong đại doanh của Mạnh Hổ, bọn tướng lĩnh chủ chốt Trương Hưng Bá, Hùng Bá Thiên, Lang Hào, Cổ Vô Đạo đã tụ tập lại.

Cổ Vô Đạo mở bản đồ ra ngay trên mặt cỏ, nhìn nhìn một hồi lâu rồi mới chỉ vào bản đồ nói:

- Tướng quân ngài xem, hiện tại chúng ta hẳn đang ở vị trí này, đi về hướng Đông ba trăm dặm chính là thành Tiểu Cô của hành tỉnh Bắc Phương, cũng là chỗ mà quan chỉ huy Nhạc Mông của đội đặc trách đường Nam đã hoả thiêu mười vạn khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà.

- Thành Tiểu Cô?

Mạnh Hổ tỏ ra trầm ngâm:

- Nói như vậy chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại Mã Tứ Phong sao?

Hùng Bá Thiên nghe vậy reo lên mừng rỡ:

- Vậy thì tốt quá, Mã Tứ Phong giao tình không tệ với quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta, dù sao đi nữa lần này hẳn cũng sẽ nhường đường cho chúng ta đi qua!

- Chuyện này không có khả năng!

Giọng Mạnh Hổ vô cùng quả quyết:

- Mã Tứ Phong là một tên quân nhân thuần túy, hẳn tuyệt đối sẽ không vì tình riêng, càng không thể nhường đường cho chúng ta. Nếu hẳn là người như vậy, lúc trước hẳn sẽ không mạo hiểm sinh mạng mà xuống núi.

- Ủa?

Hùng Bá Thiên nghe vậy lắp bắp nói:

- Vậy quả thật là phiền phức, nếu như Mã Tứ Phong không cho chúng ta đi qua, e rằng chúng ta không thể nào xuyên qua hành tỉnh Bắc Phương! Tuy rằng quân đoàn Bắc Phương của Mã Tứ Phong cũng giống như quân đoàn Tây Bộ, đều là quân đoàn tân binh vừa mới xây dựng, nhưng dù sao trong quân đoàn Bắc Phương cũng có hai sư đoàn kỵ binh.

Cổ Vô Đạo cũng tỏ ra vô cùng lo lắng:

- Đúng vậy, lực cơ động của khinh kỵ binh vô cùng kinh khủng, hơn nữa địa hình của hành tỉnh Bắc Phương tương đối bằng phẳng, càng có lợi cho sự di chuyển của khinh kỵ binh. Nếu như chúng ta đi vào hành tỉnh Bắc Phương, thế cục sau này e rằng sẽ nghiêm trọng vượt ra ngoài tưởng tượng!

Trương Hưng Bá gãi gãi đầu, cất giọng ồm ồm:

- Hay là chúng ta đi lên phía Bắc theo đường đại thảo nguyên Mạc Nam? Hiện tại đế quốc Tinh Hà đang có chiến tranh với đế quốc Quang Huy, bọn họ hẳn sẽ không giúp đế quốc Quang Huy đánh chúng ta.

Hùng Bá Thiên lập tức lắc đầu:

- Đường này cũng không được, tuy rằng đế quốc Tinh Hà đang có chiến tranh với đế quốc Quang Huy, nhưng chưa chắc bọn họ sẽ bỏ qua cho chúng ta, càng không có khả năng sẽ giúp đỡ chúng ta. Nếu để cho người của đế quốc Tinh Hà biết được chúng ta dẫn theo hơn ngàn công nhân, hậu quả thiết nghĩ không thể nào tưởng tượng, đế quốc Tinh Hà hiện tại cũng đang vô cùng thiếu thốn công nhân giỏi.

Cổ Vô Đạo cũng gật mạnh đầu:

- Lão Hùng nói rất đúng, chúng ta tuyệt đối không thể đi theo đường đại thảo nguyên Mạc Nam. Ngoài nguyên nhân như lão Hùng vừa nói, hiện tại đã là tháng Sáu, đến khi chúng ta tiến vào đại thảo nguyên Mạc Nam thì đã vào khoảng tháng Chín, tháng Mười, lúc đó nhiệt độ trên đại thảo nguyên Mạc Nam, Mạc Đông sẽ giảm xuống rất thấp, lại có khả năng sẽ có tuyết rơi rất lớn. Đến lúc đó đừng nói đi ngang qua đại thảo nguyên Mạc Nam tiến vào đại hoang nguyên, có thể chịu đựng qua mùa Đông hay không cũng còn chưa biết được, không khéo còn có thể bị đông cứng mà chết trên đại thảo nguyên.

Trương Hưng Bá nén giận hỏi:

- Vậy theo người chúng ta nên làm sao đây? Không lẽ xuống phía Nam qua hành tỉnh Kinh Kỳ hay sao?

- Vì sao không thể xuống phía Nam đi qua hành tỉnh Kinh Kỳ?

Mạnh Hổ này giờ không lên tiếng đột nhiên đứng dậy:

- Hưng Bá người nói rất đúng, lần này chúng ta phải xuống phía Nam đi qua hành tỉnh Kinh Kỳ!

- Thật xuống phía Nam đi qua hành tỉnh Kinh Kỳ sao?

Cổ Vô Đạo, Hùng Bá Thiên và Trương Hưng Bá nghe vậy ai nấy đều biến sắc, hiển nhiên lời của Mạnh Hổ đã vượt xa dự liệu của bọn họ. Cổ Vô Đạo hỏi lại:

- Nhưng hiện tại chúng ta đang ở đại hoang sơn, nếu như xuống phía Nam đi qua hai đại hành tỉnh Kinh Kỳ và Đông Bộ, sau đó theo Tử Vong Đại Sa Mạc ngược lên hướng Bắc đi đại hoang nguyên, vậy chẳng phải là đi một con đường vòng rất xa hay sao?

Mạnh Hổ thờ ơ hỏi lại:

- Ai nói chúng ta phải đi qua hai đại hành tỉnh Kinh Kỳ và Đông Bộ, lại xuyên qua Tử Vong Đại Sa Mạc?

- Ách...

Cổ Vô Đạo kêu lên một tiếng kinh hãi, ngơ ngác ngác hỏi lại:

- Chuyện này ty chức vẫn chưa hiểu, xin tướng quân giải thích!

Mạnh Hổ hít vào một hơi, trầm giọng nói:

- Ta nghĩ tới một kế diệu kỳ, gọi là ve sầu thoát xác!

- Ve sầu thoát xác?

Cổ Vô Đạo hỏi:

- Thế nào là ve sầu thoát xác?

Mạnh Hổ không trả lời ngay Cổ Vô Đạo, mà hỏi ngược lại:

- Ta nghe nói thành Tiểu Cô là trọng trấn của hành tỉnh Bắc Phương, trong thành đóng trường kỳ hai đại đội trọng trang bộ binh và ba đại đội khinh kỵ binh. Phía Tây thành chính là trường đua ngựa Cô Sơn nổi danh trong hành tỉnh Bắc Phương, bên trong có nuôi dưỡng hàng vạn chiến mã, có phải không?

Cổ Vô Đạo nghe vậy gật đầu:

- Quả thật là như vậy, trường đua ngựa Cô Sơn chính là trường đua ngựa lớn thứ ba của hành tỉnh Bắc Phương.

Mạnh Hổ cười gần:

- Lúc này cái mà chúng ta thiếu thốn nhất chính là chiến mã, chỉ cần có chiến mã, lực cơ động và lực chiến đấu của chúng ta sẽ tăng lên gấp nhiều lần. Lúc ấy hai đội đặc trách của Lý Vũ và Nhạc Mông muốn đuổi theo chúng ta tuyệt đối không thể được, cho nên việc cấp bách bây giờ là bắt ngờ đánh chiếm trường đua ngựa Cô Sơn, cướp lấy chiến mã!

Ánh mắt của bọn Cổ Vô Đạo, Trương Hưng Bá và Hùng Bá Thiên không khỏi sáng rực lên.

Tuy nhiên Cổ Vô Đạo vẫn cẩn thận nhắc nhở Mạnh Hổ:

- Tướng quân, nhu cầu cấp bách của chúng ta chính là chiến mã để có thể gia tăng lực cơ động, như vậy lão tặc Sử Di Viễn kia có thể sai khiến Mã Tứ Phong lợi dụng trường đua ngựa Cô Sơn thiết lập bẫy rập dẫn dụ chúng ta chui đầu vào hay không? Nếu như Mã Tứ Phong quả thật bày bố bẫy rập ở trường đua ngựa Cô Sơn, chúng ta đi như vậy chẳng phải là tự đâm đầu vào lưới hay sao?

- Đâm đầu vào lưới?

Mạnh Hổ thì thào vài tiếng, sau đó ngửa mặt lên trời cười to:

- Vậy thì không nhất định, cho dù lão tặc Sử Di Viễn và Mã Tứ Phong bày ra bẫy rập, không khéo sẽ có kết cục thê thảm vừa phải dâng tặng chiến mã lại vừa hao tổn binh lực, ha ha ha....

Hành tỉnh Tây Bắc, thành Tiểu Tùng Lâm.

Thành Tiểu Tùng Lâm là một toà thành nhỏ ở góc Đông Nam của hành tỉnh Tây Bắc.

Từ thành Tiểu Tùng Lâm đi về phía Đông hai trăm dặm chính là hành tỉnh Bắc Phương, đi về phía Nam hai trăm dặm là hành tỉnh Tây Bộ, đi về phía Đông Nam bốn trăm dặm sẽ vượt qua Nhận Môn sơn tiến vào lãnh thổ của hành tỉnh Kinh Kỳ. Cho nên tuy thành Tiểu Tùng Lâm nhỏ, nhưng vị trí địa lý của nó vô cùng quan trọng, trước khi đế quốc Quang Huy dựng nước, nơi này là vùng mà binh gia ắt phải tranh đoạt.

Vài ngày trước, cánh quân đơn độc của Mạnh Hổ chạy vài vòng qua lại giữa thành Tiểu Tùng Lâm và thành Đại Tùng Lâm, làm cho quân đoàn Tây Bắc phụ trách việc ngăn chặn và hai đội đặc trách của Lý Vũ và Nhạc Mông phụ trách việc truy sát chạy đến nổi đầu óc choáng váng. Sau đó cho đến đêm qua, hơn ba ngàn quân của Mạnh Hổ đột ngột mất đi tung tích...

Bên ngoài thành Tiểu Tùng Lâm, trong hành dinh của Lý Vũ.

Tổng đốc Tây Bắc Trịnh Trọng Quang đã chạy suốt đêm tới đây, quan chỉ huy Nhạc Mông của đội đặc trách đường Nam cũng đã tới hành dinh của Lý Vũ. Chuyện cánh quân của Mạnh Hổ đột nhiên mất đi tung tích cũng không phải là chuyện nhỏ, mà người truy đuổi Mạnh Hổ chính là Lý Vũ, cho nên hai người kia muốn nghe Lý Vũ kể lại tình hình. Lý Vũ vừa kêu khổ vừa kể lại:

- Bản Tổng đốc cũng không biết sao lại như thế, đêm qua, đội thám báo của bản Tổng đốc rõ ràng nhìn thấy cánh quân của Mạnh Hổ khua chiêng gióng trống tiến vào thành Tiểu Tùng Lâm. Nhưng đến khi bản Tổng đốc suất lĩnh đội đặc trách đường Bắc đuổi tới thì phát hiện ra, thành Tiểu Tùng Lâm căn bản chỉ là toà thành trống không, trong thành ngoài ba bốn ngàn dân chúng còn đang kinh hoảng thì không thấy bóng một tên quân phản loạn nào cả.

Trịnh Trọng Quang cau mày hỏi:

- Lý Tổng đốc, chẳng lẽ trong quá trình truy đuổi không có xuất hiện tình hình gì khác thường sao?
- Không có!

Lý Vũ đáp với giọng vô cùng quả quyết:

- Sau khi cánh quân của Mạnh Hổ rời khỏi thành Đại Tùng Lâm, đội đặc trách đường Bắc của bản Tổng đốc vẫn đuổi theo sau, hai bên cách xa nhau không đầy năm mươi dặm. Nhưng khi bản Tổng đốc đuổi tới thành Tiểu Tùng Lâm, lại không thấy cánh quân của Mạnh Hổ đâu cả, lão Trịnh người nói có tà môn hay không?

Nhạc Mông bên cạnh bỗng nhiên cất tiếng:

- Theo như lời Lý Tổng đốc vừa rồi, tại hạ bỗng nhiên nhớ tới biến cố bên ngoài thành Hà Nguyên ngày trước, lúc ấy ba vạn tàn binh của Mạnh Hổ thừa dịp trời tối và sương mù dày đặc âm thầm lặng lẽ lên bè trúc trốn khỏi nơi đóng quân. Mà ba đường đại quân của Vương gia lại bị nghi binh của Mạnh Hổ dẫn dụ sang nơi khác, chờ đến khi Vương gia phát giác ra bị mắc mưu, ba vạn tàn binh của Mạnh Hổ đã chạy xa vài trăm dặm!

Trịnh Trọng Quang giật mình nói:

- Nhạc tướng quân muốn nói rằng, lần này Mạnh Hổ diễn lại trò cũ sử dụng kế nghi binh hay sao?
- Ôi, thật là đáng chết!

Lý Vũ cũng giật mình tỉnh ngộ, giậm chân thổ dài:

- Xem ra bản Tổng đốc quả thật đã trúng kế nghi binh của Mạnh Hổ, đám người tới qua khua chiêng gióng trống tiến vào thành Tiểu Tùng Lâm hẳn là đám dân chúng Tây Bắc bị Mạnh Hổ dùng vũ lực uy hiếp, sơ ý rồi, bản Tổng đốc sơ ý rồi...

209. Chương 215: Kỳ Binh

- Nhạc tướng quân, theo ý của người thì hiện tại cánh quân của Mạnh Hổ đang ở đâu? Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Nhạc Mông trầm ngâm một lúc, sau đó cất tiếng nói:

- Cánh quân của Mạnh Hổ đi về hướng nào thì rất khó nói, bởi vì xưa nay Mạnh Hổ ưa dùng chiêu hư hư thực thực làm cho người ta khó mà đoán được. Tỳ chức cho rằng hiện tại chúng ta nên tăng thật nhiều du kỵ binh thám báo, gia tăng phạm vi và mật độ dò xét để có thể sớm tìm ra tung tích cánh quân của Mạnh Hổ, còn chuyện này nữa, nên dùng bồ câu báo tin cho đế đô.

- Đúng, đúng, đúng, Nhạc tướng quân nói rất đúng, chúng ta hẳn nên cho bồ câu báo tin về đế đô.

- Ủ, nếu Nhạc tướng quân và Trịnh Tổng đốc đều tán thành, vậy chúng ta lập tức báo tin.

Nhạc Mông vừa dứt lời, Trịnh Trọng Quang và Lý Vũ liên tục gật đầu đáp ứng, nói thực ra hai vị Tổng đốc này hoàn toàn không quan tâm gì đến chuyện bao vây tiêu diệt Mạnh Hổ. Trịnh Trọng Quang chỉ quan tâm đến việc hành tỉnh Tây Bắc sẽ phân chia như thế nào mà thôi, trong lòng Lý Vũ lại thầm nghĩ phải đuổi Mạnh Hổ ra khỏi lãnh thổ của đế quốc Quang Huy càng sớm càng tốt, như vậy hẳn mới có thể sớm ngày mang theo quân đoàn Đông Bộ trở về nhà.

Thành Tiểu Tùng Lâm cách đế đô không tới tám trăm dặm, cho nên ngay sáng hôm sau Mông Diễn và Sử Di Viễn liền nhận được bồ câu đưa thư của ba người báo tin.

Chờ Sử Di Viễn xem xong phong thư, Mông Diễn mới trầm giọng hỏi:

- Sử ái khanh, theo ý người, cánh quân của Mạnh Hổ hiện tại đang ở chỗ nào?

Sử Di Viễn nở nụ cười âm hiểm:

- Nếu như thần đoán không sai, cánh quân của Mạnh Hổ hiện tại đang trốn trong một sơn cốc kín đáo nào đó trên sườn Nam của đại hoang sơn.

- Sơn cốc trên sườn Nam đại hoang sơn?

Mông Diễn hơi biến sắc:

- Chẳng lẽ Mạnh Hổ ngu ngốc đến mức định đi theo đường đại thảo nguyên Mạc Nam hay sao?

- Khẳng định là không phải!

Sử Di Viễn nói với giọng vô cùng quả quyết:

- Đại thảo nguyên Mạc Nam căn bản là tử lộ, đối với cánh quân của Mạnh Hổ, khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà là một mối uy hiếp rất lớn, nhưng đó cũng chưa phải là điều quan trọng nhất. Quan trọng nhất là hiện tại đã là tháng Sáu, đến tiết trời tháng Mười toàn đại thảo nguyên sẽ bước vào mùa Đông, cánh quân của Mạnh Hổ chắc chắn sẽ bị đóng băng trên đại thảo nguyên.

- Ủ!

Mông Diễn gật gù đầu:

- Vậy tên ngốc Mạnh Hổ này muốn làm gì?

Sử Di Viễn âm trầm:

- Nếu như thần đoán không sai, Mạnh Hổ đang có ý định đánh chiếm trường đua ngựa Cô Sơn.

- Trường đua ngựa Cô Sơn?

Mông Diễn hỏi lại:

- Ái khanh nói là chiến mã của trường đua ngựa Cô Sơn sao? Mạnh Hổ hẳn muốn cướp chiến mã sao?

- Đúng!

Sử Di Viễn trầm giọng nói:

- Cánh quân của Mạnh Hổ hiện tại đang cần nhất chính là chiến mã, chỉ cần có chiến mã, lực cơ động của cánh quân hấn sẽ được tăng lên, thậm chí lực chiến đấu càng tăng nhiều hơn nữa. Bệ hạ đừng quên trên bờ Nữ Nhi hà, Liêm Dao kỵ sĩ đoàn của đế quốc Minh Nguyệt chính là bị mấy ngàn kỵ binh Man nhân của Mạnh Hổ đánh cho tan tác!

- Vậy còn chờ gì nữa?

Mông Diễn vội la lên:

- Ái khanh nhanh chóng thông báo cho Binh bộ, bảo Binh bộ gửi công văn xuống hành tỉnh Bắc Phương, lệnh cho Mã Tứ Phong lập tức điều động kỵ binh chạy tới thành Tiểu Cô. Phải tranh trước khi Mạnh Hổ động thủ cướp trường đua ngựa Cô Sơn mà tiêu diệt cánh quân của hấn, bằng không, để cho Mạnh Hổ thật sự cướp được trường đua ngựa Cô Sơn, đại sự không ổn chút nào.

Sử Di Viễn mỉm cười:

- Bệ hạ yên tâm, lão thần đã có cách sắp xếp vạn toàn.

Ngoại ô thành Tiểu Cô, nơi đóng quân của quân đoàn Bắc Phương.

Sau khi Mã Tứ Phong được Mông Khác bổ nhiệm làm Tổng đốc Bắc Phương, đã lấy tốc độ nhanh nhất quay về hành tỉnh Bắc Phương để xây dựng lại quân đoàn Bắc Phương. Trong đó hơn hai ngàn lão binh theo hấn từ đế quốc Minh Nguyệt về đây đã trở thành lực lượng nòng cốt trong quân đoàn mới, gần như tất cả các lão binh đều được thăng lên vài cấp, thậm chí có tên lão binh từ một tên binh sĩ quen tăn thăng thành đại đội trưởng.

Lúc này liên đội số Một sư đoàn số Bốn của quân đoàn Bắc Phương vừa mới xây dựng lại đang đóng quân tại thành Tiểu Cô. Liên đội này là một liên đội hỗn hợp, biên chế bao gồm hai đại đội trọng trang bộ binh và ba đại đội khinh kỵ binh, tổng binh lực khoảng năm ngàn người. Tin tình báo mà Cổ Vô Đạo nhận được cũng không hề sai chạy, trên thực tế quân Bắc Phương đóng ở thành Tiểu Cô cũng đúng là có quy mô như vậy.

Mã Liêu chính là liên đội trưởng của liên đội hỗn hợp đang đóng quân tại thành Tiểu Cô, cũng chính là em họ của Mã Tứ Phong.

Trời đã tối sẫm, Mã Liêu toàn thân đầy bụi đất bước vào hành dinh, trong khoảng thời gian gần đây Mã Liêu đang khẩn trương huấn luyện liên đội hỗn hợp của hấn. Cũng không còn cách nào khác, liên đội này phần lớn đều là tân binh, khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà ở phương Bắc giống như hổ đói rình mồi bất cứ lúc nào cũng có thể xâm lấn xuống phía Nam, không khẩn trương huấn luyện sao được?

Vừa mới bước vào hành dinh, Mã Liêu lập tức cảm thấy trong hành dinh có người.

Lập tức Mã Liêu không kịp thấp đèn, vội vàng rút chiến đao ra, lớn tiếng quát:

- Ai đó?

Đám vệ binh bên ngoài hành dinh nghe được động tĩnh cũng vội vã xông vào, rút chiến đao ra hộ vệ xung quanh Mã Liêu. Lúc này trong hành dinh đột nhiên có ánh lửa sáng lên, nhờ có ánh sáng, Mã Liêu phát hiện trên chiếc ghế giữa đại sảnh đã có một người ngồi ngay ngắn trên đó. Đến khi thấy rõ tướng mạo người nọ, Mã Liêu không khỏi sửng sốt, không ngờ kẻ dám tự tiện xông vào hành dinh lại là Tổng đốc đại nhân.

Mã Liêu ấp úng nói:

- Tổng đốc đại nhân?

Mã Tứ Phong khẽ hừ:

- Mã Liêu, việc cảnh giới ở quân doanh của người không được tốt cho lắm, bản Tổng đốc không cần tốn nhiều sức lực đã có thể xông vào trọng địa ở trung tâm. Nếu như bản Tổng đốc là thích khách do quân địch phái tới, bây giờ có lẽ người đã chết rồi!

Mã Liêu tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chuyện này không phải là vì thấy Tổng đốc đại nhân đến đây nên các tướng sĩ phụ trách cảnh giới bên ngoài không dám ngăn trở hay sao?

- Hồ đồ!

Mã Tứ Phong đột nhiên biến sắc, lớn tiếng quát:

- Trước khi người tới thành Tiểu Cô, bản Tổng đốc đã dặn dò người như thế nào? Bản Tổng đốc có từng nói với người rằng ở thành Tiểu Cô người là trưởng quan quân sự cao nhất, trong nơi trọng địa nếu có người không biết khẩu lệnh lại không được phép của người, bất kể là ai cũng không được tự tiện ra vào, có hay không?

Mặt Mã Liêu toát mồ hôi:

- Có, Tổng đốc đại nhân có nói như vậy!

Mã Tứ Phong lạnh lùng nói:

- Như vậy hôm nay, bản Tổng đốc không biết khẩu lệnh, lại không được phép của người vì sao vẫn tiến vào được?

- Chuyện này...

Mã Liêu ấp úng một hồi vẫn không nói được nên lời:

- Chuyện này...

Mã Tứ Phong hừ lạnh:

- Niệm tình người vừa mới tấn thăng chức liên đội trưởng không lâu, chưa có nhiều kinh nghiệm, hôm nay bản Tổng đốc tạm thời tha cho người. Tuy nhiên nếu như còn tái phạm một lần nữa, bản Tổng đốc nhất định không tha!

Mã Liêu không khỏi toát mồ hôi lạnh toàn thân, trầm giọng nói:

- Ty chúc tạ ơn Tổng đốc đại nhân không giết...

- Được rồi!

Mã Tứ Phong khoát tay, hỏi:

- Liên đội của người huấn luyện ra sao rồi?

Mã Liêu lau mồ hôi lạnh trên trán, thấp giọng đáp:

- Hồi bẩm Tổng đốc đại nhân, binh sĩ Bắc Phương chúng ta phần lớn đều là hảo hán tử dũng mãnh thiện chiến, ý chí chiến đấu và dũng khí tuyệt đối không có vấn đề gì. Chỉ có một chuyện duy nhất làm cho người ta phải lo lắng chính là các tướng sĩ vừa tham gia quân ngũ không lâu, quân kỷ quân quy vẫn chưa được tốt, trong doanh thường xuyên xảy ra chuyện đánh nhau, chuyện quấy nhiễu dân chúng cũng có phát sinh.

Mã Tứ Phong cau mày nói:

- Đây cũng không chỉ là tình hình của riêng liên đội người mà thôi, các sư đoàn khác, liên đội khác cũng đều có vấn đề này. Tuy nhiên việc này cũng không thể qua loa, quân kỷ là căn bản của một cánh quân, nếu như không có kỷ luật, vậy không cần phải bàn về lực chiến đấu!

- Dạ dạ...

Mã Liêu đáp liên tục:

- Ty chúc nhớ rõ!

Mã Tứ Phong ngẫm nghĩ một chút, bỗng nhiên nói:

- Được rồi, chuyện chấn chỉnh quân kỷ tạm thời sau này sẽ tính, liên đội các người sẽ nhận nhiệm vụ tuyệt mật trong vài ngày tới!

Mã Liêu nghe vậy hơi chấn động, vội hỏi:

- Nhiệm vụ tuyệt mật sao?

- Ừ!

Mã Tứ Phong gật gật đầu, trầm giọng nói:

- Trong mấy ngày tới, liên đội các người rất có thể sẽ chạm mặt với một cánh quân hùng mạnh, đây sẽ là một trận chiến ác liệt đồng thời cũng là một cơ hội tốt để luyện binh. Đương nhiên bản Tổng đốc sẽ không để cho mỗi mình liên đội các người đối mặt với cánh quân hùng mạnh kia, ba liên đội khác của sư đoàn số Bốn hiện tại đang thẳng tiến về hướng thành Tiểu Cô, khoảng chừng xế chiều mai sẽ tới nơi.

Đôi mắt Mã Liêu không khỏi sáng lên, ngay cả ba liên đội còn lại của sư đoàn số Bốn cũng điều tới đây sao? Nói như vậy là đại chiến lớn với quy mô sư đoàn rồi, chẳng lẽ là vương đình Mạc Nam của đế quốc Tinh Hà khôi phục nguyên khí nhanh như vậy, tân Thân vương Nam Bộ lại muốn kéo quân xuống phía Nam sao?

Mã Tứ Phong trầm giọng:

- Người đứng ở đó đoán mò, lần này không phải các người sẽ đối mặt với kỵ binh của đế quốc Tinh Hà đâu!

Ngoại ô thành Tiểu Cô, nơi đóng quân của quân đoàn Bắc Phương.

Trên vùng bình nguyên mênh mông bát ngát, hai tên du kỵ binh thám báo Bắc phương đang tuần tra một vòng. Tuy rằng hiện tại hành tỉnh Bắc Phương không bị địch nhân công kích, nhưng quân đoàn Bắc Phương vẫn nghiêm chỉnh chấp hành quân lệnh của Mã Tứ Phong, cho dù là trong thời kỳ hoà bình cũng không hề lơ là việc cảnh giới bốn phía nơi đóng quân của mình.

Thân là một tên lão binh bỏ tù trong đồng xác chết mà ra, Mã Tứ Phong hiểu rất rõ một đạo lý không thể bàn cãi, sơ xuất vĩnh viễn là kẻ địch lớn nhất của quân đội.

Gió đêm lạnh lạnh, vầng trăng lưỡi liềm đầu tháng lạnh lùng treo giữa trời đêm, toả ra ánh sáng mờ nhạt soi rọi cảnh vật trên cánh đồng mênh mông bát ngát. Dù sao hai tên du kỵ binh Bắc Phương cũng là tân binh mới tòng quân chưa lâu, tính cảnh giác không thể nào so sánh được với bọn lão binh như Mã Tứ Phong, cho nên bọn chúng tuần tra trên cánh đồng cũng không lấy gì làm nghiêm mật.

Hai người bọn chúng không phát hiện được, có hai bóng đen đang dán sát mặt đất chậm rãi trườn về phía chúng. Nếu như không nhìn kỹ, tuyệt đối sẽ cho rằng hai bóng đen này chính là bóng cây cỏ trên cánh đồng, nhưng nếu đổi lại là bọn lão binh dày dạn kinh nghiệm, ắt có thể dễ dàng phát giác ra hai bóng đen này đang chuyển động rất chậm!

Hai tên du kỵ binh này cũng không hề hay biết rằng tử thần đang tới gần bọn chúng, vẫn đang giục ngựa không nhanh không chậm tiến về phía trước. Khi vừa đến gần sát hai người, hai bóng đen gần như hoà nhập vào mặt đất đột ngột nổi hẳn lên. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, hàn quang trong trẻo đột ngột loé lên, hai tên du kỵ binh kia đang ngồi trên lưng ngựa liền rơi xuống đất mà không phát ra tiếng động nào.

Ngay lúc hai tên du kỵ binh Bắc Phương vừa rơi từ trên lưng ngựa xuống, cách đó không xa đột nhiên có ánh đuốc sáng lên, một tiểu đội bộ binh Bắc Phương đang đẩy mười mấy xe cỏ khô tiến về phía này. Hai tên đánh lén vội vàng thay trang phục của hai tên du kỵ binh đã chết với tốc độ nhanh nhất, sau đó nhảy lên lưng ngựa nghênh đón tiểu đội bộ binh kia.

Khi hai bên chạm mặt nhau, một trong hai tên đánh lén cải trang vội cất tiếng quát hỏi tiểu đội bộ binh Bắc Phương kia:

- Khẩu lệnh?

Tên tiểu đội trưởng bộ binh nhìn hai tên du kỵ binh trước mặt mình với vẻ cảnh giác, đáp:

- Núi hoang không có đường đi, trả lời?

Hai tên đánh lén lấy mắt trao đổi với nhau, một trong hai tên bỗng nhiên giơ cao cánh tay phải lên trời, trong bóng đêm chung quanh tiểu đội bộ binh kia đột nhiên xuất hiện ra một đám người đông vô số kể. Tên tiểu đội trưởng bộ binh Bắc Phương kinh hãi phát giác ra có chuyện chẳng lành, vừa muốn lớn tiếng cảnh báo thì đã muộn....

210. Chương 216: Cướp Ngựa

Một trận giao phong kịch liệt và ngắn ngủi diễn ra, đám binh sĩ Bắc Phương bị tiêu diệt hoàn toàn. Rất nhanh, đám đánh lén liền chia ra hai mươi người thay đổi trang phục quân Bắc Phương, sau đó tiếp tục đẩy những chiếc xe cỏ khô nghênh ngang tiến về phía quân doanh của quân Bắc Phương cách đó mười mấy dặm.

Quân doanh của quân đoàn Bắc Phương.

Cửa doanh đóng chặt, mười mấy tên binh sĩ canh gác tay cầm trường mâu đứng nghiêm phía sau cửa doanh, lấy ánh mắt cảnh giác không ngừng quan sát vùng bình nguyên mênh mông tối đen trước mắt. Cách cửa doanh không xa, một tiểu đội du kỵ binh tay cầm đuốc đang đi tuần tra qua lại dọc theo bốn phía hàng rào doanh, bốn phía doanh đuốc cầm đầy trên hàng rào chiếu sáng khắp xung quanh, có cả trạm gác trong tối lẫn ngoài sáng, trông thật là nghiêm mật.

Trên vùng bình nguyên mênh mông tối om phía trước đột nhiên xuất hiện rất nhiều điểm sáng, chợt có tiếng người kêu ngựa hí theo gió đưa tới. Đám binh sĩ phụ trách canh gác nơi cửa doanh lập tức trở nên cảnh giác, tên tiểu đội trưởng cầm đầu đã đặt tay lên chuôi đao, một khi phát hiện tình hình khác thường lập tức sẽ thổi còi báo động.

Chỉ trong thời gian uống cạn chén trà, đám người phía trước đã cầm đuốc tiến tới cửa doanh, nhìn thấy đám người này là đội quân nhu phụ trách vận chuyển cỏ khô, mười mấy tên binh sĩ canh gác cửa doanh không khỏi nhẹ nhàng thở phào. Tuy nhiên xuất phát từ sự thận trọng và quân kỷ, tên tiểu đội trưởng chỉ huy nhóm canh gác vẫn cao giọng quát:

- Khẩu lệnh?

Đội vận chuyển quân nhu ngừng lại, tên tiểu đội trưởng cầm đầu tiến lên mấy bước lớn tiếng đáp:

- Núi hoang không có đường đi, trả lời?

Bàn tay đang nắm chặt chuôi đao của tên tiểu đội trưởng canh gác cửa doanh liền buông lỏng, đáp:

- Huynh đệ Bắc Phương anh dừng, mở cửa!

Tên tiểu đội trưởng canh gác cửa doanh ra lệnh một tiếng, cửa doanh đang đóng chặt ầm ầm mở toang, đội vận chuyển quân nhu bên ngoài doanh lập tức đẩy mười mấy chiếc xe chở củi khô chậm rãi tiến vào. Mười mấy tên binh sĩ Bắc Phương phụ trách canh gác vội tới hai bên, quan sát đội vận chuyển, bỗng nhiên tên tiểu đội trưởng canh gác kêu lên một tiếng kinh ngạc:

- Ách, vì sao không phải là Hà lão Tứ?

Tên tiểu đội trưởng đội vận chuyển sửng sốt một chút, tay phải bất giác đặt lên chuôi đao. Thấy tình hình như vậy, hai mươi tên tướng sĩ trong đội vận chuyển cũng lặng lẽ hướng về xe cỏ khô, chỉ chờ tên tiểu đội trưởng cầm đầu ra lệnh một tiếng, bọn chúng sẽ không ngần ngại rút chiến đao ra chém giết một trận.

Không khí dường như ngưng đọng lại, ngay lúc tên tiểu đội trưởng vận chuyển quân nhu nghĩ rằng đã bại lộ, chuẩn bị rút đao ra động thủ, bỗng nhiên tên tiểu đội trưởng canh gác hạ thấp giọng, thì thào đầy vẻ thần bí với tên tiểu đội trưởng vận chuyển:

- Ôi, ta hỏi vị tiểu huynh đệ này có phạm tội gì với Hà lão Tứ hay không? Mấy ngày trước cỏ khô mà hân vận chuyển đến cho liên đội chúng ta đều thối cả, nhất định là tên tiểu tử ấy đã mang cỏ khô tốt bán đi nơi khác!

Tên tiểu đội trưởng vận chuyển quân nhu thở phào nhẹ nhõm, tay phải đang nắm chặt chuôi đao lạng lẽ buông ra, cười khỏ nói:

- Vậy sao, ta cũng không biết nữa...

- Ha ha, hiểu rồi, hiểu rồi...

Tên tiểu đội trưởng canh gác khoát khoát tay, mỉm cười:

- Đi nhanh đi, quan quân nhu đại nhân đang chờ các người bên trong!

Tên tiểu đội trưởng vận chuyển ừ một tiếng, gọi đám binh sĩ vận chuyển phía sau, đẩy mười mấy xe cỏ khô tiến vào đại doanh.

Trường đua ngựa Cô Sơn.

Toàn trường đua ngựa nhìn qua giống như một toà quân doanh khổng lồ, tuy nhiên đóng quân thường xuyên ở nơi đây chỉ là một đại đội cảnh vệ địa phương của hành tỉnh Bắc Phương. Tuy rằng trên danh nghĩa là quân đội, thật ra chỉ là mục dân chuyên chăn nuôi, kỹ thuật cỡi ngựa của đại đội cảnh vệ này rất khá, bất quá lực chiến đấu lại chẳng ra gì. Nếu mang một đội cảnh vệ chưa từng ra chiến trường so với một đám lão binh từng lăn lộn trên đầu gươm mũi giáo hiển nhiên là có sự khác nhau rõ rệt, sự khác nhau này có thể nói là một trời một vực.

Trời đã sẩm tối, bảy chiến mã thả ngoài đồng cỏ bắt đầu lục tục trở về chuồng ngựa nằm trong trường đua ngựa, đám thủ vệ canh gác trường đua như thường lệ đóng cửa trường đua, lại phái ra du kỵ binh tuần tra bốn phía trường đua cùng với cất đặt người canh gác, nhưng những biện pháp an ninh này giống như là làm qua loa cho xong việc.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, một cánh quân hơn hai ngàn người đang âm thầm lạng lẽ tới gần trường đua ngựa.

Cánh quân này đương nhiên là Man nhân do Mạnh Hổ và Hùng Bá Thiên suất lĩnh. Sau khi chạy vài vòng qua lại giữa thành Tiểu Tùng Lâm và thành Đại Tùng Lâm thoát khỏi hai đường truy binh thành công, cánh quân này liền chạy thẳng vào trong đám rừng rậm rạp trên sườn Nam đại hoang sơn. Sau khi trải qua hai ngày hai đêm hành quân gấp rút, đã lạng lẽ tới bên ngoài trường đua ngựa Cô Sơn.

Tiếng vó ngựa thông thả đột nhiên vang lên phía trước cách đó không xa, nhờ có ánh trăng mờ mờ, Mạnh Hổ dẫn đầu phát hiện một đội du kỵ binh của quân Bắc Phương ở phía trước đang từ từ tiến lại. Mạnh Hổ vội vàng giơ cao cánh tay phải, đồng thời ngồi thụp xuống, đám Man nhân theo sát sau lưng Mạnh Hổ vội vàng bắt chước nằm rạp mình trên mặt cỏ.

Cổ Vô Đạo ở sát sau lưng Mạnh Hổ dùng khuỷu tay vươn lên ngang với Mạnh Hổ, nói:

- Tướng quân, thoát nhìn thì trường đua ngựa Cô Sơn không có gì khác thường, thế nhưng không hiểu vì sao trong lòng ty chức luôn luôn cảm thấy có gì đó bất ổn, tóm lại ty chức cảm thấy việc này có vẻ thuận lợi ngoài sức tưởng tượng! Lẽ ra lão tặc Sử Di Viễn không thể nào không đoán được chủ ý quân ta sẽ đánh trường đua ngựa Cô Sơn mới phải!

Đôi mắt sáng quắc của Mạnh Hổ nhìn chằm chằm vào trường đua ngựa cách đó không xa, nhưng không lên tiếng trả lời. Cổ Vô Đạo ngẫm nghĩ một lúc, sau đó lại nói:

- Tướng quân, có cần phải chờ tướng quân Hùng Bá bên kia đắc thủ rồi chúng ta mới động thủ hay không?

- Không!

Mạnh Hổ đột nhiên đưa tay lên, quả quyết nói:

- Không cần phải đợi, mặc kệ Trương Hùng Bá có đắc thủ hay không, chúng ta đều phải động thủ.

Hùng Bá Thiên từ bên kia áp sát Mạnh Hổ, giọng hung hăng:

- Tướng quân ngài hạ lệnh đi, bọn tộc nhân đã nôn nóng lắm rồi!

Ngoại ô thành Tiểu Cô, quân doanh của quân đoàn Bắc Phương.

Rất cục tiểu đội vận chuyển quân nhu đã đẩy mười mấy chiếc xe cỏ khô tới chuồng ngựa, tên quan quân nhu đã chờ đến mức mắt kiên nhẫn tiến tới quát tháo tên tiểu đội trưởng vận chuyển vài câu, xong quay sang nạt nộ bọn tráng đinh trong tiểu đội, bắt bọn họ trợ giúp đội hậu cần quân doanh cho ba ngàn chiến mã ăn cỏ khô.

Tên quan quân nhu sợ ý nên không phát hiện ra, khi hắn hạ lệnh cho đội vận chuyển giúp đỡ đội hậu cần cho chiến mã ăn cỏ khô, trong ánh mắt của tên tiểu đội trưởng vận chuyển thoáng qua một tia sáng lạnh lẽo làm cho người ta trông thấy phải rùng mình sợ hãi.

Bên ngoài trường đua ngựa Cô Sơn.

Mạnh Hổ ngẩng đầu nhìn lên mảnh trắng lơ lửng giữa trời, đột ngột đứng dậy, cánh tay khoẻ mạnh hung hăng vung cao, không chút do dự quát:

- Giết!

Hùng Bá Thiên và Lang Hào phía sau Mạnh Hổ đồng thời nhảy dựng lên, hai người hung hăng dẫn đầu, ngựa mặt lên trời dùng tiếng của Man nhân rống to:

- Giết....

- Giết giết giết!

Phía sau Hùng Bá Thiên và Lang Hào, hơn hai ngàn Man nhân đi theo đều nhảy dựng lên, xoay người rút ra chiến đao theo sau Mạnh Hổ ào ạt xông về phía trường đua ngựa. Dưới bầu trời tối đen như mực, hơn hai ngàn Man nhân như một bầy sói thảo nguyên đói khát gào thét xông thẳng về phía trước.

Trong doanh của trường đua ngựa Cô Sơn.

Trường chủ trường đua cũng chính là đại đội trưởng đội cảnh vệ vừa mới chinh chiến một phen với hai ả kỹ nữ giờ đang ngủ say, đột nhiên nghe được bên ngoài vang lên âm thanh hò hét long trời lở đất, không khỏi giật mình tỉnh giấc. Tên đại đội trưởng cảnh vệ vội đẩy hai ả kỹ nữ đang quần trên người mình ra, ngồi dậy quát lên kinh hoàng:

- Sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì?

Tên đại đội trưởng cảnh vệ vừa dứt lời, một tên tiểu đội trưởng ù té chạy vào trong trường, giọng lo sợ hoảng hốt:

- Trưởng quan, không ổn rồi, đại sự không ổn!

Tên đại đội trưởng cảnh vệ tát tên tiểu đội trưởng một bạt tai, lớn tiếng quát hỏi:

- Nói mau, xảy ra chuyện gì?

- Địch tập kích!

Tên tiểu đội trưởng nói với vẻ hoảng hốt:

- Không biết rõ thân phận bọn địch đang tập kích trường đua.

- Hồ đồ!

Tên đại đội trưởng cảnh vệ lớn tiếng khiển trách:

- Cái gì mà không rõ thân phận quân địch? Địch từ đâu tới?

- Thật mà, lời tiểu nhân đều là sự thật!

Tên tiểu đội trưởng vội la lên:

- Trưởng quan mau chạy trốn đi thôi, quân địch đã đánh vào trường đua, nếu không chạy thật nhanh e rằng không còn kịp nữa!

Soạt soạt soạt...

Tên tiểu đội trưởng vừa dứt lời, bốn vách trường bằng da trâu đột nhiên vang tên tiếng xé rách chói tai, tên đại đội trưởng cảnh vệ vội nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy mười mấy thanh chiến đao sáng loáng đã xả toà trường bằng ra làm mấy mảnh.

Ngay sau đó, cả toà trường bằng da trâu đột ngột đổ xuống, địch nhân đông như kiến hiện ra trước mặt hai người, hai ả kỹ nữ trên giường vừa nhổm người ngồi dậy lập tức hét lên một tiếng, vội vàng kéo chiếc áo ngủ bằng lông thú che thân hình đầy đặn lại. Tên đại đội trưởng cảnh vệ và tên tiểu đội trưởng hồn vía lên mây, vội vàng rút chiến đao ra, bốn thanh chiến đao sáng loáng đã gác qua cổ bọn chúng, cả hai kêu lên sợ hãi, đùng quần trở nên ướt sũng từ lúc nào không hay biết...

Ngoại ô thành Tiểu Cô, quân doanh của quân đoàn Bắc Phương.

Đêm đã rất khuya nhưng Mã Tứ Phong vẫn còn trần trọc chưa yên giấc.

Thân là một quân nhân của đế quốc, Mã Tứ Phong không hề do dự mà chấp hành quân lệnh của Binh bộ, suất lĩnh quân đoàn Bắc Phương không chút lưu tình tiêu diệt địch nhân xâm nhập hành tỉnh Bắc Phương, bất kể cánh quân này là quân đoàn Mãnh Hổ do Mạnh Hổ suất lĩnh. Giao tình với Mạnh Hổ và quân đoàn Mãnh Hổ là một chuyện, chấp hành quân lệnh của Binh bộ lại là một chuyện khác, Mã Tứ Phong tuyệt đối sẽ không vì tư mà bỏ công.

Nhưng sâu thẳm trong lòng Mã Tứ Phong, hắn vẫn không muốn đối địch cùng Mạnh Hổ. Không chỉ vì Mạnh Hổ và quân đoàn Mãnh Hổ là một đối thủ đáng sợ, mà còn vì Mạnh Hổ là một đối thủ đáng được tôn kính, quân đoàn Mãnh Hổ là một cánh quân đáng được tôn kính. Chuyện này nếu người chưa từng tiếp xúc qua với bọn họ thì không thể nào hiểu được.

Mã Tứ Phong vẫn còn nhớ rất rõ nềm tin của quân đoàn Mãnh Hổ: Vững như bàn thạch, tuyệt không buông bỏ; sống chết có nhau, thề không bỏ mặc!

Một làn gió nhẹ len qua khe hở của trường bằng da trâu, làm cho cây đuốc bằng nhựa thông cắm trên vách trường lay động không ngừng, giống như vẻ mặt hiện giờ của Mã Tứ Phong. Hắn hít sâu một hơi thật dài sau đó chậm rãi đứng lên đi ra cửa, vén rèm trường ngắm vàng trăng lưỡi liềm treo cao cô tịch, Mã Tứ Phong khẽ thì thào:

- Tướng quân Mạnh Hổ, ta hy vọng ngài đừng tới hành tỉnh Bắc Phương, ôi....

Trong lúc Mã Tứ Phong đang ngắm trăng cảm khái, phía trước đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, chợt một con khoái mã nhanh như chớp vọt tới trước đại doanh của Mã Tứ Phong. Kỵ sĩ quăng mình xuống ngựa, quỳ rạp xuống trước mặt Mã Tứ Phong bẩm báo:

- Tổng đốc đại nhân, trường đua ngựa Cô Sơn báo nguy!

211. Chương 217: Giết Ngựa

- Tổng đốc đại nhân, lần này tới cướp phá trường đua ngựa Cô Sơn chính là quân của Mạnh Hổ sao?

Mã Tứ Phong nghiêm nghị gật đầu:

- Ngoài quân của Mạnh Hổ ra còn ai nữa? Kỵ binh của đế quốc Tinh Hà cho dù muốn xâm lấn xuống phía Nam cũng không đủ can đảm.

Ngừng một chút, Mã Tứ Phong lớn tiếng quát:

- Mã Liêu!

Mã Liêu vội vàng tiếng lên hai bước, ưỡn ngực đáp:

- Có!

Mã Tứ Phong quát:

- Lập tức tập kết liên đội số Bốn, theo bản Tổng đốc gấp rút tiếp viện trường đua ngựa Cô Sơn!

Thời gian mà cánh quân của Mạnh Hổ đuổi tới đã ra ngoài dự đoán của Mã Tứ Phong, bởi vì tin tình báo mới nhất vừa cho biết cánh quân của Mạnh Hổ vẫn còn chơi cút bắt với hai đội đặc trách của Nhạc Mông và Lý Vũ tại hành tỉnh Tây Bắc. Không ngờ nhanh như vậy Mạnh Hổ đã dẫn quân chạy tới hành tỉnh Bắc Phương, hơn nữa quả thật mục tiêu chính là trường đua ngựa Cô Sơn.

Nếu không phải Sử Di Viễn đại nhân đã có dự liệu trước, e rằng lần này Mạnh Hổ sẽ thành công một cách dễ dàng.

Nhưng dù là như vậy, thế cục hiện tại cũng không mấy khả quan, vì ba liên đội kỵ binh còn lại của sư đoàn số Bốn vẫn còn đang trên đường chạy tới thành Tiểu Cô, nhanh nhất cũng phải chiều tối mai mới có thể tới đây. Trước mắt Mã Tứ Phong chỉ có thể bằng vào liên đội số Bốn đóng quân trong thành Tiểu Cô kèm chế cánh quân của Mạnh Hổ.

Nếu muốn bằng vào liên đội số Bốn mà đánh bại cánh quân của Mạnh Hổ, chuyện này không có khả năng. Cũng may liên đội số Bốn chỉ cần giữ chân cánh quân của Mạnh Hổ, chờ đến khi ba liên đội kia đuổi tới, lúc ấy cánh quân của Mạnh Hổ có chấp cánh cũng khó thoát. Trước mặt kỵ binh Bắc Phương chiếm ưu thế tuyệt đối, bất kể cánh quân của Mạnh Hổ dùng mãnh thiện chiến tới mức nào cũng chắc chắn sẽ bị tiêu diệt. Mã Tứ Phong không phải là Trịnh Trọng Quang, lại càng không phải là Lý Vũ, hắn là một tên quân nhân thuần túy của đế quốc, hắn sẽ kiên quyết chấp hành quân lệnh của Binh bộ.

- Dạ, tỳ chức lập tức đi tập hợp quân đội!

Mã Liêu âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi, nhưng chưa hết thời gian uống cạn chung trà, Mã Liêu đã vội vàng vàng chạy về đại doanh ở trung quân, vừa thở dốc vừa nói với Mã Tứ Phong:

- Tổng đốc đại nhân, hỏng rồi!

Mã Tứ Phong vừa nghe qua lập tức cau mày:

- Sao vậy?

- Chiến mã!

Mã Liêu tức giận đến nỗi giậm chân bình bịch:

- Toàn bộ chiến mã của ba liên đội khinh kỵ binh đều bị tiêu chảy, căn bản là đi không nổi nữa!

- Người nói cái gì?!

Mã Tứ Phong nghe vậy không khỏi giật mình kinh hãi, nếu quả thật là như vậy, tình thế đã trở nên vô cùng khó khăn.

Nếu như ba đại đội khinh kỵ binh của liên đội số Bốn không thể kịp thời chạy tới trường đua ngựa Cô Sơn, chỉ dựa vào đại đội cảnh vệ đóng ở trường đua ngựa Cô Sơn căn bản là không chống đỡ được bao lâu. Một khi để cho cánh quân của Mạnh Hổ cướp được chiến mã trong trường đua, vậy lực cơ động sẽ tăng lên rất nhiều, đến lúc đó đừng nói là giữ chân bọn họ, chỉ việc theo dõi hành tung của bọn họ cũng đã trở nên khó khăn rất nhiều.

Đợi đến chiều tối ngày mai khi ba liên đội kỵ binh còn lại của liên đội số Bốn đuổi tới, e rằng cánh quân của Mạnh Hổ đã ở ngoài xa trăm dặm, đến lúc đó quyền chủ động trận chiến này đã hoàn toàn nằm trong tay Mạnh Hổ. Với sự hiểu biết của Mã Tứ Phong về Mạnh Hổ, một khi diễn biến của tình hình trở nên như vậy, quân đoàn Bắc Phương hầu như không có khả năng tiêu diệt cánh quân của Mạnh Hổ.

- Tỳ chức lập tức đi thăm dò!

Mã Liêu hung hãn quát to:

- Chiến mã bị tiêu chảy nhiều như vậy, chuyện này không phải là ngẫu nhiên, nhất định là có kẻ âm thầm phá rối bên trong. Ty chức nhất định phải tra rõ việc này, xem manh mối như thế nào!

- Hồ đồ!

Mã Tứ Phong vội quát:

- Hiện tại không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, càng không phải là lúc tìm hiểu nguyên nhân! Bây giờ chuyện quan trọng nhất là phải gấp rút tiếp viện cho trường đua ngựa Cô Sơn, cho dù không thể giữ được mấy vạn chiến mã ở trường đua, cũng phải cố gắng giữ chân cánh quân của Mạnh Hổ, chờ cho đến khi ba liên đội kỵ binh còn lại của sư đoàn số Bốn chạy tới!

- Dạ!

Mã Liêu vội đáp:

- Ty chức lập tức nhanh chóng mang quân tiếp viện cho trường đua ngựa Cô Sơn!

Mã Tứ Phong gật mạnh đầu:

- Toàn quân gấp rút chạy tới tiếp viện cho trường đua ngựa Cô Sơn! Cánh quân của Mạnh Hổ chỉ có ba, bốn ngàn người, mà trường đua ngựa Cô Sơn có chừng hơn hai vạn chiến mã. Bọn chúng không thể nào sử dụng hết số chiến mã này, cũng không có khả năng mang theo nhiều chiến mã hành quân, cho nên chỉ cần chúng ta có thể đuổi tới nhanh chóng, chúng ta vẫn có thể đoạt lại chiến mã. Chỉ cần đoạt lại được chiến mã, ba đại đội kỵ binh chúng ta có thể giữ chân được bọn chúng cho đến khi ba liên đội kỵ binh kia chạy tới!

Mã Liêu âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Mã Tứ Phong hít sâu một hơi, xoay người lại quát tên đội trưởng thân binh phía sau:

- Đi, chúng ta cũng đi trường đua ngựa Cô Sơn!

Trường đua ngựa Cô Sơn.

Cánh quân của Mạnh Hổ đã hoàn toàn khống chế toàn bộ trường đua, đội cảnh vệ Bắc Phương phụ trách bảo vệ trường đua thật sự quá lơ lửng, gần như chưa kịp tiến hành chống cự đã tan tác.

Chuyện này cũng không thể nào trách được bọn chúng, đội cảnh vệ này vốn chỉ là một đám ô hợp không được huấn luyện chính quy, lại chưa từng thấy qua máu đổ, hơn nữa bị Man nhân bất ngờ tập kích ban đêm, nếu không tan tác mới là chuyện lạ.

Trong ánh lửa chớp chờn, Hùng Bá Thiên sải bước tới trước mặt Mạnh Hổ, cất cao giọng nói:

- Tướng quân, quân ta đã hoàn toàn khống chế toàn bộ trường đua, ngoài một số rất ít quân địch và chiến mã chạy thoát, phần lớn quân địch còn lại đều đã trở thành tù binh của chúng ta, còn số chiến mã trong trường đua hiện tại chúng ta cũng đã đoạt được!

Mông Khác ừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Giết sạch tù binh, không chừa lại bất cứ tên nào!

Hùng Bá Thiên thè lưỡi liếm liếm môi, gần giọng đáp:

- Dạ, không chừa tên nào!

- Lựa ra sáu ngàn ngựa tốt, còn lại giết sạch!

- Sao?

Hùng Bá Thiên nghe vậy kinh hãi hỏi:

- Chiến mã cũng giết sao?

- Đúng!

Mạnh Hổ trầm giọng quát:

- Không thể để chiến mã lại cho quân Bắc Phương, nếu không sẽ vô cùng tai hại!

- Vì sao vậy?

Hùng Bá Thiên không hiểu:

- Đem số chiến mã này chạy về thảo nguyên không tốt hay sao? Dù sao mang theo chiến mã cũng không ảnh hưởng tới tốc độ hành quân, lại có thể thay đổi dọc đường, không phải sao?

- Người biết cái gì?!

Mạnh Hổ lạnh lùng:

- Chấp hành quân lệnh!

Hùng Bá Thiên đáp lời với giọng không cam lòng, chạy đi nhưng không vui chút nào, Cổ Vô Đạo bên cạnh đuổi theo khuyên bảo hai câu, nhưng chuyện này cũng vô ích. Nếu muốn giải thích rõ ràng chuyện này với đám Man nhân đầu óc đơn giản như Hùng Bá Thiên quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Thực tế Mạnh Hổ không phải không biết chiến mã quý giá đến mức nào đối với đám Man nhân trên đại hoang nguyên, nếu như có thể, Mạnh Hổ đương nhiên sẽ mang theo số chiến mã này. Hơn nữa mang theo số chiến mã này cũng sẽ không ảnh hưởng tới tốc độ hành quân, thậm chí còn có thể thay đổi dọc đường, khiến cho lực cơ động của cánh quân Mạnh Hổ càng trở nên nhanh chóng.

Vấn đề cỏ khô cho chiến mã cũng không cần phải lo lắng, bởi vì trong lãnh thổ của hành tỉnh Bắc Phương đồng cỏ bao la ngút ngàn, bất cứ nơi nào cũng có cỏ cho chiến mã.

Nhưng suy đi nghĩ lại, Mạnh Hổ vẫn bắt buộc phải gạt bỏ ý định mang theo hết số chiến mã này, nguyên nhân duy nhất là vì lo lắng đến sự an toàn của toàn quân.

Nếu như mang theo một lượng chiến mã nhiều như vậy hành quân, sẽ rất dễ dàng bị du kỵ binh Bắc Phương phát hiện hành tung. Một khi Tổng đốc Bắc Phương Mã Tứ Phong suất lĩnh kỵ binh Bắc Phương đuổi tới, Mạnh Hổ có tự đại đến đâu cũng không dám nghĩ rằng chỉ bằng vào hai ngàn kỵ binh Man nhân là có thể chống lại được cả quân đoàn Bắc Phương.

Chờ cho Hùng Bá Thiên đi khuất, Mạnh Hổ mới quay đầu lại hỏi Cổ Vô Đạo:

- Lão Cổ, bên phía Trương Hưng Bá có tin tức gì không?

- Vừa mới có tin tức.

Cổ Vô Đạo vội đáp:

- Ty chức vừa nhận được tin tức do tướng quân Trương Hưng Bá cho khoái mã báo về, hần đã bỏ thuốc vào trong cỏ khô ở nơi nhốt chiến mã của thành Tiểu Cô. Ấng chừng trước buổi tối hôm nay kỵ binh Bắc Phương đang đóng ở đó không thể nào chạy tới đây tiếp viện. Hiện tại, đội cận vệ của tướng quân Hưng Bá đang theo kế hoạch đã định đi Mao Trấn.

Mao Thành ở phía Nam của trường đua ngựa Cô Sơn và thành Tiểu Cô, lưng tựa Mao Sơn, trước mặt là Mao Hà.

Mao Thành có khoảng tám, chín trăm hộ dân, tổng dân số khoảng hơn ba ngàn người, Mao Thành cách trường đua ngựa Cô Sơn chừng trăm dặm, cách thành Tiểu Cô không tới năm mươi dặm. từ thành Tiểu Cô tới Mao Thành, nếu như dùng khoái mã hành quân gấp rút không đến hai giờ đã có thể chạy tới, nhưng nếu như chạy bộ, vậy nhanh nhất cũng phải mất nửa ngày mới có thể chạy tới.

Trời sắp sáng, đội cận vệ của Trương Hưng Bá đã chạy tới ngoại ô Mao Thành.

Dựa theo kế hoạch do Mạnh Hổ vạch ra từ trước, đội cận vệ của Trương Hưng Bá sẽ dùng thế sét đánh không kịp bưng tai để chiếm Mao Thành, bắt tất cả dân chúng trong thành cùng với đội cảnh vệ làm tù binh, tuyệt đối không được bỏ sót một người. Còn vì nguyên nhân gì phải bắt dân chúng trong thành làm

tù binh thì Trương Hưng Bá cũng không hiểu rõ, dù sao đối với hắn mà nói, chỉ cần chấp hành quân lệnh là được.

Đúng vào lúc tối tăm nhất trước khi trời sáng, cũng là lúc mà đội cảnh vệ Mao Thành lơ lửng nhất, tuy rằng đội cận vệ của Trương Hưng Bá sau khi hành quân gấp rút qua chặng đường năm mươi dặm đã mệt mỏi gần đứt hơi, nhưng cuối cùng vẫn chiếm được Mao Thành mà không tốn bao nhiêu sức lực. Một trung đội cảnh vệ đóng ở Mao Thành cùng với hơn ba ngàn dân chúng không một ai chạy thoát.

Sau khi Trương Hưng Bá chiếm được Mao Thành không tới hai giờ, Mạnh Hổ cũng đã suất lĩnh hơn hai ngàn Man nhân dẫn theo hơn năm trăm công nhân và hơn sáu ngàn chiến mã chạy tới. Từ trường đua ngựa Cô Sơn đến Mao thành khoảng cách đến cả trăm dặm, hơn nữa việc tiêu diệt đội cảnh vệ và giết chiến mã hao phí không ít thời gian, cho nên hơn hai ngàn Man nhân tới muộn hơn gần hai giờ so với đội cận vệ của Trương Hưng Bá.

Cùng lúc mà Mạnh Hổ suất lĩnh hơn hai ngàn Man nhân đuổi tới Mao Thành, liên đội số Bốn của Mã Liêu cũng đã chạy tới trường đua ngựa Cô Sơn. Tuy nhiên trước mặt các tướng sĩ liên đội số Bốn là một cảnh tượng sắc mùi máu tanh, trên bãi cỏ của trường đua đâu đâu cũng có thi thể của đội cảnh vệ nằm ngổn ngang. Chuyện làm cho người ta cảm thấy khó tin chính là trong chuồng ngựa thi thể chiến mã nằm la liệt, hàng ngàn hàng vạn chiến mã bị giết sạch sẽ không còn một con, lại có nhiều chiến mã vẫn chưa tắt thở, đang nằm trong vũng máu co giật gào thét...

Không khí ngập ngụa mùi máu vô cùng tanh tưởi, dù ở cách xa mười mấy dặm cũng có thể ngửi được, máu của vô số chiến mã và tướng sĩ của đội cảnh vệ nhuộm đỏ toàn bộ mặt đất của trường đua, cảnh tượng này quả thật đúng nghĩa là máu chảy thành sông!

- Bọn điên, quả thật là một bọn điên!

Mã Liêu nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mặt, khê thì thào:

- Ngay cả chiến mã mà cũng giết, quả thật là một bọn điên cuồng!

Không biết từ lúc nào, Mã Tứ Phong đã đi tới phía sau Mã Liêu, hít sâu một hơi, Mã Tứ Phong nói với giọng trầm trầm:

- Mạnh Hổ không phải là kẻ điên, ngược lại hắn càng tỉnh táo hơn so với bất kỳ ai. Sở dĩ hắn hạ lệnh giết ngựa là vì không muốn để số chiến mã không thể mang theo này lọt vào tay chúng ta một lần nữa. Quả không hổ danh Mạnh Hổ, không hổ danh Mạnh Hổ!

212. Chương 218: Chia Quân

- Cha chả, nhiều chiến mã vậy sao? Vậy thì tốt rồi, các huynh đệ không cần phải chạy bộ nữa!

Mạnh Hổ bực mình hừ một tiếng, trầm giọng hỏi:

- Hưng Bá, chuyện thế nào rồi?

Trương Hưng Bá ách một tiếng, vội vàng đứng nghiêm lại, lớn tiếng đáp:

- Tướng quân yên tâm, tất cả đều đã ổn thoả!

- Ừ!

Mạnh Hổ gật đầu thật mạnh:

- Vậy thì quá tốt, lập tức chọn ra ba ngàn người trong số dân chúng ở Mao Thành, nam không đủ thì lấy thêm nữ, tóm lại là phải đủ số ba ngàn người. Sau đó cho bọn họ thay chiến bào và áo giáp của quân ta, cột chặt bọn họ lên lưng chiến mã, lập tức làm nhanh!

- Dạ, ty chức lập tức thi hành!

Trương Hưng Bá đáp lời, đang muốn rời khỏi, Cổ Vô Đạo bên cạnh đột nhiên khoát tay kêu lên:

- Trương tướng quân xin chờ một chút!

Trương Hưng Bá nghe vậy quay đầu lại hỏi với vẻ ngạc nhiên:

- Tiên sinh còn có chuyện gì?

Cổ Vô Đạo quay đầu lại liếc nhìn Mạnh Hổ một cái, tiến tới kéo Trương Hưng Bá lại gần nói nhỏ:

- Vì để bảo đảm không tiết lộ hành tung của quân ta, tất cả dân chúng còn lại trong thành....

Trương Hưng Bá lộ vẻ kinh hãi, trầm giọng hỏi:

- Giết hết hay sao?

Cổ Vô Đạo thở dài lắc đầu:

- Tướng quân không cho phép giết chóc dân chúng một cách bừa bãi, chỉ ra lệnh phô trương rầm rộ chạy vào trong núi. Tuy nhiên để tránh tai mắt của truy binh, giả vờ giết chóc vẫn là chuyện nên làm.

- Được!

Trương Hưng Bá gật đầu:

- Ty chức đã hiểu!

Cổ Vô Đạo lại dặn dò cẩn thận:

- Trương tướng quân, việc này cần phải thi hành cẩn thận, nhất định phải đuổi sạch toàn bộ số dân còn lại vào trong Mao Sơn, tuyệt đối không để sót bất cứ một ai. Nếu không một khi kế hoạch của quân ta bị tiết lộ, hậu quả thiết nghĩ là không thể nào chịu nổi! Đến lúc đó chẳng những kế hoạch đi đại hoang nguyên thất bại, mà còn nguy hiểm đến tính mạng nữa!

Trương Hưng Bá nghiêm nghị nói:

- Tiên sinh ngài cứ yên tâm, ty chức bảo đảm sẽ không để xảy ra bất cứ sai lầm nào!

Dứt lời Trương Hưng Bá liền lĩnh mệnh mà đi. Nhìn theo bóng Trương Hưng Bá dần xa, Cổ Vô Đạo lại quay sang Mạnh Hổ, thấp giọng nói:

- Tướng quân, về chuyện chia quân...

Mạnh Hổ đột nhiên khoát tay:

- Chuyện chia quân lão Cổ người không cần phải nhiều lời, đây là cơ hội tốt nhất cuối cùng của chúng ta.

Cổ Vô Đạo nói với giọng vô cùng lo lắng:

- Không phải ty chức phản đối chuyện chia quân, chỉ là phản đối chuyện tướng quân suất lĩnh nghị binh chạy xuống phía Nam. Tướng quân thân là chủ tướng của ba quân, sao thể khinh thường đem thân mạo hiểm như vậy được? Nếu như tướng quân gặp phải chuyện gì, các tướng sĩ biết trông cậy vào ai? Cho nên hay là để ty chức dẫn cánh quân nghị binh chạy xuống phía Nam là hơn!

Mạnh Hổ hồ hững hỏi lại:

- Người lo rằng ta sẽ thất thủ hay sao?

Cổ Vô Đạo đáp:

- Bình thường không phải tướng quân vẫn nói không có tướng quân thường thắng, cũng không có cánh quân bất bại hay sao? Vũ lực của tướng quân quả thật là thiên hạ vô song, quân ta cũng thật là một cánh Hổ Lang Chi Sư kiêu dũng thiện chiến, nhưng nơi đây là lãnh thổ của quân địch, không phải là địa bàn của quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta, không sợ nhất vạn mà chỉ sợ vạn nhất!

- Không có vạn nhất!

Mạnh Hổ trầm giọng nói:

- Tuy rằng Mã Tứ Phong và Nhạc Mông được coi là hai viên tướng tài, cũng không phải là Mạnh Hổ ta xem thường bọn họ, nếu như bọn họ muốn bắt được Mạnh Hổ ta, hừ hừ, còn chưa có bản lĩnh ấy!

- Ôi...

Cổ Vô Đạo thở dài, ủ rũ lắc đầu:

- Xem ra ty chức vẫn không lay chuyển được tướng quân!

Về mặt Mạnh Hổ hơi hoà hoãn lại, khuyên Cổ Vô Đạo:

- Lão Cổ, nếu như để cho người suất lĩnh nghi binh chạy xuống phía Nam, người có thể thoát khỏi sự truy sát của kỵ binh Bắc Phương và hai đội đặc trách hay không?

Cổ Vô Đạo thản nhiên đáp:

- Không thể!

Mạnh Hổ nghiêm nghị nói:

- Vậy nếu người đi không phải là chết chắc hay sao?

Cổ Vô Đạo nghiêm mặt nói:

- Quân đoàn Mạnh Hổ có thể không có Cổ Vô Đạo, nhưng không thể nào không có tướng quân ngài! Hơn nữa cho dù ty chức không thể trốn thoát, cũng có thể chủ động đầu hàng tướng quân Mã Tứ Phong. Mã Tứ Phong chưa chắc sẽ đem ty chức giao nộp cho triều đình, càng không có khả năng hạ độc thủ với ty chức, hắn không thể nào không niệm tình xưa. Nhưng nếu như tướng quân rơi vào tay Mã Tứ Phong, chuyện xử trí tướng quân như thế nào, Mã Tứ Phong không thể tự mình quyết định, tướng quân, đây là hai chuyện khác nhau!

Mạnh Hổ không thể không thừa nhận Cổ Vô Đạo nói rất có lý. Nếu như Cổ Vô Đạo rơi vào tay Mã Tứ Phong, tuyệt đối không cần lo lắng về tính mạng, cho dù Mã Tứ Phong không thả hắn trở về đồn điền Thanh Ngưu, cũng sẽ nhớ đến tình xưa mà tha mạng cho hắn. Nhưng nếu như Mạnh Hổ lọt vào tay quân Bắc Phương, chuyện xử trí Mạnh Hổ như thế nào Mã Tứ Phong cũng không thể tự mình quyết định. Nhưng Mạnh Hổ cũng không muốn thay đổi quyết định ban đầu, bởi vì hắn không còn lựa chọn nào khác, cánh quân nghi binh chạy xuống phía Nam cũng chỉ có thể do hắn suất lĩnh mà thôi.

Không chỉ bởi vì Mạnh Hổ có lòng tự tin sẽ trốn thoát khỏi sự truy sát của kỵ binh Bắc Phương và hai đội đặc trách, còn vì chỉ có Mạnh Hổ mới có thể dẫn dụ mấy đường truy binh kia chạy sang chỗ khác, lúc ấy mới giành được một con đường chạy trốn cho hơn hai ngàn Man nhân và hơn năm trăm công nhân tới đại hoang nguyên. Dù sao Cổ Vô Đạo cũng chưa từng dẫn quân một mình, hắn không có năng lực làm chuyện này.

Trời đã xế chiều.

Lúc Mã Tứ Phong dẫn liên đội Mã Liêu chạy tới Mao Thành, ba liên đội còn lại của sư đoàn số Bốn quân đoàn Bắc Phương cũng đã gần tới. Tuy nhiên điều đáng tiếc chính là khi quân Bắc Phương đuổi tới, Mao Thành đã hoàn toàn trở thành một toà thành trống không, đừng nói là bóng dáng của cánh quân Mạnh Hổ, ngay cả toàn bộ dân chúng bên trong Mao Thành cũng không thấy tung tích đâu cả...

Phủ của Mao Thành hiện tại đã trở thành hành dinh tạm thời của Mã Tứ Phong.

Mã Tứ Phong đang chấp hai tay sau lưng đi qua đi lại, hắn đang lo lắng chờ đợi tin tức.

Một tràng tiếng bước chân hỗn loạn mà vội vàng bỗng nhiên vang lên bên ngoài hành dinh, Mã Tứ Phong vội dừng bước quay đầu nhìn lại. Một đám tướng sĩ Bắc Phương võ trang đầy đủ đang vây quanh một tên thư sinh vóc người thon gầy, dung mạo tuấn tú bước nhanh tới. Người trung niên có dung mạo không tầm thường này không phải ai xa lạ, chính là tham mưu trưởng Chu Bân của quân đoàn Bắc Phương.

Vừa thấy Chu Bân, Mã Tứ Phong không khỏi lộ vẻ vui mừng, nếu như Chu Bân đã tới, vậy ba liên đội kỵ binh còn lại của sư đoàn số Bốn đã còn cách Mao Thành không bao xa nữa.

Chu Bân tiến tới hai bước, ôm quyền thi lễ:

- Tham kiến Tổng đốc đại nhân!

Mã Tứ Phong vội vàng đáp lễ:

- Chu đại ca không cần đa lễ, Mã Viễn đâu?

Mã Viễn là sư đoàn trưởng của sư đoàn số Bốn, cũng là em họ của Mã Tứ Phong. Chu Bân đáp:

- Tướng quân Mã Viễn đang sắp xếp quân đội ngoài thành, xong xuôi sẽ vào!

Mã Tứ Phong gật gật đầu, đang định hỏi tiếp, bỗng nhiên cửa hành dinh chợt hiện ra một người, Mã Liêu đang sải bước đi vào, hét lớn:

- Tổng đốc đại nhân, đã có tin của quân Mạnh Hổ!

Mã Tứ Phong khẽ giật mình, trầm giọng hỏi:

- Sao, quân của Mạnh Hổ chạy về phía nào?

Mã Liêu thở dốc một chút, vừa nhìn thấy Chu Bân bên cạnh, vội vàng thi lễ, sau đó mới đáp lời Mã Tứ Phong:

- Tổng đốc đại nhân, vừa nhận được tin do thám mã báo về, quân của Mạnh Hổ đã chạy trốn về phía Nam của Nhạn Môn Quan!

- Người nói sao?

Chu Bân nghe vậy không khỏi cau mày:

- Chạy trốn về phía Nam của Nhạn Môn Quan? Có lầm lẫn không vậy?

- Không hề lầm lẫn!

Mã Liêu gật đầu, vẻ vô cùng quả quyết:

- Thám mã quân ta đã thấy rất rõ ràng, cánh quân này ít nhất cũng có ba, bốn ngàn người, hơn nữa chỉ toàn là kỵ binh. Bất kể là về số lượng hay về cách thức chế tạo chiến bào áo giáp cũng hoàn toàn là của quân Mạnh Hổ, sao có thể sai lầm được?

- Chuyện này có vẻ kỳ quái!

Chu Bân nhìn Mã Tứ Phong với vẻ nghi hoặc:

- Nếu sự tình đúng như tiên liệu của Di Viễn tiên sinh, mục đích của Mạnh Hổ chính là đại hoang nguyên, như vậy hiện tại hắn đã đoạt được ngựa, nên chạy trốn theo hướng Bắc hay hướng Đông mới phải, vì sao ngược lại chạy về phía Nam xuống Nhạn Môn Quan? Chuyện này không hợp với lẽ thường chút nào!

Trong mắt Mã Tứ Phong không khỏi thoáng qua một vẻ khác lạ, giọng nặng nề:

- Chu đại ca, nếu như người từng thấy qua tài dùng binh của Mạnh Hổ, nhất định người sẽ không nghĩ như vậy!

- Ủa?

Chu Bân hơi thắc mắc:

- Tổng đốc đại nhân nói những lời này là có ý gì?

Mã Tứ Phong tỏ ra trầm ngâm:

- Tên Mạnh Hổ này làm bất cứ chuyện gì cũng ra ngoài dự đoán của mọi người, gần như không có lúc nào làm đúng với lẽ thường. Cho nên chúng ta không thể dùng lẽ thường mà đo lường hắn được, chuyện mà chúng ta xem là không có khả năng, Mạnh Hổ lại càng có khả năng làm, cho nên chuyện chạy xuống phía Nam đi Nhạn Môn Quan hắn là có gian trá trong đó!

- Sao?

Chu Bân tỏ ra nghiêm nghị:

- Chẳng lẽ đây là làm trái ngược với lẽ thường?
- Đúng vậy!

Mã Tứ Phong gật đầu:

- Câu mà Mạnh Hổ hay nói chính là xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị!

Ngừng một chút, Mã Tứ Phong đột nhiên quay sang dặn dò Mã Liêu:

- Mã Liêu, người lập tức báo cho Mã Viễn ngừng việc lập doanh hạ trại, suốt đêm dẫn quân tiến thẳng xuống phía Nam hướng về Nhạn Môn Quan. Lại cho khoái mã chạy về hành tỉnh Tây Bắc, báo cáo hành tung của cánh quân Mạnh Hổ cho hai vị đại nhân Lý Vũ và Nhạc Mông, nhanh lên!
- Dạ!

Mã Liêu âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Trên Mao Sơn, giữa sườn núi.

Cổ Vô Đạo được Hùng Bá Thiên và Lang Hào hộ vệ leo lên một đoạn vách đá, đứng trên vách đá nhìn xuống dưới có thể thấy toàn bộ Mao Thành nằm trong tầm mắt. Thấy từng đoàn người cầm đuốc hệt như những con rồng lửa từ trong thành ào ạt xông ra ngoài, Cổ Vô Đạo không khỏi thở ra một hơi dài.

Hùng Bá Thiên hừ lạnh một tiếng, giọng hần ồm ồm:

- Thằng nhãi Mã Tứ Phong này quả nhiên trúng kế!

Cổ Vô Đạo gật gật đầu, buồn bã thở dài:

- Tướng quân quả nhiên cao minh, Mã Tứ Phong thừa biết cách tướng quân dùng binh, thừa biết tướng quân thích dùng binh ra ngoài dự đoán của mọi người, như vậy lần này có mắc mưu cũng không oan uổng chút nào!

Hùng Bá Thiên lại hỏi:

- Tiên sinh, bây giờ chúng ta có nên xuống núi hay không?
- Trước tiên đừng nóng nảy!

Cổ Vô Đạo khoát tay, nghiêm nghị nói:

- Người đừng quên rằng, địch nhân mà chúng ta phải đối mặt không chỉ có mỗi mình kỵ binh Bắc Phương của Mã Tứ Phong mà thôi, còn có hai đội đặc trách của Lý Vũ và Nhạc Mông, sau lưng còn có lão tặc Sử Di Viễn chỉ huy. Chúng ta nên nghe theo sự sắp xếp của tướng quân, trước tiên hãy trốn kỹ trên Mao Sơn này hai ngày rồi hãy nói!

Hùng Bá Thiên tỏ vẻ đồng tình:

- Vậy cứ trốn hai ngày rồi hãy nói!

Cổ Vô Đạo lại dặn dò:

- Mặt khác dặn dò tộc nhân của người trông coi cho thật kỹ đám công nhân và dân chúng Mao Thành, tuyệt đối không được để cho bọn họ trốn xuống núi, để tránh tiết lộ hành tung của quân ta.
- Tiên sinh cứ việc yên lòng!

Hùng Bá Thiên nhe răng cười:

- Ta đã sắp xếp cho ba trăm tên tộc nhân mai phục ở các ngã đường có thể xuống núi. Một khi phát hiện có người nào tùy tiện xuống núi, không cần biết nguyên nhân gì, lập tức hạ sát, hừ hừ!

Cổ Vô Đạo ngẫm nghĩ một chút, lại tiếp tục dặn dò:

- Dặn tộc nhân của người, bất kể là ban ngày hay ban đêm, đều nghiêm cấm không cho nhóm lửa nấu cơm. Trong hai ngày này, các tướng sĩ chịu vất vả một chút, ăn lương khô uống nước lạnh đi thôi!

213. Chương 219: Án Binh Bất Động

Nếu như có người tới gần xem thử sẽ phát hiện ra cánh kỵ binh này có vẻ khác thường, bởi vì phần lớn binh sĩ trong đó đều bị cột chặt vào lưng ngựa, số có thể hành động thật sự chỉ có bốn, năm trăm kỵ binh mà thôi. Tuy nhiên đáng tiếc là bốn, năm trăm kỵ binh kia cảnh giới vô cùng nghiêm mật, bất cứ người nào có ý đồ tới gần đều sẽ bị bắn chết không chút lưu tình!

Vì thế cho nên mãi cho đến bây giờ mà vẫn chưa có kẻ nào phát hiện ra sơ hở của cánh kỵ binh khác thường này.

Không nghi ngờ gì, cánh kỵ binh này chính là cánh quân nghi binh do Mạnh Hổ suất lĩnh, trong đó số binh sĩ chân chính chỉ có năm trăm cận vệ quân của Trương Hưng Bá mà thôi, còn lại hơn hai ngàn người thật ra chỉ là dân chúng Mao Thành thay chiến bào của quân đoàn Mạnh Hổ. Mạnh Hổ làm như vậy đương nhiên là vì muốn dẫn dụ quân kỵ binh Bắc Phương của Mã Tứ Phong cùng với hai đội đặc trách của Lý Vũ và Nhạc Mông.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, Trương Hưng Bá từ phía trước giục ngựa chạy vội tới trước mặt Mạnh Hổ, lớn tiếng nói:

- Tướng quân, phía trước chính là Vụ Mông sơn, con đường dẫn về phía Nam cũng chia thành hai ngã, một đường theo sườn Tây của Vụ Mông sơn thẳng xuống phía Nam tới Nhận Môn Quan, đường thứ hai theo sườn Đông của Vụ Mông sơn thẳng tới Lạc Kinh, chúng ta đi đường nào bây giờ?

Trong mắt Mạnh Hổ thoáng qua một tia khác lạ, trầm giọng đáp:

- Đi sườn Đông Vụ Mông sơn, tới Lạc Kinh!

- Dạ, theo sườn Đông tới Lạc Kinh!

Trương Hưng Bá ầm ầm đáp lại, giục ngựa mà đi. Tên mãng hán này cũng không cần biết Mạnh Hổ muốn đi Lạc Kinh làm gì, chỉ cần là quân lệnh của Mạnh Hổ ban ra, hắn sẽ chấp hành mà không hề do dự. Dù cho Mạnh Hổ thật sự muốn hắn mang theo năm trăm cận vệ quân đi tấn công Lạc Kinh, Trương Hưng Bá cũng tuyệt đối không khiếp sợ mà lui bước.

Khi Mạnh Hổ đang suất lĩnh ba ngàn 'kỵ binh' vòng theo sườn Đông Vụ Mông sơn thẳng xuống phía Nam, Mã Tứ Phong suất lĩnh sư đoàn số Bốn của quân đoàn Bắc Phương đang đuổi theo cách phía sau hơn trăm dặm về phía Bắc.

Tuy rằng du kỵ binh Bắc Phương phái ra tứ phía không ngừng chạy về báo cáo hướng đi mới nhất của 'cánh quân Mạnh Hổ' cho Mã Tứ Phong, nhưng đáng tiếc là du kỵ binh Bắc Phương không thể tới gần cánh quân của Mạnh Hổ, cho nên không biết rằng thật ra cánh quân này chỉ là nghi binh mà thôi, không phải là cánh quân thật sự của Mạnh Hổ.

Mã Tứ Phong đang dẫn đầu đám kỵ binh giục ngựa chạy vội về phía Nam, bỗng nhiên có một con khoái mã chạy ngược từ phía Nam lên phía Bắc rất nhanh.

Mã Tứ Phong vội vàng cùng sư đoàn trưởng sư đoàn số Bốn Mã Viễn và tham mưu trưởng Chu Bân giục ngựa ra nghênh đón. Rất nhanh kỵ sĩ kia đã chạy tới trước ngựa Mã Tứ Phong, ngồi trên lưng ngựa ôm quyền vái chào, vừa thở dốc vừa nói:

- Tổng đốc đại nhân, có tin khẩn cấp từ tiền phương!

Mã Tứ Phong trầm giọng nói:

- Nói mau!

Kỵ sĩ kia thở hào hển nói:

- Mạnh Hổ đã dẫn quân đi đường vòng theo sườn Đông Vụ Mông sơn xuống phía Nam!

- Sao?

- Cái gì?!

Kỵ sĩ kia vừa dứt lời, Mã Tứ Phong cùng với Chu Bân và Mã Viễn phía sau đồng thời thất thanh kinh hô.

Mã Tứ Phong cau chặt đôi mày, Mạnh Hổ đã dẫn quân đi đường vòng theo sườn Đông Vụ Mông sơn xuống phía Nam rồi sao?

Mạnh Hổ muốn làm gì đây? Chẳng lẽ muốn bất ngờ tập kích để đô Lạc Kinh sao? Chỉ bằng vào ba bốn ngàn kỵ binh của hắn? Vậy không phải là quá ngông cuồng sao? Phải biết rằng ở ngoại ô thành Lạc Kinh đang có quân đoàn cấm vệ tinh nhuệ nhất đóng tại đó, ba sư đoàn cấm vệ gần mười vạn đại quân, đủ để nghiền nát ba bốn ngàn kỵ binh của Mạnh Hổ trở thành bụi phấn.

Mã Viễn hít sâu một hơi khí lạnh, thất thanh kêu lên:

- Không lẽ tên Mạnh Hổ này muốn tấn công Lạc Kinh sao?

Mã Viễn là em họ của Mã Tứ Phong, cũng là một thành viên trong hơn hai ngàn lão binh sống sót trong cuộc Tây chinh lần trước. Hai lần Mạnh Hổ công hãm Tây Kinh hắn cũng đã tự thân trải qua, cho nên mới thốt lên những lời kinh người như vậy. Nếu như người khác muốn tấn công Lạc Kinh căn bản chỉ là đi chịu chết, nhưng Mã Viễn tin tưởng rằng Mạnh Hổ tuyệt đối sẽ làm được, miễn là hắn nắm được cơ hội.

- Chuyện này không có khả năng!

Chu Bân nghiêm nghị nói:

- Mạnh Hổ hẳn sẽ không ngông cuồng đến mức độ như vậy chứ?

Mã Tứ Phong cũng hiểu rằng ý tưởng này thật sự là quá điên cuồng, nhưng càng nghĩ càng thấy sự tình có quan hệ vô cùng trọng đại, cho nên mới nói với Mã Viễn:

- Không cần biết Mạnh Hổ đi vòng sườn Đông Vụ Mông sơn rốt cục là muốn làm gì, tóm lại chuyện này không phải nhỏ, lập tức dùng bồ câu đưa tin về Lạc Kinh, báo với triều đình hướng đi của cánh quân Mạnh Hổ!

Thành Lạc Kinh, tẩm cung của Mông Diễn.

Mông Diễn đang tiếp Tổng đốc Nam Phương Diệp Trấn Đông và tham mưu trưởng của quân đoàn Đông Nam kiêm sư đoàn trưởng sư đoàn số Một Diệp Định Nam. Cùng lúc tiền cung kiến giá với Diệp Trấn Đông và Diệp Định Nam còn có Tả Hữu Phó Thống lĩnh Ngự Lâm quân Diệp Định Quốc và Diệp Định Bắc. Bốn người này đều là anh em họ, cũng đều là những người ưu tú nhất trong lớp thanh niên của Diệp gia hiện tại. Nhất là Diệp Trấn Đông, tuổi còn trẻ như vậy mà đã leo lên địa vị Tổng đốc một phương.

Nếu như tính cả Binh bộ đại thần Diệp Hạo Thiên, Diệp gia có thể nói là một gia tộc vô cùng hiển hách.

Tầm nhìn sâu rộng của Sử Di Viễn cũng đã được chứng minh cụ thể, đúng như hắn đã dự liệu, trong vòng ba ngày quả nhiên Diệp Trấn Đông và Diệp Định Nam chạy về Lạc Kinh tuyên bố trung thành với Mông Diễn. Chuyện này có ý nghĩa rằng toàn bộ Diệp gia đã hoàn toàn hướng về Mông Diễn, cũng có ý nghĩa rằng Mông Diễn đã đoạt được hoàn toàn quyền lực của đế quốc trong tay Mông Khác.

Hiện tại chuyện duy nhất mà Mông Diễn cần phải giải quyết là chấn chỉnh các thế lực phản đối ở các hành tỉnh địa phương.

Tuy nhiên chuyện này cũng không phải là vấn đề gì quá lớn, bởi vì kế hoạch của Sử Di Viễn đã dần dần chiếm được lòng tin của Mông Diễn. Cứ như vậy mà tiến hành theo Sử Di Viễn, cuối cùng nhất định có thể giải quyết thuận lợi các thế lực phản đối tiềm tàng trong các đại hành tỉnh địa phương.

Vua tôi nói chuyện thân mật với nhau trọn một buổi chiều, Mông Diễn giữ lại bốn người bọn Diệp Trần Đông dùng bữa tối, sau đó Mông Diễn đích thân tiễn bốn người ra tận cửa Thái Dương. Bốn huynh đệ của Diệp gia thừa hiểu rằng Mông Diễn muốn lung lạc nhân tâm, nhưng ngoài mặt cũng làm ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt, tạ ơn vạn tuế rồi rít ròi mới rời đi.

Bốn người bọn Diệp Trần Đông vừa mới rời khỏi cung, Mông Diễn liền nhận được tin do Mã Tứ Phong cho bồ câu đưa tới.

Sau khi biết Mạnh Hổ muốn dẫn quân chạy tới Lạc Kinh, Mông Diễn giật mình kinh hãi không ít, cho dù bên ngoài thành Lạc Kinh còn có ba sư đoàn cấm vệ đóng quân ở đó, Mông Diễn vẫn cảm thấy toàn thân lạnh toát. Chính là vì hung danh của Mạnh Hổ đã quá cường thịnh, hơn nữa hiện tại Mông Diễn đã là hoàng đế của đế quốc, hắn cũng không muốn mạng nhỏ của mình trở thành đồ chơi trong tay Mạnh Hổ.

Lập tức Mông Diễn không dám chậm trễ, vội vàng cho triệu đế sư Sử Di Viễn vào cung nghị sự.

Hoàng đế đã triệu kiến, tự nhiên Sử Di Viễn cũng không dám chậm trễ, vội vã vào cung ngay lập tức.

Sau khi xem qua phong thư do Mã Tứ Phong cho bồ câu đưa tới, vẻ mặt của Sử Di Viễn thoáng qua một tia âm hiểm, cười nói:

- Bệ hạ không cần lo lắng, đây chỉ là kế nghi binh của Mạnh Hổ mà thôi!

- Kế nghi binh?

Mông Diễn cau mày:

- Lời này của ái khanh là có ý gì?

Sử Di Viễn nói với giọng quả quyết:

- Bệ hạ, nếu như lão thần đoán không sai, cánh quân của Mạnh Hổ đi theo sườn Đông Vụ Mông sơn xuống phía Nam chỉ là nghi binh. Mà triển khai thế nghi binh xuống phía Nam thẳng tới Lạc Kinh mục đích cũng chỉ có một, đó chính là dẫn dụ ba đường truy binh của Mã Tứ Phong, Lý Vũ và Nhạc Mông, dọn sạch con đường ngang qua hành tỉnh Bắc Phương cho quân của Mạnh Hổ tiến vào đại hoang nguyên.

Mông Diễn vẫn còn hơi lo lắng, lại hỏi:

- Vạn nhất cánh quân chạy tới Lạc Kinh không phải là nghi binh thì sao?

- Vậy cũng không có gì phải lo lắng!

Sử Di Viễn thờ ơ nói:

- Nếu quả thật Mạnh Hổ dám dẫn quân tiến tới Lạc Kinh, vậy chính là hắn tự chui đầu vào lưới. Tuy nhiên theo như vậy, kế hoạch chúng ta mượn Mạnh Hổ để chấn chỉnh các thế lực phản đối ở các đại hành tỉnh địa phương sẽ thất bại, nhưng nếu có thể quét sạch chướng ngại là tên Mạnh Hổ kia, kết quả cũng không đến nỗi không tốt lắm!

Mông Diễn cau mày:

- Sư ái khanh, hành tỉnh Kinh Kỳ đã mấy trăm năm qua chưa từng xảy ra việc đao binh.

Ý của Mông Diễn thật rõ ràng, nếu như để cho cánh quân của Mạnh Hổ đánh vào hành tỉnh Kinh Kỳ, cho dù cuối cùng có thể tiêu diệt được cánh quân phản loạn này, cũng sẽ tạo nên một sự đả kích chưa từng có đối với uy tín của vị tân hoàng đế như Mông Diễn hắn và đối với cả đế quốc. Hơn nữa Mông Diễn cũng lo rằng Mạnh Hổ sẽ nhân cơ hội tiến vào hành tỉnh Kinh Kỳ mà truyền rao chân tướng cuộc Tây chinh khi trước.

Sử Di Viễn tự nhiên hiểu được nỗi lo của Mông Diễn, liền buông lời khuyên nhủ:

- Bệ hạ yên tâm, lão thần sẽ không để cho Mạnh Hổ có cơ hội tung tin đồn nhảm.

Nói đến chuyện tin đồn, Mông Diễn không khỏi nghĩ đến Mông Nghiên, vị hảo hoàng muội này của hắn đã bị ái tình làm cho hôn mê đầu óc. Gần đây nàng luôn luôn cố gắng bốn ba khắp nơi, tuyên cáo với mọi

người chân tướng của cuộc Tây chinh mà nàng biết được. Chuyện làm cho Mông Diễn cảm thấy nhức đầu hơn nữa chính là, Mông Diễn hẳn không thể làm gì được vị hoàng muội này cả.

Thứ nhất, Mông Nghiên là công chúa của đế quốc, địa vị cao cả, thân phận tôn quý, vả lại Mông Nghiên không hề tạo thành bất cứ mối uy hiếp gì đối với ngôi vị hoàng đế của Mông Diễn hẳn.

Thứ hai, nguyên nhân vì có quan hệ với người cháu yêu Hàn Sở, cho nên quan hệ với chủ tịch Viện nguyên lão Hàn Thuyết càng thân thiết hơn, thử hỏi với sức ảnh hưởng của Hàn Thuyết tại Viện nguyên lão, Mông Diễn hẳn sao dám động đến Mông Nghiên?!

Sử Di Viễn thấy vẻ mặt của Mông Diễn, lập tức nở nụ cười âm hiểm:

- Chuyện liên quan đến công chúa điện hạ, bề hạ hoàn toàn không cần phải lo lắng, bất kể công chúa điện hạ có truyền rao ra bên ngoài như thế nào, lời đồn vĩnh viễn cũng chỉ là lời đồn, hơn nữa không bao lâu, lão thần tin rằng sẽ không còn người nào chịu nghe những lời nói xằng bậy của công chúa điện hạ.

Mông Diễn nghe vậy giật mình kinh hãi, hẳn đã nghe ra trong lời nói của Sử Di Viễn tràn đầy sát cơ. Mông Nghiên không giết được, vậy chẳng lẽ phải giết hết tất cả những người tiếp xúc với Mông Nghiên hay sao? Thật ra không cần thiết phải giết hết những người đã từng tiếp xúc với Mông Nghiên, chỉ cần giết vài người đại diện là đủ, tin tức truyền ra thì còn ai dám qua lại với Mông Nghiên nữa?!

Trời vừa sẩm tối, hai đội đặc trách của Lý Vũ và Nhạc Mông cũng vừa tiến vào trường đua ngựa Cô Sơn. Đại quân vừa tiến vào trường đua này đã trở thành hoang phế lập doanh hạ trại, đã có tin khẩn cấp do Mã Tứ Phong đưa đến. Tin tức này là do Mã Tứ Phong gửi đi lúc còn ở Mao Thành, cho nên trong đó chưa có tin Mạnh Hổ dẫn quân xuống phía Nam thẳng tới Lạc Kinh.

Bên trong hành dinh của Lý Vũ.

Xem xong tin tức của Mã Tứ Phong do khoái mã đưa tới, Lý Vũ đưa mắt nhìn sang Nhạc Mông bên cạnh, cất tiếng hỏi:

- Nhạc Mông lão đệ, người thấy chuyện này thế nào?

Nhạc Mông cau mày trầm ngâm một hồi, sau đó mới nói:

- Ty chức cảm thấy việc này có vẻ khác thường, có rất nhiều dấu hiệu cho thấy, sự phán đoán của Sử Di Viễn đại nhân là chính xác. Mạnh Hổ dẫn theo ba ngàn quân đúng là Man nhân theo bảo vệ công nhân, nhưng Mạnh Hổ đã cướp được ngựa ở trường đua ngựa Cô Sơn, vậy vì sao hẳn lại chạy xuống phía Nam?

- A, việc này quả thật có hơi kỳ quái!

Lý Vũ gật đầu phụ họa:

- Theo lẽ thường mà nói, sau khi Mạnh Hổ cướp được ngựa, đúng ra hẳn phải nhanh chóng tiến về hướng Bắc, lập tức nhắm hướng đại hoang nguyên mà chạy, quả thật không nên vòng xuống phía Nam. Tuy nhiên bản Tổng đốc thường nghe người ta nói, tên Mạnh Hổ này làm việc mỗi mỗi đều ra ngoài dự đoán của mỗi người, tuyệt đối không thể dùng lẽ thường mà suy đoán được, vậy tin tức này không chừng là thật!

Nhạc Mông hỏi:

- Vậy Lý Tổng đốc dự định trả lời Mã Tổng đốc như thế nào?

Lý Vũ không đáp mà hỏi lại:

- Theo ý lão đệ người thì sao?

Nhạc Mông nghiêm nghị đáp:

- Ý ty chức sẽ nói rằng, cả ta lẫn người đều nên án binh bất động!

214. Chương 220: Gừng Càng Già Càng Cay

Mông Diễn nói với Sử Di Viễn:

- Cho dù ái khanh đã biết được cánh quân của Mạnh Hổ xuống phía Nam chỉ là kế nghi binh, vậy có cần phải lập tức đem tin tức này phi báo ngay cho bọn ba người Lý Vũ, Nhạc Mông và Mã Tứ Phong hay không?
- Phi báo cho ba người Lý Vũ, Nhạc Mông và Mã Tứ Phong?

Sử Di Viễn lắc đầu cười âm hiểm:

- Chẳng lẽ bệ hạ đã quên kế hoạch của chúng ta rồi sao?

Mông Diễn trầm giọng:

- Ái khanh muốn nói là...
- Không sai!

Sử Di Viễn nở nụ cười âm độc:

- Lý Vũ đã tâm bình bực, sớm đã không có lòng thần phục, thân phận thực của Nhạc Mông thần tin rằng trong lòng bệ hạ cũng đã biết rõ. Còn về Mã Tứ Phong, tuy rằng hắn là một quân nhân thuần túy, Mã gia ở Bắc Phương cũng lấy trung nghĩa mà lập danh, nhưng dù sao đi nữa chức Tổng đốc Bắc Phương của Mã Tứ Phong cũng là do Yến vương bổ nhiệm.

Mông Diễn lại hỏi:

- Vậy ý của ái khanh là tạm thời giữ kín không nói ra hay sao?
- Đúng, tạm thời giữ kín không nói ra.

Sử Di Viễn gật đầu:

- Nếu như ba người Lý Vũ, Nhạc Mông, Mã Tứ Phong trúng kế nghi binh của Mạnh Hổ, để cho quân của Mạnh Hổ lên vào hành tỉnh Đông Bắc, lúc ấy bệ hạ sẽ thừa cơ đoạt lấy binh quyền của ba người bọn họ. Đến lúc đó ba người cũng không có lời nào để nói, các quý tộc nguyên lão trong Viện nguyên lão cũng sẽ ra sức ủng hộ bệ hạ mà thôi!

Mông Diễn gật gù đầu, lại hỏi với vẻ lo lắng:

- Ái khanh, làm như vậy có thể nào để cho Mạnh Hổ chạy thoát hay không?

Sử Di Viễn cung kính đáp:

- Xin bệ hạ yên lòng, lão thần đã bày ra thiên la địa võng, Mạnh Hổ không thể nào trốn thoát!

Trường đua ngựa Cô Sơn, trong hành dinh tạm thời của Lý Vũ.

Nghe xong lời của Nhạc Mông, Lý Vũ nói với giọng quả quyết:

- Tốt, vậy cứ theo lời lão đệ người, án binh bất động!

Ở một nơi sâu trong Mao Sơn, hơn hai ngàn Man nhân và hơn năm trăm công nhân đang ẩn náu sâu trong rừng rậm.

Bóng đêm mờ mịt, Hùng Bá Thiên đi tới trước mặt Cổ Vô Đạo, khẽ giọng thì thào:

- Tiên sinh, xem ra chung quanh không còn cánh quân nào khác, chúng ta có thể xuống núi được chưa?
- Gấp gì chứ?

Cổ Vô Đạo nghe vậy không khỏi cau mày, uể oải nói:

- Trước khi đi không phải tướng quân đã dặn trong vòng hai ngày chúng ta không được xuống núi hay sao, bây giờ mới chỉ có một ngày trôi qua người đã không nhin nổi?

Hùng Bá Thiên bực bội hừ một tiếng, dùng tiếng của Man nhân mà Cổ Vô Đạo nghe không hiểu nói hai câu gì đó rồi xoay người rời khỏi.

Về mặt Cổ Vô Đạo không khỏi toát ra một tia lạnh lẽo, thầm nghĩ tướng quân quả thật nhìn xa trông rộng. Nếu như không phải trước khi Mạnh Hổ xuống núi đã để lại quân lệnh chưa đủ hai ngày thì không được xuống núi, e rằng Hùng Bá Thiên và đám Man nhân này đã liều lĩnh xuống núi mất rồi! Đám Man nhân này căn bản là không nghe theo lời Cổ Vô Đạo hăn, bất quá ngày mai phải làm sao đây?

Bây giờ Cổ Vô Đạo mới phát hiện ra rằng cầm quân một mình quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Trước giờ Cổ Vô Đạo đi theo dưới trướng Mạnh Hổ, chỉ nhìn thấy Mạnh Hổ cầm quân đánh Đông dẹp Bắc, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi rất tự nhiên, dường như thực hiện rất dễ dàng. Thế nhưng bây giờ đứng vào vị trí của Mạnh Hổ, thật sự để cho Cổ Vô Đạo cầm quân một mình, hăn mới phát hiện ra rằng cầm quân một mình không phải là một chuyện dễ dàng gì...

Trên quan đạo bên sườn Đông Vụ Mông sơn.

Mạnh Hổ đang suất lĩnh hơn ba ngàn 'kỵ binh' đi trong đêm tối thẳng về phía Nam.

Trong ánh sáng mờ nhạt, Trương Hưng Bá giục ngựa tới trước mặt Mạnh Hổ, lớn tiếng nói:

- Tướng quân, bây giờ đã quá nửa đêm, truy binh ở phía sau phỏng chừng cũng đã hạ trại, các huynh đệ chúng ta cũng đã mệt mỏi, có phải nên tìm một nơi nào đó nghỉ ngơi, chờ đến hừng Đông rồi hãy tiếp tục lên đường?

Mạnh Hổ lắc đầu quả quyết:

- Không được, không được nghỉ!

Ngừng một chút, Mạnh Hổ lại nói:

- Hãy nói với các huynh đệ, không được sợ khổ cũng không được sợ mệt, kiên trì chính là thắng lợi!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại:

- Ty chức đã hiểu, kiên trì chính là thắng lợi!

Cũng trên sườn Đông của Vụ Mông sơn, phía sau cánh quân của Mạnh Hổ hơn trăm dặm.

Mã Tứ Phong đang suất lĩnh hơn hai vạn kỵ binh của sư đoàn số Bốn đuổi theo bén gót cánh quân của Mạnh Hổ. Mắt thấy đã nửa đêm, các tướng sĩ sau một chặng đường hành quân gấp rút đã mệt mỏi không chịu nổi, nhưng Mã Tứ Phong vẫn không có ý ra lệnh hạ trại nghỉ ngơi, Mã Viễn bên cạnh sốt ruột không nhịn được, bèn giục ngựa tiến tới nói:

- Tướng quân, hay là hạ trại nghỉ ngơi trước đã?

- Không được!

Mã Tứ Phong lắc đầu quả quyết:

- Quân phản loạn không hạ trại, chúng ta cũng tuyệt đối không hạ trại! Người hãy nói với các huynh đệ, chỉ mới hành quân gấp rút một chút như vậy đã là gì chứ? Lúc chúng ta liên tục chiến đấu trên các chiến trường Trung Châu, sư đoàn số Bốn chúng ta từng liên tục ba ngày bốn đêm không ngủ, hành quân gấp rút liên tục năm trăm dặm mà không thở dốc chút nào!

Mã Viễn thấp giọng nói:

- Tướng quân, sư đoàn số Bốn hiện tại không phải là sư đoàn số Bốn khi xưa nữa. Ty chức lo rằng sau khi hành quân gấp rút trên một chặng đường dài như vậy, thể lực của các tướng sĩ sẽ có vấn đề. Mà Mạnh Hổ

trước nay vốn giảo hoạt, nếu như hấn xuất kỳ bất ý dẫn quân đánh một đồn Hồi Mã thương, vậy hậu quả không thể nào tưởng tượng!

Mã Tứ Phong nghe vậy trong lòng thoáng động, nghiêm nghị gật đầu:

- Nỗi lo lắng của người cũng không phải là không có lý, vậy thì hạ trại nghỉ ngơi thôi. Mặt khác đừng quên báo tin cho Lý Vũ cùng Nhạc Mông, bảo bọn họ dẫn quân bọc theo hai cánh, tranh thủ bao vây cánh quân của Mạnh Hổ trong Vụ Mông sơn, ít nhất không thể cho bọn chúng tiến vào được hành tỉnh Kinh Kỳ!

Mã Viễn âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Tại trường đua ngựa Cô Sơn.

Một đêm qua mau như chớp, hôm sau lúc trời vừa sáng, khoái mã của Mã Tứ Phong phái đến rốt cục cũng đã chạy tới.

Lý Vũ còn đang ngủ say thì bị người lay tỉnh, hấn vội vàng xoay người ngồi dậy thì phát hiện ra bên cạnh giường mình chính là Ngũ đệ Lý Đông và con trai độc nhất Lý Cử. Lý Vũ liền hỏi với vẻ ngạc nhiên:

- Các người... có chuyện gì vậy?

Lý Đông nói với giọng vô cùng ngưng trọng:

- Đại ca, vừa nhận được tin cấp báo do khoái mã của Mã Tứ Phong đưa đến, trong đó nói Mạnh Hổ đã mang theo mấy ngàn kỵ binh của hấn vòng theo sườn Đông của Vụ Mông sơn xuống phía Nam, tiến thẳng tới Lạc Kinh.

- Sao?!

Lý Vũ giật mình kinh hãi từ trên giường nhảy xuống:

- Lão Ngũ người nói cái gì?!

Lý Cử liền đem lời Lý Đông vừa nói thuật lại một lần nữa, trên trán Lý Vũ lập tức toát ra từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu. Đối với tình cảnh của chính mình lúc này, Lý Vũ vẫn tự hiểu rất rõ ràng, hấn biết triều đình đã có lòng cảnh giác đối với mình, lần này cố tình mượn danh nghĩa đuổi theo cánh quân của Mạnh Hổ mà bắt buộc quân đoàn Đông Bộ chia quân, dụng tâm trong đó mười phần hiểm ác.

Nhưng Lý Vũ vẫn tin rằng, bằng vào địa vị của mình ở đế quốc Quang Huy, trước khi triều đình có được bằng chứng chính xác, tuyệt đối không dám khinh suất động đến mình. Nhưng nếu quân phản loạn của Mạnh Hổ đánh vào hành tỉnh Kinh Kỳ, hoặc là trực tiếp đánh tới chân thành Lạc Kinh, vậy vấn đề trở nên vô cùng nghiêm trọng, triều đình hoàn toàn có cơ động đến mình.

- Khốn kiếp, tên Mã Tứ Phong này thật là ngu xuẩn!

Sau khi phục hồi tinh thần lại, Lý Vũ bắt đầu chửi mắng âm ỉ:

- Tên heo ngốc này cứ nói hùng hồn là muốn bao vây cánh quân của Mạnh Hổ ở trường đua ngựa Cô Sơn, lại còn thẳng nhai Nhạc Mông kia nữa, nói cái gì án binh bất động, bây giờ thì sao, sai hết cả lũ! Nếu như để cho quân của Mạnh Hổ thật sự đánh vào Kinh Kỳ, bất kể kết quả như thế nào, chỉ ảnh hưởng mà nó tạo ra cũng đủ làm cho Lý gia chúng ta khó thoát!

Lý Đông buồn bã nói:

- Lần này quả thực là bị hai con rùa đen Mã Tứ Phong và Nhạc Mông hại chúng ta thật khổ. Sớm biết như vậy lúc trước không nên tới hành tỉnh Bắc Phương, vốn chúng ta là đội đặc trách đường Nam, cần gì phải chạy đến hành tỉnh Bắc Phương xem náo nhiệt? Hiện tại thật là tốt, nếu như phản quân của Mạnh Hổ đánh vào hành tỉnh Kinh Kỳ, trách nhiệm của đại ca là nặng nhất!

- Đừng nhiều lời nữa!

Lý Vũ nổi giận đùng đùng:

- Bây giờ nói những lời vô ích đó còn có nghĩa gì? Đi, lập tức truyền lệnh, toàn quân xuất phát!

Lý Đông và Lý Cử mặt xám như tro kéo nhau đi, trong doanh lập tức vang lên tiếng kèn liên miên không dứt. Nghe thấy tiếng kèn, các tướng sĩ Đông Bộ đang ngủ say chợt tỉnh, bắt đầu bật dậy mặc giáp, quân doanh vốn yên tĩnh bắt đầu trở nên náo loạn hẳn lên.

Rất nhanh Nhạc Mông cũng đã biết được tin, lập tức bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình.

Dù sao thì Nhạc Mông vẫn còn non nớt, chính vì hấn chưa từng trải qua những tình huống lớn như vậy. Tuy rằng hấn đã từng hoả thiêu gần mười vạn kỵ binh của đế quốc Tinh Hà ở Hồ Lô cốc một trận, nhưng dù sao đó cũng là phần nhiều do may mắn, hơn nữa do quân đế quốc Tinh Hà sơ suất khinh thường, cuối cùng mới khiến cho Nhạc Mông một mình lập nên công lớn.

Cho nên nếu so sánh với Mạnh Hổ, năng lực chống lại sự quấy nhiễu bên ngoài của hấn rõ ràng kém hơn hẳn. Nếu đổi lại là Mạnh Hổ, lúc này tuyệt đối sẽ không hoài nghi phán đoán của chính mình, nhưng Nhạc Mông lại bắt đầu trở nên dao động.

Kỵ binh Bắc Phương của Mã Tứ Phong đuổi giết phần quân của Mạnh Hổ đã được hai ngày hai đêm, nhưng thuỷ chung không phát hiện được sơ hở gì, chẳng lẽ cánh kỵ binh đang chạy xuống phía Nam kia đúng thật là phần quân của Mạnh Hổ sao? Vạn nhất phán đoán của mình sai lầm, như vậy sẽ bỏ qua cơ hội bao vây tiêu diệt Mạnh Hổ, cuối cùng sẽ để cho Mạnh Hổ thật sự đánh vào hành tỉnh Kinh Kỳ, đây không phải là chuyện nhỏ.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Nhạc Mông cũng không dám trung thành với phán đoán của chính mình, vội vã hợp quân cùng Lý Vũ gấp rút xuôi Nam.

Trên Mao Sơn, ở một nơi sâu trong rừng rậm.

Cổ Vô Đạo đang tựa vào một gốc cây đại thụ nhắm mắt dưỡng thần, cách đó không xa, Hùng Bá Thiên và Lang Hào giống như hai con gấu chó đang đi qua đi lại, vẻ mặt cả hai đều tỏ ra nôn nóng. Nếu không phải e ngại quân lệnh của Mạnh Hổ ban ra trước khi đi, e rằng bọn chúng sớm đã phát tác. Trong mắt bọn chúng chỉ biết có quân lệnh của Mạnh Hổ mà thôi, Cổ Vô Đạo thì đáng kể gì chứ?

Bỗng nhiên có tiếng bước chân dồn dập vang lên, một tên Man nhân vội vàng chạy vào rừng, nói với Hùng Bá Thiên:

- Nhị thủ lĩnh, dưới chân núi phát hiện rất đông quân đội của người Trung Thổ!

- Sao?

- Rất đông quân đội của người Trung Thổ?

Hùng Bá Thiên và Lang Hào đồng thời dừng bước, Cổ Vô Đạo bên cạnh cũng mở bừng mắt ra. Đến khi ba người Cổ Vô Đạo, Hùng Bá Thiên và Lang Hào vội vàng lên tới vách núi quan sát, quả nhiên thấy từng hàng đuốc thật dài đang từ dưới chân Mao Sơn ào ào xông ra, theo như thanh thế và quy mô, ít nhất cũng có hai sư đoàn năm sáu vạn người.

Nhìn thấy trận thế rầm rộ như vậy, Hùng Bá Thiên không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, nghiêng đầu khẽ nói với Cổ Vô Đạo:

- Cha chả, quân địch nhiều như vậy sao? Nếu không có quân lệnh của tướng quân bảo chúng ta sau hai ngày mới được xuống núi, không khéo chúng ta sẽ bị cánh quân này chặn đầu bao vây tiêu diệt, bây giờ ngấm lại mới cảm thấy giật mình!

Cổ Vô Đạo bật cười to:

- Tướng quân nói rất đúng, quả thật là gừng càng già càng cay, tuy rằng ở Hồ Lô cốc Nhạc Mông đã có biểu hiện không tồi, nhưng hấn so với tướng quân vẫn còn non nớt. Tướng quân đã dự liệu hấn không thể nào nhịn được quá hai ngày, bây giờ còn chưa tới hai ngày, thằng nhãi này quả nhiên đã mất kiên nhẫn, ha ha ha!

Hùng Bá Thiên ồm ồm hỏi:

- Tiên sinh, lúc này chúng ta xuống núi được chưa?

- Ừ!

Cổ Vô Đạo vui vẻ gật đầu:

- Chờ cho địch nhân dưới chân núi đi hết, chúng ta sẽ xuống núi chạy thẳng tới Hồ Lô cốc, sau đó tìm một sơn cốc bí ẩn nào đó ẩn nấp, chờ tướng quân tiến đến hội hợp với chúng ta!

215. Chương 221: Nhạc Mông Ta Cũng Không Phải Là Vô Dụng!

Sau khi hành quân gấp rút hai ngày hai đêm, đám dân chúng của Mao Thành cải trang kỵ binh đã mệt mỏi không còn chịu đựng được nữa, thậm chí rất nhiều người ngủ gật trên lưng ngựa dù bị xóc. Nếu không phải bọn họ đã bị cột chặt trên lưng ngựa, chỉ sợ sớm đã té lăn xuống đất, nhưng dù là như thế, đám chiến mã cũng dần dần không còn chịu được.

Trời vừa hừng sáng, vầng thái dương đỏ rực từ từ lộ dạng cuối chân trời, chỉ trong khoảnh khắc, màn sương trắng dày đặc lượn lờ trên núi đã tiêu tan mất không còn sót lại chút gì.

Mạnh Hồ ghì cương ngựa lại, sau đó bỗng nhiên giơ cao tay phải quát lớn:

- Tất cả dừng lại!

Trương Hưng Bá đang theo sát phía sau Mạnh Hồ lập tức rống to:

- Tướng quân có lệnh, toàn quân ngừng lại!

Cánh quân đang tiến tới dọc theo sơn cốc uốn lượn lập tức dừng lại, đám cận vệ quân đã được huấn luyện thuần thục lập tức chia làm hai tổ, một tổ chia nhau tản ra bốn phía, cảnh giới xung quanh, một tổ lửa hai ngàn dân chúng cải trang lại thành một đám ở giữa, nghiêm cấm không cho bất cứ kẻ nào tự tiện đi lại, đề phòng có người muốn bỏ trốn.

Trương Hưng Bá vừa thở dốc vừa hỏi Mạnh Hồ:

- Tướng quân, chúng ta đến đâu rồi vậy?

Mạnh Hồ lấy bản đồ ra xem một hồi, đáp:

- Đi qua chân núi phía trước là tiến vào địa phận hành tỉnh Kinh Kỳ.

Trương Hưng Bá liếc liếc đôi môi khô khốc, trong mắt thoáng qua một vẻ hung hăng, gằn giọng nói:

- Con bà nó, từ lúc xuống Thanh Ngưu sơn chỉ toàn là trốn chạy, vẫn chưa được đánh một trận cho ra hồn. Tướng quân, hay là chúng ta tiến vào hành tỉnh Kinh Kỳ đánh một trận cho thống khoái?

Hành tỉnh Kinh Kỳ chính là nơi yếu hại của đế quốc Quang Huy, đóng quân tại đây chính là quân đoàn cấm vệ tinh nhuệ nhất trong mười đại quân đoàn của đế quốc Quang Huy, lại thêm Ngự Lâm quân có uy danh hiển hách. Nếu là người khác nghe đến chuyện tấn công hành tỉnh Kinh Kỳ, e rằng hai chân đã sớm mềm nhũn ngay tại chỗ, nhưng tên mãng hán Trương Hưng Bá này vẫn không hề sợ sệt. Trong mắt Trương Hưng Bá, chỉ cần có Mạnh Hồ chỉ huy, thiên hạ này không có chỗ nào là không thể tới được, cho dù là đầm rồng hang hổ, hán vẫn có thể xông vào giết ít nhất vài tên rồi hãy nói sau!

Dù sao Mạnh Hồ cũng không phải là Trương Hưng Bá, Mạnh Hồ cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức cho rằng chỉ bằng vào năm trăm cận vệ quân là có thể náo loạn hành tỉnh Kinh Kỳ đến mức long trời lở đất. Tuy rằng cận vệ quân của Trương Hưng Bá tinh nhuệ, nhưng vẫn không thể nào so sánh với Ngự Lâm quân Hoàng gia của đế quốc Quang Huy, so với quân đoàn cấm vệ lại càng không chỉ kém hơn vài bậc. Nếu như thật sự tấn công vào hành tỉnh Kinh Kỳ, chắc chắn sẽ bị tiêu diệt toàn quân.

Lắc lắc đầu, giọng Mạnh Hồ vô cùng ngưng trọng:

- Không, chúng ta không đi vào hành tỉnh Kinh Kỳ, chuyện không có đầu óc chúng ta không làm!

- Không vào hành tỉnh Kinh Kỳ?

Trương Hưng Bá ngạc nhiên hỏi lại:

- Vậy kế tiếp chúng ta sẽ đi đâu?

Mạnh Hổ đáp:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hai đường truy binh của Lý Vũ và Nhạc Mông hẳn là đã bị chúng ta dẫn dụ rời khỏi Mao Sơn. Hiện tại áng chừng bọn lão Cổ và Bá Thiên đã xuất phát đi Hồ Lô cốc, cho nên chúng ta cũng không cần thiết phải tiếp tục giằng co với Mã Tứ Phong. Đi, người đi tập hợp hai ngàn dân chúng ở Mao Thành lại!

- Dạ!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Không đến thời gian ăn xong bữa cơm, hơn hai ngàn dân Mao Thành đã bị tập trung lại. Mạnh Hổ chậm rãi giục ngựa đi qua trước mặt bọn họ, gần giọng quát hỏi:

- Các người có muốn sống hay không?

Đại đa số dân chúng im thin thít, tuyệt không dám lên tiếng trả lời, chỉ có một vài người gan dạ lên tiếng đáp:

- Muốn!

- Muốn sống sao?

Về mặt Mạnh Hổ tỏ ra dữ tợn gật gật đầu, tiếp tục nói:

- Tốt lắm, các người đều đã nghe rõ, bây giờ bản tướng quân sẽ bắt đầu luyện binh, nhưng luyện theo cách nào đây? Rất đơn giản, chính là đem các người trở thành mồi săn, tha cho các người chạy trước, bản tướng quân suất lĩnh quân đội đuổi theo sau. Chỉ cần các người có thể chạy trốn, vậy các người có thể được sống, nếu các người trốn không thoát, hắc hắc, vậy thì xin lỗi!

Hơn hai ngàn dân chúng Mao Thành nghe xong những lời này lập tức sắc mặt cả bọn trở nên xám như tro tàn, trong lòng không khỏi bắt đầu trở nên lo lắng.

Mạnh Hổ vung tay lên, đám cận vệ quân liền tiến tới nới lỏng dây trói cho hơn hai ngàn dân chúng Mao Thành, tuy rằng hai chân và thân thể vẫn còn bị cột chặt trên lưng ngựa, nhưng hai tay đã có thể hành động được như bình thường. Mạnh Hổ giục ngựa đứng sang bên phải quan đạo, quát to:

- Bây giờ nghe khẩu lệnh của bản tướng quân, chuẩn bị...Chạy!

Mạnh Hổ vừa hô lên một tiếng, hơn hai ngàn 'kỵ binh' lập tức giục ngựa chạy như điên cuồng, chỉ trong khoảnh khắc, đã biến mất hoàn toàn khỏi tầm nhìn của Mạnh Hổ và năm trăm cận vệ quân, chỉ còn lại đám bụi bốc mù trời đang bị gió cuốn tung bay....

Trương Hưng Bá hết sức ngạc nhiên hỏi Mạnh Hổ:

- Tướng quân chuyện này là....

Mạnh Hổ bật cười ha hả, lớn tiếng đáp:

- Truyền lệnh của ta, toàn quân bắt đầu qua bên phải sơn cốc nghỉ ngơi và hồi phục, trước tiên hãy ngủ cho đầy giấc, ăn uống cho thật no nê. Sau khi khôi phục thể lực, chúng ta sẽ chạy tới Hồ Lô cốc hội hợp cùng bọn lão Cổ, Phá Thiên.

Phía Nam Mao Thành ba mươi dặm.

Hai đội đặc trách của Nhạc Mông và Lý Vũ đã hợp binh cùng một chỗ đang chậm rãi dọc theo quan đạo xuôi Nam.

Đại quân đi khỏi Mao Thành đã hơn ba mươi dặm, nhưng Nhạc Mông vẫn cau chặt đôi mày, dường như trong lòng còn có vấn đề khúc mắc gì đó nghĩ mãi không thông. Văn Hổ đang giục ngựa đi theo bên cạnh trầm giọng hỏi:

- Có phải tướng quân có tâm sự gì không?

- Không có gì...

Nhạc Mông thở ra một hơi dài, đáp:

- Chỉ là cảm thấy bộ dạng của quân phản loạn có vẻ khả nghi.

Văn Hổ, Lôi Trì, Đan Cửu, Sa Phá Lang, Thạch Thiên Trụ đều là thân tín khi Nhạc Mông còn nhậm chức ở quân đoàn Đông Bộ, năm người này đều đã trải qua chiến dịch hoả thiêu Hồ Lô cốc, trong lòng đều thâm phục cơ trí của Nhạc Mông. Sau khi Nhạc Mông nhậm chức tham mưu trưởng quân đoàn Tây Bộ, Yến vương Mông Khác điều động vài liên đội Thiểm tộc từ quân đoàn Đông Bộ sang, bọn thuộc hạ cũ như Văn Hổ tự nhiên đã được Nhạc Mông xem như tâm phúc.

Văn Hổ tỏ ra khó hiểu hỏi tiếp:

- Bộ dạng khả nghi?

- Đúng, bộ dạng của chúng có vẻ khả nghi.

Nhạc Mông gật đầu xác nhận:

- Tóm lại ta cảm thấy chuyện quân phản loạn xuôi Nam vào hành tỉnh Kinh Kỳ có vẻ ngược với lẽ thường. Trong đó khẳng định có chuyện gì giả dối nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra đó là gì....

- Chuyện này có có gì giả dối nữa chứ?

Văn Hổ tỏ vẻ không đồng tình:

- Nhưng không phải Tổng đốc Bắc Phương Mã Tứ Phong đã phái người đưa tin phát hiện cánh quân của Mạnh Hổ ở sườn Đông Vụ Mông sơn hay sao? Lẽ nào cánh quân của Mạnh Hổ có thể chấp cánh bay trở về?

- Chấp cánh bay trở về?

Nhạc Mông lẩm bẩm lặp lại lời của Văn Hổ, ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn thấy đỉnh Mao Sơn mây phủ trắng mờ ở xa xa. Tuy rằng đại quân đã đi xa hơn ba mươi dặm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng nguy nga của Mao Sơn, bỗng nhiên ngay lúc đó, Nhạc Mông giật thót cả mình, ngưng giọng quát to:

- Văn Hổ, Lôi Trì!

Văn Hổ, Lôi Trì hai người vội giục ngựa tiến tới đáp:

- Tướng quân có chuyện gì dặn dò?

Nhạc Mông lớn tiếng nói:

- Các người lập tức dẫn theo năm trăm tinh binh trở về Mao Thành, tìm tòi lục soát thật cẩn thận từng gốc cây ngọn cỏ trong phạm vi hai mươi dặm chung quanh Mao Thành, nhất là phải lục tìm thật kỹ tại Mao Sơn chỉ cách Mao Thành trong gang tấc! Bản tướng quân cũng không tin rằng Mạnh Hổ quả thật tàn nhẫn đến mức giết sạch cả số dân chúng trong Mao Thành tay không tác sát, dù là giết hết cũng phải có thi thể mới phải!

Hai tướng Văn Hổ, Lôi Trì đáp lời, lĩnh mệnh mà đi.

Đại quân mà Nhạc Mông đang suất lĩnh cũng không dừng lại, tiếp tục chậm rãi xuôi Nam. Tuy rằng trong lòng Nhạc Mông nghi ngờ, nhưng hắn cũng không xác định rằng cánh quân Mạnh Hổ đang xuôi Nam chắc chắn chỉ là nghi binh. Dù sao đây cũng không phải là việc nhỏ, không khéo có thể để cho cánh quân của

Mạnh Hổ thẳng tiến vào hành tỉnh Kinh Kỳ động đao binh, hậu quả chuyện này Nhạc Mông hẳn tuyệt đối không có khả năng gánh vác.

Trời đã xế chiều, rốt cục Mã Tứ Phong suất lĩnh quân Bắc Phương cũng đã đuổi kịp ‘cánh quân Mạnh Hổ’.

Thế nhưng chuyện làm Mã Tứ Phong cảm thấy hoang mang chính là cánh quân này chỉ là một đám tàn binh rất ít, tổng binh lực chỉ có không tới hai trăm kỵ binh, chuyện này không giống với Mạnh Hổ trong ấn tượng của Mã Tứ Phong. Trong ấn tượng của Mã Tứ Phong, quân của Mạnh Hổ là một cánh quân thép không có lúc nào suy sụp, chỉ hành quân gấp rút trong vòng hai ngày tuyệt đối không thể nào làm cho bọn họ suy sụp như trước mắt....

Sau khi thăm vấn hai trăm tàn kỵ binh kia một hồi, rốt cục Mã Tứ Phong cũng đã hiểu ra đại sự không ổn.

Lúc này Mã Tứ Phong mới biết hai trăm tàn kỵ binh này cũng không phải là quân của Mạnh Hổ chân chính, mà chỉ là dân chúng ở Mao Thành khoác áo giáp chiến bào bị cột trên chiến mã mà thôi...

Mã Liêu giục ngựa đi tới trước mặt Mã Tứ Phong, lớn tiếng nói:

- Tổng đốc đại nhân, thám mã báo lại, phát hiện ra mấy trăm tàn binh ở phía trước mười dặm, có cần phái binh đuổi giết hay không?

Bỗng nhiên Mã Tứ Phong khoát tay:

- Không cần đuổi nữa!

Mã Liêu ngạc nhiên:

- Không đuổi theo?

Mã Viễn sau lưng Mã Tứ Phong cất tiếng thở dài, trầm giọng nói:

- Đây chỉ là nghi binh.

- Nghi binh?

Mã Liêu thất thanh kêu lên:

- Sao lại có chuyện nghi binh? Vì sao lại là nghi binh được chứ?

- Không có gì là không thể!

Mã Tứ Phong trầm giọng đáp:

- Lúc Tây chinh ở đế quốc Minh Nguyệt, Mạnh Hổ đã từng dùng kế này.

Mã Viễn hỏi với vẻ lo lắng:

- Vậy... bây giờ chúng ta phải làm gì?

Mã Tứ Phong suy nghĩ qua một chút, trầm giọng đáp:

- Lập tức dùng bồ câu đưa thư báo cáo tất cả các sự việc xảy ra ở đây cho triều đình, lại phái khoái mã phi báo cho hai vị tướng quân Lý Vũ, Nhạc Mông.

Gần như cùng lúc Mã Tứ Phong phát hiện mắc mưu, ở cách đó vài trăm dặm, Nhạc Mông cũng phát hiện ra sơ hở.

Văn Hổ và Lôi Trì được phái đi lục soát khu vực Mao Thành, cuối cùng phát hiện ra sâu trong Mao Sơn có rất nhiều dân chúng Mao Thành bị nhốt. Sau khi kiểm tra số lượng, phát hiện ra dân chúng Mao Thành thiếu hơn hai ngàn người, lúc này hai người liền phái khoái mã phi báo cho Nhạc Mông.

Nhạc Mông ngưng giọng nói:

- Giải cho Mạnh Hổ, quả nhiên là kế dương Đông kích Tây, hừ!

Đan Cừu bên cạnh nói:

- Tên Mạnh Hổ này quả nhiên giảo hoạt, không ngờ chúng ta đã bị hắn lừa gạt!

Sa Phá Lang cũng hỏi:

- Tướng quân, bây giờ chúng ta phải làm gì đây? Nếu như cánh quân đang xuôi Nam là dân chúng Mao Thành cải trang, như vậy cánh quân phản loạn chân chính của Mạnh Hổ bây giờ đang trốn chỗ nào?

Nhạc Mông trầm giọng:

- Tuy rằng Mạnh Hổ vô cùng giảo hoạt, nhưng Nhạc Mông ta cũng không phải là một kẻ bất tài, kế nghi binh của hắn có thể gạt được người khác, nhưng không thể qua mắt được Nhạc Mông ta! Truyền lệnh toàn quân lập tức quay đầu ngược lên phía Bắc, đi tới Hồ Lô cốc! Lại phái người báo cho Lý Tổng đốc, nói rằng chúng ta đã phát hiện được hành tung của quân phản loạn, mời hắn lập tức phối hợp đuổi theo tiêu diệt!

Sa Phá Lang và Đan Cừu ầm ầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Sườn Đông của Vụ Mông sơn chỉ cách Lạc Kinh không tới ba trăm dặm, không tới ba giờ sau, bờ cầu đưa tin của Mã Tứ Phong đã tới tay Mông Diễn. Mông Diễn đọc xong giật mình kinh hãi, vội vã cho triệu Sử Di Viễn và Tể tướng của đế quốc Diệp Hạo Thiên vào cung nghị sự. Diệp Hạo Thiên vừa chạy về tới Lạc Kinh vào buổi trưa, ngay lập tức đã được thăng chức từ Binh bộ đại thần lên Tể tướng đế quốc.

Xem xong phong thư của Mã Tứ Phong do bờ cầu đưa tới, sắc mặt Sử Di Viễn khê biến, trầm giọng nói:

- Không hay rồi, tên Mạnh Hổ này bí quá hoá liều.

Diệp Hạo Thiên khê động trong lòng, cất tiếng hỏi:

- Ý của tiên sinh muốn nói là, Mạnh Hổ sẽ dẫn quân chạy tới Hồ Lô cốc, băng ngang qua đại thảo nguyên Mạc Nam để đi đại hoang nguyên sao?

- Hắn là như vậy!

Sử Di Viễn trầm giọng đáp:

- Thật là thất sách, tính đi tính lại ngàn vạn lần, không ngờ không tính đến chuyện Mạnh Hổ sẽ đi theo ngã Hồ Lô cốc.

Mông Diễn hỏi:

- Nhưng Mạnh Hổ đi theo ngã Hồ Lô cốc không phải là tự tìm đường chết hay sao?

- Đúng vậy!

Diệp Hạo Thiên gật đầu phụ họa:

- Tuy rằng đại thảo nguyên Mạc Nam, Mạc Đông bằng phẳng dễ đi, nhưng dù sao cũng thuộc lãnh thổ của đế quốc Tinh Hà, trên đại thảo nguyên bằng phẳng rộng rãi như vậy mà bị hàng ngàn hàng vạn kỵ binh của đế quốc Tinh Hà đuổi giết cũng không phải chuyện đùa. Huống chi bây giờ đang là mùa Hạ, mấy tháng sau trời sẽ có tuyết rất nhiều, đến lúc đó cánh quân của Mạnh Hổ muốn đi nửa bước cũng khó khăn!

Sử Di Viễn lắc đầu:

- Đối với Mạnh Hổ, chúng ta không thể theo lẽ thường mà lường được, chuyện mà người khác thấy là không thể làm được, tên khốn này lại có thể làm! Tuy rằng đi đại thảo nguyên hung hiểm vô cùng, nhưng cũng không phải là nhất định phải chết, nếu như cẩn thận khéo léo vẫn còn một đường sinh cơ, phỏng chừng là Mạnh Hổ nhắm vào một đường sinh cơ đó!

Mông Diễn buồn ủ rũ:

- Vậy bây giờ phải làm sao? Nếu như vậy, kế hoạch của chúng ta mượn Mạnh Hổ để chấn chỉnh các thế lực phản đối ở các hành tỉnh không phải sẽ thất bại sao?

Sử Di Viễn nói:

- Mạnh Hổ đã đổi lại đi theo ngã đại thảo nguyên, Phương Báo Tử ở hành tỉnh Đông Bắc không thể động đến, bất quá Tổng đốc hành tỉnh Tây Bắc Nhạc Ngu, Tổng đốc hành tỉnh Bắc Phương Mã Tứ Phong vây chặn thất bại, Nhạc Mông và Lý Vũ truy kích tiêu diệt bất lực, mấy người này cũng không thể tránh khỏi tội. Sau khi chinh hợp xong thế lực ở các hành tỉnh này, chín đại hành tỉnh trong đế quốc đã có bảy nằm trong tay bệ hạ, còn lại hai hành tỉnh Tây Nam, Đông Bắc không thể gây phiền phức gì nhiều, sau này vẫn có thời gian giải quyết êm đẹp. Hiện tại chuyện quan trọng nhất vẫn là Mạnh Hổ, tuyệt đối không thể để cho hắn chạy thoát lên đại hoang nguyên!

- Đúng đúng đúng!

Diệp Hạo Thiên phụ họa:

- Tiên sinh nói rất đúng, tuyệt đối không thể để cho con mãnh hổ này chạy thoát lên đại hoang nguyên.

Sử Di Viễn hít sâu một hơi, nói với Mông Diễn:

- Bệ hạ, chuyện đã đến nước này, lão thần phải đích thân đi Hồ Lô cốc một chuyến.

- Ái khanh đích thân đi Hồ Lô cốc sao?

Mông Diễn thất thanh kêu lên:

- Chuyện này vô cùng nguy hiểm, hơn nữa Hồ Lô cốc xa tận biên giới phía Bắc, cách Lạc Kinh có hơn ngàn dặm, cho dù ái khanh đi cả ngày lẫn đêm cũng e không còn kịp nữa. theo như trẫm thấy, hay là dùng bồ câu đưa tin cho hai đại hành tỉnh Bắc Phương, Tây Bắc, lệnh cho Nhạc Ngu và Mã Tứ Phong chặn giết là được rồi!

Mông Diễn vừa dứt lời, Diệp Hạo Thiên lại nói tiếp:

- Mặt khác còn có thể đem tin tức trong cánh quân phản loạn của Mạnh Hổ có cả ngàn công nhân truyền cho đế quốc Tinh Hà. Đế quốc Tinh Hà từ trước tới nay vẫn thiếu thốn công nhân, sau khi biết được chuyện này nhất định sẽ phái khinh kỵ binh ra đuổi giết. Đến lúc đó cho dù Mạnh Hổ có tài năng thông thiên triệt địa, e rằng cũng khó thoát khỏi vận mệnh!

- Không!

Sử Di Viễn lắc đầu, giọng lạnh lùng:

- Có thể bọn Mã Tứ Phong sẽ ngăn chặn được cánh quân của Mạnh Hổ, nhưng tuyệt đối không thể nào giữ được bản thân Mạnh Hổ, nếu lão thần không đích thân tới đó thì không thể nào bắt được Mạnh Hổ! Mặt khác, tuy rằng Lạc Kinh cách xa biên giới phía Bắc cả ngàn dặm, nhưng theo như dự liệu của lão thần, Mạnh Hổ ắt hành động để nghi binh, hiện tại ắt hẳn vẫn còn ở trên sườn Đông của Vụ Mông sơn. Lão thần sẽ lựa chọn gia tướng tinh nhuệ, chiến mã thật tốt, nhất định sẽ đuổi tới Hồ Lô cốc trước cả Mạnh Hổ!

Mông Diễn nhẹ vuốt cằm:

- Nếu như ái khanh đã quyết, trẫm cũng không khuyên nhiều, chẳng qua lần này đi Hồ Lô cốc là để đối phó Mạnh Hổ, có thể nói là hung hiểm dị thường. Như vậy đi, ái khanh hãy mang theo bốn đại hộ vệ của trẫm, ít nhất cũng có thể bảo vệ an toàn cho bản thân ái khanh, thứ hai cũng có thể ra tay bắt giữ Mạnh Hổ vào thời điểm thích hợp!

216. Chương 222: Thống Soái Quân Sự Tài Ba

Hùng Bá Thiên suất lĩnh hơn hai ngàn Man nhân và hơn năm trăm công nhân đang ẩn nấp trong một khu rừng rậm. Sau khi rời khỏi Mao Sơn, Cổ Vô Đạo liền mang theo hơn hai ngàn người này đi cả ngày lẫn đêm ngược lên phía Bắc. Sau khi trải qua ba ngày hành quân gấp rút, cuối cùng cũng đã tới được Hồ Lô cốc, lập tức tìm một khu rừng rậm rạp nằm ở một góc bí ẩn trong cốc mà ẩn náu.

Hiện tại bọn Cổ Vô Đạo đã ẩn nấp trong cốc hai ngày, bọn họ đã rời khỏi Mao Sơn được năm ngày.

Trong hai ngày qua, Cổ Vô Đạo vừa đặt trạm gác ngầm ở khắp nơi quan sát thật kỹ lưỡng động tĩnh trong phạm vi mấy chục dặm, vừa kiên nhẫn chờ Mạnh Hổ chạy tới hội hợp. Theo Cổ Vô Đạo phỏng đoán, nhiều nhất trong vòng ba ngày Mạnh Hổ nhất định sẽ chạy tới hội hợp, sau đó sẽ vượt qua đại hoang sơn tiến vào đại thảo nguyên Mạc Nam, lại vòng theo hướng Đông tiến vào đại hoang nguyên.

Bất quá chuyện xảy ra ngoài dự liệu của Cổ Vô Đạo chính là, người tới trước hết không phải là Mạnh Hổ mà là Nhạc Mông!

Trưa hôm nay, Cổ Vô Đạo gặm lương khô uống nước suối, bởi vì lo sợ làm bại lộ mục tiêu nên không dám nhóm lửa, cho nên mấy ngày qua, Cổ Vô Đạo cùng với tất cả Man nhân cùng với đám công nhân chỉ có thể ăn lương khô uống nước lã mà thôi. Cổ Vô Đạo vừa mới nuốt một miếng bột rang, đã thấy thân hình như thiết tháp của Hùng Bá Thiên vội vàng đi tới.

Hùng Bá Thiên đi tới trước mặt Cổ Vô Đạo cất giọng ồm ồm:

- Quân sư, ty chức vừa mới nhận được tin của trạm gác báo lại, bên ngoài sơn cốc phát hiện ra rất đông quân đội Trung Thổ!

- Rất đông quân đội Trung Thổ?

Sắc mặt Cổ Vô Đạo khê biến, trầm giọng hỏi:

- Binh lực của chúng có bao nhiêu?

Hùng Bá Thiên trầm giọng đáp:

- Ít nhất cũng có hơn hai vạn người.

- Bọn chúng là kỵ binh hay bộ binh?

- Phần lớn đều là bộ binh, chỉ có một ít kỵ binh.

- Hồng rồi!

Sắc mặt của Cổ Vô Đạo trong thoáng chốc trở nên hết sức khó coi, ngưng giọng nói:

- Quân Bắc Phương của Mã Tứ Phong phần lớn đều là kỵ binh, nhưng cánh quân này phần lớn đều là bộ binh, có nghĩa đây không phải quân của Nhạc Mông thì cũng là quân của Lý Vũ, chuyện này vô cùng phiền phức. Nếu như là quân của Mã Tứ Phong, chuyện còn có thể có cách cứu vãn, nhưng hiện tại...

- Hừ...

Hùng Bá Thiên tỏ vẻ không đồng tình:

- Không cần biết là Nhạc Mông hay Lý Vũ tới đây, chỉ bằng vào hơn hai vạn gà đất chó ngồi cũng muốn chặn đứng tướng quân hay sao? Quả thực chỉ là si tâm vọng tưởng!

Cổ Vô Đạo cau mày:

- Với võ nghệ và năng lực của tướng quân, muốn vượt qua tường đồng vách sắt thì đương nhiên không thành vấn đề, với hai vạn đại quân không thể nào ngăn chặn tướng quân ngài được. Nhưng năm trăm cận vệ quân sẽ rất khó xuyên thủng bức tường do hai vạn đại quân phong tỏa, với tính tình của tướng quân hẳn là người cũng biết, ngài hẳn tuyệt đối không bỏ các tướng sĩ cận vệ quân mà phá vây một mình!

Hùng Bá Thiên lập tức cũng biến sắc, vội hỏi:

- Vậy phải làm sao đây?

Cổ Vô Đạo quan sát núi non trùng điệp bốn phía chung quanh, trên mặt hắn đột nhiên toát ra sát cơ hung tợn, trầm giọng nói:

- Nơi này rừng sâu núi thẳm, nếu hai vạn truy binh kia có gan đuổi tới đây, chúng ta sẽ phóng hỏa con bà nó, cho dù là hai bên cùng chết cũng phải tiêu diệt hai vạn truy binh này, mở thông đường đi cho tướng quân!

Hùng Bá Thiên hỏi ngược lại:

- Vậy nếu truy binh không đuổi vào núi thì sao?

Cổ Vô Đạo trầm giọng nói:

- Vậy chúng ta sẽ án binh bất động, chờ tướng quân chạy tới rồi hãy tính!

Ngoài cửa Hồ Lô cốc.

Hây....

Nhạc Mông nhẹ nhàng ghì cương ngựa lại đồng thời giơ cao tay phải, chiến mã của hắn lập tức giảm tốc độ.

Thấy Nhạc Mông giơ cao tay phải, các tướng sĩ đi theo lập tức hét lớn ra lệnh phía sau ngừng lại không đi tới nữa, chỉ trong khoảnh khắc, hơn hai vạn đại quân lập tức triển khai đội hình dã chiến nghiêm mật bên ngoài cửa cốc.

Nhạc Mông ngược đầu lên nhìn dãy núi non trùng trùng điệp điệp trước mặt, im lặng không nói lời nào.

Một tình cảm khác thường đang vương vấn trong lòng Nhạc Mông, chẳng lẽ Nhạc Mông hắn và Hồ Lô cốc có một mối nhân duyên khó giải? Nửa năm trước cũng tại Hồ Lô cốc này, Nhạc Mông đã cho một trận hỏa hoạn đốt cháy mười vạn kỵ binh của đế quốc Tinh Hà, từ đó về sau thanh danh vang dội. Hôm nay đã nửa năm trôi qua, Nhạc Mông hắn lại đứng trước cửa Hồ Lô cốc.

Chẳng qua lần này Nhạc Mông hắn sẽ không đối mặt với bọn người ngu xuẩn của đế quốc Tinh Hà, mà là Mạnh Hổ lừng danh!

Tiếng vó ngựa rầm rập vang lên, Lô Trì, Văn Hổ, Đan Cừu, Sa Phá Lang, Thạch Thiên Trụ năm người đã giục ngựa đi tới sau lưng Nhạc Mông, Nhạc Mông hít một hơi thật dài, đè ép tình cảm khó hiểu trong lòng xuống. Tuy rằng Mạnh Hổ lừng danh, nhưng Nhạc Mông hắn cũng không phải là người vô dụng, nếu Mạnh Hổ muốn chạy lên đại thảo nguyên Mạc Nam cũng không phải là một chuyện dễ dàng!

Sa Phá Lang đi đầu tiên cất giọng ồm ồm nói:

- Tướng quân, bên ngoài sơn cốc không phát hiện được hành tung của quân địch, xem ra nhất định là bọn chúng đã tiến sâu vào trong đại hoang sơn. Hay là chúng ta tranh thủ thời gian đuổi theo thật gấp, nếu như đuổi chậm để cho đám phản quân này tiến vào đại thảo nguyên Mạc Nam, vậy thì rất khó đối phó bọn chúng!

Nhạc Mông cười hờ hững:

- Quân phản loạn không thể nào chạy được, bọn chúng đang trốn trong núi!

- Ủa, phản quân đang trốn trong núi sao?

Sa Phá Lang thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc, hỏi với vẻ thắc mắc:

- Vì sao vậy?

Nhạc Mông thờ ơ đáp:

- Bởi vì bọn chúng đang chờ người!

- Chờ người? Chờ ai vậy?

- Mạnh Hổ!

Nhạc Mông tự tin đáp:

- Trước khi Mạnh Hổ đến, phản quân tuyệt đối sẽ không rời khỏi đại hoang sơn.

Đan Cừu gật gật đầu, nói với vẻ lo lắng trùng trùng:

- Đại hoang sơn này rừng sâu núi thẳm, kéo dài mấy trăm dặm, muốn giấu trăm vạn đại quân cũng rất khó bị phát hiện. Nếu muốn tìm ra mấy ngàn phản quân của Mạnh Hổ e rằng rất khó khăn.

- Chúng ta không cần đi tìm làm gì!

Nhạc Mông đột nhiên nở một nụ cười khinh khỉnh, giọng lạnh nhạt:

- Bọn chúng sẽ chủ động tìm đến chúng ta.

Ngừng một chút, Nhạc Mông quay đầu lại dặn dò:

- Truyền lệnh của ta, toàn quân nhanh chóng hạ trại bên ngoài sơn cốc, lập ra năm toà đại trại trước, sau, phải, trái, giữa tạo thành thế ỷ giốc, bịt chặt cửa cốc thật nghiêm mật, dù chỉ một con chuột cũng không cho chạy vào trong núi!

Sâu trong đại hoang sơn.

Hùng Bá Thiên lại đi tới trước mặt Cổ Vô Đạo, ồm ồm nói:

- Quân sư, cánh quân Trung Thổ không vào núi, xem ra bọn chúng định hạ trại bên ngoài sơn cốc.

- Ủa, vậy sao?

Sắc mặt Cổ Vô Đạo trong khoảnh khắc trở nên ngưng trọng hẳn lên, trầm giọng nói:

- Đi, đi xem một chút!

Lập tức Cổ Vô Đạo cùng Hùng Bá Thiên và mấy chục tên Man nhân nhanh chóng leo lên một ngọn núi lẻ loi cao ngất. Đứng trên đỉnh ngọn núi lẻ loi này nhìn ra bên ngoài sơn cốc quả nhiên thấy cờ xí tung bay phấp phới, hàng ngàn hàng vạn tên binh sĩ đang khẩn trương chặt cây cối dựng doanh hạ trại, nhìn từ xa lại giống như một bầy kiến rất đông đang làm việc với vẻ vô cùng bận rộn.

Cổ Vô Đạo khum tay che trán quan sát rất lâu, sắc mặt càng ngày càng trở nên khó coi.

Hùng Bá Thiên thấy vẻ mặt Cổ Vô Đạo khác thường, không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Quân sư, có gì không ổn hay sao?

Giọng Cổ Vô Đạo vô cùng lo lắng:

- Chủ soái của cánh truy binh này không phải là kẻ tầm thường, lập đại doanh chia làm năm toà đại trại trước, sau, trái, phải, giữa tạo thành thế ỷ giốc, giám sát chặt chẽ con đường bắt buộc phải đi vào trong núi. Nếu như tướng quân muốn vào núi sẽ phải phá liên tục ba toà đại trại, chỉ cần chậm một chút, hai toà đại trại hai bên trái phải sẽ ép vào giữa, tướng quân ắt sẽ lâm vào vòng vây trùng điệp!

- Vậy thì sao?

Hùng Bá Thiên tỏ vẻ không đồng tình hỏi lại:

- Trận chiến pháo đài Thiên Lang, tướng quân chỉ bằng vào binh lực một trung đội khinh bộ binh đánh cả một sư đoàn tinh binh Thanh Châu của Tư Đồ Bưu. Ngay cả bản thân Tư Đồ Bưu cũng bị tướng quân chém bay đầu, hai vạn gà đất chó ngói bên ngoài sơn cốc sao thể mạnh hơn đám quân tinh nhuệ của đế quốc Minh Nguyệt được chứ?

- Lần này khác hẳn!

Cổ Vô Đạo lắc đầu:

- Trận chiến ở pháo đài Thiên Lang, tướng quân vẫn là một người vô danh, Tư Đồ Bưu và quân của đế quốc Minh Nguyệt thua là vì lý do khinh địch. Nhưng hiện tại uy danh của tướng quân đã truyền khắp cả thế giới Trung Thổ, chủ soái của đối phương sẽ tuyệt đối không dám khinh thường. Hơn nữa trận chiến ở pháo đài Thiên Lang, phía sau tướng quân còn có hai vạn đại quân của quân đoàn Tây Bộ hậu thuẫn, nhưng hiện tại, bên cạnh tướng quân chỉ có năm trăm huynh đệ cận vệ quân mà thôi, có thể nói là cực kỳ hung hiểm....

- Vậy cũng không sao, tới lúc đó chúng ta sẽ đánh ra từ phía sau lưng bọn chúng, giết cho bọn chúng trở tay không kịp, hắc hắc!

Hùng Bá Thiên há miệng cười to hai tiếng, lộ ra hai hàm răng trắng nhớn lạnh lùng, thoạt nhìn bộ dạng như dã thú sắp sửa ăn thịt người.

- Ôi...

Cổ Vô Đạo thở dài:

- Chuyện đã tới nước này cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi...

Thấy Cổ Vô Đạo vẫn tỏ ra lo lắng, Hùng Bá Thiên hơi mất hứng, liền nghiêm mặt nói:

- Quân sư, tướng quân là Đại thủ lĩnh của bộ lạc Hắc Hùng chúng ta, người không tin vào tướng quân chính là không tin vào các dũng sĩ bộ lạc Hắc Hùng chúng ta, chính là không tin vào các dũng sĩ đại hoang nguyên chúng ta!

Nói xong, trên mặt Hùng Bá Thiên liền toát ra một luồng sát khí vô cùng lạnh lẽo, xem bộ dạng của hắn, chỉ cần Cổ Vô Đạo thốt ra một lời không hợp ý rất có thể sẽ giết ngay Cổ Vô Đạo không hề do dự.

Cổ Vô Đạo ách một tiếng, tỏ ra ngượng ngùng:

- Tướng quân Bá Thiên, người làm gì vậy? Bản quân sư hết lòng trung thành với tướng quân, khi nào dám hoài nghi năng lực của tướng quân?

- Vậy người lỗi nhiều như vậy làm gì?

Về mặt Hùng Bá Thiên nhanh chóng dịu đi, trầm giọng nói:

- Đến lúc đó chúng ta cứ mặc sức giết chóc là được!

Cổ Vô Đạo chỉ có thể lắc đầu cười khổ, Man nhân như Hùng Bá Thiên căn bản không biết đạo lý là gì...

Trong nháy mắt hai ngày đã trôi qua, năm trăm cận vệ quân theo sườn Đông Vụ Mông sơn rút về phía Bắc đã đến được sườn Nam của đại hoang sơn, chỉ còn cách cửa Hồ Lô cốc không tới trăm dặm.

Trong bảy ngày vừa qua, năm trăm cận vệ quân ban ngày ẩn nấp, ban đêm đi, hành tung mơ hồ bất định, làm cho hai đường truy binh của Lý Vũ và Mã Tứ Phong sau lưng đầu vầng mắt hoa, không biết đường nào mà lần. Sau khi qua khỏi Mao Thành, lúc này ý đồ chiến lược của Mạnh Hổ đã lộ rõ, mới thôi không che giấu hành tung, bắt đầu gấp rút hành quân cả ngày lẫn đêm nhắm thẳng Hồ Lô cốc mà chạy.

Lúc này, hai đường truy binh của Lý Vũ và Mã Tứ Phong đã bị Mạnh Hổ bỏ lại ở phía sau rất xa.

Nhạc Mông cũng đã thông báo tin tức cho Lý Vũ và Mã Tứ Phong, nhưng hai người vẫn không dám tin tưởng Nhạc Mông một cách dễ dàng. Dù sao chuyện này quan hệ trọng đại, để cho cánh quân của Mạnh Hổ chạy thoát tuy rằng chịu tội không nhỏ, nhưng nếu để cho cánh quân của Mạnh Hổ tiến vào hành tỉnh Kinh Kỳ đánh giết, hậu quả còn nghiêm trọng hơn nhiều. Vì cẩn thận, Lý Vũ cùng Mã Tứ Phong đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho đến khi phát hiện hành tung của Mạnh Hổ và đám cận vệ quân một cách xác thực rõ ràng mới dám yên tâm truy kích về phía Bắc.

Nhưng chính vì cẩn thận như vậy, hai đường truy binh của Lý Vũ và Mã Tứ Phong đã hoàn toàn đánh mất tiên cơ.

Trong giờ phút này, Mạnh Hổ dẫn theo năm trăm cận vệ quân đăng bí mật ẩn nấp trong đám cỏ lau rậm rạp trên bờ sông Tiểu Cô, chuẩn bị trước khi vào núi.

Trên đường rút lui về phía Bắc, Mạnh Hổ chỉ phát hiện hai đường truy binh của Lý Vũ và Mã Tứ Phong, mà không phát hiện ra đường truy binh của Nhạc Mông. Với sự lão luyện của mình, Mạnh Hổ ý thức được rằng đại sự không ổn, tuy rằng không có tin tức tình báo xác thực, nhưng kinh nghiệm nhiều năm chinh chiến sa trường, vào sinh ra tử đã nói cho hắn biết mỗi khi gặp phải tình hình như vậy, nhất định phải chuẩn bị kỹ càng cho tình huống xấu nhất.

Chuẩn bị cho tình huống xấu nhất của Mạnh Hổ chính là một trận đánh ác liệt với truy binh của Nhạc Mông bên ngoài cửa Hồ Lô cốc!

Chuyện đã tới nước này, Mạnh Hổ cũng không còn lựa chọn nào khác, muốn thay đổi chiến lược đi đường khác cũng đã không còn kịp nữa. Bởi vì nếu tính theo thời gian, bọn Cổ Vô Đạo, Hùng Bá Thiên lúc này cũng đã ẩn nấp đâu đó trong Hồ Lô cốc trên đại hoang sơn, Mạnh Hổ phải vào núi hội hợp cùng bọn họ.

Nếu không làm như vậy, cho dù Mạnh Hổ mang theo năm trăm cận vệ quân trốn lên đại hoang nguyên thành công cũng không làm được chuyện gì! Mất đi sự ủng hộ của Hùng Bá Thiên và hơn hai ngàn Man nhân, Mạnh Hổ muốn chấn chỉnh Man nhân trên đại hoang nguyên dễ lắm hay sao?

Nếu muốn đánh một trận quyết liệt, vậy Mạnh Hổ không thể không sắp xếp chu đáo chặt chẽ.

Nếu như cánh quân của Nhạc Mông thật sự đã chờ sẵn bên ngoài Hồ Lô cốc, vậy cũng có nghĩa là Nhạc Mông đã hoàn toàn nắm rõ ý đồ chiến lược của Mạnh Hổ. Cho nên bất kể Mạnh Hổ sắp xếp như thế nào cũng mất đi tính bất ngờ về mặt chiến lược, nhưng cũng phải nói rằng, chiến lược mất đi tính bất ngờ không phải là chiến thuật cũng mất đi tính bất ngờ.

Tuy rằng Nhạc Mông biết được Mạnh Hổ sẽ tới cửa Hồ Lô cốc, nhưng hắn cũng không biết cụ thể Mạnh Hổ sẽ xuất hiện lúc nào, càng không thể phán đoán được Mạnh Hổ sẽ dùng thủ đoạn gì tập kích. Là tập kích bất ngờ hay là tấn công chính diện? Hay còn sử dụng quỷ kế gì khác? Nói cách khác, quyền chủ động lúc nào sẽ đánh và đánh như thế nào là hoàn toàn nằm trong tay Mạnh Hổ.

Trong hai người, tính ra Mạnh Hổ vẫn chiếm ưu thế, nhưng hắn còn giỏi về lợi dụng.

Một vị thống soái tài ba thường là giỏi về lợi dụng hết thảy các nhân tố có lợi cho mình, phát huy hiệu quả của các nhân tố này đến rốt ráo. Không thể nghi ngờ gì, Mạnh Hổ đúng là một vị thống soái quân sự tài ba, đương nhiên phải tinh thông chuyện đó. Trong giờ phút này, trong lòng hắn đã có một kế hoạch tác chiến vô cùng chặt chẽ và chu đáo.

Cửa Hồ Lô cốc, đại trại trung quân.

Trên mảnh đất trống có thể chứa được hàng ngàn người, hơn ngàn tên tướng sĩ Thiểm tộc đã xếp thành mấy hàng dài, lần lượt đi ngang qua trước mặt nhà bếp bên tay phải. Đám đầu bếp bắt đầu phân phát bánh bao bột trắng cho từng tên, mỗi tên còn được thêm một chén cháo rau dại còn nghi ngút khói.

Nhạc Mông thân khoác áo giáp hoa lệ của tướng quân cũng xếp hàng lẫn trong đám tướng sĩ kia.

Giống hệt như những tướng sĩ Thiểm tộc, Nhạc Mông cũng cầm trong tay một cái bát to. Khi đi ngang qua bếp, đầu bếp vẫn phát cho hắn ba cái bánh bao bột trắng, lại múc đầy bát cháo cho hắn, chế độ như vậy giống hệt như những binh sĩ Thiểm tộc bình thường, không khác chút nào. Bất kể bọn đầu bếp trong nhà bếp hay đám binh sĩ Thiểm tộc đang xếp hàng chờ lĩnh phần ăn đối với chuyện này không lấy làm ngạc nhiên chút nào, bởi vì bọn họ thấy cảnh tượng như vậy không phải là lần đầu, nên đã sớm quen thuộc.

Rất hiển nhiên, Nhạc Mông đã ghi nhớ rất kỹ những lời Mạnh Hổ đã từng nói lúc còn ở học viện quân sự Hoàng gia, hơn nữa còn đem những lời này trở thành kinh điển cho việc trị quân. Bây giờ Nhạc Mông đã thật sự làm được chuyện đồng cam cộng khổ, sống chết có nhau với những binh sĩ tầm thường, Mạnh Hổ tuyệt đối không thể ngờ rằng, lúc trước chỉ vô tình nói vài lời mà đã tạo thành một đối thủ đáng sợ như ngày hôm nay.

Sau khi Nhạc Mông lĩnh bánh bao và cháo liền ra ngồi chung với tất cả các tướng sĩ Thiểm tộc, mọi người đều ngồi chồm hổm trên mặt đất ăn uống nhồm nhoàm. Tuy rằng lúc này thân hình Nhạc Mông vẫn gầy như trước, nhưng dáng vẻ thư sinh đã bay biến mất, không còn là một tên đệ tử của học viện quân sự Hoàng gia chỉ biết khoa trương bốc phét, tự cao tự đại. Hắn đã trưởng thành rất nhanh chóng, trở nên một tên thống soái quân sự chân chính, lại còn là một tên thống soái quân sự tài ba.

217. Chương 223: Xuống Ngựa Chịu Chết

Trương Hưng Bá đi tới trước mặt Mạnh Hổ, đầu tiên hành lễ đúng theo quân lễ, sau đó mới lớn tiếng hỏi:

- Tướng quân, ngài tìm ta có việc gì?

Mạnh Hổ ừ một tiếng:

- Người tới rất đúng lúc, ta có hai vật này giao cho người.

Dứt lời, Mạnh Hổ lấy từ trong ngực áo ra một phong thư, sau đó cỡi bội đao trên lưng ra đưa hết cho Trương Hưng Bá. Trương Hưng Bá chần chờ một chút không đi ngay lập tức mà ấp úng hỏi:

- Tướng quân, ý của ngài là...

Mạnh Hổ chỉ vào phong thư nói:

- Đây là thư ta tự tay viết cho lão Cổ, người nhất định phải giao tới tận tay hắn.

Tuy rằng Trương Hưng Bá là người thô lỗ, nhưng đầu óc không ngu, lập tức ngẫm hiểu được lời Mạnh Hổ liên biến sắc, chỉ là bình thường Mạnh Hổ rất uy nghiêm nên không dám lên tiếng hỏi lại.

Rõ ràng Mạnh Hổ thấy được nỗi lo âu của Trương Hưng Bá, đành phải nhẫn nại giải thích cho hắn:

- Hưng Bá người đừng suy nghĩ nhiều, ta đây chỉ đề phòng vạn nhất.

Trương Hưng Bá vâng dạ, đành tiếp lấy phong thư kia.

Mạnh Hổ lại nhét bội đao vào tay Trương Hưng Bá, nói tiếp:

- Vạn nhất trên đường đi ta thất lạc với mọi người, lúc đó toàn quân sẽ nghe theo sự điều động của quân sư. Người hãy nói với quân sư rằng thanh đao này là đại biểu cho ta, ai dám không nghe lệnh điều động của quân sư, lập tức dùng thanh đao này chém thủ cấp hắn xuống!

Trương Hưng Bá tỏ ra do dự:

- Chuyện... chuyện này...

- Còn chuyện nọ chuyện kia gì nữa, đây là quân lệnh!

Mạnh Hổ nghiêm giọng nói:

- Chấp hành quân lệnh!

- Dạ!

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, đưa tay nhận lấy bội đao.

Mạnh Hổ hít sâu một hơi, hạ giọng dặn dò:

- Truyền lệnh của ta, bảo các huynh đệ tranh thủ nghỉ ngơi hồi phục, nửa canh giờ sau sẽ xuất phát lên đường!

Cửa Hồ Lô cốc, trong quân doanh của Nhạc Mông.

Sa Phá Lang thủ tại đại doanh trung quân mang một chén cháo lớn đi tới bên cạnh Nhạc Mông ngồi xỏm xuống, hạ giọng hỏi:

- Tướng quân, đã qua hai ngày vẫn chưa có tin tức gì, theo ngài có khi nào quân phản loạn đã đi qua Hồ Lô cốc trước chúng ta hay không? Bằng không đúng ra phải có tin tức gì chứ?

- Không có khả năng!

Nhạc Mông lắc lắc đầu, giọng vô cùng quả quyết:

- Quân phản loạn không thể nào từ Vụ Mông sơn chạy tới Hồ Lô cốc trong một thời gian ngắn như vậy được, trừ phi bọn chúng biết bay!

Sa Phá Lang nói:

- Vậy vì sao cho đến bây giờ còn không có tin tức gì?

- Không cần sốt ruột!

Nhạc Mông nói:

- Theo như dự liệu của ta, trong vòng hai ngày nhất định Mạnh Hổ sẽ xuất hiện.

Sa Phá Lang ngầm nghĩ một chút lại hỏi:

- Tướng quân, ngài khẳng định đám phản quân nghi binh ở Vụ Mông sơn là do Mạnh Hổ đích thân suất lĩnh sao?

- Chuyện này không cần phải nghi ngờ!

Nhạc Mông nghiêm nghị đáp:

- Phá Lang người có nghe nói qua đạo lý trị quân của Mạnh Hổ chưa?

Sa Phá Lang gật đầu:

- Có nghe qua dường như là ‘vững như bàn thạch, tuyệt không buông bỏ, sống chết có nhau, tuyệt không bỏ mặc’.

- Đúng, chính là ‘vững như bàn thạch, tuyệt không buông bỏ, sống chết có nhau, tuyệt không bỏ mặc’.

Nhạc Mông nghiêm nghị nói:

- Đây không phải chỉ là một câu khẩu hiệu trống rỗng vô nghĩa, Mạnh Hổ nói được như vậy là làm được, cho nên hẳn tuyệt đối sẽ không giao cánh quân nghi binh xuôi Nam cho tướng lĩnh khác suất lĩnh, mà chỉ có thể là hắn tự thân suất lĩnh!

Sa Phá Lang gật gù đầu, nghiêm nghị nói:

- Tướng quân muốn nói rằng, Mạnh Hổ chân chính làm được chuyện sống chết có nhau với tướng sĩ toàn quân, nơi nào gian khổ nhất thì hắn đi nơi đó, chuyện gì nguy hiểm nhất thì hắn làm chuyện đó. Cũng chính vì lẽ ấy, các tướng sĩ dưới tay hắn mới có thể bán mạng vì hắn, cho dù xông pha trong dầu sôi lửa bỏng cũng chẳng sờn lòng, có phải không?

Nhạc Mông gật đầu:

- Chính là đạo lý này!

Sa Phá Lang hít sâu một hơi nhìn Nhạc Mông với ánh mắt khó hiểu, một lúc lâu sau đột nhiên bật thốt:

- Tướng quân, thật ra chính ngài cũng làm như vậy!

Màn đêm buông xuống, cảnh sắc tối mờ.

Đại doanh của quân Nhạc Mông bên ngoài cửa Hồ Lô cốc đèn đuốc sáng choang, hàng trăm hàng ngàn cây đuốc mỡ dè rừng rực cháy soi cả năm toà quân doanh sáng như ban ngày. Dưới ánh đuốc soi sáng, từng đội binh sĩ Thiểm tộc võ trang đầy đủ đang đi qua đi lại tuần tra, lại có rất nhiều tháp canh cao ngất, trên đó những tên binh sĩ phụ trách việc canh giới đang căng mắt quan sát ngoài vùng bình nguyên tối om om bốn phía xung quanh.

Đêm khuya vắng lặng, gió thổi nhẹ nhàng.

Chỉ có thanh âm côn trùng rả rích và tiếng gió lùa qua bụi cỏ mà thôi....

Một đội kỵ binh tay cầm đuốc đột nhiên xuất hiện nhanh như gió lốc trên vùng bình nguyên ngoài đại doanh, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, từng đám bụi mù dần dần bốc cao, rất nhanh theo làn gió nhẹ dần cuốn về phía xa xa. Đám kỵ binh đã đi qua, vùng bình nguyên bất giác liền khôi phục lại sự yên tĩnh, bụi mù cũng dần dần tiêu tan trong gió. Ngay khi tất cả vừa khôi phục lại, một đám bóng đen như quỷ mị xuất hiện từ trong bóng tối âm u.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, có thể thấy được đó là một đội kỵ binh võ trang đầy đủ.

Chỉ tiếc rằng đội kỵ binh tuần tra kia đã đi xa cho nên không thể nào phát giác ra sự xuất hiện của đám đông kỵ binh này. Mà đại doanh ở xa căn bản không thể nào nhìn được với khoảng cách như vậy, đại đa số các tướng sĩ đã chìm vào trong mộng đẹp, hoàn toàn không biết có một bầy sói xuất hiện rình mò cách đó không xa...

Đám đông kỵ binh này đương nhiên là năm trăm cận vệ quân do Mạnh Hổ suất lĩnh.

Sau khi bóng đêm đã hoàn toàn buông xuống, Mạnh Hổ liền dẫn quân rời khỏi bờ sông Tiểu Cô, toàn quân hơn năm trăm chiến mã đều được bịt kín miệng, vó bọc vải bố. Sau hai canh giờ hành quân gấp rút rồi cục đã chạy tới cửa Hồ Lô cốc, chuyện mà Mạnh Hổ lo lắng quả nhiên đã trở thành sự thật, cánh quân của Nhạc Mông đã trấn thủ tại con đường bắt buộc phải đi qua để vào núi.

Trương Hưng Bá hít sâu một hơi, cất tiếng mắng chửi đầy căm giận:

- Con bà nó, thằng nhãi Nhạc Mông này quả thật là thính mũi!

Trong lòng Mạnh Hổ cũng trở nên nặng trĩu, may là trước khi xuất phát đã dặn dò Trương Hưng Bá kỹ càng, nếu như không, bất chợt gặp quân Nhạc Mông chặn đường như vậy quả thật là phiền toái. Nghĩ đến đây, Mạnh Hổ xoay sang hỏi Trương Hưng Bá:

- Hưng Bá, những lời của ta người đã nhớ kỹ chưa?

Trương Hưng Bá nghiêm giọng đáp:

- Đã nhớ rất kỹ!

- Được!

Mạnh Hổ gật gù đầu, lạnh giọng quát:

- Bắt đầu tấn công!

Trong đại trại trung quân ngoài Hồ Lô cốc, hành dinh của Nhạc Mông.

Nhạc Mông đang ngồi đọc binh thư bên bàn, mãnh tướng Thiểm tộc Sa Phá Lang tay vịn chuôi dao đang đi qua đi lại bên trong hành dinh. Có năm tên quan quân Thiểm tộc khác thân khoác trọng giáp đang đứng hầu hai bên, cặp mắt như hổ đói nhìn chăm chú vào bước chân của Sa Phá Lang và Nhạc Mông. Trong hành dinh yên tĩnh đến rợn người, chỉ có tiếng bước chân nặng nề của Sa Phá Lang vang lên mà thôi...

Năm toà quân doanh bên ngoài Hồ Lô cốc đã chìm trong yên tĩnh, dường như tất cả các tướng sĩ trong doanh đều đã ngủ say. Sự thật hoàn toàn không phải như vậy, bắt đầu từ ngày thứ hai, chế độ sinh hoạt nghỉ ngơi của quân Nhạc Mông đã đảo ngược hoàn toàn, ban ngày toàn quân ngủ vùi trong trướng, ban đêm lại võ trang đầy đủ thức trong trướng đợi lệnh.

Tuy rằng Nhạc Mông chưa từng giao thủ cùng Mạnh Hổ, nhưng đã nghe qua không ít trận chiến kinh điển của Mạnh Hổ.

Nhạc Mông biết rõ Mạnh Hổ dụng binh như thần, tác phong lão luyện cay độc, chẳng những am hiểu xung phong hãm trận mà còn am hiểu tập kích ban đêm, hẳn đã dự liệu lần này Mạnh Hổ sẽ tập kích ban đêm.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì trên thực tế tập kích ban đêm rất là có lợi đối với phe tập kích, còn đối với phe phòng thủ thì vô cùng bất lợi.

Đương nhiên cũng phải nói, không phải bất cứ cánh quân nào cũng có đủ năng lực phát động tập kích ban đêm.

Đối với việc huấn luyện tập kích ban đêm cho một cánh quân, các chỉ huy có yêu cầu rất cao, nếu như không huấn luyện quen thuộc, một cánh quân tinh nhuệ thân trải trăm trận, đừng nói là tập kích ban đêm, có tạo được thành đội hình chỉnh tề hay không cũng là vấn đề. Thế nhưng, cánh phản quân thủ hạ của Mạnh Hổ là một cánh Hổ Lang Chi Sư chân chính, hoàn toàn có thừa năng lực thực hiện việc tập kích ban đêm.

Phập!

Những cây đuốc mờ dề sáng rực bên ngoài trướng đột ngột phát ra những âm thanh thật to rồi tắt ngóm, Nhạc Mông đang ngưng thần ngồi đọc binh thư bên bàn nghe tiếng vội ngẩng đầu nhìn lên, Sa Phá Lang đang dạo bước thong thả cũng đột ngột dừng bước, bỗng nhiên bên ngoài trướng vang lên một chuỗi âm thanh hỗn loạn làm ai nấy giật mình.

- Tới rồi, khẳng định là phản quân của Mạnh Hổ!

Ánh mắt Sa Phá Lang trong thoáng chốc chợt rực sáng lên như dã thú điên cuồng phát hiện con mồi, hung hăng gầm nhẹ.

Năm tên quan quân Thiểm tộc đang đứng hầu hai bên cũng đồng thời hưng phấn hẳn lên, tên nào tên nấy đều đặt tay lên chuôi chiến đao, gân xanh trên những cánh tay vạm vỡ và trên trán nổi vồng lên, giống như những con giun đất màu xanh đang khê cựa quậy, trông vô cùng khủng bố.

- Đi, ra ngoài xem sao!

Thần sắc Nhạc Mông tỏ ra ung dung, thong thả đứng dậy sửa sang lại nếp áo, đi ra ngoài cửa trướng. Phía sau Nhạc Mông, Sa Phá Lang và năm tên quan quân Thiểm tộc vội vã đi theo.

Bên ngoài đại doanh, trận chiến bắt đầu mở màn.

Trên tháp canh, tên quân phụ trách cảnh giới đang phùng mang trợn mắt thổi kèn hiệu, cách hẵn không xa, hai tên đồng bọn đã ngã lún trong vũng máu, một mũi Linh Điều tiễn to bằng ngón chân cái trước sau xuyên thủng yết hầu của cả hai tên lính đáng thương kia, chỉ một mũi tên đã lấy đi hai mạng, quả thật là một tay thần tiễn!

Lại có tiếng rít chói tai xé toang màn đêm, có ánh chớp loé lên, trên yết hầu của tên quân phụ trách cảnh giới đã có thêm một mũi Linh Điều tiễn nữa, đuôi tên bằng lông chim điêu vẫn còn đang nhẹ rung trong gió đêm lạnh lạnh. Tiếng kèn hiệu trầm trầm đột ngột ngưng bật, thân thể cường tráng của tên quân cảnh giới lão đảo hai cái, rồi rơi từ trên tháp canh xuống đất.

Rầm rầm!

Hai tiếng động điếc tai vang lên, hàng rào bên phải tháp canh đã bị xô ngã xuống đất.

Chỉ trong khoảnh khắc, hàng chục hàng trăm kỵ binh giẫm lên hàng rào vừa ngã xuống đất ào ạt xông vào, cách đó không xa, càng nhiều kỵ binh hơn nữa như một cơn thủy triều ép tới, đập đổ hàng rào doanh trại cuộn cuộn không ngừng tiến về phía trước. Chỉ trong khoảnh khắc, đã có khoảng ba, bốn trăm kỵ binh đã đánh thẳng vào giữa vòng vây phối hợp của đại trại Tiền quân và đại trại Tả quân của Nhạc Mông.

Gần như cùng lúc ấy, quân của Nhạc Mông trong cả năm toà đại trại cũng đồng loạt cất tiếng hò reo như long trời lở đất. Trong chớp mắt, vô số tên binh sĩ Thiểm tộc vũ trang đầy đủ từ các toà đại trại xông ra, sau đó dưới khẩu lệnh của quan quân các cấp bắt đầu liên kết thành từng đội hình phòng ngự bộ binh loại nhỏ. Chỉ trong giây lát, năm toà đại trại đã ngập tràn bóng dáng của các binh sĩ Thiểm tộc tinh nhuệ.

Các binh sĩ Thiểm tộc đã sớm có sự chuẩn bị, cho nên đã hoàn toàn ngăn cản được đợt tập kích bất ngờ của cánh kỵ binh kia.

Nếu như đội hình phòng ngự của các tinh binh Thiểm tộc được lập theo trận hình mai rùa dày đặc kiên cố, thì thể công của cánh kỵ binh kia lại như một lưỡi búa khổng lồ sắc bén, điên cuồng bổ vào đội hình mai rùa dày đặc kia, không chút lưu tình chém ngập vào xương thịt của con rùa khổng lồ. Chỉ trong khoảnh khắc, con rùa khổng lồ kia đã bị chém cho tơi tả, máu chảy ròng ròng...

Vùng bình nguyên bên ngoài doanh.

Tay Mạnh Hổ siết chặt huyền thiết trường thương nặng nề, nằm rạp trên lưng Ô Vân Cái Tuyết, hai mắt lặng lẽ tập trung chú ý vào đại doanh của địch trước mặt đang âm ỉ vang trời. Phía sau Mạnh Hổ, hơn trăm tên kỵ binh cận vệ quân tinh nhuệ lặng lẽ chờ đợi, đột nhiên trên mặt Mạnh Hổ nở một nụ cười lạnh lẽo.

Thằng nhãi Nhạc Mông này, quả thật đã có tiến bộ một bước dài, không ngờ tính toán chuẩn đến mức phát động mai phục lên lút trong đêm, không ngờ có chuẩn bị tốt đến mức như vậy! Không đơn giản, quả thật là không đơn giản chút nào! Chỉ không bao lâu nữa, tên tiểu tử này nhất định sẽ trưởng thành, trở nên một tên thống soái quân sự tài ba, đồng thời cũng sẽ trở thành mối họa tâm phúc của Mạnh Hổ!

Nói không chừng hôm nay sẽ bị tên tiểu tử này bắt giữ!

Tại đại trại Trung quân của Nhạc Mông, Nhạc Mông dưới sự bảo vệ của Sa Phá Lang và năm viên mãnh tướng Thiểm tộc leo lên một gò đất cao. Đứng trên gò đất đó, toàn bộ năm toà đại trại đều lọt vào tầm quan sát của Nhạc Mông, tất cả động tĩnh của cánh kỵ binh đột nhập đều lọt vào sự giám sát chặt chẽ của bọn Nhạc Mông.

- Quả không hổ là Mạnh Hổ!

Nhạc Mông vừa liếc mắt qua đã nhận ra ngay Mạnh Hổ dùng binh lão luyện tới mức nào, đưa tay chỉ vào chiến trường ồn ào huyền ảo cách đó không xa nói với bọn Sa Phá Lang:

- Các người xem kìa, mũi nhọn của cánh phản quân tập kích kia vừa khéo đánh đúng vào giữa chỗ tiếp giáp của hai cánh đại trại Tiền quân đại trại và đại trại Hữu quân của chúng ta đang phối hợp với nhau, đó chính là điểm yếu ớt mỏng manh nhất trong đội hình phòng ngự của quân ta. Trong đêm tối đen như vậy, trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà Mạnh Hổ có thể phát hiện ra điểm yếu của quân ta, quả thật lợi hại, vô cùng lợi hại...

Sa Phá Lang gật mạnh đầu:

- Quân đội dưới tay Mạnh Hổ quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ trong thời gian chưa uống cạn chung trà đã đột phá xuyên qua một nửa quân doanh của chúng ta! Nếu như quân ta không có chuẩn bị từ trước, hậu quả thật là không dám tưởng tượng! Không bao lâu nữa đừng nói là bọn chúng có thể ngăn cản chúng ta, không khéo rất có khả năng sẽ đánh cho quân ta thua bại!

Bỗng nhiên Nhạc Mông nhẹ thở dài một tiếng, giọng cảm khái:

- Đáng tiếc, đáng tiếc quá!

Sa Phá Lang nghe vậy lòng đầy nghi hoặc, vội quay sang hỏi:

- Tướng quân, chuyện gì đáng tiếc vậy?

Nhạc Mông lại than thêm một tiếng, giọng đượm buồn:

- Ta chợt nghĩ, nếu có thể bái Mạnh Hổ làm thầy để học thuật dùng binh, luyện binh, trị binh, nhất định sẽ thu hoạch được rất nhiều lợi ích. Chỉ tiếc là, xem ra Mạnh Hổ đã trở thành quân phản loạn của đế quốc, ta và hắn đã ở vào thế nước lửa khó dung, vĩnh viễn không có khả năng có được cơ hội như vậy!

Sa Phá Lang mấp máy môi, nhất thời không biết phải nên nói với Nhạc Mông như thế nào cho phải...

Đúng lúc này, một viên mãnh tướng Thiểm tộc sau lưng Sa Phá Lang đột nhiên cất tiếng:

- Thế công của phản quân rất mạnh, xem ra sắp sửa đánh xuyên qua vòng vây phối hợp của Tiền quân và Hữu quân. Chúng ta có nên xuất động Trung quân và Tả quân tiến hành bao vây ngăn chặn bọn chúng hay không?

- Không cần!

Nhạc Mông lắc đầu:

- Đó bất quá chỉ là cánh quân dò đường của đối phương mà thôi, Trung quân và Tả quân của chúng ta không thể khinh thường vọng động!

- Cánh quân dò đường sao?

Sa Phá Lang tỏ ra ngạc nhiên:

- Không phải tướng quân đã nói cánh quân nghi binh xuôi Nam của địch tối đa không quá năm trăm kỵ binh hay sao? Nhưng hiện tại xem ra cánh phản quân đột nhập vào quân doanh của chúng ta đã có tới ba, bốn trăm kỵ binh, rõ ràng là cánh quân chủ công rồi còn gì, sao lại là cánh quân dò đường được chứ?

Nhạc Mông nở nụ cười hờ hững, nói:

- Đối với Mạnh Hổ, chúng ta tuyệt đối không thể lấy lễ thường mà đo lường được! Nếu như người khác dùng binh, nhất định là sẽ cho cánh quân dò đường rất ít, còn quân chủ công sẽ rất nhiều. Nhưng Mạnh Hổ dùng binh mỗi mỗi đều ra ngoài dự liệu của người khác, chuyện là đạo lý đối với người thường, đối với hán chưa chắc đã là chuyện đúng. Theo như tính toán của ta, Mạnh Hổ tuyệt đối không có mặt trong cánh phản quân này!

Sa Phá Lang lại hỏi:

- Vậy hán ở đâu?

Nhạc Mông khẽ lắc đầu, ánh mắt lướt qua vùng bình nguyên mênh mông đen kịt, giọng ra vẻ khó hiểu:

- Hán chỉ ẩn nấp quanh đây mà thôi...

Sa Phá Lang ngẫm nghĩ một lúc lại hỏi:

- Nền chướng điều Hậu quân của Văn Hổ chặn lại, bằng không rất có khả năng bọn phản quân này sẽ có khả năng đột phá sự ngăn chặn của quân ta mà tiến vào Hồ Lô cốc.

- Hậu quân không thể động tới!

Nhạc Mông lắc đầu nói:

- Đừng quên trong đại hoang sơn còn có chủ lực của quân phản loạn đang ẩn náu, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh ra. Nếu như xuất động Hậu quân, quân ta có thể lâm vào tuyệt cảnh lưỡng đầu thọ địch, đến lúc đó cục diện sẽ trở nên hồng bét.

Sa Phá Lang vội la lên:

- Nhưng tướng quân ngài cũng đã thấy, đám phản quân này vô cùng lợi hại, nếu như không điều chỉnh binh lực, bọn chúng sẽ xuyên qua sự phối hợp của đại trại Tiền quân và đại trại Hữu quân, đến lúc đó đại trại Hậu quân của Văn Hổ sẽ phải một mình chịu đựng sự tấn công mãnh liệt của chúng, có giữ bọn chúng lại được hay không cũng rất là khó nói.

Nhạc Mông vẫn không có vẻ gì là lo lắng, trầm giọng nói:

- Cho dù để cho bọn phản quân này chạy thoát đi nữa, chúng ta cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ, hãy nhớ kỹ mục tiêu của chúng ta là Mạnh Hổ! Tuy rằng thủ hạ của hán rất kiêu dũng thiện chiến, nhưng nếu không có Mạnh Hổ, lập tức bọn chúng sẽ không chịu nổi một đòn, có hiểu không?

Sa Phá Lang không đáp, đương nhiên hán hiểu chuyện này, hán chỉ không rõ Nhạc Mông dựa vào cái gì mà khẳng định không có Mạnh Hổ trong đám quân phản loạn kia? Vạn nhất Mạnh Hổ lẫn trốn trong đám quân phản loạn kia, lúc đó hán sẽ nhân cơ hội mà chạy thoát, như vậy chẳng hoá ra kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?

Nhạc Mông hờ hững nở nụ cười, cũng không giải thích gì thêm...

Sâu trong đại hoang sơn, bên trong Hồ Lô cốc.

Một tràng tiếng bước chân dồn dập đánh thức Cổ Vô Đạo đang ngủ mơ màng, Cổ Vô Đạo vội vàng mở mắt nhòm dậy nhìn xem, Hùng Bá Thiên đã đi nhanh tới trước mặt, vừa đi vừa gấp giọng nói:

- Quân sư, thám mã báo lại, ngoài cửa Hồ Lô cốc có động tĩnh!

Cổ Vô Đạo khẽ giật mình, vội hỏi:

- Động tĩnh gì vậy?

Hùng Bá Thiên vừa thở dốc vừa lớn tiếng đáp:

- Có cánh quân nào đó thừa dịp ban đêm tập kích!

- Tập kích ban đêm?!

Cổ Vô Đạo nghe vậy tỏ ra mừng rỡ:

- Là tướng quân, nhất định là tướng quân đã tới! Mau, lập tức tập hợp toàn thể huynh đệ ra đó tiếp ứng cho tướng quân!

- Được!

Hùng Bá Thiên nghiêm nghị đáp:

- Ta lập tức đi tập hợp mọi người!

Bên ngoài Hồ Lô cốc.

Trong nháy mắt nửa giờ đã trôi qua, Trương Hưng Bá suất lĩnh bốn trăm cận vệ quân đã đánh thủng được vòng vây phối hợp của đại trại Hữu quân và đại trại Tiền quân của Nhạc Mông. Lúc này gần như đã xông tới đại trại Hậu quân, đang chiến đấu kịch liệt với Hậu quân của Văn Hổ, tuy rằng Văn Hổ có năm ngàn tinh binh Thiểm tộc nhưng tất cả đều là bộ binh.

Bốn trăm cận vệ quân kỵ binh của Trương Hưng Bá đều khoác lên người ba lớp giáp nhẹ trở thành ‘chuẩn trọng giáp thiết kỵ’, tuy rằng lực công kích thua kém trọng giáp thiết kỵ chính quy như Quang Huy kỵ sĩ đoàn hay Minh Nguyệt kỵ sĩ đoàn, nhưng vẫn hùng mạnh hơn khinh kỵ binh rất nhiều. Nhất là hiện tại quân của hai phe đang giằng co với nhau cùng một chỗ, đám cung tiễn thủ tinh nhuệ của Nhạc Mông đã mất đi đất dụng võ.

Tuy rằng năm nghìn tinh binh Thiểm tộc của Văn Hổ chiếm ưu thế tuyệt đối về binh lực, nhưng bọn họ thuộc phe phòng ngự bị động, bởi vì phải ngăn chặn địch nhân cho nên không thể co cụm lại để tự bảo vệ lấy mình. Còn cánh quân của Trương Hưng Bá toàn là kỵ binh, tới lui như gió, hành động vô cùng nhanh chóng, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động đột kích, quân của Văn Hổ đã hoàn toàn lâm vào thế bị động.

Văn Hổ liên tục phái người cầu viện Nhạc Mông, nhưng Nhạc Mông vẫn không đáp ứng, chẳng những Trung quân bất động mà Tả quân không bị công kích cũng án binh bất động. Không biết làm cách nào khác, Văn Hổ chỉ đành cắn răng chống đỡ. Chuyện may mắn duy nhất là kỵ binh của quân phản loạn cũng đã gần như cung giương hết tầm, hơn nữa cũng đã bị thương quá nửa.

Trên vùng bình nguyên mênh mông tối mịt, Mạnh Hổ thở nhẹ một hơi dài.

Tên nhãi Nhạc Mông này quả thật rất bình tĩnh, mắt thấy bọn Trương Hưng Bá đã muốn phá vây mà đi, không ngờ vẫn án binh bất động. Dù sao ta cũng chống mắt chờ xem, đến lúc mở ra quân bài cuối cùng, để Mạnh Hổ ta xem tên nhãi nhép người rốt cục thực lực nông sâu, rốt cục có thể giữ lại được Mạnh Hổ ta không?

Bỗng nhiên huyền thiết trường thương trong tay Mạnh Hổ gơ cao lên không.

Ngay sau đó, một tiếng hét như sấm động đột ngột cất lên, Ô Vân Cái Tuyết vốn tâm ý tương thông cùng Mạnh Hổ, lập tức tung cao bốn vó vọt thẳng về phía trước, chỉ trong khoảnh khắc đã đạt tới tốc độ cực nhanh, cả người lẫn ngựa hoá thành một cái bóng màu đen mờ mờ, nhắm vào lỗ hổng mà Trương Hưng Bá dẫn theo bốn trăm cận vệ quân đã mở ra mảnh liệt xông tới.

Ngay sau đó, tiếng quát tháo ầm ĩ vang lên thành một mảng dậy cả trời không, hơn trăm kỵ binh đi theo Mạnh Hổ đều thúc chiến mã theo sau Mạnh Hổ như một bầy sói đói xông thẳng vào doanh trại quân địch.

Ánh lửa rừng rực chiếu vào chiến đao sáng loáng trong tay hơn trăm kỵ binh hất ra một mảng sáng chói cả một vùng.

Đại trại Trung quân, trên tháp canh.

Đôi mày thanh kiếm của Nhạc Mông bất chợt giãn ra rồi cau lại liên hồi, dưới ánh mắt nghi hoặc của bọn Sa Phá Lang, Nhạc Mông nói bằng một giọng khó hiểu:

- Đến rồi, rốt cục Mạnh Hổ cũng đã đến rồi!

- Ủa?

- Sao?

- Quả thật có phản quân ẩn nấp phía sau sao?

Sa Phá Lang các tướng đều quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có một đám phản quân kỵ binh đang theo lối hổng xông tới vô cùng mạnh mẽ, ai nấy đều không khỏi biến sắc. Khi quay đầu nhìn lại Nhạc Mông, ánh mắt của bọn Sa Phá Lang đã trở nên kinh ngạc, lại pha lẫn sự kính sợ, thán phục, còn có nét sùng bái cuồng nhiệt.

- Ủa?!

Đôi mày Nhạc Mông chợt nhanh chóng cau lại, thân hình gầy gò đột nhiên xoay nhìn sang hướng Bắc.

Ở phương Bắc, dưới ánh trăng nhàn nhạt, đại hoang sơn hùng vĩ nguy nga như một con quái thú khổng lồ lẳng lẳng nằm phục dưới trời đêm, Nhạc Mông đã phát giác ra những đốm lửa vô cùng nhỏ bé giữa bóng đêm tăm tối. Rất nhanh sau đó, những đốm lửa mỏng manh kia đã ngày càng lớn hơn, rõ ràng hơn, dần dần xua tan bóng đêm vô tận.

- Đến rồi, đã đến rồi!

Nhạc Mông hít một hơi thật dài, hùng dũng rút chiến đao ra khỏi vỏ, bình tĩnh hạ lệnh:

- Truyền lệnh ta, Lôi Trì suất lĩnh đại trại Tả quân gấp rút tiếp viện đại trại Hậu quân. Đan Cừu, Thạch Thiên Trụ dẫn Hữu quân và Tiền quân lập tức đánh vào giữa trận, bít chặt lối hổng, với bất cứ giá nào cũng phải giữ chân Mạnh Hổ cho bằng được!

Ngừng một chút, Nhạc Mông lại nhìn sang Sa Phá Lang:

- Sa Phá Lang!

Sa Phá Lang vội vàng tiến lên hai bước, ồm ồm đáp lại:

- Có tỳ chức!

Nhạc Mông giơ chiến đao trong tay chỉ về phía phản quân ở xa xa đang tiến tới:

- Dẫn Trung quân theo ta!

Mạnh Hổ mang theo hơn trăm kỵ binh tinh nhuệ vừa tiến tới sát đại doanh quân địch, liền gặp phải rất đông trọng trang bộ binh triển khai đội hình chỉnh tề nghênh đón. Một viên đại tướng Thiểm tộc đi đầu thân khoác trọng giáp, tay cầm Nguyệt Nha sấn nhìn Mạnh Hổ quát to:

- Thiểm nhân Lôi Trì ở đây, nghịch tặc Mạnh Hổ chạy đâu cho khỏi!

Mạnh Hổ mỉm cười nhạo báng, huyền thiết trường thương trong tay khẽ giơ lên, hơn trăm kỵ binh phía sau lập tức dừng lại, triển khai thế trận hình chữ Nhất (-) phía sau lưng Mạnh Hổ. Lần này đột nhập quân doanh của địch, dụng ý của Mạnh Hổ là muốn dẫn dụ tai mắt của quân địch, tạo cơ hội cho bọn Trương Hưng Bá phá vòng vây, cho nên bây giờ Mạnh Hổ không có gì phải vội.

Bỗng nhiên lúc đó lại có một đội nhân mã từ phía sau xông ra, đi đầu cũng là một viên đại tướng Thiểm tộc, trong tay cầm chuỳ đồng nhìn Mạnh Hổ quát to:

- Thiểm nhân Đan Cừ ở đây, nghịch tặc Mạnh Hổ mau mau xuống ngựa chịu chết đi thôi!

- Giết!

Huyền thiết trường thương trong tay Mạnh Hổ đang giơ cao đột ngột hạ xuống, chợt rống lên một tiếng dài mà to như sấm nổ.

Ngay sau đó, hơn trăm kỵ binh tinh nhuệ sau lưng Mạnh Hổ đều thúc chiến mã vọt tới, tay hung hăng vung cao chiến đao, nhắm thẳng về phía trước, mấy ngàn binh sĩ Thiểm tộc tay cầm trường mâu cự thuẫn nín thở ngưng thần chờ đợi. Vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, mãnh tướng Thiểm tộc Lôi Trì quát to một tiếng, hung hăng thúc chiến mã xông lên, Nguyệt Nha sấn trong tay vung lên nghênh đón Mạnh Hổ.

Choang!

Chỉ trong nháy mắt hai người đã va chạm với nhau, huyền thiết trường thương của Mạnh Hổ và Nguyệt Nha đao trong tay Lôi Trì đã chọi cứng với nhau một chiêu. Lôi Trì lập tức cảm thấy một luồng sức mạnh cuồng dã theo trường thương của đối phương cuộn cuộn xông ra, lại chạy ngược theo song chưởng của chính mình mà dội ngược trở lại vào lồng ngực. Chỉ trong thoáng chốc, Lôi Trì cảm thấy một cảm giác nặng nề khó thở đè lên ngực.

Mạnh Hổ quét ra một thương gạt Nguyệt Nha sấn của Lôi Trì sang một bên, lại thuận thế quét ngang trở lại, nhắm vào phía sau đầu Lôi Trì.

Hai ngựa đối chỗ cho nhau, Lôi Trì nghe tiếng xé gió sau đầu vang lên, một luồng sát khí lạnh lẽo như đợt sóng thủy triều từ sau lưng đánh ngược lại. Lôi Trì rùng mình một cái, lập tức nằm mọp trên lưng ngựa với tốc độ nhanh nhất. Ngay lập tức, một luồng kinh phong mạnh mẽ lướt qua sát đầu hắn, thiết khôi trên đầu bị luồng kinh phong kia phốt trúng, lập tức vỡ vụn thành từng mảnh.

Thấy uy thế của Mạnh Hổ như vậy, Lôi Trì không khỏi thâm kinh hãi trong lòng, thâm nghĩ người này vô cùng mạnh mẽ, chỉ bằng một mình mình tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Xem ra phải hợp sức với Đan Cừ mới có thể cầm chân hắn được, còn nếu muốn giết được hắn, e rằng cần phải có năm người mới được! Nghĩ tới đây Lôi Trì không dám quay đầu lại, vội giục ngựa chạy thẳng về phía trước hết to:

- Đan Cừ mau tới giúp ta một tay!

Cách đó không xa, Đan Cừ giục ngựa như bay, hét lớn:

- Lôi Trì chớ hoảng, có Đan Cừ tới đây!

Lại nói về phần Mạnh Hổ, sau khi quét ra một thương làm cho Lôi Trì kinh sợ thối lui, bản thân hắn cũng không dừng lại, suất lĩnh hơn trăm kỵ binh như một mũi đao bén nhọn hung hăng thọc thẳng vào giữa đội hình quân Thiểm tộc. Nơi nào huyền thiết trường thương quét qua, nơi đó trọng trang bộ binh Thiểm tộc đều ngã lăn ra đất, giống như cỏ dại bị lưỡi hái cắt qua. Ngay sau đó, gót sắt to lớn nặng nề của Ô Vân Cái Tuyết đã giẫm lên, phàn những người bị giẫm đạp chỉ trong khoảnh khắc trở nên máu thịt bầy nhầy.

Nơi đèn lửa sáng trưng, Nhạc Mông đã thay đổi quân phục được hai mươi mấy viên mãnh tướng Thiểm tộc hộ vệ xung quanh đang từ từ đi tới.

Thấy Mạnh Hổ vô cùng dũng mãnh, trong quân của mình không có viên tướng nào chịu nổi ba hiệp, trong mắt Nhạc Mông thoáng qua một vẻ ngưng trọng khác thường, thì thào tự nói:

- Người ta đồn Mạnh Hổ vô cùng dũng mãnh, ta vẫn chưa tin, hôm nay tận mắt chứng kiến mới biết rằng lời đồn không giả! Con mãnh hổ này quả thật còn hung hãn hơn Chiến thần trong truyền thuyết, thật không biết hắn làm thế nào mà luyện được một thân võ nghệ như vậy? Trên đời này có người nào có thể ngăn cản được hắn đây?

Trong khi Nhạc Mông còn đang âm thầm kinh hãi, ở xa trăm bước Mạnh Hổ dường như cảm nhận được, đột ngột xoay đầu nhìn lại, ánh mắt sắc như dao của hắn dường như trở thành thực thể bắn thẳng về phía Nhạc Mông. Nhạc Mông không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, lập tức cảm thấy như thân mình bị rơi xuống hố băng lạnh toát, toàn bộ thể giới xung quanh bất chợt trở nên tĩnh mịch, những tiếng chém giết ồn ào huyền ảo trên chiến trường của hơn ngàn tướng sĩ hai phe trong khoảnh khắc dường như ngưng bật. Cả

trời đất trong lúc này dường như chỉ tồn tại hần và Mạnh Hổ, dường như hai người không còn khoảng cách trăm bước nữa....

Trong bóng đêm âm u, nhờ có chút ánh sáng mờ mờ, Nhạc Mông thấy được sát khí lạnh như băng toát ra trên mặt Mạnh Hổ.

Ngay lúc đó, Mạnh Hổ đột ngột giật cương quay đầu ngựa lại, Ô Vân Cái Tuyết thần tuấn dị thường lập tức đứng thẳng thân trước lên cao, phát ra một tiếng hí to dài, sau đó hai vó trước hạ xuống đất thật mạnh phát ra âm thanh to như sấm nổ. Nhạc Mông ở xa như vậy nhưng vẫn có thể cảm thấy mặt đất khẽ chấn động, đủ thấy một cú giậm vó của Ô Vân Cái Tuyết mạnh mẽ đến mức nào!

- Mau, bảo vệ tướng quân!

- Đội cận vệ, lập trận trường mâu!

Sa Phá Lang theo sát hộ vệ bên cạnh Nhạc Mông ý thức được nguy cơ sắp đến, vội vàng hét dài ra lệnh.

Tiếng hét dài của Sa Phá Lang còn chưa dứt, Ô Vân Cái Tuyết đã tung cao bốn vó, nhắm thẳng về hướng Nhạc Mông hung hăng xông tới. Hai tên binh sĩ Thiểm tộc vừa có ý định lấy thân thể của mình cản đường Ô Vân Cái Tuyết, chỉ trong khoảnh khắc đã bị hất bay lên không, đến khi rơi xuống đất thì cả hai đều đã thịt nát xương tan, chết ngay tại chỗ.

218. Chương 224: Nhất Cử Lưỡng Tiễn

- Nhạc Mông, có thể khiến cho bản tướng quân xông vào giữa chôn ngàn quân lấy thủ cấp của người, người đã có thể kiêu ngạo được rồi!

- Cuồng vọng!

Sa Phá Lang hừ một tiếng bực mình, ghìm ngựa chắn ngang trước mặt Nhạc Mông, Đại Khảm đao dày nặng trăm cân đã hoành ngang trước ngực, đao thế triển khai rất kỳ quái, sống đao đầy hướng ra ngoài đối diện Mạnh Hổ, lưỡi đao sắc bén lại trở ngược vào trong. Toàn thân Sa Phá Lang bỗng nhiên toát ra khí thế vô cùng mãnh liệt, hét lớn:

- Mạnh Hổ, Sa Phá Lang ta sẽ lĩnh giáo võ nghệ của người!

- Ánh sáng của đom đóm mà cũng đòi so với ánh trăng ư?

Mạnh Hổ cười chế giễu, tiếng vừa dứt người đã lướt tới, huyền thiết trường thương đang vung cao lập tức đập mạnh xuống.

Sa Phá Lang hét dài một tiếng, Đại Khảm đao dày nặng đã giơ lên nhanh như chớp, trong tiếng kim loại va chạm vào nhau kịch liệt, sống Đại Khảm đao đã gạt vào cán của huyền thiết trường thương. Trong suy nghĩ của Sa Phá Lang, cú gạt này chắc chắn sẽ hất văng huyền thiết trường thương của Mạnh Hổ sang một bên, sau đó lưỡi Đại Khảm đao sắc bén có thể thuận thế mà đổi vị trí, lúc đó hần chỉ cần quét ngang một cái là có thể chém bay thủ cấp Mạnh Hổ. Đây chính là sát chiêu thành danh của Sa Phá Lang, lần nào cũng được hần sử dụng khi ra chiến trường, chưa từng thất thủ bao giờ.

Thế nhưng hôm nay Sa Phá Lang đã thất thủ, cái gạt vừa rồi của hần dường như đã gạt phải một toà núi lớn, chẳng những không thể hất văng huyền thiết trường thương của Mạnh Hổ, ngược lại cánh tay của hần còn bị chấn động đến tê dại, Đại Khảm đao trong tay cũng suýt nữa bị chấn bay.

Nhưng càng làm Sa Phá Lang giật mình kinh hãi chính là thế đập xuống của huyền thiết trường thương của Mạnh Hổ không hề giảm sút, vẫn đang nhắm vào gáy hần mà ép xuống.

- Ối!

Trong lúc nguy cấp, Sa Phá Lang lập tức gào lên, toàn thân lập tức nghiêng qua một bên rồi lăn lông lốc từ trên lưng ngựa xuống.

Gần như cùng lúc Sa Phá Lang vừa ngã lặn trên lưng ngựa xuống, bên tai chỉ nghe bịch một tiếng, chiến mã cường tráng của hắn đã bị phát đập ngàn cân của Mạnh Hổ làm cho gãy xương sống, lập tức ngã mặt lên trời gào lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống.

Sau khi Sa Phá Lang rơi xuống đất liền lặn một vòng, sau đó nhanh nhẹn nhổm người dậy, bỗng đâu bên tai nghe vang một trận cuồng phong. Sa Phá Lang vội nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Mạnh Hổ đã sớm giục ngựa chạy qua, nhưng lại bỏ qua không bỏ cho hắn một thương kết liễu. Thế nhưng chưa kịp mừng vì thoát chết, sắc mặt Sa Phá Lang liền trở nên xám như tro tàn, bởi vì Mạnh Hổ đang xông thẳng về phía Nhạc Mông, vốn mục tiêu của hắn chính là Nhạc Mông!

Cách đó không xa, vẻ mặt Nhạc Mông cũng tỏ ra kinh hãi. Cho dù hắn có trấn định đến mức nào, cho dù hắn có ung dung đến mức nào, trong giờ phút này, trong lòng hắn cũng đã ngập tràn nỗi sợ trước nay chưa từng có. Trên chiến trường bị võ tướng tuyệt thế như Mạnh Hổ nhắm là mục tiêu, tuyệt đối vô cùng bất hạnh. Bỗng nhiên trong lúc đó, trong lòng Nhạc Mông cảm thấy buồn vô hạn, nghĩ mình tuổi còn trẻ như vậy chẳng lẽ phải chôn thân tại Hồ Lô cốc này sao? Xem ra chính mình thật sự không nên lộ diện, đây có lẽ sai lầm đầu tiên mà hắn mắc phải, cũng là sai lầm cuối cùng trong cuộc đời này...

Ngay lúc Nhạc Mông nghĩ rằng hắn chắc chắn phải chết, một bóng người rất tầm thường từ đâu không biết đột ngột xuất hiện chắn ngang trước đầu ngựa hắn.

Nhìn kỹ bóng người không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai, thậm chí lưng hơi còng, Nhạc Mông không khỏi kinh ngạc bật thốt lên một tiếng, bởi vì người này không phải ai đâu xa lạ, chính là lão gia nô vẫn theo hầu bên cạnh hắn-Nhạc Đà.

Ở thành Lạc Kinh, Nhạc gia không được xem là một gia tộc lớn, chỉ có thể xem như một gia tộc tầm thường nhỏ nhỏ mà thôi, chẳng qua lão gia nô Nhạc Đà này đã theo hầu bên cạnh Nhạc Mông từ lúc hắn còn rất nhỏ. Trong bao nhiêu năm qua ngoại trừ thấy lão làm những việc lật vật ra, Nhạc Mông chưa bao giờ phát hiện ra chuyện gì khác thường, trong mắt Nhạc Mông, Nhạc Đà chẳng qua chỉ là một lão già gần đất xa trời mà thôi.

- Đà thúc, mau tránh ra!

Nhạc Mông vì quá cấp bách, lập tức quát to.

Thân hình nhỏ bé của Nhạc Đà vẫn an nhiên bất động, nhưng một thanh âm kiên định rõ ràng lại rót vào tai Nhạc Mông:

- Chỉ cần lão nô còn một hơi thở, không một kẻ nào có thể dẫm thương người!

Rống!

Rốt cục Mạnh Hổ đã giục ngựa tới nơi, huyền thiết trường thương đen kịt nhanh như chớp xé nát hư không, hoá thành một chuỗi bóng đen mờ, hung hăng đâm thẳng vào mặt Nhạc Mông. Nếu một thương này trúng đích, e rằng đầu Nhạc Mông sẽ bị đâm cho vỡ nát, hơn nữa không còn mảnh nào nguyên vẹn.

Vù!

Mũi thương sắc bén xé gió mà đến mang theo tiếng rít chói tai, thậm chí ngay cả không khí cũng bắt đầu bị vụn vụn uốn khúc. Giống như ném một viên đá xuống mặt ao yên tĩnh, tạo nên những vòng sóng gợn lặn tăn, chẳng qua cái gợn ở đây chính là không khí mà không phải là mặt nước.

Đúng lúc này, Nhạc Đà chắn trước đầu ngựa Nhạc Mông đã động, chỉ thấy song chưởng của lão đang rũ xuống bỗng giờ lên, một cái cầu vồng màu đen nhanh như tia chớp cách không đỡ lấy huyền thiết trường thương. Mạnh Hổ đang đâm huyền thiết trường thương tới đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh hùng hậu đột nhiên đánh xéo lên, hung hăng đón lấy huyền thiết trường thương của hắn, huyền thiết trường thương đang đâm tới không ngờ đã bị đẩy lệch sang một bên!

- Ủa?

Mất thấy một chiêu tất sát của mình bị người phá giải, Mạnh Hổ không khỏi bật kêu lên kinh ngạc, vội thu thương ghìm ngựa lại, đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào lão nhân lưng còng đang đứng chắn trước đầu ngựa Nhạc Mông. Bỗng nhiên ngay lúc đó, vẻ mặt Mạnh Hổ bắt đầu trở nên ngưng trọng hẳn lên, tuy

rằng lão nhân trước mắt này nhìn qua không có gì đáng chú ý, nhưng Mạnh Hổ cảm thấy được trên người lão toát ra một khí thế mệnh mạng như trùng dương đại hải, đây tuyệt đối không phải là một người tầm thường, mà là một đại cao thủ!

Tuy rằng thể đứng lão nhân lưng còng trông rất tùy tiện, nhưng Mạnh Hổ lại cảm thấy một áp lực hết sức nặng nề. Cho tới hôm nay chỉ có hai người tạo ra được áp lực như vậy với Mạnh Hổ mà thôi, một người là Yến Trường Không, người còn lại là Thu Trường Lâm. Tuy rằng chỉ mới giao thủ với lão nhân lưng còng này có một hiệp, nhưng Mạnh Hổ hiểu rất rõ, võ nghệ của lão nhân này tuyệt đối không kém hẳn, nếu như muốn đánh bại lão tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, xem ra hôm nay muốn giết Nhạc Mông vô cùng khó khăn!

- Ồi...

- Ồi...

Trong lúc Mạnh Hổ còn đang giằng co với lão nhân lưng còng, những tiếng kêu rên thảm thiết không ngừng vang lên sau lưng hắn. Không cần quay đầu nhìn lại, Mạnh Hổ cũng biết đó là tiếng kêu rên phát ra trước khi chết của cận vệ quân kỵ binh của hắn. Đến giờ phút này, tinh binh Thiểm tộc của các toà đại trại đã từ bốn phương tám hướng bao vây lại, hiện tại Mạnh Hổ và hơn trăm kỵ binh của hắn đã lâm vào vòng vây trùng điệp của đại quân Thiểm tộc.

- Đi, theo ta phá vây!

Mạnh Hổ không hề do dự, đột ngột giật cương xoay đầu ngựa nhắm về phía Bắc của chiến trường.

Nếu như đã không còn hy vọng giết chết Nhạc Mông, vậy không cần phải ở lại nơi này nữa. Hơn nữa gần như tất cả đại quân Thiểm tộc thủ hạ của Nhạc Mông đã bị thu hút về phía này, hắn là áp lực bên phía Trương Hưng Bá đã giảm đi nhiều. Hơn nữa còn có Cổ Vô Đạo và Hùng Bá Thiên xông ra tiếp ứng, Trương Hưng Bá không tốn bao nhiêu sức lực nữa là có thể phá được vòng vây, bây giờ chính là lúc mình nên phá vây rồi!

- Còn muốn chạy sao, không có đường nào cho ngươi thoát đâu!

- Mạnh Hổ, bây giờ mới chạy thì đã muộn!

- Tên khốn này còn muốn chạy sao, để mạng lại đây!

Tiếng thét gào như tiếng sấm bỗng nhiên từ bốn phía vang lên, mãnh tướng Thiểm tộc Đan Cừ, Lôi Trì đã giục ngựa xông tới. Sa Phá Lang đã đổi thất chiến mã khác cũng đã xông lên, Nhạc Mông vội nói với lão nhân Nhạc Đà đang hộ vệ trước mặt mình:

- Đà thúc, mau trợ giúp mấy vị tướng quân bắt Mạnh Hổ!

- Lão nô phải lo cho sự an toàn của thiếu gia!

Nhạc Đà chỉ lắc đầu mà không nhúc nhích, vừa rồi tuy rằng lão chỉ giao thủ một chiêu với Mạnh Hổ, nhưng đã cũng hiểu được thực lực của Mạnh Hổ hùng mạnh như một toà núi lớn, thậm chí Nhạc Đà sợ rằng chính mình cũng không phải là đối thủ của Mạnh Hổ. Dù sao Mạnh Hổ tuổi còn trẻ, thể lực sung mãn, tinh lực dồi dào, nếu như tiếp tục đánh nhau với hắn sẽ rất khó chiều cổ đến Nhạc Mông, mà lão lại không muốn Nhạc Mông có chuyện gì sơ xuất.

Lại nói về Mạnh Hổ, một thương ép Đan Cừ phải lùi lại, xoay tay quét ra tiếp một thương hất văng Sa Phá Lang xuống ngựa, còn lại mình Lôi Trì không dám đương đầu, vội vàng giục ngựa tránh đường. Mạnh Hổ ngựa mất lên trời cười dài ba tiếng, phóng ngựa chạy đi, nhưng đáng tiếc là lúc này số kỵ binh theo sau Mạnh Hổ chỉ còn lại không tới hai mươi tên, hơn tám mươi kỵ binh kia đã bỏ chạy tại chỗ.

Cách đó không xa Nhạc Mông cất tiếng thở dài, đang nghĩ đêm nay thất bại chỉ trong gang tấc, chỉ biết lấy mắt mà nhìn Mạnh Hổ ung dung phá vây mà đi, đột nhiên có chuyện lạ xảy ra.

Hơn trăm tên võ sĩ toàn thân mặc áo choàng đen trông có vẻ thần bí đột ngột xuất hiện nhanh như chớp từ trước bóng mé bên đại trại, chỉ trong nháy mắt đã chặn ngang đường thoát của Mạnh Hổ và gần hai mươi cận vệ quân kỵ binh còn lại. Ngay sau đó, hơn trăm tên võ sĩ áo đen chột cưỡi phẳng áo choàng trên người

ra, để lộ từng chiếc nỏ trông vô cùng kinh khủng. Trên nỏ đã được lắp đầy nỏ tiễn, dưới ánh đuốc chiếu rọi phản xạ ra ánh sáng lạnh lùng, làm cho người ta không rét mà run.

- Thần Cơ nỏ?!

Mạnh Hổ không khỏi giật mình chấn động, vội vàng lớn tiếng quát:

- Tránh ra, mau tránh!

Nhưng đã chậm, Mạnh Hổ nhắc thì đã chậm, lời còn chưa dứt, hơn trăm tên võ sĩ đã đưa tay lên bắn, những tiếng xé gió chói tai vang lên, mỗi cái Thần Cơ nỏ bắn ra mười mũi nỏ tiễn. Tất cả hơn một ngàn mũi nỏ tiễn sắc bén đan vào nhau thành một lưới nỏ tiễn sắc mùi chết chóc, trong khoảnh khắc đã phủ trùm cả Mạnh Hổ và gần hai mươi tên kỵ binh còn lại phía sau.

Mạnh Hổ không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nổi giận gầm lên một tiếng, đột ngột nghiêng người sang bên, nấp vào bên sườn phải của Ô Vân Cái Tuyết.

Đối mặt với hàng trăm hàng ngàn mũi nỏ tiễn bắn cùng một lúc như vậy, hơn nữa ở khoảng cách quá gần, cho dù võ nghệ của Mạnh Hổ cao cường nhưng cũng không có cách nào chống nổi. Hắn chỉ còn nước hy sinh Ô Vân Cái Tuyết, dùng thân thể to lớn của Ô Vân Cái Tuyết để ngăn cản những mũi nỏ tiễn sắc bén kia. Dù sao hắn cũng có tấm thân bằng xương bằng thịt như bao người khác, nếu để cho nỏ tiễn bắn trúng cũng sẽ chết như thường.

Phập phập phập...

Những tiếng nỏ tiễn sắc bén cắm ngập vào xương thịt vang lên không ngớt, ngay sau đó lập tức nổi lên những tiếng rên la vang vọng trời đêm. Không cần suy nghĩ, Mạnh Hổ cũng biết gần hai mươi kỵ binh phía sau mình đã bất hạnh hy sinh, hắn cũng nghe tiếng hí to đầy đau đớn của Ô Vân Cái Tuyết, ít nhất thân mã này đã hứng trọn vài chục mũi nỏ tiễn. Ô Vân Cái Tuyết thân tuấn lương câu đã từng tham gia không biết bao nhiêu trận chiến nhỏ to với Mạnh Hổ, nay đã không thể nào tránh khỏi kiếp nạn này...

Đám mưa nỏ tiễn vừa dứt, Mạnh Hổ từ bên sườn Ô Vân Cái Tuyết đột ngột chồm dậy, đang định nhân cơ hội đám võ sĩ kia vừa bắn xong đợt thứ nhất, còn chưa kịp lắp nỏ tiễn cho đợt thứ hai mà tiêu diệt chúng. Nhưng hắn lại kinh hãi phát hiện ra phía sau đám võ sĩ áo đen vừa bắn xong đợt thứ nhất kia không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một đám võ sĩ áo đen nữa, hơn nữa đã cởi áo choàng trên người ra, trong tay đã lấp lăm lăm Thần Cơ nỏ.

- Không xong!

Mạnh Hổ gầm nhẹ một tiếng, xoay người lăn ngược về phía sau, lập tức chộp lấy hai thi thể của binh sĩ Thiểm tộc che trước thân mình, một tràng tiếng nỏ tiễn cắm ngập vào thịt vang lên, hai cổ thi thể che trước người Mạnh Hổ đã biến thành hai con nhím. Thừa dịp đợt tên đã dứt, Mạnh Hổ đột ngột bắn thân dựng lên, định đối hướng phá vòng vây nhưng buồn rầu phát hiện ra rằng hắn đã bị bao vây chặt, bốn phía đầy võ sĩ áo đen, ai nấy đều lấp lăm lăm Thần Cơ nỏ.

Thân thể Mạnh Hổ đột nhiên ngậy ra tại chỗ, không dám hành động bừa bãi. Đây là thời điểm vô cùng quan trọng, có thể nói là hung hiểm vạn phần, chuyện đáng mừng duy nhất chính là bọn Trương Hưng Bá đã phá được vòng vây. Bây giờ chỉ còn lại một mình hắn, muốn phá vây dễ dàng hơn nhiều, tuy rằng đám võ sĩ áo đen vây quanh bốn phía tay cầm Thần Cơ nỏ vô cùng lợi hại, nhưng Mạnh Hổ cũng không phải không có cơ hội.

- Tướng quân Mạnh Hổ, lâu quá không gặp!

Trong lúc Mạnh Hổ còn đang âm thầm nghĩ cách phá vòng vây, một thanh âm đầy âm hiểm đột nhiên vang lên.

Mạnh Hổ nghe vậy trong lòng hơi chấn động, chậm rãi quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy sau lưng khoảng ba mươi bước có ba bóng người không biết xuất hiện tự bao giờ, bóng người đứng trước đáng gờm, bề ngoài đầy vẻ gian xảo, chính là tên quân sư quạ mo của Mông Diễn-Sử Di Viễn, à, bây giờ hắn đã là thầy của hoàng đế, dưới một người mà trên vạn người, phải gọi hắn là đế sư mới đúng!

- Di Viễn tiên sinh?!

Mạnh Hổ xoay chuyển ý nghĩ trong đầu, hờ hững nói:

- Nửa năm không gặp, đế sư đại nhân dường như trẻ hơn khi trước!

- Vậy sao?

Sử Di Viễn cười lạnh nhạt, đột nhiên hỏi:

- Tướng quân Mạnh Hổ thân là quân đoàn trưởng của quân đoàn Tây Bộ, sao không ở Tây Lăng huấn luyện quân đội lại chạy đến đây, không biết muốn đi đâu và muốn làm gì vậy?

Mạnh Hổ không đáp, hỏi ngược lại:

- Như vậy đế sư đại nhân chạy đến nơi khỉ ho cò gáy này làm gì vậy?

Sử Di Viễn vuốt vuốt chòm râu dê dưới cằm, cười âm hiểm:

- Lão phu nghe nói tướng quân Mạnh Hổ bất đồng ý kiến với cuộc Tây chinh vừa qua, trong thành Lạc Kinh cũng nổi lên lời đồn khắp chốn. Hiện tại hoàng đế bệ hạ vô cùng phẫn nộ, không biết tướng quân có thể theo lão phu quay về Lạc Kinh một chuyến, đem sự thực Tây chinh tuyên cáo cho dân chúng để dõ dẽ xua tan những lời đồn bậy bạ kia hay không?

- Đế sư đại nhân nói câu này nghe quá buồn cười, bản tướng quân không có ý kiến bất đồng gì với Tây chinh cả!

Mạnh Hổ miệng đối đáp với Sử Di Viễn, trong lòng thầm ước lượng khoảng cách giữa hai người. Chỉ cần có thể nhích về phía trước chừng mười bước nữa, hẳn tin rằng đám võ sĩ áo đen kia không thể nào ngăn được hắn đến sát người Sử Di Viễn. Chỉ cần đến được sát người Sử Di Viễn, đám võ sĩ áo đen này sẽ không dám bắn ra Thần Cơ tiễn vì ném chuột sợ vỡ đồ.

Hơn nữa, nếu như có thể bắt được Sử Di Viễn làm con tin, chẳng những lần này có thể ung dung thoát khỏi vòng vây, còn có thể chặt đi một cánh tay đắc lực của Mông Diễn, quả thật là nhất cử lưỡng tiện.

219. Chương 225: Bó Tay Chịu Trói

Mạnh Hổ vừa nói vừa bước về phía trước vài bước, thoạt nhìn động tác vô cùng tự nhiên, giống như người đang nói chuyện phiếm hành động theo bản năng mà thôi, tuyệt đối không ai có thể từ hành động của hắn mà liên tưởng rằng hắn có ý định đánh lén. Ít nhất Nhạc Mông cách đó không xa cũng không nghĩ đến chuyện này, bởi vì bọn võ sĩ áo đen vây quanh bốn phía như hổ đói rình mồi. Đối mặt với mấy trăm Thần Cơ nổ trong khoảng cách gần như vậy, cho dù bản lãnh của Mạnh Hổ có cao cường đến mức nào cũng khó tránh khỏi kết cục bị vạn tiễn xuyên tâm.

Ánh mắt Sử Di Viễn bỗng nhiên thoáng qua một vẻ vô cùng giảo hoạt, giọng xảo trá:

- Ủa, người cứ nói ra xem, thật ra là chuyện gì?

Mạnh Hổ lại khẽ bước tới nửa bước, miệng đáp:

- Đế sư đại nhân, là về chuyện của ngài.

Hai mắt vốn khép hờ của Sử Di Viễn khẽ động, ung dung hỏi:

- Chuyện của lão phu sao? Chuyện gì vậy?

Mạnh Hổ nhìn quanh một chút, nhân cơ hội lại tiến tới hai bước nữa, giọng ra vẻ thần bí:

- Đế sư đại nhân, ở đây nhiều người quá, e rằng không tiện nói!

Sử Di Viễn khẽ hừ một tiếng, đưa tay vuốt vuốt chòm râu dê, trầm giọng nói:

- Bình sinh lão phu hành sự không cần phải che giấu tai mắt người khác, có gì mà không thể nói?

Mạnh Hổ ra vẻ do dự xoa xoa hai tay, bắt đầu giả như lơ đãng lại tiến thêm về phía trước vài bước, lúc này khoảng cách giữa Mạnh Hổ và Sử Di Viễn chỉ còn không tới hai mươi bước. Một tên võ sĩ áo đen thủ ở phía sau Sử Di Viễn lập tức cảnh giác, bước lên một bước lớn tiếng quát:

- Đứng lại, nếu còn dám bước tới nữa bước, đừng trách ta giết không tha!

- Giết không tha? Bây giờ mới nhớ ra sao, chậm quá rồi!

Mạnh Hổ cười ha hả hai tiếng, thân hình to lớn đột ngột vọt tới nhanh như chớp. Tên võ sĩ áo đen đứng chắn trước mặt Sử Di Viễn chỉ thấy hoa mắt, ngay sau đó một luồng sức mạnh như bài sơn đảo hải đã nặng nề đánh vào ngực hắn. Tên võ sĩ áo đen kia chỉ thấy ngực mình đột nhiên nghẹn lại, dường như cả thế giới bên ngoài trong khoảnh khắc ép vào ngực hắn, thậm chí không kịp kêu lên tiếng nào đã hoá thành một đồng thịt vụn nằm trên mặt đất.

Mạnh Hổ đã dốc hết toàn lực, tốc độ lại cực nhanh nên đã đánh tên võ sĩ áo đen chắn trước mặt Sử Di Viễn nát như tương, đến lúc này chỉ còn lại hân và Sử Di Viễn, không còn trở ngại nào khác. Mạnh Hổ cười gần một tiếng, xòe tay phải ra chop thẳng vào yết hầu Sử Di Viễn, đương nhiên không phải là hắn muốn bóp chết Sử Di Viễn, mà chỉ muốn khống chế hắn làm con tin, với địa vị tôn sư cao quý của Sử Di Viễn, làm con tin hắn có thừa tư cách.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, đôi mắt vốn khép hờ của Sử Di Viễn đột ngột bừng mở, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo nhìn chằm chằm Mạnh Hổ sáng ngời, giống như ngay từ đầu lão già này không hề nhắm mắt vậy. Trong lòng Mạnh Hổ bỗng giật thót lên, thầm kêu không tốt, chẳng lẽ lão già này là một cao thủ thâm tàng bất lộ hay sao?!

Nhưng chuyện đã đến nước này, Mạnh Hổ cũng không còn đường thoái lui, chỉ có thể cố gắng miễn cưỡng bắt người.

Khẽ quát một tiếng, bàn tay phải của Mạnh Hổ vẫn giữ nguyên thế chop vào cổ họng Sử Di Viễn, nhưng sức mạnh vốn lúc đầu chỉ dùng ba thành giờ đã gần như dốc hết toàn lực, chỉ cầu mong sao một kích này có thể thành công. Chuyện này quan trọng đến tính mạng, không thể có chút sai lầm nào, nếu như thất thủ có lẽ hôm nay phải bỏ mạng tại nơi này.

Chỉ trong nháy mắt, bàn tay trái của Sử Di Viễn vốn đang bất động đột ngột xuất ra một quyền đánh thẳng vào tay phải Mạnh Hổ. Vốn hai người chỉ cách nhau trong gang tấc, hơn nữa Mạnh Hổ cũng đã quyết tâm nên không hề có ý tránh né. Lập tức quyền trái của Sử Di Viễn đã đánh trúng vào huyệt khẩu của quyền phải Mạnh Hổ, một luồng lực lượng mệnh mông mạnh mẽ ép tới, gần như đánh cho huyệt khẩu của Mạnh Hổ tới tở.

Lòng Mạnh Hổ thầm kinh hãi, thầm nghĩ quả nhiên lão già Sử Di Viễn này đúng là một cao thủ thâm tàng bất lộ rồi, cho dù không bì kịp với đẳng cấp của Yến Trường Không và Thu Trường Lâm, nhưng cũng không kém bao nhiêu! Trong lúc Mạnh Hổ còn đang thầm kinh hãi, muốn tiếp tục hạ sát thủ để bắt giữ Sử Di Viễn làm con tin, đột nhiên hắn cảm thấy một cảm giác tê dại rất nhỏ từ gân mạch bên tay phải nhanh chóng truyền vào cơ thể. Mạnh Hổ chưa kịp có phản ứng gì, cảm giác tê dại đó đã lan tràn tới nách, công thẳng vào tim!

Không xong, e rằng trong tay lão già Sử Di Viễn kia ngấm giấu độc châm, chính mình nhất thời thiếu suy xét đã trúng kế của hắn, chỉ là không biết đây là loại độc gì, không ngờ lại phát tác nhanh chóng như vậy!

Vừa thoáng nghĩ như vậy, Mạnh Hổ chợt cảm thấy toàn thân bủn rủn, bát mạch vô lực, không thể nào ngưng tụ được chút sức lực nào, ngay lập tức, quyền trái của Sử Di Viễn thuận thế đánh mạnh vào huyệt Khí Hải trên người Mạnh Hổ. Huyệt Khí Hải vốn là trọng huyệt trên người, là nguồn của kỳ kinh bát mạch, bất chợt trúng đòn nặng như vậy, cho dù Mạnh Hổ có võ nghệ tuyệt thế cũng phải biến thành thư sinh trời gà không chặt.

Lập tức Mạnh Hổ hự một tiếng, thân hình mềm nhũn ngã xuống ngay tại chỗ.

Những diễn biến này xảy ra liên tiếp trong một thời gian rất ngắn, gần như là chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi, hết thảy đều đã kết thúc.

Đến khi bọn Nhạc Mông và đám võ sĩ áo đen xung quanh kịp có phản ứng, Sử Di Viễn đã bắt được Mạnh Hổ.

Sử Di Viễn đưa tay điểm lên hồi lên thân thể Mạnh Hổ, liên tiếp phong bế mấy nơi huyết đạo, lúc này mới ngửa mặt lên trời cười to:

- Mạnh Hổ ơi Mạnh Hổ, cho dù ngươi gian xảo như cáo, mạnh mẽ như hổ, cũng không thể nào thoát khỏi mưu kế của lão phu, ha ha ha...

Mạnh Hổ hự lên một tiếng đau đớn nhưng không hé răng nửa lời, từ trước tới nay được làm vua thua làm giặc, lúc này đành bó tay chịu trời mà thôi, muốn giết muốn mổ như thế nào là do lão, mình còn có thể nói được gì đây! Nếu muốn trách chỉ có thể tự trách mình võ nghệ chưa cao, không đủ cảnh giác, mới có thể mắc kế lão già âm hiểm này. Chẳng qua phải nói rằng, lão già Sử Di Viễn này quả thật vô cùng âm hiểm, bình thường giả vờ như là một thư sinh yếu ớt trời gà không chặt, không ngờ lại là một cao thủ tuyệt thế! Không thể ngờ được, quả thật không thể nào ngờ được!

Thấy Mạnh Hổ không nói nửa lời, Sử Di Viễn đâm ra cụt hứng, đành hừ hừ hai tiếng:

- Mạnh Hổ, ngươi cũng không cần cảm thấy uỷ khuất, có thể buộc lão phu phải lặn lội ngàn dặm xa xôi tới biên giới phía Bắc hẻo lánh này, đích thân thiết kế toàn bộ âm mưu ám toán ngươi, ngươi nên cảm thấy tự hào mới phải! Lão phu cũng phải thừa nhận rằng Mạnh Hổ ngươi thật sự rất mạnh, nếu như giao thủ đường đường chính chính, lão phu chưa chắc đã là đối thủ của ngươi. Cho dù là có sự giúp đỡ của Thần Cơ doanh, một trong ba đại doanh của Ngự Lâm quân, cũng chưa chắc đã có thể giữ ngươi lại được!

Những lời này của Sử Di Viễn cũng là nói thật, với võ nghệ của Mạnh Hổ, vừa rồi tuy rằng tám trăm tinh binh của Thần Cơ doanh đã bao vây hấn vô cùng chặt chẽ, tám trăm Thần Cơ nỗ cũng đã tập trung vào người hấn. Nhưng nếu như hấn thật sự liều mạng đột phá vòng vây, quả thật chưa chắc đã có thể giết hấn tại nơi đây, muốn bắt sống lại càng không có khả năng. Cho nên Sử Di Viễn mới không tiếc đem thân mình vào vòng nguy hiểm, dùng bản thân mình làm mồi nhử khiến cho Mạnh Hổ mắc câu, chính là vì muốn bắt giữ Mạnh Hổ.

Trong toàn bộ kế hoạch của Sử Di Viễn, Mạnh Hổ là một nhân vật vô cùng quan trọng.

Đầu tiên là vì muốn củng cố địa vị và quyền thế của mình, tuy rằng hiện tại Sử Di Viễn đã là đế sư của đế quốc, nhưng bọn quý tộc nguyên lão trong Viện nguyên lão dường như vẫn không chịu phục tùng. Nguyên nhân thật ra rất đơn giản, bởi vì Sử Di Viễn chưa từng lập được công lớn, cũng không có gốc rễ vững chắc ở Lạc Kinh. Nhưng lần này Sử Di Viễn bắt sống được Mạnh Hổ, danh vọng lập tức thăng một bước lên trời, hơn nữa từ nay về sau, Mông Diễn sẽ càng thêm tin tưởng Sử Di Viễn hấn.

Kế đến là vì muốn bóp chết sự uy hiếp của Mạnh Hổ từ trong trứng nước, tuy rằng hiện tại Mạnh Hổ chưa tạo thành uy hiếp gì lớn đối với Sử Di Viễn, thậm chí có rất nhiều lúc hai người còn có mối lợi chung. Nhưng theo như tầm nhìn của Sử Di Viễn, Mạnh Hổ này khẳng định sẽ trở thành mối uy hiếp lớn nhất của hấn trong tương lai, sau này chờ đến khi Mạnh Hổ đủ lông đủ cánh, lúc ấy có muốn thu thập cũng không phải là chuyện dễ dàng. Cho nên Sử Di Viễn phải thừa dịp hiện tại Mạnh Hổ còn chưa đủ lông đủ cánh mà thu thập hấn.

Về nguyên nhân thứ ba thì không thể nói ra cho người ngoài biết được, việc này chỉ có mình Sử Di Viễn biết mà thôi, hấn muốn mượn Mạnh Hổ để thực hiện một chuyện.

Lúc này Nhạc Mông cũng giục ngựa tới gần, ôm quyền hành lễ với Sử Di Viễn:

- Ty chúc mừng đế sư đại nhân bắt được phản tướng Mạnh Hổ.

Sử Di Viễn khoát tay, từ trên mây trở về với thực tại, cất tiếng đáp:

- Tướng quân Nhạc Mông, đa tạ sự phối hợp của ngươi lần này, sau khi quay về kinh, tự nhiên lão phu sẽ báo cáo với hoàng đế bệ hạ tất cả mọi chuyện.

Nhạc Mông tỏ ra khiêm tốn:

- Ty chúc không dám!

Sử Di Viễn không để ý tới Nhạc Mông nữa, quay đầu lại dặn dò bọn võ sĩ áo đen sau lưng:

- Người đầu, áp giải phản tặc Mạnh Hổ đi, phải trông chừng cẩn thận, tuyệt đối không được để hắn chạy thoát.

Có hai tên võ sĩ áo đen như lang như hổ vọt tới, mang Mạnh Hổ ra phía sau. Lúc này Sử Di Viễn ra lệnh cho đám võ sĩ áo đen vẫn còn bày trận bốn phía:

- Thu quân, trở về kinh!

Nhìn theo Sử Di Viễn và đám tướng sĩ Thần Cơ doanh rời khỏi, lúc này Nhạc Mông mới ghì cương quay đầu ngựa lại, quát to với bọn Sa Phá Lang, Lôi Trì:

- Truyền lệnh của ta, toàn quân chấn chỉnh đội hình, chuẩn bị đuổi giết cánh quân phản loạn phá vòng vây, phải tiêu diệt bọn chúng cho bằng được!

- Dạ!

Lôi Trì, Sa Phá Lang ầm ầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Bên ngoài Hồ Lô cốc, ở đại trại hậu quân của Văn Hổ.

Dưới sự giúp công hai mặt trước sau của Man nhân và cận vệ quân của Trương Hưng Bá, rốt cục Hậu quân của Văn Hổ không còn ngăn nổi, bị ép buộc phải mở đường.

Lúc Man nhân và cận vệ quân hợp quân lại với nhau, Hùng Bá Thiên trông thấy Trương Hưng Bá giữa đám loạn quân, vội vàng ghì cương quay đầu ngựa lớn tiếng hỏi:

- Hưng Bá, Đại thủ lĩnh ở đâu?

- Đại thủ lĩnh?

Trương Hưng Bá ngậy ra một lúc, hỏi ngược lại:

- Đại thủ lĩnh là ai vậy?

Hùng Bá Thiên vội đáp:

- Chính là tướng quân, tướng quân đâu rồi?

Trương Hưng Bá đưa tay chỉ về phía sau, đáp lớn:

- Tướng quân đang chém giết cùng với địch ở phía sau, ngài ra lệnh cho ta đi trước phá vây, theo kế hoạch đã định mà đi đại hoang nguyên, ngài sẽ hội hợp với chúng ta sau!

- Cái gì?

Hùng Bá Thiên đột ngột trợn trừng hai mắt ngừng giọng nói:

- Tướng quân bảo chúng ta đi trước sao?

Trương Hưng Bá ừ một tiếng, vừa quay đầu lại đã thấy Cổ Vô Đạo giục ngựa đến bên cạnh, vội lấy phong thư trong ngực áo ra, lại cúi bệ đao xuống đưa cho hắn:

- Quân sư, đây là phong thư do tự tay tướng quân viết ra, còn có bệ đao tùy thân của tướng quân, tướng quân bảo ty chức chuyển giao cho quân sư. Tướng quân còn dặn dò, nếu ai có gan dám không tuân theo quân lệnh của người, có thể dùng bệ đao này chém bay đầu hắn!

Cổ Vô Đạo nghe vậy tỏ ra nghiêm nghị vội vàng nhận lấy phong thư và bệ đao của Mạnh Hổ, vẫn ngồi trên lưng ngựa bóc thư do Mạnh Hổ tự tay viết ra xem. Sau khi Cổ Vô Đạo xem thư xong lập tức sắc mặt đại biến, nói với Hùng Bá Thiên và Trương Hưng Bá:

- Hai vị tướng quân, tướng quân có lệnh bảo chúng ta lập tức rút lui, tiến thẳng về phía đại hoang nguyên!

- Sao?!

- Cái gì?!

Cổ Vô Đạo vừa dứt lời, chẳng những Trương Hưng Bá lắp bắp kinh hãi, Hùng Bá Thiên cũng nhú mày bực bội:

- Quân sư người nói gì? Lập tức lui lại!?

- Đúng!

Cổ Vô Đạo gật mạnh đầu, giơ phong thư trên tay ra, trầm giọng nói:

- Lập tức lui lại, đây là quân lệnh của tướng quân!

Trương Hưng Bá vội la lên:

- Nhưng tướng quân vẫn còn kẹt trong vòng vây của địch!

- Lão tử không đi!

Hùng Bá Thiên rít giọng nói:

- Không cứu được tướng quân ta sẽ không đi, chúng ta là dũng sĩ của đại hoang nguyên, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc thủ lĩnh của mình!

- Các người thật là hồ đồ!

Cổ Vô Đạo vội la lên:

- Với võ nghệ của tướng quân, mấy ngàn quân địch bên ngoài Bàn Long cốc làm sao có thể ngăn cản ngài được? Hơn nữa không còn bị đại quân liên luy, tướng quân có thể ung dung thoải mái vượt qua đại hoang sơn mà không cần đi theo ngã Hồ Lô cốc. Chỉ sợ chúng ta chưa đi đến sườn Bắc đại hoang sơn, tướng quân đã tới đại thảo nguyên Mạc Nam trước, các người lo lắng gì chứ?

Những lời này của Cổ Vô Đạo thật ra chính là sự thật, vốn Mạnh Hổ cũng đã nghĩ như vậy, cho nên mới bảo Trương Hưng Bá dẫn bốn trăm cận vệ quân đi trước phá vây. Sở dĩ hắn ở lại căn phía sau chính là tự tin quân của Nhạc Mông không có khả năng giữ hắn lại, nhưng Mạnh Hổ tuyệt đối không ngờ, lão già độc địa Sử Di Viễn này lại lén lút mang theo tám trăm tay nỏ của Thần Cơ doanh Ngự Lâm quân mai phục trong đại doanh của Nhạc Mông, vì thế không kịp đề phòng mà mắc bẫy.

Trương Hưng Bá và Hùng Bá Thiên cùng kêu lên tức tối, không hề có vẻ muốn rút lui chút nào.

Keng!

Tiếng kim loại chạm nhau vang lên trong trẻo, Cổ Vô Đạo đã rút ra thanh bội đao mà Mạnh Hổ giao cho hắn, gằn giọng quát:

- Bội đao của tướng quân ở đây, ai dám không tuân theo quân lệnh, giết chết không tha! Bản quân sư nhắc lại một lần nữa, lui, lập tức lui lại!

Trương Hưng Bá và Hùng Bá Thiên lúc này biến sắc, bực bội hừ một tiếng giật cương quay đầu ngựa lại, quát to với các tướng sĩ của mình ở phía sau:

- Tướng quân có lệnh lập tức lui lại, lui lại...

Hoàng cung Lạc Kinh, trên điện Quang Minh.

Mông Diễn đã có sáu phần tửu ý, đang thoải mái gối đầu lên chiếc đui trắng nõn như ngọc của một ả phi tần, còn có hai ả phi tần khác mặc áo dệt bằng tơ trong suốt ngồi bên cạnh, đang xoa bóp đui cho hắn. Lại có một ả phi tần nữa mặc áo lụa đỏ trong suốt, toàn thân toát ra vẻ hấp dẫn mê người, ả này đang hộp một hộp mỹ tửu, sau đó dùng cái miệng nhỏ nhắn như quả anh đào của mình mang hộp rượu ấy mớm cho Mông Diễn.

Mông Diễn uống cạn hộp rượu trong miệng mỹ nhân, xong liếm liếm môi ra vẻ thèm khát, nở nụ cười đậm đàng:

- Thơm, thơm quá...

Mỹ nhân áo đỏ rực lửa quay đầu lại liếc Mông Diễn một cái hớp hồn, bỗng giơ đôi tay lên khê vổ hai cái, lập tức có hai đội cung nữ cầm trong tay nhạc khí Hoàng gia từ hai bên điện đi ra. Những âm thanh dịu dặt vang lên khắp trong đại điện, hai đội cung nữ vừa đàn hát vừa múa, những chiếc xiêm y mỏng như cánh ve sâu làm nổi bật lên những đường cong đầy cảm dỗ. Mỹ nhân khoác chiếc áo mỏng bằng lụa đỏ nhẹ nhàng đi tới trước đội múa, sao đó khê giạng chân hoa tay múa, xuân quang phát tiết, Mông Diễn không khỏi cảm thấy tim đập thình thịch, lửa dục bùng bùng.

- Bệ hạ, bệ hạ....

Giữa lúc Mông Diễn đang nuốt nước miếng ừng ực, dục vọng trong lòng bắt đầu bốc lên cao, đột nhiên bên ngoài đại điện vang lên thanh âm bén nhọn chói tai.

Bị người khác quấy nhiễu làm mất hứng, Mông Diễn không khỏi nổi giận trong lòng, tức tối hừ một tiếng ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy tên tổng quản nội thị đang hót ha hót hã xông vào đại điện, ù té chạy thẳng tới trước mặt Mông Diễn, vừa thở dốc vừa nói:

- Bệ hạ, có tin mừng, có tin mừng!

Mông Diễn cố nén lửa giận trong lòng, hỏi lại:

- Tin mừng ở đâu vậy?

Tên tổng quản nội thị hít sâu một hơi, lúc này mới trầm tĩnh lại, đáp:

- Bệ hạ, đế sư đại nhân đã bắt được Mạnh Hổ, đang trên đường áp giải về Lạc Kinh!

- Cái gì?!

Sáu phần tử ý của Mông Diễn lập tức không cánh mà bay, chiếc đuôi mà hắn đang gồi đầu cùng với những tấm thân mềm mại nồn nà trước mắt dường như đều mất đi sức hấp dẫn. Mông Diễn lập tức bật người ngồi dậy, lớn tiếng quát hỏi:

- Người nói cái gì? Đế sư thật sự đã bắt được Mạnh Hổ rồi sao?

Tên tổng quản nội thị đưa lên một phong thư khẩn:

- Đây là thư hỏa tốc của đế sư đại nhân, xin mời bệ hạ xem qua.

Mông Diễn đưa tay tiếp lấy phong thư mở ra xem qua, không nhận được mừng rỡ trong lòng, ngửa mặt lên trời cười to:

- Ha ha ha, tốt, tốt quá, thật là tốt quá!

Mỹ nhân áo đỏ yểu điệu đi đến bên cạnh Mông Diễn, tấm thân xinh đẹp mềm mại sà hẳn vào lồng ngực Mông Diễn, nũng nịu hỏi:

- Bệ hạ, tên Mạnh Hổ này là ai vậy? Không ngờ bắt được hắn bệ hạ lại cao hứng như vậy!

- Ái phi nàng không biết tên Mạnh Hổ này lợi hại đến mức nào đâu!

Mông Diễn cười hắc hắc, đưa tay choàng ngang qua vòng eo nhỏ nhắn mê người của mỹ nhân, lớn tiếng dặn dò tên tổng quản nội thị:

- Đi, lập tức đem tin bắt được Mạnh Hổ tuyên cáo cho thiên hạ biết, hừ hừ, lần trước thằng nhãi này lên kinh có thể nói là đã hưởng hết vinh dự cao nhất. Hoàng thúc dùng nghi lễ tiếp đón anh hùng đế quốc tiếp đãi hắn, còn dùng nghi lễ Hoàng gia đón hắn trên đại lộ khải hoàn, tiếp nhận sự hoan hô của dân chúng. Nhưng lần này, hắc hắc, trăm cũng sẽ đón hắn trên đại lộ khải hoàn, nhưng là áp giải thị chúng, chịu sự mắng chửi của vạn dân!

Thành Lạc Kinh, trong phủ Yến vương.

Mông Nghiên tới phủ Yến vương, bất quá người nghênh đón nàng không phải là Yến vương Mông Khác mà là Mông Cương, Mông Cương chính là con trai lớn của Yến vương Mông Khác.

Trong đại sảnh của vương phủ, sau khi hành lễ với nhau, Mông Nghiên hỏi Mông Cương với giọng lo lắng:

- Vương huynh, vẫn không có tin tức gì của hoàng thúc sao?

Về mặt Mông Cương cũng đầy lo lắng, lắc đầu đáp:

- Không có, cho đến bây giờ vẫn không có tin tức gì của phụ thân.

Mông Nghiên lại nói:

- Sau khi hoàng thúc mất tích một cách ly kỳ, Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ, Tổng đốc Tây Bộ Dạ Cao còn có Diệp Hạo Thiên ở Tây Lăng cùng với toàn bộ hai mươi vạn đại quân đóng bên ngoài thành Tây Lăng cũng mất tích theo, chẳng lẽ không có một chút tin tức gì của bọn họ sao?

Về mặt Mông Cương tỏ ra ảm đạm lắc lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, cho dù bây giờ phụ thân mình có thể an toàn trở về, e rằng không thể nào đoạt lại được quyền thế trước kia. Từ sau khi Mông Diễn đăng quang, hấn lập tức tiến hành cải cách nhân sự trong triều vô cùng dứt khoát, số tay chân thân tín của phụ thân lớp thì chết lớp thì bỏ trốn, còn lại không được bao nhiêu. Cho dù vẫn còn sót lại một ít người âm thầm ẩn nấp, cũng chỉ là đám tép riu mà thôi, không thể làm được chuyện gì lớn...

Mông Nghiên thở dài, về mặt âu lo:

- Nếu như hoàng thúc không trở về, để cho Mông Diễn tiếp tục làm xằng bậy như vậy, e rằng đế quốc sẽ lâm vào tình cảnh khó khăn.

- Vương muội ăn nói cho cẩn thận!

Sắc mặt Mông Cương khê biến, vội hạ giọng khuyên nhủ:

- Những lời đại nghịch bất đạo như vậy không nên đem ra nói lung tung bên ngoài, nếu để cho tai mắt của hoàng đế bệ hạ nghe thấy, vậy không tốt chút nào! Lúc đó cho dù là trưởng lão Viện nguyên lão Hàn Thuyết Hàn lão gia tử ra mặt cũng không thể bảo vệ được muội đâu!

- Tốt nhất là hấn giết luôn cả tiểu muội đi!

Mông Nghiên cảm giận nói:

- Dù sao hấn cũng đã giết Đại hoàng huynh và Tam hoàng huynh, giết thêm tiểu muội nữa cũng không phải là nhiều! Trong mắt của hấn đã không còn luân thường huynh đệ, tình nghĩa huynh đệ, càng không phân trắng đen phải trái. Rõ ràng đại quân Tây chinh tan tác dưới tay của hấn, đúng ra hấn không nên đổ tội lên đầu Mạnh Hổ, lại càng không nên đoạt lấy công lao của Mạnh Hổ về mình.... Ôi, thật không biết hoàng thúc nghĩ như thế nào, cho dù có di chiếu của phụ hoàng, cũng không thể để cho một kẻ vô tình vô nghĩa, không biết phân biệt thị phi như Mông Diễn đăng cơ! Đây chính là một kiếp nạn của đế quốc, chuyện khác không nói chỉ nói về Mạnh Hổ, người lợi hại như vậy, vạn nhất nếu hấn muốn khởi binh tạo phản....

- Hấn không tạo phản được đâu!

Mông Nghiên vừa dứt lời, bên ngoài đại sảnh đột nhiên vang lên một thanh âm trong trẻo lạnh lùng, chợt có một bóng người cao gầy đi tới.

Mông Cương, Mông Nghiên nhìn lại, thì ra người tới là Hàn Sở, cũng là cháu ruột của trưởng lão Viện nguyên lão Hàn Thuyết. Chính là kẻ ngày trước trên tiệc rượu vì Mông Nghiên mà ra tay với Mạnh Hổ, kết quả cuối cùng thì ai nấy cũng đều biết, với tu vi thấp kém của Hàn Sở, quả thật không chịu nổi một chiêu dưới tay Mạnh Hổ. Chẳng qua những lời vừa rồi của Hàn Sở lại làm cho hai người Mông Cương và Mông Nghiên giật mình kinh hãi, nhất là Mông Nghiên.

Hàn Sở ôm quyền thi lễ với hai người, cất cao giọng nói:

- Hàn Sở tham kiến công chúa điện hạ, tham kiến tiểu vương gia!

Mông Cương đáp lễ, nhưng Mông Nghiên là không thèm đáp lễ, cau mày hỏi:

- Hàn Sở, những lời vừa rồi của ngươi là có ý gì?

Hàn Sở cười nhạt nói:

- Công chúa, vừa rồi hoàng đế bệ hạ đã tuyên cáo khắp thiên hạ, nghịch tặc Mạnh Hổ đã bó tay chịu trói ở Hồ Lô cốc, chỉ vài ngày nữa sẽ được áp giải về kinh!

- A!?

Mông Nghiên nghe vậy thân thể mềm mại khẽ run lên, khuôn mặt trắng nõn điểm kiêu thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Năm ngày sau, trên sườn Bắc của đại hoang sơn.

Hùng Bá Thiên vừa bước chân lên triền núi, chợt cảm thấy trước mắt mình rộng rãi sáng sủa hẳn ra. Quét mắt nhìn quanh một vòng, chỉ thấy phía trước trời xanh mây trắng, đại thảo nguyên mênh mông bát ngát từ dưới chân kéo dài đến tận tầm nhìn, địa thế vô cùng bằng phẳng, thậm chí không gợn chút đồi gò nào, kéo dài hơn mười mấy dặm. Một con sông nhỏ uốn lượn chảy qua, bên bờ con sông nhỏ nước xanh trong ấy rải rác những nóc chiên bao*, khói trắng đang từ những chiên bao ấy bốc lên cao, hoà quyện với mây trắng trên trời thành một khối.

(*chiên bao: tên gọi một loại lều của dân du mục sống trên thảo nguyên thời cổ, đáy hình tròn, đỉnh hình chóp có cửa sổ thông khí, tiện tháo ráp.)

Sau ba ngày hành quân gấp rút vượt qua biết bao khó khăn gian khổ, Hùng Bá Thiên suất lĩnh đám Man nhân cùng với Trương Hưng Bá suất lĩnh cận vệ quân rốt cục đã bỏ rơi được đám truy binh của Nhạc Mông lại phía sau, thuận lợi tiến vào đại thảo nguyên Mạc Nam.

Một tràng tiếng bước chân nhộn nhịp vang lên, Trương Hưng Bá và Cổ Vô Đạo cũng đã bước lên sườn núi, phía sau hai người cách đó không xa, hơn hai ngàn Man nhân, hơn năm trăm công nhân mang theo từ hành tỉnh Tây Bộ cùng với hơn hai trăm cận vệ quân tinh nhuệ còn sót lại đang ẩn nấp trong cánh rừng rậm rạp bên dưới sườn núi. Bởi vì đế quốc Tinh Hà có xây dựng một pháo đài quân sự cách đó không xa, toà pháo đài này hiển nhiên dùng để đề phòng quân của đế quốc Quang Huy theo đường nhỏ mà đánh lên. Tuy rằng pháo đài này tối đa chỉ có chừng hai ba trăm kỵ binh đóng quân ở đó mà thôi, mang tính cảnh giới nhiều hơn là phòng thủ, nhưng bọn Cổ Vô Đạo cũng không dám khinh thường.

Cổ Vô Đạo thở ra một hơi thật dài, đưa tay chỉ vào mấy chục chiên bao ven bờ con sông nhỏ cách đó không xa:

- Kia hẳn là quân đội của đế quốc Tinh Hà lưu lại, tối hôm nay chúng ta sẽ âm thầm xử lý bọn chúng, sau đó vẫn y theo kế hoạch đã định, cải trang thành quân khinh kỵ binh Bắc Phương dọc đường cướp bóc, thẳng tiến về phía Đông. Hiện tại đế quốc Quang Huy và đế quốc Tinh Hà vẫn còn trong trạng thái chiến tranh, tình tức không thông, cho dù đế quốc Quang Huy đem hành tung của chúng ta tiết lộ cho đế quốc Tinh Hà, bọn họ cũng chưa chắc chịu tin!

- Chúng ta cứ như vậy mà đi sao?

Trương Hưng Bá ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao không đợi tướng quân đến hội hợp rồi hẵng đi?

- Đúng vậy!

Hùng Bá Thiên cũng nói:

- Tướng quân còn chưa đến đây hội hợp, chúng ta sao thể đi được?

- Chúng ta không thể ở lâu tại nơi này...

Cổ Vô Đạo lắc đầu:

- Quân của Nhạc Mông phía sau có thể đuổi tới bất cứ lúc nào, mà phía trước lại là địa bàn của Thân vương Nam Bộ Phong Khinh Dương của đế quốc Tinh Hà. Tên Phong Khinh Dương này ta có biết, hẳn là một nhân vật lợi hại, so ra còn lợi hại hơn Thân vương Nam Bộ cũ là Tần Xuyên, vạn nhất hắn đánh hơi được chút gì, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm!

- Hơn nữa...

Cổ Vô Đạo ngừng một chút, lấy phong thư từ tay Mạnh Hổ viết trong lồng ngực ra:

- Trong thư tướng quân cũng đã có dặn dò, nếu như trên đường mọi người bị thất lạc nhau thì không cần phải chờ, mà phải lập tức theo kế hoạch đã định tiến về hướng Đông, thẳng đến đại hoang nguyên mới dừng lại. Ý của tướng quân ta tin các ngươi cũng hiểu được, đoạn hành trình xa xôi ngàn dặm chạy ngang qua hai đại thảo nguyên Mạc Nam, Mạc Đông đến đại hoang nguyên là vô cùng hung hiểm. Cho dù là tướng quân cũng không biết rốt cục có thể có bao nhiêu người còn sống đi tới đại hoang nguyên, tóm lại cứ đến được người nào hay người ấy, còn về tướng quân...

Trương Hưng Bá và Hùng Bá Thiên đồng thanh hỏi:

- Tướng quân như thế nào?

Cổ Vô Đạo hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Tướng quân võ nghệ cao cường, thiên hạ mệnh mông rộng lớn như vậy sao không đi được chứ? Chúng ta có gì phải lo lắng? Chỉ sợ chúng ta chưa kịp đến đại hoang nguyên, tướng quân đã đuối kịp, hoặc có thể ngài đã đến đại hoang nguyên trước đang chờ chúng ta!

Những lời Cổ Vô Đạo nói ra như chém đinh chặt sắt, chân thật đáng tin, trong lòng hắn cũng thật sự nghĩ như vậy. Với võ nghệ của Mạnh Hổ, thiên hạ bao la rộng lớn như vậy ai có thể ngăn cản Mạnh Hổ đây? Nếu như có quân đội cản trở, quân của đế quốc Quang Huy có lẽ còn có thể nhờ vào vây khốn quân của Mạnh Hổ mà vây khốn Mạnh Hổ. Nhưng bây giờ bên cạnh Mạnh Hổ đã không còn ai, hơn trăm cận vệ quân đi theo e rằng đã chết hết toàn bộ, bây giờ Mạnh Hổ chỉ có một mình không bị ai làm liên lụy, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ còn ai có thể ngăn được hắn?

Trương Hưng Bá và Hùng Bá Thiên nhìn nhau, Trương Hưng Bá không nhịn được gật gật đầu:

- Chuyện này cũng đúng, với võ nghệ của tướng quân đích xác không ai có thể ngăn cản được ngài.

Hùng Bá Thiên cũng phụ họa:

- Chuyện này ta thừa nhận, với võ nghệ của tướng quân, có chúng ta đi theo cũng chỉ làm cho ngài vướng bận tay chân, thôi được, chúng ta cứ lên đường trước, không đợi tướng quân nữa!

- Đúng vậy!

Cổ Vô Đạo thở ra một hơi dài nhẹ nhõm:

- Hai vị tướng quân cũng nên đi nghỉ ngơi sớm đi, buổi tối còn phải chém giết một trận, chém giết xong rồi phải gấp rút hành quân suốt đêm.

- Bao nhiêu đó có gì đáng kể?

Hùng Bá Thiên cười ha ha:

- Hai ba trăm con dê của đế quốc Tinh Hà dưới chân núi kia, một mình ta cũng có thể dẹp sạch bọn chúng, ha ha!

- Chỉ giỏi khoác lác!

Trương Hưng Bá tỏ ra mất hứng:

- Ý ngươi muốn nói là, các huynh đệ của lão tử chỉ là đồ chơi, không theo kịp một mình ngươi sao?

- Không phải ta nói như vậy!

Hùng Bá Thiên nói:

- Chỉ là võ nghệ của Trương Hưng Bá ngươi quả thật là kém cỏi, ngay cả Mã Tứ Phong còn không thu thập được!

- Ngươi... Thật là vô lý!

Trương Hưng Bá cả giận:

- Tuy rằng ta không thu thập được Mã Tứ Phong, nhưng thu thập Hùng Bá Thiên người vẫn thừa sức!
- Người cũng bớt khoác lác đi một chút!

Hùng Bá Thiên cười lớn:

- Ngoài tướng quân ra, Hùng Bá Thiên ta không sợ ai cả! Người sao? Ta chỉ cần một tay cũng có thể trói cổ người!
- Được rồi, được rồi!

Thấy hai người chuẩn bị gây gỗ, Cổ Vô Đạo nở nụ cười khổ lên tiếng can thiệp:

- Hai vị tướng quân cũng đừng cãi nhau nữa, tối hôm nay không phải là cơ hội tốt cho các người so tài sao? Bản quân sư sẽ làm trọng tài, ai giết được nhiều quân đế quốc Tinh Hà hơn, người đó sẽ là người có võ nghệ cao hơn!

Trương Hưng Bá liền nói:

- Được, cứ quyết định như vậy đi!

Hùng Bá Thiên cũng nói:

- So thì so, ai sợ ai nào?!

220. Chương 226: Áp Giải Thị Chúng

Sau khi Mạnh Hổ dẫn bọn Man nhân và cận vệ quân rời khỏi, Triệu Thanh Hạm và Tất Điều Tử cũng suất lĩnh mấy vạn tướng sĩ cùng với mười mấy vạn quân thuộc hạ nhà họ Triệu rời khỏi đại trại trên đồn điền Thanh Ngưu, thẳng một đường từ Thanh Ngưu sơn đi về phía Tây. Cuối cùng vượt qua sơn mạch Thanh Vân sơn từng làm nản chí biết bao người, lên tới cao nguyên Thanh Vân nằm trên sườn Nam của Thanh Vân sơn.

Cuộc hành trình này gian khổ đến mức nào có thể tưởng tượng được, nhưng các tướng sĩ của quân đoàn Mạnh Hổ và quân thuộc hạ không còn lựa chọn nào khác, bởi vì sau khi Nhạc Mông và Dạ Cao tiến hành chiến dịch cải cách ruộng đất ở hành tỉnh Tây Bộ, quân đoàn Mạnh Hổ đã hoàn toàn mất lòng dân chúng ở các phủ của hành tỉnh Tây Bộ, khó có thể đứng vững trên Thanh Ngưu sơn. Nếu như ngoan cố ở lại, tiếp tục cố thủ ở đại trại trên đồn điền Thanh Ngưu, vậy sẽ không ở được bao lâu, không cần tới tân Tổng đốc Tây Bộ Dạ Cao xuất binh tiêu diệt, quân đoàn Mạnh Hổ cũng sẽ tan rã từ trong nội bộ.

Chính vì đã dự tính trước đến khả năng này, chính vì đã dự tính đến mối nguy này, Mạnh Hổ mới không tiếc lâm thân vào vòng nguy hiểm, suất lĩnh đám Man nhân và công nhân chạy lên đại hoang nguyên.

Hiện tại, sau khi trải qua muôn vàn nguy hiểm, Triệu Thanh Hạm và Tất Điều Tử cũng đã suất lĩnh thành công mười mấy vạn tướng sĩ lên đến cao nguyên Thanh Vân.

Vốn đất đai trên cao nguyên Thanh Vân cũng không được màu mỡ lắm, nhưng để nuôi sống mười mấy vạn người thì vẫn thừa sức. Vả lại sau khi quân của đế quốc Quang Huy ồ ạt Tây chinh, quân của đế quốc Minh Nguyệt đã gánh chịu tổn thất nặng nề, quốc lực và quân lực đều đã cạn kiệt, cho nên từ trước tới nay vẫn không có cách nào đi tuần tra khắp mọi ngõ ngách. Tuy rằng cao nguyên Thanh Vân thuộc lãnh thổ của đế quốc Minh Nguyệt, nhưng quân của đế quốc Minh Nguyệt căn bản là không phái quân đội ra thu hồi lãnh thổ của mình.

Trên thực tế, đừng nói là cao nguyên Thanh Vân, cho dù là vùng đại bình nguyên Thanh Châu rộng ngàn dặm phì nhiêu màu mỡ cũng còn vô cùng hoang vắng.

Thu Vũ Đường vì muốn đánh bại đại quân của đế quốc Quang Huy nên đã mở ra Đại Nguyệt hồ, nên đã tạo ra sự phá hoại mang tính hủy diệt đối với vùng đại bình nguyên Thanh Châu. Với tổn thất nặng nề về

nhân khẩu tại Thanh Châu, tối thiểu trong vòng hai mươi năm, Thanh Châu không thể nào khôi phục được nguyên khí. Cho nên có thể nói rằng, trong thời gian này, đế quốc Minh Nguyệt tuyệt không thể nào ngăn cản quân đoàn Mãnh Hổ và quân thuộc hạ lên định cư trên cao nguyên Thanh Vân.

Trong hành dinh tạm thời vừa được dựng lên, Triệu Thanh Hạm cùng với đang triệu tập bọn tướng lĩnh chủ chốt như Chiến Ứng, Thạch Đôn, Sơn Báo cùng nhau nghị sự, tên hàng tướng Thác Bạt Dã cũng nghiêm nhiên được ngồi chung. Tên Thác Bạt Dã này mặc dù là một hàng tướng, nhưng lúc quân đoàn Mãnh Hổ chiến đấu liên tục trên các chiến trường Trung Châu, hắn ta đã lập được vô số chiến công hiển hách. Vả lại từ sau khi đầu hàng Mạnh Hổ, trong lòng hắn cũng thấp thỏm không yên, cho nên lần này mười mấy vạn người chuyển đến cao nguyên Thanh Vân, hắn chủ động tình nguyện xung phong đi tiền trạm, công trạng không nhỏ, dần dần đã chiếm được lòng tin của Triệu Thanh Hạm và Tất Điều Tử.

Trên thực tế, Thác Bạt Dã cũng chỉ còn nước quyết chí một lòng gia nhập vào quân đoàn Mãnh Hổ, nguyên nhân bởi vì chuyện hắn đầu hàng Mạnh Hổ bày mưu hại chết Tổng đốc Thanh Châu Tư Đồ Duệ sớm đã bị tất cả dân chúng trong đế quốc Minh Nguyệt biết được. Hiện tại chẳng những các tướng sĩ họ Tư Đồ ở Thanh Châu không thể nào tha thứ cho hắn, mà các tướng sĩ của họ Thác Bạt ở Tịnh Châu cũng không thể nào tha thứ cho hắn. Tuy trời đất bao la, nhưng Thác Bạt Dã cũng không có chỗ nào để đi...

Thấy các tướng đã tới đông đủ, Tất Điều Tử khẽ ho một tiếng rồi quay sang nói với Triệu Thanh Hạm:

- Phu nhân, bắt đầu đi thôi!

Triệu Thanh Hạm khẽ ừ một tiếng, ánh mắt quét một vòng nhìn các tướng, nhẹ giọng nói:

- Trước khi Hổ lang ra đi đã có dặn đi dặn lại thiếp thân và quân sư, bảo chúng ta bằng bất cứ giá nào cũng phải đưa hai vạn tướng sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ cùng với mười mấy vạn quân thuộc hạ nhà họ Triệu chạy lên cao nguyên Thanh Vân, càng phải tiến hành việc xây dựng doanh trại thật là kiên cố trên cao nguyên Thanh Vân, căn cơ cũng phải làm cho thật kiên cố! Trong quá trình rời khỏi đồn điền Thanh Ngưu chạy đến đây, chúng ta đã trả một cái giá hết sức nặng nề, cũng đã đổ máu không ít, nhưng chúng ta vẫn chạy tới được cao nguyên Thanh Vân. Chuyện kế tiếp chúng ta vẫn cần phải nhờ đến các vị tướng sĩ ra sức khai khẩn trồng trọt, phải phiên đến mọi người rồi...

Chiến Ứng vội ôm quyền cao giọng nói:

- Ty chức nguyện vì tướng quân và phu nhân mà xông pha nơi rừng đao biển lửa, cho dù gan óc lầy đất cũng tuyệt không hối hận!

- Đúng, chúng ta cũng vậy!

Thạch Đôn và Sơn Báo cũng cất lời:

- Thế nhưng hiện tại tướng quân không ở đây cùng phu nhân, làm sao có thể dẫn dắt chúng ta đây?

Ánh mắt Thác Bạt Dã thoáng động, cảm thấy bản thân cũng nên nói vài lời để biểu lộ lòng trung thành, vội ôm quyền nói:

- Mặc dù ty chức chỉ là một tên hàng tướng, nhưng nhờ ơn tướng quân, phu nhân và quân sư không vứt bỏ, lại không tiến hành giam giữ giám sát ty chức, ngược lại càng tín nhiệm ty chức hơn nữa, thường giao cho trách nhiệm quan trọng, cho nên ty chức quyết định ra sức vì quân đoàn Mãnh Hổ, nếu như sau này không giữ lời, nguyện chịu trời đánh ngũ lôi!

Triệu Thanh Hạm xoa người khẽ đáp lễ với các tướng:

- Các vị tướng quân quá lời rồi, thiếp thân chỉ hy vọng tất cả mọi người từ đây về sau có thể cùng nhau đồng tâm hiệp lực, cùng nhau vượt khó.

Các tướng đồng thanh đáp lại:

- Dạ!

Tất Điều Tử vui vẻ đứng dậy nói:

- Tốt lắm, vậy bây giờ bản quân sư sẽ phân chia khu vực phòng thủ.

Chiến Ứng, Thạch Đôn, Sơn Báo cùng với Thác Bạt Dã đều ưỡn thẳng ngực lên, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tất Điều Tử.

Tất Điều Tử vuốt vuốt chòm râu dê dưới cằm, cất tiếng nói:

- Chiến Ứng!
- Có ty chức!
- Suất lĩnh năm ngàn tinh binh trấn thủ phía Tây cao nguyên, giám thị nghiêm mật không cho bất cứ kẻ nào cố ý xâm phạm, đồng thời cho quân khai khẩn đất hoang.
- Dạ!
- Thạch Đôn!
- Có ty chức!
- Suất lĩnh ba ngàn tinh binh trấn thủ phía Bắc cao nguyên, đồng thời cho quân khai khẩn đất hoang.
- Dạ!
- Sơn Báo!
- Có ty chức!
- Suất lĩnh hai trăm cung tiễn thủ tinh nhuệ xây dựng Phi Báo doanh, ngoài lúc luyện binh thì đi săn thú, góp phần giải quyết vấn đề lương thực!
- Dạ!
- Thác Bạt Dã!
- Có ty chức!
- Suất lĩnh năm vạn dân chúng, nhân lúc nhàn rỗi đắp đất xây thành bốn phía xung quanh doanh trại để tự bảo vệ.
- Dạ!

Phân chia công việc đã xong, bốn tướng chia nhau lĩnh mệnh mà đi.

Nhìn theo bóng dáng các tướng dần xa khuất, vẻ mặt của Tất Điều Tử dần dần trở nên ngưng trọng hẳn lên, quay đầu lại nói với Triệu Thanh Hạm:

- Phu nhân, ty chức vừa nhận được một tin tức rất là không tốt!

Triệu Thanh Hạm khẽ giật mình, vội hỏi:

- Tin tức gì vậy?
- Gian tế ẩn nấp ở Tây Bộ vừa báo tin, nói rằng tướng quân đã thất bại dưới gian kế của lão hồ ly Sử Di Viễn ở Hồ Lô cốc đại hoang nguyên, hiện tại đã bị bắt giải về để đô Lạc Kinh!
- Sao?

Triệu Thanh Hạm nghe vậy thất thanh kêu lên, sắc mặt vốn hồng hào chỉ trong khoảnh khắc đã trở nên trắng bệch, cất cao giọng hỏi:

- Người nói cái gì? Hồ lang...
- Suyt...

Tất Điều Tử vội vàng đưa ngón tay lên môi, ra ý bảo Triệu Thanh Hạm nhỏ giọng, đồng thời hạ giọng nói:

- Xin phu nhân nhỏ giọng một chút, chuyện này ngàn vạn lần không thể để tiết lộ ra ngoài, bằng không các tướng sĩ toàn quân sẽ trở nên đại loạn, không khéo còn có thể trở nên tan rã, đến lúc đó e rằng một chút căn cơ mà tướng quân để lại cũng sẽ tan thành mây khói không còn lại chút gì!

- Nếu lần này Hồ lang có mệnh hệ nào, ta đây cũng không muốn sống trên cõi đời này nữa, hu hu hu...

Triệu Thanh Hạm bỗng nhiên đưa tay lên che chiếc miệng nhỏ xinh bật khóc nức nở, vừa khóc vừa hỏi:

- Tin này có đáng tin cậy không?

- Tin này rất đáng tin cậy.

Tất Điều Tử thở dài:

- Gian tế tiềm phục trong thành Tây Lăng là thân tín do ty chức an bài, những khi có tin tức gì đều chỉ liên hệ với một mình ty chức mà thôi, nên không thể có bất cứ chuyện gì sai sót. Bất quá phu nhân cũng đừng nên quá đau buồn, tuy rằng tướng quân không may thất thủ bị bắt giữ, nhưng bằng vào một thân võ nghệ của tướng quân nếu như muốn trốn cũng không phải là vấn đề gì lớn, huống chi...

Triệu Thanh Hạm nức nở hỏi:

- Huống chi thế nào?

Tất Điều Tử thản nhiên đáp:

- Thật ra ty chức cảm thấy tướng quân ngài cũng nên nếm chút thất bại, lần tai kiếp này đối với tướng quân cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

- Cái gì?

Triệu Thanh Hạm không nhịn được trợn to đôi mắt cất tiếng hỏi, giọng không có thiện ý chút nào:

- Những lời này của quân sư là có ý gì? Hồ lang thất thủ bị bắt, tính mạng không giữ được, người còn nói cái gì không phải là chuyện xấu chứ?

- Ty chức đã liệu tính tướng quân không thể nào chết được, phần nhiều chỉ là chịu chút khổ nạn mà thôi.

Tất Điều Tử ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Tướng quân võ nghệ cao cường, trong thiên hạ ít người sánh kịp, chuyện này ai ai cũng biết, cả phu nhân cũng biết. Cho nên lúc hành sự tướng quân tỏ ra quyết đoán, khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo không xem người khác ra gì, thường hay đem thân vào vòng nguy hiểm, lấy chức trách đại tướng tiên phong mà thống soái ba quân, suất lĩnh tướng sĩ tinh nhuệ xung phong hãm trận, đánh thành dẹp trại. Lúc này thế lực của chúng ta còn chưa trưởng thành cho nên chuyện này cũng không có chi đáng kể, nhưng khi thế lực đã hình thành mà vẫn còn làm càn làm ẩu như vậy vụn vặt lần không được! Thử nghĩ mà xem, tướng quân quan hệ tới an nguy của ba quân tướng sĩ, quan hệ tới thành bại của bá nghiệp, lỡ như tử trận ắt dẫn đến tan rã toàn quân, bá nghiệp tiêu tan thành mây khói, vậy há chẳng đáng buồn đáng trách hay sao?

- Chuyện này...

Triệu Thanh Hạm nghe vậy nhẹ gật đầu:

- Những lời này của quân sư cũng không phải là không có lý!

Tất Điều Tử nói:

- Cho nên mới nói, lần này tướng quân bị bắt cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, nếu như có thể mượn cơ hội này để làm bình ổn tính tình của tướng quân, để cho ngài hiểu rõ hơn về trách nhiệm đối với chuyện thống lĩnh ba quân, từ đó không còn dễ dàng đem thân vào vòng nguy hiểm, không còn suất lĩnh tướng sĩ xung phong hãm trận, vị tướng như vậy mới là phần phước vô cùng to lớn đối với tướng sĩ toàn quân. Từ chuyện tướng quân thất thủ bị bắt lần này, ty chức đã thử phân tích tỉ mỉ một lần, kết luận là tuy có hung hiểm, nhưng trong vòng nửa năm tạm thời không lo tới tính mạng.

Hiện tại Triệu Thanh Hạm đã từ trong hỗn loạn và bối rối mà phục hồi tinh thần lại, cả người cũng đã trở nên bình tĩnh, nghiêng răng nói với Tất Điều Tử:

- Quân sư, chúng ta nhất định phải cứu hần, bằng bất cứ giá nào cũng phải cứu cho được hần về đây! Quân đoàn Mạnh Hồ không thể nào không có hần, nếu như không có Mạnh Hồ, quân đoàn Mạnh Hồ còn là quân đoàn Mạnh Hồ hay sao? Quân sư, người nhất định phải tìm cách!

- Cứu người là nhất định phải cứu!

Tất Đieu Tử gật mạnh đầu:

- Nhưng làm sao để cứu thì phải cân nhắc cho thật kỹ!

Đế đô Lạc Kinh của đế quốc Quang Huy, trên đại lộ khải hoàn.

Thật ra đại lộ khải hoàn ở thành Lạc Kinh có hai công dụng, công dụng thứ nhất tự nhiên là dùng trong trường hợp anh hùng đế quốc khải hoàn trở về tiếp thụ sự tung hô chào đón của vạn dân. Một công dụng nữa của nó nữa chính là để áp giải địch nhân của đế quốc diễu hành trên đại lộ khải hoàn thị chúng. Để hiển thị quốc uy, phấn chấn lòng dân, trong mấy trăm năm lịch sử của đế quốc Quang Huy, đã có không biết bao nhiêu anh hùng đế quốc tiếp nhận sự tung hô chào đón của vạn dân trên đại lộ khải hoàn này. Cũng đã có không biết bao nhiêu địch nhân đã bị áp giải thị chúng qua đây, trong đó nổi bật nhất là Tinh Đế của đế quốc Tinh Hà.

Hai trăm năm trước, Thái Thủy đại đế hùng tài đại lược tiến hành cải cách vô cùng mạnh mẽ và quyết đoán đối với quân đội của đế quốc, bắt chước theo truyền thống chế thức của hai đại cường quốc đế quốc Quang Huy và Minh Nguyệt trên thế giới Trung Thổ mà xây dựng nên mười đại quân đoàn kỵ binh, đồng thời dốc lòng xây dựng đất nước, ra sức chinh đồn quân đội. Cuối cùng sau hai mươi năm đăng cơ đã luyện thành một cánh quân thiết kỵ tinh nhuệ kiêu dũng thiện chiến, rốt cục tới thời cơ tốt liền nghênh ngang vượt qua đại hoang sơn xâm lấn xuống phía Nam.

Trận chiến ở thành Đại Cô, ba đại quân đoàn Tây Bắc, Bắc Phương, Đông Bắc bị tiêu diệt toàn quân, thiết kỵ của đế quốc Tinh Hà mạnh mẽ trực chỉ Lạc Kinh, hoàng đế của đế quốc Quang Huy lúc ấy là Mông Chính suất lĩnh hai đại quân đoàn cận vệ, cấm vệ nghênh chiến, rốt cục lại bị thiết kỵ của đế quốc Tinh Hà vây khốn tại Vụ Mông sơn.

Lúc ấy, các quý tộc nguyên lão của Viện nguyên lão tranh cãi ầm ĩ cả lên, người thì có ý kiến nên hàng, kẻ kiến nghị nên tử chiến. Trong lúc còn chưa ngã ngũ, các Tổng đốc của các đại hành tỉnh địa phương lại càng rục rịch muốn thừa cơ mạnh động, định thừa cơ thoát khỏi sự khống chế của đế quốc để tự trị. Có thể nói rằng đế quốc Quang Huy đã đến thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đế quốc có thể tan rã bất cứ lúc nào.

Bất quá, vận khí của Thái Thủy đại đế lúc đó quá kém, bởi vì hắn gặp phải một đối thủ có lực lượng ngang tầm.

Đang lúc đế quốc Quang Huy trong thời khắc nguy trong sớm tối, bỗng có một người ngang trời xuất thế, đó chính là em ruột của hoàng đế đế quốc Quang Huy Mông Chính, Yến vương Mông Kỳ.

Yến vương Mông Kỳ điều động tất cả các võ sư gia nô của các quý tộc trong kinh, chọn ra thành phần tinh nhuệ được ba ngàn tử sĩ, vào một đêm không trăng sao bất ngờ đánh úp đại doanh của quân đế quốc Tinh Hà, bất sống được Thái Thủy đại đế. Sau đó, thiết kỵ đế quốc Tinh Hà thua to rút chạy, đế quốc cũng chuyển nguy thành an, hoàng đế Mông Chính vì để ban thưởng cho Yến vương, mới định ra quy củ Yến vương đời đời là Nhiếp chính.

Bất quá từ sau Thái Thủy đại đế, trong vòng hai trăm năm trở lại đây trên đại lộ khải hoàn chưa từng diễn ra kịch vui áp giải thị chúng nữa, bởi vì trong hai trăm năm nay, đế quốc Quang Huy không hề bắt được một nhân vật nào có thân phận trọng yếu, còn những nhân vật có thân phận thấp bé trên thực tế không đủ phân lượng, có miễn cưỡng đem ra áp giải thị chúng trên đại lộ khải hoàn cũng chỉ là làm trò cười cho thiên hạ mà thôi.

Bất quá hôm nay, rốt cục cũng đã có một nhân vật đủ trọng lượng để đem ra áp giải thị chúng, người này đương nhiên là Mạnh Hổ.

Nhưng phải nói rằng đây cũng chỉ là một trò cười mà thôi, ngày trước Mạnh Hổ về Lạc Kinh, hắn còn là một anh hùng đế quốc, còn được may mắn ngồi trên chiến xa của vua diễu hành trên đại lộ khải hoàn, tiếp nhận sự tung hô nồng nhiệt của vạn dân. Nhưng hôm nay, khi hắn trở lại Lạc Kinh lần thứ hai, hắn đã trở

thành địch nhân của đế quốc, hẳn phải mang gông cùm trên vai ngồi trong tù xa đi trên đại lộ khải hoàn nhận chịu vạn dân mắng nhiếc. "Vinh dự" này từ xưa đến nay cũng chỉ có duy nhất một mình Mạnh Hổ may mắn được nếm trải mà thôi.

Trước cửa Chính Dương hào hoa tráng lệ, người đông như kiến, xe cộ như nêm.

Một cánh cửa đẹp lộng lẫy của cửa Chính Dương đã được mở ra, một bức bình phong bằng ngọc phỉ thúy được đặt sẵn ở chính giữa đài cao, trên bình phong có chạm trổ chín con rồng xanh đang nhe nanh múa vuốt, đằng vân giá vũ, sống động như thật. Trước bình phong có một cái long ỷ (ghế của vua), Mông Diễn thân khoác long bào, đầu đội Cửu Long Quan, hiên ngang ngồi trên long ỷ, hiển lộ rất rõ khí phái của Hoàng gia. Cạnh bên long ỷ của Mông Diễn có một người, chính là đế sư kiêm chủ tịch Viện nguyên lão Sử Di Viễn.

Thấp hơn long ỷ của Mông Diễn một bậc, có đặt bốn chiếc ghế bằng ngọc, bày ra chỗ cho bốn người ngồi, chính là Yến vương Mông Cương, công chúa Mông Nghiên, Tể tướng của đế quốc Diệp Hạo Thiên và trưởng lão của Viện nguyên lão Hàn Thuyết. Đúng ra Mông Cương không có tư cách ngồi tại nơi đây, chẳng qua vì hôm qua Mông Diễn đã hạ chỉ sắc phong Mông Cương lên thay địa vị Yến vương của Mông Khác, cho nên hắn đã trở thành Nhiếp chính vương của đế quốc Quang Huy.

Nét mặt của công chúa Mông Nghiên có vẻ hơi nhợt nhạt, đôi mắt vốn sáng đẹp vừa nhìn thấy người xưa hôm nay trở thành như vậy lập tức trở nên thần thờ ảm đạm, Mông Hành bên cạnh hiểu được đây chính là ý trung nhân mà hoàng muội mình ngày đêm tưởng nhớ, không khỏi thầm thở dài một tiếng, lòng nghĩ ái tình quả thật là một vũ khí hại người, thường có câu rằng, hỏi thế gian tình là chi? Vị hoàng muội này thật là..., e rằng đã vướng vào trong lưới tình với Mạnh Hổ đến mức khó lòng gỡ nổi!

Trên đài cao trước cửa Chính Dương, mặt Mông Diễn đột nhiên thoáng qua một tia sát cơ lạnh lẽo, quay đầu lại hỏi Sử Di Viễn:

- Theo ý của ái khanh, sau khi điều hành thị chúng, chúng ta nên xử lý Mạnh Hổ như thế nào đây?

Sử Di Viễn cười âm hiểm, không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Ý bệ hạ thì sao?

- Ý của trẫm ư?

Mông Diễn gằn giọng nói:

- Ý của trẫm đương nhiên là cần phải lột sạch da của hắn, rút hết gân hắn, phế hết võ công của hắn rồi thiến, sau đó thả hắn đi. Ha ha, trẫm muốn hắn cả đời này không thưởng thức mùi vị nữ nhân được nữa!

Sử Di Viễn cất giọng âm u:

- Ý của bệ hạ chính là thánh chỉ, bệ hạ đã muốn lột da hắn, rút gân hắn, phế đi võ công của hắn, cho dù là Thánh nữ Quang Minh cũng không thể nào ngăn cản nổi. Bất quá, bây giờ Mạnh Hổ đã trở thành tù binh trong tay bệ hạ, cũng không có gì phải gấp gáp, nếu không giày vò hành hạ hắn trước, vậy chẳng phải quá dễ dãi đối với hắn hay sao? Bệ hạ, lão thần có biện pháp này!

- Ủa?

Mông Diễn nghe vậy hai mắt sáng rõ, vội hỏi:

- Ái khanh có biện pháp gì vậy?

Sử Di Viễn nói:

- Không phải Mạnh Hổ có võ công cao cường, không ai chống nổi hay sao? Tuy rằng đế quốc Minh Nguyệt có rất nhiều mãnh tướng nhưng vẫn không có ai là đối thủ của hắn, chi bằng đem hắn tới đấu trường ở phía Nam thành, để cho hắn vì bệ hạ, vì dân chúng của đế quốc mà biểu diễn những trận quyết đấu ngoạn mục, lão thần tin tưởng, lần quyết đấu biểu diễn này chắc chắn là tuyệt diệu chưa từng có từ trước tới nay!

- Hay!

Mông Diễn gật đầu liên tục:

- Biện pháp này vô cùng tuyệt diệu!

- Còn nữa...

Sử Di Viễn nói tiếp:

- Bệ hạ có thể nhân dịp này tuyên cáo thiên hạ, mời tất cả các nhân sĩ có võ nghệ cao cường tới Lạc Kinh để quyết đấu với Mạnh Hổ, người thắng sẽ được phong làm tướng quân, phàm là nhân sĩ có võ nghệ cao cường đều rất khó chịu phục kẻ khác. Lão thần cho rằng chỉ cần tung tin này ra, ắt những nhân sĩ võ nghệ cao cường sẽ kéo về Lạc Kinh như mây, đến lúc đó, ngoài việc tiêu khiển cho bọn quyền quý và dân chúng của đế quốc, củng cố ngôi hoàng đế của bệ hạ, còn là một cơ hội tốt để chiêu mộ nhân tài cho đế quốc!

- Tốt!

Mông Diễn đập mạnh tay lên thành ghế, vui vẻ nói:

- Cứ theo ý ái khanh mà làm, bất quá trăm phải thiên tên Mạnh Hổ này trước đã, để hắn ném trái mìn vị không phải nam nhân!

- Chuyện này...

Sử Di Viễn hơi lúng túng:

- Bệ hạ, chuyện này không được ổn thoả cho lắm, nếu như tên này bị thiên đi thì sao còn là nam nhân nữa chứ? Nếu như bệ hạ quả thật muốn thiên đi Mạnh Hổ, lúc ấy võ công và khí thế của hắn sẽ sa sút nghiêm trọng, lúc ra giặc đâu e rằng chỉ có thể xuất ra bản lĩnh không được một phần ba lúc bình thường, vậy sao thể mua vui cho dân chúng, sao thể chống nổi các mãnh tướng đây? Lại nói bây giờ Mạnh Hổ đã như cá nằm trên thớt, bệ hạ muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý, nhưng không nên vội thiên hắn trong lúc này.

- Chuyện này... thôi được.

Mông Diễn nghiêng răng kèn kẹt, gật đầu nói:

- Thôi được, bất quá ái khanh cần phải cẩn thận, con mãnh hổ này có thể ăn thịt người, ngàn vạn lần đừng để cho hắn trốn thoát.

Sử Di Viễn nói:

- Bệ hạ yên tâm, lão thần đã hạ trên người Mạnh Hổ một loại độc dược vô cùng lợi hại, lúc độc tính phát ra sẽ làm cho toàn thân bủn rủn, tứ chi vô lực, đến đứa trẻ ba tuổi cũng có thể giết chết hắn dễ dàng. Chỉ có uống vào giải được đặc chế của lão thần, hắn mới có thể hồi phục như xưa, chẳng qua dược tính của giải được vừa hết thì cũng sẽ làm cho toàn thân mềm nhũn, tứ chi vô lực, vả lại nếu trong vòng ba ngày mà không uống thuốc giải tiếp, toàn thân vỡ nát ra mà chết, cho nên nếu như Mạnh Hổ thật sự muốn trốn cũng không thể nào trốn thoát.

- Vậy thì quá tốt!

Mông Diễn vui vẻ gật đầu:

- Vậy thì trăm đã yên tâm!

Ngừng một chút, Mông Diễn quay đầu lại nói với tên tổng quản nội thị đang đứng hầu sau lưng:

- Đã không còn sớm nữa, bắt đầu đi!

- Tuân chỉ!

Tên tổng quản nội thị bước vội ra trước thềm đài, cất cao giọng hét:

- Bệ hạ có chỉ, nghi thức diễu hành bắt đầu....

Ngay lập tức, tiếng kèn hiệu trầm thấp cùng với tiếng trống trận đồng thời vang lên đến tận trời xanh, đám dân chúng đã đợi từ lâu trên đại lộ khải hoàn lập tức cất tiếng hoan hô long trời lở đất.

221. Chương 227: Võ Sĩ Giác Đấu

Đương nhiên công lao lớn nhất thuộc về đương kim đế sư Sử Di Viễn, nếu không có Sử Di Viễn sắp đặt kế hoạch và chỉ huy, cho dù Thần Cơ doanh có kiên vững tới mức nào đi nữa cũng không có khả năng bắt sống được Mạnh Hổ. Chính vì nguyên nhân bắt sống được Mạnh Hổ, thanh danh của Sử Di Viễn trong lòng bọn quý tộc và dân chúng đế đô đã tăng lên đến đỉnh điểm. Nếu như không phải Sử Di Viễn năm lần bảy lượt từ chối, thậm chí Mông Diễn đã tổ chức nghi lễ khai hoàn để nghênh đón Sử Di Viễn như bậc anh hùng đế quốc. đương nhiên, cho dù có cử hành nghi thức khai hoàn hay không, hiện tại Sử Di Viễn cũng đã xứng danh anh hùng đế quốc, có thể bắt sống được kẻ chủ mưu tạo phản lớn nhất là Mạnh Hổ, không phải là nền tảng của đế quốc thì còn là gì nữa? Không phải là anh hùng đế quốc thì là gì?

Ba đại doanh của Ngự Lâm quân vừa đi qua, dân chúng hai bên đại lộ khai hoàn dường như trở nên điên cuồng, ai nấy đều cố gắng trèo lên thềm đài để có thể quan sát rõ ràng. Đám dân chúng chen chúc hai bên đại lộ khai hoàn đã sớm chuẩn bị những sọt tre hoặc giỏ đựng trong đó đựng đầy rau cải, khoai tây, trứng thối dùng làm 'vũ khí', sau đó, mười mấy vạn dân chúng bắt đầu điên cuồng gào thét, dần dần hội tụ lại thành một thanh âm khổng lồ duy nhất: phản đồ, phản đồ, phản đồ...

Khi Mạnh Hổ từ trong hôn mê tỉnh lại, hần nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Một cỗ tù xa làm bằng sắt ròng vô cùng kiên cố, trên nóc tù xa có khoét một cái lỗ hổng, lỗ hổng này vừa vặn với cổ của Mạnh Hổ. Toàn thân Mạnh Hổ bị giam trong tù xa, tứ chi bị xiềng xích trói thật chặt, chỉ có đầu của hần lộ ra bên ngoài. Trước mặt hần là một đại lộ rộng rãi bằng phẳng chạy dài thẳng tắp, hai bên đại lộ người đông như biển, vô số dân chúng đế đô đang điên cuồng múa may hai tay, đang điên cuồng gào thét rống giận...

Cảnh tượng trước mắt này, đương nhiên Mạnh Hổ không hề lạ lẫm. Một năm trước đây hần đã từng trải qua.

Chỉ bất qua lần đó Mạnh Hổ là anh hùng đế quốc, còn lần này hần ta lại là phản đồ của đế quốc.

- Ném chết hần!
- Đập nát đầu hần!
- Treo cổ tên phản đồ đáng chết này đi!
- Hần đã giết chết năm mươi vạn tướng sĩ ưu tú của đế quốc, nên đem hần ra xử cực hình!

Mười mấy vạn dân chúng của đế quốc điên cuồng thét gào rống giận như cơn sóng thần ngoài biển rớt thẳng vào tai Mạnh Hổ. Một tên lão binh trấn định như Mạnh Hổ cũng không khỏi hơi biến sắc!

Mạnh Hổ có thể không thèm coi thánh chỉ của hoàng đế đế quốc Mông Diễn ra gì, có thể không coi mấy mươi vạn địch quân tinh nhuệ trên chiến trường ra gì, nhưng không thể nào coi thường cơn giận của mấy mươi vạn dân chúng. Dân tình thật là đáng sợ, hàng trăm hàng ngàn hàng vạn dân chúng phẫn nộ cùng một lúc, còn có thể phá hủy được Hoàng triều hùng mạnh không gì sánh kịp, huống chi Mạnh Hổ vốn vụn vụn chỉ là một tên võ phu tầm thường?!

Trên đài cao trước cửa Chính Dương, lòng Mông Diễn vẫn còn cảm thấy sợ hãi, Sử Di Viễn thì nở nụ cười âm trầm thoả mãn.

Trong số năm mươi vạn đại quân bị tiêu diệt trong cuộc Tây chinh, mười vạn binh sĩ của quân đoàn cận vệ không còn lại mấy! Mười vạn người này không phải là người ở các hành tỉnh địa phương, mà đều là người ở Lạc Kinh, đều là con dân ngay dưới chân thiên tử. Dù có một ít lão binh được điều động từ nơi khác gia nhập vào quân đoàn cận vệ, gia quyến của họ đều đã dời đến Lạc Kinh, một số vốn không lập gia đình nhưng cũng sống yên ổn tại Lạc Kinh. Có thể tưởng tượng ra, mười vạn tướng sĩ của quân đoàn cận vệ có bao nhiêu người thân sống tại Lạc Kinh? Vậy hiện tại có bao nhiêu dân chúng phẫn nộ cùng một lúc, há phải chuyện đùa?

Cho nên sau khi thất bại ở Thanh Châu, Mông Diễn mới tỏ ra tuyệt vọng như vậy, bởi vì chính hần không còn khả năng leo lên ngôi báu hoàng đế của đế quốc. Bởi vì Mông Diễn hiểu rất rõ, dân chúng thành Lạc Kinh mất đi người thân sẽ có phản ứng như thế nào, khi hần trở về Lạc Kinh sẽ phải nhận chịu lăng mạ

chửi bới đến mức nào! Nếu như có kẻ có dụng tâm âm thầm kích động sau lưng, dân chúng mất đi lý trí thậm chí có khả năng nổi loạn, tấn công vương phủ của hắc, thậm chí có khả năng đưa hắc lên đoạn đầu đài.

Bất quá vẫn còn may mắn là sự tình kết thúc không phát sinh bất cứ chuyện gì, rốt cục Mông Diễn vẫn thuận lợi đăng cơ để vị.

Theo như Sử Di Viễn tính toán, nếu như dư luận của đế quốc đã lọt vào trong tầm khống chế của Mông Diễn, vậy Mạnh Hổ chính là một kẻ chịu tội thay hoàn hảo nhất, sự phẫn nộ của dân chúng sẽ chuyển sang người Mạnh Hổ một cách tốt đẹp. Nghĩ đến đây, Mông Diễn không khỏi xoay sang khẽ liếc nhìn Sử Di Viễn, ánh mắt không khỏi thoáng qua một tia cảm kích, thầm nghĩ nếu không có Sử Di Viễn, có lẽ kẻ ngồi trong tù xa bị giải đi thị chúng hôm nay ắt hẳn sẽ là Mông Diễn hắc, mà người ngồi trên ngôi báu hôm nay rất có thể sẽ là Đại ca hoặc là Tam đệ của hắc, thậm chí có thể là Hoàng thúc, mà không phải là Mông Diễn hắc.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Mông Diễn, Sử Di Viễn đột ngột quay đầu nhìn lại, khẽ điểm nụ cười với Mông Diễn, nói:

- Bệ hạ, từ đây về sau, sẽ không còn người nào dám hoài nghi về chân tướng của Tây chinh nữa! Dư luận về Tây chinh coi như đã chấm dứt từ khi Mạnh Hổ bị bắt, một số kẻ có dụng tâm cũng không thể nào gây nên sóng gió gì được nữa, ha ha!

Trên đại lộ khải hoàn, sự phẫn nộ của dân chúng đã bắt đầu bằng những âm thanh đòi giết của bọn họ, vô số trứng thối, rau cải, khoai tây... rơi xuống tù xa như mưa. Chỉ trong khoảnh khắc, trên tù xa đã phủ đầy những thứ dơ bẩn tanh hôi, trên mặt Mạnh Hổ cũng dính đầy rau cải, trứng vỡ..., thậm chí còn có những viên đá nhỏ lăn vào trong đó, tuy rằng không gây ra thương tích gì quá lớn cho Mạnh Hổ, nhưng mặt hắc cũng đã sưng phù lên. Mạnh Hổ hoàn toàn không lộ vẻ gì ra ngoài mặt, không ai có thể biết được hiện tại trong lòng hắc đang nghĩ gì?

Ở bậc thứ hai trên đài cao trước cửa Chính Dương, trái tim của công chúa Mông Nghiên đau nhói từng hồi, nàng bất giác cảm thấy trên má mình nóng hổi, lúc này mới biết nước mắt đã lăn dài trên má tự bao giờ...

Mạnh Hổ ngồi trong tù xa được chậm rãi đẩy qua trên đại lộ khải hoàn, sau khi hứng chịu sự phát tiết cơn tức giận của mấy chục vạn dân chúng, rốt cục tù xa cũng đến trước cửa Chính Dương.

Mông Diễn đang ngồi ở tầng cao nhất trên đài trước cửa Chính Dương đột nhiên đứng dậy, kim sắc quyền trượng tượng trưng cho quyền uy của hoàng đế trong tay khẽ vung lên, gần như tất cả dân chúng trên quảng trường bắt đầu yên lặng trở lại. Chỉ trong khoảnh khắc, quảng trường cho tới bây giờ vốn vô cùng ồn ào huyền ảo đã trở nên lặng ngắt như tờ. Mông Diễn gật gật đầu tỏ ý hài lòng, bước tới sát mép đài cao, đứng ở phía sau một khí cụ đặc chế, đó chính là máy khuếch âm mà Viện Khoa Học Hoàng gia vừa mới phát minh ra, có thể làm cho tiếng nói của Mông Diễn to hơn gấp nhiều lần, đủ sức làm cho năm chục vạn dân chúng trên quảng trường nghe rõ ràng lời nói của Mông Diễn.

- Hỡi tất cả các vị nguyên lão tôn kính, hỡi tất cả các công dân vĩ đại, xin các người hãy nói cho trầm biết, nên xử lý nên phản đồ đại gian đại ác Mạnh Hổ như thế nào đây?

- Treo cổ hắc!

- Thiêu sống hắc!

- Chém đầu hắc!

- Xử lăng trì, lột từng miếng thịt của hắc!

Năm chục vạn dân phát ra năm chục loại thanh âm, trong khoảnh khắc đã nhấn chìm cả quảng trường khải hoàn.

Mông Diễn đột nhiên giơ cao quyền trượng trong tay lên, nói bằng một giọng không cho phép bất kỳ ai nghi ngờ:

- Không, chúng ta không thể giết hắc, như vậy là quá dễ dàng cho hắc, trăm có một chủ ý hay hơn, tổng cổ hắc tới cảnh kỹ trường ở thành Nam, để cho hắc giác đấu với Kiếm Xỉ Cự Hổ, Viễn Cổ Cự Tượng, để cho hắc giác đấu cùng với các loại mãnh thú, để hắc đấu với những dũng sĩ đến từ khắp các đại lục. Đây

là phương thức hèn mọn nhất để kết thúc tính mạng hèn mọn của hần, hần sẽ lấy tư thế hèn mọn để mua vui cho tất cả các vị nguyên lão tôn kính, cùng với tất cả các công dân vĩ đại.

- Vạn tuế!

- Vạn tuế! Vạn tuế!

- Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Thanh âm vang dội của Mông Diễn vừa dứt, năm mươi vạn dân chúng tụ tập trên quảng trường liền cất tiếng hoan hô long trời lở đất, một số quý tộc nguyên lão không kìm nổi tâm tình quên cả mình mà cất tiếng hoan hô theo. Nói đến tận cùng, đế quốc Quang Huy cũng là một quốc gia tôn sùng võ lực, từ quý tộc của đế quốc cho đến bá tánh bình dân, ai nấy đều chảy trong người dòng máu dã man. Cảnh kỹ trường hình tròn sừng sững ở phía Nam thành Lạc Kinh có thể nói là trung tâm giải trí lớn nhất ở đế quốc Quang Huy, gần như tất cả dân chúng trong đế quốc Quang Huy ái nấy cũng muốn đến đó để thưởng thức một trường giác đấu dã man nhưng đẹp mắt và đầy máu, huống chi Mạnh Hổ là một mãnh tướng tuyệt thế tham gia giác đấu, cũng quá đủ làm cho người ta điên cuồng.

Đế quốc Minh Nguyệt, thành Tây Kinh.

Tiểu hoàng đế Thu Dã năm ấy mới mười bốn tuổi triệu tập tân Tể tướng Trương Điện Thần và các vị đại thần thương nghị một chuyện rất khó giải quyết. Nhiếp chính vương Thu Vũ Đường ngồi bên cạnh từ đầu đến giờ vẫn chưa nói một lời, lắng lắng ngồi nghe Thu Dã, Trương Điện Thần và các quan tranh luận.

Lần này Thu Dã mở hội nghị giữa triều chỉ để tranh luận một vấn đề duy nhất, đó là việc sớm bãi bỏ chế độ chia đất phong hầu cho các thân vương, đổi lại là các Tổng đốc địa phương sẽ thống lĩnh đại quyền quân sự chính trị ở các châu.

Vốn lúc Thu Phong Kính còn tại vị, chuyện này đã đang trong quá trình tiến hành, lúc mới bắt đầu tiến hành cũng coi như thuận lợi, nhưng đến lúc cuối, khi bắt đầu tước đoạt của các thân vương đã từng lập đại công trong loạn Thất vương khi trước, kết quả Thu Phong Kính mềm lòng nên không thể hoàn thành chuyện này.

Hiện tại đế quốc Minh Nguyệt vừa tổn thất nặng nề sau cuộc chiến tranh bảo vệ đế quốc, đang trong thời kỳ tích trữ lực lượng, dần dần khôi phục nguyên khí, đúng ra không nên tiến hành cải cách tiên tiến, nguyên nhân vô cùng đơn giản, nếu như lại xảy ra một trường loạn Thất vương thứ hai, vậy đế quốc Minh Nguyệt sẽ thật sự hoàn toàn tan rã, không còn khả năng khôi phục nguyên khí nữa. Đó cũng là ý kiến của ban quan viên lão thành do Trương Điện Thần đứng đầu đưa ra, tuyệt đại đa số quan viên trong triều cũng cho rằng hiện tại không nên làm lớn chuyện.

Nhưng là Tổng đốc Sóc Châu Yến Thập Tam và Tổng đốc Dự Châu Lạc Tông Văn cầm đầu các Tổng đốc địa phương yêu cầu triều đình bãi bỏ chế độ phong vương, triệt để giải trừ chế độ cát đất, đổi lại là các Tổng đốc địa phương thống lĩnh đại quyền quân chính ở các châu. Tuy rằng lý do của bọn Yến Thập Tam rất đường hoàng, thể nhưng dụng tâm đã lộ ra quá rõ ràng, vả lại càng trần trụi, chính là muốn đoạt quyền, thừa cơ triều đình đang lúc yếu ớt mà thoát khỏi sự quản chế của Hoàng gia, làm căn bản cho việc chiêu binh tụ tập sau này.

Ý kiến của Trương Điện Thần rất kiên quyết:

- Bệ hạ, bọn Yến Thập Tam dâng thư đòi giải trừ chế độ cát đất phong vương, đây rõ ràng là lòng lang dạ sói, triều đình tuyệt đối không thể nào dung túng! Chẳng những không thể dung túng, mà còn nên hạ chỉ trách mắng thật nghiêm khắc, tước đi chức vị, lại phạt cắt bổng lộc!

- Không ổn!

Quân đoàn trưởng Tiêu Lăng của quân đoàn cận vệ lên tiếng phản đối:

- Những lời của Tể tướng đại nhân sai rồi, nếu như bệ hạ thật sự hạ chỉ trách mắng nghiêm khắc, tước đi chức vị, lại phạt cắt bổng lộc, vậy không phải là bức bọn họ đi đến chỗ tạo phản hay sao? Nếu như mấy Tổng đốc địa phương liên thủ với nhau tạo phản, vậy há chẳng là trò đùa trẻ nít ư?

Thấy quần thần tranh luận một hồi lâu mà không có kết quả gì, Thu Dã đưa ánh mắt thân thiết nhìn Thu Vũ Đường, cất tiếng hỏi:

- Hoàng cô mẫu, người có ý kiến gì không?

Thu Vũ Đường khẽ cười nói:

- Hiện tại bệ hạ đã là vua của một nước, giang sơn vạn dặm này, hơn ức vạn dân này đều là quốc gia đại sự, đương nhiên bệ hạ phải đích thân toan tính về đường lối chiến lược!

Thu Vũ Đường vừa nói ra những lời này, ánh mắt của tất cả bá quan văn võ đại thần đều đổ dồn vào Thu Dã. Tất cả bọn họ đều thấy rằng, tuy rằng Thu Vũ Đường là Nhiếp chính vương do di chiếu của tiên hoàng chỉ định, thế nhưng dường như nàng không có ý can thiệp quá nhiều vào việc triều chính. Đương nhiên, các vị đại thần này đều hiểu rõ nỗi khổ trong lòng Thu Vũ Đường, nàng muốn ép Thu Dã đến bước đường cùng, làm cho hắn sớm trở nên thành thực, sớm ngày gánh vác trọng trách vị vua của một nước. Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, ai bảo Thu Dã tuổi còn quá trẻ mà phải gánh vác chức vị hoàng đế của đế quốc? Với lại đây cũng là thời điểm khác thường của đế quốc!

Đón ánh mắt quan tâm của chúng thần, Thu Dã cắn răng muốn nói ra quyết định, đột nhiên có một tên nội thị vội vàng chạy vào, quỳ xuống cung kính bẩm báo:

- Bệ hạ, có tin khẩn cấp từ Lạc Kinh!

- Tin khẩn cấp từ Lạc Kinh?

Thu Dã khẽ giật mình, đưa mắt liếc qua Thu Vũ Đường một cái, vẫy tay quát:

- Mau nói!

Tên nội thị đáp lời, mở phong mật thư ra đọc:

- Cánh phản quân của Mạnh Hổ thất bại trên đại hoang sơn Hồ Lô cốc, bị tiêu diệt toàn quân, Mạnh Hổ bị bắt sống, được lệnh áp giải về Lạc Kinh!

- Sao?

- Cái gì?

- Có chuyện này sao?

- Mạnh Hổ bị bắt sống rồi sao?

Tên nội thị vừa đọc xong phong mật thư, tất cả bá quan văn võ trong đại điện ai nấy đều biến sắc, thậm chí ngay cả Thu Vũ Đường vốn lạnh lùng cũng không khỏi cau mày biến sắc, đôi mắt xanh trong như làn thu thủy cũng thoáng qua một tia nghi hoặc. Chuyện này giống như một cao thủ võ lâm đã từng bại dưới kiếm của một cao thủ khác, cho nên càng quyết tâm cần cù luyện kiếm, hy vọng lần tới giao thủ sẽ lấy lại thể diện. Nhưng đột nhiên trong lúc đó có người khác cho hắn biết, cao thủ kiếm thuật ấy lại thua dưới tay một người khác nữa, trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác như mất mát một cái gì....

Đôi mày đang cau chặt của Thu Dã chợt giãn ra, cao giọng nói:

- Truyền ý chỉ của trẫm..., lập tức tuyên cáo cho thiên hạ rõ, triệt để loại bỏ chế độ cắt đất phong vương, các thân vương ở chín châu trong khắp thiên hạ lập tức trở về Tây Kinh, tất cả đất đai vương phủ đều trở thành tài sản của đế quốc, đại quyền quân chính ở địa phương các châu đương nhiên do các Tổng đốc nắm giữ, khâm thủ!

Nghe Thu Dã hạ xong chiếu chỉ, Thu Vũ Đường không khỏi vui vẻ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ tuy rằng Dã nhi mới chỉ có mười bốn tuổi, nhưng thật sự đã chín chắn hơn nhiều. Hắn đã xứng đáng với vai trò một vị hoàng đế, triệt để bãi bỏ chế độ cắt đất phong vương là vô cùng sáng suốt, bởi vì xem ra thân vương ở các châu đang chiếm giữ gần một nửa số đất đai màu mỡ trong đế quốc, nhưng lại không nộp thuế cho triều đình. Cho dù không phải là chấp thuận đề nghị của bọn Tổng đốc địa phương như Yến Thập Tam, xem ra chuyện bãi bỏ cắt đất phong vương cho đến lúc này là chuyện bất buộc phải tiến hành. Huống chi xem ra thân vương ở các châu, ngoại trừ Tề vương Thu Trường Lâm là còn có chút thế lực, ngoài ra căn bản không

đáng để nhắc tới. Chuyện này còn có thể nhận được sự ủng hộ của bọn Tổng đốc địa phương như Yến Thập Tam, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên sau khi bãi bỏ chế độ cắt đất phong vương, trao lại đại quyền quân chính cho các Tổng đốc địa phương chưa chắc đã là chuyện tốt, đặc biệt là cấp đại quyền quân chính cho bọn Tổng đốc địa phương như Yến Thập Tam, Lạc Tông Văn vốn che giấu dã tâm, càng là mối hoạ ngầm không nhỏ! Thế nên không thể xem nhẹ quyền hành trong tay hai tướng ấy, hiện tại chỉ có thể nương nhờ vào bọn Yến Thập Tam mà thôi, tạm thời phủ dụ bọn họ để triều đình dần dần trở nên mạnh hơn, sau đó sẽ nghĩ biện pháp dần dần thu thập cục diện cũng không muộn. Dù sao đi nữa, chỉ cần Thu Vũ Đường nàng vẫn còn sống, bọn Yến Thập Tam trước khi muốn khởi binh tạo phản chắc chắn phải cân nhắc cho thật kỹ. Ngoài ra, tin tức Mạnh Hổ thất bại bị bắt truyền ra lại càng tạo ra đả kích không nhỏ đối với dã tâm của bọn chúng, không phải cũng thất bại bị bắt như thường hay sao? Năng lực của bọn Yến Thập Tam còn xa mới bằng Mạnh Hổ, há chẳng nên cẩn thận hơn sao?

Phía Nam thành Lạc Kinh, tại cảnh kỹ trường có hình tròn.

Trên toàn thế giới Trung Thổ, giác đấu đã trở thành phong trào, gần như ở mỗi thành thị đều xây dựng đủ các cảnh kỹ trường lớn nhỏ, mỗi ngày đều có hàng ngàn hàng vạn đấu sĩ tiến hành các cuộc quyết đấu sinh tử tại cảnh kỹ trường, mỗi ngày đều có hàng ngàn hàng vạn đấu sĩ ngã xuống trong vũng máu. Thú tiêu khiển hết sức dã man là giác đấu này sớm đã có từ hàng ngàn năm trước, đồng thời vẫn lưu truyền mãi đến ngày nay.

Trong cảnh kỹ trường, võ sĩ giác đấu chia ra làm hai loại. Một loại là tù binh của nước địch do chiến bại mà bị bắt, một loại là dân tự do bị phá sản.

Hàng ngàn năm qua, giác đấu đã dần dần biến thành một ngành sản xuất, sản sinh ra một nhóm trại tập trung đầy những đấu sĩ trong đó, chỉ ở thành Lạc Kinh, đã có ít nhất hơn trăm gia đình lớn nhỏ võ sĩ giác đấu sống trong trại tập trung. Tối thiểu có hơn một vạn tên võ sĩ giác đấu trong các trại tập trung tiếp nhận sự huấn luyện tàn khốc vô nhân đạo, đồng thời, giác đấu với đủ các quy mô lớn nhỏ diễn ra hàng ngày trên sàn đấu.

Bất quá những trận giác đấu có quy mô lớn rất ít khi được tiến hành tại cảnh kỹ trường hình tròn ở phía Nam thành Lạc Kinh. Thông thường mà nói, chỉ có những khi đế quốc có buổi lễ long trọng hoặc là những dịp vui đặc biệt, hoàng đế mới hạ chỉ tiến hành. Hôm nay không nghi ngờ gì chính là một trong những dịp như vậy, bởi vì hôm nay chính là sinh nhật của hoàng đế đế quốc Mông Diễn, hẳn muốn cử hành giác đấu với quy mô lớn tại cảnh kỹ trường hình tròn để mừng sinh nhật.

Bởi vậy, hơn trăm gia đình lớn nhỏ võ sĩ giác đấu ở trại tập trung trong thành Lạc Kinh sẽ chọn ra một trăm tên đấu sĩ tài ba nhất tham gia lễ mừng sinh nhật. Đương nhiên, một trăm tên võ sĩ giác đấu này sẽ tỷ thí cùng Mạnh Hổ, chuyện này không đáng nói hay sao? Từ sáng sớm, tuyệt đại đa số vương công quý tộc và dân chúng ở đế đô đã lũ lượt kéo nhau đi xem Mạnh Hổ.

Cảnh kỹ trường ở phía Nam thành Lạc Kinh có hình tròn, ở chính giữa là sàn đấu rộng rãi có thể chứa được hàng ngàn người, bốn phía sàn đấu là tường bảo vệ cao hai trượng, trên tường bảo vệ có mở ra mấy chục cái cửa vòm hình tròn. Những cửa vòm hình tròn này đều được ngăn lại bằng song sắt, toàn bộ những song sắt này đều là những thanh sắt thô to bằng cánh tay được đúc bằng sắt ròng, có thể nói là vô cùng kiên cố.

Trên đầu tường bảo vệ là từng hàng ghế khán đài, để đề phòng khán giả từ trên tường bảo vệ rơi xuống sàn đấu, trước hàng ghế đầu tiên của khán đài còn có một hàng rào cao đến nửa thân người. Phía Bắc khán đài, có tường cao một trượng ngăn cách hoàn toàn một phần khán đài, bên trong phần khán đài được ngăn ra ấy lại được chia ra thành từng chỗ ngồi đặc biệt. Không còn nghi ngờ gì nữa, những chỗ ngồi đặc biệt này là dành cho bọn vương tôn quý tộc trong thành Lạc Kinh nghỉ ngơi quan sát và thưởng thức. thân phận quý tộc tôn quý, đương nhiên không thể lẫn lộn với bá tánh bình dân cùng một chỗ.

Lúc này còn một quãng thời gian nữa mới bắt đầu khai mạc buổi giác đấu, cho nên khán đài đặc phía Bắc vẫn còn chỗ trống, bọn vương tôn quý tộc không cần phải chen chúc trong một lối đi cùng với bá tánh bình

dân, cũng không cần phải lo không có chỗ ngồi. Đương nhiên nếu không tranh thủ tới sớm để giành chỗ, lúc ấy bốn phía trên khán đài sẽ bị một biển người bao vây, rất có thể chen chân vào không lọt.

Mạnh Hổ đang hôn mê đột ngột bị một cơn đau làm cho thức tỉnh, đôi mắt nhìn quanh, phát hiện bản thân mình đã bị đưa đến một căn mật thất âm u dưới đất, tay chân vẫn còn đeo xiềng xích nặng nề như trước. Bộ xiềng xích này đương nhiên được đúc bằng sắt ròng, với thần lực của Mạnh Hổ cũng không có cách nào bẻ gãy, không còn cách nào nữa! Vấn đề quan trọng là Mạnh Hổ đã không được ăn thứ gì trong năm ngày ròng rã, có thực mới vực được đạo, bất kể võ nghệ của Mạnh Hổ có cao đến mức nào, vẫn cần phải có gì đó bỏ vào bụng, nếu không được ăn gì, mười thành võ nghệ cũng không thể xuất ra được một thành.

222. Chương 228: Hoa Báo Tề Anh

Mạnh Hổ đã khôi phục thần trí đương nhiên không cam chịu cảnh bị người khác giam cầm như vậy, song chưởng dù không có lực nhưng vẫn cố gắng điên cuồng giãy dụa. Lúc hai tên thủ vệ nghe thấy tiếng động chạy đến xem thử, chỉ thấy những cơ bắp trên hai cánh tay Mạnh Hổ đã nổi vòng lên, trên mặt cũng nổi đầy những sợi gân xanh trong như những con giun, da thịt màu đồng dường như tràn trề sức lực có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Lại thêm xiềng xích trói chặt tứ chi của hắn cũng bị giằng co vang lên loảng xoảng, dây xích giữ toàn thân hắn cũng bị căng thẳng, tuy rằng dây xích to bằng cánh tay, nhưng thoát nhìn dường như có thể bị giằng đứt bất cứ lúc nào.

Hai tên thủ vệ lập tức bắt đầu trở nên khẩn trương hẳn lên, tuy rằng bọn chúng không phải là quân nhân của đế quốc, nhưng cũng đã từng nghe người ta nói qua uy danh của Mạnh Hổ, cho nên biết được Mạnh Hổ lợi hại đến mức nào. Bọn chúng thậm chí nghĩ nếu vạn nhất dây xích sắt kia bị Mạnh Hổ đứt, như vậy kể chết trước tiên chắc chắn là hai huynh đệ bọn chúng, lập tức một trong hai tên bắt đầu rống to đầy kinh hoàng:

- Người đầu, mau tới đây.... Mau!

Tên thủ vệ kia còn chưa rống hết câu, đã cảm thấy cổ họng của mình đang bị người bóp chặt, những lời sau không thể nào thốt ra được nữa, bị nghẹn trong cổ họng.

Hai bóng người khoác áo choàng đen rộng thùng thình không biết đã xuất hiện sau lưng hai tên thủ vệ tự bao giờ. Một trong hai tên áo đen đưa cánh tay phải gầy khẳng gầy khiu ra, thoát nhìn dường như không tốn bao nhiêu sức lực đã dùng mấy ngón tay nắm cổ họng tên thủ vệ kia mà nhấc bổng hẳn lên khỏi mặt đất. Tên thủ vệ kia cũng là một đại hán có tầm thân cao bảy thước, sức nặng thân thể có đến hai trăm cân, nhưng lúc này nằm trong tay tên áo đen kia lại nhìn như một con búp bê nhún nhẩy mà thôi.

- Kêu la gì chứ, dây xích kia được đúc bằng sắt ròng, tên tù binh kia sao thể đứt?

Ngay khi tên thủ vệ sắp sửa đứt hơi tắt thở, tên áo đen gầy gò đột nhiên thả lỏng năm ngón tay, thân hình tên thủ vệ liền rơi trở lại mặt đất, sau khi giãy dụa xoay người ngồi dậy liền nôn khan một hồi, mới dần dần hô hấp bình thường trở lại. Lúc này tên thủ vệ còn lại mới chợt tỉnh như người vừa nằm mộng, dù muốn tới trợ giúp đồng bạn của mình nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể nơm nớp lo sợ nhìn chằm chằm hai tên áo đen xuất hiện đột ngột kia.

Tên áo đen kia khẽ hừ một tiếng, dùng giọng khàn khàn dặn dò:

- Ra bên ngoài canh chừng, trong vòng nửa giờ không cho bất cứ ai tiến vào.

Hai tên thủ vệ như trút được gánh nặng trong lòng, nghiêng người đi vòng qua hai tên áo đen kia, chỗ chúng vừa rời khỏi còn để lại hai bãi nước tiểu...

Lúc này Mạnh Hổ cũng đã thôi không giãy dụa vô ích nữa, theo như lời tên áo đen kia vừa nói, xiềng xích trói tay chân hắn đều được đúc bằng sắt ròng, cho dù Mạnh Hổ hắn đang lúc thể lực sung mãn nhất cũng chưa chắc đã có thể bẻ gãy được. Huống chi hiện tại hắn đã nhiều ngày chưa được ăn gì, với chút thể lực còn lại ít ỏi đến mức đáng thương của hắn, vậy càng không nên mơ tưởng có thể bẻ gãy xiềng xích được, có cố giãy dụa cũng chỉ uống công vô ích mà thôi.

Tên áo đen vừa chế trụ thân thể tên thủ vệ khi nãy đột nhiên cởi chiếc áo choàng đen và nón có mạng che mặt màu đen trên người, để lộ gương mặt già nua gầy ốm.

Mạnh Hổ nhìn lướt qua, tuy không biết là ai, nhưng cũng nhận ra lão già này rõ ràng là một cao thủ võ nghệ cao cường. Tuy rằng gương mặt lão có vẻ già nua khô héo, nhưng khi giơ tay nhắc chân lại không hề có chút nào là già nua, ngược lại làm cho người khác có cảm giác bưng bưng sinh cơ. Hiển nhiên lão già này có bề ngoài như vậy hẳn vì nguyên nhân lão ta có luyện một môn võ công đặc thù nào đó, giống như những người thường xuyên luyện tập Thiết Đầu công, đầu trở nên càng ngày càng to.

Gần như cùng lúc đó, tên áo đen còn lại cũng bỏ chiếc nón che mặt màu đen ra, lộ ra gương mặt của một thanh niên hiên ngang anh tuấn, dáng vẻ không tầm thường. Chẳng qua gương mặt của thanh niên này có hơi méo mó, đôi mắt sáng ngời cũng thoáng vẻ hung ác làm cho người ta run rẩy. Lúc này hắn đang nhìn Mạnh Hổ chăm chăm, giống như một con rắn độc vừa phát hiện con mồi ngon lành, lộ vẻ vô cùng dữ tợn.

- Hàn Sở?

Mạnh Hổ thăm kinh hãi trong lòng:

- Là người sao?

Tên thanh niên này quả thật là Hàn Sở, cũng là cháu ruột của cựu chủ tịch Viện nguyên lão Hàn Thuyết, lại là kẻ si mê đeo đuổi công chúa Mông Nghiên. Lúc trước trên tiệc rượu trong phủ Yến vương, hai người đã từng va chạm với nhau một trận, chẳng qua khi đó thân phận của Mạnh Hổ là anh hùng đế quốc, hơn nữa còn là khách quý của Yến vương Mông Khác, nhưng hiện nay Mạnh Hổ đã trở thành phản đồ của đế quốc, cũng là tù nhân của đế quốc.

- Mạnh Hổ, ngươi bất ngờ lắm phải không?

Hàn Sở nhe răng cười:

- Không ngờ ngươi cũng có ngày nay...

Mạnh Hổ bĩu môi không thèm để ý đến Hàn Sở, tuy nhiên nghe giọng nói của Hàn Sở, Mạnh Hổ cũng đã thừa biết hôm nay hắn đến đây là muốn làm gì. Tuy rằng hiện tại Mạnh Hổ đã trở thành tù nhân, hai tay hai chân cũng đã bị xiềng xích trói chặt, nhưng bản tính trời sinh của hắn là tuyệt đối không để cho người khác xâm phạm tới mình. Chỉ cần còn một hơi thở, hắn sẽ tuyệt đối không chịu ngồi chờ chết, cho nên tuy rằng bề ngoài không thấy Mạnh Hổ có phản ứng gì, nhưng thật ra hắn đang âm thầm tích tụ lực lượng bên trong.

Thấy Mạnh Hổ không có phản ứng gì, Hàn Sở không khỏi bức bối hừ một tiếng, lại nói:

- Mạnh Hổ ơi Mạnh Hổ, nhớ hôm trước ở phủ Yến vương ngươi oai phong đến mức nào, kiêu ngạo đến mức nào, nhưng bây giờ thì sao? Ngươi vốn rất là kiêu ngạo, sao bây giờ không kiêu ngạo thử cho ta xem!? Ngươi có tin ta sẽ đá nát trứng của ngươi không? Ngươi có tin ta cắt nó xuống đem cho gà ấp hay không? Hừ, ngươi không nên không tin, ngàn vạn lần không nên, ngươi cũng không nên tranh giành nữ nhân với tiểu gia! Công chúa Mông Nghiên có thân phận như thế nào, lại sánh đôi với một tên dê tiện như ngươi chứ?

Hàn Sở dứt lời vẫn cảm thấy chưa giải tỏa hết mối hận trong lòng, lập tức tung ra một cước nhắm vào hạ bộ Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ đang chờ đợi giây phút này, hai chân đột nhiên hơi nhấc lên một chút, một cước đá tới của Hàn Sở lập tức hệt vào khoảng không, mũi chân đá thẳng vào vách tường bằng đá cứng rắn. Hàn Sở lập tức rên lên một tiếng nhanh chóng rút chân về nhưng đã muộn, hai chân Mạnh Hổ đang giăng ra đột ngột khép chặt lại, kẹp lấy chân phải của Hàn Sở rồi dùng sức siết mạnh. Hàn Sở lập tức cảm thấy một luồng sức lực hùng mạnh truyền qua chân mình, chân đang bị kẹp lập tức đau đớn vô cùng, dường như sắp sửa bị vỡ nát ra, đương nhiên dưới tình huống như vậy hắn không thể nào đứng vững được nữa, liền kêu thảm một tiếng ngã chúi vào vách đá ngay bên cạnh.

Lão già gầy gò bên cạnh thoáng chốc sắc mặt đại biến, khẽ quát một tiếng vội vã ra tay giải cứu thì đã không còn kịp nữa. Chỉ thấy Mạnh Hổ hất văng Hàn Sở về bên phải, chân phải cực kỳ khéo léo vừa móc vừa hất, rốt cục đã kéo Hàn Sở lại ngay dưới chân mình. Tuy rằng hai tay hai chân của Mạnh Hổ đều bị

xiềng xích chặt, nhưng chỉ có thể hạn chế phạm vi hoạt động của hắn mà thôi, khi thân thể hắn dán sát vào vách đá sau lưng, hai tay hai chân vẫn có được một phạm vi hoạt động nhất định, cho nên đã nhẹ nhàng chế trụ được tên công tử ăn chơi vô học như Hàn Sở.

- Giết!

Mạnh Hổ quát to một tiếng, chân phải đạp lên cổ họng Hàn Sở, xương cổ của Hàn Sở lập tức phát ra những âm thanh răng rắc. Lão già gầy gò không dám có hành động thiếu suy nghĩ, lập tức đưa tay kêu lên:

- Dừng tay, đừng làm bị thương thiếu gia của ta!

Chuyện đã đến nước này rồi, cho dù lão già gầy gò kia có tự phụ võ nghệ của mình cao đến đâu cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao Hàn Sở cũng đã bị Mạnh Hổ giẫm dưới chân, chỉ cần Mạnh Hổ khê dồn sức vào chân, Hàn Sở lập tức sẽ bị gãy xương cổ chết ngay tại chỗ.

Mạnh Hổ vừa xuất ra một chiêu đã bắt giữ được Hàn Sở, cũng không hề có hứng thú đấu võ mồm với Hàn Sở, lập tức gằn giọng quát bảo lão già gầy gò:

- Nếu muốn giữ mạng sống cho thiếu gia của ngươi cũng không khó khăn gì, đi, lập tức ra ngoài lấy chìa khoá xiềng xích của bản tướng quân trong tay bọn thủ vệ mang vào đây. Chỉ cần ngươi tìm được chìa khoá mở xiềng xích trên người bản tướng quân, bản tướng quân lấy danh nghĩa Thánh nữ Quang Minh thề rằng sẽ không làm tổn thương đến một sợi tóc của thiếu gia ngươi!

Lão già gầy gò lạnh lùng đáp:

- Ngươi cho rằng lão phu là kẻ ngốc hay sao? Ngươi là tên phản đồ của đế quốc, nếu như lão phu tìm cách thả ngươi đi lập tức cũng sẽ trở thành phản đồ của đế quốc. Đến lúc đó đừng nói đến thiếu gia nhà ta không thể nào sống được, thậm chí toàn bộ nhà họ Hàn cũng không thể nào giữ được mạng sống!

Mạnh Hổ cũng không muốn phí lời vô ích với lão già gầy gò kia, lập tức đổi giọng vô cùng cay độc:

- Bản tướng quân đếm tới ba, nếu như ngươi còn không chịu đi tìm chìa khoá, vậy bản tướng quân lập tức đạp gãy cổ tên tiểu tử này, một...hai...

Lúc đếm tới hai, ánh mắt Mạnh Hổ đã toát ra sát khí vô cùng mãnh liệt, chân phải hắn khê phát lực, xương cổ Hàn Sở một lần nữa lại phát ra một tràng âm thanh răng rắc, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vì không chịu nổi luồng sức mạnh của chân Mạnh Hổ mà gãy tan tành. Đáng thương cho Hàn Sở bị giẫm ngay cổ họng, muốn giãy dụa cũng không được, muốn kêu rên cũng không thể thốt nên lời, chỉ có thể chờ đợi tử thần tới rước đi trong hoảng sợ.

- Chờ một chút!

Ngay lúc Mạnh Hổ sắp sửa mở miệng đếm ba, rốt cục lão già gầy gò kia không nhịn được nữa, vội vàng kêu lớn:

- Lão phu lập tức đi tìm chìa khoá cho ngươi, lập tức đi đây!

Dứt lời, lão già gầy gò liền xoay người bước nhanh ra khỏi phòng giam, thế nhưng lão già gầy gò vừa ra khỏi cửa phòng giam chưa được hai giây, đột nhiên lại trở vào trong phòng giam. Mạnh Hổ ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy không phải lão già gầy gò kia đang đi vào, mà là bay vào, thoát nhìn giống như bị người nào đó đá cho một cước bay ngược trở lại phòng giam. Toàn thân lão già gầy gò kia nặng nề đập vào vách đá của phòng giam, sau đó từ trên vách tường tuột dần xuống đất. Từ đầu tới cuối, lão già gầy gò kia không thể phát ra một thanh âm nào, sau khi rơi xuống đất co giật vài cái rồi nằm im bất động, hiển nhiên là đã chết ngay tại chỗ.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Mạnh Hổ, lại có ba bóng người toàn thân đều phủ áo choàng đen, đầu cũng đội nón có khăn che mặt màu đen đang chậm rãi bước vào phòng giam.

Đồng tử của Mạnh Hổ bất giác co rút lại, hắn trầm giọng hỏi:

- Sử Di Viễn phải không?

Người áo đen đứng giữa giở chiếc nón che mặt ra, cười âm hiểm:

- Ha ha, không hổ là chiến tướng Mạnh Hổ thiên hạ vô địch, tâm cơ lại càng thâm trầm, không ngờ thân trong tuyệt cảnh mà còn có thể sáng tạo ra kỳ tích như vậy. Nếu như bản sư đến chậm một chút nữa thôi, nói không chừng người đã có cơ hội trốn thoát. Đáng tiếc, thật là đáng tiếc, thời vận của Mạnh Hổ người quá kém, cuối cùng vẫn trốn không thoát lòng bàn tay của bản sư!

Mạnh Hổ hơi thả lỏng đùi phải của mình một chút, Hàn Sở đang bị giẫm trên mặt đất lập tức cất tiếng kêu vô cùng thảm thiết:

- Để sư đại nhân cứu ta với, cứu ta với....

Chỉ để cho Hàn Sở nói được nửa câu, Mạnh Hổ lập tức giẫm mạnh vào cổ họng Hàn Sở cắt ngang lời hắn, sau đó gần giọng quát:

- Sử Di Viễn, người không sợ ta sẽ giết Hàn Sở sao? Tên Hàn Sở này vốn là cháu ruột của chủ tịch Viện nguyên lão Hàn Thuyết, nếu như hắn thật sự chết dưới chân bản tướng quân, e rằng lúc người gặp lại Hàn Thuyết cũng khó mà giao phó!

- Ha ha ha...

Sử Di Viễn bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, sau đó lại nói:

- Mạnh Hổ người cũng coi như là một nhân vật có đầu óc, không ngờ muốn dùng tên ngu ngốc Hàn Sở này để ép buộc bản sư sao? À đúng rồi, bản sư quên nói cho người biết chuyện này, hiện tại Hàn Thuyết đã không còn là chủ tịch Viện nguyên lão nữa, mà chủ tịch Viện nguyên lão bây giờ chính là bản sư! Cho nên tên Hàn Sở này không cần biết người muốn giết hắn hay không, bản sư cũng tuyệt đối không ngăn cản.

Trong lòng Mạnh Hổ không khỏi than dài, một cước của mình hiện tại giẫm xuống cũng không được, mà không giẫm xuống cũng không xong, trong nhất thời còn do dự không biết làm sao cho phải.

Sử Di Viễn cười âm hiểm, quay đầu lại dặn dò hai tên thị vệ phía sau:

- Không ngờ tướng quân Mạnh Hổ lại do dự như vậy, thật là làm cho người ta thất vọng, thôi được, các người mau tới giúp hắn giải quyết mối phiền phức này đi.

Hai tên thị vệ thân khoác áo choàng đen và nón có mạng che mặt màu đen nghe vậy liền đồng thời giơ tay lên, ánh sáng lạnh lẽo chợt loé.

Mạnh Hổ chưa kịp có phản ứng gì đã nghe âm thanh lưỡi đao sắc bén cắm ngập vào thịt vang lên dưới chân, Mạnh Hổ vội vàng cúi xuống quan sát, chỉ thấy hai mũi nỏ tiễn đã cắm vào lồng ngực Hàn Sở. Theo như vị trí mà phán đoán, hai mũi nỏ tiễn này phỏng chừng là đã xuyên thủng trái tim của Hàn Sở, cho dù là có Thánh nữ Quang Minh giáng lâm tạo nên kỳ tích cũng không thể nào cứu nổi tên công tử bột Hàn Sở này nữa! Lập tức Mạnh Hổ thả chân phải ra, Hàn Sở gãy dựa được vài cái đường như muốn cố gắng nhồm người ngồi dậy, cuối cùng lại ngã xuống đất, sau khi co giật thêm vài cái liền nằm yên không thấy động đậy gì nữa.

Mạnh Hổ thâm kinh hãi trong lòng, thâm nghĩ tên cáo già Sử Di Viễn này hành sự vô cùng quyết đoán, đúng là một nhân vật hết sức độc ác. Tên công tử bột Hàn Sở này là người cháu vô cùng yêu quý của Hàn Thuyết, mà nhà họ Hàn là đại thế gia nổi danh trong đế quốc, tuy rằng thế lực không lớn bằng nhà họ Diệp, nhưng sức ảnh hưởng trong Viện nguyên lão cũng rất lớn. Thế nhưng tên cáo già Sử Di Viễn kia nói giết là giết, thậm chí không chút cau mày, giống như giết một con muỗi nhỏ bé không đáng kể!

Sử Di Viễn dường như đoán ra được Mạnh Hổ đang khiếp sợ trong lòng, cười đầy xảo trá:

- Mạnh Hổ, người không cần phải giết mình, mặc dù bản sư có chút thủ đoạn nhưng cũng không dám giết chết Hàn Sở một cách vô duyên vô cớ như vậy, dù sao căn cơ gốc rễ của bản sư ở Lạc Kinh vẫn còn yếu ớt, không dám động chạm vào một đại thế gia như nhà họ Hàn. Tuy nhiên nếu như có người đứng ra gánh vác thì lại khác, chuyện này có thể làm suy yếu thực lực của nhà họ Hàn, lại có thể nhân cơ hội này mà giá họa cho người, chuyện tốt như vậy bản sư há để bỏ qua hay sao?! Dù sao Mạnh Hổ người cũng đã là một tên tù, nhiều nhất cũng chỉ có thể sống thêm được ba tháng nữa, thêm một nỗi oan nữa cũng có sao đâu, ha ha ha...

Mạnh Hổ hờ hững nói:

- Sử Di Viễn, bản tướng quân khuyên người tốt nhất nên động thủ ngay bây giờ, để tránh đêm dài lắm mộng!
- Người muốn cầu một sự giải thoát nhanh chóng hay sao?

Sử Di Viễn cười âm hiểm:

- Vì sao bản sư lại phải thành toàn cho người chứ?

Mạnh Hổ ơ hờ đáp:

- Hy vọng sau này người sẽ không hối hận.
- Bản sư làm việc không bao giờ hối hận!

Sử Di Viễn ngừng một chút, đột nhiên cười lạnh nói:

- Tuy nhiên cũng phải nói rằng, dù sao Mạnh Hổ người cũng là một danh tướng hiển hách, cho nên trong quãng thời gian người bị bắt buộc phải quyết đấu cho đến chết trên sàn đấu, ngoại trừ không thể để cho người được tự do, bản sư có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của người, rượu ngon, thức ăn ngon, mỹ nhân, chỉ cần người nói ra, bản sư sẽ cho người được toại nguyện!

Mạnh Hổ hờ hững đáp:

- Người không cần phải dụng tâm cực khổ, bản tướng quân không cần bất cứ thứ gì do người khác bố thí, bản tướng quân có tay có chân, cần gì muốn gì sẽ tự mình làm lấy!
- Ha ha, tốt, có khí phách, không hổ là mãnh tướng ngàn năm có một.

Sử Di Viễn cười âm hiểm:

- Tuy nhiên bản sư cũng muốn chống mắt nhìn xem, trong hai chúng ta ai sẽ là người cười ở giây phút cuối cùng!

Dứt lời, Sử Di Viễn quay đầu lại dặn dò hai tên thị vệ phía sau:

- Từ hôm nay trở đi các người bảo vệ chỗ này cho bản sư, ngoài những lúc lên sàn đấu để tỷ thí, tuyệt đối không cho Mạnh Hổ bước ra ngoài nửa bước, cũng không cho bất cứ kẻ nào lấy lý do gì tiến vào phòng giam. Nếu như có đám công tử quý tộc như tên Hàn Sở kia dám can đảm xông vào phòng giam, cứ việc giết chết không tha, các người đã nghe rõ chưa?

Hai tên thị vệ ầm ầm đáp lại:

- Đã nghe rõ!

Sử Di Viễn hài lòng ừ một tiếng, quay đầu lại cười với Mạnh Hổ, giọng đầy vẻ xảo trá:

- Mạnh Hổ, hy vọng lúc quyết đấu tại cảnh kỹ trường người sẽ có biểu hiện xuất sắc, đúng rồi, đối thủ hôm nay của người là Hoa Báo Tề Anh, người này được tôn xưng là đệ nhất dũng sĩ của Báo tộc, sức lực của hắn có thể bắt sống được Kiếm Xỉ Cự Hổ, còn có thể đánh ngang với Trường Mao Cự Tượng. Bản sư tin chắc rằng đây sẽ là một trận giác đấu vô cùng hấp dẫn, coi như đám dân chúng ở đế đô vô cùng may mắn mới được thưởng thức trận giác đấu có một không hai này, ha ha ha...

Phía trên phòng giam Mạnh Hổ chính là cảnh kỹ trường hình tròn nằm ở phía Nam thành Lạc Kinh.

Cảnh kỹ trường này chính là một phương tiện giải trí khổng lồ, đồng thời cũng là một nhà giam khổng lồ, nơi đây chuyên giam giữ những tên tù phạm hung hãn nhất của đế quốc.

Hoa Báo Tề Anh bị giam giữ trong nhà ngục bên dưới cảnh kỹ trường này đã được ba năm.

Trong ba năm qua, Hoa Báo Tề Anh đã tham gia hàng ngàn trận giác đấu ở cảnh kỹ trường này, gần như mỗi ngày đều mấp mé trong lần ranh sinh tử đầy sát máu. Số đầu sĩ chết dưới tay hắn cũng đã có trên vạn người, một lần đáng chú ý nhất chính là một bộ lạc Man nhân nhỏ đến từ đại hoang nguyên có hơn hai trăm người phát động tấn công hắn cùng một lúc. Nhưng kết quả cuối cùng là không đến thời gian ăn xong bữa cơm, hơn hai trăm Man nhân này đã bị Hoa Báo Tề Anh giết sạch không còn một mống!

Hoa Báo Tề Anh là Man nhân của Báo tộc, Báo tộc là một chủng tộc to lớn gần với Thiểm tộc ở đại hoang nguyên.

Theo truyền thuyết, Báo tộc là một bộ lạc từng sinh sống ở hành tỉnh Đông Bộ của đế quốc Quang Huy. Sau đó khi đế quốc Quang Huy khuếch trương thế lực, Báo tộc đã bị đuổi ra khỏi vùng đại bình nguyên Đông Bộ phì nhiêu tươi tốt, bị ép buộc phải di cư vào trong Tử Vong Đại Sa Mạc cằn cỗi. Từ đó về sau, Báo tộc đã kết thù hận với đế quốc Quang Huy, đời đời sát phạt không có lúc nào ngừng nghỉ.

Trong một lần quân của đế quốc Quang Huy chinh phạt, Hoa Báo Tề Anh bị thương rồi bị bắt, từ đó trở thành đấu sĩ giác đấu ở cảnh kỹ trường phía Nam thành Lạc Kinh.

Thời gian khai mạc giác đấu đã sắp sửa bắt đầu, những hàng ghế đặc biệt ở dãy phía Bắc của cảnh kỹ trường lúc này đã đầy những vương tôn quý tộc mặc quần áo vô cùng hoa lệ, gần như tất cả các nhân vật có máu mặt trong thành Lạc Kinh đều có mặt nơi đây. Trong lòng đám quý tộc này, nếu như không tham dự một sự kiện giải trí lớn như vậy đúng là một chuyện vô cùng mất mặt. Cho nên dù phải bỏ qua những cuộc hèn hờ giữa tình nhân với nhau, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không để lỡ cuộc biểu diễn giác đấu này.

Giữa tiếng hoan hô long trời lở đất của mấy chục vạn dân chúng đế đô, một lão già mặc quần áo sặc sỡ vội vàng vàng đi lên đài chủ trì buổi biểu diễn ở phía Bắc. Trước hết lão ta quay đầu cung kính thi lễ với hoàng đế của đế quốc Mông Diễn đang ngồi giữa hàng ghế lớn nhất, sau đó xoay người nói vào dụng cụ khuếch đại âm thanh trước mặt bằng một giọng khàn khàn:

- Kính thưa hoàng đế bệ hạ tôn quý, các vị tiên sinh, nữ sĩ, các công dân vĩ đại, hãy nhiệt liệt hoan hô người anh hùng bách chiến bách thắng của chúng ta... Hoa Báo Tề Anh!

- Hoa Báo!

- Hoa Báo!

- Hoa Báo!

Dân chúng trên bốn phía khán đài thoảng chốc cất tiếng hoan hô như trời long đất lở.

Rất nhiều cô nương trẻ tuổi bắt đầu hò hét âm lên, vừa la hét chói tai vừa cởi bỏ áo khoác ngoài, lộ ra những cặp ngực căng mọng nấp sau những chiếc nội y mỏng manh, hận không thể xông lên ôm chầm lấy Hoa Báo Tề Anh. Đế quốc Quang Huy vốn tôn sùng võ lực, các cô nương trẻ tuổi hết sức bằng lòng để cho các đấu sĩ anh hùng vô địch thân thể cường tráng hung hăng cỡi trên người các nàng mà....

Đám nam nhân cũng không chịu kém, vừa ra sức hoan hô ầm ĩ vừa dùng chân giậm mạnh xuống khán đài. Cả một bọn khán giả dường như đã trở nên điên cuồng, may là những kiến trúc sư của đế quốc Quang Huy có thể được xem là số một trên thế giới Trung Thổ. Họ thiết kế xây dựng cảnh kỹ trường vô cùng chắc chắn, nếu không quả thật không chịu nổi sự tàn phá kinh khủng như vậy!

Trên cảnh kỹ trường, Hoa Báo Tề Anh vung mạnh đoản kiếm trong tay, hướng về đám quý tộc vương tôn đang ngồi trên hàng ghế đặc biệt ở phía Bắc, ra sức gào thét điên cuồng.

Cả bọn dân chúng lẫn quý tộc vương tôn trên bốn phía khán đài lập tức càng trở nên cuồng nhiệt, dưới tầm mắt nhìn từ trên cao xuống của bọn họ, Hoa Báo Tề Anh đang đứng gào thét giữa đấu trường giờ đây rất giống một con báo to lớn cường tráng, gân xanh nổi vòng lên trên cổ hắt toát ra một sức lực hung hãn, đầy cuồng dã, làm cho người ta sinh ra một cảm giác bất lực, chỉ muốn buông tay để mặc cho hắn tùy ý giết mổ.

Sau khi Hoa Báo Tề Anh ngửa mặt lên trời gào thét một tràng dài, đột nhiên hắn làm ra một động tác ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Thật không ngờ hắn dùng sức giật mạnh chiếc quần rách nát trên người xuống, rồi cục phô bày toàn bộ thân thể không một mảnh vải trước ánh mắt chăm chú của mấy mươi vạn quý tộc vương tôn và bá tánh bình dân. Nhìn thấy một màn này, đám nữ nhân trên bốn phía khán đài càng gào thét điên cuồng dậy phấn khích, đám phu nhân quý tộc trên hàng ghế đặc biệt ở phía Bắc khán đài ai nấy tim đập thình thịch, mặt ửng đỏ. Có những nữ nhân kim lòng không đành trong đầu liền nghĩ vẩn vơ, tưởng tượng một lúc nào đó mình sẽ được nằm trong vòng tay của tên Hoa Báo Tề Anh có tấm thân cường tráng, vô cùng mê hoặc kia...

Trên đài chủ tịch ở phía Bắc, lão già chủ trì buổi biểu diễn mặc quần áo sắc sỡ liếc Hoa Báo Tề Anh với ánh mắt vừa ganh ghét vừa khinh bỉ, lại cất tiếng quát to vào dụng cụ khuếch đại âm thanh:

- Trước khi trò vui chính thức bắt đầu, không ngại nói cho quý vị được biết sẽ có một màn biểu diễn khai vị. Xin mời mười tám dũng sĩ đến từ vương quốc Húc Nhật ở phương Nam!

Ngao...

Hoa Báo Tề Anh đột nhiên xoay người nhìn về phía cánh cửa vòm hình tròn lớn nhất bên dưới khán đài phía Bắc, tiếng gầm gừ của hắn càng ngày càng trở nên to lớn và hung hãn hơn.

Giữa tiếng gầm gừ của Hoa Báo Tề Anh và tiếng gào thét hoan hô của hàng vạn khán giả, tám song sắt chặn cửa vốn đóng chặt giờ đây đang được chậm rãi kéo lên cao. Ngay sau đó, mười tám tên đấu sĩ mặc giáp, được võ trang đầy đủ từ trong ào ào xông ra, sau khi mười tám tên đấu sĩ kia xông ra liền đứng theo hình rẽ quạt đối diện Hoa Báo Tề Anh, tên nào tên nấy tay lăm lăm vũ khí trong tay nhìn chăm chăm vào Hoa Báo Tề Anh lúc này vẫn đang ngửa mặt lên trời gầm thét.

Trên đài chủ tịch, lão già mặc quần áo sắc sỡ tiếp tục cất tiếng giới thiệu:

- Mười tám dũng sĩ này là những dũng sĩ có uy danh cao nhất ở vương quốc Húc Nhật, bọn chúng đã từng chiến đấu với Hồ Đầu Kinh (cá mập đầu hổ) ở biển sâu, cũng đã từng chiến đấu qua với Phi Dực Ác Long trong thâm sơn cùng cốc. Bọn chúng cũng đã từng xâm nhập vào Tử Vong Đại Sa Mạc chiến đấu với những kỵ sĩ Liệt Hoả tà ác nhất... Tuy nhiên hôm nay, vận may của bọn chúng có lẽ đã chấm dứt, bởi vì người mà bọn chúng phải gặp gỡ hôm nay chính là... Hoa Báo Tề Anh!

Lúc lão già mặc quần áo sắc sỡ còn đang mải mê giải thích trên đài chủ tịch, Hoa Báo Tề Anh trước sau vẫn ngửa mặt lên trời gào thét, vừa bày ra một bộ dáng tràn ngập tính cuồng dã đầy mê hoặc đối với các nữ nhân đang có mặt trên khán đài, trông hắn có vẻ như đang hưởng thụ sự hoan hô ca ngợi của tất cả mọi người. Cũng có thể nói rằng trải qua mấy năm trời sống kiếp sống đánh nhau kịch liệt như vậy, hắn đã quá quen thuộc với tình cảnh như thế này, hắn đã quen được nghe tiếng hoan hô của dân chúng và bọn vương tôn quý tộc.

Gần như cùng lúc với lão già mặc quần áo sắc sỡ kết thúc bài giới thiệu dài dằng dặc của mình, Hoa Báo Tề Anh đã động. Hắn không vội vàng xông lên, cũng không bày ra tư thế phòng ngự chặt chẽ, mà là tùy tiện cất bước ung dung đi về phía một tên đấu sĩ trông có vẻ là thủ lĩnh của mười tám tên đấu sĩ vương quốc Húc Nhật. Xem tình hình dường như không phải là Hoa Báo Tề Anh đang chuẩn bị tiến lên liều mạng chém giết, mà là tiến lên nói chuyện phiếm với lão bằng hữu vậy.

Nhưng tên đấu sĩ Húc Nhật bị Hoa Báo Tề Anh tập trung chăm chú kia không hề cảm thấy thoải mái chút nào, hắn đã cảm nhận được sát khí lạnh như băng toát ra từ trong ánh mắt của Hoa Báo Tề Anh. Lập tức hắn lấy chiếc thuẫn hình tròn che trước thân mình với tốc độ nhanh nhất, sau đó rống to với mười bảy tên đấu sĩ còn lại chung quanh:

- Xếp thành hàng lập tức, chú ý khẩu lệnh của ta, chuẩn bị...

223. Chương 229: Giác Đấu

- Tấn công!

Rốt cục tên thủ lĩnh của mười tám tên đấu sĩ vương quốc Húc Nhật đã hạ mệnh lệnh tấn công.

Xoà...

Chiếc lưới đánh cá lập tức được tung lên trên không, thoảng chốc đã hình thành một chiếc lưới như mạng nhện bao trùm trong phạm vi gần ba trượng, nhắm vào Hoa Báo Tề Anh đang đứng giữa vòng vây mà chụp xuống. Gần như cùng lúc đó, mười lăm đạo ánh sáng lạnh lẽo chớp ngời, mười lăm món binh khí từ mười mấy hướng khác nhau nhắm vào Hoa Báo Tề Anh đánh tới. Nếu như Hoa Báo Tề Anh bị chiếc lưới đánh cá kia chụp dính, vậy hắn tuyệt đối sẽ bị phân thân dưới mười lăm món binh khí khác nhau kia.

Thế nhưng Hoa Báo Tề Anh chính là Hoa Báo Tề Anh, nào có dễ dàng để cho người ta bắt lại như vậy? Nếu như Hoa Báo Tề Anh dễ dàng bị người ta giải quyết, hần sao thể xứng vương xưng bá tại cảnh kỹ trường ở Lạc Kinh suốt ba năm qua?!

Ngay khi chiếc lưới đánh cá sắp sửa chụp xuống thân mình, Hoa Báo Tề Anh đột nhiên tăng tốc, chỉ trong nháy mắt đã rời khỏi chỗ cũ nhanh như quỷ mị. Chiếc lưới đánh cá vốn nhằm chụp xuống đầu Hoa Báo Tề Anh giờ đây chỉ chụp được một đạo tàn ảnh mơ hồ, lúc này Hoa Báo Tề Anh đã lướt tới phía sau một tên đấu sĩ, đoản kiếm trong tay khẽ đâm ra một nhát hết sức nhẹ nhàng, cảnh kỹ trường lập tức vang lên một tiếng kêu gào thảm thiết như heo vừa bị chọc tiết.

Mắt thấy trên sàn đấu đã đổ máu, khán giả bốn phía trên khán đài lại càng trở nên kích động hẳn lên, những tiếng gầm thật lớn làm cho cả cảnh kỹ trường rung chuyển. Những bức tường bảo vệ bốn phía chung quanh cảnh kỹ trường vì những tiếng gầm thật lớn bắt đầu run lên, thỉnh thoảng lại có bụi đất rơi xuống từng đợt từng đợt.

- Ngăn hần lại, chết tiệt!

- Sao lại thế này, các người có thể ném lưới đánh cá nhanh hơn một chút hay không?

Mắt thấy kích đầu tiên chưa đắc thủ, mấy tên đấu sĩ nén giận gọi đồng bọn tiếp tay.

Tuy rằng mười tám tên đấu sĩ này đều là những tay chinh chiến sa trường vô cùng lão luyện, kinh nghiệm có thừa, nhưng mười mấy năm qua bọn chúng đã bị thói quen làm hại. Đã rất lâu bọn chúng chưa được nếm mùi vị của thất bại, cho nên đã quên đi nên làm như thế nào để đối phó với tình cảnh thất thế trước mắt. Vẫn là tên thủ lĩnh của mười tám tên dũng sĩ kia đầu óc còn thanh tỉnh, lúc này lập tức lớn tiếng hét:

- Ôn ào con bà nó làm gì, bẻ cổ tên khốn kiếp kia rồi hãy nói!

Trong phòng giam bên dưới.

Bỗng nhiên Mạnh Hổ cảm thấy mặt đá xanh dưới chân mình bắt đầu run nhẹ, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên phát hiện không ít bụi và đá vụn trên nóc phòng giam đang rơi xuống như mưa.

Mạnh Hổ thấy cảnh tượng trước mắt vô cùng sửng sốt, không ngờ những tiếng gầm cao trên mặt đất lại có thể vượt qua khoảng cách mấy trượng mà rót vào tai mình như vậy.

Kết kết...

Bên ngoài phòng giam bỗng nhiên vọng đến tiếng cửa sắt mở ra.

Mạnh Hổ chậm rãi quay đầu nhìn lại, hai tên thủ vệ được hai tên thị vệ do Sử Di Viễn để lại trông chừng Mạnh Hổ hộ tống đi tới. Một trong hai tên thủ vệ đi tới gần Mạnh Hổ với khoảng cách chừng mười bước rồi dừng lại với dáng vẻ nơm nớp lo sợ. Hần run giọng nói:

- Tướng... Tướng quân Mạnh Hổ... ta, ta chỉ là một tên thủ vệ của cảnh kỹ trường, trong nhà ta còn có mẹ... mẹ già tám mươi tuổi, còn... còn có con nhỏ vừa đầy tháng. Xin ngài... ngài đừng giết... giết ta...

Mạnh Hổ nở nụ cười chế giễu.

- Nếu... nếu như ngài bằng lòng không giết ta, ta... ta lập tức mở xiềng xích trên tay ngài!

Tên thủ vệ nuốt một ngụm nước bọt, mồ hôi lạnh trên trán đã bắt đầu chảy xuống ròng ròng:

- Ngài sẽ không giết ta, đúng... có đúng không, ngài là một vị tướng quân đại danh鼎鼎鼎鼎, sẽ... sẽ không giết một tên tiểu tốt như ta chứ, có đúng không?

Mạnh Hổ không thêm để ý, hần tuyệt đối không tha cho bất cứ kẻ nào làm chuyện bất lợi đối với hần, nhưng hần cũng không phải kẻ lạm sát người vô tội.

Nếu như giết tên thủ vệ trước mặt có thể lấy được chìa khoá, mở ra toàn bộ xiềng xích trên tay chân mình, khiến cho mình có thể chạy trốn ra khỏi phòng giam, vậy Mạnh Hổ sẽ không ngại giết chết tên thủ vệ này. Thế nhưng vấn đề là tên này chỉ có chiếc chìa khoá mở xiềng xích trên tay Mạnh Hổ mà thôi, đã không

có chìa khoá mở xiềng xích dưới chân, có giết hắn cũng vô ích. Nếu như muốn bắt hắn làm con tin lại càng hoang đường hơn nữa, ngay cả Hàn Sở còn không đủ tư cách làm con tin, tên thủ vệ vô danh tiểu tốt này có đáng kể gì?!

Tên thủ vệ kia rốt cục cũng hạ quyết tâm tiến lên mở khoá xiềng xích trên tay cho Mạnh Hổ, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất thối lui ra ngoài khoảng cách an toàn, bốn tên lập tức rời khỏi phòng giam. Trong lúc Mạnh Hổ còn đang tỏ ra nghi hoặc không hiểu chuyện gì, trên đầu hắn đột nhiên vang lên một tràng âm thanh lạ, Mạnh Hổ vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tảng đá xanh trên nóc phòng giam không ngờ tách ra làm hai, đang chậm rãi thụt sang hai bên, lộ ra một con đường thẳng tắp trên đỉnh đầu Mạnh Hổ, bên trong tối om om...

Trong sàn đấu của cảnh kỹ tràng, trận giác đấu kịch liệt đã sắp sửa đến hồi kết thúc.

Gần như toàn bộ mười tám tên đấu sĩ của vương quốc Húc Nhật đã ngã xuống trong vũng máu, ngoài tên thủ lĩnh ra, mười bảy tên đấu sĩ còn lại thây phoi khắp chốn. Tên thủ lĩnh rốt cục cũng đã bị Hoa Báo Tề Anh nắm cổ, đoản kiếm sắc bén trong tay hắn đang kề sát vào cổ tên thủ lĩnh, sau đó Hoa Báo Tề Anh ngẩng đầu lên nhìn về khán đài phía Bắc...

- Giết hắn!

- Giết hắn!

- Giết hắn!

Khán giả trên bốn phía khán đài gào lên như điên cuồng.

Phía Bắc khán đài, hoàng đế Mông Diễn chậm rãi đứng dậy, vừa tận hưởng tiếng hoan hô long trời lở đất của hàng vạn khán giả chung quanh, vừa chậm rãi giơ tay phải lên, sau đó ngón tay cái đang dựng đứng đột ngột chỉ thẳng xuống mặt đất. Ngay sau đó, đám khán giả trên bốn phía khán đài lập tức oà lên hoan hô như sấm động.

Trên sàn đấu giữa cảnh kỹ trường, gương mặt của Hoa Báo Tề Anh đột nhiên thoáng qua một vẻ vô cùng dữ tợn, đoản kiếm trong tay hắn nhẹ nhàng cứa qua một đường trên cổ tên thủ lĩnh đấu sĩ của vương quốc Húc Nhật. Ngay lập tức, chiếc thủ cấp đầy máu đã rơi xuống đất lăn lông lốc, một vòi máu tươi thoáng chốc từ cổ hắn phun ra tung toé, bắn đầy vào đầu cổ Hoa Báo Tề Anh. Hoa Báo Tề Anh giết xong tên thủ lĩnh kia thì mặt hắn đã dính đầy máu tươi, sau đó bật cười rộ lên trông vô cùng kinh khiếp và dữ tợn.

Hoa Báo Tề Anh buông rơi thi thể tên thủ lĩnh kia xuống đất, lập tức máu tươi từ cổ hắn chảy ra ào ạt như suối đổ, chỉ trong thoáng chốc đã nhuộm đỏ cả sàn đấu.

Trên đài chủ tịch ở phía Bắc khán đài, lão già mặc quần áo sắc sỡ đột ngột giơ cao tay phải, khán giả trên bốn phía khán đài liền ngừng tiếng hoan hô ầm ĩ. Chỉ trong thoáng chốc, toàn bộ cảnh kỹ trường trở nên im lặng hoàn toàn. Lúc này lão già mặc quần áo sắc sỡ mới lộ ra vẻ hài lòng trên gương mặt, lại mở to dụng cụ khuếch đại âm thanh lên hết cỡ, dùng hết sức bình sinh mà gào to:

- Bây giờ, màn biểu diễn chính của hôm nay sẽ bắt đầu, dã thú bách chiến bách thắng của đế quốc sẽ đấu với phản đồ của đế quốc... Mạnh Hổ lên sàn đấu!

Khi tiếng cuối cùng trong câu giới thiệu của lão già mặc quần áo sắc sỡ kéo dài ra, ngay chính giữa sàn đấu của cảnh kỹ trường đột nhiên nứt ra, để lộ một lỗ trống hình vuông. Lỗ trống hình vuông ấy đen ngòm, dường như có gió lạnh từ bên dưới thổi ra, giữa hàng vạn ánh mắt chăm chú mong đợi, một bóng người cường tráng từ từ theo lỗ trống kia bay lên sàn đấu.

Trên khán đài phía Bắc, trong một ghế sát tường bảo vệ, thân thể mềm mại của công chúa Mông Nghiên bỗng nhiên nhẹ nhàng run lên, đôi mắt đẹp sáng ngời của công chúa bỗng nhiên ngân ngấn nước. Nguyên nhân vì người theo lỗ trống kia mà bay lên không phải ai đâu xa lạ, chính là người mà nàng luôn luôn ngày nhớ đêm mong, tình lang Mạnh Hổ!

Cũng trên khán đài phía Bắc, Mông Diễn bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Sử Di Viễn phía sau với ánh mắt hơi lo lắng.

Đường như đoán được nỗi lo âu trong lòng Mông Diễn, Sử Di Viễn khẽ cười:

- Bệ hạ không cần lo lắng, tuy rằng xiềng xích trên tay Mạnh Hổ đã được mở, nhưng xiềng xích trên chân của hắn vẫn còn đang khoá. Hắn không thể nào chạy được, cho dù rằng hắn giãy dụa thoát khỏi xiềng xích dưới chân cũng tuyệt đối không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của lão thần. Bởi vì Mạnh Hổ đã bị lão thần hạ độc mãn tính, nếu không có giải được đặc chế của lão thần, cho dù hắn có trốn thoát đi nữa cũng không thể nào tránh khỏi cái chết.

Phù...

Mông Diễn thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, giọng nghiêm trọng nhắc nhở:

- Nhưng chúng ta có phải làm gì đó hay không? Ví dụ như chặt bớt một chân của hắn, hoặc là cắt đi bộ phận sinh trưởng của hắn, khiến cho hắn cả đời này không thể làm nam nhân được nữa?

- À, không được đâu, bệ hạ!

Sử Di Viễn lắc lắc đầu, cười âm hiểm:

- Nếu như chặt đi tay hay chân của Mạnh Hổ, vậy sẽ ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng đến võ công của hắn, như vậy trên sân đấu hắn sẽ chống chọi không được bao lâu, cũng không thể trình diễn được bao nhiêu trò vui cho bệ hạ và các vị khán giả thưởng thức, không phải vậy sao? Về chuyện cắt đi bộ phận kia của hắn, lão thần có một chủ ý vô cùng tuyệt diệu!

- Sao, ái khanh có chủ ý gì hay vậy?

Mông Diễn tỏ ra vui vẻ:

- Nói thử cho trẫm nghe xem sao!

Giọng Sử Di Viễn vô cùng âm độc:

- Chờ đến khi Mạnh Hổ bị giày vò đến mức không còn chịu nổi, bắt đầu rơi vào tình trạng kiệt sức, bệ hạ có thể đích thân lên sân đấu, đích thân cắt đứt cái kia của hắn, sau đó lại cắt đứt luôn thủ cấp của hắn. Khi đó, chẳng những bệ hạ báo được mối thù truyền kiếp cướp mất Triệu Thanh Hạm, còn có thể lưu lại hình ảnh huy hoàng trong lòng dân chúng của đế quốc.

Nghe xong những lời của Sử Di Viễn, ánh mắt của Mông Diễn không khỏi sáng ngời, cho dù thế nào đi nữa, đây quả thật là một chủ ý rất hay.

Nhìn thấy bộ dạng động tâm của Mông Diễn, Sử Di Viễn nở nụ cười vô cùng đắc ý. Trước khi đưa ra chủ ý này, Sử Di Viễn đã sớm biết rằng Mông Diễn không thể nào ngăn cản được sự mê hoặc hấp dẫn như vậy. Bởi vì ở thế giới Trung Thổ, giác đấu là trò giải trí dã man, đồng thời cũng là hoạt động được người người vô cùng sùng bái và ưa thích, tất cả quý tộc và bá tánh bình dân ai nấy đều say mê, trò chơi này giống như hít thuốc phiện, không thể nào tránh khỏi cảm giác nghiện ngập.

- Hoa Báo Tề Anh!

- Hoa Báo Tề Anh!

- Hoa Báo Tề Anh!

Từ lúc Mạnh Hổ từ dưới lòng đất bay lên, khán giả trên bốn phía khán đài đã bắt đầu cất tiếng hoan hô tiếp tục. Tuy rằng võ nghệ cao cường của Mạnh Hổ đã sớm đi sâu vào lòng người, nhưng dù sao hiện tại hắn cũng đã trở thành phản đồ của đế quốc. Hơn nữa trong lòng rất nhiều dân chúng, Mạnh Hổ chính là kẻ tử thù đã giết chết con, chồng hay cha của họ, cho nên tất cả ai nấy đều đổ xô sang ủng hộ cho Hoa Báo Tề Anh.

Hoa Báo Tề Anh lại giơ cao đoản kiếm lên trời, vừa ngửa mặt lên trời gào thét vừa xoay người ra vẻ chào hỏi khán giả trên bốn phía khán đài. Từ đầu chí cuối hắn không hề liếc qua Mạnh Hổ cái nào, dường như căn bản là trong mắt hắn không có đối thủ này, hoặc là trong mắt hắn, Mạnh Hổ đã trở thành người chết, cho dù hiện tại Mạnh Hổ vẫn còn đang thở dốc.

Thần sắc của Mạnh Hổ vẫn lạnh lùng, đối với tiếng gào thét điên cuồng trên cảnh kỹ trường hấn làm như không nghe không thấy.

Trên hàng ghế đặc biệt phía Bắc khán đài, Mông Diễn đột nhiên cất giọng hỏi Sử Di Viễn:

- Theo ái khanh, kết quả cuối cùng sẽ như thế nào?

Sử Di Viễn cười âm lãnh, nói với giọng vô cùng chắc chắn:

- Kết quả hiển nhiên đã quá rõ ràng, tuy rằng Hoa Báo Tề Anh vô cùng khát máu, cũng đã từng giết chết vô số đấu sĩ, nhưng dù sau cũng chỉ là giác đấu trong cảnh kỹ trường mà thôi. Sự chém giết trên sàn đấu trong cảnh kỹ trường vĩnh viễn không thể nào so sánh được với trên chiến trường chân chính, mà Mạnh Hổ là do tôi luyện từ trong chém giết trên chiến trường mà ra.

Mông Diễn gật đầu nói:

- Trẫm cũng nghĩ như vậy, tuy nhiên dù sao Mạnh Hổ cũng đã vài ngày không được ăn chút gì, thể lực bị giảm sút nghiêm trọng, người xem, nhìn hấn bây giờ ngay cả đứng cũng đứng không vững!

Giọng Sử Di Viễn âm lãnh:

- Ý chí của Mạnh Hổ vượt xa người thường, sức nhẫn nại cũng vượt xa người thường, cho dù bảy ngày không cho hấn ăn gì, nhưng chỉ cần ném hấn ra chiến trường, hấn vẫn như cũ là một Mạnh Hổ làm cho người người khiếp sợ, hấn vẫn có thể xung phong hãm trận, đánh đâu thắng đó!

- Chuyện này thì trẫm nhìn không ra.

Mông Diễn lại gần giọng nói:

- Huống chi, trẫm cũng không hy vọng Mạnh Hổ chết một cách dễ dàng trong tay Hoa Báo Tề Anh, trẫm còn muốn tận tay chém thủ cấp của hấn xuống, ái khanh người nói có đúng không?

Sử Di Viễn cười hắc hắc hai tiếng âm hiểm, Mông Diễn cũng bật cười ha hả tỏ ra vô cùng đắc ý.

Trên sàn đấu, rốt cục Hoa Báo Tề Anh không còn ngửa mặt lên trời nữa, mà xoay mặt nhìn về phía Mạnh Hổ, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Hai mắt Mạnh Hổ khép hờ vẫn đứng nguyên chỗ cũ tay không tác sát, trên mặt vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng vô cảm, dường như những chuyện sắp sửa xảy ra trước mắt hoàn toàn không có quan hệ gì với hấn, hấn chỉ là một khán giả bàng quan đứng xem trận đấu mà thôi!

Ngao....

Hoa Báo Tề Anh đột nhiên rống lên một tiếng, đoản kiếm trong tay giơ lên triển khai tư thế nhắm về phía Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ vẫn an nhiên bất động, đôi mắt vẫn khép hờ không nhúc nhích chút nào.

Hoa Báo Tề Anh đưa chân bước lên một bước nhưng đột nhiên lại thối lui về chỗ cũ, tên Man nhân này tuy rằng trong ba năm nay ở vùi trong cảnh kỹ trường không ra ngoài nửa bước, nhưng không phải vì vậy mà hấn hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra ở thế giới bên ngoài. Đại danh Mạnh Hổ hấn đã từng nghe qua, thậm chí có thể nói là như sấm động bên tai, một nhân vật có thể lấy đầu thủ cấp tướng địch giữa chốn thiên quân vạn mã, chắc chắn không phải là một kẻ dễ dàng đối phó!

Hoa Báo Tề Anh hoàn toàn không phải là một con báo ngu xuẩn, ngược lại, hấn là một tên thợ săn vô cùng giáo hoạt.

Thấy Mạnh Hổ không hề vì sự phô trương thanh thế của mình mà có phản ứng gì, Hoa Báo Tề Anh biết ngay sự tình có vẻ khác thường, bắt đầu dĩ phải đi quanh Mạnh Hổ vài vòng tìm cơ hội ra tay. Mạnh Hổ vẫn như cũ không có bất cứ hành động gì, cho dù Hoa Báo Tề Anh đã đi vòng tới sau lưng hấn, nhưng hấn vẫn không phản ứng, trên thực tế Mạnh Hổ đang chờ đợi, đợi một cơ hội thật là thích hợp.

Bởi vì Mạnh Hổ hiểu rất rõ ràng, thể lực của hấn thua kém đối thủ rất xa, dưới tình cảnh đã mấy ngày không có chút gì bổ bụng, thể lực của hấn đã gần như cạn kiệt. Hiện tại chút thể lực ít ỏi còn sót lại trong cơ thể chỉ giúp cho Mạnh Hổ hấn chống chọi trong giây lát, cho nên hấn không thể nào sơ xuất, nếu không, hôm nay kết cục chắc chắn là hấn phải chết tại nơi này.

Mạnh Hổ tuyệt không sợ chết, nhưng hắn cũng tuyệt đối không muốn khoanh tay chịu chết, chưa đến giây phút cuối cùng, hắn tuyệt đối không muốn từ bỏ hy vọng.

Hoa Báo Tề Anh đi quanh Mạnh Hổ đã hai vòng, nhưng thủy chung vẫn không phát hiện được sơ hở nào trên người Mạnh Hổ. Đối thủ trước mặt hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, thoạt nhìn thì như tùy tiện, nhưng làm cho Hoa Báo Tề Anh có cảm giác như đây là một con mãnh hổ đang ẩn nấp, che giấu nanh vuốt của mình không để lộ ra ngoài, nhưng đến thời cơ thích hợp, nhất định nó sẽ phát động ra một đòn chí mạng!

Cao thủ chân chính so chiêu với nhau, thắng bại thường thường chỉ quyết định trong một nhịp thở mà thôi, vừa xấp lại ắt sẽ phân sinh tử. Còn những trận đánh nhau kịch liệt cả nửa ngày vẫn chưa phân thắng bại, tuy rằng xem thì rất đẹp mắt, nhưng chỉ là phô trương thanh thế hão mà thôi, chỉ có thể dùng để mua vui cho người khác.

Dường như cảm nhận được khí tức khẩn trương mà ngưng đọng trên sàn đấu, khán giả trên bốn phía khán đài cũng bắt đầu yên tĩnh lại. Hàng vạn dân chúng nín thở ngưng thần, lắng lắng chờ đợi đến giây phút nảy lửa khi hai đấu thủ ra chiêu... Trên hàng ghế đặc biệt ở khán đài phía Bắc, công chúa Mông Nghiên nhắm nghiền đôi mắt đẹp của nàng, đôi tay trắng nuột mềm mại chắp lại đưa lên trán, bày ra tư thế đang cầu nguyện. Nàng đang cầu nguyện với Thánh nữ Quang Minh, cầu cho Mạnh Hổ có thể gặp dữ hoá lành...

Lúc này hàng vạn khán giả đang nín thở chăm chú quan sát sàn đấu, Hoa Báo Tề Anh và Mạnh Hổ đang giằng co với nhau, giữa tình thế căng thẳng như vậy, không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dần dần, trong số khán giả trên khán đài có người bắt đầu lộ vẻ bất mãn, biểu hiện của Hoa Báo Tề Anh hôm nay cũng không dũng mãnh như những lần quyết đấu trước đây. Trước đây, bất kể địch nhân trước mặt là mãnh thú hay dũng sĩ, bất kể địch nhân có một trăm tên hay chỉ có một tên, hắn đều không chút do dự mà phát động tấn công, sau đó dùng thể sét đánh không kịp bưng tai mà chém tận giết tuyệt địch nhân. Thế nhưng hôm nay, thời gian chày hết một nén nhang đã trôi qua gần hết, Hoa Báo Tề Anh vẫn chưa có động tĩnh gì.

- Giết hắn!

- Lên đi!

- Còn chờ gì nữa?

- Bỏ cổ hắn đi!

- Đá nát tiểu đệ đệ của hắn đi!

- Đáng chết, mau đánh hắn đi...

Khán giả trên bốn phía khán đài bắt đầu sôi sục hẳn lên, phát ra những tiếng la ó phản đối Hoa Báo Tề Anh.

Sắc mặt Hoa Báo Tề Anh khê biến, tâm tình của hắn rõ ràng đã bị quấy nhiễu, lập tức đã trở nên thiếu kiên nhẫn. Chân phải Hoa Báo Tề Anh đột nhiên bước lên phía trước một bước, sau đó toàn thân bay thẳng lên không, đoản kiếm vốn giấu phía sau lưng giờ đây đã vung ra trước mặt, nhắm vào đầu Mạnh Hổ hung hãn đâm xuống.

Đôi mắt vốn khép hờ của Mạnh Hổ đột ngột bừng mở, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Hoa Báo Tề Anh, thân hình sừng sững như ngọn núi vẫn đứng yên ngạo nghễ, không thèm tránh né. Đối với một kiếm của Hoa Báo Tề Anh đang đâm thẳng vào đầu mình, Mạnh Hổ căn bản xem như không thấy. Về mặt Hoa Báo Tề Anh thoáng chốc hiện lên vẻ tức giận, cả gương mặt trở nên vô cùng dữ tợn, hắn cảm thấy đã bị đối thủ khinh thường, làm nhục. Giờ phút này, Hoa Báo Tề Anh thể sẽ dùng đoản kiếm cắt đôi yết hầu đối thủ.

Phập...

Tiếng lưỡi dao sắc bén cắm ngập vào xương thịt vang lên, đoản kiếm của Hoa Báo Tề Anh thế như chẻ tre, không bị bất cứ gì ngăn cản đã đâm trúng vào người Mạnh Hổ.

Nụ cười của Hoa Báo Tề Anh còn chưa trọn vẹn, hắn đã cảm giác thấy có nguy hiểm, gần như theo bản năng, Hoa Báo Tề Anh định rút kiếm thối lui về phía sau nhưng đã không còn kịp nữa. Hai tay Mạnh Hổ

vốn thông xuống giờ này đã giờ lên, cánh tay trái thô to đang kẹp chặt đoản kiếm ngăn không cho đâm sâu hơn vào cơ thể của mình như chiếc kim sắt, cánh tay phải nhanh như điện chớp đã chụp gọn vào cổ họng Hoa Báo Tề Anh.

Một hiệp, chỉ cần một hiệp, Mạnh Hổ hy sinh chịu thân thể bị thương nhưng đã tìm chế được Hoa Báo Tề Anh.

Đây là cảnh kỹ trường khác xa chiến trường, trên cảnh kỹ trường lúc bình thường, chỉ cần đoản kiếm của Hoa Báo Tề Anh đâm ngập vào cơ thể của đối thủ, có nghĩa là sự phòng ngự của đối thủ đã tan vỡ, coi như đã sụp đổ. Hoa Báo Tề Anh đã quen như vậy, nhưng trên chiến trường, trước khi bạn còn chưa giết chết được địch nhân, cho dù địch nhân chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, hẳn vẫn có thể phát động một kích chí mạng phản kích lại!

Ôc, ộc...

Trong cổ họng Hoa Báo Tề Anh phát ra những âm thanh rất nhỏ mà ngắn ngủi, đồng thời tay phải ra sức rút đoản kiếm lại, muốn giãy dụa thoát khỏi sự khống chế của Mạnh Hổ. Đồng thời tay trái của Hoa Báo Tề Anh đã giờ lên, muốn cạy bung tay phải của Mạnh Hổ đang nắm chặt cổ họng của mình, nhưng động tác của hắn không hề có chút sức lực nào. Cổ họng là nơi hiểm yếu, một khi bị người khác khống chế, mười phần sức lực sẽ không thể xuất ra dù chỉ một phần, lúc này sức lực của Hoa Báo Tề Anh so với Mạnh Hổ cũng như trẻ con so với nam nhân trưởng thành, căn bản là không cùng đẳng cấp.

Về mặt Mạnh Hổ vô cùng lãnh khốc, tay trái nắm cổ tay phải của Hoa Báo Tề Anh rút đoản kiếm từng tấc một ra khỏi cơ thể của mình, máu tươi theo đoản kiếm phun ra như suối. Một kiếm của Hoa Báo Tề Anh tuy rằng nhắm vào đầu Mạnh Hổ mà đâm tới, nhưng giây cuối cùng Mạnh Hổ đã kịp lách sang bên né tránh, rốt cục nhất kiếm ấy đâm trúng vào vai phải của Mạnh Hổ. Tuy rằng thương thế không nhẹ nhưng được cái may mắn là không bị trúng vào nơi yếu hại, nên không phải là vết thương chí mạng.

Trên hàng ghế đặc biệt ở phía Bắc khán đài, Mông Diễn đứng phất dậy theo bản năng, trên mặt lộ vẻ sững sờ khó tin. Tuy rằng hắn đã sớm tiên đoán Mạnh Hổ sẽ đánh bại Hoa Báo Tề Anh, nhưng không dự đoán được Mạnh Hổ lại khống chế được Hoa Báo Tề Anh một cách dễ dàng nhanh chóng đến như vậy. Sử Di Viễn bên cạnh Mông Diễn thần sắc vẫn trấn định như thường, hết thấy mọi chuyện thực ra đã nằm trong dự liệu ban đầu của hắn. Thân là một cao thủ võ học, Sử Di Viễn hiểu rất rõ ràng, cao thủ chân chính lúc nguy hiểm đến tính mạng, thường thường sống hay chết chỉ trong một ý niệm mà thôi, không phải người chết thì ta vong, dù cho có gặp đối thủ có võ nghệ tương đương với mình, cũng tuyệt đối không có tình trạng đấu cả nửa ngày mà chưa phân thắng bại. Dưới tình huống như vậy, trong vòng ba hiệp ắt sẽ phân sinh tử, trừ phi cả hai đối thủ đều không có sát niệm trong lòng, hoặc là trong lòng cả hai người cùng nổi lên ý nghĩ thương tiếc lẫn nhau mà trở nên tỉnh táo, lúc ấy mới có thể đại chiến cả ba trăm hiệp mà không phân thắng bại.

Trên hàng ghế đặc biệt ở khán đài phía Bắc, công chúa Mông Nghiên cảm thấy trái tim mình tan nát, nhìn thấy máu tươi đỏ sẫm phun ra từng đợt theo miệng vết thương trên vai Mạnh Hổ, nàng cảm thấy lòng đau như cắt, nước mắt chảy ròng ròng. Nàng chỉ hận mình không được nhận mũi kiếm ác nghiệt kia thay cho Mạnh Hổ!

Dân chúng để đô đang xem trên bốn phía khán đài kêu ồ lên tỏ vẻ không hài lòng. Hiển nhiên, trận đấu này bọn họ chăm chú theo dõi hy vọng có thể thấy một trường ác đấu kịch liệt giữa hai đấu thủ ngang tài ngang sức, không ngờ lại kết thúc nhanh chóng và tẻ nhạt như vậy làm cho bọn họ cảm thấy khó mà chấp nhận được. Tuy nhiên cũng có rất nhiều khán giả cất tiếng kêu gào ầm ĩ muốn Mạnh Hổ giết chết Hoa Báo Tề Anh, sự thật tàn khốc như vậy đó! Một giây trước đó, khán giả vẫn háng hái ủng hộ Hoa Báo Tề Anh, nhưng một giây sau, khi Hoa Báo Tề Anh đã thất bại, bọn họ lại vô tình bỏ rơi hắn không hề thương tiếc.

Trên sàn đấu giữa cảnh kỹ trường, rốt cục Mạnh Hổ đã rút đoản kiếm ra khỏi cơ thể của mình, sau đó từ từ chuyển sang kề vào cổ Hoa Báo Tề Anh. Hoa Báo Tề Anh chỉ biết trơ mắt nhìn đoản kiếm dần dần nhích tới sát cổ họng của mình, đã có thể cảm giác được khí lạnh từ trên mũi kiếm toát ra. Dù hắn rất muốn ngăn chặn, nhưng hai tay không dùng sức được, hắn căn bản không còn chút sức lực nào kháng cự.

Rốt cục mũi của đoản kiếm kia đã đâm sát vào cổ họng Hoa Báo Tề Anh, chỉ cần đi thêm về phía trước một chút là có thể cắt đứt động mạch chủ sau gáy của Hoa Báo Tề Anh, sau đó vài giây, con báo đang sống mạnh khỏe này sẽ hoàn toàn biến thành một con báo chết. Đường như Hoa Báo Tề Anh biết rằng đại nạn

đã tới, rốt cục ngừng giãy dụa, ánh mắt nhìn Mạnh Hổ cũng đã dần trở nên trống rỗng, cái chết chỉ còn cách con báo này trong gang tấc.

Thế nhưng Hoa Báo Tề Anh không cảm thấy sợ hãi chút nào, thậm chí... mơ hồ dường như có niềm vui giải thoát...

- Giết hắn!

- Giết hắn!

- Giết hắn!

Khán giả trên bốn phía khán đài đều kêu gào vang như sấm dậy, cuối cùng hội tụ thành một tiếng gầm duy nhất đều nhịp, vang cả trời không. Mạnh Hổ hồ hững ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng dường như biến thành thực thể, xuyên qua không trung bắn thẳng về hàng ghế đặc biệt ở dãy khán đài phía Bắc. Mông Diễn đang ngồi trên đó khó nhọc nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi gơ thẳng ngón tay cái lên, sau đó hung hăng chỉ ngược xuống mặt đất. Khán giả trên bốn phía khán đài lập tức cất tiếng hoan hô long trời lở đất.

224. Chương 230: Văn Vô Thành

Hoa Báo Tề Anh rơi xuống đất lăn hai vòng, sau đó lồm cồm ngồi dậy với vẻ mặt đầy nghi hoặc, trong lúc nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì. Hắn không hiểu được vì lý do gì mà mình còn sống, càng không nghĩ ra vì lý do gì mà Mạnh Hổ không giết hắn? Khán giả trên bốn phía khán đài tức giận đến mức nổi trận lôi đình, hành động của Mạnh Hổ đã khiêu khích tôn nghiêm của bọn họ hết sức nặng nề, phải biết rằng, thậm chí ngay cả hoàng đế của đế quốc cũng không dám khiêu khích chúng dân.

Mạnh Hổ đưa ánh mắt lạnh lùng quét qua bốn phía khán đài một vòng, sau đó đột ngột hắn thấy trước mắt mình trời đất quay cuồng, giờ phút này chút sức lực ít ỏi của Mạnh Hổ cũng đã cạn kiệt, lập tức lao đảo vài cái rồi ngã xuống. Cách đó không xa, Hoa Báo Tề Anh vẫn ngồi ngây ngốc dưới đất như cũ, trên mặt vẫn bao phủ một đám mây nghi hoặc, hiển nhiên con báo này vẫn nghĩ chưa ra vì sao Mạnh Hổ không lấy mạng của hắn.

Trên hàng ghế đặc biệt ở khán đài phía Bắc.

Sử Di Viễn đã đi ra khu nghỉ ngơi ở phía sau, một bóng người từ đầu tới chân phủ trong chiếc áo choàng đen đã chờ hắn từ bao giờ.

Sử Di Viễn nhìn quanh quất thấy không có ai, lúc này mới hạ giọng dặn dò:

- Dừng đại phu tốt nhất, thuốc tốt nhất cho ta, tuyệt đối không thể để cho Mạnh Hổ chết được!

Người kia trầm giọng đáp:

- Dạ!

Sử Di Viễn lại hỏi:

- Vậy chuyện kia làm đến đâu rồi?

Người kia hạ giọng đáp:

- Thuộc hạ đã thả Hắc Tuyền Điểu về Thánh Đô trước, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bốn vị tướng quân Cự Phong, Mãnh Hoả, Hồng Thủy, Bạo Thổ sẽ có mặt ở Lạc Kinh sau hai tháng nữa. Mặt khác, thân phận của bốn vị tướng quân cũng đã sắp xếp ổn thoả, bọn họ sẽ là bốn thủ lĩnh của bốn bộ lạc Thiểm tộc nhỏ từ Tử Vong Đại Sa Mạc tới đây. Với mối quan hệ thân mật giữa đế quốc Quang Huy và Thiểm tộc, hơn nữa có Đại trưởng lão lo lắng phía sau, tin rằng sẽ không có bất cứ ai có thể hoài nghi!

- Ừ!

Sử Di Viễn gật đầu:

- Tuy nhiên làm việc phải hết sức cẩn thận, cố gắng hết sức không để lại bất cứ sơ hở gì. Chờ sau khi bốn vị tướng quân tới Lạc Kinh, cướp được quyền lực vào tay, lúc ấy toàn bộ Lạc Kinh, thậm chí toàn đế quốc Quang Huy sẽ rơi vào tay chúng ta.

Người kia thận trọng hỏi:

- Đại trưởng lão, thuộc hạ có câu này không biết có nên nói hay không?

Sử Di Viễn lạnh nhạt hỏi:

- Nói đi, chuyện gì vậy?

Người kia nói:

- Đại trưởng lão, thuộc hạ nghĩ rằng đế quốc là một quốc gia khổng lồ, có căn cơ vô cùng thâm hậu, muốn khống chế hoàn toàn trong tay không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Hơn nữa nhiệm vụ mà Đại tể tướng giao cho cũng không phải là khống chế toàn bộ đế quốc Quang Huy, mà là khơi mào sự chia rẽ bên trong nội bộ của đế quốc Quang Huy, khiến cho nội chiến xảy ra...

- Đủ rồi!

Sử Di Viễn cau mày quát:

- Chuyện phải làm như thế nào bản trưởng lão hiểu rất rõ trong lòng, còn chưa tới lượt người dạy dỗ, hừ!

Trên cao nguyên Thanh Vân, đại bản doanh của quân đoàn Mạnh Hổ.

Thấy Tất Điều Tử nghĩ cả nửa ngày trời mà không ra biện pháp cứu viện gì, Triệu Thanh Hạm sốt ruột liền nói:

- Quân sư, nếu như không có cách nào, hay là chúng ta đi tìm Yến vương xem sao. Nếu như hấn bằng lòng cứu Hổ lang, chúng ta sẽ thả hấn trở về Lạc Kinh.

- Chuyện này không được!

Tất Điều Tử lắc đầu:

- Chưa nói đến chuyện bây giờ Yến vương quay về còn có thể nắm đại quyền triều chính như trước nữa hay không, cho dù hấn có thể đoạt lại được quyền bính cũng tuyệt đối cũng sẽ không tha cho tướng quân, mà ngược lại, nếu thật sự Mông Khác nắm đại quyền như trước, vậy tướng quân sẽ lập tức gặp họa sát thân! Lão Mông Khác này khác với tên cáo già Sử Di Viễn, Sử Di Viễn rắp tâm hại người, nhưng trước khi chưa đạt được mục đích sẽ không khinh xuất mà hại đến tính mạng của tướng quân. Nhưng trong lòng Mông Khác chỉ có ích lợi của đế quốc Quang Huy mà thôi, bất cứ chuyện gì có thể uy hiếp tới đế quốc, hấn đều bóp chết không hề do dự.

Triệu Thanh Hạm vội la lên:

- Thế này không được, thế kia cũng không được, người nói xem rốt cục phải làm sao đây?

- Chậm đã...

Tất Điều Tử đột nhiên nói:

- Ty chúc đột nhiên nhớ tới một người, nếu như người này bằng lòng ra tay giúp đỡ, tướng quân nhất định sẽ được chuyển nguy thành an.

- Một người?

Triệu Thanh Hạm ngưng giọng hỏi:

- Người nào mà có bản lĩnh lớn như vậy?

Tất Điều Tử bồi hồi đáp:

- Người này chính là một người bạn tốt trước kia của ty chức, một thân quản lý rất nhiều sự việc ngổn ngang bề bộn, tài năng hơn xa ty chức. Hơn nữa cảnh ngộ của hắn cũng không khác ty chức bao nhiêu, đều có thâm cừu đại hận đối với triều đình, ty chức đã từng muốn thay mặt tướng quân chiêu mộ người này. Tiếc rằng từ đó tới nay chinh chiến không ngừng, tướng quân ngài thật sự không có thời gian, cho nên chỉ nghĩ mà chưa làm được. Nhưng bây giờ không thể chờ thêm được nữa, ty chức lập tức viết một phong thư, cho người tâm phúc đưa tới Lạc Kinh.

Triệu Thanh Hạm vội hỏi:

- Hắn sẽ bằng lòng giúp chúng ta sao?

Tất Điều Tử gật đầu:

- Hắn sẽ bằng lòng.

Triệu Thanh Hạm lại hỏi:

- Hắn thật sự có thể cứu được Hồ lang sao?

Tất Điều Tử thở dài:

- Phu nhân, nếu người này cũng không thể cứu được tướng quân, vậy cho dù đích thân ty chức tới Lạc Kinh cũng vô ích. Hơn nữa hiện tại ty chức cũng đã là khâm phạm của triều đình, chỉ sợ còn chưa đi tới Lạc Kinh, nửa đường đã bị quan phủ bắt mất!

Triệu Thanh Hạm lặng im không nói gì nữa, những lời này của Tất Điều Tử quả thật không giả chút nào. Lúc này đám tướng lĩnh cao cấp và tham mưu cao cấp trong quân đoàn Mạnh Hồ đều đã có tên trong danh sách truy nã của Binh bộ, cho dù là cải trang lên vào thành Lạc Kinh cũng khó bảo đảm rằng không bị triều đình phát hiện. Lúc đó đừng nói đến chuyện cứu người, không khéo cứu không được còn bồi thêm vài mạng.

Một lúc lâu sau, Triệu Thanh Hạm mới nhẹ giọng thở dài:

- Quân sư, người nọ tên gì? Lúc này còn ở tại Lạc Kinh hay không?

Tất Điều Tử buồn buồn đáp:

- Hắn tên là Văn Vô Thành, cho tới bây giờ vẫn ẩn cư trong hẻm Y Quán ở phía Nam thành Lạc Kinh.

Thành Lạc Kinh.

Chỉ trong thoáng chốc, Mạnh Hồ đã bị bắt về Lạc Kinh hơn nửa tháng. Trong hơn nửa tháng nay, gần như ngày nào Mạnh Hồ cũng phải liều mạng quyết đấu với mãnh thú, Man nhân, người Thiểm tộc hoặc bọn đầu sỏ đến từ các quốc gia phía Nam. Đương nhiên, thể lực của Mạnh Hồ vẫn tồi tệ như trước, thường là vài ngày mới được ăn một chút cháo, chút đồ ăn đáng thương đó chỉ có thể giúp cho hắn cầm cự không chết vì đói. Cho nên trong hơn nửa tháng nay, tuy rằng Mạnh Hồ quyết đấu vô cùng thuận lợi, đánh bại không biết bao nhiêu đầu sỏ, nhưng trên người hắn cũng đã có thêm không biết bao nhiêu vết thương...

Phía Nam thành Lạc Kinh có một cái ngõ nhỏ có tên là hẻm Y Quán.

Sở dĩ có tên là hẻm Y Quán bởi vì khắp nơi trong con hẻm này đều là y quán, y quán lớn nhỏ có đến mấy chục nhà. Thành Lạc Kinh là thành thị lớn nhất nhì trên thế giới Trung Thổ, dân chúng trong thành lên đến hơn năm mươi vạn, nếu như tính hết cả hành tỉnh Kinh Kỳ, tổng số dân cư vượt quá hai trăm vạn người. Có thể nói là nơi có mật độ dân cư dày đặc nhất trên thế giới Trung Thổ, cho nên mấy chục nhà hành nghề y bên trong hẻm Y Quán có thể nói rằng không sợ làm ăn không khá.

Chỉ có một y quán nhỏ ở cuối hẻm Y Quán lại vô cùng vắng vẻ, không thấy người lui tới hỏi thăm.

Thật ra chỉ cần tấm biển treo trước y quán này là có thể biết ngay nguyên nhân vì sao không có khách lui tới hỏi thăm. Những y quán khác viết bằng hiệu đề trước cửa nếu không phải 'Điều thủ hồi xuân' thì là 'Khởi tử hồi sinh', nếu không cũng phải là 'Hành y độ thế'. Nhưng không ngờ trên tấm biển trước cửa y quán này lại viết là 'Y tử nhân' (chữa người chết), thoát nghe quả thật làm cho người khác sinh lòng sợ hãi, chẳng trách không thấy ai lui tới chữa bệnh.

Trời đã xế chiều, một tên hán tử gầy gò, bề ngoài có vẻ mệt mỏi đi tới trước cửa y quán Y Tử Nhân, dòm trước dòm sau một hồi rồi mới cẩn thận bước vào trong cửa. Vừa qua khỏi cửa chính là đại sảnh của y quán, đại sảnh vốn đã không lấy gì làm rộng rãi, đã vậy hai bên vách còn chất đầy các loại thảo dược, chai lọ linh kính, trông vô cùng lộn xộn, càng làm tăng thêm vẻ chật chội trong đại sảnh.

Một tên trung niên dáng người cao gầy, tóc đen nhánh, dung mạo không tầm thường đang tựa vào quầy ngủ gà ngủ gật, nghe thấy tiếng người bước vào giật mình tỉnh giấc, nhìn lại thấy tên hán tử mệt mỏi người đầy bụi đất liền cất tiếng hỏi:

- Quần áo khách quan bám đầy bụi đất, trên mặt lại lộ vẻ mệt mỏi, chắc chắn là từ xa mới đến. Mặc dù khách quan ăn mặc như một thương buôn, nhưng lại không có chút khí chất nào của thương buôn, hẳn là cải trang bề ngoài mà vào kinh. Nhìn khí sắc của khách quan vô cùng lạnh lẽo, mắt lại toát ra sát khí rõ ràng là người trong quân ngũ. Nếu như tại hạ đoán không sai, khách quan hẳn là từ hành tỉnh Tây Bộ tới có đúng không?

Hán tử kia nghe vậy lập tức sắc mặt đại biến, cảnh giác lùi lại một bước hỏi:

- Xin hỏi Văn Vô Thành Văn tiên sinh có ở nơi này hay không?

Tên trung niên ủa một tiếng, hỏi lại:

- Khách quan tìm hần có việc sao?

- Ủ!

Tên hán tử đáp:

- Có việc vô cùng khẩn cấp.

Lúc này tên trung niên kia mới chịu đứng dậy, uể oải phủi phủi bụi trên quần áo, thản nhiên đáp:

- Tại hạ chính là Văn Vô Thành.

- Ngài chính là Văn Vô Thành Văn tiên sinh sao?

Hán tử kia nghe vậy lập tức hai mắt sáng rõ, cất cao giọng nói:

- Tại hạ Sơn Báo, đúng là từ hành tỉnh Tây Bộ tới đây, tìm tiên sinh có việc rất khẩn cấp.

- Sơn Báo?

Tên trung niên cũng chính là Văn Vô Thành nghe vậy hơi nhú mày hỏi lại:

- Hình như chúng ta chưa từng quen biết phải không?

Sơn Báo vội lấy trong lồng ngực ra một phong thư đưa cho Văn Vô Thành:

- Ở đây có một phong thư mật của quân sư, mời tiên sinh xem qua.

- Quân sư?

Văn Vô Thành tỏ ra kinh ngạc:

- Quân sư của người là ai?

Sơn Báo đáp:

- Tất...

- Suyt...

Sắc mặt Văn Vô Thành khê biến, ra hiệu bảo Sơn Báo chớ có lên tiếng, sau đó đi nhanh ra ngoài cửa y quán, dòm trước dòm sau thấy không có ai mới đóng cửa lại, đưa Sơn Báo vào tận thư phòng, sau đó mới nói:

- Tại hạ đã sớm nghe Tất huynh đã đầu nhập dưới trướng tướng quân Mạnh Hổ, vốn vẫn chưa tin tưởng lắm, nhưng bây giờ xem ra là sự thật. Các hạ hẳn là thuộc hạ của tướng quân Mạnh Hổ phải không?

Sơn Báo gật đầu:

- Không dám giấu gì tiên sinh, tại hạ chỉ huy Báo doanh dưới trướng tướng quân Mạnh Hổ.

Nói xong, Sơn Báo liền đưa phong mật thư trong tay cho Văn Vô Thành. Văn Vô Thành tiếp lấy phong mật thư, thuận miệng hỏi:

- Nếu như tại hạ đoán không sai, tướng quân Sơn Báo hẳn đến đây là vì muốn nghĩ cách cứu tướng quân Mạnh Hổ có phải không? Tuy rằng ta và tướng quân Mạnh Hổ vốn không có giao tình, dường như không cần thiết phải hoà mình vào vũng nước đục này, nhưng dù sao ta cũng từng giao tình thâm hậu với Tất huynh, lại từng chịu qua đại ân cứu mạng của Tất huynh, lần này vì bạn già cũng chỉ còn cách xả thân bồi quân tử.

Sơn Báo ôm quyền đáp:

- Đa tạ tiên sinh.

Văn Vô Thành không nói gì nữa, mở phong mật thư ra đọc rất kỹ, sau đó trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng:

- Bất quá... chuyện này không được tốt lắm...

Sơn Báo nghe vậy lập tức sắc mặt đại biến, ngay khi tim hần sắp sửa chìm sâu vào trong Cửu U địa ngục, Văn Vô Thành lại nói tiếp:

- Tuy nhiên cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp, lúc này tướng quân Mạnh Hổ đang bị nhốt tại cảnh kỹ trường hình tròn ở phía Nam thành Lạc Kinh. Cảnh kỹ trường này giam giữ hàng ngàn đầu sĩ và nô lệ Man nhân, phòng vệ nghiêm ngặt, hơn nữa với bản tính cẩn thận của Sử Di Viễn và Mông Diễn, không thể nào không cho cao thủ toạ trấn tại đó. Cho nên muốn cứu tướng quân Mạnh Hổ thành công, còn cần phải có thêm hỗ trợ mới được.

Sơn Báo nghe vậy mặt lộ vẻ sầu khổ, buồn bã nói:

- Tiên sinh có khi không biết, tướng quân ta ở thành Lạc Kinh không có bạn bè gì, hơn nữa lần trước lên kinh lại còn đắc tội với không ít người. Cho nên số người muốn lấy đi tính mạng của tướng quân ta e rằng không ít, còn người bằng lòng ra tay cứu giúp tướng quân ta, e rằng không có một ai.

- Vậy thì chưa chắc...

Văn Vô Thành mỉm cười lắc đầu:

- Theo chỗ ta biết, vẫn có người đang nghĩ cách cứu mạng tướng quân của người.

- Ủa?

Sơn Báo nghe vậy ngạc nhiên kêu lên:

- Người đó là ai vậy? Thật có người như vậy sao?

- Đương nhiên là có!

Văn Vô Thành nói:

- Người đó chính là đương kim công chúa Mông Nghiên!

- Đương kim công chúa?

Sơn Báo đột nhiên vỗ vỗ trán mình, hớn hở nói:

- Nếu như có công chúa điện hạ ra tay tương trợ, vậy chuyện cứu tướng quân ta có hy vọng rồi.

225. Chương 231: Kế Hoạch Cứu Viện

Mông Nghiên đang đi qua đi lại trong khuê phòng của mình, đầu mày cuối mắt toát ra vẻ lo lắng ưu tư. Từ ngày Mạnh Hổ bị áp giải về Lạc Kinh tới nay, không giây phút nào nàng không ngừng nghĩ cách cứu tình

lang, nhưng đáng tiếc là cho đến bây giờ, nàng vẫn chưa nghĩ ra được cách nào cho thật tốt. Sau khi Mông Diễn đăng cơ, địa vị của nàng ở Lạc Kinh cũng đã rớt xuống ngàn trượng, tuy rằng Mông Diễn là anh một mẹ của nàng, nhưng tình cảm yêu thương mà hắn dành cho Mông Nghiên còn thua xa hoàng thúc Mông Khác.

Vài lần Mông Nghiên dùng bạo lực xông thẳng vào cảnh kỹ trường ở phía Nam thành Lạc Kinh, không cần cứu người, chỉ cần gặp mặt Mạnh Hổ mà thôi, nhưng kết quả lại bị bọn thủ vệ không chút lưu tình ngăn cản lại, nhã nhặn mời trở về. Cho dù nàng có đưa ra chiêu bài công chúa đầy quyền uy cũng chỉ vô dụng, bởi vì sau khi xảy ra chuyện Hàn Sở bị giết, Mông Diễn đã hạ thánh chỉ xuống, trong lúc Mạnh Hổ bị giam giữ, cấm tuyệt không cho bất cứ kẻ nào thăm hỏi.

Mạnh Hổ vốn là một nhân vật vô cùng nguy hiểm, theo như tính tình của Mông Diễn trước kia đã sớm đem Mạnh Hổ ra một đao giết gọn, nhưng cuối cùng đề nghị của Sử Di Viễn đã làm cho Mông Diễn động tâm. Bản chất của Mông Diễn từ trong xương tủy thật ra chỉ là một tên Hoàng tử ăn chơi trác táng mà thôi, tuy rằng bây giờ hắn đã đăng cơ để vị, nhưng cách suy nghĩ của hắn vẫn còn chưa kịp thay đổi, còn xa mới là một vị hoàng đế đủ tư cách. Vì vậy cho nên hắn không thể nào từ chối được sự hấp dẫn mê người của việc tự tay giết chết Mạnh Hổ trước mặt bọn quý tộc nguyên lão và mười vạn dân chúng để đô.

Thế nhưng cho dù Mông Diễn quyết định tạm thời giữ lại tính mạng cho Mạnh Hổ, cũng tuyệt đối không dám canh phòng lỏng lẻo.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây?

Nếu còn tiếp tục như vậy, chàng sẽ chết, cho dù không bị giết chết cũng bị mệt chết!

Tưởng tượng thân thể Mạnh Hổ đầy vết thương ngang dọc, còn có vết u sần uể oải mỗi lần xuất hiện trên sàn đấu ở cảnh kỹ trường, Mông Nghiên cảm thấy lòng đau như cắt, hận không thể thay thế Mạnh Hổ mà chịu đựng nỗi đau kia. Nếu như dùng tính mạng của nàng mà có thể trao đổi được tự do cho Mạnh Hổ, Mông Nghiên tin tưởng rằng mình sẽ không chút do dự mà hy sinh bản thân. Đây là tình yêu, nàng thật sự rất yêu nam nhân ấy, nàng bằng lòng vì nam nhân ấy mà làm bất cứ chuyện gì, nàng bằng lòng vì nam nhân ấy mà hiến dâng hết thảy...

Trong lúc Mông Nghiên lo lắng đến rơi nước mắt, tên thị nữ thân tín Vân Nhi bỗng nhiên tiến vào phòng.

- Công chúa, bên ngoài có người tự xưng là quán chủ của y quán Y Tử Nhân cầu kiến!

- Quán chủ y quán Y Tử Nhân?

Mông Nghiên khẽ cau đôi mày thanh tú, giọng bức bối:

- Không gặp!

Vân Nhi do dự một chút, sau đó tiến đến bên cạnh Mông Nghiên thấp giọng nói:

- Công chúa, ngoài tên quán chủ của y quán Y Tử Nhân kia, còn có một người từ Tây Bộ tới.

- Từ Tây Bộ tới?

Bất chợt Mông Nghiên cảm thấy chấn động trong lòng, dường như hiểu ra được chuyện gì, vội quay đầu lại nói:

- Mau mời bọn họ vào đây.

- Dạ!

Vân Nhi đáp lời, lĩnh mệnh mà đi.

Mông Nghiên trấn tĩnh tinh thần, nhờ thị nữ giúp đỡ trang điểm lại gương mặt, bấy giờ mới chậm rãi đi ra đại sảnh. Chỉ thấy có hai nam nhân đã chờ sẵn ở đó, một người là hán tử trung niên dáng người mảnh khảnh dung mạo bất tục, người còn lại là một hán tử tuổi còn trẻ dáng người cường tráng, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, hai người ấy đương nhiên là Văn Vô Thành và Sơn Báo.

Thấy Mông Nghiên xuất hiện, Văn Vô Thành và Sơn Báo vội bước tới thi lễ:

- Thảo dân Văn Vô Thành, tham kiến công chúa điện hạ.
- Thảo dân Sơn Báo, tham kiến công chúa điện hạ.
- Được rồi!

Mông Nghiên khoát tay, ra dấu bảo hai người ngồi:

- Mời hai vị ngồi.

Đợi Mông Nghiên ngồi xuống ở ghế trên, Văn Vô Thành mới ngồi theo, nhưng Sơn Báo lại không ngồi, đột nhiên tiến lên hai bước quỳ sụp xuống trước mặt Mông Nghiên, vấp đầu xuống đất thật mạnh, khóc không thành tiếng:

- Điện hạ, xin người hãy cứu tướng quân của ta, nhất định phải cứu tướng quân của ta, hu hu...
- Đây...

Mông Nghiên thầm run rẩy trong lòng.

Văn Vô Thành bên cạnh cũng không khỏi giật mình kinh hãi, thầm nghĩ Mạnh Hổ chẳng những có võ nghệ siêu quần, xem ra thuật cầm binh cũng vô cùng cao diệu. Nhìn hành động của tên thuộc hạ Sơn Báo trước mắt là có thể thấy được, nếu không phải trong lòng hẩn kính yêu Mạnh Hổ tới cực điểm, hẩn tuyệt đối sẽ không làm ra cử chỉ thất thổ đến như vậy, lại càng không khóc nỉ non như đứa trẻ.

Mông Nghiên đưa hờ hai tay ra nói:

- Vị tướng quân này là...

Sơn Báo vội ngừng khóc, đáp:

- Ty chức là Sơn Báo thống lĩnh Báo doanh dưới trướng tướng quân.

Mông Nghiên khẽ biến sắc:

- Người thật sự là thống lĩnh Báo doanh dưới trướng của chàng sao?

Sơn Báo gật mạnh đầu:

- Dạ!

Mông Nghiên nghe vậy sắc mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng đứng dậy hỏi:

- Lần này vào kinh người mang theo bao nhiêu người? Có mang toàn bộ Báo doanh đến đây không?

Sơn Báo nghe vậy ngay ra như phỗng, một lúc lâu sau mới lắc đầu đáp:

- Không có, ty chức chỉ phụng mệnh quân sư vào kinh một mình mà thôi!
- Cái gì?

Mông Nghiên nghe vậy tỏ ra thất vọng:

- Người chỉ tới một mình sao? Vậy không thể được! Bằng vào lực lượng của một mình người làm sao có thể cứu chàng ra cho được? Phải biết rằng cảnh kỹ trường ở phía Nam thành Lạc Kinh được canh phòng vô cùng nghiêm mật, tử sĩ tinh nhuệ lên tới hàng ngàn, gần đó còn có Tiền Phong doanh và Kiêu Kỳ doanh trong Tam đại doanh của Ngự Lâm quân.

Sơn Báo không biết trả lời nàng như thế nào...

Văn Vô Thành bên cạnh lúc này mới tham gia câu chuyện:

- Công chúa điện hạ, nếu muốn tấn công từ bên ngoài phá tan cảnh kỹ trường ở phía Nam thành Lạc Kinh để cứu người, chuyện đó hoàn toàn không có khả năng! Cho dù toàn bộ Báo doanh đến đây, cho dù Báo doanh đánh bại được Tiền Phong doanh và Kiêu Kỳ doanh của Ngự Lâm quân, thậm chí đập tan cảnh kỹ trường, cũng không thể nào cứu được tướng quân Mạnh Hổ. Nguyên nhân vô cùng đơn giản, trong thời gian mà Báo doanh công phá cảnh kỹ trường, đối phương vẫn có dư dả thời gian để mà giết chết tướng quân!

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Mông Nghiên nghe vậy lập tức trong lòng rối loạn, lo sợ không yên:

- Vậy phải làm sao mới được? Chẳng lẽ không có cách nào sao?

- Biện pháp đương nhiên có.

Văn Vô Thành trầm giọng nói:

- Nếu muốn cứu được tướng quân Mạnh Hổ, dùng sức mạnh chắc chắn là không được, phải dùng kế mà thôi!

- Dùng kế?

Mông Nghiên nhẹ nhàng hỏi lại:

- Kế gì vậy?

Văn Vô Thành đứng dậy chậm rãi đi tới đi lui trong đại sảnh mấy vòng, đột nhiên dừng lại hỏi Mông Nghiên:

- Công chúa điện hạ, quý phủ có tử sĩ tinh nhuệ tuyệt đối nghe lệnh của người không?

- Có!

Mông Nghiên vội kêu lên:

- Đương nhiên là có!

Văn Vô Thành lại hỏi:

- Có bao nhiêu người?

Mông Nghiên ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Số tuyệt đối trung thành có hai trăm người.

- Hai trăm người sao?

Văn Vô Thành cau mày suy nghĩ giây lâu, sau đó trầm giọng nói:

- Vậy cũng tạm đủ.

Mông Nghiên nghe vậy trong mắt lập tức lộ vẻ chờ mong, gấp giọng hỏi:

- Tiên sinh có diệu kế gì?

Hẻm Y Quán có tới mấy chục y quán vừa to vừa nhỏ, y quán Y Tử Nhân trước cửa vắng vẻ không người lui tới, nhưng trước cửa Hồi Xuân quán lúc nào cũng ngựa xe tấp nập, náo nhiệt vô cùng. Sự khác nhau giữa hai y quán chính là, quán chủ của Hồi Xuân quán là một danh y nổi tiếng ở Lạc Kinh, được xưng là ngoại trừ người đã chết rồi không thể cứu, còn lại hần đều cứu được! Người nào không dám tới đây chữa bệnh chỉ có nguyên nhân là vì phí chữa bệnh ở đây quá cao, bá tánh bình dân nơi này đương nhiên là không dám tới. Cũng may trong thành Lạc Kinh có hàng ngàn hàng vạn quý tộc, cho nên sinh ý của Hồi Xuân quán vẫn vô cùng hưng vượng.

Mắt thấy trời đã quá trưa, Trương Hán Đỉnh bắt đầu sửa soạn hòm thuốc đi ra ngoài chữa bệnh.

Tên đồ đệ nhỏ của hắn vừa phụ giúp cho các bình thuốc vào hòm vừa hỏi:

- Sư phụ, lại muốn đến xem bệnh cho tên phản quốc ở cảnh kỹ trường phía Nam thành hay sao? Nếu đổi lại là đệ tử, đã sớm âm thầm hạ độc giết chết tên phản quốc kia từ lâu, hần đã hại chết nhiều người như vậy, vốn phải chịu hình phạt thật nặng.

Tên đồ đệ nhỏ của Trương Hán Đỉnh nói như vậy là có nguyên nhân, bởi vì mỗi lần đến phòng giam bên dưới cảnh kỹ trường chữa thương cho Mạnh Hổ, Trương Hán Đỉnh đều phải bỏ ra không ít tiền. Tuy rằng Sử Di Viễn là đế sư tôn quý, nhưng tiền mà hần chỉ cho việc chữa bệnh lại ít đến mức đáng thương, căn bản

là không đủ để lót tay cho đám thủ vệ tham lam kia, cho nên mỗi lần chữa thương cho Mạnh Hổ, Trương Hán Đỉnh phải hao tổn rất nhiều.

- Ôi, người cũng đừng nói vậy...

Trương Hán Đỉnh thở dài lắc đầu:

- Đây là để sư đại nhân đích thân giao cho, còn nói nếu như tên phản quốc kia có mệnh hệ gì, vì sư phải đền mạng cho hắn, ôi...

Tên đồ đệ của hắn giết mình kinh hãi:

- A? Có chuyện này nữa sao?

Trong lòng Trương Hán Đỉnh vô cùng áy náy, thấy hòm thuốc đã được sắp xếp xong, đang chuẩn bị ra đi, chợt có một tên đệ tử tiến vào bẩm báo:

- Sư phụ, Văn sư phụ ở y quán Y Tử Nhân tới đây, nói là muốn gặp người!

- Văn Vô Thành? Hắn tới đây làm gì?

Trong lòng Trương Hán Đỉnh cảm thấy hơi ngờ vực, người khác không biết bản lĩnh của Văn Vô Thành, nhưng Trương Hán Đỉnh hẳn lại rất rõ ràng, Trương Hán Đỉnh hẳn được xưng là ngoài người chết thì không thể cứu sống ra, bất cứ người nào còn sống dù mắc bệnh gì hẳn cũng có thể cứu được. Nhưng tên Văn Vô Thành kia cho dù người đã chết cũng có thể cứu cho sống lại, bản lĩnh này Trương Hán Đỉnh đã từng lĩnh giáo, cũng vô cùng bội phục. Tuy nhiên Văn Vô Thành vốn là một kẻ lười biếng, đối với người khác lại vô cùng kiêu ngạo, hơn nữa y quán của hắn lấy tên Y Tử Nhân quá dọa người, cho nên sinh ý hết sức ảm đạm.

Một ý niệm chợt thoáng qua trong đầu Trương Hán Đỉnh, hắn vội nói:

- Mau mời Văn sư phụ vào đây.

Tên đệ tử kia lĩnh mệnh mà đi, chỉ trong thoáng chốc, Trương Hán Đỉnh thấy Văn Vô Thành dẫn theo một tên hán tử trẻ tuổi đi vào, sau đó đứng hẳn huyền hai ba câu, đang định chuẩn bị cáo tội đi cảnh kỹ trường phía Nam thành chữa bệnh, Văn Vô Thành lại tranh trước nói:

- Hán Đỉnh huynh đừng vội đi, hôm nay tiểu đệ tới tìm huynh cũng là có chuyện quan trọng muốn nhờ vả!

- Ách...

Trương Hán Đỉnh ngó người ra, không biết làm sao đành nói:

- Vô Thành huynh có chuyện gì sao không nói thẳng ra, chỉ cần có khả năng, tiểu đệ sẽ tuyệt đối không chối từ.

Văn Vô Thành nhìn tên đồ đệ nhỏ bên cạnh Trương Hán Đỉnh, muốn nói lại thôi.

Trương Hán Đỉnh hiểu ý, quay sang bảo tên đồ đệ nhỏ:

- Người ra ngoài trước, vì sư có chuyện quan trọng cần thương lượng với Văn sư phụ.

Tên đồ đệ đáp lời đi ra ngoài, lúc này Văn Vô Thành mới mỉm cười, dùng lời vòng vo nói:

- Hán Đỉnh huynh thật là, huynh hành nghề y tại Hồi Xuân quán này phải nói là nhân tài mà không được trọng dụng, nếu đổi lại là tiểu đệ, với tài năng của Hán Đỉnh huynh thừa sức đảm nhiệm chức Tế tướng của đế quốc, Diệp Hạo Thiên đã là gì chứ? Cũng chỉ đáng để xách giày cho Hán Đỉnh huynh mà thôi!

- Vô Thành huynh cần thận!

Trương Hán Đỉnh nghe vậy kinh hãi nói:

- Những lời này nếu để cho quan phủ nghe được, vậy thì vô cùng nguy hiểm đó!

- Có gì đâu?!

Văn Vô Thành mỉm cười:

- Hán Đĩnh huynh sợ gì chứ?

- Không phải là sợ...

Trương Hán Đĩnh ho khục một tiếng, lại nói:

- Nếu như huynh không có chuyện gì, tiểu đệ còn phải đi cảnh kỹ trường ở phía Nam thành chữa thương cho người ta, xin lỗi không thể tiếp huynh được!

Dứt lời, Trương Hán Đĩnh vừa định ra khỏi cửa, không ngờ tên hán tử trẻ tuổi đi theo Văn Vô Thành đột nhiên xoay người chắn ngang đường đi của Trương Hán Đĩnh, đồng thời trong tay hắn không biết từ lúc nào đã có thêm một thanh chuỷ thủ sắc bén, mũi chuỷ thủ đã dí vào eo lưng Trương Hán Đĩnh. Sắc mặt Trương Hán Đĩnh tức thì đại biến, run giọng nói:

- Người... các người... các người muốn làm gì?

- Hán Đĩnh huynh đừng hoảng hốt...

Văn Vô Thành khoát khoát tay, mỉm cười nói:

- Vị tráng sĩ này không có ý gì khác, hắn chỉ là muốn theo người học y thuật mà thôi!

- Chuyện này...

Trương Hán Đĩnh cả giận:

- Hắn thật muốn theo ta học y thuật sao?

Văn Vô Thành đáp:

- Vị tráng sĩ này tính tình hơi nóng nảy, sợ Hán Đĩnh huynh không chịu nhận lời nên mới bày ra hạ sách này.

- Hừ!

Trương Hán Đĩnh tức tối hừ một tiếng, nói:

- Văn Vô Thành, người cứ việc nói thẳng đi, rốt cục các người muốn làm gì?

Văn Vô Thành cũng không nhiều lời nữa, lấy mắt ra hiệu cho tên hán tử trẻ tuổi, hán tử kia hiểu ý liền xoay tay bóp miệng Trương Hán Đĩnh, lấy một viên thuốc màu đỏ nhét vào miệng hắn, sau đó thuận tay vỗ vào sau gáy Trương Hán Đĩnh, Trương Hán Đĩnh chỉ kịp kêu một tiếng đã nuốt luôn viên thuốc ấy.

Thuốc vừa nuốt xuống, Trương Hán Đĩnh lập tức giật mình kinh hãi, cất tiếng run run hỏi:

- Văn Vô Thành, người cho ta uống thứ gì vậy?

- Cũng không phải thuốc gì nguy hiểm đến tính mạng đâu!

Văn Vô Thành mỉm cười:

- Chỉ là một viên độc được dùng một trăm loại độc được phối chế mà thành.

- Cái gì, trăm loại độc được?!

Trương Hán Đĩnh nghe vậy thoáng chốc biến sắc mặt, gấp giọng hỏi:

- Người, người, người... rốt cục là người muốn làm gì?

Phía Nam thành Lạc Kinh, trong cảnh kỹ trường hình tròn.

Đoạn trước đã có nói, cảnh kỹ trường to lớn này có kiến trúc nổi trên mặt đất là đấu trường dành cho các đấu sĩ giác đấu, kiến trúc ngầm bên dưới lại là nhà ngục bao gồm hàng ngàn phòng giam lớn có nhỏ có. Hơn nữa nhà ngục dưới đất còn chia tầng, từ trên xuống dưới tổng cộng có chín tầng, nhà ngục càng sâu thì giam giữ những tù phạm càng nguy hiểm. Loại tù phạm như Mạnh Hổ và Hoa Báo Tề Anh đương nhiên là bị nhốt ở nơi sâu nhất-tầng thứ chín.

Nhà ngục ngầm bên dưới cảnh kỹ trường thật ra là một công trình kiên cố được phòng vệ vô cùng nghiêm mật, thông đạo giữa các tầng đều ăn thông với nhau, lại có một cầu thang bộ để tiện cho việc lên xuống bình thường. Một chỗ ra vào khác chính là thang đưa lên đưa xuống trực tiếp ngay giữa trung tâm sàn đấu, mỗi lần Mạnh Hổ lên sàn đấu đều theo thang đưa lên đưa xuống ấy, từ đầu tới cuối, xiềng xích trên chân hắn vẫn không được mở ra.

Ngoài hai thông đạo ra vào đã kể trên, chỉ còn ống thông gió chỉ đủ cho một con chuột chui ra chui vào.

Trước lối vào ở tầng thứ nhất, hai đội hai mươi tên thủ vệ đã bày trận sẵn sàng, nhìn thấy Trương Hán Đỉnh mang theo một tên hán tử lạ mặt tiến vào, tên tiểu đội trưởng thủ vệ nghiêm mật tiến tới nghênh đón. Tên tiểu đội trưởng nhìn chằm chằm tên hán tử trẻ tuổi lạ mặt đi theo Trương Hán Đỉnh, vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo, cất giọng hung hăng hỏi:

- Trương y quan, người này là...

Trương Hán Đỉnh vội nói:

- Tướng quân có chỗ không biết, tên này chính là Tam đồ đệ của lão phu, bình thường ít khi lộ diện trước mặt người khác. Lần này tiểu đồ đệ bị bệnh, Đại đồ đệ và Nhị đồ đệ lại đi hành y bên ngoài, cho nên đành phải dẫn hắn theo.

Dứt lời, Trương Hán Đỉnh lập tức tiến tới nắm lấy tay tên tiểu đội trưởng, âm thầm đưa hai kim tệ sang cho hắn. Người ta thường nói, Diêm vương dễ thoát, tiểu quỷ khó qua, tuy rằng chuyện xuống tầng thứ chín của nhà ngục chữa thương cho Mạnh Hổ là do chính miệng đề sư đại nhân dặn dò, nhưng bọn thủ vệ này vẫn dám làm khó dễ Trương Hán Đỉnh. Trừ phi Trương Hán Đỉnh có gan từ chối chuyện mà đề sư đại nhân giao phó, bằng không cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu cho đám tiểu quỷ này bóc lột mà thôi.

Tên tiểu đội trưởng thủ vệ nắm chặt hai kim tệ trong lòng bàn tay, lúc này mới ừ một tiếng, nói:

- Đi đi!

Trương Hán Đỉnh nở nụ cười cầu tài, lúc này mới quay đầu lại quát tháo tên hán tử trẻ tuổi:

- Đi thôi, còn đứng ngây ra đó làm gì nữa?

Suốt trên đường, Trương Hán Đỉnh bỏ ra gần ba mươi kim tệ, rốt cục cũng xuống tới tầng thứ chín của nhà ngục, sau đó lại bị hai tên thân bí thân mật mặc áo choàng đen, đầu đội nón đen cẩn thận lục soát. Đến cây kim giấu trong chéo áo cũng không thể giấu được bọn chúng, cuối cùng mới có thể đi vào phòng giam Mạnh Hổ.

Lúc này Mạnh Hổ đã rất yếu ớt, trong nửa tháng nay, hắn được ăn rất ít, chảy máu cũng không ít, trên người lại có hàng trăm vết thương lớn có nhỏ có. Có rất nhiều vết thương đã nhiễm trùng mưng mủ, nếu không phải Mạnh Hổ hắn nhờ vào ý chí kiên cường, đổi lại là người khác e rằng đã chết từ lâu.

Nhưng cho dù là như vậy, Mạnh Hổ cũng đã gần tới cực hạn.

Nghe tiếng cửa sắt kêu vang, Mạnh Hổ không nhìn được hé mi mắt nặng nề, mơ hồ nhìn thấy hai bóng người một trước một sau đang bước vào phòng giam. Sau đó cảnh tượng xung quanh dần dần trở nên rõ ràng hơn, tướng mạo của hai người cũng dần dần trở nên rõ ràng hơn. Trung niên đi trước Mạnh Hổ nhận diện được, chính là tên y quan đã từng chữa thương cho hắn vài lần, nhưng người trẻ tuổi đi sau dường như hơi quen mặt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra là ai...

Trong lúc Mạnh Hổ còn đang nghi hoặc, tên hán tử trẻ tuổi kia đột ngột sụp xuống trước mặt Mạnh Hổ, cố gắng hết sức đè nén tiếng khóc của mình, hạ giọng nghẹn ngào nói:

- Tướng quân, Sơn Báo bá kiến tướng quân...

Trương Hán Đỉnh bên cạnh khẽ biến sắc mặt, vội vàng vọt tới bên cạnh cánh cửa phòng giam, ngưng thần lưu ý động tĩnh bên ngoài.

- Sơn Báo?!

Sắc mặt Mạnh Hổ khẽ biến, gấp giọng hỏi:

- Thật là người sao? Vì sao người lại biến thành bộ dạng như thế này?

Khuôn mặt Sơn Báo không khỏi tuôn rơi hai hàng lệ nóng, vừa khóc vừa nói:

- Để đề phòng người khác nhận ra, Văn tiên sinh đã cải trang cho tỳ chức.

- Văn tiên sinh? Văn tiên sinh là ai?

Mạnh Hổ cau mày hỏi:

- Đúng rồi, nơi đây được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, người vào đây bằng cách nào?

- Tướng quân, thời gian không có nhiều, trước hết ngài khoan hỏi đã, hãy nghe tỳ chức nói!

Sơn Báo cầm hai tay Mạnh Hổ, thấp giọng nói:

- Văn tiên sinh là bạn thân của quân sư, hiện tại, Văn tiên sinh và công chúa điện hạ đang nghĩ kế hoạch cứu tướng quân, chỉ đợi vị Trương sư phụ này chữa thương cho tướng quân, lần này hắc sẽ cứu chữa triệt để thương thể trên người tướng quân. Ở đây tỳ chức có mang theo một bình thuốc do Văn tiên sinh phối chế, sau khi tướng quân uống vào có thể bổ sung nguyên khí, khôi phục lại thể lực. Tuy nhiên tướng quân phải giả vờ như thương thể chưa lành, chờ đến ba ngày sau, thương thể của tướng quân sẽ gần như lành hẳn, lúc ấy lên sàn đấu, trên khán đài sẽ có người gây rối loạn, tướng quân nhân cơ hội ấy xông lên khán đài. Sau khi lên tới khán đài, tự nhiên sẽ có người tiếp ứng, chỉ là xiềng xích trên chân của tướng quân...

Mạnh Hổ trầm giọng nói:

- Xiềng xích trên chân ta không thành vấn đề, chỉ cần thể lực ta khôi phục lại, chút xiềng xích ấy không thể nào làm khó được ta. Chỉ là trên người ta đã bị lão thất phu Sử Di Viễn hạ kịch độc, cho dù trốn thoát ra ngoài cũng khó tránh khỏi cái chết. Tuy nhiên cho dù chết cũng không thể chết trong phòng giam này, cứ quyết định như vậy đi!

- Tốt lắm!

Sơn Báo nói xong lấy một cái bình sứ trong hòm thuốc của Trương Hán Đỉnh ra, dốc trong bình ra năm viên thuốc màu đỏ sẫm to bằng hạt đậu, miệng nói:

- Tướng quân hãy cất kỹ mấy viên thuốc này, mỗi ngày uống một viên, trước khi lên sàn đấu uống hai viên còn lại, như vậy trong vòng bốn canh giờ, thể lực của tướng quân sẽ khôi phục đến trạng thái sung mãn nhất.

- Ủ!

Mạnh Hổ gật mạnh đầu, lại nói:

- Người hãy bảo Trương sư phụ tới đây chữa thương cho ta trước đi!

Sơn Báo đáp lời, quay đầu lại nói với Trương Hán Đỉnh:

- Trương sư phụ, tướng quân của ta xin giao phó cho người, chỉ cần người có thể chữa khỏi thương thể cho tướng quân của ta, người sẽ trở thành đại ân nhân của toàn quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta, Sơn Báo ta cho dù làm trâu làm ngựa cũng khó báo đáp đại ân đại đức của người.

Trương Hán Đỉnh chỉ biết nở nụ cười khổ, thầm nghĩ để sư đại nhân đã dặn dò, mỗi ngày chỉ có thể trị thương cho Mạnh Hổ năm phần, nhưng lúc này hắc không còn lựa chọn nào khác. Sau khi ăn vào viên thuốc độc có trăm loại độc dược của Văn Vô Thành, tính mạng của mình đã nằm trong lòng bàn tay người ta. Tuy nhiên cũng phải nói, lần này sau khi chữa thương cho Mạnh Hổ xong, nên thu thập hành trang ra đi cho gấp, e rằng không thể nào ở lại Lạc Kinh nữa rồi!

Khoảng chừng hai giờ sau, Trương Hán Đỉnh mới xử lý xong toàn bộ miệng tất cả các vết thương trên người Mạnh Hổ một lần. Bất quá thủ đoạn mà Trương Hán Đỉnh xử lý miệng vết thương vô cùng cao minh, cách sử dụng thuốc cũng mười phần đáng chú ý, nếu không phải là người có y thuật cao minh đứng bên cạnh quan sát cẩn thận, tuyệt đối không thể nhìn ra sự lợi hại trong đó.

Rốt cục Trương Hán Đỉnh cũng thở ra một hơi thật dài, đã xử lý xong tất cả miệng vết thương.

Lúc này Mạnh Hổ không còn cảm thấy chút đau đớn nào nữa, những vết thương trên người vốn bình thường đem lại cho hắn từng cơn đau đớn nay đã không cánh mà bay. Hiện tại Mạnh Hổ chỉ cảm thấy toàn thân mát rượi, ý thức vốn hỗn loạn giờ đây cũng đã trở nên thanh tỉnh không ít. Đột nhiên ngay lúc đó, sắc mặt Mạnh Hổ khẽ biến, hắn vừa nghe được tiếng bước chân rất nhỏ đang cấp tốc đi về phía phòng giam này.

Trương Hán Đỉnh và Sơn Báo lại không hề phát hiện, Mạnh Hổ vừa định lên tiếng cảnh báo, tiếng bước chân quá nhỏ không thể nghe thấy kia đã tới bên ngoài phòng giam. Lúc này có muốn cảnh báo cũng đã không còn kịp nữa, Mạnh Hổ đành nhắm hai mắt lại, giả vờ như đang chết ngất.

Trương Hán Đỉnh đưa ống tay áo lên lau mồ hôi trán, xoay người thu dọn hòm thuốc chuẩn bị rời khỏi phòng giam, đột nhiên cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, một bóng đen như quỷ mị đã xuất hiện trước mặt hắn. Trương Hán Đỉnh giật mình kinh hãi, vội vàng lùi lại hai bước, gấp giọng quát:

- Ai?... Ách... là đế sư đại nhân sao?

Người vừa tới đúng là đế sư Sử Di Viễn.

Sử Di Viễn nở nụ cười âm lãnh, ánh mắt sắc bén chợt dừng lại trên người Sơn Báo phía sau Trương Hán Đỉnh, gằn giọng hỏi:

- Người này là ai?

Trương Hán Đỉnh cố gắng trấn tĩnh đáp:

- Đế sư đại nhân, đây là Tam đồ đệ của thảo dân.

Dứt lời Trương Hán Đỉnh quay đầu lại quát bảo Sơn Báo:

- Báo Tử, còn không mau ra mắt đế sư đại nhân!

- Ủa?

Sơn Báo ngây ngốc đáp lại, tiến lên một bước quỳ rạp xuống đất cung kính khấu đầu với Sử Di Viễn:

- Báo Tử khấu kiến đế sư đại nhân.

Tuy rằng ngoài miệng Sơn Báo hô như vậy, nhưng trong lòng đang lờ mờ cả chín đời Sử Di Viễn ra mắng chửi, chỉ vì muốn cứu tướng quân, hắn cũng đành nhắm mắt khấu đầu trước lão thất phu kia.

- Tam đồ đệ của ngươi?

Sử Di Viễn hừ lên một tiếng tỏ vẻ bực bội, nhưng cũng không quá chú ý tới Sơn Báo. Cũng phải nói, quả thật Sử Di Viễn không hề hoài nghi thân phận của Sơn Báo có vấn đề, đây không phải là do hắn sơ xuất, mà là hắn tin tưởng vào hệ thống phòng thủ nghiêm ngặt của nhà ngục dưới cảnh kỹ trường. Nếu như không có đại quân tiếp ứng, chỉ bằng vào một thân một mình Mạnh Hổ, dùng bất cứ cách nào cũng không thể trốn thoát. Cho dù Trương Hán Đỉnh trước mặt có động tay động chân, cũng không có cách nào cứu Mạnh Hổ ra ngoài, những chuyện khác không cần nói tới, chỉ nói chìa khoá xiềng xích trên chân Mạnh Hổ, Trương Hán Đỉnh có muốn cũng không thể nào lấy được.

Ánh mắt lạnh lẽo của Sử Di Viễn rời khỏi người Sơn Báo, cuối cùng chăm chú quan sát thân thể Mạnh Hổ, cất tiếng hỏi:

- Người xử lý thương thế cho tên phản quốc này ra sao rồi? Không có nguy hiểm tới sinh mạng của hắn chứ?

Trương Hán Đỉnh vội đáp:

- Đế sư đại nhân cứ yên tâm, tên phản quốc này không chết được!

Sử Di Viễn lại hỏi:

- Người xử lý miệng vết thương đã bao lâu?

Trương Hán Đỉnh đáp:

- Không lâu lắm!

Sử Di Viễn hỏi tiếp:

- Vì sao hần lại hôn mê bất tỉnh?

Trương Hán Đỉnh đáp:

- À, là như vậy, lần này thảo dân dùng loại thảo dược hơi mạnh một chút, thân thể tên phản quốc này lại quá yếu ớt, cho nên chịu không nổi mà hôn mê bất tỉnh.

- Hừ hừ!

Sử Di Viễn khê lăm lăm:

- Mạnh Hổ ơi Mạnh Hổ, không phải xương cốt của ngươi cứng rắn lăm lăm hay sao? Trên chiến trường dù có thụ thương cũng giống như người không có chuyện gì, vẫn ngang nhiên xung phong hãm trận, giết người như góe, nhưng bây giờ thì sao? Không phải là ngược lại hay sao, hừ hừ, chỉ có một chút đau đớn nhỏ xíu đã không thể chịu đựng được mà hôn mê bất tỉnh, hừ!

226. Chương 232: Dương Đông Kích Tây

Sử Di Viễn lăm lăm vài câu, lại hỏi Trương Hán Đỉnh:

- Thân thể tên phản quốc này phải mất mấy ngày mới có thể khôi phục lại?

Trương Hán Đỉnh lúc ấy đang quay lưng lại với Sử Di Viễn, đôi tròng mắt đảo một vòng, đáp:

- Phỏng chừng phải mất năm ngày, thương thể của hần mới có thể phục hồi trở lại năm phần như cũ.

- Ba ngày!

Sử Di Viễn nói với giọng âm hiểm:

- Bản sư chỉ cho hần nghỉ ngơi ba ngày, sau ba ngày hần phải lên sàn đấu, lần này đối thủ của hần sẽ là hai người, Hoa Báo Tề Anh cùng Độc Xà Dư Vũ!

Độc Xà Dư Vũ?!

Trương Hán Đỉnh nghe xong không khỏi biến ngay sắc mặt, tuy rằng hần rất ít khi đi xem biểu diễn giác đấu ở cảnh kỹ trường phía Nam thành, tuy nhiên hung danh của Độc Xà Dư Vũ hần vẫn biết rõ ràng. Tên Độc Xà Dư Vũ này cũng giống như Hoa Báo Tề Anh, đều đến từ Tử Vong Đại Sa Mạc ở phía Đông, nghe nói cũng là dũng sĩ của Xà tộc, chẳng những có sức mạnh hơn người, hơn nữa tài bắn cung thông thần, trong vòng bốn trăm bước không sai một phát!

Độc Xà Dư Vũ bị bắt vào thi đấu ở cảnh kỹ trường này cũng đã có hai năm, trong hai năm này hần bằng vào một cánh trường cung và một thanh đoản kiếm đã giết chết không biết bao nhiêu đấu sĩ nổi danh. Hần chỉ có một lần thất bại duy nhất vô cùng đáng tiếc chính là thua dưới tay Hoa Báo Tề Anh, nguyên nhân là vì dây cung của hần bị đứt không thể bắn tên ra được. Cũng chính vì nguyên nhân ấy, sau khi Hoa Báo Tề Anh đánh bại Độc Xà Dư Vũ cũng không giết chết hần, mà làm trái ý khán giả tha mạng cho Độc Xà Dư Vũ.

Từ lúc đó trở về sau, Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ từ chối thi đấu với nhau.

Lần này Sử Di Viễn để cho Hoa Báo Tề Anh liên thủ với Độc Xà Dư Vũ quyết đấu cùng Mạnh Hổ, theo như Trương Hán Đỉnh thấy, Mạnh Hổ chắc chắn lành ít ỏi nhiều. Cho dù ba ngày sau thương thể của Mạnh Hổ khôi phục lại được bảy, tám thành, e rằng cũng không thể nào ngăn được hai đại hung nhân kia liên thủ giáp công. Tuy nhiên chuyện đó đã không còn quan hệ gì với Trương Hán Đỉnh hần nữa, chuyện mà hần nhận lời với Văn Vô Thành đã làm xong, nếu như Văn Vô Thành vẫn không giao giải được cho hần, cho dù liều mạng độc phát mà chết cũng phải tố giác âm mưu đáng sợ này với triều đình.

Chỉ trong chớp mắt ba ngày đã qua đi.

Cảnh kỹ trường ở phía Nam thành yên lặng đã ba ngày, hôm nay bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên, toàn bộ quý tộc cũng như bình dân từ trong thành Lạc Kinh còn có các phủ của hành tỉnh Kinh Kỳ tranh nhau chen chúc đổ xô tới xem màn giác đấu vô cùng hấp dẫn hôm nay. Bởi vì trận giác đấu hôm nay chính là Mạnh Hồ đấu với Hoa Báo Tề Anh cùng Độc Xà Dư Vũ, không nghi ngờ gì, đây chắc chắn là một trận giác đấu vô cùng kịch liệt và hấp dẫn từ trước tới nay.

Trên bốn phía khán đài đã sớm chật ních khán giả bình dân, chỉ có hàng ghế đặc biệt ở phía Bắc khán đài là vẫn còn trống chỗ. Nguyên là còn một khoảng thời gian nữa trận giác đấu mới bắt đầu, bọn vương tôn quý tộc có thể thông thả ung dung mà đến, hơn nữa khi mà hoàng đế Mông Diễn của đế quốc còn chưa tới, trận giác đấu ở cảnh kỹ trường cũng tuyệt đối không dám tiến hành.

Huyết Long cốc ở cách thành Lạc Kinh về phía Nam trên dưới năm mươi dặm.

Tuy rằng cái tên Huyết Long cốc vô cùng hung hiểm, thật ra địa thế cũng chỉ bình thường mà thôi. Sở dĩ có cái tên hung hiểm như vậy, hoàn toàn là vì màu sắc của đất đai bên trong cốc.

Đất đai bên trong Huyết Long cốc hoàn toàn đỏ như máu.

Trước khi xuất hiện nghề rèn, đám dân ngu muội thời thượng cổ cho rằng đây chính là máu rồng theo mạch ngầm chảy ra nhuộm đỏ hết đất đai, cho nên gọi là Huyết Long cốc. Thật ra đó hoàn toàn là lời đồn vô căn cứ, bọn thợ rèn tay nghề cao chỉ bằng vào mũi của mình cũng có thể nghĩ ra được, đất đai bên trong Huyết Long cốc rất giàu quặng sắt, có thể tinh luyện ra sắt ròng với độ tinh khiết cực cao.

Cho nên hiện tại, Huyết Long cốc đã trở thành mỏ khai thác sắt lớn nhất ở hành tỉnh Kinh Kỳ đế quốc Quang Huy. Ít nhất hai ngàn nô lệ Man nhân bị bắt từ đại hoang nguyên hay Tử Vong Đại Sa Mạc đang khai thác quặng sắt bên trong Huyết Long cốc ròng rã ngày đêm. Mỗi ngày đều có hàng ngàn cân sắt ròng từ nơi này cuộn cuộn chảy về đế đô Lạc Kinh, sau đó lại được vận chuyển đến các phường rèn lớn nhỏ trong khắp đế quốc.

Đương nhiên, ngoài hai ngàn nô lệ Man nhân làm việc bên trong cốc còn có một đại đội cảnh vệ đóng quân canh gác tại đây.

Vào buổi sáng, đột nhiên người lui tới bên ngoài Huyết Long cốc nhiều hẳn lên, bởi vì ngoài cốc có rất nhiều trà lâu, tửu quán cùng với kỹ viện nhờ vào công trường khai thác mỏ bên trong Huyết Long cốc mà sống. Mỗi ngày xe vận chuyển rượu đến nơi này cũng không ít, khách thương lui tới cũng rất nhiều, cho nên mới đầu, đội cảnh vệ đóng quân trong Huyết Long cốc cũng không phát hiện ra chuyện gì khác thường.

Đến giữa trưa, tên đội trưởng đội cảnh vệ rốt cục đã phát hiện ra có chuyện khác thường, bằng vào kinh nghiệm lẫn lộn trong quân ngũ nhiều năm, hắn đã nghĩ ra mùi vị nguy hiểm trong không khí. Đang lúc hắn chuẩn bị hạ lệnh cho đội cảnh vệ tập hợp lại, đám người đi đường kỳ lạ bên ngoài cốc đột ngột rút chiến đao sáng loáng ra, ào ạt tấn công vào quân doanh của đội cảnh vệ.

Tuy đám người đi đường kia đều mặc trang phục như dân chúng bình thường, nhưng khi hai bên vừa xáp lại, đội cảnh vệ bắt đầu phát hiện ra chuyện không đơn giản như vậy. Bởi vì thân thủ của đám ‘dân chúng’ này không hề kém hơn đội cảnh vệ chút nào, hơn nữa ra

tay không chút lưu tình, toàn là dùng chiêu thức liều mạng, cho nên đội cảnh vệ trong Huyết Long cốc bị giết đến nổi trở tay không kịp.

Chuyện đó cũng chưa phải là tệ nhất, nếu chỉ có không tới hai trăm tên đánh lén kia, đội cảnh vệ đóng trong Huyết Long cốc cũng có thể dễ dàng ứng phó. Nhưng vấn đề là trong công trường khai thác mỏ ở Huyết Long cốc còn có hơn hai ngàn nô lệ Man nhân đang làm việc, trận ẩu đả bên ngoài cốc rất nhanh đã kinh động tới số nô lệ Man nhân ấy.

Ý thức được rằng cơ hội chạy trốn giữ mạng đã tới, đám nô lệ Man nhân này bắt đầu bùng phát bạo động, đội cảnh vệ đóng quân trong cốc rất nhanh đã bị đám nô lệ Man nhân lấy thịt đè người. Tuy rằng mười

mấy Thần Cơ nỏ trấn thủ ở cửa của công trường khai thác mỏ gây sát thương rất lớn cho đám nô lệ Man nhân, nhưng cuối cùng đám nô lệ Man nhân vẫn phá tan được cửa của công trường khai thác mỏ.

Phía Nam thành Lạc Kinh, trong cảnh kỹ trường hình tròn.

Rốt cục hoàng đế của đế quốc Mông Diễn đã xuất hiện tại hàng ghế đặc biệt ở phía Bắc khán đài, sau khi lão nhân mặc quần áo sắc sỡ chủ trì buổi thi đấu cung kính xin chỉ thị của Mông Diễn, lập tức tuyên bố buổi biểu diễn giác đấu chính thức bắt đầu.

Lão nhân quần áo sắc sỡ vừa dứt lời, chấn song sắt của cửa vòm hình vòng cung được kéo lên chậm rãi, Hoa Báo Tề Anh cùng với Độc Xà Dư Vũ nắm tay nhau tiến ra. Cả hai chỉ mặc giáp bảo vệ trên đầu và ngang eo lưng, còn lại toàn bộ da thịt màu cổ đồng đều để lộ cả ra ngoài, trần trụi đến nỗi có thể nói là xem thường khán giả, tuy nhiên tên nào tên nấy rất cường tráng vạm vỡ. Nhìn thấy thân thể đẹp đẽ đầy nam tính của cả hai tên, các nữ nhân trên bốn phía khán đài không nhịn được gào thét điên cuồng, hận không thể lao thẳng xuống sàn đấu, xông vào ôm chầm lấy hai tên...

Trên hàng ghế đặc biệt ở phía Bắc khán đài, vẻ mặt Mông Nghiên vô cùng phức tạp, có chờ mong, có khẩn trương hồi hộp, lại có cả lo lắng ưu tư...

Rốt cục mặt đất giữa sàn thi đấu cũng mở ra để lộ một cái lỗ hình vuông tối om om, tiếng xì xì do máy móc truyền lực vang lên, Mạnh Hổ hai chân bị xiềng xích đứng trên một tấm sắt dày nặng chậm rãi đi lên. Khác với Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ mạnh khỏe như vâm, Mạnh Hổ sau khi lên tới sàn đấu lại nằm lăn ra bất động, mặc cho khán giả trên bốn phía khán đài cất tiếng gào thét như trời long đất lở, hắn vẫn nằm im không có phản ứng gì.

Cách đó không xa, Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ nhìn nhau hoang mang, tuy rằng cả hai đều hung hãn thành tánh, khát máu như mạng, nhưng cũng khinh thường chuyện hùng hổ hung hăng với một người sắp chết.

Trên hàng ghế đặc biệt phía Bắc khán đài, Mông Diễn không nhịn được quay đầu lại hỏi Sử Di Viễn:

- Sử ái khanh, Mạnh Hổ chết rồi sao?
- Không thể nào!

Sử Di Viễn nhe răng cười xảo quyệt:

- Chính miệng Trương Hán Đỉnh từng nói qua với lão thần, thương thế của Mạnh Hổ sau năm ngày có thể khôi phục lại được năm thành. Tuy nhiên theo sự phỏng đoán của lão thần, với thể chất dững mãnh và ý chí kiên cường vượt xa người thường của Mạnh Hổ, có lẽ chỉ cần ba ngày hắn đã khôi phục thể lực được năm thành.

Mông Diễn cau mày hỏi:

- Vậy hiện tại xảy ra chuyện gì?
- Chẳng lẽ là giả chết?

Sử Di Viễn lẩm bẩm trong miệng:

- Con mãnh hổ này chẳng những hung tàn mà còn vô cùng xảo hoạt.

Trên thực tế, lúc này Mạnh Hổ quả thật đang giả chết, hắn đang quan sát động tĩnh bốn phía khán đài qua đôi mắt lim dim. Đầu tiên hắn muốn xác định chỗ ngồi của Mông Diễn, sau đó hắn lặng lẽ quan sát khắp nơi để tìm người tiếp ứng. Rất nhanh hắn đã nhìn thấy được Mông Diễn đang ngồi trên hàng ghế đặc biệt ở phía Bắc khán đài, cũng đã tìm ra được người tiếp ứng, không ngờ lại là công chúa Mông Nghiên cũng ngồi trên hàng ghế đặc biệt.

Trong lúc Sử Di Viễn còn đang hoang mang không hiểu, chợt có một tên người hầu dáng vẻ vội vàng đi vào hàng ghế đặc biệt, nắm với Mông Diễn:

- Bệ hạ, không hay rồi!

Mông Diễn bực tức cau mày, không khỏi nổi giận lên quát hỏi:

- Đừng la lối như vậy có được không, mau nói, xảy ra chuyện gì?

Tên người hầu kia sợ hãi đến nỗi run rẩy, gấp giọng bẩm báo:

- Tổng đốc Kinh Kỳ Mông Vũ Mông đại nhân vừa nhận được tin cấp báo, nói rằng công trường khai thác mỏ ở Huyết Long cốc phía Nam thành bị một đám đông không rõ thân phận võ trang đầy đủ tập kích. Đại đội cảnh vệ đóng quân tại công trường kéo ra ứng chiến, tử thương hết sức nặng nề, đám nô lệ Man nhân trong công trường thừa dịp phát khởi bạo động, lúc này đã gần như thoát khỏi công trường khai thác mỏ, đang cướp phá các thôn trấn xung quanh Huyết Long cốc...

- Cái gì?

Mông Diễn nghe vậy giận tím mặt nói:

- Lại có chuyện như vậy sao? Quan thư ký của công trường khai thác mỏ và tên đội trưởng đội cảnh vệ làm thế nào vậy? Trẫm phải tru di cửu tộc bọn chúng mới hả dạ!

Sắc mặt Sử Di Viễn khê biến, thấp giọng khuyên nhủ:

- Bệ hạ, chuyện Man nhân bạo động tuy là chuyện nhỏ, nhưng lại ngay dưới chân thiên tử, trọng địa của hành tỉnh Kinh Kỳ, ảnh hưởng của nó thật sự không phải nhỏ, hay là chúng ta nên nhanh chóng điều động quân đội gần đó tới trấn áp cho mau!

Mông Diễn tức giận hừ lạnh, quay sang hỏi Diệp Hạo Thiên đang ngồi bên cạnh:

- Diệp ái khanh, có cánh quân nào gần Huyết Long cốc hay không?

Diệp Hạo Thiên đáp không cần suy nghĩ:

- Tiền Phong doanh và Kiêu Kỳ doanh của Ngự Lâm quân đang đóng quân bên ngoài cảnh kỹ trường, chỉ cách Huyết Long cốc không tới năm mươi dặm, nếu như hành quân gấp trong vòng bốn canh giờ có thể tới nơi.

- Được rồi!

Mông Diễn quả quyết:

- Vậy lập tức phái Tiền Phong doanh và Kiêu Kỳ doanh đi dẹp loạn.

Diệp Hạo Thiên đáp lời, lĩnh chỉ điều binh khiển tướng đi sắp xếp việc dẹp loạn.

Trên sân thi đấu, màn lộn xộn trên hàng ghế đặc biệt nơi Mông Diễn đang ngồi không qua được tầm mắt của Mạnh Hổ. Biết rằng sự sắp xếp của Mông Nghiên đã phát động, lập tức Mạnh Hổ không hề do dự, hừ nhẹ một tiếng bản thân vọt dậy.

Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ đồng thời ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, lập tức chia ra trước sau bao vây Mạnh Hổ. Trước mặt Mạnh Hổ là Hoa Báo Tề Anh tay cầm đoản kiếm và thuẫn tròn, Độc Xà Dư Vũ cầm trường cung đứng sau lưng, chuẩn bị khi Mạnh Hổ và Hoa Báo Tề Anh giáp lá cà sẽ buông tên bắn lén, phối hợp như vậy có thể nói là kín như áo trời, không hề có kẽ hở.

Thế nhưng Mạnh Hổ không thèm để ý tới Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ, sau khi bật người nhảy lên, thân hình của hắn đột nhiên xoay tròn như con vù, hai sợi xích trói chặt hai chân Mạnh Hổ lập tức xoắn tít lại với nhau.

Vốn xích sắt khoá hai chân Mạnh Hổ có thể điều chỉnh được.

Khi Mạnh Hổ còn bị nhốt trong phòng giam dưới đất, hai sợi xích sắt này bị điều chỉnh hoàn toàn căng ra, khiến cho toàn thân Mạnh Hổ trông như hình chữ Đại (ㄉㄞˋ), hai chân giăng ra. Nhưng trước khi lên sân thi đấu, hai sợi xích sắt này được điều chỉnh cho giãn ra một khoảng lớn, để cho Mạnh Hổ có đủ không gian xê dịch. Nếu không Mạnh Hổ chỉ có thể chịu cho người ta đánh mà không thể trả đòn, dù võ nghệ của hắn có cao đến mức nào cũng phải chết không nghi ngờ gì.

Trên hàng ghế đặc biệt ở phía Bắc khán đài, sắc mặt Sử Di Viễn khê biến, nhưng lập tức bình tĩnh lại. Sử Di Viễn thầm nghĩ Mạnh Hổ giao hoạt vượt xa người thường, không ngờ nghĩ đến biện pháp xoắn hai sợi xích vào nhau để có thể vặn đứt. Tuy nhiên đáng tiếc là với thể lực của Mạnh Hổ lúc này, cho dù nghĩ ra biện pháp lợi dụng lực xoắn hai sợi xích cũng không có cách nào vặn đứt hai sợi xích kia. Hai sợi xích to bằng cánh tay trẻ con, há thể dễ dàng vặn đứt như vậy sao?

Đứng cách Mạnh Hổ không xa, hai tên Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ ai nấy vẻ mặt hoang mang, không biết Mạnh Hổ muốn làm gì?

Rất nhanh, hai sợi xích sắt trói hai chân Mạnh Hổ đã xoắn chặt lại với nhau, thân hình Mạnh Hổ đang xoay tròn rốt cục cũng dừng lại. Sau đó Mạnh Hổ khom người đưa hai tay nắm vào hai sợi xích, đột ngột rống to một tiếng, hai tay phát lực dùng sức bứt mạnh. Chỉ nghe một tràng tiếng kim loại chạm nhau vang lên chói tai, hai sợi xích sắt xoắn chặt vào nhau đã bị Mạnh Hổ bứt đứt.

- Ha ha ha...

Xích sắt vừa đứt rời ra, Mạnh Hổ bèn ngửa mặt lên trời cười ha hả, trong tiếng cười phóng dâng ngập tràn thống khoái vô cùng tận.

- Cái gì?!

- Chuyện... chuyện này sao có thể?!

Mông Diễn và Sử Di Viễn đồng thời cả kinh từ trên chỗ ngồi đứng bật dậy, vẻ mặt ngơ ngác khó tin.

Trên chỗ ngồi của mình, Mông Nghiên cũng đứng bật dậy, tuy nhiên trong lòng nàng lại tràn ngập sự ngạc nhiên và vui mừng khôn xiết. Thậm chí Mông Nghiên đã kích động đến rơi nước mắt, tự do, rốt cục Mạnh Hổ đã được tự do, với bản lĩnh của Mạnh Hổ, thiên hạ còn ai có thể ngăn cản hắn được đây!?

Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ ý thức được nguy hiểm vô cùng, lập tức lùi nhanh lại mấy bước, thối lui tới một khoảng cách tự cho là đủ an toàn, sau đó cả hai ngưng thần đề phòng, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Độc Xà Dư Vũ đã lấp tên vào dây cung, trường cung của hắn cũng đã giương căng thành hình trăng rằm, mũi tên sắc bén cũng đã nhắm ngay vào cổ họng Mạnh Hổ. Nhưng Độc Xà Dư Vũ lại không dám khinh xuất bắn ra mũi tên này, không có sự phối hợp của Hoa Báo Tề Anh, đối với bậc cao thủ có đẳng cấp như Mạnh Hổ, Độc Xà Dư Vũ dù có bắn lên cũng không uy hiếp được gì.

Đội cảnh vệ âm thầm canh gác ở bốn phía cảnh kỹ trường lập tức phát hiện ra tình hình không ổn, gần như cùng lúc đó, mấy chục chấn song sắt chắn cửa vòm hình vòng cung đã được kéo lên, mấy trăm tên thủ vệ tinh nhuệ tay cầm đủ loại binh khí chen chúc mà ra, từ bốn phương tám hướng đổ dồn lại bao vây Mạnh Hổ.

Mấy chục tên lao thủ xông lên trước tiên, những tiếng xé gió chói tai vang lên, mấy chục mũi lao đã xé rách hư không gào thét hung hăng bay thẳng về phía Mạnh Hổ. Mạnh Hổ hừ lạnh một tiếng, gương mặt đột nhiên nở một nụ cười lạnh lẽo đầy vẻ khinh thường, thân hình cường tráng đột nhiên xoay tròn tại chỗ, mười mấy mũi lao nhắm vào người đã bị hắn kẹp dính dưới nách.

Trước khi đợt lao thứ hai bắn tới, Mạnh Hổ rút từ nách ra năm mũi lao cầm thành một nắm trong tay phải, sau đó giơ cao lên không, bước về phía khán đài phía Bắc vài bước. Thấy đã đứng tầm, Mạnh Hổ dừng lại, cánh tay phải cầm năm mũi lao hung hăng phóng mạnh ra, chỉ trong thoáng chốc, năm mũi lao tụ lại thành một đoàn đã mang theo tiếng rít chói tai vô cùng đáng sợ, hướng về phía chỗ ngồi của Mông Diễn trên hàng ghế đặc biệt gào thét bay tới.

- Bệ hạ cẩn thận!

- Bảo vệ bệ hạ!

Những tiếng quát tháo đầy hoảng loạn vang lên, vài tên thị vệ đại nội dùng tốc độ nhanh nhất vọt về phía hàng ghế đặc biệt ở phía Bắc khán đài, rốt cục đã đuổi tới trước khi năm mũi lao phóng tới Mông Diễn. Tuy nhiên việc làm của bọn chúng dường như cũng đã dư thừa, bản thân Mông Diễn vốn cũng là một cao thủ có võ nghệ thuộc vào hàng nhất đẳng, nếu bị mấy mũi lao do Mạnh Hổ tùy tiện ném ra giết chết, há chẳng đáng chê cười?!

Gần như cùng lúc Mạnh Hổ vung tay phóng ra năm mũi lao, Mông Diễn theo bản năng đã cảm nhận được nguy hiểm, thân hình của hắn nhanh như chớp lộn ngược một vòng về phía sau. Gần như ngay tại lúc hắn vừa lộn ngược người, năm mũi lao đã xẹt qua sát da mặt của hắn, xuyên qua đầu hai tên thị vệ đại nội vừa đuổi tới, sau đó nặng nề cắm phập vào vách tường bằng đá phía sau hàng ghế đặc biệt.

Mạnh Hổ chỉ phóng một phát để ra oai nhưng không ngờ lại hùng mạnh như vậy, với khoảng cách xa như vậy không ngờ vẫn phóng tới nơi.

Sắc mặt Sử Di Viễn bên cạnh lập tức đại biến, thể lực mà Mạnh Hổ vừa thi triển vượt xa dự liệu của hắn. Hiển nhiên lúc này Mạnh Hổ đã gần như khôi phục hoàn toàn thể lực, nhìn bộ dạng của Mạnh Hổ hiện tại, làm sao có thể là một Mạnh Hổ bị thương nặng, thể lực vô cùng yếu ớt không chống nổi như trước nữa? Rõ ràng so với trước kia thì hùng mạnh hơn nhiều!

- Không ổn!

Gần như trong nháy mắt Sử Di Viễn đã hiểu ra vấn đề nằm ở chỗ nào, Trương Hán Đĩnh, nhất định là Trương Hán Đĩnh có vấn đề!

Ý niệm trong đầu vừa xoay chuyển, Sử Di Viễn lại liên tưởng tới vụ nô lệ Man nhân bạo động vừa mới xảy ra ở Huyết Long cốc, Sử Di Viễn lập tức kêu to:

- Mau, lập tức chạy đi thông báo cho Diệp đại nhân, huỷ bỏ hành động đi trấn áp bọn nô lệ Man nhân của Tiên Phong doanh và Kiêu Kỳ doanh Ngự Lâm quân, lập tức bao vây cảnh kỹ trường cho thật chặt, tuyệt đối không thể để cho tên phản tặc Mạnh Hổ chạy thoát!

Phản ứng của Sử Di Viễn có thể nói là không chậm chạp chút nào, nhưng phản ứng của Mạnh Hổ còn nhanh hơn nữa!

Gần như cùng lúc với động tác phóng đi năm mũi lao, thân hình cường tráng của Mạnh Hổ cũng đã hoá thành một bóng đen mờ nhạt, vô cùng hung hãn xông vào giữa đội cảnh vệ. Một tên trọng trang bộ binh tay cầm trọng thuẫn đứng ngay phía trước bị Mạnh Hổ va một cái thật mạnh làm vỡ nát lục phủ ngũ tạng, trước khi hắn ngã xuống tới mặt đất thì đã tắt thở ngay tại chỗ.

Vừa húc chết một tên trọng trang bộ binh, Mạnh Hổ thuận tay đoạt lấy trọng thuẫn che trên vai trái của mình, sau đó co người lại, lấy vai trái đi trước cả người trong thoáng chốc hoá thành một con mãnh thú lao thẳng vào rừng đao mũi kiếm của đội cảnh vệ. Tiếng kim loại va chạm vào nhau và tiếng trường mâu bị gãy vang lên leng keng liên tục, Mạnh Hổ thân núp sau trọng thuẫn giống như một con mãnh thú nổi cơn điên, mở ra một con đường máu giữa đám cảnh vệ vô trang đầy đủ, cuối cùng cũng đã tới được mép sân đấu.

Trên hàng ghế đặc biệt ở khán đài phía Bắc, Mông Nghiên đã đứng lên từ lúc nào không biết, dáng vẻ của nàng hết sức khẩn trương, hai tay đưa lên bịt chặt cái miệng nhỏ nhắn...

Hướng mà Mạnh Hổ đang phá vây rõ ràng là chỗ của Mông Nghiên, trước khi hành động, Văn Vô Thành và Mông Nghiên cũng đã tính toán rất kỹ càng. Khán đài phía Bắc là khán đài dành riêng cho các vương tôn quý tộc ngồi xem giác đấu, tuy rằng nơi ấy phòng vệ nghiêm mật, nhưng lại có thông đạo dành riêng rộng rãi, có thể nhờ nó mà chạy xuyên qua khán đài ra ngoài cảnh kỹ trường trong thời gian ngắn nhất.

Nếu như Mạnh Hổ lựa chọn phá vây theo một phương hướng khác, có lẽ hắn sẽ không gặp phải sự ngăn cản quá mạnh mẽ như vậy. Thế nhưng đám bá tước bình dân trong cơn hoảng loạn sẽ gây trở ngại rất lớn cho hắn, dù sao thì mấy chục vạn người hốt hoảng chen chúc nhau chạy cũng không phải chuyện đùa. Có thể tưởng tượng ra, ba bốn chục vạn khán giả bối rối điên cuồng xông tới mấy chục thông đạo là một cảnh tượng khủng bố tới mức nào?

Cho dù Mạnh Hổ có sức lực thông thiên triệt địa đi nữa, e rằng cũng không thể nào xông qua khỏi những thông đạo chật chội ấy trong một quãng thời gian ngắn!

Ngay lúc Mạnh Hổ đang xông thẳng về phía khán đài phía Bắc, Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ vốn này giờ hoang mang ngơ ngác rốt cục đã có phản ứng. Cả hai nhìn nhau, ánh mắt cùng toát ra tình cảm vô cùng phức tạp trộn lẫn vào nhau, có vẻ ngạc nhiên pha lẫn vui mừng, chờ mong, khẩn trương, bạo ngược. Sau đó cả hai ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài, lập tức đuổi theo sau lưng Mạnh Hổ xông thẳng về hướng Bắc.

Hàng chục tên cảnh vệ trên cảnh kỹ trường đồng loạt hò hét xông tới, muốn ngăn cản hai tên đầu sĩ hung mãnh này. Thế nhưng rất nhanh bọn chúng đã bị hai tên đầu sĩ hung hăng húc ngã lăn trên mặt đất, số cảnh vệ ngã xuống rồi gần như không ai còn sống nổi, nếu không phải bị chém đứt cổ họng thì bị húc vỡ nát thân thể, hoặc bị một kiếm xuyên thủng qua đầu.

Bản chất trời sinh của Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ vốn không phải là người hạ tiện, bọn chúng lấy thân phận nô lệ để tiến hành giác đấu ở cảnh kỹ trường cũng không phải là tự nguyện. Không có lúc nào bọn chúng không mơ mộng được trở về với bộ lạc của mình, không có lúc nào bọn chúng không mơ mộng được trở lại cố hương, đoàn tụ với thân nhân, vợ con của mình. Bây giờ rốt cục cơ hội đã xuất hiện, bọn chúng sao thể bỏ qua cơ hội bằng vàng này chứ?

Cho dù biết rõ đây là một lần bạo động thất bại, bọn chúng cũng tuyệt đối không lùi bước, phải liều mạng mà thôi!

Có thêm Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ gia nhập, đội cảnh vệ của cảnh kỹ trường đang ào ào xông ra từ những cánh cửa vòm bắt đầu bị rối loạn, không tổ chức được sự ngăn cản hiệu quả. Mạnh Hổ rõ ràng cũng cảm nhận được biến hoá bất ngờ xảy ra sau lưng mình, mắt thấy đã sắp sửa xông ra khỏi bức tường bảo vệ, Mạnh Hổ bất ngờ có hành động ra ngoài dự đoán của mọi người, hấn vòng ngược trở lại, tay quơ trống thuận tiếp tục tham gia vào cuộc chiến!

Nói thật ra, dù không có Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ hỗ trợ, Mạnh Hổ cũng tuyệt đối nắm chắc có thể xông lên khán đài phía Bắc, nhưng Mạnh Hổ vẫn có chút tình cảm với hai tên này. Nếu hai người đã ra tay giúp hấn, Mạnh Hổ hấn cũng tuyệt đối không thể làm ngơ, cho nên hấn dứt khoát quyết định quay đầu lại tiếp ứng cho Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ đột phá vòng vây.

Hơn nữa Mạnh Hổ hoàn toàn có thể tưởng tượng được, sau khi hấn ra khỏi cảnh kỹ trường, hấn rất có thể sẽ phải đối mặt với vòng vây truy sát của hàng ngàn, thậm chí hàng vạn binh sĩ quân đội chính quy đế quốc. Nếu như bên cạnh có hai tay dũng sĩ như Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ, cơ hội xông ra khỏi trùng vây còn sống sót tự nhiên sẽ tăng lên rất nhiều, đây hoàn toàn là một mối mua bán lợi cả trăm bề, chỉ có kẻ ngu mới không làm.

Thấy Mạnh Hổ đột nhiên quay đầu lại giết trở về, Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ lập tức vô cùng chấn động. Tuy rằng cả hai tên đều là Man nhân, nhưng cũng không phải là bọn tân binh mới ra chiến trường trận đầu, đương nhiên hiểu được hành động của Mạnh Hổ là có ý gì. Cho nên cả hai tên cũng không dám ham chiến nữa, lập tức điên cuồng xông về phía Mạnh Hổ hội hợp với nhau.

Tuy nhiên một màn này lại làm cho công chúa Mông Nghiên trên khán đài trở nên vô cùng khẩn trương, nhưng cho dù nàng có gấp cũng vô ích. Mạnh Hổ đã quay trở lại vòng chiến, hiện tại chuyện duy nhất mà nàng có thể làm là tiếp tục chờ đợi. Thông đạo sau lưng nàng dẫn ra ngoài cảnh kỹ trường vẫn còn vô cùng im ắng, nàng đã sắp xếp cho bốn mươi tên tử sĩ tinh nhuệ bên trong để giữ chặt thông đạo này.

Thời gian như đang trôi qua từng giây một, tuy chỉ mới chưa tới năm phút đồng hồ, nhưng Mông Nghiên lại cảm giác như đã qua năm ngàn năm vậy! Rốt cục Mạnh Hổ đã mang theo hai tên Man nhân hung thần Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ vượt qua tầng tầng chận giết của đội cảnh vệ cảnh kỹ trường, chạy tới chân tường bảo vệ ở phía Bắc khán đài.

Tường bảo vệ phía Bắc khán đài vốn dùng để bảo vệ đám vương tôn quý tộc trên hàng ghế đặc biệt, độ cao của nó còn cao hơn cả tường bảo vệ ở ba mặt còn lại. Tường bảo vệ ở ba mặt còn lại đều cao hơn ba trượng, hơn nữa trên đầu tường còn có một lớp lưới sắt cao chừng hai trượng nữa. Với độ cao như vậy chỉ dựa vào sức người là tuyệt đối không thể vượt qua, cho dù bằng vào trường mâu miễn cưỡng vượt qua được tường bảo vệ cao ba trượng, cũng khó mà tránh khỏi bị lớp lưới sắt cao hai trượng ngăn trở. E rằng bọn Mạnh Hổ còn chưa kịp xé rách lớp lưới sắt để chạy trốn, bọn cung tiễn thủ đã nhanh chóng đuổi tới bắn chết bọn họ ngay trên lưới sắt.

Trên hàng ghế đặc biệt phía Bắc khán đài.

Thấy tình lang ngày nhớ đêm mong của mình đã tới gần ngay trước mắt, công chúa Mông Nghiên không kìm được nổi vui mừng, vọt tới sát mép khán đài đưa tay vẫy vẫy Mạnh Hổ:

- Hổ lang... Ở đây! Đột vây ngã này!

Gần như cùng lúc công chúa Mông Nghiên cất tiếng kêu, hai tên tử sĩ tinh nhuệ của phủ công chúa đã nhanh chóng xuất hiện phía sau nàng. Chỉ trong nháy mắt, lớp lưới sắt kiên cố đã bị phá vỡ một lỗ hổng to tướng, một sợi dây sắt thông xuống sân sàng phía ngoài tường. Mạnh Hổ cùng bọn Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ thấy vậy không nén nổi vui mừng, cả ba ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Mạnh Hổ rống to một tiếng, đoạt lấy mười mấy cây trường mâu sau đó ném tung ra bốn phía, giết chết ít nhất hai mươi tên cảnh vệ cảnh kỹ trường. Thừa dịp đám cảnh vệ vây quanh sợ hãi thối lui, Mạnh Hổ quay lại quát to với Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ:

- Các người chạy trước đi, mau!

Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ do dự một chút rồi gầm to:

- Người lên trước, huynh đệ chúng ta đoạn hậu!

- Câm miệng!

Mạnh Hổ lại hét:

- Còn ở đó lải nhải nữa, bản tướng quân sẽ vắn cổ các người!

Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ nhìn nhau, thân hình hai người gần như đồng thời bắn vọt lên không, lấy tốc độ nhanh nhất bám sợi dây sắt treo lên khán đài. Trên khán đài, công chúa Mông Nghiên lo lắng nhìn xuống, chỉ thấy hàng trăm hàng ngàn tên cảnh vệ cảnh kỹ trường đang từ bốn phương tám hướng xông tới, trong nháy mắt đã bao vây Mạnh Hổ vào giữa.

Thế nhưng ngay sau đó, đám đông bao vây xung quanh Mạnh Hổ trong giây lát đã bị giạt ra bốn phía, xem tình cảnh giống như có một cơn sóng thần cuộn cuộn đánh vào mỏm đá ngầm kiên cố, sau một tiếng nổ kinh thiên động địa trong nháy mắt liền hoá thành bọt nước văng tung toé đầy trời. Thân hình cường tráng của Mạnh Hổ lại hiện ra, sau đó thoăn thoắt leo lên theo sợi xích sắt nhanh như vượn, rốt cục đã lên tới khán đài phía Bắc.

- Đi thôi!

Sau khi nhảy lên khán đài, Mạnh Hổ không chút nghĩ ngợi ôm xốc thân thể mềm mại của Mông Nghiên vất ngang lên vai mình, dùng tốc độ nhanh nhất vọt về phía thông đạo. Trước khi chạy vẫn không quên quay sang quát một tiếng với hai tên Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ còn đang đứng ngây ra đó, Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ phát ra hai tiếng gầm như dã thú, theo sát sau lưng Mạnh Hổ chạy về phía thông đạo.

Vút... vút... vút...

Ngay lúc bọn Mạnh Hổ vừa chạy vào trong thông đạo, một trận mưa nổ tiễn dày đặc đột ngột từ phía sau bắn tới. Hai tên tử sĩ chạy sau cùng trong nháy mắt đã biến thành hai con nhím, mỗi tên bị trúng ít nhất là ba, bốn mươi mũi nổ tiễn trên người. Nổ tiễn sau khi xuyên qua thân thể chúng có thể nhìn thấy được ánh sáng xanh sẫm lấp loé, vừa nhìn đã biết là được tẩm đầy kịch độc!

Hiển nhiên lần này Mông Diễn và Sử Di Viễn đã quyết định hạ sát thủ, không dám nuôi hy vọng bắt sống được Mạnh Hổ một lần nữa, trò mèo vờn chuột diễn một lần cũng đã quá đủ rồi, Mông Diễn cũng không dám nghĩ đến sẽ diễn lại lần thứ hai. Lần này cho dù Sử Di Viễn nói đến rách cả lưỡi hần cũng không dám nghĩ đến chuyện giữ lại tính mạng Mạnh Hổ, để cho một kẻ nguy hiểm như vậy sống sót, Mông Diễn sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Phải biết rằng tên Mạnh Hổ này có thể mang theo một cánh tinh binh đánh tới đế đô Tây Kinh của đế quốc Minh Nguyệt! Có ai dám nói hần sẽ không mang theo một cánh tinh binh như vậy đánh tới đế đô Lạc Kinh sau khi trốn thoát khỏi đế quốc Quang Huy?! Nếu là như vậy, Mông Diễn hần há chẳng giống như Thu Phong Kính, bị Mạnh Hổ bắt làm tù binh hay sao? Nghĩ tới đây, Mông Diễn không rét mà run, trong lòng vô cùng hối hận, nếu sớm biết đã không đáp ứng yêu cầu của lão hồ đồ Sử Di Viễn kia rồi!

Chuyện duy nhất mà Mông Diễn cảm thấy may mắn chính là, lúc này Mạnh Hổ đã bị dồn vào ngõ cụt.

Lối ra của thông đạo đã bị đám cung tiễn thủ của đội cảnh vệ cảnh kỹ trường và đám thị vệ đại nội của Mông Diễn ngăn chặn, nhất là đám thị vệ đại nội có mang theo hai mươi cây Thần Cơ nổ phát huy ra tác dụng ngoài sức tưởng tượng. Tuy rằng số lượng hai mươi Thần Cơ nổ không nhiều nhận gì, nhưng dùng để phong tỏa lối ra một thông đạo nhỏ nhỏ thì vẫn còn thừa sức.

Tuy rằng Mạnh Hổ võ nghệ cao cường, nhưng hắn cũng không có khả năng hứng chịu mười mấy mũi nổ tiễn trên người mà không chết. Dù sao Mạnh Hổ cũng là tấm thân bằng xương bằng thịt, không phải mình đồng da sắt, bị nổ tiễn bắn trúng phải chỗ yếu hại cũng phải chết như thường.

Mặt khác, đầu kia của thông đạo này cũng đã bị đội cảnh vệ của cảnh kỹ trường nhanh chóng ngăn chặn. Hiện tại Mạnh Hổ cùng với Hoa Báo Tề Anh, Độc Xà Dư Vũ, công chúa Mông Nghiên và đội tử sĩ của nàng đã trở thành cá nằm trong chậu. Chỉ chờ Diệp Hạo Thiên mang Tiền Phong doanh và Kiêu Kỵ doanh của Ngự Lâm quân từ Huyết Long cốc trở về, toàn bộ cảnh kỹ trường sẽ bị vây chặt như nê m cối, lúc ấy cho dù Mạnh Hổ có tài năng thông thiên triệt địa cũng không thể nào chạy thoát.

- Mạnh Hổ, các người đã bị bao vây!

- Đừng ngoan cố chống lại, buông vũ khí đầu hàng đi thôi!

- Mạnh Hổ, dù cho người chạy thoát thì sao chứ? Nếu không sử dụng giải dược đúng kỳ hạn, ngay cả bản sư cũng không dám chắc độc dược trong cơ thể người sẽ phát tác lúc nào, đến lúc đó cho dù Thánh nữ Quang Minh giảng lâm cũng không thể nào cứu được người!

Tuy rằng thoát nhìn bọn Mạnh Hổ đã như cá nằm trong chậu, nhưng trong lòng Mông Diễn vẫn cảm thấy run lên từng đợt, hắn vẫn lo rằng Mạnh Hổ sẽ phá vây thoát được cho nên cố gắng hết sức chiêu hàng Mạnh Hổ. Đương nhiên nếu như Mạnh Hổ buông vũ khí từ trong thông đạo đi ra mà không phòng bị, Mông Diễn hẳn sẽ không chút do dự hạ lệnh bắn chết Mạnh Hổ ngay lập tức!

Cho nên chuyện dụ hàng này chỉ là lừa gạt mà thôi.

Tuy nhiên đáng tiếc rằng, bây giờ Mông Diễn mới giác ngộ chuyện này dường như đã chậm.

Lúc này Mạnh Hổ đã thật sự trở thành một con mãnh hổ thoát khỏi lồng giam, hơn nữa lại có thêm hai nanh vuốt có thể nói là sắc bén nhất: Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ. Người ta thường gọi cái gì là hổ thêm cánh, bây giờ muốn vây khốn Mạnh Hổ gần như không có khả năng.

- Hai mươi Thần Cơ nổ!

Độc Xà Dư Vũ lập tức dựa theo tiếng nổ tiễn xé gió mà phát đoán ra tình hình quân địch, liền rút ra năm mũi Nhạn Linh tiễn từ trong ống tên lấp sẵn sàng lên trên dây cung, quay đầu lại gần giọng nói với Mạnh Hổ:

- Ta cần yểm hộ, mỗi lần ngăn trở địch nhân bắn một lượt, ta có thể bắn chết ít nhất bốn tên nổ thủ.

- Ta lên!

Một tên tử sĩ của phủ công chúa tay cầm trọng thuẫn liền nằm xuống đất, sau đó co tròn người lại, bắt đầu lăn trên mặt đá xanh của thông đạo ra ngoài cửa. Gần như trong khoảnh khắc mà hắn lăn ra tới cửa thông đạo, một đợt nổ tiễn dày đặc đã bắn tới, mạnh mẽ trúng vào mặt trọng thuẫn bằng sắt rỗng, sau đó văng ra khắp nơi.

Gần như cùng lúc tên tử sĩ kia lăn ra ngoài cửa thông đạo, thân hình của Độc Xà Dư Vũ cũng nhanh nhẹn quay một vòng sau đó trượt ra ngoài. Ngay lúc đợt nổ tiễn thứ nhất bắn vào trọng thuẫn của tên tử sĩ kia, đợt nổ tiễn thứ hai còn chưa kịp bắn tới, Độc Xà Dư Vũ được tên tử sĩ yểm hộ đột nhiên đứng thẳng người lên, gần như hoàn toàn dựa vào bản năng, dây cung vốn đã giương căng trong tay Độc Xà Dư Vũ đột nhiên buông ra. Chỉ nghe ong một tiếng, rốt cục năm mũi Nhạn Linh tiễn trên dây cung đã đồng thời bắn ra, ngay sau đó, bên ngoài thông đạo lập tức vang lên mấy tiếng kêu thảm khốc.

Độc Xà Dư Vũ không hổ là cao thủ có tài bắn vô cùng tuyệt diệu, năm mũi tên bắn ra cùng lúc đã giết được năm tên nổ thủ bên ngoài thông đạo. Còn lại mười lăm tên nổ thủ theo bản năng sống sót một chút, một luồng khí lạnh từ sau lưng bọn chúng chậm chậm lan toả khắp cả thân người, cho dù là bọn lão binh đã quen sinh tử, lúc đối mặt với tay sát thủ ghê gớm như vậy cũng khó tránh khỏi run như cây sậy.

Ngay trong sát na mười lăm tên nổ thủ còn đang giật mình sửng sốt, Độc Xà Dư Vũ lại ra tay, với tốc độ nhanh đến mức người ta khó có thể tưởng tượng được, rút toàn bộ số Nhạn Linh tiễn còn lại trong ống tên đặt lên dây cung. Ngay sau đó cánh cung vốn thẳng đứng đã cong lên như vầng trăng rằm, bảy mũi Nhạn Linh tiễn nằm trên dây cung thành hình rẽ quạt đã nhắm vào số nổ thủ còn lại bên ngoài thông đạo.

Cho đến lúc này, tên tiểu đội trưởng đội Thần Cơ nổ thủ mới đột nhiên bừng tỉnh, vội vãร้อง to:

- Đội trọng thuấn tiến lên, nổ thủ lùi lại phía sau...

Nhưng lúc này đã muộn!

Giọng của tên tiểu đội trưởng còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng ong vang lên, bảy mũi Nhạn Linh tiễn nằm trên dây cung của Độc Xà Dư Vũ đã bắn ra cùng một lúc, lại có bảy tên nổ thủ theo đó mà ngã xuống. Cách đó không xa, Mông Diển và Sử Di Viễn đang ở giữa vòng bảo vệ trùng trùng của đám thị vệ đại nội đồng thời giật mình kinh hãi, thầm nghĩ tài bắn cung của tên Độc Xà Dư Vũ này quả thật là đáng sợ tới cực điểm. Vốn thời điểm trên sàn giác đấu còn chưa cảm thấy hấn đáng sợ bao nhiêu, hiện lại xem ra là hấn đã cố ý không xuất ra hết toàn lực, còn ẩn giấu lại một phần, cho đến giờ phút này, Độc Xà Dư Vũ mới hoàn toàn thể hiện hết thực lực kinh khủng của mình.

Mười hai mũi Nhạn Linh tiễn, mỗi mũi một mạng, tuyệt đối không trật phát nào, hơn nữa động tác rút tên, lắp lên dây cung, giương cung, bắn tên đều lưu loát một mạch như nước chảy mây trôi, người khác cần phải có một thời gian ngắn để hoàn thành, hấn lại hoàn thành gần như ngay lập tức. Đáng sợ hơn nữa, dưới tình hình hấn hoàn toàn không nhắm mà vẫn bắn trúng mục tiêu, nhất là lần bắn thứ hai lấy bảy mạng nổ thủ, toàn bộ đều bị trúng tên ngay cổ họng, tuyệt đối không sai lệch! Đây quả thật là kỹ thuật thần kỳ!

Tám tên nổ thủ còn lại đang chuẩn bị phản kích, nhưng mệnh lệnh của tên tiểu đội trưởng làm cho bọn chúng luống cuống chân tay, vô tình giúp cho bọn Mạnh Hổ rất nhiều. Đoạn trước đã có nói qua, năng lực nắm bắt thời cơ trên chiến trường của Mạnh Hổ là tuyệt đối không ai có thể sánh bằng, chỉ cần địch nhân phạm bất cứ sai lầm nào dù là rất nhỏ, cũng tuyệt đối khó tránh khỏi khứu giác nhạy bén của Mạnh Hổ.

- Giết!

Mạnh Hổ đột ngột xoay ngược hai tay lại ôm chặt thân thể Mông Nghiên, sau đó hét lớn một tiếng nhảy ra bên ngoài thông đạo. Hoa Báo Tề Anh cũng nhanh như tia chớp xông ra, còn lại một đám tử sĩ phía sau đang cố gắng ngăn cản truy binh ở mặt sau, lấy sinh mạng của bọn chúng tranh thủ thời gian cho Mông Nghiên phá vây thoát đi.

Một đợt mưa tên bay ào tới, đây là tên của tám mươi tên cung tiễn thủ mai phục ở phía sau đám Thần Cơ nổ thủ bắn ra. Tuy nhiên dù sao cung tên vẫn là binh khí sát thương tầm xa, ở cự ly gần như vậy uy lực kém xa Thần Cơ nổ, hơn nữa mật độ mưa tên so ra cũng kém xa một hộp Thần Cơ nổ cùng lúc bắn ra mười mũi. Cho nên tám mươi tên cung tiễn thủ bắn tên cùng một lúc căn bản là không thể nào tạo thành uy hiếp gì đối với Mạnh Hổ và Hoa Báo Tề Anh.

Người còn đang lơ lửng trên không, thân thể Mạnh Hổ uốn lượn như loài khỉ vượn, đã tránh thoát được ba mũi tên bay sượt qua đầu. Lập tức Mạnh Hổ quơ tay phải trên không bắt dính năm mũi tên, lại xoay tay phóng ngược năm mũi tên về phía trước, có hai tên trọng trang bộ binh và ba tên cung tiễn thủ trong đám cảnh vệ dày đặc bên ngoài liền ngã xuống.

Chỉ trong chớp mắt, Mạnh Hổ và Hoa Báo Tề Anh đã đồng thời rơi xuống đất, ngay lập tức thân hình hai người lại bắn vọt lên không nhanh như chớp. Lần này hạ xuống, hai người đã lọt vào giữa đám bộ binh dày đặc của đội cảnh vệ cảnh kỹ trường, hai tên cung tiễn thủ đứng trước mặt hai người chưa kịp hồi lui về phía sau chỉ trong khoảnh khắc đã bị hai người đánh cho vỡ sọ, nội phủ tan nát mà chết.

- Trọng trang bộ binh lên, ngăn cản bọn chúng!

- Cung tiễn thủ lui về phía sau, trọng trang bộ binh lập tức kết trận!

- Đại đội số Hai, cự ly năm mươi bước, kết trận...

Phía sau trận của đội cảnh vệ cảnh kỹ trường, một tên quan quân đang liều mạng quơ quơ chiến đao trong tay gào thét đến khàn cả giọng. Thân là quan chỉ huy cao nhất của đội cảnh vệ cảnh kỹ trường, đường

nhân hẳn hiểu rõ chuyện này có ý nghĩa gì, nếu để cho mấy tên đầu sĩ hung hăng này đột phá vòng vây chạy thoát, như vậy danh dự, tài sản, địa vị, vợ con của hẳn đều không cánh mà bay, thậm chí toàn bộ gia tộc của hẳn cũng sẽ giáng xuống thành dân chúng hạ tiện có đẳng cấp thấp nhất!

Thật ra tên quan chỉ huy này đã làm hết sức, đội cảnh vệ cảnh kỹ trường cũng đã làm hết sức.

Thật sự là ba tên đầu sĩ này vô cùng đáng sợ lại hung hãn, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ dựa vào binh lực chưa tới một liên đội bộ binh ở cảnh kỹ trường căn bản là không đủ để chặn đứng bọn họ. Tuy rằng tên quan chỉ huy vẫn đang cố gắng, nhưng trong lòng hẳn hiểu rất rõ rằng hết thấy đều không còn cứu vãn được nữa.

Mạnh Hổ và Hoa Báo Tề Anh hung hăng xông vào giữa đội hình bộ binh dày đặc giống như hai con sư tử hung mãnh xông vào giữa đàn chó hoang. Tuy bọn chó hoang cũng có răng sắc vuốt bén, tuy rằng cũng liều chết phản kích, nhưng vũ lực đáng thương của bọn chúng nếu đem ra so với hai con sư tử hùng mạnh thật sự là quá nhỏ bé, nhỏ đến mức có thể coi như là không có.

Những tiếng kêu la thể lương tâm thiết trong thoáng chốc vang tận mây xanh, cùng với tiếng kêu la thảm thiết vang lên, thỉnh thoảng còn có tay gãy chân đứt máu chảy đầm đìa tung bay đầy trời. Mạnh Hổ và Hoa Báo Tề Anh giết đến đỏ cả mắt, lúc này trông cả hai lại như hai con trâu dữ tợn, giữa đội hình dày đặc của đội cảnh vệ cảnh kỹ trường cày ra hai thông đạo bằng máu.

Đại đội số Hai của đội cảnh vệ cảnh kỹ trường chưa kịp bày trận, Mạnh Hổ và Hoa Báo Tề Anh cũng đã đột phá xuyên qua đội hình của đại đội số Một. Không hề do dự, hai người tiếp tục hung hăng xông tới, phía sau, sát thủ máu lạnh Độc Xà Dư Vũ cũng theo bên gót. Đám tử sĩ của phủ công chúa liều mạng ngăn cản đội cảnh vệ cảnh kỹ trường mặt sau thông đạo đã tử trận sạch sẽ, nhưng bọn chúng cũng đã hoàn thành sứ mạng của mình, thay Mông Nghiên tranh thủ thời gian đột phá vòng vây...

227. Chương 234: Thật Sự Sống Rồi!

Gần như trong nháy mắt, Mạnh Hổ đột nhiên cảm ứng được chuyện gì, đột ngột quay đầu lại, ánh mắt đầy sát khí dường như trở thành thực thể bắn thẳng ra...

Cách xa đó hơn trăm bước, Mông Diễn ở giữa vòng vây bảo vệ trùng điệp của đám thị vệ đại nội lập tức hít thật sâu một hơi khí lạnh, theo bản năng lùi lại ba bước.

Một nụ cười hung hãn nở trên môi Mạnh Hổ:

- Mông Diễn, người về quét nhà cho sạch sẽ đi thôi, Mạnh Hổ ta có thể thoát khỏi nơi đây là nhờ có Sử Di Viễn, bản tướng quân phải cảm tạ để sư đại nhân người. Nếu không nhờ có người, e rằng bản tướng quân đã chết từ lâu, cũng sẽ không có được hiểu biết sâu sắc về chiến tranh như vậy, ha ha ha...

Sắc mặt Sử Di Viễn tức thì đại biến, vội vàng quay đầu nhìn lại, gương mặt Mông Diễn đã phủ lên một vàng mây xám xịt.

Giới cho Mạnh Hổ, đến giờ phút này còn không quên quay đầu lại đâm một nhát, chỉ bằng một câu nói đã chia rẽ mối quan hệ giữa Mông Diễn và Sử Di Viễn. Tuy chỉ bằng vào một câu nói vừa rồi có lẽ còn không đủ làm mất đi sự tin tưởng của Mông Diễn đối với Sử Di Viễn, thế nhưng, Mông Diễn cũng không thể nào tin tưởng Sử Di Viễn như lúc trước, chuyện này thì không cần bàn cãi.

- Đi!

Mạnh Hổ vung mạnh tay, quay đầu lại nói với Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ:

- Nếu tin tưởng thì đi theo ta!

Mông Nghiên ôm cổ Mạnh Hổ thật chặt mới có thể giữ yên thân thể của mình nằm trên người Mạnh Hổ. Vừa rồi khi Mạnh Hổ hung hăng xông ngược trở vào vòng chiến của đội cảnh vệ cảnh kỹ trường mang theo Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ đột phá trùng vây, lòng của nàng khấn trương đến cực độ. Cho đến lúc này đã đột phá được vòng vây, nàng mới thở ra một hơi thật dài, ghé tai Mạnh Hổ khẽ nói:

- Đi tới chợ ngựa ở phía Đông thành, nơi đó thiếp đã chuẩn bị ngựa sẵn sàng, sau đó chạy về hướng Đông Bắc tới Tiêu Dao sơn trang, Văn tiên sinh sẽ tiếp ứng chúng ta.

Không hề do dự, Mạnh Hổ chuyển hướng, nhắm phía Đông thành mà chạy.

Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ liếc nhìn nhau, sau đó cùng hét lên một tiếng, theo sau Mạnh Hổ chạy về hướng Đông. Tuy trước đây hai người bọn chúng không có giao tình gì cùng Mạnh Hổ, thậm chí suýt nữa đã trở thành địch nhân liều mạng với nhau, thế nhưng hiện tại bọn họ đều là đồng bọn vừa mới đột phá vòng vây ở cảnh kỹ trường, bọn họ có chung một kẻ địch, bấy nhiêu đã là quá đủ!

Nhìn theo bóng bọn Mạnh Hổ nhanh chóng chạy xa, lại nhìn đám cảnh vệ cảnh kỹ trường đang nhốn nháo đuổi theo, Sử Di Viễn liếm môi khô khốc, quay đầu lại áp ứng nói với Mông Diễn:

- Bệ hạ, lão thần....

- Đủ rồi, người không cần phải nói gì nữa!

Mông Diễn mạnh mẽ cắt ngang lời của Sử Di Viễn, giọng lạnh khốc:

- Trẫm không muốn nghe những lời giải thích của người, trẫm chỉ cần người bắt tên nghịch tặc này trở về, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Trong vòng ba ngày, Thần Cơ doanh, Tiền Phong doanh và Kiêu Kỵ doanh của Ngự Lâm quân giao cho người chỉ huy, nếu ba ngày sau người vẫn chưa bắt được Mạnh Hổ, vậy người cũng không cần về kinh nữa!

Dứt lời, Mông Diễn lập tức phát tay áo bỏ đi.

- Lão thần tuân chỉ!

Sử Di Viễn cung kính khom thân hình gầy gò, lúc quay lưng lại với Mông Diễn thì sắc mặt của hắn đã trở nên xanh mét, sinh lòng ác độc. Tên nhãi Mông Diễn kia, người cứ việc kiêu ngạo đi, một ngày nào đó người rơi vào trong tay bản sư, đến lúc đó người sẽ sống không bằng chết! Còn tên ngu ngốc Mạnh Hổ kia, cho dù người trốn được khỏi cảnh kỹ trường, người cũng tuyệt đối không thể nào sống qua ngày mai, độc được độc môn của bản sư cũng không phải dễ dàng giải như vậy đâu, hừ!

Bỗng nhiên một bóng đen xuất hiện đột ngột sau lưng Sử Di Viễn, thấp giọng nói:

- Đại trưởng lão, Hắc Phong đã theo sau.

Sử Di Viễn gật gật đầu, cười lạnh nhạt:

- Sở trường của Hắc Phong chính là ẩn mình truy tung, nếu bọn Mạnh Hổ muốn thoát khỏi Hắc Phong chỉ là si tâm vọng tưởng, hừ hừ! Chỉ cần hành tung bọn chúng còn nằm trong tay bản trưởng lão, bản trưởng lão chỉ cần trở bàn tay cũng có thể tiêu diệt bọn chúng! Muốn chạy sao, đâu có dễ dàng như vậy, hừ!

Chợ ngựa ở phía Đông thành Lạc Kinh lúc đầu chỉ đơn thuần là một nơi mua bán ngựa mà thôi, nhưng trải qua diễn biến mấy trăm năm, đến bây giờ đã phát triển thành một cái chợ mua bán đầy đủ các thứ rất phong hoa. Bên trong chợ ngựa có sáu con đường lớn ba dọc ba ngang, hai bên đường tầu lầu san sát, quán trà vô số, lại có rất nhiều người bán hàng rong và những người buôn bán nhỏ trên hè phố, có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Đột nhiên phía Tây chợ ngựa xôn xao náo động hẳn lên.

Người đi đường chưa hiểu là đã xảy ra chuyện gì, ba tên đại hán như hung thần ác sát đã xuất hiện rẽ đám người đông đúc sang bên chạy như điên. Một tên đại hán trong đó còn cõng trên vai một thiếu phụ vô cùng xinh đẹp, thoát nhìn giống như cướp đoạt dân nữ vậy. Thế nhưng thiếu phụ xinh đẹp kia lại nhìn tên đại hán với ánh mắt chất chứa thâm tình, xem ra không giống chút nào!

Ba tên đại hán cướp đường mà chạy, liên tục có những quây hàng ven đường và những người đi đường bị bọn chúng va phải ngã trên mặt đất, chợ ngựa vốn đã náo nhiệt giờ đây trở nên náo loạn hẳn lên.

Ba tên đại hán này đương nhiên là Mạnh Hổ, Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ, sau khi ba người ra khỏi cảnh kỹ trường lập tức chạy như điên, rốt cục đã thoát khỏi sự truy đuổi của đội cảnh vệ trốn vào trong chợ

ngựa phía Đông thành. Trong chợ ngựa này rồng rắn lẫn lộn, dân chúng từ khắp nơi đến tụ tập như mây, đội cảnh vệ cảnh kỹ trường đuổi tới đây có muốn tìm ra bọn Mạnh Hổ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng rất nhanh, Mạnh Hổ phát hiện ra sự tình hoàn toàn không đơn giản như vậy.

Một bóng người rất khó phát hiện thuỷ chung vẫn đeo bám sau lưng họ, thuỷ chung vẫn giữ một cự ly nhất định như bóng với hình. Bất kể bọn Mạnh Hổ chạy nhanh tới mức nào, bất kể bọn họ rẽ qua bao nhiêu đường ngang ngõ tắt, thuỷ chung vẫn không thoát khỏi bóng người kia. Nhiều lần Mạnh Hổ cố tình mai phục để giải quyết tên khốn kiếp khó chịu kia, nhưng đều thất bại.

Mạnh Hổ phải thừa nhận rằng, thuật ẩn mình truy tung của tên ấy quả thật cao minh.

- Chúng ta có phiền phức rồi!

Giữa lúc đang chạy trốn, Mạnh Hổ nghiêng đầu nói với Mông Nghiên:

- Phía sau có người đang theo dõi chúng ta.

Mông Nghiên áp bộ ngực đầy đặn của mình vào tầm lưng rắn chắc của Mạnh Hổ, cảm nhận những cơ bắp săn chắc của nam nhân truyền cho mình một cảm giác mê hồn, đôi mắt đẹp dần dần không thể kèm được trở nên nóng bỏng. Nghe Mạnh Hổ nói như vậy, Mông Nghiên nở một nụ cười, dịu dàng đáp:

- Hổ lang, chàng không cần phải lo lắng, Văn tiên sinh đã sớm tính đến chuyện này, cũng đã có chuẩn bị từ trước.

- Sao?

Mạnh Hổ nghe vậy không khỏi chấn động trong lòng, thầm nghĩ Văn tiên sinh này quả thật không hề đơn giản. Chỉ bố trí sơ sài, không cần tốn nhiều công sức đã có thể cứu mình ra khỏi nhà ngục của cảnh kỹ trường, còn dự đoán được lão tặc Sử Di Viễn sẽ cho người đuổi theo để bố trí cách đối phó hay sao? Không biết hắn sẽ bố trí như thế nào, không biết có thể thoát khỏi tên khốn kiếp khó chịu phía sau hay không?

Tuy nhiên lúc này Mạnh Hổ không còn lựa chọn nào khác, hắn chỉ có thể trông cậy vào vị Văn tiên sinh kia mà thôi.

- Nghiên nhi, Văn tiên sinh là ai vậy?

Mạnh Hổ không nhận được cất tiếng hỏi:

- Vì sao hắn lại cứu ta?

Mông Nghiên nhẹ nhàng đáp:

- Hắn là hảo bằng hữu của Tắt quân sư thủ hạ của chàng, được Tắt quân sư uỷ thác cho nên mới ra tay cứu chàng.

- Vậy sao, hoá ra là hảo bằng hữu của lão Tắt.

Mạnh Hổ gật đầu:

- Đợi lát nữa gặp mặt, nhất định ta phải tạ ơn hắn mới được.

- Văn tiên sinh không có ở đây!

Mông Nghiên vội nói:

- Hắn chờ chúng ta tại Tiêu Diêu sơn trang cách Lạc Kinh hai trăm dặm về phía Bắc, sau khi chúng ta lên ngựa tách ra khỏi bọn Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ sẽ chạy thẳng tới Tiêu Diêu sơn trang. Có lẽ trước khi trời tối sẽ chạy được tới đó, sau đó hắn sẽ tìm cách giải độc mà lão tặc Sử Di Viễn đã hạ trên người chàng.

Mạnh Hổ ngạc nhiên hỏi

- Vị Văn tiên sinh này cũng hiểu biết về y thuật hay sao?

- Y thuật của Văn tiên sinh rất cao minh.

Mông Nghiên khẽ cười:

- Ngay cả Trương sư phụ của Hồi Xuân quán cũng không bằng hần.

- Ha ha, nói vậy lần này ta thật sự thoát chết rồi sao?

Nói xong Mạnh Hổ nghiêng đầu kề sát má Mông Nghiên, ánh mắt nhìn nàng đầy vẻ thâm tình:

- Nghiên nhi, cảm ơn nàng!

Mông Nghiên không nói lời nào, chỉ khẽ đưa đôi môi anh đào hôn lên mặt Mạnh Hổ một cái.

Mạnh Hổ đột nhiên vòng hai tay ra sau lưng đỡ lấy kiều đồn của Mông Nghiên, giọng hào hùng:

- Nghiên nhi, Mạnh Hổ ta lấy danh nghĩa Thánh nữ Quang Minh mà thề, nhất định sẽ làm cho nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế gian này!

- Thiếp tin chàng!

Mông Nghiên áp má vào vai Mạnh Hổ, giọng hết sức dịu dàng:

- Lúc trên Thiên Đàng sơn, thiếp cũng đã tin tưởng không nghi ngờ chàng chút nào! A, tới rồi, phía trước chính là Tứ Hải tử lâu, thiếp đã chuẩn bị khoái mã sẵn sàng ở sân sau, mau lên...

Không hề do dự, Mạnh Hổ cầm đầu xông thẳng vào cửa lớn của Tứ Hải tử lâu, phía sau Mạnh Hổ, Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ không cần suy nghĩ cũng vọt theo. Thấy ba tên đại hán như hung thần ác sát đột ngột xông vào, tử khách bên trong thoáng chốc trở nên rối loạn hẩn lên, rất nhiều kẻ nhất gan đứng dậy bỏ chạy ra ngoài cửa lớn.

Bóng người theo sau Mạnh Hổ vì vậy mà bị chậm lại đôi chút, chờ đến khi hẩn lấy tốc độ nhanh nhất vọt tới trước cửa tử lâu, liềm linh đánh vỡ cửa sổ nhảy vào trong khác sảnh, đã không còn thấy bóng dáng bốn người Mạnh Hổ đâu nữa. Tên ấy thoáng do dự rồi chạy thẳng về phía sân sau, đột ngột hai điểm sáng lạnh lẽo từ cửa sau bắn tới, tên ấy lập tức lui lại hai bước, hai mũi nỏ tiễn gần như xẹt qua sát gương mặt hẩn.

Ngay sau đó, hai tên đại hán đột ngột xuất hiện, tay lăm lăm chiến đao cản ngang đường tên nọ.

- Cút ngay!

Tên nọ hừ một tiếng tức tối, hai tay giơ lên hoá thành Ứng trảo, nhanh như chớp chụp vào cổ họng hai đại hán kia. Hai tên đại hán đồng thời quát lớn, không thèm phòng thủ hay tránh né Ứng trảo của tên nọ, chiến đao trong tay nhanh nhẹn đâm vào đầu hẩn, đây hoàn toàn là đấu pháp lấy mạng đổi mạng.

- Muốn chết!

Tên nọ nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình gầy gò uốn éo vô cùng quỷ dị, hai mũi chiến đao đâm vào đầu hẩn đã trượt vào khoảng không, nhưng thể Ứng trảo mà hẩn chụp vào cổ họng hai đại hán kia vẫn y nguyên không thay đổi. Chỉ nghe răng rắc hai tiếng giòn tan, tên nọ đã bóp vỡ xương cổ hai đại hán kia một cách dễ dàng, thân hình hai tên đại hán mềm nhũn ngã quỵ xuống đất. Trong khách sảnh, đám tử khách thất kinh hồn vía thoáng chốc thét lên, có vài người thậm chí đã trốn xuống gầm bàn.

Nhưng vì bị trì hoãn trong giây lát, đến khi tên nọ chạy tới sân sau, hết thấy đều đã muộn.

Tiếng ngựa hí rõ to vang lên, mười mấy con khoái mã đã lao ra khỏi chuồng, phi nhanh vào trong con hẻm nhỏ ở cửa sau. Tên nọ bất chợt giật mình sửng sốt, vì hẩn phát hiện ra mười mấy kỵ sĩ ngồi trên lưng ngựa, ai nấy đều mặc đồ đen, đầu đội nón đen che mặt giống hệt nhau, không thể nhìn được gương mặt của bất cứ người nào, chỉ bằng vào vóc dáng thì không thể nào phân biệt được!

Chỉ trong thoáng chốc, mười mấy kỵ sĩ đã chạy ra khỏi con hẻm nhỏ đến ngã ba đường lớn. Tại đây mười mấy kỵ sĩ nhanh chóng chia làm hai tốp, một tốp giục ngựa phi thẳng hướng Tây chạy về Lạc Kinh, tốp còn lại giục ngựa chạy theo hướng Đông, nhắm hành tỉnh Đông Bộ mà phi thẳng. Tên nọ như bị sét đánh, nghiêng rằng giậm chân một lúc, sau đó chạy theo đám kỵ sĩ đi về hướng Đông.

Rất nhanh, sáu tên kỵ sĩ chạy theo hướng Đông đã đến một ngã tư đường lớn, lần này còn thắm hơn nữa, sáu tên kỵ sĩ chia thành ba tốp, mỗi tốp hai người, một tốp tiếp tục chạy thẳng về hướng Đông, một tốp

quay sang hướng Nam, tốp còn lại chuyển sang hướng Bắc, lúc này bóng đen căn bản không biết nên chạy theo tốp nào...

228. Chương 235: Ta Không Dừng Được...

Sử Di Viễn nghe Hắc Phong thuật lại tỉ mỉ tình hình mà tức đến nổi mặt mày xanh mét, cuối cùng cố gắng đè nén lửa giận trong lòng. Lần này quả thật không thể nào trách được Hắc Phong, bởi vì đối thủ vô cùng giáo hoạt, Sử Di Viễn hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Được rồi, chung quy Mạnh Hổ cũng không thể nào thoát khỏi cái chết, chúng ta cũng không cần nhọc công đi tìm thi thể hắn làm gì. Các người lập tức chia nhau ra đi tìm người nào có thân hình tương tự Mạnh Hổ là được, giết hắn đem về phục mệnh!

Sau khi chạy như điên quãng đường gần hai trăm dặm suốt đêm, rốt cục hình dáng của Tiêu Diêu sơn trang đã xuất hiện trong tầm mắt của Mạnh Hổ và Mông Nghiên.

Tiêu Diêu sơn trang nằm cách thành Lạc Kinh về phía Đông Bắc trên dưới hai trăm dặm, nơi đây vốn là biệt viện bí mật do tiên hoàng ban cho Mông Nghiên. Ngoài Yến vương Mông Khắc ra, thậm chí ngay cả đương kim hoàng đế Mông Diễn cũng không biết. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn, bọn Mạnh Hổ cũng không cần phải lo lắng bọn tay sai của Mông Diễn và Sử Di Viễn sẽ tìm tới.

Chuyện duy nhất mà Mạnh Hổ cảm thấy đáng tiếc chính là, vì để thoát khỏi tên nọ bám đuôi quá gắt gao, bắt buộc phải để cho Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ chia nhau chạy trốn chết, Mạnh Hổ càng nghĩ càng thấy tiếc.

Hai tên này là hai mãnh tướng khó gặp, nhất là tên Độc Xà Dư Vũ, tài bắn cung của hắn đã đạt tới mức đại thành, xuất thần nhập hoá, ngay cả Mạnh Hổ cũng không thể so sánh với hắn. Nếu như có thể mang được hai viên mãnh tướng này lên đại hoang nguyên, không nghi ngờ gì sẽ nhận được sự giúp đỡ rất lớn, quá trình Mạnh Hổ chấn chỉnh dung hợp Man nhân cũng sẽ càng thêm thuận lợi.

Tuy nhiên hiện tại Mạnh Hổ cũng không còn thời gian tiếc nuối, việc cấp bách nhất chính là nhanh chóng chạy đi gặp vị Văn tiên sinh kia. Nếu như Văn tiên sinh thật sự có thể giải trừ độc trên người hắn, vậy tự nhiên mọi chuyện đều tốt đẹp, còn nếu Văn tiên sinh không thể giải trừ độc trên người hắn, vậy tất cả coi như chấm dứt, chuyện duy nhất mà Mạnh Hổ hắn có thể làm cũng chính là sắp xếp hậu sự mà thôi.

Đương nhiên, tình hình khó khăn của quân đoàn Mãnh Hổ trong lúc này Mạnh Hổ hiểu rất rõ ràng, nếu như hắn chết vào lúc này, như vậy quân đoàn Mãnh Hổ sẽ sụp đổ trong một quãng thời gian ngắn.

- Hổ lang!

Đang giục ngựa chạy vội, dường như Mông Nghiên cảm nhận được nỗi lo lắng trong lòng Mạnh Hổ, bèn dịu dàng nói:

- Văn tiên sinh nhất định có thể giải được kịch độc trên người chàng, nhất định có thể.

- Ừ!

Mạnh Hổ ừ một tiếng, đột nhiên hỏi:

- Nghiên nhi nàng có nghĩ tới chuyện này không, nếu như Văn tiên sinh quả thật có thể giải được kịch độc trên người ta, vậy sẽ có ý nghĩa như thế nào đối với Mông gia của nàng, đối với đế quốc Quang Huy? Nàng hẳn cũng biết một ngày nào đó ta sẽ trở về đế quốc, hơn nữa lúc đó còn có thể mang theo trăm vạn đại quân trở về.

- Thiếp biết!

Mông Nghiên khẽ cắn môi, vẻ mặt vô cùng phức tạp:

- Nhưng thiếp không thể nào nhìn chàng chết trước mặt thiếp, nhìn chàng giãy dụa bất lực trên đầu trường, nhìn thân thể chàng bị người khác gây ra vết thương này đến vết thương khác, nhìn bộ dạng bất lực của chàng trong vũng máu, lòng thiếp nát tan...

- Ôi...

Mạnh Hổ thở dài:

- Nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhân của Mông gia, sau này làm thế nào đối mặt với người của họ Mông?

- Thiếp cũng không biết...

Mông Nghiên lo sợ lắc đầu:

- Thiếp không nghĩ tới chuyện này, thiếp chỉ biết không thể trơ mắt nhìn chàng chết đi, thiếp muốn cứu chàng, thiếp muốn cứu chàng ra khỏi cảnh kỹ trường đầm máu ấy...

- Được rồi...

Mạnh Hổ lại thở dài:

- Nghiên nhi, ta hứa với nàng, sau này lúc tiêu diệt đế quốc, ta nhất định sẽ đối xử tử tế với con cháu Mông gia, tuyệt đối không lạm sát người vô tội.

Về mặt Mông Nghiên vô cùng ảm đạm, không biết phải nói gì, tình yêu là một chuyện, nhưng dù sau nàng cũng là máu mủ của Mông gia. Vì tình yêu nàng có thể liều lĩnh cứu thoát Mạnh Hổ, thế nhưng sau khi cứu được Mạnh Hổ rồi, nàng lại phải trơ mắt mà nhìn Mạnh Hổ ra tay chôn vùi vương triều Mông gia, chuyện tàn nhẫn nhất trên thế gian cũng chỉ đến thế này mà thôi...

Trong đại sảnh của Tiêu Diêu sơn trang.

Văn Vô Thành và Trương Hán Đỉnh đang đánh cờ, lúc này quân của Văn Vô Thành đã hình thành một con rồng lớn bao vây quân của Trương Hán Đỉnh*. Trương Hán Đỉnh suy nghĩ một hồi lâu, cảm thấy đại thế đã mất, đành phải buông cờ nhận thua, giọng hết sức buồn bã:

- Không ngờ chẳng những y thuật của Vô Thành huynh vô cùng cao minh, kỳ thuật lại cũng xuất quỷ nhập thần như vậy!

(*Đây là cờ vây.)

Văn Vô Thành ung dung đáp:

- May mắn mà thôi.

Trương Hán Đỉnh cười khổ, phải nói là hắn vô cùng oan uổng, vốn Hồi Xuân quán của hắn ở Lạc Kinh phải nói rằng vô cùng hưng vượng, sinh ý dồi dào, thu nhập quả thật không nhỏ, thừa sức lo lắng chi phí ăn uống cho cả nhà già trẻ lớn bé. Ai có ngờ đâu trời giáng tai hoạ xuống, từ ngày Văn Vô Thành bước vào Hồi Xuân quán của hắn tới nay, vô tình bị cuốn vào vụ cứu thoát Mạnh Hổ vô cùng oan uổng.

Bây giờ không thể ở lại Lạc Kinh nữa, thậm chí ngay cả đế quốc Quang Huy cũng không thể nào ở được.

Nhưng chuyện làm cho Trương Hán Đỉnh cảm thấy buồn bực chính là cho tới bây giờ cả nhà già trẻ lớn bé của hắn vẫn chưa được tự do, vẫn còn bị người ta nhốt bên trong Tiêu Diêu sơn trang này. Tuy ngoài miệng Văn Vô Thành nói rằng chỉ cần cứu được Mạnh Hổ ra sẽ thả cho bọn họ đi, nhưng trong lòng Trương Hán Đỉnh vẫn hơi lo sợ, sợ rằng người ta sẽ giết người diệt khẩu.

Nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ với vẻ lo âu, Trương Hán Đỉnh hỏi:

- Vô Thành huynh, tính theo thời gian, các người cũng phải cứu được người về rồi mới phải chứ?

- Đừng vội, Hán Đỉnh huynh, đừng vội!

Văn Vô Thành mỉm cười:

- Đến lúc thì sẽ về tới thôi.

- Ôi...

Trương Hán Đĩnh thở dài, đành phải bắt đắc dĩ ngồi xuống, cũng không còn cách nào khác, hiện tại cả nhà già trẻ lớn bé đều nằm trong tay người ta, chuyện duy nhất bây giờ mà hắn có thể làm là nghe theo mệnh trời mà thôi.

- Hí....

Đúng lúc này bên ngoài sơn trang bỗng nhiên vang lên tiếng ngựa hí rõ to.

Trương Hán Đĩnh đứng bật dậy, trên mặt lộ vẻ mong chờ pha lẫn lo âu, Văn Vô Thành bên cạnh lại dung dung cầm ấm trà lên châm đầy vào chén hóp một ngụm, sau đó mới thản nhiên đứng dậy:

- Về tới rồi, Hán Đĩnh huynh, nghe nói vị Mạnh Hổ này là mãnh tướng thiên hạ vô song, ta và người nên đi gặp cho biết.

Lập tức Văn Vô Thành và Trương Hán Đĩnh còn có Sơn Báo và mấy tên hộ vệ trong sơn trang đi ra ngoài cửa lớn của sơn trang. Chỉ thấy hai kỵ sĩ đang giục ngựa phi như bay trên đường dẫn vào sơn trang, chỉ trong thoáng chốc, hai kỵ sĩ kia đã vọt tới cửa lớn. Khi vừa tới, một kỵ sĩ nhẹ nhàng ghìm cương ngựa lại, tuấn mã đang cỡi lập tức dừng đứng thân trước, hai vó trước đá lung tung trên không vài cái, đến khi rơi xuống đất lập tức đã dừng hẳn lại.

- Thuật cỡi ngựa thật là điêu luyện.

Văn Vô Thành vỗ tay khen:

- Vị này chính là tướng quân Mạnh Hổ đại danh鼎鼎鼎鼎 có phải không?

Mạnh Hổ tung mình xuống ngựa, đi nhanh hai bước tới trước mặt Văn Vô Thành, đột ngột co một gối quỳ xuống đất, vẻ mặt thành khẩn nói:

- Vị này chính là Văn Vô Thành Văn tiên sinh có phải không? Ân cứu mạng không dám nói câu báo đáp, từ đây về sau chỉ cần tiên sinh có chuyện sai khiến, dù cho phải vượt qua rừng đao biển lửa, tại hạ cũng không dám từ nan!

- Quá lời rồi, quá lời rồi, tướng quân quá lời rồi!

Văn Vô Thành khê biến sắc, vội vàng tiến tới nâng Mạnh Hổ dậy, mỉm cười nói:

- Mặc dù triều đình đã tuyên cáo khắp thiên hạ, nói xấu tướng quân là nghịch tặc phản quốc, nhưng người sáng suốt đều biết sự thật rốt cục không phải như vậy. Cho nên tướng quân vẫn là anh hùng đế quốc, tại hạ bất quá chỉ là một tên thảo dân nhỏ bé, không đảm đương nổi đại lễ của anh hùng đế quốc như thế!

- Anh hùng đế quốc?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Tên nhãi Mông Diễn làm điều ngang ngược, trong mắt tại hạ sớm đã không có triều đình đế quốc, còn nói đến anh hùng đế quốc làm gì nữa? Lần này đi đại hoang nguyên, tại hạ sẽ chiêu mộ trăm vạn tinh binh, đợi đến cuối Thu năm sau thời cơ chín muồi, lập tức sẽ xuôi Nam thẳng tới Lạc Kinh, tự tay tiêu diệt vương triều của Mông gia.

- Cũng phải!

Văn Vô Thành vui vẻ nói:

- Vương triều của Mông gia kéo dài ngàn năm, vận số đã hết, cũng đã đến lúc phải nhường lại đại quyền cho người khác.

- Ôi, các người đang làm gì vậy?

Mông Nghiên bên cạnh lúc này mới xen vào, gắt giọng:

- Còn không mau vào trong trang nói chuyện, còn nữa, Văn tiên sinh, cảm phiền người giải dùm kịch độc trên người chàng....

- Ha ha, hần rồi!

Văn Vô Thành mỉm cười:

- Chỉ giơ tay nhắc chân một chút là xong thôi!

Trong nháy mắt hai ngày đã trôi qua.

Trong hoàng cung Lạc Kinh, tẩm cung của Mông Diễn, Sử Di Viễn bị triệu vào tẩm cung ngay trong đêm.

Thấy Sử Di Viễn, Mông Diễn không còn vồn vã thân thiết như trước kia nữa, chỉ lạnh nhạt hỏi:

- Chuyện mà trăm giao, người đã làm cho ổn thoả chưa? Đã bắt Mạnh Hổ lại được chưa vậy?

Sử Di Viễn bình tĩnh đáp:

- Bệ hạ, Mạnh Hổ đã bị độc phát mà chết, thi thể của hần lão thần đã tìm được, hiện tại còn đang ở ngoài cửa Chính Dương.

- Sao?

Về mặt Mông Diễn hoà hoãn trở lại, hỏi tiếp:

- Mạnh Hổ quả thật đã chết rồi sao?

Sử Di Viễn cười âm hiểm:

- Kịch độc của lão thần không ai có thể giải được, Mạnh Hổ đương nhiên không thể nào thoát chết.

Mông Diễn nói:

- Sử ái khanh, người lập tức cho người mang thi thể Mạnh Hổ trình lên, trăm muốn đích thân khám nghiệm tử thi!

Đối với Mông Diễn mà nói, sự uy hiếp của Mạnh Hổ quả thật là quá lớn, nếu không tận mắt thấy thi thể của Mạnh Hổ, Mông Diễn hần vẫn còn cảm thấy lo âu. Sử Di Viễn đã chuẩn bị từ trước, lập tức dọn dò nội thị ra ngoài cửa Chính Dương, mang 'thi thể của Mạnh Hổ' đã xử lý tốt vào trong hoàng thành, mang thẳng vào tẩm cung của Mông Diễn. Đến nước này rồi, Mông Diễn cũng không còn nghi thần nghi quỷ gì nữa.

Tiêu Diêu sơn trang.

Văn Vô Thành hết sức cẩn thận nhổ những cây kim châm trên người Mạnh Hổ ra, mười mấy cây kim châm vốn màu trắng bạc lúc này không ngờ toàn bộ đã biến thành màu đen. Văn Vô Thành thuận tay đem kim châm quăng vào chậu nước bên cạnh, chậu nước vốn trong suốt chỉ trong thoáng chốc đã trở nên đen như mực.

- Tốt lắm, độc tính trên người tướng quân đã giải xong hết hoàn toàn.

Văn Vô Thành tiếp lấy chiến khăn ướt trên tay thị nữ lau mồ hôi trên trán, sau đó cúi đầu quan sát Mạnh Hổ còn đang say ngủ, rồi quay lại nói với Mông Nghiên bên cạnh:

- Tuy nhiên hiện tại thân thể tướng quân đã vô cùng suy nhược, hơn nữa vì muốn trợ giúp tướng quân chạy thoát khỏi cảnh kỹ trường, tại hạ đã cho tướng quân uống một loại bổ dược. Tuy rằng lúc ấy bổ dược làm cho thể lực của tướng quân tăng lên rất nhiều, nhưng sau khi tác dụng tăng cường thể lực đã hết lại làm tổn hại thân thể tướng quân không phải ít, cho nên phải vài ngày nữa tướng quân mới có thể hành động như thường.

- Ừ!

Mông Nghiên tỏ ra vô cùng cảm kích:

- Tiên sinh vất vả quá!

Văn Vô Thành khoát khoát tay, mỉm cười nói:

- Công chúa điện hạ không cần khách sáo, ta đã có nói qua, đây chỉ mất công giờ tay nhắc chân một chút mà thôi!

Sơn Báo bên cạnh quỳ sụp xuống trước mặt Văn Vô Thành, vẻ mặt kích động nói:

- Tiên sinh đã cứu mạng tướng quân của ta, cũng chính là đại ân nhân của Sơn Báo ta, càng là ân nhân của toàn thể quân đoàn Mãnh Hổ chúng ta. Sơn Báo thay mặt các huynh đệ của quân đoàn Mãnh Hổ, khấu đầu tạ ơn tiên sinh!

Ở hành tỉnh Bắc Phương của đế quốc Quang Huy, ngay biên giới.

Hơn hai ngàn kỵ binh ‘quân đoàn Bắc Phương’ đang men theo biên giới tiến thẳng về phía Đông. Hơn hai ngàn kỵ binh ‘quân đoàn Bắc Phương’ này không phải là tướng sĩ chân chính của quân đoàn Bắc Phương, mà là Hùng Bá Thiên dẫn theo hơn hai ngàn Man nhân, Trương Hưng Bá dẫn theo hơn hai trăm tàn binh đội cận vệ cùng với năm trăm tên công nhân từ hành tỉnh Tây Bộ.

Sau khi vượt qua Hồ Lô cốc tiến vào đại thảo nguyên Mạc Nam, cả bọn hơn hai ngàn người liền cải trang thành tướng sĩ của quân đoàn Bắc Phương đốt giết cướp bóc thẳng về hướng Đông. Có khi lại cải trang thành kỵ binh của đế quốc Tinh Hà vượt qua biên giới phía Nam cướp bóc dân cư vùng biên giới của hành tỉnh Bắc Phương, có khi lại quay đầu lên phía Bắc cướp của dân du mục trên đại thảo nguyên Mạc Nam.

Có đôi khi vì muốn thoát khỏi đám truy binh của đế quốc Tinh Hà và quân đoàn Bắc Phương, hơn hai ngàn kỵ binh này lại phải quay đầu về hướng Tây.

Từ khi chạy thẳng về phía Đông, cuộc sống thường ngày của hơn hai ngàn tướng sĩ quân đoàn Mãnh Hổ vô cùng thoải mái, tuy rằng cũng có khi khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà và khinh kỵ binh của quân đoàn Bắc Phương bám theo đuổi giết, nhưng bọn họ không sợ. Nếu bị khinh kỵ binh của đế quốc Tinh Hà đuổi theo quá gấp thì chạy xuống phía Nam vào địa phận của hành tỉnh Bắc Phương, nếu bị khinh kỵ binh của quân đoàn Bắc Phương đuổi quá gấp thì quay đầu chạy vào đại thảo nguyên Mạc Nam. Dù sao đế quốc Tinh Hà và đế quốc Quang Huy vẫn đang trong tình trạng chiến tranh, cho nên quân đội của hai nước không thể liên thủ đối phó với người của quân đoàn Mãnh Hổ.

Tuy nhiên cũng không phải tất cả mọi chuyện đều thuận lợi như vậy.

Nhất là hiện tại các tướng sĩ của quân đoàn Mãnh Hổ đã nghe được tin Mãnh Hổ bị bắt. Ngày hôm qua sau khi hơn hai ngàn tướng sĩ dẹp xong một thôn ở biên giới của hành tỉnh Bắc Phương, một tên tiểu đội trưởng cận vệ quân trong lúc vô tình đã nghe thôn dân bàn tán chuyện này. Sau đó vì không kịp thời phong tỏa tin tức, cuối cùng đã truyền ra khắp toàn quân.

Sau đó, tuy rằng Cổ Vô Đạo, Hùng Bá Thiên và Trương Hưng Bá đã cực lực bác bỏ tin đồn, nhưng các tướng sĩ vẫn đang nửa tin nửa ngờ.

Chuyện duy nhất đáng mừng chính là đám Man nhân dưới quyền Hùng Bá Thiên căn bản không hề bị ảnh hưởng bởi chuyện này. Dù sao chuyển đi đại hoang nguyên lần này đối với bọn họ mà nói đúng là trở về cố hương, cho dù trước mặt có giăng đầy chướng ngại, bọn họ cũng sẽ không chút do dự mà tiến về phía trước. Tuy rằng tin tức Mãnh Hổ bị bắt làm cho bọn họ cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng không thể làm tan biến ý muốn trở về cố hương trong lòng bọn họ.

Về phần năm trăm công nhân ở hành tỉnh Tây Bộ, vốn là bị ép buộc phải đi, căn bản cũng không ảnh hưởng gì đến bọn họ, đương nhiên không cần quan tâm tới bọn họ nghĩ gì.

Chịu ảnh hưởng lớn nhất chính là đội cận vệ dưới quyền Trương Hưng Bá. Vừa nghe được tin tức đáng buồn kia, tên tiểu đội trưởng ấy đã làm âm ỉ lên đòi quay đầu trở về phía Nam, chạy thẳng tới Lạc Kinh nghĩ cách cứu thoát Mãnh Hổ. Trương Hưng Bá cũng có ý này, đối với Trương Hưng Bá, Mãnh Hổ chính

là tất cả của quân đoàn Mạnh Hổ, nếu Mạnh Hổ đã mất đi, vậy đi tới đại hoang nguyên còn có ý nghĩa gì nữa?!

- Quân sư, chúng ta phải quay về phía Nam!

Trương Hưng Bá nói như chém đinh chặt sắt:

- Phải cứu tướng quân ra!

- Tin đồn nhảm, đây nhất định là tin đồn nhảm mà thôi!

Cổ Vô Đạo lạnh lùng nói:

- Cạm bẫy, đây nhất định là một cái bẫy do Mã Tứ Phong và quân đoàn Bắc Phương thiết lập ra, nếu như chúng ta thật sự quay về phía Nam, vậy coi như chui đầu vào bẫy của bọn chúng!

- Không đúng!

Trương Hưng Bá trầm giọng nói:

- Việc này thoát nhìn không giống như là bẫy rập, bởi vì ở liên tiếp vài thôn chúng ta đều nghe được tin tức giống y như vậy. Hơn nữa cho dù là bẫy, chúng ta cũng phải chạy xuống phía Nam, vạn nhất tướng quân thật sự đã thất thủ bị bắt thì sao? Nếu chúng ta không đi cứu ngài, vậy tướng quân ngài hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Tầm bậy!

Cổ Vô Đạo cau mày:

- Nếu như thật sự tướng quân thất thủ bị bắt, với tính tình ác độc của Sử Di Viễn và Mông Diễn, sao thể để cho tướng quân ngài còn sống? Lại vì sao để tướng quân ngài tham gia giắc đấu ở cảnh kỹ trường? Huống chi cho dù bây giờ tướng quân thật sự đang là võ sĩ giắc đấu ở cảnh kỹ trường, với chút binh lực ít ỏi của chúng ta xuôi Nam về Lạc Kinh cứu viện, có thể cứu được tướng quân ngài sao? E rằng chỉ là đi chịu chết mà thôi!

- Ta không cần biết!

Trương Hưng Bá nóng nảy kêu to:

- Bất kể như thế nào ta cũng phải đi Lạc Kinh, đội cận vệ cũng phải đi Lạc Kinh!

- Người dám!

Cổ Vô Đạo đột nhiên giơ bội đao mà Mạnh Hổ đã tặng, còn có phong thư do tự tay Mạnh Hổ viết ra, lớn tiếng quát:

- Bội đao tuy thân do tướng quân ban tặng ở đây, thấy đao cũng giống như thấy tướng quân, những kẻ không tuân theo hiệu lệnh của bản quân sư, lập tức phải rơi đầu dưới đao này!

Thấy Cổ Vô Đạo lấy bội đao do Mạnh Hổ ban tặng ra, Trương Hưng Bá chỉ còn nước thở dài áo nã, lấy hai tay ôm đầu ngồi gục mặt xuống.

Cổ Vô Đạo thở dài một tiếng, bước tới bên cạnh Trương Hưng Bá vỗ vỗ vào vai hắn, cất tiếng khuyên nhủ:

- Hưng Bá tướng quân, có câu cát nhân thiên thưởng, nếu như tướng quân không bị quân địch bắt, như vậy sớm hay muộn ngài cũng sẽ tới hội hợp với chúng ta. Nếu như tướng quân thật sự thất thủ bị bắt, ngài cũng sẽ gặp dữ hoá lành, rốt cục cũng chạy thoát mà thôi. Chuyện duy nhất bây giờ chúng ta có thể làm chính là đem số huynh đệ còn lại cùng với năm trăm công nhân đưa tới đại hoang nguyên, đây chính là hy vọng của tướng quân, cũng là hy vọng của quân đoàn Mạnh Hổ chúng ta!

Tiêu Diêu sơn trang.

Thời gian ba ngày trôi qua nhanh như chớp, dưới sự chăm sóc tận tình của Mông Nghiên, thân thể của Mạnh Hổ đã gần như hoàn toàn khôi phục.

Sáng hôm nay, Văn Vô Thành ngoài dự đoán của mọi người lại đến chào từ biệt Mông Nghiên và Mạnh Hổ:

- Công chúa diện hạ, thân thể của tướng quân Mạnh Hổ đã gần như khôi phục hoàn toàn. Theo như tình hình khôi phục, tin chắc rằng trong cơ thể của tướng quân sẽ không còn sót độc tính. Đến đây sứ mệnh của tại hạ đã hoàn thành, hiện tại là lúc phải cáo từ.

Mạnh Hổ ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiên sinh phải đi hay sao?

Nghe Văn Vô Thành nói muốn ra đi, bỗng nhiên trong lòng Mạnh Hổ trở nên vô cùng khẩn trương, lúc này quân đoàn Mạnh Hổ thiếu cái gì nhất? Không phải mãnh tướng kiêu dũng thiện chiến, cũng không phải binh sĩ kinh nghiệm sa trường lão luyện, cũng không phải trang bị hoàn mỹ, càng không phải là lương thảo quân nhu sung túc. Hiện tại cái mà quân đoàn Mạnh Hổ thiếu thốn nhất chính là mưu sĩ tài giỏi!

Sơn Báo đã sớm đưa một phong thư khác của Tất Điều Tử cho Mạnh Hổ.

Hiển nhiên Tất Điều Tử đã sớm có chuẩn bị từ trước, hẳn tin chắc Văn Vô Thành có thể cứu thoát Mạnh Hổ cho nên mới viết phong thư này. Trong thư, Tất Điều Tử vô cùng ca ngợi Văn Vô Thành, có thể nói là đưa Văn Vô Thành lên tới tận mây xanh! Lại dặn dò Mạnh Hổ bằng bất cứ giá nào cũng phải trói chặt Văn Vô Thành vào chiến xa là quân đoàn Mạnh Hổ, tuyệt đối không thể để cho Văn Vô Thành ra đi.

Chuyện quan trọng nhất chính là năng lực của Văn Vô Thành, Mạnh Hổ đã được lĩnh giáo qua.

Đội cảnh vệ ở cảnh kỹ trường phía Nam thành Lạc Kinh không phải là không nghiêm ngặt, Sử Di Viễn và Mông Diễn lại càng không phải là người không cẩn thận. Theo cách nhìn của đa số người, nếu muốn cứu thoát Mạnh Hổ ra là tuyệt đối không có khả năng, nhưng Văn Vô Thành lại cứu Mạnh Hổ ra một cách dễ dàng, hơn nữa còn sắp đặt kế hoạch giúp cho Mạnh Hổ thoát khỏi truy binh.

Mạnh Hổ hiểu rất rõ rằng, thủ đoạn càng đơn giản lại càng cao minh, Văn Vô Thành có thể làm cho chuyện phức tạp trở thành đơn giản, không cần tốn nhiều công sức đã cứu được Mạnh Hổ ra, chuyện đó đã hoàn toàn chứng minh được hẳn là một mưu sĩ mưu lược cao minh đến mức nào. Một vị mưu sĩ xuất sắc tài giỏi như vậy, Mạnh Hổ sao thể để cho hắn ra đi một cách dễ dàng? Không bắt hắn buộc chặt vào chiến xa quân đoàn Mạnh Hổ sao được?

Văn Vô Thành rõ ràng đoán được những suy nghĩ hiện tại trong lòng Mạnh Hổ, không chờ cho Mạnh Hổ mở miệng giữ lại, Văn Vô Thành đã tranh trước nói:

- Nỗi lòng của tướng quân tại hạ đương nhiên hiểu rõ, nhưng tại hạ hiện còn vướng bận chuyện thể tục chưa giải quyết xong, không thể nào cùng tướng quân đi lên đại hoang nguyên được. Tuy nhiên ngày sau, khi tướng quân dẫn trăm vạn hùng binh xuôi Nam đánh thẳng Lạc Kinh, tại hạ sẵn sàng về dưới trướng tướng quân mà ra công khuyển mã!

Mạnh Hổ nghe Văn Vô Thành nói vậy, nỗi buồn trong lòng lập tức tiêu tan, hẳn hiểu rõ rằng Văn Vô Thành nói chuyện thể tục chưa giải quyết chỉ là những lời từ chối khéo mà thôi. Ngụ ý chân chính của Văn Vô Thành là hiện tại Mạnh Hổ vẫn chưa đủ thuyết phục để hắn ra sức giúp đỡ, nếu sau này có một ngày Mạnh Hổ thật sự chấn chỉnh dung hợp được Man nhân trên đại hoang nguyên, sau đó kéo quân xuôi Nam, lúc ấy hẳn mới sẵn sàng đầu quân dưới trướng của Mạnh Hổ.

Nói đến nước này, Mạnh Hổ biết rằng không thể ép người ta ở lại, đành phải ôm quyền nói:

- Nếu như ý tiên sinh đã quyết, ta cũng không dám nài ép, vậy sau này gặp lại!

- Sau này gặp lại!

Văn Vô Thành ôm quyền vái chào Mạnh Hổ, lại đưa tay ra hiệu chào Mông Nghiên phía sau Mạnh Hổ, lúc này mới xoay người lên ngựa nghênh ngang mà đi.

Nhìn theo bóng Văn Vô Thành phóng ngựa dần xa, Mạnh Hổ thở dài tiếc nuối không thôi:

- Thật là đáng tiếc, một kẻ hiền tài như vậy nhưng ta lại không thể dùng!

Nửa năm sau, một thương đội từ thế giới Trung Thổ từ biên giới phía Bắc của Tử Vong Đại Sa Mạc sát cạnh đại hoang nguyên tiến vào lãnh thổ của Hồ tộc.

Tử Vong Đại Sa Mạc rộng cả vạn dặm, bên trong có hàng ngàn hàng vạn ốc đảo to có nhỏ có, nhất là về phía Tây tới gần thế giới Trung Thổ và về phía Bắc của Tử Vong Đại Sa Mạc, ốc đảo chỉ chít như sao trên trời. Những ốc đảo này mang lại sinh ý hưng vượng cho rất nhiều bộ lạc dân bản xứ, Hồ tộc chính là một bộ lạc nhỏ bé không đáng kể trong số đó.

Nghiêm khắc mà nói, đối với bọn dân bản xứ như Hồ tộc, Báo tộc, Xà tộc và Thiểm tộc, chuyện sinh sống trên Tử Vong Đại Sa Mạc và sinh sống trên đại hoang nguyên là hoàn toàn khác nhau. Man nhân trên đại hoang nguyên là Man nhân thuần túy, ăn tươi nuốt sống, giành giật với nhau từng giọt nước mà sống, còn ở vào trạng thái nguyên thủy nhất của loài người, thậm chí căn bản không thể gọi là có nền văn minh. Nhưng dân bản xứ sống ở Tử Vong Đại Sa Mạc lại có lịch sử văn minh sa mạc lâu đời, nền văn minh này có thể nói cũng đã lâu đời ngang với nền văn minh trên thế giới Trung Thổ.

Tuy nhiên, đám người tự cao tự đại của thế giới Trung Thổ đã đối xử với dân bản xứ trên Tử Vong Đại Sa Mạc và Man nhân trên đại hoang nguyên như nhau, gọi chung là Man nhân. Trong đó trừ ra Thiểm tộc bởi vì nguyên nhân lịch sử nên được đế quốc Quang Huy đối đãi khác biệt, còn lại các chủng tộc trên sa mạc và bọn Hồ tộc, Báo tộc, Xà tộc đều là đối tượng bắt người cướp của của người thế giới Trung Thổ.

Cho nên mới nói, dân bản xứ các bộ lạc trên Tử Vong Đại Sa Mạc và thế giới Trung Thổ chính là kẻ thù truyền kiếp với nhau. Tuy nhiên không có gì là tuyệt đối, mặc dù người của thế giới Trung Thổ và người của Tử Vong Đại Sa Mạc ở vào thế không đội trời chung, nhưng vẫn có rất nhiều người ở thế giới Trung Thổ bí quá hoá liều suất linh thương đội chạy đến Tử Vong Đại Sa Mạc tiến hành các hoạt động mua bán trao đổi. Nguyên nhân rất đơn giản, tuy rằng làm như vậy vô cùng nguy hiểm, nhưng khả năng đạt được những món lợi tức khổng lồ cũng rất cao. Nếu như có thể đem rượu ngon, tơ lụa và đồ sứ ở thế giới Trung Thổ đến Tử Vong Đại Sa Mạc, rồi từ Tử Vong Đại Sa Mạc đem da thú, kim cương, hương liệu quay về thế giới Trung Thổ, chỉ cần mạo hiểm một chuyến như vậy, cũng đủ cho một kẻ nghèo hèn biến thành một phú ông giàu nứt đố đổ vách.

229. Chương 236: Ngọc Hồ Vương

Mạnh Hồ và Mông Nghiên chính là thành viên trong số ba trăm tên lính đánh thuê này, đương nhiên hiện tại hai người đã cải trang để không người quen nào vô tình gặp có thể nhận ra dung mạo trước kia nữa.

Trong thương đội gần như không có nữ nhân, cho nên Mông Nghiên có dung mạo và vóc người nóng bỏng tự nhiên trở thành đối tượng mà các tên lính đánh thuê thèm nhỏ dãi.

Tuy nhiên sau khi Mạnh Hồ ra tay hung hăng dạy dỗ hai tên đầu lĩnh lính đánh thuê dám can đảm trêu chọc Mông Nghiên, không còn tên nào dám lỗ mãng nữa. Dù sao trong thế giới bạo lực trên Tử Vong Đại Sa Mạc này, trong trời đất bao la chỉ có nắm tay là lớn nhất.

Ba vị thương nhân Trung Thổ của thương đội càng tín nhiệm Mạnh Hồ hơn, bởi vì vào buổi tối năm ngày trước, thương đội lọt vào ổ mai phục của một băng cướp lớn trên sa mạc, nếu không nhờ Mạnh Hồ đại phát thần uy đánh chết tên thủ lĩnh băng cướp kia, sau đó lại chỉ huy hai trăm tên lính đánh thuê còn sống sót thừa dịp đánh tan băng cướp, e rằng thương đội này đã bị tiêu diệt sạch.

- Mau xem, ốc đảo!

Vừa rẽ qua một cồn cát, hai tên lính đánh thuê đi đầu tiên đột nhiên cất tiếng reo mừng.

Đám lính đánh thuê đi sau nghe tiếng ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy vùng sa mạc mờ mịt phía trước xuất hiện một mảng màu xanh nhỏ, thậm chí còn có khói bếp mờ mờ lượn lờ trên mảng màu xanh ấy. Cả thương đội lập tức phát ra những tiếng hoan hô đình tại như ở ốc, đám lính đánh thuê mới vừa rồi còn mệt mỏi không chịu nổi, giờ đây tinh thần cũng đã hưng phấn hẳn lên.

Đối với đám lính đánh thuê và thương nhân đầu óc đơn giản này mà nói, ốc đảo có ý nghĩa là nguồn nước, là thức ăn, là nữ nhân, càng là mạng sống. Nếu không có những ốc đảo to có nhỏ có trải rộng khắp trên sa mạc, tuyệt đối không ai có thể đi xuyên qua một đại dương cát mênh mông tĩnh mịch như vậy, dù sống dai như con gián cũng không thể được.

Tiêu Định Sách cẩn thận lấy trong lòng ngực ra một tấm bản đồ da dê, xem xét trên bản đồ một hồi lâu mới nói với hai thương nhân còn lại với giọng vô cùng quả quyết:

- Đúng vậy, phía trước chính là Nguyệt Lượng châu*, nơi đây chính là lãnh địa của Hồ tộc.

(*Châu: cù lao, ở đây chỉ ốc đảo.)

Tiêu Định Sách là một trong ba thương nhân, người ở phủ Vân Trung hành tỉnh Đông Bộ. Vốn Tiêu gia cũng là thế gia vọng tộc ở phủ Vân Trung, bởi vì đắc tội với Tổng đốc Đông Bộ Lý Vũ cho nên gia đạo suy tàn, cuối cùng phụ thân và ca ca của Tiêu Định Sách đều chết oan trong ngục. Tiêu Định Sách vì muốn cứu cha và anh mình nên phải chi ra một số tiền khổng lồ, cuối cùng chẳng những không cứu được người mà còn mang trên người một món nợ đến tận móng*, lần này hấn xuất ra rất nhiều của cải mua một số tơ lụa và đồ sứ từ Lạc Kinh mang đến Tử Vong Đại Sa Mạc thử vận may.

(*Nguyên văn: “khiếm liễu nhất thí cổ trái”: đây là một câu chuyện dân gian Trung Quốc:

Có một người vì thiếu nợ quá nhiều nên mãi không dám về nhà, năm ấy đã ngoài ba mươi tuổi đi vào trong một miếu nợ, khi vòng ra sau lưng tượng Bồ Tát tự nghĩ không biết mình thiếu nợ bao nhiêu, nhân lúc rảnh rỗi bèn viết ra từng món nợ trên lưng Bồ Tát. Tượng Bồ Tát vô cùng cao lớn, đến khi người kia viết xong hết các món nợ của mình thì đã đầy kín phần lưng của tượng Bồ Tát, xuống đến tận móng. Ví cho chuyện thiếu nợ quá nhiều, tương đương câu “nợ như chúa Chổm” ở ta.)

Hai thương nhân còn lại một người tên là Mã Tứ Cửu, một người tên là Hà Lão Thất, lại là hai tên lưu manh ở Lạc Kinh. Bởi vì chơi bời lêu lổng, đánh bạc quá nhiều, kết quả thiếu nợ rất nhiều của bọn cho vay nặng lãi, bắt đắc dĩ chỉ còn nước đi theo Tiêu Định Sách mạo hiểm tới Tử Vong Đại Sa Mạc mà thôi. Hai người cũng hiểu rất rõ ràng, nếu như mạo hiểm thất bại chắc chắn là mất mạng, vậy không cần phải nói gì nữa, nếu như mạo hiểm thành công, sau khi trở lại Lạc Kinh chẳng những có thể thanh toán toàn bộ số nợ đã vay nặng lãi, còn có thể nhanh chóng trở thành người giàu có, cũng không phải lo lắng về cuộc sống hàng ngày.

- Ha ha ha!

Tiêu Định Sách vừa dứt lời, Mã Tứ Cửu liền cười to:

- Rốt cục đã tới lãnh địa của Hồ tộc rồi sao?

Hà Lão Thất cũng vui mừng đến mức không kềm chế được:

- Xem ra vận may của chúng ta cũng không đến nỗi tồi, nếu có thể bán số hàng hoá trong tay được giá cao, sau đó mua lại những tài nguyên của dân bản xứ như kim cương, hương liệu và da thú với giá thấp. Lúc ấy lại mang về Lạc Kinh bán với giá cao, chúng ta có thể phát tài rồi, ha ha ha!

Mã Tứ Cửu và Hà Lão Thất không có lý do gì không cao hứng, bởi vì Hồ tộc là bộ lạc duy nhất trong hàng chục hàng trăm bộ lạc dân bản xứ có nữ nhân cầm quyền, hơn nữa là bộ lạc không thích chiến tranh nhất. Sở dĩ bọn họ lựa chọn mạo hiểm đi đến Hồ tộc chính là vì nguyên nhân này, nếu như đi đến lãnh địa của Báo tộc, Xà tộc, đừng nói tài vật không giữ được, chỉ sợ còn phải bồi thêm mạng sống.

Tiêu Định Sách lại có vẻ ưu tư, giọng ngưng trọng:

- Hai vị khoan hãy cao hứng quá sớm, chuyện Hồ tộc không thích đánh nhau cũng chỉ là tin đồn mà thôi, sự thật rốt cục như thế nào cũng không ai trong chúng ta có thể biết rõ. Dù sao thương lộ này đã nhiều năm không ai đi qua, hiện tại tình hình ở Hồ tộc như thế nào cũng không biết được!

Dứt lời, Tiêu Định Sách quay đầu lại nói với Mạnh Hổ:

- Hồ huynh đệ, người lập tức phái vài huynh đệ đi thăm dò trước, tất cả các huynh đệ còn lại cẩn thận đề phòng, vạn nhất tình hình có gì khác thường chúng ta cũng không đến nỗi bị người khác đánh cho trở tay

không kịp.

Sau khi Mạnh Hổ và Mông Nghiên rời khỏi Tiêu Định sách trang liền cải trang mặt mũi, lấy tên giả là Hồ Mạnh và Hồ Cơ.

Bởi vì biểu hiện xuất sắc trong buổi tối năm ngày trước, hiện tại Mạnh Hổ đã được Tiêu Định Sách bổ nhiệm làm thống lĩnh của đội lính đánh thuê. Sau khi chứng kiến thần uy của Mạnh Hổ, bọn lính đánh thuê tự nhiên không tên nào dám dị nghị gì, thế giới này vốn kẻ mạnh là trên, dù sao có một thống lĩnh hùng mạnh như vậy đi theo đoàn người, cho dù có xảy ra chuyện gì thì cơ hội sống sót sẽ lớn hơn rất nhiều, không phải vậy sao?

Vốn Mạnh Hổ đã định chạy lên phía Bắc hội hợp cùng bọn Cổ Vô Đạo, nhưng cuối cùng hấn lại phái Sơn Báo một mình đi đại thảo nguyên Mạc Nam báo tin cho Cổ Vô Đạo mà thôi. Còn về phần mình, Mạnh Hổ chọn con đường vòng qua Tử Vong Đại Sa Mạc đi vào đại hoang nguyên, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì trên Tử Vong Đại Sa Mạc có trên dưới cả trăm bộ lạc dân bản xứ, Báo tộc của Hoa Báo Tề Anh, Xà tộc của Độc Xà Dư Vũ chính là hai trong số đó.

Lần này Mạnh Hổ tiến vào Tử Vong Đại Sa Mạc chính là hy vọng có thể chiêu mộ hai viên mãnh tướng này, nếu như có thể chiêu mộ được bộ tộc của hai người, như vậy càng như hổ thêm cánh. Sau này khi Man nhân trên đại hoang nguyên xuôi Nam, dân bản xứ trên Tử Vong Đại Sa Mạc cũng thuận thế tiến về phía Tây, quân đội của đế quốc Quang Huy tuyệt đối không thể nào chịu nổi, chỉ có thể cắt đứt cầu hoà.

Tiêu Định Sách vừa dứt lời, Mạnh Hổ bỗng nhiên trầm giọng nói:

- Không cần, chúng ta không cần phái người qua đó thám thính.
- Sao?

Tiêu Định Sách kinh ngạc hỏi lại:

- Vì sao? Vì sao chúng ta không cần phái người thám thính?
- Bởi vì bọn họ đã phái người tới đây rồi!

Mạnh Hổ vừa dứt lời, đột nhiên đưa tay chỉ về phía sau:

- Các người nhìn xem, không phải bọn họ đã đến rồi sao?

Tiêu Định Sách, Mã Tứ Cửu và Hà Lão Thất ba người vội vàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy phía sau bụi cát bốc lên mù mịt, ít nhất hơn một ngàn kỵ binh xếp thành hình rẽ quạt đang cuộn cuộn xông về phía họ giữa làn bụi cát. Phía trước một cây đại kỳ pháp phôi tung bay, trên mặt có hình một con hồ ly màu đỏ như lửa, chắc chắn cánh kỵ binh này là quân của Hồ tộc.

- Không xong, chúng ta đã bị bao vây!
- Chết tiệt, cạm bẫy, đó là một cạm bẫy!
- Liều mạng đi, liều mạng cùng đám Man nhân Hồ tộc này thôi!
- Đầu hàng đi, binh lực của chúng ta kém họ quá xa, ngoan cố chống lại chính là tìm chết!

Gần như cùng lúc đó, đám lính đánh thuê bốn phía nhao nhao cả lên, bởi vì ở ba mặt còn lại cũng đã xuất hiện kỵ binh Hồ tộc với số lượng rất đông. Xem tình hình này, thật ra đám kỵ binh Hồ tộc cũng đã phát hiện ra bọn họ, chẳng qua mãi đến bây giờ mới bày ra thế bao vây bốn mặt với thương đội của Tiêu Định Sách mà thôi.

Mã Tứ Cửu và Hà Lão Thất chưa từng gặp qua tình cảnh như vậy, cả hai đều luống cuống không yên.

Về mặt Tiêu Định Sách lại vô cùng trấn định vì hắn đã quen với tình cảnh này. Lúc trước quân đoàn Đông Bộ mở chiến dịch chinh phạt Báo tộc và Xà tộc ở Tử Vong Đại Sa Mạc hai lần, hắn đều có tham gia. Tuy rằng chỉ là lấy thân phận của quan quân nhu đi theo điều hành quân nhu lương thảo, nhưng dù sao cũng đã gặp qua tình cảnh như thế này rồi, mấy ngàn kỵ binh Hồ tộc so với liên quân của Báo tộc và Xà tộc ngày trước quả thật không đáng kể gì.

Mạnh Hổ đương nhiên càng không xem mấy ngàn kỵ binh Hồ tộc này ra gì, nếu như thật sự xảy ra xung đột, bằng vào một mình hắn tuy rằng không thể giết hết mấy ngàn kỵ binh Hồ tộc, nhưng nếu hắn muốn phá vây, mấy ngàn kỵ binh Hồ tộc này căn bản là ngăn cản hắn không được, cho nên Mạnh Hổ không có gì phải lo lắng. Thế nhưng hai trăm tên lính đánh thuê đã hoang mang lo sợ, thế trận đại loạn, dù sao bọn chúng cũng không phải là quân chính quy, chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

Không đến thời gian ăn xong bữa cơm, đám kỵ binh Hồ tộc xuất hiện từ bốn phía cũng đã đi tới trước mặt thương đội của Tiêu Định Sách. Gần ba ngàn kỵ binh Hồ tộc bao vây kín cả thương đội chỉ có hai trăm lính đánh thuê, nhìn thấy từng đội từng đội kỵ binh Hồ tộc chạy vòng quanh như đèn kéo quân, đám lính đánh thuê không muốn khản trương cũng không thể được.

Rốt cục đám kỵ binh Hồ tộc chạy vòng quanh cũng đã ngừng lại, đám lính đánh thuê đang khản trương giờ đây cũng đã nhìn rõ những kỵ binh Hồ tộc cỡi trên lưng ngựa. Quả đúng như lời đồn, Hồ tộc là do nữ nhân cầm quyền, thậm chí quân đội của các nàng cũng toàn là nữ nhân. Chuyện làm cho bọn lính đánh thuê Trung Thổ thèm nhở dãi không thôi chính là, đám nữ binh Hồ tộc này ai nấy đều có dung mạo mỹ miều, vóc dáng thon thả, phô bày ra những đường cong hút hồn người, cùng với nước da bánh mật khoẻ mạnh.

Có lẽ là do thiếu thốn trang phục, hay có lẽ là do phong tục tập quán, quần áo trên người các nữ nhân Hồ tộc này ít ỏi đến mức đáng thương, lại không có áo giáp. Trên người đại đa số nữ binh Hồ tộc đều chỉ có vài miếng bì giáp hiểm hoai, phía sau mấy miếng bì giáp kia ẩn hiện những khe sâu cong vút. Đám lính đánh thuê đã mấy tháng trời không được nếm qua mùi vị nữ nhân nhìn thấy liền nao động không thôi, đến mức tên nào tên nấy gần như đã trong tư thế ‘nhất trụ kinh thiên’.

Càng chết người hơn nữa, đám nữ binh Hồ tộc này vô cùng nóng bỏng, thấy tư thế đáng chê cười của bọn lính đánh thuê như vậy, chẳng những các nàng không lấy làm xấu hổ, ngược lại còn ngấm ngứa bọn họ rất kỹ từ đầu tới chân rồi nhỏ to bình phẩm, suy đoán xem sức chiến đấu của từng người mạnh hay yếu. Nhất là vài tên lính đánh thuê trong đó có thân hình cường tráng đã thu hút những ánh mắt nóng rực của những nữ binh Hồ tộc.

Đối diện với các nữ binh Hồ tộc nóng bỏng, đám lính đánh thuê liền để lộ ra tư thế đáng chê cười kia, thái độ khản trương lúc đầu của cả bọn đã không cánh mà bay, trong đầu lúc này đã bắt đầu mơ tưởng đến những phút giây khoái hoạt. Bọn chúng hoàn toàn không biết một tai nạn vô cùng đáng sợ đang từ từ giáng xuống: bọn chúng sắp trở thành công cụ lai giống của bọn nữ nhân Hồ tộc!

Trong số cả trăm bộ lạc dân bản xứ trên Tử Vong Đại Sa Mạc, Hồ tộc là một bộ lạc có thể nói là có nét độc đáo nhất.

Không biết là do tính di truyền hay là do bị ảnh hưởng của nguồn nước và thức ăn trong lãnh địa, nam nhân Hồ tộc từ trước tới nay vô cùng thưa thớt, cứ mười nữ nhân mới có một nam nhân. Tỷ lệ nam nhân như vậy uy hiếp rất nghiêm trọng đến vấn đề sinh sản trong bộ lạc, cho nên trăm ngàn năm qua Hồ tộc đã hình thành một phong tục hết sức kỳ dị, chính là truyền giống!

Tuy nữ nhân Hồ tộc không hiểu chiến, cũng không lạm sát kẻ vô tội, nhưng các nàng thường thường đi tìm những nam nhân của các bộ tộc khác về làm công cụ truyền giống cho các nàng, để hoá giải nguy cơ trong Hồ tộc không có đủ nam nhân. Trên thực tế mới nghe qua chuyện này vô cùng hương diễm, nhưng trên thực tế lại hoàn toàn không phải tuyệt vời như trong tưởng tượng.

Cứ thử tưởng tượng mà xem, một nam nhân mỗi ngày phải ứng phó với vài nữ nhân, thậm chí vài chục nữ nhân vô cùng khao khát, một ngày hai ngày có lẽ còn cảm thấy mới mẻ sung sướng, mười ngày hai mươi ngày còn có thể kiên trì. Nhưng một tháng hai tháng thì sao? Một năm hai năm thì sao? Đến lúc đó người đã khô kiệt, làm sao còn cảm giác sung sướng nữa?

Một sự thật vô cùng bất hạnh chính là, chỉ cần trở thành công cụ truyền giống của nữ nhân Hồ tộc, rất ít người sống được hơn nửa năm.

Tuy nhiên việc này bọn nữ nhân Hồ tộc không hề nói với người khác, các nam nhân trở thành công cụ lai giống của các nàng cũng rất ít khi trốn thoát. Nguyên nhân rất đơn giản, đám nam nhân đáng thương ấy lúc đầu đều là trái ôm phải ấp, hưởng thụ khoái lạc của đời người, đợi đến khi bị bọn nữ nhân Hồ tộc hút

cạn hết tinh khí, hiểu ra được chuyện không ổn muốn chạy trốn, lúc ấy đã không còn đủ sức lực mà chạy trốn!

Cho nên bao gồm cả Mạnh Hổ, vẫn chưa có một người Trung Thổ nào ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Trong lúc đám lính đánh thuê còn đang nhốn nháo chờ mong, đám nữ binh Hồ tộc vây quanh bọn họ đột nhiên vệt ra hai bên, một đội kỵ binh Hồ tộc võ trang tề chỉnh xuất hiện. Trên người đám kỵ binh Hồ tộc vừa xuất hiện này đều mặc bì giáp thật kín, cơ bắp toàn thân đều nổi vòng cả lên, có vẻ không giống người thường.

Nhất là một nữ binh Hồ tộc ở giữa được đám nữ binh kia hộ vệ, lại càng không giống người thường.

Đây quả thật là một mỹ nhân thật sự, nhiều tên lính đánh thuê vừa trông thấy đầu óc đã choáng váng, cả đời bọn chúng đều chưa thấy qua nữ nhân xinh đẹp đến như vậy. Mạnh Hổ đang đứng lẫn trong đám lính đánh thuê cũng có cảm giác trước mắt mình bất chợt sáng ngời, mỹ nhân Hồ tộc này quả thật rất đẹp, so với Triệu Thanh Hạm, Mông Nghiên cũng không kém chút nào. Nhất là đầu mày cuối mắt của nàng toát ra một khí chất vô cùng hoang dã mà trên người Triệu Thanh Hạm và Mông Nghiên không có. Đương nhiên, khí chất ung dung quý phái của Mông Nghiên và khí chất thanh lịch thoát tục trên người Triệu Thanh Hạm thì mỹ nhân Hồ tộc này lại không có.

Ra ngoài dự liệu của mọi người, mỹ nhân thoát nhìn giống như thủ lĩnh của Hồ tộc này không ngờ còn biết nói tiếng Trung Thổ vô cùng lưu loát.

- Hỡi những khách nhân tôn kính đến từ thế giới Trung Thổ, Hồ tộc chúng ta từ trước tới nay vốn rất yêu hoà bình, không thích giết chóc. Cho nên xin các người hãy bỏ vũ khí trong tay xuống đi theo chúng ta, chúng ta xin bảo đảm an toàn cho các người. Còn nữa, Hồ tộc chúng ta vốn hiếu khách, các người tới nơi này cũng giống như trở về nhà mình, các người sẽ nhận được sự tiếp đãi nồng nhiệt nhất, các nữ nhân Hồ tộc chúng ta sẽ dùng hết tất cả nhiệt tình tiếp đón, để cho các người quên cả quê nhà...

- Tiểu mỹ nhân, nàng nói tất cả các nữ nhân trong Hồ tộc tức là bao gồm cả nàng trong đó hay sao?

Một tên lính đánh thuê bạo gan bỗng nhiên cất tiếng reo chọc ngả ngớn:

- Nếu đúng là như vậy, ta cũng không ngại buông vũ khí trong tay.

- Đương nhiên bao gồm cả ta!

Ánh mắt mỹ nhân Hồ tộc nhìn tên lính đánh thuê có vẻ khinh miệt, sau đó lại nũng nịu nói:

- Nếu người cường tráng khoẻ mạnh, ta cũng không ngại mời người vào tắm trường của ta!

- Ha ha ha, lão Tam ta có được không vậy?

- Người ta đã nói rồi, chỉ cần người khoẻ mạnh cường tráng là có thể tiến vào tắm trường!

- Con bà người đừng đến lúc quan trọng làm mất hết thể diện của nam nhân Trung Thổ chúng ta đó!

Đám lính đánh thuê vây quanh nghe vậy bật cười to, rất nhiều tên vừa cười vừa theo bản năng đưa mắt nhìn về phía Mạnh Hổ đang đứng lẫn trong đám người. Nhắc tới nam nhân cường tráng nhất không phải hắn thì còn ai nữa? Tên biến thái này chỉ một mình đã giết hơn trăm tên cướp vô cùng hung hãn, còn ai có thể cường tráng hơn hắn?

Đương nhiên hai từ 'cường tráng' trong lời mỹ nhân Hồ tộc có lẽ là ám chỉ phương diện khác, nếu như chỉ về phương diện ấy, nam nhân cường tráng nhất chưa chắc đã là tên nam nhân biến thái kia. Nếu vậy tất cả mọi người đều mang ra so sánh với tên nam nhân kia, trước hết hãy xem dài ngắn lớn nhỏ rồi hãy luận ưu khuyết điểm chẳng phải hơn sao?

Tuy đám lính đánh thuê đang cười, nhưng không tên nào buông vũ khí trong tay xuống. Tuy rằng bọn này không phải là hạng người có đầu óc, nhưng nói sao đi nữa cũng chuyên sống cuộc sống lăn lộn trên đầu gươm mũi giáo, vào sinh ra tử. Vì vậy lúc nào cũng nhớ kỹ vũ khí chính là sinh mạng thứ hai, không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, bọn chúng tuyệt đối không dễ dàng buông bỏ vũ khí trong tay.

- Không nghe qua ý chỉ của Ngọc Hồ Vương sao?

Thấy bọn lính đánh thuê không có phản ứng gì, một nữ nhân theo bên cạnh mỹ nhân Hồ tộc thoáng chốc nghiêm mặt, cất giọng khiển trách nhưng vẫn còn nũng nịu:

- Lập tức buông vũ khí, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!

Nữ nhân Hồ tộc kia vừa dứt lời, đám nữ binh Hồ tộc chung quanh thoáng chốc vung cao loan đao trong tay, lưỡi đao sáng loáng đã nhắm vào bọn lính đánh thuê giữa vòng vây. Bọn nữ binh Hồ tộc vừa trở mặt, không khí lập tức tràn ngập sát khí lạnh như băng, chỉ cần vị Ngọc Hồ Vương kia ra lệnh một tiếng, một trường giết chóc đầm máu hoàn toàn có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

- Chậm đã!

Ngay lúc thế cục sắp sửa không còn khống chế được nữa, Tiêu Định Sách đành phải miễn cưỡng ra mặt:

- Các nữ dũng sĩ Hồ tộc khoan hãy động thủ, tại hạ có lời muốn nói!

Ngọc Hồ Vương và đám nữ binh thân vệ của nàng thoáng chốc đổ dồn ánh mắt vào Tiêu Định Sách.

Tên nữ binh Hồ tộc vừa lên tiếng khi nãy lại nũng nịu hỏi:

- Người là thủ lĩnh của bọn chúng có phải không?

- Đúng vậy!

Tiêu Định Sách gật gật đầu:

- Ta là chủ nhân của thương đội Trung Thổ này!

- Tốt lắm!

Nữ tướng Hồ tộc kia lại nói:

- Bây giờ người lập tức ra lệnh cho người của người buông vũ khí xuống.

Ánh mắt Tiêu Định Sách bỗng dời sang Ngọc Hồ Vương đang giữa vòng vây bảo vệ của đám nữ binh Hồ tộc:

- Nữ vương bệ hạ tôn kính, nếu như ta bảo người của ta hạ vũ khí, làm sao bảo đảm an toàn cho chúng ta? Làm sao bảo đảm những hàng hoá quý giá mà thương đội của ta mang theo sẽ không bị các người cướp mất?

Ngọc Hồ Vương đáp với giọng yêu mị:

- Ngọc Hồ tộc chúng ta có thể bảo đảm an toàn cho người và hàng hoá của các người.

Tiêu Định Sách vẫn có vẻ lo lắng không yên:

- Thế nhưng bằng vào cái gì chúng ta có thể tin vào lời nói từ một phía của các người?

- Các người không có lựa chọn nào khác!

Trong thanh âm kiều mị của Ngọc Hồ Vương rõ ràng lộ ra sát khí lạnh căm căm:

- Bọn các người có hai sự lựa chọn, hoặc là buông vũ khí nhận chịu sự bảo vệ của Hồ tộc chúng ta, hoặc là... chết!

Tiêu Định Sách thở dài, quay đầu lại nói với Mã Tứ Cửu cùng Hà Lão Thất:

- Xem ra chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác.

- Vậy bảo bọn họ buông vũ khí đi thôi.

Mã Tứ Cửu vội nói:

- Dù sau chúng ta cũng là thương nhân, lần này không quản ngàn dặm xa xôi đi đến lãnh địa của Hồ tộc là để mua bán trao đổi, chứ không phải đi đánh giặc, lão Thất người nói có đúng không?

Hà Lão Thất thấy Tiêu Định Sách và Mã Tứ Cửu đã thoả hiệp với nhau cũng không nói thêm gì nữa.

- Được rồi, chúng ta buông vũ khí.

Tiêu Định Sách dứt lời liền quay ra phía sau lớn tiếng nói với bọn lính đánh thuê:

- Các huynh đệ hãy buông vũ khí trong tay xuống, bây giờ chúng ta chính thức nhận sự bảo vệ của nữ nhân Hồ tộc.

- Ôi, Thánh nữ Quang Minh trên cao, không ngờ chúng ta phải nhận sự bảo vệ của nữ nhân.

- Ta bằng lòng, ta bằng lòng nhận sự bảo vệ của nữ nhân Hồ tộc, tuy nhiên không biết có thể cho ta sờ ngực bọn họ trước hay không?

- Thật sự làm cho người ta khó có thể chịu nổi rồi, ta thề tối hôm nay sẽ làm cho nữ nhân kia rên rỉ, làm cho bọn họ biết nam nhân Trung Thổ chúng ta lợi hại đến mức nào!

Tiêu Định Sách vừa dứt lời, hai trăm tên lính đánh thuê phía sau liền bật cười ha hả.

Giữa đám đông, Mông Nghiên bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Mạnh Hổ bằng một ánh mắt khát khao cháy bỏng. Sống cùng đám lính đánh thuê này đã lâu, nàng đã quen với cách ăn nói thô tục như vậy, những lời trêu ghẹo như vậy không những không làm cho nàng thấy phản cảm, ngược lại còn kích thích tình cảm mãnh liệt trong lòng nàng. Thí dụ như hiện tại, nàng rất muốn cùng Mạnh Hổ tìm một nơi vắng vẻ cùng nhau tình tứ...

Mạnh Hổ tự nhiên hiểu được trong lòng Mông Nghiên đang suy nghĩ những gì, lập tức trừng mắt lên, thấp giọng nói với Mông Nghiên:

- Ta vừa mới quan sát phía trước, thấy trên ốc đảo có một hồ nước rất lớn.

- Hồ nước?

Đôi mắt mê hồn của Mông Nghiên thoáng chốc sáng ngời, nàng thì thầm nói:

- Thiếp muốn tắm rửa, thiếp muốn được ngâm mình trong nước lạnh tận hưởng cảm giác mát mẻ sung sướng. Hổ lang, đã nửa tháng không được tắm rửa, người thiếp rất là khó chịu!

- Không thành vấn đề!

Mạnh Hổ nói xong ghé sát vào tai Mông Nghiên, nói bằng giọng vô cùng khiêu khích:

- Tuy nhiên Nghiên nhi này, cho dù nàng nửa năm không tắm rửa, mùi trên người nàng cũng rất dễ chịu! Ta rất thích mùi của thân thể nàng...

- Đáng ghét!

Mông Nghiên khép hờ đôi mắt, giọng nũng nịu, những móng tay nhọn hoắt của nàng đã bấm sâu vào bắp tay Mạnh Hổ.

- Các người đưa binh khí cho ta!

Trong lúc hai người còn đang liếc mắt đưa tình, một âm thanh thánh thót dễ nghe đột nhiên vang lên bên tai. Hai người uể oải quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội nữ binh Hồ tộc đã đi đến trước mặt, đầu lĩnh của đội nữ binh ấy rõ ràng chính là viên nữ tướng Hồ tộc kia, người vừa lên tiếng nói chuyện cũng chính là nàng. Lúc nhìn đến Mạnh Hổ và Mông Nghiên, nữ tướng Hồ tộc kia không khỏi ngây người sửng sốt, kinh ngạc trước vóc người to lớn cường tráng của Mạnh Hổ, lại cũng kinh ngạc trước dáng vẻ thanh tú anh tuấn của Mông Nghiên. Vì lúc này Mông Nghiên đã cải nam trang, cho nên nữ tướng Hồ tộc kia nhận lầm nàng là nam nhân.

Keng!

Mạnh Hổ và Mông Nghiên lại lười biếng cởi binh khí đeo trên thắt lưng xuống đưa cho đám nữ binh Hồ tộc trước mặt.

Tuy rằng Mạnh Hổ quả thật không thích cảm giác bị người khác tước bỏ binh khí chút nào, nhưng dù sao nơi đây cũng là lãnh địa của Hồ tộc, lần này Mạnh Hổ tới Tử Vong Đại Sa Mạc cũng không phải vì muốn gây sự, cho nên chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn xảy ra xung đột với bọn nữ nhân Hồ tộc này. Về phần Mông Nghiên lại rất nghe lời Mạnh Hổ, chỉ cần có thể đi theo Mạnh Hổ, dù là lên rừng đao, xuống biển lửa nàng cũng vui vẻ cam lòng, giao ra binh khí tùy thân thì có đáng kể gì?

Tuy nhiên chuyện xảy ra ngay sau đó làm cho Mạnh Hổ cười không nổi, tên nữ binh Hồ tộc sau khi đón lấy binh khí của hắn đột ngột đưa tay sờ mó dưới bụng hắn một hồi. Mạnh Hổ tuyệt đối không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng lập tức bị trúng chiêu, Mông Nghiên bên cạnh cũng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Sau đó, không đợi Mạnh Hổ kịp có phản ứng gì, nữ binh Hồ tộc kia liền bật cười khanh khách lui về, dùng ngôn ngữ Hồ tộc rất êm tai nói lý lẽ gì đó với đám nữ binh còn lại. Vừa nói xong, bọn nữ binh kia lập tức quay lại nhìn Mạnh Hổ chỉ trỏ bàn tán, còn có vài nữ nhân Hồ tộc dường như còn là xũ nữ chưa hiểu chuyện, thoáng chốc gương mặt đỏ bừng.

Mông Nghiên thấy thế không nhịn được thốt lời trêu ghẹo:

- Hổ lang, xem ra tiểu đệ đệ của chàng rất được nữ nhân Hồ tộc hoan nghênh!

- Đáng đánh!

Mạnh Hổ tức tối hừ một tiếng, vung tay hung hăng phát một cái lên kiêu đồn của Mông Nghiên. Mông Nghiên ái một tiếng đưa tay xoa xoa chỗ bị đánh đau, sẵn giọng nói:

- Còn đánh thiếp sao, quả thật chàng không có lương tâm chút nào, nữ lòng hạ độc thủ như vậy! Người ta nói chính là sự thật kia mà, rõ ràng là đám nữ nhân Hồ tộc này rất coi trọng chàng!

230. Chương 237: Bộ Lạc Hùng Ưng

Mạnh Hổ cả giận:

- Nàng có tin ta mang nàng ra hành quyết ngay tại chỗ hay không?

- Chỉ giỏi dọa người!

Mông Nghiên lim dim đôi mắt, nũng nịu nói:

- Chàng tuyệt không để cho người khác xem thân thể thiếp đâu!

- Xem như nàng lợi hại, hừ hừ!

Mạnh Hổ hừ hai tiếng, lại nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đợi đến tối nay ta sẽ thu thập nàng, nếu không làm cho nàng chết đi sống lại thì ta không phải là Mạnh Hổ!

Những lời của Mạnh Hổ quá độc ác, làm cho Mông Nghiên không thể không nhớ tới những lần ân ái triền miên cùng Mạnh Hổ trong mấy ngày qua. Tưởng tượng đến mùi vị tiêu hồn làm cho nàng bay bổng lên chín tầng mây khi ấy, trái tim Mông Nghiên như mềm nhũn đi, chân nàng cũng mềm theo gần như bước không nổi nữa, nếu không nhờ có Mạnh Hổ dìu nàng, không chừng nàng đã ngồi phệt xuống ngay tại chỗ.

Rất nhanh cả thương đội hơn hai trăm người của Tiêu Định Sách đã bị mấy ngàn kỵ binh Hồ tộc áp giải đi tới Nguyệt Lượng châu.

Nhìn từ xa Nguyệt Lượng châu cũng không lớn lắm, trông chỉ như một chiếc thuyền bé cón con giữa biển cát mênh mông. Nhưng khi tiến vào trong ốc đảo này rồi mới biết nơi này thật ra không nhỏ, chu vi khoảng trên dưới bốn, năm mươi dặm. Chỉ là vì địa thế nơi này hết sức bằng phẳng, cho nên biển cát mênh mông mới làm cho nó trông có vẻ nhỏ bé hẳn đi.

Trên Nguyệt Lường châu phủ đầy loài cây đặc thù thường thấy trên sa mạc-cây dương, trên mặt đất cũng đầy những thảm cỏ xanh rờn.

Chuyện làm cho đám lính đánh thuê đã gần cả tháng trời không được tắm rửa mừng rỡ như điên chính là, trên Nguyệt Lường châu còn có mấy cái hồ nước to có nhỏ có. Hồ nước lớn nhất trong đó chiếm cả một nửa diện tích của Nguyệt Lường châu, mười mấy hồ nhỏ giống như những viên trân châu khảm xung quanh hồ lớn, xinh đẹp đến mức khiến cho người khác khen ngợi không thôi.

Nước trong tất cả các hồ trong đến mức có thể nhìn thấy tận đáy, rất nhiều loài cá không biết tên đang bơi lội tung tăng trong đó, giống như thiên đường ở chốn nhân gian.

Toàn bộ thương đội cả hai trăm lính đánh thuê lẫn những người tùy tùng đều bị đưa đến một doanh trại bên cạnh bờ một hồ nhỏ. Mạnh Hổ vốn xuất thân binh nghiệp chỉ thoáng nhìn qua là hiểu ngay đạo lý bên trong, hồ nhỏ này nằm ở ngay giữa Nguyệt Lường châu, phía Bắc và phía Đông chính là hồ lớn nhất có hình bán nguyệt, phía Tây và phía Nam rải rác có mười mấy doanh trại của Hồ tộc, như vậy đã hình thành thế bao vây doanh trại của thương đội Trung Thổ, có thể theo dõi mọi động tĩnh hết sức rõ ràng.

Đương nhiên người Hồ tộc cũng không đến nỗi quá khắt khe.

Đám lính đánh thuê và tùy tùng của thương đội chỉ không thể đến gần hồ lớn và không thể tự tiện đến gần doanh trại của người Hồ tộc. Còn lại bọn họ có thể làm bất cứ việc gì, bao gồm cả việc nhảy vào hồ nhỏ tắm rửa cho mát mẻ một hồi, cho nên lúc này cả doanh trại của thương đội đã gần như trống không, ngoại trừ Mạnh Hổ và Mông Nghiên, tất cả mọi người đều đã nhảy vào trong hồ nước mát mẻ.

Trên một mảnh đất trống cách doanh trại của thương đội không xa, người Hồ tộc đã sớm nhóm lên mười mấy đồng lửa trại, mười mấy con dê béo đang được quay trên đồng lửa. Không khí bắt đầu ngập tràn mùi thịt dê thơm phức, xem ra đám nữ nhân Hồ tộc cũng rất giữ chữ tín, bọn họ thật sự chuẩn bị khoản đãi đám khách không mời mà đến này.

Ngửi thấy mùi thịt dê thơm phức, đám lính đánh thuê và tùy tùng của thương đội lập tức nổi cơn thèm nhỏ dãi. Cả bọn cũng không còn tha thiết gì đến chuyện tắm rửa nữa, cứ như vậy xông thẳng lên bờ, tên nào tên nấy toàn thân trần trụi, nhắm thẳng hướng những con dê béo ngậy đang được quay trên đồng lửa ào ào chạy tới. Đám nữ nhân Hồ tộc đang ngồi phết hương liệu vào những con dê béo kia đưa mắt nhìn đám nam nhân loã thể đang chạy tới, nàng nào cũng đỏ ửng hai gò má, nhìn nhau cười rộ vô cùng phóng dãng. Đám nữ nhân Hồ tộc này vô cùng nóng bỏng lại can đảm lớn mật làm cho người ta trông thấy phải điên cuồng.

- Xấu hổ, đúng là một bọn không biết xấu hổ!

Nhìn thấy bọn nam nhân để mông trần chạy lên bờ như vậy, Mông Nghiên không khỏi hung hăng mở miệng mắng một câu, miếng thịt dê vừa mới cho vào miệng cũng bị nàng phun ra trên cỏ. Nàng cũng thích chiêm ngưỡng thân thể cường tráng của nam nhân, nhưng nam nhân đó phải là người yêu của nàng, còn những nam nhân khác, chỉ liếc qua một cái nàng đã cảm thấy buồn nôn.

- Ha ha, không ngờ bọn này cũng có hình dáng cường tráng như vậy, thật không nhỏ chút nào!

Mạnh Hổ thấy vậy cũng cất tiếng cười ha hả, bất chợt nghĩ đến một chuyện khác, lập tức đổi giọng nói:

- Đúng rồi, nghe đồn rằng trong Hồ tộc nữ nhân nhiều hơn nam nhân, sau khi chúng ta đi vào lãnh địa của bọn họ cũng không gặp được bao nhiêu nam nhân, xem ra lời đồn hửn là thật. Như vậy tối hôm nay đám nữ nhân Hồ tộc này có thể được một bữa no nê rồi, đám lính đánh thuê và tùy tùng của thương đội này đã lâu không biết đến mùi vị nữ nhân, hiện tại mỗi người có thể đối phó với mười mấy nữ nhân, hơn hai trăm hán tử cũng đủ cho hai ba ngàn nữ nhân sung sướng mê hồn.

- Hay là chàng cũng đi nếm thử mùi vị của nữ nhân Hồ tộc xem sao?

Mông Nghiên bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Mạnh Hổ, nở nụ cười vô cùng quyến rũ:

- Đám nữ nhân này nhìn qua rất hoang dã, hửn đầy đủ mùi vị, không phải nam nhân các người đều thích mùi vị nóng bỏng mà hoang dã hay sao, ha ha!

Mạnh Hổ nhìn Mông Nghiên chăm chú, giọng nửa đùa nửa thật:

- Nàng không ăn phải giấm chua hay sao?

- Ghen ư?

Mông Nghiên cắn môi trừng mắt nhìn Mạnh Hổ một hồi, sau đó mới nói:

- Thiếp quả thật rất ghen tuông, nếu chàng ân ái với nữ nhân khác ngay trước mặt thiếp, khẳng định thiếp sẽ khó chịu vô cùng. Nhưng thiếp lại cảm thấy hơi tò mò, thiếp muốn nhìn xem bộ dạng của một nữ nhân khác lúc nằm dưới người chàng sẽ như thế nào? Ha ha, thiếp rất muốn nhìn thấy chuyện đó!

- Ách...

Mạnh Hổ ngẹn lời không biết nói gì, một lúc sau mới lên tiếng:

- Hay là như vậy đi, trước tiên nàng hãy xem nữ nhân khác nằm dưới người nam nhân khác ra sao đi đã, chắc chắn là một cảnh tượng tuyệt vời, ôi, bên kia đã bắt đầu rồi!

Mông Nghiên nghe vậy theo bản năng quay đầu nhìn theo hướng ngón tay Mạnh Hổ vừa chỉ, cảnh tượng đập vào mắt làm cho nàng lập tức xấu hổ đỏ mặt. Cách đó chừng mấy chục bước một thân hình nam nhân cường tráng đang cử động nhịp nhàng trên thân thể một nữ nhân Hồ tộc, có thể nghe được âm thanh hai thân thể va chạm vào nhau, Mông Nghiên lo lắng đám nữ nhân Hồ tộc chịu đựng không nổi...

Tuy nhiên sự lo lắng của Mông Nghiên quả thật là dư thừa, đám nữ nhân Hồ tộc cũng vô cùng dẻo dai không kém, chẳng những có thể chịu đựng được, có vài nữ nhân Hồ tộc vẫn còn dư lực để phản kích. Các nàng xoay người lại cỡi trên thân thể bọn nam nhân, lấy hết sức vặn vẹo thân hình mảnh mai trắng như mỡ đông của bọn họ, tận hưởng mùi vị khoái lạc tiêu hồn...

Vài nam nhân làm gương trước rất nhanh đã cuốn hút đám lính đánh thuê còn lại. Chỉ trong thoáng chốc, hơn hai trăm tên lính đánh thuê và hơn ba mươi tên tùy tùng của thương đội toàn bộ đều chìm đắm trong vòng tay nóng như lửa của các nữ nhân Hồ tộc, thậm chí ngay cả ba tên thương nhân Tiêu Định Sách, Mã Tứ Cửu và Hà Lão Thất cũng không ngoại lệ. Quét mắt nhìn quanh một vòng, khắp bốn phía mảnh đất trống bên ngoài doanh trại đều là những thân thể đang ôm nhau vặn vẹo, Mạnh Hổ cũng không thể kìm được kích động trong lòng, đôi tay rắn chắc đã bắt đầu ôm ghì lấy thân thể Mông Nghiên. Một trường đàm loạn lớn như vậy khó có thể gặp nhiều lần trong đời, dù bất cứ ai lâm vào hoàn cảnh này cũng không thể nào tránh khỏi trong lòng xao xuyến.

Chỉ có Mông Nghiên đang lấy làm ngạc nhiên, vì sao bọn nữ nhân Hồ tộc không tới quấy rầy Mạnh Hổ và nàng?

Tuy nhiên rất nhanh, Mông Nghiên đã biết nguyên nhân, nữ tướng Hồ tộc lúc ban ngày dẫn theo mười mấy nữ binh Hồ tộc võ trang đầy đủ chợt đi tới trước mặt hai người, vẻ mặt cung kính nói với Mông Nghiên:

- Thưa khách nhân tôn quý, Ngọc Hồ Vương cho mời, ngài đang ở trường bông bày yến tiệc thịnh soạn chờ đón khách nhân!

Rốt cục Mông Nghiên đã hiểu vì sao cho đến bây giờ không có nữ nhân Hồ tộc nào đến quấy rầy nàng, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Ngọc Hồ Vương kia đã nhìn trúng nàng.

Nếu đã là nam nhân mà Ngọc Hồ Vương nhìn trúng, đương nhiên những nữ nhân Hồ tộc khác cũng không dám đụng vào, tuy nhiên đáng tiếc chính là, bản thân Mông Nghiên cũng là một nữ nhân, nàng sao thể tiếp nhận được tình cảm của Ngọc Hồ Vương đây? Nhưng hiện tại tình hình đã không phải do nàng làm chủ, có thể tưởng tượng ra được, nếu Mông Nghiên từ chối hoặc làm bại lộ thân phận nữ nhân, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Trong lòng nặng trĩu lo âu, Mông Nghiên chỉ biết quay đầu lại nhìn Mạnh Hổ như ngầm hỏi: Làm sao bây giờ?

Mạnh Hổ mỉm cười nói với Mông Nghiên:

- Nếu như Ngọc Hồ Vương cho mời, chúng ta đương nhiên vô cùng vinh hạnh.

Tính toán của Mạnh Hổ rất đơn giản, chỉ cần có thể lừa dối để thông qua, hắn cũng không ngại ngủ với Ngọc Hồ Vương kia một lần. Tuy rằng hắn không có thói quen lên giường với nữ nhân mà hắn không có

cảm tình, nhưng cũng không phải là chán ghét. Mạnh Hổ cũng không có suy nghĩ gọi là kết tình cùng xử nữ, Ngọc Hồ Vương kia thoát nhìn bộ dáng phong lưu, dường như đã trải qua rất nhiều nam nhân, chuyện này đã là gì chứ? Có thể gọi là gặp dịp thì chơi mà thôi.

Bất quá nữ tướng Hồ tộc kia lại không nề mặt, Mạnh Hổ chưa kịp đứng dậy, nàng đã ngăn hấn lại, nói:

- Thật là xin lỗi, người mà Ngọc Hồ Vương mời chính là vị tiểu huynh đệ này, còn người... xin cứ tự tiện đi thôi!

- Sao?

Mạnh Hổ thốt lên một tiếng kinh ngạc, quay về phía Mông Nghiên làm một cử chỉ biểu lộ lực bất tòng tâm.

Mông Nghiên lập tức không thềm nề mặt, đưa tay chỉ Mạnh Hổ nói y như thật:

- Hấn là thị vệ thân tín của bản công tử, nếu hấn không được dự tiệc, bản công tử cũng từ chối không tham dự buổi tiệc của Ngọc Hồ Vương.

- Chuyện này...

Nữ tướng Hồ tộc kia nghe vậy lộ vẻ khó xử, sau khi do dự một lúc đành phải chấp thuận:

- Thôi được, hai vị mau đi theo ta, đừng để Ngọc Hồ Vương phải chờ lâu!

Phía Bắc Nguyệt Lượng châu, một đám đông người bỗng nhiên chui ra như quỷ mị từ trong những cồn cát kéo dài liên miên bất tuyệt.

Đây là một đám người từ đầu tới chân đều phủ một màu đen, quần áo đen, khăn bịt mặt cũng màu đen, chỉ có đôi mắt lạnh khốc sắc bén lộ ra ngoài. Từ hành động nhanh nhẹn như vượn, nhẹ nhàng như báo của bọn họ có thể nhìn ra, đám người này quả thật không đơn giản chút nào, rõ ràng là một đám chiến sĩ thân trải trăm trận vô cùng khát máu.

Dẫn đầu đám người này chính là một tráng hán có thân hình như thiết tháp đang lẳng lẳng nằm phục trên mặt đất. Cổ của tráng hán này to một cách khác thường, gần như bằng với đầu của hấn, làm cho người ta cảm thấy hấn có một sức mạnh vô hạn, tuy nhiên cũng làm cho người ta có ấn tượng rằng tên tráng hán này là một người không có đầu óc, thường thì cơ bắp phát triển tỉ lệ nghịch với sự phát triển của đầu óc ...

Trong sự tĩnh mịch làm cho người ta cảm thấy muốn phát điên, một bóng đen gầy gò lạng lẽ tiến đến gần tên tráng hán, hỏi bằng một giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Đại thủ lĩnh, khi nào chúng ta động thủ?

- Gấp gì chứ?

Tráng hán bực bội hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Không thấy đám nữ nhân ngu ngốc kia đang mở tiệc bên lửa trại hay sao? Tuy rằng các dũng sĩ bộ lạc Hùng Ưng của chúng ta dũng mãnh thiện chiến, cho dù tấn công chính diện cũng có thể đập tắt sự kháng cự của đám nữ nhân kia. Nhưng nếu đã đánh lén thì phải thận trọng một chút, chờ sau khi bọn chúng ngủ say rồi động thủ cũng không muộn!

- Ha ha!

Bóng đen gầy gò chép chép miệng, nhỏ giọng reo lên:

- Các huynh đệ của chúng ta đang nôn nóng thưởng thức mùi vị nữ nhân Hồ tộc.

- Người đi nói cho các huynh đệ, hãy dọn dẹp sạch sẽ trước cho lão tử.

Tráng hán cười mắng:

- Sau khi phá xong vương tướng Hồ tộc, lúc ấy sẽ cho đám nữ nhân phong lưu của Hồ tộc ném thử oai phong của bộ lạc Hùng Ưng trên đại thảo nguyên. Hừ hừ, bọn nam nhân của Hồ tộc so với bộ lạc Hùng Ưng chúng ta là rác rưởi mà thôi!

Tráng hán vừa dứt lời, phía sau liền vang lên một tràng cười dù đã cố kìm nén, tiếng cười có thể nói rằng vô cùng dâm dăng.

Bộ lạc Hùng Ưng là một bộ lạc rất lớn trên đại hoang nguyên, bọn họ cùng bộ lạc Thiên Lang đã man hung ác chiếm cứ vùng trung tâm đầy đủ nước, cây cối tươi tốt, bằng phẳng rộng rãi trên đại hoang nguyên. Bộ lạc Thiên Lang ở phía Bắc, bộ lạc Hùng Ưng ở phía Nam gần Tử Vong Đại Sa Mạc, hai bên như nước giếng không phạm nước sông, không tùy tiện xâm phạm lẫn nhau.

Những bộ lạc Man nhân khác như Mãnh Hổ, Dã Lang, Hắc Năng*, Cự Tê đều bị hai đại bộ lạc Hùng Ưng, Thiên Lang xua đuổi phải chạy tới phía Đông đại hoang nguyên cần cỗi hoặc phía Tây sát với đế quốc Quang Huy. Nếu như không chịu khổ trên đại hoang nguyên bao la vạn dặm thì phải chịu nạn chinh phạt đầm máu của quân đội thế giới Trung Thổ.

(*Năng: tên một loài gấu.)

231. Chương 238: Vào Trưởng Làm Nam Sủng

Nguyệt Lưỡng châu, trong trưởng của Ngọc Hồ Vương.

Nhìn thấy Mông Nghiên đến cùng Mạnh Hổ, đôi mày thanh tú của Ngọc Hồ Vương không khỏi cau lại, quay đầu nhìn nữ tướng Hồ tộc phụ trách dẫn đường bằng ánh mắt bất mãn. Nữ tướng Hồ tộc kia liền tiến nhanh tới hai bước, ghé tai Ngọc Hồ Vương nhẹ nhàng thì thầm vài câu, lúc này Ngọc Hồ Vương mới lộ vẻ hài lòng, ánh mắt nhìn Mông Nghiên có hơi mơ màng phiêu hốt.

Thấy vẻ mặt biến hoá trước sau của Ngọc Hồ Vương, Mạnh Hổ không khỏi khẽ mỉm cười chế giễu.

Bằng cái nhìn lão luyện và cảm giác bén nhạy, Mạnh Hổ gần như nắm được tâm tính của Ngọc Hồ Vương ngay lập tức. Rất hiển nhiên, nữ thủ lĩnh của Hồ tộc này thích loại công tử bột mềm mại yếu đuối, nếu không sẽ không có hứng thú với Mông Nghiên là nữ cải nam trang. Nếu đã là như vậy, Ngọc Hồ Vương này khẳng định không thích thú loại nam nhân mạnh mẽ thô lỗ như Mạnh Hổ.

- Quý khách Trung Thổ, xin mời ngồi!

Ngọc Hồ Vương yếu điệu đứng lên, khẽ khom người thi lễ với Mông Nghiên, đưa tay ra dấu mời ngồi theo đúng lễ nghi Trung Thổ.

Dù sao Mông Nghiên cũng là công chúa Hoàng gia ở thế giới Trung Thổ, lại là công chúa của một đại đế quốc như đế quốc Quang Huy, những tình cảnh như thế này có thể nói là đã trải qua nhiều, lập tức khẽ khàng đáp lễ, trên người toát ra khí chất quý phái ung dung mà đẹp đẽ. Ngọc Hồ Vương thấy vậy ánh mắt liền thoáng qua một tia kinh ngạc, tuy rằng Ngọc Hồ Vương này chưa từng tới thế giới Trung Thổ, nhưng cũng đã biết qua phong thái của tầng lớp quý tộc thế giới Trung Thổ.

Chờ Mông Nghiên ngồi xuống trên chiếc thảm xa hoa lộng lẫy, Ngọc Hồ Vương liền vỗ tay khẽ một cái, màn trướng hai bên bỗng nhiên được người vén lên, hai nhóm nữ nhân Hồ tộc quần áo mỏng manh, dáng người nóng bỏng nhanh nhẹn đi vào. Đám nữ nhân Hồ tộc này trong tay đều cầm nhạc khí có hình thù kỳ lạ, sau khi tiến vào trướng liền chia ra đứng hai hàng hai bên bắt đầu tấu nhạc khí lên.

Chỉ trong thoáng chốc, tiếng hồ cầm du dương thánh thót vang lên.

Mông Nghiên vốn xuất thân Hoàng gia, đối với âm luật tự nhiên có hiểu biết sâu xa. Âm nhạc của Hồ tộc tuy rằng không thanh lịch tao nhã như âm nhạc của thế giới Trung Thổ, nhưng cũng có nét phong tình riêng của dị tộc. Trong lúc nhất thời không ngờ Mông Nghiên nghe đến mê mẩn, đầu tiên còn nhẹ nhàng gõ nhịp, cuối cùng đứng dậy đi hẳn vào giữa trướng bắt đầu múa...

Mạnh Hổ bên cạnh nhìn thấy hai mắt tròn tròn, thầm nghĩ Mông Nghiên vẫn là một nàng công chúa thích khoe khoang.

Trên chỗ ngồi của mình, Ngọc Hồ Vương còn có bọn thị nữ hai bên cũng xem đến ngây người. Bọn họ cũng đã từng xem qua nam nhân thô lỗ múa, nhưng không ngờ rằng lại có nam nhân có thể múa điệu dàng đến mức này. Hoá ra nam nhân ngoài tính dương cương ra vẫn còn có nét âm nhu làm cho người ta phải tròn mắt bái phục...

Rất nhanh, Ngọc Hồ Vương đã hoàn toàn bị điệu múa của Mông Nghiên thu hút, kim lòng không được liền đứng dậy, thướt tha yêu kiều đi thẳng vào giữa trường cùng múa với Mông Nghiên. Ngọc Hồ Vương về chuyện khác không nói, ít nhất trình độ về vũ đạo quả thật không thấp chút nào, chỉ nhìn nàng xoay chiếc eo nhỏ nhắn mềm mại cũng đủ biết, nhưng chính vì vậy cũng đã khơi dậy lòng hiếu thắng của Mông Nghiên, lập tức nàng càng ra sức múa hưng phấn hơn nhiều.

Bên cạnh đó, ngay cả Mạnh Hổ cũng bị hấp dẫn đến nỗi tâm thần mê mẩn, thầm nghĩ vũ đạo của hai nữ nhân này thật sự không biết dùng lời gì mà diễn tả. Quả đúng là điệu múa trên cõi tiên, chốn nhân gian mấy khi xem được!? Nếu như Mông Nghiên thay đổi trang phục của nữ nhân, nếu hai người có thể vừa múa vừa thoát y, vậy càng hoàn mỹ, sẽ là điệu múa thoát y cực phẩm, hiếm có trên đời!

- Không ngờ vũ đạo của công tử người lại khá đến như vậy, quả thực rất xứng với Ngọc Hồ Vương chúng ta, bất quá... Dường như thiếu mấy phần khí chất dương cương, thật là giống với nữ nhân yếu ớt.

Giữa lúc Mạnh Hổ còn đang mơ màng phiêu hốt, một âm thanh thánh thót bỗng nhiên vang lên bên cạnh.

Mạnh Hổ nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy nữ tướng Hồ tộc đã sà người đến bên cạnh hắn.

Hơi thở của nữ tướng Hồ tộc này đã có chút dồn dập, ánh mắt nhìn Mạnh Hổ đượm vẻ mê ly, áo da trước ngực bó sát giờ đây đã hơi trễ xuống, bộ ngọc phong căng phồng lên như muốn thoát khỏi áo mà ra, ở giữa là một khe sâu hớp hồn người đang thu hút ánh mắt của Mạnh Hổ, nét hấp dẫn có thể nói là chí mạng.

Mạnh Hổ không phải là Liễu Hạ Huệ, nhưng cũng không phải là kẻ háo sắc.

- Người có phải là nam nhân không vậy?

Thấy thần sắc Mạnh Hổ lạnh lùng không hề phản ứng, nữ tướng Hồ tộc kia liền nhào hẳn vào lòng Mạnh Hổ, hai tay choàng qua cổ hắn, đôi ngọc phong cao vút ép sát vào ngực hắn, vừa thở hổn hển vừa nũng nịu nói:

- Người không cảm giác được gì sao? Người ta đã cảm thấy rất khó chịu rồi....

Mạnh Hổ thoáng chốc cau mặt nhăn mày, đối với sự khiêu khích táo bạo như vậy, chỉ cần là nam nhân bình thường tuyệt đối không thể thờ ơ. Mạnh Hổ chẳng những là nam nhân bình thường mà còn là nam nhân cường tráng quá mức bình thường, phản ứng sinh lý của hắn đương nhiên càng thêm mãnh liệt. Rất nhanh, nữ tướng Hồ tộc kia bắt đầu phát ra những âm thanh rên rỉ mê hồn, nàng đã cảm giác được thân thể của Mạnh Hổ cũng nóng bừng bừng, đôi tay hắn bất giác đã ôm choàng lấy nàng từ lúc nào không biết.

- Ôi... ôi...

Nữ tướng Hồ tộc ngày càng rên rỉ dồn dập hơn, bỗng nhiên đưa hai tay lên vít đầu Mạnh Hổ xuống, đôi môi anh đào mềm mại đã ép sát vào môi Mạnh Hổ. Một nụ hôn nóng bỏng thoáng chốc làm cho lửa dục trong người Mạnh Hổ bùng lên, nhưng hắn vẫn không dám có cử chỉ gì quá đáng, dù sao Mông Nghiên vẫn còn đang say mê múa ở giữa trường cùng với Ngọc Hồ Vương, nếu như làm gì quá đáng, lỡ như bị nàng trông thấy thì quả thật là phiền phức.

Bên này nữ tướng Hồ tộc vẫn đang ra sức mê hoặc Mạnh Hổ, bên kia Ngọc Hồ Vương đang ra sức múa theo điệu nhạc bổng kinh ngạc ủa lên một tiếng, ánh mắt nhìn Mông Nghiên cũng đã toát ra vẻ nghi ngờ. Bởi vì lúc này Mông Nghiên đang múa đến lúc cao hứng, không ngờ lớp da đầu ngựa trang bị tuột ra, mái tóc dài óng ả của nàng trong thoáng chốc xoã xuống như thác nước, sau đó lại tung bay phất phơ theo từng động tác của Mông Nghiên, trông vô cùng sinh động...

- Người là nữ nhân!

Đôi mắt Ngọc Hồ Vương thoáng vẻ giận dữ, bất thần đưa hai tay chộp vào ngực Mông Nghiên để mình chứng cho phỏng đoán của mình. Quả nhiên sờ thấy trước ngực Mông Nghiên có hai khối vô cùng mềm mại, lập tức Ngọc Hồ Vương lại càng tỏ ra giận dữ hơn:

- Người quả thật là nữ nhân, người là tên lừa đảo đáng chết!

- Ách...

Mông Nghiên như người vừa tỉnh mộng, tỏ ra bối rối và xấu hổ.

Ngọc Hồ Vương cảm tức đẩy Mông Nghiên ra, sau đó dùng ngôn ngữ Hồ tộc quay đầu ra bên ngoài trưởng kêu to. Những tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn thoáng chốc vang lên từ bốn phía, nữ tướng Hồ tộc đang say sưa dụ hoặc Mạnh Hổ cũng đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng rời khỏi lòng Mạnh Hổ với tốc độ nhanh nhất, sửa sang lại y phục rồi nhanh chóng tiến tới trước mặt Ngọc Hồ Vương.

- Ngọc Hồ Vương, có chuyện gì vậy?

Nữ tướng Hồ tộc ngơ ngác hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Ngọc Hồ Vương đưa tay chỉ Mông Nghiên hét to:

- Lừa đảo, nàng ta là một nữ nhân, là một tên lừa đảo đáng chết, bắt hẩn lại cho ta!

- A?

Lúc này nữ tướng Hồ tộc mới phát hiện Mông Nghiên đã thay đổi bộ dáng bên ngoài, bèn cất tiếng nghi hoặc hỏi:

- Nàng ta thật sự là nữ nhân sao? Chả trách kỹ thuật vũ múa của nàng lại dịu dàng mềm mại như vậy.

Ngừng một chút, nữ tướng Hồ tộc quát bảo bọn nữ binh Hồ tộc vừa xông vào trong trưởng:

- Ngọc Hồ Vương có lệnh, lập tức bắt hai tên gian tế Trung Thổ này lại!

Mông Nghiên và Mạnh Hổ cũng thật là xui xẻo, chuyện không có gì mà từ khách nhân biến thành gian tế.

Mạnh Hổ càng hiểu rõ, lần này thật sự thành tù nhân rồi không khéo còn có thể nguy hiểm đến sinh mạng, sau khi trải qua lần trước bị bắt, Mạnh Hổ tuyệt đối không muốn thử lại mùi vị này nữa. Nghĩ đến đây, Mạnh Hổ lập tức nhảy vọt đến bên cạnh Mông Nghiên, kéo Mông Nghiên đứng ra sau lưng mình, Mông Nghiên cũng thông minh, lập tức phóng lên lưng Mạnh Hổ, hai tay hai chân ôm chặt thân thể Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ cười dài hai tiếng, đang muốn xông tới bắt Ngọc Hồ Vương làm con tin, bên ngoài trưởng đột nhiên vang lên những tiếng kêu la đình tai nhức óc. Ngay sau đó, bên ngoài lại vang lên những thanh âm hò hét đầy bối rối của các nữ nhân Hồ tộc, còn có những tiếng kêu rên thảm thiết, theo như tình hình rõ ràng là đã bị địch nhân tập kích,

Quả nhiên Mạnh Hổ chưa kịp động thủ, đã có một nữ binh Hồ tộc vọt nhanh vào trong trưởng, gấp giọng nói:

- Ngọc Hồ Vương, không xong rồi!

Mắt thấy Mạnh Hổ và Mông Nghiên đã bị bao vây chặt chẽ, rõ ràng chạy không thoát, không ngờ tâm tư của Ngọc Hồ Vương lại đặt hết vào biến cố đang xảy ra bên ngoài, gấp giọng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Bộ lạc Hùng Ưng!

Nữ binh Hồ tộc nói với vẻ lo lắng:

- Bộ lạc Hùng Ưng tập kích chúng ta!

- Bộ lạc Hùng Ưng?

Ngọc Hồ Vương nghiêng rằng nghiêng lợi:

- Là tên đui mù Ứng Phi sao?

Đối với bộ lạc Hùng Ưng, Ngọc Hồ Vương không hề xa lạ chút nào, tất cả các nữ nhân Hồ tộc cũng không hề xa lạ. Bộ lạc này năm năm trước mới xuất hiện ở vùng ven Tử Vong Đại Sa Mạc, sau hai năm đã dần dần xâm lấn lên phía Hồ tộc ở vùng ngoài cùng của Tử Vong Đại Sa Mạc. Cho đến hôm nay đã có mười mấy ốc đảo phồn thịnh từ trước tới nay vốn thuộc Hồ tộc đã lọt vào quyền khống chế của bộ lạc Hùng Ưng. Đại thủ lĩnh Ứng Phi của bộ lạc Hùng Ưng còn tuyên bố sẽ bắt Ngọc Hồ Vương về làm nữ nô dưới trướng của hắn!

- Bộ lạc Hùng Ưng dám đến tập kích Nguyệt Lượng châu sao?

Ngọc Hồ Vương tức giận đến nổi đôi mày liễu dựng thẳng lên:

- Bọn chúng đến đây bao nhiêu người?

- Binh lực cụ thể không rõ là bao nhiêu, tuy nhiên ít nhất cũng hơn một ngàn.

Nữ binh Hồ tộc tới báo tin tỏ ra lo sợ không yên:

- Tộc nhân chúng ta không đề phòng đã bị bọn chúng đánh tan, nếu muốn tập kết lại ít nhất cũng phải mất thời gian một lúc. Nhưng đám Man nhân này căn bản là không cho chúng ta thời gian, bọn chúng đã công tới gần trướng của Ngọc Hồ Vương.

- Rút lui!

Nữ tướng Hồ tộc quyết định rất nhanh:

- Lập tức bảo vệ Ngọc Hồ Vương rút lui khỏi Nguyệt Lượng châu!

- Đúng, chúng ta hãy rút lui trước đã!

Ngọc Hồ Vương nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hãy rời khỏi chỗ này trước đã rồi hãy nói, chờ sau khi tập trung toàn bộ tộc nhân ở mười mấy ốc đảo chúng ta sẽ trở về tìm tên Ứng Phi này tính sổ với hắn. Lần này hắn dám xâm nhập Tử Vong Đại Sa Mạc, ta sẽ không cho hắn có cơ hội trở về, hắn muốn bắt ta làm nữ nô, ta sẽ bắt hắn vào trướng của ta làm nam sủng!

Giây phút này, rốt cục Ngọc Hồ Vương cũng tỏ ra khí chất của một nữ thủ lĩnh bộ tộc trên Tử Vong Đại Sa Mạc.

- Phì!

Một thanh âm vang lên không đúng lúc chút nào, chính là tiếng của Mạnh Hổ:

- Nếu như ta là Đại thủ lĩnh Ứng Phi của bộ lạc Hùng Ưng, tuyệt đối sẽ không kéo hết toàn bộ binh lực tập kích Nguyệt Lượng châu, mà sẽ chia ra ít nhất một nửa binh lực mai phục chung quanh Nguyệt Lượng châu, chặn giết những người có ý đồ chạy trốn hoặc đột phá vòng vây.

Mạnh Hổ nhắc nhở đơn thuần là xuất phát từ lòng hảo tâm. Tuy nhiên quả thật đúng như hắn đã dự liệu, Ứng Phi chỉ dẫn theo không đến ngàn kỵ binh bất ngờ tập kích vương trướng trung quân của Ngọc Hồ Vương, còn phần lớn binh lực hắn đã cho chia ra mai phục bốn phía xung quanh Nguyệt Lượng châu. Ứng Phi nhìn bề ngoài có vẻ thô lỗ, thật ra mười phần giả dối, biết lần này xâm nhập Tử Vong Đại Sa Mạc như vậy, vượt quãng đường dài đi đánh Nguyệt Lượng châu có thể nói là hung hiểm vạn phần, chỉ cần sơ xuất một chút sẽ dẫn đến kết cục bị tiêu diệt toàn quân, cho nên hắn tuyệt đối không tha cho bất cứ người nào chạy thoát khỏi Nguyệt Lượng châu, nhất là Ngọc Hồ Vương.

232. Chương 239: Đại Mạc Ứng Phi

- Không cần quan tâm đến đám tàn binh bại tướng kia, theo ta thẳng tới trướng của Ngọc Hồ Vương!

- Nữ nhân có rất nhiều, chỉ cần chinh phục được Hồ tộc, lo gì không có nữ nhân?
- Các dũng sĩ bộ lạc Hùng Ưng, thẳng tiến về phía trước, nữ nhân Hồ tộc đang cởi mở xiêm y chờ sẵn đó, ha ha ha...

Ưng Phi vừa giục ngựa chạy vội, vừa ra sức động viên thuộc hạ để tránh sự phân tán binh lực, vừa cổ vũ sĩ khí cho bọn chúng. Không thể không công nhận, tên Ưng Phi này quả thật là một tướng lĩnh xuất sắc, ở một nơi hẻo lánh hoang dã như đại hoang nguyên có thể xuất hiện một thủ lĩnh của bộ lạc giỏi về mưu lược và tâm kế như vậy, quả thật là hiếm có!

Không tới nửa khắc, Ưng Phi suất lĩnh tám trăm khinh kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng đã tiến hơn mười dặm, từ ngoài Nguyệt Lượng châu tiến thẳng vào trung tâm, tựa như một thanh đao sắc bén thọc sâu vào, dễ dàng áp sát trưởng của Ngọc Hồ Vương. Thế nhưng lúc này, đội cận vệ của Ngọc Hồ Vương thậm chí vẫn chưa tập trung đầy đủ.

Mắt thấy khinh kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng đông nghìn nghịt từ phía trước ào tới, viên nữ tướng Hồ tộc phụ trách bảo vệ an toàn cho Ngọc Hồ Vương rốt cục cũng sinh lòng kinh hoảng, vội vàng rút loan đao ra đứng bảo vệ trước mặt Ngọc Hồ Vương, quát lớn với đám nữ binh Hồ tộc vây quanh bốn phía:

- Tất cả co cụm lại, tử thủ vương trưởng, bảo vệ Ngọc Hồ Vương, mau...

Mạnh Hổ nở nụ cười chế giễu, bỗng nhiên bước tới hai bước, nói với viên nữ tướng Hồ tộc kia:

- Ngu xuẩn! Bộ lạc Hùng Ưng đã có chuẩn bị từ trước, quân của Hồ tộc các người đã bị bọn chúng đánh cho thất điên bát đảo. Dưới cục diện bất lợi như vậy, chỉ dựa vào hai, ba trăm đội cận vệ thì không thể nào bảo vệ được vương trưởng, không thể nào bảo vệ được Ngọc Hồ Vương.

- Câm miệng!

Viên nữ tướng Hồ tộc trợn tròn đôi mắt, nững nịu quát:

- Nếu không muốn chết thì cầm lấy vũ khí giúp chúng ta đánh đuổi bọn Man nhân của bộ lạc Hùng Ưng, nếu không... người phải chết!
- Thật không?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- E rằng các người chưa kịp giết ta thì đã chết dưới gót sắt kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng!

Viên nữ tướng Hồ tộc cả giận:

- Người...
- Người cái gì chứ?

Mạnh Hổ lạnh lùng nói:

- Hiện tại các người chỉ còn một con đường sống, chính là hợp tác với ta! Chỉ cần các người đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ giúp các người đánh lui đám Man nhân của bộ lạc Hùng Ưng, bảo vệ cho Hồ tộc các người được bình yên vô sự. Bằng ngược lại, đêm nay e rằng Hồ tộc các người khó lòng thoát khỏi kiếp nạn này!
- Quý mới tin được người!

Nữ tướng Hồ tộc cả giận nói:

- Người đầu, trói hai tên gian tế Trung Thổ này lại cho ta!
- Chậm đã!

Ngọc Hồ Vương ngẩng đầu nhìn khinh kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng đã xuất hiện trong tầm mắt, hỏi Mạnh Hổ với giọng nghiêm nghị:

- Bằng vào cái gì để bản vương có thể tin được người?
- Không bằng vào gì cả!

Mạnh Hổ hờ hững nói:

- Chỉ là các ngươi không còn sự lựa chọn nào khác.

- Được!

Ngọc Hồ Vương quyết định thật nhanh, cắn răng nói:

- Người Trung Thổ kia, nói điều kiện của ngươi đi!

Mạnh Hổ liền nói:

- Dưới điều kiện không làm tổn hại đến lợi ích của Hồ tộc, tất cả quân đội của Hồ tộc phải nghe theo sự điều khiển của ta!

- Ngươi...

Ngọc Hồ Vương cả giận nói:

- Người Trung Thổ kia, điều kiện của ngươi không phải là quá đáng lắm hay sao? Cho dù ngươi đòi bao nhiêu mỹ nữ Hồ tộc, cho dù ngươi đòi bao nhiêu của cải tài vật, thậm chí cho dù bản vương phải làm tỳ thiếp cho ngươi, bọn ta đều có thể đáp ứng. Chỉ có duy nhất điều kiện này, xin thứ cho Hồ tộc chúng ta không thể nào đáp ứng ngươi được!

- Thật không?

Mạnh Hổ đưa hai tay ôm vai, thờ ơ nói:

- Cái mà bộ lạc Hùng Ưng cần không chỉ có nữ nhân và tài vật của Hồ tộc các ngươi mà thôi. Nếu như ta đoán không sai, cái mà bộ lạc Hùng Ưng cần chính là toàn bộ Hồ tộc quỳ phục dưới chân bọn chúng, để cho tất cả nữ nhân Hồ tộc các ngươi trở thành công cụ sinh sản cho bộ lạc Hùng Ưng!

- Giết...

- Các mỹ nữ Hồ tộc, gia gia đến rồi!

- Ha ha ha, hai mỹ nữ này là của lão tử, không cho bất cứ kẻ nào tranh đoạt cùng lão tử!

Mạnh Hổ vừa dứt lời, khinh kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng ở phía trước đã ào ào xông tới, giống như hổ lạc đàn dê xông đến xung quanh vương trưởng của Ngọc Hồ Vương. Chỉ trong thoáng chốc, mười mấy cái chiến bao quanh đó đã bị phá sập, mười mấy mỹ nữ Hồ tộc trong những chiến bao đó đã bị kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng bắt lên lưng ngựa.

Gương mặt Ngọc Hồ Vương thoáng vẻ nôn nóng, nàng nghiêng chặt răng, đột nhiên nói:

- Được, bản vương đáp ứng điều kiện của ngươi!

- Vậy thì tốt quá, ha ha ha!

Mạnh Hổ cất tiếng cười dài, đưa tay đẩy nhẹ Mông Nghiên ra phía sau trưởng của Ngọc Hồ Vương, sau đó xoay tay lại rút Đại Khảm đao dày nặng sau lưng ra. Bất ngờ Mạnh Hổ nhanh tay đoạt lấy một con chiến mã của một nữ binh Hồ tộc, xoay người nhảy lên lưng chiến mã, giục ngựa xông thẳng tới nghênh đón đám kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng.

Phía sau Mạnh Hổ, tất cả đội cận vệ nữ binh Hồ tộc, bao gồm cả Ngọc Hồ Vương và nữ tướng Hồ tộc kia đều nhìn theo bóng Mạnh Hổ với vẻ nửa tin nửa ngờ. Tên thanh niên Trung Thổ này thật sự có thể ngăn cơn sóng dữ, đánh lui khinh kỵ binh Man nhân của bộ lạc Hùng Ưng hay sao? Thật ra Ngọc Hồ Vương cũng không tin tưởng lắm, sở dĩ bằng lòng đáp ứng điều kiện của Mạnh Hổ là vì bất đắc dĩ không còn cách nào khác, thử vận may mà thôi.

Dù sao nếu tên thanh niên Trung thổ này không thể đánh lui được khinh kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng, cục diện cũng không thể nào trở nên xấu hơn được nữa.

Hây!

Hai tên kỵ binh bộ lạc Hùng Ưng nhanh như chớp xông tới, hai thanh loan đao sắc bén thoáng chốc giao nhau chém tới, một đao nhắm vào cổ Mạnh Hổ, một đao nhắm vào đầu Mạnh Hổ. Mạnh Hổ bật cười chế nhạo, hét lên một tiếng, Đại Khảm đao dày nặng trong tay đã mang theo tiếng rít chói tay chém ngang một đường. Chỉ nghe keng keng hai tiếng vang lên, hai thanh loan đao đang nhắm vào Mạnh Hổ đã bị chém đứt thành bốn đoạn.

Đại Khảm đao vốn không sắc bén, sở dĩ có thể chặt đứt hai thanh loan đao sắc bén của kỵ binh bộ lạc Hùng Ưng hoàn toàn là vì Mạnh Hổ đã dùng hết toàn lực.

Đại Khảm đao trong tay Mạnh Hổ sau khi chém đứt hai thanh loan đao, thế đao vẫn chưa dứt, chợt loé lên chém tiếp về phía cổ của tên kỵ binh bộ lạc Hùng Ưng bên phải. Chỉ trong thoáng chốc, một chiếc đầu người đã bay vút lên không, chiến mã chớ thì thể không đầu vẫn tiếp tục chạy ra xa mười mấy bước mới chịu dừng lại, lúc này thì thể không đầu liền rơi xuống đất, máu từ chiếc cổ bị đứt tràn ra như suối, nhuộm đỏ cả thảm cỏ xanh tươi.

Hồng...

Mạnh Hổ chém một đao đứt đầu một tên kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng, sau đó đột nhiên giơ cao Đại Khảm đao khỏi đầu, mũi đao sắc bén chỉ thẳng lên trời, dưới ánh trăng chiếu rọi thoáng chốc phản chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo, sau đó ngẩng đầu lên thét dài:

- Ưng Phi đang ở đâu? Bản nhân là Đại thủ lĩnh của bộ lạc Hắc Hùng, người có dám quyết đấu cùng ta hay không?

- Đại thủ lĩnh bộ lạc Hắc Hùng?

Trong trường Ngọc Hồ Vương, Ngọc Hồ Vương và tất cả đội cận vệ Hồ tộc ai nấy mặt mày biến sắc, thầm nghĩ lần này đúng là đuổi hổ cửa trước, rước sói cửa sau. Cho dù lần này có thể may mắn thoát khỏi nạn xâm lược của bộ lạc Hùng Ưng, Hồ tộc cũng sẽ phải chịu sự thống trị của bộ lạc Hắc Hùng, hai bộ lạc này thì có gì khác nhau chứ?

- Đại thủ lĩnh bộ lạc Hắc Hùng?! Hùng Bá Thiên đã tới đây sao?

Tiếng thét của Mạnh Hổ còn chưa dứt, giữa những âm thanh hỗn loạn trên chiến trường bỗng nhiên vang lên một thanh âm cao vút mà lạnh lẽo. Mạnh Hổ vội quay đầu nhìn về phía đó, chỉ thấy một tên tráng hán dáng người cao lớn khỏe mạnh từ giữa đám kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng giục ngựa phi ra. Tráng hán vừa thấy Mạnh Hổ, ánh mắt của hai người liền gặp nhau giữa không trung, ai cũng thầm phục bệ ngoài cao lớn cường tráng của đối phương.

- Người là Ưng Phi?

Mạnh Hổ nghiêm nghị hỏi.

- Người không phải Hùng Bá Thiên!

Ưng Phi không đáp mà hỏi ngược lại:

- Người là ai?

- Đương nhiên ta không phải là Hùng Bá Thiên!

Mạnh Hổ lạnh lùng đáp:

- Hùng Bá Thiên đã thua dưới tay ta trong một trận quyết đấu công bình, hiện tại ta mới là Đại thủ lĩnh của bộ lạc Hắc Hùng, còn Hùng Bá Thiên trở thành Nhị thủ lĩnh.

- Cái gì?

Đôi mắt Ưng Phi thoáng qua một vẻ sắc bén lạnh lùng, trầm giọng hỏi:

- Hùng Bá Thiên thua dưới tay người trong một trận quyết đấu công bình sao?

Mạnh Hổ không đáp, giơ Đại Khảm đao trong tay lên, mỉm cười hỏi:

- Người có dám quyết đấu công bình cùng ta hay không?

Đôi mắt Ưng Phi đảo nhanh một vòng, thầm nghĩ võ nghệ của mình và Hùng Bá Thiên cũng chỉ ngang ngửa với nhau mà thôi, nếu như tên thanh niên Trung Thổ này đã có thể đánh bại Hùng Bá Thiên trong một trận quyết đấu công bình, vậy có nghĩa là võ nghệ của hắn còn cao hơn mình. Nếu như Ưng Phi hẳn quyết đấu cùng thanh niên Trung Thổ kia, phần thắng thật sự không cao, vạn nhất thua dưới tay hắn, chẳng phải là bắt buộc đem cả bộ lạc Hùng Ưng dâng lên hai tay cho hắn hay sao?

Nghĩ đến đây, Ưng Phi lập tức thét lớn:

- Giải cho tên gian tế Trung Thổ kia, dám giả mạo dũng sĩ đại hoang nguyên của chúng ta. Các dũng sĩ bộ lạc Hùng Ưng nghe cho rõ đây, lập tức chém tên gian tế này thành trăm mảnh cho ta!

Mạnh Hổ nghe vậy trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ không ngờ trên đại hoang nguyên lại có nhân vật xảo trá đến như vậy!

Vốn trong tưởng tượng của Mạnh Hổ, tất cả Man nhân trên đại hoang nguyên đều là những hán tử đầu óc đơn giản chất phác, chỉ cần mình đưa ra thỉnh cầu quyết đấu đường đường chính chính, cho dù bọn họ biết rõ không địch lại cũng sẽ lập tức ứng chiến mà không hề do dự. Nhưng hắn ngàn vạn lần không ngờ tên Đại thủ lĩnh của bộ lạc Hùng Ưng trước mặt này lại xảo trá đến như vậy, không ngờ hắn không chịu đơn đấu mà ra lệnh cho thuộc hạ quần công!

Thế nhưng Mạnh Hổ đâu thể dễ dàng để cho Ưng Phi hắn được như mong muốn?!

- Đường đường Đại thủ lĩnh của bộ lạc Hùng Ưng không ngờ chỉ là một tên nhu nhược, ha ha ha!

Mạnh Hổ ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, cao giọng quát:

- Tuy nhiên hôm nay, nếu người muốn đánh thì đánh, nếu không muốn đánh cũng phải đánh, đã tới nơi này, tất cả đều không phải do người làm chủ, hãy!

Tiếng quát cuối vừa dứt, Mạnh Hổ giục ngựa xông tới, nhắm thẳng về phía Ưng Phi.

Gương mặt Ưng Phi lộ ra vẻ hung tợn, vội vàng ghìm ngựa thối lui vào giữa trận. Chỉ trong thoáng chốc, hàng chục kỵ binh dũng mãnh tinh nhuệ của bộ lạc Hùng Ưng đã ào ào tiến tới, thúc ngựa xông lên nghênh đón Mạnh Hổ. Mạnh Hổ đương nhiên không hề sợ hãi, nhẹ nhàng thúc gót chân vào bụng chiến mã, chiến mã lập tức ngẩng đầu lên trời hí dài một tiếng, sau đó đột ngột bay vọt lên không thẳng về phía trước. Ngay lúc đó, Mạnh Hổ nhanh nhẹn đứng dậy trên lưng ngựa, hai chân giậm mạnh vào yên ngựa một cái, toàn thân giống hệt như một mũi tên rời khỏi dây cung bắn thẳng lên không, trong nháy mắt đã vượt qua hàng chục kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng đang xông lên ngăn cản, bay thẳng về hướng Ưng Phi.

Ưng Phi giật mình chấn động, hắn tuyệt đối không ngờ đối phương lại dám bỏ ngựa. Tất cả chuyện này thật sự xảy ra quá nhanh, chờ đến khi hắn có phản ứng, Mạnh Hổ đã bay tới trên đầu của hắn, Đại Khảm đao dày nặng mang theo thanh thế long trời lở đất từ trên cao nhắm vào đầu Ưng Phi giáng xuống.

Lúc này Ưng Phi vẫn còn đang ghìm ngựa thối lui về phía sau, căn bản là không kịp giục ngựa tránh né, không còn cách nào khác đành phải hét lớn một tiếng giờ chiến đao sắc bén trong tay lên đỡ lấy Đại Khảm đao của Mạnh Hổ. Chỉ trong thoáng chốc, một tiếng choang vang lên nghe như sấm nổ, toàn bộ Nguyệt Lượng châu đều có thể nghe thấy, Ưng Phi gào lên một tiếng vô cùng thê thảm, từ trên lưng ngựa bị đánh bay xuống đất lăn lông lốc mấy vòng.

- A!

- Hãy!

- Hống!

Đám kỵ binh bộ lạc Hùng Ưng vây quanh bốn phía Ưng Phi vội vàng giục ngựa tới cứu thủ lĩnh của mình, nhưng tất cả đều đã chậm. Bọn chúng còn chưa kịp xông tới, bóng Mạnh Hổ từ trên không đã nhanh chóng sà xuống, Ưng Phi còn chưa kịp ngồi dậy từ trên mặt đất, Đại Khảm đao của Mạnh Hổ đã chém ra, nhắm vào đầu hắn. Ưng Phi muốn tránh cũng không thể tránh chỉ còn cách điên cuồng hét lên, giờ loạn đao đón đỡ.

- Choang!

Đại Khảm đao dày nặng trong tay Mạnh Hổ lại tiếp tục chém xuống loan đao của Ung Phi.

- Choang choang!

Tiếp theo hai đao nữa, trong tiếng kim loại chạm nhau vang lên như muốn nát đá tan vàng, chiến đao của hai người trong một khoảng thời gian ngắn đã va chạm liên tục mười bảy lần. Đến khi hai thanh chiến đao chạm vào nhau lần thứ mười tám, rốt cục đã vỡ vụn ra thành nhiều mảnh. Đại Khảm đao dày nặng làm bằng sắt ròng nặng sáu mươi cân trong tay Mạnh Hổ, cùng với loan đao nặng năm mươi cân trong tay Ung Phi đã vỡ vụn ra cùng một lúc.

- Rào....

Ung Phi quả không hổ là một tên gian hùng trăm năm khó thấy trên đại hoang nguyên, lập tức vứt bỏ cán đao trong tay, hai chân giẫm xuống đất một cái thật mạnh, toàn thân đột ngột như mũi tên rời khỏi dây cung bắn ngược về phía sau. Cách Ung Phi không tới mười bước ở sau lưng, hàng chục kỵ binh của bộ lạc Hùng Ung đang chen chúc xông lên, chỉ cần lẫn vào giữa đám kỵ binh này, Ung Phi tin tưởng rằng mình sẽ được an toàn. Tuy rằng đối phương lợi hại, nhưng dù sao hắn cũng chỉ có một mình mà thôi, vốn vịn có một người, chẳng lẽ có thể dùng lực của bản thân mà quét sạch tám trăm thiết kỵ hay sao?

- Muốn trốn sao, hừ, trốn đi đâu?!

Mạnh Hổ sao thể để cho Ung Phi toại nguyện, lập tức vọt người đuổi theo, hai tay bắt dính cổ chân của Ung Phi. Ung Phi vì bị Mạnh Hổ chụp dính chân nên không thể trốn, lập tức vặn người lại đối mặt với Mạnh Hổ, hai ngón tay trỏ và giữa bàn tay phải của Ung Phi khép lại thành đao, nhắm vào mắt Mạnh Hổ hung hăng đâm tới. Mạnh Hổ thâm chế giấu trong lòng, hai tay đột ngột phát lực kéo mạnh một cái, các đốt ngón chân bàn chân phải của Ung Phi đã bị Mạnh Hổ kéo cho sai khớp.

Ung Phi lập tức cảm thấy đau đớn đến tận xương tuỷ, hai ngón tay đâm ra liền mất đi độ chính xác, lập tức đâm lệch vào vai Mạnh Hổ. Mạnh Hổ nhân cơ hội dùng vai phải của mình huých vào đầu Ung Phi, Ung Phi lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ nghe ùng một tiếng liền cảm thấy khó thở, dường như toàn thân bị một hòn núi lớn đè xuống vậy, lập tức trước mắt Ung Phi trời đất quay cuồng, sức lực toàn thân lúc này dường như đã mất đi đâu hết...

Soạt soạt soạt...

Rốt cục hàng chục kỵ binh của bộ lạc Hùng Ung đã xông tới, hàng chục thanh loan đao sắc bén vẽ ra trên không những đường cong sáng loáng lạnh lẽo, nhắm người Mạnh Hổ chém xuống như mưa. Nhưng ngay lập tức hàng chục thanh loan đao này đồng loạt ngừng giữa không trung, không thể nào chém xuống tiếp tục nữa.

Dưới ánh mắt của hàng chục kỵ binh của bộ lạc Hùng Ung trợn mắt há mồm nhìn chăm chú, một tay Mạnh Hổ nhắc Ung Phi đứng dậy. Đại thủ lĩnh Ung Phi của bộ lạc Hùng Ung vốn không ai sánh nổi giờ đây lại giống hệt như một con chó chết, bị người khác xách giỏ lên trong tay. Trong giây phút này, lòng tin và dũng khí khổng lồ của các kỵ binh bộ lạc Hùng Ung đã bị hành động của Mạnh Hổ đập nát thành phần vụn!

- Tất cả buông binh khí đầu hàng!

Mạnh Hổ giơ cao Ung Phi trong tay, ngửa mặt lên trời hét dài:

- Vậy hắn sẽ không chết!

- Choang...

Một tên kỵ binh bộ lạc Hùng Ung buông rơi loan đao trong tay, nhảy khỏi lưng ngựa quỳ sụp xuống đất. Đã có người làm gương, lập tức những người khác cũng làm theo, chỉ trong thoáng chốc, gần như toàn bộ tám trăm kỵ binh của bộ lạc Hùng Ung xâm lấn vương tướng của Hồ tộc đã quỳ phục xuống đất, trở mắt nhìn bọn nữ binh Hồ tộc bước đi binh khí của bọn chúng.

Trong vương tướng của Hồ tộc, Ngọc Hồ Vương đưa tay lên bụng lấy chiếc miệng nhỏ nhắn của mình, vẻ mặt như không tin tất cả chuyện đang xảy ra trước mắt đều là sự thật. Không ngờ tên thanh niên Trung Thổ này thật sự bằng vào sức lực của bản thân mình đã xoay chuyển được thế cục, không ngờ hắn đã bắt

sống được Đại thủ lĩnh Ứng Phi của bộ lạc Hùng Ưng giữa vòng vây bảo vệ của hàng trăm kỵ binh bộ lạc Hùng Ưng.

Chuyện này là thật sao? Có khả năng làm được sao?

Phải biết rằng Ứng Phi danh chấn toàn đại hoang nguyên, các dũng sĩ trên đại hoang nguyên không ai là không biết. Lại có không biết bao nhiêu Man nhân tự phụ sức lực của mình mạnh mẽ đã chết dưới loan đao của hắn, cũng đã có không biết bao nhiêu dã thú hung hãn đã chết trong tay hắn. Một Đại thủ lĩnh của một bộ lạc vô cùng dũng mãnh như vậy không ngờ lại bị người ta bắt sống!

Lúc này đám nữ binh Hồ tộc ban đầu bị kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng đánh cho tán loạn đã dần dần tập trung lại, còn có hơn hai trăm tên lính đánh thuê đã được Tiêu Định Sách dẫn tới. Bất quá rất hiển nhiên là, hơn hai trăm tên lính đánh thuê kia tên nào tên nấy đã bị các nữ nhân Hồ tộc lấy đi rất nhiều thể lực, lúc này đừng nói là chiến đấu, ngay cả đi còn không vững...

Lời xưa nói chẳng sai, sắc chính là con dao bén róc xương, nữ sắc cũng không phải dễ dàng hưởng thụ. Nếu không có thân thể khoẻ như sắt thép, làm sao có thể chịu nổi năm, bảy, thậm chí mười mấy nữ nhân Hồ tộc trong một đêm?!

Khi Tiêu Định Sách dẫn đám lính đánh thuê chạy tới, Ngọc Hồ Vương đã được mười mấy tên nữ binh cận vệ hộ vệ đi tới trước mặt Mạnh Hổ. Nhìn Mạnh Hổ xách Ứng Phi trong tay giống như chim ưng cắp gà, sắc mặt của Ngọc Hồ Vương trở nên hết sức khó coi và phức tạp, giống như sợ hãi, như hưng phấn, như chờ mong, như lo lắng, ánh mắt trong veo như làn thu thủy còn phức tạp hơn gấp mấy lần.

Rất lâu sau đó, Ngọc Hồ Vương mới nhẹ thở dài, rốt cục gạt bỏ những vọng tưởng không thực tế trong lòng. Nàng hiểu rất rõ ràng, nam nhân trước mặt mình kinh khủng tới mức nào, ngay cả Ứng Phi được mấy trăm kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng hộ vệ mà còn bị hắn bắt như bắt một chú gà con, như vậy cho dù nàng có hàng ngàn hàng vạn nữ binh Hồ tộc hộ vệ, chỉ sợ cũng không thể nào ngăn cản hắn đuổi giết! Nếu như đắc tội với một kẻ hùng mạnh tới mức khủng bố như vậy, sao bằng ngoan ngoãn hợp tác cùng với hắn. Huống chi hắn cũng đã từng nói, hắn sẽ chỉ điều khiển quân đội của Hồ tộc dưới điều kiện là không tổn hại đến lợi ích của Hồ tộc. Tuy rằng người Trung Thổ hay man trá xảo quyệt, không đáng tin cậy, thế nhưng hiện tại Ngọc Hồ Vương còn có lựa chọn nào khác?

- Người đâu?

Sau khi nghĩ thông suốt, Ngọc Hồ Vương liền bình tĩnh lại rất nhanh, trên mặt cũng đã khôi phục lại vẻ kiêu mị như lúc thường, nàng bèn quay đầu lại dặn dò:

- Mở yến tiệc thật thịnh soạn, dùng nghi lễ long trọng nhất khoản đãi khách quý từ Trung Thổ tới!

Dứt lời, Ngọc Hồ Vương quay sang hỏi Mạnh Hổ:

- Không biết quý khách xưng hô như thế nào?

Mạnh Hổ lạnh nhạt đáp:

- Hồ Mãnh.

- Hoá ra là Hồ tráng sĩ.

Ngọc Hồ Vương khẽ nghiêng người, chân thành thi lễ với Mạnh Hổ:

- Hồ tráng sĩ đơn thân độc mã chống lại cả ngàn người, bắt giữ được Đại thủ lĩnh Ứng Phi của bộ lạc Hùng Ưng, cứu vớt vận mệnh hơn mười vạn tử muội Hồ tộc chúng ta, xin nhận một lạy của Hồ Ngọc Nô!

Mạnh Hổ ngạo nghễ đứng thẳng người, ung dung nhận một lạy của Ngọc Hồ Vương, trong lòng thầm nghĩ Hồ Ngọc Nô sao? Hoá ra Ngọc Hồ Vương có tên là Ngọc Nô, xem ra tất cả nữ nhân Hồ tộc đều lấy họ Hồ, giống hệt như Hùng tộc họ Hùng, Hồ tộc họ Hồ, Ung tộc họ Ung vậy.

Ngọc Hồ Vương đưa tay ra nói:

- Mời tráng sĩ!

Mạnh Hổ đưa tay chỉ Ứng Phi đang nằm trên mặt đất:

- Nữ vương bệ hạ, tuy rằng tám trăm kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng đột nhập Nguyệt Lượng châu đã đầu hàng, nhưng bên ngoài Nguyệt Lượng châu không biết còn bao nhiêu kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng mai phục ở đó. Sao nữ vương bệ hạ không mời Đại thủ lĩnh Ưng Phi ngồi lên, sau đó mọi người nói chuyện với nhau cho rõ ràng?

Ngọc Hồ Vương trước tiên ngạc nhiên, sau đó gật đầu nói:

- Tất cả mọi chuyện xin nghe theo tráng sĩ.

Mạnh Hổ cười nhạt, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vào cổ Ưng Phi, Ưng Phi lập tức từ trong hôn mê tỉnh dậy, ngửa mặt lên trời thở dài:

- Ưng Phi ta tung hoành Đại Mạc không có địch thủ, không ngờ hôm nay lại gục ngã tại nơi này. Thần Hùng Ưng trên cao, chẳng lẽ người không phù hộ cho con dân của người sao?

Nửa khắc sau, trong vương trướng của Ngọc Hồ Vương.

Những chiếc khăn trải bàn được làm thủ công hết sức tinh xảo mang nét độc đáo của các bộ lạc trên Tử Vong Đại Sa Mạc đã trải khắp mười mấy chiếc bàn thấp bên trong trướng. Trên bàn đã được dọn sẵn thức ăn vô cùng thịnh soạn, có đặc sản của Tử Vong Đại Sa Mạc là dưa hấu, nho, còn có những con dê béo được nướng vàng ươm, lại có Nữ Nhi Hồng của phương Đông rất tinh khiết mê người.

Bọn Mạnh Hổ, Mông Nghiên, Tiêu Định Sách trở thành khách quý của Ngọc Hồ Vương, tuy nhiên chuyện làm người ta kinh ngạc chính là, Ưng Phi vốn mới vừa bị Mạnh Hổ bắt giờ đây cũng nghiêm nhiên chiếm một chỗ ngồi trên tiệc. Hơn nữa chỗ ngồi của Ưng Phi không ngờ được xếp thứ ba, chỉ dưới chủ nhân buổi tiệc là Ngọc Hồ Vương và ân nhân cứu mạng của Hồ tộc là Mạnh Hổ, chuyện này thật sự đã ra ngoài dự đoán của mọi người.

Ngoài sổ người ở trên ra, còn có mười mấy mỹ nhân tướng lĩnh của Hồ tộc tiếp khách.

Ngọc Hồ Vương còn chưa kịp nói lời khai mạc buổi tiệc, Ưng Phi đã bắt đầu ăn uống nhồm nhoàm.

Tuy rằng chân hắc vẫn còn bị xiềng xích, nhưng Ưng Phi không hề vì thân phận tù nhân của mình mà câu nệ, hắc lấy tay xé từng khối thịt dê béo ngậy tọng vào miệng, mỡ dê chảy tràn cả ra hai bên mép. Ngay cả hai dây bình mỹ tửu Nữ Nhi Hồng của phương Đông xếp trên bàn cũng bị hắc uống một hơi như trâu gặm hết sạch. Lúc này Ưng Phi mới đưa tay chùi mép ra ý thoải mái, cất tiếng nói với Mạnh Hổ và Ngọc Hồ Vương:

- Lão tử ăn cũng đã ăn, uống cũng đã uống, bây giờ các người cứ ra tay cho thật là dứt khoát, là tha là giết tùy ý các người!

Ngọc Hồ Vương nghe vậy liền đưa mắt nhìn về phía Mạnh Hổ đang ngồi bên trái.

Bằng vào tính tình của Ngọc Hồ Vương khi trước, đã sớm mang Ưng Phi ra ngoài trướng chém đầu thị chúng, đâu có chuyện dung tha cho hắc sống đến bây giờ, càng không có chuyện lấy thức ăn ngon rượu quý mà chiêu đãi hắc. Đáng tiếc là vị tráng sĩ Hồ Mãnh đến từ thế giới Trung Thổ không cho phép làm như vậy, bắt buộc phải giữ lại tính mạng cho Ưng Phi, còn mời tên khốn ấy tham dự buổi tiệc lần này. Tuy rằng trong lòng Ngọc Hồ Vương không muốn chút nào, nhưng không thể nào không nể mặt vị tráng sĩ Hồ Mãnh kia, dù thế nào đi nữa, lần này hoàn toàn nhờ vào Hồ Mãnh lực ngăn cơn sóng dữ, Hồ tộc mới có thể tránh khỏi tai ương.

Thấy ánh mắt của Ngọc Hồ Vương và mười mấy nữ tướng Hồ tộc đổ dồn vào người mình, Mạnh Hổ mỉm cười, chậm rãi cất tiếng:

- Đại thủ lĩnh Ưng Phi...

- Dừng lại!

Ưng Phi bỗng nhiên đưa tay ra nói:

- Cải chính lại cho đúng, trước hết lão tử đã không còn là Đại thủ lĩnh của bộ lạc Hùng Ưng. Từ lúc lão tử chiến bại mà bị bắt, lão tử đã không còn là Đại thủ lĩnh nữa rồi, điểm này bộ lạc Hùng Ưng chúng ta khác xa các bộ lạc khác trên đại hoang nguyên, thật là có lỗi!

Mạnh Hổ mỉm cười đáp:

- Đại thủ lĩnh Ứng Phi, người cũng không cần sử dụng tâm cơ đối với ta, ta cũng sẽ không nói những lời quanh co với người. Chúng ta hãy nói thẳng ra cho rõ ràng, trước tiên ta cho người chọn một trong hai con đường...

Ứng Phi bực bội hừ một tiếng, lại nói:

- Lão tử không chọn bất cứ con đường nào, đừng tưởng rằng người bắt được Ứng Phi ta thì có thể khống chế được bộ lạc Hùng Ứng chúng ta. Nếu như các người nghĩ như vậy là hoàn toàn sai lầm, nếu bộ lạc Hùng Ứng không còn Ứng Phi thì vẫn còn có Ứng Vũ, Ứng Mâu, Ứng Tường, Ứng Nhân, còn có hai mươi vạn thiết kỵ dũng mãnh thiện chiến!

- Thật không?

Mạnh Hổ lạnh lùng nói:

- Xin Đại thủ lĩnh Ứng Phi hãy nghe ta nói cho hết lời!

Ứng Phi ợ lên một cái, dùng ống tay áo lau miệng, sau đó mới nói:

- Có rắm thì mau đánh đi!

Mạnh Hổ không thèm để ý, lạnh nhạt nói:

- Con đường thứ nhất, hợp tác với ta, mang tộc nhân của người theo ta vượt ngàn dặm di cư tới thế giới Trung Thổ phì nhiêu hưởng thụ mọi thứ! Con đường thứ hai là giết chết người, sau đó ta đem Hồ tộc, Báo tộc, Xà Tộc, bộ lạc Hắc Hùng, bộ lạc Mãnh Hổ, bộ lạc Dã Lang tới san bằng bộ lạc Hùng Ứng của các người!

233. Chương 240: Người Là Mạnh Hổ Sao?

- Người muốn đùa giỡn với ta hay sao? Hợp tác với người, mang theo tộc nhân của ta vượt qua ngàn dặm đường trường di cư tới thế giới Trung Thổ?

Ứng Phi lạnh lùng hỏi lại:

- Lão tử dựa vào cái gì để tin người? Lại nói người là ai? Bất quá chỉ là một tên vô danh tiểu tốt tới từ thế giới Trung Thổ mà thôi, Hồ tộc thì không nói tới, có lẽ các nàng sẽ nghe theo lời người, nhưng còn Báo tộc, Xà tộc đều là bộ tộc lớn trên Tử Vong Đại Sa Mạc, vì sao bọn họ phải nghe theo lời người? Lại còn bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hổ và Dã Lang, bọn họ đều là dũng sĩ trên đại hoang nguyên, hơn nữa đã từng bị người thế giới Trung Thổ các người khinh khi đủ điều, bọn họ lại càng không thể nào nghe theo lời người!

Mạnh Hổ lạnh lùng nói:

- Ta khuyên người tốt nhất nên tin tưởng ta, bởi vì người chỉ có cơ hội lựa chọn một lần duy nhất. Nếu như người chọn đúng, chẳng những bộ lạc Hùng Ứng của người có cơ hội thoát khỏi đại hoang nguyên nghèo nàn xơ xác, di cư tới ở trên thế giới Trung Thổ phì nhiêu, mà từ đây về sau, bộ lạc Hùng Ứng của người còn có được cuộc sống ổn định giàu có giống như người ở thế giới Trung Thổ. Nhưng nếu như người chọn sai đường, chẳng những người phải chết, mà bộ lạc Hùng Ứng của người còn bị liên quân của các bộ tộc trên Tử Vong Đại Sa Mạc và đại hoang nguyên kéo binh tiêu diệt. Lúc đó, tộc nhân của người, thậm chí cả bộ lạc Hùng Ứng sẽ bị xoá sổ trên thế gian này!

Đồng tử Ứng Phi thoáng chốc co rút lại, nghiêm nghị hỏi:

- Người muốn uy hiếp ta sao?

Mạnh Hổ lạnh nhạt đáp:

- Ta đã nói người chỉ có cơ hội lựa chọn một lần duy nhất, bây giờ người có thể đưa ra lựa chọn của người!

Ánh mắt Ứng Phi thoáng chốc trở nên sắc bén lạ thường, tóm lại hắn cảm thấy rằng thanh niên Trung Thổ trước mắt này dường như không phải là một kẻ điên rồ. Nhưng những lời mà thanh niên ấy vừa nói Ứng Phi cũng không tin, bất quá chỉ là một tên vô danh tiểu tốt ở thế giới Trung Thổ mà thôi, làm sao hắn có thể thật sự liên hợp được cộng đồng các bộ lạc Hắc Hùng, Mạnh Hổ, Dã Lang, Báo tộc, Xà tộc mà thảo phạt bộ lạc Hùng Ưng được chứ?

Một lúc sau, Ứng Phi nghĩ rằng trước mắt hay là tạm thời tìm cách đối phó với tên Trung Thổ này cho ổn thoả cái đã, cho dù muốn đối nghịch với hắn cũng có thể giả vờ đáp ứng điều kiện của hắn, sau đó chờ đến khi về tới bộ lạc rồi nghĩ biện pháp đối phó cũng không muộn. Lập tức Ứng Phi nói:

- Nếu ta bằng lòng hợp tác với ngươi, ngươi có điều kiện gì?
- Xem ra Đại thủ lĩnh Ứng Phi là một người thông minh, không làm ta thất vọng.

Mạnh Hổ cười lạnh nhạt, nói tiếp:

- Điều kiện đối với bộ lạc Hùng Ưng các ngươi cũng giống như điều kiện với Hổ tộc, ta chỉ muốn các dũng sĩ của bộ lạc Hùng Ưng các ngươi nghe theo sự sai khiến của ta dưới điều kiện không tổn hại gì đến lợi ích của bộ lạc Hùng Ưng các ngươi! Đương nhiên, để đáp lại...
- Nghe theo sự sai khiến của ngươi?

Ứng Phi bỗng nhiên biến sắc:

- Ngươi cảm thấy chuyện này có thể được sao? Các dũng sĩ bộ lạc Hùng Ưng chúng ta tuyệt đối sẽ không nghe theo sự sai khiến của bọn người Trung Thổ nhu nhược!
- Nhu nhược?

Mông Nghiên ngồi cạnh Mạnh Hổ nghe vậy tức giận lên tiếng:

- Vậy ngươi thua dưới tay người của thế giới Trung Thổ, lại còn bị bắt làm tù binh, vậy phải nói như thế nào? Chẳng phải là ngươi không bằng cả người nhu nhược hay sao?
 - Ha ha!
- Ứng Phi bật cười hăng hắc, liếc nhìn Mông Nghiên:
- Lão tử không có hứng thú đấu võ mồm với nữ nhân!
 - Ngươi...

Mông Nghiên thoáng chốc tức giận tới mức mặt hoa xanh mét, đang muốn cất tiếng tranh luận tiếp, lại bị Mạnh Hổ nhẹ nhàng kéo tay ngăn lại.

Mạnh Hổ ngăn cản Mông Nghiên, cũng không để ý tới sự nghi ngờ của Ứng Phi, mà vẫn tiếp tục nói:

- Trước khi đặt chân lên đại hoang nguyên, ta cũng đã tìm hiểu rất tường tận tình hình của các bộ lạc trên đại hoang nguyên. Bao gồm cả bộ lạc Hùng Ưng của các ngươi, các bộ lạc trên đại hoang nguyên thiếu thốn binh khí trầm trọng, hơn nữa vì công nghệ chế tạo cung tên lạc hậu, cho nên cũng thiếu thốn lực lượng kỵ binh cỡi ngựa bắn cung hùng mạnh. Đây không phải là nhược điểm chí mạng duy nhất, nhược điểm chí mạng nhất chính là cho tới bây giờ kỵ binh của các bộ lạc trên đại hoang nguyên các ngươi vẫn không biết cách hiệp đồng tác chiến, mỗi lần ra trận chỉ biết ủa lên một lượt như ong vỡ tổ, vô cùng hỗn loạn, cho nên lần nào đối mặt với quân đội trên thế giới Trung Thổ, các bộ lạc đại hoang nguyên các ngươi đều thất bại thảm hại!

Sắc mặt Ứng Phi rốt cục cũng đã thay đổi, đương nhiên hắn hiểu rõ những lời của Mạnh Hổ đều là sự thật. Không nói đầu xa, chỉ riêng bộ lạc Hùng Ưng của hắn, dũng sĩ dũng mãnh thiện chiến quả thật không ít, tuy rằng không nhiều tới con số hai mươi vạn kỵ binh, nhưng tuyệt đối cũng có được ít nhất mười vạn. Nhưng số dũng sĩ thật sự có được loan đao làm bằng sắt cũng chỉ có chừng hai vạn mà thôi, còn phần các dũng sĩ sử dụng cung tên, phần lớn chỉ là dùng cung làm bằng gỗ cây dương và xương, gân thú, thô sơ không chịu nổi, uy lực vô cùng thấp kém. Nếu như cung ấy dùng để săn thú thì còn tạm được, còn muốn dùng để bắn xuyên qua trọng thuẫn của trọng trang bộ binh thế giới Trung Thổ chỉ là vọng tưởng mà thôi!

Ánh mắt Mạnh Hổ đột nhiên trở nên sắc bén lạnh lùng, giọng như băng giá:

- Những lời vừa rồi của ta cũng không phải chỉ là phô trương thanh thế, trong tay ta đích xác đã nắm được ba đại bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hổ và Dã Lang, còn tộc trưởng của Báo tộc và Xà tộc trên Tử Vong Đại Sa Mạc cũng có giao tình vô cùng thâm hậu với ta. Chỉ cần ta viết một phong thư, trong đó hứa hẹn ích lợi cho bọn họ, hai bộ tộc này chắc chắn sẽ bằng lòng xuất binh, diệt gọn bộ lạc Hùng Ưng của các người!

Thấy Mạnh Hổ nói với dáng vẻ vô cùng nghiêm nghị, rốt cục Ưng Phi đã trở nên nửa tin nửa ngờ, lại có những điểm mà hắn thấy là rất đáng tin cậy. Hắn cũng không dám không tin, bởi vì thanh niên Trung Thổ trước mặt đem lại cho hắn cảm giác vô cùng nguy hiểm, thật sự là rất cao thâm khó lường. Hắn cũng đã từng gặp qua không ít người Trung Thổ đến đại hoang nguyên giao dịch mua bán, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua nhân vật nào như vậy.

Hít sâu một hơi, Ưng Phi trầm giọng nói:

- Nếu như các dũng sĩ bộ lạc Hùng Ưng chúng ta nghe theo sự sai khiến của người dưới điều kiện không tổn hại gì tới lợi ích của bộ lạc chúng ta, vậy người sẽ báo đáp lại bằng cái gì?

Mạnh Hổ vung cao tay, đáp không cần suy nghĩ:

- Đầy đủ binh khí rèn bằng sắt, đầy đủ cung tên loại tốt, còn có rất nhiều quan quân Trung Thổ sở trường về huấn luyện chiến thuật đội ngũ sẽ thay người huấn luyện các dũng sĩ trong bộ tộc của người. Không tới ba năm, bộ lạc Hùng Ưng sẽ có hai mươi vạn đại quân thiết kỵ thật sự tinh nhuệ, một cánh quân thiết kỵ đủ để tung hoành khắp thế giới Trung Thổ!

Đôi mắt Ưng Phi thoáng chốc sáng lên, ngừng giọng hỏi:

- Lời người là thật sao?

- Đương nhiên là thật.

Mạnh Hổ mỉm cười nói:

- Nếu như ta không làm được, bộ lạc Hùng Ưng cũng không cần nghe theo sự sai khiến của ta.

Trong lúc nhất thời Ưng Phi chưa dám tin ngay, trầm giọng hỏi lại:

- Chỉ cần các dũng sĩ bộ lạc Hùng Ưng chúng ta nghe theo sự sai khiến của người dưới điều kiện không tổn hại gì tới lợi ích của bộ lạc chúng ta, sau đó có thể đổi lấy rất nhiều binh khí rèn bằng sắt, đầy đủ cung tên loại tốt, còn có rất nhiều quan quân Trung Thổ sở trường về huấn luyện chiến thuật đội ngũ sẽ huấn luyện các dũng sĩ trong bộ tộc của ta? Người Trung Thổ kia, người có dám bẻ tên lập thệ với bản Đại thủ lĩnh không?

- Có gì mà không dám!

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Lấy tên ra đây!

Lập tức có một tên nữ binh cận vệ Hồ tộc đem một mũi Điều Linh tiễn tinh xảo tới. Mạnh Hổ nhận lấy mũi Điều Linh tiễn ngửa mặt lên trời cất giọng thề:

- Thánh nữ Quang Minh và thần Hùng Ưng trên cao, ta, Đại nguyên thủ lãnh thổ tự trị thế giới Trung Thổ Mạnh Hổ, cùng Đại thủ lĩnh Ưng Phi của bộ lạc Hùng Ưng lập giao ước như sau.... Nếu như vi phạm, sẽ giống như mũi tên này!

- Người là Mạnh Hổ sao?

Ưng Phi đột nhiên biến sắc:

- Hoá ra người là Mạnh Hổ?

Mạnh Hổ nghe vậy không khỏi cau mày, trầm giọng hỏi:

- Đại thủ lĩnh Ưng Phi có nghi vấn gì sao?

- Không có, không có nghi vấn gì?

Sắc mặt Ứng Phi nhanh chóng trở lại bình thường, trầm giọng nói:

- Nếu như người thật sự là Mạnh Hổ, vậy bản Đại thủ lĩnh tin tưởng những lời vừa rồi của người đều là sự thật. Một tướng quân chỉ dựa vào hơn hai vạn tàn binh có thể đánh tới đế đô của đế quốc Minh Nguyệt, hơn nữa bắt được hoàng đế của đế quốc Minh Nguyệt làm tù binh, trên thế giới này không có chuyện gì mà hắn không làm được!

Sau khi nghe Ứng Phi nói những lời này, Ngọc Hồ Vương và mười mấy nữ tướng trong vương trường ai nấy đều biến sắc.

Hồ tộc vốn đã sinh sống qua nhiều thế hệ trên Tử Vong Đại Sa Mạc, tuy rằng rất ít lui tới với thế giới bên ngoài, nhưng chuyện này không có ý nghĩa là các nàng hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài. Trên thực tế, có rất nhiều thương đội từ các bộ lạc khác của Tử Vong Đại Sa Mạc, từ đại hoang nguyên, thậm chí từ thế giới Trung Thổ đi vào lãnh thổ của các nàng, nhờ đó mà mang theo tin tức của thế giới bên ngoài đến.

Đại danh của Mạnh Hổ, đương nhiên các nàng đã từng nghe qua.

Tuy rằng triều đình đế quốc Quang Huy phong tỏa tin tức đối với dân chúng trong nước, lại bẻ cong sự thật, nhưng đối với các quốc gia khác trên thế giới Trung Thổ, tin tức Mạnh Hổ đơn độc suất lĩnh quân đoàn Mạnh Hổ công chiếm Tây Kinh, bắt giữ hoàng đế Thu Phong Kính của đế quốc Minh Nguyệt đã sớm truyền tới. Bất kể là Man nhân sinh sống trên Tử Vong Đại Sa Mạc, hay Man nhân sinh sống trên đại hoang nguyên, cho đến đám U Linh Hải tộc sinh sống trên quần đảo U Linh ở cực Tây, bọn họ đều đã được nghe danh Mạnh Hổ từ lâu. Thế giới này vốn tôn sùng vũ lực, thừa hành phép tắc kẻ mạnh là trên, nếu là kẻ mạnh thật sự, cho tới bây giờ vẫn không thiếu người sùng bái.

Gần như trong nháy mắt, Ngọc Hồ Vương liền làm ra một quyết định, quyết định này khiến cho gương mặt của nàng thoáng ửng hồng, nhìn qua càng hiển lộ vẻ đẹp diễm tuyệt của vưu vật trên đời hiếm có. Bọn ba tên thương nhân Tiêu Định Sách may mắn được tham dự buổi tiệc lập tức nhìn nàng ngây ngất không hề chớp mắt, ngay cả Ứng Phi cũng không nhịn được phải nuốt ực một ngụm nước bọt. Phải biết lần này Ứng Phi suất lĩnh kỵ binh bộ lạc Hùng Ưng đánh tới Nguyệt Lượng châu, mục đích chính là vì Ngọc Hồ Vương mà tới, thế nhưng hiện tại, Ứng Phi đã biết rõ rằng nữ nhân này tuyệt đối không thể nào thuộc về Ứng Phi hẳn, nàng chỉ có thể thuộc về Mạnh Hổ mà thôi!

Đối diện với sự thật như vậy nhưng thật ra Ứng Phi cũng không cảm thấy không cam lòng, chỉ là có chút tiếc nuối mà thôi.

Cho tới bây giờ trên đại hoang nguyên cũng chỉ tôn trọng kẻ mạnh, người có thực lực hùng mạnh có được nữ nhân đẹp nhất trong bộ lạc cũng là chuyện hợp với lẽ thường tình. Không phải trong trường Ứng Phi hẳn cũng tập trung hơn ba trăm nữ nhân xinh đẹp rung động lòng người trong bộ lạc Hùng Ưng hay sao? Mỗi ngày ngủ với một nàng, phải suốt một năm mới quay trở lại nàng đầu tiên!

Mạnh Hổ không thêm để ý tới lời khen tặng của Ứng Phi, chỉ thản nhiên nói:

- Đại thủ lĩnh Ứng Phi, hiện tại người có thể đi rồi!

Ứng Phi nghe vậy không chút do dự đứng dậy, sải bước đi thẳng ra ngoài trường. Khi vừa đến cửa trường, bỗng nhiên hắn dừng bước quay đầu lại, cất cao giọng nói:

- Đại nguyên thủ, Ứng Phi chờ ngài đến bộ lạc Hùng Ưng, ta sẽ đem ra những con dê béo nhất, những thứ pho mát ngon ngọt nhất, những mỹ nữ xinh đẹp nhất trong bộ lạc để khoản đãi ngài.

Mạnh Hổ vui vẻ đáp:

- Nhanh thì ba tháng, chậm thì nửa năm, bản Đại nguyên thủ nhất định sẽ đến bộ lạc của các người.

- Một lời đã định!

Ứng Phi dứt lời liền bắt chước lễ nghi của người Trung Thổ ôm quyền vái chào Mạnh Hổ, sau đó xoay người nghênh ngang mà đi.

234. Chương 241: Nội Chiến Trong Báo Tộc

- Đại nguyên thủ, ngài không nên thả hắn đi, Ứng Phi vốn vô cùng xảo trá, là tên nổi danh hung tàn hiếu sát trên đại hoang nguyên, hắn không thể nào hết lòng tuân thủ giao ước.

Mạnh Hổ hồ hững khoát tay:

- Không lo chuyện này, cho dù Ứng Phi hung tàn giả dối đến mức nào cũng tuyệt đối sẽ không lo lắng cho ích lợi của bộ lạc Hùng Ưng. Chỉ cần hắn không phải là kẻ ngu ngốc, vậy sẽ tuyệt đối không làm chuyện phản bội giao ước, bởi vì giao ước này đối với bộ lạc Hùng Ưng bọn chúng chỉ có lợi mà không hề có hại.

- Đúng vậy!

Ngọc Hồ Vương chợt thoải mái nói:

- Cho dù Ứng Phi có hung tàn giả dối đến đâu, hắn cũng phải e sợ Đại nguyên thủ sẽ dẫn theo liên quân sáu tộc đi chinh phạt hắn. Tuy rằng bộ lạc Hùng Ưng hùng mạnh, nhưng nếu một mình đối mặt với sáu bộ tộc vây công, vậy thì tất bại chẳng nghi. Huống chi ở phía Bắc bộ lạc Hùng Ưng vẫn còn kẻ thù không đội trời chung của bọn chúng là bộ lạc Thiên Lang lúc nào cũng lăm le chờ cơ hội.

Mạnh Hổ uống một hơi cạn hết chén rượu, bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Nữ vương bệ hạ, rượu ngon cũng đã uống, thức ăn ngon cũng đã ăn xong, bản Đại nguyên thủ cũng nên cáo từ. Sắp tới ta còn phải đi tới lãnh địa Báo tộc và Xà tộc để thuyết phục hai bộ tộc trên đại hoang nguyên này tham gia kết minh, nên thật sự là không có nhiều thời gian ở lại nơi đây.

- Đại nguyên thủ phải đi rồi sao?

Ngọc Hồ Vương chậm rãi đứng dậy, giọng đầy lưu luyến:

- Không thể ở lại đây thêm vài đêm sao?

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Sau khi liên lạc được với Báo tộc và Xà tộc, bản Đại nguyên thủ tự nhiên sẽ trở lại Nguyệt Lượng châu, lúc đó sẽ đoàn tụ cùng nữ vương bệ hạ cũng không muộn, ha ha!

- Tốt lắm, Hồ Ngọc Nô xin ở tại Nguyệt Lượng châu chờ đợi Đại nguyên thủ thành công trở về, lúc đó sẽ tổ chức tiệc tẩy trần cho Đại nguyên thủ.

Ngọc Hồ Vương như chợt nhớ đến chuyện gì, đôi mắt đẹp đột nhiên sáng lên, quay đầu lại nói với một nữ tướng Hồ tộc phía sau:

- Hương Nô, lần này Đại nguyên thủ đi đến lãnh thổ của Báo tộc, ngươi hãy suất lĩnh hai trăm tinh binh dẫn đường cho Đại nguyên thủ.

Nữ tướng Hồ tộc có tên là Hương Nô liền khom người đáp:

- Cẩn tuân vương mệnh.

Mạnh Hổ vui vẻ nói:

- Được rồi, bản Đại nguyên thủ cáo từ tại đây.

- Ôi, xin tướng quân Mạnh Hổ chờ cho giây lát!

Mạnh Hổ vừa dứt lời, Tiêu Định Sách bên cạnh này giờ vẫn trầm ngâm không nói bất chợt lên tiếng:

- Tại hạ còn có chuyện muốn nói với tướng quân.

Mạnh Hổ mỉm cười:

- Xin tiên sinh cứ nói.

Tiêu Định Sách nhìn những mỹ nữ Hồ tộc trong trướng mặt lộ vẻ khó xử:

- Chuyện này... có thể nói ở nơi khác hay không?

- Cũng tốt, vậy chúng ta ra ngoài trướng nói chuyện.

Nói xong, Mạnh Hổ liền dẫn bọn ba người Tiêu Định Sách, Mã Tứ Cửu và Hà Lão Thất bước ra ngoài vương trướng của Ngọc Hồ Vương, sau khi thấy xung quanh không còn ai khác mới thấp giọng nói:

- Tiên tiên sinh, suốt trên đường đi ít nhiều gì cũng được thương đội các người chiếu cố, bản tướng quân vẫn chưa kịp nói lời cảm ơn với tiên sinh.

- Tướng quân nói gì vậy?

Tiêu Định Sách xoa tay liên tục:

- Dọc đường đi nếu không nhờ tướng quân, đừng nói hàng hoá của bọn tại hạ chưa chắc giữ được, chỉ sợ ngay cả cái mạng nhỏ này cũng đã nằm lại trên Tử Vong Đại Sa Mạc. Chuyện khác không nói, chuyện lần này bộ lạc Hùng Ưng đánh tới Nguyệt Lương châu, nếu không nhờ tướng quân đại phát thần uy ngăn cơn sóng dữ, cho dù bọn tại hạ có may mắn đến đâu cũng chỉ có thể làm nô lệ trên đại hoang nguyên mà thôi.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Mã Tứ Cửu và Hà Lão Thất cũng liên tục gật đầu phụ hoạ:

- Chặng đường vừa qua đúng là cực khổ cho tướng quân nhiều...

- Bất quá...

Tiêu Định Sách đổi giọng, thở dài cảm khái:

- E rằng chúng ta không thể nào trở về đế quốc Quang Huy được nữa, chỉ riêng tội yểm hộ tướng quân thoát khỏi đế quốc, vậy cũng đủ cho chúng ta bị triều đình tru diệt toàn gia. Lúc này ba người chúng ta cũng không còn đường nào có thể đi, hy vọng tướng quân khi nào khởi binh ở Trung thổ, thu nạp chúng ta làm thuộc hạ, cho chúng ta một chân sai vặt cũng đã đủ rồi!

Mạnh Hổ nghe vậy không khỏi mừng thầm, hiện tại dưới tay hắn không thiếu võ tướng, không thiếu công nhân, cũng không thiếu quân đội dũng mãnh thiện chiến, Mạnh Hổ đang thiếu chính là khâu hậu cần, thiếu người xử lý công việc nội bộ tài ba. Bọn ba người Tiêu Định Sách, Mã Tứ Cửu và Hà Lão Thất có lẽ không được coi là cao thủ về công việc hậu cần nội bộ, nhưng dù sao bọn chúng vẫn có tiếng là quý tộc uy tín ở hành tỉnh Đông Bộ của đế quốc Quang Huy. Bọn chúng cũng đã từng quản lý qua sản nghiệp khổng lồ của gia tộc, ít ra cũng đã có kinh nghiệm về phương diện này. Với kinh nghiệm của bọn chúng, đối với Mạnh Hổ trên đại hoang nguyên và các bộ tộc trên Tử Vong Đại Sa Mạc chính là của cải quý giá.

Thấy Mạnh Hổ lặng im không nói, ba người bọn Tiêu Định Sách còn tưởng rằng hắn đang do dự trong lòng, không khỏi cảm thấy buồn rầu lo lắng.

Thật ra, vì sao bọn ba người Tiêu Định Sách lại tự nguyện đi theo Mạnh Hổ? Vì sao ba người bọn họ lại tự nguyện ở lại nơi hoang dã như Tử Vong Đại Sa Mạc, đại hoang nguyên? Thật sự là do tình thế bức bách, là vì bất đắc dĩ, chuyện Mạnh Hổ trà trộn vào thương đội của bọn chúng bất kể thế nào đều không có khả năng giấu được tai mắt của đế quốc. Cho dù bọn chúng có giết sạch hai trăm tên lính đánh thuê, cũng khó bảo đảm không tiết lộ chân tướng, vì thế cho nên con đường sống duy nhất của bọn chúng chính là ở lại Tử Vong Đại Sa Mạc, đi theo Mạnh Hổ. Nếu như Mạnh Hổ không muốn thu nạp bọn chúng, vậy bọn họ thật sự là không còn con đường nào có thể đi, chỉ có thể lưu lạc trên Tử Vong Đại Sa Mạc làm cướp mà thôi.

Ngay khi bọn Tiêu Định Sách đang tưởng rằng Mạnh Hổ sẽ từ chối, Mạnh Hổ đột nhiên nói:

- Nhưng không biết ba vị tiên sinh có nghĩ tới chuyện này không, nếu như các người cứ như vậy mà ở lại đại hoang nguyên, vậy còn người nhà các người thì sao? Nếu chuyện các người theo bản tướng quân truyền đến triều đình đế quốc Quang Huy, e rằng người nhà các người sẽ lập tức gặp hoạ sát thân!

Ba người bọn Tiêu Định Sách không khỏi cảm thấy hổ thẹn trong lòng, bọn họ thật sự không ngờ sở dĩ Mạnh Hổ không lập tức bằng lòng thu nhận bọn họ là vì lo lắng cho người nhà bọn họ. Lập tức Tiêu Định Sách nói:

- Chỉ cần tướng quân cho phép, chúng ta lập tức sẽ phái người tâm phúc trở về để quốc, mang tất cả người nhà chúng ta chạy đến Nguyệt Lượng châu.

Mạnh Hổ nghiêm nghị nói:

- Ba vị tiên sinh có thể ở lại trợ giúp bản tướng quân, trong lòng bản tướng quân rất lấy làm cảm kích, nhưng các người cũng biết mục tiêu cuối cùng của bản tướng quân là tiêu diệt đế quốc Quang Huy. Đế quốc Quang Huy hùng mạnh tới mức nào tin rằng không cần phải nói, trong lòng các người cũng biết rất rõ ràng, đây là một nhiệm vụ cực kỳ gian khổ, hơn nữa lúc nào cũng có thể binh bại thân vong, các người... đã suy nghĩ cho thật kỹ chưa?

- Đã nghĩ kỹ rồi!

Tiêu Định Sách quay đầu lại trao đổi bằng mắt với Mã Tứ Cửu và Hà Lão Thất, giọng bùi ngùi:

- Chúng ta đã không còn sự lựa chọn nào khác.

- Tốt lắm!

Mạnh Hổ gật đầu:

- Nếu là như vậy, trước hết ba vị tiên sinh hãy ở lại đây, hết thảy chờ sau khi bản tướng quân liên lạc được với Báo tộc và Xà tộc rồi hãy nói. Nhiệm vụ tiêu diệt đế quốc Quang Huy tuy rằng gian khổ, nhưng cũng không phải là không thể làm nổi, chỉ cần chúng ta có thể liên hợp Man nhân trên đại hoang nguyên và các bộ tộc trên Tử Vong Đại Sa Mạc lại, trang bị đầy đủ vũ khí sắc bén cho bọn chúng, lại dạy cho bọn chúng chiến thuật tiên tiến, cho dù không thể trực tiếp diệt vong đế quốc Quang Huy, cũng đủ cho chúng phải cất đất cầu hoà.

Ba người Tiêu Định Sách lại trao đổi với nhau bằng mắt, đồng loạt vãi dài Mạnh Hổ, giọng cung kính:

- Bọn ty chức tham kiến tướng quân.

Trên một cồn cát khô ráo nóng bức, bốn, năm mươi kỵ binh đang cỡi chiến mã tiến lên có vẻ rất gian nan. Cái nắng chang chang làm cho bọn họ khát khô cổ, nhưng túi nước của bọn họ hai ngày trước đã uống cạn sạch, suốt hai ngày nay chưa được uống một giọt nước nào, bốn, năm mươi kỵ sĩ này đã sớm môi khô nứt, thần trí hôn mê.

Mắt thấy phía trước vẫn như cũ là cồn cát kéo dài liên miên không dứt, cho dù bốn, năm mươi kỵ binh này ý chí có làm bằng sắt, trong giờ phút này chắc cũng sắp sụp đổ. Cứ như vậy mà đi tới, tên kỵ sĩ đi ở cuối đoàn đột nhiên ngã nhào xuống cát, không hề nhúc nhích.

Bốn mươi mấy kỵ binh còn lại ai nấy đều quay đầu nhìn lại, ánh mắt lộ vẻ buồn bã, nhưng không ai quay trở lại đỡ người ấy dậy. Bởi vì bọn họ đều hiểu rất rõ ràng, có đỡ hay không còn ý nghĩa gì nữa, vì tất cả mọi người ở đây đều không thể sống được quá hôm nay. Trước cái nóng kinh khủng trên Tử Vong Đại Sa Mạc, nếu không có nguồn nước thì tuyệt đối không thể nào cầm cự được lâu.

- Thiếu tộc trưởng, thuộc hạ... thuộc hạ thật sự đi không nổi nữa.

Lại một tên kỵ binh rơi từ trên lưng ngựa xuống...

Tên kỵ binh đi đầu tiên rốt cục dừng bước, sau đó chậm rãi quay đầu lại, đây là một tên tráng hán có một thân hình cường tráng như thiết tháp. Tuy rằng môi hắn cũng đã nứt nẻ vì mất nước, nhưng gương mặt vẫn giữ vẻ cương nghị tới cực điểm, dường như hắn là mình đồng da sắt, cho dù là bị đè dưới đáy tháp, hắn vẫn có thể dùng sức lực của chính mình mà đội tháp lên.

Nếu lúc này có mặt Mạnh Hổ ở đây, nhất định hắn sẽ vô cùng kinh ngạc, bởi vì tên kỵ sĩ này không phải ai xa lạ, chính là chiến hữu đã từng trải qua cuộc chạy trốn giữ mạng ở cảnh kỹ trường phía Nam thành Lạc

Kinh ngày trước-Hoa Báo Tề Anh. Sau khi chạy thoát khỏi cảnh kỹ trường, vì muốn thoát khỏi truy binh của Sử Di Viễn, Mạnh Hổ, Hoa Báo Tề Anh và Độc Xà Dư Vũ dưới sự tiếp ứng của Văn Vô Thành đã chia nhau ra chạy trốn. Dọc đường chạy trốn, Hoa Báo Tề Anh ngày đi đêm nghỉ, lại cải trang thành một tên tiểu thương, sau khi trải qua muôn ngàn gian khổ cũng trở về được tới lãnh địa của Báo tộc.

Vốn Hoa Báo Tề Anh là Thiếu tộc trưởng của Báo tộc, đáng tiếc là hấn rời khỏi Báo tộc đã hai năm, trong thời gian ấy Báo tộc đã xảy ra biến cố. Lão tộc trưởng cũng là phụ thân của Hoa Báo Tề Anh là Phi Thiên Báo Tề Chính Thái, trong một lần xung đột với Thiểm tộc đã không may tử trận sa trường. Đệ đệ của lão tộc trưởng cũng là chú của Hoa Báo Tề Anh là Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng kế thừa địa vị tộc trưởng.

Sau khi Hoa Báo Tề Anh trở về lãnh địa của Báo tộc, chiếu theo quy định do tổ tiên truyền xuống, Tề Chính Hùng nên trả lại địa vị tộc trưởng cho Tề Anh. Nhưng Tề Chính Hùng lại không muốn trả lại địa vị tộc trưởng cho cháu mình, ngược lại mở ra buổi tiệc muốn sát hại Hoa Báo Tề Anh, may nhờ có thị vệ tâm phúc của lão tộc trưởng cảnh báo, cuối cùng Hoa Báo Tề Anh tránh thoát được tai kiếp ấy, nhưng lại bị đội cận vệ thân tín của Tề Chính Hùng đuổi giết.

Sau nhiều lần chiến đấu trên đường chạy trốn, rốt cục Hoa Báo Tề Anh và đội cận vệ trung thành với hấn bị đuổi sâu vào trong Tử Vong Đại Sa Mạc.

Hít sâu một hơi không khí nóng rực, Hoa Báo Tề Anh cảm thấy trong đầu mình dường như có ngọn lửa đang bùng cháy, thiêu đốt đến mức đầu hấn muốn nứt ra, nhột nhạt khó chịu, muốn khóc cũng khóc không được, muốn rống cũng rống không được. Dường như toàn bộ sức lực trong cơ thể đã tiêu tan hết, chỉ còn lại thân thể khô kiệt.

Thật sự chỉ có thể chạy đến đây thôi sao? Hoa Báo Tề Anh thè lưỡi ra liếm liếm đôi môi khô khốc, trong lòng bỗng dâng dâng lên cảm giác không cam lòng. Cuộc sống trong địa ngục trong cảnh kỹ trường ở đế quốc Quang Huy hai năm ròng rã cũng chưa thể đánh gục hấn, hấn vẫn còn có thể trốn thoát, giờ đây lại phải ngã xuống ở nơi này hay sao? Không cam tâm, bất kể thế nào cũng không cam tâm!

Keng keng keng...

Đúng lúc này, dường như Hoa Báo Tề Anh mơ hồ nghe được có tiếng lục lạc kêu vang, hấn còn tưởng chỉ là ảo giác, liền quay đầu lại hỏi tên thị vệ thân tín bên cạnh:

- Các người có nghe thấy không? Vừa rồi dường như có tiếng lục lạc kêu....

- Thiếu tộc trưởng, nơi này là Tử Vong Đại Sa Mạc hoang vu, sao thể có đội lạc đà nào chứ?

Tên thị vệ lắc đầu cười khổ.

- Không, vừa rồi ta thật sự đã nghe thấy tiếng lục lạc.

Hoa Báo Tề Anh cố gắng vận dụng một chút sức lực cuối cùng trong cơ thể, sử dụng cả tay lẫn chân bò lên trên đỉnh một cồn cát gần đó. Một cơn gió nóng rực thổi ngay vào mặt, Hoa Báo Tề Anh chịu không được phải nhắm nghiền hai mắt, thế nhưng bên tai lại mơ hồ nghe được một tràng tiếng lục lạc như trong giấc mộng.

Đúng vậy, đúng là tiếng lục lạc, thật sự có một đội lạc đà nào đó ở gần đây!

Hoa Báo Tề Anh đột ngột mở bừng hai mắt, cố gắng quan sát, chỉ thấy cách cồn cát xa xa có một đội lạc đà đang loáng thoáng đi qua. Trong luồng không khí nóng trên sa mạc, nhìn qua dường như cả đội lạc đà đều trở nên uốn éo vặn vẹo, giống như những ảo ảnh thường xuyên xuất hiện trong Tử Vong Đại Sa Mạc, có vẻ như không giống thật...

235. Chương 242: Hữu Nghị

Cõi chung lạc đà với tên tráng hán ấy còn có một người cũng toàn thân khoác áo bào trắng, đầu đội khăn trùm đầu trắng đang ôm chặt eo của tên tráng hán nọ. Từ dáng người thướt tha yếu đuối ẩn dưới lớp áo

choàng kia mà phán đoán, đây rõ ràng là một nữ nhân, hơn nữa là một nữ nhân có vóc dáng làm cho người khác phải thềm nhỏ dãi.

Hai người đang ngồi chung con lạc đà dẫn đầu kia đương nhiên là Mạnh Hổ và Mông Nghiên.

Sau khi Mạnh Hổ mang theo hơn hai trăm nữ binh Hồ tộc rời khỏi Nguyệt Lượng châu, bọn họ liền đi vòng theo hướng Đông Nam dần dần đi sâu vào trong Tử Vong Đại Sa Mạc. Bởi vì lãnh địa của Báo tộc nằm ở Thiểm Điện châu sâu trong Tử Vong Đại Sa Mạc, Thiểm Điện châu cách Nguyệt Lượng châu chừng bảy tám trăm dặm, cho dù đi đường thuận lợi cũng phải mất chừng hơn nửa tháng. Nếu như trên đường đi gặp phải bão cát, gió lốc các thứ, không khéo phải mất hai ba tháng mới có thể đến nơi.

Đoàn người của Mạnh Hổ đã đi vào Tử Vong Đại Sa Mạc hơn mười ngày, lại chỉ đi được hơn một nửa lộ trình. Bởi vì dọc đường gặp phải một cơn bão cát rất lớn cho nên bị tổn thất không ít vật tư, nhất là nước ngọt, lúc này mới bị bắt buộc phải đi vòng sang một ốc đảo nhỏ cách đó hai ba trăm dặm để bổ sung nước ngọt và lương thực sau đó mới có thể đi tiếp, cho nên đã chậm trễ không ít thời gian.

Nữ tướng Hương Nô phụ trách đội cận vệ Hồ tộc dẫn đường và hộ tống Mạnh Hổ tuổi tác không lớn, thoạt nhìn nhiều lắm là ba mươi tuổi, thế nhưng kinh nghiệm đi lại trên sa mạc của nàng vô cùng phong phú. Cơ bản nàng chỉ cần nhìn sắc trời là có thể đoán được phía trước có gặp phải bão cát hay không, nàng còn có thể trao đổi chút ít với các con lạc đà, biết được hướng nào có ốc đảo và nguồn nước.

Tóm lại dọc đường đi nếu không nhờ vị nữ tướng Hồ tộc này, chỉ trông vào bản thân Mạnh Hổ mà thôi, vậy cho dù võ nghệ của hắn có cao đến đâu chỉ sợ cũng phải chôn xương trong bão cát.

Mạnh Hổ nhẹ nhàng ghìm lạc đà lại, đợi cho lạc đà chở Hương Nô đi tới mới cau mày hỏi:

- Hương Nô, có thể tăng nhanh tốc độ được hay không? Đi hơn mười ngày mới được hơn một nửa lộ trình, tốc độ này có vẻ hơi chậm.

- Đại nguyên thủ, hành quân trên sa mạc không thể sốt ruột được.

Gương mặt Hương Nô cũng ẩn sau làn lụa trắng, chỉ có đôi mắt long lanh sáng rực lộ ra ngoài, kiều mị liếc nhìn Mạnh Hổ một cái, sau đó mới nói:

- Hơn nữa chúng ta đã hành quân với tốc độ cực nhanh, dưới tình hình bình thường, đúng ra chúng ta không nên hành quân dưới ánh mặt trời chói chang như vậy. Bởi vì hành quân như vậy sẽ làm cho người và gia súc mất nước rất nghiêm trọng, sẽ tiêu hao nước ngọt nhanh hơn nữa, mà nước là tài nguyên quý giá nhất trong sa mạc.

- Chuyện này ta biết!

Mạnh Hổ cau mày:

- Nếu đã là như thế, vậy hãy cứ tiếp tục hành quân với tốc độ như cũ.

Hương Nô khẽ ừ một tiếng, trong lúc vô tình ánh mắt nàng bỗng thoáng nhìn thấy trên cồn cát ở phía xa xa dường như có bóng người. Nhưng đến khi nàng quay đầu lại quan sát cẩn thận thì đã không còn thấy gì nữa, Hương Nô còn tưởng rằng mình bị khí nóng làm cho hoa mắt cho nên cũng không để ý lắm. Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị rời đi, bỗng nghe Mạnh Hổ thì thầm:

- Ủa, thật là kỳ lạ, vừa rồi dường như ta nhìn thấy ở cồn cát đằng xa có bóng người, vì sao chỉ chớp mắt lại không thấy nữa?

Hương Nô khẽ giật mình, ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại nguyên thủ cũng thấy sao?

- Sao?

Mạnh Hổ cũng quay đầu lại ngạc nhiên hỏi:

- Hương Nô người cũng thấy?

- Dạ!

Hương Nô đáp:

- Thuộc hạ còn tưởng rằng chính mình bị hoa mắt, nhưng nếu như đại thảo nguyên cũng thấy, vậy xem ra không chỉ đơn giản là hoa mắt. Để thuộc hạ mang một toán cận vệ qua đó xem thử, nếu như quả thật có người, nói không chừng chính là quân tuần tra của Báo tộc, bảo bọn chúng dẫn đường cho chúng ta thì quá tốt!

- Ủ!

Mạnh Hổ gật đầu:

- Đi nhanh về nhanh!

Lập tức Hương Nô mang theo mấy chục nữ binh Hồ tộc đi thẳng về phía cồn cát đằng xa.

Chưa hết thời gian uống cạn chén trà, Hương Nô đã mang theo mấy chục nữ binh Hồ tộc vội vàng quay trở lại, bẩm báo với Mạnh Hổ:

- Đại nguyên thủ, phía trước đích xác là có một đội kỵ binh, thoát nhìn chính là quân đội của Báo tộc, tuy nhiên bọn họ ít nhất đã hai ngày không có uống nước, ai nấy đều không thể hành động được.

- Ủa, thật là quân đội của Báo tộc sao?

Mạnh Hổ trong lòng thoáng động, đột nhiên nói:

- Đi, chúng ta qua đó xem sao.

Rốt cục Hoa Báo Tề Anh đã thấy rõ đội lạc đà ở phía trước, hắn đang muốn liều mạng gọi to nhưng phát hiện ra cổ họng của mình như muốn bốc cháy, căn bản không thể nào phát ra thanh âm. Hắn dốc sức giơ tay lên định vẫy, một sự mệt mỏi ập tới như con sóng thủy triều, lập tức hai mắt Hoa Báo Tề Anh tối sầm lại, hôn mê ngay tại chỗ.

Trước lúc hoàn toàn hôn mê, trong lòng Hoa Báo Tề Anh vẫn cảm thấy không cam tâm, thật sự là không cam tâm chút nào...

Trong bóng đêm vô tận, Hoa Báo Tề Anh gặp một giấc mơ, mơ thấy bản thân mình lọt vào một địa ngục đầy lửa cháy, không khí nóng rực làm cho người ta hít thở không thông. Mặt đất dưới chân đã bị nướng đến đỏ rực, chân bước lên thoáng chốc phát ra một luồng khói trắng, bàn chân lập tức bị cháy kêu xèo xèo, từng cơn đau nhức đến tận tim hành hạ hắn...

Ngay khi Hoa Báo Tề Anh cảm thấy chịu không nổi cơn đau nhức này muốn hét lên thật lớn, cảnh tượng xung quanh hắn lại biến đổi. Hắn được đưa tới một biển cát mờ mịt mênh mông, dõi mắt nhìn quanh đều là cồn cát kéo dài liên miên bất tận. Túi da dê đựng nước đeo bên hông đã hết sạch, mấy ngày liền hắn đã không được uống một giọt nước nào, môi đã khô đến nứt nẻ, trong cổ họng dường như có lửa đang thiêu đốt...

Trong cơn kinh hoàng, Hoa Báo Tề Anh kiệt sức quỳ rạp xuống đất, ngửa mặt lên trời kêu rên:

- Thần linh Báo tộc chí cao vô thượng, xin người hãy ban một ít nước cam lồ, con dân của người đã sắp sửa khát đến chết...

Ngay sau đó, một giọt nước mát rượi nhỏ vào bờ môi nứt nẻ của hắn, thoáng chốc đã làm ẩm ướt cổ họng vốn đã cạn khô của hắn. Hoa Báo Tề Anh lập tức cảm thấy toàn thân trở nên vô cùng dễ chịu, cảm giác bức bối muốn chết trong khoảnh khắc giảm đi rất nhiều, sau đó, rất nhiều chất lỏng mát lạnh cuộn cuộn đổ vào trong miệng hắn, không ngừng làm mát thân thể đã gần như khô héo của hắn.

Bỗng nhiên Hoa Báo Tề Anh dường như ý thức được chuyện gì, thân thể khê cựa quậy, từ trong hôn mê tỉnh lại.

Vừa mở hai mắt ra, trước hết Hoa Báo Tề Anh thấy một đôi mắt sáng ngời đang nhìn hắn chăm chăm, gương mặt có đôi mắt ấy ẩn hiện sau một làn lụa trắng mỏng manh. Tiếp theo hắn thấy được một túi nước bằng da dê, nước ngọt mát rượi bên trong túi nước ấy đang cuộn cuộn rót vào trong miệng hắn, làm mát cả cổ họng và dạ dày của hắn.

- A...

Hoa Báo Tề Anh thoải mái rên lên một tiếng, cố gắng duỗi thẳng hai tay hai chân.

Lúc này người kia cũng đã thu túi nước trở về, nước ngọt là của cải quý giá nhất trên sa mạc, so ra còn quý hơn vàng, không thể nào lãng phí dù chỉ là một giọt. Thấy Hoa Báo Tề Anh đã tỉnh táo trở lại, tự nhiên là cũng không cần cho hắn uống thêm nước nữa.

- Người là ai?

Hoa Báo Tề Anh liếc liếc đôi môi còn khô khốc ra vẻ chưa đã khát, cất tiếng khàn khàn hỏi:

- Vì sao lại cứu ta?

- Cứu ngươi không phải là ta, mà là Đại nguyên thủ của chúng ta.

Một thanh âm thánh thót vang lên, sau đó bóng người xinh đẹp ẩn sau chiếc áo choàng màu trắng bên cạnh Hoa Báo Tề Anh đứng lên. Một làn gió thổi qua làm cho chiếc áo choàng tung bay phấp phới, thoáng chốc lộ ra những đường cong mềm mại do chiếc áo choàng bị dán sát thân thể.

- Đại nguyên thủ?

Đôi mắt Hoa Báo Tề Anh chợt sáng lên, thầm nghĩ dáng người nữ nhân này thật sự rất khá, làn da cũng trắng nõn nà, nếu như dung mạo lại xinh đẹp nữa thì quả thật là mỹ nhân cực phẩm, so sánh với đám nữ nhân tính tình thô bạo, làn da thô ráp trong tộc của mình thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Tâm niệm vừa nghĩ đến đó, Hoa Báo Tề Anh lại cất tiếng hỏi tiếp:

- Đại nguyên thủ của các ngươi là ai? Vì sao hắn lại cứu ta?

- Nay bằng hữu, xem ra tình cảnh của ngươi không được tốt lắm có phải không?

Hoa Báo Tề Anh chưa dứt lời, bỗng nghe phía sau vang lên thanh âm trầm hùng, Hoa Báo Tề Anh vội quay đầu nhìn lại. Đập vào mắt hắn là một bóng người cao lớn, toàn thân đều ẩn trong lớp áo choàng màu trắng rất kín đáo, chỉ lộ ra bên ngoài một đôi mắt sáng hữu thần, đang nhìn hắn chăm chăm không chớp.

- Người là...

Trong lúc Hoa Báo Tề Anh còn đang nghi hoặc, người nọ bỗng nhiên đưa tay tháo chiếc nón che mặt trắng tinh trên đầu xuống, thoáng chốc để lộ ra một gương mặt quen thuộc. Hoa Báo Tề Anh cảm thấy bất ngờ, liền hỏi:

- Mạnh... Mạnh Hổ? Là ngươi sao? Vì sao lại là ngươi? Chẳng lẽ ngươi là Đại nguyên thủ gì đó hay sao?

Mạnh Hổ mỉm cười giang rộng hai tay:

- Bằng hữu, được gặp lại ngươi thật là cao hứng!

- Ta cũng rất cao hứng được gặp lại ngươi!

Hoa Báo Tề Anh cảm nhận được lòng chân thành từ nụ cười của Mạnh Hổ, lập tức tiến lên ôm choàng lấy Mạnh Hổ, giọng bồi ngùi cảm khái:

- Lần trước chúng ta có thể chạy thoát khỏi cảnh kỹ trường, hoàn toàn là nhờ ngươi ban tặng. Lúc ấy chạy quá vội vàng, chưa kịp nói lời cảm tạ với ngươi, hôm nay ngươi tới Tử Vong Đại Sa Mạc, bất kể thế nào ta cũng phải khoản đãi ngươi cho trọn tình địa chủ, chỉ tiếc rằng... ôi...

- Sao vậy?

Mạnh Hổ mỉm cười hỏi:

- Huynh đệ, ngươi gặp phải vấn đề gì khó khăn sao?

- Khoan nói những chuyện này!

Hoa Báo Tề Anh khoát tay, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên ung dung tiêu sái:

- Cách nơi này không đến ba trăm dặm có một ốc đảo, tộc nhân nơi đó vẫn trung thành với ta. Cho nên mời Mạnh Hồ huynh đệ đến đó, bất kể thế nào tiểu đệ cũng phải tiếp đãi huynh đệ tận tình, mặt khác phải trình trọng cảm tạ đại ân cứu mạng của huynh đệ.

- Ha ha, nếu đã là như vậy, ta đây cũng không khách khí!

Mạnh Hồ mỉm cười đưa tay chỉ:

- Bộ hạ của ngươi cũng đã gần như khôi phục lại, chỉ là có vài người vì bị mất nước quá nhiều... đã không thể nào cứu được!

Thần sắc của Hoa Báo Tề Anh dần dần trở nên âm trầm lạnh lẽo, bỗng nhiên hất quay đầu nhìn về hướng Đông Nam, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Máu của các huynh đệ nhất định sẽ không chảy vô ích, món nợ này một ngày nào đó bản tộc trưởng sẽ thay các ngươi đòi lại!

Trong mắt Mạnh Hồ không khỏi thoáng qua một tia khác lạ, thầm nghĩ dường như hiện tại Hoa Báo Tề Anh đang gặp phải phiền toái. Vốn hắn là Thiếu tộc trưởng của Báo tộc, nhưng nhìn bộ dạng xơ xác tiêu điều của hắn bây giờ, dường như địa vị tộc trưởng và đại quyền trong tộc đã bị người ta đoạt mất. Tuy nhiên đây cũng là chuyện tốt, tạo cơ hội cho Mạnh Hồ thu phục Hoa Báo Tề Anh, chỉ cần lần này Mạnh Hồ trợ giúp Hoa Báo Tề Anh đoạt lại ngôi tộc trưởng, vậy hắn có thể đạt được tình hữu nghị chân thật của Báo tộc, cũng thật sự có được một cánh quân vô cùng tin cậy.

236. Chương 243: Bất Ngờ Đột Kích

Ngoài ra, Thiểm tộc còn muốn chiếm luôn cả Thiểm Điện châu, lý do Thiểm Điện châu vốn là nơi phát tích của Thiểm tộc bọn chúng. Vốn lúc trước Thiểm Điện châu thuộc lãnh địa của Thiểm tộc, điểm này là thật, theo như lịch sử, quả đúng Thiểm Điện châu là nơi phát tích của Thiểm tộc, chỉ có điều theo thời gian thay đổi, nơi này mới trở thành lãnh địa của Báo tộc.

Giữa Thiểm Điện châu có hồ Thiểm Điện, ven hồ có một dãy trường bằng kéo dài, trường bằng hình bát giác lớn nhất ở giữa chính là trường của tộc trưởng Báo tộc Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng.

Trong lúc này, Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng đang nôn nóng đi qua đi lại trong trường của mình, người cháu của hắn là Hoa Báo Tề Anh đã trốn vào sâu trong Tử Vong Đại Sa Mạc gần một tháng, trước sau hắn cũng đã phái ra mấy chục toán người đi truy sát, rốt cục chỉ về tay không. Hơn nữa chuyện làm cho Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng đứng ngồi không yên chính là cho tới bây giờ vẫn chưa có tin tức xác thực, Hoa Báo Tề Anh rốt cục còn sống hay đã chết? Rốt cục Hoa Báo Tề Anh có chạy tới được mấy nơi ốc đảo cách xa Thiểm Điện châu hay không?

Tuy rằng những thủ lĩnh Báo tộc chiếm cứ ở mấy nơi ốc đảo đó cũng hoà hợp với Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng, nhưng bọn họ cũng rất trung thành và tận tâm với Phi Thiên Báo Tề Chính Thái. Cho nên Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng rất lo lắng Hoa Báo Tề Anh sẽ được những thủ lĩnh Báo tộc kia ủng hộ. Nếu quả thật có chuyện đó xảy ra, vậy địa vị tộc trưởng của hắn sẽ bị uy hiếp rất nặng nề, dù sao nếu căn cứ vào huyết thống mà nói, Hoa Báo Tề Anh mới là kẻ đương nhiên được thừa kế ngôi vị tộc trưởng của Báo tộc.

- Người đâu, đi tìm Hắc Báo Tề Hạt tới đây cho bản tộc trưởng.

Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng suy đi tính lại rất nhiều lần vẫn cảm thấy không thể nào ngồi chờ tình thế phát triển, mà hắn nên đề phòng trước. Kết quả lý tưởng nhất là có thể lôi kéo được vài thủ lĩnh Báo tộc ở phía Tây Bắc xa xôi, mặc dù phải hao tổn chút ít nhưng cũng là một cái giá hoàn toàn xứng đáng, cho nên mới lập tức cho người đi gọi tay chân tâm phúc số một của hắn là Hắc Báo Tề Hạt.

Hắc Báo Tề Hạt chính là tâm phúc số một của Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng, tuy rằng võ nghệ không cao cũng không có trí mưu gì, nhưng hắn luôn luôn trung thành trước sau như một với Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng, cho nên được coi là tâm phúc. Trước sau không đến thời gian uống cạn chén trà, Hắc Báo Tề Hạt đã đi vào trường, cất giọng ồm ồm hỏi:

- Tộc trưởng đại nhân, ngài tìm thuộc hạ có chuyện gì vậy?

Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Như vậy, người đi chuẩn bị năm mươi thớt lạc đà, ba mươi thớt ngựa tốt, lại thêm một cây tơ lụa tốt nhất của Trung Thổ và năm trăm cân sắt ròng, sáng mai đưa đến Anh Vũ châu, nói với Hạt Nhân Báo Hoa Hồ Tử rằng bản tộc trưởng muốn nói chuyện với hân, bảo hân lập tức dẫn người đi đến Thiểm Điện châu một chuyến.

- Hạt Nhân Báo Hoa Hồ Tử?

Hắc Báo Tề Hạt ngạc nhiên nói:

- Không phải hân vẫn bắt hoà cùng tộc trưởng ngài sao?

- Có nói người cũng không hiểu.

Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng mất kiên nhẫn khoát tay:

- Bảo người làm gì thì cứ đi làm cái đó, nhanh đi!

Hắc Báo Tề Hạt khúm rúm rời đi, lúc này Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, bỗng hân cảm thấy đói bụng, đang chuẩn bị gọi người mang rượu và đồ nhắm lên chén một bữa no bê, bỗng nhiên một tên thị vệ tâm phúc xông vào trong trướng, vừa thở hồng hộc vừa nói:

- Tộc... tộc trưởng đại... đại nhân, có tin tốt... tin tức rất tốt!

- Tin tức rất tốt?

Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng nghe vậy giật mình kinh ngạc, gấp giọng hỏi:

- Hoa Báo Tề Anh đã chết rồi sao?

- Hoa Báo Tề Anh chưa chết!

Tên thị vệ tâm phúc lắc lắc đầu, khi Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng cảm thấy thất vọng, tên thị vệ kia lại nói tiếp:

- Tuy nhiên hân cũng gần như đã chết, tộc trưởng đại nhân chỉ cần hạ lệnh là có thể chém hân rơi đầu, bởi vì hiện tại hân đang bị áp giải về Thiểm Điện châu, người đang áp giải hân về chính là ba vị thủ lĩnh Hạt Nhân Báo Hoa Hồ Tử, Tiểu Dã Báo Hoa Giải Ngữ và Diệu Diệu Báo Hoa Tướng Dung.

- Cái gì? Người nói cái gì?

Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng bước lên chụp vào vai tên thị vệ kia, giọng mừng rỡ:

- Hạt Nhân Báo, Tiểu Dã Báo và Diệu Diệu Báo đang áp giải Hoa Báo Tề Anh về Nguyệt Lượng châu sao? Đây là thật sao?

- Đương nhiên là thật.

Tên thị vệ tâm phúc gật đầu liên tục:

- Ngàn lần là thật, hiện tại bọn họ đang chờ bên ngoài đại doanh.

- Tốt, thật tốt quá! Đi, chúng ta đi ra nghênh đón bọn Hạt Nhân Báo.

Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng nghe vậy mừng rỡ, tuy nhiên vừa bước đi được hai bước chợt quay đầu lại, mắt đảo một vòng rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên việc này có vẻ kỳ quái, vì sao Hạt Nhân Báo lại đột nhiên giúp đỡ bản tộc trưởng như vậy? À, phải rồi, người lập tức đi triệu tập ba ngàn thiết vệ, cùng đi với bản tộc trưởng ra ngoài đại doanh nghênh đón.

- Dạ!

Tên thị vệ thân tín ầm ầm đáp lại, lĩnh mệnh mà đi.

Chỉ trong khoảnh khắc, trên Thiểm Điện châu vang lên một hồi kèn hiệu kéo dài liên miên không dứt, đám thiết vệ của Báo tộc vốn phân tán ở các doanh trường lập tức bắt đầu tập trung lại. Chỉ trong thời gian ăn xong bữa cơm, ba ngàn thiết vệ cũng đã tập kết xong. Nhìn ba ngàn tên thiết vệ mặt mày đờ đờ sát khí vây quanh mình, lúc này Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng mới cảm thấy an toàn, hấn lập tức suất lĩnh ba ngàn thiết vệ ra ngoài đại doanh nghênh đón bọn Hạt Nhân Báo.

Vừa ra ngoài, từ xa Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng đã trông thấy bờ Nam của Thiểm Điện châu có hơn ba trăm kỵ binh đang tập trung ở đó.

Ba võ tướng Báo tộc đi đầu là một nam hai nữ, nam nhân đứng trước tuổi tác đã cao, mặt đầy râu quai nón, hai mắt chỉ còn là hai lỗ thủng đen ngòm ghê sợ, chính là thủ lĩnh một bộ lạc nhỏ của Báo tộc- Hạt Nhân Báo Hoa Hồ Tử.

Phía sau Hạt Nhân Báo là hai nữ tướng của Báo tộc, cả hai đều eo thon ngực nở, trên người khoác giáp nhẹ bằng da thú, cặp đùi và bụng của các nàng đều để trần, lộ ra da thịt màu đồng hun trông vô cùng trắng kiện. Không cần hỏi cũng biết, hai nữ tướng Báo tộc này chính là hai người cháu gái của Hạt Nhân Báo Hoa Hồ Tử, Hoa Giải Ngữ và Hoa Tường Dung, cũng là hai nữ thủ lĩnh hai bộ lạc nhỏ của Báo tộc ở phía Tây Bắc.

Tuy nhiên chuyện làm cho Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng cảm thấy vui vẻ chính là Hoa Báo Tề Anh đang bị trói quặt hai tay ra sau lưng ngồi trên lưng ngựa phía sau Hoa Giải Ngữ và Hoa Tường Dung. Giờ phút này dường như Hoa Báo Tề Anh đã biết được vận mệnh như thế nào đang chờ đợi mình, đang gân cổ chửi mắng Hạt Nhân Báo Hoa Hồ Tử:

- Hạt Nhân Báo lão tặc kia, ngươi là tên phản đồ, bản tộc trưởng dù có chết cũng không bỏ qua cho ngươi!

Hạt Nhân Báo quay đầu về phía Hoa Báo Tề Anh, đưa hai lỗ thủng sâu hoắm trên mặt ra, nở nụ cười âm lãnh:

- Thiếu tộc trưởng, bản thủ lĩnh khuyên ngươi hãy để dành chút sức lực, để khỏi phải chịu đau khổ.

Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng ở xa xa nhìn thấy cũng cảm thấy vui vẻ trong lòng, xem ra hai người này không phải là đang đóng kịch. Tuy nhiên cho dù hai người diễn kịch cũng không có gì phải khẩn trương, Hoa Báo Tề Anh đã về tới Thiểm Điện châu, vậy hấn cũng đừng mong sống sót mà rời khỏi. Tuy rằng Hoa Báo Tề Anh võ nghệ cao cường, nhưng cũng không phải là tung hoành vô địch trong Báo tộc, Xuyên Sơn Báo hấn cũng không kém hơn Hoa Báo Tề Anh bao nhiêu.

Chỉ bằng vào hơn ba trăm kỵ binh dưới tay Hạt Nhân Báo, cho dù hấn thật sự thông đồng với Hoa Báo Tề Anh đi nữa, hai người bọn chúng còn có thể giở trò gì được?

Rất nhanh, hai bên chỉ còn cách nhau không tới trăm bước, Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng thần nhiên đưa tay lên, ba ngàn thiết kỵ phía sau liền chậm rãi giảm tốc độ, sau đó từ từ triển khai ra hai bên cánh, vô hình chung bảo vệ Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng vào giữa. Bày ra đội hình như vậy, một khi ở giữa bị đột kích, hai cánh có thể khép lại trong thời gian ngắn nhất.

Tuy rằng Hạt Nhân Báo Hoa Hồ Tử bị mù, nhưng lỗ tai của hấn thật sự rất thính, lúc này đã nghe ra Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng đã tới, lập tức quay người về phía Xuyên Sơn Báo Tề đưa tay phải lên trán tỏ ý chào:

- Tham kiến tộc trưởng, nguyện cho tộc trưởng đại nhân tôn kính ngàn năm bất hủ như cây dương trên Tử Vong Đại Sa Mạc!

Phía sau Hạt Nhân Báo Hoa Hồ Tử, Tiểu Dã Báo và Diệu Diệu Báo cũng đưa tay lên trán thi lễ.

Ánh mắt của Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng không tự chủ được nhìn chăm chăm vào bộ ngực căng phồng của Tiểu Dã Báo và Diệu Diệu Báo với vẻ thất thần. Vốn hấn đã thêm nhỏ dãi sắc đẹp của hai vị nữ thủ lĩnh Báo tộc này không phải chỉ mới ngày một ngày hai, vài lần hấn đã muốn thu hai nàng vào trường của mình, lại bị hai nàng thẳng thừng từ chối. Xuyên Sơn Báo thẹn quá hoá giận liền cưỡng đoạt, kết quả cũng không thành công, ngược lại kết thù oán với ba bộ lạc nhỏ của Báo tộc.

Xuyên Sơn Báo không khỏi kích động tâm tình, hôm nay hai vị mỹ nhân Báo tộc này tới Thiểm Điện châu cùng một lúc, nhất định là đã suy nghĩ lại, muốn thần phục dưới trướng của Đại tộc trưởng hần rồi! Đang lúc Xuyên Sơn Báo còn đang say sưa với ý nghĩ của mình, bên tai bỗng truyền đến một tiếng kêu đau đớn, Xuyên Sơn Báo vội vàng định thần nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt xanh mét của Hoa Báo Tề Anh.

- Tề Anh, cháu ngoan của ta, đúng là người không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta!

Xuyên Sơn Báo cười ha hả, trong mắt thoáng qua vẻ nanh ác, đột nhiên quay sang nói với Hạt Nhân Báo:

- Hạt Nhân Báo, bảo người của ngươi áp giải Tề Anh qua đây!

Hạt Nhân Báo quay đầu lại vung tay lên, lập tức có một tên kỵ binh Báo tộc giục ngựa bước ra khỏi hàng, dắt Hoa Báo Tề Anh đang bị trói vào lưng ngựa chậm rãi tiến về phía Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng. Xuyên Sơn Báo không thèm để ý, ánh mắt lướt khắp thân thể của hai nàng Tiểu Dã Báo và Diệu Diệu Báo một hồi lâu, sau đó mới nhìn về phía tên kỵ binh Báo tộc đang áp giải Hoa Báo Tề Anh tiến lại.

Vì giây phút phân tâm ấy, đến khi ánh mắt của Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng nhìn về phía Hoa Báo Tề Anh và tên kỵ binh Báo tộc áp giải hần đi đến, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn không tới mười bước. Lúc này hai tên thị vệ tâm phúc của Xuyên Sơn Báo đã giục ngựa tiến lên nghênh đón, quát tên kỵ binh Báo tộc kia:

- Giao người cho chúng ta, người có thể trở về!

Tên kỵ binh Báo tộc kia cầm dây cương trong tay đưa ra, một tên thị vệ tâm phúc của Xuyên Sơn Báo liền đưa tay ra để đón lấy dây cương. Mắt thấy tay hần sắp sửa đón lấy cương ngựa, trước mắt hần chợt có ánh sáng lạnh loé lên, ngay sau đó, một luồng khí lạnh thấu xương đã từ cổ họng hần nhanh chóng lan tràn ra khắp thân thể, làm cho hần cảm thấy không thể hô hấp.

Trong khoảnh khắc trước khi chết, tên thị vệ ấy hoảng sợ phát hiện ra Hoa Báo Tề Anh vốn bị trói trên lưng ngựa không biết đã gở hai tay ra từ lúc nào, trong tay còn nắm một thanh loan đao lạnh lẽo, một giọt máu tươi theo lưỡi đao sáng loáng chậm rãi lăn dài xuống, cuối cùng lặng lẽ rơi vào bãi cỏ xanh biếc dưới chân...

Gần như cùng lúc với Hoa Báo Tề Anh động thủ, tên kỵ binh Báo tộc kia cũng rút loan đao giấu dưới yên ngựa ra. Tên thị vệ kia còn chưa kịp có phản ứng gì, đầu của hần đã bay ra khỏi cổ, rơi xuống đất lăn lông lốc chừng mười mấy bước, đến lúc ấy, Xuyên Sơn Báo đứng cách đó mười mấy bước rút cục mới hồi phục tinh thần lại.

- Hây...

- Giá...

Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng còn chưa kịp có phản ứng, Hoa Báo Tề Anh và tên kỵ binh Báo tộc kia đã đồng thời giục ngựa tiến về phía trước, hai thanh loan đao sắc bén lạnh lẽo đã giương lên nhắm vào người Xuyên Sơn Báo. Xuyên Sơn Báo trong thoáng chốc cảm thấy như mình vừa rơi vào trong một hố băng lạnh lẽo, ba ngàn thiết kỵ vây quanh bên người vẫn không mang lại cho hần được chút cảm giác an toàn nào!

237. Chương 244: Tin Từ Đại Hoang Nguyên

Người vọt tới trước mặt Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng chính là Hoa Báo Tề Anh, cùng với một tiếng gào to như tiếng sấm, loan đao trong tay Hoa Báo Tề Anh đã hoá thành một đạo cầu vồng màu bạc, nhắm vào cổ họng Xuyên Sơn Báo vô cùng hiểm độc. Trên mặt Xuyên Sơn Báo thoáng chốc dâng lên vẻ điên cuồng nanh ác, hần biết trong lúc này tuyệt đối không thể lui bước về phía sau, một khi lui bước về phía sau, vậy hần sẽ rơi vào thế hạ phong, sau đó sẽ thất bại thê thảm dưới thế công dũng mãnh không ngừng của Hoa Báo Tề Anh.

Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng hiểu rất rõ ràng, nếu như hần lùi bước, vậy Hoa Báo Tề Anh rất có thể sẽ giết chết hần ngay tại chỗ.

Nhưng Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng cũng là dũng sĩ mạnh mẽ hiếm có trong Báo tộc, tuy rằng võ nghệ của hắn kém hơn Hoa Báo Tề Anh một mức, nhưng sự chênh lệch đó cũng không phải là lớn lắm. Muốn chống đỡ năm mươi hiệp tấn công dũng mãnh của Hoa Báo Tề Anh là không thành vấn đề, thật ra chỉ cần năm hiệp, ba ngàn thiết vệ của Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng sẽ ào lên, lúc ấy cho dù Hoa Báo Tề Anh có ba đầu sáu tay cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Muốn chết!

Kể thì chậm, nhưng sự việc lúc đó xảy ra rất nhanh, khi những ý niệm nhanh chóng xoay chuyển trong đầu Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng vừa dứt, hắn đã rút loan đao ra với tốc độ nhanh nhất, đoạn quát lớn một tiếng chém xéo về phía loan đao của Hoa Báo Tề Anh. Chỉ nghe keng một tiếng nổ vang, loan đao của hai người đã va chạm rất mạnh giữa không trung, một luồng sức mạnh cuồng dã theo loan đao trên tay Xuyên Sơn Báo cuốn ngược trở về, đập mạnh vào hõ khẩu của hắn, lập tức hắn kêu lên một tiếng đau đớn, gương mặt dài như mặt ngựa đã đỏ bừng lên.

So về thể lực, hiển nhiên Hoa Báo Tề Anh mạnh hơn đối phương một bậc.

- Chết đi!

Hoa Báo Tề Anh xuất ra một đao chém loan đao của Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng sang một bên, lập tức giật cương giục ngựa, đao thứ hai lại nhắm vào đầu Xuyên Sơn Báo bổ xuống. Xuyên Sơn Báo rú lên lồng lộn, cố gắng dốc hết toàn lực giữ cao loan đao lên đỡ, vẫn là đỡ thẳng vào nhát đao của Hoa Báo Tề Anh đang chém xuống. Tới nước này rồi, Xuyên Sơn Báo cũng không còn lựa chọn nào khác, hắn chỉ còn có thể liều mạng tử chiến đến cùng mà thôi.

- Hừ...

- Hây...

- Ha...

Gần như cùng lúc đó, bốn phía vang lên những tiếng gầm gừ phẫn nộ của ba ngàn thiết vệ, vội vàng giục chiến mã tới cứu Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng.

Trong giây phút này, trong lòng ba ngàn thiết vệ vô cùng giận dữ. Dưới sự đề phòng nghiêm ngặt của bọn chúng, không ngờ vẫn để cho Hoa Báo Tề Anh xông được tới trước mặt tộc trưởng, lại còn phát động tấn công tộc trưởng. Đây chính là thất bại lớn nhất của bọn chúng, nếu như tộc trưởng đại nhân có điều gì sơ xuất, vậy tất cả bọn chúng đều phải chôn theo làm bạn!

Choang!

Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng lại đỡ loan đao của Hoa Báo Tề Anh.

Nhưng ngay sau đó, một bóng người như quỷ mị xuất hiện bên cạnh Hoa Báo Tề Anh và Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng, bóng người này không phải là ai khác, chính là tên kỵ binh Báo tộc vừa rồi áp giải Hoa Báo Tề Anh. Vốn Xuyên Sơn Báo không xem hắn vào đâu, chỉ nghĩ là một tên dũng sĩ Báo tộc bình thường mà thôi, nhưng trong giây phút này, Xuyên Sơn Báo đột nhiên có cảm giác tên dũng sĩ Báo tộc kia vô cùng nguy hiểm!

- Không xong!

Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng thầm kêu trong lòng một tiếng, rốt cục không còn dũng khí liều mạng đánh với Hoa Báo Tề Anh, chấp nhận rơi vào thế hạ phong cũng phải lui về phía sau. Nhưng đáng tiếc rằng bây giờ hắn mới nghĩ đến chuyện chạy trốn thì đã quá chậm, hắn còn chưa kịp giật cương quay đầu ngựa, loan đao của tên kỵ binh Báo tộc kia đã mang theo tiếng rít thể lương đâm về phía hắn.

Đồng tử của Xuyên Sơn Báo thoáng chốc co rút lại, chỉ xem thế đao đâm tới đã có thể biết tên dũng sĩ Báo tộc này là một cao thủ hiếm có, võ nghệ của hắn thậm chí còn cao hơn cả Hoa Báo Tề Anh! Hoa Báo Tề Anh có được cao thủ như vậy dưới trướng từ lúc nào? Một câu hỏi to tướng đột nhiên hiện ra trong đầu Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng, đó cũng chính là câu hỏi cuối cùng trong đời hắn!

- Soạt!

Cùng với một chuỗi bóng mờ, loan đao trong tay Mạnh Hổ đã đâm vào cổ họng Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng nhanh như tia chớp, sau đó nhẹ nhàng gạt ngang hai bên trái phải. Thủ cấp của Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng trong thoáng chốc đã rơi xuống, một luồng máu đào từ chỗ cổ họng bị chém đứt phun ra như suối, tạo thành một đóa hoa máu giữa không trung.

Hoa Báo Tề Anh giơ cao loan đao trong tay, thét lên một tiếng dài, sau đó cất tiếng quát lớn với ba ngàn thiết vệ của Xuyên Sơn Báo đang ào ào xông tới:

- Xuyên Sơn Báo đã chết, kẻ nào buông vũ khí nguyện trung thành với bản tộc trưởng, chuyện xưa sẽ bỏ qua hết thảy...

Ba ngàn thiết vệ từ bốn phía đang xông tới nghe Hoa Báo Tề Anh nói vậy lập tức ghì ngựa lại, bọn chúng giật mình nhìn chăm chú thì thể đã mất đầu của Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng. Sau khi đắn đo một lúc, có hai tên thiết vệ Báo tộc giơ cao loan đao trong tay rồi buông xuống, chuẩn bị cất lời thề trung thành với Hoa Báo Tề Anh.

Tử Vong Đại Sa Mạc với đại hoang nguyên là thế giới cá bé nuốt cá lớn vô cùng trắng trợn, nơi đây không tồn tại cái gì gọi là đạo nghĩa, cũng không tồn tại cái gì gọi là luật pháp. Nơi đây thực lực chính là vương pháp, loan đao chính là chân lý, Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng cướp địa vị trưởng tộc trong tay Hoa Báo Tề Anh, hẳn chính là vua của nơi này, hiện tại Hoa Báo Tề Anh đã đoạt lại tất cả những gì vốn thuộc về hắn, hẳn liền thay Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng trở thành vua của nơi này. Tất cả tộc nhân của Báo tộc chỉ có hai lựa chọn, hoặc là thề nguyện trung thành với Hoa Báo Tề Anh, hoặc là... chết!

Đã có kẻ làm gương, lập tức có nhiều người khác noi theo, rất nhanh, tuyệt đại đa số thiết vệ Báo tộc liền buông loan đao trong tay xuống. Vừa rồi tư thế của bọn chúng còn rất là hùng hổ, muốn giết chết Hoa Báo Tề Anh, nhưng hiện tại Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng vừa chết, bọn họ liền mất đi đối tượng cầm đầu, lập tức chuyển sang nguyện ý trung thành với Hoa Báo Tề Anh.

- Grào...

Hoa Báo Tề Anh lại ngửa mặt lên trời gào thét:

- Ta, Hoa Báo Tề Anh, lấy danh nghĩa tộc trưởng của Báo tộc tuyên bố các người vô tội! Hãy nhặt vũ khí của các người lên, trở lại doanh trại của mình, chờ đợi bản tộc trưởng triệu tập!

- Hết thảy theo ý ngài, tộc trưởng đại nhân tôn kính!

Ba ngàn thiết vệ ngồi trên lưng ngựa đều đưa tay lên trán thi lễ với Hoa Báo Tề Anh, sau đó ghì ngựa xoay đầu tự trở về doanh trại của mình.

Lúc này Mạnh Hổ mới thở ra một hơi thật dài, giục ngựa đi tới bên cạnh Hoa Báo Tề Anh, cất tiếng cười to:

- Tề Anh huynh đệ, chúc mừng người đoạt được đại quyền, ha ha ha...

- Tất cả đều là nhờ huynh đệ người bạn tặng.

Hoa Báo Tề Anh ngồi trên lưng ngựa chìa tay ra với Mạnh Hổ, vui vẻ nói:

- Nếu như không có huynh đệ trợ giúp, e rằng ta đã sớm bỏ thân nơi Tử Vong Đại Sa Mạc, làm sao có thể đoạt lại được những thứ này? Huynh đệ của ta, từ đây về sau, Thiểm Điện châu chính là nhà của người, những gì ta có cũng chính là của người!

Mạnh Hổ đưa tay ra nắm chặt tay Hoa Báo Tề Anh, tình hữu nghị của hai người đã đạt tới mức kiên cố không gì phá nổi.

Ba ngày sau, trong doanh trường của Hoa Báo Tề Anh trên Thiểm Điện châu.

Hoa Báo Tề Anh đích thân châm đầy chén rượu cho Mạnh Hổ, giọng đượm vẻ lo lắng:

- Huynh đệ của ta, người thật sự phải đi Bách Hoa châu hay sao? Phải biết rằng muốn đi tới Bách Hoa châu cần phải đi ngang qua nơi sinh sống của hai bộ lạc Thiểm tộc rất lớn. Thiểm tộc là kẻ thù truyền kiếp của Báo tộc chúng ta, bọn chúng nhất định sẽ không dễ dàng để cho chúng ta đi qua.

Bách Hoa châu ở góc Đông Bắc của Tử Vong Đại Sa Mạc, là nơi Xà tộc sinh sống, cũng là mục tiêu trong chuyến hành trình đi Tử Vong Đại Sa Mạc lần này của Mạnh Hổ. Tuy nhiên giữa Thiểm Điện châu và Bách Hoa châu lại có vài nơi có người Thiểm tộc sinh sống, những nơi đó chính là một trong mười đại bộ lạc của Thiểm tộc, bọn chúng vô cùng hiếu chiến hiếu sát, hơn nữa còn là kẻ thù truyền kiếp của Báo tộc.

Mạnh Hổ mỉm cười nói:

- Tề Anh huynh đệ, đừng quên chiến hữu tốt của cả hai chúng ta-Độc Xà Dư Vũ.
- Đương nhiên ta không quên, ta vĩnh viễn sẽ không quên những năm tháng cùng nhau cố gắng vượt qua cảnh khổ ở cảnh kỹ trường của đế quốc Quang Huy.

Hoa Báo Tề Anh nghiêm nghị nói:

- Thôi được, huynh đệ của ta, người hãy chờ hai ngày tại Thiểm Điện châu, chờ ta chỉnh đốn sự vụ trong tộc xong xuôi, lúc ấy sẽ suất lĩnh ba ngàn thiết vệ đi cùng người tới Bách Hoa châu. Có ba ngàn thiết vệ đi theo, cho dù bọn Thiểm tộc có ngăn trở, chúng ta cũng không sợ.

Mạnh Hổ mỉm cười, đang muốn mở miệng từ chối, một tên đầu mục Báo tộc đột nhiên sải bước đi vào trong trướng, dùng ngôn ngữ của Báo tộc nói lý lẽ vài câu gì đó với Hoa Báo Tề Anh. Hoa Báo Tề Anh nghe xong sắc mặt khẽ biến, quay sang nói với Mạnh Hổ:

- Huynh đệ, Ngọc Hồ Vương vừa phái người đến, nói là mang đến tin tức của đại hoang nguyên.
- Tin tức đại hoang nguyên?

Mạnh Hổ nghe vậy trong lòng khẽ động, thầm nghĩ chẳng lẽ là bọn Cổ Vô Đạo, Hùng Bá Thiên đã đến đại hoang nguyên? Tính theo thời gian, mình cũng đã ở Tử Vong Đại Sa Mạc gần một năm, bọn lão Cổ có lẽ cũng đã đến được đại hoang nguyên, tuy nhiên có Hùng Bá Thiên là Đại thủ lĩnh của bộ lạc Hắc Hùng, Mạnh Hổ cũng rất yên tâm. Cho dù lão Cổ không thể triển khai thế cục gì nhanh chóng trên đại hoang nguyên, nhưng dùng bộ lạc Hắc Hùng làm gốc mà chậm rãi kinh doanh hẳn là không có vấn đề gì.

Hoa Báo Tề Anh vung tay lên, lớn tiếng nói:

- Mời sứ giả của Hồ tộc vào đây.

Tên đầu mục của Báo tộc kia lĩnh mệnh mà đi, chỉ trong chốc lát đã dẫn một nữ nhân Hồ tộc vào trong trướng. Nữ nhân Hồ tộc này có bề ngoài vô cùng xinh đẹp, rung động lòng người, thật ra gần như tất cả nữ nhân Hồ tộc đều có bề ngoài rất dễ nhìn, có lẽ điểm này cũng có quan hệ với chuyện các nàng sinh sống trên Nguyệt Lượng châu.

- Nguyệt Nô tham kiến Đại nguyên thủ, tham kiến Hoa Báo tộc trưởng tôn kính.

Nữ nhân Hồ tộc kia vào trong trướng, trước hết thi lễ với Mạnh Hổ, sau đó quay sang chào hỏi Hoa Báo Tề Anh.

Mạnh Hổ khoát khoát tay, không có vẻ gì là khách của Báo tộc mà giống như đang ở bên trong trướng của mình, cất tiếng hỏi:

- Nguyệt Nô, nghe nói người phụng mệnh của Ngọc Hồ Vương mang tin tức đại hoang nguyên đến đây phải không?
- Đúng vậy!

Nguyệt Nô cung kính đáp:

- Một tháng trước, Đại thủ lĩnh Ứng Phi của bộ lạc Hùng Ứng phái người đưa tin khẩn cấp tới, nói là bộ lạc Thiên Lang ở phương Bắc đang tấn công bộ lạc Mãnh Hổ ở phía Tây với quy mô lớn. Vốn bộ lạc Mãnh Hổ đã bại lui, nhưng sau đó được bộ lạc Hắc Hùng và bộ lạc Dã Lang trợ giúp, hiện tại hai bên vẫn đang

giăng co. Tuy nhiên bộ lạc Thiên Lang đang tập kết lần thứ hai, chờ bộ lạc Thiên Lang tập kết xong xuôi, ba bộ lạc phía Tây chắc chắn không thể nào chống nổi.

- Vậy sao?

Mạnh Hổ thoáng chốc cau mày, xem ra tình thế phát triển không được thuận buồm xuôi gió, không ngờ bộ lạc Thiên Lang ở phương Bắc đại hoang nguyên đột nhiên tiến công bộ lạc Mãnh Hổ. Ba bộ lạc Mãnh Hổ, Dã Lang và Hắc Hùng vì muốn ngăn cản quân đội Trung Thổ xâm lược từ phía Tây, ngăn cản hai đại bộ lạc Thiên Lang, Hùng Ưng từ phía Đông lấn sang, cho nên đã kết minh lại với nhau, đây cũng là truyền thống. Thật cũng không thể kết luận bọn Cổ Vô Đạo đã tới đại hoang nguyên, nhưng bất kể bọn Cổ Vô Đạo có tới đại hoang nguyên hay chưa, ba bộ lạc kia là căn cơ mà Mạnh Hổ định dùng để liên hợp thế lực Man nhân trên đại hoang nguyên, tuyệt đối không thể để cho bọn họ bị bộ lạc Thiên Lang lấn át. Xem ra đành phải gác lại kế hoạch đi đến Xà tộc, việc cấp bách trước mắt là trợ giúp ba bộ lạc Mãnh Hổ, Dã Lang và Hắc Hùng vượt qua cửa ải khó khăn này.

238. Chương 245: Loạn Trên Đại Hoang Nguyên

Hôm qua lúc Mạnh Hổ nhận được tin tức do Ngọc Hồ Vương phái Nguyệt Nô đưa tới, biết được ba đại bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hổ, Dã Lang đang bị bộ lạc Thiên Lang tấn công, lập tức quyết định hủy bỏ kế hoạch đi Xà tộc. Hắn chỉ ở lại Thiểm Điện châu thêm một đêm, sáng hôm nay lập tức dẫn người rời đi.

Hoa Báo Tề Anh suất lĩnh ba ngàn thiết vệ đưa tiễn Mạnh Hổ và ba trăm quân Hồ tộc mộ quảng xa vào sâu trong Tử Vong Đại Sa Mạc, đến lúc này trời đã xế chiều, không thể không chia tay mỗi người một ngã. Mạnh Hổ và Hoa Báo Tề Anh ôm nhau thật chặt, sau đó Mạnh Hổ đắm một quyền vào ngực Hoa Báo Tề Anh, cất cao giọng nói:

- Huynh đệ, trở về đi, không cần tiễn nữa!

- Ôi...

Hoa Báo Tề Anh ngửa mặt lên trời thở dài, giọng đượm vẻ tiếc nuối:

- Ta rất muốn đi cùng huynh đệ tới đại hoang nguyên.

- Chúng ta là huynh đệ, sau này còn sợ không có cơ hội sao?

Mạnh Hổ ung dung nói:

- Hiện tại ngươi có chuyện quan trọng hơn nhiều, chính là phải nhanh chóng ổn định thế cục nội bộ Báo tộc, để tránh xảy ra những chuyện ngoài ý muốn. Chờ sau này ngươi xử lý xong xuôi chuyện nội bộ Báo tộc, người có không muốn tới đại hoang nguyên cũng không yên với ta, ha ha ha...

- Được, chúng ta cứ quyết định như vậy, sau này khi liên quân các tộc chinh phục Trung Thổ, tuyệt không thể thiếu quân đội của Báo tộc chúng ta!

Hoa Báo Tề Anh đưa tay phải ra nắm chặt tay Mạnh Hổ, hai người đều cảm nhận được quyết tâm mạnh mẽ từ bàn tay đối phương. Ngay đêm qua, Mạnh Hổ đã đem kế hoạch của hắn nói hết cho Hoa Báo Tề Anh nghe, dù sao Hoa Báo Tề Anh cũng khác với Đại thủ lĩnh Hùng Ưng của bộ lạc Hùng Ưng, hơn nữa, Mạnh Hổ vẫn tin tưởng Hoa Báo Tề Anh hơn nhiều, dù sao Mạnh Hổ trước sau đã cứu hắn hai lần, giao tình như vậy cũng đã trên mức bình thường.

Cho nên Hoa Báo Tề Anh mới nói những lời này, nhưng cũng không phải chỉ là nói suông mà thôi, hắn thật sự hy vọng tương lai có thể gia nhập vào liên quân các tộc, cùng tham gia vào trận chiến có thể nói là ảnh hưởng tới toàn bộ thế giới Trung Thổ, cũng có thể thay đổi cả vận mệnh các bộ tộc Man nhân trên đại hoang nguyên và trên Tử Vong Đại Sa Mạc xưa nay chưa từng có.

- Huynh đệ,保重!

Mạnh Hổ vỗ mạnh vai Hoa Báo Tề Anh, xoay người lên ngựa.

Hoa Báo Tề Anh cũng tung mình lên ngựa, sau đó giật cương quay đầu, lớn tiếng quát:

- Tiểu Dã Báo, Hắc Báo nghe lệnh!

Tiểu Dã Báo Hoa Giải Ngữ và Hắc Báo Tề Hạt nghe vậy vội giục ngựa tiến lên hai bước, ầm ầm đáp lại:

- Có thuộc hạ!

Nghe thấy tiếng quát của Hoa Báo Tề Anh sau lưng, Mạnh Hổ không khỏi ghì cương quay đầu lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn Hoa Báo Tề Anh, trong lúc nhất thời không biết hẳn muốn làm gì. Không để ý tới ánh mắt nghi hoặc của Mạnh Hổ, ánh mắt của Hoa Báo Tề Anh đã lướt qua khuôn mặt của Tiểu Dã Báo Hoa Giải Ngữ và Hắc Báo Tề Hạt, trầm giọng nói:

- Dẫn theo ba ngàn thiết vệ, phò trợ Đại nguyên thủ xuất chinh! Từ hôm nay trở đi, các người cùng với ba ngàn thiết vệ Báo tộc dưới trướng chỉ tuân theo mệnh lệnh của Đại nguyên thủ mà thôi!

- Dạ!

- Dạ!

Tiểu Dã Báo Hoa Giải Ngữ và Hắc Báo Tề Hạt thoáng do dự một chút, chợt ầm ầm đáp lại.

Mạnh Hổ vốn định từ chối ý tốt của Hoa Báo Tề Anh, nhưng nghĩ lại liền hiểu được dụng ý của Hoa Báo Tề Anh, đây rõ ràng là kế diệu hổ ly sơn tuyệt diệu!

Bởi vì ba ngàn thiết vệ Báo tộc này là tâm phúc của Xuyên Sơn Báo Tề Chính Hùng, nếu để bọn chúng ở lại trong Báo tộc rất có thể làm cho Hoa Báo Tề Anh vướng chân vướng tay. Bây giờ Hoa Báo Tề Anh giao cho Mạnh Hổ mang đi, bọn chúng sẽ không còn khả năng uy hiếp địa vị tộc trưởng của Hoa Báo Tề Anh nữa. Mặt khác ba ngàn thiết vệ này rời xa khỏi quê nhà, Mạnh Hổ sai khiến bọn chúng sẽ dễ dàng hơn.

Lập tức Mạnh Hổ ôm quyền thi lễ Hoa Báo Tề Anh, sau khi nói lời cáo từ lập tức xoay đầu ngựa lại nghênh ngang mà đi.

Phía sau Mạnh Hổ, ba ngàn thiết vệ Báo tộc cùng với ba trăm quân Hồ tộc cũng giục ngựa chạy theo, nhắm hướng những cồn cát kéo dài vô tận trước mặt mà tiến. Chỉ trong thoáng chốc, mấy ngàn người ngựa đã biến mất sau những cồn cát kéo dài, chỉ còn lại cát bụi mịt mù chậm chậm tưng bay cuối chân trời. Cho tới khi không còn thấy dấu vết gì của bọn Mạnh Hổ nữa, Hoa Báo Tề Anh mới ghì ngựa xoay người, suất lĩnh mấy trăm cận vệ tâm phúc quay trở về Thiểm Điện châu.

Góc Tây Bắc của đại hoang nguyên, trong lãnh địa của bộ lạc Hắc Hùng.

Xa xa, một ngọn núi lớn đứng sừng sững giữa đất trời, đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng, dưới ánh nắng gay gắt của tiết Thu chiều rọi phản xạ ánh sáng lấp loè, giống như tiên cảnh chốn nhân gian. Dưới chân ngọn núi nguyên nga kia chính là sa mạc hoang vu kéo dài vô tận, đây thật sự là một bãi sa mạc vô cùng hoang vắng, chỉ có lúa thừa ít cỏ dại trên bề mặt những tảng đá trần trụi khô cằn, nhìn qua không hề có chút sinh khí nào.

Trong tiếng cuồng phong gào thét, một con sơn dương gầy ốm phóng ngang qua sa mạc nhanh như tia chớp, coi như cũng mang lại chút sinh khí cho chốn sa mạc hoang vu này.

Sau khi con sơn dương kia chạy qua không đến thời gian uống cạn chén trà, sa mạc vốn hoang vu đột nhiên vang lên một tràng tiếng vó ngựa dồn dập. Bỗng nhiên có một đoàn người ngựa đông như kiến xuất hiện từ cuối đường chân trời của sa mạc, tiếng vó ngựa mơ hồ dần dần trở nên rõ hơn, rốt cục đoàn người ngựa kia đã xuất hiện ngày càng gần.

Đó là một đám kỵ binh, hơn trăm tên Man nhân thân khoác da thú, tay cầm trường mâu làm bằng xương thú vây quanh hai tên võ tướng thân mặc áo giáp chế tạo bằng phương thức của thế giới Trung Thổ. Hai tên võ tướng kia một trái một phải đi theo hộ vệ một người Trung Thổ mặc bộ quần áo rộng thùng thình. Khi đoàn người kia đến gần, có thể phát hiện ra gương mặt của người Trung Thổ kia ung dung tiêu sái, rõ ràng là một mỹ nam tử hiếm có.

Đội kỵ binh đang chạy rất nhanh đột nhiên giảm tốc độ chậm lại, một tên võ tướng giục ngựa chạy tới trước mặt người Trung Thổ kia, lớn tiếng nói:

- Quân sư, đi về phía trước thêm hai trăm dặm nữa chính là nơi tập kết của bộ lạc Hắc Hùng chúng ta, tám ngàn dũng sĩ đã tập kết xong xuôi, bất cứ lúc nào cũng có thể ứng cho các huynh đệ các huynh đệ bộ lạc Mãnh Hổ và bộ lạc Dã Lang.

- Tướng quân Phá Thiên, bộ lạc Thiên Lang khí thế ào ạt, tổng binh lực ít nhất cũng có hơn bốn vạn kỵ binh, tám ngàn dũng sĩ chúng ta dường như không đủ!

Người Trung Thổ kia nghe vậy nói với giọng lo lắng:

- Có thể tập kết thêm quân nữa không? Nếu như có thể tập kết được thêm hai vạn kỵ binh, như vậy thêm vào quân đội của bộ lạc Dã Lang và bộ lạc Mãnh Hổ, chống đỡ thế công của bộ lạc Thiên Lang không thành vấn đề.

Đương nhiên tên võ tướng kia chính là Đại thủ lĩnh Hùng Bá Thiên của bộ lạc Hắc Hùng, tuy nhiên hiện tại hẳn chỉ là Nhị thủ lĩnh mà thôi.

Còn người Trung Thổ kia đương nhiên là Cổ Vô Đạo, tên võ tướng thứ hai chính là Trương Hưng Bá. Lúc này đã hơn một năm kể từ ngày bọn Cổ Vô Đạo chia tay Mạnh Hổ ở Hồ Lô cốc, lúc ấy bọn họ chia tay đang là mùa Hè nắng chói chang, nhưng nay đã là mùa Thu năm sau.

Cổ Vô Đạo, Hùng Bá Thiên và Trương Hưng Bá đến được đại hoang nguyên vào đầu mùa Xuân năm nay.

Bởi vì dọc trên đường đi không ngừng cải trang thành quân đội của đế quốc Quang Huy hoặc đế quốc Tinh Hà, trước sau vẫn chạy dọc theo đường biên giới của hai nước. Thường là đánh lên một nơi nào đó trên địa phận đế quốc Tinh Hà, sau đó nhanh chân trốn vào địa phận đế quốc Quang Huy. Sau đó lại tập kích một thành trấn nào đó của đế quốc Quang Huy, lại chạy sang thảo nguyên của đế quốc Tinh Hà. Bởi vì đế quốc Quang Huy và đế quốc Tinh Hà đang trong trạng thái đối địch, rất khó hình thành thế hiệp đồng tác chiến, quân đội của cả hai nước cũng không dám đuổi giết vào trong địa phận của đối phương quá sâu. Vì vậy mới có chỗ trống cho đoàn quân của Cổ Vô Đạo luồn lách, tuy trên đường đi có kinh hãi mà không hề nguy hiểm, cuối cùng cũng tới được đại hoang nguyên.

Tuy nhiên cho dù là như vậy cũng phải trả một cái giá không nhỏ, năm trăm công nhân đi theo bởi vì không quen với khí hậu, hoặc là không chịu nổi sự cực khổ trên đường hành quân nên bệnh chết dần dần, số còn sống tới được đại hoang nguyên chỉ còn lại không tới một nửa. Đội cận vệ của Trương Hưng Bá cũng chỉ còn lại hơn hai trăm kỵ binh, chỉ có hơn hai ngàn Man nhân của Hùng Bá Thiên gần như không có thương vong gì cả.

Điểm đến đầu tiên của Cổ Vô Đạo chính là lãnh địa của bộ lạc Hắc Hùng. Bộ lạc Hắc Hùng nằm sát hành tinh Đông Bắc của đế quốc Quang Huy, nằm ở phía Tây Nam của đại hoang nguyên, là bàn đạp tự nhiên để Mạnh Hổ tiến quân vào thế giới Trung Thổ. Hơn nữa Hùng Bá Thiên lại là Đại thủ lĩnh đời trước của bộ lạc Hắc Hùng, Cổ Vô Đạo lấy nơi này làm điểm dừng chân đầu tiên cũng là hợp tình hợp lý.

Kết quả cũng không làm cho Cổ Vô Đạo thất vọng, sau khi Hùng Bá Thiên mang theo hơn hai ngàn Man nhân trở về, không mất bao nhiêu công sức đã đoạt lại được địa vị Đại thủ lĩnh từ tay kẻ đương nhiệm. Từ đó trở đi Cổ Vô Đạo để Hùng Bá Thiên ở lại bộ lạc Hắc Hùng, mang theo Trương Hưng Bá cùng với hơn năm trăm Man nhân của hai bộ lạc Dã Lang, Mãnh Hổ, còn có hai ngàn kỵ binh Man nhân do Hùng Bá Thiên điều động đi theo tới bộ lạc Mãnh Hổ.

Lần này Cổ Vô Đạo cũng không phí bao nhiêu công phu đã có kết minh được với Đại thủ lĩnh của bộ lạc Mãnh Hổ. Đang lúc hẳn chuẩn bị đi về phía Bắc để tới lãnh địa của bộ lạc Dã Lang, bộ lạc Thiên Lang chiếm cứ phía Bắc của đại hoang nguyên lại thừa dịp bộ lạc Hùng Ưng chú ý tới Tử Vong Đại Sa Mạc, tạm thời không rảnh để quản lý phía Bắc, ngang nhiên tấn công bộ lạc Dã Lang.

Bộ lạc Thiên Lang là bộ lạc có thực lực mạnh nhất trên đại hoang nguyên, đối với bên ngoài được xưng là có hai mươi vạn đại quân mặc áo giáp. Tuy trên thực tế binh lực không nhiều như vậy, nhưng triệu tập bảy, tám vạn tráng niên vào quân ngũ là không thành vấn đề. Trái lại bộ lạc Dã Lang nhỏ yếu hơn nhiều, nếu

tình cả toàn bộ phụ nữ người già và trẻ em, dân của bộ lạc Dã Lang chỉ được có ba, bốn vạn người, số tráng đinh có thể bước ra chiến trường đúng nghĩa cũng không tới vạn người.

Sau khi bị bộ lạc Thiên Lang tấn công, bộ lạc Dã Lang nhanh chóng thất bại. Sau khi mất tất cả gia súc như trâu dê và người già phụ nữ trẻ em, Đại thủ lĩnh Lang Hào của bộ lạc Dã Lang liền đem theo hơn năm ngàn tàn kỵ binh tìm đến nương tựa bộ lạc Mãnh Hổ.

Đại thủ lĩnh của bộ lạc Mãnh Hổ là Hổ Khiếu vội vàng phát ra Mãnh Hổ lệnh, triệu tập tất cả nam nhân trên mười sáu, dưới sáu mươi tuổi trong bộ lạc, khó khăn lắm mới tập trung được hai vạn kỵ binh. Đại quân của bộ lạc Thiên Lang tiếp tục kéo xuống phía Nam, hai phe bùng nổ trận chiến kịch liệt ở phía Tây của đại hoang nguyên. Tuy rằng Cổ Vô Đạo mưu kế có thừa, nhưng trên đại hoang nguyên mệnh mông bất ngát, đường rút lui quá ít, hơn nữa bộ lạc Mãnh Hổ căn bản là không nghe theo sự chỉ huy của hắn, kết quả liên quân của bộ lạc Dã Lang và bộ lạc Mãnh Hổ đại bại, Hổ Khiếu cũng mất tất cả gia súc như trâu dê cùng với toàn bộ phụ nữ người già và trẻ em. Nhưng thật ra số nam nhân trưởng thành tổn thất không quá lớn, bởi vì tình hình giao chiến trên đại hoang nguyên khác xa với tình hình giao chiến trên thế giới Trung Thổ. Chiến đấu trên đại hoang nguyên thường là trận chiến giữa kỵ binh với nhau, thường là chỉ thua chạy mà thôi, không bị tiêu diệt với số lượng lớn như ở thế giới Trung Thổ.

Dưới tình hình như vậy, Hổ Khiếu, Lang Hào mới mang theo tàn quân của hai bộ lạc chạy thẳng xuống phía Nam, hy vọng mình hữu truyền thống của bọn họ là bộ lạc Hắc Hùng có thể trợ giúp bọn họ khôi phục lại lãnh địa. Cũng dưới tình hình như vậy, Cổ Vô Đạo mới chạy trước một bước về lãnh địa của bộ lạc Hắc Hùng, giúp Hùng Bá Thiên chuẩn bị sẵn sàng đón đánh đại quân của bộ lạc Thiên Lang.

239. Chương 246: Quyết Chiến

Khoảng chừng hơn hai vạn kỵ binh Man nhân đã triển khai trận thế ở góc Đông Nam.

Từ xa nhìn lại, giống như ba đàn thú có màu sắc khác nhau tụ tập trên bình nguyên, tạo thành tường đồng vách sắt. Ở giữa đội hình có nhân số nhiều nhất là đám kỵ binh Man nhân trên người khoác da thú màu vàng, bên trái đội hình là đám kỵ binh Man nhân khoác da thú màu đen có nhân số ít hơn một chút, còn phía bên phải đội hình là đám kỵ binh Man nhân khoác da thú màu xám có nhân số ít nhất.

Hơn hai vạn kỵ binh Man nhân này chính là liên quân của ba đại bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hổ và Dã Lang. Ở giữa đội hình có nhân số nhiều nhất chính là kỵ binh của bộ lạc Mãnh Hổ, binh lực có trên dưới vạn kỵ binh, bên trái là tám ngàn kỵ binh của bộ lạc Hắc Hùng, bên phải có binh lực ít nhất chính là ba, bốn ngàn kỵ binh của bộ lạc Dã Lang.

Cách chỗ mà liên quân của ba bộ lạc đang triển khai đội hình chừng hơn mười dặm về phía Tây Nam, có một cánh kỵ binh rất đông tràn khắp cả núi đồi đang ào ào kéo về phía này. Đội hình của đám kỵ binh này rất lớn, kéo dài ra thành hai cánh trên vùng bình nguyên bất ngát mệnh mông, đám kỵ binh này có binh lực gần như gấp đôi liên quân của ba bộ lạc, ước tính đám kỵ binh này có khoảng chừng hơn bốn vạn kỵ binh.

Không nghi ngờ gì, cánh kỵ binh đang kéo tới chính là kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang. Xem ra sau khi gặp phải sự chống trả kiên cường của liên quân ba đại bộ lạc, lần này bộ lạc Thiên Lang bằng bất cứ giá nào cũng phải giải quyết cho xong ba bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hổ và Dã Lang. Phải biết rằng tổng số tráng đinh có thể tham chiến của bộ lạc Thiên Lang lên tới bảy, tám vạn kỵ binh, lần này điều động ra hơn bốn vạn, coi như đã hơn một nửa tổng số tráng đinh.

Lần trước bộ lạc Thiên Lang xuất binh vào lúc giao thời giữa hai mùa Xuân Hạ, lúc đó bọn Hùng Bá Thiên, Cổ Vô Đạo còn chưa chạy tới đại hoang nguyên. Tuy nhiên lần đó bộ lạc Thiên Lang chỉ triệu tập hai vạn kỵ binh, vốn định sẽ san bằng ba bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hổ và Dã Lang, kết quả không ngờ ba bộ lạc đã liên kết lại thành đồng minh với nhau, cùng xuất binh đánh lui quân xâm lấn của bộ lạc Thiên Lang.

Cho nên lần này Đại thủ lĩnh Lang Bào của bộ lạc Thiên Lang triệu tập một lần bốn vạn kỵ binh Man nhân, có thể nói là quyết tâm thừa dịp bộ lạc Hùng Ưng không rảnh ngó đến phía Bắc mà giải quyết cho xong ba bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hổ và Dã Lang. Nếu không chờ đến khi bộ lạc Hùng Ưng lần sang Báo tộc và Hồ

tộc bên bờ Tử Vong Đại Sa Mạc, sau đó quay đầu lại ngược lên phía Bắc, e rằng bộ lạc Thiên Lang không phải là đối thủ nữa rồi!

Tóm lại, bộ lạc Thiên Lang và bộ lạc Hùng Ưng là hai con quái vật khổng lồ trên đại hoang nguyên, bởi vì có điều kiêng kỵ lẫn nhau cho nên không dám khai chiến với nhau một cách khinh suất, sau đó vô cùng ăy chuyển tâm ngắmsang những thế lực nhỏ yếu chung quanh. Mục tiêu của bộ lạc Hùng Ưng là Hồ tộc bên cạnh Tử Vong Đại Sa Mạc, còn mục tiêu của bộ lạc Thiên Lang thì lớn hơn nhiều, có ý đồ nuốt chửng ba bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hổ và Dã Lang.

Đương nhiên trên đại hoang nguyên, trừ ra hai con quái vật lớn là bộ lạc Thiên Lang và bộ lạc Hùng Ưng, còn có một bộ lạc không thể không nhắc tới, đó chính là bộ lạc Cự Tê sinh sống ở phía Đông của đại hoang nguyên. Tuy rằng dân số của bộ lạc này không nhiều lắm, thậm chí so ra kém ba bộ lạc ở phía Tây của đại hoang nguyên, nhưng bởi vì bộ lạc Cự Tê có thể thuần dưỡng loài tê giác lớn làm vật cỡi cho bọn họ, cho nên kỵ binh Cự Tê tuyệt đối là vương giả trên đại hoang nguyên. Phải biết rằng chỉ cần một trăm kỵ binh Cự Tê là có thể đủ đánh cho tan tác đội hình một vạn kỵ binh Man nhân! Cũng may bộ lạc Cự Tê chỉ có năm trăm kỵ binh Cự Tê mà thôi, hơn nữa dân số của toàn bộ lạc Cự Tê chỉ có hơn ba vạn, nếu không bộ lạc Cự Tê đã sớm thống nhất toàn đại hoang nguyên.

Tiếng kèn hiệu kéo dài liên miên không dứt vang lên, đám kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang đang chậm rãi ép về phía Đông Nam rốt cục đã tiến tới khá gần đội hình của liên quân ba bộ lạc. Khi cánh quân tiên phong của hai bên còn cách nhau một tầm tên, đám kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang đông như kiến rốt cục dừng bước. Một tên tráng hán thân hình gầy gò nhưng trông cứng cáp như một thanh thép được hàng chục tên thân vệ bảo vệ từ trong đám kỵ binh giục ngựa tiến ra, đi tới trước trận của liên quân ba bộ lạc cao giọng hét to:

- Hồ Khiếu, Lang Hào, Hùng Triệt Địa, các người đừng nằm mộng nữa, chỉ bằng vào hai vạn quân ô hợp của các người cũng đòi ngăn cản bốn vạn thiết kỵ của bản Đại thủ lĩnh hay sao? Đầu hàng đi, chỉ cần các người buông vũ khí đầu hàng, tuyên thệ trung thành với bộ lạc Thiên Lang, bản Đại thủ lĩnh tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người, nhất định đối đãi với các người giống như con dân của bộ lạc Thiên Lang!

Lang Bào là Đại thủ lĩnh của bộ lạc Thiên Lang, tuy không nổi danh kiêu hùng như Đại thủ lĩnh Ưng Phi của bộ lạc Hùng Ưng, nhưng nói về mảnh khoẻ thủ đoạn của hắn thì ít người sánh kịp. Phải biết rằng thủ đoạn trả thù giữa các bộ lạc trên đại hoang nguyên với nhau là vô cùng dã man và khát máu, mỗi khi một bộ lạc chinh phục được một bộ lạc khác, thường thường sẽ giết sạch tất cả các tráng đinh trưởng thành trong bộ lạc ấy, thậm chí ngay cả những đứa trẻ mấy tuổi cũng không bỏ qua, chỉ để lại nữ nhân làm công cụ sinh sản mà thôi.

Mà Lang Bào lại hoàn toàn đi ngược với truyền thống tàn sát ấy, chẳng những không chém giết những tráng đinh trưởng thành của bộ lạc bị chinh phục, thậm chí còn đối xử với bọn họ bình đẳng như với tráng đinh của bộ lạc mình. Chuyện này đối với bộ lạc bị chinh phục mà nói giống như ân của trời ban, nếu như Lang Bào không có dã tâm hùng bá thiên hạ, tuyệt đối không hành động theo cách như vậy.

Quả nhiên Lang Bào vừa dứt lời, trong liên quân ba bộ lạc lập tức vang lên những tiếng bàn tán xì xào, nhất là kỵ binh của bộ lạc Mãnh Hổ và bộ lạc Dã Lang. Trong đám kỵ binh này không ít người có vợ con và người thân đã rơi vào tay bộ lạc Thiên Lang, lúc này những lời hứa hẹn của lão binh đối với bọn họ mà nói không nghi ngờ gì rất có sức hấp dẫn.

- Lang Bào, xem ra người thật là oai phong!

Mất thấy kỵ binh của bộ lạc Mãnh Hổ và bộ lạc Dã Lang sắp sửa rối loạn, một tiếng cười hùng tráng vang lên trong trận của liên quân ba bộ lạc, chợt có một tên võ tướng thân khoác trọng giáp đã giục ngựa tiến ra. Trong tay tên võ tướng ấy cầm một cây Mã Xoa bằng sắt ròng to lớn nặng nề, một mình một ngựa tiến về phía Lang Bào đang ở giữa vòng vây bảo vệ của đám thân vệ.

- Hả?

Đồng tử của Lang Bào thoáng chốc co rút lại, đến khi hắn thấy rõ gương mặt người nọ không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, thất thanh kêu lên:

- Hùng Bá Thiên! Là người? Không ngờ người còn chưa chết!?

- Hừ, ca ca ta là Hùng Thần chuyển thể, há thể dễ dàng chết như vậy sao?

Người lên tiếng trả lời chính là Hùng Triệt Địa đang đứng trong liên quân ba bộ lạc, cũng là em ruột của Hùng Bá Thiên. Sau khi Hùng Bá Thiên bị quân của đế quốc Quang Huy bắt làm tù binh, Hùng Triệt Địa liền trở thành Đại thủ lĩnh của bộ lạc Hắc Hùng. Tuy nhiên hiện tại Hùng Bá Thiên đã trở về, dĩ nhiên là hấn lui xuống làm Nhị thủ lĩnh của bộ lạc Hắc Hùng.

Hùng Bá Thiên một mình một ngựa đi tới trước trận của bộ lạc Thiên Lang, sau đó hừ lên một tiếng rồi nói:

- Lang Bào ngươi còn chưa chết, Hùng Bá Thiên ta há thể chết sớm vậy sao? Nếu trên đại hoang nguyên không có Hùng Bá Thiên ta, còn ai có thể thu thập Lang Bào ngươi?

- Hừ, thật là khoác lác mà không biết ngượng!

Lang Bào trầm giọng quát:

- Tuy rằng Hùng Bá Thiên ngươi lợi hại, nhưng trong mắt Lang Bào ta, ngươi chẳng đáng giá được một đồng!

- Thật không?

Hùng Bá Thiên lạnh lùng đáp:

- Vậy ngươi có dám lấy danh nghĩa bộ lạc quyết đấu với ta hay không?

Lang Bào không khỏi biến sắc, lấy danh nghĩa bộ lạc quyết đấu công bình ư? Chuyện này không phải chuyện đùa, một khi Lang Bào hấn thua dưới tay Hùng Bá Thiên, tức là Đại thủ lĩnh bộ lạc Thiên Lang hấn đã thua dưới tay Hùng Bá Thiên, cũng có ý nghĩa rằng cả bộ lạc Thiên Lang đã thua dưới tay Hùng Bá Thiên. Đương nhiên nếu như Hùng Bá Thiên thua, vậy Lang Bào cũng không cần tốn bao nhiêu hơi sức mà thu phục được toàn bộ lạc Hắc Hùng.

Nhưng rất hiển nhiên, lúc này bộ lạc Thiên Lang và bộ lạc Hắc Hùng hoàn toàn không có cùng đẳng cấp. Bộ lạc Thiên Lang là một trong hai bá chủ của đại hoang nguyên, còn bộ lạc Hắc Hùng chẳng qua chỉ là một trong những bộ lạc lớn một chút trên đại hoang nguyên, cũng chỉ mạnh hơn mấy trăm hoặc một ngàn bộ lạc nhỏ một chút mà thôi.

- Hừ, Hùng Bá Thiên ngươi nghĩ ta là một tên gốc hay sao?

Lang Bào lạnh lùng nói:

- Nếu như ngươi muốn quyết đấu công bình với ta cũng được, nhưng không phải là bây giờ. Hay là chờ sau khi thiết kỵ của bộ lạc Thiên Lang ta tiêu diệt liên quân ba bộ lạc của các ngươi, lúc ấy các ngươi đều trở thành tù binh của bản Đại thủ lĩnh rồi hãy nói.

Dứt lời, Lang Bào không thèm để ý tới Hùng Bá Thiên nữa, lập tức ghì ngựa quay đầu trở về trận của mình.

Cũng phải nói rằng vừa rồi khi Lang Bào giục ngựa ra khỏi trận, quả thật hấn vẫn có lòng muốn đơn độc khiêu chiến, bởi vì hấn biết rõ trong ba bộ lạc của đối phương không có mãnh tướng nào có thể địch nổi hấn. Nhưng bây giờ Hùng Bá Thiên đột nhiên trở về, hấn liền phải gạt bỏ ý niệm này, dù sao Hùng Bá Thiên cũng là một mãnh tướng kiêu hùng thành danh đã lâu trên đại hoang nguyên, tuy rằng Lang Bào nghĩ mình chưa chắc đã thua cho hấn, nhưng lại không nắm chắc phần thắng.

- Ha ha ha...

Hùng Bá Thiên ngửa mặt lên trời cười to:

- Lang Bào, chẳng lẽ ngươi muốn làm rùa rút cổ hay sao?

Sau lưng Hùng Bá Thiên, tám ngàn dũng sĩ bộ lạc Hắc Hùng bật cười ha hả, có rất nhiều tên thậm chí leo lên đứng hấn trên lưng ngựa, trước mặt tất cả mọi người giở miếng giáp bằng da thú che ngang hông lên, đưa những bộ móng trần trụi về phía kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang trước mặt, ra sức lắc lẩy lắc để, quả là một chuyện vũ nhục và khiêu khích.

Mắt thấy các dũng sĩ của bộ lạc Hắc Hùng làm ra cử chỉ khiêu khích vũ nhục như vậy, đám kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang đối diện bắt đầu xông xáo hẳn lên.

Lang Bào trở lại trong trận tức giận đến sắc mặt xanh mét, ánh mắt toát ra vẻ vô cùng hung ác, thoảng chốc rút loan đao bên hông ra vung lên về phía trước. Hơn bốn vạn kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang phía sau thoảng chốc như cơn hồng thủy vỡ đê, hướng về phía trước cuộn cuộn ào tới. Trong lúc nhất thời cả đất trời chỉ còn lại tiếng vó ngựa ầm ầm, không còn tiếng động nào khác, giờ phút này, cả bãi bình nguyên hoang vu cũng phải khẽ run lên.

Gần như cùng lúc đó, Hùng Bá Thiên cũng rút Mã Xoa làm bằng sắt ròng trong tay gior cao chỉ về phía trước, Hùng Triệt Địa, Hồ Khiếu và Lang Hào cũng đều rút loan đao ra chỉ về phía trước. Ngay sau đó, trận thế đã chuẩn bị sẵn sàng của liên quân ba bộ lạc cũng bắt đầu gào thét, giục ngựa tiến lên, chỉ trong thoảng chốc, hai cơn sóng kỵ binh đã hung hãn ập mạnh vào nhau!

Lúc này bất kể là kỵ binh của bộ lạc Dã Lang hay kỵ binh của bộ lạc Mãnh Hồ đều không thèm tránh né mũi nhọn tấn công của địch nữa, mà là sát cánh với tám ngàn thiết kỵ của bộ lạc Hắc Hùng, với khí thế quyết tử ào lên nghênh đón kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang. Đây không phải là vì bộ lạc Dã Lang và bộ lạc Mãnh Hồ không muốn bảo tồn sinh lực, thật sự là vì bọn họ đã không còn đường lui. Nếu như còn tiếp tục tránh né, đến khi lãnh địa của bộ lạc Hắc Hùng cũng bị bộ lạc Thiên Lang chiếm giữ, vậy bọn họ vĩnh viễn sẽ không có ngày nào thấy được ánh mặt trời.

Đây là một trường quyết chiến quyết định quyền bá chủ trên đại hoang nguyên thuộc về ai. Nếu như bộ lạc Thiên Lang thắng lợi, vậy toàn đại hoang nguyên không thuộc về bộ lạc Thiên Lang thì còn thuộc về ai nữa? Cho dù bộ lạc Hùng Ưng có gồm thâu Hồ tộc cũng không thể nào chống nổi bộ lạc Thiên Lang. Nếu như bộ lạc Thiên Lang chiến bại, vậy đã vĩnh viễn mất đi tư cách xưng bá trên đại hoang nguyên, nếu bộ lạc Thiên Lang bị tổn thất nặng nề, thậm chí còn có thể bị giáng xuống thành bộ lạc hạng hai trên đại hoang nguyên.

240. Chương 247: Hợp Quân

- Hự!

Lang Bào kêu lên một tiếng đau đớn, cất tiếng quát to:

- Hùng Bá Thiên, người mau đầu lại nhìn xem, tộc nhân của người đã không còn chịu nổi!

- Không cần nhìn, cho dù liên quân của ba bộ lạc thất bại, bản Đại thủ lĩnh cũng nhất định bắt người phải chôn xác tại đây!

Hùng Bá Thiên không cần quay đầu lại, chỉ cần nghe tiếng hò hét bên tai cũng biết kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang đã chiếm thế thượng phong. Trong khoảng thời gian ngắn, liên quân của ba bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hồ và Dã Lang vẫn chưa tới nổi sụp đổ, nhưng trong vòng hai canh giờ không có đội quân nào khác tới đây trợ chiến, vậy chuyện liên quân của ba bộ lạc tan tác là không thể nào tránh khỏi.

- Hừ, chỉ giỏi khoác lác!

Lang Bào gằn giọng quát:

- Bản Đại thủ lĩnh thừa nhận võ nghệ của người không tồi, nếu bản Đại thủ lĩnh muốn đánh bại người trong vòng hai trăm hiệp quả thật khó hơn lên trời. Nhưng sau hai trăm hiệp, ai thắng ai thua chỉ có thần Thiên Lang mới có thể biết được! Tuy nhiên rất đáng tiếc, tộc nhân của người đã không thể kiên trì lâu như vậy được!

- Vậy sao?

Hùng Bá Thiên đột nhiên giục ngựa đi tới, gằn giọng nói:

- Bản Đại thủ lĩnh thật muốn nhìn xem rốt cục là kẻ nào khoác lác mà không biết ngượng!

Lang Bào đương nhiên không hề sợ hãi giục ngựa tiến tới nghênh đón, chỉ trong khoảnh khắc hai con chiến mã xấp lại gần nhau, binh khí của hai người lại va chạm với nhau kịch liệt. Trong tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên chói tai, bóng hai người đã tách rời ra, Lang Bào khẽ vẩy cánh tay hơi tê dại gần giọng quát:

- Hùng Bá Thiên, hiện tại kêu gọi tộc nhân của người đầu hàng vẫn còn kịp! Chỉ cần tộc nhân của người buông vũ khí đầu hàng, người sẽ là Nhị thủ lĩnh của bộ lạc Thiên Lang. Ta lấy danh nghĩa của thần Thiên Lang thề rằng nhất định sẽ đối đãi với tộc nhân của người cũng ngang như đối đãi với tộc nhân của bộ lạc Thiên Lang.

- Ha ha ha!

Hùng Bá Thiên ngửa mặt lên trời cười dài:

- Lang Bào người đừng nằm mơ, đừng sĩ bộ lạc Hắc Hùng chúng ta sao thể quỳ gối trước bộ lạc Thiên Lang các người chứ? Đến đây, gỡ hết bản lãnh của người ra đi, nếu như hôm nay không phải người chết thì là ta vong!

- Hừ!

Về mặt Lang Bào dần dần trở nên lạnh lùng, giọng hằn giọng trọng:

- Nếu là như vậy đừng trách bản Đại thủ lĩnh không khách khí!

Vù!

Lang Bào còn chưa dứt lời, cuối chân trời trên sa mạc đột nhiên vang lên tiếng kèn hiệu kéo dài không dứt...

Sắc mặt của cả hai người Hùng Bá Thiên và Lang Bào thoáng chốc đại biến, bởi vì tiếng kèn hiệu này nghe qua vừa bên nhọn vừa chói tai, giống như tiếng chim ưng gáy trên chín tầng mây. Phóng mắt nhìn khắp đại hoang nguyên, chỉ có duy nhất một bộ lạc có được tiếng kèn hiệu như vậy, chính là bộ lạc Hùng Ưng!

- Bộ lạc Hùng Ưng!

Sắc mặt Lang Bào thoáng chốc trở nên mười phần khó coi, bộ lạc Thiên Lang và bộ lạc Hùng Ưng là hai đại bộ lạc bá chủ trên đại hoang nguyên, quan hệ giữa hai bên chính là không phải người chết thì ta vong, tuyệt đối không tồn tại chuyện liên kết trở thành đồng minh, càng không có thể xuất binh tương trợ lẫn nhau. Cho nên lần này mục đích mà bộ lạc Hùng Ưng xuất hiện chỉ có một, chính là muốn đối phó với bộ lạc Thiên Lang!

- Bộ lạc Hùng Ưng?

Sắc mặt của Hùng Bá Thiên cũng trở nên hết sức khó coi, thân là Đại thủ lĩnh đời trước của bộ lạc Hắc Hùng, Hùng Bá Thiên đương nhiên biết được sự tồn tại của bộ lạc Hùng Ưng là như thế nào trên đại hoang nguyên. Đối với ba bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hổ và Dã Lang ở phía Tây đại hoang nguyên mà nói, bộ lạc Thiên Lang và bộ lạc Hùng Ưng đều nguy hiểm như nhau. Cho nên sự xuất hiện của bộ lạc Hùng Ưng lần này chưa chắc đã là chuyện tốt đối với liên quân ba bộ lạc, nói không chừng bộ lạc Hùng Ưng muốn làm ngư ông đắc lợi!

Tiếp theo sau tiếng kèn hiệu hùng hồn của bộ lạc Hùng Ưng, lại có thêm một hồi kèn hiệu khác nổi lên liên miên không dứt. Sắc mặt của Hùng Bá Thiên một lần nữa chợt biến, sắc mặt của Lang Bào thì ngày càng trở nên ngưng trọng hẳn lên. Lúc này tâm trạng của Hùng Bá Thiên đang vừa nghi hoặc vừa kinh ngạc, trong đó có pha lẫn một tia hy vọng mong chờ.

Chẳng lẽ hồi kèn hiệu này là của tướng quân ư?

Hùng Bá Thiên không thềm liêu mạng đánh với Lang Bào nữa, mà vội ghìim ngựa quay đầu về phía Đông khum tay che trán chăm chú quan sát. Bỗng nhiên ở cuối chân trời phía Đông của vùng bình nguyên hoang vắng xuất hiện một đường chỉ màu đen mờ nhạt, chỉ trong thoáng chốc, đường chỉ màu đen kia ngày càng tiến lại gần về hướng này, càng ngày càng trở nên rõ ràng hơn. Không nghi ngờ gì, đây chính là một cánh kỵ binh đang chậm rãi dàn ra hai cánh, một cánh kỵ binh khổng lồ!

Lang Bào cũng không muốn chiến đấu cùng Hùng Bá Thiên nữa, mà ghìim ngựa quay đầu lại quát to:

- Lang Nha!

Một viên tướng thân hình như thiết tháp của bộ lạc Thiên Lang vội giục ngựa tiến tới trước mặt Lang Bào thi lễ:

- Đại thủ lĩnh có chuyện gì dặn dò?

Lang Bào giờ ngang loan đao chỉ về cuối chân trời phía Đông quát lớn:

- Lập tức mang theo năm ngàn thiết kỵ, bằng bất cứ giá nào cũng phải ngăn kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng lại! Trước khi đại quân chủ lực của ta chưa đánh tan được liên quân ba bộ lạc, tuyệt đối không thể để cho kỵ binh của bộ lạc Hùng Ưng tiến lại đây, nhớ kỹ, bằng mọi giá!

- Dạ!

Viên tướng Lang Nha của bộ lạc Thiên Lang ầm ầm đáp lại, sau đó ghìim ngựa quay đầu lại quát to với mười mấy tên tiểu đầu mục của bộ lạc Thiên Lang phía sau:

- Mấy người các ngươi suất lĩnh người của mình đi theo bản thủ lĩnh!

Lang Nha đột ngột rống to một tiếng, giục ngựa phóng như bay về chân trời phía Đông, mười mấy tên tiểu đầu mục của bộ lạc Thiên Lang phía sau cũng khẩn trương dẫn theo năm ngàn kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang tách riêng từ trên chiến trường ra. Năm ngàn kỵ binh tựa như một cơn lốc xoáy thổi quét qua, điên cuồng nhắm hướng Đông mà thẳng tiến.

Chỉ trong thoáng chốc, đám kỵ binh xuất hiện từ cuối chân trời phía Đông của vùng hoang nguyên đã tiến lại rất gần. Hai mắt Hùng Bá Thiên đang híp lại quan sát đột nhiên trợn tròn lên, rõ ràng hắn nhìn thấy một cây đại kỳ đang tung bay phấp phới phía trước đám kỵ binh kia, trên mặt cờ màu đen có thêu hình một con mãnh hổ dữ tợn đang hung hăng nhe nanh múa vuốt.

Lại còn thân hình cường tráng của người đang chạy dưới lá đại kỳ kia, Hùng Bá Thiên vĩnh viễn không thể nào nhận lầm!

- Ha ha ha...

Lập tức tinh thần Hùng Bá Thiên trở nên vô cùng phấn chấn, ngựa mặt lên trời cười rộ:

- Tướng quân, là tướng quân mang theo viện quân chạy tới!

- Viện quân chúng ta tới rồi!

- Là Đại nguyên thủ!

- Đại nguyên thủ mang theo liên quân bộ lạc Hùng Ưng, Hồ tộc, Báo tộc tới cứu viện chúng ta!

- Đám khốn bộ lạc Thiên Lang lần này chết chắc rồi, phải giết sạch bọn chúng không chừa một tên!

Phía sau Hùng Bá Thiên, Hồ Khiếu, Lang Hào còn có các đầu lĩnh lớn nhỏ của ba bộ lạc đều phấn chấn gào thét. Trong lúc nhất thời, sĩ khí của liên quân ba bộ lạc dâng lên cao tới tận mây xanh, còn kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang lại bắt đầu rối loạn. Tuy rằng bọn chúng vẫn còn đang chiếm ưu thế về binh lực, nhưng thể công của chúng không còn linh hoạt sắc bén như trước nữa.

Trên một sườn núi cách chiến trường không xa.

Cổ Vô Đạo, Trương Hưng Bá và hơn trăm cận vệ quân cũng kích động ngựa mặt lên trời thét dài, phát tiết tình cảm chất chứa trong lồng ngực đã hơn một năm trời dằng dặc. Cổ Vô Đạo đột nhiên quay đầu lại nói với Trương Hưng Bá:

- Tướng quân Hưng Bá, rốt cục chúng ta đã chờ được tướng quân rồi, hay là chúng ta cùng nhau đi đón tướng quân?

- Được!

Trương Hưng Bá cao giọng đáp:

- Chúng ta lập tức đi nghênh đón tướng quân!

Dứt lời, hai người ghìim ngựa quay đầu về hướng Đông dẫn theo hơn trăm cận vệ quân phi nhanh như gió lao xuống núi, sau đó đánh một vòng lớn vòng tránh qua bãi chiến trường, né tránh cả năm ngàn kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang, chạy xéo về phía trước nghênh đón đám kỵ binh đang cuộn cuộn chạy tới như cơn nước thủy triều.

Đám kỵ binh từ chân trời phía Đông đang ào tới như cơn cuồng phong, dưới cây đại kỳ Mãnh Hổ đang đón gió tung bay chính là Mạnh Hổ đang giục ngựa phi nhanh ở trước tiên của đội hình. Đất dưới chân Mạnh Hổ không ngừng lùi lại phía sau như nước thủy triều đang rút ra ngoài biển, gió thổi vù vù như điên cuồng sát bên tai nhưng trong lòng Mạnh Hổ lại vô cùng bình tĩnh.

Nhờ phúc của Thánh nữ Quang Minh, mình đã không tới muộn!

Trận hỗn chiến phía trước rõ ràng vừa mới bắt đầu, tuy rằng quân của bộ lạc Thiên Lang đã chiếm thế thượng phong rõ ràng, nhưng nếu bọn chúng muốn đánh tan liên quân của ba bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hổ, Dã Lang lại không phải là một chuyện dễ dàng, nếu không khổ chiến khoảng hai canh giờ e rằng rất khó phân thắng bại. Hiện tại có thêm cánh quân của Mạnh Hổ tham gia vào vòng chiến, cán cân thắng lợi rõ ràng đã nghiêng hẳn về phía liên quân của ba bộ lạc.

Lần này liên quân theo Mạnh Hổ đi cứu viện liên quân của ba bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hổ và Dã Lang chính là do bộ lạc Hùng Ưng, Báo tộc và Hồ tộc tạo thành.

Trong đó quân của Báo tộc là do Hắc Báo Tề Hạp và Tiểu Dã Báo Hoa Giải Ngừ suất lĩnh ba ngàn thiết vệ, quân đội của Hồ tộc là do Ngọc Hồ Vương đích thân suất lĩnh hai vạn kỵ binh. Báo tộc sở dĩ chỉ phái ra ba ngàn kỵ binh là vì Hoa Báo Tề Anh chưa ổn định được thế cục trong tộc, thứ hai là các bộ lạc Thiểm tộc trên Thiểm Điện châu đang như hổ đói rình mồi. Trước khi chưa tìm được lãnh địa thích hợp khác, chủ lực của Báo tộc tuyệt đối không dám khinh suất rời đi, nhưng Hồ tộc thì không giống như vậy.

Lãnh địa của Hồ tộc vốn nằm ở ngoài cùng phía Bắc của Tử Vong Đại Sa Mạc, cách xa lãnh địa của Thiểm tộc ở trung tâm Tử Vong Đại Sa Mạc. Sự uy hiếp duy nhất vốn là bộ lạc Hùng Ưng từ phương Bắc, nhưng hiện tại mối uy hiếp này đã được Mạnh Hổ giải trừ, cho nên kỵ binh chủ lực của Hồ tộc mới có thể dốc hết toàn bộ lực lượng. Hộ tống Ngọc Hồ Vương đi đến đại hoang nguyên lần này là toàn bộ quân chủ lực tinh nhuệ của Hồ tộc.

Ngoài ba ngàn thiết vệ của Báo tộc và hai vạn kỵ binh của Hồ tộc ra, lần này đi theo Mạnh Hổ còn có tám ngàn thiết kỵ của bộ lạc Hùng Ưng do Ưng Phi đích thân suất lĩnh. Tuy rằng Ưng Phi đã tuyên thệ hợp tác cùng Mạnh Hổ, cũng đã tự mình suất lĩnh một cánh kỵ binh gia nhập vào dưới trướng Mạnh Hổ. Nhưng ít nhiều hẳn vẫn phải giữ lại lực lượng để bảo đảm an toàn cho quân doanh của bộ lạc Hùng Ưng, nếu không cần như vậy, bộ lạc Hùng Ưng điều động ra ba, bốn vạn kỵ binh cũng không thành vấn đề.

Nhưng dù là như vậy, lúc này tổng binh lực dưới tay Mạnh Hổ hiện tại cũng đã đạt tới hơn ba vạn kỵ binh.

Tuy rằng ba vạn kỵ binh này chính là kỵ binh Man nhân nguyên thủy nhất, chẳng những trang bị thiếu thốn sơ sài, hơn nữa lại thiếu tướng lĩnh có sở trường về kỵ binh thiện chiến chỉ huy. Nhưng kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang trước mặt bọn họ cũng không khá hơn chút nào, bên tám lạng, kẻ nửa cân, như vậy yếu tố duy nhất quyết định thắng bại hiện tại chính là binh lực. Ba vạn viện quân của Mạnh Hổ thêm vào hơn hai vạn liên quân của ba bộ lạc Hắc Hùng, Mãnh Hổ và Dã Lang chống lại bốn vạn kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang, rõ ràng bên Mạnh Hổ đã chiếm ưu thế về binh lực.

241. Chương 248: Đại Thắng

Trương Hưng Bá suất lĩnh hơn trăm cận vệ quân chạy xéo qua trước trận, cuối cùng sát nhập vào liên quân của Hồ tộc, Báo tộc và bộ lạc Hùng Ưng cùng tiến lên, Cổ Vô Đạo được Trương Hưng Bá hộ vệ giục ngựa chạy tới trước mặt Mạnh Hổ. Vừa thấy mặt Mạnh Hổ, vẻ mặt của Cổ Vô Đạo và Trương Hưng Bá tỏ ra vô cùng kích động, một hán tử được làm bằng sắt như Trương Hưng Bá thậm chí suýt nữa đã rơi lệ.

- Aaaaaaaa...

Trương Hưng Bá không thể tìm được nổi kích động trong lòng, ngửa mặt lên trời thét dài.

Cổ Vô Đạo cũng tìm lòng không được ngửa mặt lên trời cười dài, vốn tảng đá từ bấy lâu đè nặng trong lòng nay đã được dỡ ra, Mạnh Hổ đã đến đây, gánh nặng ngàn cân trên vai hẳn cuối cùng cũng đã có thể buông xuống. Hơn nữa vô số chuyện càng làm cho Cổ Vô Đạo vững tin không nghi ngờ gì, chỉ cần có Mạnh Hổ áp trận, thắng lợi không thể nào vượt khỏi tầm tay.

Mạnh Hổ gật đầu thật mạnh với Cổ Vô Đạo và Trương Hưng Bá, sau đó giơ cao chiến đao qua khỏi đầu hung hăng quơ mạnh, hơn ba vạn kỵ binh Vạn nhân phía sau lập tức gầm lên như trời long đất lở. Tất cả đều thôi thúc chiến mã của mình, giơ cao chiến đao xông về phía trước nhanh như gió cuốn mây bay. Trên chiến trường phía trước, sĩ khí của kỵ binh bộ lạc Thiên Lang ngày càng sa sút, thậm chí có mấy tên thủ lĩnh của những bộ lạc nhỏ đã tính đến chuyện rút lui bỏ chạy.

- Không cần sợ, mọi người không cần hoảng sợ!

- Các dũng sĩ bộ lạc Thiên Lang, chúng ta là những người bất khả chiến bại.

- Phần khởi tinh thần lên, hãy cho bộ lạc Hùng Ưng nhỏ bé kia biết sự lợi hại của chúng ta!

Lang Bào cỡi một con ngựa cao to trắng như tuyết vừa không ngừng giục ngựa chạy qua chạy lại trước trận của hai phe, vừa cao giọng cổ vũ tinh thần cho các kỵ binh bộ lạc Thiên Lang. Chiều này quả nhiên đã phát huy hiệu quả, sau khi nghe được những lời kêu gọi của Đại thủ lĩnh, kỵ binh bộ lạc Thiên Lang vốn đã giảm sút sĩ khí giờ đây dần dần tăng cao trở lại.

Giữa đám loạn quân, Hùng Bá Thiên hừ lạnh một tiếng, vừa muốn giục ngựa tiến lên khiêu chiến với Lang Bào, lại thấy một kỵ sĩ nhanh như điện chớp xông về phía Lang Bào.

Đến khi nhìn rõ người nọ không phải ai đâu xa lạ, quả nhiên chính là Mạnh Hổ, Hùng Bá Thiên không khỏi nở nụ cười. Trong lòng hẳn thầm nghĩ võ nghệ của tướng quân thiên hạ vô song, tuy rằng Lang Bào có thể đánh ngang ngửa với mình, nhưng muốn chống đỡ mười hiệp dưới tay tướng quân cũng là một chuyện vô cùng khó khăn. Lần này tên khốn Lang Bào bị tướng quân tìm tới, cho dù không chết e rằng cũng bị lột da.

- Sao ?

Lang Bào đang cổ vũ sĩ khí của toàn quân cũng cảm nhận được một cỗ sát khí kinh người, kinh hãi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một kỵ sĩ đang vọt về phía mình nhanh như điện chớp. Đồng tử Lang Bào thoáng chốc co rút lại, trong khoảnh khắc này, hẳn cảm nhận được một sự nguy hiểm mãnh liệt trước nay chưa từng có. Cho dù là cao thủ đẳng cấp như Ưng Phi, Hùng Bá Thiên cũng không thể nào mang lại cảm giác đè ép nặng nề đến mức như vậy, chẳng lẽ võ nghệ của người này còn cao hơn bọn Ưng Phi và Hùng Bá Thiên hay sao?!

- Gràoooo...

Lang Bào ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng thật dài, trong giờ phút sinh tử này, hẳn tuyệt đối không thể nào lui, nếu không sĩ khí của kỵ binh bộ lạc Thiên Lang sẽ rơi xuống tận đáy vực sâu. Nếu như ngay cả Đại thủ lĩnh của bộ lạc như hắn đã không đánh mà bỏ chạy, làm sao có thể hy vọng tướng sĩ của mình liều chết chống cự?

Vù vù vù...

Cường phong gào thét, Mạnh Hổ vẫn giục ngựa như bay.

Mặt đất dưới chân như cơn thủy triều đang rút, một người một ngựa trước mặt vừa sắp va chạm với nhau, bỗng nhiên trong lúc đó, thế giới xung quanh Mạnh Hổ chỉ còn lại một người một ngựa, tất cả những gì còn lại trong thế giới của hắn đều theo ý thức của hắn lui ra bên ngoài, trong mắt hắn không còn gì khác tồn tại, chăm chú tất cả tinh thần, đây chính là một cảnh giới tối cao của võ đạo.

Trong sát na đó, loạn đao nặng nề của Mạnh Hổ đã giương cao, lưỡi đao toát ra sát khí lạnh như băng giá.

Trong nháy mắt hai con chiến mã xáp lại gần nhau, hàn quang chợt loé, loạn đao trong tay Lang Bào đã va chạm một chiêu cùng với chiến đao của Mạnh Hổ. Một tiếng kim loại chạm nhau có thể làm cho nát đá tan vàng thoáng chốc vang tận mây xanh, vang lên cùng lúc còn có hai tiếng hí thê lương đau đớn của hai

con chiến mã. Chiến mã của Lang Bào bốn vó mềm nhũn lập tức khụy xuống trên mặt đất, không ngờ oai phong một đao của Mạnh Hổ lại hùng mạnh như vậy.

- Ầm!

Chiến mã vừa nằm xuống trên mặt đất, lập tức hung hăng ném Lang Bào khỏi yên cương, văng ra lăn lông lốc trên mặt đất. Sau khi lăn mười mấy vòng, Lang Bào khó khăn lắm mới ổn định được thân hình, không chờ cho hần kịp ngồi dậy, một bóng người vô cùng to lớn đã mang theo một luồng ánh sáng lạnh lẽo chói mắt từ trên trời hung hăng chém xuống.

Mắt Lang Bào lộ vẻ hung ác vô cùng, cố gắng dốc hết toàn lực giơ loan đao trong tay lên ngăn đỡ một kích như sét đánh ngang trời kia.

Chỉ nghe một tiếng nổ choang, một đao của Mạnh Hổ chém xuống rốt cục đã chém vào loan đao của Lang Bào, chỉ nghe rắc một tiếng giòn tan, loan đao trong tay Lang Bào không chịu nổi va chạm mạnh mẽ như vậy, lập tức vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ. Chiến đao trong tay Mạnh Hổ trong khoảnh khắc đã gãy ra làm hai đoạn, trong tay chỉ còn trơ lại chuôi đao.

Thấy Lang Bào gặp nạn, mấy trăm kỵ binh thân tín của hần lập tức giục ngựa tiến lên, muốn cứu Đại thủ lĩnh của bọn chúng trở về. Nhưng Hùng Bá Thiên sao thể để cho bọn chúng được như ý nguyện, chỉ cần ra lệnh một tiếng, hơn trăm tinh kỵ binh Hùng tộc đã chặn đứng mấy trăm kỵ binh thân tín của Lang Bào, hai bên bắt đầu liều mạng chém giết lẫn nhau.

- Hừ!

Lang Bào không hổ là Đại thủ lĩnh của bộ lạc Thiên Lang, thấy không thể trông cậy vào mấy trăm kỵ binh thân tín của mình cũng tuyệt đối không bó tay chịu chết. Lúc này Lang Bào hừ một tiếng lạnh lùng bắn thân vọt lên cao, người còn đang trên không trung đã biến thành hình cánh cung được giương căng, sau đó đột nhiên thu lại, chân phải mạnh mẽ tung một cước nhắm vào đầu Mạnh Hổ. Chỉ nhìn theo góc độ khách quan, nếu như một cước này trúng đích, Mạnh Hổ dù không chết cũng phải tàn phế.

Mạnh Hổ nở nụ cười chế giễu, lập tức quăng chuôi đao gãy trên tay đi, sau đó cũng vọt người lên cao, cũng đá ra một cước, chính là lấy cứng chọi cứng. Chỉ nghe một tiếng 'bình' trầm đục, chân của Mạnh Hổ và Lang Bào đã va chạm kịch liệt với nhau cùng một chỗ, một cảm giác đau đớn từ trên chân của mình truyền tới, sau khi Lang Bào rơi xuống đất lập tức thối lui vài chục bước mới có thể đứng vững thân hình, cuối cùng đặt mông ngã ngồi phịch trên mặt đất.

Ngược lại người đối diện lại giống như chẳng có việc gì, vẫn ung dung đứng thẳng trên vùng hoang nguyên bát ngát, thân hình bất động.

Ánh mắt Lang Bào thoáng chốc toát ra thần sắc vô cùng cuồng bạo, đang lúc hần muốn liều mạng, người nọ lại nhẹ nhàng xoay người, hai nắm đấm và hai cước như làm bằng sắt của người ấy nhanh như mưa rào, điên cuồng trút xuống thân thể Lang Bào. Lang Bào hoàn toàn mất đi lực trả đòn, chỉ có thể dùng hai tay che đầu một cách bị động, sau đó lập tức cuộn tròn thân người lại, cố gắng bảo vệ những chỗ yếu hại trên người, nhưng trên mông và lưng hần không biết đã trúng bao nhiêu quyền cước.

Cách đó không xa, đám Man nhân của bộ lạc Thiên Lang trông thấy một màn như vậy đều đứng xem đến gần người, Đại thủ lĩnh bình thường trong mắt bọn chúng vô cùng dũng mãnh, không ngờ lúc này lại bị người khác đánh như một con chó. Sự thay đổi này làm cho chúng cảm thấy hụt hẫng nặng nề trong lòng, trong lúc nhất thời thật sự là bọn chúng không thể tiếp nhận nổi cảnh tượng chấn động như vậy. Chính vì kinh ngạc thất thần, lúc này có rất nhiều Man nhân của bộ lạc Thiên Lang bị liên quân các tộc đánh cho rút ngựa, ngoan ngoãn đầu hàng, trở thành tù binh.

Mạnh Hổ đánh cho Lang Bào một trận tơi bời, nếu không phải thân thể Lang Bào vô cùng cứng rắn, chỉ sợ đã sớm bị Mạnh Hổ đánh chết ngay tại chỗ. Nhưng dù là như thế, Lang Bào cũng đã bị đánh cho mặt mày bầm dập, chật vật khổ sở không chịu nổi. Sau khoảng thời gian ăn hết bữa cơm, Mạnh Hổ mới dừng tay, lúc này Lang Bào gần như không còn sức lực, Trương Hưng Bá mang theo hai tên cận vệ quân lập tức tiến tới trời gô hần lại.

Thở ra một hơi thật dài, lúc này Mạnh Hổ mới nhìn Hùng Bá Thiên cách đó không xa gật đầu thật mạnh.

Hùng Bá Thiên hiểu ý, lập tức ghìim ngựa quay đầu lại, dùng ngôn ngữ của Man nhân trên đại hoang nguyên thét lớn với đám kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang còn đang chống cự:

- Lang Bào đã bị Đại nguyên thủ của chúng ta bắt giữ, các người còn muốn ngoan cố chống cự sao? Đại nguyên thủ có lệnh, đầu hàng thì sống, kẻ nào còn ngoan cố chống cự... giết không tha!

Rầm rầm....

Hùng Bá Thiên còn chưa dứt lời, rất nhiều Man nhân của bộ lạc Thiên Lang trung thành với Lang Bào đều nhảy xuống ngựa buông vũ khí đầu hàng, chỉ có một số ít thủ lĩnh của các bộ lạc nhỏ suất lĩnh bộ hạ của mình bỏ chạy trốn chết. Mạnh Hổ cũng không thêm để ý tới làm gì, các bộ lạc nhỏ ấy dù có chạy trốn cũng không đủ khả năng thay đổi đại cục. Lang Bào đã bị bắt, đám kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang xuất chinh lần này cũng đã đầu hàng phần lớn, việc thu phục cả bộ lạc Thiên Lang đã không phải là việc khó khăn nữa rồi.

Hùng Bá Thiên muốn suất lĩnh tộc nhân đuổi theo đám kỵ binh của bộ lạc Thiên Lang đang chạy trốn, bị Mạnh Hổ ngăn cản.

Lúc này, các thủ lĩnh của các bộ lạc như Hổ Khiếu, Lang Hào, Ứng Phi, Ngọc Hồ Vương đều đi tới trước mặt Mạnh Hổ và Hùng Bá Thiên, về mặt ai nấy đều bộc lộ những tình cảm rất khác nhau. Đôi mắt đầy mỉa mai của Ngọc Hồ Vương toát ra vẻ vui mừng từ tận đáy lòng, vị nữ vương Hồ tộc xinh đẹp này hiện tại gần như đã trở thành hậu cung của Mạnh Đại nguyên thủ, bây giờ vận mệnh của cả Hồ tộc đã hoàn toàn gắn liền với Mạnh Hổ, uy thế của Mạnh Hổ càng cao, đương nhiên nàng lại càng mừng rỡ.

Hai Đại thủ lĩnh Hổ Khiếu và Lang Hào trong lòng lại nửa mừng nửa lo, mừng là nhờ có Mạnh Hổ tới kịp, hai bộ lạc này đã tránh khỏi hoạ diệt vong, lo chính là rõ ràng Mạnh Hổ còn nguy hiểm hơn cả Đại thủ lĩnh Lang Bào. Nếu như Mạnh Hổ muốn gồm thu hai bộ lạc Dã Lang, Mãnh Hổ, vậy bọn họ không có chút năng lực nào chống lại.

Trong đó người có tâm tình phức tạp nhất chính là Đại thủ lĩnh Ứng Phi của bộ lạc Hùng Ưng. Mặc dù đã giao thủ qua cùng Mạnh Hổ trên Thiểm Điện châu, hơn nữa đã nhận một món nợ ân tình của Mạnh Hổ, nhưng trong lòng Ứng Phi vẫn còn dè dặt đối với Mạnh Hổ, bằng không lần này hẳn cũng không chỉ mang đến đây có tám ngàn kỵ binh mà thôi. Thế nhưng hiện tại, Mạnh Hổ không tốn bao nhiêu công sức đã hạ được lão đối thủ Lang Bào vốn ngang ngửa với mình, chẳng những bắt giữ Lang Bào kiêu hùng trên đại hoang nguyên, còn bắt hơn ba vạn kỵ binh tinh nhuệ của bộ lạc Thiên Lang phải đầu hàng, chiến công to lớn như vậy, Ứng Phi tự cảm thấy rằng mình không làm nổi.

Cho đến bây giờ, Ứng Phi coi như đã hoàn toàn bá phục Mạnh Hổ.

Đêm xuống, xung quanh doanh trại của bộ lạc Hắc Hùng nổi lên những đồng lửa khắp nơi, Man nhân của các bộ lạc trên đại hoang nguyên hoà nhập rất nhanh với các mỹ nhân Hồ tộc trên Tử Vong Đại Sa Mạc. Rất nhiều mỹ nhân Hồ tộc nhiệt tình như lửa đốt trực tiếp kéo những Man nhân cường tráng đi tìm những chỗ vắng người, bắt đầu ái ân cuồng nhiệt...

Bên trong doanh trường của Hùng Bá Thiên cũng tràn ngập sắc Xuân...

Thủ lĩnh của các bộ lạc cùng với bọn Cổ Vô Đạo, Trương Hưng Bá, bên cạnh ai nấy đều có ít nhất hai nàng mỹ nhân Hồ tộc. Bên cạnh Mạnh Hổ chính là hai nàng Mông Nghiên và Ngọc Hồ Vương, hai nàng đều ăn mặc vô cùng khéo gợi, xiêm y bằng lụa mỏng trong suốt, quả thật là nhập gia tùy tục. Mạnh Hổ đối với những chuyện này cũng không cảm thấy có gì là phản cảm, đương nhiên, hẳn cũng không thể có cử chỉ gì quá đáng trước mặt đông người như vậy.

242. Chương 249: Liên Hợp

- Các vị Đại thủ lĩnh tôn kính, bản Đại nguyên thủ có một đề nghị...

Hùng Bá Thiên và Ứng Phi thoáng chốc vẻn tai lên chăm chú, tuy rằng Hổ Khiếu và Lang Hào không hiểu được ngôn ngữ Trung Thổ, nhưng mỗi người đều được một tên Man nhân phiên dịch lại lời nói của Mạnh

Hổ. Hai tên Man nhân phiên dịch này đều trốn từ thế giới Trung Thổ trở về, trong lòng đương nhiên tràn ngập tình cảm với Mạnh Hổ, lúc phiên dịch không khỏi có thêm bớt chút đỉnh theo tình cảm của mình.

Mạnh Hổ mỉm cười nói tiếp:

- Tuy nhiên trước khi nói ta đề nghị này, chúng ta hãy mời một vị khách ra đây.

Dứt lời, Mạnh Hổ quay đầu lại nói với Trương Hưng Bá:

- Hưng Bá, dẫn khách nhân của chúng ta tới đây.

Trương Hưng Bá âm âm đáp lại, bước ra ngoài cửa trướng vẫy tay ra hiệu, lập tức có hai tên cận vệ quân như hung thần ác sát mang Đại thủ lĩnh Lang Bào bị trói gô vào trong trướng. Hổ Khiếu và Lang Hào ngồi trong tiệc mặt hơi biến sắc, thầm nghĩ không biết Đại nguyên thủ muốn làm gì đây? Chẳng lẽ muốn giảng hoà với bộ lạc Thiên Lang hay sao?

Sắc mặt của Lang Bào cũng vô cùng khó coi, tuy nhiên cũng không trách được, bất cứ ai bị bắt làm tù nhân, đương nhiên tâm tình cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Ánh mắt lạnh lùng như băng giá của Mạnh Hổ lướt qua người Lang Bào, mỉm cười nói:

- Lang Đại thủ lĩnh, nhìn qua dường như ngươi có vẻ không phục phải không?

Lang Bào tức tối hừ một tiếng không đáp, nhưng trong mắt hắn không khỏi thoáng qua vẻ sợ hãi. Cho dù bây giờ không bị trói, hắn cũng không còn dũng khí đánh nhau với Mạnh Hổ một lần nữa. Những cú đâm đá nhanh như mưa rào, cứng như sắt thép của Mạnh Hổ đã để lại cho hắn một ấn tượng khó quên trong đời.

- Được!

Thấy Lang Bào không nói gì, Mạnh Hổ gật gật đầu, cao giọng nói tiếp:

- Hiện tại ngoài Đại thủ lĩnh của bộ lạc Cự Tê ra, sáu Đại thủ lĩnh của sáu bộ lạc lớn trên đại hoang nguyên đã có mặt đông đủ. Hôm nay, bản Đại nguyên thủ muốn nói với các người một chuyện, tuy nhiên các người phải nghe cho kỹ, nếu ai không bằng lòng đáp ứng chuyện này, vậy đừng trách bản Đại nguyên thủ trở mặt vô tình!

Ngoài Hùng Bá Thiên vẻ mặt bình tĩnh như thường, các Đại thủ lĩnh còn lại sắc mặt đều khế biến.

Sắc mặt của các Đại thủ lĩnh đều lọt vào mắt Mạnh Hổ, hắn vẫn lơ đãng như không hay biết, ung dung nói tiếp:

- Tuy nhiên các người cũng không cần khẩn trương, bản Đại nguyên thủ tuyệt đối không có ý muốn đoạt quyền lực trong tay các người, cũng tuyệt đối không can thiệp vào nội bộ của các bộ lạc, bản Đại nguyên thủ chỉ cần các người bằng lòng đáp ứng một chuyện.

Đại thủ lĩnh Lang Bào của bộ lạc Thiên Lang bất ngờ cất tiếng hỏi:

- Không biết là chuyện gì?

- Rất đơn giản!

Mạnh Hổ lạnh lùng liếc Lang Bào một cái, trầm giọng nói:

- Các bộ tộc trên đại hoang nguyên phải ngừng chuyện báo thù, từ nay trở đi phải chung sống hoà bình với nhau. Nếu ai dám không tuân theo hiệu lệnh của bản Đại nguyên thủ, bản Đại nguyên thủ sẽ lập tức triệu tập liên quân các tộc san bằng bộ lạc của hắn!

- Sao?

- Chuyện này...

- Không ngờ lại là như vậy?!

- Đây là chuyện tốt, sao chúng ta không bằng lòng đáp ứng?

Các Đại thủ lĩnh của các bộ lạc đều cảm thấy khó tin, thậm chí ngay cả Hùng Bá Thiên và Ứng Phi cũng cảm thấy bất ngờ, cả bọn quả thật không ngờ rốt cục Mạnh Hổ lại đưa ra một điều kiện như vậy. Nhưng chuyện này đối với các bộ lạc Dã Lang, Mãnh Hổ, Hắc Hùng quả thật là một chuyện tốt cầu còn không được, đối với bộ lạc Thiên Lang, bộ lạc Hùng Ứng mà nói, cũng không phải là chuyện xấu, nhiều lắm chỉ là hai đại bộ lạc này tạm thời mất đi cơ hội xưng hùng trên đại hoang nguyên mà thôi.

Quả nhiên Ứng Phi không nhận được cát tiếng hỏi:

- Nhưng Đại nguyên thủ có nghĩ tới chuyện này không, đại hoang nguyên vô cùng nghèo nàn, căn bản là không nuôi sống được quá nhiều dân cư. Nếu như các bộ lạc sống hoà bình với nhau mà không có chiến tranh, dân cư ắt sẽ gia tăng rất nhanh, đến lúc đó số dân gia tăng lấy gì mà sống? Chúng ta không thể hoá phép ra được trâu dê và lương thực kia mà?

Cổ Vô Đạo ngồi một bên nghe vậy không khỏi khẽ mỉm cười, thầm nghĩ cuối cùng cũng đã có người hỏi tới vấn đề mấu chốt.

- Đây quả thật là một vấn đề!

Mạnh Hổ trầm giọng nói:

- Tuy nhiên cũng không phải là không có cách giải quyết, tuy rằng đại hoang nguyên nghèo nàn, nhưng trên thế giới Trung Thổ này có rất nhiều đất đai phì nhiêu, đồng cỏ tươi tốt. Đại thảo nguyên Mạc Nam và đại thảo nguyên Mạc Đông của đế quốc Tinh Hà đủ sức nuôi sống cả trăm vạn dân cư, thế giới Trung Thổ rộng rãi mênh mông thừa sức nuôi sống hàng tỷ thậm chí là hàng chục tỷ dân cư, các dũng sĩ trên đại hoang nguyên chúng ta vì sao lại phải hạn chế tầm mắt của mình trên đại hoang nguyên nghèo nàn xơ xác như vậy? Vì sao chúng ta không thể phóng mắt nhìn ra xa hơn? Vì sao chúng ta không lấy đại thảo nguyên Mạc Nam và đại thảo nguyên Mạc Đông làm bãi cỏ của chúng ta? Vì sao chúng ta không lấy đại bình nguyên Tam Giang và đại bình nguyên Thanh Châu ở thế giới Trung Thổ làm nhà cửa đất đai của chúng ta? Có ai quy định rằng đại thảo nguyên Mạc Nam và đại thảo nguyên Mạc Đông chỉ thuộc về đế quốc Tinh Hà hay không? Có ai quy định rằng đại bình nguyên Tam Giang và đại bình nguyên Thanh Châu chỉ thuộc về người của thế giới Trung Thổ hay không?

Hùng Bá Thiên và Ứng Phi thoáng chốc giật nảy mình, thầm nghĩ rốt cục Đại nguyên thủ đã đi vào vấn đề chính.

Ánh mắt của Hổ Khiếu và Lang Hào thoáng chốc sáng ngời lên, nhưng rất nhanh đã tối sầm lại. Tuy rằng những chuyện mà Mạnh Hổ vừa nói ra làm cho bọn chúng cảm thấy phấn khởi tinh thần, nhưng để làm được phải nói rằng vô cùng khó khăn. Với tổng số dân và trình độ văn minh của đại hoang nguyên hiện tại, nếu muốn chống lại cả thế giới Trung Thổ có thể nói là như trứng chọi đá.

Lang Bào lại càng không thêm khách khí, nói thẳng ra:

- Nói thì dễ lắm!

- Ta biết trong lòng mọi người ai cũng có điều e ngại, cũng không tin tưởng các dũng sĩ của các bộ tộc có thể rời khỏi đại hoang nguyên được. Chuyện này cũng không thể trách các người, bởi vì các người đã sống rất lâu trên đại hoang nguyên nghèo nàn khốn khổ.

Mạnh Hổ gật gật đầu:

- Cho nên ta cũng không ép buộc các người, sau này nếu như các người bằng lòng, có thể suất lĩnh tộc nhân theo ta tới thế giới Trung Thổ sống một cuộc sống sung túc nhân hạ, còn nếu các người không muốn, các người vẫn có thể tiếp tục ở lại đại hoang nguyên uống gió Tây Bắc, thế nhưng...

Ngừng một chút, Mạnh Hổ đưa ánh mắt lạnh khốc quét qua toàn trường một vòng, lúc này mới nói tiếp:

- Lúc này bản Đại nguyên thủ đã có nói qua, các người vẫn phải phục tùng vô điều kiện, từ hôm nay trở đi, nếu ai còn dám chủ động khơi lên chuyện phân tranh giữa các bộ tộc, bản Đại nguyên thủ sẽ không tha thứ! Bản Đại nguyên thủ đã nói là làm, các người không nên mạo hiểm thử vận may, không nên mạo hiểm với mạng sống của mình!

Lang Bào tức tối hừ một tiếng:

- Người bắt giữ bản Đại thủ lĩnh, lại bắt buộc hơn ba vạn dũng sĩ của bộ lạc Thiên Lang chúng ta phải đầu hàng, người đã trở thành kẻ thù không đội trời chung với bộ lạc Thiên Lang chúng ta. Cho dù bản Đại thủ lĩnh bằng lòng chấm dứt chiến tranh, bằng lòng chung sống hoà bình với các bộ lạc trên đại hoang nguyên, nhưng bản Đại thủ lĩnh không có mặt trong tộc, vậy làm sao ngăn cản được tộc nhân nổi giận?

- Hừ hừ!

Mạnh Hổ nở một nụ cười chế giễu:

- Lang Bào người không cần khích tướng, chút tâm tư của người làm sao giấu được bản Đại nguyên thủ chứ? Không ngại nói thật cho người, bản Đại nguyên thủ không thêm nghĩ tới chuyện đối phó với người, cũng không muốn làm chuyện gì bất lợi cho bộ lạc Thiên Lang các người. Chỉ cần bộ lạc Thiên Lang các người tuân theo hiệu lệnh của bản Đại nguyên thủ, bản Đại nguyên thủ nhất định sẽ đối xử bình đẳng với các người, tuyệt đối không vì chuyện trước đây mà ghi hận trong lòng!

- Sao?

Lang Bào nghe vậy hai mắt sáng ngời:

- Không biết người định xử trí bản Đại thủ lĩnh như thế nào?

Mạnh Hổ nói mà không hề do dự:

- Đương nhiên là thả người trở về.

Lang Bào nghe vậy mừng rỡ vô cùng, Hồ Khiếu và Lang Bào lại khẩn trương đến mức nhảy dựng lên, liên tục dùng ngôn ngữ của Man nhân gấp giọng kêu to. Không cần người khác phiên dịch lại Mạnh Hổ cũng có thể hiểu được thông qua dáng vẻ bên ngoài của bọn chúng, bọn chúng rõ ràng đang phản đối quyết định của Mạnh Hổ. Lúc này Lang Bào cũng sợ rằng Mạnh Hổ sẽ thay đổi quyết định, lập tức nói một câu khích tướng:

- Đại nguyên thủ nói như vậy có tính hay không?

- Đương nhiên bản Đại nguyên thủ đã nói là giữ lời!

Mạnh Hổ khoát tay:

- Bây giờ người có thể mang theo tộc nhân của người về đi.

Lang Bào lộ vẻ kinh ngạc:

- Đại nguyên thủ, người thật sự thả chúng ta sao?

Mạnh Hổ cau mày:

- Bản Đại nguyên thủ không hề nói hai lời!

Ánh mắt của Lang Bào chợt loé lên, đột nhiên xoay người bước ra ngoài, mãi cho đến khi ra tới cửa trướng vẫn không thấy có người nào ngăn cản, hắn liền vén rèm trướng ngênh ngang đi ra. Vừa ra khỏi lều, Lang Bào nhìn qua đã thấy tộc nhân bộ lạc Thiên Lang của mình đang đứng thành hàng dày đặc xung quanh trướng chờ sẵn. Tuy rằng cả bọn nhìn qua có vẻ hơi chật vật, không có vũ khí lẫn ngựa, nhưng thân thể cũng không bị tổn hại gì, hành động cũng hoàn toàn không bị hạn chế, được thông thả tự do.

- Đại thủ lĩnh!

- Đại thủ lĩnh, ngài không sao chứ?

Nhìn thấy Lang Bào, mười mấy tên thủ lĩnh và mấy trăm tên thân vệ vội vàng tiến tới hỏi han. Lang Bào đột ngột đưa tay lên cao, mọi người vừa mới ồn ào huyền não lập tức im bật, ngay sau đó, Lang Bào không chút do dự xoay người sải bước quay trở vào trướng. Thấy Lang Bào vừa đi liền quay lại, Hùng Bá Thiên không nhịn được quát hỏi:

- Lang Bào, vì sao người còn chưa đi?

Lang Bào không để ý đến Hùng Bá Thiên mà quay sang hỏi Mạnh Hổ:

- Đại nguyên thủ, Lang Bào cam đoan với ngài sau khi trở về sẽ ràng buộc tộc nhân, tuyệt đối không chủ động khơi dậy chuyện phân tranh. Nhưng ngài cũng biết, đại hoang nguyên quả thật không nuôi được nhiều dân lắm, cho nên Lang Bào muốn hỏi một câu, rốt cục ngài nắm chắc được bao nhiêu phần sẽ đưa chúng ta tới được thế giới Trung Thổ, hơn nữa, có thể sống yên lành ở đó?

Mạnh Hổ đáp:

- Nếu như chỉ có một, hai bộ lạc, ta một phần nắm chắc cũng không có, nhưng nếu như sáu đại bộ lạc trên đại hoang nguyên có thể liên hợp lại xuất binh, hơn nữa còn ba bộ tộc ở Tử Vong Đại Sa Mạc có mối quan hệ thân thiện với bản Đại nguyên thủ là Hồ tộc, Báo tộc và Xà tộc, có thể đủ để xây dựng hai mươi vạn kỵ binh, như vậy ít nhất cũng nắm chắc sáu phần!

- Hai mươi vạn kỵ binh?

Lang Bào cau mày nói:

- Đại nguyên thủ, e rằng ngài không biết, trong lịch sử đại hoang nguyên chúng ta cũng đã từng có không ít tuyệt đại hùng hùng thống trị qua toàn bộ đại hoang nguyên. Ở thời kỳ hùng mạnh nhất, kỵ binh chúng ta trên đại hoang nguyên cũng có vài lần lên tới hơn ba mươi vạn, nhưng trong cuộc chiến tranh với thế giới Trung Thổ, chúng ta chưa từng đạt được thắng lợi một lần nào!

- Lang Bào nói không sai, quân đội thế giới Trung Thổ chẳng những được huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị tinh nhuệ, hơn nữa giỏi về chiến thuật phối hợp và trận pháp. Thường là bọn chúng chỉ cần một ít bộ binh đã có thể ngăn cản được cuộc tấn công của rất nhiều kỵ binh chúng ta, sau đó lại phái ra một ít trọng giáp thiết kỵ là có thể tấn công làm cho tan tác đội hình kỵ binh của chúng ta. Cuối cùng bọn chúng lại điều động khinh kỵ binh, lúc ấy cục diện sẽ trở thành chỉ có một bên đuổi giết!

Hồ Khiếu và Lang Hào cũng hơi chấn động, cũng có cảm giác lo ngại.

- Ha ha!

Mạnh Hổ cười to nói:

- Trước kia có lẽ là như vậy, nhưng hiện tại đã có bản Đại nguyên thủ, tình hình như vậy tuyệt đối sẽ không thể xuất hiện. Lần này bản Đại nguyên thủ tới đại hoang nguyên còn có mang theo vài trăm công nhân có tay nghề giỏi, cùng với công nghệ luyện kim tiên tiến của thế giới Trung Thổ. Chậm thì ba năm, lâu thì năm năm, các dũng sĩ trên đại hoang nguyên có thể có được vũ khí và áo giáp hoàn mỹ như quân đội của thế giới Trung Thổ!./.

Lời tác giả:

Nói vài câu cho vui, gần đây cãi nhau với lão bà, chiến tranh lạnh hơn cả tuần, cho tới hôm nay mới chấm dứt.

Lại nói về bộ truyện này, ước chừng cuối tháng Tư hoặc đầu tháng Năm sẽ chấm dứt. Số lượng chữ cụ thể chưa biết là bao nhiêu, nhưng có một điểm có thể xác định, sẽ không viết đến quá trình Mạnh Hổ thống nhất cả đại lục. Chỉ viết đến lúc Mạnh Hổ liên hợp xong Man nhân trên đại hoang nguyên, sau đó đưa Man nhân xuống vùng đại bình nguyên Thanh Châu và đại bình nguyên Tam Giang định cư. Bởi vì lúc này Mạnh Hổ đã lập ra được một cánh quân Hồ Lang Chi Sư, nội dung bộ truyện này cũng là nói về chuyện ấy. Hồ Lang Chi Sư chính là câu chuyện kể lại Mạnh Hổ làm như thế nào sáng lập ra một cánh quân Hồ Lang Chi Sư trong hoàn cảnh khó khăn gian khổ. Đến đây đã thành lập được cánh quân Hồ Lang Chi Sư, câu chuyện cũng đã kết thúc, đương nhiên quá trình Mạnh Hổ thống nhất đại lục vẫn chưa kết thúc, nhưng đó lại thuộc về một bộ truyện khác, không nằm trong phạm vi của bộ truyện này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-lang-chi-su>